

NGUYỄN NHẬT ÁNH

CHUYỆN XƯ

Lang Bian

Tập
Một

Pho tượng
của Baltalon

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chuyện Xứ LangBiang

[Tập 1: Pho Tượng Của Baltalon - Chương 1: Mở Đầu](#)

[Chương 2: Đồi Phù Thủy](#)

[Chương 3: Những Kẻ La Mất](#)

[Chương 4: K'brăk Và K'brét](#)

[Chương 5: Con Số Kì La Và Pho Tượng Bí Ẩn](#)

[Chương 6: Suku Biết Tuốt](#)

[Chương 7: Phát Hiện Âm Mưu](#)

[Chương 8: Tam Phù Thủy](#)

[Chương 9: Dì Êmô](#)

[Chương 10: Trường Đào Tao Tài Năng Đămri](#)

[Chương 11: Steng Rác Rười](#)

[Chương 12: Bùa Yêu](#)

[Chương 13: Giáo Sư Haifai](#)

[Chương 14: Chiến Binh Giữ Đèn](#)

[Chương 15: Lời Nguyền Của Quái Nhân](#)

[Chương 16: Tiềm Những Dấu Hỏi](#)

[Chương 17: Hiệu Trưởng N'Trang Long](#)

[Chương 18: Ngày Thứ Ba Mười](#)

[Chương 19: Bánh Ta Lông](#)

[Tập 2: Biến Cố Ở Trường Đămri - Chương 1: Báo Đông Kề](#)

[Chương 2: Một Lũ Sảy Sưa](#)

[Chương 3: Alibaba](#)

[Chương 4: Bùa Êm Hình Nhân](#)

[Chương 5: Bolobala Mất Tích](#)

[Chương 6: Cửa Hiệu Thất Tình](#)

[Chương 7: Bí Mật Của Tam](#)

[Chương 8: Tin Nhanh N. S & D](#)

[Chương 9: Đột Nhập](#)

[Chương 10: Krazanh Và Kim](#)

[Chương 11: Thay Hình Đổi Dạng](#)

[Chương 12: Giăng Bẫy](#)

[Chương 13: Tầm Gương Lưu Trữ](#)

[Chương 14: Nan Nhân Của Ma Cà Rồng](#)

[Chương 15: Công Viên Các Thứ Keo](#)

[Chương 16: Bản Danh Sách Mất](#)

[Chương 17: Bữa Tiệc Điều Tra](#)
[Chương 18: Tâm Sự Bamuri](#)
[Chương 19: Chuyện La Trong Rừng](#)
[Chương 20: Con Mu Lạ Khu](#)
[Chương 21: Phiên Tòa](#)
[Chương 22: Những Giác Mơ Của Cô Kemli Trinh](#)
[Chương 23: Sĩ Giả Thứ Tư](#)
[Tập 3: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng - Chương 1: Giáo Sư Akô Nô](#)
[Chương 2: Trên Mái Nhà](#)
[Chương 3: Mỗi Quan Tâm Của Mustafa](#)
[Chương 4: Khu Rừng Tiên Tri](#)
[Chương 5: Con Trai Của Các Ngón](#)
[Chương 6: Achye Và Echya](#)
[Chương 7: Ban Nhạc Cù Cải](#)
[Chương 8: Náo Loạn Ở Lâu Đài K'Rahlan](#)
[Chương 9: Đám Pao](#)
[Chương 10: Lời Chỉ Dẫn Của Bạch Kỳ Lân](#)
[Chương 11: Tà Hộ Pháp Balibia](#)
[Chương 12: Trong Gương Và Bên Ngoài Gương](#)
[Chương 13: Con Mắt Của Chim Dầu Rìu](#)
[Chương 14: Cái Chết Được Báo Trước](#)
[Chương 15: Sĩ Giả Thứ Hai](#)
[Chương 16: Chiếc Mặt Na Thân Hộ Mệnh](#)
[Chương 17: Hồ Ma](#)
[Chương 18: Cuộc Chiến Bên Bờ Suối](#)
[Chương 19: Hoa Sĩ Yan Dran](#)
[Chương 20: Bạn Đồng Môn](#)
[Chương 21: Lão Quái Ôkô Na](#)
[Chương 22: Rồng Ouroboros](#)
[Chương 23: Di Ka Lên](#)
[Chương 24: Thủ Lĩnh Ánh Sáng](#)
[Chương 25: Trở Về Trường](#)
[Chương 26: Tiếng Thét](#)
[Chương 27: Ly Xirô Đáng Ngờ](#)
[Chương 28: Tù Nhân](#)
[Chương 29: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng](#)
[Tập 4: Báu Vật Ở Lâu Đài K'rahlan - Chương 1: Kẻ Giấu Mặt](#)
[Chương 2: Thần Chú Sổ Chín Rười](#)
[Chương 3: Người Đàn Ông Ở Hẻm Râu Ngô](#)

- [Chương 4: Bảy Miếng Da Dê](#)
- [Chương 5: Tấm Thẻ Hội Viên](#)
- [Chương 6: Cáo Trang Của Eakar](#)
- [Chương 7: Kế Hoạch Âm Sát](#)
- [Chương 8: Thủ Phạm](#)
- [Chương 9: Người Con Gái Cài Hoa Đỏ](#)
- [Chương 10: Xà Lách Áo Quần](#)
- [Chương 11: Hèm Gieo Sứ Chết](#)
- [Chương 12: Trờ Lai Tiềm Những Dấu Hối](#)
- [Chương 13: Rèm Cửa Sổ](#)
- [Chương 14: Ai Vui Ta Sẽ Vui Cùng](#)
- [Chương 15: Con Giân Của Ông K'tul](#)
- [Chương 16: Pôca – Pôcô](#)
- [Chương 17: Người Mất Bóng](#)
- [Chương 18: Vụ Án Thứ 39](#)
- [Chương 19: Giáo Sư Lãng Quên](#)
- [Chương 20: Cây Thau Lau Thứ Ba](#)
- [Chương 21: Thập Diên Mai Phục](#)
- [Chương 22: Giáo Chủ Ama Êban](#)
- [Chương 23: Biển Cỏ Dồn Dập](#)
- [Chương 24: Nhi Tiên](#)
- [Chương 25: Cực Lạc Tiêu Diêu](#)
- [Chương 26: Hiêu Ứng Huỳnh Đệ](#)
- [Chương 27: Căn Phòng Màu Tím](#)
- [Chương 28: Khí Và Chìm](#)
- [Chương 29: Ôi, Tình Yêu!](#)
- [Chương 30: Kăply](#)
- [Chương 31: Ngày Cuối Cùng Ở Xứ Lang Biang](#)
- [Chương 32: Lang Biang Ngoại Truyện](#)

Tập 1: Pho Tượng Của Baltalon

Chương 1: Mở Đầu

Không biết tự bao giờ, người làng Ke gọi ngọn đồi đó là đồi Phù Thủy. Có lẽ cái tên đó đã có từ lâu lắm, vì hầu như các bậc trưởng lão trong làng đều lắc đầu khi đàm trề thắc mắc tại sao ngọn đồi lại mang cái tên kỳ bí như vậy.

Trường làng nằm xây lưng vào ngọn đồi, khoảng cách từ trường đến chân đồi không xa lắm, nhưng có thể nói mà không sợ sét giáng xuống đầu rằng từ khi ngôi trường được xây dựng đến nay, trải qua không biết bao nhiêu là thế hệ nhóc tì ôm cặp đến trường, chưa từng có đứa nhóc nào dám đặt chân lên đồi Phù Thủy.

Đồi Phù Thủy nằm ở cuối Đường Lên Núi, cây cối rậm rạp, um tùm, do không có ai lai vãng nên bộ mặt ngọn đồi còn khoác thêm vẻ âm u, huyền bí. Hằng ngày bọn học trò trường làng rất khoái cái trò rủ nhau tò mò đầu qua cửa sổ nhìn lên ngọn đồi phía sau bằng ánh mắt hiếu kỳ và hồi hộp bàn tán lung tung. Tất nhiên là chúng thấy tất cả những gì có thể trông thấy ở một ngọn đồi: những con chim lớn lượn từng bầy bên trên những ngọn cây, thỉnh thoảng lại sà xuống rồi lại nháo nhác tung lên như nắm lá ai ném vào trong gió, những cánh hoa vàng lốm đốm không rõ là hoa gì, những con chồn chạy luồn trong bụi rậm chốc chốc lại vọt ra khoảng đất trống, và những con sóc lượm hạt, tóm lại chúng thấy đủ thứ, cũng có nghĩa là chẳng thấy gì cả. Để cho xứng với cái tên của ngọn đồi, những gì bọn trẻ trông thấy phải nói là quá xoàng.

Khi câu chuyện này bắt đầu thì Nguyên và Kăply đang theo dõi ngọn đồi từ cửa sổ lớp học. - Tao chẳng thấy gì đáng sợ!

Nguyên nói, nó năm nay mười sáu tuổi, là đứa gan dạ nhất làng.

Kăply, ít hơn một tuổi và ít gan dạ hơn một chút, gật đầu:

- Nhất là khi mây đang đứng ở chỗ này. Nguyên cảm thấy bị xúc phạm. Nó quay lại nhìn bạn:

- Tao đã thù lên ngọn đồi mấy lần.

Tiết lộ của Nguyên khiến Kăply dờ người ra:

- Thật đấy hơ?

- Thật! – Nguyên đưa một ngón tay lên miệng – Nhưng mày chớ có hé ra với ai đấy!

Nguyên chỉ tay lên lùm cây ở lưng chừng đồi, giọng thấp xuống nhưng không giấu được vẻ hạnh diện:

- Tao đã mò lên tới chỗ đó.

Kăply rùng mình, có cảm giác một thứ quái gì đó đang cựa quậy và kêu ọc ạch trong bụng. Nó nhìn bạn bằng cặp mắt lé xệ:

- Thế mà mày vẫn an toàn ra về?

Nguyên cầm tay Kăply đập binh binh lên ngực mình:

- Thì mày cũng thấy đây nè. Tao đang đứng trước mặt mày mà.

Tiếng chuông vào lớp chặn ngang mở câu hỏi đang chuẩn bị trôi ra cửa miệng Kăply.

Kăply ngồi vào chỗ, lật tập với vẻ diên tiết thấy rõ.

Tiếng giấy cọ vào nhau, kêu soàn soạt một cách bực dọc. Nguyên sợ hãi huých vào hông bạn:

- Nhẹ tay tí nào! Coi chừng thầy Râu Bạc!

Thầy Râu Bạc dạy ở ngôi trường này lâu lắm rồi. Ba của Nguyên và Kăply hồi bé cũng học thầy Râu Bạc. Mà hình như ông của Nguyên và Kăply hồi bé cũng học thầy Râu Bạc nốt.

Những câu nói ưa thích của thầy bao giờ cũng bắt đầu bằng hai chữ “hồi đó”:

- Hồi đó ba của trò thông minh hơn trò nhiều.

- Hồi đó ông ngoại của trò đâu có quậy dữ như trò.

- Hồi đó bà ngoại của trò đâu có tè trong quần mỗi khi bị kêu lên bảng như trò bây giờ.

Mỗi khi thầy trừng mắt nhìn đám học trò ồn ào và tăng háng hai, ba tiếng liền tiếp là bọn nhóc biết thầy sắp sửa nói “hồi đó” và thế là đứa nào đứa nấy tự tìm cách dán miệng mình lại.

Người làng Ke rất tự hào về thầy Râu Bạc. Vì thầy được xem là người sống lâu nhất làng, được toàn thể già trẻ lớn bé trong làng yêu quý và tôn kính. Có người nói thầy đã một trăm lẻ năm tuổi. Có người nói một trăm hai chục, có người nân lên tới một trăm tám mươi, tức là hơn kỷ lục ghi trong sách Guinness tới mấy chục tuổi lận. Thật ra không ai biết chính xác thầy Râu Bạc có mặt trên cõi đời này bao nhiêu năm rồi. Chính thầy Râu Bạc cũng không biết. Và đó chẳng phải là điều gì kỳ lạ ở cái làng này. Ông nội của Nguyên cũng không nhớ chính xác tuổi của mình là chín mươi hai hay chín mươi bốn, ông nội của Kăply cũng không biết mình thực ra là chín mươi chín hay một trăm lẻ hai. Ở làng Ke, ai cũng sống lâu và những người sống lâu thường mắc chung một thứ bệnh là hầu như không ai nhớ được tuổi của mình. Vì vậy chẳng ai thắc mắc thầy Râu Bạc thiệt ra là bao nhiêu tuổi. Giả như có ai đó nói thầy hai trăm năm

mười bảy tuổi chắc cũng chẳng có ai phản đối. Phản đối làm gì khi ông nội thầy Nguyễn và ông ngoại thầy Káply cũng từng ôm cặp tới học thầy, bị thầy bắt quỹ gối một xiêu và đến bảy giờ, đã già sụm rồi vẫn còn sợ thầy một phép.

Káply bị Nguyễn thúc cùi chỏ, liền ngồi im. Nó cũng đâu có khoái nghe câu “Hồi đó ông của trò đâu có khoái cái trò làm ầm ĩ trong lớp như trò”.

Nó ngồi im, không lật tập ỉ xèo nữa nhưng bụng nóng như hơi lửa. Câu chuyện của thầy bạn nó đang đến hồi hấp dẫn tự nhiên bị tắt ngang khiến nó bứt rứt khó chịu quá. Y như một miếng bánh đang kề miệng bỗng bị ai giật mất.

Trên bảng thầy Râu Bạc bắt đầu dạy môn địa lý.

- Trước khi học địa lý thế giới, các trò phải học địa lý nước Việt Nam. Trước khi học địa lý Việt Nam, các trò phải học địa lý của cái tỉnh mà các trò đang sống. Nhưng tỉnh không phải là đơn vị nhỏ nhất. Vì vậy trước khi học địa lý cái tỉnh các trò đang sống, các trò phải học địa lý của... Thầy Râu Bạc ngưng ngang, long lanh mắt chờ học trò nói nốt từ còn lại. Đó là thói quen ưa thích của thầy.

Quá rảnh thầy, mấy chục cái miệng liền rập rang:

- Thưa thầy, làng Ke ạ.

Thầy Râu Bạc bày tỏ sự hài lòng bằng cách động cây thước xuống bàn đánh “rầm” một tiếng:

- Đúng rồi, hôm nay các trò sẽ được học về làng Ke.

Làng Ke thì đũa nào chẳng biết. Tụi nhóc như bày sói con, xưa nay chẳng góc gác nào trong làng là chưa thăm dò, sục sạo. Tất nhiên nếu không kể đồi Phù Thủy.

Nhưng làng Ke theo lời mô tả của thầy Râu Bạc mang một hình ảnh vô cùng mới mẻ:

- Làng Ke của các trò, hừm, dĩ nhiên là của cả ta nữa, có hình thù của một con ngựa. Đầu ngựa hướng Bắc, đuôi ngựa hướng Nam, bụng ngựa hướng Đông, lưng ngựa hướng Tây. Đầu ngựa có miếu thờ thần Tam giáp, người có công thành lập làng. Bụng ngựa là chợ Ke. Khu dân cư trải dài từ cổ ngựa đến rốn ngựa, được chia thành sáu khúc... Nguyễn và Káply giương cặp mắt lạ lung uống từng lời thầy giảng. Káply thôi vụng vụng với cuốn tập trước mặt. Nó khoanh tay để trên bàn, công nhận là thầy giảng hay thiệt. Trước nay tụi nó chưa nghe ai nói về làng Ke căn kẽ và hấp dẫn đến thế. Nhưng có một điều Nguyễn và Káply rất háo hức muốn biết, vậy mà ngồi góc cổ cả buổi vẫn không nghe thầy nhắc tới. Đó là đồi Phù Thủy.

Đồi Phù Thủy nằm sau lưng trường, thuộc về hướng Tây. Nhưng thầy Râu Bạc cứ thao thao về đầu ngựa, đuôi ngựa và bụng ngựa mà chẳng nhắc gì đến lưng ngựa.

- Thế còn lưng ngựa, thưa thầy?

Năm, sáu tiếng nói vọng lên từ các dãy bàn.

- Trò nào nhảy vô hòng ta đó? – Thầy Râu Bạc trừng mắt – Trò có biết hồi đó ông ngoại của trò... Nhưng thầy Râu Bạc nhận ngay ra là có tới cả đồng học trò “nhảy vô hòng” thầy cùng một lúc nên thầy không biết phải bắn tia nhìn của thầy về hướng nào. Thầy lừ lừ quét mắt từ trái qua phải, rồi từ phải qua trái,

chòm râu dài và trắng của thầy rung rinh như có gió thổi, rồi trước vẻ mặt sợ hãi của học trò, thầy thờ phì một cái và thành linh hạ giọng:

- Lưng ngựa há? Lưng ngựa là núi. Là vách núi. Là núi thì chẳng có gì để kể cả!

Thầy chấm câu bằng cách một lần nữa động thước đánh “rầm” xuống mặt bàn khiến mấy cuốn sách đang nằm ngủ trên đó giật mình nảy tung lên. Đám học trò cũng giật bắn lên theo và khi hoàn hồn lại nó nôm nớp hiểu rằng tốt nhất là chớ có đại đột hỏi thêm một câu nào nữa về cái lưng ngựa cầm kỳ kia.

- Ngày mai tao sẽ lại leo lên đồi! - Trên đường về, Nguyên thì thầm vào tai Kấply.

- Đi một mình hở? – Kấply lo lắng hỏi.

- Một mình, nếu mày không đi theo.

Nguyên nói và nhìn Kấply qua khoé mắt, vẻ chờ đợi.

Nhưng Kấply không nói gì. Rõ ràng Kấply và Nguyên là bạn thân, nhưng có thân đến mức sẵn sàng cùng bạn dẫn xác đi lên ngọn đồi âm u rùng rợn và chắc chắn đầy rẫy nguy hiểm đó không thì Kấply còn phải nghĩ thêm một lát nữa.

- Theo tao, trên đó chẳng có gì nguy hiểm cả! – Như đọc được sự đắn đo trong lòng bạn, Nguyên bỗng nói – Toàn là cây cối. Và gió thổi lộng. Ồ, thêm vài con thú nhỏ. Những con thú nhỏ thì chẳng làm hại ai.

- Chim choc nữa! – Kấply bỏ sung.

Nguyên hớn hờ, giọng nó du dương như tiếng sáo:

- Thì mày cũng biết rồi đấy, toàn những thứ vô hại cả!

Nhưng Kấply không dễ bị mê hoặc. Những thứ vừa kể đúng là vô hại. Nhưng đó là những thứ hữu hình. Còn những thứ vô hình nữa chi. Cuối cùng nó đành dốc ra nỗi lo lắng trong lòng:

- Nhưng nếu vậy, tại sao ngọn đồi đó có tên là đồi Phù Thủy?

Câu hỏi của Kấply khiến Nguyên xịu mặt. Tiếng nói của nó nghe hết tiếng bong bong xì hơi:

- Điều đó thì tao chẳng biết!

Nó lặt đặt nói thêm:

- Và cả làng Ke chắc cũng mù tịt!

Rõ ràng Nguyên cố làm Kấply hiểu rằng đó là chuyện đương nhiên, có nghĩa là đừng băn khoăn về cái tên vớ vẩn đó làm chi.

Nhưng cũng rõ ràng là Kấply không nghĩ như vậy:

- Theo tao, có một người biết.

Cặp long mày trên trán Nguyên lập tức xếp thành một đường thẳng:

- Mày muốn nói tới thầy Râu Bạc?

- Ờ, thầy chứ ai! Thầy sống không biết bao nhiêu năm ở cái làng này rồi, chắc từ lúc ông tui mình chưa sinh. Dám ông cổ mình hồi bé cũng học thầy lắm à.

Nguyên thò tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc:

- Nhưng mày cũng thấy hồi sáng nay rồi, thầy làm như không muốn nhắc gì đến đời Phù Thủy.

- Chính vì vậy tao mới nghi thầy biết rõ về nó!

Kăply nói như thể nó chỉ phỏng đoán nhưng căn cứ vào cái giọng chắc nịch của nó, có thể thấy nó sẵn sàng nuốt luôn cái lưỡi nếu nó đoán sai.

Nguyên cắn môi, mặt nó nhăn lại không rõ vì ý nghĩ trong đầu quá hắc ám hay tại rằng nó lỡ cắn mạnh quá:

- Chẳng lẽ mày định đến gặp thầy trước khi quyết định có lên đời hay không?

- o o o -

Nếu áp dụng các hình ảnh mà thầy Râu Bạc vừa vẽ ra sáng nay để mô tả địa thế làng Ke, thì căn nhà của thầy nằm ngay... mông ngựa. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ nằm ở hướng Tây Nam, tuột rìa làng. Căn nhà đứng lẻ loi dưới một cây đa cổ thụ, cách xa khu dân cư làng Ke vốn tập trung đông đúc ở hướng Đông, trông cao ngạo, lạnh lẽo và huyền bí như một cái miếu thờ. Người làng Ke coi lối sống tách biệt của thầy Râu Bạc là chuyện hiển nhiên, mà thực ra thì một bậc kỳ lão như thầy cũng xứng đáng sống trong một cái miếu thờ lắm, tất nhiên là với điều kiện thầy phải sống sót qua đời.

Bây giờ thì cặp lông mày của bậc kỳ lão đó đang dựng đứng lên khi Nguyên và Kăply thỉnh linh hiện ra trước cửa nhà thầy. Về mặt của thầy như muốn báo cho hai đứa nhóc biết là tụi nó đang làm cái chuyện có lẽ là chưa từng xảy ra trong vòng một trăm năm nay.

- Các trò dám không xin phép ta mà tự tiện đến đây. Các trò có biết hồi đó...hồi đó...

Thầy Râu Bạc giận đến nổi không thể nào nói hết câu nói ưa thích. Chắc nhiều thế hệ dân làng Ke chưa ai từng thấy một cơn giận như thế của thầy. Chòm râu dày của thầy rung bần bật, mũi thầy đỏ lên và nở ra, còn cặp mắt thầy giương tròn quay, không ngừng đảo lia, vừa đảo vừa nhấp nhô, có vẻ như nếu có thể nhảy được thì nó đã nhảy tót ra ngoài hốc mắt của thầy để bắn xuyên qua sọ của người đối diện.

Nguyên và Kăply mặt xám xanh. Trông thầy giống y chang một con sư tử, Nguyên sợ hãi nghĩ và nó nhìn trân trân vào cái chòm râu thầy, nơm nớp chờ một cái bươm bươm ra từ chỗ đó.

- Thưa thầy...

Mãi một lúc, Kăply mới bóc được miếng băng keo vô hình dán ngang miệng nó. Nhưng nó cũng chỉ thốt được có hai tiếng rồi làm thỉnh ngó xuống dưới chân

như để kiểm tra hồi sáng lúc ra khỏi nhà nó có nhớ mang giày hay không.

Nguyên đỡ lời bạn bằng giọng nịnh nọt thấy rõ:

- Tụi con rất thích bài giảng sáng nay của thầy.

Nguyên vừa nói vừa đưa mắt thăm dò và nó mừng rơn khi thấy trán thầy Râu Bạc từ từ dần ra.

- Nhưng có một vài điều tụi con chưa rõ, - Nguyên dè dặt tiếp, đôi chân nhấp nhô như sẵn sàng bỏ chạy nếu thầy Râu Bạc gầm lên – do đó tụi con muốn thỉnh giáo thầy...

Thầy râu bạc có vẻ như muốn gầm lên thật. Chòm râu rung rinh dữ tợn cho biết phía sau nó có một hàm răng đang nhe ra. Còn chiếc áo của thầy thì căng phồng lên như chuẩn bị phát nổ. Nhưng rốt cuộc chẳng có sấm sét nào giáng xuống hết. Một phút khắc khoải trôi qua lời thỉnh cầu của Nguyên, và thầy Râu Bạc sau tích tắc cân nhắc đã quyết định đẩy nắp miệng núi lửa trong lòng thầy lại.

- Thôi được rồi, các trò vào đây.

Thầy Râu Bạc quay mình đi trước, hai chú nhóc leo đèo theo sau. Nguyên huých chó vào hông bạn một cú khoái trá và khi Kăply định huých trả lại để chia sẻ niềm vui thắng lợi thì đúng lúc đó thầy Râu Bạc như có con mắt sau lưng hắng giọng một tiếng khiến Kăply hoảng hồn rút tay lại.

Đồ đạc trong nhà thầy Râu bạc bày biện rất đơn sơ. Có vẻ như thầy chẳng bao giờ tiếp khách nên chiếc bàn để chính giữa nhà chỉ có một chiếc ghế trơ trọi.

Làm sao mà thầy có thể sống trong căn nhà như thế này hả? Nguyên kinh ngạc nhủ bụng, nó đảo mắt nhìn quanh, chẳng biết thầy ngủ ở đâu khi thấy trong nhà chẳng có chỗ nào ngã lưng được.

Để mặc bọn trẻ đứng xớ rớ giữa nhà, thầy Râu Bạc thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế duy nhất và rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt Nguyên và Kăply như muốn nhìn thấu ý nghĩ trong đầu bọn trẻ:

- Chắc các trò muốn hỏi ta về đôi Phù Thủy?

- Dạ, - Kăply cố trấn tĩnh – con nghĩ ở làng Ke chỉ có thầy mới biết nguồn gốc của cái tên đó.

- Trò đoán đúng! – Thầy Râu Bạc xác nhận một cách ngạo nghễ - Trừ những người đã qua đời, trong số những người hiện nay còn sống e rằng chỉ có ta là người duy nhất từng đặt chân lên đôi Phù Thủy.

Kăply ngửa miệng tính khoe thắng bạn nó cũng đã lên đôi Phù Thủy mấy lần nhưng may sao đến phút chót nó kịp tỉnh trí để tốp con cao hứng bậy bạ đó lại.

Nhưng làm như thầy Râu Bạc nhìn thấy cái điều Kăply định nói nên mắt thầy đột ngột loé lên đầy đe dọa:

- Các trò đừng dại đột nghĩ đến chuyện mò lên đồi. Từ trước đến nay đã có nhiều người bỏ mạng trên đó rồi.

Nguyên nghe như có một mũi dùi xuyên qua đầu mình. Nó há hốc miệng:

- Ai vậy thầy?

- Ta có nói các trò cũng không biết đâu. Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi. Nhưng kể từ khi dân làng bắt đầu xa lánh ngọn đồi thì hầu như không ai chết nữa.

Kăply vừa nắc vừa xì ra câu hỏi như nó đang phun ra một hạt táo nghẹn ngang trong cổ họng:

- Sao... sao... những người đó chết vậy thầy?

Đôi mắt của thầy Râu Bạc vẫn bám cứng gương mặt bọn trẻ, quai hàm thầy nhúc nhích y như thể thầy đang quạo quọ nhai bộ râu của mình. Từ sau hàm râu không ngừng lay động đó, bay ra một tiếng thở phì:

- Có lẽ ta cũng nên nói sơ qua cho các trò biết! Phía Tây của làng Ke các trò cũng đã học qua rồi, là lưng ngựa. Lưng ngựa là núi. Núi đá. Đồi Phù Thủy hiển nhiên là dựa lưng vào núi. Nhưng cũng không hoàn toàn chính xác như thế. Đồi Phù Thủy không tiếp giáp hẳn với núi đá. Ở giữa có một cái vực sâu không đáy. Rơi xuống là toi mạng. Thế đấy!

Thầy Râu Bạc chấm dứt bài giảng một cách đột ngột làm hai thằng nhóc ngây ra.

- Là sao ạ? – Kăply liếm đôi môi khô rang – Ý thầy muốn nói người ta bỏ mạng vì đã sảy chân rơi xuống vực?

- Vậy tụi con đừng mon men đến bên miệng vực thì đâu có sao hà thầy? – Nguyên láu táu tiếp lời.

- Tụi bay đúng là một lũ ngu ngốc! – Thầy Râu Bạc đột nhiên phát khùng – Tụi bay cứ mò lên đó đi. Rồi ba mẹ tụi bay tha hồ mà đi tìm.

Thầy ngó quanh không thấy cây thước đâu để thầy động, liền vung tay nện xuống mặt bàn đánh “chát” một tiếng:

- Tụi bay ngu lắm. Bởi vấn đề ở đây không phải là ở gần hay xa miệng vực. Những ai liều lĩnh mò lên ngọn đồi đều rớt hết ráo xuống vực. Tụi bay hiểu chưa?

- Dạ, chưa hiểu! – Nguyên nuốt nước bọt căm, thấy mình ngu thiệt – Làm sao mà tự nhiên rớt xuống vực được kìa?

Thầy Râu Bạc đứng phắt lên khỏi ghế. Chòm râu trên mặt thầy rung rinh dữ dội. Nguyên và Kăply dăm cá mồi ăn một là thầy đang nổi giận dưng dưng, mặc dù tụi nó không hiểu thầy nổi giận chuyện chi.

Đang đứng thẳng người, cánh tay giơ cao gần đụng trần nhà như định giáng sấm sét xuống đầu hai tên học trò bướng bỉnh, thầy Râu Bạc bất thần rơi bịch người trở lại xuống ghế.

- Thôi, ta cũng không muốn giàu giém các trò nữa – Giọng thầy Râu Bạc dịu hẳn, nghe lạ hoắc y như thể thầy đang nói bằng giọng của ai đó – ta sẽ nói cho các trò hay, với điều kiện là các trò phải hứa là không nói lại với bất cứ người nào khác.

- Tụi con hứa ạ!

Nguyên và Kăply thốt ra gần như đồng thời, y như thể giành nhau xem ai hứa trước.

Thầy Râu Bạc bắt đầu câu chuyện bằng cách ngược mắt nhìn lên, làm như thầy chép sẵn câu chuyện ở chỗ nào đó trên trần nhà:

- Cách đây đã lâu, lâu là lâu như thế nào ta cũng không nhớ nữa, chỉ biết là lâu lắm, có một người phụ nữ sống trên ngọn đồi đó...

Nguyên và Kăply hồi hộp đến căng cứng người, hầu như không cả thở, mắt hau háu dán chặt vô chòm râu thầy như dán vô cái loa phát thanh. Bộ tịch của tụi nó không giống như chờ nghe mà giống như đang rình rập để tóm bắt từng lời văng ra từ chòm râu của thầy Râu Bạc, cổ sao cho đừng rơi rớt.

- Ngõi nhà của người phụ nữ đó chắc cũng đơn sơ như nhà ta thôi, nhưng bọn trẻ làng rất thích lên chơi trên đó. Người phụ nữ đó cũng rất thích trẻ con. Bà cho chúng bánh kẹo và đồ chơi. Bà lấy các thứ đó không phải từ trong túi áo hay giỏ xách, mà từ trong không trung. Bà quơ tay một cái, lấy cho đứa này một chiếc bánh kem, quơ tay một cái nữa lấy cho đứa khác một con búp bê, một cái nữa lại lấy thêm một thứ khác nữa...

- Như vậy bọn trẻ chắc phải sợ tè ra quần chứ thầy? – Kăply chột ngựa miệng hỏi xen ngang.

Ánh mắt thầy Râu Bạc rời khỏi trần nhà và đáp một cách thô bạo xuống gương mặt của Kăply. Thầy trừng trừng nhìn nó nhưng vẫn trả lời:

- Hừ, thoát đầu thì bọn nhóc hơi hoảng. Chúng cho người đàn bà đó là một mẹ phù thủy. Nhưng rồi những món bánh ngon ngọt và các thứ đồ chơi xinh đẹp đã hấp dẫn chúng. Thế là chúng quên hết mọi sợ hãi.

Mất thầy Râu Bạc lóe lên:

- Rồi đến một ngày tất cả bọn chúng đều biến mất. Không ai biết điều gì đã xảy ra cho bọn trẻ. Những người thân của chúng liền đổ xô lên đồi sục tìm. Và sau đó, sau đó như thế nào, các trò biết không?

Kăply đáp mà nghe cổ họng khô dần:

- Dạ chắc là không một ai trở về.

- Đúng thế! Thầy Râu Bạc gục gặc chòm râu – Chà, lâu lắm ta mới nghe trò nói một câu thông minh y ông ngoại trò hồi đó.

Nguyên và Kăply bộ mặt lập tức chuyển sang màu cà chua chín, một đứa vì sung sướng, một đứa vì ghen tị. Bởi cũng đã lâu lắm, tụi nó mới nghe thầy Râu Bạc mở miệng khen học trò.

- Hồi đó cũng tại cái vụ tìm kiếm dây dưa này mà suýt chút nữa làng Ke đã bị xoá tên trên bản đồ. Cho đến khi trưởng là ra lệnh chấm dứt mọi lùng sục và cấm tiệt dân làng lén lén phéng lên đồi thì dân số làng Ke đã giảm mất một nửa.

Thầy Râu Bạc thờ dài:

- Rất nhiều năm sau này, có người tình cờ phát hiện cơ man là xương người dưới đáy vực.

Kăply tưởng như mình đang rớt vào một hố băng. Nó tính hỏi người đó là ai và hiện còn sống hay không nhưng quai hàm nó đã cứng đơ.

- Chuyện đó có thật không hả thầy?

Tự nhiên Nguyên buột ra một câu mà khi nói ra rồi nó mới thấy là mình ngu như heo.

Thầy Râu Bạc như một quả mìn bị châm ngòi. Thầy bắn tung ra khỏi ghế lần thứ hai, giọng thầy sôi lên và nếu không sợ cháy chòm râu rậm, chắc thầy không ngại ngần gì mà không phun lửa.

- Sao mà trò dám hỏi ta bằng cái giọng như thế hả? Hỏi đó ông nội của trò đâu có hỗn lão như trò bây giờ.

Mặt Nguyên trắng bệch như trét bột mì. Nó lắp bắp:

- Con xin lỗi thầy. Ý của con là... con chỉ muốn...

- Trò khỏi cần nói, ta cũng biết trò muốn gì rồi. Trò muốn dò xét, lùng sục đòi Phù Thủy chứ gì! Trò tưởng mấy lần trò lên lút mò lên đòi, ta không biết hả?

Lần này thì Nguyên khỏi phân trần luôn. Tại cũng như Kăply, quai hàm của nó bỗng nhiên cứng như gỗ và đôi chân nó rõ ràng là đang dẫm ngay chóc xuống cái hồ băng Kăply đang đứng này giờ. Nguyên không nói được, cũng không nhúc nhích được nhưng đầu óc nó chưa đến nỗi bị tê liệt. Cho nên nó cứ thắc mắc hoài về cái chuyện làm sao mà thầy Râu Bạc biết tổng hết những việc làm của nó.

Chòm râu thầy Râu Bạc vẫn tiếp tục bốc khói trước mặt hai đứa nhỏ:

- Trò phải biết không phải tự nhiên mà ngọn đồi đó có tên là đồi Phù Thủy. Nếu trò không tin ta thì mặc kệ trò. Trò cứ việc dẫn xác lên đó đi, để xem có ai dẫn xác trò về không cho biết!

- Thưa thầy...

Kăply đột nhiên tìm lại được tiếng nói. Nó tính lên tiếng bao che cho bạn nhưng thầy Râu Bạc đã xua tay, găm giữ:

- Các trò về đi! Ta không muốn nghe các trò nói bất cứ một câu gì nữa. Về đi!

Vài xệ xuống, Nguyên và Kăply lếch thếch rời khỏi nhà thầy Râu Bạc với bộ dạng của hai đứa học trò vừa rớt bịch trong kỳ thi kiểm ra.

Kăply giữ bộ mặt đầu đầu chừng vài trăm bước chân. Đến một khoảng cách biết chắc thầy Râu Bạc không thể nghe thấy, nó liền phá ra cười:

- Chà, tao chưa bao giờ thấy thầy Râu Bạc nổi khùng dữ vậy! Tao cứ tưởng mỗi đứa ăn vài củ đá vào mông rồi chứ!

- Cũng tại tao! – Nguyên lâu bầu – Tao đã hỏi một câu đúng là đại ngu!

- Quên chuyện đó đi! – Mặt Kăply vẫn tươi hơn hơn – Dù sao cuộc gặp gỡ bữa nay phải nói là thành công quá sức tưởng tượng. Tụi mình đã biết được khối chuyện về đồi Phù Thủy.

- Mày tin những gì thầy Râu Bạc nói là thật sao? – Nguyên đột ngột hỏi.

- Ồ, chứ chẳng lẽ là giả? – Kăply chớp chớp mắt về bối rối – Tao nghĩ thầy chẳng có lý do gì để bịa ra những chuyện đó.

- Tao nghĩ thầy không khoái cái chuyện bọn mình thám hiểm ngọn đồi.

Kấply quay phắt sang bạn, mắt nheo lại như bị chói nắng:

- Ê, có một mình mày lên đồi thôi đấy nhé. Tao chưa có nhận lời à.

Nguyên phớt lờ phản ứng của Kấply về hai chữ “bọn mình”. Nó tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Tao có cảm giác thầy đang canh giữ ngọn đồi từng phút một. Nếu không thầy chẳng thể nào biết được tao từng mò lên đó.

Đĩ nhiên không cần phải thông thái lắm mới thấy những băn khoăn của Nguyên là hoàn toàn xác đáng:

- Ồ, vụ này lạ thật! – Kấply gục gặc đầu.

- Tao dám đánh cá với mày thầy Râu Bạc dựng lên câu chuyện rùng rợn đó là để hù bọn mình.

- Chắc, mắc mớ gì thầy phải ngăn cản bọn mình kia! – Kấply đập đập tay lên trán, câu chuyện bỗng trở nên gay cấn đến mức nó không những không bắt bẻ hai chữ “bọn mình” trong câu nói của bạn mà còn để chính cái từ đó nhảy vô miệng mình – Chẳng lẽ có một kho báu đang được cất giấu trên đó?

Nguyên kín đáo liếc bạn qua khoé mắt, hí hửng khi thấy Kấply bắt đầu quan tâm đến bí ẩn của ngọn đồi, và cái lỗi Kấply bị dính cứng vào câu chuyện chẳng khác gì chiếc lá bị hút vào vùng nước xoáy làm Nguyên khoái trá quá.

- A, kho báu đó, nếu có chắc là lớn lắm! – Nguyên hùa theo với cái giọng hân hoan trắng trợn như thể nó đã biết kho báu đó nằm ở đâu.

Nguyên không ngờ tiếng reo hò quá trớn của mình đã đánh thức Kấply. Và thằng này đã kịp nhìn nó bằng ánh mắt cảnh giác:

- Mày vẫn còn muốn rủ tao lên đồi sao?

- Nếu mày không đi thì tao đi một mình – Nguyên thờ dãi và cụp mắt xuống với cái vẻ rất chi là vờ vịt – Bởi vì trừ thầy Râu Bạc ra, khắp làng Ke không ai có thể xác nhận câu chuyện thầy kể là thật hay là dốt tở.

Dù rất nghi ngờ về mặt râu rĩ như sắp sửa từ vò đạo của bạn, cái câu vừa rồi Kấply biết là Nguyên nói đúng. Nó đã từng hỏi ông ngoại nó, bạn của ông ngoại nó và bạn của bạn ông ngoại nó, những người có mặt ở cái làng này xấp xỉ một trăm năm, nhưng chẳng ai biết tại sao ngọn đồi phía sau trường có tên là đồi Phù Thủy, và cũng chưa có ai từng đặt chân lên đó. Có nghĩa là cái tên đó, cũng như cái lệnh cấm đó, đã có từ lâu lắm.

- Thế nhờ những điều thầy Râu Bạc nói là thật thì sao? – Kấply thốt thành lời những lo lắng trong đầu – Nếu trên đồi đúng là đang trú ẩn một mục phù thủy thì bọn mình sẽ tan xác dưới đáy vực.

- Mày nghe đấy! – Nguyên đập hai bàn tay vào nhau – Những gì thầy Râu Bạc nói với bọn mình chưa hẳn là thật. Giả dụ thầy không cố tình hù bọn mình thì câu chuyện đó cũng xảy ra rất lâu rồi đúng không? Mày cố ra lệnh cho cái đầu của mày suy nghĩ đi! Có phải nếu mục phù thủy kia vẫn còn ở trên đồi thì làng Ke hẳn đã xuất hiện lắm chuyện kỳ quái rồi không? Nhưng chẳng có chuyện gì đáng kể là kinh hãi cả, ngay một lời đồn cũng không. Ông mình, bà mình, bà mình, mẹ mình, rồi tới mình, có ai thấy gì đặc biệt đâu!

Kăply nghe lũng bùng hai lỗ tai. Nó lúc lắc đầu và đáp trả lời thuyết giảng tràng giang đại hải của thằng bạn bằng một câu cụt ngủn:

- Giờ tính sao?

- Chiều mai lên đòi.

Kăply ngược mặt lên nhìn bạn, nó thấp hơn Nguyên gần một cái đầu:

- “Bọn mình” lên á?

- Không có mày thì tao cũng vẫn đi.

Nguyên nói hùng hổ nhưng ánh mắt nó cho thấy nó đang mong Kăply nhận lời đi với nó đến chết đi được. Nhưng Kăply đã bất ngờ ngoảnh mặt đi chỗ khác:

- Chiều mai tao bận rồi!

Rồi cũng bất ngờ như thế, nó quay mặt lững thững bỏ đi. Nguyên nghệt mặt dõi theo lưng bạn, ngạc nhiên sao thằng Kăply không biến thành thứ gì đó, như một con cóc hôi hám chẳng hạn, quách cho rồi.

Chương 2: Đồi Phù Thủy

Nguyên có mặt ở chân đồi phía Bắc lúc hai giờ trưa. Leo lên đồi Phù Thủy từ hướng Nam như mọi lần, tức men theo Đường Lên Núi, chắc chắn gần hơn và dễ hơn, nhưng nguy cơ bị thầy Râu Bạc phát hiện lại cao hơn. Đến giờ này mỗi khi nhớ tới bộ mặt đỏ bừng như hơ lửa của thầy hôm qua, Nguyên vẫn còn hãi. Nó không hiểu được làm sao mà thầy Râu Bạc lại khó chịu với cái chuyện tội nó mò lên đồi như thế. Thấy lo cho tính mạng của tội nó thật hay quả tình thầy đang cất giấu bí mật gì trên đó.

Nguyên vừa nghĩ ngợi vừa dọ dẫm bằng cặp mắt không ngừng đảo dác dong đưa. Những lần trước, Nguyên nảy ra ý định lên đồi chỉ vì nghịch ngợm, vì khoái chơi ngông. Nó đã chán cái cảnh cả bọn chen chúc nhau thò đầu qua cửa sổ lớp học mỗi ngày để chỉ trỏ và bàn tán suông như một lũ chết nhát lắm rồi. Ý nghĩ trở thành người đầu tiên của làng Ke trong vòng một trăm năm nay đặt chân lên đồi Phù Thủy đối với nó thật hấp dẫn. Bữa nay, ý nghĩ đó còn sôi sục hơn do được đốt nóng bởi ngọn lửa háo hức khám phá bí mật của thầy Râu Bạc, cái bí mật mà nó tin là rất có thể thầy chôn dưới một gốc cây nào đó trên đồi.

Chốc chốc Nguyên lại dừng bước, đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, trên cằm và trên cổ. Mặt trời ban trưa trút xuống đầu nó từng bực hơi nóng mặc dù nó cố tình lê bước dưới những tàng cây rậm.

Nguyên vừa đi vừa dừng, tới lần thứ mười thì đã đến lưng chừng đồi. Những lần trước Nguyên cũng chỉ leo lên tới khoảng này rồi lại quay xuống. Dường như có một nỗi sợ không tên đã níu lấy chân nó, bắt chấp việc nó là đứa trẻ gan dạ nhất làng.

Nguyên đứng tại chỗ một hồi lâu, nghiêng tai nghe ngóng. Những ngọn gió vừa quăng mình rào rào trên ngọn cây vừa hú lồng lộn khiến Nguyên thấy rờn rợn. Ở dưới thấp, gió hiền hoà hơn, lên cao bỗng như mọc thêm cánh đe dọa người. Rất nhiều lần Nguyên thấy mình bị bao bọc giữa vô số những tiếng sột sọat khả nghi chung quanh. Nguyên biết đó là tiếng những con thú nhỏ đang len lút đi lượn trong bụi rậm nhưng có lúc nó lại không quả quyết được điều đó.

Nguyên lại đưa tay chùi mồ hôi trán, ước chi lúc này mọc ra thêm chừng mười hai con mắt để khỏi phải lo lắng ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị.

Đang căng thẳng, một tiếng động lớn vang lên ngay sau lưng làm Nguyên giật bắn cả người, tóc gáy đồng loạt dựng đứng lên còn trái tim rõ ràng là vắng đi đâu cả thước. Nó quay phắt lại, mắt trừng trừng nhìn vô lùm cây đang lung lay dữ tợn.

Cho tới khi kịp quét mắt xuống đất và nhác thấy một bàn chân thò ra dưới bụi cây thì Nguyên cảm thấy không chỉ trái tim mà ruột gan phèo phổi nó cũng trôi tuột đi đâu mất. Miệng nó há to như miệng cống, từ đó một tràng hải hùng lồng lộn tuôn ra:

- A a a a a a a a aaaaaaa.....

Chắc chắn trong khoảnh khắc kinh hoàng đó, bộ não của Nguyên đang bị hình ảnh mù phù thủy trong câu chuyện của thầy Râu Bạc đè cho bẹp dúm.

Bàn chân dưới bụi cây bị tiếng thét của Nguyên lôi ra thêm một khúc, rồi lại lôi ra thêm một bàn chân nữa, và khi có đủ hai chân rồi thì cái hình thù trong bụi cây lồm cồm đứng dậy.

Nguyên như đứng trông khi khuôn mặt đang toé toét cười của Káply hiện ra sau đám lá xanh.

Không biết mất bao nhiêu lâu, lục phủ ngũ tạng mới trở về đúng vị trí trong cơ thể Nguyên. Nó hít một hơi không khí, và giận giữ phun ra phèo phèo:

- Bộ mày không nghĩ ra được trò nào tử tế hơn há Káply?

Káply cười hì hì:

- Cùng đi với mày lên đồi là cái trò tử tế nhất trong đời tao đó.

Nguyên nhăn nhó ôm ngực có cảm tưởng như nó vừa nuốt nguyên một quả táo to đùng:

- Tốt quá há? Suyt chút nữa tao đã chết ngắc trước khi chết vì ròi xuống vực rồi.

Hai đứa nhóc dọ dẫm đi tiếp. Lần đầu tiên có bạn đi cùng, Nguyên cảm thấy nắng như dội đi trên đầu và gió bớt gặm thét hơn.

- Mày bám theo tao từ lúc nào thế? – Nguyên hỏi, tay vẫn còn xoa xoa nơi ngực.

- Từ lúc mày vừa ra khỏi nhà.

- Thế hôm qua mày bỏ đi là cố tình trêu tao đấy?

- Tao muốn coi thử mày gan cỡ nào – Káply cười khoái chí – Hoá ra mày hét cũng to quá đó chứ!

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, gặm gừ:

- May mà tao còn sống để mà hét!

Vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mất chốc hai đứa trẻ đã lên tới đỉnh đồi. Lúc này, Nguyên và Káply đứng giữa đám cây cối um tùm, ở trên đầu chim từng bầy nháo nhác, những con chim lạ với những sải cánh dài không ngừng kêu quang quác.

Nguyên vệt lá nơm nớp nhìn xuống chân đồi:

- Lũ chim là náo động kiểu này chẳng biết thầy Râu Bạc có nghe thấy không há?

Nguyên cứ sợ thầy Râu Bạc biết tụi nó mò lên đồi Phù Thủy. Cứ theo thái độ của thầy hôm qua, có vẻ như thầy sẵn sàng nuốt sống tụi nó nếu biết tụi nó lại tự tiện lũng sục ngọn đồi.

Káply đảo mắt nhìn quanh, nói giọng tỉnh khô:

- Thầy biết thì đã sao. Cùng lắm thầy chỉ hò hét như hôm qua thôi. Thầy đâu cóỡ làm hại bọn mình.. Thực tình tao chỉ sợ mụ... mụ...

Đang nói, Kăply bỗng tắc tị như có ai nhét giẻ vô miệng nó. Nguyên ngạc nhiên ngoảnh lại, thấy Kăply đang há họng nhìn chăm chăm về bên tay trái, mắt mở to đầy hãi hùng.

Nguyên nhìn theo ánh mắt bạn, và ngay tức khắc bụng nó quặn lại như bị ai xoắn lấy.

Ngay dốc phía Tây của ngọn đồi, về hướng vực thẳm nếu đúng là ở đó có một cái khe vực như thầy Râu Bạc nói, thấp thoáng một căn nhà gỗ nấp dưới những tán lá rậm rạp và không ngừng lắc lư như có bàn tay nào đó đang lay lay lay để.

- Căn... nhà... của...

Nguyên lấp bấp một cách khó khăn, còn tệ hơn một đứa trẻ mới học nói. Nhưng Nguyên cũng chỉ nói được ba tiếng thôi rồi đứng trơ ra đó. Ngay lúc này nó thực tình hối hận vì đã không tin lời thầy Râu Bạc.

Hai đứa chông chân có đến một lúc lâu, với cảm giác rờ rệt là cảnh lá chung quanh rên rì mỗi lúc một lớn dần.

Trước mắt tụi nó những tán lá cứ lắc lư, lắc lư và lắc lư. Và hai đứa trẻ thấp thòm chờ bàn chân mình bị trôi tuột đi, chờ một sức mạnh vô hình nào đó bắt thần lôi tụi nó nhào xuống vực.

Nhưng lâu thật lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì xảy ra. Nguyên là đứa đầu tiên phát giác ra cái điều đáng lẽ ra tụi nó phải phát giác ngay từ đầu:

- Gió... phải rồi chính gió đã làm lay động những tán lá...

- Ờ, phải rồi, gió...

Kăply mấp máy hùa theo, câu nói của Nguyên vừa rồi đã kéo nó ra ngoài rìa của nỗi sợ hãi người. Nhưng Kăply không phải là đứa trẻ dạn dĩ lắm. Cho nên mặt nó nhanh chóng trắng bệch trở lại:

- Nhưng rõ ràng thầy Râu Bạc đã không bịa chuyện... Căn nhà đó...

Nguyên nói cố giữ cho hai hàm răng đừng va vào nhau, không rõ để trấn an bạn hay trấn an chính mình:

- Dù sao thì câu chuyện thầy kể cũng đã xảy ra cách đây hơn một trăm năm rồi. Chấn chấn mụ phù thủy nọ đã khôn còn ở trên đồi.

Nguyên vừa nó vừa lăm lẹ liếc về phía căn nhà như sợ mụ phù thủy bắt thần chui ra để cải chính lời nhận xét bừa bãi của nó.

Ánh mắt Kăply cũng bám cứng căn nhà nhưng gương mặt co rúm của nó lúc này đã dần ra, chứng tỏ nó tin những gì Nguyên nói nếu không hoàn toàn là sự thật thì chắc cũng không đến nỗi hoàn toàn sai bét. Ừ, nếu mụ ta đang ở trong căn nhà kia không đời nào mụ để cho hai đứa nhỏ như nó yên thân mà bàn tán lung tung như thế!

- Bây giờ bọn mình quay về chứ? – Kăply nhìn Nguyên, thì thảo với vẻ van lơn lộ liễu.

- Lại đăng đó xem sao đã!

Nguyên đáp bằng cái giọng không hề cho ai phản đối, và nó nhấn mạnh quyết tâm của mình bằng cách bỏ đi trước, kéo theo cái đuôi lếch thếch xanh lè xanh lét là Káply phía sau.

Căn nhà gỗ dần dần hiện rõ trước mắt bọn trẻ và trông giống giống căn nhà của thầy Râu Bạc, có điều nom nó hoang tàn xập xệ hơn. Vách trước căn nhà gàn như mực nát, xiêu vẹo và thủng lỗ chỗ, có cảm giác chỉ cần gi một ngón tay vào là cả bức vách sẽ ngổl ngó sụp xuống và tan ngay thành bột. Xuyên qua bức vách trống hoác, bọn trẻ nhìn thấy một cái bàn bốn chân lông không và khá hơn căn nhà của thầy Râu Bạc là có tới hai chiếc ghế và thêm một cái giường, tất cả đều bằng gỗ và cũng như bức vách mọi thứ đều có vẻ như sắp sụm bà chề tới nơi.

Nguyên lúi cúi vào trong nhà như lúi một bao gạo khiến thằng này phải kêu lên vì chân va vào bức cửa.

Nguyên cúi nhìn cái bụi bị văng mất một khúc vì cú chạm vừa rồi, tặc lưỡi vớ về khoai trái:

- Căn nhà này đúng là lâu đời lắm rồi. Và cũng rõ ràng là lâu lắm rồi không có ai ở đây.

Káply giằng khỏi tay bạn. Nó ngồi xếp xuống, vừa bóp bóp cổ chân vừa nói:

- Có chắc không đó? Nguyên đi lòng vòng trong nhà, dòm dò mỗi nơi một tí rồi buông người xuống chiếc ghế bên cạnh, giọng quả quyết:

- Nếu có người ở, căn nhà đứt khoát phải được sửa sang, phải...

Chiếc ghế cắt ngang lời khẳng định của Nguyên bằng cách bắt thần gãy sụm bốn chân hất nó lăn tròn xuống đất.

- Đồ đạc ở đây cũ quá rồi, tốt nhất là ngồi chồm hồm như tao vậy nè! –Káply góp ý, vất vả lắm nó mới không phá ra cười trước gương mặt như bị ai kéo lệch đi của bạn.

Suốt gần hai tiếng đồng hồ sau đó, Nguyên và Káply thi nhau dò dẫm và bới tung căn nhà, sục sạo cả những khu vực lân cận, nhưng không tìm thấy một bí mật gì đáng giá, chỉ trừ cái vực sâu ở khu “lưng ngựa” gần cách ngọn đồi với vách núi phía Tây. Tụi nó không dám mon men đến bên miệng vực nhưng phát hiện đó chứng minh là thầy Râu Bạc không gạt tụi nó, ít ra là ở những chuyện mà thầy thấy không cần thiết phải gạt.

- Tao nghĩ thầy Râu Bạc chẳng giấu kho báu nào trên ngọn đồi này đâu! Cuối cùng, Káply quệt mồ hôi trán, thở phà phà, kết luận.

- Nếu thế tại sao thầy ngăn cản bọn mình lên đồi? Mày cũng thấy rồi đó, bọn mình chạy lăng quăng cả buổi mà đâu có sao!

- Nhưng bọn mình đã tìm kĩ rồi mà có thấy cái quái gì đâu!

Nguyên có vẻ như không nghe bạn mình nói gì. Nó đập hai tay vào nhau đánh “bộp”:

- Chiều mai bọn mình phải đem theo cuốc xẻng.

- Chi vậy?

- Tao nghỉ thầy Râu Bạc chôn cái gì đó dưới nền nhà.

Kấply thực tình không muốn trở lại ngọn đồi bí hiểm này thêm lần nào nữa nhưng nó biết mình không thể cãi lại bạn cho đến chừng nào chưa đào tung cái nền nhà đó lên.

Hai đứa đi trở xuống và khi rời khỏi chân đồi chưa quá hai trăm thước tụi nó bỗng đụng phải một người mà tụi nó không hề muốn gặp chút xíu nào trong lúc này: thầy Râu Bạc.

Thầy Râu Bạc như hiện ra từ trong không khí. Rõ ràng Nguyên và Kấply vừa đi vừa thận trọng nhìn trước ngó sau vẫn không phát hiện ra bóng dáng thầy, tụi nó chỉ đột ngột nhìn thấy thầy khi thầy đã đứng lù lù một đồng trước mặt.

Thầy Râu Bạc đứng chắn ngang đường nhìn hai đứa học trò đang co rúm bằng ánh mắt xẹt lửa:

- Các trò đi đâu về đây?

Kấply ấp úng:

- Dạ tụi con đi chơi về ạ.

- Các trò đi chơi ở đâu?

Thầy Râu Bạc gằn giọng, mắt xoáy vào mặt bọn trẻ, và chòm râu dày của thầy chính xác là đang rung rinh.

Nhìn chòm râu đó, Kấply có cảm tưởng mình để lạc tiếng nói ở chỗ nào đó trên đỉnh đồi. Nó cứ giương mắt lên nhìn chòm râu, không thốt được lời nào, tệ hơn nữa là không làm sao dời đôi mắt chắc là trông rất ngu của nó đi chỗ khác.

Nguyên cố hít vào một hơi đầy:

- Tụi con chỉ đi chơi loanh quanh đây thôi ạ.

- Hừm, loanh quanh! Ta biết các trò loanh quanh ở đâu rồi!

Thầy Râu Bạc gầm lên, tay giơ cao khỏi đầu, và như hôm qua, đã bắt đầu trông giống sư tử. Nhưng rồi thầy chẳng làm gì hết, có thể là vì lúc này ba thầy trò đang đứng giữ đường, nhưng có thể là thầy thực sự không định làm gì trừ cái chuyện hươ tay hươ chân tá là theo thói quen. Chỉ có tiếng nghiến răng ken két truyền ra từ sau chòm râu rậm:

- Trưa mai sau giờ học, các trò ở lại gặp ta!

Nói xong, thầy giậm dừ bỏ đi. Lần này ngoái cổ nhìn theo, bọn trẻ trông thấy rõ mồn một thầy đi về phía ngọn đồi.

- Thầy lên đồi Phù Thủy! – Nguyên lẩm bẩm.

- Chết rồi! – Káply kêu lên lo lắng – Nhất định thầy sẽ nhìn thấy hàng đồng dấu vết bọn mình để lại.

- Sự quái gì! – Nguyên nhún vai – Đẳng nào thầy cũng biết tông bọn mình vừa từ trên đó về, có dấu vết hay không có dấu vết cũng thế thôi!

Trước mặt Káply, Nguyên cố làm mặt tỉnh. Chứ tối đó thực sự là nó không sao chợp mắt được. Nó làm đủ mọi cách để dán mình vào giấc ngủ nhưng tất cả cố gắng của nó trở nên vô ích khi sự sợ hãi dồn thành một cục to tổ chang ở giữa. Nó biết thừa việc lên đồi để chạy nhảy chơi đùa với việc lên đồi để đào bới sục sạo là hai chuyện khác nhau thê thảm, dĩ nhiên sự trừng phạt cũng hoàn toàn khác nhau. Giả như thầy Râu Bạc có chôn kho báu bí mật trên đồi thật và khi phát hiện hai tên học trò bướng bỉnh tọc mạch đang tìm cách bươi bươi móc móc khều khều chọc chọc cái kho báu của mình, không biết thầy sẽ xử trí như thế nào? Nguyên tự hỏi và nó tự trả lời bằng một cái rùng mình.

Sáng hôm sau Nguyên và Káply chào nhau bằng hai cặp mắt đỏ kè vì mất ngủ. Cũng như Nguyên, Káply rõ ràng đã trần trọc suốt đêm.

Hôm đó, lần đầu tiên Káply ngồi học mà không gây ra một tiếng động nào. Nó thu mình lại, cố lọt ra khỏi tầm nhìn của thầy Râu Bạc, lật tập rón rén và khi chép bài, ngòi bút của nó chạy trên giấy với một sự rụt rè trông thiệt là kỳ cục.

Nguyên trông khá hơn Káply một chút, vẫn liêu mạng nhìn lên bảng, tất nhiên với tư thế sẵn sàng lẩn tránh ánh mắt của thầy Râu Bạc nếu phát hiện thầy sắp sửa quét tia nhìn về phía nó.

Nhưng buổi sáng hôm đó trôi qua trong một bầu không khí thanh bình đáng kinh ngạc. Cặp mắt thầy Râu Bạc không hề trợn lên lấy một lần, cũng không một cú động thước đũa tay như thường thấy và đặc biệt là thầy không nói một câu nào có hai chữ “hồi đó”.

Có thể nói từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, chưa bao giờ đám học trò làng Ke có một buổi học hạnh phúc như thế.

Nguyên nghiêng đầu về phía Káply sung sướng thì thầm:

- Không biết sáng nay thầy Râu Bạc ăn phải món gì mà trông thầy nguội ngất.

- Chẳng qua thầy khoái quá nên không thềm nổi cái đó thôi! – Káply đáp trả vẻ tươi hơn hớn của bạn bằng giọng rầu rầu – Thầy biết rõ lát nữa thầy sẽ nhai xương bọn mình mà.

Giọng lưỡi bi quan của Káply như một mũi tên ghim chặt Nguyên vào nỗi sợ mà nó đang cố cựa quậy để thoát ra. Nụ cười trên môi nó như bị ai lấy giẻ chùi mất. Nó lại quay nhìn lên bảng, vô cùng căng thẳng khi lần này có cảm tưởng rõ rệt là bộ mặt thầy Râu Bạc trông ang ác. Trong một thoáng, Nguyên như nhìn thấy sự hí hửng ngấm ngấm nấp đằng sau vẻ hoà nhã vờ vịt của thầy.

Hồi chuông hết giờ đập vào tai Nguyên và Káply nghe rùng rợn như hồi chuông báo tử. Cả hai lo lắng nhìn nhau, đứa này chia bộ mặt trắng bệch vào mặt đứa kia, càng làm tăng thêm sự căng thẳng trong lòng nhau.

- Hai trò lên đây! Giọng thầy Râu Bạc như một cái vỗ vai thô bạo, đánh thức Nguyên và Káply khỏi sự bần thần mê muội. Hai đứa choàng tỉnh ngược mặt lên, giật mình thấy lớp học vắng hoe. Tụi học trò đã ra về hết ráo từ hồi nào, chỉ còn hai đứa nó đang rúm rỏ giúi mình vào một chỗ và từ trên bảng thầy Râu Bạc đang trừng mắt ngó xuống. Nguyên và Káply liú riu bước ra khỏi chỗ ngồi, xiêu vẹo tiến lên bảng. Cho đến khi đứng trước mặt thầy Râu Bạc, đầu hai đứa vẫn cúi gằm như thể mỗi đứa đang cống một bao gạo to tổ bố trên lưng. Trong tư thế chẳng nhìn thấy gì hết đó, tụi nó nghe tiếng thầy Râu Bạc trút

xuống rào rào trên đầu: - Hôm qua các trò đi lên đồi Phù Thủy phải không? - Dạ... phải... ờ... mà không phải... Nguyên áp úng, khổ sở nhận ra rằng mình càng chối càng giống y như hằng khái thừa nhận. Tiếng thầy Râu Bạc lại tỉnh queo đôi xuống, như không thèm nghe bọn nhãi nói gì: - Hừm, thực sự thì ta đã thấy hàng đồng chứng cứ trên đồi. Lần này thì Nguyên ghen hợm. Nó nhìn chăm chăm xuống chân, tất cả những gì nó mong muốn trong lúc này là làm sao cho mặt đất nứt toác ra để nó chui xuống trước khi thầy Râu Bạc kịp gạ hỏi lung tung rồi sau đó treo cổ tội nó lên. Nhưng Nguyên chẳng thấy mặt đất dưới chân nó nhúc nhích gì cả. Nó chỉ nghe thấy ở bên cạnh, Káply vừa phát ra một tiếng khịt mũi không cần thiết. Chắc Káply đang sợ đến sồn ra quần! Nguyên nhủ bụng và len lén đưa mắt nhìn lên. Sừng sững ngay trước mặt, thầy Râu Bạc vẫn đang dán mắt vào tội nó, nhưng đáng ngạc nhiên là vẻ mặt thầy lại không có vẻ gì giận dữ. Phát hiện đó khiến Nguyên không tin vào bất cứ con mắt nào trong hai con mắt của mình. Lúc này thực sự là nó rất muốn đưa tay lên véo đùi một cái để xem mình tỉnh hay mơ. - Hôm rày ta không muốn các trò lên phăng lên đồi chẳng qua là vì lo cho tính mạng của các trò! - Thầy Râu Bạc nói bằng cái giọng Nguyên và Káply chưa từng nghe bao giờ, nó ngọt ngào như thể vừa được vớt ra từ thùng mật ong - Ta vẫn nghĩ đồi Phù Thủy là nơi chôn cất những cam bẫy chết người như ta từng biết. Tới lúc này thì Káply đã đủ can đảm để ngừng mặt nhìn lên và nó thở phào khi thấy chòm râu thầy bừa nay bất động như một con mèo đang nằm ngủ, nom hiền lành và vô hại. Những tiếng nói do dương tiếp tục đưa ra từ sau chòm râu khá ái đó: - Nhưng có lẽ là ta đã quá lo lắng. Hừm, chuyện xảy ra đã lâu quá rồi, rất có thể mụ phù thủy hắc ám đó đã bỏ đi. - Như vậy là chiều nay tội con được tiếp tục lên đồi chơi hả thầy? Rõ ràng là Nguyên rất hào hứng, đến mức mặc dù nó không đủ liều, câu hỏi vẫn tự động bật ra. Nhưng thầy Râu Bạc hôm nay như đã chán làm sư tử. Thầy nói bằng giọng mèo để dãi: - Ta nghĩ như vậy. Chỉ có điều, - mặt thầy thoát lóe lên - đây là bí mật giữa ba thầy trò ta thôi. Ta nhớ các trò đã hứa với ta rồi mà, phải không? Có lẽ Nguyên và Káply không ngờ thầy Râu Bạc đồng ý gỡ bỏ lệnh cấm đối với tội nó nhanh chóng như thế. Đối với tội nó câu chuyện ngày hôm nay phải nói là đã diễn ra một cách quá êm đẹp và kết thúc hoàn toàn bất ngờ, còn hơn cả trong mơ. Cho nên cả hai cái miệng cùng ngoác ra đến tận mang tai và cùng phần khởi rì lên: - Thưa thầy, tội con nhớ rồi ạ. - Thật tình là tao không thể hiểu nổi! Káply vừa nói vừa xoay xoay cẳng xềng trên vai, nó và Nguyên đang trên đường đến đồi Phù Thủy. - Về thầy Râu Bạc á? - Về thầy Râu Bạc và cả về mày? - Về tao á? - Ừ! - Káply lộ mắt nhìn bạn - Thầy Râu Bạc đã nói rõ ràng như thế rồi, bọn mình còn tha cuộc xềng theo làm chi? Nguyên đang đưa cây cuốc trên tay, giờ giọng đại ca: - Mày thiệt là đại ngu! Thầy Râu Bạc nói mà mày tin được á? Káply nghe như có một hạt bụi bay vô mắt mình. Nó chớp lia chớp lia: - Chẳng lẽ... - Nghe đây nè! - Nguyên nhếch mép cắt ngang lời bạn - Thầy nói như vậy cốt để đánh lạc hướng bọn mình thôi, hiểu chưa? Liếc bộ mặt đang nghệt ra của bạn, Nguyên giải thích với vẻ độ lượng: - Thầy biết là không thể nào ngăn cản được bọn mình lên đồi, do đó thầy làm ra vẻ chẳng thèm cấm đoán nữa. Thầy muốn cho bọn mình tin là thầy chẳng chôn giấu kho báu nào trên đó. Nguyên động cây cuốc xuống đất đánh “bịch” một cái, nói giọng khoe khoang: - Nhưng tao không để bị mắc lừa như mày đâu. Tao phải nghĩ ngợi suốt cả đêm qua mới khám phá ra âm mưu của thầy đấy! Káply lại xoay xoay cẳng xềng nhưng lần này nó làm tinh. Thực bụng thì Káply không tin vào lập luận của bạn lắm. Nhưng nó cũng hiểu khó mà lay chuyển được ý nghĩ trong một cái đầu ương bướng như cái đầu của thằng bạn nó. Káply làm lủi đi bên cạnh Nguyên. So với hôm qua, tội nó đi đứng mạnh bạo hơn nên tiến lên đồi khá nhanh. Tiếng gió gào rú, tiếng cành lá va đập và rên rì tí tì, tiếng sột soạt triền miên trong bụi rậm không còn khiến tội nó cảnh giác cao độ nữa. Nhưng đây là nơi lúc chưa lên đến đỉnh đồi. Còn khi đã đứng trên đỉnh đồi và đưa mắt nhìn về phía căn nhà gỗ, Nguyên và Káply bỗng cảm thấy chợn chợn. Không ai báo ai nhưng cả hai đều có cảm giác là căn nhà bữa nay hình như hơi khang khác. Chỉ là cảm giác thôi, chứ hỏi tội nó cái khang khác cụ thể đó là cái gì thì tội nó ngong là cái chắc. - Lạ quá mày? - Káply lão thảo. Nguyên lưỡng lự một thoáng rồi thò tay kéo tay bạn: - Bọn mình lại đó coi! Đi chừng chục bước thì Nguyên hiểu ra tại sao tội nó thấy căn nhà không giống hôm qua. Nó đứng lại, mắt không rời khỏi căn nhà lúc này đã trông rõ hơn, khề lằm bằm: - Hình như mái nhà mới được lợp lại. Káply cũng đã nhận ra những phiến lá mới lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bụng nhoi nhói, nó muốn thốt ra một câu gì đó nhưng quai hàm nó không chịu tuân lời nó. Ở bên cạnh, tiếng của Nguyên lại vang lên rì rầm: - Thầy Râu Bạc? Káply gật bần, quay đầu nhìn nhắc nhìn quanh. Chẳng thấy chòm râu nào thấp thoáng quanh đó, nó ngoảnh lại nhìn Nguyên ra ý hỏi. - Tao muốn nói cái mái nhà mới toanh này là thành tích của thầy Râu Bạc! - Nguyên chẳng lười giải thích, trước sau nó không hề nhìn Káply lấy một cái nhưng vẫn rõ hết mọi nhất cử nhất động của thằng này. Ờ, sao mình không nghĩ ra chuyện đó kia! Hôm qua chính mắt mình nhìn thấy thầy Râu Bạc đi lên đồi kia mà! Ý nghĩ đó giúp Káply dễ thở hơn một chút, và quai hàm nó bắt đầu hoạt động trở lại: - Ồ há! Nó nói tiếp bằng giọng bần khoản: - Nhưng thầy làm thế để làm gì há? Không lẽ thầy tính dọn lên ở trên này? - Chứ còn gì nữa! - Nguyên nói như thể chính thầy Râu Bạc đã bàn bạc trước với nó về kế hoạch của thầy - Từ ngày bọn mình nổi hứng xông lên đây, đồi Phù Thủy đã không còn là khu vực bắt khả xâm phạm. Thầy buộc phải dọn lên ở ngay trên đỉnh đồi để bảo vật kho báu bí mật của thầy. Lý lẽ Nguyên đưa ra nghe xuôi tai đến mức mặc dù bán tín bán nghi, Káply chẳng biết nói gì

ngoài hai tiếng “ờ há” rồi tiếp tục lẻo đẻo đi theo bạn về phía trước. Căn nhà gỗ không chỉ có mái lá mới. Bức vách mục nát, ngả nghiêng và thủng từng mảng hôm qua đã biến mất, thay vào đó là những tấm gỗ tron láng, trắng tươi và đều tăm tắp như vừa được chõ từ xương mộc tót. Trên bức vách ngon lành đó, tro lịch sự một cái cửa chính và hai cái cửa sổ nằm hai bên và tất cả được viền một cách bay bướm bằng những nẹp gỗ màu nâu sẫm. Káply tò mò ngó căn nhà, miệng trầm trồ: - Thầy Râu Bạc coi vậy mà khéo tay quá mày. - Ồ, có óc thẩm mỹ nữa. Nguyên nó rồi nó không kèm được thắc mắc: - Tao chỉ không hiểu là làm sao chỉ trong một buổi chiều thầy có thể làm được cả khối chuyện như vậy. Xé những thớt gỗ này ra rồi úi cho chúng lảng o đâu có dễ. Câu nói của Nguyên quét lên mặt Káply một lớp bột mì. Môi run run, nó cố nghĩa ra một cách cắt nghĩa đỡ hại thần kinh nhất: - Chắc thầy đã chuẩn bị sẵn những thứ này từ lâu rồi và cất ở đâu đó. Không rõ Nguyên có đồng ý với những nhận định của bạn không mà nó chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ bước tới vài bước, đến sát vách nhà và thò đầu dòm vô bên trong qua những cánh cửa mở toang.

Chương 3: Những Kẻ Lạ Mặt

Cũng như bên ngoài, đồ vật trong nhà sau một đêm bỗng trở nên mới tinh. Chiếc giường, chiếc bàn và ba chiếc ghế dờm lảng coóng, y như thể sáng nay chúng còn nằm ngoài cửa hàng. Vách phía trong hôm qua còn dơ hầy, bụi đóng cả lớp, bữa nay sạch bong như vừa tắm dưới mưa rào.

Kăply thò đầu vào cạnh cái đầu của bạn, nhấp nhòm ngo nguậy, tưởng mình đang ngủ mơ:

- Thật không thể tin được.

- Mà nhìn kia!- Nguyên nhắc – Hôm nay dư ra một chiếc ghế.

- Ồ, chi vậy há? Thầy Râu Bạc đâu có vợ con!

- Mà ngu quá. Đó là thầy Râu Bạc chuẩn bị đón tiếp bọn mình!- Nguyên nói giọng hãnh diện – Kể từ lúc thầy mở miệng tuyên bố “đây là bí mật giữa ba thầy trò ta”, thầy đã coi bọn mình như thượng khách của thầy rồi. Thầy muốn lấy lòng bọn mình mà.

Kăply chẳng hiểu thầy Râu Bạc lấy lòng tụi nó làm cái quái gì, nhưng ba cái ghế đang nằm chình inh trước mắt không cho phép nó cãi lại thẳng-bạn-lúc-nào-cũng-cho-minh-là-dúng của nó.

- Vô bên trong không?

Nguyên hỏi, và cũng chỉ hỏi cho có hỏi. Không đợi Kăply đáp, nó cầm cuốc lơn ton bước qua ngạch cửa. Nắm cứng cán xẻng trên tay, cổ tường tượng đang nằm một thanh bảo kiếm, Kăply lập bập bước theo.

Kăply cứ thấy sờ sợ dù không biết chính xác là mình sợ điều gì, vì xét cho cùng nó thấy cũng đâu có gì đáng sợ. Những sự thay đổi này rõ ràng là do bàn tay thầy Râu Bạc. Mà thầy Râu Bạc thì đâu có ở đây. Hơn nữa thầy cũng biết thừa là chiều nay tụi nó sẽ mò lên đồi và không hề tỏ ý ngăn cản.

- Ê, coi nè!

Tiếng Nguyên bắt thần vang lên làm Kăply giật bắn. Nó quay phắt lại, thấy bạn đang chỉ tay vào hai chiếc ghế cao nằm khuất sau bức vách bên trái. Bức vách chỗ đó tự nhiên thụt vô một quãng vừa đủ kê lọt hai chiếc ghế mà Nguyên vừa phát hiện.

- Ở đâu ra hai chiếc ghế này há? – Kăply dụi mắt ngạc nhiên – Hôm qua bọn mình đâu có thấy.

Hai chiếc ghế đó có hình thù rất kỳ dị, chẳng giống chút xiu nào với ba chiếc ghế để ở giữa nhà, cũng có nghĩa là không giống bất cứ chiếc ghế nào mà Nguyên và Kăply từng thấy trên đời. Ghế đóng bằng thứ gỗ có mùi như đàn hương,được sơn thành từng vạch đen trắng như da ngựa vằn và chỉ có một chân. Cái chân

ghế độc nhất đó nằm ở ngay chính giữa, giữ thăng bằng nhờ vào cái đế có hình thù hai bên nhô lên hai cái vòng bằng kim loại hình tai lừa, chẳng biết để làm gì. Nếu hai cái vòng đó buông xuống từ xà nhà thì các vận động viên thể dục dụng cụ còn có thể xò tay vào để nhào lộn, chứ còn nhô lên từ một chiếc ghế thì thiệt là quái đản.

Nguyên gí sát mắt vào hai chiếc ghế, sẫm soi xem có cơ quan máy móc gì gắn trên đó không, hay ít ra cũng hy vọng vớ được một hàng chữ chỉ cách sử dụng hoặc cho biết nơi sản xuất nhưng chẳng thấy chút manh mối gì.

- Kỳ quái thiệt! – Nguyên vỗ vỗ tay lên chiếc vòng kim loại, tặc lưỡi nói.
- Thầy râu Bạc rình hai chiếc ghế này ở đâu về vậy kia? – Kăply chép miệng hỏi trống trống.

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, làu bàu:

- Không hiểu thầy mắc chứng gì mà cứ khoái bày ra toàn những chuyện bí hiểm!

Kăply nổi hứng đề nghị:

- Bọn mình ngồi lên ghế thử xem! Chắc là êm lắm!

Nguyên neho mắt nhìn hai chiếc ghế lạ với vẻ cảnh giác - Không hiểu khi bọn mình ngồi lên, chúng có nổ tung ra không há.

Câu nói của Nguyên làm Kăply thụt mắt. Nó co vùi:

- Vậy thì thôi!

Nguyên vỗ vai bạn, cười khi:

- Tao nói đùa đấy. Tao đã xem kỹ rồi, hai chiếc ghế này chẳng có máy móc gì đâu.

Nói xong như để chứng minh, Nguyên dựng chiếc cuốc vào vách rồi nhanh nhẹn nhảy tót lên một chiếc ghế. Nó nhún lên nhún xuống, ngạc nhiên thấy chiếc ghế nhún theo y như có lò xo.

- Cái chân ghế co giãn được mây ời! – Kăply nhìn chăm chăm vào phía dưới chiếc ghế Nguyên đang ngồi, hí hứng reo lên.

Kăply lập tức bỏ cái xèng xuống, hăm hờ leo lên chiếc ghế bên cạnh, ị ạch hơn một chút vì nó thấp hơn thẳng bạn nó một khúc. Rồi nó cũng hào hứng nhún lầy nhún để, miệng cười toe toét:

- Giống cười ngựa quá mây! Hèn gì những chiếc ghế này có hình dáng y như mấy con ngựa.

Nhưng lập đi lập lại mỗi trò nhún nhảy hoài cũng chán, hai đứa liền tụt xuống đi loanh quanh trong nhà, nhưn cồ nghiêng ngó, cố tìm xem ngoài hai chiếc ghế kỳ quái đó, còn thứ gì đáng lưu ý nữa không.

Lão rào một hồi, Nguyên thò tay cầm lên cây cuốc, hắng giọng:

- Bọn mình về đi. Chắc chẳng còn gì lạ nữa đâu!

- Về? – Kăply trở mắt nhìn chiếc cuốc trên tay bạn – Bọn mình chưa đào nền nhà lên mà.

- Thôi, không đào lên nữa! – Nguyên phẩy tay, nó nói mà không hề nêu lý do.

Kăply vác xẻng lên vai, làm thỉnh đi theo bạn. Trong bụng thắc mắc quá sức nhưng Kăply không thềm hỏi. Nó biết sớm muộn gì Nguyên cũng sẽ tự động nói ra, đó là cách ưa thích của thằng bạn nó để chứng tỏ ta đây thông minh đặc biệt.

Quả như Kăply nghĩ, lên tới đình đôi, Nguyên đột ngột dừng lại và đưa cặp mắt đại ca ra nhìn nó:

- Mày có biết tại sao tao hủy bỏ kế hoạch đào bới của bọn mình không?

- Không biết! – Kăply đáp, rồi nó nói thêm bằng giọng cầu nhâu – Đào hay không đào cũng đều là kế hoạch của mày mà!

- Hôm qua tao quyết định đào vì đó là cái nền nhà bỏ hoang! – Phớt lờ sự châm chọc của bạn, Nguyên khệnh khạng giải thích – Còn hôm nay thầy Râu Bạc có vẻ sắp sửa dọn về đó ở, nghĩa là căn nhà đã có chủ. Mà nhà có chủ thì mình không thể tự tiện cày xới như cày xới một mảnh ruộng hoang...

Kăply hỏi chen ngang:

- Thế còn kho báu thì sao?

- Mày yên tâm đi. Tao đã tính rồi. Bọn mình sẽ thăm dò bằng cách khác.

Khi nói câu này, cặp mắt Nguyên lóe lên và Kăply công nhận là những lúc như vậy, cặp mắt thằng bạn mình trông cương quyết không thua gì cặp mắt của thầy Râu Bạc.

Kăply đang định hỏi lại cách khác là cách gì thì ngay trong khoảnh khắc đó, một tiếng cười khe khẽ vọng tới tai nó khiến nó cảm thấy tiếng nói của mình rơi đi đâu mất và bụng nó đột nhiên nặng chịch như có ai đang đồ đầy chì.

Kăply nhìn sang Nguyên, thấy bạn mình tự nhiên biến sắc và nơm nớp ngoài cổ nhìn quanh, nó biết đứt khoát là nó không nghe nhầm. Ai cười vậy kia? Thoạt tiên Kăply nghĩ tới thầy Râu Bạc nhưng rồi nó biết là không phải. Thầy Râu Bạc không biết cười, ít ra là vì không ai thấy thầy cười bao giờ. Mọi đứa học trò làng Ke đều biết rõ sự bộc lộ tình cảm của thầy tóm tắt chỉ có hai kiểu và chúng có thể đọc vanh vách điều đó qua chòm râu rất khoái cựa quậy của thầy: Khi chòm râu nhúc nhích tức là thầy đang nghiêng răng, còn khi nó lay động dữ dội như đang trải qua một trận bão thì đứa nào cũng biết là thầy đang quát mắng hoặc sắp sửa quát mắng. Nhưng nếu không phải thầy Râu Bạc thì là ai?

Như thể đọc được thắc mắc trong đầu bạn, Nguyên thỉnh linh lên tiếng:

- Một đứa nào đó.

- Đứa nào vậy? – Kăply hỏi lại một cách máy móc, như đang trong cơn mộng du.

- Một đứa nào đó trong làng.

Lần này câu nói của Nguyên dài thêm vòn vẹn có hai tiếng, nhưng ý nghĩa đã khá rõ ràng.

Và Kăply như được tọng vô họng một liều thuốc bổ siêu hạng, tỉnh ra ngay lập tức.

- Ồ há! – Nó lúc lắc đầu như để làm văng ra những ý nghĩ u ám – Thế mà tao không nghĩ ra.

Nguyên lâu lâu, ánh mắt vẫn xẹt ngang xẹt dọc trong các bụi cây:

- Chà biết đứa nào liều mạng như thế.

Kăply đầu óc bây giờ đã hoàn toàn trở lại bình thường. Nó nghĩ một khi nó và thằng bạn nó đã dám mò lên đồi Phù Thủy thì những đứa khác cũng có thể làm như thế lắm, chẳng có gì đáng gọi là liều mạng. Nhưng Kăply cố tự ngăn mình biến thành lời những suy nghĩ nhạo báng đó, chỉ phụ họa theo bạn bằng cách làm thỉnh bắt cái đầu xoay tròn bốn phương tám hướng.

Trong khi Nguyên và Kăply đảo mắt kiếm tìm một cách vô vọng thì tiếng cười khi nãy lại bắt thần vang lên, lần này bọn nhóc nghe rất rõ tiếng cười vắng tới từ phía bên tay phải, ở một khoảng cách không xa lắm.

- Đi!

Nguyên kêu lên và nôn nóng băng mình đi trước.

Nguyên đang đi xăm xăm bỗng dừng phắt lại, hết một chiếc F1 đập thẳng đột ngột, khiến trán Kăpy đập vô ót nó một cái “cạch”.

Kăply đưa tay xoa trán, nhăn nhó:

- Ui da! Mày đi đứng cái kiểu gì...

Chắc Kăply tính phun một câu bá láp gì đó nhưng bàn tay Nguyên đã kịp dán cứng đôi môi nó lại.

- Im nào! – Nguyên gí sát miệng vào tai bạn, thì thầm bằng giọng căng thẳng – Có người...

Thoạt tiên, Kăply không hiểu tại sao thằng bạn nó mặt mày nghiêm trọng đến thế. Có người thì đã sao. Một đứa nhóc nào đó ở làng Ke xét cho cùng đâu có đến nỗi đáng sợ như thầy Râu Bạc. Trong khi ngay cả thầy Râu Bạc nếu thỉnh linh xuất hiện trước mặt tụi nó lúc này, thằng bạn nó cũ đâu đến nỗi quíu như vậy.

Nhưng khi Kăply nhón gót nhìn qua vai bạn để thấy được cái mà bạn nó thấy, nó chợt hiểu rằng thằng bạn nó còn mở miệng nói được là giới hết chỗ chê rồi.

Tại vì lúc này, trên bãi cỏ rộng chạy dọc sườn đồi thoai thoải đang ngồi không chỉ một mà hai thằng nhóc lạ hoắc lạ hươ. Kăply ngo ngậy đầu sau kẻ lá, mắt

giương muốn rách cả khoe cổ nhìn cho rõ hơn. Và càng nhìn nó càng tin chắc là mình chưa hề gặp qua hai thằng nhóc này bao giờ. Cách ăn mặc của hai thằng nhóc lạ mặt không khác gì tụi con nít làng Ke, một đứa mặc áo màu vàng hoa cải đứa kia mặc áo màu xanh da trời, nhưng mặt mày bọn này trắng trẻo một cách khác thường (một đứa nhóc làng Ke có nước da trắng trắng thôi có bối cũng không ra), nhưng kì dị nhất là mái tóc của tụi nó. Tóc của tụi nó không phải màu đen mà có màu xanh lá cây. Thoạt đầu, Kăply tưởng tụi nó bè lá chụp lên đầu che nắng nhưng trông kỹ một hồi nó biết là không phải. Cái mớ xanh xanh phủ trên đầu tụi nó đích thị là tóc. Tóc dày, rậm, phủ xuống tận vai và uốn thành từng lọn.

- Hai thằng này ở nơi khác đến!

Tiếng Nguyễn thì thầm bên tai như để xác nhận những suy đoán trong đầu Kăply.

- Nhưng mái tóc... – Kăply ngập ngừng buột miệng.

- Tụi nó nhuộm. Cái vụ này bây giờ đang là mốt mà.

Nguyễn đáp bằng cái giọng y như thể nó đã từng nhuộm tóc cả chục lần rồi.

Thực tình thì Kăply cũng chẳng quan tâm đến vụ tóc tai cho lắm. Có cả đồng thứ quan trọng hơn để nó thắc mắc:

- Nhưng tụi nó đến đây bằng cách nào? Đến làm gì? Chẳng lẽ tụi nó không biết đây là khu vực cấm?

Nguyễn đáp trả tràng hồi dòn của bạn bằng ba tiếng gọn lỏn:

- Mày ngu quá!

Rồi sợ nói vắn tắt quá, thằng bạn của nó sẽ không biết cái ngu nằm ở đâu, nó chép miệng nói thêm:

- Tụi này là tụi đi du lịch dã ngoại. Tụi nó đến chỗ này hoàn toàn là tình cờ thôi. Tao cá với mày là tụi nó có biết đồi này là đồi Phù Thủy hay khu vực cấm kỵ gì ráo.

Kăply lại lia mắt qua kẽ lá, cố kiếm tìm một câu giải thích khác nơi hai thằng nhóc trước mặt. Nhưng những gì nó trông thấy có vẻ muốn phụ họa vào nhận xét của bạn nó Phía xa, thằng nhóc áo vàng ngồi bệt trên cỏ, chân duỗi thẳng ra đằng trước, nãy giờ đang cúi đầu mãi mê chơi với thứ gì đó đặt trên đùi. Gần hơn, thằng nhóc áo xanh cúi sát đầu vào xem, thỉnh thoảng bật cười khúc khích, thân hình của nó án ngữ mất tầm nhìn của Nguyễn và Kăply nên tụi nó không biết thằng nhóc kia đang chơi cái trò gì quái gì. Chỉ đến khi thằng nhóc áo xanh cười gập người xuống, để lộ khoảng trống trên lưng, Nguyễn và Kăply mới thấy được thằng nhóc kia đang làm gì: nó vẽ.

Kăply ngạc nhiên quá sức. Nó không hiểu thằng nhóc áo vàng vẽ thứ gì mà thằng bạn nó cứ chốc chốc lại phì cười như thế. Nó nhướn cổ và cổ mở căng mắt, nhưng chẳng thấy thêm được gì ngoài cái chuỗi cọ đang gugic ngoắc lung tung.

- Nó vẽ tranh phong cảnh! – Nguyễn huých cùi chỏ vào hông Kăply – Tao đã nói rồi. Đây là tụi nhóc đi dã ngoại mà.

Mặc dù Nguyễn đã nói như thể đó là điều quá hiển nhiên, Kăply vẫn cứ muốn nhìn tận mắt bức tranh trong tay thằng nhóc áo vàng.

Nó bám tay leo lên cành cây trên đầu, cõ du mình lên cao để nhìn cho rõ. Hành động bất ngờ của Kăply làm Nguyên tái mặt. Nó tóm lấy chân Kăply kéo lại, giọng cổ nèn, nghe rín rít như xát muối:

- Đừng có giờ trò ngu ngốc!

Bất thần bị bạn giật ngược, Kăply tuột tay khỏi cành cây, rơi đánh “bịch” một cú như trời giáng. Tiếng động do cú ngã phát ra lớn đến mức họa may chỉ có ai điếc đặc mới không nghe thấy.

Đã vậy, sau khi chạm đất, người Kăply lại nảy lên và lăn thêm mấy vòng, cả người văng tuốt ra khỏi chỗ nấp, rồi như có ai thổi, cả người nó lăn tròn theo sườn dốc như một bánh xe cao su.

Kăply lăn trong bao nhiêu lâu và lăn tới đâu, cả nó và Nguyên đều không biết. Đứng chết điếng trong bụi cây, Nguyên nhắm tịt mắt không dám dòm. Còn Kăply lúc đầu tay chân còn quơ loạn cào cào và cổ chống hai mí mắt lên, rồi thấy càng quơ quào người nó lăn càng nhanh, cảnh vật trước mắt thì quay tít mòng mòng, nó ớn quá cũng nhắm nhắm mắt lại luôn.

Đến khi nghe một cái “kình”, người đau nhói, nó bất thần quay ngang, Kăply biết là mình vừa va phải một gốc cây, nhờ vậy mà dừng lại được.

Kăply nén đau lóp ngóp bò dậy, nhúc nhích hai mí mắt một hồi rồi từ từ hé ra.

Thoạt tiên Kăply thấy hắt vào mắt nó là hai cái gì mờ mờ, giống như hai cái trứng gà bóc được chôn giữa mớ rau xanh. Đến khi đã chớp mắt thêm vài ba cái và thấy một trong hai cái trứng nhoàn miệng cười với nó thì Kăply kịp hiểu ra hai cái trứng đó là hai khuôn mặt trắng trẻo còn đám rau xanh chính là mái tóc kì dị của hai thằng nhóc lạ mặt. Khuôn mặt cười là khuôn mặt của thằng nhóc áo xanh. Thấy Kăply mở mắt, nó hỏi: - Đau không hở mày? Kăply quên cả sợ, xoa xoa nơi bị sướt, nhần nhó đáp: - Đau muốn đập mặt đây nè. Và phải gốc cây mà không chết là may lắm đó. Thằng nhóc áo xanh cười thành tiếng: - Nhưng mày đâu có va phải gốc cây. Kăply ngay lập tức quét mắt một vòng rộng, mặt thộn ra. Ở quanh đó chẳng có cái cây nào cả. Lạ thật, thế cái gì đụng phải mình một cú quá mạng vậy ta? - Mày va phải tao đó. Nhìn về mặt ngơ ngác của Kăply, thằng nhóc áo xanh như đoán biết đối phương đang nghĩ gì, bèn nói. Bây giờ thằng nhóc áo vàng mới quay qua. Nó nhìn lom lom vào mặt Kăply: - Làm sao mà mày lăn cù từ trên kia xuống thế? Trong một thoáng, Kăply có cảm giác mình đang dúi đầu vào một tổ ong. Mặt nó nóng ran, nó gãi cằm, ngượng ngập đáp: - À, đây là do tao sẩy chân. Đang đi, tao vấp phải một hòn đá, thế là... Kăply liếc xuống xấp giấy vẽ lúc này đã được xếp lại trên tay thằng áo vàng, cổ lải câu chuyện qua hướng khác. - Tụi mày là khách du lịch hở? - Ủ, - thằng áo xanh nhanh nhẩu – tụi tao đến ngọn đồi này sáng nay. Tụi tao đã đi qua nhiều nơi nhưng phải nói là chưa có nơi nào đẹp như ở đây. Như vậy là Nguyên đoán đúng, Kăply nhủ bụng và lại đưa mắt nhìn xấp giấy trên tay thằng áo vàng, hỏi với vẻ hiểu biết: - Mày vẽ gì vậy? Tranh phong cảnh hở? - Không! - Thằng áo vàng lắc đầu và chia xấp giấy ra - Mày thích thì cầm xem đi Kăply gì sát mắt vào xấp giấy trên tay. Tầm trên cùng vẽ một con ngựa đang phi nước đại, bồm tung như khói, bốn vó gần như không chạm đất. Kăply đưa bức tranh ra xa rồi kéo lại gần rồi đẩy ra xa, ngoeo đầu ngắm nghía, ngạc nhiên thấy bức tranh này cũng giống như những bức tranh ngựa nó đã từng xem, nghĩa là chẳng có gì kỳ quặc để thằng nhóc áo xanh phải phì cười. Có lúc Kăply cúi mũi vào sát bức tranh như thể đánh hơi nhưng vẫn chẳng khám phá được điều gì khác lạ. Kăply tò mò giờ xem những bức tranh bên dưới. Thằng áo vàng vẽ tất cả là ba bức tranh. Bức thứ hai vẽ một con rồng đang uốn mình nhe nanh múa vuốt, bức thứ ba vẽ một hiệp sĩ có mái tóc màu xanh lá cây bù xù hệt đám cỏ rói, tay cầm thanh gươm ngắn cũ, mặt mày đờ đờ sát khí như sắp sửa đánh nhau với ai. Săm soi một hồi, Kăply uể oải đưa trả xấp tranh lại cho thằng áo vàng, và khen một câu phải nói là rất chi hời hợt: - Mày vẽ cũng đẹp đó chứ. Thằng áo vàng như không nhận ra vẻ thờ ơ của Kăply. Nó đứng dậy, kẹp xấp tranh vào nách, tươi cười: - Thấy tao cũng khen tao vẽ đẹp, nhưng ông bảo tao phải học thêm ít nhất là hai trăm năm nữa họa may mới được phân nửa trình độ của ông. Thằng áo xanh đập tay lên vai Kăply, đột ngột nói: - Mày kêu thằng bạn mày ra đây đi. Tụi tao sẽ dẫn hai đứa mày về nhà tụi tao chơi. Kăply há hốc mồm như ai vừa tọng vô họng nó một nắm lông chim. Nó khọt khẹt như cái cát-xét bị kẹt băng - Ủa... làm sao... tụi mày... Thằng áo

xanh tình vẻ: - Tao thấy thẳng ban mày lập lòe đàng kia từ lúc này lặn. Káply quay đầu về phía bụi cây, chưa biết có nên cất tiếng gọi hay không đã thấy Nguyên vọt đám cây lá, lao thẳng đi ra. Hai thẳng ban và Káply đi về phía Tây, vượt qua lùm cây Nguyên và Káply nấp khi này, thẳng tới chỗ căn nhà gỗ vừa được sửa sang. - Ở tụi mày ở đây hả? - Nguyên sừng sốt buột miệng - Ủ. Chắc tụi mày đã thấy qua căn nhà này rồi. Káply kêu lên: - Đây là căn nhà của thầy Râu Bạc mã. Thằng áo vàng nhướn mắt, vè lạ lùng: - Thầy Râu Bạc hả? Ông là ai vậy? - Ổ... ờ... ông là thầy của tụi này... Káply bối rối giải thích, cảm thấy những điều mình nói chẳng ăn nhập gì đến khung cảnh trước mắt. - Theo tao thì đây là căn nhà vô chủ, chắc bỏ hoang từ lâu lắm rồi! - Thằng nhóc áo xanh vừa bước vào nhà vừa khoa tay nói, cổ tỉnh làm nger về nghi ngờ lơ lơ trên mặt hai đứa bạn mới - Tụi tao phải tu bổ lại đờ đội lắm mới ở được. Trong khi thẳng áo vàng loay hoay tìm cách treo những bức tranh vừa vẽ lên vách, thẳng áo xanh chỉ tay vô hai chiếc ghế kỳ dị, niềm nở mời: - Hai đứa mày ngồi đây chơi. - A! - Káply reo lên - Ra đây là ghế của tụi mày. Hồi này tui tao đã ngồi thử rồi. Êm ghê lè. Káply vừa nói vừa hí hửng nhấc mình leo lên ghế. Ở bên cạnh, Phàn văn một chút, Nguyên cũng trèo lên chiếc ghế thử hai. Khi này tui nó đã sờ mó hai chiếc ghế này khá kỹ lưỡng, đã leo lên ngồi, thậm chí còn nhún lẩy nhún đé một lúc lâu nhưng chẳng thấy gì đáng sợ. - Loại ghế này rất êm, có thể ngả ra làm giường được, rất tiện để đi xa! - Đợi Nguyên và Káply yên vị trên ghế, thẳng áo xanh bắt đầu quảng cáo - Trong một số trường hợp, có thể ngồi dính cứng luôn. Thằng áo xanh cáng nói càng hào hứng, nó vung cả hai tay ra phía trước. - Tao nó thật đấy! Dính cứng! Hai tiếng cuối cùng, Nguyên và Káply ngạc nhiên khi thấy thẳng áo xanh nói như hét. Tụi nó chưa kịp hiểu hết những gì thẳng nhóc vừa tuồn ra, chợt có tiếng gì như tiếng ngựa hí vang bên tai khiến cả hai giật mình ngoái cổ dòm quanh. Trên đồi Phù Thủy chắc chắn không có ngựa. Nguyên và Káply biết rõ điều đó. Đồi Phù Thủy chỉ có những con thú nhỏ như chồn, thỏ, sóc và chuột, tuyệt nhiên không có ngựa hoang. Còn lũ ngựa thỏ của làng Ke có kẻ dao vào cổ cũng chẳng ai dám để bọn chúng bén mảng đến chân đồi. Cho nên khi nghe tiếng ngựa hí bắt thần đập vào tai, tụi nó cảm thấy thiệt là quái đản. Nhưng Nguyên và Káply chỉ thấy lạ lùng lúc đó thôi. Sau khi dòm đảo đạc, chẳng thấy bóng dáng một con ngựa nào quanh đó, Nguyên mới to mắt nhìn ban: - Mày cũng đâu có thấy con ngựa nào phải không, Káply? - Ờ, không thấy gì hết! - Káply đáp, nó lúc lắc đầu liên tục qua hai bên - Chắc tui mình bị ư tai. Phải rồi, đích xác là mình nghe nhầm. Đồi Phù Thủy làm quái gì có ngựa! Nguyên lăm bằm, có nên một tiếng thờ phào. Nhưng khi ngược lên, bắt gặp nụ cười khó hiểu trên mặt thẳng nhóc áo xanh, Nguyên bắt giác cảm thấy ruột gan mình trôi tuột đi đâu mất: Ờ, làm sao mà cả hai đứa đều cùng lúc nghe nhầm được hả? Ý nghĩ thoát hiện trong đầu khiến Nguyên nom nớp đảo mắt rà quanh lần nữa. Lần này, ánh mắt nó dừng lại bức tranh ngựa treo trên bức vách đối diện. Bức tranh này do thẳng nhóc áo vàng vẽ ngoài trời lúc này. Con ngựa bạch trong tranh được vẽ ở hướng chính diện, có khuôn mặt dài thượt với hai cái tai nhỏ nhỏ lên như hai tai nấm, đang cất vó hăm hở phi hết tốc lực. Con ngựa được vẽ sống động đến mức Nguyên có cảm tưởng nó đang cố tìm mọi cách phi ra khỏi bức tranh. Thậm chí có lúc Nguyên cảm thấy hai cánh mũi to tướng của con ngựa đang phập phồng vì quá cố sức. Káply ngắm sang, thấy ban đang nhìn bức tranh nger ngẩn đến xuất thần, nó liền đưa mắt quan sát con ngựa trong tranh. Lúc ở ngoài sườn đồi, Káply đã nhìn thấy bức tranh này một lần, nhưng lúc đó nó sấm soi thật lâu vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt. Nhưng bây giờ thì Káply không thể quả quyết được như thế. Quả là bức tranh bây giờ đã xuất hiện nhiều điều khác lạ. Káply nhớ là lúc nó trông thấy bức tranh này lần đầu, mặt ngựa nhìn nghiêng chứ không nhìn thẳng bằng như lúc này, và cổ ngựa cổ nhiên cũng không cất cao như nó đang nhìn thấy. Mày nhăn tít, Káply chồm người tới trước để nhìn cho rõ, mũi nó cơ hồ dài ra thêm một tấc. Và càng xem lòng nó càng thấy chờn chợn. Cũng như Nguyên, rõ ràng Káply có cảm giác cánh mũi con ngựa trong tranh đang phập phồng, và đến khi những đám bọt trắng xóa bắt đầu sủi ra từ hai lỗ mũi đang phi phọt kia thì nó giật người biết rằng những gì nó trông thấy không còn là cảm giác nữa. Hai cánh mũi của con ngựa thực sự là đang phồng lên xẹp xuống liên hồi theo đà phi, còn đôi mắt có vẻ đã lảo liên từ này đến giờ. Káply chưa kịp trấn tĩnh đã nghe “bực” một tiếng, đầu con ngựa đã thò hẳn ra ngoài bức tranh và từ phía dưới hai cánh mũi đang thò ra một cách mệt nhọc kia bắn ra một tràng tiếng hí khoan khoái vang lừng. Cả Nguyên lẫn Káply hoảng hốt ngã bật ra sau, nhắm tịt mắt lại, hồn vía rõ ràng bay đi đâu mất. Chỉ rất lâu sau tiếng hí chấm dứt, biết chắc mình chưa bị chết bẹp dưới đà phi của con quái mã, Nguyên và Káply mới từ từ hé mắt ra. Trước mặt tụi nó, con ngựa đã thụt đầu vào lại trong bức tranh, vẫn đang bắt động với tư thế cũ, nom hiền lành như chưa hề tìm cách xông ra. Ngay cả bức tranh cũng lạnh lặn, phẳng phiu, không một vết rách, mọi thứ có vẻ như muốn toa rập với nhau để chứng minh cho Nguyên và Káply thấy là những gì tụi nó vừa chứng kiến chỉ là ảo giác. Nguyên sừng sờ nhìn bức tranh, rồi quay sang Káply đang đóng băng trên ghế, đoạn lia mắt qua hai thẳng nhóc lạ mặt, thấy mình hoang mang dần dần hết chỗ nói. Có vẻ như nó không biết chuyện gì vừa xảy ra, không biết nó đang ở đâu, thậm chí nó là ai. Cái đầu của nó lúc này giống như một quả chanh đã bị vắt hết nước. - Con ngựa... con ngựa... Mãi một lúc, cổ họng Nguyên mới bắt đầu có cảm giác trở lại. Nó cố mấp máy môi, nhưng cũng chỉ để lấp bấp những từ hết sức ngớ ngẩn. Như đọc được thắc mắc trong đầu người bạn mới, thẳng nhóc áo vàng mỉm cười: - Đúng là con ngựa vừa xông ra. Nhưng tụi mày yên chí đi.

Trình độ của tao chưa thể khiến các hình vẽ thoát hẳn ra ngoài... Tiếng gió rít đánh “véo” cắt ngang câu nói của thằng áo vàng. Cùng lúc đó, Nguyên nghe mát lạnh bên má trái. Nó ngoảnh sang, nghiêng hẳn thấy người hiệp sĩ trong bức tranh treo trên vách trái đã nhào hẳn một cánh tay ra ngoài, thanh gươm bén ngọt và sáng lấp loáng trên tay ông đang ngo nguẩy như cổ rạch những đường chẳng chịt lên má nó. Nếu lúc này thằng áo vàng cao hứng vẽ thanh gươm kia dài thêm một tấc, mình đồ máu là cái chắc rồi! Nguyên rùng mình nhủ bụng, cố nghiêng người sang bên phải để tránh xa mũi kiếm. Người hiệp sĩ rõ ràng phát khùng trước hành động của Nguyên. Ông điên cuồng khua loạn xị thanh gươm, vừa cố rướn người ra khỏi bức tranh đến nỗi chiếc áo ông đang mặc kêu đánh “toẹt” một cái, rách toác một đường dài ngay chỗ tiếp giáp với bức tranh. Tiếng thét be be của Kăply sau lưng càng làm Nguyên thêm quíu. Nó ngoảnh lại, thấy Kăply cũng đang cuồng quít ngoẹo đầu ra sau cổ né những luồng khói mù mịt phun từ miệng con rồng không biết từ lúc nào đã nhô ra khỏi bức tranh bên phải và đang uốn éo cái đầu đầy đe dọa trong không trung. Kăply ôm mặt ho sặc sụa và thét lên kinh hoàng: - Đồi Phù Thủy... chúng là phù thủy... Nguyên cảm thấy cả người nó như đột ngột bị nhúng vào hồ băng. Tiếng thét của Kăply đã đánh thức thần trí mụ mị của nó. Đúng rồi, hai thằng nhóc này rõ ràng không phải là khách du lịch bình thường. Nguyên đau đớn nghĩ. Chúng là phù thủy. Chúng chính là tai họa của làng Ke hàng trăm năm trước. Nguyên chợt quậy người tính lao xuống đất nhưng cặp móng của nó đã dính chặt vào ghế như được dán bởi một thứ keo vô hình. - Tụi mày không trèo xuống được đâu! – Thằng áo xanh lắc đầu – Thần chú Dính cứng đã cột chặt tụi mày vô ghế rồi. Kăply lúc này sợ đến độ muốn nuốt luôn cả lưỡi. Cặp mắt nó trợn lên nhưng thực tình thì chính nó cũng không biết nó đang nhìn đi đâu. - Tụi mày đừng lo! – Thằng áo vàng dịu dàng trấn an – Khi tụi mày tới đó, sẽ có người giải phép cho tụi mày. Chi là một chuyến đi chơi thôi mà. Nói xong thằng áo vàng giơ một cánh tay ra phía trước, hô lên một câu kì cục: - Thế giới thứ nhất! Ngay lập tức, Nguyên và Kăply cảm thấy chiếc ghế tụi nó đang ngồi lắc lư dữ dội, như cổ hất văng tụi nó ra. Mới tích tắc đây thôi, tụi nó muốn rời móng khỏi chiếc ghế quái quỉ này đến chết được nhưng lúc này theo phản xạ tự nhiên, cả hai vội đưa tay lên nắm chặt lấy chiếc vòng tai lừa ra sức ghì lại. Trước khi kịp ý thức mình đang làm gì, mí mắt Nguyên và Kăply đã nặng nề sụp xuống, hoàn toàn không cưỡng lại được.

Chương 4: K'brăk Và K'brê

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đầu óc Kăply bắt đầu hoạt động trở lại. Nó nhớ những hình ảnh cuối cùng mà nó trông thấy trước khi bất tỉnh là gương mặt méo đi vì sợ hãi của thằng Nguyễn bạn nó, là nụ cười gian manh của hai thằng nhóc lạ mặt, mà bây giờ nó tin chắc là hai tên phù thủy cực kỳ xảo quyệt, là căn nhà gỗ lung lay quá xá cỡ như đang trải qua một trận động đất cỡ 12 độ richter. Kăply biết là căn nhà thực ra không hề nhúc nhích, chỉ tại chiếc ghế nó ngồi lắc lư dữ quá nên nó thấy thế thôi.

Lúc này Kăply biết mình đã tỉnh, nhưng nó chẳng thêm mờ mắt vội. Nó không muốn hai tên phù thủy oắt con phát giác ra điều đó. Nó cứ nằm im lìm như chết, suy nghĩ và tính toán. Kăply chẳng biết mình đã bất tỉnh trong bao lâu. Ông nó, ba nó, mẹ nó (và chắc chắn có thêm cả bà nó nếu bà nó chưa qua đời) không biết đã lên đường tìm kiếm nó chưa. Còn thầy râu bạc nữa. Chẳng rõ thầy có biết gì về tai họa mà tụi nó gặp phải hay không.

Không hiểu sao Kăply rất hy vọng ở thầy râu bạc. Nó tin là thầy và chỉ có thầy mới đủ sức giải cứu tụi nó khỏi tay hai tên phù thủy nham hiểm kia. Cũng như tụi nó, thầy rất khoái cái trò đi lang thang trên đồi Phù Thủy, chắc chắn sớm muộn gì thầy cũng phát hiện ra tụi nó đang bị cầm tù. Nghĩ đến chỗ này, Kăply phấn khởi đến mức chẳng buồn nhắm tịt mắt nữa.

Sau khi cẩn thận đóng tai nghe ngóng, biết chắc không có ai ở quanh đây, Kăply chậm chạp hé mắt ra.

Đập vào mắt nó là một tấm thảm trắng tươi chạy dài từng sọc lớn, nhưng chớp mắt vài cái, Kăply nhận ra đó là màu trắng của ruột gỗ: trước mắt nó là một bức vách rộng do hàng trăm miếng gỗ ghép lại với nhau đều tăm tắp. Rõ ràng đây không phải là căn nhà gỗ bé tẹo ở đồi Phù Thủy, mặc dù những tấm gỗ trắng tươi và láng o kia có vẻ cùng nguồn gốc với những bức vách mới cấu mà tụi nó đã trông thấy lúc còn ở trên đồi.

Ồ, thế thì mình đang ở đâu đây? Kăply đâm hoảng với câu hỏi vừa nảy ra trong đầu. Nó lóp ngóp bò dậy, nhận ra mình đang bò trên một chiếc giường gỗ lót nệm lông chim. Y như bức vách mênh mông kia, cái giường này cũng hoàn toàn xa lạ với nó. Điều đó càng làm nó thêm cảm thấy bất an. Thế còn Nguyễn đâu?

Kăply lo lắng quay thêm một vòng bất gặp ở bên cạnh một cái giường y hệt cái giường của nó. Hai cái giường kê song song nhưng do khi này quay lưng lại, Kăply không nhìn thấy.

Trên giường lúc này có một người đang nằm, căn cứ theo những tiếng khò khò phát ra đều đặn thì chính xác là đang ngủ, nhưng không phải là thằng bạn thân của nó. Kăply tưởng như có ai nện búa lên đầu khi sau một hồi trở mắt dòm dò, nó sừng sốt nhận ra kẻ đang nằm chính là một đồng bạn của thằng nhóc áo vàng.

Không ổn rồi! Phải chuẩn ngay! Kăply tái mặt tự ra lệnh cho mình và hấp tấp bò thụt lui, cầu trời cho thằng phù thủy ác ôn kia hoá thành đá luôn cho rồi.

Nhưng khi Kăply vừa lúi tới mép giường và đặt được một chân xuống sàn thì thằng áo vàng thỉnh linh mở mắt. Thấy Kăply định thoát thân, nó bắn tung

người lên như thể cái nút chai sâm banh bật nắp và ngay trong khi còn đang lơ lửng trên không, nó ngoác mồm rống lên một tràng khùng khiep:

- A... a... a... a... aaaaaaaaa...

Kăply biết rằng hành động đúng đắn nhất lúc này là vắt giò lên cổ chạy luôn nhân lúc thẳng áo vàng còn chưa kịp rơi trở xuống. Nhưng cặp giò của nó quá tình là không nhúc nhích được, nói trắng ra là hoàn toàn mất hết cảm giác.

“Ầm” một tiếng, thẳng áo vàng té xuống giường một cú như trời giáng, và trước cặp mắt kinh ngạc của Kăply, nó lồm cồm nhòm dậy rồi cũng như Kăply, nó vội vã bò thụt lui về phía mép giường đối diện và thọc chân xuống sàn, quỳnh quiu đến mức không kịp thò tay xoa lấy cặp mông chắc là nát bét.

Thẳng áo vàng chưa kịp đặt nốt chân kia xuống đã nghe tiếng chân người huỳnh huých chạy tới, và nó không hiểu sao bỗng nằm chết cứng luôn ở tư thế đó.

Ở bên này, Kăply cũng vắt nửa người trên mép giường, chân trên chân dưới, nghe cơ thể lạnh ngắt từng phần theo tiếng bước chân dội tới mỗi lúc một gần, đau đớn tưởng tượng tới tình cảnh con thỏ sập bẫy chờ người tới tóm.

Kăply nghe tiếng kệt cửa phía sau lưng, tiếng chân người bước vào, tiếp liền là tiếng reo mừng rỡ của một thẳng nhóc:

- A, anh K’Brăk và anh K’Brêt tỉnh lại rồi!

K’Brăk? K’Brêt? Kăply nghe tai mình lùng bùng như có một bầy ong đang bay tán loạn trong đầu.

- Ủa, mà hai anh nằm cái kiểu gì ngộ vậy? – Tiếng nói khi nãy lại vang lên, không rõ rệt là kinh ngạc hay chế giễu.

Liền đó, Kăply nghe một bàn tay nhỏ đặt lên vai mình, lay lay:

- Anh K Brêt, anh còn sống thiệt là may quá!

Mình đâu có phải là K Brêt? Sao thẳng nhóc này nó lại hồ đồ như thế nhỉ? Kăply lâu bầu trong đầu, bực mình vì cái quai hàm xụi lơ lâu quá.

- K Tub, khiêng anh K Brêt lên giường đi – Tiếng một người đàn ông ồm oàm ra lệnh ngay sát sau lưng Kăply – Anh K Brêt và anh K Brăk còn chưa khoẻ đâu!

Như vậy tên của thẳng áo vàng là K Brăk. Còn K Brêt đích thị là tên thẳng áo xanh! Ốc Kăply loé lên. Nhưng mình đâu phải là K Brêt. Thẳng K Brêt chính hiệu hiện đang ở đâu há? Kăply mới nghĩ tới đó đã bị thẳng K Tub nhắc bổng lên. Cùng lúc, nó cũng kịp thấy người đàn ông vừa lên tiếng xuất hiện ở chiếc giường bên kia.

Ông cao lóng không, gương mặt dài, ồm nhom ồm nhách như suốt đời chỉ xực mỗi món dưa chuột, nhưng nhờ bộ ria con kiến và ánh mắt lấp lánh đầy nguy hiểm nom ông oai vệ một cách đáng sợ. Như K Brăk và K Brêt, ông có mái tóc màu xanh lá cây, dù gương mặt ông không được trắng trẻo lắm. Ông mặc bộ quần áo trắng, cổ quần khần rần, chân mang đôi guốc gỗ, lúc này ông kéo lê đôi guốc phát ra những tiếng lọc cọc đi về phía thẳng K Brăk.

Thẳng K Brăk có vẻ xuôi xị sau cú rơi vừa rồi. Nó đờ ra như con cá mắc cạn, mặc người đàn ông xóc nách lôi lên giường và xoay ngang xoay dọc thoải mái như xoay một khúc cây.

- Đì, K Tub! – Người đàn ông nói bằng giọng không để thằng K Tub phản đối – Lát chiều, ta hãy vào thăm!

K Tub có vẻ muốn nán nã nhưng không dám cãi lời người đàn ông. Nó lê bước ra cửa, cổ ngoái đầu lại nói:

- Anh K Brăk và anh K Brêt nằm nghỉ nhé. Chiều em sẽ dẫn chị Êmê vào chơi.

Trời, còn chị Êmê nào nữa? Kăply hoang mang nghĩ bụng và ném cho thằng K Brăk một cái nhìn chán ghét. Nó ngán ngẩm hỏi, chả buồn nghĩ cách thoát thân nữa:

- Thằng bạn mày téch đi đâu rồi?

Khi người đàn ông leo khèo vừa dắt thằng K Tub ra khỏi phòng. K Brăk đã bật ngay dậy. Nó ngồi co chân sát mép giường, hai tay bó gối và trả lời Kăply bằng giọng cảnh giác:

- Tao cũng chẳng biết nữa.

K Brăk nó tiếp bằng giọng hằn học:

- Chứ chẳng phải tụi mày nhốt nó rồi sao?

- Cái gì? – Kăply giương mắt ếch – Tụi tao nhốt nó?

- Chứ không phải sao! – Mặt K Brăk vẫn lạnh tanh, giọng càng lúc càng cay cú – Tụi mày lừa tao và thằng Kăply ngồi lên hai chiếc ghế yêu tinh đó rồi đưa về đây. Bây giờ thằng Kăply biến mất... - Mày vừa bảo gì thế? – Kăply giơ tay lên, hấp tấp cắt ngang lời K Brăk – Mày cùng đi với thằng Kăply à? Thế mày không phải là thằng K Brăk sao?

- Hừm, K Brăk! – K Brăk dẫu môi, trông nó giống hệt một con khi già – Mày đừng có vờ vịt. Mày thừa biết tao là thằng Nguyên mà.

Kăply có cảm giác như va phải tường. Trán nó nhăn tít:

- Nguyên? Làm sao mày là thằng Nguyên được? Là Nguyên sao mày không nhận ra tao?

K Brăk nhếch mép:

- Ai bảo tao không nhận ra mày hả K Brêt? Lúc ở trên đồi Phù Thủy, chính mày và thằng K Brăk đã tìm mọi cách ám hại tao và thằng Kăply... - Tao không phải là thằng K Brêt! – Kăply kêu lên – Tao là Kăply!

Thú nhận của Kăply chẳng tác động đến K Brăk mấy may. Nó chỉ tay về phía cuối phòng, giọng khinh khinh:

- Mày hãy soi mặt mày vào chiếc gương kia kia. Muốn già dạng Kăply, điều trước tiên mày phải hoá trang cho giống đã.

Kăply ngoảnh nhìn theo tay chỉ của K Brăk. Tít đằng cuối phòng có một chiếc bàn vuông thấp màu nâu sẫm. Trên bàn bày dăm thứ lặt vặt: mấy cuốn sách,

một hộp cấm viết, bộ ấm chén và một pho tượng nhỏ. Trước bàn, ốp chặt vào vách là một chiếc gương đồng hình bầu dục với vô số những phù điêu chạm trổ quanh đường viền.

Kăply lập tức phóng xuống khỏi giường, vọt thẳng lại chỗ chiếc bàn, không đợi K Brăk khích đến lần thứ hai.

Vừa nhác thấy mặt mình phản chiếu trong gương, Kăply thét lên một tiếng kinh hoàng và lao đảo thối lù ra sau năm, sáu bước, nếu không gượng lại kịp nó đã ngã chổng kỉnh ra rồi. Lúc này một xác chết dưới gầm bàn chắc cũng không thể làm Kăply sợ hãi đến vậy. Bởi vì gương mặt mà Kăply vừa trông thấy trong gương không giống chút gì với gương mặt quen thuộc của nó. Đó là gương mặt của thằng nhóc áo xanh – thằng K Brêt. Cái áo nó mặc cũng không phải là cái áo thường ngày. Đó chính là cái áo của thằng K Brêt. Kăply đưa mắt nhìn xuống chân, bây giờ nó mới phát giác ra cái quần mà nó đang mặc là cái quần thằng K Brêt, đôi giày cũng là đôi giày của thằng K Brêt nốt.

Hèn gì thằng K Tub kêu mình là anh K Brêt và thằng K Brăk không chịu tin mình là Kăply. Một tia chớp chợt loé lên trong óc Kăply: Ô, như vậy thì đang ngồi đằng kia không phải thằng K Brăk rồi! Nó đích thị là thằng Nguyên, bạn mình. Chỉ có điều nó đeo gương mặt thằng K Brăk, cũng như mình đang đeo gương mặt thằng K Brêt vậy thôi.

- Thế nào hờ K Brêt? – Tiếng K Brăk đặc thẳng phía sau lưng – Mày có thấy mày là đứa đại ngốc chưa. Hà hà, mày chỉ lừa tao được một lần thôi, K Brêt à.

Kăply cố bắt mình xoay người lại, phải khó khăn lắm nó mới cử động được. Nó nhìn về khoái trá trên mặt bạn mình bằng ánh mắt buồn bã:

- Bây giờ thì tao tin mày là thằng Nguyên rồi.

Kăply thờ dãi:

- Nhưng mày cũng nên soi qua mặt mày trong gương một chút đi Nguyên.

- Tao thấy không cần! – K Brăk bây giờ là Nguyên, đáp giọng khiêu khích, và vẫn ngồi yên trên giường.

- Theo tao, mày nên bỏ chút thì giờ bước lại soi gương! – Kăply chép miệng – Rồi mày sẽ hiểu tại sao khi nãy tao không nhận ra mày, cũng như tại sao mày không nhận ra tao là thằng Kăply.

Đột ngột, Nguyên cảm thấy mất tự tin. Trước câu nói lấp lửng của Kăply, nó lơ mơ cảm thấy một sự quái dị nào đó đang chờ đợi mình.

Nó ngần ngại đặt chân xuống đất, rồi cứ đứng đực ra đó, ánh mắt đi qua đi lại giữa tấm gương và khuôn mặt thằng Kăply, đầy do dự.

- Đi soi gương đi! – Kăply hát hăm về phía bạn, nói như ra lệnh.

Trong một thoáng, Nguyên như mất tự chủ. Nó nặng nhọc kéo lê nó về phía cuối cái phòng, trông vắt vả như con rùa kéo cái mai của mình, vừa muốn vừa không muốn thò cái đầu vào cái gương kia một chút xiu nào.

Kăply đứng yên tại chỗ, quay mình hồi hộp nhìn theo bạn. Và đúng như nó nghĩ, vừa nhìn thấy bộ mặt trắng bóc với mớ tóc xanh rì của thằng K Brăk trong gương, thằng bạn nó rống lên một âm thanh gì đó rất giống với tiếng còi xe lửa khi chui ra khỏi đường hầm. Đứng tuốt đằng xa mà nó vẫn nghe đầu nó kêu u u.

Kăply đưa hai tay lên bịt tai, cố nghĩ đầu sao đó cũng là dấu hiệu tốt lành. Đúng chốc là thằng Nguyên rồi! Thằng K Brăk thật sẽ không bị kích động quá mức khi nhìn thấy mình trong gương như vậy!

Kăply và Nguyên cùng chia bộ mặt rầu rầu vào mắt nhau, cùng không nói tiếng nào. Bây giờ hai đứa đã ngồi chung một chỗ, mỗi đứa tựa lưng vào một thành giường đối diện, đứa này giường mắt ngó chăm chăm vào bộ mặt lạ hoắc của đứa kia.

- Tất cả những chuyện kỳ quái này là sao hờ mày? – Kăply là đứa đầu tiên tìm cách đánh tan bầu không khí khác khoai đang chạy quanh phòng. Nó hỏi Nguyên bằng giọng tin tưởng của một người bệnh hỏi ý kiến bác sĩ.

Nhưng hôm nay ngay cả Nguyên cũng không còn tin vào khả-năng-nói-gì-cũng-đúng của mình. Nó trả lời câu hỏi của bạn bằng một câu hỏi của chính nó:

- Tại sao tự dưng mày biến thành thằng K Brêt, còn tao biến thành thằng K Brăk vậy hả?

- Ờ, thiệt là kỳ cục. Mà hai thằng phù thủy nhóc đó ở đâu ra vậy kia?

- Tụi nó đem mình tới đây và biến tụi mình thành hai đứa nó để làm cái quái gì chứ?

- Bây giờ hai đứa nó trốn ở đâu há?

Kăply và Nguyên càng nói càng hăng, đến mức tụi nó không nhận ra cuộc đối thoại chỉ toàn là những câu hỏi.

Chắc chắn sẽ có ít nhất là vài chục câu hỏi nữa xối xả tuôn ra nếu như ngay lúc đó, thằng K Tub không thành linh xuất hiện.

Thằng nhóc đẩy cửa một cái rột, dậm bô vào, bô bô bằng cái giọng rất chi là hí hửng:

- Chào anh K Brăk, chào anh K Brêt. Các anh chơi trò gì hò hét vui quá vậy?

Thằng K Tub vừa hỏi vừa toét miệng ra cười. Mới gặp K Tub có hai lần nhưng Kăply có cảm giác K Tub là thằng nhóc cực kỳ yêu đời. T rõng nó lúc nào cũng tươi tỉnh, vui vẻ và đặc biệt luôn luôn phấn khích.

Miệng vẫn toét, không đợi Nguyên và Kăply đáp, nó quay ra sau, tía lia:

- Có chị Êmê tới thăm mấy anh nữa nè.

Nguyên và Kăply ló mắt nhìn ra cửa, ngạc nhiên không thấy ai ngoài thằng K Tub lóc chóc.

Kăply mấp máy môi:

- Chị Êmê á?

Như thể nghe thấy lời thì thầm của Kăply, từ bên ngoài vang lên tiếng kêu lanh lót vui mừng của một cô gái:

- Anh K Brăk! Anh K Brêt!

Một cái bóng trắng trắng lao vút vào phòng, nhanh như chớp xẹt. Nguyên và Kăply vừa thấy mắt hoa lên, cái bóng đã đứng ngay bên mép giường, hiện rõ là một cô gái trạc mười lăm, mười sáu tuổi. Cô gái mặc quần áo trắng toát, đôi mắt to và đen lay láy như hai hạt nhãn, khuôn mặt bầu bĩnh, cái mũi hơi hếch nom có duyên tề. Đặc biệt, tóc của cô gái không giống lá cây. Tóc của cô có màu vàng óng.

Cô gái đứng sững trước mặt Nguyên và Kăply, nhìn hai đứa bằng ánh mắt ngỡ ngàng và có vẻ gì đó giống như là tha thiết. Kăply dán mắt vào gương mặt xinh đẹp của cô gái, nói như mê sảng:

- Êmê á?

Nó quên mất nó đã hỏi một câu giống như vậy cách đây chưa đầy một phút.

- Chào anh K Brêt! – Êmê mỉm cười với Kăply nhưng mắt lại rung rung, như thể nó đang vừa cười vừa khóc - Nghe K Tub nói anh và anh K Brăk đã tỉnh, em mừng quá! Thiệt là may, em cứ nghĩ hai anh không thể nào sống sót sau khi trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk chứ.

Kăply cảm giác có một màn sương đang phủ xuống đầu nó.

- Buriăk á? – Nó lăm bắm một cách máy móc.

- Chính là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu. Cậu K’Tul đã khẳng định như thế.

- Nhưng ba em đâu có tận mắt nhìn thấy Buriăk! – K Tub thỉnh linh lên tiếng.

- Lúc đó ba tới trễ một chút, nhưng ba vẫn nhận ra kẻ ra tay độc ác đó là Buriăk, K Tub à.

Người đàn ông ốm lóng không vừa nói vừa bước vào phòng. Hóa ra ông ta tên K’Tul, là ba của thằng K Tub! Nguyên nhủ bụng, lo lắng không biết số phận của nó và Kăply sắp tới sẽ rẽ theo hướng nào.

Ông K’Tul bước tới bên giường, nhìn K Tub bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Ba đã bảo đợi đến chiều hãy vào thăm, sao giờ này con đã ở đây?

Thằng K Tub dường như chẳng ngăn gì lời quở trách của ba nó. Nó cười tươi rói:

- Tại chị Êmê nôn nao muốn gặp anh K Brăk và anh K Brêt, ba à.

Êmê ngược lên nhìn ông K’Tul, không buồn chùi nước mắt:

- Sao cậu biết là Buriăk ra tay hờ cậu?

Ông K’Tul nhún vai, đôi mắt lấp loáng trông thật dữ tợn:

- Đơn giản thôi, Êmê à. Xét về trình độ, chỉ sứ giả mới đủ khả năng hãm hại được K Brăk và K Brêt. Và trong các sứ giả dưới quyền Bastu, Buriăk là kẻ thích

sử dụng lời nguyên Tan xác nhất.

- Nhưng tôi không phải là K Brêt! – Như không chịu đựng nổi sự căng thẳng, Kăply bắt thần hét lên – Tôi là Kăply sống ở làng Ke và chẳng bị lời nguyên Tan xác nào đánh trúng cả! Kăply trông rất giống lên cơn điên. Nó hét sùi cả bọt mép và đột ngột đến mức Nguyên không biết làm sao chặn họng thẳng bạn mình lại. Mặt tái ngắt, Nguyên lao liên nhìn hết người này đến người khác, phấp phỏng chờ một biến cố khủng khiếp.

K Tub phản ứng trước tiên. Nó ôm vai Kăply, lắc như lắc một chai rượu:

- Anh K Brêt, anh nói nhầm gì thế hả? Tỉnh lại đi, anh K Brêt!

- Tỉnh cái con khi! – Kăply phát khùng – Tao không phải là anh K Brêt của mày đâu, K Tub!

- Buông anh K Brêt ra đi con! – Ông K’Tul thở một hơi dài sườn sượt – Ai trúng phải lời nguyên Tan xác, nếu không chết cũng hoá thành lú lẫn như thế thôi.

- Không thể như thế được! Không thể được! – Thằng K Tub nhảy tung tung – Ba phải tìm cách phục hồi trí nhớ cho anh K Brăk và anh K Brêt! Ba phải cố lên nghe ba!

Trong đáy mắt ông K’Tul ánh lên vẻ đau khổ:

- Chắc chắn ba sẽ cố, K’Tul à.

Về mặt của ông K’Tul khiến Êmê cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Nó đau đáu nhìn cậu nó:

- Có thật là phục hồi được không hở cậu?

- Được.

Trầm ngâm một hồi, ông K’Tul đáp bằng cái giọng rừ rừ không giống chút gì với cái giọng rồn rảng tự nhiên của ông, gây cảm giác như chính ông cũng không tin vào sự xác nhận của mình lắm.

Êmê nhận ra ngay sự khác lạ đó. Nó cần môi muốn bật máu:

- Nhưng chắc là không đơn giản hở cậu?

- Ở cực kỳ khó khăn, cực kỳ phức tạp! – Ông K’Tul buồn bã thú nhận – Phải lấy cho được hai quả táo vàng ở núi Lưng Chùng nghiền thành bột, bỏ vào vạc nấu với gan rồng và cá kiếm trong một trăm ngày mới tạo ra thuốc phục hồi trí nhớ được. Trong khi ở chỗ ra chỉ có mỗi món mật cá kiếm.

Phương thuốc ông K’Tul đưa ra khiến Êmê lẫn K Tub chết điếng. Gan rồng là báu vật trong thiên hạ, nhưng dù sao cũng có thể tìm được. Còn những quả táo vàng thì thiệt tình tụi nó không dám mơ tới. Vì tụi nó đều biết so với đường lên núi Lưng Chùng thì đường lên trời còn dễ hơn gấp ngàn lần.

K Tub lại ôm lấy vai Kăply, lần này nó không lắc lắc nữa mà ôm cứng lấy, nước mắt nhò tong tong:

- Như vậy là khó cho anh rồi, anh K Brêr ời!

Khuôn mặt tươi cười của thằng K Tub không hợp chút xíu nào với chuyện khóc lóc nên khi nó ngoác miệng bù lu bù loa trông nó rất kỳ cục. Bị những giọt nước mắt của K Tub rơi tí tách trên cổ, Kăply thấy nhồn nhột như có ai cù nhưng nó cố để không bật cười. Nó biết nó không phải là thằng K Brêr. Nó chẳng mất trí nhớ gì ráo, vì vậy nó chẳng cần cóc gì đến mặt cá kiểem, gan rỗng hay những quả táo quái quỷ gì đó. Nghĩ đến chuyện những người đứng trước mặt nó đều bị thằng K Brăk và thằng K Brêr lừa đến mếu xệch miệng, Kăply thấy ngứa ngáy quá. Đã mấy lần nó tính nói huých toẹt ra toàn bộ sự thật về chuyện tráo người này, nhưng rồi nghĩ lại, nó thấy thiệt là vô ích khi làm cái chuyện vớ vẩn đó. Nó và Nguyên có nói ra chắc chẳng ai tin. Mọi người sẽ cho là tụi nó bị lủ lủ dưới tác động của lời nguyên Tan xác.

Cuối cùng, Kăply đành chọn cách ngồi im ru bà rù, bụng vừa tức cười vừa thấy tội tội. Tình cảm của thằng K Tub dành cho K Brêr không hiểu sao khiến lòng Kăply cảm thấy nao nao.

Trong khi K Tub ôm cứng lấy Kăply thì Êmê lao về phía Nguyên.

Nó cầm lấy tay Nguyên, lắc qua lắc lại:

- Anh K Brăk, anh nhận ra em không?

Nguyên gật đầu:

- Em là Êmê.

Như có ai vừa thắp một ngọn nến dưới da Êmê, mặt nó sáng bừng lên:

- Hay quá.

Êmê nheo nheo đôi mắt đẹp, âu yếm hỏi tiếp:

- Thế anh có nhớ anh hứa cuối tuần này anh sẽ dẫn em đi chơi ở đâu không?

Khác với Kăply, ngay từ khi sự rối rắm lộn xộn bắt đầu, Nguyên đã quyết định nhập vai thằng K Brăk để dò xét chung quanh và tìm cách thoát thân. Nhưng Êmê mới hỏi câu thứ hai, nó đã gặp gay go.

- Ờ, ờ, cuối tuần này hả?

Nguyên bối rối đáp, nó đưa tay dứt một cọng tóc trên đầu:

- Đi chơi hả? Ở đâu kia?

Êmê lắc tay Nguyên mạnh hơn, như cố đánh thức ký ức của Nguyên:

- Anh cố nhớ lại đi! Anh định dẫn em tới nhà thầy gì đó?

- À, thầy Râu Bạc.

Nguyên buột miệng theo quán tính. Vừa thốt xong, nó giận điên người khi nhận ngay ra sự nói năng bá láp của mình.

Cặp mắt của Êmê lại rung rung:

- Anh quên sạch hết thật rồi sao anh K Brăk! Tội nghiệp anh quá!

Như không kèm được xúc động, Êmê đưa bàn tay Nguyên lên môi.

- Đừng!

Tiếng ông K'Tul hét giạt như sấm nổ, muốn xé nát màng tang của mọi người. Nhưng đã không còn kịp nữa: Êmê đã hôn lên tay Nguyên.

Kăply giạt mình dõm sang, đứng trông khi thấy Nguyên đang từ từ co rút lại. Thân hình bạn nó càng lúc càng bé lại, thoáng mắt chỉ còn bằng đứa bé sơ sinh.

- Trời đất! Sao vậy nè?

Êmê hét lên và buông tay Nguyên nhảy lùi ra sau.

Cũng như Kăply, K Tub đứng há hốc miệng, không thốt được một lời, đôi tay quàng trên vai Kăply đột ngột cứng như gỗ.

Trong phòng lúc này có tất cả là năm người, nhưng đã có tới bốn người trơ như tượng. Chỉ còn mỗi ông K'Tul là còn tinh táo.

Ông lắc mình một cái, đã đứng ngay cạnh chiếc giường. Trông ông lúc này nhanh như một con báo, chẳng còn vẻ gì lẻo khoẻo, chậm chạp.

Ông giơ tay lên, nhưng không hướng về phía Nguyên. Bàn tay chìa thẳng vào Kăply và K Tub, ông quát lên bằng một thứ giọng khàn khàn như phát ra từ lỗ mũi:

- Tách ra!

K Tub đang ôm cứng lấy Kăply, tự nhiên thấy mình đứng tuột luột ngoài cửa phòng.

- Ba... K Tub ngơ ngác kêu lên.

- Cần thận vẫn hơn, K Tub à! – Ông K'Tul thờ phào – Con ôm chặt như thế, nếu chẳng may môi con chạm vào người anh K Brêt, anh K Brêt sẽ teo tóp như anh K Brăk ngay tức khắc cho coi.

- Nhưng tại sao lại thế hờ cậu? – Êmê thét lên đau đớn – Tại sao anh K Brăk và anh K Brêt lại nhiễm chứng hoại sinh của thế giới thứ ba?

- Đây không phải là chứng hoại sinh! – Ông K'Tul điềm tĩnh đáp, mắt vẫn dán chặt vào Nguyên lúc này đang ngo ngoe trong bộ đồ đã trở nên quá thùng thình so với thân hình tí hon của nó.

- K Brăk và K Brêt đã bị lời nguyên Tan xác của Buriăk đốt cháy hết năng lượng đó thôi. Cả hai không thể chịu đựng nổi một cái hôn của bất cứ ai trong chúng ta.

Nói xong, ông cúi xuống thận trọng ẵm Nguyên lên. Trông ông rất lúng túng, có lẽ đã lâu lắm, từ khi thằng K Tub khôn lớn đến nay, ông chưa từng ẵm một em bé bao giờ.

- Cậy ẵm anh K Brăk đi đâu thế? – Êmê sụt sịt hỏi, mặt méo đi vì lo lắng.

- Châu yên tâm! Cậu sẽ có cách phục hồi lại năng lượng cho K Brăk và K Brêt.

Quay qua Kăply, ông K’Tul gọn lòn:

- Con đi theo ta!

Nói xong ông xốc Nguyên như xốc một bao bột trên tay và xoay mình tiến ra cửa. Kăply lếch thếch lê bước theo sau như người mộng du.

Êmê cạnh giường, K Tub cạnh cửa, cả hai đứng đứng chôn chân, hồi hộp căng mắt nhìn. Tụi nó muốn đi theo đến chết được, nhưng tụi nó cũng biết rằng nếu không được phép, không ai trên thế giới này được đặt chân vào bí thất của pháp sư K’Tul.

Chương 5: Con Số Kỳ Lạ Và Pho Tượng Bí Ẩn

Cũng như lần trước, Nguyên và Kăply tinh dậy trên chính chiếc giường lót nệm lông chim. Khác một điều là lần này hai đứa nó nằm chung một giường.

Vừa mở mắt ra, tụi nó đã nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Êmê và K Tub sát rạt bên cạnh. Hai đứa này đứng ngay mép giường và đang giương cặp mắt lo âu lên nhìn tụi nó.

Nguyên và Kăply vừa chớp chớp mắt, K Tub đã nhảy tung lên như pháo thăng thiên, miệng reo ầm:

- Tinh rồi! Tinh rồi!

Êmê luồn tay dưới đầu Nguyên, mừng rỡ:

- Em đỡ anh ngồi dậy nhé.

- Khỏi! Khỏi! Anh tự ngồi dậy được mà!

Nguyên quỳnh quít nói và hoảng hốt nhích người ra xa, rõ ràng là nó chưa quên cái hôn triu mến của Êmê mới đây.

- Đừng sợ! – Êmê cười nói – Cậu K’Tul nói anh và anh K Brêr đã được phục hồi năng lượng rồi mà, phải vậy không K Tub?

Êmê quay sang K Tub, thấy thẳng nhóc dường như không để tai vào câu hỏi của mình. Đang nhảy tung tung, K Tub bỗng đứng trơ, mặt ngẩn ra nhìn chăm chăm về chỗ Nguyên, chính xác là nhìn xuống chỗ Nguyên vừa nằm.

Thái độ lạ lùng của K Tub khiến Êmê ngạc nhiên nhưng ngay tức khắc nó nhìn rõ điều gì đã làm K Tub sao nhãng đầu óc. Trên tấm nệm lông chim, ngay chỗ Nguyên vừa rời khỏi, không biết tự bao giờ xuất hiện con số 28 sáng lóng lánh như lân tinh, chả rõ viết bằng thứ mực gì.

- Ôi con số gì thế? – Êmê sùng sốt kêu lên.

Bây giờ Nguyên và Kăply cũng đã nhìn thấy con số kỳ lạ đó.

- Ồ, - Nguyên lăm bằm – ai đánh số trên giường chi vậy kia?

- 28 nghĩa là sao há? – Kăply thắc mắc.

K Tub chồm người sát tới, nó đã cử động được, miệng láu táu:

- Để em chùi thử coi!

Nhưng tha hồ cho K Tub kỳ cọ, con số 28 vẫn không hề mờ đi chút xíu nào.

- Để chị!

Êmê nói, quá sốt ruột trước sự cố gắng vô vọng của K Tub. Môi mím chặt, những lọn tóc vàng lúc lắc treo trên vai và gương mặt trắng mỗi lúc mỗi đỏ ửng vì cố sức, Êmê như cúi hắt người xuống tấm nệm. Nhưng ngay cả Êmê cũng không thể làm con số kỳ lạ đó biến mất được.

Cuối cùng, nó bước lui một bước, nói như ra lệnh:

- Anh K Brăk và anh K Brêt xuống khỏi giường đi!

Đội Nguyên và Kăply leo xuống đất và chạy tuốt ra ngoài xa, Êmê vươn thẳng người, gơ tay phải ra phía trước, mặt mày nghiêm trọng như sắp đánh nhau với một con rồng chứ không phải đang chuẩn bị xoá một con số, trầm giọng hô:

- Mất tám mất tích.

Con số lại sáng lên thêm chút nữa, đầy chế nhạo. Rõ ràng nó không chịu mất tám mất tích mà còn muốn giễu cợt Êmê.

- Mặc kệ nó đi! Chị không xoá được đâu! – K Tub nói – Con số này đã bị phù phép rồi.

Êmê đưa tay lau mồ hôi trán, thờ đánh thượt:

- Nhưng ai đã phù phép nó? Ai đã viết ra con số này? Và viết ra để làm gì?

Êmê làm một tràng khiến K Tub nhăn mặt:

- Làm sao em biết được. Có thể là ba em.

Cặp mắt Êmê tròn xoe:

- Cậu K’Tul ư?

- Em nghĩ thế! – K Tub bối rối sục tay vào mớ tóc xanh lá cây – Viết ra một con số mà ngay cả chị cũng không xoá nổi chỉ có thể là ba em thôi.

- Không phải ba!

Từ ngoài cửa, giọng ông K’Tul vang lên. Ông bước vào phòng, cao lêu nghêu, chân vẫn kéo lê đôi guốc gỗ kỳ dị.

Ông quay đầu một vòng, ánh mắt lấp loáng một cách nguy hiểm. Rồi giống như Êmê trước đó, ông tiến đến trước chiếc giường nệm lông chim, gơ tay cao bên trên con số 28, khẽ mấp máy môi:

- Mắt nhắm mắt tích.

Giọng ông nghe như vỗ về, tất nhiên là nhẹ nhàng hơn Êmê rất nhiều. Tám con mắt của bọn trẻ bám cứng xuống tấm nệm và bốn đôi môi cùng thờ phào khi thấy dưới cái giọng êm như ru của ông, những con số mờ dần, mờ dần rồi biến mất.

- Ai đã viết những con số này hờ ba?

Ông K'Tul rùn vai(Kăply có cảm giác như ông đang cố nhét cái đầu vào giữa đôi vai gầy lúc nào cũng nhô cao của ông):

- Ba không rõ. Có thể là di Êmô.

- Mẹ con á? – Êmê ngạc nhiên. Rồi nó lắc đầu quầy quậy – Không phải đâu. Mẹ con lúc này đang ở chỗ giáo chủ Ama Êban mà.

- Như vậy là có ai đó đùa chơi.

Ông K'Tul thờ ơ nói, vẻ không muốn quan tâm đến ba cái chuyện nghịch ngợm đó làm chi cho mệt. Ông quay sang chỗ Nguyên và Kăply đứng, hắng giọng hỏi, ý rằng đây mới thiệt là chuyện nghiêm túc:

- Hai con thấy khoẻ chưa?

- Dạ khoẻ rồi ạ. – Nguyên và Kăply đồng thanh đáp.

Ông nheo nheo mắt:

- Năng lượng của các con đã được phục hồi, nhưng khả năng vận dụng pháp thuật xem như mất gần hết. Dù sao sau khi lãnh đủ lời nguyên Tan xác của Buriäk mà chỉ bị mất trí nhớ và khả năng điều khiển phù chú là may lắm rồi.

Mình và Nguyên có biết pháp thuật hồi nào đâu mà mất với chẳng mất! Kăply tức cười quá nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ rầu rầu. Nó biết trong hoàn cảnh hiện nay, tội nó chẳng có cách nào khác là giương mắt ếch ra xem những diễn biến càng lúc càng kỳ quặc và ráng mắt nhìn chờ dịp thoát thân.

Làm như biết Kăply đang nghĩ ngợi lung tung trong đầu, ông K'Tul đưa tay ngoắt nó:

- K Brê, lại đây!

Kăply rụt rè bước lại, bụng hỏi hộp không biết ông K'Tul muốn gì ở nó.

- Đưa tay phải ra trước mặt! – Ông K'Tul ra lệnh.

Kăply đưa tay phải ra trước mặt. Suýt chút nữa nó đã phì cười, vì nó thấy sao mà giống ông K'Tul và con nhỏ Êmê hết sức vậy không biết.

Kăply nghe giọng ông K'Tul vang lên đều đều bên tai:

- Con nhìn xuống tấm nệm coi! – Con có thấy một cọng lông chim sút ra không?

- Thấy ạ.

- Con để tay ngay bên trên cọng lông chim, nhìn chăm chăm vào nó, đầu óc hết sức tập trung và nói “bay lên”. Rồi, làm đi!

Kăply cố làm theo lời dặn dò của ông K’tul. Nó duỗi thẳng tay bên trên tấm nệm, dán mắt vào chiếc lông chim và rì rầm:

- Bay lên!

Cọng lông chim chẳng hề nhúc nhích tí ti.

- Con nói to hơn chút nữa! – Ông K’tul bảo.

Kăply cất cao giọng:

- Bay lên!

Nhưng cọng lông chim vẫn nhất quyết ù lì. Nó cứ trơ ra như trên người.

- Em biết anh làm được mà anh K’Brêt! – K’tub động viên giọng rất đổi tha thiết – Chỉ cần anh tập trung tinh thần...

Nghe cái giọng như muốn khóc của K’tub, Kăply thấy áy náy quá chừng. Kăply cố bắt mình tập trung đầu óc, mặc dù trong thâm tâm nó chẳng tin chút xíu nào về cái việc nó có thể khiến cho cọng lông chim động đậy, vì nó biết rõ nó không phải là thằng K’Brêt. Lần này Kăply cố hết thật to:

- Bay lên!

Trong một thoáng Kăply tưởng mình hoa mắt. Rõ ràng nó đang nhìn thấy cọng lông chim bốc mình lên, lơ lửng giữa không trung một lúc rồi là rơi xuống.

Êmê reo lên:

- Giỏi lắm, anh K’Brêt!

Còn K’tub thì nhảy cẫng, tay vỗ bôm bốp:

- Em đã biết trước thế nào anh cũng làm được mà.

Nguyên đứng vào chỗ của Kăply, theo lệnh của ông K’tul, ngay trước chiếc giường. Và cũng như Kăply, nó giơ thẳng tay ra trước mặt, mắt nhắm vào cọng lông chim trên tấm nệm. Thành công của Kăply khiến Nguyên tự tin hơn nhiều. Chỉ sau tiếng hô đầu tiên, cọng lông chim đã bốc mình lên thật cao, suýt chút nữa Nguyên đã chộp được nó trong tay.

K’tub một lần nữa bắn mình lên theo thói quen và hét lên một tiếng rùng rợn như còi tàu:

- Tu... y... y... ê... ê... t...

Êmê đâm bổ về phía Nguyên. Nó chop tay Nguyên lắc qua lắc lại một cách xúc động:

- Hay lắm, anh K’Brăk!

Trước vẻ mặt sững sờ của Nguyên, nó cầm tay Nguyên đưa lên miệng hôn một cái “chóc” rồi nhe răng cười:

- Thấy chưa anh có bị co rút nữa đâu!

- Nhưng K’Brăk và K’Brêt bây giờ chỉ có thể thực hiện những pháp thuật sơ đẳng như thế thôi!

Ông K’Tul vừa nói vừa lọc cọc lê đôi guốc ra khỏi phòng. Tới cửa, ông quay đầu lại, nhắc:

- Tụi con chuẩn bị xuống ăn trưa đi là vừa rồi đấy!

Thằng K’Tub đang sung sướng quá nên chẳng thấy đôi bụng chút xíu nào. Hai chữ “ăn trưa” đối với nó không gợi lên điều gì hấp dẫn. Nó nhìn về mặt thần thờ của Nguyên và Kăply, hạ giọng an ủi:

- Hai anh đừng buồn. Em và chị Êmê sẽ giúp hai anh ôn lại mọi thứ!

K’Tub không biết đối với Nguyên và Kăply, khiến một chiếc lông chim bay lơ lửng trên không đã là chuyện quá sức tưởng tượng của tụi nó rồi, nghĩa là tụi nó không còn mơ ước gì hơn nữa. Cho nên hai đứa mới thộn mặt ra, chứ thiệt tình tụi nó có buồn cái quái gì đâu.

- Ôn gì cơ? – Nguyên bần thần hỏi lại, nó nghe tiếng thằng K’Tub léo nhéo bên tai nhưng không rõ thằng này định nói gì.

- Ôn lại bài vở ấy á. – K’Tub đập lên tay Nguyên – Khi nào khoẻ hẳn đi nhiên anh và anh K’Brêt sẽ được nhận vào học tiếp ở trường đào tạo tài năng Đămri. Những lúc ở nhà, em và chị Êmê sẽ giúp hai anh ôn lại những gì hai anh đã quên.

Như để chứng minh, nói xong K’Tub kéo tay Nguyên chạy băng băng lại chỗ tấm gương. Nó cầm lên mấy cuốn sách trên bàn, vung vẩy trước mặt Nguyên, rạng rỡ khoe:

- Anh thấy không. Những thứ trong này anh và anh K’Brêt đã học qua rồi, ôn lại cũng nhanh thôi mà.

Nguyên liếc mấy cuốn sách trên tay K’Tub, tò mò đọc các tựa: “Pháp thuật nhập môn”, “Bảy bước để trở thành phù thủy sơ đẳng”, “Hiệu ứng Lang Biang”, “Làm quen với được liệu”..., bụng chẳng hiểu làm thế nào mà nó và Kăply có thể nhét các thứ quái đản này vào đầu cho được.

- Í, pho tượng của anh K’Brăk ở đâu ra vậy kia?

Tiếng kêu của Êmê thỉnh linh vang lên, cắt đứt những lo lắng trong đầu Nguyên. Cả ba ngoảnh lại, thấy Êmê đang chỉ tay vào một pho tượng nhỏ đặt trên bàn. Pho tượng bé bằng cái ly uống nước, chẳng biết làm bằng vật liệu gì nhưng nom rất sinh động. Hôm qua lúc chạy lại soi gương, Nguyên đã trông thấy pho tượng này nhưng lúc đó nó không để ý. Bây giờ trở mắt dòm kỹ, nó nhận ra đó đúng là tượng của thằng K’Brăk. Vì pho tượng đang trong tư thế ngồi vẽ, cánh tay cầm cọ vung lên một cách bay bướm. K’Brăk là chúa thích vẽ. Những bức tranh mà nó vẽ trên đôi phù thủy hôm nọ đã làm Nguyên và Kăply kinh hoàng như thế nào, đến bây giờ nhớ lại Nguyên vẫn còn muốn sồn ra quần.

- Ô, lạ quá ha! – K’Tub nhìn chòng chọc pho tượng, miệng lẩm bầm.

Kăply nói:

- Hôm qua anh đã trông thấy pho tượng này rồi, K’Tub!

K’Tub nhìn Nguyên:

- Chắc đây là tác phẩm của anh K’Brăk?

- Anh có biết gì đâu! – Nguyên lắc đầu – Anh tưởng pho tượng này được đặt ở đây lâu rồi chứ!

- Nó chỉ mới xuất hiện một hai ngày nay thôi anh K’Brăk à. – Đang nói, giọng K’Tub bỗng chùng xuống – Ô, em quên là anh không còn nhớ gì...

K’Tub đau đớn nói và nó thò tay định cầm pho tượng lên. Nhưng ngay lập tức, mặt nó ngây ra: Pho tượng như được chôn cứng xuống mặt bàn, không hề nhúc nhích.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, K’Tub khom người cầm pho tượng bằng cả hai tay, bặm môi lay lấy lay để. Trông nó hì hục hệt như một người làm vườn đang cố nhổ bật một gốc cây bưởi bình. Nhưng có thể thấy rõ là pho tượng không hề trôi lên mà ngược lại, mồ hôi trên trán K’Tub thi nhau rơi xuống lộp độp.

Nhớ đến cộng lông chim khi nãy tự dưng Nguyên nổi hứng đề nghị:

- Đề anh hút nó lên cho, K’Tub.

Nguyên duỗi thẳng tay bên trên pho tượng, cổ tập trung đầu óc vào câu thần chú vừa học và trợn mắt hét vang:

- Bay lên.

Trái với sự chờ đợi của Nguyên, chẳng có gì bay lên cả. So với cộng lông chim, pho tượng thiết tình là lì lợm hơn nhiều. Mặc cho Nguyên lặp đi lặp lại câu thần chú hai ba lần, lần sau hùng hổ hơn lần trước, pho tượng vẫn nhất định trơ trơ. K’Tub thở ra:

- Anh mới phục hồi năng lượng, chưa thể nhắc pho tượng này lên được đâu. Chắc phải nhờ tới chị Êmê.

- Chẳng ăn thua gì đâu, K’Tub. – Êmê lắc đầu – Tác giả pho tượng này với tác giả con số khi nãy chắc là một. Chị không giải nổi phù phép của người đó đâu.

Rồi Êmê nhìn ra cửa, giục:

- Chuyện đó để tính sau đi! Bây giờ xuống ăn trưa kéo cậu K’Tul đợi.

Nguyên và Kăply theo chân Êmê và K’Tub bước ra hành lang. Từ hôm bị bắt cóc đến nay, đây là lần đầu tiên tụi nó ra khỏi phòng. Cả hai ngạc nhiên nhận ra toà nhà tụi nó đang ở có đường nét khá vuông vức, bên trong các phòng toàn bộ đều được ốp bằng gỗ thơm và trắng như giấy, từ sàn nhà, trần nhà đến các khung cửa, một số cửa được lắp kính, từ bên trong có thể ngắm cảnh quan đẹp như tranh vẽ ở ngoài trời. Nhưng mé ngoài các bức vách đều được làm bằng đá,

một loại đá giống như hoa cương, có màu đen và láng bóng.

Đi hết hành lang dài, cả bọn bước xuống một cái cầu thang xoáy tròn ốc, được làm bằng những phiến đá dẻo thành hình giống như một cái lỗ khoá, chúng được đặt phiến này lên phiến kia tạo thành những bậc thang, dẫn xuống một thảm cỏ xanh nằm ngay khu vườn bên dưới, nơi ông K’Tu đang ngồi đọc báo trước một cái bàn dài.

Trên mặt bàn chạm trổ một cách tinh xảo đủ thứ hình thù kì lạ đang bày la liệt thức ăn đựng trong những cái đĩa bạc lớn có chân, và giống y chang hai cái ghế kỷ quái mà K’Brắc và K’Brêt đã dùng để đưa Nguyên và Kăply về đây, những cái chân đĩa cũng có hình thù những cái móng ngựa.

Đang chạy tới chạy lui giữa chiếc bàn và nhà bếp bên phía trong để bụng bê thức ăn là hai đứa bé, một trai một gái, trạc tuổi K’Tu, mặt mày dĩ nhiên trắng bóc và tóc trên đầu cũng dĩ nhiên có cái màu rất tiếp với cây lá trong vườn.

- Tụi nào vậy K’Tu? – Nguyên kể tai K’Tu thì thầm.

- Gì cơ?

- Hai đứa nhỏ kia kia!

- Trời đất, trí nhớ của anh thiệt là hông hết mất rồi! – K’Tu la lên – Thằng Đam Pao và con Choleng mà anh cũng không nhận ra hả? Tụi nó ở đây từ hồi nào đến giờ mà.

Nguyên đưa tay vỗ vỗ trán:

- Ờ, đúng là anh quên sạch hết rồi!

K’Tu dường như chợt nhận ra mình la hơi lớn. Nó thò tay nắm lấy tay Nguyên, giọng áy náy:

- Anh đừng lo. Thế nào em cũng nghĩ ra cách đến núi Lung Chùng kiếm mấy quả táo vàng về chữa trị cho anh với anh K’Brêt.

Thằng K’Tu nói bằng giọng quả quyết nhưng nếu nhìn vào ánh mắt buồn xo của nó, có thể thấy nó không tin vào lời hứa của mình lắm. Từ xưa đến nay, theo truyền thuyết thì chỉ có một người duy nhất là Mackeno, một pháp sư huyền thoại, là đem về được một quả táo vàng từ núi Lung Chùng. Mà sự kiện đó xảy ra cách đây đã mấy trăm năm rồi. K’Tu biết rõ điều đó nên sau khi tuyên bố một câu hùng hồn, nó làm thỉnh ngó lơ chỗ khác.

Nhưng Nguyên chẳng nhận ra nỗi buồn trong mắt K’Tu. Nó đang mãi quét mắt vào các đĩa thức ăn trước mặt, cố đoán xem đó là món gì và khi ăn vô, nó và Kăply có sẽ lẫn đúng ra đất hay không.

- Ăn đi các con!

Ông K’Tu cất tiếng giục, lúc này ông đã buông tờ báo xuống bàn và cầm lên chiếc muỗng cán dài.

Chỉ đợi có vậy, K’Tu hí hửng cầm phạp cái nĩa trên tay vào một đĩa thịt có màu nâu như chôcôlat, được bó chặt thành từng khoanh, không rõ là thịt gì. Nó dích một khoanh tọng vào miệng, nhai nhồm nhoàm, rồi thấy Nguyên dán mắt chăm chăm vào miệng mình, nó hất đầu:

- Ăn đi chứ, anh K’Brăk!

- Món gì vậy? – Nguyên tò mò hỏi.

Câu hỏi của Nguyên khiến K’Tub suất mắc nghẹn. Nó trợn mắt tỉnh la lên nhưng rồi chợt nhớ đến kí ức trống rỗng của Nguyên, nó cố nuốt cho trôi miếng thịt, chép miệng đáp:

- Đây là món “sinh vật nguyên thủy” là món ăn anh vẫn ưa thích xưa nay đó.

Nguyên xiên cái nĩa vào một khoang sinh vật nguyên thủy, ngắm nghía một lúc rồi nhắm mắt dứt đại vô miệng, tư thế sẵn sàng phun ra nếu cái món ăn kỳ lạ này có mùi bấp cái thối, mùi chuột chết hay một mùi gì đại loại như vậy. Không ngờ mùi vị của nó lại giống hệt như thịt bò, mềm và thơm không thể tả khiến Nguyên nuốt vội nuốt vàng, và nhớ ngay ra từ hồi bị bắt về đây nó chưa có cái gì vào bụng.

- Thấy chưa! Em đã bảo đây là món ăn khoái khẩu của anh mà!

K’Tub reo lên sung sướng khi thấy trong nháy mắt, Nguyên đã ních tới khoanh thịt thứ ba. Ở bên cạnh, Kăply cũng đang mê mải vục đầu vào cái đĩa lớn đựng một thứ gì đó có vẻ như là xà lách trộn trứng cá. Êm ả ăn nhai nha như mèo, vừa nhai vừa nhìn cái lõi ăn uống thiếu kiểm chế của Nguyên và Kăply bằng ánh mắt tán thưởng.

Đột nhiên K’Tub reo lên:

- Ba ơi ba, ở đâu ra cái pho tượng anh K’Brăk vậy hờ ba?

- Pho tượng ở trong phòng phải không? – Ông K’Tul thân nhiên hỏi lại, mặt vẫn không ngược lên vì chiếc muỗng của ông vẫn đang lang thang trong chiếc tô đựng lũng bống một thứ nước sền sệt có màu cánh gián trước mặt.

- Dạ. Pho tượng đó hình như bị phù phép rồi hay sao ấy. Tụi con không sao cầm lên được.

Sau khi nuốt một muỗng canh to tở chẳng, ông K’Tul mới từ từ đặt chiếc muỗng xuống và ngẩng lên nhìn K’Tub, từ tốn nói:

- Pho tượng đó của ba đấy.

- Ba nặn tượng anh K’Brăk chi vậy?

- Để lưu giữ hình ảnh của người đã chết! – Ông đưa tay quẹt mép, chậm rãi giải thích – Khi K’Brăk và K’Brêt bị hôn mê dưới lời nguyên của Buriăk, ba cứ tưởng cả hai sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Tụi con nên nhớ, xưa nay chưa một ai sống sót dưới lời nguyên Tan xác. May thay, ba chưa kịp nặn tới tượng của K’Brêt thì cả hai đã sống lại một cách kì diệu...

Kăply vừa tọng một bụng xà lách trộn, đã thấy no ứ, nên chẳng chú tâm mấy đến cuộc trò chuyện giữa hai cha con pháp sư K’Tul. Đối với nó, pho tượng thẳng K’Brăk do ai nặn và nặn làm cái quái gì chẳng có gì quan trọng. Nó đã quen với những sự kiện kì dị chung quanh nên chẳng còn hiếu kì về những chuyện đó nữa.

Lúc này nó đang ngồi thờ phỉ phỏ, tai lơ dang, mắt nhắm chú quan sát khung cảnh chỗ nó ngồi, xem thử có cách nào nó và Nguyên có thể trốn thoát khỏi nơi này để trở về làng Ke thân yêu của nó hay không.

Tòa nhà nó đang ở nằm trên một ngọn đồi nhỏ, cao tới ba tầng. Ngồi ở chỗ nó, có thể nhìn thấy những đường nằm ngang của mái nhà ẩn hiện trong cây xanh và biến mất trong lùm cây. Có một sự hài hòa giữa nhà và cảnh trí xung quanh, một sự chung sống êm đềm giữa dầm, cột, mái, các bức tường đá hoa cương, các cầu thanh xoắn, các cửa kính với cây cối, các thảm cỏ, các tảng đá đủ hình thù, với các rặng núi từ gần tới xa mờ sau lưng và bầu trời xanh thẳm trên cao.

Thực sự thì Kăply thấy phong cảnh ở đây rất đẹp, rất nên thơ nhưng rõ ràng nó không biết chỗ nó đang ở thuộc về xứ nào. Mà nếu không biết mình đang ở đâu trên trái đất thì đừng nghĩ tới chuyện trốn thoát làm gì cho mất công. Kăply nghĩ ngợi một hồi rồi quay qua K'Tub:

- K'Tub nè.
- Gì hờ anh K'Brê?
- Mình đang ở đâu vậy?
- Mình đang ở nhà mình chứ ở đâu.
- Nhưng nhà mình thuộc về xứ nào?

K'Tub nhìn Kăply với ánh mắt lạ lùng như thể Kăply vừa mọc ra thêm một cái đầu. Nhưng rồi sự nhớ ra chứng bệnh của Kăply, K'Tub cố đáp bằng cái giọng cố tỏ ra dịu dàng:

- À, xứ mình là xứ Lang Biang.
- Xứ Lang Biang? – Kăply ngơ ngác – Xứ Lang Biang theo anh biết thì đâu có chút gì giống như vậy. Cao nguyên Lang Biang có thành phố Đà Lạt, có thác Cam Ly, có hồ Xuân Hương và chắc chắn không ai biết ếm bùa một pho tượng hay phù phép một cộng đồng chim bay lên...
- Đó là xứ Lang Biang ở thế giới khác! – K'Tub mim cười cất ngang – Anh nhầm lẫn lung tung rồi!

Trong khi Kăply nghe đầu mình kêu u u, tưởng như ai vừa đánh rớt một cái chong chóng trong đó thì giọng K'Tub chuyển sang vỗ về, nó thủ thỉ với Kăply những lời nó vừa hứa hẹn với Nguyên bằng vẻ khổ tâm hết sức:

- Nhưng anh đừng lo. Em và chị Êmê nhất định sẽ đến núi Lung Chùng...

K'Tub chưa kịp bày tỏ hết thiện ý, đã nghe Êmê kêu lên:

- Ủa, cậu K'Tul đâu rồi?

Bọn trẻ ngoảnh lại, ngơ ngác nhìn quanh.

- Chắc ba em đi nghỉ rồi!

K'Tub nói, và nó nhắc mình lên khỏi ghế:

- Thôi, tội mình cũng về phòng đi!

Bọn trẻ kéo nhau leo trở lên các bậc thang xoắn bằng đá, ì ạch thấy rõ so với lúc đi xuống vì bụng đứa nào cũng đang lên chật thức ăn. Xuyên qua dãy hành lang mát lạnh vì hơi đá tỏa ra từ hai bức vách, bọn trẻ tới trước cửa phòng. K'Tub đang định xông vào thì Êmê đột ngột giơ tay lên, thì thảo với về nghiêm trọng:

- Khoan đã!

K'Tub ngạc nhiên hỏi, Êmê thì thảo khiến nó cũng thì thảo theo:

- Gì thế?

- Cậu K'Tul đang ở trong phòng.

K'Tub kiễng chân nhìn qua vai Êmê, cố nhìn xem ba nó đang làm gì ở trong. Dĩ nhiên lấp ló đằng sau lưng K'Tub là hai gương mặt tò mò quá xá cỡ của Nguyên và Kăply. Bọn trẻ thấy ông K'Tul đang đứng trước bàn, tay chìa thẳng ra phía trước.

- Ba em đang làm gì thế nhỉ? – K'Tub buột miệng, không rõ nó hỏi Êmê hay tự hỏi mình.

- Ba em đang cố nhắc pho tượng lên đấy! – Tiếng Êmê rù rì đáp, giọng không giống vẻ bàng hoàng.

- Bay lên!

Tiếng ông K'Tul thét to bên trong xác nhận sự suy đoán của Êmê. Có vẻ ông không tài nào xê dịch được pho tượng nên mới quát lên giận dữ như thế.

Êmê quay bộ mặt xanh dờn sang bọn trẻ:

- Tội mình quay xuống vườn đi!

Như cảm giác được sự bí mật khó hiểu đằng sau những gì vừa trông thấy, bọn trẻ nín thở rón rén quay trở lui. Lúc này thực tình chúng không có ao ước nào hơn là làm sao biến lối đi dưới chân thành chiếc cầu tuột trơn như mỡ để chúng có thể nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang trước khi pháp sư K'Tul kịp phát giác.

Chương 6: Suku Biết Tuốt

K'Tub nôn nóng mở lời trước tiên, khi cả bọn quay trở lại bàn ăn:

- Như vậy pho tượng đó không phải của ba em hả chị Êmê?

- Không phải! – Êmê khề máy môi nom mặt nó chừng như chưa hết hoang mang – Rõ ràng pho tượng đã bị ếm bùa Bất di bất dịch và ba em đang tìm cách chống lại.

- Ô! – K'Tub nhăn nhó xộc cả mười ngón tay vào mái tóc làm mớ lá cây xù lên như tổ quạ – Nếu pho tượng đó của ba em, không đời nào ba em lại vật nhau với nó khỗ sở như vậy.

- Trông ba em rất tức giận! – Kăply khoái trá phụ họa, chính nó cũng không hiểu sao mình lại hào hứng với chuyện này như vậy.

Trông K'Tub lúc này rất bối rối. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó phát hiện ba nó nói dối. Ba nó quả quyết đó là sản phẩm của ông nhưng những gì nó tinh cò trông thấy lúc này đã nói điều ngược lại.

- Sao các con chưa đi nghỉ đi?

Tiếng ông K'Tul vang lên làm bọn trẻ giật bắn. Kăply quay lại, thấy ông đang đứng dưới chân cầu thang, vẫn oai vệ với dáng người lêu nghêu và ánh mắt lấp loáng nhưng bộ tịch không giấu vẻ xốc xếch. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cho thấy cuộc giao đấu vừa rồi giữa ông và pho tượng diễn ra chắc là rất ác liệt. Không đợi ông nhắc đến lần thứ hai bọn trẻ nhanh chóng rời khỏi bàn ăn và ba chân bốn cẳng chạy về phía cầu thang. Khi đến gần cửa phòng của K'Brăk và K'Brêt, Êmê và K'Tub như không nhìn được, vội vã xô nhau xông lên phía trước.

- Pho tượng anh K'Brăk vẫn còn nguyên kia, chị Êmê!

Vừa đặt chân qua khỏi cửa, Nguyên và Kăply đã nghe tiếng K'Tub kêu lên thảng thốt. Êmê và K'Tub lúc này đứng quanh chiếc bàn nhỏ, trở mắt nhìn pho tượng bằng vẻ mặt phải nói là hết sức kì quái. Êmê sờ tay lên pho tượng, hạ thấp giọng một cách không cần thiết:

- Như vậy là cậu K'Tul không nhắc pho tượng lên được.

- Ai thế nhỉ? – K'Tub cầm năm ngón tay vào mái tóc, mày cau lại – Đến ba em mà không giải ếm được thì đúng là kinh khủng.

Êmê cắn môi:

- Chẳng lẽ đây là kì tích của trùm Bastu?

Lời phỏng đoán của Êmê tráng lên mặt K'Tub một màu vàng như nghệ. Nó phản đối bằng giọng cổ để dừng run:

- Chị đừng có hù em! Làm sao mà trùm Bastu có thể vào tận đây mà mình không biết?

Êmê ném cho K'Tub một cái nhìn tăm tối:

- Nếu Buriäk vào tận đây để ám sát anh K'Brăk và anh K'Brêt được thì trùm Bastu còn có khả năng làm hơn thế, K'Tub à.

Lập luận của Êmê khiến trái tim trong ngực K'Tub nảy thình thịch. Nó giương cặp mắt sợ hãi nháo nhác nhìn quanh:

- Chẳng lẽ bọn họ biết anh K'Brăk và anh K'Brêt thoát chết dưới lời nguyện Tan xác?

Êmê cup mắt xuống, giọng thều thào như sắp đứt hơi:

- Chắc chắn là bọn họ đã biết rồi.

- Em không tin! – Đột ngột K'Tub la lên – Không thể là trùm Bastu! Nếu hấn vào đây, không đời nào hấn chỉ để lại pho tượng mà không làm tanh banh cả nơi này lên.

Êmê đặt tay lên vai K'Tub, cố xoa dịu cơn kích động của thằng nhóc:

- Chị chỉ đoán mò thế thôi! Có lẽ em nói đúng. Nếu quả thật trùm Bastu xuất hiện, anh K'Brăk và anh K'Brêt đừng hòng sống sót với hấn. Và cậu K'Tul cũng không thể tỉnh bơ vậy được.

Kăply tất nhiên không biết trùm Bastu là thứ quái gì. Hoàn toàn không hình dung một chút xíu nào về nỗi nguy hiểm đang treo lơ lửng trên đầu, nó thắc mắc bằng giọng điệu rất chi là hăng hái:

- Nhưng như vậy thì ai đã đặt pho tượng trong phòng? Và làm vậy để làm gì? Còn con số 28 bí hiểm kia nữa? Là của ai mới được chứ?

- Phải rồi! – K'Tub đập tay lên đầu một cái “bốp” – Tại sao tự dưng em quên mất thằng Suku há?

K'Tub lật đật rút từ trong túi áo ra một cái ống bằng gỗ có màu sắc sặc sỡ.

- Gì thế, K'Tub? – Êmê ngạc nhiên nhìn cái ống trên tay K'Tub.

K'Tub cười hì hì:

- Cái ống siêu cảm ứng này là sản phẩm mới nhất của Suku đấy. Nó mới tặng em.

K'Tub tit mắt quảng cáo:

- Chỉ cần kê miệng vào đây gọi tên nó là nó đến ngay.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, K’Tub chõ miệng vào cái ống, kêu om sòm:

- Suku ơi Suku!

K’Tub kêu tới tiếng thứ ba thì “bụp” một cái, một bụng khói tỏa ra và từ trong ống, lầu tầu nhảy ra một con khi con.

Con khi vừa đặt chân xuống sàn nhà, đã nhảy nhót lung tung, mắt láo liên miệng kêu chí chóc không ngừng.

- Trời đất! – Êmê đưa hai tay lên bịt tai, người lão đảo như muốn ngã lặn ra.

Nguyên không nén nổi sừng sốt:

- Ủa, Suku là một con khi hớ?

Kăply cười hí hí:

- Bạn của em cũng đẹp trai quá đó chứ K’Tub.

Mặt thẳng K’Tub lúc này trông giống như tờ giấy mới bị ai vò. Nó rên ri:

- Thằng Suku này nó làm sao thế hả?

- Xin lỗi! Xin lỗi nhé!

Một giọng nói rói rít vọng vào từ hành lang khiến cả bọn ngoảnh phất ra. Từ ngoài cửa, một thằng nhóc hấp tấp chạy vào. Nó không nhìn ai, chỉ nhắm mắt nhắm mũi rượt theo con khi.

Con khi con rất nhanh nhẹn, lại tinh quái. Nó chạy loanh quanh trong phòng, nhảy lên giường, phóc lên bàn, thoát đã lượn giữa cẳng chân của mọi người khiến thằng nhóc đuôi thào mồ hôi vẫn không làm sao bắt được.

- Đừng đuổi nữa, Suku!

Nghe tiếng K’Tub, Suku đứng lại. Nó quệt mồ hôi trên trán, cảm râm:

- Thật tức chết đi được!

Suku cúi kinh giờ tay lên, chĩa vào con khi đang đánh đu trên mép tấm gương, miệng hét:

- Bắt đi bắt dịch!

“Véo” một cái, con khi đã bắn mình qua bức vách dọc hành lang, đeo toòng teng trên cánh cửa gỗ, miệng kêu khọt khẹt như chế giễu câu phù chú của Suku.

Nguyên và Kăply gương mắt quan sát nhất cử nhất động của thằng nhóc lạ mặt, xem nó làm cách nào tóm được con khi khôn ranh kia. Nhưng cả hai thấy

Suku có vẻ như chẳng muốn cố sức nữa. Sau khi giờ tay lên, hô một câu thần chú thấy chẳng linh nghiệm, nó chán nản chẳng buồn nhúc nhích. Nó cũng chẳng thèm hạ tay xuống, cứ giữ nguyên tư thế đó trông rất kì cục.

- Ủa, mày làm sao thế, Suku? – K’Tub kinh ngạc hỏi, chân tiến lại phía bạn.

- Còn hỏi nữa! – Suku lâu bầu – Bộ mày không thấy tao đang bị câu thần chú bắt đi bắt dịch đánh trúng hả?

Câu nói của Suku khiến Nguyên và Kăply ngỡ ngàng nhìn nhau. Rõ ràng tại nó nhìn thấy thẳng Suku định ếm con khi, không hiểu sao cuối cùng nó lại lãnh đủ câu thần chú của mình.

Suku được K’Tub giải ếm, bộ mặt tươi tỉnh hẳn. Nó nhìn quanh, cười toét miệng:

- Chào chị Êmê. Chào anh K’Brăk, anh K’Brêt.

Bây giờ Nguyên và Kăply mới nhìn rõ Suku. Nó khoảng mười hai tuổi, trạc tuổi K’Tub, mái tóc nó xanh thẫm, mượt như râu. Suku có một khuôn mặt phải nói là cực kì sáng sủa, thông minh, đặc biệt đôi mắt nó lấp lánh như hai vì sao.

Nguyên và Kăply chưa từng thấy một đôi mắt nào sáng ngời hơn thế.

K’Tub nhìn Suku bằng ánh mắt không giấu vẻ nhạo báng:

- Cái ống siêu cảm ứng của mày cũng hay quá chứ hả, Suku?

Suku tỉnh queo. Nó liếc con khi con lúc này đang lò dò lại gần mọi người, nhe răng cười:

- Cũng tại ông tao đem con Chacha quý quá này về. Tao vừa nghe tiếng mày gọi, chưa kịp nhích chân, nó đã chui tọt vào cái ống cảm ứng rồi.

K’Tub lắc đầu:

- Mai mốt chắc tao không dám xài ba thứ đồ pháp thuật lôm côm của mày quá hà.

Êmê triu mến nhìn Suku:

- Ông em vẫn chưa chịu cho em đến trường Đămri hờ, Suku?

- Chưa! – Suku thờ đánh phì một cái – Ông suốt ngày bắt em ngồi trong thư viện đọc sách. Ông bảo khi nào em thối cái trò ngứa ngáy tay chân, ông mới cho em đi học. Ông sợ em quậy tan nát cái trường Đămri.

Êmê tặc lưỡi:

- Thật ra ông em sợ em có trình độ cao, sẽ chế ra lắm thứ linh tinh không ai kiểm soát nổi.

- Nhưng em có chế ra thứ gì bậy bạ đâu! – Suku kêu lên đầy oan ức – Chị cũng biết rồi đấy, thỉnh thoảng em mới trọc trặc chút xíu thôi. Một con khi giả danh

thằng Suku chui ra khỏi cái ống cũng không có gì là tai họa phải không?

K’Tub vỗ vai Suku, cười hi hi:

- Thôi, đừng ca cẩm nữa. Tự học như mày cũng có cái hay. Học các thầy cô ở trường, còn lâu tụi tao mới biết cách dùng thần chú để tự đánh trúng mình như mày biểu diễn vừa rồi.

Suku cố lái câu chuyện ra xa cái đề tài nhột nhột đó:

- Mày gọi tao có chuyện gì vậy, K’Tub?

Như người ngủ mê bị đánh thức, K’Tub thôi ngay cái vẻ cười cợt. Nó cầm tay Suku lôi xềnh xệch lại chỗ chiếc bàn:

- Mày thấy cái gì đây không? – K’Tub chỉ tay vào pho tượng.

Suku khom người xem xét, chòm mũi nó cơ hồ quét lên pho tượng.

Nghiêng ngó một hồi, nó thẳng người đứng dậy:

- Đây là pho tượng anh K’Brăk chứ có gì đặc biệt đâu. Pho tượng này được nặn phồng theo bức tranh treo ngoài phòng khách mà.

K’Tub dầm hai tay vào nhau kêu đánh “bộp”, miệng reo ầm:

- A, đúng rồi! Pho tượng này giống y chang bức chân dung tự họa của anh K’Brăk. Hèn gì tao thấy nó quen quen.

K’Tub quay sang Nguyên:

- Anh vẽ bức tranh đó bao lâu rồi há?

- Bức tranh hả? – Bị hỏi thình lình, Nguyên giật nảy người – Bức tranh nào kia? Ờ, ờ...

Sự bối rối của Nguyên làm thằng Suku ngạc nhiên quá. Bất gặp ánh mắt dò hỏi của bạn, K’Tub cười như mèo:

- Ờ, tao quên nói với mày. Anh K’Brăk và anh K’Brêt bị trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk nên đầu óc quên bống hết mọi thứ rồi.

Suku la hoảng, cố bám chặt chân xuống sàn để khỏi nhảy tung lên:

- Trời đất! Buriăk tới đây hỏi mày vậy?

- Cách đây ba ngày! – K’Tub nhún vai – Chẳng ai thấy hấn hết. Khi ba tao chạy tới thì anh K’Brăk và anh K’Brêt đã hôn mê rồi.

- Thiệt kinh khủng! – Suku rút cổ – Sứ giả thứ năm của trùm Bastu rất ít khi ra ngoài. Nhưng hể hấn xuất hành bao giờ cũng có người bỏ mạng.

Suku nhìn Nguyên và Káply miệng không ngớt xuýt xoa:

- Xưa nay chưa có ai thoát chết dưới lời nguyên Tan xác của Buriăk. Hai anh còn sống là may mắn lắm.

K’Tub lia đôi mắt xuống chỗ pho tượng:

- Nhưng mây đã phát hiện được điều gì về pho tượng này chưa, Suku?

- Tao chẳng thấy gì lạ cả.

- Pho tượng được dán chặt xuống bàn, không ai nhấc lên được, Suku à! – Giọng Êmê vang lên.

Suku nhú cặp lông mày màu rêu:

- Nhưng đây là pho tượng của ai?

K’Tub lắc đầu:

- Không biết.

- Chứ không phải ba mây hã?

- Ba tao kêu là của ông. Nhưng chính ông cũng không làm cho pho tượng nhúc nhích nổi.

Suku không ngờ lại có chuyện như vậy. Nó thò tay cầm pho tượng, cố lay thử nhưng xem chừng không ăn thua.

Vật nhau với pho tượng một lúc, Suku bắt đầu phát khùng. Nó bước lùi một bước, quạu quọ chĩa tay ra phía trước.

- Ê, mây định làm gì thế, Suku? – K’Tub kêu lên hốt hoảng.

Suku mím môi:

- Tao định ra lệnh cho nó bay lên.

- Thôi, thôi, – K’Tub xua tay rồi rít, – với phù phép của mây, làm sao biết chắc pho tượng bay lên hay mây sẽ bay lên! Rủi mây bay tuốt lên mây, tội tao đâu có cách nào kéo mây xuống được!

- Suku à, – Êmê dịu dàng cất tiếng – cậu K’Tul còn không giải ỉm được thì em chẳng có cách nào khác đâu. Hơn nữa, bọn chị cũng không cần em phải nhấc pho tượng lên.

Êmê dán mắt vào khuôn mặt khá ái của Suku:

- Em chỉ cần nói cho bọn chị biết lai lịch của pho tượng là được rồi. Nó là của ai, đặt ở đây với mục đích gì?

Gìong nói êm ái của Êmê như dòng suối mát chảy vào lòng Suku. Con giận phùng phùng của nó bị đập tắt một cách nhanh chóng.

Suku ngược đôi mắt sáng lên trần nhà, lăm bằm:

- Pho tượng của ai ư?

Trong khi Suku tìm câu giải đáp nằm đầu đó tuốt trên cao thì mọi người dồn mắt vào nó, thấp thòm chờ đợi. Căn phòng đang ồn ào bỗng chốc lặng như tờ.

Kăply cụng đầu vào K’Tub tò mò hỏi:

- Thằng Suku có sẽ phăng ra không hở K’Tub?

- Anh yên tâm đi. Ông nó chôn nó trong thư viện bao nhiêu năm rồi. Nó đã nuốt hàng vạn quyển sách vào bụng. Tụi em gọi nó là Suku biết tuốt mà.

Kăply ngoảnh lại tò mò quan sát Suku. Lúc nghĩ ngợi, bộ mặt non choét của nó trông đậm chiều như một ông cụ. Cả người nó bất động, mớ tóc mượt mà, màu xanh thẫm của nó bây giờ như biến thành râu thật, bám cứng vào da đầu. Và cái cách nó cắm mắt trên trần nhà phải nói là trông giống hệt thầy Râu Bạc. Ý nghĩ đó khiến Kăply thấy buồn cười quá.

Thằng Suku nghĩ mãi, nghĩ mãi vẫn chẳng chịu hé môi, gương mặt càng lúc càng cau lại làm K’Tub không khỏi sốt ruột:

- Mày chẳng nghĩ ra cái cóc gì hở Suku?

- Tao nghĩ ra rồi! – Suku đáp bằng giọng rì rầm như gió thổi.

K’Tub hừ mũi:

- Nghĩ ra rồi sao mặt mày dùm đó như miếng giẻ rách thế?

Suku ném cho K’Tub một cái nhìn lo lắng:

- Chính vì nghĩ ra rồi nên tao không tươi tỉnh nổi.

Êmê chồm tới trước:

- Ai thế, Suku? Chủ nhân của pho tượng là ai, em nói đi!

Suku vờ như không muốn nói, nó thờ hất ra:

- Đây là pho tượng của Baltalon.

Êmê ré lên:

- Sứ giả thứ ba của trùm Bastu!

K'Tub ôm đầu:

- Trời ơi! Hết tên sứ giả này đến tên sứ giả khác mò đến đây! Chúng nhất định giết chết anh K'Brăk rồi.

Tuy biết mình không phải là K'Brăk nhưng Nguyên vẫn không tránh khỏi cảm giác thấy bụng mình quặn lại.

Suku lắc đầu:

- Baltalon không đến đây. Hắn nuôi một con chim cắt, đặt tên là Boumboum. Chính con Boumboum tha pho tượng bay đến đây và bí mật thả lên bàn.

K'Tub vò tung mái tóc:

- Nhưng Baltalon làm thế để làm gì? Nặng tượng anh K'Brăk rồi đem tới đặt lên bàn. Hắn không điên chứ hả?

- Đó là lẽ lối hành động xưa nay của Baltalon. Baltalon có thói quen không bao giờ ra tay bất ngờ. Có vẻ hắn rất tự tin vào tài nghệ của mình. Trước khi hạ sát ai, hắn nặn tượng người đó rồi sai con Boumboum đem tới cho người hắn muốn giết. Năm ngoái, pháp sư Niê Blô, đội trưởng đội tuần tiểu lâu đài Sêrôpôk, không hiểu xích mích thế nào với Baltalon, đã nhận được một pho tượng như thế. Biết trước nguy hiểm, Niê Blô ở lì trong lâu đài, có nguyên đội tuần tiểu bảo vệ chung quanh, thế mà vẫn không thoát khỏi tai họa. Năm kia, phù thủy K'Sarem cũng táng mạng sau khi nhận được pho tượng của chính mình. Người ta gọi những pho tượng của Baltalon là pho tượng báo tử.

Suku cố giải thích bằng giọng bình tĩnh nhưng ai nấy đều thấy môi nó run run theo từng câu nói.

Êmê và K'Tub thì khòì bàn. Cả hai mặt mày xám xanh, mắt mũi đột nhiên tối sầm.

K'Tub tưởng mình không thờ nổi. Nó sợ hãi nhìn quanh, giọng khò khè như đang lên cơn suyễn:

- Biết đâu Baltalon lúc này đang quanh quẩn đâu đây!

Suku cau mày, nó hỏi một câu không ăn nhập gì đến nỗi lo trong lòng thẳng bạn nó:

- Pho tượng này xuất hiện bao lâu rồi?

- Tao không rõ. Có lẽ chừng hai, ba ngày nay.

- Vậy thì cũng chưa nguy cấp lắm! – Suku tặc tặc lưỡi – Đúng một tháng sau ngày pho tượng báo tử xuất hiện, Baltalon mới ra tay. Luôn luôn là như thế!

K'Tub nghe ngực mình nhẹ được một chút. Nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm:

- Mày nói chắc đó chứ?

- Chắc. Tao đã đọc được điều đó trong cuốn “Mười sát thủ nổi tiếng nhất thời đại”. Từ rất lâu, khi chưa về đầu dưới trướng Bastu, Baltalon đã có lối hành động lạ lùng như thế. Vì vậy hắn còn có tên là Sát thủ ngày thứ ba mươi.

Từ khi biết K’Brăk lãnh án tử hình của Baltalon, Êmê đau đớn để cho đầu mình rớt “bộp” lên vai Nguyên, và từ cái tư thế rất giống tựa đầu vào một nắm mồ đó, nó cất tiếng rên rĩ:

- Như vậy là còn bao nhiêu ngày hã Suku?

- Có lẽ còn 27, 28 ngày chi đó! – Suku nặng nề đáp – Tốt nhất là chúng ta nên sục sạo quanh nhà. Bao giờ Baltalon cũng để lại những con số cho biết thời hạn còn lại.

Kăply này giờ không hé môi, bỗng ré lên:

- Đúng rồi, K’Tub! Con số 28!

Êmê, K’Tub và Nguyên, cả ba cái miệng cùng ré lên theo:

- Đúng rồi!

Và những căng chân rầm rập đổ xô lại chỗ chiếc giường. K’Tub chạy tới trước tiên và cũng là người khựng lại trước tiên:

- Quên nữa! Hồi sáng ba tao đã xoá mất rồi.

Suku lưỡng thững bước tới sau lưng mọi người:

- Dù con số 28 có bị xoá, ngày mai vẫn tiếp tục xuất hiện con số 27. Cứ thế, ngày mốt con số 26, ngày kia con số 25... Mãi cho tới ngày cuối cùng.

Kăply nhìn Suku:

- Cũng ở trên giường?

Suku lắc đầu:

- Ở trên giường hoặc ở đâu đó trong nhà. Các con số 30 và 29 chắc chắn cũng đã xuất hiện nhưng chúng ta không để ý nên không nhìn thấy đó thôi.

Kăply nhún vai:

- Tên Baltalon này thích vẽ vờn thật đấy! Việc gì phải bày lăm trò linh tinh thế!

- Đó không phải là thứ chơi ngông đâu! – Suku giải thích bằng vẻ mặt rất chi là thiếu não – Việc đánh số mỗi ngày của Baltalon nhắm mục đích uy ***** tinh thần đối phương. Những con số đếm ngược chẳng khác nào tiếng đếm bước của tử thần, gây cảm giác cuộc sống dần ngắn đi, còn cái chết càng lúc càng gần lại. Có người không chịu đựng nổi căng thẳng đã hóa điên. Phù thủy K’Sarem thực ra chết là do tự sát. Sau khi nhận được pho tượng bảo tử, K’Sarem chỉ giữ bình tĩnh được 26 ngày. Tới ngày thứ 27, thần kinh ông bắt đầu rối loạn và ông tự kết liễu tính mạng bằng lời nguyện T ự hù y...

Câu chuyện về cái chết của phù thủy K’Sarem tạo ra một sức ép vô hình lên bầu không khí trong phòng. Ngực ai nấy đều nặng như chì.

Êmê đưa đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Nguyên:

- Anh K’Brăk...

K’Tub đột nhiên như bị chó dại cắn. Nó điên cuồng túm áo Suku:

- Nhưng mày phải nghĩ ra cách cứu anh K’Brăk chứ? Chẳng lẽ mày đến đây chỉ để tán dương thành tích của Baltalon thôi sao?

- Tao á? – Suku ghệt mặt nhìn lại K’Tub – Khả năng của tao thì mày cũng biết rồi đó...

K’Tub hét lên:

- Nhưng mày có thể năn ni ông mày. Đại phù thủy, Đại tiên ông Pi Năng Súp mà nhận lời che chở cho anh K’Brăk tao thì mười tên Baltalon cũng chẳng làm gì được.

- Phải rồi đó, Suku! – Êmê khấp khởi hòa theo – Chỉ cần ông em gật đầu, anh K’Brăk sẽ thoát chết...

- Không được đâu! Chắc chắn là không được! – Suku lắc đầu quầy quậy – Chị Êmê và K’Tub cũng biết rồi mà. Cả trăm năm nay ông em đã không nhúng tay vào bất cứ sự tranh chấp nào. Và không ai có thể lay chuyển ông em được.

Êmê nhìn sững vào mặt Suku một hồi rồi buồn bã cụp mắt xuống. Giọng nó xụi lơ:

- Ô, ông em và Đại pháp sư Păng Sur đã được người đời tôn xưng là Nhị tiên, đầu có màng thể sự. Hay đó, Suku! Cứ nếu ông em và Đại pháp sư Păng Sur không ngồi tuốt trên cao như thế, chịu để mắt đến nỗi bất bình của thiên hạ một chút thì trước đây ba mẹ của anh K’Brăk đâu có chết mất xác dưới tay trùm Bastu!

Suku biết rõ Êmê đang oán trách ông mình. Nhưng nó không phản ứng, cũng chẳng buồn phân bua. Nó biết tính tình ông nó rất cổ quái, thích gì làm nấy, chẳng buồn để những lời chỉ trích vào tai. Ông nó và Đại pháp sư Păng Sur tuy không thuộc phe Ánh Sáng của pháp sư K’Rahlan và nữ phù thủy Ka Ming, tức ba mẹ của K’Brăk, nhưng nơi cư ngụ của họ khá gần tòa lâu đài của K’Rahlan, có thể coi là láng giềng gần gũi. Nhưng cái đêm vợ chồng K’Rahlan bị trùm Bastu cùng năm tên phù thủy hắc ám vây đánh, ông nó và Đại pháp sư Păng Sur chẳng buồn ra tay giải cứu. Cả hai thân nhiên ngủ kỹ, đúng với phương châm không-can-thiệp xưa nay.

- Êmê không nên trách ông của Suku. Mỗi người có một chí hướng mà!

Nhìn bộ mặt chầy dài của Suku, Nguyên thấy động lòng, liền lên tiếng. Nó là đối tượng bị sứ giả Baltalon nhắm đến nhưng so với Êmê và K’Tub, nó xem ra có vẻ tinh quái. Thiệt tình thì nó cũng hơi lo lắng một chút. Nhưng chỉ một chút xíu thôi. Vì suy cho cùng, nó không phải là K’Brăk. Nó không mang nặng trong lòng nỗi đau đớn và oán hận của kẻ có ba mẹ bị giết chết. Hơn nữa, nó hoàn toàn không hình dung được sự đối địch lâu đời giữa phe Ánh Sáng và trùm hắc ám Bastu, cũng như không có ý thức được một cách rõ rệt về cái chuyện tính mạng của mình chỉ còn tính đếm từng ngày.

Thái độ bình tĩnh của Nguyên có tác dụng rất tuyệt là lập tức kéo được Êmê và K’Tub ra ngoài rìa của nỗi hoang mang tâm tối.

Êmê hít vào một hơi:

- Thôi được, tội mình sẽ báo chuyện này cho cậu K'Tul. Chị nghĩ cậu K'Tul sẽ có cách đối phó.

K'Tub nhìn Suku qua khe mắt:

- Theo mày, nếu ba tao và Baltalon đụng độ, phần thắng sẽ thuộc về ai?

- Tao không biết.

- Mày là Suku biết tuốt kia mà?

Suku nhún vai:

- Cách đây ba năm thì hai bên có lẽ tương đương. Còn bây giờ thì khó nói lắm. Mày cũng biết rồi đó, khả năng pháp thuật của các pháp sư, phù thủy, đặc biệt là các pháp sư, phù thủy dưới trướng trùm Bastu, tăng tiến từng ngày. Chỉ có điều...

Suku bỗng ngập ngừng, cặp mắt láo liên như chuẩn bị phun ra một câu nói dối. Thái độ khảnh của Suku không lọt khỏi mắt K'Tub. Nó chụp cứng vai thẳng nhóc, gằn giọng:

- Mày nói thật đi. Có điều gì?

Suku cắn môi, nó nhìn những gương mặt thối thom chung quanh, thờ dánh phì một cái:

- Baltalon có một bí mật ít ai biết. Một pho tượng bảo tử đã được gửi đi, bất cứ giá nào hắn cũng phải hạ sát cho bằng được đối phương. Bởi nếu không thành công, hắn sẽ chết thê thảm dưới lời nguyền Không tha thứ của chính hắn.

Đôi môi Êmê vẽ thành hình chữ O:

- Có chuyện đó sao?

Suku trả lời bằng một cái gật đầu rầu rĩ.

Kăply vọt miệng:

- Và cho đến nay Baltalon vẫn còn sống chứng tỏ là...

- Hắn chưa bao giờ thất bại! – Suku khỏ sờ tiếp lời – Nói chung là không ai biết được trình độ thực sự của Baltalon hiện nay. Hắn trau dồi từng ngày, không ngừng sưu tầm những câu thần chú quái dị.

K'Tub nổi khùng lần thứ hai:

- Tóm lại là mày muốn gì hờ Suku? Mày nói tất cả những điều đó rốt cuộc là để làm cái quái gì chứ? Có phải mày muốn kết luận là anh K'Brăk tao chỉ còn sống có 28 ngày nữa phải không?

- Tao không nói thể.

K’Tub gầm lên:

- Rõ ràng mày định nói thể.

- Tao chả định gì cả! – Suku lắc đầu làm mớ râu xanh đong đưa như có gió thổi – Trong đầu tao lúc này đang nghĩ đến một người. Người này có thể giúp tui mình tìm ra lối thoát.

- Ai?

- Ai thể em?

K’Tub và Êmê gần như đồng thời buột miệng.

- Chị Păng Ting.

Đôi vai K’Tub như sụp xuống khi nghe cái tên vị cứu tinh Suku vừa nhắc tới. Nó tuyệt vọng thở hắt ra:

- Păng Tinh thì cũng như mày thôi. Bà của nó đã học được phép bịt-tai-nhắm-mắt của ông mày lâu rồi mà.

Suku thân nhiên:

- Dĩ nhiên Păng Ting không thể làm Đại pháp sư Păng Sur động lòng. Nhưng Păng Ting có quan hệ rất tốt với bọn Bạch kỳ lân và bọn Hắc tinh tinh.

- Bọn Tam phù thủy á? – K’Tub há hốc miệng.

- Hay lắm, Suku! – Êmê reo lên – Bọn này đều là siêu phù thủy, có khả năng chặn tay Baltalon được. Nhưng... nhưng...

Như đọc được nỗi băn khoăn trong mắt Êmê, Suku mỉm cười:

- Chuyện tiền bạc chị để em lo.

- Em làm gì có tiền.

- Chị yên tâm, em sẽ dụ tui học trò trường Đămri mua các sản phẩm pháp thuật cao cấp của em. Trước đây, cả khối đũa nài nỉ mà em đâu có bán.

Suku nói một cách tự tin. Thậm chí nó vung tay như thể đang chào hàng trước một đám đông háo hức và nhẹ dạ. Sáu chữ “sản phẩm pháp thuật cao cấp” lọt vào tai K’Tub khiến tóc nó muốn dựng đứng cả lên. Nhưng đang lo cho an nguy của K’Brăk, nó mặc Suku tha hồ vung vít. Dầu sao những đồ dùng phép thuật do Suku chế tạo cũng chỉ làm nạn nhân của nó u đầu, bầm mắt, cháy trụi hết lông mày hay mọc thêm một cái tai là cùng, đâu có gì đáng kể so với những lời nguyền chết chóc của các sứ giả phe Bastu.

Nhiệt tình của Suku làm Êmê thấy áy náy quá sức. Nó chớp chớp mắt:

- Thực ra cậu K'Tul có thể lo tiền bạc được, Suku à. Nhưng bọn chị không muốn cậu biết chuyện bọn chị qua lại với đám Bạch kỳ lân hay Hắc tinh tinh. Nếu chuyện lâu đài K'Rahlan phải thuê bọn Tam phủ thủy bảo vệ đồn đại ra ngoài. Thiên hạ sẽ cười cho thúi đầu.

- Em biết! Em biết mà! Các anh chị đừng lo, lát tối em sẽ quay lại cùng Păng Ting!

Suku liền thoáng lăm một tràng, vừa nói nó vừa rảo bước ra cửa. Sau lưng, con khỉ Chacha kêu chí choé, nhún nhảy chạy theo.

Chương 7: Phát Hiện Âm Mưu

Trong bữa ăn chiều, một bầu không khí căng thẳng chạy quanh chiếc bàn dài trong vườn. Bọn trẻ hết lăm lét nhìn pháp sư K'Tul đến lăm lét nhìn nhau, không đứa nào biết phải bắt đầu câu chuyện thế nào.

Ở đầu chiếc bàn ăn dài, pháp sư K'Tul vẫn chúi mũi vào tờ báo Lang Biang hằng ngày, ông không bỏ được thói quen đọc báo rề rà trước giờ ăn dù đôi lúc ông nhận thấy điều đó không được lịch sự cho lắm.

K'Tub đưa đôi mắt lo âu nhìn Nguyên và Kăply, ngày hôm nay vẻ mặt lúc nào cũng tươi hơn của nó như bị ai xóa mất. Trông nó lúc này như đang đeo chiếc mặt nạ của một lão già bị tảo bón lâu ngày. Sau khi liếc qua chỗ Êmê, bắt gặp cái gât đầu của bà chị, K'Tub hướng mắt về phía đầu bàn, hắng giọng:

- Ba à.

Ông K'Tul buông tờ báo xuống.

- Ờ, ờ, ăn đi chứ! – Ông vừa nói vừa xoay lại ghế ngồi – Các con chắc đói bụng dữ rồi há!

- Ba ơi, cái pho tượng anh K'Brăk ở trong phòng ấy mà! – K'Tub cố nói nhanh, để không phải tốp lại nửa chừng vì bất cứ lí do gì – Cái pho tượng ấy không phải của ba. Tụi con đã điều tra được cái pho tượng ấy là của ai rồi.

- Của ai? – Ông K'Tul đánh mắt ngay sự lơ đãng, nhúm mày nhìn con trai.

- Đó là pho tượng báo tử của Baltalon, sứ giả thứ ba của trùm Bastu. Tụi con cũng biết con số 28 trên giường là con số gì rồi.

- Sao cậu lại bảo với tụi con đó là pho tượng của cậu hờ cậu? – Giọng Êmê vang lên đầy trách móc.

Ông K'Tul có vẻ bị bất ngờ trước chất vấn của bọn trẻ, bộ mặt ông nom như dài ra hơn bình thường. Ánh mắt của ông đứng yên giữa không trung một lúc lâu, đã tắt hẳn thứ ánh sáng lấp lánh nguy hiểm hàng ngày. Và cũng một lúc lâu như thế nữa, bộ ria con kiến của ông mới bắt đầu nhúc nhích:

- Ta phải giấu các con, chẳng qua... ta không muốn các con lo lắng và sợ hãi. Trong khi các con không phải là đối thủ của bất kì sứ giả nào dưới trướng Bastu.

Tia nhìn của ông chậm chạp hướng về chỗ Nguyên ngồi:

- K'Brăk vừa thoát chết dưới lời nguyền của Buriăk, năng lực pháp thuật gần như mất hết, nếu bây giờ biết sắp phải đối đầu với Baltalon, ta sợ thần kinh con không chịu đựng nổi.

Kăply bất thần vọt miệng, chính nó cũng không hiểu tại sao nó lại hăng hái một cách ngu ngốc đến thế:

- Con sẽ ở bên cạnh anh K’Brăk. Tụi con sẽ cùng chiến đấu bên nhau.

Một nụ cười rất khó nhận thấy khẽ thấp thoáng trên môi ông K’Tul. Ông ném cho Kăply một cái liếc xéo:

- Con cũng thể thôi K’Brêt à. Ngay cả khi còn nguyên sức mạnh, con và K’Brăk hợp lực lại cũng không chống chọi nổi Buriăk, huống chi là bây giờ. Đó là chưa kể, theo như ta biết thì trình độ Baltalon còn cao hơn Buriăk một bậc.

- Nhưng ba đã nghĩ ra cách bảo vệ anh K’Brăk rồi chứ? – K’Tub nóng nảy buột miệng hỏi.

Thân hình cao lóng không của ông K’Tul chợt sụp xuống, y như ông ngồi phải chỗ đất lún. Ông nói mà không dám nhìn bọn trẻ, ánh mắt ông lang thang đâu đó giữa những cành nhánh trên đầu:

- Ta đã nghĩ ngợi rất nhiều mấy ngày nay nhưng thú thật là ta chưa nghĩ ra cách nào hoàn hảo.

Bọn trẻ nghe tiếng ông thờ dãi:

- Phải chi vợ chồng chủ nhân K’Rahlan còn sống.

Nghe nhắc đến vợ chồng pháp sư K’Rahlan, cả Êmê lẫn K’Tub không hên mà cùng đưa mắt ái ngại nhìn Nguyên, và cùng ngạc nhiên thấy thẳng này tình queo. Tụi nó làm sao ngờ được Nguyên đâu có biết cóc gì về ba mẹ thẳng K’Brăk. Cái tên pháp sư K’Rahlan và nữ phù thủy Ka Míng đối với nó lạ hoắc lạ hoar, thậm chí còn xa lạ hơn cái tên Buriăk hay Baltalon là những cái tên nó đã nghe bọn nhãi Lang Biang lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu là lần.

- Nhưng con đừng lo, K’Brăk à! – Pháp sư K’Tul lại cất tiếng, lần này ông đổi giọng an ủi – Ta sẽ bảo vệ con bằng mọi cách. Ta thề ta sẽ bảo vệ con bằng tất cả sức lực của ta.

Ông lướt mắt qua những gương mặt lo âu của bọn trẻ, giọng ra chiều ray rứt:

- Ta đúng là kẻ bất tài. Ta đã không bảo vệ được chủ nhân, lại để cho giọt máu duy nhất của người suýt nữa tán mạng dưới lời nguyền của Buriăk. Nhưng các con tin ta đi, lần này ta sẽ quyết sống mái với Baltalon. Hẳn muốn hãm hại K’Brăk, trước tiên hẳn phải bước qua xác ta đã.

Pháp sư K’Tul càng nói càng kích động, câu cuối cùng giọng ông như run lên. Cả Nguyên lẫn Kăply vô cùng kinh ngạc khi thấy trên mi ông long lanh một thứ gì đó trông rất giống nước mắt. Một con người khắc khổ, thâm trầm như pháp sư K’Tul mà đổ lệ là chuyện quá đỗi khó tin, nhưng đến khi ông mệt nhọc kéo một góc chiếc khăn rằn trên vai khẽ chấm nước mắt thì tụi nó biết trái tim ông không hoàn toàn làm bằng đá hoa cương. Tự nhiên Nguyên thấy lòng nao nao quá đỗi. Tất nhiên là nó không hiểu điều gì đã xảy ra ở xứ Lang Biang. Từ khi bị K’Brăk và K’Brêt lừa đưa về đây, đầu óc Nguyên chỉ xoay quanh mỗi một mục tiêu duy nhất: chờ cơ hội để tìm cách thoát thân. Nó kín đáo quan sát từng góc ngách, từng xó xỉnh chung quanh để nghiên cứu cách bố trí, âm thầm tìm hiểu số người đang có mặt trong toà lâu đài K’Rahlan, và đặc biệt nó quyết dò xem những chiếc ghế có hình ngựa vẫn đang được cất giữ ở đâu.

Trái với bản tính bông bột, hồn nhiên của Kăply, Nguyên thấy cái việc cố chứng minh tụi nó không phải là K’Brăk và K’Brêt chẳng có lợi lộc gì trong hoàn cảnh hiện nay. Cứ để mọi người tin hai đứa là K’Brăk và K’Brêt, tụi nó sẽ dễ bề hành động hơn. Và cái chuyện mọi người cứ đinh ninh hai đứa nó đã bị lời nguyền của Buriăk làm cho lú lẫn rồi cuộc lại hoá hay. Nó và Kăply có thể ung dung đóng vai K’Brăk và K’Brêt, giả dụ có sơ suất điều gì cũng chẳng ai nghi

ngờ.

Nhưng Nguyên lại không thể gạt bỏ tất cả những gì mắt thấy tai nghe ra khỏi đầu óc. Những câu chuyện giết chóc của phe Bastu từng phút một tự động xâu chuỗi lại trong tâm trí nó, nhất là trong khi ở trong vai tiểu chủ nhân của toà lâu đài, nó mặc nhiên trở thành nhân vật chính trong toàn bộ câu chuyện này. Một cách tự nhiên, Nguyên dần dần cảm thấy số phận nó gắn liền với toà lâu đài K’Rahlan, với những con người kì quặc nhưng rất quan tâm, lo lắng cho nó, sẵn sàng sống chết vì nó, những con người xét cho cùng thiệt là rất đáng yêu.

So với Nguyên, Kăply là một thằng nhóc còn dễ hoà nhập hơn nữa. Cho đến lúc này, Kăply có vẻ như quên hẳn rằng mình là nạn nhân của hai thằng nhãi K’Brăk và K’Brêt, quên hẳn rằng nó đang ở một cái xứ rất xa làng Ke của nó. Gặp đám nhóc nhí nhố cùng lứa như K’Tub và Suku, phải nói là Kăply cực kỳ hào hứng. Đến mức đôi khi nó tưởng nó chính là thằng K’Brêt, là công dân Lang Biang từ đời nào đời nào rồi. Nó phập phồng ái ngại cho số phận của thằng K’Brăk, quên hẳn rằng thằng K’Brăk đó chính là thằng Nguyên bạn nó, nơm nớp hồi hộp trước mỗi đe dọa đến từ phe Bastu và phập phồng chia sẻ nỗi lo của đám bạn đã trở nên thân thiết với nó từ lúc nào không hay. Vì vậy là mới có cái chuyện ngược đời là trong khi Nguyên dè dặt bao nhiêu thì Kăply hăng hái phát biểu lung tung bấy nhiêu.

Lúc này cũng vậy, một con người ghê gớm như pháp sư K’Tul đột nhiên nhão nhẽ nhão nhệt như mụ đàn bà mắt của làm Kăply thấy mùi lòng quá.

- Cậu đừng quá ngấm ngấm, cậu K’Tul à! – Nó nhướn mắt và nói bằng cái giọng như nó mới là pháp sư K’Tul còn cái người đang ngồi bàn thần đằng kia là thằng cháu non nớt và yếu đuối của nó – Con nghĩ cậu đã cố hết sức của mình rồi.

Kăply chẳng biết cái quái gì về các sự cố trong quá khứ nhưng với hoàn cảnh trước mắt, nó cảm thấy phải nói như thế. Câu nói của Kăply gây chấn động ngay lập tức: Cả Êmê lẫn K’Tub, kể cả con Choleng và thằng Đam Pao đang lúi húi bày thức ăn ra bàn, đều ngoảnh phắt về phía nó, mắt đứa nào đứa nấy trợn ngược.

- Bộ anh nói có gì không đúng sao? – Thái độ của bọn trẻ làm Kăply đâm chột dạ. Nó bối rối ngó K’Tub – Anh nghĩ cậu K’Tul không nên day dứt...

Hai hàng lông mày K’Tub vẫn dửng dưng:

- Nhưng vấn đề là tại sao anh nổi hứng kêu ba em bằng “cậu”?

K’Tub phun ra thắc mắc, và liền sau câu hỏi nó đập tay lên trán:

- Ờ mà đương nhiên là anh không nhớ gì rồi.

Kăply hạ giọng:

- Thế trước đây anh gọi ba em bằng gì?

- Bằng bố. Anh và anh K’Brăk đều gọi ba em là bố K’Tul.

- Gọi là bố K’Tul? – Kăply hỏi lại, mặt nghếch ra.

- Ờ. Có lẽ tại ba em không chỉ là quán gia, là người thân cận nhất của pháp sư K’Rahlan mà còn là thầy dạy anh và anh K’Brăk từ hồi nhỏ.

- K’Brăk và K’Brêt gọi ba là gì cũng được, K’Tub à! – Pháp sư K’Tul nặng nhọc cất tiếng, vẻ như cổ lăm ông mới đẩy được âm thanh ra ngoài cổ họng – Chuyện đó không quan trọng. Cái đáng lo nhất bây giờ là làm sao giữ được an toàn cho K’Brăk.

Êmê bỗng nhiên đề nghị:

- Sao chúng ta không cầu cứu đại phù thủy Mackeno hờ cậu? Dù sao cũng chỗ máu mù ruột rà, lại ở ngay sau nhà.

- Không ăn thua gì đâu Êmê! – Ông K’Tul thờ dài – Tại con không biết đó thôi. So với đại tiên ông Pi Năng Súp và nữ phù thủy thượng đẳng Păng Sur, Mackeno tính nét quái dị hơn nhiều. Ngài là cậu của chủ nhân K’Rahlan, nhưng vào cái đêm vợ chồng K’Rahlan bị hại sát bên nách, ngài có chịu động tay động chân gì đâu. Nói ra thật buồn cười, mặc dù ngài trú ngụ trên cùng một quả đồi, ta và đi Êmô cũng chưa từng hân hạnh được gặp mặt ngài bao giờ. Từ dạo dọn về đây, ngài không cho ai yết kiến, kể cả vợ chồng K’Rahlan và Ka Ming.

K’Tub khụt khịt mũi:

- Thế ba chưa từng trò chuyện với ông hờ ba?

Ông K’Tul lim dim mắt, cố nhớ lại:

- Cách đây đã lâu lắm rồi, ba và vợ chồng chủ nhân có đến xin ý kiến của ngài về một chuyện gì đó ba cũng quên mất rồi. Ngài không chịu ra tiếp, chúng ta cũng không xông vào được vì căn nhà của ngài đã được ếm bùa bắt khả xâm phạm. Ngài ngồi trong nhà, chỉ vọng ra câu nói gọn lỏn “Về đi!”. Thế là chúng ta lui thui quay gót.

- Sống không tình nghĩa gì ráo thì Đại phù thủy mà làm gì! – Mọi người đều nghe rõ tiếng K’Tub lầm bầm tức tối.

- Con không được bắt kính với đại pháp sư Mackeno! – Ông K’Tul trừng mắt nhìn K’Tub – Có những điều con không biết. Và chắc cũng ít ai biết. Trong lịch sử xứ Lang Biang chúng ta, có ba nhân vật tính tình thanh cao, pháp thuật siêu đẳng, vượt ra ngoài tầm hiểu biết của mọi người. Cách đây ba trăm năm họ đã được xưng tụng là Tam Tiên. Đó là các Đại phù thủy Mackeno, Pi Năng Súp và Păng Sur. Đại phù thủy Mackeno chính là người đứng đầu trong Tam tiên. Ở xứ Lang Biang, ngài là người duy nhất từ cổ chí kim đem về được một quả táo vàng ở núi Lung Chùng. Họ là những bậc thần tiên, chán ngán cảnh tranh chấp triền miên giữa các phe phái, nên quyết định gác ngoài tai mọi chuyện thị phi. Đại tiên ông Mackeno là người ít xuất hiện nhất trong ba vị nên người đời chỉ biết có Nhị tiên.

K’Tub vẫn chưa hết ầm ức:

- Tam tiên pháp thuật siêu đẳng thì đúng rồi, nhưng tính tình thanh cao thì chưa chắc. Cháu ruột của mình bị hãm hại mà mình không thêm...

- K’Tub! – Ông K’Tul nạt lớn – Con đã không biết gì thì đừng nói lung tung. Con tưởng những lời xúc xiểm của con ở đây, Đại tiên ông Mackeno không nghe thấy chắc?

Ông K’Tul có vẻ bắt đầu nổi khùng về thằng con bướng bỉnh, nhưng xem ra K’Tub còn điên tiết hơn. Nó đứng phắt lên, miệng ngoác tới mang tai, tính bùng thêm một lời bá láp nào đó nhưng Kăply đã kịp níu tay nó:

- Thôi đi, K’Tub! Dù sao chúng ta cũng còn hy vọng nơi bọn Tam phù thủy mà.

Những tiếng cười, Kăply hạ giọng gần như thì thầm. Êmê đã dặn cả bọn rồi, rằng chớ để cho pháp sư K’Tul biết chuyện tụi nó nhờ Păng Tíng thuê bọn Tam phù thủy bảo vệ K’Brăk.

Lời nhắc nhở kịp thời của Kăply nhanh chóng giúp K’Tub gỡ bỏ bộ mặt khủng khiếp không hợp với nó chút nào. Nó rơi phịch người trở lại xuống ghế, cầm lên chiếc nĩa và chích một phát thật lực vào cái món nâu nâu có tên là sinh vật nguyên thủy trước mặt.

Nhìn cái cảnh K’Tub tọng một khoanh thịt tổ chảng vào họng nhai ngốn ngấu, thiết tình là Kăply không rõ thằng bạn nó tưởng tượng đó là món “thịt băm Bastu” hay đơn giản chỉ vì sau cơn tức giận, con người ta thường cảm thấy dạ dày đột nhiên trống vắng mênh mông.

Bây giờ thì chỉ còn Nguyên và Kăply nằm trần trọc trên hai chiếc giường kê sát nhau. Buổi tối, Êmê và K’Tub phải trở về phòng riêng của mỗi đứa, sau khi cùng Nguyên và Kăply dài cổ ngồi chờ thằng Suku trong tức tối và vô vọng. Từ hôm lạc bước đến xứ Lang Biang, nếu không tính cái lần Nguyên tưởng Kăply là thằng K’Brêt, còn Kăply tưởng Nguyên là thằng K’Brăk, thì đây là lần đầu tiên hai đứa ở một mình bên nhau.

Nguyên nằm ngửa mặt nhìn trừng trừng lên trần nhà một hồi rồi đột ngột cất tiếng hỏi:

- Mà có nhìn thấy điểm mấu chốt trong toàn bộ câu chuyện kỳ lạ này không, Kăply?

- Hồng thấy.

Kăply lười biếng đáp và xoay mặt về phía bạn chờ thằng này giải đáp. Cho đến khi rời khỏi làng Ke xa lác xa lơ rồi, Kăply vẫn không bỏ được thói quen xem thằng Nguyên là thủ lĩnh, và nó rất nhiệt tình, thậm chí rất khoái trá được suy nghĩ bằng cái đầu của đại ca nó.

- Cái đầu của mày đúng là không thể dùng vào việc suy nghĩ được! – Nguyên nhếch môi, chưa chịu giải đáp ngay.

- Khỏi cần mày ca ngợi. Tao tự đánh giá cái đầu của tao được mà! – Kăply nhún nhó – Vì vậy tao mới vênh tai này giờ chờ mày nói đây nè.

- Cho đến ngày hôm nay thì tao mới rõ mọi chuyện, Kăply à! – Nguyên chậm rãi nói, lần này nó lấy giọng nghiêm trang và xoay hẳn thân người về phía Kăply để hai đứa đối diện nhau – Mày cũng biết rồi đó, chẳng ai ở toà lâu đài này biết lai lịch thật sự của tao và mày, trừ K’Brăk và K’Brêt. Chính hai thằng phù thủy lòi con này đã sắp đặt trò đánh tráo, mày thấy có đúng không?

- Điều đó không cần mày nói thì cái đầu dốt đặc của tao cũng đã hiểu ra từ lâu rồi! – Kăply đáp trả bằng giọng châm biếm.

Phớt lờ vẻ khiêu khích của bạn, Nguyên thân nhiên nói tiếp:

- Nhưng mày có biết tại sao hai thằng lòi đó bày ra trò quái đản này không?

- Tại sao hở? Ờ, ờ... chuyện này thì tao không biết.

- Dễ hiểu lắm, Kăply! – Nguyên nói, giọng đột nhiên hậm hực – Hai thằng đó muốn bọn mình thế mạng cho tụi nó.

Kăply mở to mắt:

- Ý của mày là...

- Đây là ý của thằng K'Brăk và thằng K'Brêt chứ không phải ý của tao! – Nguyên gắt gỏng – Tụi nó muốn tránh chạm trán với Baltalon nên tìm cách lừa hai đứa mình về đây.

Kăply chớp chớp mắt:

- Ờ, có lẽ thế.

- Chắc chắn chứ không phải là có lẽ! – Nguyên nhăn mặt, càng lúc trông nó càng giống quả táo khô – Tao đã nhắm tính rồi. Hai thằng nhãi đó chạy đến làng Ke đúng vào ngày pho tượng bảo tử xuất hiện ở toà lâu đài K'Rahlan.

- Cũng tại mày cả thôi! – Kăply thờ dãi – Mày cứ khoái cái trò mò lên đồi Phù Thủy. Nếu không đi lon ton trên đó, bọn mình đâu có gặp mặt hai thằng nhãi kia.

- Cho đến lúc này tao vẫn thấy cái đầu của mày vẫn chẳng khá hơn cục gạch chút xíu nào, Kăply à! – Nguyên lúc lắc đầu, vẻ chán chường như bị buộc phải trò chuyện với một cục gạch thật sự – Một khi thằng K'Brăk và thằng K'Brêt đã mò đến tận làng Ke rồi thì bọn mình có lên đồi Phù Thủy hay không, tụi nó vẫn tìm ra cơ hội tóm gáy bọn mình, mày hiểu không?

- Ờ, ờ, có lẽ thế.

Lần này Nguyên không buồn cự nự cái kiểu trả lời chán ngắt của thằng bạn mình nữa. Nó lật người nằm ngửa lại, tiếp tục thao láo mắt nhìn lên trần nhà và buông một câu nảo ruột:

- Chẳng lẽ tao chỉ còn sống có 28 ngày nữa thôi sao, Kăply?

Cứ như thể câu hỏi của Nguyên đốt cháy tấm nệm lông chim dưới lưng Kăply. Kăply nhảy bắn người lên như đang nằm trên một cái bếp lò.

- Chặc, tao quên mất chuyện đó! Phải tính sao chứ! – Kăply ngồi xổm ngay trên giường, lò mắt nhìn bạn, hốt hải kêu lên.

- Chẳng tính gì được, trừ phi tìm ra chỗ cất giấu hai chiếc ghế ngựa vẫn đã đưa mình về đây. Theo tao, hai chiếc ghế đó chính là phương tiện đi lại giữa xứ Lang Biang và làng Ke! – Nguyên đáp, vẫn không buồn nhúc nhích, thậm chí không rời mắt khỏi trần nhà trên cao. Trông nó có vẻ như nói cho vui chứ chẳng hy vọng gì.

- Tao nghĩ trong những ngày còn lại sớm muộn gì bọn mình cũng sẽ tìm ra hai chiếc ghế đó.

Nguyên nhếch mép:

- Nhờ không tìm thấy thì sao?

- Không tìm thấy hở? Ờ, nếu không tìm thấy thì sao há? Nếu không tìm thấy...

Kăply vò tung mái tóc, búi rối lộn đi lộn lại, cảm thấy mình đang ngu dần từng phút một.

Nguyên xoay người, thò chân đá vào mông bạn:

- Nói thể chứ mày đừng lo lắng quá. Tao tin thể nào con bé Păng Ting cũng sẽ thuê được bọn Tam phù thủy bảo vệ tao.

Nguyên đột ngột nghiêng răng:

- Hiện nay tao chỉ ám ức một điều...

Cặp mắt Kăply đóng đinh vào bộ mặt hằm hằm của bạn. Nó không thốt tiếng nào nhưng ánh mắt đó cho thấy nó đang nóng lòng chờ nghe đến chết đi được.

- Mày biết tao đang ám ức chuyện gì không? – Nguyên hỏi cho có hỏi, vì không đợi Kăply đáp, nó tiếp ngay – Cứ nghĩ đến cảnh thằng K’Brăk và thằng K’Brêt lúc này đang ngồi khênh trên đôi Phù Thủy rung đùi khoai trá chờ bọn mình bị Baltalon làm cho tiêu từng là tao cứ thấy sôi gan.

Sau khi cay cú tuôn một tràng, Nguyên im lặng nhìn Kăply, chờ thằng này a dua theo như mọi khi. Nhưng thằng Kăply hôm nay có vẻ chẳng khoái trò chửi rủa. Nguyên ngạc nhiên khi thấy bạn nó lộ vẻ ngần ngại:

- Thực ra... thực ra...

- Thực ra cái cóc khô gì! – Sự ấp úng của Kăply làm Nguyên bực mình – Chẳng lẽ mày thấy tội lỗi của thằng K’Brăk và thằng K’Brêt không đáng treo cổ hay sao?

- Tao chẳng bênh vực gì tội nó! Chỉ vì... chỉ vì tao thấy hoàn cảnh tội nó cũng đáng thương. Ba mẹ thằng K’Brăk bị phe Bastu giết chết...

Kăply gãi đầu sờn sột, vừa phân trần nó vừa lăm lét nhìn bạn, nơm nớp chờ thằng này nổi cơn tam bành. Nhưng Nguyên chẳng giống chút gì với quả mìn bị châm ngòi. Những điều Kăply vừa nói khiến lòng nó bất giác chùng xuống.

- Ồ, thằng K’Brăk bây giờ đã là thằng nhai mỡ côi! – Nguyên chép miệng – Thằng K’Brêt chắc cũng vậy, tao chẳng thấy ba mẹ nó đâu.

Kăply như nở từng khúc ruột. Nó toét miệng hào hứng:

- Suy ra chuyện tội nó lừa bọn mình dù sao cũng có thể châm chước được!

- Suy ra cái đầu mày! – Đã dụ xuống, Nguyên bỗng găm lên – Mày đừng có chọc cho tao phát khùng nghe Kăply!

Nguyên khò khè trong cơn giận dữ:

- Tội nó sợ chết thì tội nó cứ kiếm đường chuồn, việc gì phải lôi bọn mình vào.

- Nếu không có bọn mình thế vai thì tội nó làm sao thoát khỏi sự truy lùng của đám sứ giả dưới trướng Bastu! – Kăply cãi – Đây gọi là đánh lừa mà lại.

Lần này Nguyên không buồn phản ứng. Mãi một lúc sau, nó mới tặc tặc lưỡi, giọng ỉu xìu:

- Ồ, mày nói nghe cũng có lí.

Kăply nhìn bạn với vẻ dò xét rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Thằng K'Brăk và thằng K'Brêt làm thế là do bất đắc dĩ.

- Ồ! – Nguyên hờ hững.

- Đánh lừa bọn mình chắc tụi nó cũng chẳng sung sướng gì!

- Ồ.

Kăply liếm môi:

- Tao nghĩ giờ này có lẽ hai đứa nó đang lo cho bọn mình ghê lắm.

Thấy Nguyên ừ ào một cách dễ dãi, Kăply hăm hờ lần tới. Nhưng lần tới đây thì Nguyên không ừ nhát một nữa. Nó thỉnh linh quắc mắt:

- Sao mày biết?

- Tao hờ? – Kăply giật thót – Tao... tao đâu có biết. Tao chi... đoán thế thôi.

Nguyên nhìn vẻ lúng túng của bạn, hừ mũi một cái và uể oải xoay người nằm ngửa lại. Lần này, ánh mắt nó không buồn đi lang thang trên trần nhà nữa. Nó khép mắt lại, một dấu hiệu cho thấy nếu không phải buồn ngủ thì rõ ràng nó cũng chán trò chuyện với thằng bạn nó lắm lắm rồi.

Kăply ngược lại, chẳng thấy buồn ngủ chút xíu nào. Trong đầu nó đang bay lượn bao nhiêu là ý nghĩ. Nó nghĩ về thằng K'Brăk và thằng K'Brêt. Nó không biết hai thằng nhãi đó hiện đang làm gì, cầu mong cho tụi nó cứ ru rú trên đồi Phù Thủy, đừng đi lung tung và gây rắc rối lộn xộn cho làng Ke. Nó cũng thấp thỏm không biết sự mất tích của nó và thằng Nguyên đã làm gia đình tụi nó hoảng loạn đến mức nào, và có làm đảo lộn mọi sinh hoạt của người làng Ke hay không.

Sau một hồi lang thang ở làng Ke, những ý nghĩ trong đầu Kăply lần lần quay lại xứ Lang Biang. Nó không khỏi lo lắng khi cảm thấy thế lực hùng mạnh của phe hắc ám đang đè nặng lên cuộc sống của xứ sở xa lạ này. Qua những gì thu lượm được mấy ngày nay, dù không thông thái lắm nó cũng nhận ra trùm Bastu và đám tay chân là bọn chuyên đi gieo rắc tội ác và có vẻ như bằng cách đó mưu toan thống trị cả xứ Lang Biang. Rõ ràng một bầu không khí chết chóc đang bao trùm lên tòa lâu đài K'Rahlan, nơi nó và Nguyên đang cư ngụ, và điều khiến nó bất an nhất là nạn nhân sắp tới của trùm Bastu chính là thằng bạn thân yêu của nó dưới lớp tiểu chủ nhân của tòa lâu đài.

Kăply thiệt tình không biết nếu rốt cuộc không tìm thấy hai chiếc ghế ngựa vằn để tách về làng Ke, nó và Nguyên có sẽ thoát khỏi bản án tử của Baltalon hay không? Ý nghĩ đó làm Kăply bồn chồn quá đỗi, nhất là cho đến giờ này thằng Suku vẫn biệt tăm, con nhỏ Păng Ting thì không thấy đâu, còn bọn Tam phù thủy không biết chừng nào mới xuất hiện.

Nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, Kăply chợt ao ước phải chi nó có pháp thuật cao cường cỡ Đại tiên ông Mackeno. Giá được như thế, nó sẽ không để cho phe Bastu làm loạn cả lên như hiện nay. Nhưng khổ nỗi cho đến lúc này trình độ của nó chỉ mới khiến cộng đồng chim cựa quậy được có chút xíu. Trình độ như

thể thì bệ rạc quá, chỉ đáng gãi ngứa cho đám sứ giả dưới trướng Bastu. Kăply buồn rầu nghĩ, và bắt giấc nó mong đến cháy ruột ngày vào thụ giá ở trường đào tạo tài năng Đămri, nhất định nó sẽ cố gắng để trở thành một đại phù thủy tầm cỡ. Nó và Nguyên sẽ cùng bỏ K’Tul, K’Tub, Êmê, Suku, Păng Ting liên kết với nhau thành một khối vững chắc ngăn chặn mọi âm mưu của phe Bastu.

Kăply bắt đầu nghĩ lung. Và khi nó thấy nó vung tay một cái đã xuất hiện một luồng ánh sáng chói loà phóng thẳng tới ngọn đồi trước mặt nơi hiệp sĩ grom ngắn đang cỡi con quái mã với con rồng dữ tợn đang bay lông lộn trên đầu, và trong nháy mắt tất cả những đối thủ bước ra từ các bức tranh quái dân của thằng K’Brăk bị luồng ánh sáng đốt ra tro thì rõ ràng Kăply không biết rằng nó đã ngủ.

Chương 8: Tam Phù Thủy

Phòng tắm của Nguyên và Kăply nằm ở đằng sau bức vách dính tấm gương đồng. Nước phun ra từ chiếc vòi có hình mõm ngựa gắn trên cao. Thoạt đầu Nguyên và Kăply không dám lại gần, chúng thấy vòi nước phun ra từ cái mõm ngựa ngó thiệt kinh dị và chúng cảm thấy rờn rợn. Nhưng sự ngứa ngáy của mấy ngày liền không tắm rửa cuối cùng đã giúp chúng liều mạng đứng dưới vòi nước và chúng chẳng thấy chuyện gì khủng khiếp trút lên đầu ngoài cái chuyện thoải mái, mát mẻ quá sức.

Nếu có thể kể là chuyện khủng khiếp thì chuyện đó chỉ xảy ra lúc Kăply mở tủ quần áo. Con số 27 sáng lấp lánh trên vách tủ khiến nó hoảng vía giật lùi ra sau và dẫm lên chân Nguyên một cú như trời giáng khiến thằng này la chối lói:

- Ui da! Gãy chân tao rồi!

Kăply quay lại, mặt tái mét:

- Con số... con số...

Nguyên nhăn nhó nhìn vô tủ, lâu bâu:

- Mặc xác nó. Làm gì mà mày sồn ra quần thể.

Kăply lúng túng phân trần:

- Làm sao mà tao...

Nguyên không để bạn nói hết câu. Nó hừ mũi, xô Kăply sang một bên để thò đầu vô cái tủ rút quần áo trên mắc:

- Con số 27 đâu biết cần. Hơn nữa, nó sẽ xuất hiện là điều tui mình đã liệu trước kia rồi mà.

Nhìn Nguyên tinh queo xô chân vô ống quần, Kăply thấy mình thiệt là đáng cười nhạo hết sức. Nó lặng lẽ lấy quần áo trông vô người, cố tạo ra thật nhiều tiếng sột sọat để chứng tỏ ta đây chỉ giỡn chơi thôi chứ thiệt ra đâu có ngán.

Khi Nguyên và Kăply sạch sẽ, tinh tươm bước ra khỏi phòng tắm đã thấy Êmê và K'Tub ngồi đợi sẵn trên giường.

Vừa thấy tui nó lộ mặt ra, K'Tub đã bật ngay dậy, mặt tươi hơn hơn:

- Anh K'Brăk, anh K'Brêt! Lẹ lên!

- Gì thế K'Tub? – Kăply giương mắt nhìn thẳng nhóc.

Êmê vừa nói vừa đứng dậy theo:

- Hai anh đi theo tụi em ngay bây giờ!

Nguyên ngạc nhiên:

- Đi đâu?

- Ra đằng sau đồi! – Êmê long lanh mắt – Suku và Păng Ting đang đợi tụi mình ở đó.

K'Tub giải thích bằng một giọng rất chi là phấn khích:

- Chị Păng Ting đã đồng ý liên lạc với bọn Tam phù thủy rồi.

Bọn trẻ nỏ đuôi đi xuyên qua dãy hành lang lạnh ngắt, lần xuống cầu thang xoắn và háo hức tuôn ra ngoài bằng cổng sau khu vườn.

Thấy thằng Đam Pao đứng trong bếp trở mắt nhìn theo, K'Tub đưa ngón tay lên miệng suyt khẽ:

- Ba tao có hỏi thì mày nhớ nói không nhìn thấy tụi tao nha Đam Pao.

- Không được! – Đam Pao đáp bằng giọng lo lắng.

- Cái gì không được? – Phản ứng của thằng Đam Pao làm K'Tub sa sầm mặt – Hồng lễ mày định tố cáo tụi tao?

Đam Pao rụt rè chỉ tay ra sau vườn:

- Các anh chị không nên đi về phía đó.

K'Tub ngăn người, chưa hiểu ý thằng Đam Pao nói thế là có ý gì thì Êmê đã quay lại mỉm cười:

- Em yên tâm đi, Đam Pao. Bọn chị không định xông vô nhà của Đại pháp sư Mackeno đâu.

- Ờ, ờ! – K'Tub toét miệng cười – Hóa ra là mày lo cho tụi tao đấy? Mày lo xa quá đấy, Đam Pao. Tụi tao chỉ đi dạo mát thôi mà.

Đúng là thằng Đam Pao chỉ lo mỗi chuyện đó thôi. Nghe Êmê và K'Tub nói vậy, nó chẳng thốt thêm một tiếng nào, quay lưng bỏ vô bếp. Căn nhà của Đại tiên ông Mackeno nằm gần như ngay trên đỉnh đồi, sát rạt tòa lâu đài K'Rahlan. Bọn trẻ đi chưa tươm một giọt mồ hôi nào đã thấy một hàng rào cọc hình tròn bao quanh một khu vườn nhỏ, chính giữa là căn nhà sàn bằng gỗ với những chiếc cột xiêu vẹo chống phía dưới, mái lợp một thứ gì giống như cỏ tranh – thứ cỏ tranh xác xơ đến dân làng Ke cũng không thềm xài, phải nói là đơn sơ xập xệ hết biết so với tấm tiếng lừng lẫy của Đại pháp sư kiệt xuất nhất trong lịch sử xứ Lang Bian.

Êmê và K'Tub chưa kịp giới thiệu, Kăply đã ngửa miệng:

- Nhà của Đại pháp sư Mackeno đây hờ K'Tub?

- Ừ.

K'Tub thờ ơ đáp, cứ theo cái kiểu nói năng cụt ngủn của nó có thể thấy nó chưa hết bất bình với ngài Mackeno.

Kăply phớt lờ thái độ của K'Tub, lại hỏi:

- Hàng rào kín mít không có cửa nẻo thế kia, làm sao ngài ra vào được hả?

- Ngôi nhà này đã bị ếm bùa, không ai có thể đột nhập được, anh K'Brêt à! – Êmê từ tốn giải giảng – Nhưng ngài Mackeno thì tất nhiên có thừa tài phép để ra vào như ý muốn. Chỉ có điều... hình như ngài chưa bao giờ có ý định muốn bước ra khỏi nhà.

Kăply nghe thấy giọng K'Tub lâu bầu bên tai bằng cái giọng cố để Êmê đừng nghe thấy:

- Có khi ông ngủm củ tỏi từ đời nào rồi cũng nên.

Tự nhiên Kăply cảm thấy óc tò mò của mình bị kích thích quá sức. Nó không thể hình dung được có một người ở ru rú trong căn nhà hoang lạnh lẽo hết năm này qua năm khác, y chang như trong một nấm mồ. Dẫu Đại tiên ông Mackeno không thêm nhúng tay vào sự đời thì ít ra ngài cũng phải đi ra ngoài dạo mát hay mua sắm chút. Tiên ông chứ đâu phải là một con chuột, mà dẫu có là chuột đi nữa thì cũng phải có lúc mò ra ngoài kiếm ăn, như vậy mới đúng là một con chuột.

Càng nghĩ Kăply càng bồn chồn, cảm thấy đầu bóng rát. Đột nhiên, như bị điều khiển bởi một sự thúc ép vô hình, Kăply quay mặt vào căn nhà gỗ, ngoác miệng kêu lớn:

- Ngài Mackeno ơi! Ngài còn sống hay không vậy?

Sự mạnh động của Kăply bắt ngờ đến mức không đưa nào trong bọn kíp ngăn cản. Êmê, K'Tub và Nguyên chỉ đủ thì giờ để trắng bệch mặt ra.

- Anh K'Brêt!

Êmê rên lên một tiếng và nhìn trân trân Kăply với vẻ mặt bị thâm mà người ta thường đeo khi dự đám tang.

K'Tub còn tệ hơn, không thốt được tiếng nào. Nhìn cái quai hàm cứng như gỗ của nó có thể thấy nếu trước đây nó đã từng sợ hãi thì cũng chẳng nhằm nhò gì so với lúc này. Phạt ý ngài Mackeno thì K'Tub có phạt ý thật, nhưng công khai trêu chọc ngài như Kăply vừa làm thì có nằm mơ nó cũng không bao giờ dám nghĩ đến.

Nguyên khá hơn một chút, chẳng qua do nó thực sự không hiểu rõ oai lực của nhân vật có cái tên kỳ cục là Mackeno kia. Nó nhìn Kăply lo lắng nhưng chưa tới mức quên giờ giọng đại ca:

- Mày khùng vừa thôi nghe, Kăply! Tao đã nói...

Nguyên đã nói gì thì rất cuộc chẳng ai biết, vì ngay lúc đó những lời nó định thốt ra bỗng rơi tuột đi đâu mất. Trước mặt nó, miệng mồm thẳng Kăply như bị ai kéo lệch qua một bên và chết cứng luôn ở cái tình trạng quái gở đó.

K’Tub cũng vừa kịp phát hiện ra gương mặt biến dạng của Kăply.

- Miệng anh sao thế, anh K’Brêt? – Nó ré lên hốt hoảng.

Kăply đưa tay lên sờ rầm đôi môi một cách chậm chạp như để dò xem chúng nằm ở chỗ nào và đáp bằng giọng ngọng nghịu:

- Ông... iết... ữa. Ủ... iên... ó... ư... ây... à... (Không biết nữa. Tự nhiên nó như vậy à.)

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! – Nguyên cắn nhai – Ai bảo miệng mồm mày lúc nào cũng bép xép như tép nhảy chi!

Êmê cung kính quay mặt vào bên trong hàng rào, cất giọng năn nỉ:

- Ngài Mackeno ơi, ngài tha cho anh K’Brêt một lần đi. Ảnh chỉ mới lỡ mạo phạm ngài có lần đầu thôi mà.

Tám con mắt nhìn chòng chọc vào ngôi nhà sàn như muốn soi thủng các vách ván cũ kỹ, hồi hộp chờ một điều kì diệu xảy ra. Nhưng một lúc lâu, chẳng có một hồi âm nào vọng ra, ngoài tiếng gió lào xào đi lại trên mái nhà tranh và trong các khóm lá trong vườn.

Êmê cố vét hết kiên nhẫn đứng nán thêm một hồi nhưng cuối cùng nó đành phải tuyệt vọng quay lại và chia bộ mặt tiu nghiu ra trước mắt Kăply:

- Không ăn thua gì rồi, anh K’Brêt ơi.

- Để em!

K’Tub thỉnh linh buột miệng và quạu quọ chìa thẳng tay vào mặt Kăply.

- Vô ích thôi, K’Tub à! – Êmê khề lúc lắc mớ tóc vàng – Trên đời này có lẽ không có ai giải ế của Đại tiên ông Mackeno nổi đâu.

K’Tub thả tay rơi xuống, nặng nề như để rơi một khúc cây. Nhưng lập tức mắt nó sáng lên:

- Phải rồi! Thăng Suku!

Nó thò tay nắm tay Kăply:

- Lẹ lên anh K’Brêt!

Vừa giục nó vừa nghiêng răng lồi Kăply xềnh xệch như lồi bao gạo khiến thẳng này phải la oai oái:

- Ấy... a!... Ủ... ừ... út... i... a... ub... (Ấy da! Từ từ chút đi K’Tub.)

Suku và Păng Tìng đợi bọn trẻ ở đáy thung lũng bên kia ngọn đồi. Từ căn nhà Đại Tiên ông Mackeno xuôi xuống hết sườn đồi, bọn trẻ đã thấy Suku và Păng

Ting đang ngồi trò chuyện trên một tảng đá lớn cạnh con suối nhỏ trong vắt.

Păng Ting khoảng mười bốn tuổi, là một cô bé mặt mày lạnh lẽo, dễ thương, đặc biệt tóc nó màu đen chứ không vàng như Êmê hay xanh lá cây như hầu hết cư dân Lang Bian. Không những thế, điều khiến Nguyên và Kăply vô cùng sửng sốt là cách ăn mặc của Păng Ting giống hệt một cô gái thành thị ở thế giới của tụi nó: quần gín bạc phéch, có đắp mấy miếng vá ở đầu gối, áo pun vàng, cổ cao, thậm chí trước ngực có in hình một quả bóng tròn to tổ chảng, thêm một chiếc áo khoác đen cột ngang hông. Chân nó bận giày Adidas nữa mới thiệt là kinh khủng. Trông nó cứ y như là một fan của đội Manchester United vừa bước ra từ một tạp chí thể thao. Thấy nó xuống thành phố Hồ Chí Minh, nhét nó vào giữa khán đài nhộn nhịp huyền ảo của sân vận động Thống Nhất có vẻ để coi hơn là nhìn thấy nó ngồi cạnh thằng Suku ở cái xứ Lang Bian này.

Vừa nhắc thấy Păng Ting từ xa, cả Nguyên và Kăply đột nhiên thấy dâng lên trong lòng một cảm giác nôn nao khó tả: một điều gì đó pha trộn giữa nỗi mừng rỡ, sự hồi hộp xen lẫn bao mối nghi ngờ. Bất giác cả hai quay sang nhìn nhau và cùng đọc thấy trong mắt nhau một câu hỏi y như vừa photocopy từ một bản gốc: Hồng lẽ Păng Ting cũng là một đứa bị lừa đem về đây giống như mình?

Trong khi Kăply phải áp tay lên ngực để trấn an trái tim đang cựa quậy dữ dội thì Nguyên kinh ngạc thì thào vào tai K'Tub:

- Păng Ting là cô bé này đó hả K'Tub?

- Ờ, chị Păng Ting đó.

Nguyên thấp thòm hỏi dò, nó phải nghiêng răng để cố nén xúc động:

- Sao Păng Ting ăn mặc chẳng giống bọn em chút nào hết vậy?

- Ờ, chi vậy đó! – K'Tub thần nhiên đáp – Chi ăn mặc quái đản lắm. Em chẳng hiểu chi moi ở đâu ra cái thời trang kinh dị này.

Nguyên nuốt nước bọt:

- Màu tóc của nó...

- Đó là do chi Păng Ting nhuộm. – K'Tub bật cười khẽ – Nói chung là chị Păng Ting có một sở thích rất kì quặc: không muốn mình giống bất cứ ai dưới vòm trời này.

K'Tub đập đập tay lên lưng Nguyên, nói giọng thông cảm:

- Tại trí nhớ anh bị tổn thương chứ hồi trước anh rất hay trêu chị Păng Ting về cái vụ thời trang lôm côm này mà.

Suku là đứa đầu tiên trong hai đứa phát hiện ra bộ mặt bất thường của Kăply. Nó đứng bật dậy gần như bắn mình lên khỏi tảng đá:

- Ủa anh bị sao vậy anh K'Brêt?

Không để cho Kăply giải thích, vì biết thằng này có nói rã họng thì Suku và Păng Ting cũng còn lâu mới nghe ra nổi, Êmê nhanh nhẩu kể lại tai nạn vừa xảy ra trên đường đi.

- Mày có cách gì nắn cái mặt của anh K’Brêt cho ngay ngắn lại không hở Suku? – Êmê vừa dứt tiếng cuối cùng, K’Tub vọt miệng hỏi ngay.

Đôi mắt sáng của Suku đầy qua đầy lại như hai vì sao. Nó nói bằng cái giọng như thể đang nín cười:

- Chẳng có gì trầm trọng đâu. Đây chỉ là một trong những trò đùa nghịch của Đại tiên ông Mackeno.

- Trò đùa nghịch? – Mắt K’Tub trở lên.

- Ủ, đòn trừng phạt này nhẹ hều à.

K’Tub nóng nảy:

- Cái mặt méo xẹo vậy mà mày la nhẹ? Thế chừng nào nó mới hết méo?

Suku chum chim:

- Khi nào anh K’Brêt tự lấy tay tát vào mặt mình.

- Tự tát vào mặt mình? Thiết hông đó? – K’Tub nhìn Suku bằng ánh mắt nghi ngờ – Mày đừng có giờ trò với anh K’Brêt đó nha.

Suku chưa kịp đáp, mọi người đã nghe vang lên một tiếng “bốp”, quay lại thấy một bên má của Kăply đỏ ửng. Kăply ra tay nhanh quá, K’Tub chưa kịp kiểm tra xem thẳng Suku này nói thiệt hay nói chơi, Kăply đã tát vào mặt mình rồi.

K’Tub nhìn như đinh đóng cột vào mặt Kăply một lúc rồi quay sang Suku, gầm gừ với vẻ đe dọa:

- Sao chẳng thấy nhúc nhích gì hết vậy mày?

- Phải tát mạnh hơn nữa mới được!

Suku vừa nói vừa bước lui một bước, đề phòng thẳng bạn nó đột ngột nổi khùng.

K’Tub liếc Kăply, răng nghiến trềo trạo:

- Anh tát lại đi anh K’Brêt! Nếu thẳng Suku dám giỡn mặt anh, nó sẽ biết tay em!

Kăply giơ tay lên, lần này nó dang tay ra thật xa. Ngần ngừ một thoáng, Kăply tát vọt một cái vào má bên kia.

K’Tub, Êmê, Păng Tìng và Nguyên vội vàng nhắm tịt mắt, mặt se lại như thể chính mình lãnh đủ cú tát trời giáng đó.

K’Tub mở mắt ra trước tiên. Và tiếng reo của nó lập tức đánh thức cả ba đứa kia:

- Hay quá! Ổn rồi!

Quả thật, sau cú tát trời giáng vừa rồi, bộ mặt của Kăply đã nằm ngay ngắn trở lại. Đôi môi bị kéo lệch sang hai bên như vừa được bàn tay vô hình nào đó buông ra.

- Cảm ơn em nhiều nha! – Kăply đưa tay xoa gò má rất bông, nhìn Suku triu mến nói, sung sướng nghe âm thanh phát ra từ cổ họng của mình đã trở lại bình thường.

- Trí nhớ của em siêu đẳng thiệt đó, Suku! – Êmê xuýt xoa khen ngợi – Chị không ngờ cái trò nghịch ngợm của Đại tiên ông Mackeno cũng có ghi chép trong sách!

- Không phải đâu chị Êmê! – Suku toét miệng cười – Em biết được điều này là nhờ ông em. Ông em dặn em rất kỹ các trò đùa quái ác của Đại tiên ông Mackeno, để nhờ em có làm gì bậy bạ khiến ngài nổi giận thì hóa giải.

- Ra vậy! – K’Tub hừ mũi – Hóa ra ông mày có người bạn cũng tốt quá đi chứ hả, Suku?

Sợ cái miệng bép xép của K’Tub bị kéo lệch đi như chính mình lúc nãy, Kăply vội bẻ lái câu chuyện:

- K’Tub này, anh quên kể mọi người nghe hồi nãy anh và anh K’Brăk nhìn thấy con số 27 ở trong nhà tắm.

- Trong nhà tắm? – K’Tub tròn mắt.

- Ờ thì chính xác là ở trong tủ quần áo.

- Đừng thèm để ý đến nó, anh K’Brêt! – Suku vội nói – Chị Păng Ting đã nhận lời giúp mình rồi, chẳng việc quái gì mình phải giấu tên Baltalon đó!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Păng Ting sau câu nói của Suku. Nãy giờ mãi lo uốn nắn lại khuôn mặt của Kăply, bọn trẻ quên bằng mục đích chính của cuộc hẹn.

- Chừng nào tụi mình sẽ gặp được bọn Tam phù thủy hờ Păng Ting? – Êmê khụt khịt cái mũi héch.

- Ngay bây giờ.

- Gặp tại đây á?

- Ờ, ngay tại đây.

Cặp lông mày Êmê xich sát vào nhau:

- Sao phải gặp tuốt ở dưới đây thung lũng vắng vẻ này? Mình kiếm chỗ nào lịch sự hơn một chút không được sao?

- Không được đâu, chị Êmê! – Păng Ting lắc mái tóc đen mun, vừa nói nó vừa móc trong túi quần ra một mũi tên ngắn màu đen, giơ lên – Đây là tín hiệu triệu tập Tam phù thủy. Tín hiệu này mỗi khi phát ra, luôn gây xôn xao lo lắng cho cư dân trong vùng. Cho nên tốt nhất là đừng làm mọi người chú ý.

- Chỉ hiểu rồi! – Êmê gật đầu – Vì Tam phù thủy được triệu tập bảo giờ cũng đồng nghĩa với việc sắp sửa xảy ra những cuộc đụng độ đẫm máu, long trời lở đất...

Êmê không có dịp nói hết câu, vì ngay lúc đó mũi tên màu đen đã bay khỏi tay Păng Ting, vọt thẳng lên trời. Êmê, Nguyên, Kăply, K’Tub và Suku không hẹn mà cùng thấp thòm ngược mắt nhìn lên. Bọn trẻ ngạc nhiên khi thấy mũi tên bay với tốc độ kinh hồn, càng lúc càng cao và khi lọt khỏi tầm mắt mọi người, bắt thần nó kêu “bụp” một tiếng và bắn ra từ phía một chùm tia sáng bạc lấp lánh chẳng khác nào một bông hoa nở xòe trên không trung, nom đẹp mắt vô cùng.

Bông hoa bạc lơ lửng trên cao một lúc rồi nhạt dần, nhạt dần, chẳng mấy chốc tan loãng vào những tia nắng ban mai lúc này đang rực lên trên đỉnh đồi. Trong khi tâm trí bọn trẻ còn chưa dứt ra khỏi cái hình ảnh kỳ diệu vừa nhìn thấy, vẫn còn ngóc cổ ngó mãi lên cao thì bắt thần sau lưng vang lên một giọng khè khè:

- Păng Ting, bọn ta đã đến rồi đây!

Bọn trẻ quay phắt lại, giật bắn người khi thấy đứng lù lù ngay cạnh tảng đá là ba cái bóng đen thui lùì. Nhìn kỹ lại, đó là ba hình thù cao lêu nghêu, mặt người nào người nấy trơ như gỗ, đôi mắt chẳng thấy đâu – chỗ lẽ ra là đôi mắt chỉ là hai vạch ngang như hai dấu trừ, đặc biệt mũi người nào cũng bị cháng và lệch hẳn về bên trái như vừa đập mặt vào tường một cú quá mạnh. Cả ba vận áo thùng đen, mặc áo trùm đen, tay mỗi người đều cầm một con hắc xà đang ngoe nguẩy trông rất gớm ghiếc.

Vừa thấy ba con người âm u ma quái này, bọn trẻ lâu đài K’Rahlan đã mất vía, cảm thấy như có một luồng khí lạnh đang len lỏi vào trong từng đốt xương. Tuy nhiên nó càng chết điếng hơn nữa khi thấy ngay cả Păng Ting cũng thét lên kinh hoàng:

- Chết tôi rồi!

Bọn trẻ chưa kịp hiểu chuyện gì, cái giọng khè khè khi nãy lại cất lên:

- Người làm sao thế, Păng Ting? Người đừng quên là bọn ta đã đến đây chính xác là được hai phút rồi đấy.

Păng Ting đột nhiên lấy lại bình tĩnh. Nó xua xua tay:

- Được rồi, được rồi! Một phút là 50 năpken, hai phút là 100 năpken. Tôi sẽ thanh toán đầy đủ ngay đây cho mấy ông mà.

Păng Ting cho tay vào túi, nhặt ra một đồng vàng 100 năpken ném qua phía bọn Tam phù thủy. Chẳng người nào trong ba người đưa tay ra đón, nhưng khi đồng tiền vừa bắn tới, con rắn đen trên tay người đứng giữa bắt thần phóng vọt tới trước, khéo léo và êm ái cuốn lấy đồng tiền, trong khi chiếc đuôi vẫn quấn quanh cổ tay chủ nhân của nó.

Cái cách con hắc xà tinh bơ tóm lấy đồng tiền khiến tóc gáy Kăply dựng đứng lên, lưng nổi đầy gai ốc. Nó bắt giác bước thụt lui một bước, tìm cách giấu mình sau lưng thẳng K’Tub.

- Hôm nay người kỳ lạ quá đấy, Păng Ting? Sao người không để xong việc rồi thanh toán một lần luôn thế? – Người đứng giữa nói, hấp háy cặp mắt ti hí.

- À, ờ... – Păng Ting ập ứng, có thể thấy rõ khó khăn lắm nó mới mở miệng nói – Thực ra thì... hôm nay tôi chẳng có việc gì nhờ mấy ông...

Câu trả lời của Păng Ting hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của bọn trẻ, cả một rừng lông mi lập tức dựng ngược lên. Dĩ nhiên là trừ Suku biết tuốt. Thằng nhóc là đứa duy nhất nhanh chóng nhận ra hoàn cảnh khó khăn mà Păng Ting đang rơi vào.

Bọn Tam phù thủy cũng kinh ngạc không kém. Còn hơn cả kinh ngạc, cái mà bọn Tam phù thủy bộc lộ là sự giận dữ: cả ba thân hình cao lêu nghêu lúc này đang rung bần bật như ba cành cây khô trước gió, ba con hắc xà trên tay cũng uốn éo theo dữ dội như đang phối hợp với chủ nhân trong một điệu chết chóc. Sáu cái trờ trên mặt bọn Tam phù thủy lúc này biến thành sáu dấu cộng, từ trong đó chiếu ra những luồng sáng xanh lè, quét tới quét lui trên mặt Păng Ting, cứ như thể họ mới nhìn thấy cô bé lần đầu.

- Chẳng lẽ ngươi định giỡn mặt với Hắc tinh tinh bọn ta hả nhóc? – Một giọng rín rít phát ra, không biết từ ai trong số Tam phù thủy.

- Không... không... – Giọng Păng Ting như sắp khóc – Tôi không hề có ý đó...

- Nếu ta nhớ không lầm thì ngay cả bà của ngươi cũng chưa bao giờ muốn trêu bọn ta! – Chặn ngang câu nói của Păng Ting là một giọng hỗn hển đầy phẫn nộ.

Păng Ting đưa tay lên bụng cảm như để cho bộ mặt khỏi chây dài hơn nữa. Nó lắc đầu trong lòng bàn tay, giọng méo mào:

- Trời ơi, tôi đã nói là tôi không có ý trêu chọc mấy ông mà. Vì làm sao mà mấy ông có thể chống lại Baltalon được cơ chứ?

Bọn Hắc tinh tinh có vẻ bất ngờ trước tiết lộ của Păng Ting.

- Baltalon, sứ giả thứ 3 của trùm Bastu ư? – Phù thủy đứng rìa bên trái ngạc nhiên hỏi lại.

Phù thủy đứng giữa thờ đánh phì một cái:

- Ờ, nếu là Baltalon thì bọn ta đành rút lui.

- Thấy chưa! – Mặt Păng Ting tươi lên, nó vung tay với vẻ điệu dàng – Tôi đã nói ngay từ đầu là chuyện này không thể nhờ mấy ông được mà.

- Ta chưa thấy gì cả! – Phù thủy đứng bên phải cất giọng lạnh lẽo – Nếu biết đối thủ là Baltalon, sao ngươi còn gọi bọn ta tới làm chi?

Câu chất vát làm Păng Ting xụ xuống khiến nó một lần nữa phải đưa tay lên đỡ cằm.

- À, cái đó là do... tôi lộn! – Nó li nhí giải thích, cảm thấy xấu hổ đến mức muốn cất mặt liệng quách đi cho rồi – Lúc rút mũi tên tín hiệu, tôi quên đề ý...

Sau một tiếng “hừ” bất mãn, bọn Hắc tinh tinh chụm đầu lại, nhìn từ xa tưởng như ba cành cây gác lên nhau. Xi xào một hồi, ba cành cây tách ra.

- Thôi được, nể mặt bà của ngươi, bọn ta sẽ không làm khó dễ ngươi. – Phù thủy bên trái khò khè nói – Nhưng từ lúc bọn ta xuất hiện đến giờ, tổng cộng đã mười tám phút trôi qua...

- Biết, tôi biết! Tôi sẽ thanh toán đầy đủ. Mười tám vị chỉ là 900 nắpken! – Păng Ting vọt miệng, mau mắn đến mức có thể thấy rõ nó muốn tổng bọn Hắc

tinhtinh đi khuất mắt cho rồi. Vừa nói, nó vừa thọc tay vào túi, hồi hã khua khoắng.

- Khoan đã, nhóc! – Phù thủy đứng giữa vung vẩy cánh tay làm con hắc xà ngóc cổ ngo ngoe trông phát ón – Ngoài chi phí vừa kể, ngươi còn phải bồi thường thiệt hại cho bọn ta năm vohen nữa.

- Năm vohen? – Păng Ting nhảy dựng lên như bị con hắc xà thỉnh linh mỗ vào tay – Tức là 5.000 năpken? Mấy ông không hù tôi đó chứ?

- Ngươi cứ tỉnh đi! – Phù thủy đứng giữa nhăn mặt khiến cái mũi lệch lăm le rớt xuống đất – Nếu bọn ta không dẫn xác tới đây, giờ này có lẽ bọn ta đang có một dịch vụ béo bở khác và thu nhập của bọn ta trong ngày hôm nay chắc không dưới 24.000 năpken, đó là bọn ta chỉ làm trong tám tiếng đúng theo giờ hành chánh. Còn nếu phải làm thêm giờ...

- Thôi, thôi! – Păng Ting nóng nảy cắt ngang – Tôi sẵn sàng trả mấy ông thêm 3 vohen. Đây là tất cả số tiền tôi có. Bây giờ mấy ông có xê tôi ra làm tám cũng chẳng kiếm được một năpken nào nữa đâu.

Vừa nói Păng Ting vừa rút tay ra khỏi túi quần, chia tới trước mặt bọn Hắc tinh tinh một vốc tiền toàn những đồng vàng 100 năpken. Nhưng ngay lập tức nó đã phải rút vội tay lại: vừa thấy những đồng tiền vàng lấp lóa, con hắc xà trên tay phù thủy đứng giữa hăm hờ cuộn mình chuẩn bị phóng tới.

- Không được! – Phù thủy bên trái hừ giọng – Ngươi quá rành nguyên tắc của bọn ta mà, Păng Ting! Bọn ta có thể chết mất xác, nhưng tiền bạc thì dứt khoát không để mất một đồng nào. Ngày hôm nay, trừ 100 năpken đã đưa trước, ngươi phải trả cho bọn ta thêm 5.800 năpken không được thiếu một đồng.

Bọn Hắc tinh tinh không phải hạng người thích quát tháo, cũng không hề lớn tiếng. Những cái giọng lừ đừ, khọt khẹt, rin rít của họ khiến người nghe không khỏi nổi da gà. Nhất gan như Káply chỉ mong sao mình đừng khuyê chân té là giới lắm rồi.

Bộ mặt Păng Ting lúc này rúm rỏ cứ như đang bị một chứng nhức đầu khủng khiếp hành hạ, nhất là khi sáu cái dấu cộng trên mặt bọn Hắc tinh tinh càng lúc càng xanh lè như lân tinh, một dấu hiệu rất xấu đối với nó.

- Chị Păng Ting đừng lo! – Tiếng Suku thỉnh linh vang lên giữa bầu không khí căng thẳng – Chị đưa 3 vohen cho họ đi. Em sẽ trả 2.800 năpken còn lại cho.

Vừa nói Suku vừa lúi ra từ trong túi áo một nắm tiền vàng ném về phía bọn Hắc tinh tinh. Gần như đồng thời, vốc tiền trên tay Păng Ting cũng bay vèo qua chỗ Tam phù thủy.

Trước một trận mưa tiền, ba con hắc xà đồng loạt hoạt động với một vẻ rất chi là hào hứng. Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn trẻ, những con rắn quăng vút mình ra như những sợi dây thừng quẫy lượn giữa không trung, hứng trọn một lúc mấy chục đồng tiền vàng chỉ sau vài nhát quét, với một động tác phải nói cực kỳ chuyên nghiệp.

Khi đồng tiền cuối cùng đã được bọn hắc xà trút vào túi áo thụng, bọn Hắc tinh tinh tức khắc quay bước, không một lời từ giã. Mãi đến khi bọn họ chỉ còn là ba chấm đen nhỏ ở cuối thung lũng, đám Suku mới nghe văng lại một tiếng nói rì rào như gió qua kẽ lá.

- Lần này là lần đầu cũng là lần cuối cùng ngươi được phép nhảm lẩn đó, Păng Ting!

Phải một lúc lâu sau khi ba tên Hắc tinh tinh bỏ đi, bọn trẻ mới hoàn hồn. Nguyên ngoảnh nhìn Păng Ting lúc này đang ngồi vò đầu bứt tai trên tảng đá, ngo ngắc hỏi:

- Mọi chuyện tóm lại là như thế nào hở Êmê?

- Em cũng chẳng rõ, anh K’Brắc à! – Êmê chép miệng – Cái đó chắc phải hỏi chị Păng Ting.

- Ồ, khó hiểu thiệt ha K’Tub! – Kăply đập tay lên vai bạn – Hồng ngờ bọn Hắc tinh tinh lại sợ Baltalon dữ vậy.

- Không phải bọn Hắc tinh tinh sợ Baltalon. – Suku lên tiếng khiến bọn trẻ dán mắt vào gương mặt thông thái của nó – Nghề nghiệp của bọn Hắc tinh tinh không cho phép chúng sợ đối thủ nào. Nhưng chúng có một nguyên tắc bất di bất dịch: Không đối địch với người của Bastu.

Kăply há hốc miệng:

- Chẳng lẽ bọn Hắc tinh tinh thuộc phe Hắc Ám?

- Không! – Suku lắc đầu – Bọn Hắc tinh tinh không thuộc phe nào cả, mặc dù kiểu cách hoạt động của chúng rất gần với phe Hắc Ám.

- Lạ quá há, Suku! – K’Tub gãi cằm – Không hiểu sao mấy tên Hắc tinh tinh này lại đặt ra cái lệ kỳ quái như thế?

- Những kẻ sống bằng nghề đánh thuê thường có những cấm kị mà chỉ riêng họ mới biết tại sao. – Suku hất mớ tóc xanh rêu phủ loa xoà trước trán, “e hèm” một tiếng rồi chậm rãi giải thích, lúc này trông nó đĩnh đạc như một nhà bác học lão thành – Bọn Bạch kỳ lân cũng vậy thôi. Cũng là Tam phủ thủy, nhưng nguyên tắc của bọn Bạch kỳ lân lại ngược lại hoàn toàn: Không đụng đến người của phe Ánh sáng nhà K’Rahlan.

- A, em hiểu rồi, anh K’Brêt! – Thằng K’Tub đột nhiên nhảy tung tung – Như vậy là khi nãy chị Păng Ting gọi nhầm. Thay vì gọi bọn Bạch kỳ lân, chỉ lại lạnh chanh triệu tập bọn Hắc tinh tinh!

- Làm gì mà em nhảy cẫng lên như thế hả K’Tub? – Chị Păng Ting eo éo vọng lại từ chỗ tảng đá – Bộ thấy chị gặp rắc rối em khoái chí lắm hả!

- Chị đừng nói oan cho em à nha. – K’Tub rút nắpken lẳng xẹt, em xót ruột cho chị lắm chứ bộ.

- Chắc, về chuyện này em khỏi cần tội nghiệp chị. – Păng Ting cười méo xẹo, lúc này nó đã đứng lên trên đôi giày Adidas mới toanh – Toàn bộ số tiền đó là của Suku...

- Không sao! Không sao! Tai nạn nghề nghiệp mà! – Suku phẩy tay về rộng lượng – Cũng may là tối hôm qua, em thu được 10.000 nắpken tiền đặt hàng của bọn học trò trường Đămri.

Trong khi K’Tub rùng mình đưa tay ôm mặt thì Kăply không kèm được tò mò:

- Tụi nó đặt hàng em những thứ gì vậy, Suku?

Như được gỡ trúng chỗ ngứa, Suku ưỡn ngực phun một tràng:

- Ôi, nhiều lắm. Tụi nó đặt em đủ thứ hầm-bà-lằng, từ kính trừ ma quỷ, roi phép đến ngải thuộc bài. Rồi bùa hộ mệnh nè, bùa cầu may nè, cả bùa yêu nữa. Chắc tụi nó đang tán tỉnh nhau tán loạn trong lớp. Có đứa còn đặt em 1 lọ thuốc lột da nữa.

- Thuốc lột da là cái quái quỷ gì? – Káp lý trợn muốn rách cả mắt.

- Nó là thuốc thánh chứ không phải cái quái quỷ! – Suku nhe răng cười – Thứ thuốc này dùng để thoa lên người trong khi tắm. Nó có tác dụng thay lớp da cũ bằng lớp da mới, đẹp hơn. Xài chừng mười lần, con trai trở thành hoàng tử, con gái trở thành hoa hậu xứ Lang Biang hết ráo.

- Tụi ngu ngốc nào xài ba thứ thuốc vớ vẩn của mày, tao nghi tụi nó hoá thành ếch lột hết trơn hết trọi quá hà. – K’Tub cất giọng rầu rĩ, nó nhắm mắt lại như đang thâm độc lòi ai điều cho những khách hàng đại đột của nhà-sáng-chế-không-bằng-cấp Suku.

- Đây, đây...

Suku nhảy nhồm, nhưng nó chưa kịp phản ứng lại sự nhạo báng của K’Tub thì Emê đã cất ngang:

- Các em đừng cãi cò nữa. Giữ im lặng cho chị Păng Ting triệu tập Tam phù thủy Bạch kỳ lân kia.

Không biết tự bao giờ, Păng Ting đã cầm trên tay một mũi tên mới. Mũi này hình thù giống hệt mũi tên vừa rồi, chỉ khác là nó màu trắng chứ không phải màu đen. Păng Ting hươ mũi tên trên tay, lớn lên nói:

- Đây mới là tín hiệu gọi Bạch kỳ lân nè. Khi này đúng là bộp chộp thiệt.

Không cần phóng, Păng Ting chỉ cần buông mấy ngón tay ra, mũi tên đã tự động lao vút lên trời. Cũng như vừa rồi, đến một độ cao nhất định, mũi tên đảo cầu vồng, kêu “bụp” 1 tiếng, rồi 1 chùm tia sáng bắn ra bốn phía như bông hoa nở xoè.

Bọn trẻ dán mắt vào bông hoa trên đầu, thấy rõ nó được tạo ra bởi những tia sáng màu vàng óng – hoàn toàn khác với bông hoa màu bạc của bọn Hắc tinh tinh. Trừ Păng Ting, không ai ngờ Tam phù thủy Bạch kỳ lân lại đẹp trai đến thế.

Đó là ba chàng trai khôi ngô, tuấn tú, trạc chừng hăm bốn hăm lăm tuổi. Họ để đầu trần, khoe mớ tóc xanh thẫm, dài xuống tận vai và uốn thành từng lọn, cả ba mặc áo chùng đỏ, khoác quanh vai tấm khăn choàng trắng tinh bằng lông thú, cổ đeo chuỗi cườm ngọc bích xanh óng ánh như mắt mèo. Đó là những chàng trai điệu dàng, mỗi người cầm trên tay một cây gậy ngắn, đầu gậy gắn sừng hươu, còn thân cây được sơn rất nhiều màu, xen kẽ thành từng khoanh tròn chạy suốt từ dưới lên trên. Khi bông hoa trên cao nhạt dần trong nắng mai, bọn trẻ ngoảnh lại, sững sờ khi nhìn thấy ba chàng trai bánh bao đứng cạnh tảng đá Păng Ting vừa ngồi với một phong thái rất ung dung, nhàn tản.

Emê nghe tim mình đập thình thịch, cảm giác hai gò má đỏ lên từng phút một. Nó không tin đứng trước mặt nó là những phù thủy đánh thuê khét tiếng. Thiệt tình là trông họ giống những chàng trai chuẩn bị đi dự hội hè hơn là những sát thủ sắp bước vào trận tử chiến.

- Em gọi tụi anh có chuyện gì thế, Păng Ting? – Chàng trai đứng giữa mỉm cười, cất giọng trầm ấm.

- Tất nhiên là có chuyện rồi, anh Masari.

Păng Ting duyên dáng đáp, vừa nói nó vừa lắc mái tóc ngắn, rõ ràng là muốn làm điệu trước các phù thủy Bạch kỳ lân.

- Chắc có phù thủy Hắc Ám nào đe dọa em? – Masari hỏi, trong khi vẫn giữ nụ cười trên môi.

Păng Ting chớp chớp mắt, cố làm sao cho chúng nhấp nháy như hai vì sao:

- Cách đây khoảng ba ngày sứ giả thứ ba của trùm Bastu đã gửi đến một pho tượng bảo tử...

Chàng trai bên trái bật kêu:

- Baltalon?

- Phải rồi, anh Karãm. Chính là hắn.

- Tên Baltalon này phát khùng rồi chắc? – Karãm lộ vẻ ngạc nhiên – Theo anh biết thì ngay cả trùm Bastu cũng không lớn gan đến mức gây sự với cháu gái của Đại phù thủy Păng Sur.

- Em chưa nói hết mà. – Păng Ting giậm giậm đôi giày Adidas trông rất chi là nũng nịu – Không phải Baltalon gửi pho tượng cho em. Hắn gửi cho anh K’Brăk, bạn em.

Vừa nói Păng Ting vừa chỉ tay vào Nguyên.

Cả ba chàng trai Bạch kỳ lân dồn mắt nhìn Nguyên:

- Là em á?

Nguyên chưa kịp đáp, Păng Ting đã nhanh nhẩu giới thiệu:

- Anh K’Brăk là đương kim chủ nhân của tòa lâu đài K’Rahlan.

- À, ra vậy! – Masari gật đầu và nhìn Nguyên bằng ánh mắt thân thiện – Trước đây, tụi anh có quen biết với ba mẹ em, K’Brăk à.

Chàng trai đứng bên phải từ nãy đến giờ vẫn im lặng theo dõi, bỗng buột miệng, đôi mắt long lanh của anh nhìn xoáy vào mặt Păng Ting:

- Thế em muốn tụi anh làm gì đây, Păng Ting?

- Em muốn tụi anh chặn tay Baltalon. – Păng Ting mím môi – Đừng để hắn làm hại anh K’Brăk!

Pila nhìn qua Masari, có vẻ là thủ lĩnh của cả bọn:

- Thế nào, Masari?

Masari hất mớ tóc dày qua vai bằng một động tác cực kỳ đẹp mắt:

- Dĩ nhiên là chúng ta nhận lời.

- Nhưng Baltalon... – Pila ấp úng.

- Ta biết, Pila! – Masari nhún vai – Hắn là sát thủ ngày thứ ba mươi, và là một sát thủ bất khả chiến bại. Nhưng vì danh dự nghề nghiệp, chúng ta vốn có giao tình với K’Rahlan và Ka Ming.

Masari đưa mắt nhìn Păng Ting:

- Thế chừng nào bọn anh bắt đầu nhận nhiệm vụ hờ em?

- Hai mươi bảy ngày sau, anh Masari. Tức là đúng ngày cuối cùng của hạn báo tử.

Karăm kêu lên:

- Lâu thế? Để tội anh ngay bây giờ đi lòng Baltalon có phải hay hơn không?

- Không được, anh Karăm! – Mặt Păng Ting trông như méo đi – Nếu thuê tội anh ngay từ bây giờ, bọn em không có tiền trả đâu!

Masari khẽ lướt mắt qua đám trẻ trước mặt, thờ dãi:

- Thôi được. Tội anh sẽ tới đúng hẹn.

Anh ve vẩy cây gậy sắc sỡ thay cho cái vẩy tay:

- Chào các em nhé.

Khác với Tam phù thủy Hắc tinh tinh, vừa cất lời chào tạm biệt xong, các chàng trai Bạch kỳ lân thành linh biến mất trước mắt bọn trẻ. Cứ như bọn họ vừa tan vào không khí.

K’Tub hít hà:

- Họ độn thổ.

Rồi nó đổi giọng lầm bầm:

- Hồng biết chừng nào mình mới làm được như vậy.

Kăply không kèm được thắc mắc:

- Mấy ảnh đi dưới đất không sợ quần áo sao, K’Tub?

K’Tub đáp lời Kăply nhưng mắt lại nhìn Suku, cười cười:

- Làm gì có chuyện quái đản đó. Trên đời này chỉ có “Đại phù thủy” Suku mới có tài độn thổ dơ hầy thôi.

Chương 9: Dì Êmô

Bà Êmô, mẹ Êmê, là một phụ nữ tầm thước và duyên dáng. Căn cứ vào mái tóc vàng và cái mũi hếch của bà, có thể thấy rõ Êmê đã thừa hưởng những thứ này từ mẹ.

Lúc đứng đợi bọn trẻ ở cổng sau khu vườn, bà mặc áo thun trắng với rất nhiều nếp gấp trông như một chiếc váy dạ hội, đội mũ chóp nhọn cũng màu trắng, tay đang cầm một cây quạt lông chim cán gỗ, thất nơ vàng với rất nhiều ngọc bích nam quanh các dải tua. Cái quạt đó chắc chắn là cái quạt pháp thuật nhưng nom rất dóm. Xét về phương diện chải chuốt, có vẻ bà có bà con xa gần với các chàng trai Bạch kỳ lân, nhưng nhìn cách ăn mặc đó, không cần phải thông minh lắm mới biết bà không chuẩn bị đối phó với đại địch thì cũng sắp thực hiện công vụ quan trọng gì đó.

Bọn trẻ vừa tuôn qua khỏi cổng đã dừng ngay bà. Trong khi cả đám khựng cả lại vì bất ngờ thì Êmê chạy ngay tới trước, reo lên mừng rỡ:

- Mẹ! Mẹ về hồi nào vậy?

Bà Êmô ôm chầm lấy con gái, và bọn trẻ nhận ra trên mặt bà nổi sùng sờ, sự cảm động lẫn niềm hân hoan, tất cả cùng một lúc.

- Trời đất! – Sau khoảnh khắc mừng mừng tủi tủi, bà buông Êmê ra và kêu lên bằng giọng giận dữ – Tụi con kéo đi đâu ra phía này vậy? Làm ta lo muốn chết!

K’ Tub nghiêng răng ken két, hằm hằm đảo mắt về phía nhà bếp nhưng thẳng Đam Pao đã trốn biệt.

- Tụi con đi chơi mà. – Êmê phụng phịu – Thịnh thoảng tụi con vẫn...

- Không có chơi đùa gì lúc này hết! – Bà Êmô nạt, mặt mày chưa hết căng thẳng – Chẳng lẽ con không biết vừa rồi cả Tam phù thủy Hắc tinh tinh lẫn Bạch kỳ lân đều được triệu tập ư?

Như sức nhớ ra, bà quay ra bọn trẻ đang đứng đực chỗ cửa rào, rồi rít khoát tay:

- Vào, tụi con vào bên trong hết đi! Không đứa nào đứng sớ rớ ở đây.

Nói xong, bà xoay mình kéo Êmê đi trước. Bọn trẻ lủi rủi theo sau, đứa này nhìn đứa kia, không biết có nên thú thật mọi chuyện với mẹ của Êmê hay không.

Bà Êmô thả người rơi phịch xuống chiếc ghế đầu bàn ăn, buông Êmê ra và đưa hai tay ôm lấy đầu, rên rì:

- Cả Hắc tinh tinh lẫn Bạch kỳ lân được triệu tập cùng lúc, thiệt kinh khủng!

Bà ngẩng lên nhìn Êmê, môi run run:

- Mẹ tướng không còn gấp lại con nữa chứ.

Êmê ôm lấy cánh tay mẹ:

- Sao thế hở mẹ? Còn không hiểu gì cả.

- Thông thường, khi Tam phù thủy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân cùng được triệu tập, có nghĩa đối tượng mà kẻ bỏ tiền thuê muốn nhắm đến là người của lâu đài Sêrôpôk. – Suku từ tốn giải thích.

- Cháu nói đúng đấy, Suku! – Bà Êmô nhìn thẳng nhóc bằng ánh mắt tán thưởng, rồi quay lại phía con gái, tặc tặc lưỡi – Con thử nghĩ đi, Êmê! Xưa nay, Hắc tinh tinh không đối đầu với phe Hắc Âm, Bạch kỳ lân không đối đầu với phe Ánh Sáng. Vậy nếu họ cùng ra tay thì đối tượng của họ là ai? Rõ ràng đó là lâu đài Sêrôpôk của giáo chủ Ama Êban. Mà người của Ama Êban ở vùng này chỉ có mỗi mình mẹ. Và con nữa, vì con là con của mẹ.

- Mẹ...

Êmê khê kêu, nó ngược lên nhìn bà Êmô một cái nhưng liền hấp tấp quay mặt đi chỗ khác, như sợ nếu ngắm gương mặt lo âu của bà lâu thêm chút nữa nó sẽ phải buột miệng thú nhận tất cả những gì tại nó đã làm.

Không để ý đến vẻ bối rối của Êmê, bà Êmô mơ màng theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Ai thế nhỉ? Ai là kẻ muốn gây sự với lâu đài Sêrôpôk?

Bà tự hỏi, há miệng ra, lắc đầu, xoay chuyển ý nghĩ, ngâm miệng lại, rồi lẩm bầm như người ngủ mê:

- Kẻ thù của giáo chủ Ama Êban thực ra là ai?

Bọn trẻ im lặng nơm nớp nhìn bà, thấy cây quạt trên tay bà phe phẩy một cách vô ý thức, còn đôi mắt của bà nhìn đi đâu đó bên ngoài hàng rào và căn cứ vào vẻ mặt ngơ ngẩn xuất thần của bà, bọn trẻ biết chắc đầu óc của bà đang lang thang cách đây một trăm dặm là ít.

- Nhưng làm sao đi biết các Tam phù thủy vừa được triệu tập hở đi? – K'Tub lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề – Nhờ đó là tin đồn thất thiệt thì sao?

Bà Êmô như bị văng ra khỏi cơn mơ. Bà giật mình choàng tỉnh, giương mắt nhìn K'Tub:

- Con vừa hỏi ta phải không?

- Vâng ạ. Con muốn nói nhờ đó là tin thất thiệt...

- Không, không! – Bà Êmô lắc mạnh đầu làm chiếc nón chóp nhọn suýt chút nữa rơi xuống đất – Không phải là tin thất thiệt. Có vài người đã nhìn thấy tín hiệu triệu tập Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân bắn lên từ sau ngọn đồi nhà ta. Chọn thung lũng làm nơi phát tín hiệu, có lẽ kẻ bí mật này muốn che giấu hành vi của mình. Nhưng may mà hắn không thực hiện được ý định.

Bọn trẻ không hện mà cùng chúm chím đánh mắt về phía Păng Ting, rồi sợ bà Êmô nghi ngờ, chúng vội vã ngoảnh đi chỗ khác. Bắt gặp ánh mắt của lũ bạn,

Pằng Tíng có vẻ rất muốn nói quạu, nhưng nó biết nếu nó không kèm chế, mọi chuyện sẽ banh ta lông là cái chắc. K’Tub nhanh chóng đánh hơi được nguy cơ, liền lật đặt lên tiếng khóa lấp:

- Ủa, ba con đâu hờ đi? Hồng biết ông đã hay biết gì về chuyện này chưa?
- Ba con là một trong những người hay đầu tiên. Giờ này chắc ông đang đi tuần quanh ngọn đồi.

Êmê nhìn mẹ từ đầu tới chân, đến lúc này nó mới nhận ra cách ăn mặc của bà:

- Ủa, hình như mẹ cũng chuẩn bị đi ra ngoài?

- Làm sao mà ta có thể ngồi yên trong nhà cho được! – Bà Êmô bồng gắt. Con giận của bà đã nguôi tự nhiên bị Êmê thổi bùng – Bọn Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân xuất hiện quanh đây, trong khi đó thằng Đam Pao cho biết là tụi con đang thơ thẩn bên ngoài. Hừ, ta cứ tưởng là con đã gặp chuyện gì rồi!

Ánh mắt của bà như ngọn roi quét qua mặt Nguyên:

- Cả con nữa, K’Brāk à. Con là mục tiêu số một của trùm Bastu. Cái án treo của Baltalon vẫn đang lơ lửng trên đầu con. Con không được phép đi lang thang ở những nơi vắng vẻ như thế.

- Có Đại tiên ông Mackeno ở trên đỉnh đồi, sợ gì chứ! – K’Tub bắt thần ngửa miệng – Con không nghĩ ai dám làm loạn ở khu vực này đâu.

- Không phải con vừa va đầu vào gốc cây nào đó chứ K’Tub? – Bà Êmô chồm người tới trước như để nhìn K’Tub cho rõ hơn – Con quên là Đại tiên ông Mackeno không bao giờ nhúng tay vô chuyện thiên hạ à?

- Con nghĩ chắc ông chỉ làm ra vẻ thôi, đi à! – K’Tub nhún vai – Sáng nay chính ông vừa phù phép làm cho cái miệng anh K’Brêt méo xẹo đây nè. Nếu không có Suku, chắc anh K’Brêt ngọng luôn rồi.

- Trời đất! Có chuyện đó sao? – Bà Êmô kêu lên thảng thốt, rõ ràng bà đang không tin một cái tai nào trong hai cái tai của mình. Mắt bà đóng đinh vào mặt Kăply, nói không ra hơi – Con đã làm chuyện đại dột gì khiến ngài nổi giận thế hờ K’Brêt?

- Con có làm gì đâu ạ! – Kăply áp úng, mặt nó ửng lên như củ cải phơi nắng – Lúc đứng trước nhà của Đại tiên ông Mackeno, con chỉ hỏi... chỉ hỏi xem... ngài còn sống hay không thôi ạ.

Bà Êmô vùng đưa tay lên ôm cứng đầu như để giữ chặt chiếc nón cho khỏi rớt:

- Thiệt là hết chỗ nói. Ngay cả Đại tiên ông Mackeno mà tụi con cũng trêu chọc thì đúng là hết chỗ nói rồi. Tụi con cứ quậy tung lên như thế này thì chẳng biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa.

- Con hỏi thật chứ có định trêu chọc đâu ạ. – Kăply lí nhí.

Bà Êmô dường như không buồn nghe Kăply phản trần. Bà chán nản nhấc mình lên khỏi ghế, đi thẳng một bước lại chỗ cầu thang xoắn. Nhưng trước khi biến mất trên tầng lầu, bà kịp quay ra sau, mặt cau lại:

- Túi con không đũa nào được ra bên ngoài đây nhé. Cứ ngồi đó chờ pháp sư K’Tul trở về.

- Vâng ạ.

Bọn trẻ đồng thanh đáp, mặt cổ lăm ra vẻ ngoan ngoãn trong khi bụng đũa nào cũng mong giải tán cho lẹ, vì đũa nào cũng biết chung quanh tòa lâu đài có nguy hiểm cái quái gì đâu. Và quan trọng là không đũa nào muốn đối diện với đôi mắt lấp lánh đáng sợ của pháp sư K’Tul để trả lời những câu gặng hỏi chắc rất hóc búa của ông.

Suku là đũa đứng dậy trước tiên:

- Em về đây.

- Khoan đã, nhóc. – Păng Ting chia tay ra – 500 nắpken của chị đâu?

- Từ từ đã, chị Păng Ting.

- Không từ từ gì hết! – Păng Ting giậm giậm đôi giày thể thao – Chị biết em đang còn tiền mà. Mãi ra trả chị đi, để lâu trong túi nó ngộp thở đấy.

Bộ mặt sáng sủa của Suku lúc này nom đau khổ hết sức. Trông nó như đang bị cướp chặn đường.

- Có tiền thì trả quách đi, Suku! – K’Tub lên tiếng – Đẳng nào cũng phải chi ra mà!

- Thôi được! – Suku nhăn nhó lòi ra năm đồng vàng 100 nắpken đặt lên bàn – Hôm nay thế là mất bégm hết 6.400 nắpken.

- Đừng cần nhằn nữa, nhóc! – Păng Ting đứng dậy, lượm tiền nhét vô túi quần gin, và nheo mắt một cách láu lỉnh – Triệu tập được Tam phù thủy đâu phải là chuyện dễ. Với người khác, chị đòi tiền công cao hơn nhiều. Chỗ bạn bè với nhau, chị chỉ tính 500 nắpken thôi. Vậy là đại hạ giá rồi.

- 500 nắpken mà rề! Thiệt tình! – Suku lăm bắm, mặt nó phụng phịu như đũa trẻ lên ba.

Păng Ting không nghe câu lâu bầu của Suku, vì vừa nhét tiền vô túi xong, nó đã vọt thẳng lại chỗ cổng rào, thoát đã biến mất. Nguyên và Kăply ngạc nhiên chứng kiến cảnh Păng Ting nằng nặc vòi tiền công, không hiểu tại nhãi Lang Biang chơi với nhau kiểu gì thấy lạ quá.

- Phải trả tiền công cho Păng Ting sao, K’Tub? – Nguyên ngờ ngác hỏi.

- Ờ. – K’Tub gật đầu, đã quá quen với sự mù mờ của Nguyên và Kăply, nó đã thôi sừng sốt trước những thắc mắc kiểu này của hai ông anh – Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, ai muốn nhờ chị Păng Ting chuyện gì cũng phải xúi tiền ra mới xong.

- Chị Păng Ting hờ tí là tiền. Bọn Tam phù thủy cũng vậy. Họ chơi với nhau đúng là hạp hết biết! – Suku tùm tùm bình luận.

- Păng Ting làm gì mà cần tiền đến thế nhỉ? – Kăply buột miệng.

- Thời trang! – Êmê mim cười – Chơi thời trang như Păng Ting tốn kém lắm. Nó lại cứ thay đôi mẩu mã xoành xoạch.

- Lại chẳng đẹp để gì hết. – K’Tub bĩu môi – Nhìn chị Păng Ting ăn mặc thấy mà ón.

Nghe nhắc tới chuyện thời trang, bắt giắc Nguyên và Kăply nghe tim mình đập rộn. Tụi nó vẫn chưa nguôi thắc mắc về con nhỏ Păng Ting. Nếu là cháu của Đại phủ thủy Păng Sur thì chắc chắn nó phải là công dân Lang Biang thứ thiệt. Nhưng như vậy thì Păng Ting kiếm ba thứ quần áo, giày vớ kia ở đâu ra? Càng nghĩ Nguyên và Kăply càng có cảm tưởng tụi nó đang chui đầu vào một đường hầm, chẳng thấy một chút xiu ánh sáng nào.

Nguyên uớ mồm:

- Ờ, kiểu ăn mặc của Păng Ting kinh dị thiệt! chẳng hiểu nó mua ba thứ vớ vẩn đó ở đâu vậy hả?

- Chị Păng Ting tự may lấy đó, anh K’Brăk. – Suku nói – Ở đây chẳng ai bán những thứ kì quặc như vậy.

Kăply liếm đôi môi khô rang:

- Chẳng lẽ Păng Ting tự nghĩ ra những mẫu mã đó?

- Cái đó thì trừ Păng Ting ra, chắc không có người thứ hai nào trả lời được. – Suku vừa nói vừa đi ra cổng – Thôi, em cũng về đây.

- Cảm ơn em về mọi chuyện nha, Suku.

Êmê nói với theo thằng nhóc bằng giọng triu mến. Nhưng cũng như Păng Ting khi nãy, trước khi Êmê kịp dứt câu, Suku đã biến mất đằng sau cánh cổng rào. Chắc nó sợ đụng đầu pháp sư K’Tul.

Bọn trẻ trong tòa lâu đài K’Rahlan, kể cả K’Tub, cũng không muốn chạm trán pháp sư K’Tul tại bàn ăn chút xiu nào.

Suku vừa khuất bóng, cả bốn đứa lập tức chạy vù lên cầu thang, ai về phòng nấy, bỏ luôn cả thói quen tùm lại tán dóc ở phòng Nguyên và Kăply như thường lệ.

Nguyên và Kăply mỗi đứa nằm một giường, nơm nớp liếc mắt về phía cửa, chờ tiếng lộc cộc của đôi guốc gỗ kéo lê dọc hành lang. Thiệt là tệ hại nếu phải đối diện với pháp sư K’Tul trong lúc này, Nguyên thầm nghĩ. Minh thì còn có thể chống đỡ vòng vo chút đỉnh chứ yếu bóng vía như Kăply mà bị K’Tul vận vẹo, hạch hỏi một hồi chắc nó căng thẳng đến mức sẵn sàng nổ dùm ra bất kỳ lúc nào và rồi cuộc thế nào cũng phun toẹt mọi thứ ra hết. Xét về tính cách, pháp sư K’Tul không hề đơn giản như bà Êmô. Ánh mắt sắc lạnh của ông chắc chắn không bỏ qua bất cứ dấu hiệu đáng nghi nào của tụi nó. Và nếu sự gặp gỡ giữa tụi nó và bọn Tam phủ thủy bị bại lộ, K’Tub và Êmê dĩ nhiên sẽ lãnh đủ mọi hậu quả. Việc tiêu chủ nhân của lâu đài K’Rahlan phải nhờ đến đám Bạch kỳ lân bảo vệ rõ ràng là điều si nhục lớn mà một con người kiêu hãnh và cứng cỏi như pháp sư K’Tul chắc chắn không thể chịu đựng nổi. Chắc chắn ông sẽ nổi trận lôi đình và điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đó cho hai đứa trẻ Lang Biang thì thiệt tình Nguyên không dám tự nghĩ tiếp.

Tự nhiên, Nguyên nhận ra nó lo lắng cho K’Tub và Êmê hơn là nó tưởng. Nằm trần trọc một hồi, không thấy pháp sư K’Tul xuất hiện, Nguyên sốt ruột quá. Nó nhòm người ngói lên, quay sang Kăply:

- Sao giờ này mà ông K’Tul chưa về hờ máy? – Nguyên đảo mắt nhìn ra cửa – Tao chẳng nghe động tĩnh gì cả.

Kăply tinh khô nhìn Nguyên qua khóe mắt:

- Vậy càng tốt chứ sao.

- Tốt cái con khi.

Trước vẻ mặt ngẩn ra của Kăply, Nguyên cầm tay thẳng nhóc kéo mạnh:

- Ngồi dậy đi với tao.

- Đi đâu?

- Qua phòng Êmê và K’Tub.

Miệng Kăply càng lúc càng há hốc:

- Trời đất! Qua phòng tụi nó làm chi?

Nguyên nhấp nhóm như ngồi trên lửa:

- Tao nghi pháp sư K’Tul đang trừng phạt tụi nó.

- Về chuyện thuê Tam phù thủy bảo vệ mây á?

- Ờ.

- Thế sao ông không phạt tụi mình?

- Sao mây cứ khoải làm kẻ ngu hoài vậy, Kăply? – Nguyên nhăn mặt – Làm sao pháp sư K’Tul có thể trừng phạt tao được khi tao dù sao cũng là chủ nhân của ông. Hơn nữa, ai lại nỡ đổ tội lên đầu tụi mình – những đứa trẻ được xem là lũ lẩn vì bị trúng đòn của Buriäk.

- Ờ há.

Kăply thốt câu ngờ nghệch quen thuộc, rồi sực nhớ ra tình cảnh Êmê và K’Tub đang gặp phải, nó vùng khỏi tay Nguyên, băng băng ra cửa khiến thẳng này phải quỳnh quít chạy theo:

- Gượm đã! Đi từ từ thôi, tuyệt đối không được gây ra tiếng động đấy.

Không gây ra tiếng động trên sàn nhà được lát đá hoa cương xét cho cùng không phải là quá khó. Cái khó là làm sao biết được phòng Êmê và phòng K’Tub là hai căn phòng nào trong hàng dãy cửa đóng im ỉm kia.

Nguyên và Kăply chưa ghé qua phòng hai đứa bạn nó lần nào nên đành phải rón rén đến trước từng cánh cửa, áp tai nghe ngóng.

Đọc hành lang dài có đến cả chục căn phòng giống y chang nhau và nằm san sát nhau ở cả hai bên vách, nhưng đi suốt từ đầu này đến đầu kia, Nguyên và Kăply chẳng phát giác ra một tiếng động nhỏ nào. Tiếng la mắng, quát thét lại càng không.

Cuối hành lang tối om om bên trái là một cầu thang dẫn lên tầng lầu trên. Nguyên nhìn Kăply, hất đầu:

- Lên trên kia không?

Ai chứ Kăply thì quá rảnh thảnh-bạn-đại-ca của nó. Biết thằng này chỉ hỏi cho có hỏi, nó bực mình xẵng giọng:

- Muốn lên thì lên, hỏi con khi gì.

Đầy lầu phía trên có ít phòng hơn. Cửa chính tất nhiên cũng ít hơn tầng dưới, nhưng rất nhiều cửa sổ hẹp trở dọc tường và đặc biệt là nằm sát trần nhà như thể cửa thông gió.

Đang dọ dẫm bước, đột nhiên Kăply cảm thấy rờn rợn. Tầng trên và tầng dưới chỉ cách nhau một cầu thang nhưng không hiểu sao nó cảm thấy chỗ này hoang vắng kinh khủng, cứ như nó vừa đặt chân qua một thế giới khác. Và ở cái thế giới âm u bí hiểm này, nó có cảm giác mỗi bước chân lên lút của tụi nó đều bị những cặp mắt vô hình theo dõi từ trong bóng tối.

Kăply run rẩy đi sát vào Nguyên, thì thầm bằng giọng sợ hãi:

- Trên này... ghê... ghê... quá mày.

Nguyên quay lại, đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu cho Kăply đừng lên tiếng. Rồi cũng ngón tay đó, nó chỉ vào một cánh cửa xin màu ở bên phải. Cánh cửa không đóng, chỉ khép hờ.

Kăply không hiểu bạn mình muốn nói gì. Nó kê sát miệng vào tai Nguyên, lảo đảo:

- Êmê và K'Tub ở trong đó hả?

- Không! – Tiếng Nguyên đáp vo ve như muỗi kêu – Trong đó chắc không có ai. Tao và mày vào xem thử.

Kăply tức khắc dờ người ra. Trong bộ mặt xám ngoét của nó, tưởng như Nguyên vừa rù nó nhảy không dù từ nóc nhà chọc trời xuống đất.

- Rất có thể đây là nhà kho. – Nguyên tiếp tục rù rì bằng cái giọng chính nó cũng khó mà nghe được – Nếu đúng vậy, hai chiếc ghế ngựa vằn chắc được cất ở trong này.

Đối với Kăply lúc này, ba chữ “ghế ngựa vằn” chẳng khác gì một liều doping cực mạnh.

Như người ngủ mê choàng tỉnh, nó bám chặt tay Nguyên, liú riu bước đến chỗ cánh cửa hé.

Nguyên rụt rè đẩy cửa, mừng rơn khi không có một tiếng động nào phát ra.

Cũng cẩn thận như thế, lọt vào bên trong, Nguyên lại nhẹ nhàng đóng kín cánh cửa lại, im ru bà rù.

Trong phòng quả nhiên không có người, và căn cứ vào những gì tụi nó đang nhìn thấy thì nơi đây rất có thể là một cái nhà chứa đồ như Nguyên phỏng đoán.

Đồ đạc trong phòng khá nhiều, lại toàn những thứ lạ mắt hết sức. Dưới ánh sáng từ mù phát ra từ ngọn đèn nhỏ treo ở tít đằng góc phòng, Nguyên và Kăply tò mò ngắm nghía những con dao cán gỗ cắm trong những cái vỏ bằng vàng khảm hoa văn treo trên vách, những mũi lao nhọn với những cái chuôi có hình thù kỳ dị. Ở bốn góc phòng dựng đứng những chiếc ống trắng hếu như làm bằng xương, phía trên gắn những đầu người tạc bằng gỗ mun với những đôi mắt phát ra tia sáng đỏ.

Chạm vào những đôi mắt đỏ khé đỏ, Kăply tự nhiên thấy bùn rùn tay chân, ruột gan như trôi tuột đi đâu mất.

Như cảm nhận được sự sợ hãi của Kăply, Nguyên thò tay cầm tay bạn, trấn an:

- Đừng sợ. Đây chỉ là những đôi mắt khảm hồng ngọc thôi.

Sau một thoáng ngần ngừ, hai đứa hồi hộp lần mò vào bên trong, thấp thòm vượt qua những con ngựa bằng đồng đen to gần bằng ngựa thật đặt khắp nơi, những chiếc lưc lắc bằng mu rùa lưng lẳng trên cột, những chiếc mặt nạ đủ kiểu treo nhan nhản, chiếc nào cũng vẫn vện trông dữ dằn hết chỗ nói.

Mặt mày nhớn nhác, Nguyên và Kăply thận trọng vòng qua những chiếc bàn một chân, những chiếc ghế bằng đất nung và dây tù kệt to dùng choáng hết lối đi.

- Không thấy hai chiếc ghế ngựa vẫn đâu hết mây. – Kăply nói.

- Ồ, tội mình đã đi giáp vòng rồi. – Nguyên chán nản đáp – Chắc họ giấu ở chỗ khác. Tao nghĩ...

Tiếng lịch kịch phát ra từ cửa phòng chặn ngang họng Nguyên. Nó thất sắc nhìn quanh và nhanh như cắt kéo thẳng Kăply đang cứng đờ như xác ướp bên cạnh lao ngược lại đằng sau dây tù kệt.

Hai đứa vừa ngồi thụp xuống đã nghe tiếng chân bước vào phòng. Kăply cố nhìn sang Nguyên như để bằng ánh mắt chia bớt nỗi kinh hoàng cho bạn nhưng nó không làm sao quay được cái cổ. Chỗ đáng lẽ là cái cổ của nó bây giờ chỉ là một khúc cây cứng ngắc. Lúc này Kăply chỉ mong người bước vào kia là K'Tub hoặc là Êmê. Nó hy vọng hai đứa này qua chơi, không thấy tội nó trong phòng nên chia nhau đi tìm.

Tiếng bà Êmô đột ngột vang lên chấm dứt những mơ tưởng trong đầu Kăply:

- Ngày hôm qua thật là một môi quá.

Bà Êmô xuất hiện trong lúc này thật chẳng hay ho gì, nhưng dù sao cũng hơn là pháp sư K'Tul. Kăply khẽ thở ra một hơi, nó cũng chẳng hiểu sao nó lại sợ pháp sư K'Tul đến thế. Đó giống như là một cái sợ tự nhiên, không cắt nghĩa được. Y như hồi ở làng Ke, nó đã từng sợ thầy Râu Bạc đến sồn ra quần.

Nhưng Kăply vừa thở ra đã lại phải vội hít hơi vào. Và lần này thì có vẻ như nó không biết cách thở ra nữa. Vì câu nói tiếp theo của bà Êmô y như một nhát búa đập vô đầu nó:

- Anh có tìm ra manh mối gì chưa, anh K'Tul?

Như vậy là pháp sư K'Tul cũng đến đây. Bữa nay ông không mang đôi guốc quen thuộc nên bây giờ nó không phát giác ra sự có mặt đáng sợ của ông.

Trong khi cố làm cho các mạch máu trong người ngừng đông cứng lại, Kăply nghe rõ ràng hai tiếng động mạnh vang lên và nó tỉnh hồn được một chút khi

nhận ra đó là tiếng người ngồi phịch xuống ghế.

- Đúng là Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân vừa nhận được tín hiệu triệu tập quanh vùng này. – Tiếng ông K’Tul thờ hắt ra – Nhưng ai triệu tập họ thì đến giờ tôi cũng chưa rõ, di à.

Một sự im lặng khắc khoải kéo dài sau lời thú nhận bất lực của pháp sư K’Tul. Kăply cảm thấy không khí trong phòng đột nhiên nặng nề như ủ trong một tấm vải dày. Trái tim nó khi nãy vắng đi đâu mất, bây giờ đã quay về trong lồng ngực, nhưng rõ ràng là đang co bóp một cách khó khăn.

- Ai thế, anh K’Tul? – Giọng bà Êmô trở nên nóng nảy – Kể chủ mưu vụ này tất nhiên muốn tấn công vào người của giáo chủ Ama Êban, nhưng không đánh trực tiếp vào lâu đài Sêrôpôk. Tam phù thủy xuất hiện ở quanh đây có nghĩa là họ muốn nhắm vào tôi.

Bà Êmô tặc tặc lưỡi:

- Có khi nhắm cả vào anh nữa, anh K’Tul.

- Di nói gì thế? – Có vẻ như ông K’Tul giặt mình sau câu nói của bà Êmô, giọng ông nghe ken két như tiếng phấn nghiền trên mặt báng – Làm sao mà di lại nghĩ là họ nhắm cả vào tôi? Làm sao mà họ phát giác ra nhiệm vụ của tôi? Làm sao mà họ biết tôi là ai? Không, di nói không đúng! Cho đến nay, dưới mắt mọi người, tôi vẫn là người hầu cận trung thành và là cánh tay mặt của pháp sư K’Rahlan.

Pháp sư K’Tul làm một tràng như súng liên thanh bị cướp cò, vội vã, quỳnh quáng, cái kiểu nói không phải để giải thích mà nhằm trấn an sự hoảng hốt trong lòng.

- Tôi chỉ lo thế thôi. – Trước sự kích động quá mức của pháp sư K’Tul, bà Êmô cố bắt mình bình tĩnh – Chứ tôi vẫn tin hành tung của anh không thể nào bại lộ.

Bà đứng dậy, tiến ra cửa, như muốn nhanh chóng thoát ra khỏi không khí ngột ngạt của câu chuyện:

- Tôi đi đây. À, giáo chủ Ama Êban có vẻ đã hết kiên nhẫn với anh rồi đó...

Có cảm tưởng câu nói cuối cùng của bà Êmô dựng bật pháp sư K’Tul lên khỏi ghế. Kăply nghe tiếng chân ông đuổi theo ra cửa:

- Này, di Êmô. Di cũng biết là tôi đã cố hết sức...

Tiếng chân của pháp sư K’Tul và bà Êmô đã tắt một lúc lâu, Kăply và Nguyên vẫn chưa dám nhúc nhích, thậm chí tụi nó cũng không nhớ ra mình đã hít thở bình thường hay chưa.

Phải thêm một lúc lâu nữa, cái cổ của Kăply mới có cảm giác trở lại. Nó quay sang Nguyên, thấy mặt bạn mình trắng bệch, mồ hôi hạt nào hạt nấy to bằng hạt đậu.

- Tụi mình đi... đi ra... được chưa? – Kăply đánh bạo mở miệng, ngạc nhiên thấy mình cả lăm hết biết luôn.

- Đi. – Nguyên chống tay vào đùi, lồm cồm đứng lên, giọng khan cứng – Phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Hai đứa mò mẫm trong mớ đồ đạc ngổn ngang, cổ không gây ra bất cứ một tiếng động còn con nào, trừ tiếng trái tim động thình thình quá mạng trong lồng ngực.

Tới cửa phòng, Nguyên cảnh giác đứng áp tai vào cánh cửa lắng nghe động tĩnh một hồi mới từ từ mở ra.

May thiệt là may: hành lang vắng ngắt.

Chương 10: Trường Đào Tạo Tài Năng Đămri

Vừa chuẩn được vào phòng mình, Nguyên và Kăply liền ngã vật ra giường, cảm thấy kiệt sức như vừa trở về sau một cuộc chạy marathon.

Trong khi Kăply thở hỗn ha hỗn hển thì Nguyên nhắm nghiền mắt lại, hú hồn hú vía như vừa bị sét đánh sượt qua đầu.

- Vừa rồi thiệt là nguy hiểm, Kăply à. – Nguyên nói, sau khi đã mở mắt ra và hoàn toàn tin chắc là tụi nó đang ở trong căn phòng quen thuộc.

- Ờ. – Kăply phụ họa, giọng vẫn còn run – Thiệt tình tao không thể nào ngờ pháp sư K’Tul lại vào nhà kho trong lúc đó. Ông mà biết mình lục lọi trong đó, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Cái tụi lục lọi không đáng sợ. – Nguyên ngóc cổ quay sang bạn – Đáng sợ nhất là tụi mình đã lỡ nghe được bí mật của ông và bà Êmô.

- Phái rồi. – Kăply thè lưỡi – Tao nghĩ đó chắc là một bí mật rất khủng khiếp.

- Mày cũng biết rồi đó. Những bí mật như thế không được phép lộ ra ngoài. Hồi nãy nếu biết tụi mình nấp đằng sau mấy cái tủ, tao nghĩ ông K’Tul sẽ không ngần ngại gì mà không giết người bịt miệng.

- Dù mày là chủ nhân của ông?

- Chủ nhân cái đầu mày! – Nguyên hừ mũi – Khi nãy mày cắt hai cái tai đi đâu vậy hả, Kăply? Bộ mày không nghe ông K’Tul nói gì sao?

- Ờ, ông nói ông đang làm một nhiệm vụ gì đó...

Nguyên nóng nảy cắt ngang:

- Bề ngoài ông đóng vai là người quản gia trung thành của pháp sư K’Rahlan nhưng thực ra ông đang làm việc cho giáo chủ Ama Êban, mày hiểu chưa?

- Ờ, ờ, đúng rồi!

Kăply gục gặc đầu, rồi nó bỗng đực mặt ra:

- Có ai biết điều đó không hả?

- Dĩ nhiên là không ai biết. – Nguyên thả đầu xuống gối, trầm ngâm – K’Tub và Êmê chắc không biết. Mà vợ chồng K’Rahlan lúc còn sống có lẽ cũng không biết.

- Rừng rợn thiết tình! – Kăply bất giác co người lại, lúc này trông nó rất giống con tôm – Phải chi mình cũng hồng biết luôn cho khỏe. Tự nhiên mày rù tao chui đầu vào cái nhà kho quái quỷ đó làm chi không biết.

Nguyên nhú mày lắm bầm, coi như không nghe thấy những lời cần nhằn của bạn:

- Nhiệm vụ của pháp sư K’Tul là nhiệm vụ gì vậy há?

Kăply chớp mắt:

- Tao nghĩ đó là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn.

- Sao mày biết?

- Bà Êmô chẳng nói giáo chủ Ama Êban đã hết kiên nhẫn với ông K’Tul là gì. Chúng tớ là cho đến bây giờ ông vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao.

- Đúng là “gần mực thì đen gần đèn thì sáng”! – Nguyên nheo mắt nhìn bạn – Mày chơi với tao riết, đã thông minh lên được tí tẹo rồi đó, Kăply.

Có vẻ như lần đầu tiên trong đời Kăply được thẳng-bạn-đại-ca của nó mở miệng khen. Nó cười títt mắt, nổi phấp phồng bay vèo đầu mắt:

- Dù sao cái đầu tao cũng phải khá hơn cục gạch chút xíu chứ!

- Thiệt là may cho tụi mình! – Nguyên lại rùng mình, câu chuyện ở nhà kho lại quay về trong óc nó – Khi nãy chắc ông K’Tul và bà Êmô định vào nhà kho tìm thứ gì đó, nhưng cuộc tranh luận căng thẳng đã cuốn lấy họ. Nếu họ không bị xao lãng đầu óc, tụi mình đã bị phát hiện rồi.

Kăply bỗng hỏi:

- Có nên nói chuyện này cho K’Tub và Êmê biết không há?

- Đồ ngu! – Nguyên trừng mắt – Mày quên Êmê là con bà Êmô, còn K’Tub là con của pháp sư K’Tul rồi sao.

Mới được khen thông minh phút trước, phút sau đã bị chửi tan nát, Kăply xụi lơ. Nó dè dặt hỏi, mặt dúm dỏ như bị ong đốt:

- Hồng lẽ mình làm lơ vụ này? Vờ như chưa từng nghe thấy gì?

- Không. – Mắt Nguyên lóe lên – Tụi mình phải âm thầm điều tra cho ra bí mật của pháp sư K’Tul. Nhưng Êmê và K’Tub sẽ không dính dáng gì vào đây hết.

- Tụi mình á?

Kăply lo lắng hỏi lại, cảm thấy sự sợ hãi trước kia, lúc Nguyên rù nó lên lút xâm nhập đòi Phù Thủy, đang lặp lại trong lòng nó.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Nguyên làm như không nghe câu nói của bạn. Nó lăm bầm như nói với chính mình:

- Sự khủng bố của phe Bastu chưa qua đã tới mối đe dọa của phe Ama Êban, tòa lâu đài K’Rahlan này đang xảy ra chuyện gì vậy ta?

Kăply dĩ nhiên không thể trả lời câu hỏi này. Nguyên cũng không thể, vì ngay lúc đó Êmê và K’Tub đã thò đầu vào phòng:

- Anh K’Brăk, anh K’Brêt, xuống ăn cơm!

Trái với sự thấp thòm của bọn trẻ, suốt bữa ăn ông K’Tul không nhắc một tiếng nào về chuyện Tam phù thủy được triệu tập.

Ông ăn uể oải, qua loa, giống như người mới ốm dậy, chiếc muỗng cán dài lang thang trong tô xúp một cách lơ đãng và rõ ràng là lâu hơn mọi bữa. Ông nhìn các thức ăn trên bàn, nhìn bọn trẻ trước mặt, ánh mắt ông lướt qua mọi thứ nhưng có cảm giác là ông không nhìn thấy gì.

K’Tub nghiêng đầu về phía Kăply:

- Hồng ngữ ba em mất tinh thần đến thế.

Kăply chép miệng:

- Có nên nói sự thật cho ba em biết không há?

- Không nên, anh K’Brêt. Nói ra là to chuyện đấy! – Êmê ngồi gần đó, hấp tấp chen lời – Cứ đợi ít hôm nữa, không thấy bọn Tam phù thủy có động tĩnh gì, mẹ em và cậu K’Tul sẽ dần dần bình tĩnh lại thôi.

Tất nhiên chỉ có Nguyên và Kăply hiểu rõ nỗi lo lắng trong lòng pháp sư K’Tul. Điều khiến ông rối trí không hoàn toàn do sự xuất hiện đột ngột của Tam phù thủy mà chính là ông đang ngờ bí mật của ông đã bị ai đó khám phá. Nhưng Nguyên và Kăply lại không thể kể những gì mình nghe thấy với K’Tub và Êmê, đứa này chỉ có thể nhìn đứa kia qua những đĩa thức ăn để trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

- Mẹ con đâu, cậu K’Tul?

Êmê cất tiếng hỏi, cốt để đánh tan không khí nặng nề hơn là để nghe câu trả lời. Việc bà Êmô vẫn thình thoảng vắng mặt trong bữa ăn thiệt ra đâu phải là chuyện lạ.

- Hôm nay mẹ con hơi mệt, Êmê à. – Ông K’Tul thờ phì và đáp bằng cái giọng xem ra ông còn mệt hơn bà Êmô, nếu quả thực bà Êmô đang mệt.

Êmê ngược chiếc mũi hếch:

- Con thấy mẹ con căng thẳng hơi quá đáng. Tuy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân được triệu tập ở vùng này, nhưng đâu lấy gì làm chắc là họ nhắm vào mẹ con.

- Ờ, cũng có thể.

Ông K’Tul thờ ơ đáp, như thể lúc này ông chẳng muốn gì hơn là tống bọn trẻ khỏi bàn ăn đi cho rồi.

Êmê cảm nhận ngay điều đó. Nó đứng lên:

- Tụi con đi nghỉ trước nha cậu.

- Ồ.

Chỉ đợi có vậy, K'Tub, Nguyên và Kăply vội vã đứng lên theo. Bọn trẻ nói nhau thông thả đi lại chỗ cầu thang xoắn, mặc dù trong bụng đứa nào cũng muốn co giò chạy lẹ cho rồi.

Khi tất cả đã ngồi lên hai chiếc giường của Nguyên và Kăply, K'Tub mới bắt bình ca cầm:

- Chán thật, chị Êmê à. Làm gì mà ba em và đi Êmô ngăn bọn Tam phù thủy dữ vậy. Từ sáng tới giờ, mặt người nào cũng xệ xuống, trông thảm quá.

- Em có biết em đang nói gì không. – Êmê lừ mắt nhìn K'Tub – Em đừng quên, xưa nay rất ít người có thể đối địch nổi với Hắc tinh tinh hoặc Bạch kỳ lân. Đụng độ với cả hai cùng một lúc là chuyện gần như không thể.

- Êmê nói đúng đó, K'Tub. – Kăply ngửa miệng – Anh nghĩ ba em và đi Êmô lo lắng là chuyện tất nhiên.

Êmê nói với K'Tub mà mắt lại liếc Nguyên và Kăply:

- Theo chị, chuyện đáng lo hiện nay là làm sao đối phó với Baltalon kia.

Nguyên nhướn mắt:

- Nay Êmê! Suku và Păng Tìng đã thuê Bạch kỳ lân bảo vệ anh rồi mà.

Êmê vận lại, lần này nó quay hẳn bộ mặt nghiêm nghị về phía Nguyên:

- Thế nhờ Bạch kỳ lân không chặn tay được Baltalon thì sao?

Nguyên chưa kịp đáp, cũng không biết đáp thế nào, K'Tub đã nhảy tung tung, hai tay đập vào nhau bình bịch:

- Đúng rồi, chị Êmê nói đúng. Tụi mình phải phòng trước cả chuyện đó.

Đang nhảy nhót, K'Tub bỗng ngừng phất, mặt ngẩn ra:

- Ồ, nhưng phòng cách sao há?

Như đã chuẩn bị sẵn, Êmê thờ hất ra, không cần suy nghĩ:

- Ngày mai, anh K'Brăk và anh K'Brêt phải trở lại trường Đămri.

Trường Đămri nằm không xa tòa lâu đài K'Rahlan lắm – khoảng hai cây số. Đó là trường đào tạo tài năng nổi tiếng của xứ Lang Biang, nơi sản sinh ra những pháp sư và phù thủy lừng danh trong vòng một ngàn năm nay. Giáo chủ Ama Êban, vợ chồng pháp sư K'Rahlan – Ka Mìng, pháp sư K'Srêgơl, pháp sư K'Tul, bà Êmô từng là học sinh trường này. Nghe nói trùm Bastu và các sứ giả khét tiếng của hắn cũng xuất thân tại đây. Nói chung, theo lời giới thiệu không lấy gì làm hào hứng của Suku (nó vẫn còn ầm ục chuyện ông nó không cho nó vô học trường này), trừ Tam phù thủy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân không biết học

hành ở đầu, còn hầu hết các phù thủy nổi đình nổi đám của phe Hắc Ám, phe Ánh Sáng và giáo phái Madagui của pháp sư Ama Êban đều được đào tạo tại trường Đămri.

Đôi tai Nguyên động đập dữ dội khi nghe Suku nhắc đến giáo phái Madagui. Nó đang rất muốn biết mối quan hệ giữa bà Êmô, pháp sư K'Tul và giáo chủ Ama Êban.

- Giáo phái Madagui á? – Nguyên giương cặp mắt ngó ngần của một người mất trí nhớ – Đó là giáo phái gì vậy?

- Theo cuốn Lịch sử pháp thuật của giáo sư Ala Krem, đây là một giáo phái chủ trương hòa giải mọi xích mích của xứ Lang Bian. Giáo phái này ra đời đã được bảy trăm năm, truyền đến Ama Êban là đời thứ tư. Lâu đài Sêrôpôk được xem là thánh địa của giáo phái này.

Nguyên lại giờ bộ mặt ngu ngu:

- Thế họ không thuộc phe nào à?

- Họ đứng giữa, cũng có thể là muốn đứng trên, anh K'Brăk à! – Suku nói bằng giọng của người lịch lãm – Nhưng trên thực tế thì phe Bastu luôn xung đột với họ. Chắc chắn là họ gần gũi với phe Ánh Sáng hơn. Pháp sư Êmô làm việc ở lâu đài K'Rahlan là một chứng minh. Hơn nữa, thầy dạy về của anh, phù thủy Yan Dran, cũng là người của giáo phái Madagui.

- Thầy dạy về của anh? – Nguyên ngần tò te, nhưng rồi nó sực nhớ ngay ra những bức tranh khủng khiếp của thằng K'Brăk – Ờ, ờ...

- Bây giờ chắc là anh không nhớ. – Suku vỗ vai Nguyên ra chiều an ủi – Khi còn sống, ba anh đã cho anh theo thụ giáo Yan Dran. Ông ấy là một siêu phù thủy.

Nguyên không quan tâm đến ông thầy dạy về Yan Dran cho lắm, cho dù ông có là một siêu phù thủy. Nó nhanh chóng quay lại điều nó khao khát muốn biết:

- Thế di Êmô làm việc cho ba anh lâu chưa?

- Lâu rồi, sau khi pháp sư K'Tul đến lâu đài K'Rahlan một thời gian.

- Pháp sư K'Tul cũng là người của lâu đài Sêrôpôk ư? – Nguyên hỏi hộp hời, nó phải cẩn chặt.

- Không. Ông thuộc phe Ánh Sáng. Tất cả những người có tên bắt đầu bằng chữ K' nếu là đàn ông hoặc Ka nếu là phụ nữ đều thuộc phe Ánh Sáng, anh quên rồi sao?

Suku đang đưa đôi mắt sáng như gương:

- Có lẽ pháp sư K'Tul là vị quân gia gần bó lâu dài nhất với lâu đài K'Rahlan. Lúc ba anh mời ông về, anh còn chưa có mặt trên đời nữa là.

- Còn em thì lúc ấy đã có mặt rồi chắc? – Nguyên neho mắt nhìn thẳng nhóc.

- Tất nhiên là lúc ấy em cũng ở tận đầu tận đầu. – Suku chuôi năm ngón tay vào mái tóc xanh thẫm, bẽn lẽn đáp – Nhưng ông em thì chẳng có việc gì là

không biết.

Nguyên không buồn trêu Suku nữa. Nhưng nó cũng chẳng hỏi gì thêm. Vì nó biết chắc là Suku không thể cung cấp nhiều hơn được những gì nó cần. Ngay cả chuyện pháp sư K’Tul là người của lâu đài Sêrôpôk, Suku hoàn toàn không hề biết.

- O, còn pháp sư K’Srêgơl nào đó? Là ai vậy? – Nguyên chợt nhớ ra cái tên lạ Suku vừa nhắc tới lúc này.

Mặc dù biết Nguyên bị lời nguyên Tan xác của Buriăk làm cho tanh bành đầu óc, Suku vẫn không khỏi giật nảy người trước câu hỏi quá sức kỳ cục của thằng này. Mắt nó giương lên như mắt ếch:

- Chẳng lẽ đến pháp sư K’Srêgơl mà anh cũng không nhớ sao, anh K’Brăk?

- Ờ, ờ... – Nguyên đưa tay vỗ vỗ trán – Thiệt tình là anh không nhớ gì hết tron.

Suku vẫn dán chặt mắt vào bộ mặt chắc là trông rất đần độn của Nguyên, buông từng tiếng:

- Pháp sư K’Srêgơl là em trai của pháp sư K’Rahlan, và là ba của anh K’Brêt.

- Ba của K’Brêt? – Nguyên sững sốt.

- Ờ.

- Tức là chú của anh?

- Chứ gì nữa.

Nguyên bắt giác ngoảnh cổ nhìn quanh:

- Thế ông đâu rồi?

- Cái đó thì hông ai biết. – Suku lắc đầu – Ông mất tích hơn chục năm nay rồi. Ngay vào cái hôm vợ ông bị Badd, sứ giả thứ nhất của trùm Bastu, giết hại.

Nguyên bỗng rùng mình như có một cơn gió lạnh thổi qua người. Lần đầu tiên nó cảm thấy khó thở khi nghĩ đến những sứ giả của phe Hắc Ám: Buriăk, Baltalon, bây giờ là Badd, có vẻ như người nào cũng sẵn sàng gieo rắc tai họa cho kẻ khác. Không cần phải thông minh lắm mới nhận thấy trùm Bastu đang tập hợp dưới trướng mình hàng loạt những sát thủ kinh hồn. Và nạn nhân ưa thích của họ là những người thuộc phe Ánh Sáng: vợ chồng K’Rahlan, vợ chồng K’Srêgơl, và bây giờ là K’Brăk. Nhớ đến pho tượng báo tử đang ngử trong phòng và con số 26 lấp lánh vừa thấy hời sáng trên trần nhà, Nguyên bỗng thấy ruột gan quặn lại, vất vả lắm nó mới ngăn được mình khỏi rên lên.

- Suku, anh K’Brăk! Nhanh lên chứ!

Tiếng thằng K’Tub ong óng phía trước khiến Nguyên nhận ra do mải chuyện, nó và Suku rơi tuốt lại phía sau tự lúc nào.

Lúc này, cả bọn đang đi ngang qua một đường phố lớn với hàng mớ những cửa hiệu nằm giăng giăng hai bên đường. Đó là con đường chính dẫn đến trường Đămri – đường Brabun, tên vị hiệu trưởng đầu tiên của trường. Trên vỉa hè người đi kẻ lại tấp nập, thiết khác xa cảnh vắng vẻ ở tòa lâu đài K’Rahlan. Khác với pháp sư K’Tul, đa số cư dân ở đây mặc quần áo ngắn bằng vải đen điểm xuyết các họa tiết sắc sỡ ở viền cổ, vạt, vai và tay áo; có vài phụ nữ trông váy màu lòe loẹt, đôi mông núm nính của họ khi bước đi khiến họ giống y chang một bầy công đang múa. Nguyên nhận ra trong dòng người không ít những học trò trường Đămri – những đứa nhóc mặt áo chùng đen tuyền như nó và Kăply, đi tùm nãm tùm ba với cặp sách dung đưa trên tay.

Nguyên vừa vượt lên, K’Tub đã chỉ tay vào một cửa hiệu bên trái được phủ một tấm biển to đùng đăng trước với hàng chữ đỏ như son “TIỆM CÀM ĐỒ”, miệng bỏ bô:

- Tiệm của lão Lomcom. Em còn kẹt một đồng đồ chơi ở trong.

Nguyên tò mò cầm mắt vào tấm biển:

- Ở đây cầm những thứ gì vậy?

- Đủ thứ hầm-bà-lằng! – K’Tub chưa kịp trả lời, Kăply đã láu táu vọt miệng, chắc nãy giờ nó đã nghe K’Tub và Êmê quảng cáo đầy cả tai – Từ quần áo, mũ nón, đồ chơi đến đũa phép, chổi thần, thâm bay, các loại bùa, thảo dược, các thứ thuốc thánh...

Kế tiệm cầm đồ là CỬA HIỆU THẤT TÌNH. Cái tên lạ lẫm đến mức Nguyên không thể không há hốc miệng:

- Í, gì thế này?

- Tiệm của lão Seradion. – Lại Kăply nhanh nhẩu – Tiệm này dành cho những ai bị bỏ đá đổ, anh K’Brăk.

- Bỏ đá vô đó làm chi? – Nguyên ngờ ngác.

K’Tub cười hi hi:

- Vô để xả cơn giận. Lão Seradion có thể biến một con gấu bông thành người yêu của bất cứ ai, tha hồ cho người đó chửi rửa, cốc đầu, cào cấu, vặt tóc, nhéo tai...

Êmê “xi” một tiếng, mặt khinh khinh:

- Chẳng hay ho gì cái trò giận cá chém thớt đó. Đúng là một lũ rồ.

- Chì đừng coi thường cái tiệm của lão Seradion à nha. Đắt khách lắm đó. – K’Tub nheo mắt – Biết đâu có ngày chị lại chui vô đó à.

Êmê trả lời K’Tub bằng cách quay sang bá vai Nguyên:

- Làm gì có chuyện đó phải không anh K’Brăk?

- Ờ, ờ...

Nguyên bối rối đáp và nhẹ nhàng gỡ tay cô bạn gái ra. Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, Nguyên đã mơ hồ nhận ra Êmê rất có cảm tình với K’Brăk. Có lẽ tình cảm đó đã phát sinh từ lâu lắm rồi. Điều đó nhiều lúc đẩy Nguyên vào những tình huống rất khó xử, nhất là khi Êmê bộc lộ sự thân mật một cách quá tự nhiên.

Để tiện dò la chỗ cất giữ hai chiếc ghế ngựa vắng, Nguyên chủ định đóng vai K’Brăk một cách hoàn hảo để tránh mọi nghi ngờ. Chỉ riêng cái khoản thân mật với Êmê là nó không tài nào nhập vai nổi. Với một cô gái dễ thương và lúc nào cũng quan tâm đến nó như Êmê, thiết tình là Nguyên cũng thấy thịnh thích. Nhưng mỗi lần Êmê nhìn nó triu mến hay có cử chỉ thân thiết là nó lại thấy e dè, ngượng ngại. Vì nó biết nó thiệt ra đâu phải là thằng K’Brăk.

Nguyên nhích ra xa Êmê, cố tránh cánh tay lúc nào cũng sẵn sàng quơ lấy mình.

- Thấy chưa, chị Êmê! – K’Tub reo lên khoái chí – Chị đừng có tưởng bở à. Chưa chi anh K’Brăk đã muốn chạy trốn chị rồi đó.

Như chưa đã, K’Tub rươi thêm dầu vô lửa:

- Hi hi, em biết ánh sáng gặp lại chị Mua mà.

Bộ mặt của Êmê bỗng tối sầm như bầu trời trước cơn giông. Nó liếc Nguyên bằng ánh mắt bén ngót và hỏi bằng cái giọng ken két y chang tiếng lưỡi cưa nghiền vào gỗ:

- Phải vậy không, anh K’Brăk?

- Ồ, ơ... làm gì có.

- Không có gì với nhỏ Mua sao anh đi tuốt đàng xa vậy? Anh sợ nó nhìn thấy anh đi với em hả? – Êmê ngược bộ mặt tức tối lên nhìn Nguyên khiến cái mũi hếch của nó càng thêm hếch, nom ngộ nghĩnh không thể tả.

- Không có gì thiệt mà. – Nguyên luống cuống đáp – Anh đâu có biết nhỏ Mua là ai.

- Nếu trước đây anh K’Brăk từng biết chị Mua thì bây giờ anh cũng quên bống mất rồi. – Suku xen lời – Ngay cả pháp sư K’Srêgol mà anh còn không nhớ nữa là.

Sự can thiệp kịp thời của Suku khiến bộ mặt quạu đeo của Êmê từ từ giãn ra. Nó lắc mớ tóc vàng óng, nhoeùn miệng cười:

- Ồ há.

Nó xịch lại gần và cầm lấy tay Nguyên:

- Vậy là em trách oan anh rồi, anh K’Brăk hả?

Lần này có cho vàng Nguyên cũng không dám gỡ tay Êmê ra. Nó để yên tay mình trong tay Êmê, thấp thỏm như để tay trong lò than, càng nhột nhột hơn khi bắt gặp ánh mắt láu lỉnh của thằng K’Tub cứ không ngừng lia về phía nó.

May làm sao, trường Đămri hiện ra cực kỳ đúng lúc.

- Ê. Tới rồi kia.

Nguyên vung tay chọc ra phía trước làm Êmê tự nhiên phải buông tay ra.

Nếu không có tấm biển đồng gắn trên cổng vào ghi rõ “TRƯỜNG ĐÀO TẠO TÀI NĂNG ĐĂM RI” thì Nguyên không biết đó là ngôi trường mà mình sắp theo học.

Trường Đămri thiết sự là trông giống một tòa thành cổ hơn, với dãy tường vuông vức bọc chung quanh, chỉ chứa lối vào có mái che rộng không tới ba mét, lúc này đang chật cứng những chiếc áo chùng đen đang chen chúc tuôn vào với những nắm đầm thui bình bịch vào lưng nhau để giành đường.

Chạy dọc hai bên cổng, nhan nhản những ki-ốt bán bánh kẹo, nước giải khát và các thứ linh tinh để dụ bọn học trò.

Một mụ phù thủy miệng mồm móm xồm quần tạp dề đứng sau một cái chảo to dùng đang chiên xèo xèo một thứ bột gì đó, thấy bọn K’Tub trở tới liền ngoắt lia:

- Vô đây các con. Chén một miếng bánh Nhớ dai rồi hãy vào học. Xơi bánh Nhớ dai mỗi ngày, bảo đảm các con sẽ đứng nhất lớp.

K’Tub tỉnh quá hỏi lại:

- Thế nếu cả lớp đều chén bánh của bà thì cuối năm không có đứa nào đứng nhì hờ bà?

Mụ phù thủy vung đôi đũa bự chảng lên như người ta vung gươm, dứ dứ trước mặt K’Tub:

- Thằng ôn con. Có đi chỗ khác cho bà nội mày làm ăn không hử?

Kăply nhìn quanh, phát hiện thiếu mất thằng Suku:

- Ủa, Suku đâu rồi?

K’Tub chỉ tay ra sau:

- Nó nấp tuốt đằng kia kia.

Kăply ngoảnh nhìn theo hướng K’Tub chỉ, thấy mái tóc xanh rêu của Suku lấp ló sau gốc cây, liền gằn cổ gọi lớn:

- Suku! Em làm gì đằng đó? Lại đây đi!

Suku lắc đầu quảy quây:

- Anh và anh K’Brăk vào học đi. Em đưa tụi anh đến đây được rồi.

Kăply lăm bắm:

- Thăng nhóc này nó làm sao thế hả?

K’Tub tùm tùm:

- Nó sợ giáp mặt với tụi học trò trường Đămri.

Kăply chưa kịp hỏi thêm thì một hồi chuông dài vọng ra từ bên trong cổng.

- Chuông vào lớp đó. – Êmê hỏi hả giục – Tụi anh đi lẹ đi. Lớp tụi anh là lớp Cao cấp 1, giáo viên phụ trách là thầy Hailixiro, nhớ nhé.

Nguyên và Kăply chạy tọt vô cổng, chui dưới tấm biển ghi tên trường và bức phù điêu bằng vàng khắc một chiếc chìa khóa hình chữ thập – biểu tượng của trường Đămri.

Tụi nó ngạc nhiên khi nhìn thấy một khoảnh sân rộng ngay phía sau tường thành, tiếp theo nữa là một dãy phòng xây lừng ra ngoài, quây thành hình vuông như một lớp tường thành thứ hai. Nguyên và Kăply đang ngỡ ngác, chưa biết lớp Cao cấp 1 nằm ở đâu và theo lối nào để đi đến đó thì bỗng nghe tiếng reo:

- Ô, K’Brăk, K’Brêt! Tụi mày đi học lại đó à.

Từ bên phải một thằng nhóc tóc tai bù xù, mặt mày lồm đồm chỗ trắng chỗ đỏ như vừa bước ra từ một đám cháy, mừng rỡ tiến lại, miệng cười toe toét đến mang tai. Nó vỗ bộp một phát lên vai Kăply:

- Nghe nói tụi mày vừa lãnh một cú quá xá cỡ của Buriăk hờ?

Thấy Nguyên và Kăply nhìn sững nó, thằng nhóc nhướn mày:

- Hai đứa mày làm sao thế hả? Tao là Kan Tô đây mà. Mới sụi bà chè vài bữa mà tụi mày đã quên tao rồi sao.

- Ờ, ờ... – Nguyên bối rối đưa tay xoa trán – Tại tụi tao bị một cú quá mạng...

- Ê, tụi mày mất trí nhớ luôn à? Thế thì không xong rồi!

Một tiếng nói đột ngột vang lên khiến Nguyên và Kăply giật mình quay phắt lại. Một thằng nhóc gầy nhom, mặt lấm tẩm mụn đứng ngay sau lưng Nguyên và Kăply, đang nhìn tụi nó bằng ánh mắt rất chi là hớn hờ.

Kan Tô nhìn thằng nhóc mới đến với vẻ ghê tởm như nhìn một con rắn độc. Nó nhăn mặt, giọng nhặt nhẻo:

- Mày đi chỗ khác chơi đi, Steng. Đừng có ám bọn tao.

Không để thằng Steng kịp phản ứng, Kan Tô chộp tay Nguyên và Kăply hấp tấp kéo đi:

- Mặc kệ nó. Tụi mình vô lớp đi.

Kan Tô lôi Nguyên và Kăply vòng qua bên trái và chui vào một cánh cổng nhỏ trở cạnh một phòng học lấp cửa kính tím.

Tất cả các phòng học của trường Đămri đều quay mặt vào khoảng sân rộng nằm ở trung tâm trường. Lọt vào trong sân, Nguyên và Kăply nhận ra ở mỗi cạnh hình vuông của dãy phòng đều có cổng thông ra ngoài. Ở góc sân phía đông bắc nhô lên một ngôi tháp mái cong nhiều tầng, châu chum quanh là những ngôi nhà thấp lợp một thứ lá có bản rộng trông vô cùng lạ mắt.

Kan Tô không để Nguyên và Kăply có thì giờ ngắm nghía. Nó lôi hai thằng bạn nó chạy băng băng:

- Lẹ lên. Trễ học rồi.

Lớp Cao cấp 1 nằm ở dãy phòng bên phải nên cả ba phải băng suốt chiều ngang sân trước hàng dãy cặp mắt tò mò của bọn học trò trong các lớp ngó ra.

Mặt Nguyên và Kăply nóng lên như củ cải luộc khi bắt gặp những cánh tay chỉ trỏ kèm theo tiếng xì xào râm ran:

- Thằng K’Brăk và thằng K’Brêt nhà K’Rahlan.

- Mấy hôm nay tụi nó biến đi đâu vậy há?

- Nghe nói tụi nó vừa thoát chết dưới tay Buriăk.

Kan Tô không buồn để ý đến những trò nhí nhố chung quanh. Đến gần phòng học có gắn tấm biển “LỚP CAO CẤP 1” trước cửa, nó buông tay Nguyên và Kăply ra, lao vọt lên bậc cấp.

Tụi bạn trong lớp hầu như không để ý sự xuất hiện của Kan Tô. Nhưng khi sau lưng nó hiện ra hai khuôn mặt của Nguyên và Kăply thì cả lớp gần như chồm cả dậy. Cả chục cái miệng nhao nhao:

- Ê, thằng K’Brăk và thằng K’Brêt kia!

- Tụi mày vẫn còn ngon lành chứ hả?

- Hai đứa mày đừng phải Buriăk mà còn trở về đây với tụi tao được, thiệt là không thể tưởng tượng!

Ngồi trên chiếc ghế bành đặt ngay trước băng đen là một người đàn ông hơi đầu và mập thù lù như một chiếc cối xay bằng thịt. Đây chắc là thầy Hailixiro! Nguyên nhủ bụng.

Chiếc ghế bành rất lớn nhưng có vẻ như khó khăn lắm thầy mới nhét được hơn một trăm ký thịt của thầy vào đó. Nguyên càng tin chắc điều đó khi suốt những giờ học tiếp theo, nó không thấy thầy Hailixiro đứng lên lần nào, làm như thầy sợ sẽ lôi cả cái ghế lên theo.

Thầy Hailixiro mặc áo chùng màu đỏ, đội chiếc nón chóp nhọn có ngù vàng nhưng chiếc nón lúc này đang đặt chổng chơ trên chiếc bàn cạnh đó, có lẽ lớp mỡ trên mặt tươm ra làm thầy thấy nóng nực quá. Dù sao đi nữa thì thân hình phì nộn và chiếc đầu hói cũng không ngăn cản thầy Hailixiro khoe bộ mặt dường như lúc nào cũng tươi cười của thầy – bộ mặt khiến thầy giống như một quý ông tốt bụng và tạo cho người đối diện cảm giác đặc biệt dễ chịu ở ngay lần gặp gỡ đầu tiên.

Vẫn nhốt chặt mình trong ghế, thầy nặng nề quay đầu ra cửa, chào Nguyên và Kăply với vẻ mừng rỡ:

- Chào K’Brăk và K’Brêt. Chúc mừng hai trò đã trở lại lớp học của ta.

Kăply rút rè kéo tay Kan Tô:

- Tụi tao ngồi chỗ nào?

- Tụi mày không nhớ gì thiệt hả? Chỗ ngồi của tụi mày đằng kia kia.

Theo tay chỉ của Kan Tô, Nguyên và Kăply đi thẳng lại chỗ hai chiếc ghế trống ở đây bàn bên trái, kế cửa sổ.

Ngồi cạnh Nguyên và Kăply là một con bé có khuôn mặt xinh xắn với vàng trán thông minh và đôi mắt nom vô cùng láu lỉnh. Tóc nó cũng vàng óng như tóc Êmê, cột thành hai cái bím lúc lắc trông có duyên tề.

Nguyên và Kăply vừa ngồi xuống, nó đã hí hửng quay sang kháo chuyện ngay:

- Nè, hai bạn bị sứ giả thứ năm của trùm Bastu tấn công thiệt hả?

- Ờ. – Kăply gật đầu đại.

- Vậy mà hai bạn không bị sao hết hả?

Kăply lại “ờ”. Nó bỗng nhúm mày:

- Ủa, mà sao cả trường ai cũng biết chuyện này vậy hả?

- Thằng nhóc K’Tub hôm rày đi khoe tùm lum mà.

Con bé nhe răng cười và Kăply phát hiện nó bị sún một cái răng. Không hiểu làm sao mà Kăply thấy cái răng sún đó quấy rữ quá sức. Tim đập thình thình trong ngực, Kăply khó nhọc liếm môi:

- Bạn tên gì vậy?

- Ờ...

Mắt con bé tròn tròn, vẻ như không hiểu Kăply nói gì.

Kăply đập đập tay lên đầu, mặt cháy dài:

- Chậc, tôi quên nói bạn biết. Hai đứa tôi mất hết trí nhớ rồi.

- Ờ há. – Con bé cụp mắt xuống và nói bằng giọng rầu rầu – Tôi có nghe nói người nào trúng phải lời nguyện Tan xác của Buriăk nếu không chết cũng bị lú lẫn.

Con bé ngược lên nhìn Kăply bằng ánh mắt thông cảm:

- Tôi là Mua.

- Mua? – Kăply suyt chút nữa đã nhảy dựng lên – Thế ra bạn là Mua?

Mua lộ vẻ mừng rỡ:

- Bạn nhớ ra tôi rồi hử?

- Ờ... ờ...

Kăply áp úng và ngó lơ chỗ khác, nó không tiện nói cho Mua biết là nó chả nhớ cái quái gì hết, hơn nữa nó thiệt ra đâu có phải là thằng K’Brêt. Nó reo ầm lên chẳng qua nó chợt nhớ lúc này thằng K’Tub có nhắc đến con nhò này khiến Êmê thành linh đồ quau.

Đê thoát khỏi tình huống khó xử, Kăply vờ đặt xuống bàn chồng sách hồi sáng K’Tub nhét vào tay nó, tò mò lật xem từng cuốn: Biến – lý thuyết và thực hành, Tiên tri nâng cao, Lịch sử pháp thuật, Thần giao cách cảm: Từ dễ đến khó.

- Trời đất! – Kăply la hoảng – Một ngày mà học hết chừng này thứ há?

Mua mỉm cười:

- Hôm nay lớp mình chỉ học môn Biến thôi...

Từ chiếc ghế bành, giọng thầy Hailixiro cất lên cắt ngang câu nói của Mua:

- Các trò đã học xong chương 1 và chương 2: biến đồ vật này thành đồ vật khác, sinh vật này thành sinh vật khác. Hôm nay chúng ta sẽ học qua chương 3: biến một đồ vật thành một sinh vật và ngược lại.

Có vẻ bọn học trò rất khoái môn này, Kăply nghe hằng loạt tiếng huýt gió vang lên ầm ĩ từ dưới các dãy bàn sau câu nói của thầy Hailixiro.

Sự hào hứng của học trò làm thầy Hailixiro đột ngột phấn khích. Thầy ngúc ngoắc thân hình dớm đứng lên nhưng cái mông bè bè của thầy bị kẹt lại thê thảm nên cuối cùng thầy đành thả cả người lẫn ghế rơi phịch trở xuống. Trông thầy như đang nổi điên lên với chính mình. Thầy lấy tay chùi cái trán hói, khô khê nói:

- Nhưng trước khi học qua bài mới, ta muốn các trò ôn lại những gì đã học.

Thầy nói tiếp trong khi mắt lướt qua các gương mặt đang chờ đợi:

- Trò nào xung phong bước lên đây.

Ngay lập tức cả một rừng cánh tay giơ lên.

Thầy Hailixiro gặt gặt đầu về hải lòng.

- Khá lắm. – Thầy khen, ngưng lại một lúc để bớt khịt khịt mũi vì cảm động rồi vùng kêu – Kan Tô!

Kan Tô sung sướng bước lên bâng trước ánh mắt ghen tị của tụi bạn. Nó đứng nghiêm trước mặt thầy Hailixiro, hớn hờ ngo nguẩy mái tóc bù xù:

- Thừa thầy...

- Biến đồ vật thành đồ vật! – Thầy Hailixiro khoa tay, dễ dãi – Đề bài tự do. Trò muốn biến cái gì thành cái gì là tùy trò.

Thầy Hailixiro vừa dứt câu, Kan Tô liền vung tay ra phía trước, ngay chỗ thầy ngồi, miệng lảm rảm.

Bọn học trò chưa biết nó định giở trò gì thì nghe “bụp” một tiếng, chiếc ghế bành thầy Hailixiro đang ngồi lập tức biến thành quả mít.

Trong khi quả mít bị đè dẹp lép, múi mít xì tứ phía còn hột mít văng tùm lum, thì thầy Hailixiro nhảy tung tung vì bị mớ gai nhọn chích vô mộng. Trông thầy lúc này y chang một con voi đang khiêu vũ.

Giữa tràng cười nghiêng ngả của tụi học trò, tiếng thẳng Kan Tô cất lên với cái vẻ ân hận rất chi là vờ vịt:

- Con quên là quả mít có gai, thưa thầy.

Thầy Hailixiro sau vố bất ngờ, lật đật huơ tay ra sau, biến cái quả mít chep nhẹp dưới đất trở lại thành chiếc ghế bành như cũ, vắt và nhét cặp mộng lọt vào hai tay vịn rồi quay sang thẳng Kan Tô đang vờ đứng khúm núm trước mặt và nói bằng cái giọng tỉnh khô như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra:

- Mần thực hành vừa rồi của trò rất xuất sắc! Ta cho trò 10 điểm.

Thẳng Kan Tô tỉnh nghịch toét miệng cười và nhún nhảy đi về chỗ ngồi.

Trong khi Kăply đang ngạc nhiên về sự dễ dãi của thầy Hailixiro thì ngay lúc đó tên nó từ trong miệng thầy bắt thần nhảy ra:

- K’Brét.

Kăply giật bắn một cái, ngỡ ngàng đến mức cứ dán cứng người lên ghế, chẳng thềm nhúc nhích mấy may, cũng không mở miệng đáp được một tiếng.

Thấy Kăply cứ ngồi trơ mắt ếch ra nhìn thầy, Mua đập vào tay nó:

- Lên bâng đi, K’Brét.

Kăply choàng tỉnh, len ra khỏi chỗ và dè dặt tiến lên khoảng trống trước mặt thầy Hailixiro.

- Ta có biết chuyện trò và trò K’Brăk trúng phải lời nguyên của Buriăk. – Thầy Hailixiro nhìn nó bằng ánh mắt dò hỏi – Nhưng chắc trò cũng giữ lại được phần nào năng lượng pháp thuật chứ?

- Dạ, còn được chút chút, thưa thầy. – Kăply lo lắng đáp, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh cộng lông chim cợ quây trên tấm nệm bữa trước.

- Vậy bây giờ trò có thể biến một sinh vật... Ừm... nhưng sinh vật đó không phải là ta à nha... – Thầy Hailixiro nói giọng cảnh giác, chắc thầy sợ nhớ tới thằng Kan Tô tình nghịch. Rồi thầy nhìn quanh phòng và vụt chỉ tay vào con thần lẩn trên vách – Ồ, chẳng hạn như con thần lẩn kia kia. Trò hãy biến nó thành một sinh vật khác cho ta xem. Bất cứ sinh vật gì cũng được.

Mặt Kăply bắt giác đỏ lên như gạch nung. Nó lắp bắp:

- Thưa thầy, con không biết làm ạ. Làm sao để...

- Sao, trò không biết ư? – Thầy Hailixiro nhướn mày – Trò hãy sử dụng câu thần chú ở đoạn 3 bài 4 chương 2 trong sách Biển.

Kăply tiếp tục chia bộ mặt dần dần vào chiếc ghế bành:

- Câu thần chú đó ra sao hở thầy?

- Trời đất! – Thầy Hailixiro đưa tay lên ôm chặt chiếc đầu hói, nhưng rồi thầy liền bỏ tay ra và chồm sát mặt vào mặt Kăply, lò mắt ra nhìn nó – Suýt nữa ta quên, hình như trí nhớ của trò bị tổn hại nghiêm trọng phải không?

- Dạ. – Kăply hí hửng gật đầu – Ai cũng biết chuyện đó mà thầy. Những gì học trước đây, con đã quên sạch sành sanh.

- Thôi được, – thầy Hailixiro thụt lui trở vào trong chiếc ghế, theo cái kiểu một con ếch thụt vào hang, và từ trong hang thầy chồm miệng ra – ta sẽ nhắc giùm trò. Câu thần chú đó là Thay hình đổi dạng.

- Thay hình đổi dạng ra thứ gì hả thầy? – Kăply ấp úng hỏi, cảm thấy mình càng lúc càng ngu như heo.

- Ra thứ gì thì trò hãy nghĩ trong đầu. – Thầy Hailixiro ngán ngẩm đáp.

Nên biến con thần lẩn ra con gì há? Kăply hoang mang nghĩ, càng hoang mang hơn khi không biết câu thần chú rốt cuộc có sẽ hiệu nghiệm hay không. Hôm trước nó đã từng làm cho cộng lông chim bay lên, nhưng nó nghĩ chuyện đó dù sao cũng dễ hơn nhiều so với việc biến con thần lẩn ra một thứ quái quỷ gì đó.

Kăply chìa thẳng tay vào con thần lẩn trên vách, vừa nghĩ ngợi vừa lầm nhảm câu thần chú thầy Hailixiro vừa nhắc.

Nó chưa kịp quyết định gì hết, bỗng nghe “bụp” một tiếng, con thần lẩn văng ra khỏi tường, đập cánh hai ba cái rồi rơi bộp xuống đất.

Tụi học trò nhòm cả đây, chồm tới trước, đồng loạt quét mắt xuống nền nhà.

Bên chân bàn, đang ngửa bụng cổ lật lại một cách vô vọng là một con vật kỳ quái. Nó thon thon dài, vẫn có dáng dấp của một con thần lẩn nhưng nay mọc thêm cái mỏ chim nhọn hoắt phía sau, ngay ở chỗ lẽ ra là cái đuôi, dưới bụng lòi ra hai cục thịt nhỏ xíu, mỗi cục dính một cộng lông vũ ngắn cùn.

- A ha! – Tiếng tụi bạn cười hô hố – Con gì thế hả K’Brêt?

Kăply đứng sượng trân. Nó chẳng người nhớ ra trong khi nó đang nhắm đọc thần chú thì đầu nó lại nghĩ tới cộng lông chim. Nhưng sinh vật trước mặt nó rõ ràng không ra hình thù của một con chim chút nào. Chỉ là một đồng bần thiu những mỏ và lông, lại nằm cực kỳ hỗn độn.

- Chắc trò định biến ra một con chim phải không? – Thầy Hailixiro nhấp nháy mắt nhìn Kăply, giọng êm ái.

Kăply cúi thấp đầu và tiếng nó nghe như vọng lên từ dưới đất:

- Vâng ạ.

- Không sao, không sao, trò về chỗ đi! – Thầy Hailixiro gật gù khoát tay – Thịnh thoảng các trò vẫn gặp những trục trặc kiểu này. Hơn nữa trong trường hợp của trò và trò K’Brăk, chưa biến con thần lẩn thành một bộ xương là giỏi lắm rồi.

Giọng thầy Hailixiro vẫn ảm áp, mặc dù Kăply không rõ thầy an ủi hay thiệt ra muốn chế giễu nó.

Kăply vừa ngồi vào chỗ, Mua đã quay sang, dịu dàng trấn an:

- Đừng lo, K’Brêt. Tôi nghĩ bạn chỉ cần ôn lại vài tuần là đầu vào đấy ngay. Trước đây bạn và K’Brăk luôn luôn dẫn đầu lớp mà.

Kăply cảm động nhìn đăm đăm cô bạn mới đến mức Mua phải chau mày:

- Bạn nhìn gì thế? Có thứ gì dính trên mặt tôi hả?

- Không, – Kăply lắc đầu, – bạn có cái răng sún.

- Thì sao?

Kăply chớp mắt:

- Trông dễ thương ghê.

Kăply chớp mắt làm Mua chớp mắt theo. Nó không ngờ sau mấy ngày không gặp, K’Brêt trở nên bạo dạn đến thế. Trước nay chỉ có K’Brăk là hay trêu nó, nhưng hôm nay K’Brăk trông nghiêm nghị tợn. Chắc bây giờ K’Brăk không nhớ trước đây đã từng chòng ghẹo mình như thế nào. Ý nghĩ đó khiến Mua buồn thiu buồn thiu. Dĩ nhiên Mua không biết người đang ngồi đó không phải là K’Brăk trước đây. Nguyên lúc này đang lo ngay ngáy sẽ tới lượt mình bị kêu lên bâng. Sau thất bại thảm thương của Kăply, Nguyên biết chắc mình sẽ là đứa thứ hai làm trò cười cho cả lớp nếu thầy Hailixiro bắt nó trở tài biến hóa. Thiệt may là điều Nguyên lo ngại rốt cuộc đã không xảy ra.

Dường như biết trước Nguyên sẽ chẳng làm nên trò trống gì sau pha biểu diễn quá sức bệ rạc của Kăply, thầy Hailixiro kêu một đứa khác lên bảng. Và thằng nhóc này đã biến cái sinh vật quái đản mà Kăply tạo ra trở lại là con thần lẩn một cách chớp nhoáng trước lời khen tặng nồng nhiệt và hơi có phần quá đáng của thầy Hailixiro.

Biết thân biết phận, suốt quãng thời gian còn lại, Nguyên và Kăply ngồi co rút trong ghế, đóng tai nghe thầy Hailixiro giảng giải và hướng dẫn cách biến một chiếc ghế thành con dơi, một con ếch thành cái găng tay, tất nhiên là không hiểu mô tê gì, sau đó lật tấp ra chép bài, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Trước khi chấm dứt buổi học, thầy Hailixiro trước đó không hề liếc Nguyên và Kăply lấy một cái, ném về phía tụi nó một cái nhìn đầy khoan dung:

- Ta rất hiểu hoàn cảnh hiện nay của mấy trò. Vì vậy ta không đòi hỏi gì nhiều nơi mấy trò nhưng hy vọng khi về nhà mấy trò nên cố gắng ôn lại những gì mà mình đã quên.

Có vẻ như không chỉ thầy Hailixiro thông cảm với những nạn nhân của Buriăk. Trước khi ôm tập bước ra khỏi lớp, Mua quay sang Nguyên và Kăply và nói bằng cái giọng rõ ràng là muốn sưởi ấm những trái tim bất hạnh:

- Tôi hy vọng các bạn sẽ nhanh chóng vượt qua được giai đoạn khó khăn này. Tôi sẵn sàng giúp đỡ nếu các bạn cần đến.

Nói xong, nó nhe răng sún ra cười khiến Kăply một lần nữa nghe trống ngực nện binh binh.

Kan Tô chạy lại bá cổ Nguyên và Kăply khi hai đứa vừa ra tới cổng. Nó lắc lư mái tóc bù xù, miệng toét đến mang tai:

- Tụi mày đừng lo gì sất. Quên gì đã có tao nhắc.

Nó buông cổ Kăply, vung tay hào hứng:

- Sống sót dưới lời nguyền Tan xác của Buriăk là một kỳ tích không phải ai cũng làm được đâu. Tụi mày phải tự hào về điều đó. Cả lớp Cao cấp 1 cũng hãnh diện lây.

Dĩ nhiên Kăply chẳng thấy tự hào chút xíu nào. Vì nó và Nguyên thực ra đã gặp Buriăk lần nào đâu. Nghe Kan Tô tán dương, nó chỉ gật đầu lấy lệ và giương mắt nhìn bộ mặt lồm đồm của thằng này, cổ lẳng qua đề tài khác:

- Mặt mày bị sao vậy? Phồng nước sôi hử?

- Nước sôi cái con khi! Tao xài thuốc lột da của thằng Suku đó.

Chương 11: Steng Rác Rưởi

Đứng đón Nguyên và Kăply trước cổng trường Đămri là ba đứa hồi sáng đưa tụi nó đi: Êmê, K’Tub và lấp ló sau gốc cây đằng xa là Suku.

Bây giờ thì Nguyên và Kăply đã biết tại sao thằng Suku cố tình tránh mặt tụi học trò trường Đămri.

Bỏ mặc Nguyên đi với Êmê và K’Tub phía sau, Kăply phóng lại chỗ thằng Suku nấp, miệng oang oang:

- Ê, Suku! Thằng Kan Tô tìm em kia.

Suku thò đầu ra, trung bộ mặt ngây thơ hết biết:

- Anh Kan Tô tìm em làm chi?

- Nhai xương em chứ chi. Em đưa cho ảnh thuốc gì mà mặt ảnh bây giờ ngó y chang mới trúng nước sôi vậy hả?

- Tại ảnh không biết cách xài chứ bộ. – Suku dõ mặt chống chế – Em xài hoài mà đâu có sao.

Kăply nhìn bộ mặt sáng trưng của Suku, không tin là thằng nhóc dám xài loại thuốc do chính tay nó pha chế.

- Mà đặt tên loại thuốc đó là thuốc lột da phải nói là hoàn toàn chính xác đó, Suku! – K’Tub đi tới gần, cười khi khi – Anh Kan Tô chưa biến thành con chuột lột là may lắm rồi.

K’Tub lại hấp háy mắt:

- Còn mấy đứa xài bùa yêu của mày nữa. Chắc giờ này tụi nó đang uỳnh nhau u đầu sút trán.

Nghe nhắc đến bùa yêu, Kăply tự nhiên nghĩ tới nhò Mua. Không hiểu sao mới gặp lần đầu mà nó thấy mến con nhò này quá chừng. Con gái sún răng thường xấu hoắc nhưng Mua cười lại trông có duyên tề. Đã vậy, suốt buổi học sáng nay, nhò ngồi bên không ngừng động viên, an ủi nó và Nguyên. Con nhò tốt ghê.

Tiếng Êmê vang lên cắt đứt những mơ mộng trong đầu Kăply:

- Hôm nay vô lớp anh K’Brăk và anh K’Brêr thấy thế nào? Gặp lại bạn bè, chắc vui lắm hả?

K’Tub bấu môi:

- Chị muốn nói chị Mua thì cứ nói thẳng là chị Mua, còn bày đặt vòng vo!

Trong khi Êmê trừng mắt nhìn thẳng oắt thì Nguyên lâu bầu:

- Bọn anh chẳng nhớ gì hết ráo. Bài vở quên sạch trơn.

K'Tub tò mò:

- Hồi sáng tụi anh học môn gì vậy?

- Môn Biến. – Kăply vọt miệng đáp thay bạn. Giọng nó đổi sang than vãn – Anh đã biến con thần lằn ra một cái thứ bá láp gì đó, thiệt xấu hổ chết được.

Nguyên nhìn K'Tub:

- Ủa, sao sáng nay em không đi học?

- Lớp em và lớp chị Êmê được nghỉ một tuần để ôn thi.

- Vậy lát nữa về nhà, em giúp bọn anh ôn lại nha.

- Em rất sẵn sàng, anh K'Brăk à! – K'Tub hăm hở, nhìn bộ mặt tươi hơn hớn của nó có thể thấy không có gì trên đời khiến nó sung sướng hơn là được giúp đỡ K'Brăk và K'Brêt – Cái gì không biết, anh và anh K'Brêt cứ hỏi em.

- Đừng dốt, K'Tub! – Êmê cau mày nạt – Lớp Sơ cấp 2 của em chỉ mới học các môn Thần chú phổ thông, Bói toán và Thảo mộc, làm gì đã học tới môn Biến.

- Ờ, ờ, em quên mất! – K'Tub gãi đầu và rút cổ lại – Khi nào mấy anh cần tìm hiểu công dụng của cây tâm ma, cây đuôi điều, cây bạc hà miêu hay cây cải hương, em sẽ chỉ cho. Còn về môn Biến, chắc mấy anh phải nhờ chị Êmê.

- Ngay cả chị cũng chưa học tới môn Biến. – Êmê thở ra – Lớp Trung cấp 2 của chị chủ yếu là học Luyện bùa. Ngoài ra chỉ có thêm các môn Quái vật học, Các loại quỷ và Tiên tri nhập môn thôi.

- Khó quái gì môn Biến! – Suku thỉnh linh lên tiếng – Hai anh đừng lo, lát nữa em chỉ cho.

Giọng thẳng Suku thật hách, cứ như thể nó đang khoác trên người chiếc áo chùng đỏ của thầy Hailixiro. Nó quên rằng nó là đứa chưa được đi học ngày nào. Tụi bạn nó cũng quên rằng, Chỉ nhớ nó là Suku biết tuốt, đã từng nuốt cả vụn cuốn sách vào bụng, và đứa nào cũng chắc chắn rằng vụn cuốn đó phải có ít nhất vài cuốn dạy môn Biến.

- Hay lắm, Suku!

Kăply reo lên, căn cứ vào sự mừng rỡ quá trớn của nó dám chắc nó đang nghĩ Suku là một vị giáo sư nào đó.

Đang âm ức về thất bại ê ẩm hồi sáng, Kăply đi như chạy. Bây giờ nó mong mau về đến nhà khủng khiếp. Nó khua chân gấp gấp, không để ý gì hai bên đường, lạnh lùng lướt qua các quầy hàng và các cửa hiệu khiến tụi bạn nó đuổi theo một xiu.

Thằng Suku co giò chạy một hồi, đứng lại thở dốc:

- Em muốn biến anh thành con rùa quá, anh K’Brê à.

Bọn trẻ không vào thẳng cổng trước của lâu đài K’Rahlan, sợ đụng đầu pháp sư K’Tul hoặc bà Êmô, mà vòng ra sườn đồi phía sau.

Trong khi Êmê và K’Tub ngồi xếp xuống cỏ giương mắt theo dõi, Suku đứng chống tay vào hông một cách oai vệ. Nó nhìn Nguyên và Kăply, cất giọng sang sảng:

- Môn Biến có ba cấp độ: Biến vật này thành vật khác, biến sinh vật này thành sinh vật khác, biến một đồ vật thành một sinh vật và ngược lại.

Suku mới nói sơ sơ, Nguyên và Kăply đã thấy phục lẫn. Suku không đi học ngày nào mà giảng bài y chang thầy Hailixiro. Tụi nó ghệt mặt nhìn thẳng nhóc, miệng há hốc như uống từng lời.

- Mặt khác, nghệ thuật biến còn có thể giúp thay đổi tính chất, hình dáng, kích thước, màu sắc và mùi vị của một vật, chẳng hạn biến lớn thành nhỏ, chất lỏng thành chất rắn, v.v...

Suku tiếp tục thao thao:

- Nghệ thuật biến nâng cao còn đem lại cho các siêu phù thủy khả năng tự biến hình. Riêng các Đại phù thủy thì miễn bàn. Họ có thể biến nắng thành mưa, biến đêm thành ngày dễ dàng như trở bàn tay, đưa nghệ thuật biến xích gần với phép luyện bùa, nhưng đáng nể là họ không cần đến đồ dùng pháp thuật...

- Suku ơi! – Kăply đột ngột rên lên – Nhưng tụi anh đâu có cần học ba thứ cao cấp đó. Anh chỉ cần biến con thằn lằn thành con ếch là đủ rồi. Chuyện biến nắng thành mưa sao nghe mong lung xa vời quá hà.

- Không có gì là ghê gớm hết, anh K’Brê à! – Đôi mắt Suku lóe lên, càng trông giống hai vì sao như tạc – Năng lực pháp thuật đôi khi tùy thuộc vào ý chí. Ngay cả em, thỉnh thoảng em vẫn làm ra một vài trận mưa.

Lời khoe khoang của Suku không chỉ khiến Nguyên và Kăply giật mình. Êmê và K’Tub đang ngồi bệt dưới cỏ cũng bật đứng lên:

- Thiệt không vậy, Suku?

- Đồ nói khoác! Mấy làm xem thử nào!

Suku đáp lại lời thách thức của K’Tub bằng cách chìa tay lên không trung, miệng lảo đảo khoe khê.

Suốt một lúc, tám con mắt của bọn trẻ hết nhìn Suku lại ngược nhìn lên trời rồi lại nhìn thẳng oắt. Ngó lên ngó xuống cả buổi muốn gãy cổ mà chẳng thấy cái quái gì xảy ra, K’Tub dậm nghi:

- Mày định giỡn mặt tui tao hả Suku?

Suku làm như không nghe thấy câu hỏi của K'Tub, môi vẫn mấp máy liên tục, mặt mày cực kỳ nghiêm trọng.

Kăply chăm chú nhìn Suku thêm một hồi rồi lại ngẩng mặt nhìn lên cao. Lần này nó nhác thấy một đám mây đen nho nhỏ đang hiện ra lơ lửng trên đầu.

- Ê! – Kăply thét lên đầy phấn khích – Sắp mưa rồi kia!

Êmê và K'Tub ngửa cổ ngược lên vừa lúc những hạt mưa đầu tiên rơi xuống. Mưa rơi rất nặng hạt, quất vào mặt bọn trẻ đau điếng, văng “bộp” xuống đất và bốc một thứ mùi thối khắm.

Êmê bịt mũi ngó xuống, hét lên một tiếng khiếp đảm khi thấy một đồng chuột chết nằm vương vãi dưới chân.

Trận mưa chuột chết tiếp tục rơi thêm một hồi trong khi K'Tub, Nguyên và Kăply, cả Suku nữa, liên tục nhảy tránh, còn Êmê thì đang gập người nôn ọe trên bãi cỏ.

Đến khi xác chuột cuối cùng rớt xuống đánh bộp, nảy lên và lăn lông lốc trên cỏ, mặt mày bọn trẻ đã xanh lè xanh lét.

- Hay thiệt tình là hay! – Thằng K'Tub lúc này đã đứng tuốt ngoài xa, hỏn hển lên tiếng – Mày vừa chiêu đãi tui tao một bữa trưa thịnh soạn chưa từng thấy đó, Suku.

- Tao đâu có cố ý. – Suku nhăn nhó phân trần – Mọi khi tao làm ba cái vụ này ngon lành lắm mà. Đâu có trục trặc dữ vậy.

Nó xoa xoa hai bàn tay:

- Hay để tao làm lại lần nữa há.

- Làm lại cái đầu mày! – K'Tub gầm gừ – Bộ mày tưởng mọi người ở đây đều khoái mùi chuột chết hả?

Suku cố nằn nì:

- Tao cam đoan lần này không có một xác chuột nào...

- Nhưng xác cóc hay xác nhái cũng thúi hoắc vậy thôi. – K'Tub nhún vai, liếc sang chỗ Êmê – Vô nhà thôi, chị Êmê ơi.

Bỏ mặc thằng Suku đứng trơ ra đó, bọn trẻ lũu đàu K'Rahlan lục tục kéo nhau chuồn qua cổng sau, rón rén đặt chân lên thảm cỏ trong vườn.

Cũng tại trận mưa quái ác của Suku mà trưa hôm đó, cả bọn ăn uống chẳng thấy ngon lành gì, thức ăn tống vào miệng cứ dợm phun ra.

Bà Êmô ngồi cạnh pháp sư K'Tul ở đầu bàn, lướt mắt qua bọn trẻ, ngạc nhiên hỏi:

- Bữa nay sao tui con có vẻ lơ là thế?

Bà nhũu mây nhìn con gái:

- Con óm hà Êmê?

- Dạ không ạ.

Êmê đáp, và để mẹ khỏi hỏi tới hỏi lui, nó nín thở cho một thìa xúp vào miệng, vội vã đến mức suýt sặc trở ra.

Pháp sư K'Tul ngược mặt lên khỏi đĩa xà lách:

- Bữa nay đi học thế nào hở K'Brăk?

Nguyên nuốt nước bọt:

- Tụi con quên hết bài học, cậu... ờ, bố à.

- Ta đã lường trước được chuyện đó. – Pháp sư K'Tul gật đầu, rồi ông neho neho mắt nhìn hai đứa trẻ – Dù sao các con cũng đừng nôn nóng quá. Ta nghĩ Êmê và K'Tub sẽ giúp các con nhớ lại từ từ.

Đột nhiên ông đổi giọng cảm khái:

- Ổi đời không có việc gì là dễ dàng cho các con à. Bất cứ việc gì cũng phải kiên nhẫn mới được.

Vừa nói ông K'Tul vừa liếc mắt sang bà Êmô. Bất gặp cử chỉ đó, Nguyên chợt nhớ đến câu chuyện giữa hai người trong nhà kho và nó hiểu ngay cái câu vừa rồi thực ra ông cốt ý phân trần với bà Êmô chứ không phải nói tội nó. Ông là người của giáo phái Madagui và hiện đang làm cho giáo chủ Ama Êban phát bực. Nguyên nhớ lại cái câu bà Êmô nói với ông K'Tul hôm qua: “Giáo chủ Ama Êban có vẻ đã hết kiên nhẫn với anh rồi đó”, tự nhiên thấy rờn rợn sống lưng. Cho đến bây giờ, nó vẫn chưa rõ cái nhiệm vụ bí mật mà ông K'Tul đang phải thực hiện tại lâu đài K'Rahlan là nhiệm vụ gì. Đối với nó, pháp sư K'Tul chẳng khác nào một đầu chấm hỏi to tướng và nó tự dằn lòng quyết phải tìm cách dò xét cho bằng được.

Nhưng mặt khác, Nguyên thấy chuyện này dù sao cũng chưa đến nỗi thúc bách lắm. Từ ngày đặt chân vào lâu đài K'Rahlan, thiệt tình là nó chưa thấy pháp sư K'Tul có hành động gì gây bất lợi cho tội nó. Đối với Nguyên bây giờ, mối đe dọa của Baltalon mới thiệt là đáng quan tâm. Nó và Kăply nghe lời Êmê, lò dò đến trường Đămri mong học thêm vài câu thần chú để phòng thân nhưng tình cảnh sáng nay cho thấy cái hy vọng đó có nguy cơ đổ bể tan tành.

Êmê và K'Tub dường như cũng lo lắng không kém gì Nguyên. Ăn trưa xong, Nguyên và Kăply vừa leo lên giường ngả lưng có chút xiu, chưa kịp chợp mắt, Êmê và K'Tub đã ập vào phòng.

- Anh K'Brăk, anh K'Brêt! – K'Tub ngoác miệng bô bô – Hai anh bắt đầu ôn bài được chưa?

Kăply ngóc cổ lên khỏi gối:

- Ôn bài á?

- Ô. – K’Tub hơn hờ – Em và chị Êmê sẽ giúp hai anh.

Câu nói của K’Tub làm Kăply bỗng nhớ đến Mua. Hồi sáng trước khi ra về Mua cũng nói một câu tương tự. Rằng nó sẵn sàng giúp đỡ nếu Nguyên và Kăply cần đến. Dĩ nhiên Kăply không chờ đợi một điều gì tốt đẹp hơn thế nhưng sau khi suy đi tính lại nó đành gạt bỏ cái vận may đó sang một bên. Nó không chắc nó có sẽ làm trò cười cho Mua với những câu thần chú bập bôm của mình hay không.

Kăply bước xuống khỏi giường, ngược nhìn K’Tub:

- Ôn ngay bây giờ á?

- Ngay bây giờ. – K’Tub gật đầu – Lát nữa em và chị Êmê bận học bài thi rồi.

- Ôn môn Biển á?

K’Tub nhăn mũi:

- Anh thừa biết là em dốt đặc về môn Biển mà. Hôm nay anh và anh K’Brêt bắt đầu từ môn Thần chú cơ bản của lớp Sơ cấp 1.

Nguyên lúc này cũng đã đứng dưới đất. Nó đưa mắt nhìn Êmê nhưng sức nhớ những cử chỉ thân mật của nhỏ bạn, bèn ngập ngừng quay sang K’Tub:

- Chắc là ôn lại câu thần chú Bay lên hờ K’Tub?

- Đúng rồi, anh K’Brăk! – Êmê vui vẻ lên tiếng đáp và bước tới cầm tay Nguyên kéo lại chỗ bàn học khiến Nguyên không còn cách nào khác là đau khổ đi theo.

Không để ý đến vẻ gượng gạo của Nguyên, Êmê chỉ tay vào cuốn Hiệu ứng Lang Biang trên bàn:

- Anh dùng thần chú Bay lên để cầm lấy cuốn sách này thử coi.

Nguyên duỗi thẳng tay ra trước mặt, mắt trừng trừng nhìn cuốn sách trên bàn, cố bắt đầu óc tập trung cao độ.

Nguyên thì thầm “Bay lên!” và như có một cơn lốc thổi ngang qua, cuốn Hiệu ứng Lang Biang lập tức bốc mình lên khỏi lơ lửng trong không trung, mỗi lúc một cao dần và Nguyên không khó khăn gì để tóm lấy nó.

- Hay lắm, anh K’Brăk! – Êmê reo lên sung sướng như thể chính nó vừa lập được kỳ công – Tiến bộ hơn hôm trước nhiều lắm.

Ở bên cạnh, K’Tub động bàn thỉnh thoảng bằng cả hai nắm đấm, giọng phấn khởi:

- Thật không ngờ! Anh làm còn giỏi hơn cả em nữa đó, anh K’Brăk.

Kăply không rõ thẳng K’Tub lấu cá này nói thực hay cố ý động viên Nguyên, nhưng rõ ràng lời tán dương đó khơi dậy trong lòng nó một niềm tin mãnh liệt.

Đến lượt mình, Kăply thực hiện câu thần chú Bay lên một cách vô cùng cao hứng và cũng như Nguyên trước đó, nó đã tóm bắt cuốn sách dễ dàng đến mức

một lần nữa K'Tub lại động sập bàn nếu Êmê không kịp thời can thiệp.

Thừa thắng xông lên, suốt một tiếng đồng hồ tiếp theo, Êmê và K'Tub đã thay nhau hướng dẫn Nguyên và Kăply thực hiện hàng mới những câu thần chú sơ đẳng mà bất cứ một đứa trẻ Lang Biang nào đến tuổi ươm cặp đến trường đều phải biết: Nhảy nhót – Bắt đi bắt dịch – Giờ tay lên – Tê xuống – Lộn mèo...

Hai đứa trẻ ở lâu dài K'Rahlan hướng dẫn tích cực đến nỗi khi Nguyên và Kăply hoàn thành xong các bài tập thực hành thì tụi nó đã nằm bẹp trên sàn nhà như thể vừa lăn đùng cả đống lờn nguyên Tê xuống.

Trình độ pháp thuật của Nguyên và Kăply tăng tiến từng ngày, y chang trong một giấc mơ đẹp. Suốt một tuần lễ liền, cứ ăn trưa xong là Êmê và K'Tub lôi Nguyên và Kăply ra giữa phòng ôn lại bài cũ và học các bài mới.

Nhằm giúp Nguyên và Kăply đối phó với Baltalon, Êmê thẳng tay gạt bỏ các môn Số học, Lịch sử Lang Biang và Bói toán sang một bên. Nó và K'Tub chỉ tập trung hướng dẫn Nguyên và Kăply hai môn thiết thực nhất là Niệm chú và Luyện bùa.

Bây giờ, sau mỗi buổi chiều, với sự ủng hộ kinh phí của “đại phù thủy” Suku, tụi nó hăm hở dẫn Nguyên và Kăply đi rào dọc đại lộ Brabun, tấp vào các cửa hiệu tạp hóa nhan nhản hai bên đường để lũng mua các túi lông cừu, những chiếc đỉnh ma thuật đã được phù phép và những hòn đá để đem về rang hăng buổi trong chiếc vạc cũ moi được trong nhà kho.

- Sao không dùng chiếc vạc của em hờ Êmê?

Kăply nhìn đôi má đỏ lòe lòe của Êmê đang phản chiếu ngọn lửa dưới đáy vạc, thắc mắc. Nó biết Êmê có một chiếc vạc dành học môn Luyện bùa trong chương trình Trung cấp 2.

- Không được, anh K'Brêt à. – Êmê ngược lên, đưa tay chạm mồ hôi đang ứa ra trên trán – Thầy Di Pri không cho phép học trò dùng chiếc vạc vào bất cứ việc gì ngoài việc thực hiện những yêu cầu trong chương trình ở lớp.

- Ồi giời ơi! – Kăply kêu lên – Thầy em chỉ nói thế thôi. Làm sao mà ông biết được lúc về nhà bọn học trò đã dùng chiếc vạc vào những việc gì.

- Không qua mắt được thầy Di Pri đâu. – Êmê lúc lắc mớ tóc vàng – Thầy chỉ cần niệm chú Tái diễn từ từ là những gì chiếc vạc đã làm lần lượt hiện ra hết trội.

Nguyên ngó chăm chăm hòn đá trong vạc, nhũn mảy hỏi:

- Chẳng lẽ hòn đá này có thể chống chọi lại Baltalon sao Êmê?

- Hòn đá này chỉ có công dụng chữa bệnh và trị thương thôi, anh K'Brăk à. – Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt âu yếm cháy bỏng đến mức Nguyên phải quay mặt đi chỗ khác – Khi giáp mặt Baltalon, anh lặn hòn đá này trong người, hy vọng sẽ giảm được phần nào nguy hiểm.

Lời giải thích của Êmê không giúp Nguyên yên tâm được tẹo nào. Những phù thủy xịn như K'Sarem hay Niê Blô, đội trưởng đội tuần tiểu lâu dài Sêrôpôk, còn không bảo toàn được tính mạng dưới tay Baltalon, cỡ phù thủy tập tễnh học việc như nó muốn thoát nạn có mà mơ.

Đó là chưa kể, nó và Kăply tuy tiến bộ rất nhanh dưới sự kèm cặp gắt gao của Êmê và K'Tub nhưng còn lâu mới đủ sức tiếp thu các bài học ở lớp Cao cấp 1.

Tại cái nố gắng lắmm cũng nói học tạm tạm mỗi môn Lịch sử pháp thuật – là môn chỉ cần chăm chỉ tụng bài, còn các môn Biển, Tiên tri năng cao và Thần giao cách cảm thì phải nói thắng là tui nó càng học càng thấy mình ngu thê thảm. Lần nào bị kêu lên bảng thực hành, Nguyên cũng cảm thấy câu thần chú trong miệng nó loãng tếch, như không có hơi và tất nhiên là chẳng có hiệu quả gì ráo. Nhiều lúc Nguyên muốn nổi quạu với chính mình và nếu không có đôi mắt chăm chú của thầy Hailixiro chữa ra từ trong chiếc ghế bành, chắc nó đã xáng cho mình mấy bạt tai.

Kan Tô và Mua ngày nào cũng xúm vào an ủi, khích lệ, nhưng lòng nhiệt tình và sự ân cần của hai đứa này vẫn không sao xóa được vẻ lo lắng trên mặt Nguyên và Kăply. Không đứa nào trong trường Đămri biết Nguyên vừa nhận được pho tượng báo tử của Baltalon và kỳ hạn đang ngắn dần, chỉ còn mười mấy ngày nữa, vì vậy mà thằng Kan Tô cứ cần nấn:

- Từ từ rồi tui mày cũng theo kịp chương trình mà. Tui mày làm gì ngó xụi lơ như chết cha chết mẹ thế hả?

Vừa nói dứt câu, Kan Tô hoảng hồn đưa tay lên bụm miệng khi sực nhớ ra ba mẹ thằng K’Brăk chết ngắt từ lâu, mẹ thằng K’Brêr cũng đã ngum củ tỏi, còn ba nó không biết mất tằm mất tích phương nào.

Mua dĩ nhiên không ăn nói bạt mạng như Kan Tô. Nhưng những lời thù thi của nó động đều đều vô tai Nguyên và Kăply suốt các buổi học nghe rầu muốn chết:

- Tôi thấy mấy bạn tiến bộ từng ngày đó. Khoảng hai, ba tháng nữa thế nào mấy bạn cũng lấy lại trình độ trước đây cho coi.

Hồng biết mình có sống được tới một tháng không nữa! Nguyên chán nản nghĩ, bụng quặn lại khi nhớ đến con số lần tinh hồi sáng lấp lánh trên kệ để giày, thấy hạn định của Baltalon chỉ còn không tới hai chục ngày. Trong khoảng thời gian đó, thiết sự là Nguyên không chắc mình có sẽ tìm thấy hai chiếc ghế ngựa vằn để trốn thoát khỏi xứ Lang Biang hay không. Niềm hy vọng của nó bây giờ chỉ còn đặt vào các phù thủy đánh thuê Bạch kỳ lân, mà theo lời các chàng trai bánh bao này trao đổi với nhau hôm nọ thì có vẻ như họ cũng không nắm chắc phần thắng cho lắm.

Kăply không đến mức căng thẳng như Nguyên, dù nó biết nếu Nguyên gặp nguy hiểm, nó sẽ không khoanh tay đứng ngoài, và vì trình độ pháp thuật của nó hiện nay đáng liệt vào hạng bét ở cái xứ này nên nếu Nguyên bị tiêu ra tro thì nó cũng sẽ tiêu ra nước là cái chắc.

Nói cho đúng ra, trước một viễn cảnh đen tối như thế, nhiều lúc Kăply cũng phát hiện ruột gan mình cứ thất lại từng cơn nhưng rồi cái giọng êm ái của Mua ngay lập tức khiến tâm trí nó lắng đi. Nhất là khi không nên được sự thôi thúc vô hình, nó quay sang và bắt gặp nụ cười sún răng của nhỏ bạn, tìm nó liền động thỉnh thỉnh và lẽ dĩ nhiên lúc đó có cho nó một ngân đồng năpken vàng nó cũng không thể nhớ ra Baltalon là ai.

Trong những ngày đó, Kăply chỉ thực sự hoảng mỗi khi giáp mặt thằng Steng. Steng học lớp Trung cấp 1, trên K’Tub một lớp, dưới Êmê một lớp và dưới Nguyên và Kăply tới hai lớp.

Hôm đầu tiên đi học, Kăply và Nguyên đã từng gặp thằng Steng một lần nhưng ngay lúc đó Kan Tô đã kéo tui nó đi nên Kăply chẳng có ấn tượng gì về Steng, ngoài hình ảnh một thằng nhóc mặt đầy mụn và gầy khẳng gầy kheo đến mức có cảm giác nó đang khoác lộn chiếc áo choàng rộng thùng thình của ba nó lên người.

Steng không ngày nào là không sẵn đón Nguyên và Kăply. Nó đeo dính hai đứa này như d*****, bám lẳng nhặng từ ngoài cổng vào đến cửa lớp và từ cửa lớp ra đến cổng, đến mức mỗi khi tan học, Nguyên và Kăply phải nhờ Kan Tô và Mua đi hộ tống hai bên và tìm cách tống cổ Steng mỗi khi nó mon men đến gần.

Nhưng đầu vậy, thằng Steng tinh ranh vẫn tìm ra cơ hội để đến gần Nguyên và Kăply. Nó kiên nhẫn rình ở một góc nhà nào đó, hễ thấy hai đứa này đi đâu mà không có Kan Tô bên cạnh là nó vội vã vọt ra:

- Ê, K’Brăk, K’Brê! Trí nhớ tụi mày thế nào rồi?

Nguyên nhát nhèo:

- Cũng bình thường.

- Tụi mày đừng giấu tao. – Steng hí cặp mắt – Tao biết đầu óc hai đứa mày lúc này tệ lắm. Thằng Y Gok nói với tao là tụi mày đã quên ráo hết những gì đã học mà.

Y Gok là thằng nhãi học cùng lớp với Nguyên và Kăply, tóc rụng sạch trơn sau khi dán bùa Tóc mây thiên thần của Suku lên nón chóp.

Nguyên và Kăply chưa kịp mở miệng, Steng đã ngoẹo cổ nghiêng ngó tụi nó, vẻ săm soi như đang xem xét một món hàng, đầu không ngớt gât gù:

- Tao nghĩ hai đứa mày không sống lâu đâu. Trí nhớ mà mất đi thì sớm muộn gì tính mạng cũng tiêu tùng.

Kăply đã muốn nổi điên nhưng Nguyên đã thò tay nắm chặt tay bạn, trừng mắt nhìn Steng:

- Mày đã nói hết chưa?

- Chưa. – Steng thản nhiên – Tao còn nhiều điều muốn nói với tụi mày. Thiết sự là tao muốn giúp tụi mày.

- Giúp tụi tao? – Kăply cau mày – Giúp khôi phục trí nhớ á?

- Không. – Steng lắc đầu – Tao sẽ giúp tụi mày xây những nấm mộ đẹp đẽ để khi chết đi...

- Cút đi, đồ rác rưởi!

Kăply quát lên, sợ hãi và giận dữ, cất ngang câu nói của Steng. Nó hùng hổ xông vào thằng này nhưng tay bị Nguyên nắm chặt.

- Mày thả tay tao ra coi! – Kăply hét sùi bọt mép – Tao phải nện nó ra bã mới được.

Steng biến mất khi nhác thấy Kan Tô từ xa đi tới.

- Hai đứa mày giằng co gì thế? – Kan Tô ngạc nhiên hỏi.

- Thằng Steng! – Kăply hỏn hển, mặt tái xanh.

Kan Tô giật mình nhìn quanh:

- Nó đâu?

- Nó mới ở đây.

- Thăng Steng nói gì với tụi mày thế?

Nguyên tắc lưỡi:

- Nó bảo tụi tao sắp chết và nó sẽ giúp tụi tao xây mộ.

- Đồ rần độc! – Kan Tô nghiêng răng ken két – Thăng khôn đó xưa nay chỉ mong có thể. Chắc chừng nào học sinh trường Dămri chết sạch nó mới hả dạ.

Kăply cau có:

- Bộ nó là người của phe Hắc Ám hả?

- Ờ, ờ, có thể lắm! – Kan Tô do dự đáp – Cái vụ đó thiệt tình là... tao cũng không chắc lắm.

Kăply ngạc nhiên thấy Kan Tô lộ vẻ phân vân khi kết tội Steng:

- Hồng lẽ mày không tin nó là người của trùm Bastu?

- Chắc, chuyện đó khó nói lắm! – Kan Tô ngập ngừng chuôi năm ngón tay vào mái tóc bù xù – Theo tao biết, từ trước tới nay trường Dămri chưa bao giờ nhận học sinh phe Hắc Ám.

- Láo toét! – Kăply gầm lên, trông nó như một con quạ đang nổi khùng – Chính thằng Suku kể với tao là trùm Bastu và hầu hết bọn sứ giả của hắn đều xuất thân từ trường này mà.

- Nhưng lúc còn đi học, bọn họ chưa ngã về phe Hắc Ám. – Kan Tô bình tĩnh giải thích – Chỉ khi ra trường, Bastu và bọn tay chân của hắn mới bộc lộ khuynh hướng tối tăm đó.

Kan Tô nhún vai:

- Nhưng dù thằng Steng có phải là người của Bastu hay không, tụi mày cũng tuyệt đối không nên dây dưa với nó.

- Ai mà thêm dây với nó! – Kăply cáu kỉnh – Hạng người như nó khi ra trường thế nào cũng về phe với Bastu. Tao nói đồ có sai, để rồi mày xem!

Kan Tô vẻ như đã chán nói về Steng. Lúc này đầu óc nó đang bị đốt nóng bởi một thằng nhãi khác. Nó đưa tay sờ rằm bộ mặt lốm đốm như da beo, nói giọng hậm hực:

- Khi nào tụi mày gặp lại thằng Suku, bảo là tao và thằng Y Gok gửi lời hỏi thăm nó nhé!

Chương 12: Bùa Yêu

Hiệu trưởng N’Trang Long đến lớp Cao cấp 1 đúng vào lúc Kăply và Mua đang hồi hộp đứng quay mặt vào nhau trước chiếc ghế bành của thầy Hailixiro, ngờ y chang hai con gà chọi chuẩn bị xáp lá cà.

Thầy Hailixiro khoe rằng những phù thủy giỏi giang như thầy có thể dùng ý nghĩ trò chuyện với một phù thủy khác đang ở cách xa hàng ngàn dặm, nhưng với những đũa mới chân ướt chân ráo đến với môn Thần giao cách cảm như tụi nó, đứng đối diện nhau mà đọc được ý nghĩ trong mắt nhau đã là hết chê rồi.

Kăply không biết môn Thần giao cách cảm hay ho đến mức nào, nhưng khi nghe thầy kêu nó và Mua lên bâng, nó đã than trời trong bụng. Kăply biết khi đứng trước mặt Mua, nhất là buộc phải nhìn thẳng vào đôi mắt của nhóc bạn khả ái theo yêu cầu của thầy Hailixiro, tâm trí nó không thể nào tập trung được.

Quả nhiên, có đến một, hai phút, Kăply trần trần nhìn Mua, nghe trái tim giần giật như có ai bóp lấy. Mồ hôi chảy thành dòng trên trán, Kăply ấp úng nhắm đọc thần chú, biết chắc là mình đọc trật lất.

Kăply đọc câu nọ xọ câu kia, mắt vẫn lom lom dán chặt vào đôi môi đang mấp máy của Mua, tự hỏi tại sao con nhóc này sún răng mà duyên dáng dữ vậy.

Như nhận ra thái độ không bình thường của Kăply, nhóc Mua ngạc nhiên hỏi “Bạn làm sao vậy?”.

Kăply giật mình khi nghe thấy câu hỏi của Mua vang lên trong đầu. Nhưng rồi nó hiểu ngay là Mua đã phát huy được câu thần chú thầy Hailixiro vừa dạy. Kăply rất muốn trả lời là tại nó mẩn Mua ghê lắm, đứng đối diện với Mua như thế này nó xúc động quá nên chẳng nhớ gì bài học hết trơn, nhưng nó chẳng thể nào truyền ý nghĩ của mình đi được.

Dĩ nhiên là Mua chẳng biết được Kăply đang nghĩ gì. Nên nó lại giương mắt ếch “Tại sao tôi không nghe được ý nghĩ của bạn?”.

Kăply như điên lên trước câu hỏi của Mua. Nó giận là mình đã run quá, đến mức quên bém mắt câu thần chú vừa học. Nếu không, bữa nay nó đã có thể nói với Mua bao nhiêu là điều. Nhìn bộ mặt ngẩn ra như chờ đợi của cô bạn, Kăply muốn ngoác mồm rộng lên hết sức nhưng cuối cùng nó kềm lại được, ngo ngoay đầu một cách khờ sờ và bất lực.

Kăply nhận ra ánh mắt của Mua càng lúc càng lộ rõ vẻ thương cảm, cứ như thể con nhóc đang nghĩ Kăply là một thứ cóc nhái gì đó và điều đó khiến Kăply muốn khuy xuống sàn quách cho xong. Ngay lúc đó thì thầy N’Trang Long xuất hiện.

Kăply phát giác ngay lập tức sự có mặt của thầy N’Trang Long mặc dù nó không dám rời mắt khỏi gương mặt của Mua. Nó vẫn nhìn chăm chăm cô bạn gái, vẫn lải nhải câu thần chú sai bét và thầm mong thầy Hailixiro đuổi cổ nó về chỗ lẹ lẹ cho rồi.

Đang nghĩ lan man, Kăply chợt giật nảy người khi nghe giọng nói trầm ấm của thầy Hailixiro vang lên trong đầu:

- Trò K’Brêt, thầy hiệu trưởng N’Trang Long đang quan sát trò đó.

Kăply đang thắc mắc không hiểu thầy Hailixiro chen vô buổi thực tập của nó làm chi và thông báo điều đó với nó nhằm mục đích gì, bỗng nghe thầy nói tiếp:

- Từ nãy đến giờ ta biết tông trò đang nhằm lẫn lung tung nên không thể gửi ý nghĩ của trò đến người khác. Vì vậy, trò hãy im lặng nghe ta nói đây.

Thầy Hailixiro định giờ trò gì vậy há? Kăply bần khoăn nhũ bụng và bắt giác vênh tai về phía chiếc ghế bành, quên khuấy tiếng nói của thầy Hailixiro tự vang lên trong đầu nó như thể thầy đã bí mật đặt một cái loa trong đó.

- Thầy N’Trang Long vừa bàn bạc với ta về trò và trò K’Brăk. – Giọng thầy Hailixiro cất lên đều đều – Ý thầy N’Trang Long là muốn chuyển hai trò sang lớp khác. Nhưng ta thì... ta muốn hai trò tiếp tục học với ta. Ta rất mến hai trò và ta tin chỉ có ta mới giúp hai trò khôi phục năng lượng pháp thuật một cách hiệu quả. Trò nghĩ thế nào?

Sực nhớ ra Kăply còn lâu mới trả lời được, thầy Hailixiro vội nói thêm:

- Ta quên là trò không thể trò chuyện bằng ý nghĩ. Ta thông báo với trò điều đó để trò và trò K’Brăk liệu mà ăn nói với thầy N’Trang Long. – Thầy Hailixiro ngập ngừng một chút rồi nói tiếp – Ta nghĩ ngay cả trò Mua cũng muốn trò ở lại lớp Cao cấp 1 này đó.

Bỏ xù rồi! Kăply đâm hoảng trước câu nói sau cùng của thầy Hailixiro, suýt chút nữa nó đã bắn người lên. Như vậy là từ bữa đó đến nay, mình không lo học chi lo ngồi liếc nhò Mua, chắc ông nhìn thấy hết ráo. Ý nghĩ đó khiến mặt Kăply đỏ rần tới mang tai.

- Có chuyện gì thế, K’Brêt?

Tiếng nhò Mua sừng sốt, chắc nó không hiểu tại sao mặt mày thẳng Kăply tự nhiên đâm sượng ngắt như vậy. Nhưng câu thắc mắc của Mua nhanh chóng bị bóp nghẹt bởi cái giọng sang sảng của thầy Hailixiro, lần này thì Kăply nghe rõ thầy thốt ra thành lời:

- Thôi, kết thúc được rồi. – Thầy Hailixiro khoát tay – Trò Mua về chỗ đi. Còn trò K’Brêt, thầy hiệu trưởng muốn nói chuyện với trò đó.

Bây giờ Kăply mới nhìn thấy thầy N’Trang Long. Thầy cao lớn, đứng nhô lên bên chiếc ghế bành thầy Hailixiro đang ngồi như một ngọn tháp. Đôi mắt thầy to như lục lạc, hai sợi ria đen rậm bờ ngang dưới chóp mũi ngó hệt hai con sâu róm, trong khi hàm râu quai nón phủ kín cằm lại có màu vàng hoe và xoắn tít thò lò. Thầy không đội nón nên Kăply thấy rõ mái tóc vàng của thầy chải lật ra sau, để lộ vầng trán nhìn sơ cũng biết là rất thông thái.

Thầy N’Trang Long mặc áo chùng màu tím sẫm, rất nhiều nếp gấp bởi quá rộng, bên dưới thò ra hai bàn chân với những ngón rất dài và điều khiến Kăply tá hỏa là không thấy xỏ giày dép gì ráo trọi.

Vóc người cao lớn đối với thầy N’Trang Long có vẻ không phải là một gánh nặng gì ghê gớm. Thầy nhích về phía Kăply với bước chân nhẹ nhàng và giọng thầy cất lên cũng nhẹ nhàng không kém:

- Thế nào hờ K’Brêt? Trò và trò K’Brăk đi học lại mấy ngày nay có theo kịp chương trình không?

Câu hỏi của thầy hiệu trưởng cực kỳ đơn giản và rõ ràng. Nhưng Kăply lại lộ vẻ bối rối ra mặt. Tụi bạn ngồi dưới tròn xoe mắt khi thấy nó cứ xoắn chặt hai tay vào nhau, làm như đang đứng trước một bài số học hóc búa.

- Thế nào hở trò? – Thầy N’Trang Long cúi nhìn K’Brêl, lặp lại câu hỏi, về dò xét và ngạc nhiên.

- Dạ... ờ... ờ... theo con nghĩ thì... dạ... ờ... ờ...

Kăply lấp bắp, mặt dần ra, không biết nên đáp như thế nào thì mới được thầy cho học tiếp lớp Cao cấp 1. Có lúc, nó đứng im, nín thở, chờ xem có tiếng nói của thầy Hailixiro vang lên trong đầu nó không nhưng nó thất vọng thấy thầy Hailixiro chẳng chịu mách nước gì cả. Chắc thầy sợ thầy hiệu trưởng phát hiện! Kăply nhủ bụng và giương đôi mắt mà nó đoán chắc là vô cùng ngốc nghếch lên nhìn thầy N’Trang Long.

Bất gặp cái nhìn của Kăply, thầy N’Trang Long mỉm cười:

- Như vậy chắc là trò và trò K’Brăk không khó khăn gì để theo kịp chương trình?

- Không, không phải đâu, thưa thầy! – Đột nhiên Kăply đâm hoảng, nó vùng kêu, có cảm giác mình vừa đặt chân vào bẫy sập và cơ may sắp vượt khỏi tay – Tụi con gặp rất nhiều khó khăn ạ. Tụi con quên sạch hết mọi thứ, thầy ơi.

Như sợ thầy hiệu trưởng không tin, nó sốt sắng thông báo:

- Hôm trước con đã biến con thần lẩn thành một thứ quái vật rất kinh tởm, cả lớp bạn nào cũng nhìn thấy hết đó thầy.

Kăply chắc mồm khai ra như vậy, thầy hiệu trưởng sẽ cho nó và Nguyên ở lại lớp Cao cấp 1 để thầy Hailixiro tiếp tục giúp đỡ tụi nó. Nào ngờ nghe nó tá oán, thầy N’Trang Long gục gặc đầu:

- Nếu đúng như vậy, trò và trò K’Brăk tiếp tục theo học ở lớp Cao cấp 1 cũng chẳng có ích lợi gì. Tuần sau, ta sẽ chuyển mấy trò qua lớp khác.

Mặt Kăply nhanh chóng chây xệ xuống. Nó liếc về chỗ chiếc ghế bành, thấy thầy Hailixiro nhìn nó với vẻ mặt oán trách mà người ta thường đeo vào những ngày người yêu đi lấy chồng.

Kăply đứng như trời trồng, không biết phải làm gì hay nghĩ gì. Cho đến khi thầy Hailixiro cất cái giọng hậm hực hiềm hoi bảo nó về chỗ, Kăply mới choàng tỉnh và đau đớn biết mình vừa trải qua những sai lầm ngu ngốc nhất trên đời.

Kăply ngồi đằng sau lâu đài K’Rahlan, mông dán xuống cỏ, lưng tựa vào bờ rào, ngẩn ngơ ngắm những đám mây trôi lơ lửng trong nắng chiều bên trên ngọn đồi.

Chưa bao giờ Kăply đi đâu mà không có Nguyên bên cạnh. Nhưng bữa nay buồn quá, nó một mình lên ra đây để yên tĩnh thả hồn lang thang cùng mây gió.

Tuần sau nó và Nguyên sẽ chuyển sang lớp khác, “xưa nay thầy hiệu trưởng đã quyết định thì trời có sập cũng không thay đổi được”, chính Kan Tô đã xác nhận với nó bằng giọng chắc như đinh đóng cột. Mà tuần sau có nghĩa là ngày mốt. Có nghĩa là chỉ còn khoảng hai ngày nữa thôi, nó sẽ không còn được học chung với Mua, không còn nghe Mua thủ thi bên tai bằng cái giọng ngân nga như hát, không còn nhìn thấy hai cái bím tóc mỗi lần lúc lắc y như quất vào tim nó và nhất là không còn được hỏi hớp đến đố bụng mặt mỗi khi nhìn Mua nhe răng sún ra cười.

Nhưng điều khiến Kăply bức mình nhất là Nguyên tỏ vẻ thờ ơ hết chỗ nói trước quyết định đột ngột của thầy N’Trang Long. Với Nguyên học lớp này hay lớp nọ chẳng có gì khác biệt, mặc dù Nguyên công nhận thầy Hailixiro là một giáo sư dễ chịu quá xá cỡ, nếu không muốn nói là có cảm tình đặc biệt với tụi nó.

“Đồ ngu! Dù mày có khoái thầy Hailixiro và dù ông có quyền luyện tui mình tới đâu thì ông cũng không thể giúp tui mình có đủ năng lực để chống chọi lại Baltalon được, hông lẽ mày không nhận ra điều đó?”, Nguyên đã neho mất nhìn Kăply, khinh khinh giờ giọng đại ca khi Kăply xúi nó nài nỉ thầy hiệu trưởng cho hai đứa ở lại lớp Cao cấp 1.

Bây giờ ngồi một mình sau dôi, nhớ lại thái độ khăng khăng của Nguyên hồi sáng, Kăply vẫn còn tức lộn ruột. Nhưng kệt nổi, nó lại không thể nói thẳng với Nguyên cái lý do thật sự khiến nó muốn tiếp tục học với thầy Hailixiro. Tất nhiên là Kăply có khoái thầy thiệt, nhưng chỉ khoái sơ sơ thôi. Chính nhờ Mua mới làm nó khoái đến mức chẳng muốn chuyển đi đâu hết trơn.

Ngồi nghĩ ngợi lan man một hồi, Kăply bỗng phát hiện ra dạo này nó có nhiều thay đổi quá. Nó thấy nó lạ ghê. Trước đây, gần như nó không hề giấu Nguyên một điều gì, kể cả chuyện nó lớn tông ngồng rồi mà thỉnh thoảng vẫn tè trong khi ngủ. Vậy mà bây giờ chuyện nó vô cớ thích nhờ Mua, nó lại thấy khó mở miệng quá sức. Hồi trưa, lúc chỉ còn hai đứa trong phòng, đã mấy lần nó định tâm sự với Nguyên về chuyện này nhưng cứ mỗi lần sắp sửa hé môi, người nó đột nhiên căng thẳng như sắp sửa phát nổ và tiếng nói của nó lập tức bị một bàn tay vô hình chặn ngang họng.

Với thằng bạn thân thiết nhất đời là Nguyên mà Kăply còn không thổ lộ được, nó biết là còn khuya nó mới có thể bày tỏ nỗi lòng với Êmê và K'Tub. Chết thật, vậy mình phải làm sao há? Giật mình nhớ ra nó chỉ còn một ngày được ngồi cạnh Mua nữa thôi, Kăply thầm la lên và thò tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc, không hay biết nó vừa bắt chước cử chỉ của Nguyên mỗi khi thằng này bực dọc hay bối rối. Và vì cái trò dứt tóc không phải là động tác quen thuộc nên đáng lẽ dứt một sợi như bạn nó thì Kăply nhờ cả một túm tóc như người làng Ke nhờ củ cái.

Kăply đau đến mức nó phải nhắm tịt mắt, miệng la oai oái.

- Gì thế hở anh K'Brê?

Kăply mở choàng mắt, thấy Suku đang đứng nhìn nó với vẻ mặt kỳ quái như thể vừa bắt gặp một con lợn nhảy múa.

- Ờ, có gì đâu! – Kăply bẽn lẽn bỏ tay xuống.

- Em thấy anh đang nhờ một đồng tóc mà. – Mắt Suku vẫn trở ra – Ủa, mà sao anh ra đây ngồi một mình vậy?

Kăply không trả lời, chính xác là không biết làm sao trả lời. Nó tặc lưỡi lảng sang chuyện khác:

- Suku nè.

- Gì hở anh K'Brê?

- Cái vụ... cái vụ... – Đột nhiên Kăply trở nên ấp úng, y như thể có một quả chanh chẹn ngang họng.

- Cái vụ gì hở anh?

Suku ngồi xuống cạnh Kăply, thân mật hỏi. Kăply liếc mớ tóc xanh rêu mềm mại rũ lòa xòa trên gương mặt sáng sủa của thằng nhóc, bối rối nói:

- Ý anh muốn hỏi về cái vụ... cái vụ bùa yêu của em ấy mà.

Suku giật mình khi nghe Kăply hỏi chuyện này. Nó nhìn Kăply bằng ánh mắt dò hỏi:

- Bộ anh nghe thằng K’Tub bôi bác gì em hả?
- Đầu có.

Tất nhiên Suku chẳng đời nào tin lời Kăply. Khuôn mặt trắng trẻo của nó lập tức ửng lên:

- Anh đừng có nghe thằng K’Tub. Bao giờ mà nó chẳng bịa ra chuyện để chế nhạo em. Đó là niềm vui xấu xa của thằng khi đó mà.

Kăply nhớ đến bộ mặt lổm đổm của Kan Tô và cái đầu trọc lóc của Y Gok trong lớp, thầm nghĩ K’Tub chắc không phải là đứa khoái phao tin thất thiệt. Nhưng đang có chuyện nhờ cậy Suku, Kăply chỉ tùm tùm:

- Vậy hả?
- Em nói thiệt đó. – Nụ cười mím chỉ của Kăply khiến Suku tức tối gân cổ – Sản phẩm pháp thuật của em xưa nay là mặt hàng uy tín mà. Bộ anh tưởng thu được 10.000 năpken của bọn học trò keo kiệt trường Đămri dễ lắm hả? Nếu sản phẩm của em mà không có chất lượng, đừng hòng bọn trùm sò đó nhả ra một xu. Riêng về mặt hàng bùa yêu, em làm ra bao nhiêu cũng cung cấp không đủ. Thậm chí những đứa đã mua hôm trước, hôm sau còn chạy tới mua thêm...
- Nếu bùa của em hiệu nghiệm thì khách hàng việc quái gì phải mua thêm lần nữa? – Kăply nghi ngờ nhìn thẳng nhóc.

Câu hỏi cắc cớ của Kăply chẳng khiến Suku lúng túng mấy may. Nó tỉnh khô:

- Ai biết được tụi lôm côm đó muốn gì. Tụi nó mua mười lá bùa để tán tỉnh mười đứa con gái khác nhau, làm sao em biết!

“Chắc chẳng đứa nào chơi ngu như vậy”, Kăply nghĩ bụng nhưng không nói ra.

- Bùa của em dùng như thế nào? – Kăply tò mò.

- Dễ lắm, anh K’Brê! – Như được gãi trúng chỗ ngứa, giọng Suku bắt đầu toát ra hơi hướm quảng cáo – Mua một lá bùa rồi dán vô người. Vậy thôi, cực kỳ tiện lợi và đơn giản.

Kăply chớp mắt:

- Thế rồi sao?
- Còn sao nữa! – Suku toét miệng cười – Dán bùa xong, thích đứa nào mình cứ chăm chăm vô mắt đứa đó, thế là nó mê mình tít thò lò. Lúc đó mình bảo gì nó nghe nấy.

Kăply nghe tim đập thình thịch:

- Nếu mình rủ nó đi chơi?

- Nó sẽ đi ngay.

- Minh nói mình khoái nó?

- Nó sẽ bảo nó khoái mình gấp bội.

Kăply nuốt nước bọt:

- Còn như mình cầm tay nó?

- Dĩ nhiên nó sẽ cầm lại tay mình.

Suku xác nhận rất chi hùng hồn. Đang hăng hái quảng cáo, thỉnh thoảng nó khựng lại, dòm lom lom vô mặt Kăply:

- Ủa, bộ anh đang khoái con nhỏ nào há?

Kăply cắn môi, quay mặt đi chỗ khác:

- Ờ.

- Nhỏ nào vậy? – Suku thắc mắc.

Trong một thoáng, gương mặt Kăply chuyển đủ bảy sắc cầu vồng. Nó ngẩn ngừ một lát rồi đưa tay bịt miệng và từ trong lòng bàn tay nó, Suku nghe văng vẳng có tiếng vọng ra, rên rĩ như tiếng dế:

- Nhỏ Mua.

- Chị Mua? – Suku há hốc miệng – Sao lại là chị Mua được? Hồng lẽ cả anh lẫn anh K’Brăk đều khoái chị Mua?

Suýt chút nữa Kăply đã diễn tiết phụn ra chuyện thằng K’Brăk hiện nay thực ra không phải là thằng K’Brăk. Thằng K’Brăk chính hiệu hiện đang lang thang đầu đó ở làng Ke. Còn thằng K’Brăk bây giờ chẳng liên quan gì đến nhỏ Mua hết, thậm chí còn không nhớ ra nhỏ Mua là ai.

- Anh K’Brăk thực ra đâu có thích chị Mua. – Kăply bình tĩnh nói, cuối cùng nó cũng đã làm cho cái đầu nó nguội lại – Ảnh chi khoái mỗi chị Êmê thôi.

- Ờ. – Cặp mắt long lanh của Suku lẩn qua lẩn lại như hai giọt nước – Vậy mà hể ai nhắc đến chị Mua là chị Êmê lại nổi giận đùng đùng. Thiệt vớ vẩn hết chỗ nói!

Suku cao hứng đập bốp lên vai Kăply:

- Nếu anh K’Brăk không dính dáng gì vào đây thì quá đơn giản. Ngay từ lúc này, anh đã có thể ngủ ngon rồi, anh K’Brêt.

Vừa nói Suku vừa cho tay vào túi lỏ ra một lá bùa chẳng rõ làm bằng thứ gì, trông xù xì và nhóp nhóp, nồng nặc mùi cỏ xạ hương lẫn mùi lá húng tây. Lá bùa hình chữ nhật, bề bằng bàn tay, màu xin như đất, khi cầm trên tay thiết tình là Kăply phải nín thở khi liên tưởng đến miếng keo diệt ruồi.

Ngày hôm sau, Kăply dậy thật sớm, khoải chỉ dán lá bùa yêu lên lưng trước khi mặc áo và lập tức nhận ra mình đang trải qua những khoảnh khắc đầu tiên của buổi sáng trong một tâm trạng bồn chồn khó tả. Đạo gần đây, tới giờ đi học chỉ có Nguyên và nó kéo nhau ra khỏi tòa lâu đài (Êmê, K’Tub và Suku không đi cùng tụi nó đến trường như ba ngày đầu nữa) và thường bao giờ nó cũng lè mề đến mức Nguyên phải cúi tiết giục già năm lần bảy lượt.

Nhưng sáng nay dòng đời rõ ràng là đã trôi theo hướng khác.

- Lẹ lên, Nguyên! – Kăply sốt ruột kêu inh ỏi – Trong nhà tắm có gì hay ho mà mày chết đi trong đó thế?

- Còn sớm mà. – Tiếng Nguyên vọng ra.

- Còn sớm cái đầu mày! – Kăply rít lên – Mày khoải làm con rùa thì tao đi trước à.

Nguyên bước ra, tay sửa lại nếp áo chùng, mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ:

- Mày siêng lên tự bao giờ thế hả? Giờ này vác xác đến trường làm cái quái gì?

- Tao... tao... – Ánh mắt của Nguyên làm Kăply chột dạ, ấp úng mãi nó mới nghĩ được câu trả lời – Tao... không muốn đụng đầu thằng Steng ngoài sân trường.

Có vẻ Kăply không thể nghĩ ra cách giải thích nào tuyệt chiêu hơn được nữa. Cái tên Steng đập vào tai Nguyên không khác gì một nhát búa.

- Vậy thì đi!

Nguyên vừa nói vừa quơ chiếc cặp trên bàn, hấp tấp bước ra cửa, bụng chỉ mong những toan tính của thằng Kăply nếu không hoàn toàn chính xác thì cũng dừng đến nỗi hoàn toàn trật lất.

Cho đến khi trường Đămri hiện ra trước mặt, Kăply luôn luôn vượt lên trước Nguyên và thật hên cho Kăply là khi tụi nó băng ngang sân trường, thằng Steng mới bắt đầu lò dò vào cổng. Cực kỳ khoái chí khi nghe tiếng kêu í ới của thằng Steng rớt lại tuốt đằng sau, Nguyên không nghĩ ngờ gì về chuyện tại sao bữa nay thằng Kăply đầu óc trống rỗng lại nghĩ ra được một cái mẹo hay quá mạng như vậy. Kăply vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã quét mắt về chỗ ngồi của mình, mừng rơn khi trông thấy hai cái bím tóc của Mua đang lúc lắc ngay bên cạnh.

Nó hăm hờ ngồi vào chỗ, lén thò tay ra sau lưng áo sờ rầm xem lá bùa còn ở đó hay không rồi hí hửng quay sang Mua. Nhưng khi Mua ngược lên thì nó vụt quay mặt đi.

Kăply đã đổi ý rồi. Nó sực nghĩ ra không dại gì nhìn vào mắt Mua và rù Mua đi chơi trong lúc lớp học chuẩn bị bắt đầu và thầy Hailixiro sắp sửa xuống tới. Thời cơ đang ở trong tay nó (chính xác là đang ở trên lưng nó), nó muốn chớp lấy lúc nào cũng được, chẳng việc quái gì phải thúc ép vận may của mình.

Kăply nghĩ vậy, và tự tán thưởng sự thông minh của mình bằng cách quay sang Nguyên, nhe răng ra cười.

- Cười nhạo gì đó máy? – Nguyên nhìn chòng chọc vào mắt bạn, cau mày gắt.

- Nhạo gì đâu!

- Đồ ngu! – Thình lình Nguyên gầm lên – Không nhạo sao lại nhe răng khi ra cười trong lúc này?

- O, ơ...

Kăply ngó ra, không hiểu tại sao thằng bạn mình lại vô cớ xằng giọng như người phát rồ vậy. Nó muốn cự lại sự quát tháo vô lối của Nguyên nhưng liếc thấy bộ mặt quạu quọ quá xá khó ưa của thằng này, nó đành bầm bụng ngó lơ chỗ khác, không muốn tự nhiên làm lùm xùm trong lớp.

Đúng lúc đó, lớp học bỗng nhiên tối sầm như mặt trời bị mây che khuất. Kăply ngẩng mặt ngó ra, ngạc nhiên thấy một thứ gì đó có vẻ như là một đám mây màu đỏ chần gần sát cửa ra vào. Phải chớp mắt hai ba cái và khi nhận ra cái đầu hói quen thuộc bên trên đám mây đó, Kăply mới biết là thầy Hailixiro vừa tới.

Thầy tươi cười đứng đó, đưa đôi mắt vui vẻ nhìn khắp lớp một lượt rồi mới khệ nệ khuôn cái tảng thịt hơn một trăm ký chậm chạp lê về chỗ chiếc ghế bành giữa lớp.

Nhìn thầy hí hoáy nhét người vào giữa hai tay ghế, Kăply phì cười nhủ bụng: Ông vắt và với mớ thịt nung núc của ông chi vậy há? Ông giỏi môn Biển sao ông không biến mình ốm nhom ốm nhách như thằng Steng có phải hơn không!

Như đọc được ý nghĩ nhạo báng của Kăply, sau khi nhốt được mình vào ghế, thầy Hailixiro lập tức bắn tia nhìn về phía nó:

- Trò K’Brét lên đây.

Kăply hồi hộp bước ra khỏi chỗ, bụng giật thon thót, thăm trấn an: Theo những gì mình đã học về môn Thần giao cách cảm thì nếu mình không truyền ý nghĩ đi thì người khác đâu có thể đọc được những gì trong đầu mình. Hồng lẽ thầy Hailixiro siêu đến mức cỡ nào ông cũng đọc được?

- Thưa thầy...

Kăply đứng trước chiếc ghế bành, lí nhí trong khi cổ tinh cúi gầm đầu xuống đất.

Thầy Hailixiro chép miệng:

- Ta vô cùng thất vọng khi cuối cùng trò và trò K’Brăk sẽ không còn học với ta.

- Thưa thầy, tụi con rất muốn được học với thầy. – Kăply thờ phào khi biết thầy Hailixiro chỉ muốn nhắc đến chuyện hôm qua – Nhưng thiệt sự là tụi con không biết phải nói với thầy hiệu trưởng như thế nào. Nếu thầy bày cho tụi con...

- Bây giờ thì muộn rồi. – Từ trong chiếc ghế bành bay ra một tiếng thờ dài – Ta không có cách nào giữ mấy trò lại được. Chỉ mong một ngày nào đó mấy trò có dịp quay trở lại học với ta. Có lẽ mấy trò không biết được ta yêu quý mấy trò như thế nào đâu.

Giọng nói đượm tình cảm của thầy Hailixiro khiến Kăply không thể không ngược mắt lên. Nó cảm động nói:

- Thưa thầy, con và K’ Brăk cũng quyến luyến thầy.

- Trò nói xạo cái gì đó? – Thầy Hailixiro bắt thần nghiêng răng trèo trẹo, vẻ thân thiện thường ngày trên mặt thầy như có ai vừa lấy giẻ chùi mắt – Trò tưởng

là ta có thể tin những lời nói xằng của trò hả?

Mặt Kăply lập tức trắng bệch ra như giấy. Nó lăm lét nhìn đôi mắt đang long lên giận dữ của thầy Hailixiro, lo lắng cố nhớ mình có vừa thốt ra câu gì ngu ngốc hay không.

Bọn học trò ngồi bên dưới cũng kinh ngạc không kém gì Kăply. Từ hồi đầu năm đến giờ, tụi nó chưa từng thấy thầy Hailixiro phát khùng như thế bao giờ. Trong tất cả các giáo sư ở trường Đămri, thầy Hailixiro luôn được học trò ca tụng là vị giáo sư hiền hòa, vui tính và dễ gần nhất. Cho nên khi thầy đột ngột phát cáu lên, bọn học trò có cảm tưởng thầy đang đeo lộn bộ mặt của ai đó.

Bộ mặt đó lúc này gần như chồm sát vào mặt Kăply và từ trong cái cổ họng to bành vằn những gân đỏ của thầy phát ra tiếng hỗn hển như một con quái vật đang thờ:

- Trò... trò còn đứng đó giương cặp mắt gớm ghiếc ra nhìn ta nữa hả? Có cút về chỗ đi không?

Kăply đi như trong cơn mộng du, và thiệt tình là nó cũng không nhớ mình đã trở về chỗ ngồi bằng cách nào. Bọn học trò tò mò dồn mắt theo từng bước chân của nó, thắc mắc hồng biết thằng khi này đã làm cái quái gì đến nỗi một ông thầy hiền lành nhất thế giới như thầy Hailixiro phải mất bình tĩnh dữ vậy.

- Mày đã nói bậy bạ gì với ông vậy hả? – Tiếng Nguyên thì thảo bên tai Kăply.

- Tao có nói gì bậy bạ đâu. – Kăply tắc lưỡi đáp, giọng chưa hết hoang mang – Tao chỉ bảo là tao và mày rất quyến luyến ông thôi. Tao nói là tụi mình rất muốn tiếp tục học với ông.

- Nếu K’Brêt chỉ nói vậy có lý nào thầy lại nổi điên! – Tiếng Mua bên cạnh cất lên đầy ngờ vực.

Kăply quay sang nhò bạn:

- Tôi nói vậy thật mà.

Đôi mắt tròn xoe của Mua khiến Kăply đột ngột mất tập trung. Trong một thoáng nó quên bém nó đang thanh minh chuyện gì, quên cả cái quyết định sáng suốt khi nãy, thậm chí có vẻ nó cũng không nhớ mình đang ở đâu. Nó đăm đăm nhìn vào mắt nhò bạn, nghe những lời quảng cáo mùi mẫn của Suku kêu ong ong trong đầu, và phân vân hạ giọng:

- Mua nè.

- Gì?

- Lát nữa Mua đi chơi với tôi không? – Liềm đôi môi khô rang, Kăply thấp giọng thêm một chút nữa để Nguyên đừng nghe thấy.

Đang hí hửng chờ lời tiên đoán “nó sẽ đi ngay” của Suku ứng nghiệm, Kăply bỗng tái mét mặt khi nghe Mua bắt thần tru tréo:

- Cái gì? Bạn rủ tôi đi chơi? Trời đất, bạn điên quá sức rồi, K’Brêt!

Kăply càng chết điếng khi tiếng thét oang oang của Mua khiến cả lớp giật mình ngoảnh nhìn và gần như ngay lập tức hàng loạt tiếng cười hi hi hỏ hỏ há há vang lên. Lớp học bỗng chốc náo loạn như một cái trại gà.

Nguyên dờ mặt nhìn Kăply, chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì thầy Hailixiro đã xuống tới, tha theo cả chiếc ghế bành sau môn.

- Làm gì mà quang quác lên thế, Mua? – Thầy nhíu mày, tia nhìn xẹt qua xẹt lại giữa hai đứa học trò.

- Thưa thầy, K’Brêt rủ em bỏ học đi chơi. – Mua tổ cáo, môi mím chặt giận dữ, mắt vẫn không rời gương mặt xanh lét xanh lét của Kăply. Nó nói thêm bằng giọng độc ác – Bạn ấy không biết mình là một con cú hôi hám ạ.

Nhận xét của Mua như một mũi dùi xuyên qua ngực Kăply. Nó nghe tim mình đau nhói, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Giọng nói hiền từ của thầy Hailixiro vang lên trên cái nền âm thanh hỗn độn đầy những lời bình phẩm nhí nhỏ và những tràng be be rất chi là phần khích của đám học trò chung quanh:

- Thi đã có sao đâu, Mua. Hồi ta còn bé, ta cũng từng rủ bạn gái trốn học đi chơi như trò K’Brêt vậy mà.

Kăply ngược nhìn thầy Hailixiro bằng ánh mắt căm kích:

- Thưa thầy, con có rủ bạn Mua đi chơi nhưng không phải đi trong giờ học ạ.

- Lão toét! – Mắt thầy Hailixiro lóe lên, vẻ hiền lành biến mất, và như khi nãy, thầy thoát nổi khùng, chiếc áo chùng đỏ bay phàn phật dù chẳng có một cơn gió nào – Trò tính giờ trò gian dối trước mặt ta hả? Cút ra khỏi lớp ngay! Ta không muốn thấy bộ mặt xảo trá của trò nữa!

Thầy dùng dùng chỉ tay ra cửa, hét vang:

- Cút ngay lập tức!

Rồi trước những gương mặt ngơ ngác của đám học trò, thầy quay ngoắt người lại, lạch bạch đi lên bâng, chiếc ghế lúc lắc dữ dội sau môn khiến thầy ngó giống hệt một con rùa khổng lồ.

Nước mắt ứa ra tức tưởi, Kăply quơ vội lấy cặp, không nhìn ai, bỏ chạy ra cửa.

Kăply cắn môi muốn rướm máu, tiếp tục vừa chạy vừa khóc, tự thề độc trong lòng nếu nó còn quay lại trường Đămri thêm một lần nào nữa, trời sẽ sập ngay chóc xuống đầu nó, cho dù vì vậy mà nó sẽ không học thêm được chút pháp thuật nào và sẽ bị Baltalon xé xác ra làm trăm mảnh.

Nhưng Kăply chưa kịp ra tới cổng bỗng nghe tiếng thầy Hailixiro gọi lớn phía sau:

- Trò K’Brêt, quay lại đi! Ta xin lỗi trò, nhưng trước khi vào lớp trò nhớ gỡ lá bùa gây gỗ sau lưng trò vứt đi đã!

Kăply đứng lại, tự nhiên thêm buột ra một tiếng chửi bậy bạ quá sức. Nó không tin Suku cố tình hại nó nhưng cái tật hậu đậu của thằng này đã gây ra những hậu quả thê thảm đến mức nó có đủ lý do để nhai xương thằng nhóc khi gặp lại. Bây giờ thì Kăply hiểu ra tại sao hể nó nhìn vào mắt ai, người đó liền nổi cáu lên với nó.

Lễch thếch trở vào lớp với bộ mặt đỏ bừng, và cũng như khi đi ra, Kăply cắm đầu xuống đất không dám nhìn ai.

Đầu Kăply càng cúi thấp hơn nữa khi lời trêu ghẹo của thằng Kan Tô vang lên như ngọn roi quất ngang lưng nó:

- Muốn rủ Mua đi chơi thì mày phải xài bùa yêu mới đúng, chớ sao lại xài bùa gây gỗ hờ K’Brêt?

Kăply có cảm tưởng mọi người đang muốn đìm chết mình, nhất là khi nó vừa rón rén ngồi vào chỗ đã nghe thấy tiếng thằng Nguyên cự nự:

- Thằng ngu! Mày kiếm lá bùa bá láp đó ở đâu ra thế hả?

Mặt mày sượng ngắt, Kăply đáp lời bạn bằng cách gục đầu xuống hai cánh tay đang khoanh tròn trên bàn, cảm thấy nếu trước đây nó đã từng gặp phải cảnh ngộ éo le thì cũng chẳng thấm tháp gì so với lúc này.

Một bàn tay đặt lên tay Kăply làm nó rúm người lại. Nó muốn hất bàn tay đó ra kinh khủng, muốn hét lên với Nguyên rằng hãy để cho nó yên, rằng đừng đụng vào nó trong lúc này nếu thiệt sự còn coi nó là bạn chứ không phải là đồ cóc nhái nào đó.

Nhưng ngay lập tức, Kăply bỗng dờ người ra khi sức nhớ thằng Nguyên ngồi bên trái trong khi bàn tay kia đến từ bên phải. Tim đập bình bình, Kăply chưa kịp ngẩng đầu lên đã thấy bàn tay đó bóp chặt lấy tay mình và cái giọng ngọt ngào của Mua khẽ cất lên du dương như tiếng sáo:

- K’Brêt đừng giận Mua. Cũng đừng buồn nữa nhé. Lúc nãy thực ra... thực ra...

Cả người tê rần, đầu choáng váng, Kăply hầu như không nghe Mua nói gì. Lúc này nó giống như đang rơi vào trong một giấc mơ, cảm thấy tay mình ầm áp trong tay Mua, và ngẩn ngơ tự hỏi: Rốt cuộc thì lá bùa mà Suku đưa mình là bùa gây gỗ hay bùa yêu?

Chương 13: Giáo Sư Haifai

Khi thầy N’Trang Long dừng bước trước lớp học có gắn tấm biển “LỚP CAO CẤP 2” và quay đầu bảo tội nó “Đến rồi”, cả Nguyên lẫn Kăply đều tưởng mình nghe nhầm.

Nguyên láo liên mắt nhìn quanh quất, ngơ ngác hỏi lại:

- Tụi con học lớp này hà thầy?

Trái với vẻ bề ngoài trông dữ tợn, thầy N’Trang Long dịu dàng đáp, Nguyên thấy rõ nụ cười của thầy dưới hàng ria rậm rạp và đen nhánh:

- Đúng rồi. Các con sẽ vào học lớp Cao cấp 2 của thầy Haifai.

Nguyên thò tay lên đầu tính dứt một sợi tóc nhưng sợ nhớ có thầy hiệu trưởng đứng đó liền bỏ tay xuống, bối rối nói:

- Nhưng trình độ của tụi con...

- Ta biết. – Thầy N’Trang Long khoát tay – Nhưng điều đó không quan trọng. Vì thực ra các con không cần học những môn linh tinh khác. Môn học cần cho các con trong lúc này là môn Thần chú chiến đấu. Mà môn này chỉ có ở lớp Cao cấp 2.

Trong khi thầy hiệu trưởng trao đổi với giáo sư Haifai, tụi học trò lớp Cao cấp 2 gần như nhòm cá dẩy, tò mò dán mắt vào Nguyên và Kăply, ngạc nhiên không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng lại nhét hai đứa này vào lớp tụi nó. Nói chung, tụi học trò trường Đămri không lạ gì K’Brăk và K’Brêt, những đứa nhóc nhà K’Rahlan nổi tiếng, nhất là sau vụ ba mẹ hai đứa này một chết một không tin tức. K’Brăk và K’Brêt lại là những siêu học sinh, từng dẫn đầu lớp Cao cấp 1 suốt một thời gian dài. Nhưng dù sao thì việc nhảy lớp ngay giữa năm học vẫn là chuyện chưa từng có tiền lệ ở trường Đămri.

Những tiếng xì xào bàn tán ở các dãy bàn chỉ lắng xuống khi thầy Haifai tiễn thầy N’Trang Long ra cửa rồi quay xuống lớp, đập đập hai tay vào nhau:

- Yên lặng! Yên lặng nào!

Nguyên và Kăply lúc đó vẫn còn đứng cạnh cửa ra vào, nhìn sững thầy Haifai, sợ hãi thấy thầy rất giống một con ma cả rỗng với cái đầu lưa thưa tóc, hai vành tai đeo khoen bạc, xương trán dô ra khiến cặp mắt thầy sâu hoắm và tối om om ngó y chang hai đường hầm, mũi thầy gầy khúc như vừa bước ra khỏi một trận đấu quyền Anh, và nhất là đôi môi đỏ như thoa son không bao giờ khép kín, bày ra một hàm răng nhọn hoắt như thể ba mươi hai chiếc toàn là răng nanh; đã thế lúc thầy nhíp nhíp tay, tụi nó như phát sốt khi nhìn thấy những móng tay dài ngoằng, cong vút, xanh xanh đỏ đỏ như tay một mù đồng ưa làm đom. “Minh đúng là đại ngu! Biết vậy nghe lời thầy Kăply xin thầy hiệu trưởng ở lại học với thầy Hailixiro quách cho rồi!”. Nguyên hoang mang nhủ bụng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vị giáo sư mới.

Chờ cho tụi học trò cầm miệng cá lù, thầy Haifai chọc chọc một ngón tay lêu lợt về phía Nguyên và Kăply, giới thiệu:

- Đây là trò K’Brăk và trò K’Brêt, học sinh lớp Cao cấp 1, chắc các trò cũng biết rồi. Từ hôm nay, hai trò này sẽ được đặc cách vào học lớp ta.

- Vụ này mới quá ha thầy! – Một thằng nhãi tóc xoắn tít, cặp mắt ti hí, vọt miệng bô bô, giọng không rõ khôì hải hay phật ý – Hể học sinh nào thoát chết dưới tay sứ giả của trùm Bastu là được lên một lớp hà thầy?

- Trò nói năng linh tinh gì đó, Amara? – Thầy Haifai hừ mũi – Đây là quyết định của thầy hiệu trưởng. Chắc chắn ngài N’Trang Long có lý do chính đáng khi quyết định như vậy, trò hiểu chưa?

- Dạ, chưa hiểu. – Amara bướng bỉnh, nó nheo nheo đôi mắt hí khiến chẳng ai thấy mắt nó đâu – Bộ thầy cũng cho là hai học sinh chưa học xong chương trình lớp Cao cấp 1 có thể tiếp thu nổi các môn Giải mộng, Nghệ thuật nguyên rùa, Độn thổ, Tự biến hình, Các loại thần chú bị cấm...

- Trò K’Brăk và trò K’Brêt sẽ không học các môn đó! – Thầy Haifai nóng nảy cất ngang tràng liệt kê tràng giang của Amara – Theo ý của thầy hiệu trưởng, hai trò K’Brăk và K’Brêt chỉ dự những giờ có môn Thần chú chiến đấu thôi.

Thầy Haifai đột nhiên thở phì:

- Các trò cũng biết rồi đó, lâu đài K’Rahlan là mục tiêu triệt hạ hàng đầu của trùm Bastu. Buriăk xuất hiện chưa bao lâu đã nghe nói bọn Hắc tinh tinh đang lờn vờn quanh vùng này. Theo ta nghĩ, việc trò K’Brăk và trò K’Brêt được ngài N’Trang Long đặc cách cho học môn Thần chú chiến đấu xét cho cùng cũng không có gì là lạ.

Amara vẫn chưa chịu thôi:

- Có cả Tam phù thủy Bạch kỳ lân nữa, thưa thầy. Như vậy đã chắc gì...

- Im miệng đi, Amara! – Thầy Haifai bực bội hươ hươ bàn tay đầy móng vuốt trước mặt, có vẻ tiếc là thằng Amara ngồi xa quá nên thầy không bóp cổ nó được – Chẳng lẽ chừng nào trò K’Brăk và trò K’Brêt bị phe Hắc Ám làm cho tiêu tùng, trò mới hải lòng hay sao?

Nhìn khuôn mặt dô tia của thằng Amara, đứa nào cũng biết tông là nó chưa hết bất bình trước việc Nguyên và Kăply nhảy tót vô lớp Cao cấp 2 nhưng thầy Haifai đã muốn nổi khùng lắm rồi, Amara đành hậm hực làm thinh.

- Thằng nhóc Amara nói không hoàn toàn sai đâu! Nếu hai trò kia không học qua các môn Nghệ thuật nguyên rùa, Độn thổ và Tự biến hình thì còn lâu mới lãnh hội tới nơi tới chốn môn Thần chú chiến đấu.

Một giọng nói eo éo phát ra từ chính miệng thầy Haifai khiến Nguyên và Kăply giật bắn người, suýt chút nữa ngã lắn ra đất. Mặt dờ ra, tụi nó nhìn trân trân vô mặt thầy Haifai, sừng sốt không hiểu làm sao mà thầy lại nổi hứng nói bằng cái giọng lạ hoắc lạ hươ nghe y như giọng phụ nữ, và quái đản hơn nữa là hình như thầy đang dùng cái giọng đó để hùa theo thằng Amara phản đối lại chính thầy.

Trái với Nguyên và Kăply, bọn học trò lớp Cao cấp 2 dường như chẳng coi đó là chuyện gì kỳ quái. Thằng Amara nhấp nhồm trên ghế, mặt tươi hơn hớn:

- Cô nói đúng đó cô. Con phải công nhận là cô sáng suốt hơn thầy nhiều.

- Sảng suốt cái con khi! – Thầy Haifai xăng giọng – Làm sao mà bà có thể biết được những tính toán sâu xa của ngài N’Trang Long khi nhét hai đũa nhỏ vô đây kia chứ!

Lòng đầy nghi hoặc, Nguyên và Kăply mang máng là câu đầu thầy Haifai nói với Amara nhưng câu tiếp theo hình như thầy nhằm cựa nự một quý bà nào đó.

- Hừ, tính toán với chẳng tính toán! – Như để giải đáp thắc mắc trong lòng hai đũa nhóc, thầy Haifai vừa nói xong giọng nam liền chuyển ngay sang giọng nữ, y như thể thầy đang một mình đóng hai vai trên sân khấu – Nếu không nắm vững nghệ thuật nguyên rủa thì còn chiến đấu cái mốc gì.

- Trời, cô nói chí lý quá cô ơi! – Thăng Amara lại nhảy tung tung trên ghế, tay vỗ bôm bốp.

Lúc này về mặt thầy Haifai trông rất khó coi. Thầy quắc mắt nhìn thăng Amara, gằm lên, có thể thấy mớ tóc lưa thưa trên đầu thầy dựng đứng lên:

- Ai cho trò làm âm ỉ trong lớp thế hả? Có ngồi xuống ngay đi không, Amara!

Trước cơn thịnh nộ của thầy Haifai, Amara hoảng hồn ngồi im, nhưng trông cái cách nó thè lưỡi rụt cổ xem ra nó chi vờ vịt thế thôi chứ chắc chẳng sợ cóc gì.

Thầy Haifai cười lên bằng giọng nữ:

- Hê hê, ông đừng có giờ trò giận cá chém thớt như thế chứ. Tôi trông ông chẳng ra làm sao cả.

Nói xong, ngay lập tức thầy lầu bàu bằng cái giọng thứ thiệt của thầy:

- Bà im đi có được không? Đừng quên hôm nay là giờ dạy của tôi đấy nhé.

- Còn ông thì sao? – Giọng nữ liền cãi lại, đầy châm biếm – Trong giờ dạy của tôi, ông cũng xía vô loạn cào cào chứ có từ tế tế gì đâu.

Bằng giọng lúc đàn ông lúc đàn bà, thầy tự gây gổ với chính mình, nếu không tận mắt chứng kiến, Nguyên và Kăply không thể nào tin được.

Thầy Haifai gây gổ càng lúc càng hăng, hai phe dùng chung một cái miệng để cãi nhau nên chẳng mấy chốc đôi môi đỏ choét của thầy đã sùi bọt, dầy răng nhọn như chia hết ra ngoài. Đã thế, mỗi khi giọng nữ rít lên giận dữ “Tôi nhỏ ông không còn một cọng tóc cho ông biết tay”, tay thầy liền đưa lên đầu nắm một mớ tóc hung hăng giật mạnh.

Nguyên vừa kinh hãi vừa buồn cười, nghiêng đầu sang Kăply:

- Bây giờ tao đã hiểu tại sao tóc thầy Haifai chỉ loe hoe có mấy cọng rồi.

- Mà cũng có cái trò nhổ tóc đó chứ hay ho gì. Bằng tuổi thầy Haifai chắc đầu mày cũng lảng o quá hà.

Kăply cười khẩy, tính trêu thêm một câu nhưng sức nhớ mình cũng bắt đầu lấy cái tật tai hại của thằng này, liền chột dạ nín thinh.

Lúc này, giọng nam và giọng nữ của thầy Haifai đã chuyển qua trách móc, chỉ chiết đủ thứ chuyện linh tinh, càng lúc càng chẳng ăn nhập đâu vô đâu.

Bọn học trò lớp Cao cấp 2 có lẽ đã quá quen với ba cái vụ cãi vã ì xèo này nên chẳng đứa nào buồn dề ý. Mặc kệ thầy Haifai làm lùm xùm trên bảng, tụi nó quay qua nói chuyện và chọc phá nhau, cười giỡn rần rần. Ngay cả thằng Amara khi thấy đề tài cuộc tranh cãi không liên quan gì đến nó nữa, cũng quay phắt sang giật sách đứa ngồi kế bên giấu dưới mông, quên bém mắt thầy Haifai đang đứng nói qua nói lại lằng nhằng trên bảng.

Chỉ đến khi cãi cọ một hồi, thầy Haifai tức tối ngọ nguậy đầu, ánh mắt chột nhác thấy Nguyên và Kăply còn đứng đực chỗ cửa, thầy mới sực nhớ ra thời gian đã qua hơn phân nửa rồi mà buổi học vẫn chưa bắt đầu.

Thầy vội đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Yên lặng! Yên lặng nào!

Thầy quay mặt về phía Nguyên và Kăply:

- Hai trò vào chỗ ngồi đi!

Lần này nghe rõ cái giọng đang phát ra là giọng đàn ông, Nguyên và Kăply nhè nhẹ thở ra và lật đật ôm cặp đi về chỗ mấy chiếc ghế trống ở cuối lớp, thêm được lẹ lẹ ngồi xuống duỗi chân một cái quá sức.

Dãy ghế cuối thực ra không hoàn toàn trống hẳn. Có một thằng nhai mặt mày thanh tú nhưng nom xanh xao, cau có và ủ rũ như người mới ốm dậy đang ngồi một mình trong góc lớp, tách biệt hẳn với mọi người.

Kăply vừa định đặt người xuống chiếc ghế cạnh thằng này, thầy Haifai đã quát giật:

- Đứng ngồi chỗ đó! Mấy trò tránh xa trò Tam ra!

Kăply khựng lại, khẽ quay nhìn Nguyên rồi đưa mắt tò mò quan sát Tam, thấy thằng này bị tiếng quát làm cho rúm người lại, mặt tái hẳn đi, nom thiếu nảo như thể chính nó cũng tự biết mình là đồ ghê lờ nào đó.

Kăply thấy tội tội Tam, bắt giác buột ra một câu mà nói xong rồi nó mới thấy đại:

- Tụi con ngồi chỗ này cũng được mà thầy.

- Trò dám không nghe lời ta hả, K’Brê? – Thầy Haifai gầm lên, giận đến mức đầu thầy lắc lư làm hai chiếc khoen bạc hai bên tai dong đưa như có gió thổi.

Kăply ngó trân trân vào cái đầu không ngừng giần giật của thầy, sợ đến cứng người, không thốt được một lời.

- Tụi bay cứ ngồi chỗ đó đi, mặc dù đó không phải là chỗ dành cho đám nhóc nhà K’Rahlan. – Thầy Haifai lại lên tiếng, lần này Kăply nghe rõ thầy đang nói bằng giọng phụ nữ eo eo – Tụi bay cứ việc ngu ngốc làm theo ý thích, rồi tụi bay sẽ thấy hậu quả đến với tụi bay như thế nào.

Câu nói bí hiểm và đầy dọa nạt khiến Kăply thấy rờn rợn, muốn chạy xa khỏi thằng Tam nhưng sự sợ hãi đã làm chân nó mất hết cảm giác. Nó khuyu gối xuống, roi phịch lên chiếc ghế cạnh thằng Tam, bụng không muốn một chút nào.

Nguyên ngồi xuống bên tay trái Kăply, cười khẩy:

- Đừng thèm nghe bà nói! Nếu thằng Tam thực sự là đứa nguy hiểm thì trường Đămri đã tổng cổ nó lâu rồi, đúng không?

- Ờ, ờ... đúng. – Kăply lấp bắp, thấy bớt run một chút xíu – Nhưng tại sao ông không cho... không cho tụi mình ngồi ở đây hả?

- Ông không cho nhưng bà cho là được rồi.

Nguyên lâu bầu đáp, ngẩng đầu ngó lên, vô cùng ngạc nhiên khi thấy thầy Haifai đang nhìn về chỗ thằng Tam ngồi bằng vẻ mặt cực kỳ căm ghét:

- Tam, ngược mặt lên! Trò đang làm bầm gì đó hả?

Tam sợ sệt ngược mặt lên, cố tránh nhìn thẳng vô mặt thầy Haifai, run run đáp:

- Dạ, con có nói gì đâu ạ.

- Không nói gì thì tốt. – Thầy Haifai vẫn xoáy mắt vào mặt đứa học trò tội nghiệp, giọng hăm he – Trò khôn hồn thì khóp cái mõm hôi thối của trò lại. Từ lúc này cho đến lúc ra về, ta mà thấy trò mở miệng một lần, chỉ một lần thôi, là ta sẽ đuổi cổ trò ngay lập tức đó, nhớ chưa?

Tam gật gật đầu.

- Miệng trò để đâu mà không biết “vâng dạ” hả? – Thầy Haifai lại hét ầm, có vẻ đã rất muốn khạc lửa đốt quách cái tên học trò vô lễ kia cho rồi.

- Thầy đã bảo con không... không được mở miệng... – Tam phân trần một cách khổ sở, mặt méo đi vì lo lắng.

Như nhận ra sự vô lý của mình, thầy Haifai thờ phì một cái rồi không thèm nhìn Tam, thầy lướt mắt qua các dãy bàn khác, đập đập hai tay vào nhau:

- Các trò lật sách Độn thổ – cự ly và tốc độ ra! Trang 268, chương 4, bài 1.

Nguyên và Kăply gần như ngồi chơi không suốt buổi sáng hôm đó. Thầy Haifai bảo tụi nó thích thì nghe, còn không thì cứ ngủ thoải mái. Thậm chí thầy còn bảo những hôm nào không có môn Thần chú chiến đấu, tụi nó có thể ở nhà.

Kăply vênh tai nghe thầy Haifai giảng bài một hồi thiệt tình là muốn díp mắt lại lắm rồi, nhưng dù được thầy Haifai cho phép nó vẫn không dám đồ gục xuống bàn. Thằng Amara lúc này đã om sòm phản đối chuyện nó và Nguyên tự nhiên nhảy tót vào lớp Cao cấp 2, bây giờ tụi nó nằm ngáy khò khò trong lớp ngay buổi học đầu tiên chỉ tổ giúp thằng Amara có cơ làm to chuyện ra.

Kăply liếc sang Nguyên, xem thằng này đã ngủ chưa, thăm nhủ nếu một đứa đã ngủ rồi thì đứa kia có cố làm ra vẻ học hành nghiêm túc cũng vô dụng. Nhưng Nguyên lại không có vẻ gì là buồn ngủ. Kăply chán nản thấy thằng bạn đại ca của nó tròn mắt đóng tai nghe giảng một cách chăm chú, mặc dù nó biết chắc những thứ cao siêu thầy Haifai đang nói kia còn lâu Nguyên mới nghe thủng.

Có lúc Kăply muốn quay qua hỏi chuyện Tam, ờ, nó có bao nhiêu là thắc mắc trong đầu, nhưng sợ nhớ tình cảnh của thằng này, nó đành nén lòng ngồi im, không muốn vì mình mà Tam bị thầy Haifai đuổi ra khỏi lớp.

Chẳng biết làm gì, rốt cuộc Kăply đành ngồi chống tay lên cằm, mơ mẩn nhìn ra vật nằng ngoài sân, tai nghe tiếng thầy Haifai vo ve lúc được lúc mất, tâm trí băng qua sân trường chạy đến lớp Cao cấp 1 chỗ Mua ngồi học. Nó không biết giờ này Mua có nhớ đến nó như nó đang nhớ đến Mua hay không. Nó nghĩ lần thân một hồi rồi tặc lưỡi xuýt xoa: Phải chi có Mua bên cạnh lúc này, chắc chắn Mua sẽ sẵn lòng giải thích cho nó biết tại sao thầy Haifai lại lúc nam lúc nữ quái chiêu như thế, tại sao mà cả lớp không đứa nào chịu ngồi gần thằng Tam và tại làm sao mà thầy Haifai có vẻ chán ghét thằng này dữ vậy.

Kăply nghĩ ngợi lan man một lúc, mắt bắt đầu lim dim, chắc chắn là chực thiếp đi nếu lúc đó bàn ghế chung quanh không khua lên lịch kịch và tụi bạn rần rần đứng cả dậy.

- Gì thế hờ mày? – Kăply mở choàng mắt, quay sang Nguyên.

Nguyên đứng lên, kéo tay bạn và câu trả lời của nó khiến Kăply lập tức tỉnh như sáo:

- Ra ngoài xem tụi nó thực tập môn Độn thổ.

Thầy Haifai dẫn đầu, tụi học trò bám sát theo sau, cả đoàn kéo nhau băng ngang sân trường, đi về cổng phía bắc, kế ngôi tháp nhọn nhiều tầng.

Trường Đămri kiến trúc hình vuông, ngoài bốn dãy lớp quây mặt vào nhau còn có một dãy tường thành bọc chung quanh. Thầy trò lớp Cao cấp 2 sau khi ra khỏi cổng, còn phải vượt thêm một khoảng sân nữa trước khi tới được cánh cổng ngoài cùng. Nhưng khu vực bên kia hóa ra vẫn còn nằm trong khuôn viên nhà trường, Nguyên và Kăply ngạc nhiên phát hiện ra điều đó khi vừa đùn đầu qua khỏi cổng tụi nó bắt gặp một vườn rau tươi tốt chạy thẳng tắp giữa hai dãy hàng rào cọc gỗ kéo dài mãi về phía bắc.

Một đám học trò đang tụ tập chỗ vườn rau, quanh một người phụ nữ nhỏ thó, khoác áo lông cừu bên ngoài áo chùng, miệng nói tíu tít, tay không ngừng vung vẩy một bó cây nhỏ lốm đốm hoa vàng trong từa tựa cây cải cúc. Lúc lớp Cao cấp 2 đi ngang qua, Nguyên và Kăply nhắc thầy K'Tub trong đám nhóc, chưa kịp gọi thì K'Tub đã mừng rỡ reo ầm:

- A, anh K'Brăk, anh K'Brê! Tụi anh đi đâu đó?

- Tụi anh đi thực tập. – Nguyên đáp – Còn em làm gì ở đây thế?

- Tụi em cũng đang thực tập. – Mặt mày hớn hờ, K'Tub đáp với vẻ hãnh diện – Hôm nay cô Cafeli Chil dạy tụi em cách chăm sóc cây cừu lý hương.

Kăply gật đầu, nhớ trước đây thằng K'Tub từng ba hoa về các loại cây cỏ của nó.

- Lớp em đang học giờ Thảo mộc hả?

- Ờ. – K'Tub đáp, và giương cặp mắt tò mò nhìn hai ông anh – Mấy anh thực tập môn gì vậy?

- Độn thổ.

- Độn thổ?

K'Tub giật mình hỏi lại, tưởng mình nghe lộn, rồi sực nhận ra giáo sư Haifai thấp thoáng đằng xa, nó giật mình thêm lần nữa:

- Trời đất! Thầy N’Trang Long chuyển mấy anh qua lớp Cao cấp 2 hồi nào vậy?

- Mới sáng nay. – Nguyên nhún vai – Tụi anh cũng bất ngờ quá sức luôn.

K’Tub bỗng hấp háy mắt, thò tay níu tay Nguyên, hạ giọng:

- Hôm nào anh bày em độn thổ với nha.

- Ê, K’Brăk, K’Brêt! Tụi mày trốn đi đâu rồi?

Nguyên chưa kịp trả lời K’Tub đã nghe thằng Amara mắt hí réo om sòm, liền lật đật kéo tay Kăply co giò vọt thẳng.

Khu rừng thưa bắt đầu ngay ở chỗ vườn rau chấm dứt. Lúc Nguyên và Kăply chạy tới, đám học trò lớp Cao cấp 2 đang quây quần dưới gốc thông chỗ bia rừng.

Amara hét vào mặt Nguyên và Kăply khi vừa thấy hai đứa này:

- Tụi mày nghĩ là có thể dựa dẫm vào thầy N’Trang Long để muốn làm gì thì làm hả?

Trong khi Nguyên và Kăply ngớ ra vì sững sốt thì thầy Haifai đã nạt Amara:

- Im đi, Amara! Thay vì hò hét như thể trò là hiệu trưởng trường Dămri, trò thử độn thổ từ đây đến chỗ gốc cây đằng đó xem.

Amara nhìn theo tay chỉ của thầy Haifai, nheo mắt ước lượng khoảng cách, cười ngao nghễ:

- Chuyện nhỏ mà thầy.

Nó giơ tay ra phía trước, lăm rằm niệm chú và thoát biến mất.

Kăply tức Amara bầm ruột tím gan, trong lòng lúc này chẳng có ao ước nào hơn là mong cho thằng này ở luôn dưới đất sống chung với giun quách. Đang hăm hăm nhủ bụng, nó chợt nghe bên tai có tiếng vo ve như muỗi kêu:

- Cho mày kẹt vô gốc cây luôn cho rồi.

Kăply giật mình ngoảnh cổ ngó quanh, không đoán ra đứa nào vừa nói, bỗng nghe tiếng thằng Amara kêu oai oái đằng trước:

- Cứu con, thầy ơi.

Thầy trò lớp Cao cấp 2 nhảy bắn mình lên, điếng hồn xô nhau chạy tới trước.

- Trò đang ở đâu, Amara? – Thầy Haifai hét như sấm.

- Ở đằng sau gốc cây nè thầy. – Tiếng Amara hỗn hển đáp.

Mọi người vòng ra sau gốc cây, tá hỏa khi thấy thẳng Amara chỉ ló có nửa người trên mặt đất, nửa kia chôn cứng dưới gốc cây.

- Trời đất! – Thầy Haifai nổi cáu – Trò độn thổ cái kiểu gì ngu như heo vậy hả? Sao lại nhắm gốc cây trời lên?

Tóc tai dựng đứng, thầy chọc những ngón tay xanh xanh đỏ đỏ vào người Amara, nóng nảy hô:

- Lên mau!

Dưới sức mạnh của câu thần chú, thân hình Amara từ từ nhúc nhích và vất vả trôi lên từng chút một.

- Chắc tiêu con quá, thầy ơi! – Chịu được một lúc, thẳng Amara đau đến chảy nước mắt, thăm thiết kêu lên – Thầy nhỗ lên kiểu này, chắc con rút mất cặp giò quá hà.

- Thôi được rồi, – thầy Haifai chùi mồ hôi trán, mặt mày tối sầm – để ta nghĩ cách khác.

- Rõ là ngốc! – Từ cái miệng đỏ chót của thầy, giọng nữ thanh linh lên tiếng – Bộ ông không biết độn thổ mang nó qua chỗ khác hả?

Được mạch nước, thầy Haifai “à” lên một tiếng, trán dần ra. Chẳng buồn để ý đến câu chửi nặng quá mạng, thầy hời hả bước lại ôm lấy Amara, miệng rồi rít rít niệm chú. Trước vẻ mặt hồi hộp của bọn học trò, thầy và Amara chớp mắt đã biến mất và chùng một giây sau trôi lên ngay khoảng đất trống gần đó.

Amara thoát nạn nhưng chẳng mấy tươi tỉnh. Nó cười như mếu, vừa thoát khỏi tay thầy Haifai đã vội cúi xuống xoa bóp cặp giò lúc này như muốn vẹo qua một bên.

- Thiệt tình là ta không thể hiểu được! – Thầy Haifai gãi gãi cái mũi gãy, giọng bức tức thấy rõ – Đây đâu phải là lần đầu tiên trò độn thổ hà Amara?

- Chính con cũng không hiểu thưa thầy! – Amara đáp, mặt chưa hết hoang mang.

Thầy Haifai nhíu mày:

- Khi này trò đọc câu thần chú số mấy?

- Con nhớ rành vục đó mà, thầy. – Bị chạm tự ái, Amara cổ nướn cặp mắt khít rịt – Khi ở bãi đất trống, đơn giản chỉ cần độn thổ bằng câu thần chú số 1 hoặc số 2. Con gặp nơi có nhiều chướng ngại vật như cây cối, nhà cửa, phải niệm câu thần chú số 4 hoặc số 5. Ở nơi có sông ngòi, ao hồ, niệm câu số 6...

- Trò lằng nhằng quá! – Thầy Haifai sốt ruột hừ mũi – Khi này trò niệm câu...

- Số 4. – Bị thầy cắt ngang, thẳng Amara cũng nổi quạu cắt ngang lời thầy nó.

Nhưng thầy Haifai lúc này chẳng còn tâm trí đâu để nhận ra thẳng Amara bướng bỉnh kia đang giở trò mất dạy với mình. Đôi môi đỏ choét của thầy mím lại một hồi lâu (lần đầu tiên Nguyên và Kăply không thấy hàm răng lờm chờm của thầy bày ra ngoài), những móng tay khoằm khoằm không ngừng cào ràoan roạt lên mái tóc lưa thưa, có vẻ như chưa bật máu chưa thôi.

Dấn chặt mắt vào bộ mặt căng thẳng kia, bọn học trò nhìn thờ dình rập thầy Haifai, cảm thấy một bầu không khí ngột ngạt nặng nề đang đè lên nó như trước một trận mưa giông.

- Không thể được! Không thể như thế được!

Vùng mạnh hai tay, thầy Haifai đột ngột hét lên khiến bọn trẻ phát hoảng. Nhát gan như Kăply không chỉ tái mét mặt mà còn giật bắn người, đôi chân tự động bước thụt lui ra sau mấy bước.

- Không được chuyện gì hả thầy? – Amara ngờ ngạc hỏi, mà cũng chỉ có nó là đứa duy nhất dám lên tiếng trong lúc này.

Thầy Haifai vội cặp mắt tối om om vào Amara, mặt mày nghiêm trọng:

- Nếu quả thực trò niệm câu thần chú số 4 thì không thể nào đun đầu vô gốc cây được, trừ phi... trừ phi...

Amara há hốc miệng, lắp bắp lắp lại:

- Trừ phi... trừ phi...

Ánh mắt xẹt ngang xẹt dọc trong đám học trò, giọng thầy Haifai bỗng rít lên y hệt quả đại bác bay trong không khí:

- Trừ phi có một ai đó ếm trò.

Trong khi Kăply nghe lạnh toát sống lưng khi nhớ lại lời nguyên rủa bí mật vọng vào tai nó lúc nãy thì cả lớp Cao cấp 2, từ thầy Haifai cho đến bọn học trò, không hện mà cùng dồn mắt vô Tam, mặt mày ai nấy đều toát ra vẻ ngờ vực không giấu giếm.

Tam vốn đã đứng tuốt đằng sau và tách xa đám đông, lúc này thấy mọi người đều nhìn nó chăm chăm, liền bối rối cúi đầu xuống.

- Phải trò không, Tam? – Thầy Haifai quát lên.

Tam lúc lắc đầu, vẫn không ngược mắt lên.

- Không phải trò thì còn ai vô đây! – Giọng thầy Haifai càng lúc càng phần nộ – Trừ trò ra, cả trường Đămri này đâu còn người thứ hai có cái mồm độc địa như trò. Tên trum Bastu khôn kiếp gài trò vô đây để làm tanh banh cái trường này phải không?

Tam rụt rè ngẩng đầu lên, giọng sợ hãi:

- Con không phải là người của phe Hắc Ám, thưa thầy.

- Ta chẳng tin chút xíu nào những gì trò nói đâu! – Thầy Haifai liếc xéo Tam, mặt không giấu vẻ ghê tởm – Hừm, ta không hiểu tại làm sao mà ngài N’Trang Long chưa chịu tổng cổ trở ra khỏi trường.

Giọng nữ của thầy Haifai danh đá hùa theo, giọng chua như giấm:

- Đứng mất công lái nhái với nó nữa! Có khi thằng nhái này là một trong những sử giả của trùm Bastu cũng chưa biết chừng.

Nghe câu nói rùng rợn đó, bọn học trò lập tức túm tụm vào nhau, rúm người lại, nhìn Tam bằng ánh mắt sợ sệt và cảnh giác.

Giương mặt của Tam vốn đã xanh xao càng trắng bệch ra, thiết tình Kăply chưa từng thấy bộ mặt nào bi thảm như thế. Nó cất tiếng rên rì:

- Con không có, thưa cô. Con không có thật mà.

Thầy Haifai tiếp tục nói bằng giọng nữ, môi cong lên khinh bỉ:

- Trên đời này trừ ngài N’Trang Long lắm cầm ra, ai mà tin nổi trò!

Mặt đỏ như, thầy Haifai trừng mắt nhìn Tam thêm một lúc, quai hàm bạnh ra, tức tối đến mức người thầy rung bần bật khiến các khớp xương trong người kêu lên cọt két như tấm ván bị uốn cong. Nhìn hai bàn tay đầy móng vuốt của thầy đang vằn vẹo xoắn chặt lấy nhau, Kăply nghe lưng mình nổi đầy gai ốc, cứ sợ thầy nhảy xổ vào bóp cổ Tam.

Bộ tịch của thầy Haifai làm thằng Tam sợ đến liú cả lưỡi. Nó trần trần dòm lại thầy, không phải vì khiêu khích mà thiết tình là tại nó không đủ sức để dờn cặp mắt đi đâu.

May làm sao cuối cùng thầy Haifai như cũng biết ra là không nên làm điều gì bá láp trong khuôn viên nhà trường. Nhưng thầy cũng không còn tâm trí đâu để tiếp tục buổi thực tập.

Thầy nhìn đám học trò trước mặt bằng ánh mắt đỏ ngầu như cầu cho quý vật hết cả lũ đi cho rồi và nhe răng quát lớn.

- Giải tán!

Phán một câu gọn lỏn, thầy quày quả đi trước, lủ nhóc sững sờ một thoáng rồi thờ dài tiu nghỉ đi theo. Trông bộ dạng lếch thếch của thầy trò lớp Cao cấp 2 lúc này thật chẳng khác gì một đám tàn quân.

Kăply đi tụt lại phía sau, định lân la đến bên Tam tìm cách dò hỏi. Khi này, rõ ràng tai nó nghe thấy lời nguyện rủa khiến thằng Amara kẹt cứng vô gốc cây, chỉ không biết có phải chính Tam là thủ phạm hay không.

Nhưng Tam cứ gằm đầu xuống đất khiến Kăply không cách nào gợi chuyện. Thậm chí có lúc nó vờ vấp té, húc mạnh vô người Tam, thằng này cũng chẳng buồn quay lại.

Nguyên hốt hoảng kéo tay Kăply:

- Thằng ngu! Mà làm trò gì thế hả?

- Tao tính hỏi có phải chính nó đã ếm thằng Amara khó ưa kia không.

Mặt biến sắc, Nguyên kê miệng vào sát tai bạn, giận dữ rít qua kẽ răng:

- Đừng đừng vô nó. Nếu nó thực sự là người của phe Hắc Âm thì tao với mày sắp tiêu tùng rồi đó, biết chưa đồ con lừa!

Kăply không ngờ thất mã của nó được giải đáp ngay trên đường về. Nghe nó kể lại sự cố trong giờ thực tập môn Độn thổ, K'Tub cười hì hì:

- Chính anh Tam ếm anh Amara chứ ai.

- Làm sao em biết?

- Chỉ anh với anh K'Brăk bị lú lẫn nên không biết thôi. Cả trường Đămri ai chẳng biết anh Tam là một buyagan.

Kăply tròn mắt:

- Buyagan là cái quái gì thế?

- Anh nói gần đúng rồi đó, anh K'Brết. Buyagan không phải là quái gì, mà là quái nhân.

Păng Ting cười khúc khích lên tiếng đáp. Nó học chung lớp Trung cấp 2 với Êmê, cả hai cùng với K'Tub ba ngày nay đang bị hành tơi tả bởi các bài thi kiểm tra nhưng vẻ lạnh lợi hình như chưa kịp biến mất khỏi khuôn mặt dễ thương của nó. Bữa nay, Păng Ting đã khôi phục lại mái tóc xanh lá cây như những đứa khác, lại mặc áo chùng đồng phục trường Đămri nên trông nó đã bớt gầy ốm cho Nguyên và Kăply như lần đầu tiên gặp mặt.

- Quái nhân là gì hở Păng Ting? – Nguyên nhìn cô bé, tò mò hỏi.

Păng Ting trả lời bằng cách giơ năm ngón tay ra trước mặt, cười hề hề:

- Rê thôi. Chỉ năm năpken, anh K'Brăk à.

Trong khi Nguyên nhúm mày cố đoán xem Păng Ting muốn nói gì thì K'Tub đã nhún vai:

- Trả lời một câu để ợt như thế mà cũng đòi tiền. Thiệt tình!

Quay qua Nguyên, K'Tub hấp háy mắt:

- Đừng thềm xùy tiền ra anh K'Brăk. Để em nói miễn phí cho anh nghe. Quái nhân là... là... quái nhân, ừm, có nghĩa là... một kẻ khác người...

- Ai chả biết quái nhân là một kẻ khác người! – Păng Ting bĩu môi – Giải thích hay ghê! Hàng miễn phí đúng là chất lượng có khác!

Thấy K'Tub lộ vẻ lúng túng, Êmê liền mỉm cười giải vây:

- Anh K'Brăk! Quái nhân là người có khả năng thực hiện những lời nguyện rửa thảm.

Nguyên nhìn vào đôi mắt đen lay láy của Êmê, sẽ sẽ nhích người ra xa một chút để khỏi bị cô bé nắm lấy tay:

- Là sao hở Êmê? Học sinh nào học qua lớp Cao cấp 2 mà chẳng am hiểu nghệ thuật nguyện rửa?

- Có chỗ khác nhau, anh K’Brăk à. – Êmê hấp háy cánh mũi hếch – Tất cả chúng ta khi thực hiện lời nguyện, đều phải có động tác phối hợp và phải đọc to lời nguyện. Những quái nhân không vậy, họ chẳng cần vùng vẫy đưa phép hay giơ tay nhích chân, chỉ nói thầm trong miệng, lời nguyện rủa lập tức có hiệu lực.

- Chính vì vậy khi quái nhân ra tay, không ai có thể đề phòng. – Păng Ting ngửa miệng bổ sung, chẳng buồn hỏi tiền, quên phắt vừa rồi nó chê hàng miễn phí tan nát.

- Ghê thiệt! – Kăply rùng mình buột miệng, cái cảnh thằng Amara bị kẹt cứng dưới góc cây vừa khiến nó khoai khoái lại vừa làm nó sờ sợ.

- Bộ chỉ có quái nhân mới làm được điều đó thôi sao, Êmê? – Nguyên tò mò hỏi.

- Đó là năng lực bẩm sinh, anh K’Brăk à. Dĩ nhiên có thì cũng có thể luyện được, nhưng trường Đămri cấm tiết chuyện đó. Từ lâu, những lời nguyện rủa thầm đã được liệt vào danh mục những pháp thuật bị cấm. Người ta coi đó là nghệ thuật hắc ám.

- Nhưng dựa vào đâu mọi người khẳng định Tam là một quái nhân? – Kăply cố tình bắt bẻ, mong tìm ra một chút ánh sáng từ những câu trả lời. Cho đến bây giờ, nó cũng không chắc là lời nguyện bí mật kia có phải thốt ra từ miệng Tam hay không.

- Không ai khẳng định cả, anh K’Brêt. – Êmê chớp chớp đôi mắt đẹp – Nhưng tất cả đều nghi ngờ, vì anh Tam có cái tật kỳ quái là hay nói lảm bảm trong miệng, đã thế từ ngày anh đặt chân vào trường Đămri, thỉnh thoảng lại xảy ra những chuyện kỳ lạ ở những lớp anh theo học.

- Nếu chi nghi ngờ thôi làm gì mà thầy Haifai căm ghét nó dữ vậy! – Kăply hừ mũi, ngạc nhiên thấy mình bênh vực Tam một cách hùng hổ.

- Ồ, mà ông thầy Haifai này cũng quái đản thiệt! – Nguyên sực nhớ ra – Ông lúc nói giọng nam lúc nói giọng nữ, chẳng biết lúc nào ông nói lúc nào không phải ông nói.

- Giọng nữ là vợ ông đó, anh K’Brăk. – K’Tub nhanh nhẩu giải thích.

Tuy đã ngờ ngợ từ trước, câu trả lời của K’Tub vẫn khiến Nguyên và Kăply nghe đầu mình kêu ong ong. Hai cái miệng thốt ra gần như cùng lúc:

- Vợ thầy Haifai?

- Thì vợ ông chứ ai! – K’Tub hớn hờ đáp, vẻ sùng sốt của Nguyên và Kăply làm nó khoái chí thấy rõ – Vợ ông ở ngay trong người ông mà.

Mắt Nguyên tròn tròn:

- Làm sao mà vợ ông chui vô người ông được? Mà bà chui vô đó làm chi?

- Em đâu có biết! – K’Tub lúng túng chà tay lên chót mũi – Ngay ngày đầu tiên đi học, em đã thấy vợ ông ở trong người ông rồi.

Păng Ting khoe hiểu biết:

- Hai vợ chồng thầy Haifai cùng dạy lớp Cao cấp 2. Thầy dạy các môn Độn thổ, Tự biến hình và Thần chú chiến đấu, còn vợ thầy dạy các môn Giải mộng, Nghệ thuật nguyện rủa và Các loại thần chú bị cấm.

Nguyên gặt gù:

- Hèn gì tụi học trò lúc thì gọi ông bằng thầy, lúc thì gọi bằng cô. Hóa ra tụi nó phân biệt theo giọng nói.

- Theo lời mấy anh chị từng học lớp Cao cấp 2, bà vợ thầy Haifai quá chiêu lắm. – K’Tub tố cáo bằng giọng hào hứng – Ông đang dạy, bà cứ chen vô cái ông hoài à. Bà còn bắt ông tô môi, đeo bông tai, để móng tay dài rồi kiểm sơn bôi tùm lum lên đó. Ông sợ vợ một cây, bà biểu gì làm nấy, rốt cuộc người ông xanh xanh đỏ đỏ ngó y chang con tắc kè bông.

Kăply thở một hơi dài sụt:

- Ờ, bộ dạng ông ngó kỳ cục thiệt. Dòm ông, cứ thấy ớn ớn thế nào!

Êmê cười khê:

- Nói cho đúng ra, không phải đứa nào cũng ớn thầy Haifai. Đối với mấy đứa láu cá cứ theo nịnh nọt vợ ông, có cho vàng ông cũng chẳng dám đụng vào tụi nó đâu.

Nhận xét của Êmê trùng ngay chóc vô trường hợp thằng Amara khiến Kăply bất giác phì cười. Rõ ràng sáng nay Amara cư xử rất hỗn láo nhưng thầy Haifai thực sự là không làm gì được nó. Nghĩ đến chuyện thầy Haifai bị vợ vật trụi tóc, đã mấy lần Kăply ngửa miệng tỉnh phun ra. Nó đoán là tụi Êmê, Păng Ting và K’Tub chưa biết chi tiết cực kỳ hấp dẫn này. Nhưng cứ vừa mấp máy môi là Kăply lại đổi ý. Mặc dù không có cảm tình gì với thầy Haifai, nó cũng thấy là không nên nói xấu ông nhiều quá, nhất là dù sao ông cũng có điểm giống tụi nó là rất căm thù trùm Bastu.

Đầu óc đang lơ mơ, Kăply bỗng thấy có ai nắm tay mình kéo mạnh.

- Chạy mau! – Tiếng Nguyên quỳnh quíu giục.

- Gì thế?

- Thằng Steng.

Kăply ngoái lại, vừa nhác thấy chiếc bóng gầy gò của Steng thấp thoáng bên kia đường, chưa kịp phản ứng đã nghe K’Tub cười khi:

- Kệ nó, anh K’Brăk. Minh đi đông như thế này, nó không dám bén mảng lại đây đâu.

Êmê lúc lắc mái tóc vàng, tặc lưỡi:

- Không hiểu sao ai cũng nghi Tam là người của phe Hắc Ám, trong khi đúng ra thằng Steng này mới là đứa đáng ngờ nhất. Tam cùng lắm là chỉ quậy phá cho vui, còn con rắn độc này lúc nào cũng mong cho cả trường Đămri ngum sạch, thiệt hết biết luôn!

Chương 14: Chiến Binh Giữ Đèn

Đôi mắt long lanh của Suku phát ra những tia sáng ngạc nhiên khi nghe tin K’Brăk và K’Brêt được đặc cách vào thẳng lớp Cao cấp 2:

- Thiết là tuyệt cú mèo! Chương trình của lớp Cao cấp 2 gồm toàn những môn hấp dẫn. Độn thổ nè, Tự biến hình nè, Nghệ thuật nguyên rủa nè...

Kăply thờ dài cắt ngang lời thẳng nhóc:

- Tụi anh có được học mấy thứ đó đâu, Suku. Thầy hiệu trưởng bắt tụi anh học mỗi môn Thần chú chiến đấu thôi.

- Anh nói gì? – Suku lộ vẻ sững sốt – Chỉ học mỗi môn Thần chú chiến đấu thôi ư?

- Ừ.

Suku lẩm bầm, vẻ mặt càng lúc càng kỳ dị:

- Như vậy là thầy N’Trang Long đã chọn anh và anh K’Brăk làm chiến binh giữ đèn rồi.

Cái từ chiến binh giữ đèn lạ tai đến mức ngay cả thằng K’Tub cũng giương mắt éch:

- Chiến binh giữ đèn là cái quái gì vậy mày?

Êmê cũng ngơ ngác:

- Ờ, chị cũng chưa bao giờ nghe tới từ này.

- Từ này đương nhiên là chị và K’Tub chưa nghe nói tới. – Suku thoát trầm ngâm – Tại vì đã lâu lắm rồi, khoảng hơn ba trăm năm nay, xứ mình không có chiến binh giữ đèn. Trong lịch sử Lang Biang, từ xưa đến nay chiến binh giữ đèn chỉ xuất hiện có hai lần. Một lần vào năm 1308, một lần vào năm 1692. Đó là hai thời điểm phe Hắc Ám đột ngột trở nên hùng mạnh và đe dọa sự tồn tại của xứ Lang Biang...

- Xạo đi mày! – K’Tub cười khẩy – Môn lịch sử Lang Biang nằm trong chương trình lớp Sơ cấp 1, tao và chị Êmê học qua rồi mà có thấy nhắc gì đến chuyện này đâu.

Suku thân nhiên:

- Cuốn Lịch sử Lang Biang đang dùng trong nhà trường là sách giáo khoa chính thức, nhiều sự kiện xét ra không có lợi đã bị Bộ giáo dục Lang Biang lược bỏ đi

rồi. Những điều tao biết về chiến binh giữ đèn được ghi chép trong cuốn Lịch sử Lang Biang – những trang trắng do sử gia Ama Pô, một pháp sư nổi tiếng của lâu đài Sêrôpôk biên soạn. Đây là tài liệu lưu hành nội bộ của giáo phái Madagui.

Những tiết lộ của Suku khiến K'Tub tròn xoe mắt, mặt bắt giác ngệt ra. Trông cái cách nó nhìn Suku lúc này Kăply đoán rằng nó đang nghĩ Suku là một nhà bác học vĩ đại nào đó. Những đứa khác cũng nín thở chờ Suku nói tiếp:

- Thủ lĩnh phe Hắc Ám năm 1308 là Bajaraka Đầu Bự, một siêu phù thủy, tài năng thuộc loại bậc nhất trong lịch sử Lang Biang. Bajaraka Đầu Bự đã thống trị xứ Lang Biang suốt một thời gian dài. Về sau hắn bị chủ nhân núi Lưng Chùng đánh bại.

Núi Lưng Chùng có lẽ là cái tên huyền bí số một đối với mọi cư dân Lang Biang. Suku vừa nhắc đến cái tên đó, Êmê, Păng Tìng và K'Tub bật kêu hoảng:

- Chủ nhân núi Lưng Chùng ư?

- Đúng vậy. – Suku gật đầu – Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đèn lúc đó.

- Chủ nhân núi Lưng Chùng tên là gì? – K'Tub chồm hẳn người tới trước, mũi nó cơ hồ quẹt vào mặt Suku – Đàn ông hay đàn bà?

Suku vuốt mái tóc xanh râu lò xo xòa trước trán, tặc tặc lưỡi:

- Điều đó thì không thấy Ama Pô nói tới.

K'Tub dài môi ra, giọng thất vọng:

- Thế mà cũng gọi là sử gia. Tao nghĩ ông Ama Pô này chắc cũng hông biết gì nhiều về chủ nhân núi Lưng Chùng quá hà.

Păng Tìng thắc mắc:

- Nếu Bajaraka Đầu Bự bại dưới tay chủ nhân núi Lưng Chùng thì sao gọi là tài năng bậc nhất trong lịch sử Lang Biang được?

Suku chậm rãi giải thích:

- Trình độ pháp thuật của chủ nhân núi Lưng Chùng rất cao, có thể kể là cao nhất thời đó, nhưng có lẽ cũng khó thắng nổi Bajaraka Đầu Bự. Tài năng hai bên chắc là ngang nhau, vì theo Ama Pô cuộc quyết đấu giữa chủ nhân núi Lưng Chùng và Bajaraka Đầu Bự diễn ra gay go, dai dẳng và bất phân thắng bại trong suốt mười năm trời...

Kăply ngửa miệng:

- Tới năm thứ mười một, chủ nhân núi Lưng Chùng đã luyện được một loại thần chú chiến đấu mới?

Nguyên quay sang Kăply tính nạt bạn một câu, không ngờ Suku toét miệng cười:

- Đúng rồi, anh K'Brét. Chủ nhân núi Lưng Chùng là một đại phù thủy cực kỳ thông minh và uyên bác. Vừa đánh nhau vừa nghiền ngẫm, tới năm thứ mười

một, ngài đã luyện thành Thần chú kim cương, một loại thần chú tối cao trong chiến đấu.

Kăply toét miệng cười theo:

- Và cái đầu bự của trùm Bajaraka đã bị đánh móp xẹp một cách dễ dàng?

Suku hấp háy mắt:

- Chỗ này thì anh đoán sai rồi. Bajaraka Đầu Bự dĩ nhiên là khó chống nổi Thần chú kim cương, nhưng chủ nhân núi Lưng Chùng muốn đánh bại hắn cũng còn rất vất vả, mặc dù uy lực của Thần chú kim cương phải nói là vô cùng khủng khiếp.

- Em nói vòng vo quá, Suku! – Êmê sốt ruột lên tiếng – Thế rốt cuộc tại sao Bajaraka lại bị đánh bại?

- Tại chính hắn. – Suku vuốt tóc theo thói quen – Tại chính cái thói màu mè, ưa chơi nổi của hắn. Nếu vẫn kiêu dè đối thủ như trước đây thì có lẽ Bajaraka chưa bị thua ngay. Đằng này, thấy chủ nhân núi Lưng Chùng không làm gì được mình, hắn lại vừa luyện được vài bùa phép linh tinh gì đó, bèn nảy ý định phô trương thanh thế nhằm chuẩn bị cho bước đường chinh phục các thế giới khác. Hắn sai thuộc hạ dùng quả cầu polygo truyền hình ảnh cuộc chiến đấu của hắn đi khắp nơi nhằm gây tiếng vang.

- Chị vẫn chưa hiểu gì cả! – Êmê nhún vai – Chuyện đó thì có liên quan gì đến kết quả cuộc chiến?

- Có chứ, chị Êmê. – Suku chớp đôi mắt sáng – Muốn truyền hình ảnh qua quả cầu polygo, Bajaraka buộc phải thay đổi thói quen chiến đấu của mình. Thứ nhất, hắn phải chấp nhận đụng độ với chủ nhân núi Lưng Chùng vào ban ngày. Vì nếu đánh nhau vào ban đêm, hình ảnh sẽ không đủ sáng để truyền đi. Thứ hai, hắn không thể sử dụng năng lực tàng hình.

- Năng lực tàng hình? – K'Tub quay nhìn Păng Ting, chun mũi trên – Ôi, như vậy Nữ phù thủy thượng đẳng Păng Sur có dây mơ rễ má với Bajaraka Đầu Bự rồi.

- Dùng nói bá láp, K'Tub! – Êmê lừ mắt nhìn K'Tub – Làm sao một nhân vật trong Tam tiên lại dính líu đến phe Hắc Ám được.

Kăply gờ bộ mặt ngu ngu:

- Tại sao Bajaraka không thể tàng hình hờ Suku?

- Hỏi thế mà cũng hỏi! – Suku chưa kịp đáp, Nguyên đã hừ giọng – Nếu Bajaraka tàng hình thì làm sao truyền hình ảnh của hắn đi được!

Mặc kệ tụi bạn nói năng nhí nhố, Păng Ting làm như điếc đặc, đưa tay khều Suku:

- Thế rồi sao nữa hả nhóc?

- Thì Bajaraka tiêu tùng chứ sao. – Suku cười khẩy – Đối phó với Thần chú kim cương giữa ban ngày ban mặt, lại không thêm chơi trò tàng hình, Bajaraka Đầu Bự làm sao chịu nổi. Trước đây chính nhờ khả năng tàng hình siêu hạng, lại khôn ngoan đối đầu với chủ nhân núi Lưng Chùng vào ban đêm để lợi dụng sự che chở của bóng tối, Bajaraka mới cầm cự ngang ngửa được. Còn lần này, Bajaraka chỉ chịu đựng được năm câu thần chú kim cương đầu tiên, đến câu thứ sáu,

hắn đi mò giun luôn.

Kăply cùng đầu vào tai Nguyên, nói nhỏ:

- Cái món quả cầu polygo này giống như trực tiếp truyền hình ở xứ mình, mà y.

Nguyên nhếch mép:

- Thiệt tao chưa thấy ai ngu như tên Bajaraka Đầu Bự này. Đánh nhau thì lo tập trung đánh nhau đi cho rồi, còn bày đặt vừa đánh vừa đóng phim. Ham hồ kiêu đó, banh ta lông là phải!

Cái chết của Bajaraka Đầu Bự không rõ là bị kịch hay hài kịch, có lẽ điều đó khiến bọn trẻ loay hoay nghĩ ngợi nên sau khi bật ra tiếng cười, cả bọn im lặng đi mất một lúc.

- Chủ nhân núi Lưng Chừng hông biết có dễ tính không há? – K’Tub lăm bắm, lo lắng nghĩ đến những quả táo vàng mà nó đã hứa kiếm cho Nguyên và Kăply.

- Yên tâm đi, K’Tub! – Như đọc được tâm sự của K’Tub, Suku đặt tay lên vai bạn, khẽ giọng trấn an – Chủ nhân núi Lưng Chừng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, anh K’Brăk và anh K’Brêt là chiến binh giữ đền đời thứ ba, thế nào cũng được ngài chiếu cố mà.

- Thế còn chiến binh giữ đền đời thứ hai là ai hờ nhóc? – Câu nói của Suku làm Păng Ting sực nhớ ra – Chuyện gì xảy ra vào cái năm 1692 xa lắc đó?

- Ờ, sau khi Bajaraka Đầu Bự bị tiêu diệt, phe Hắc Ám xuống dốc thê thảm, xứ Lang Biang bình yên được một thời gian dài. – Suku nhú mày cố nhớ lại những gì Ama Pô ghi chép – Nhưng gần bốn trăm năm sau, phe Hắc Ám lại trỗi dậy với trùm Pô Palay Tàn Phế.

Biệt danh của trùm Hắc Ám khiến bọn trẻ ngẩn tò te. K’Tub chưng hửng:

- Thiệt không đó mà? Tàn phế thì làm được cái cóc gì mà cũng trở thành trùm?

Suku mỉm cười:

- Pô Palay nguyên là kẻ lạnh lặn, nhưng hắn tự đánh gãy đôi chân để luyện tà thuật.

Êmê ôm mặt:

- Ôi trời! Có chuyện đó thật sao, Suku?

Suku trả lời Êmê bằng cách kể tiếp:

- Sau khi đôi chân bị hủy, sức mạnh của Pô Palay dồn hết lên hai tay. Hắn thường cỡi một con rồng đen chột mắt vung tay giáng sấm sét xuống bất cứ ai không tuân lời hắn. Điều đáng sợ là Thần chú sấm sét bao giờ cũng hủy diệt tanh banh cả một thôn làng hay một khu phố dù mục đích của Pô Palay đôi khi chỉ nhằm sát hại một người...

- Trời đất! – Kăply kêu lên – Có thiệt là có loại thần chú đã man như vậy không đó?

- Sao lại không, anh K’Brê! – Suku nhún vai – Lời nguyên Tan xác của Buriăk cũng tựa tựa như vậy, cũng có tầm sát thương trong phạm vi rộng, tất nhiên ở quy mô nhỏ hơn. Nói chung, các phù thủy hắc ám rất khoái luyện ba thứ thần chú man rợ này, mặc dù Hiệp ước Krông Pach đã cấm tu luyện và sử dụng các loại thần chú giết người hàng loạt.

- Hiệp ước Krông Pach á? – Kăply há hốc miệng – Là cái gì vậy?

Suku hắng giọng, và căn cứ theo cái cách nó dong đưa đôi mắt sáng nhìn hết đũa này đến đũa khác có thể tin là nó không chỉ trả lời riêng thẳng Kăply:

- Đó là hiệp ước được ký kết giữa phe Hắc Ám và phe Ánh Sáng hồi tám trăm năm trước. Nếu như tuân thủ theo tất cả những điều khoản được quy định trong bản hiệp ước này thì còn lâu các loại thần chú như Sấm sét hay Tan xác mới được lưu hành. Nhưng dĩ nhiên là phe Hắc Ám coi bản hiệp ước này như một thứ gì rách.

Suku khẽ lắc đầu:

- Pô Palay là trùm Hắc Ám, lại càng không coi Hiệp ước Krông Pach là cái đing gì. Suốt một thời gian dài, hắn đánh giết lung tung, không ai kháng cự nổi. Cả xứ Lang Biang có nguy cơ bị xóa sổ. Rốt cuộc Đại phù thủy Mackeno phải ra tay. Ngài chính là chiến binh giữ đền lần đó.

- Thế ai thắng ai thua? – K’Tub nháp nhồm hỏi.

- Còn hỏi nữa! – Suku lườm K’Tub qua khoeo mắt – Trên đời này không ai có thể sánh nổi Đại tiên ông Mackeno, một pháp sư thiên tài và là phù thủy kiệt xuất nhất từ xưa tới nay. Ngay lần chạm trán đầu tiên, ngài đã bắt được Pô Palay Tàn Phế. Sau khi tận tình khuyên nhủ, ngài thả hắn ra. Nhưng Pô Palay là kẻ tâm địa độc ác, lại nhiều tham vọng. Vừa được phóng thích, hắn vẫn chứng nào tật nấy, tiếp tục gây họa khắp nơi. Mackeno lại bắt hắn lần thứ hai, lại kiên trì thuyết phục rồi lại thả ra. Cho rằng Mackeno không dám giết mình, Pô Palay càng thêm phóng túng, mặc tình làm mưa làm gió. Lần này thì Mackeno không tha hắn nữa. Ngài đã đốt Pô Palay Tàn Phế ra tro ngay vào lúc hắn định hủy diệt lâu đài Sêrôpôk.

- Một nhân vật tài ba như Mackeno mà bây giờ không lý gì tới chuyện đời, thiệt là phí của! – Kăply không ngăn được cảm khái, quên bẵng cũng tại cái tật ăn nói lung tung mà cái miệng nó bị Đại tiên ông Mackeno làm cho méo xẹo hôm trước.

Êmê quay sang Kăply:

- Anh kêu ngài là ông cậu đó, anh K’Brê.

- Ông cậu với chả ông kiếc! – K’Tub hừ mũi – Ba trăm năm trước hồng biết ông oai phong như thế nào chứ bây giờ thấy ông giống con rùa rụt cổ quá hà.

Êmê trừng mắt:

- Em nói năng lung tung gì thế, K’Tub!

Suku chọt buông một tiếng thở dài:

- Thực ra Đại tiên ông Mackeno có nỗi khổ tâm riêng của mình. Có một chi tiết mà ngay cả Ama Pô cũng không biết. Theo cuốn Tự điển bách khoa về danh nhân của Dong Kay thì Đại tiên ông Mackeno có một người em trai tên là Macketa, tài năng không kém gì ông anh. Macketa rất sáng dạ, hai mươi tuổi đã viết cuốn Mười bảy cách hiểu sai về phép luyện bùa phê phán các phù thủy đàn anh, hai mươi lăm tuổi xuất bản các tác phẩm Nghệ thuật của bóng tối và Thế giới thuộc về một người, lý luận rất sắc sảo nhưng đã bắt đầu bộc lộ khuynh hướng hắc ám. Không hiểu sao đến năm hai mươi bảy tuổi, Macketa đột nhiên bị mất tích, từ đó không nghe ai nhắc tới nữa.

- Chị hiểu rồi, Suku. – Êmê thỉnh linh reo lên – Macketa chính là Pô Palay Tàn Phế.

Phát hiện của Êmê khiến Nguyên, Kăply, Păng Ting và K’Tub giật nảy người, bụng đura nào đura nảy tự nhiên thất lại. Không đura nào nghĩ cái biến cố năm 1692 lại xảy ra theo chiều hướng bi thảm như vậy. Mặc dù không có chút thiện cảm nào với Đại tiên ông Mackeno, K’Tub vẫn nhìn trân trân vào mặt Suku, chờ một cái lắc đầu để nó có thể nhẹ nhõm thờ ra.

Nhưng gương mặt Suku lúc này như đang khuất dưới một chiếc mặt nạ xám xịt và từ đằng sau chiếc mặt nạ ngó thiếu não hết biết đó, một giọng rầu rầu cất lên:

- Chị đoán đúng rồi đó, chị Êmê. Pô Palay chính là hóa thân của Macketa.

Một bầu không khí khắc khoải chạy quanh bọn trẻ sau tiết lộ của Suku, và như đôi khi vẫn xảy ra, thời gian bỗng nhiên như trôi chậm lại và đura nào cũng cảm thấy một điều gì đó như nổi xốt xa đang nảy mầm trong lòng mình. Mỗi một lúc, K’Tub mới chép miệng buông một câu cảm thán:

- Éo le thiệt. Hèn gì Đại tiên ông Mackeno đã mấy lần buông tha Pô Palay.

Êmê nhíu mày:

- Điều này có ghi chép trong cuốn Tự điển bách khoa về danh nhân sao?

- Không. – Suku lắc đầu – Dong Kay chỉ bảo Mackeno có một người em trai tên là Macketa bị mất tích thôi. Còn Macketa về sau trở thành Pô Palay Tàn Phế là em tinh cở nghe được trong cuộc trò chuyện giữa ông em và Đại phù thủy Păng Sur. – Giọng nó chuyển sang buồn ngủi – Sau khi tự tay giết chết người em trai, Đại tiên ông Mackeno lòng đau như cắt, thế không bao giờ hạ sát thủ với bất cứ một ai nữa, thậm chí không can thiệp đến mọi tranh chấp thị phi. Cảnh ngộ của Mackeno khiến hai vị khác trong Tam tiên là Pi Năng Súp và Păng Sur nguội lạnh theo, họ cùng quyết định rút lui, kéo nhau về trú ẩn ở khu vực quanh tòa lâu đài K’Rahlan cho đến tận bây giờ.

- Thì ra là vậy. – K’Tub mơ màng lẩm bẩm – Trước nay mình đã trách oan Đại tiên ông Mackeno rồi.

- Như vậy chuyện này ngoài Tam tiên ra, chắc không một ai biết hờ Suku? – Êmê hỏi.

- Không ai biết. Cả Ama Pô lẫn Dong Kay. Ngay cả vợ chồng pháp sư K’Rahlan – Ka Ming lúc còn sống có lẽ cũng không biết.

Nguyên chợt hít mạnh một hơi:

- Nhưng dù sao đó cũng là những chuyện xa xưa. Và thiệt tình anh thấy chuyện đó đâu có liên quan gì đến anh và K’Brêt. Em căn cứ vào đầu để cho rằng bọn anh được chọn làm chiến binh giữ đền hờ Suku?

- Ổ. – Kăply lấu tấu hòa theo – Tài năng cỡ chủ nhân núi Lung Chùng hay Đại tiên ông Mackeno làm chiến binh giữ đền còn có lý, chứ trình độ lôm côm cỡ tụi anh giữ mạng mình còn chưa xong mà làm chiến binh giữ đền cái quái gì. Mất thầy N’Trang Long đâu có lẻ dữ vậy.

Dường như Êmê, Păng Tìng và K’Tub cũng thất mắc giống y chang Nguyên và Kăply. Tụi nó tuy không nói gì nhưng sáu con mắt nhìn chòng chọc vào Suku, rõ ràng là đang sốt ruột chờ xem thẳng nhóc đáp làm sao.

- Có hai dấu hiệu đáng tin cậy cho thấy một phù thủy sắp trở thành chiến binh giữ đền. – Suku điềm tĩnh giải thích – Một là người đó chỉ chuyên tâm luyện môn Thần chú chiến đấu. Hai là người đó đã ăn được một quả táo vàng ở núi Lung Chùng.

Suku quay qua Nguyên và Kăply, nheo nheo mắt:

- Sắp tới hai anh có sẽ hái được những quả táo ở núi Lung Chùng hay không thì em không biết, nhưng việc thầy hiệu trưởng trường Đămri đặc cách cho hai anh vào lớp Cao cấp 2 chỉ để học mỗi môn Thần chú chiến đấu đã hé ra ý định đó rồi. Hơn nữa, hiện nay phe Hắc Ám của Bastu đang hồi cực thịnh, nguy cơ đó rõ ràng đã báo hiệu sự tái xuất hiện của chiến binh giữ đền.

- Không phải đâu, Suku à. – Nguyên kêu lên – Có lẽ thầy N’Trang Long biết hiện nay các sứ giả của Bastu đang rình rập tìm cách hãm hại bọn anh nên thầy muốn anh và K’Brêt học Thần chú chiến đấu để phòng thân đó thôi.

- Ổ, nói như anh K’Brăk còn nghe được. – K’Tub nhanh nhẩu đồng tình – Còn thẳng Suku nói sao giống chuyện hoang đường quá hà. Mày về coi lại cái đầu của mày đi, Suku!

Mặc dù xưa nay luôn yêu quý và ngưỡng mộ K’Brăk và K’Brêt, K’Tub cũng không thể tin được hai ông anh đang lú lẫn và năng lực pháp thuật vừa bị Buriăk làm cho tanh bành kia có thể đóng vai trò của chủ nhân núi Lung Chùng và Đại tiên ông Mackeno trước đây để hiện ngang đương đầu với trùm Bastu hùng mạnh.

- Những gì nãy giờ tao nói chỉ là suy đoán của tao thôi, K’Tub. – Suku vừa đáp vừa thông thả đứng lên – Còn sự thật như thế nào thì tụi mình cứ chờ một thời gian sẽ rõ.

- Chờ cái con khi! – K’Tub “xì” một tiếng như thể nó vừa phun một hạt táo to đùng – Hôm nay chỉ còn đúng tám ngày nữa là đến kỳ hẹn của Baltalon rồi. Trước khi trở thành chiến binh giữ đền, anh K’Brăk tao chắc đã trở thành bộ xương khô quá hà.

- Yên tâm đi, K’Tub. – Păng Tìng dịu dàng nói, nó cũng đứng lên theo Suku – Tam phù thủy Bạch kỳ lân đã nhận lời bảo vệ anh K’Brăk rồi mà. Chị nghĩ Baltalon không thể nào vượt qua nổi Masari, Karăm và Pila đâu.

Trái với nỗi lo lắng đang đè nặng lên bọn trẻ lâu đài K’Rahlan, nói xong Suku và Păng Tìng bỏ đi với những bước chân ngó thiệt là ung dung, thanh thản. Cứ như thể Păng Tìng cho rằng ngay cả trùm Bastu cũng không phải là đối thủ các chàng trai đẹp mã Bạch kỳ lân, còn Suku thì chắc là đang định ninh một khi K’Brăk và K’Brêt đã được thầy N’Trang Long chọn làm chiến binh giữ đền thì đến mười tên Baltalon cũng chẳng làm cái cóc khô gì được.

Bữa ăn tối đó ở lâu đài K’Rahlan, có vẻ như những bộ mặt ngồi quanh chiếc bàn dài đã đổi chỗ cho nhau. Sau một thời gian phập phồng chờ đợi, không thấy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân có động tĩnh, đoán mình không phải là mục tiêu của họ, bộ mặt của pháp sư K’Tul và bà Êmô đã dần dần lấy lại thần sắc và ngay lúc này bọn trẻ có thể thấy rõ vầng trán của hai người dần ra như vừa tắm dưới mưa.

Hoàn toàn ngược lại về tươi tỉnh đang thêm muốn đó là bộ mặt chăm đảm của bọn trẻ. Kể từ lúc K'Tub mờ miệng nhắc đến kỳ hạn tám ngày, điều mà trước đây đứa nào cũng cố ý lờ đi, cả bọn bắt giác cảm thấy ngực nặng như đeo đá.

Cái cảm giác về một tai họa đang đến gần khiến Êmê tự dưng không thờ nổi. Người ran ran như đổ bệnh, nó uể oải buông chiếc thìa trên tay xuống và nhìn Nguyên bằng ánh mắt rầu rĩ hết biết:

- Anh K'Brăk!

- Ăn đi, Êmê. – Cuộn mình trong chiếc áo khoác màu trứng sáo với những tua viền điệu dàng, bà Êmô nhìn con gái từ đầu bàn bên kia – Con làm gì mà trông có vẻ mệt mỏi thế?

- Mẹ ơi... – Êmê kêu lên, nó không nói được hết câu nhưng nghe đã rất thâm thiết.

- Chỉ còn tám ngày nữa thôi, đi ạ. – K'Tub đỡ lời Êmê, cố tỏ ra bình tĩnh.

- Tám ngày? – Bà Êmô ngơ ngác – Tám ngày gì thế hờ K'Tub?

- Đó là kỳ hạn báo tử của Baltalon.

Pháp sư K'Tul lên tiếng đáp thay bọn trẻ, rồi quay sang Êmê, ông cất cao giọng, bộ ria con kiến rung rung đầy quyết tâm:

- Ta đã sẵn sàng tất cả rồi, các con à. Tám ngày thì tám ngày, nếu tan xác thì ta sẽ là người tan xác trước. Điều quan trọng là tụi con không được sợ chết.

- Tụi con có sợ gì đâu, ba. – K'Tub ré lên, bộ tịch nó đã bắt đầu khùng khùng – Tụi con chỉ lo cho anh K'Brăk thôi. Sứ giả thứ ba của trùm Bastu chỉ nhắm đến anh thôi mà.

- Thì ta nói chung chung vậy thôi. – Pháp sư K'Tul tắc lưỡi, giọng ông đột ngột nhuốm vẻ triết lý – Một khi tai họa tìm đến thì khó mà tránh được. Chúng ta chỉ còn cách cố hết sức mình thôi.

Bà Êmô quay bộ mặt lo âu sang phía ông K'Tul, rụt rè đề nghị:

- Hay là ta báo cho giáo chủ Ama Êban...

- Không nên, đi à. – Ông K'Tul kéo một góc chiếc khăn rằn trên cổ để chùi mồ hôi trán và khẽ lắc đầu – Đây là chuyện riêng giữa phe Hắc Ám và lâu đài K'Rahlan. Trùm Bastu gần đây không đụng chạm gì đến giáo phái Madagui, không nên tạo cớ cho hấn san bằng lâu đài Sêrôpôk.

Bà Êmô lại hỏi bằng cái giọng loảng tuếch và yếu ớt của một người vừa rơi xuống nước:

- Thế anh đã nghĩ ra biện pháp nào...

Đang nói, bà Êmô bỗng bỏ lửng. Vì ngay trong lúc ấy, cái cách mà ông K'Tul nhìn bà làm cho bà hiểu ngay là ông chẳng có biện pháp nào hữu hiệu để đối phó với Baltalon và bà đọc thấy một cách sinh động trong mắt ông nỗi tuyệt vọng to lớn không kém gì nỗi tuyệt vọng đang tràn ngập trong lòng bà.

Bọn trẻ dường như cũng nhận ra ngay điều đó. Căn cứ vào cái kiểu đang nói bỗng ngưng bật của bà Êmô, nhất là cái lối bà và ông K’Tul nhìn chăm chăm vào mắt nhau như thể sắp sửa cùng òa khóc tới nơi, Kăply biết tông là đừng nên mong gì vào khả năng bảo vệ của hai người này.

- Bỏ K’Tul đừng lo. – Kăply tự dừng buột miệng – Tụi con chưa chắc đã chết dưới tay Baltalon đâu.

- Ồ, đúng đó, anh K’Brêt. – K’Tub thỉnh linh reo lên – Nếu thực sự được chọn làm chiến binh giữ đền, hai anh vẫn còn hy vọng mà.

- Con vừa nói gì thế, K’Tub? – Pháp sư K’Tul dán mắt vào mặt thẳng con, giọng sừng sốt – Chiến binh giữ đền à? Làm sao mà con biết được về chiến binh giữ đền kia chứ?

- Ủa, ba cũng biết chiến binh giữ đền hả ba? – Tới phiên K’Tub trở mắt dòm ba nó, ngạc nhiên một cách khoái chí, hoàn toàn không biết ba nó là người của giáo chủ Ama Êban – Ồ, đúng rồi, chắc là ba nghe di Êmô nói. Cuốn Lịch sử Lang Biang – những trang trắng là tài liệu của lâu đài Sêrôpôk mà.

Chắc chắn không có thứ gì trên đời làm bà Êmô kinh ngạc hơn là những gì thẳng K’Tub vừa nói.

- Ôi, K’Tub! – Bà kêu lên giận dữ, tay túm chặt vạt áo choàng để khỏi run lên – Con đã đọc cuốn sách của Ama Pô rồi à? Con đã lấy trộm của di phải không?

- Đâu có, di. – K’Tub toét miệng cười hì hì – Vụ này là tụi con nghe thẳng Suku kể mà.

- Suku á? – Bà Êmô nhíu mày lăm lăm – Di nhớ rồi, nó là thẳng nhóc nhà Pi Năng Súp. Ồ, nghe nói ông nó có một thư viện khổng lồ...

K’Tub tranh thủ cơ hội quảng cáo cho bạn:

- Mặc dù chưa được đi học ngày nào, Suku đáng được coi là nhà thông thái bậc nhất của xứ Lang Biang đó di.

Pháp sư K’Tul nheo mắt về ngườ vực:

- Nhưng căn cứ vào đâu mà Suku cho rằng K’Brăk và K’Brêt được chọn làm chiến binh giữ đền?

Như thể một quả bong bóng bị gai đâm, thẳng K’Tub lập tức “xì” ra ào ào những gì Suku vừa nhồi nhét vô đầu nó, với giọng điệu phải nói là hể hà hết chỗ nói.

- Nhảm nhí. – Chờ thẳng con nói xong, pháp sư K’Tul nhún vai phán một câu gọn lỏn.

Di Êmô buông tay khỏi vạt áo, khề lúc lắc đầu:

- Không có chuyện đó đâu, các con. Ta không nghĩ ngài N’Trang Long lại hồ đồ đến mức đó. Nếu xứ Lang Biang cần tới chiến binh giữ đền, ta nghĩ cũng chưa đến lượt K’Brăk và K’Brêt được chọn, ngay cả trong trường hợp K’Brăk và K’Brêt chưa bị mất trí nhớ và vẫn còn nguyên vẹn năng lượng pháp thuật.

Nhìn bộ mặt chây dãi của K’Tub, Kăply không thể không lên tiếng an ủi:

- Bỏ K’Tul và di Êmô nói vậy là đúng chóc rồi, K’Tub à. Làm sao mà anh với anh K’Brăk có thể làm được những gì chủ nhân núi Lung Chùng và Đại tiên

ông Mackeno đã làm. Chính em cũng nghĩ Suku nói chuyện hoang đường kia mà.

Về phần khởi của K'Tub nhanh chóng xẹp lép như bị ế bùa Chấn nân. Mọi người đều xui lợ không có lý do gì nó không xui lợ theo:

- Ồ há. Chắc đến lượt em phải coi lại cái đầu của mình quá, anh K'Brêt.

Thằng Đam Pao và con Choleng xưa nay vẫn lặng lẽ chỉ thú với công việc bưng dọn thức ăn, chân cẳng lằng xằng chạy qua chạy lại giữa chiếc bàn dài và nhà bếp như hai chiếc bóng câm nín, tóm lại tụi nó chẳng bao giờ mở miệng khi không có ai đó hỏi tới.

Bữa nay nghe K'Tub than vãn, lúc bưng đĩa thịt khoanh sinh vật nguyên thủy đi ngang sau lưng, thằng Đam Pao tự nhiên nổi hứng “xì” một câu vào tai K'Tub làm thằng này sừng sốt đến mức suýt chút nữa ngã lăn ra khỏi ghế:

- Em thấy cái đầu anh còn tốt lắm đó, anh K'Tub.

- Mày làm nhằm gì thể Đam Pao?

Sau thoáng bất ngờ, K'Tub quay đầu ra sau, ngoác miệng hét ầm nhưng thằng Đam Pao tinh quái đã chui tuốt vô trong bếp tự đời tám hoánh nào rồi.

Chương 15: Lời Nguyên Của Quái Nhân

Có vẻ như có một điều gì đó rất đặc biệt vừa xảy ra trong phòng, sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, chưa ra khỏi giường, Kăply đã có cái cảm giác kỳ quặc này. Nó nằm yên thêm một lúc, chớp chớp mắt, cổ trắn tĩnh, nghĩ đến Mua, tự nói thầm “chắc hồng có gì đâu”, rồi chúm môi huyết sáo, hát vài đoạn nhạc vớ vẩn không đầu không đuôi, nói chung nó làm đủ thứ trò mèo mà chẳng hiểu sao lòng vẫn thấy không yên. Cuối cùng, Kăply đành bắt mình bò lồm cồm trên chiếc nệm lông chim, vừa bò vừa quay đầu như một cỗ xe tăng quay nòng đại liên, quét mắt ra bốn phía, vẫn không thấy gì khác thường.

Nhưng Kăply vẫn cảm thấy rờn rợn. Có điều gì đó như là một nỗi lo lắng mơ hồ đang xâm chiếm lấy nó từng phút một. Nó quay sang chiếc giường bên cạnh, nỏ quạu khi thấy thẳng bạn nó vẫn đang hả hống ngáy khò khò.

- Nguyên, dậy đi! – Kăply co cẳng đạp vào thành giường một cú thật lực, đến mức chiếc giường suýt lệch đi.

Nguyên mở bừng mắt, bắn người lên như nút chai sâm banh bật nắp, và khi phát hiện ra cú chấn động vừa rồi không phải do trời sập, hai hàm răng nó nghiền vào nhau ken kết:

- Bộ chó đại cắn mày hả, thẳng diên!

Kăply đưa ngón tay lên miệng suýt khẽ:

- Đừng có thét be be lên như thế.

Mặt nó lộ vẻ nghiêm trọng:

- Mày biết không, ở trong phòng...

- Ở trong phòng sao?

- Có một cái gì đó rất đáng sợ. – Kăply tiếp tục mấp máy môi một cách bí mật.

Nguyên đảo mắt một vòng, rồi quay lại, giọng ngờ vực:

- Tao có thấy gì đâu.

- Tại mày không nhìn thấy đó thôi.

Nguyên đã có vẻ bắt đầu bức mình. Nó thờ phi phi vào mặt Kăply:

- Thế mày nhìn thấy cái con khi gì thế?

- Tao há? – Kăply lão liên mắt – Tao cũng có nhìn thấy gì đâu.

Cùng với một tiếng gầm tức tối, thân hình của Nguyên đã bắn vèo sang chiếc giường Kăply đang ngồi, nếu nó học được cách hóa phép cho khói xịt ra sau miệng thì lúc này chắc chắn trông nó giống y chang một chiếc hỏa tiễn.

Nguyên nhanh, Kăply còn nhanh hơn. Đã đề phòng từ trước, thấy thẳng-bạn-đại-ca của mình vừa nhúc nhích, Kăply đã phóc xuống đất, co giò vọt thẳng lại chỗ phòng tắm, vừa chạy vừa âm ỉ phân bua:

- Tao đâu có đùa. Tao không nhìn thấy gì nhưng tao...

Đang chạy thục mạng, Kăply bỗng khựng lại như một chiếc xe thắng gấp, tiếng nói văng đầu mắt. Nó loạng choạng mất một lúc mới đứng thẳng người được trước chiếc bàn kê kê bức vách phòng tắm.

Phải mất mấy giây sau, đôi môi Kăply mới tìm lại được tiếng nói, chỉ khác là giọng nó bây giờ tràn đầy khiếp sợ:

- Nhưng bây giờ thì... tao... tao... thấy rồi.

Từ đằng giường, Nguyên cũng đã nhìn thấy điều mà Kăply vừa phát hiện. Nó rùng mình khi nhận ra pho tượng báo tử của Baltalon đặt trên bàn đang phát sáng một cách bất thường. Cho đến nay, Nguyên và cả bọn Êmê, K'Tub, Suku, Păng Ting vẫn không đoán ra pho tượng được làm bằng chất liệu gì nhưng chắc chắn là pho tượng chưa từng phát sáng trong hơn hai mươi ngày qua.

Nguyên run run đặt chân xuống sàn, luống cuống xỏ dép và lập cập lê bước về chỗ chiếc bàn, xấu hổ khi bắt gặp mình bỗng nhiên nhát gan không thua gì Kăply.

Kăply không quay đầu lại nhưng vẫn nhận ra Nguyên đã ở ngay sau lưng mình. Nó thì thầm, mắt vẫn dán chặt vào pho tượng:

- Nó chớp nháy mày ả.

- Đây là một kiểu đèn tín hiệu.

Nguyên giải thích bằng một giọng phải nói là trước nay Kăply chưa hề nghe thấy bao giờ. Nó khào khào, yếu ớt và không một âm vang.

Kăply ngo nguẩy đầu để biết là mình chưa bị đóng băng:

- Tao vẫn chưa nhìn thấy con số 7 đâu.

- Có thể nó ở trong phòng tắm, cũng có thể ở một xó xỉnh nào đó. – Nguyên lừng khừng đáp, ngập ngừng một chút rồi nói tiếp bằng giọng ráo hoảnh – Thật ra nhìn thấy hay không nhìn thấy con số 7 bây giờ đã không còn là chuyện quan trọng.

- Sao lại không quan trọng? – Kăply chép miệng nói, biết mình chỉ phản đối cho có lệ. Nó thừa biết hôm qua còn tám ngày thì hôm nay dứt khoát là chỉ còn

bảy ngày, không thể có chuyện thỉnh thoảng còn chín ngày được.

- Căn cứ vào những gì tụi mình đang nhìn thấy, không cần phải thông thái như thằng Suku mới hiểu được rằng khi kỳ hạn chi còn đúng một tuần, pho tượng của Baltalon sẽ bắt đầu phát tín hiệu nhắc nhở.

- Ý mày muốn nói là pho tượng sẽ phát sáng cho tới ngày cuối cùng?

- Đó là ý của Baltalon chứ không phải ý của tao.

Kăply lắng nghe câu nói cay đắng của Nguyên phát ra từ sau gáy, cố đoán xem thằng bạn của mình đang ở trong tâm trạng nào nhưng cái đầu lười biếng của nó lại chẳng chịu hoạt động gì ráo.

- Thế tụi mình...

Vừa nói Kăply vừa quay lại nhìn Nguyên, bắt gặp Nguyên cũng đang nhìn nó, và giữa hai bộ mặt đang trơ trơ chia vào mắt nhau đó, khó mà nói bộ mặt nào trông tiêu điều thâm hại hơn bộ mặt nào. Chỉ trong tích tắc, Kăply hiểu là chẳng cần thiết phải hỏi thêm gì nữa vì rõ ràng nó đã đọc được trong mắt Nguyên và biết rằng Nguyên cũng đã đọc được trong mắt nó câu trả lời khá giống nhau cho bài toán sinh tử này: Kệ xác nó, tới đâu hay tới đó!

o O o

K'Tub ré lên ngay giữa đại lộ Brabun chẳng thềm kiềng cữ gì ráo khi nghe Kăply kể về sự phát sáng của pho tượng:

- Trời đất! Sao hồi sáng anh không kêu em và chị Êmê chạy qua coi với?

- Lúc đó gấp quá, anh sợ trễ học.

K'Tub giương cặp mắt rất chi là tò mò ra nhìn Kăply:

- Thế pho tượng phát sáng như thế nào?

- Như thế nào hà? – Kăply tặc tặc lưỡi – Ờ, khi tỏ khi mờ. Đại khái giống như một ngôi sao vậy.

K'Tub chi tay vào dây đèn chớp nháy trước QUÁN CHÁO LÚ bên kia đường:

- Giống vậy không, anh K'Brêt?

- Ờ, vậy đó.

Êmê chẳng lòng dạ đâu quan tâm ba thứ nhí nhỏ như K'Tub. Nó quay sang Păng Tìng, thấp thòm hỏi:

- Tam phù thủy Bạch kỳ lân chắc chắn sẽ đúng hẹn chứ, Păng Tìng?

- Yên tâm đi, chị Êmê. – Păng Tìng vung chiếc cặp trên tay – Xưa nay cả Hắc tinh tinh lẫn Bạch kỳ lân chưa bao giờ thất hẹn. Chuyện làm ăn mà.

- Sao chị thấy lo quá, Păng Tíng à.

Êmê nói với Păng Tíng nhưng lại liếc sang Nguyên, đôi mắt đen lay láy của nó như đã bắt đầu ngân ngấn nước.

- Không sao đâu, Êmê. – Nguyên nãy giờ vẫn lặng lẽ đi bên cạnh lũ bạn, thấy Êmê như sắp sửa bù lu bù loa giữa đường, bèn hoảng hồn cất tiếng – Dù sao anh vẫn còn hồn đá rang lặn theo trong người mà.

- Anh K’Brăk! – Mắt K’Tub đột ngột lóe lên, kèm theo là tiếng reo phấn khích – Sao anh không nói chuyện này cho thầy N’Trang Long biết? Hay nói với thầy Hailixiro cũng được. Nghe nói mấy ông khoải hai anh lắm mà.

Không thể nói ý kiến của K’Tub là một ý kiến tồi. Nhưng Êmê lại không tỏ vẻ gì hưởng ứng:

- Không ăn thua gì đâu, K’Tub.

- Sao lại không ăn thua? – K’Tub mím môi – Thậm chí em nghĩ có thể cầu cứu thầy Haifai. Ông này mà nghe đánh nhau với phe Hắc Ám chắc ông nhảy tung tung.

- Xưa nay, trừ trường hợp sự cố xảy ra ngay trong khuôn viên nhà trường, thầy N’Trang Long chưa bao giờ cho phép các giáo sư trường Đămri tự tiện khiêu chiến với trùm Bastu. – Êmê cất giọng thâm nảo, trông nó buồn bã đến mức không thêm đề ý đến việc tại bạn vẫn liếc chùng chùng vô gương mặt méo xệch của nó như để chờ xem chùng nào thì nó mới òa ra khóc.

Thiệt sự thì Kăply cũng từng có ý định thổ lộ chuyện này với thầy N’Trang Long, mặc dù nó chưa bàn qua với Nguyên và giả như thẳng bạn nó đồng ý thì nó cũng không rõ là tại nó có gom đủ can đảm để đến gặp thầy hay không. Nhưng những gì Êmê vừa nói giống như một thùng nước lạnh xối lên ngọn lửa hy vọng vừa chớm lên trong lòng nó.

Kăply cảm thấy mặt mình như đang dài ra và vác cái bộ mặt chảy xệ thâm thương đó, nó thất thểu chui qua cổng trường vừa hiện ra trước mặt.

Kăply đứng ngay thẳng Steng ở mé sán bên trái, ngay sau khi vừa chia tay với Êmê và K’Tub.

- Ồ, K’Brét, K’Brăk. – Steng hí hửng lao lên trước hai đứa rồi quay mặt lại như thể chặn đường, miệng vồn vã – Tại mày ra sao rồi?

Rồi không đợi hai đứa bạn nó trả lời, ánh mắt xoi mói của Steng hăm hở đi qua đi lại giữa hai khuôn mặt đang cảnh giác của Nguyên và Kăply.

- Chắc, tao thấy không xong rồi. – Steng liến thoắng tiếp – Thằng K’Brăk còn kha khá chứ sắc mặt thằng K’Brét tệ quá, xem chừng không qua nổi tháng này đâu.

Kăply cười khẩy:

Tao thấy sắc mặt mày còn tệ hơn tao đó, Steng.

- Tao á? – Steng đưa tay lên xoa mặt, hồn nhiên đáp – Nhưng tao đâu có ăn đòn của Buriăk. Những ai trúng phải lời nguyên Tan xác mới phải lo, giới lắm chỉ sống thêm chừng hai tháng nữa thôi.

Như thế một người cha đưa ra những lời khuyên vàng ngọc cho con cái, Steng nhìn Kăply, cất giọng ân cần:

- Nên chọn trước một ngôi mộ thật đẹp, K’Brêt à. Cần nhất là phải nằm giữa một khung cảnh hữu tình...

Dù đã lường trước những gì thằng Steng sẽ phun ra, Kăply vẫn không làm sao bắt mình dừng nổi điên. Nó nghiêng răng trèo tre, vừa tức thằng Steng vừa tức thằng Nguyên giữ chặt tay không cho nó nhảy xô tới:

- Tao thấy mày nên đi súc miệng cho thật sạch đi, Steng à.

- Sao mày lại nói với tao nặng lời thế hờ K’Brêt? Đây là ý tốt...

Steng nhướn mắt, nghiêng bộ mặt lăm lăm mụn vào mắt Kăply với vẻ ngây thơ hết biết. Nhưng Steng không có dịp kết thúc lời phân bua của mình.

Có bốn năm đứa lớp Cao cấp 2 đang đi tới và Kăply vừa mới nghe loáng thoáng bên tai câu rủa “Cho mày té u đầu luôn”, đã thấy Steng bắt thần ngã ngửa ra sau như bị ai xô mạnh, đầu động xuống đất đánh “cộp” một tiếng như trời giáng.

- Ui da!

Steng thét lên đau đớn và lóp ngóp bò dậy, hậm hực đảo mắt nhìn quanh. Nhưng nó lập tức thuôn mặt ra: rõ ràng vừa rồi không có đứa nào chạm vô người nó, thậm chí tụi học trò lớp Cao cấp 2 còn đứng cách nó một quãng xa.

Hồng lẽ vừa rồi mình tự té? Steng ngạc nhiên tự hỏi, rồi như sực nghĩ ra, nó gườm gườm nhìn thằng Tam:

- Mày phải không, Tam?

Thiệt tình thì không phải mỗi thằng Steng nghi ngờ Tam. Trước khi nó lên tiếng, tụi bạn chung quanh đã đổ dồn mắt vô thằng này rồi. Ba cái vụ kỳ quặc xưa nay vẫn xảy ra ở trường Đămri luôn được gán cho Tam, và cú té bất ngờ vừa rồi của Steng chỉ có thể giải thích được nếu tất cả đều đồng ý rằng chính quái nhân Tam vừa tung ra một lời nguyền rủa thâm.

- Tao méc thầy N’Trang Long à. – Không thèm quan tâm đến cái lắc đầu ngượng nghịu của Tam, Steng mắt long sòng sọc, tiếp tục gằm gừ – Thử miệng mồm hỏi hám như mày cũng chẳng sống lâu đâu. Mày sắp đi theo thằng K’Brăk và thằng K’Brêt rồi đó, chuẩn bị cho mình một ngôi mộ đi là vừa.

- Mày coi lại miệng mồm của mày đi rồi hãy nói, Steng. – Lại bị Steng lòi ra trù ẻo, Kăply tức muốn xịt khói lỗ tai nhưng nó chưa kịp máy môi thì một đứa con gái đứng trong đám đông đã nhanh nhẩu lên tiếng trước.

Kăply nhận ra ngay con nhỏ này học cùng lớp Cao cấp 2 với mình. Con bé mắt to, lông mày rậm, khuôn mặt bầu bĩnh và nom ngộ nghĩnh đến mức ngay lần đầu tiên nhìn thấy Kăply tự nhiên liên tưởng đến một con mèo khoác áo chùng. Kăply đang tự hỏi không biết con nhỏ này tên gì thì Steng đã hỏn hển nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến chị hết, Bolobala.

- Nhưng liên quan đến mọi người. – Bolobala khinh khỉnh đáp và cái cách nó nheo mắt nhìn Steng cho thấy lúc này nó không có mong muốn nào hơn là làm sao cho thằng này biến thành con cóc quách cho rồi – Mày thú nhận đi, có phải mày đã lên kế hoạch xây mộ cho toàn thể học sinh trường Đămri rồi không?

Steng quay sang Tam, làm như không nghe thấy Bolobala:

- Đồ quái vật. Tao sẽ chống mắt lên chờ coi mày bị đuổi khỏi trường Đămri như thế nào.

- Nếu tao là thầy N’Trang Long tao sẽ đuổi mày trước, Steng à. Chỉ cần nhìn thấy mày là bọn tao đã phát ốm rồi. – Tiếng một đứa con trai cất lên đầy chế giễu.

Nghe giọng nói quen quen, Kăply ngoảnh lại, nhận ra tụi học sinh lớp Cao cấp 1 cũng vừa nhập bọn với những đứa tới trước, và đứa vừa lên tiếng là thằng Y Gok, lúc này đầu đã lún phún tóc.

Kăply thoát đầu hơi ngạc nhiên khi thấy tụi bạn không tỏ vẻ gì ác cảm với quái nhân Tam như nó đã từng chứng kiến ở khu rừng thưa vào sáng hôm qua, lúc thằng Amara bị kẹt cứng dưới gốc cây và thầy Haifai, chính xác là bà-vợ-hai-trong-một của thầy, đã hùng hổ quả quyết Tam là một trong những sứ giả của trùm Bastu.

Nhưng Kăply chỉ thắc mắc một chút xíu thôi, sau đó nó hiểu ngay là so với Steng, Tam dù sao cũng là đứa ít bị căm ghét hơn trong mắt bạn bè. Tam chỉ khiến bạn bè dè chừng, còn chính Steng mới làm cho tụi học sinh trường Đămri căng thẳng, hoang mang và khiếp hãi. Đó là lý do tại sao sau khi quét mắt nhìn Tam, tụi bạn vội vàng ngoảnh cổ ngo lơ chỗ khác, cố tình phớt lờ cái chuyện thằng này một lần nữa lại lạm dụng khả năng nguyên rủa thậm để gây lộn xộn trong trường.

Steng dường như cũng nhận ra thái độ thù địch của tụi bạn chung quanh nên sau khi Y Gok vừa lên tiếng, nó làm thỉnh cú xuống vờ phui phui vạt áo chùng rồi nhanh chóng chuồn mất.

- K’Brăk, K’Brêt, lên lớp mới tụi mày học nổi không?

Kan Tô chen ra từ trong đám đông, tiến về phía Nguyên và Kăply, niềm nở hỏi.

- Ờ, ờ, cũng tạm tạm...

Nguyên áp ứng đáp, nói chưa dứt câu đã nghe tiếng thằng Amara cười hô hố:

- Lão toét. Tụi mày đã học được bữa nào đâu mà tạm tạm với chẳng tạm tạm.

Lúc này tụi bạn vừa trò chuyện vừa kéo nhau qua cánh cổng nhỏ ở bên hông các dãy lớp để vào khoảng sân bên trong.

Kăply chẳng buồn để ý đến lời châm chọc của Amara, vì ngay lúc đó nó nhác thấy Mua đang đứng thờ thẩn đằng trước hiên chỗ lớp Cao cấp 1.

- Chào Mua. – Kăply tiến lại chỗ nhỏ bạn, cất tiếng chào, cố nặn một nụ cười duyên dáng – Bạn đi học sớm thế?

Mua lúc lắc hai bím tóc và ánh mắt nó nhìn Kăply cho thấy nó vẫn còn áy náy ghê gớm về chuyện bữa trước:

- Tôi đứng đây để đợi K’Brêt.

Kăply nghe tai mình lùng bùng, trong một thoáng nó như muốn khuyu chân xuống. Cái câu vừa lọt vào tai nó lạ lùng đến nỗi nó chưa bao giờ tưởng tượng ra, kể cả trong những giấc mơ táo bạo nhất.

- Mua đợi tôi thật á? – Kăply ngầy ngồ hỏi lại, mặt nghệt ra.

- Ừ.

Mua gật đầu và nhoen miệng cười khiến Kăply trở mắt ngó sừng hàm răng sún của nhỏ bạn, tìm động binh binh. Thậm chí có lúc không tự chủ được, nó quai tay ra sau lưng mò mắt xem có lá bùa yêu nào dán trên đó hay không.

- Tôi muốn gặp bạn để xin lỗi về chuyện hôm trước ấy mà. – Mua nói.

- Chuyện nào há? – Kăply ngờ ngác hỏi lại, thấy đầu mình càng lúc càng giống y chang cục gạch.

- Bạn vờ vĩnh giỏi thế. – Mua lại cười – Chuyện bạn rù tôi đi chơi đó.

- Ờ, ờ, tôi nhớ rồi. – Kăply đập đập tay lên trán, rồi nó vội vàng nói thêm – Chuyện đó Mua đã xin lỗi tôi rồi mà. Mà thiệt ra tôi cũng quên mất rồi.

- Như vậy là bạn hết giận tôi rồi phải không?

Kăply lắc đầu quầy quậy:

- Tôi có giận Mua hồi nào đâu.

Mua chớp chớp mắt. Nó nhìn Kăply một lúc rồi cắn môi, ngập ngừng hỏi:

- Trưa nay bạn có làm gì không?

- Ờ, ờ... không.

Kăply hoang mang đáp, cảm thấy sự việc đã bắt đầu đến hồi nghiêm trọng.

- Vậy lát nữa tan học, tôi với bạn đi chơi đi.

- Đi chơi? – Kăply hỏi lại, mồ hôi lấm tẩm trên trán, hoàn toàn không tin bất cứ một cái tai nào trong hai cái của mình.

- Hôm trước bạn chẳng muốn rù tôi đi chơi là gì? – Mua tỉnh quái nói – Hay bây giờ bạn đã đổi ý rồi?

- Không, không. – Kăpy cuống quít vọt miệng, hết như một đứa bé sắp bị giật quà khỏi tay.

Mua lại cười (hôm nay nó cười nhiều ghê):

- Vậy lát nữa bạn chờ tôi ở trước cổng nhé.

Kăply chưa kịp lên tiếng đáp thì một bàn tay đã đặt lên vai nó, và tiếng Nguyên cất lên:

- Sao còn chàng rằm ở đây, mày? Vào lớp đi!

Nguyên ngược nhìn Mua “Chào Mua nhé” rồi không đợi Kăply có ý kiến, nó kéo thẳng này chạy phăng phăng lại chỗ lớp Cao cấp 2.

o o o

Cũng như ngày đầu tiên, bữa đó rốt cuộc Nguyên và Kăply không học được chữ nào. Tụi nó không coi thời khóa biểu nên chun vào lớp nhầm giờ vợ thầy Haifai dạy môn Giải mộng.

Chui tuốt xuống bàn chót, ngồi kế bên thằng Tam, hai đứa ngهن cổ dờm lên bảng, cổ trưng ra bộ mặt say sưa như muốn nói với vợ thầy Haifai rằng mặc dù môn Giải mộng không phải là môn thầy N’Trang Long bắt tụi nó học, tụi nó học, tụi nó vẫn khoái ra phết, cô đừng có mà nổi hứng tổng tụi nó ra khỏi lớp.

Hôm đó cũng là hôm đầu tiên tụi nó nghe thầy Haifai giảng bài từ đầu tới cuối bằng giọng nữ:

- Các trò đã biết rồi đó, những giấc mơ của chúng ta là những cuộc phiêu lưu cá nhân, nó cũng là hình ảnh của tương lai được báo trước và được giấu chặ dưới đáy tâm linh, chỉ trong khi ngủ, tức là lúc ta không kiểm soát được thì nó trỗi lên như là biểu hiện bí mật nhất và tro trên nhất của chính chúng ta. Ít nhất là hai giờ trong một đêm, chúng ta đã sống trong cái thế giới huyền bí và cà chớn đó...

Nguyên và Kăply ù ù cạc cạc, chẳng hiểu gì ráo, chỉ nghe động vào tai cái giọng eo éo trầm bổng nghe thiệt là quái đản không ngừng nổi nhau tuôn ra khỏi đôi môi đỏ chót của thầy Haifai, cảm thấy buồn ngủ đến chết được.

Tụi nó chỉ tỉnh tỉnh được đôi chút khi thầy Haifai chỉ tay vào Amara, ra lệnh:

- Amara, trò hãy nói cho ta biết tối hôm qua trò mơ thấy những gì?

Amara dường như không chờ đợi điều gì tốt đẹp hơn thế, thậm chí xem cái cách nó đứng bật dậy như dưới mộng có gấn lò xo hoàn toàn có thể tin là nó đang rình cơ hội này từ nãy giờ. Nó nhướn cặp mắt hí, mặt mày tí tớn như thể thầy Haifai kêu nó lên nhận phần thưởng cuối năm:

- Thưa cô, con mơ thấy cá sấu ạ.

- Cá sấu hả? – Thầy Haifai nhú mày.

- Dạ, – Amara ngáp ngừng – đúng là cá sấu. Mơ thấy cá sấu có sao không cô?

- Không sao, không sao! Tốt lắm. Rất tốt. – Thầy Haifai rồi rít trắn an đũa học trò cứng, vừa đảo mắt nhìn lên trần nhà như thể câu giải đáp nằm đâu trên đó – Cá sấu, ờ, ờ... Trò có biết cá sấu là gì không? Cá sấu là một linh vật có khả năng khiêng vác vũ trụ, một thần linh của đêm và trăng, là chủ tể của nước nguyên thủy...

Trong khi cả lớp ngớ ra vì vai trò oai hùng bất ngờ của cá sấu, Amara mặt nở ra từng khúc, tay không ngừng vò mái tóc xoăn một cách sung sướng.

- Cá sấu có thể nhảy từ nền văn minh này sang nền văn minh khác, từ thời đại này sang thời đại khác, có thể nuốt chửng cả mặt trời mỗi buổi hoàng hôn. – Thầy Haifai tiếp tục bài diễn văn ca ngợi cá sấu – Nó là biểu tượng cơ bản của sức mạnh chỉ phối sự sống, cái chết và sự tái sinh.

Thầy Haifai thỉnh linh chọc một ngón tay về phía Amara, cao giọng như quát:

- Có đúng là trò mơ thấy cá sấu không?

Amara hí hửng:

- Dạ, đúng ạ.

- Thế thì ta có thể nói ngay với trò rằng sau này trò nhất định sẽ trở thành người thống trị tối cao ở xứ Lang Biang này. Tương lai của trò sẽ rạng rỡ hơn bất cứ Đại phù thủy lừng danh nào từ trước tới nay. Thôi, trò ngồi xuống được rồi.

Trước ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị của tụi bạn, Amara khuỳnh khuỳnh hai tay, khệnh khạng ngồi xuống, cũng không phải là ngồi xuống ngay mà trước đó nó quét mắt một vòng khắp lớp như các bậc vua chúa vẫn có cái nhìn khinh mạn và chiếu cố như thế với đám quần thần.

Đứa thứ hai bị kêu lên là Tam.

Thầy Haifai nhìn Tam bằng ánh mắt ác cảm không giấu giếm:

- Thế nào, Tam? Ngoài cái tài làm bầm khốn kiếp của trò, trò có hay nằm mơ như những người lương thiện khác không?

Mặt tái nhợt, Tam lí nhí đáp, có vẻ gắng sức lắm nó mới mở miệng được:

- Thưa cô, có ạ.

- Thế tối hôm qua trò mơ thấy thứ quái vật gì? – Thầy Haifai gần giọng và nhìn nó trừng trừng, điều hiếm có với đôi mắt sâu và tối như thầy, trán dô ra như sẵn sàng cụng lũng sọ tên học trò đáng ghét nếu như nó đại dốt đứng gần thầy.

Thái độ thù địch của thầy Haifai khiến thằng Tam như sắp sụm bà chè tới nơi. Nó run rẩy đáp, hai tay nắm chặt mép bàn:

- Thưa cô... thưa cô... em mơ thấy... một con basilic...

- Một con basilic? – Thầy Haifai la hoảng – Làm sao mà trò mơ thấy con vật kinh tởm này nếu con vật đó không phải là chính trò?

Tụi học trò lập tức nhao nhao:

- Con basilic là con gì vậy, cô?

- Các trò không biết con basilic sao? – Thầy Haifai chành miệng và hàm răng thầy bày hết ra ngoài gây cảm giác như thầy đang nhe nanh – Ta nghĩ hồi ở lớp Trung cấp 2, khi dạy môn Quái vật học, thầy Đì Pri đã giảng qua cho các trò rồi chứ?

- Dạ, chưa ạ. Thầy Đì Pri không nói gì về con basilic hết, cô ơi. – Tụi học trò lại đồng thanh.
- Con basilic. Chính ta cũng chưa thấy qua con quái vật tởm lợm này. – Thầy Haifai thờ phỉ phò – Và hình như cũng chưa ai còn sống mà đã thấy qua.
- Ủa, sao kỳ vậy cô? – Amara láu táu hỏi, giành là đứa đầu tiên mở miệng, và câu hỏi của nó rõ ràng cố tình đưa đẩy để lấy lòng vợ thầy Haifai.
- Bởi vì, hừm, basilic chính là con rắn vripe. – Thầy Haifai vừa đáp vừa dùng những ngón tay khoằm khoằm xoa cái mũi gầy, làm như cái mũi của thầy bị như vậy là do con basilic vừa dớp cho một miếng – Basilic là một loài rắn nở ra từ trứng của một con gà trống già, được vùi trong một đồng phân và được một con cóc hay một con ếch ấp. Nó là một con rắn nhưng có cánh của gà trống...
- Ôi, ghê quá! – Tiếng một đứa con gái kêu lên từ dưới các dãy bàn, Kăply ngó qua thấy Bolobala đang hai tay bưng lấy mặt.
- Mới chừng đó thì đã có gì gọi là ghê! – Thầy Haifai bữ môi, một động tác mà có lẽ chỉ có vợ thầy mới hay làm – Điều khủng khiếp nhất ở con basilic là cái nhìn chết chóc của nó. Chỉ với một ánh mắt của mình, con basilic có thể giết chết tươi bất cứ ai nhìn thấy nó bằng cách biến nạn nhân của nó vĩnh viễn thành đá.

Kăply rùng mình nghĩ đến con Gorgone hay con yêu Méduse trong thần thoại Hy Lạp với những khả năng tương tự. Thậm chí, chỉ cái đầu của con Méduse khắc trên khiên của nữ thần Athéna cũng đủ sức tiêu diệt những ai đến gần.

Ý nghĩ của Kăply bị cắt ngang bởi tiếng nạt đột ngột của thầy Haifai:

- Thế mà trò lại dám nằm mơ thấy con vật ghê tởm này hả Tam? Phải chăng nó chính là hình ảnh của trò? Là sự ao ước ngấm ngấm và bản thù của trò lâu nay?

Tam run bắn trước sự nổi khùng bất thần của thầy Haifai. Nó lấp bấp:

- Dạ thưa cô... thưa cô...

Như không nghe thấy Tam, thầy Haifai điên cuồng quát thét, nước bọt văng tứ tung lên đầu lên mặt những đứa ngồi bàn đầu:

- Giấc mơ của trò báo hiệu trong tương lai trò sẽ là hóa thân của thần chết, là thù lĩnh chắc nụi của phe Hắc Ám, những lời nguyện thì thầm của trò chính là ánh mắt rắn độc, là lưỡi hái sáng loáng của tử thần đối với cư dân Lang Biang.
- Thưa cô... con không có...

Khó khăn lắm Tam mới thốt được vài ba tiếng vô nghĩa, đôi mắt đầy khiếp sợ của nó nhìn trân trân vô mặt thầy Haifai như bị thôi miên.

- Ngồi xuống! – Thầy Haifai xẵng giọng – Có hay không thì tự trò biết lấy!

Tụi học trò lớp Cao cấp 2 tỉnh bơ ngó thẳng Tam bị thầy Haifai hành hạ, cứ như thể tụi nó đã chứng kiến cái cảnh này hằng trăm lần rồi nên không còn cảm xúc gì nữa. Trong khi đó, nhìn Tam khuyu xuống trên ghế như sau một cuộc tra tấn, Nguyên và Kăply nghe dâng lên trong lòng một thứ gì đó như là niềm trác ần.

- Tội nó quá mày. – Nguyên nói khề vào tai bạn.

- Ừ.

- Hồng biết có đúng nó là quái nhân không há? – Nguyên chép miệng, bần khoăn.

- Nó chứ ai.

Nguyên chưa kịp hỏi lại Kăply xem tại sao thằng này dám quả quyết như vậy, bỗng nghe tiếng Amara vang lên đầy hách dịch:

- Đồ quái vật thối tha kia. Đã có kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang đây rồi thì dù mày có...

Cả lớp quay đầu dòm Amara, sững sốt khi thấy thằng này đang bỏ bỏ đột nhiên ngưng bật, cái miệng đang há ra không ngậm lại được, y chang một diễn giả thành linh bị hóa đá.

- Con basilic! – Một đứa nào đó khiếp hãi rú lên – Con basilic đang bò trong phòng.

Tiếng hét làm lớp học trở nên nhốn nháo, hỗn loạn không thể tả, cả chục cái đầu ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị, cố tìm xem con basilic đang ở đâu, quên phắt rằng đó là cách tốt nhất để hóa đá, tiếng bàn ghế va vào nhau, ngã đổ ầm ầm, có chiếc ghế chồng kênh lại lật gong thêm lần nữa do những bàn chân luống cuống chen nhau đạp lên.

Giữa sự bát nháo ghê hồn đó, Kăply vẫn ngồi im, thò tay nắm chặt tay Nguyên không cho thằng này vùng chạy. Nó lao thảo vào bộ mặt hoang mang của bạn:

- Không có con basilic nào hết. Chính thằng Tam ra tay đó.

- Thằng Tam á? – Nguyên há hốc miệng.

Kăply gật đầu, sức nhớ mình quên kể cho bạn nghe những lời nguyên bí mật nó từng nghe thấy. Vừa rồi cũng vậy, trước khi thằng Amara trơ ra như cột nhà, nó đã nghe văng vẳng bên tai một giọng nói mơ hồ “Cho mày cứng họng luôn”. Rõ ràng thằng Tam có thể nín nhịn trước những lời mạt sát của thầy Haifai nhưng nhất quyết không chịu để yên cho thằng Amara a dua kia, Kăply nhủ bụng và buông tay bạn ra, toét miệng cười khoái trá:

- Ai biểu thằng Amara nhiều chuyện chi! Tao cũng thấy đáng đời!

Ở trên bâng, thầy Haifai như cũng nhanh chóng nhìn ra mấu chốt của vấn đề. Thầy đập đập hai tay vào nhau theo thói quen, đầu lắc lư, nanh chia cả ra:

- Im nào!

Rồi thấy mệnh lệnh cụt ngùn của mình không trấn áp được những cái đầu bấn loạn kia, thầy liền hét vang như sấm, lần này nghe rõ là giọng đàn ông (có lẽ là thầy Haifai muốn giúp vợ một tay):

- Không có con basilic nào trong phòng hết! Các trò bình tĩnh lại đi!

Lần này ý nghĩa rõ ràng của lời quát phát huy tác dụng ngay lập tức. Tiếng ồn lắng xuống và bọn học trò đã thôi dúi dụi vào nhau, mấy chục cặp mắt cùng trở lên dõi theo từng động tác của thầy Haifai, lúc này đang chìa thẳng tay vào người Amara, miệng lầm rầm niệm chú.

Trong nháy mắt, y như trong một cuốn phim vừa qua khỏi chỗ kẹt băng, Amara đột nhiên ngúc ngoắc đầu, vịn vẹo thân mình và đưa tay xoa xoa nơi cổ, miệng không ngừng rên rì:

- Ui da, mõi quá!

Chẳng thêm liếc Amara thêm một giây, giải nguyên xong, thầy Haifai quay phắt sang Tam, và từ trong hốc mắt của thầy một thứ ánh sáng rùng rợn chiếu ra và như một lần roi, cái tia nhìn khủng bố đó quất thẳng vào bộ mặt rúm ró của đứa học trò đang run bần bật trong chỗ ngồi.

- Đứng lên, đồ rắn độc! – Thầy Haifai không nói, mà rít lên – Đây không phải là lần đầu tiên trò giờ trò trước mặt ta.

Tam xiêu vẹo đứng lên, mặt xanh lè xanh lét và lí nhí thốt ra câu nói quen thuộc:

- Thưa cô... con không có...

- Ta không thêm nói với trò. Trò đứng đó đi, ta sẽ đi gặp thầy hiệu trưởng và xem ngài có cách nào giữ trò lại ngôi trường này không.

Tuôn một tràng, thầy Haifai dùng dùng đi ra cửa, và cho đến khi thầy đi một đỗi xa tụi học trò vẫn còn nghe những tiếng khò khè giận dữ không ngừng phát ra từ cổ họng của thầy.

o O o

Nếu như ai cũng có ngày xấu của mình thì hôm nay chắc chắn là ngày xấu của thầy Haifai. Trong khi tụi học trò bắt đầu nghĩ đến chuyện thằng Tam bị đuổi thẳng cánh thì rốt cuộc chẳng có cái quái gì xảy ra với nó hết.

Thầy Haifai quàu quau đi ra, một lát sau lại quàu quau đi vô. Chẳng thêm nhìn ai, kể cả thằng Tam đang đứng đực tại chỗ và giương cặp mắt lo lắng ra nhìn mình, thầy cấu kính gòm mấy cuốn sách trên bàn nhét vào túi áo, hậm hực ra lệnh:

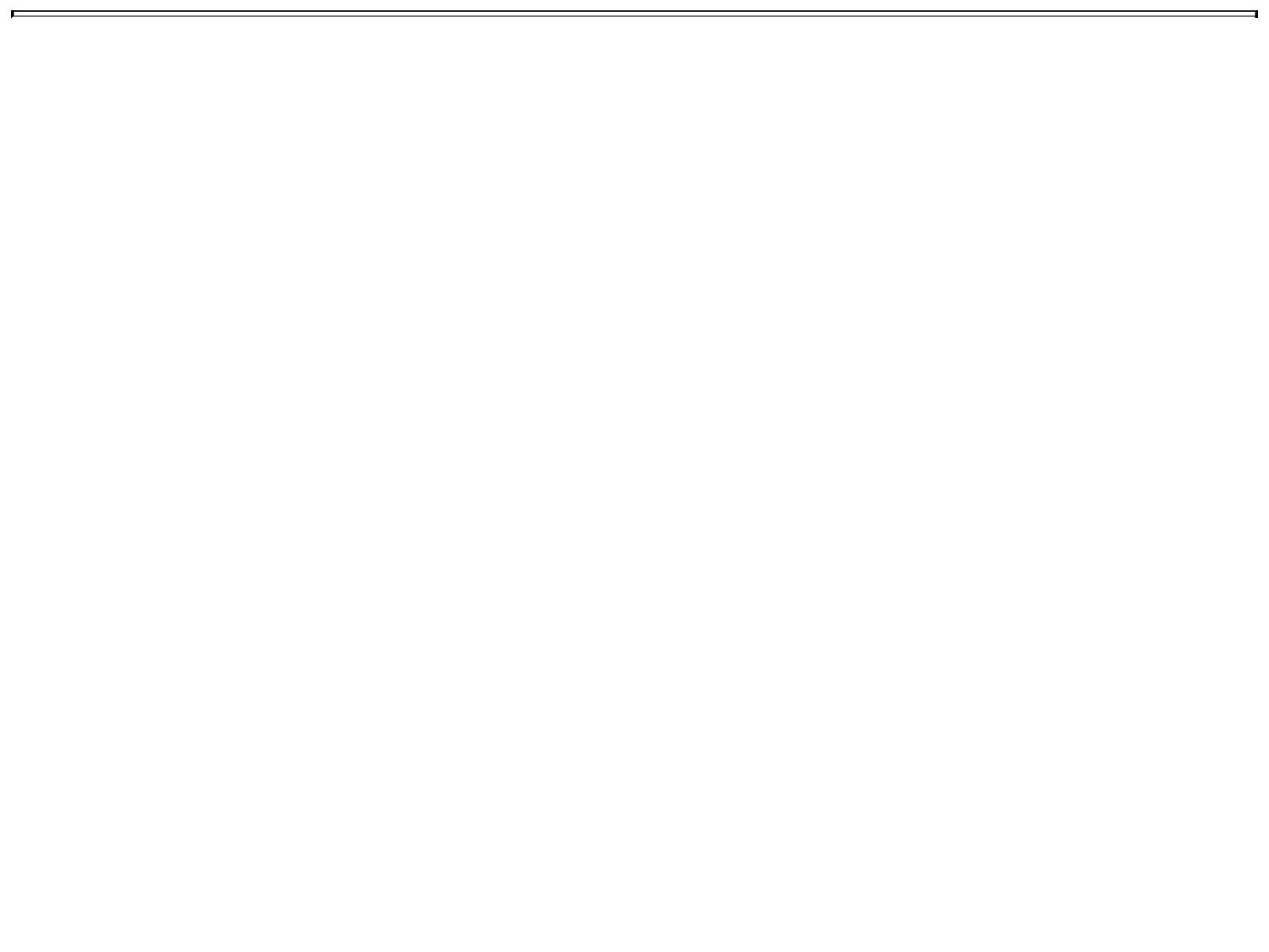
- Về! Về hết cả lũ! Hôm nay học thế đủ rồi.

Tụi học trò ùn ùn xô nhau ra cửa, biết thằng Tam một lần nữa lại thoát nạn.

- Mày có bà con gì với thầy N’Trang Long thế hở Tam?

Tiếng thằng Amara cất lên the thé giữa mớ đầu cô hỗn độn chỗ cửa lớp và Kăply nhìn thấy Tam cổ hạ thấp cái thân hình dong dong của nó xuống như để cho Amara không nhìn thấy nó đâu.

Nhưng Kăply chẳng quan tâm đến cái trò mèo của Amara quá một giây. Nó đang nghĩ đến cái hẹn với Mua và mừng rỡ vì buổi học kết thúc trước khi vợ thầy Haifai kịp kêu đến nó. Nếu vợ thầy Haifai hỏi đêm qua nó mơ thấy gì, và nghe nó trả lời là nó mơ thấy nhò Mua, chắc bà sẽ tuyên bố cái thứ người như nó lớn lên chỉ có nước đi theo xách dép cho tụi con gái, mà một tương lai như thế thì âm đạm ời là âm đạm!

Chương 16: Tiệm Những Dầu Hối

Nguyên từng nhận xét cái dầu của thằng Kăply chẳng khác gì một cục gạch, tuy gần đây có khá hơn cục gạch một chút xíu. Chính Kăply cũng thừa nhận so sánh của Nguyên nếu không hoàn toàn là sự thật thì cũng chẳng xê xích là mấy.

Bây giờ bắt cái cục gạch đó nghĩ cách đánh lừa thằng Nguyên để ở lại chỗ hẹn với nhỏ Mua thì quả là khó khăn cho Kăply quá. Kăply nghĩ mãi, nghĩ mãi và cuối cùng, lúc chuẩn bị chạy ra cửa theo tội bạn, dầu nó mới nảy ra một sáng kiến hết sảy là nhét cái cặp sách thật sâu trong ngăn bàn.

Nguyên chẳng hay biết gì, đi khỏi cổng trường một quãng xa, nghe Kăply rú lên: “Chết rồi. Tao để quên cặp sách trong lớp”, nó tỉnh queo hất đầu:

- Mày quay lại lấy đi. Tao đứng đây đợi.

- Thôi, khỏi đợi. – Kăply hấp tấp nói – Mày về trước đi, lát tao về với Êmê, Păng Ting và K’Tub.

Nói xong Kăply co giò vọt mất, không để cho thằng bạn nó kịp có ý kiến ý cò gì ráo.

Lúc quay trở ra, dòm quanh quất không thấy Nguyên đâu, Kăply khoái chí toét miệng cười một mình rồi hí hửng chui vô quầy bột chiên cạnh cổng ngồi đợi. Bữa nay thầy Haifai nổi khùng đuổi cô tội nó ra khỏi lớp ngang xương, chứ các lớp khác phải mười lăm phút nữa mới ra về.

Một lão phù thủy đầu quấn khăn, cỡi trần trụi trực, đang phơi cái bụng to như thùng nước lèo trước một chiếc bàn dài chất lù khù các đồng bột nhồi. Lão dích từng nhúm bột nhào, lăn chúng trên mặt bàn rồi vo lại thành từng viên tròn tròn thả vào cái chảo mỡ sôi sùng sục trước mặt.

- Ngồi đi con. – Thấy Kăply bước vào, lão híp mắt cười và gại gại cái mũi nhọn hoắt vào cánh tay chắc là cho đỡ ngứa, miệng niềm nở – Chắc là con đói bụng rồi hả.

- Đây là thứ gì vậy, ông? – Kăply tò mò dòm mấy viên bột nổi lều bều trong chảo – Giống bánh Nhớ dai quá hả?

- Đừng nói bá láp chứ con! – Lão chủ quầy nhăn mặt về phạt ý – Bánh Nhớ dai của mụ Gian ăn vô chi tổ quên sạch cả bài vớ, cả tên cha mẹ cũng quên tuốt luôn. Còn đây là bột chiên Yêu đời nổi tiếng mấy trăm năm nay ở Lang Biang đó.

Kăply không có vẻ gì tin tưởng vào lời quảng cáo bốc trời của lão chủ quầy lắm, nhưng đã chui vô đây ngồi đợi Mua, nó không thể không gọi món bột chiên của lão. Nó lục túi, từ dạo bà Êmô quay về lâu đài K’Rahlan, sáng nào bà cũng nhét vào túi áo chùng của nó, Nguyên, Êmê và K’Tub mỗi đứa 5 năpken để ăn sáng.

- Ông bán cho con một năpken.

- Chỉ có 1 nắpken thôi ư? – Lão chủ quầy tròn xoe mắt – Một nắpken chỉ mua được ba viên à, con trai. Ta bán cho con 5 nắpken nhé.

Kăply đặt đồng 1 nắpken lên chiếc bàn dài:

- Dạ thôi ạ. Con mua ba viên đủ rồi.

- Chẳng ai ăn bột chiên Yêu đời chỉ với 1 nắpken. Ăn nhấm nháp thế chỉ tổ chán đời thêm.

Lão chủ quầy lăm bằm trong miệng, nhặt chiếc muỗng dài trước mặt vung lên một cách bực tức.

Kăply kinh ngạc nhận ra đó là đồ dùng pháp thuật. Cái muỗng vừa hất một cái, một chiếc đĩa bạc từ trên nóc tủ phía sau bay vèo xuống và đáp ngay chóc trước mặt Kăply như một chiếc đĩa bay chính hiệu. Lão chủ quầy vung tay một cái nữa, ba viên bột chiên từ trong chảo mỡ đang sôi sùng sục nhảy tốt ra và rơi ngay ngấn vào chiếc đĩa, y như được một bàn tay vô hình sắp xếp.

- Ăn đi, nhóc. – Lão chủ quầy hất đầu, giọng lạnh nhạt và không còn kêu Kăply bằng con trai.

Chẳng buồn để ý đến thái độ bất lịch sự của lão, Kăply nhón một viên bột vàng rộm cho vào miệng và đảo mắt nhìn ra ngoài.

Chỗ cổng trường, học trò các lớp bắt đầu túa ra ngay khi hồi chuông ra về vừa reo dứt, thấp thoáng cả bọn trẻ lâu đài K’Rahlan trong số đó. Kăply hấp tấp quay mặt vào phía trong khi thấy thằng Steng lò dò ra khỏi cổng, mắt nhìn đảo đảo như đang tìm kiếm những nạn nhân quen thuộc của nó.

Có cả đồng đũa tủa vào các ki-ốt hai bên cổng để ăn vặt. May mà quầy bột chiên Kăply đang ngồi chỉ lác đác khách nên nó không đụng đầu tụi bạn quen. Kăply tọng thêm một cục bột nữa vô họng, lần này nó để tâm lắng nghe mùi vị của món Yêu đời và lập tức hiểu ngay tại sao chẳng mấy ai đặt chân vào quầy bột chiên: vì nếu thấy cuộc đời quả thật đáng yêu và muốn giữ mãi tâm trạng lạc quan đó thì cách hay nhất là đừng bao giờ ngu ngốc nuốt cái thứ bột nhạt thếch như làm từ rong biển và thoang thoang mùi lá bủ xít này.

Lão chủ quầy có vẻ khó chịu khi thấy Kăply ngồi lâu lác mà vẫn chưa ăn hết ba viên bột chiên trong đĩa. Lão không nói gì nhưng cái ánh mắt gườm gườm của lão y như một nhát chổi đang muốn quét Kăply ra đường quách cho rồi.

Kăply nhận ra ngay cái vẻ mặt khó coi của lão nhưng nó tăng lờ, ra vẻ ta đây là thằng nhóc vô tâm nhất trên đời. Chỉ đến khi tụi học trò từ trong các ki-ốt lục tục kéo nhau ra về và hai cái bím tóc quen thuộc của nhò Mua hiện ra chỗ cổng trường, Kăply mới bỏ viên bột cuối cùng vào miệng, nhấm mặt nuốt vội nuốt vàng và lật đặt đứng lên.

o O o

- Bây giờ tụi mình đi đâu hờ K’Brêt?

Mua cất tiếng hỏi, khi hai đứa rẽ sang con đường nhỏ cắt ngang đại lộ Brabun để tránh ánh mắt tọc mạch của tụi bạn.

- Tòì cũng không biết nữa.

Kăply bối rối đáp, vẻ lúng túng của nó làm Mua trở mắt:

- Hôm trước bạn rủ tôi đi chơi mà.

- Ừ.

- Ừ là sao?

- Là tôi có rủ Mua đi chơi nhưng thiệt tình thì tôi cũng... hông biết đi đâu.

- Ra vậy.

Mua bật cười khúc khích, nhưng lần này Kăply không đủ can đảm quay nhìn hàm răng sún của nhỏ bạn. Hai đứa lặng lẽ đi bên nhau và khi cảm thấy cái nắng trên đầu đã dịu bớt, tụi nó chợt nhận ra cả hai đang đi dưới những tàng cây. Chỉ mới rời đại lộ Brabun chừng vài trăm mét mà cả Kăply lẫn Mua đều có cảm giác được vây bọc giữa một sự yên lặng đầy đặn và ấm áp, y như vừa đặt chân vào một thế giới khác.

Trong khi hai đứa đang bắt đầu tin rằng không có một sinh vật nào hiện diện trên con đường tịch mịch này, một ngôi nhà đột ngột hiện ra sau lùm cây bên trái.

Kăply và Mua khẽ đưa mắt nhìn nhau và từ từ đến gần, ngạc nhiên nhận ra đó là một cửa hiệu đồ sộ nhưng trống rỗng.

Một cửa hiệu mọc lên giữa nơi vắng vẻ, hầu như không có người qua lại đã là một chuyện lạ. Nhưng tấm bảng hiệu treo phía trước kẻ hàng chữ còn lạ lùng hơn: “TIỆM NHỮNG DẤU HỒI”, và hàng phụ chú chạy bên dưới phải nói là quá sức kỳ quái “Hãy đổi trí thông minh để lấy những đồng vàng”.

Mua mỉm cười nhìn Kăply:

- Vô đây coi thử không, K’Brêt?

Nhìn thấy cái cửa hiệu vắng tanh vắng ngắt, hông có hàng hóa, cũng hông có ai trông coi gì ráo trọi, Kăply đã thấy chần chợn, muốn bỏ đi lẹ cho rồi. Nhưng nụ cười của Mua không cho phép nó lắc đầu. Nó đáp, ngoảnh mặt đi để Mua không nhìn thấy vẻ gượng gạo trong mắt nó:

- Vô thì vô.

Hai cánh cửa mở toác hoác như mời chào những bước chân rón rén của Kăply và Mua.

Hai đứa bước lên những bậc cấp, băng qua một căn phòng trống để đến một cái sân lát đá xanh nằm liền theo đó, vẫn không thấy một người nào. Sự hoang vắng khác thường của ngôi nhà khiến Kăply nghe ruột gan như quận từng cơn, nhưng thấy Mua không tỏ thái độ gì, nó đành cắn răng lết bệt đi theo, bụng không ngừng nguyên rủa cái cửa hiệu khốn kiếp không biết ở đâu mọc ra ngay trong buổi hẹn hò đầu tiên và được khởi đầu rất hứa hẹn của mình.

Đi hết khoảng sân, Kăply và Mua gặp một hành lang sâu hút, gió thổi lồng lộng và không ngừng kêu u u như một tiếng rên bất tận. Chân nặng như chì, Kăply nặng nề lê bước theo Mua đi hết hành lang, xuyên qua một dãy những gian phòng đóng cửa im im, trèo lên những bậc thang rồi lại tiếp tục đi miết, đi miết cho đến khi cả hai giật mình nhận thấy một cánh cửa xám xịt như lông chuột chắn mắt lối đi của tụi nó.

- Hết đường đi rồi! – Kăply mừng rỡ lên tiếng, phải cố lắm nó mới không nhảy cẫng lên – Quay lại thôi, Mua ơi.

Nhưng Mua làm như không nghe thấy Kăply, nó đứng ngây ra, ngẩn cổ nhìn chăm chăm vào chiếc mặt nạ vẫn vẹn gắn trên cửa, loại mặt nạ mà Kăply nhớ ra nó đã thấy hàng mở trong căn nhà kho ở lâu đài K’Rahlan.

- Mặt nạ này có gì lạ đâu, Mua. – Kăply nhún vai, và nói bằng giọng của một kẻ biết quá nhiều – Ở nhà tôi có hàng đồng những thứ nhảm nhí như thế này.
- Có khác đây!

Một giọng nói trầm trầm cất lên và Kăply giật mình nhận ra không phải là giọng của Mua. Tóc gáy dựng đứng, Kăply thấp thòm ngoái đầu nhìn lại phía sau nhưng đây hành lang mà tụi nó vừa vượt qua vẫn lặng như tờ, không hề có một bóng người thấp thoáng.

Kăply hoang mang quay lại, chưa kịp hỏi Mua, ánh mắt nó chợt chạm phải cái mặt nạ dính trên cánh cửa và lập tức dính cứng luôn ở đó.

- Hãy trả lời đi! Con gì buổi sáng đi bốn chân, buổi trưa đi hai chân và buổi chiều đi ba chân?

Lần này, khi nghe rõ tiếng nói phát ra từ đôi môi đang mấp máy của chiếc mặt nạ quái dị kia, Kăply run bắn người, trái tim vắng xa đi đâu cả thuốc, chân bắt giắc thối lui ba, bốn bước; ngay trong khoảnh khắc đó, nó đột nhiên thấy phân bụng dưới của nó tung tức khủng khiếp. Hai đầu gối lập cập khép chặt vào nhau, nó cố dưng để xô tung hết mọi thứ trong người ra trước mặt Mua.

- Đừng sợ, K’Brét! Đây chỉ là thủ tục vào cửa thôi. – Mua lật đặt lên tiếng trấn an, nó đã kịp hiểu ra vai trò của chiếc mặt nạ, phần khác có lẽ nó không muốn nhìn thấy thẳng Kăply tè vãi ra quần trước mặt nó.

- Chỉ là thủ tục vào cửa thôi ư? – Kăply ngơ ngác hỏi lại, mặt vẫn còn tái nhợt.

- Ừ. – Mua gật đầu – Giải được câu đố này, chắc chúng ta sẽ vào được bên trong. Đây là cách trắc nghiệm trí thông minh của khách hàng, xem chúng ta có đủ trình độ để tham gia cuộc chơi hay không vậy mà.

- Nếu vậy thì dễ thôi. – Kăply áp tay lên ngực, đầu óc dần dần trấn tĩnh – Đó là con người.

Tất nhiên Mua không biết hỏi còn ở làng Ke, Nguyên đã từng đem câu này ra đố Kăply và cuối cùng chính Nguyên đành nói toạc ra luôn lời giải đáp sau một tuần chờ đợi Kăply trong vô vọng. Mua đang định lên tiếng khen bạn thì cánh cửa trước mặt đã xịch mở.

Hoàn toàn tương phản với không khí lạnh ngắt bên ngoài, đập vào mắt hai đứa trẻ là một khung cảnh náo nhiệt ì xèo đến nỗi cả Mua lẫn Kăply lập tức đưa tay lên dụi mắt lia lịa.

Sau thoáng ngỡ ngàng, Mua cầm tay Kăply lôi tuột vào bên trong. Hai đứa đứng lấp ló sau lưng những dãy ghế đầy nghẹt người, khe hở mặt khi không ngừng xộc vào mũi tụi nó mùi mồ hôi phù thủy và mùi khói thuốc lá khét lẹt tỏa ra mù mịt từ bốn, năm chiếc ống điều trên môi những lão pháp sư già ngồi ở hàng ghế trên cùng. Nhưng dù sao Mua và Kăply cũng có chút mừng rỡ khi thấy chẳng ai thèm chú ý đến tụi nó giữa màn khói dày đặc và hồi rình đó.

Trên chiếc bục cao ở cuối phòng, đứng chinh inh chính giữa là một phù thủy mặc chiếc áo chùng màu mè, bên ngoài khoác thêm chiếc áo ngắn đen lằng lằng như làm từ một loại vải chống thấm. Mặt mày rất hoạt kê, ông ta liên tục ngoẹo cổ sang hai bên, làm lắc lư chiếc nón chóp dựng đứng như có lót các-tông bên trong, và trong khi ông nói những ngón tay phụ họa theo bằng cách bật vào nhau làm xẹt ra những tia lửa nhỏ và những tiếng lép bép như pháo nổ:

- Ngài Lonton đã lãnh giải của ngài Mít rồi, bây giờ xin mời các vị khác!

Kấply đảo mắt ngó quanh, thấy một bà phù thủy già sòm, mặt mày nhăn nheo đứng lên khỏi hàng ghế thứ ba và lồm cồm tiến lên phía trước với chiếc gậy đầu khi trên tay.

- À, xin mời bà Homhem. – Ông phù thủy đứng trên bục hét lên bằng giọng phấn khích, điệu bộ rất kịch, ngó y chang người điều khiển chương trình trao giải Oscar.

Bà Homhem đi lâu thiệt lâu mới tới được chỗ chiếc bục và mắt thêm một lúc nữa mới lê được tới chỗ người phù thủy điều khiển chương trình.

Sau khi đứng thờ đốc một hồi, bà chậm chạp quay mặt xuống khán phòng, khẽ động cây gậy làm phát ra những tiếng “lộp cộp” và nặng nhọc cất tiếng:

- È... ta có 99 viên ngọc bích, muốn chia cho 9 đứa con ta. Nếu ta chia đều thì mỗi đứa sẽ được... è... è... 11 viên, có phải vậy không các nhà thông thái?

- Phải! Phải!

Hàng chục cái miệng ngồi bên dưới ứng tiếng đáp, không biết vì câu hỏi quá dễ hay vì ai cũng muốn chứng tỏ mình là nhà thông thái.

- Nhưng bà già này lại không muốn chia đều, vì như vậy có điều gì đó... è... không được công bằng với công sức của từng đứa con. – Bà Homhem nói, ngừng lại một lúc rồi khò khè tiếp, vẫn dậm lung tung tiếng “è” vào câu nói không biết do thói quen hay do dễ lấy hơi – Ta muốn mỗi đứa anh phải được nhiều hơn đứa em kè... è... è... một viên ngọc nhưng thiệt tình là cho đến hôm nay ta vẫn chưa nghĩ ra cách chia như thế nào... è... cho chẵn.

Bà Homhem lại động cây gậy xuống bục:

- Như thông lệ ở đây, 20.000 năpken cho vị nào chỉ dẫn cho đầu óc ngu muội của bà già này... è... è...

Không khí trong phòng lập tức ồn lên khi bà Homhem dứt lời và lập cập bước sang bên cạnh, ngồi xuống chiếc ghế đã được ban tổ chức đặt sẵn ở góc trái.

Kấply tin chắc là Nguyên đã từng đố nó bài toán này rồi, nếu không giống hẵn thì cũng na ná như thế nhưng lúc này quả tình là nó không nhớ cách giải như thế nào. Nhưng Kấply chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều, vì nó biết giá như nó nhớ được cách giải, có cho nó gấp mười lần số tiền thưởng kia nó cũng không dám lên tiếng giữa một khung cảnh lạ hoắc và kỳ bí như thế này.

Kấply nhìn băng quơ qua chỗ bà Homhem ngồi, thấy bà mệt mỏi tựa chiếc cằm nhọn lên cánh tay lúc này đang gác chéo bên trên chiếc gậy, đôi mắt nhỏ như mắt chim sâu của bà không ngừng lảo liên và chồm tới trước khiến lưng bà còng xuống như chực ngã bô về phía trước. “Bà đề tới chín đứa phù thủy nhóc, hèn gì ngó bà hom hem thiệt!” . Kấply cười thầm trong bụng, rồi không biết làm gì trong khi mọi người chung quanh đang bóp đầu tính toán, nó tiếp tục vắn vơ đưa mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng lại giật nảy khi phát giác một phù thủy lạ mặt đột ngột xuất hiện bên cạnh nó như bước ra từ không khí, nhưng rồi Kấply hiểu ngay là họ đến đây bằng phép độn thổ. “Hèn gì bên ngoài vắng tanh mà trong này lại đầy nhóc người!”. Kấply cực kỳ khoái chí khi tự mình giải đáp được thắc mắc này giờ trong đầu, nhưng ngay lập tức một thắc mắc khác lại mọc ra trong óc nó, thế vào chỗ thắc mắc trước: tại sao họ lại đi đứng bí mật như thế, hổng biết họ là khách có thể ưu tiên hay đây là hoạt động kinh doanh bất hợp pháp ở xứ Lang Biang?

Mua giệt giệt tay áo Kấply, hào hứng nói:

- Số tiền thưởng hấp dẫn quá, K’Brét. Bạn có biết cách chia những viên ngọc bích không?

Kăply lắc đầu, sung sướng vì đã quên bém cách chia. Bởi nó biết nếu nó có thể trả lời được thì chỉ cần Mua xúi một tiếng, nó sẽ đứng lên ngoác miệng bỏ bỏ mà không cần biết có tai họa nào đổ ụp lên đầu nó hay không.

- Tôi tính ra rồi!

Một giọng nói, đúng hơn là một tiếng reo, bật ra khiến ai nấy đồng loạt dồn mắt về chỗ phát ra tiếng nói. Kăply và Mua cũng kịp nhìn thấy một phù thủy đứng bật dậy từ một chỗ ngồi sát vách tường bên phải. Lão hươu hươu chiếc ống điều nghi ngút khói trên tay, và nói oang oang với vẻ đắc ý không giấu giếm:

- Bà Homhem ơi, thế là bà mất đứt 20.000 năpken vào tay London thông thái này rồi.

Mớ xương xẩu của bà Homhem bật tung lên khỏi mặt ghế như có một quả mìn vừa nổ dưới móng. Bà hân hoan hỏi lại, phần khởi đến mức đánh rơi mất chữ “ề” lúc nào không hay:

- Ông London ơi, có thật là ông đã tính giúp được bà già tội nghiệp này rồi không?

Lão London đáp lời thân chủ bằng cách xòe bàn tay to tổ chẳng ra trước mặt rồi nheo nheo mắt:

- Bà nghe cho kỹ nhé. Thằng con lớn nhất của bà sẽ được chia 15 viên ngọc bích. Đứa kế tiếp sẽ nhận được 14 viên. Đứa tiếp theo nữa nhận 13 viên. Cứ thế giảm dần, cho tới đứa út là 7 viên. Bà tính xem, có phải tổng cộng là 99 viên bảo bối của bà không?

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, bà Homhem vội vã bấm đốt ngón tay, mấp máy môi nhắm đếm, và cùng với bà, cả mớ phù thủy ngồi bên dưới cũng lần lần nhắm đếm theo, tất nhiên là với một tâm trạng hoàn toàn khác. Trong khi bà Homhem hy vọng lão London dùng bịp mình thì những người kia chỉ mong sao đáp số của lão trật lất bù chia quách cho rồi.

- Khỏi cần đếm nữa! Cách chia của ngài London hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của bà Homhem.

Người điều khiển chương trình cao giọng tuyên bố và theo thói quen ông búng tay một cái “chóc”, lần này quá hưng phấn nên lửa xẹt thành từng luồng văng tùm lùm, sém tí nữa cháy bém mớ râu ria của đám phù thủy ngồi ở hàng ghế đầu.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi hơi mạnh tay! – Ông nhìn các vị khách đang quỳnh quáng phui mớ râu rậm vừa bốc khói, rồi rít nói. Rồi lắc lư cái đầu một cách khô hời, ông gơ hai tay lên trời – Tôi chính thức tuyên bố ngài London đã trúng giải của bà Homhem. Tôi lượt các vị khác. Xin mời!

- Khi này lão Lonton, bây giờ lại tới lão London, hai anh em lão bữa nay quơ sạch hết giải thưởng rồi còn gì!

Những tiếng xì xào ghen tị nổi lên râm ran bên tai Kăply nhưng nó không chú ý lắm. Lúc này nó đang nhướn mắt dòm bà Homhem níu cứng chiếc gậy đầu khi, dọ dẫm từng bước lảo đảo xuống khỏi chiếc bục, ngó kỳ cục y như thể chiếc gậy đang dắt bà đi chứ không phải bà đang tựa vào chiếc gậy.

Kăply nhìn theo bà Homhem, bụng thon thót cứ sợ bà thỉnh linh ngã lảo ra. Cho tới tận khi bà đã ngồi vào chỗ và ung dung gác chiếc gậy lên thành ghế rồi, Kăply mới quay mặt nhìn lên chiếc bục.

Và khi nhắc thấy vị khách tiếp theo xuất hiện bên cạnh người dẫn chương trình, thốt nhiên nó cảm thấy hết muốn thờ, cảm thấy như căn phòng đột ngột không còn chút xíu không khí nào. Như không tự chủ được, nó khụy xuống trên đôi chân lúc này đã không còn cảm giác gì ráo.

- Gì thế, K’Brêt? – Mua ngạc nhiên hỏi.

- Không, không có gì!

Kăply run run đáp, bụng phân vân không rõ có nên cho Mua biết người vừa trèo lên bục kia là pháp sư K’Tul, người quản gia trung thành và mờ ám của lâu đài K’Rahlan hay không.

Quả thật, có nằm mơ Kăply cũng không nghĩ pháp sư K’Tul mò tới cái tiệm quái đản này, lại đúng vào lúc nó đang thập thờ một cách khả nghi bên dưới. Nếu ông thấy mình thì sao há? Kăply lo lắng nghĩ, tin rằng nếu điều đó xảy ra sẽ có cả đồng bắt lợi đến với nó.

Cổ thu mình cho nhỏ hơn nữa, Kăply thối thò nhìn qua khe hở của những chiếc đầu phía trước, thấy bộ ria con kiến trên mặt ông K’Tul bắt đầu nhúc nhích, liền đó ông cất cao giọng:

- Các vị nghe cho kỹ hai câu thơ này nhé: Ai vui ta sẽ vui cùng, ai buồn ta sẽ buồn chung với người...

Ông K’Tul đọc rõ ràng, chậm rãi, như thể đang nhai từng tiếng, cốt để cho ai nấy đều nghe rõ. Rồi dừng lại một chút để âm hưởng của câu thơ có đủ thời gian ngấm vào tâm trí người nghe, ông quét tia nhìn lấp loáng suốt bề ngang căn phòng khiến Kăply một lần nữa phải khụy chân xuống, sang sang tiếp:

- Hôm nay tôi tuyên bố phá lệ: 40.000 năpken cho vị nào nói ra được ẩn ý của câu thơ: “Ta là ai?”.

Số tiền thưởng ông K’Tul ném ra gây chấn động y chang một quả bom. Căn phòng như bị nổ tung bởi những tiếng kêu kích động, những tiếng xuýt xoa bàn tán, và y như một đám trẻ con, có cả đồng phù thủy lớn tuổi đua nhau dậm chân thỉnh thoảng xuống nền nhà, thô bạo đến mức Kăply có cảm giác những viên đá lát sàn đang rung bần bật dưới chân nó và sắp sửa nảy tung lên.

Mua bắm những ngón tay vào cánh tay Kăply, giọng lạc đi:

- Trời đất, 40.000 năpken lận, K’Brêt.

- Ừ.

Kăply thờ ơ đáp, một phần vì nó không muốn dính dáng vô chuyện này, phần khác cái đầu mít đặc của nó cũng chẳng nghĩ ra được chữ “ta” trong câu thơ là ai. Nó nhớ là thằng Nguyên chưa từng đố nó câu này.

- Ráng nghĩ đi, K’Brêt!

Mua lại giục, lay lay cánh tay bạn, không hề biết Kăply đang mài nghĩ cách làm sao cho Mua cảm tay nó lâu lâu hơn một chút chứ nó có tha thiết quái gì thơ với thân. Nói đúng ra thì Kăply cũng có nghĩ đến hai câu thơ vừa rồi chút đỉnh. Nhưng nó nghĩ theo cái kiểu lôm côm của nó, nghĩ không phải để tìm cách giải đáp mà để tiếc hùi hụi “Mấy câu thơ nghe tình ác! Phải chi mình cũng làm được mấy câu thơ như vậy để tặng Mua há!”.

Căn phòng lúc này như bị nén chặt bởi những tiếng rì rầm y như trong một buổi cầu nguyện. Các phù thủy trán nhẵn tít, có người bứt muồn sứt cả tai, cau có lắm nhảm “Ai vui ta sẽ vui cùng...”.

- Tôi tăng giải thưởng lên 60.000 năpken. Các vị không nên bỏ qua dịp may này.

Pháp sư K’Tul sốt ruột tuyên bố, thân người lỏng không của ông dù đã ngồi xuống ghế vẫn còn thừa chiều cao để lướt mắt khắp phòng.

Nhưng câu nói của ông cũng chỉ làm căn phòng xôn xao lên một lúc rồi tất cả lại chìm vào bầu không khí bế tắc như cũ. Kăply thấy rõ những nắm tay xoa vào nhau, vịn vịn một cách tuyệt vọng.

- 100.000 năpken!

Pháp sư K’Tul đứng bật khỏi chỗ ngồi, rống lên bằng cái giọng nếu như không ai giải được câu đố thì ông sẽ ngã lăn ra chết ngay tại chỗ.

Nhưng trong lúc này nếu có ai thiệt sự phải chết thì chắc chắn đó là người điều khiển chương trình. Ông này tròn mắt ra nhìn pháp sư K’Tul như nhìn một kẻ phát rồ, quên cả thói quen búng tay và cứ theo cái miệng há hốc của ông mãi không làm sao ngậm lại được, có thể tin là ông sắp sửa hóa đá tới nơi.

Đám phù thủy bên dưới cũng bắt đầu mất bình tĩnh. Con số tiền thưởng ông K’Tul vừa tung ra khiến ai nấy về như đã diễn ra cảnh hỗn loạn.

Kăply sợ hãi kéo tay Mua, lúc này đang chờ người ra vì số tiền quá lớn:

- Về thôi, Mua.

- Về ư? 100.000 năpken mà về ư? – Mua để mặc cho Kăply lôi đi, miệng lảm nhảm như người mộng du.

Kăply không đáp, cúi lom khom điu nhò bạn về phía cửa, bụng nơm nớp sợ pháp sư K’Tul phát hiện ra mình.

May làm sao, lúc hai đứa đi trở ra, cánh cửa không làm khó dễ. Tụi nó vừa trở tới, cánh cửa tự động mở ra và dụi tụi nó thoát ra ngoài hành lang, lại tự động đóng sập lại, kèm theo lời tạm biệt của chiếc mặt nạ quái dị “Sẵn sàng đón chào quý khách trở lại”.

o O o

Hai đứa lững thững trở về theo đường cũ.

Kăply nhẹ nhõm đi bên cạnh Mua, hủ vía vì khung cảnh ồn ào, náo loạn đã ở lại sau lưng, và điều làm nó đặc biệt dễ thờ là cuối cùng pháp sư K’Tul đã không nhận ra nó trong căn phòng lúc nhúc người đó. Kăply không biết pháp sư K’Tul moi câu thơ kia ở đâu ra và tại sao ông phải tốn một số tiền lớn như thế để tìm hiểu ý nghĩa của chữ “ta” trong đó, nhưng nó linh cảm việc ông mò đến tiệm Những Dấu Hỏi là một hành vi cực kỳ bí mật. Trừ bà Êmô ra, có lẽ không đứa trẻ nào trong lâu đài K’Rahlan được phép biết đến chuyện này và nếu như lúc nãy pháp sư K’Tul phát hiện ra sự có mặt của nó chắc là nó khó mà trở về an toàn. Ý nghĩ trong đầu làm Kăply phát run. Nó chạm khẽ vào tay Mua:

- Cái tiệm Những Dấu Hỏi gì gì đó ngó kỳ quái quá hờ Mua?

- Nó là như vậy mà. – Mua sáng mắt lên, có vẻ vẫn còn bị ám ảnh bởi món tiền thưởng 100.000 năpken – Tôi có nghe nói đến cái tiệm này, chỉ không ngờ nó lại nằm ở đây.

Quay sang Kăply, Mua tỉnh queo rú, làm như thảng nào nó cũng đến đó bốn, năm lần:

- Tuần sau tụi mình đến đây nữa không?

- Đến tiệm Những Dầu Hối này á?

- Ừ.

Kăply thót bụng lại, vừa khoai khoái vì lại được đi chơi với Mua nhưng lại vừa ớn ớn khi nhớ đến ánh mắt lấp lánh nguy hiểm của pháp sư K’Tul. Như đọc được sự phân vân trong mắt Kăply, Mua lúc lắc hai bím tóc, mỉm cười:

- Bạn không muốn đến chỗ này thì thôi. Tụi mình sẽ đi chơi chỗ khác. Nghe nói công viên Các Thứ Kẹo cũng hay lắm.

- Ừ, hay đấy. Tụi mình đi công viên Các Thứ Kẹo đi!

Như cất được gánh nặng khỏi vai, Kăply reo lên hí hửng, nhưng rồi sực nhớ đến cái hạn bảy ngày của Baltalon, mặt nó lại xịu ngay xuống.

- Ồ, nhưng mà... tuần sau tôi không đi được rồi...

- Sao thế? – Mua kêu lên bằng giọng ngạc nhiên, vì bộ mặt ủ ê của Kăply hơn là vì câu nói của bạn.

- Bảy ngày sau... bảy ngày sau... – Kăply ấp a ấp úng, không biết phải giải thích như thế nào.

- Bảy ngày sau sao hờ K’Brét? – Mua dán mắt vào mặt Kăply, cảm thấy thắc mắc quá sức về thái độ của thằng này.

- Có thể tôi chỉ còn sống đúng bảy ngày nữa thôi, Mua à. – Dù không có ai nghe lỏm, Kăply vẫn hạ giọng thì thầm.

- Cái gì? – Mua bật kêu thất thanh, suýt chút nữa nó đã bắn vọt người lên – Tại sao lại như thế được?

- Ừ. Như thế đấy. – Kăply đáp xụi lơ.

Mua nhìn Kăply chăm chăm:

- Bạn lại nghe những lời bố láo của thằng Steng hả?

Kăply ngo nguẩy đầu trong cổ áo chùng:

- Chuyện này không liên quan gì tới Steng hết.

- Thế thì tại sao? – Mua nhăn nhó hỏi gặng, cái kiêu nói năng lấp lửng của Kăply làm nó sốt ruột quá xá cỡ.

- Tôi không nói được đâu, Mua à. – Kăply khổ sở nhìn nhỏ bạn, nghĩ đến giờ phút chia tay đã gần kề giọng nó tự dưng rung rung – Chỉ biết... đến ngày thứ bảy...

Dại lộ Brabun hiện ra ngay trước mặt cắt ngang những lời Kăply sắp sửa thổ lộ. Nói chính xác thì cái làm cho Kăply nghẹn họng không phải là con đường mà chính những đứa đang đứng lơ lơ ở ngay trên con đường đó.

Nguyên, Êmê, Păng Ting và K'Tub như đợi sẵn chỗ khúc ngoặt từ lâu, vừa thấy Kăply và Mua đi tới, tám con mắt liền mở thao láo và bốn cái miệng lập tức chành ra rập ràng như tập tành từ trước:

- Xin chào Mua – cái cặp sách biết đi!

Trong khi mặt Kăply đỏ lên như gạch nung thì Mua tròn mắt ngơ ngác:

- Máy bạn gọi mình là cái cặp sách á?

- Tụi này đâu có gọi. – Êmê tùm tùm – Chính K'Brêt gọi như thế đó chứ!

Không phải ngày nào một cô gái thông minh như Mua cũng há hốc miệng ra. Nhưng lúc này thì đúng là đôi môi nó đang vẽ thành hình chữ O:

- K'Brêt gọi á?

Mua lắc lắc hai bím tóc về không hiểu rồi quay sang Kăply định hỏi, nhưng một lần nữa nó lại ngẩn người ra.

Không biết Kăply co giò chạy từ lúc nào mà khi Mua ngoảnh lại, nó đã là một cái chấm títt đằng xa.

Kăply chạy bán sống bán chết, bụng nguyên rủa thằng Nguyên toi bởi hoa lá. Thực ra Kăply chẳng ngăn chi chuyện nó đi chơi với Mua bữa nay, dẫu sao nó cũng đâu có sống được mấy ngày nữa, thậm chí nó đã định bụng sẽ kể cho tụi bạn nghe về cái tiệm Những Dấu Hối quí quái mà nó và Mua đã tình cờ chui vô trông. Nhưng để cho Nguyên và một đám lũ khù rình rập tóm cổ và treo cột như vừa rồi thì đúng là chỉ có cắt cái mặt liệng đi mới hết xấu hổ.

Mãi lằm bằm tức tối, Kăply đâm sầm một cú quá mạng vào một đứa cũng đang nhắm mắt nhắm mũi phóng vèo vèo theo chiều ngược lại khiến cả hai ngã lăn ra.

- Anh K'Brêt! Trời đất, anh chạy đi đâu mà vất giò lên cổ thế?

Nghe tiếng kêu quen thuộc, Kăply ngược lên, thấy thằng Suku đang ngồi dưới đất và thò tay xoa mông với bộ tịch rất chi là thâm nảo.

- Ồ, anh vội về nhà có chút việc. – Kăply méo xệch miệng, vừa nói nó vừa lóp ngóp bò dậy – Thế còn em, em làm gì mà phóng thực mạng vậy?

- Em đi tìm anh. – Suku đáp, lúc này nó đã đứng lên được và bước lại đỡ Kăply. Suku nói tiếp bằng giọng lo lắng – Em vừa phát hiện ra cái em đưa cho anh hôm trước không phải là bùa yêu mà là bùa gây gỗ. Thế là em chạy cuống cuống...

Suku moi trong túi ra một lá bùa vuông vuông, be bé, chung quanh lấm tẩm mớ bột vàng tóa ra mùi hương thảo:

- Đây mới là bùa yêu nè.

Kăply xua tay lia lịa:

- Thôi, thôi, em cất vô đi! Anh không cần bùa yêu!

Suku chưa hết ngạc nhiên, đã thấy Kăply hí hửng phán tiếp một câu khiến nó nghe đầu mình kêu ong ong như có ai vừa đánh rơi một đồng chong chóng trong đó:

- Anh xài bùa gây gỗ cũng hiệu nghiệm chán rồi. Em còn thứ đó không, cho anh thêm vài miếng.

Chương 17: Hiệu Trưởng N'Trang Long

Sáng nay, cả Nguyên lẫn Kăply đều muốn bình khi vừa mở mắt ra đã thấy con số 3 nằm đe dọa ngay trên trần nhà. Y chang một con mắt lân tinh, con số quái gở kia chiếu xuống mặt hai đứa nhóc những tia nhìn lạnh lẽo khiến tụi nó muốn nín thở.

Như một kẻ bị thôi miên, Kăply cố không nhìn con số nhưng lại không sao ngo ngoay đầu được. Nó nằm đó, mở thao láo mắt, người trơ ra, gần như tê liệt.

Nguyên khá hơn một chút, cố chới tay ngồi dậy, ngoái cổ ra sau.

- Trời, ngó pho tượng kia!

Tiếng kêu thất thanh của Nguyên kịp thời lôi Kăply ra ngoài rìa của cơn mụ mị. Nó bật người lên khỏi chiếc nệm lông chim, quay phắt về phía chiếc bàn học và lập tức phát hoảng khi thấy pho tượng báo tử bữa nay không còn lấp lánh nữa mà đỏ rực lên như thỏi thép trong lò rèn, đến nỗi mở sách vở, bút thước, ly tách trên bàn, cả chiếc gương đồng treo trên vách cũng bị nhuộm đỏ theo.

- Sao thế hờ mày? – Kăply nhìn bạn, run run hỏi.

- Cái này gọi là báo động đỏ! – Nguyên trầm ngâm nói, và dù không cố ý câu nói tiếp theo của nó vẫn nghe như một tiếng thờ dài – Chỉ còn ba ngày nữa thôi mà.

Kăply nhận ra ngay sự tuyệt vọng trong hơi hướm của bạn. Điều đó cũng dễ hiểu, vì chính nó, nó cũng thấy mình bất lực thâm trầm trước mối đe dọa ngày càng tới gần của Baltalon. Kăply biết lối thoát duy nhất của tụi nó trong tình huống này là phải tìm cho ra chiếc ghế ngựa vằn. Nhưng kể từ hôm suýt bị pháp sư K'Tul bắt gắp trong nhà kho trên lầu hai, tụi nó vẫn còn chưa hoàn hồn nên chưa đưa nào nghĩ đến chuyện mò lên đó một lần nữa. Chưa kể, theo như nhận định của Nguyên thì có lẽ người ta không cất hai chiếc ghế ngựa vằn trong nhà kho, mặc dù cất ở đâu thì tụi nó hông biết.

Hôm trước, sau khi chửi thẳng Nguyên một trận quá mạng về cái tội nhiều chuyện, Kăply liền đem những điều tai nghe mắt thấy về tiệm Những Dấu Hối ra kể cho thẳng này nghe. Nghe xong, Nguyên đùng đùng đòi nó dẫn ngay tới đó khiến nó phát hoảng.

- Tới đó làm chi? – Kăply ngập ngừng hỏi lại, không nghĩ thẳng bạn của nó lại liều mạng dữ vậy.

- Tới coi cho biết.

Kăply lo lắng:

- Bộ mày không sợ đụng đầu ông K'Tul há?

- Sợ cóc gì! Tao không nghĩ là ông tới đó mỗi ngày.

Nguyên tỉnh queo đáp, và Kăply không có cách nào khác hơn là chiều theo ý bạn.

Nhưng chuyến đi bữa đó rất cuộc công cốc. Kăply dẫn Nguyên đi trên con đường mà nó và Mua đã đi hôm trước nhưng lần này không hiểu sao nó đi hoài, đi hoài mà chẳng thấy cái tiệm qui quái đó đâu.

Thấy Kăply vừa đi vừa dáo dác như thằng trộm gà, Nguyên đâm sốt ruột:

- Gần tới chưa hờ mày?

- Lẽ ra thì phải tới rồi.

Câu trả lời lạ lùng của Kăply khiến Nguyên cất chân hết muốn nổi:

- Mày nói gì thế, thằng ngốc? Tại sao lại có chữ lẽ ra ở đây?

Kăply cũng dừng chân theo bạn. Nó đưa tay quẹt mồ hôi trán:

- Hôm qua tao và Mua đâu có đi xa dữ vậy.

- Quay lại xem! – Nguyên khoát tay, nóng nảy – Có thể khi nãy tụi mình không quan sát kỹ.

Kăply không nói gì, chỉ nhún vai một cái và lèo đèo theo Nguyên quay lại đường cũ, trong bụng biết chắc là không làm gì có chuyện bỏ sót. Tiệm Những Dấu Hối là một ngôi nhà đồ sộ chứ có phải một túp lều con con đâu mà không nhìn thấy. Chắc chắn là cái tiệm bí ẩn này đã đột ngột biến mất vào sáng nay, Kăply nghĩ vậy và bắt giác buột miệng:

- Dừng tim nữa. Cái tiệm đó đã biến mất rồi.

- Biến mất á?

- Không còn ở chỗ cũ nữa tức là biến mất chứ sao.

Nguyên nhìn Kăply qua khóe mắt:

- Thú thiệt là tao rất nghi ngờ về sự tồn tại của cái tiệm con khi đó.

- Ý của mày là...

Nguyên nói huych toẹt:

- Là hông có cái tiệm nào như vậy. Chẳng lẽ mày và Mua vắt và hện hò nhau chi để chui vô cái chỗ chật ních và bát nháo như vậy rồi chui trở ra?

Giọng điệu châm biếm của Nguyên làm Kăply muốn khóc quá chừng.

- Tao nói thiệt mà. – Kăply méo xệch miệng – Cửa tiệm này lớn lắm. Hôm qua tui tao phải băng qua một cái sân rộng, đến một cái hành lang sâu hút rồi trèo lên những bậc thang...

- Đừng bốc phét nữa! – Nguyên cắt ngang, giọng đã có vẻ bắt đầu nổi quạu – Bộ mày tưởng trên đời này ai cũng đàn như mày hờ Kăply?

Phải cố lắm Kăply mới không phun ra một tiếng bậy bạ. Nó giận thẳng bạn mình hết sức nhưng lại không có cách gì chứng minh được sự thành thật của mình. Nó biết trong hoàn cảnh này dù có tới mười cái miệng nó cũng chẳng thể nào thanh minh nổi, trừ phi cái tiệm Những Dấu Hôi chết tiệt đó hiện ra trở lại.

Cũng may trên đời còn có một thằng nhãi tên là Suku. Nghe Kăply ám ức thuật chuyện, Suku nheo mắt nhìn Nguyên:

- Anh K’Brê không phịa đâu, anh K’Brăk.

- Cái gì? – Nguyên chưng hửng – Em cũng tin rằng có một cái tiệm như thế sao, Suku?

- Tin chứ. Đây là cửa tiệm nổi tiếng của lão Luclac mà. Tiệm của lão mới ra đời chừng một, hai năm nay thôi, nhưng bị đóng cửa hoài. Đóng rồi mở, mở rồi đóng. Tại lão kinh doanh bất hợp pháp, hồng đồng thuế má gì ráo trọi. Nghe nói lão mới khai trương lại cái tiệm chừng hai tháng nay.

Lão Luclac? Cái tên đó ngay lập tức khiến Kăply nhớ tới gã phù thủy điều khiển chương trình ăn mặc màu mè với bộ mặt tếu táo và chiếc nón chóp không ngừng lắc lư một cách khoái trá. Căn cứ vào những gì Suku vừa tiết lộ, Kăply đoán gã này phải hưởng ít nhất là 30-40% khoản tiền thưởng của các khách hàng may mắn, nếu không trông gã không phơn như thế.

- Nhưng tại sao anh hồng thấy cái tiệm đó đâu, Suku? – Nguyên nhiu mày – Trong khi K’Brê khoe là...

- Tại anh không biết đó thôi. – Suku mỉm cười ngắt lời – Tiệm Những Dấu Hôi chỉ hoạt động vào ngày thứ sáu. Và mỗi lần như vậy nó lại hiện ra ở một chỗ mới. Đại khái không bao giờ nó xuất hiện hai lần ở cùng một địa điểm. Lão Luclac muốn tránh tai mắt của pháp luật mà.

- Thấy chưa, K’Brăk! – Kăply reo lên đắc thắng – Tao đâu phải là đũa ba hoa, đúng không?

Suku hất mấy lọn tóc xanh rêu để những ngọn tóc khỏi chọc vào mắt và tặc tặc lưỡi:

- Nhưng anh tìm đến cái tiệm nhí nhỏ đó làm gì, anh K’Brăk? Theo em, tốt nhất là chúng ta nên tránh xa lão Luclac ra.

- Tránh xa ư? – Nguyên nhướn mắt – Tại sao em không nghĩ các nhà thông thái ở đó có thể chỉ ra cho mình một cách thức...

- Cách thức? Cách thức gì cơ? – Tia nhìn của Suku đóng đinh vào mặt Nguyên, rõ ràng nó không hiểu thằng này muốn nói gì.

Nguyên đáp bằng giọng chậm và rõ, cứ như thể nó đang đếm từng tiếng, không thèm tránh ánh mắt của Suku:

- Còn cách gì nữa ngoài cách chống lại Baltalon.

- Anh đánh giá bọn phù thủy ở tiệm Những Dầu Hối quá cao rồi đó, anh K’Brăk. – Suku nhún vai – Nếu anh hỏi bọn họ làm thế nào để chống lại Baltalon, chắc chắn bọn họ chỉ có một câu trả lời thôi.

- Câu gì?

- Không có cách nào.

Suku thốt ra câu đó nhẹ tung nhưng lại làm cho lồng ngực hai đứa bạn nó nặng như chì. Kăply hẫi hùng với ý nghĩ là rốt cuộc nó và Nguyên chỉ còn sống được sáu hôm nữa thôi, mặc dù nếu thẳng Suku không hé mồm thì nó cũng đã nghĩ đến chuyện đó suốt ngày rồi.

Nguyên lặng người đi một lúc rồi thở một hơi thườn thượt:

- Em nói thiệt đi, Suku. Theo em thì Tam phù thủy Bạch kỳ lân có bảo vệ được anh không?

- Khó nói lắm, anh K’Brăk. – Suku gãi gãi một ngón tay lên chót mũi, giọng ngần nừ – Những chuyện như thế này không thể nào nói trước được.

Đưa ánh mắt thăm dò sang Nguyên, Suku chép miệng:

- Dù sao anh cũng nên đặt niềm tin vào họ. Theo em biết thì xưa nay bọn Tam phù thủy luôn luôn làm hết sức mình để bảo vệ uy tín nghề nghiệp.

Rồi thấy Nguyên vẫn chẳng có vẻ gì phấn khởi sau lời động viên của mình, Suku bèn đập hai tay vào nhau, giọng quả quyết:

- Nhưng anh chẳng việc quái gì phải lo. Tới hôm đó em sẽ tặng anh một siêu sản phẩm pháp thuật. Đây là phát minh mới nhất của em. Có nó, Baltalon sẽ chẳng làm gì anh được!

Bây giờ nhớ lại lời hứa và nhất là vẻ mặt bưng bưng của Suku lúc đó, Kăply thấy hơi yên tâm được một chút. Nó lồm cồm bò xuống khỏi giường, miệng lẩm bẩm:

- Hồng biết thẳng Suku sẽ đem tới cho tụi mình thứ gì há?

Kăply nói trống không nhưng Nguyên nhận ra ngay niềm hy vọng lấp lánh trong câu nói làm ra vẻ băng quơ của bạn. Nó hừ mũi, và thốt ra một câu mà Kăply chắc chắn không muốn nghe chút nào:

- Hy vọng đó không phải là thứ lôm côm như thuốc lột da hay bùa Tóc mây thiên thần.

o O o

Kăply, Nguyên, Êmê, K’Tub và Păng Ting vừa đun dầu qua khỏi cổng trường, Mua đã chạy xô lại, miệng tía lia:

- Chào mọi người.

K’Tub toét miệng cười:

- Chào chị Cặp Sách.

Câu chào của thằng nhóc làm Mua hơi khựng lại một thoáng (cho đến lúc này Mua vẫn chưa biết tại sao tụi bạn gọi nó bằng cái biệt danh kỳ quặc đó) nhưng đang băn khoăn về tiết lộ úp mở của Kăply hôm trước, nó chỉ nhìn lướt K'Tub, nhún vai một cái rồi hời hả quay sang Kăply:

- Này, K'Brê. Có phải tính từ bữa nay, bạn thiệt sự chỉ còn sống có ba ngày nữa không?

Bất thần bị hỏi đập một phát ngay giữa đám đông, Kăply bẽn lẽn đưa mắt nhìn tụi bạn, càng bẽn lẽn hơn khi thấy tụi bạn cũng đang giương mắt ra nhìn lại nó, mặt đứa nào đứa nấy ngơ ngác ngác làm như chuyện nó tâm sự với Mua là một điều gì đó hết sức bậy bạ. Lúng túng một thoáng, Kăply nhìn Mua, nói giọng dằn đo:

- Ờ, ờ... cũng có thể cho là như vậy.

- Tại sao lại cho là? – Mua như không kèm được mình – Bạn nói cho tôi biết đi. Điều gì sắp xảy ra với bạn vậy?

- Điều gì sắp xảy ra ư? – Kăply ngớ ngẩn lặp lại câu hỏi của Mua và lần thứ hai đưa mắt nhìn tụi bạn, lần này lộ rõ vẻ cầu cứu vì thiệt tình thì nó cũng không biết có nên nói tuốt mọi chuyện ra với Mua không.

- Chị Mua ơi. – K'Tub vọt miệng – Anh K'Brê nói đùa mà chị cũng tin sao.

- Nói đùa á? – Mua tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi nó lắc đầu ngay – Không phải đâu. Chị biết anh K'Brê không đùa đâu, K'Tub.

Kăply nhìn hai bím tóc lúc lắc hai bên vai Mua, thờ dãi:

- Mua ơi, tôi nói đùa thiệt mà...

Mua vẫn khăng khăng, giọng bắt đầu xẵng đến mức không thể coi là tự nhiên với một cô bé xưa nay vẫn rất dịu dàng:

- Không. Tôi không tin. Không tin chút xíu nào.

- Tôi thì ngược lại. – Một giọng nói thanh linh chen vào – Thằng K'Brê chỉ còn sống được ba ngày là điều không có gì phải nghi ngờ.

Cả bọn ngoảnh lại, bắt gặp bộ mặt tươi hơn hớn của Steng lấp ló ngay sau lưng, cứ như thể nó rình rập cuộc trò chuyện này từ lâu.

- Cút đi, Steng! – Nguyên gầm lên – Tụi tao không nói chuyện với mày.

- Ngay cả mày cũng không thoát khỏi đâu, K'Brăk à. – Steng tỉnh bơ đáp, có vẻ nó đã quá quen với chuyện bị bạn bè xưa đuổi – Sau thằng K'Brê là tới lượt mày...

Steng không bao giờ có thể kết thúc được câu nói của mình. Vì ngay lúc đó, tụi bạn nó lập tức tản ra mỗi người một hướng, như thể cả đám đều ngầm nhất trí rằng đó là cách tốt nhất để làm cho bộ mặt đầy mụn của thằng Steng ửng ra ngay giữa sân trường.

Lúc đi ngang qua lớp Cao cấp 1, Kăply không ngăn được mình ngoảnh cổ dòm vô. Nhưng nó chẳng thấy hai bím tóc quen thuộc của Mua đâu, chỉ thấy đấng trước bâng chiếc áo chùng đỏ đang gói chặt thầy Hailixiro, chôn cứng thầy trong chiếc ghế bành.

Bất chợt thầy Hailixiro nhìn ra và toét miệng cười khi trông thấy Kăply. Nó chưa kịp gật đầu chào bỗng chới với khi nghe giọng nói quen thuộc của thầy vang lên ong ong trong đầu “Chào K’Brê! Trò và trò K’Brăk học hành thế nào rồi?”. Chắc, ông lại chơi trò thần giao cách cảm, Kăply giật mình nhủ bụng, sao ông có vẻ khoái cái trò này quá há? Nó chưa kịp nghĩ tiếp đã lại nghe tiếng thầy Hailixiro lùng bùng trong óc “Ta quên là trò không trả lời được. Dù sao ta vẫn rất muốn nhắc lại là Lớp Cao cấp 1 của ta sẵn sàng đón trò và trò K’Brăk trở về bất cứ lúc nào”.

Nếu có thể trả lời được bằng ý nghĩ thì chắc chắn Kăply sẽ không ngại ngần gì mà không nói thẳng với thầy là tụi nó cũng rất muốn quay về lớp cũ, rằng cho đến bữa nay thì tụi nó đã ổn thầy giáo Haifai, nhất là bà vợ thầy, quá sức rồi. Nhưng Kăply quên bồng mất câu thần chú đã học bữa trước nên nó chỉ biết gật đầu trước khi đi khuất khỏi cửa lớp, cảm thấy muốn nổi khùng lên với mình đến mức nếu không sợ đau thì nó đã dang tay nện cho cái đầu bả đậu của nó một cú rồi.

- Gì thế mày? – Nguyên ngạc nhiên hỏi, không hiểu thằng bạn mình đang quạu quọ chuyện chi.
- Thầy Hailixiro.
- Thầy Hailixiro sao?
- Khi nãy ông mới nói chuyện với tao. Ông kêu ông rất nhớ tụi mình, tóm lại là ông dụ tụi mình quay về học với ông.

Nguyên lộ vẻ ngờ vực:

- Sao tao hông nghe gì hết vậy?
- Ông nói bằng ý nghĩ mà...

Lớp Cao cấp 2 hiện ra trước mặt làm Kăply bất thần im bặt. Nó nghiêng đầu dòm qua cửa sổ rồi quay ngay lại:

- Bỏ xù rồi! Bà đang eo éo ở trong.

Nguyên gõ tay lên trán một cái “cốp”:

- Tao nhớ rồi. Bữa nay là ngày của môn Nghệ thuật nguyên rủa.

Kăply nhăn mặt:

- Tao cá với mày thế nào bà cũng lòi thằng Tam ra hành cho bồ ghét. Tao rành bà quá mà, hể đụng tới hai chữ nguyên rủa là bà nổi điên.
- Tụi mình chuẩn quách! – Nguyên níu tay Kăply – Tao với mày...
- Hai trò làm gì mà đứng xớ rớ ở đây?

Tiếng thầy N’Trang Long như vọng xuống từ trên cao, đột ngột đến mức Nguyên và Kăply giật bắn người. Hai đứa hoảng hồn ngoảnh lại, ngược nhìn chòm râu quai nón loan xoăn viền quanh gương mặt thầy hiệu trưởng, ấp ứng:

- Thưa thầy... thưa thầy...

- Sao hai trò không vô lớp? – Đôi mắt to ơ là to của thầy N’Trang Long chiếu xuống hai đứa học trò tia nhìn dò hỏi, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

Nguyên cảm thấy dạn dĩ hơn một chút:

- Bữa nay không có giờ Thần chú chiến đấu, thưa thầy.

- Vậy sao hai trò không ở nhà mà mò đến đây?

- Dạ, tụi con quên mất.

Thầy N’Trang Long đưa tay vâng về hàng ria đen rậm, mắt nheo lại, vẻ nghĩ ngợi. Rồi thầy lại nhìn xuống hai đứa trẻ, cất giọng khàn khàn:

- Nếu không có chuyện gì làm thì hai trò đi theo ta!

Nói xong, không đợi Nguyên và Kăply trả lời, thầy quay mình đi trước. Đôi chân không giày dép của thầy sải những bước dài làm vạt áo chùng lòa xòa bay tung lên như một đám mây màu tím.

Nguyên và Kăply lẻo đẻo bám theo sát gót, đôi khi phải co giò chạy mới đuổi kịp thầy, bụng thắc mắc quá sức nhưng không dám hỏi. Ba thầy trò đi hết dãy hành lang đã đến ngọn tháp nằm ngay góc sân. Chắc văn phòng hiệu trưởng ở trong này! Kăply nhủ bụng khi cả ba đi xuyên qua những căn nhà thấp nằm cạnh chân tháp trước khi trèo lên những bậc thang lát đá xanh, cùng một loại với thứ đá lát mặt ngoài bức tường thành bao quanh trường.

Nhìn bên ngoài, ngọn tháp không cao lắm nhưng lúc này Nguyên và Kăply có cảm giác không bao giờ leo hết được các tầng lầu. Hai đứa cứ leo hết một cầu thang đá là tới một tầng lầu, rồi lại tiếp tục trèo lên một cầu thang khác để tới một tầng lầu cao hơn, cả chục lần như vậy khiến đôi chân mỏi đến mức làm như hông muốn nghe lời tụi nó nữa. Đôi khi Nguyên và Kăply đỉnh ninh đã tới tầng lầu cuối cùng nơi thầy hiệu trưởng làm việc và sung sướng nghĩ đến giây phút được buông mình xuống ghế và đuổi chân một cú cho đã, nhưng cứ mỗi lần như vậy một cầu thang khác lại hiện ra khiến tụi nó choáng váng thiệt tình.

Cho đến lúc cả hai tin chắc là tụi nó sẽ xiêu lăn đùng ra giữa lối đi trước khi kịp đến nơi thì thầy N’Trang Long đột ngột dừng bước trước một cái cầu thang:

- Vô đây, mấy trò!

Trong khi Nguyên và Kăply đảo mắt nhìn quanh, hông biết thầy hiệu trưởng kêu tụi nó vô đâu thì chiếc cầu thang bỗng tự nhấc mình lên, để lộ ra một cánh cửa bí mật.

Thầy N’Trang Long bước vô trước, hai đứa nhóc ngẩn ngơ lếch thếch theo sau.

- Hai trò chắc mỗi giờ dữ rồi há?

Thầy N’Trang Long mỉm cười dưới hàng ria rồi chỉ tay vào chiếc ghế to đùng ngay trước chiếc bàn cũng to không kém, giọng ân cần:

- Hai trò ngồi đó đi!

Nguyên và Kăply rón rén ngồi xuống và lăm lét nhìn quanh, ngạc nhiên thấy phòng làm việc của thầy hiệu trưởng ngổn ngang y chang nhà kho ở lâu đài K’Rahlan. Những loại hũ sành có quai, các thứ chai lọ đủ màu sắc xếp đầy trên dãy kệ sắt tường và các pho tượng thì nhiều vô số kể, đủ mọi hình thù. Mấy chiếc mặt nạ trên tường thấy Nguyên và Kăply đưa mắt nhìn, liền nhe răng cười, chắc là có ý chào hỏi thân thiện nhưng đường nét vẫn vện trên những bộ mặt làm hai đứa phát ớn lạt đặt ngoảnh đầu đi chỗ khác.

- Các trò học với thầy Haifai thấy thế nào? – Thầy N’Trang Long cất tiếng hỏi, đã ngồi xuống chiếc ghế đằng sau bàn, đối diện với bọn trẻ.

- Dạ, cũng được, thưa thầy. – Nguyên lễ phép đáp, tự thấy phải nói như thế mặc dù nó biết là nó không khoái vợ chồng thầy Haifai chút nào.

- Nhưng bộ dạng ông thầy ghê quá, thầy! Ông lại bán nam bán nữ nữa! – Kăply vừa nói vừa rút cổ, nó vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản.

- Thầy Haifai coi ghê vậy chứ tốt lắm đó, mấy trò. – Thầy N’Trang Long bênh vực thầy giáo lớp Cao cấp 2.

- Ông mà tốt há thầy? – Kăply tinh bơ nói – Ngó ông y chang trùm Hắc Ám mà!

- Trò không nên đánh giá con người qua bề ngoài, K’Brêt à. – Thầy N’Trang Long giương đôi mắt to cổ cộ nhìn xoáy vào mặt Kăply – Bởi nếu như vậy con sẽ đi hết sai lầm này đến sai lầm khác.

Thầy N’Trang Long ngả người vào lưng ghế, thờ phì một tiếng:

- Mà việc con so sánh thầy Haifai với trùm Hắc Ám là sai lầm lớn nhất trong những sai lầm mà con có thể mắc phải. Ta khuyên con đừng bao giờ để cho thầy Haifai biết được ý nghĩ bá láp đó của con.

Thầy hiệu trưởng không hề lên giọng, thậm chí còn gọi Kăply bằng tiếng “con” ngọt xớt, nhưng Nguyên cảm nhận ngay thái độ nghiêm khắc trong giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc của thầy.

Nó ngậm huých khuỷu tay vào hông Kăply, và lên tiếng vớt vát:

- Nói thiệt thì thầy Haifai dạy rất hay và ông cũng... chẳng làm gì tui con.

Kăply lại ngứa miệng đến mức hồng thêm ý tứ gì ráo. Nó nói vung, cố tình phớt lờ cú huých của thằng bạn nó:

- Nhưng vợ chồng ông hành thẳng Tam thấy sợ luôn đó thầy. Phải chi mà thầy chứng kiến...

- Ồ, đó là cái dở của vợ chồng thầy Haifai. – Thầy N’Trang Long gạt đầu một cách miễn cưỡng – Ta nói hoài mà họ đâu có chịu nghe. Thiệt tình!

Rồi như không muốn Kăply tiếp tục tố cáo tội lỗi của thầy Haifai thêm nữa, thầy lái câu chuyện sang hướng khác:

- Hôm nay ta muốn hai con làm cho ta một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì vậy thầy? – Kăply láu táu.

- Chuyện này không cần phải làm ngay bây giờ. Nhưng trong vòng một tháng nữa... – Thầy N’Trang Long ngừng lời, vẻ mặt đột ngột trở nên nghiêm nghị như đang khuất dưới một trong những chiếc mặt nạ bày nhan nhản trong phòng làm việc của thầy khiến hai đứa trẻ bất giác nín thở nghe ngóng – Trong vòng một tháng nữa các con phải hái cho được hai quả táo vàng ở núi Lung Chùng đem về đây.

- Táo vàng? Hái chi vậy thầy? – Nguyên há hốc miệng, sững sờ đến mức quên bằng những gì thẳng nhóc Suku vừa nói với tụi nó cách đây mấy bữa.

Kăply ngược lại, hớn hờ reo lên:

- Con biết rồi. Thầy muốn đào tạo tụi con thành chiến binh giữ đền phải không thầy?

Lần này đến lượt thầy N’Trang Long há hốc miệng. Thầy nhìn Kăply bằng ánh mắt kinh ngạc như thể đầu nó vừa mọc ra tám cái sừng, cặp lông mày nhú lại thành một hàng thẳng tắp và giọng thầy lúng búng như thể cái lưỡi thụt đi đâu mất:

- Sao mà... mà con biết... hờ K’Brêt?

Kăply khoái chí đến nỗi chưa buồn trả lời ngay. Như để kéo dài sự hào hứng, nó tíu mắt hỏi lại:

- Đúng vậy không thầy?

- Theo ta thì có lẽ con đã đoán đúng, K’Brêt à. – Thầy N’Trang Long dè dặt gật đầu, ánh mắt kỳ dị vẫn bám cứng lấy khuôn mặt đặc ý của thẳng nhóc – Nhưng ta vẫn chưa hiểu bằng cách nào mà con...

- Thầy ngạc nhiên lắm hả? – Kăply toét miệng cười, sung sướng tiết lộ – Thằng Suku nói cho tụi con biết đó thầy.

- Suku? – Ngón tay trỏ của thầy N’Trang Long không ngừng xoắn lấy lọn râu xoắn trong khi mắt thầy nhìn lên trần nhà – À, ta nhớ rồi. Thằng khi con nhà Pi Năng Súp!

- Thầy lộn rồi. – Kăply vội vàng đính chính – Con khi nhà Pi Năng Súp là con Chacha. Còn Suku là...

- Ta biết mà, K’Brêt. – Thầy N’Trang Long gơ tay lên, mím cười cắt ngang lời Kăply – Chính là ta đang muốn nói đến Suku đó. Nó cũng là một con khi. Một con khi tinh quái nhất mà ta được biết. Thiệt là đáng mừng cho Pi Năng Súp.

Câu cuối cùng thầy N’Trang Long nói bằng giọng triu mến và tự hào đến mức Kăply có cảm tưởng Suku là đứa học trò xuất sắc nhất của trường Đămri qua mọi thời đại.

Nguyên như cũng nhận ra điều đó, nên dù giỏi kèm chế đến mấy nó cũng không thể nào không xì ra thắc mắc:

- Tại sao thầy không nhận Suku vào trường hà thầy?

- Ta không nhận á? – Có vẻ như câu hỏi của Nguyên cứ trùng vào chỗ nhạy cảm nhất trên người thầy N’Trang Long. Thầy cự quây người trên ghế, da mặt rúm lại như thể vừa bị kết tội một cách oan ức – Ta muốn thắng khi con đó nhập học đến chết được ấy chứ. Nhưng cái lão Pi Năng Súp gần đỡ ấy có chịu đâu. Lão khoái chôn thẳng nhóc trong cái thư viện nhà lão cho nó chết ngộp chơi vậy mà.

Kăply chưa thấy ai nói về Đại tiên ông Pi Năng Súp bằng cái giọng thiếu tôn kính như thầy N’Trang Long. Nó vốn chẳng có cảm tình gì mấy với Tam tiên, sau cái vụ bị Đại tiên ông Mackeno trừng phạt đến méo miệng nó càng không ưa bọn họ chút xíu nào, cho nên khi nghe thầy N’Trang Long gọi Pi Năng Súp là lão già gàn dở, trông nó hề hà ra mặt.

- Ủa, nhưng dựa vào đâu mà thằng khi con đó khẳng định là ta định biến các con thành chiến binh giữ đền? – Đang cảm khái, sức nhớ đến câu chuyện nói dở, ánh mắt lang thang trên cao của thầy N’Trang Long một lần nữa lật đật đáp ngay chóc xuống bộ mặt tí tớn của Kăply.

Lần này, Kăply chưa kịp mở miệng, Nguyên đã lên tiếng đáp:

- Dựa vào cuốn Lịch sử Lang Bian – những trang trắng của sử gia Ama Pô, thưa thầy.

- Suku bảo có hai dấu hiệu cho thấy một phù thủy sắp trở thành chiến binh giữ đền. – Kăply sốt sắng chen lời – Một là người đó chỉ chuyên tâm luyện môn Thần chú chiến đấu, hai là người đó ăn được một quả táo vàng ở núi Lung Chùng. Đúng vậy không thầy?

Thầy N’Trang Long xoa xoa vầng trán thông thái, càu nhàu:

- Đúng là đồ con khi!

Kăply giật nẩy mình, nhưng rất nhanh nó biết ngay là thầy N’Trang Long đang mắng thẳng Suku chứ không phải rủa tụi nó, liền toét miệng ra cười:

- Vậy là đúng hả thầy?

- Ờ, – thầy N’Trang Long buông một tiếng thở dài – Ta thấy không có lý do gì để phủ nhận lời phỏng đoán cà chớn của thằng oắt Suku. Đúng là ta muốn các con trở thành những chiến binh giữ đền xứ Lang Bian.

Dù đã biết trước câu trả lời, Nguyên và Kăply vẫn nghe tim mình đập thình thịch trước sự xác nhận của thầy hiệu trưởng. Trở thành chiến binh giữ đền đời thứ ba sau chủ nhân núi Lung Chùng và Đại tiên ông Mackeno, một chuyện thiệt sự là rất khó tin, ngay cả trong trường hợp đó chỉ là một giấc mơ. Khó tin đến mức cả Êmê, K’Tub, Păng Ting, cả ông K’Tul lẫn bà Êmô đều coi đó là chuyện hoang đường. Ừ, Kăply nghĩ, làm sao mà tụi nó có thể gánh vác cái sứ mệnh trọng đại đó được khi chỉ nghĩ đến việc phải trực tiếp đương đầu với trùm Hắc Âm Bastu thôi, tụi nó đã muốn tè ra quần rồi.

Kăply lập tức thu ngay nụ cười:

- Không được đâu, thầy ơi.

- Sao không được hở con? – Thầy N’Trang Long dịu dàng hỏi lại.

- Trình độ của tụi con...

- Không ai biết rõ trình độ của tụi con bằng ta. – Thầy N’Trang Long không để Kăply nói hết câu – Hiện nay thì đúng là tụi con chỉ đủ sức đuổi một con ruồi. Nhưng có một điều chắc chắn tụi con chưa biết: khi hai đứa con đã ăn được mỗi đứa một quả táo ở núi Lung Chùng rồi, năng lực pháp thuật của tụi con sẽ tăng tiến vượt bậc.

Kăply nhún nhó:

- Cái quả táo vàng gì gì đó, nghe nói cả ngàn năm nay chỉ có một người hái được...

- Ta biết. – Thầy N’Trang Long nheo nheo mắt và nói bằng cái giọng như thể nếu nói sai thầy sẽ xin từ chức hiệu trưởng quách cho rồi – Và lần này chính là đến lượt tụi con.

Kăply và Nguyên thộn mặt ra ngó trân trân bộ mặt tinh bơ của thầy hiệu trưởng, không hiểu thầy căn cứ vào đâu mà khẳng định chắc nụi như thế. Có lúc, tụi nó bắt đầu nghĩ thầy không hề tinh táo.

Thầy N’Trang Long cũng mở to mắt nhìn lại tụi nó:

- Bộ các con tưởng ta vừa va đầu phải gốc cây sao?

- Thưa thầy, tại tụi con nghe đồn đường lên núi Lung Chùng còn khó hơn cả đường lên trời. – Nguyên gãi đầu áp ứng, cố chọn cách nói vòng vèo nhất để khỏi làm mất lòng thầy hiệu trưởng – Hồng lễ người ta nói sai sao thầy?

- Lời đồn đó không sai, các con à. – Thầy N’Trang Long tặc lưỡi và đưa mắt nhìn qua cửa sổ, gương mặt nom dữ tợn của thầy bỗng chốc trở nên mơ màng như phủ một màn sương – Xưa nay người Lang Biang vẫn gọi núi Lung Chùng là “ngon núi không tùy ý muốn” mà.

- Là sao hà thầy? – Kăply nhấp nhồm hỏi.

- Có nghĩa là khi ta không có ý định tìm nó bỗng nhiên thấy nó hiện ra, ngược lại khi ta cố tình đi tìm nó thì lại chẳng thấy nó đâu.

- Con hiểu rồi! – Kăpy chợt liên tưởng tới tiệm Những Dấu Hỏi, phát hiện đó làm nó phản kích đến mức phải chà tay lên chóp mũi để nén một tiếng khịt sổ sàng – Tức là nó không ở yên một chỗ trên mặt đất phải không thầy?

- Nó chưa bao giờ ở trên mặt đất. – Thầy N’Trang Long khề nhún vai – Từ trước đến nay nó vẫn lơ lửng giữa không trung, vì thế nó mới có tên là núi Lung Chùng.

Giải thích của thầy N’Trang Long về ngon núi bí ẩn kia khiến hai đứa trẻ há hốc miệng. Chưa bao giờ chúng nghe nói tới một hòn núi không nằm trên mặt đất, thậm chí bây giờ đã biết có một hòn núi như thế rồi chúng cũng không tài nào hình dung ra nổi. “Hèn gì mà mỗi lần nhắc tới việc đi hái những quả táo vàng để chữa trị cho Nguyên và mình, ánh mắt thầy K’Tub luôn hiện ra vẻ bất lực, đau khổ và tuyệt vọng”, Kăply thầm nghĩ và ngược cặp mắt hoang mang nhìn thầy hiệu trưởng.

- Vậy làm sao tụi con tới đó được hà thầy?

- Thầy tin các con sẽ tới được. – Thầy N’Trang Long gục gặc đầu, và nói bằng giọng rất là chắc cú, y như thể ngày nào thầy cũng tới núi Lung Chùng vài ba

lần – Có cách, các con à. Thế nào cũng có cách.

- Nhưng thầy ơi, – Nguyên đột ngột kêu lên – tụi con không thể nào trở thành chiến binh giữ đền xứ Lang Bian được đâu.

Nguyên hít một hơi không khí, rồi không đợi thầy N’Trang Long hỏi lại, nó vội vã nói tiếp như sợ nếu chần chừ nó sẽ không bao giờ đủ can đảm dốc ra những đồn nên tận đáy lòng:

- Tại thầy không biết đó thôi, chứ tụi con thực ra không phải là thằng K’Brăk và thằng K’Brêt nhà K’Rahlan...

Trái ngược với sự chờ đợi của hai đứa trẻ, rõ ràng thầy N’Trang Long không có vẻ gì quan tâm đến sự giải bày của Nguyên, kể cả sự kích động lộ lộ trên mặt nó. Có vẻ như thầy cho đó là trò khùng khùng của kẻ từng ăn đòn của Buriăk.

- Con có thể nghĩ con là bất cứ ai nếu con muốn, K’Brăk à. – Thầy gơ bàn tay to tướng lên khỏi đầu, giọng tỉnh khô – Tụi con là K’Brăk và K’Brêt cũng được, mà không phải là K’Brăk và K’Brêt cũng được. Vấn đề là sổ phạn đã định đoạt như thế rồi. Sự tình cờ đã chọn tụi con, và lịch sử đã trao vào tay tụi con cái sứ mạng cao cả là đương đầu và đánh bại phe Hắc Ám để đem lại thanh bình cho xứ Lang Bian...

Kăply khẽ đánh mắt sang Nguyên, thấy thằng bạn mình méo xệch miệng trước vẻ phớt tỉnh của thầy hiệu trưởng. Liếc bộ mặt dúm dỏ ngó y chang vừa húc phải tường đó, Kăply hiểu rằng mọi nỗ lực chứng minh tụi nó không phải là K’Brăk và K’Brêt là hoàn toàn vô ích trong lúc này. Thiết tình thì cái sứ mạng “đem lại thanh bình cho xứ Lang Bian” làm Kăply hơi khoai khoai nhưng nghĩ đến chuyện phải “đương đầu và đánh bại phe Hắc Ám” thì tóc gáy nó lại đồng loạt dựng đứng lên. Và nó nhớ ngay tới kỳ hạn báo tử đã gần kề.

- Không được, thầy ơi! – Kăply cất giọng rên rỉ – Tụi con không có đủ thời gian để đến núi Lưng Chùng...

- Con nói gì thế, K’Brêt? – Thầy N’Trang Long nhìn Kăply với vẻ ngạc nhiên, đôi mày rậm cau lại.

- Cách đây gần một tháng, Baltalon, sứ giả thứ ba của trùm Bastu đã gửi cho K’Brăk một pho tượng báo tử. – Kăply thông báo bằng giọng thảm thiết – Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ hạn rồi.

Bọn trẻ chờ một tiếng thét, ít ra cũng là một cái giạt nẩy của thầy hiệu trưởng trước tin tức sốt dẻo đó, nhưng rốt cuộc không có gì giống như thế. Thầy N’Trang Long thân nhiên nói, hoàn toàn nằm ngoài tiên liệu của tụi nó:

- Ta có biết chuyện này.

Câu trả lời của thầy khiến cả Nguyên lẫn Kăply như không tin vào tai mình. Đôi môi Kăply lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Ủa, thầy cũng biết hả thầy?

Thầy N’Trang Long lim dim mắt:

- Dĩ nhiên rồi.

Kăply định hỏi làm cách sao mà thầy biết được nhưng rồi nó thấy có chuyện khác cần hỏi hơn:

- Vậy thầy có biết Baltalon trước nay chưa bao giờ thất bại một khi đã ra tay không?
 - Điều đó ta cũng biết. – Đột ngột thầy N’Trang Long mở bừng mắt ra và từ trong đó bọn trẻ thấy chiếu ra những tia sáng lóng lánh – Nhưng lần này chưa chắc Baltalon đã làm gì được tụi con đâu.
 - Sao vậy hả thầy?
 - Kấply reo lên, phấn khởi thấy rõ, trong khi Nguyên nhìn chăm chăm thầy N’Trang Long, không hiểu có phải thầy cố tính nói vậy là để trấn an tụi nó hay không.
 - Hồng lẽ bữa đó thầy tới cứu tụi con? – Thầy N’Trang Long chưa kịp đáp, Kấply đã vồ vập hỏi tiếp.
 - Không. – Thầy N’Trang Long lắc đầu – Xưa nay trường Đămri chưa bao giờ chủ động gây hấn với bất cứ ai, trừ phi rắc rối xảy ra trong khuôn viên nhà trường, con à.
 - Vậy chứ ai hạ thầy? Ai mà có khả năng chặn tay được Baltalon?
 - Có vẻ cái lối truy bức riết róng và vô cùng bất lịch sự của Kấply đang dồn thầy N’Trang Long vào sát chân tường. Mặt thầy thoáng lộ vẻ trầm ngâm, hàng ria sâu róm liên tục nhúc nhích, nửa như muốn nói nửa như cho rằng nói ra làm cái quái gì, đôi mắt thầy neho lại như chói nắng mặc dù còn lâu ánh mặt trời mới rọi được vào căn phòng kín mít của thầy.
 - Hai đứa trẻ dán mắt vào dáng ngồi bất động của thầy như đang ngắm nghía một ngọn tháp, tai dỏng lên và rõ ràng tụi nó chắc mẩm những gì thầy sắp tiết lộ sẽ không ra ngoài một trong hai cái tên tụi nó đã biết trước: hoặc Bạch kỳ lân hoặc là Suku.
 - Hồng ngờ câu trả lời của thầy N’Trang Long ra ngoài sự phỏng đoán của bọn trẻ quá xa, xa đến mức sau khi nghe xong tụi nó cứ há họng ra cả buổi, không làm sao ngậm lại được:
 - Có thể là một người nào đó... trong lâu đài K’Rahlan.
-

Chương 18: Ngày Thứ Ba Mười

Đối với Nguyên và Kăply, rõ ràng buổi sáng hôm nay không giống với bất cứ buổi sáng nào trước đó trong đời. Chẳng có con số lần tỉnh nào nữa để tội nó sợ sệt tìm kiếm, và điều đó càng khiến tội nó sợ sệt hơn. Trên chiếc bàn kê tấm gương đồng, pho tượng báo tử đã đỏ rực đến độ chói, như muốn nung chảy hết mọi thứ chung quanh.

Hai đứa thức dậy từ lâu, bồn chồn đi tới đi lui trong phòng, chẳng biết làm gì ngoài việc chốc chốc lại giương cặp mắt dò kè ra nhìn nhau rồi lại lật đật ngoảnh đi chỗ khác như không muốn thú nhận qua ánh mắt của mình nỗi lo lắng không sao che giấu được.

Suốt đêm hôm qua hai đứa gần như không chợp mắt, và có lẽ không ai trên đời này có thể ngủ được khi ngày hôm sau rất có thể sẽ là ngày cuối cùng trong đời mình. Mặc dù thầy N’Trang Long không ngừng nhắc đi nhắc lại là sử giả thứ ba của trùm Bastu sẽ không làm gì được tội nó nhưng trong thâm tâm Nguyên và Kăply thấy sự khẳng định của thầy mơ hồ đến mức chẳng đáng tin một chút xíu nào, thậm chí tội nó còn cho rằng khi nói ra những lời hoang đường đó trông thầy hơi khùng khùng. Thầy bảo: một người nào đó trong lâu đài K’Rahlan. Nhưng lâu đài K’Rahlan đâu có mấy người, Nguyên và Kăply không cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ nhảm sơ đã có thể diêm danh đầy đủ: pháp sư K’Tul, bà Êmô, Êmê, K’Tub, và hai đứa nhóc ở dưới bếp – thẳng Đam Pao và con Choleng, và thiệt sự thì chẳng ai trong số họ đáng là đối thủ của Baltalon.

Hồi hôm, Êmê, K’Tub, Păng Ting và Suku ở chơi trong phòng Nguyên và Kăply đến khuya lơ khuya lắc, hy vọng sự kè vai sát cánh trong lúc hiểm nghèo sẽ làm cho bạn mình thêm ấm lòng nhưng khổ nỗi khi nhìn bộ mặt tang tóc của tội nó, thiệt tình là Nguyên và Kăply thêm rầu thúi ruột.

Êmê ngồi cạnh Nguyên, ôm cứng cánh tay nó và nhìn nó bằng ánh mắt ngập nước:

- Đừng sợ, anh K’Brăk. Ngày mai tất cả bọn em sẽ ở cạnh anh và anh K’Brêt.

- Ồ, nếu chết chúng ta sẽ chết chung! – K’Tub đập hai tay vào nhau chan chát với vẻ quyết tâm của một người sắp nhảy vào lửa.

Suku nhìn bộ tịch hung hăng của K’Tub, lắc lắc mớ tóc lòa xòa trước trán:

- Muốn chết chung không phải dễ đâu, K’Tub. Xưa nay Baltalon không bao giờ hạ thủ với những ai không nhận được pho tượng báo tử của hần.

- Tại sao cứ nói chuyện chết chóc ở đây? – Păng Ting phản đối bằng giọng bức bối – Chẳng lẽ các bạn không tin tưởng vào khả năng của Tam phù thủy Bạch kỳ lân?

- Tin chứ, Păng Ting. – Nguyên nói, không muốn Păng Ting mất vui, nhưng nó bảo tin mà cái giọng xui lơ của nó rõ ràng đang nói điều ngược lại.

Păng Ting nhìn bộ mặt chầy dài của Nguyên, thở đánh thượt một cái, trông nó ngán ngẩm thấy rõ.

- Không có gì phải sợ hãi, anh K’Brăk à. – Suku xoáy đôi mắt sáng vào mặt Nguyên – Anh có nhớ em đã nói gì với anh không?

- Nhớ. – Nguyên đáp giọng yếu xiu – Em hứa sẽ tặng anh một siêu sản phẩm pháp thuật để chống lại Baltalon.

- Ngày mai em sẽ hoàn tất nó. – Suku lập tức chuyển sang giọng chào hàng – Rồi anh sẽ thấy nó hiệu nghiệm như thế nào.

K’Tub nhìn Suku qua khòe mắt, môi dài ra:

- Cần gì đợi tới ngày mai. Ngay từ bây giờ tao đã có thể đoán ra phẩm của mày hiệu nghiệm như thế nào rồi, Suku à.

Cuộc cãi cọ chỉ chốc sau đó giữa K’Tub và Suku chẳng đem lại một chút ích lợi gì, ngoài việc làm cho tâm trạng của Nguyên và Kăply thêm rối bời. Bây giờ nhớ lại không khí nặng nề và vẻ mặt căng thẳng của cả bọn tối hôm qua, rồi nhớ đến cái cảnh bà Êmô và pháp sư K’Tul nhìn chăm chăm vào mắt nhau như sắp óa ra khòe ngay giữa bàn ăn hôm trước, Nguyên mới cảm nhận hết tính chất khủng bố của cái tên Baltalon.

Tối hôm qua, trước khi Nguyên và Kăply đi nằm, bà Êmô và ông K’Tul đã vào phòng rào tới rào lui, kiểm tra cẩn thận mọi cửa nẻo, góc ngách.

- Kể từ giờ phút này trở đi, tụi con không được ra khỏi phòng, dù nửa bước. Nhớ chưa? – Bà Êmô đặt tay lên vai Nguyên, thận trọng dặn.

- Các con nhớ đấy! – Ông K’Tul lạnh lùng nói thêm – Phải tuyệt đối ở yên trong phòng dù bên ngoài có xảy ra bất cứ động tĩnh gì!

Trước khi ra khỏi phòng, bà Êmô còn lui cui ở chỗ cửa một hồi, Nguyên và Kăply trở mắt dòm, thấy bà hí hoáy nạy ván lát sàn lên và chôn vật gì tròn tròn vào sâu bên dưới.

- Cái gì thế hở đi? – Kăply buột miệng hỏi.

- Đây là chiếc bát ma thuật giáo chủ Ama Êban tặng ta! – Bà Êmô đưa tay quệt mồ hôi trán – Hy vọng những lời nguyện khắc trên bát sẽ cân được Baltalon nếu hắn đột nhập vào đây!

Chôn một trái mìn coi bộ chắc cú hơn! Kăply chán nản nghĩ thầm và giương cặp mắt hoang mang nhìn ông K’Tul và bà Êmô chậm chạp lê bước ra cửa, bụng nghĩ chắc bọn họ cũng chẳng tin tưởng gì vào chiếc bát lôm côm kia.

- Nhìn kia!

Tiếng Nguyên kêu lên hốt hải khiến Kăply giật bắn người, những hình ảnh trong đầu tan biến ngay tút xuyt.

- Gì thế? – Nó quay phắt lại, mặt xám xanh.

- Một bóng người vừa lướt ngang cửa sổ! – Nguyên run rẩy đáp, mắt vẫn nhìn trừng trừng vào cửa sổ như muốn xoi thủng tấm kính dày. Hôm trước, chỗ đó gắn một tấm kính trong suốt, đứng trong phòng có thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài nhưng cách đây ba ngày, bà Êmô đã thay bằng tấm kính đục, ý chừng muốn chắn tầm quan sát của Baltalon.

- Chắc là bà Êmô hoặc pháp sư K’Tul đi tuần! – Kăply nói, cố giữ giọng điềm run. Nó cũng tự biết là nó chẳng tin chút xíu nào vào nhận định của mình.

Hai đứa dán mắt vào tấm kính một lúc, lại thấy một bóng đen vụt qua.

- Không phải người! – Nguyên thờ phào.

- Ủ, không phải người! – Kăply nhẹ nhõm hòa theo – Người gì mà nhỏ thó thế!

Kăply liếc bạn, chờ một lời khen về nhận xét tinh tường của mình, nhưng ngay lập tức nó ngó ra. Cặp lông mày trên trán Nguyên đang dính thành một đường thẳng khiến nó bất giác nín thở.

Nguyên trầm ngâm lâu thật lâu, rồi thờ hất ra, giọng khản đặc:

- Tao hiểu rồi! Đó là con Boumboum!

- Trời đất, con chim cắt của Baltalon hả?

Kăply ré lên, lớn đến mức nó vội đưa tay lên bịt miệng.

Nhưng đã quá muộn, tiếng thét kinh hoàng của nó đã kịp luồn qua các khe cửa, báo hiệu nó đang chết khiếp ở trong này. Một tiếng “ầm” rền rĩ phát ra từ phía hành lang và cánh cửa đột ngột bung ra. Kăply khiếp đảm khuyu chân xuống, hoàn toàn không tự chủ.

- Anh K’Brăk, anh K’Brêt! Có chuyện gì thế? – Tiếng thẳng K’Tub hốt hoảng vang lên.

Trái tim Kăply đang rơi xuống như một hòn đá bồng dừng phát lại và tiếng ù ù như xay lúa trong đầu nó lập tức loăng đi. Nó cố nhắc mình lên và quay mặt ra phía cửa, mừng quýnh khi thấy K’Tub đi trước, Êmê, Păng Tìng và Suku nguyên một đám lũ khù phía sau.

- Con Boumboum... – Nguyên lấp bấp đáp, chỉ đủ sức thều thào ba tiếng.

Đám nhóc mới vào cả bốn cái đầu cùng ngoáy quanh.

- Đâu?

- Nó đâu?

- Nó ở ngoài kia. – Nguyên chỉ tay ra cửa sổ – Nó vừa lướt ngang qua.

Êmê méu máo, mắt đã bắt đầu ầng ậc:

- Như vậy là Baltalon sắp đến rồi.

- Chúng ta lên trường đi, anh K’Brăk! – K’Tub nhảy tung tung như đang đứng trên một miếng sắt nóng – Có thầy N’Trang Long và một đồng giáo sư bên cạnh, Baltalon sẽ chẳng làm gì được anh đâu!

- Đúng rồi đó! – Êmê khịt mũi rột rột, hăng hái phụ họa – Nếu sự cố xảy ra trong khuôn viên nhà trường, thầy N’Trang Long bắt buộc phải can thiệp.

Êmê chộp lấy tay Nguyên:

- Nhanh lên, anh K’Brăk!

- Không được đâu, Êmê! – Nguyên nhẹ nhàng gỡ tay nhỏ bạn.

- Tại sao không được?

Êmê nhìn sững Nguyên, vẻ mặt đau khổ như thể Nguyên vừa dẫm lên trái tim nó một cách thô bạo.

- Nếu lên trường đúng là cách tốt nhất để thoát khỏi tai họa thì thầy N’Trang Long đã bảo bọn anh rồi. – Nguyên cố lấy giọng bình tĩnh – Thầy đã biết về vụ này nhưng thầy không nói gì cả. Như vậy chớ đại mà dẫn xác tới đó.

- Hồng lẽ thầy N’Trang Long cũng sợ Baltalon đến són ra quần? – K’Tub buột miệng, giọng đã muốn đồ quạu.

Êmê thả người rơi bịch xuống giường, mặt đanh lại:

- Nếu anh không lên trường thì em cũng ở nhà luôn.

- Em cũng thế. – Hai tay thu lại thành nắm đấm, K’Tub chiếu đôi mắt sáng rực vào mặt Nguyên và Kăply, nói giọng khích động – Em sẽ ở bên cạnh hai anh suốt ngày hôm nay.

Êmê khịt khịt mũi, ném cho Păng Ting một cái nhìn dò hỏi.

- Cho đến giờ này mà em còn ở đây có nghĩa là em chấp nhận bỏ học bữa nay rồi, chị Êmê à. – Păng Ting nhanh nhẩu lên tiếng, rồi nó vội vàng nói thêm – Nhưng chúng ta không thể ở mãi trong lâu đài K’Rahlan được, nếu không muốn cậu K’Tul phát hiện ra sự có mặt của Tam phủ thủy Bạch kỳ lân...

o O o

Thằng K’Tub chạy ra ngoài một lát rồi chạy vô, hỏn hển thông báo:

- Ba em đi đâu rồi, chỉ còn mỗi di Êmô ngồi gác ở cửa...

- Ổn rồi! – Êmê đứng bật lên khỏi giường – Chúng ta sẽ chuẩn ra cổng sau.

Bọn trẻ nối đuôi nhau, lặng lẽ bước dọc hành lang, hơi đá từ các bức vách lạnh buốt như cấn vào da thịt, thận trọng đặt chân lên từng bậc cầu thang dẫn xuống vườn. Những tán lá trên đầu rung rinh trong gió mai, phát ra điệu nhạc rì rào êm dịu, nhưng lúc này Kăply chẳng lòng dạ nào thưởng thức. Nó ngược nhìn lên, chỉ để lo âu tìm xem có con Boumboun đậu trên đó không.

- May quá! – K’Tub thì thảo – Thằng Đam Pao và con Chơleng cũng chẳng thấy đâu.

Bọn trẻ lúp xúp luôn qua cổng rào rồi co cẳng chạy, cầu trời đừng đụng đầu pháp sư K’Tul dọc đường.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân dợi sẵn dưới đáy thung. Bọn trẻ vượt qua căn nhà gỗ của Đại tiên ông Mackeno, chưa kịp xuôi dốc, đã thấy ba chàng trai xinh đẹp đứng chờ bên tảng đá hôm nọ, vẫn lối ăn mặc đom đóm đáng như đi dự hội, những vạt áo chùng đỏ nhìn từ xa cháy rực như ba ngọn lửa. Thấy Hailixiro cũng thích màu đỏ nhưng chiếc áo của thầy không ấn tượng bằng trang phục của các anh chàng này, Kăply thăm so sánh, cảm thấy trái núi nặng nề trên ngực mấy ngày nay như vừa được ai đỡ đi.

- Chào Păng Ting! Chào các em!

Thù lĩnh Masari vung vẩy cây gậy sừng hươu, nhoeo miệng khoe hàm răng trắng bóng khi bọn trẻ đến gần.

- Sao các anh ngó tinh queo vậy? – Păng Ting phụng phịu – Con Boumboum xuất hiện này giờ rồi mà.

- Ồ, tụi anh đã nhìn thấy nó bay lượn lòng vòng. – Masari nheo mắt như chói nắng – Nhưng em yên tâm, bao giờ Baltalon cũng đến sau con chim cắt của hân một lúc khá lâu.

- Khoảng hai tiếng đồng hồ. – Suku vọt miệng.

Ba chàng trai dồn mắt vào bộ mặt sáng sủa của Suku, không giấu vẻ ngạc nhiên.

- Pi Năng Suku, bạn em. – Păng Ting mỉm cười giới thiệu – Nhóc này là cháu của Đại phù thủy Pi Năng Súp.

Tam phù thủy đồng loạt “ồ” lên như tiếng nước thi nhau bắn ra từ vòi phun. Pila gại gại đầu gậy vào cằm, giọng hóm hỉnh:

- Cháu của Nhị tiên đều ở cả đây, chắc Baltalon không dám mò đến gây sự đâu.

- Người nói sai rồi, Pila!

Một giọng nói ken két như hai miếng sắt cọ vào nhau vang lên ngay sau tảng đá khiến bọn trẻ bất giác nghe ơn ớn toàn thân, những cẳng chân hốt hoảng lùi lại, tùm tùm vào nhau, chính xác là cổ chống vào nhau cho khỏi sụm bà chề.

Ngay cả Tam phù thủy Bạch kỳ lân cũng có vẻ luống cuống. Cả ba xoay mình lại, và khi nhìn thấy một đứa nhỏ lạ mặt bất ngờ nhô lên bên kia tảng đá, sát rạt ngay sau lưng họ, vẻ tươi tỉnh trên mặt các chàng trai như bị ai lấy giề chùi mắt.

Trong chớp mắt, cả ba dàn thành một bức rào chắn trước mặt bọn trẻ, vai kề vai, mặt mày nghiêm trọng, ba chiếc gậy phép giơ lên, chĩa ra phía trước, rập ràng, ngay ngắn như trong một bài thể dục đồng diễn.

Kăply nấp sau lưng Păng Ting, tim đập như trống trận. Bây giờ nó mới nhìn rõ kẻ vừa đến là một gã đàn ông chứ không phải một đứa nhỏ. Nhưng hân ta nhỏ thỏ, chắc chắn là không cao hơn Kăply bao lắm, da dẻ mốc thềch như đã lâu không tắm gội, khuôn mặt nhẵn nhụi đến mức không thể đoán được hân bao nhiêu tuổi. Hân mặc một cái áo chùng màu cháo lòng, rách te tua, đội một cái nón bần không thua gì khuôn mặt.

Xem cách ăn mặc, gã phù thủy Hắc Âm không khác lắm một tên ăn mày, chỉ có đôi mắt cho biết hân là một sát thủ đáng sợ. Đôi mắt hân sáng rực, nhưng không phải thứ ánh sáng ấm áp như đôi mắt của Suku, mà là thứ ánh sáng đỏ quạch báo hiệu chết chóc. Cái màu đỏ trong mắt hân với màu đỏ của pho tượng bảo tử trong phòng Kăply gần như cùng một nguồn gốc, đều toát ra một mối đe dọa khiến ai trông thấy phải rợn tóc gáy.

Kăply không dám nhìn lâu vào mắt Baltalon. Nó quay mặt đi, nghe tiếng Masari vang lên:

- Người muốn gì?

Baltalon cười hắc hắc:

- Cả trường Đămri đều dồn âm về sự xuất hiện của ta. Lũ khốn bảo ta định lấy mạng thẳng nhóc nhà K’Rahlan.

Câu cuối cùng, Baltalon gần như rít lên:

- Ta đến đây chẳng qua vì không muốn mang tiếng suông.

Nói vừa dứt câu, Baltalon đột ngột biến mất.

- Đứng sát vào tụi anh, các em!

Masari hét to, giọng cấp bách, và trong khi bọn trẻ quỳnh quít đến mức trông như chúng ngã nhào về phía trước, ba chiếc gậy sừng hươu trên tay Tam phù thủy đã kịp chia xuống đất, ngoáy một vòng tròn.

Trong khi bọn trẻ nơm nớp nhìn quanh, Baltalon bắt thần hiện ra cách đó một quãng.

- Giỏi! Đắt rần lăm, ta không chui lên được, Masari! – Baltalon cười khẩy, rồi hần ngó lên trời, giọng châm biếm – Không ngờ cũng có ngày lâu đài K’Rahlan phải nhờ đến Tam phù thủy bảo vệ. Bệ rạc thiệt tình!

Pila nhìn bọn nhóc, cắn dận:

- Mặc kệ hần! Tụi em cứ đứng yên, đừng nhúc nhích!

Baltalon lấy trong người ra một cái lục lạc làm bằng một thứ tựa tựa như quả bầu khô, mép nhếch lên cay độc. Kăply hồi hộp căng mắt nhìn, thấy quả bầu khoét ba cái lỗ trông như mắt người, từ trong miệng và hai hốc mắt không ngừng bắn ra những luồng sáng thập thò như lưỡi rắn, trên chòm gần lông chim sắc sảo ngó y chang mái tóc nhuộm của bọn con gái khoái thời trang kinh dị.

Hoàn toàn không báo trước, Baltalon lắc nhẹ cái lục lạc trên tay, làm phát ra tiếng lạo xạo của những hạt đậu khô va vào nhau. Từ cái lục lạc, những lưỡi lửa bắt thần vọt thẳng tới trước, ngoằn ngoèo, dài sọc như những cánh tay thường luồng, tỏa ra một luồng hơi nóng hừng hực như muốn thiêu cháy cả sắt thép.

Da bông rớt, bọn trẻ hét lên kinh hoàng, quay người định bỏ chạy.

- Ráng chịu đựng một chút! – Tam phù thủy túm vai tụi nhóc, quát giật – Tất cả nhắm mắt lại!

Kăply nhắm tịt mắt, mồ hôi ướt đầm người, cảm giác như đang rơi tòm vào miệng núi lửa, phải cố lắm nó mới không vùng ra khỏi tay các chàng trai Bạch kỳ lân. Thiệt sự thì nó cũng không biết mình còn sống hay đã cháy thành tro.

Trải qua không biết bao lâu, hơi nóng dịu dần. Kăply từ từ hé mắt, thấy Tam phù thủy đang đồng loạt giờ gậy ngang ngực, từng chút một đẩy hơi nóng ra xa.

Kăply nhìn quanh, điếng hồn thấy cây cỏ cháy sém một vùng rộng, tàn lá bay lá tả, trong không khí bốc lên mùi chim chóc và côn trùng cháy khét, tảng đá cạnh dòng suối khi nãy màu xanh đã đen kịt như than, còn đám bạn nó đùa nào đùa nấy mồ hôi như tắm, mặt mày đen nhem như vừa chui ra từ ống khói.

- Trò mèo đó chẳng nhằm nhò gì đâu. – Masari nheo mắt – Sao người không giờ tuyệt chiêu của mình ra.

- Chẳng lẽ người muốn hôm nay sẽ không ai trong bọn người sống sót?

- Khó nói lắm! Ra tay đi!

Masari, Pila, Karăm lùa bọn trẻ ra sau lưng, rồi cùng chĩa đầu gậy ra phía trước, trông như một bầy hươu đang xếp hàng sắp sửa chạy thi.

- Các em ngồi bệt xuống, nhắm mắt, bịt tai bằng cánh tay, hai bàn tay để lên đầu! Lẹ lên!

Trong bọn, chỉ có hai đứa kém ngoan ngoãn nhất là K'Tub và Kăply là nhìn thấy cảnh Baltalon nghiêng rặng tung cái lục lạc lên cao, miệng nhắm đọc thần chú. Cái lục lạc bay đến đâu, các đầu gậy trên tay Tam phù thủy hướng theo đến đó, y như cảnh các nòng cao xạ rê theo máy bay Kăply từng xem trên tivi.

Thốt nhiên, Kăply và K'Tub nghe hơi thở nghẹn lại, ngực như bị kẹp chặt giữa hai quả núi, cả hai hoảng hồn nhắm nghiền mắt lại. Sức ép càng lúc càng tăng, nếu không ngồi dưới đất chắc chắn bọn trẻ đã ngã lẩn ra.

Trong nháy mắt, không khí như đông đặc lại, áp lực khủng khiếp đến mức Kăply có cảm giác rõ rệt bầu trời đang sụp xuống trên đầu mình. Kăply muốn đánh liều mở mắt ra nhưng mí mắt không sao nhúc nhích nổi. Giữa màn đen chết chóc đó, nó nghe rõ những âm thanh bùng bực vang lên trong đầu, máu dồn đặc sệt hai bên thái dương, cả người nhức buốt như sắp sửa nổ tung thành trăm mảnh. Mẹ ơi, lần này con chết chắc! Phải rồi, mình ngu quá, nếu Tam phù thủy chống được Baltalon làm sao hẳn còn tung hoành đến hôm nay! Những ý nghĩ ảm lúť qua óc Kăply như một làn gió trước khi nó vạt mình ra cỏ, ngất đi.

Trong cơn mê sảng, Kăply thấy mình chìm xuống tận đáy biển, người rúm lại, muốn đồ bệnh, vừa tè vãi ra quần vừa cố sống cố chết bơi ra xa bầy cá mập đang say máu rượt đuổi sau lưng. Trong khi Kăply đĩnh ninh mình sắp chui vào giữa những hàm răng lởm chởm to như những lưỡi dao kia thì mặt biển trên đầu nó đột ngột tách ra làm hai, người nó tự nhiên bắn vọt lên như có gấn lò xo dưới chân.

Kăply sung sướng mở mắt ra, thấy mình đang nằm dãn lưng trên cỏ, dưới đáy một cái hồ sâu, trước mặt nó là bầu trời trong vắt, xanh thăm thẳm, và đang nháy múa trên đó là những chiếc gậy sừng hươu sắc sỡ.

Kăply chòì tay ngồi dậy, lấy bầy leo lên khỏi hồ, người vẫn còn đau như dằm. Chung quanh nó, tụi thằng K'Tub cũng đùa trước đùa sau ì ạch leo lên mặt đất, mặt mày ngơ ngác như đều chui ra từ những cơn ác mộng.

- Các em nghỉ ngơi đi! – Tiếng Masari trong trẻo cất lên – Rất may là không ai bị gì.

Cùng với câu nói, những chiếc gậy nhẹ nhàng đáp xuống tay các chàng trai Bạch kỳ lân.

Kăply lấp bắp:

- Cái hồ này...

Karãm nhún vai:

- Chính cái lục lạc quý quái kia tạo ra đó.

Kăply tái mặt nghiêng ngó, thấy chiếc hồ có đường kính khoảng hai chục mét và tất cả những gì trong diện tích đó đều bị sức ép khủng khiếp phát ra từ cái lục lạc dè dặt lép. Tảng đá to cạnh dòng suối lún ngang mặt đất, phẳng phiu như ván lát sàn. Những thân cây lớn hai ba người ôm bị ấn lút xuống đất, nếu không còn sót lại những ngọn cây nhú trên mặt cỏ như đám cây con, có thể nghĩ đó là một bãi cỏ hoang.

Không chỉ Kăply, những đứa khác tay chân đều bủn rủn khi tận mắt nhìn thấy sức hủy diệt ghê hồn của Baltalon.

Trong khi Êmê và Păng Ting méo máo xoa nắn hai bả sườn thì K’Tub rờ rẫm đỉnh đầu:

- Hình như thùng mảy lỗ rồi hay sao ấy.

Kăply đảo mắt nhìn quanh:

- Tên ác ôn đó đâu rồi hở anh Masari?

- Hắn bỏ chạy rồi. – Pila đáp thay bạn.

- May thiệt là may! – Nguyên đưa đôi mắt cảm kích nhìn Tam phù thủy, môi run run – Thoát chết dưới tay Baltalon có lẽ em người đầu tiên...

Karãm lắc đầu:

- Hắn không phải là Baltalon.

- Anh nói sao?

Câu nói của Karãm làm cả đồng cái miệng há ra.

- Hắn là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu. – Karãm thân nhiên đáp.

- Buriăk?

Kăply kêu lên kinh ngạc, nhớ ngay tới những gì pháp sư K’Tul vẫn bô bô. Theo pháp sư K’Tul, sở dĩ hai đứa nó mất sạch năng lượng pháp thuật lẫn trí nhớ là do trúng phải đòn của Buriăk. Thì ra gã phù thủy nhỏ thó đó là Buriăk.

- Như vậy vừa rồi hắn đã sử dụng lời nguyền Tan xác phải không anh Masari? – Êmê mấp má môi, mặt chưa hết hoảng sợ.

Masari chưa kịp trả lời, Suku đã lên tiếng, nó vẫn còn nằm bò dưới hố chưa leo lên nổi:

- Chỉ có lời nguyện Tan xác mới làm tanh banh mọi thứ trong tâm sát thương của nó như vậy thôi.

Êmê lại long lanh mắt nhìn Masari, khịt khịt mũi:

- Thật không ngờ Buriăk lại xuất hiện trong lúc này. Nếu không có mấy anh...

Păng Ting nheo mắt ngó các chàng trai Bạch kỳ lân, hấp tấp cắt ngang lời Êmê:

- Theo em thì vụ Buriăk nằm ngoài thỏa thuận...

- Em yên tâm đi, Păng Ting. – Masari mỉm cười nhìn cô bé – Buriăk xuất hiện là chuyện ngoài dự tính, tội anh không bắt em trả thêm tiền đâu.

Thiệt tình! Kăply lắc đầu. Lúc này mà con nhỏ này còn tâm trí để...

- Giờ này mà còn nghĩ đến chuyện tiền bạc! Thiệt vớ vẩn!

Một giọng nói thanh linh vắng tới, nói tiếp ý nghĩ trong đầu Kăply. Giọng nói vô cùng lạnh lẽo và chắc chắn là Kăply chưa từng nghe qua.

o O o

Tam phù thủy và bọn trẻ giật mình ngó quanh, kinh ngạc khi không thấy ai gần đó.

Đang ngờ ngác, bất thần mọi người nghe kêu đánh “vù” một tiếng, một vật tròn tròn như quả bóng bay xẹt qua trước mặt, nhanh đến mức không ai nhìn rõ đó là thứ gì. Lúc liệng ngang qua chỗ đám người, vật đó phát ra tràng cười ghê rợn:

- Há... há... há... há... á... á... á... á... á...

- Cái đầu! – Êmê ôm mặt rú lên – Một cái đầu... ầu... u...

- Trời đất cha mẹ ơi! Hồng lễ Baltalon chỉ là một cái đầu?

Kăply gào lên theo, khuỵu chân xuống và té đánh “bịch” một cú như mít rụng.

Trước bộ mặt xanh lè xanh lét của cả đám, ba, bốn vật lạ liên tiếp bay xẹt qua như chim, có thứ tròn ửng, có thứ dài ngoằng. Vẫn chẳng rõ là vật chi.

Một loạt tiếng lộp bộp vang lên từ phía tay mặt. Cả bọn lật đật lia mắt sang, giật hồn khi nhận ra những vật bay vun vút vừa rồi là những khúc tay, khúc chân, khúc mình, tất cả nhập vào với cái đầu bay đầu tiên, ráp lại thành một hình thù quái dị đứng sừng sững bên bờ suối.

- Gã này mới đúng là Baltalon.

Masari lên tiếng cảnh giác bọn trẻ, giọng khàn đi thấy rõ.

Ngạc trong nỗi sợ hãi, bọn trẻ rúm người vào nhau, hoàn toàn không tự chủ, lăm lét nhìn tên sát thủ khét tiếng của trùm Bastu. Kăply lồm cồm bò dậy, lên ra

sau lưng mọi người và run rẩy quan sát Baltalon qua kẽ hở giữa K'Tub và Suku.

Phải nói hình dáng của Baltalon trông khủng khiếp đến mức thật khó mà tưởng tượng nổi, nếu như không tận mắt nhìn thấy. Đôi mắt của hắn trắng dã, không có lông mi lẫn lông mày, chung quanh bầm đen như vừa ăn phải mấy cú đấm của Mohamed Ali. Môi trên của hắn như được may dính vào mũi, lúc nào cũng nhếch lên bày ra cái lợi đỏ như máu từ đó mọc ra mớ răng lồm chồm như răng cưa. Nhưng nổi bật nhất trên mặt hắn là cái mũi khoằm và nhọn như mũi chim ưng. Cái mũi của Baltalon rất to, gần như choán hết cả khuôn mặt. Quái gờ hơn nữa là đầu hắn mọc lên hai cái sừng màu đồng, cong vòng, nhọn hoắt, kẹp mớ tóc rối bù như mớ rơm ở giữa, nhưng chỉ một chốc sau Kăply phát giác ra hai cái sừng đó chỉ là cái nón đội đầu bằng kim loại. Tất cả được chống đỡ bởi một cặp giò xỏ trong bộ giáp đen sì, ngó y chang một đôi chân bằng sắt.

Diện mạo bọn Hắc tinh tinh đã ghê, nhưng thiệt tình chẳng thấm vào đâu nếu so với những gì Kăply đang nhìn thấy lúc này. Càng dán mắt vào Baltalon, Kăply càng thấy bụng thất lại, và khi nghĩ đến cái cảnh tay chân bay một nơi, đầu cổ bay một nẻo khi nấy, phải kềm chế lắm Kăply mới không nôn thốc nôn tháo ra cô. Bên cạnh nó, bọn Nguyên, Suku, K'Tub, Êmê và Păng T ing cũng đang nơm nớp quan sát và nghe ngóng, mặc dù rõ ràng là chúng chẳng nghe thấy gì.

Từ khi xuất hiện đến giờ, Baltalon chỉ nói đúngm một câu, cười đúngm một tiếng, sau đó không buồn nói thêm một tiếng nào. Hắn cũng không thèm nhúc nhích, kể cả khi ba cây gậy sừng hươu của Tam phù thủy Bạch kỳ lân giờ lên chĩa vào người hắn. Hắn cứ đứng trơ, im thít, chỉ có cặp mắt trắng đã lạnh lùng chuyển động và tia nhìn sắc lạnh của hắn khiến ai nấy như ngừng thở.

Sự yên lặng cứ thế kéo dài, mọi người như hóa đá trong một khung cảnh tịch mịch, chết chóc và trống rỗng. Mặt trời lúc này đã lên cao, những tia nắng trải xuống như dát vàng cây cỏ trong thung nhưng thiệt sự là bọn trẻ chẳng thấy ấm áp một chút nào. Có vẻ như cái nhìn của Baltalon đang tỏa ra một làn khí lạnh, càng lúc càng dày, càng lúc càng lan rộng đến mức Kăply âm thầm nghĩ rằng chẳng mấy chốc nữa, Baltalon không cần gơ tay nhắc chân, những sinh vật chung quanh hắn cũng sẽ tự động đóng băng, và khi phát hiện hai hàm răng của mình đang va vào nhau lộp cộp, Kăply đau khổ cảm thấy điều nó phỏng đoán không xa sự thật là mấy.

Phải khó khăn lắm Kăply mới ra lệnh được cho cái cổ cứng đờ của mình quay sang bên cạnh, và khi bắt gặp vẻ tái mét trên mặt từng đứa bạn, nhìn từng cặp môi run run mím chặt vào nhau, Kăply biết tội nó cũng đang vất vả chống chọi lại áp lực vô hình của Baltalon chẳng khác gì mình. Vừa trải qua sự thiêu đốt của Buriäk lại chìm ngay vào hơi giá rét của Baltalon, Kăply nào ruột hiểu rằng nếu trước đây nó và tội bạn đã từng trải qua đau đớn thì tất cả cũng chẳng thấm tháy gì so với lúc này.

Masari đột nhiên nhận ra chuyện không hay. Anh ngoái đầu ra sau, lướt mắt qua bọn trẻ thật nhanh rồi hấp tấp quay sang Karăm và Pila, khẽ hắt đầu.

Ngay lập tức, một tiếng “bùm” thật lớn nổ ra, ba chiếc áo choàng đỏ trên người Tam phù thủy đột ngột bốc cháy dữ dội, vừa cháy vừa phát ra những tiếng lép bép lồm xẹt ra bốn phía từng chùm tia sáng.

Bọn trẻ chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã sung sướng thấy hơi giá tan dần, tay chân đầu cổ đã có thể cựa quậy như ý muốn và hơi thở bắt đầu ra vào nhẹ nhõm trong lồng ngực.

Đằng trước, Tam phù thủy Bạch kỳ lân vẫn đứng bất động trong màn lửa đỏ tía, ba cây gậy phép vẫn chĩa thẳng ra phía trước, ánh mắt không ngừng xoáy chặt vào gương mặt vô cảm của Baltalon.

Khi hơi giá rét đã tan hẳn, ngọn lửa bao quanh các chàng trai Bạch kỳ lân lập tức tắt phụt. Kăply ngạc nhiên thấy những tấm áo chùng trên người Tam phù

thủy văn y nguyên, vẫn đó rực rỡ trên nắng mai, y như thể chưa hề có một trận cháy nào xảy ra, và cái ngon lửa kỳ dị kia chỉ là do nó hoa mắt trông lầm.

- Giỏi lắm, Masari!

Đến lúc này Baltalon mới lại cất tiếng. Cái giọng lạnh buốt như ướp đá của hắn khiến Kăply có vẻ muốn đóng băng trở lại.

Tam phù thủy không hé môi, chỉ giương mắt nhìn Baltalon trừng trừng.

- Nhưng bọn người gặp phải ta coi như sập tiệm rồi!

Baltalon lại nhếch đôi môi đã nhếch sẵn, nói giọng độc địa, các cơ mặt co giật một cách kỳ dị. Khuôn mặt hắn không biểu lộ một tình cảm gì, không cả giận dữ, chỉ toát ra một sự nhạt nhẽo, âm u và lạnh lạnh y như thể hắn vừa chui lên từ hầm mộ.

Từ chiếc mũi khoằm của Baltalon phát ra một tiếng cười khẩy:

- Những chiếc gậy đuổi gà của bọn người không ngăn cản được ta đâu!

- Coi nè, Baltalon!

Như không nên nổi, Masari quát giật. Kèm theo tiếng quát, ba luồng ánh sáng chói lọi từ đầu những chiếc gậy sừng hươu trên tay Tam phù thủy vọt ra như những tia chớp, bắn thốc vào sứ giả của trùm Bastu.

Kăply chớp mắt lia lịa, liên tưởng đến những khẩu đại liên khạc đạn, tiếng nổ diếc tai vang lên gần như ngay lập tức càng khiến nó tin chắc Baltalon ít nhất cũng tan làm ba mươi sáu mảnh.

Hàng loạt những âm thanh răng rắc, rào rào động vào tai Kăply, mặt đất rung rinh như trải qua một cơn địa chấn, bụi bay mù trời, những mảnh đất đá vụn bắn vào mặt đau rất khiến nó phải đưa tay ôm đầu và hoảng hồn nhắm tịt mắt lại.

Nếu không có ai đó va vào nó đánh “sầm” một tiếng khiến nó lao đảo suýt té, chắc Kăply cũng chưa dám mở mắt ra.

Người đập vào Kăply là Suku, đưa đứng ngay trước mặt nó, sờ dĩ thẳng oắt đập vào Kăply một cú quá mạng là do nó bất thần bị một đám mây màu đỏ ùi phải.

Kăply đưa tay dụi đôi mắt nhập nhèm, nhận ra ngay cái khối đồ rực đỏ là Masari, lúc này đang quỳnh quáng chọc cây gậy phép xuống cỏ để giữ thăng bằng. Bụng thót lại, Kăply lật đật đánh mắt qua trái qua phải, miệng há hốc khi thấy Pila và Karăm cũng đang lao đảo ngã dúi dúi vào bụi bạn nó như vừa hứng trọn một cơn lốc xoáy. Ở phía sau, Păng Ting và thẳng K’Tub mặt vàng như nghệ, đang bò lồm cồm dưới đất.

Kăply ngẩng đầu lên nhìn sang chỗ bờ suối, mừng rỡ thấy Baltalon dù sao cũng đã bị Tam phù thủy đánh tan từng mảnh thiết, y như nó phỏng đoán. Nhưng Kăply chưa kịp thở hơi ra đã vội lật đật hít hơi vào, nụ cười vừa vẽ ra trên môi bỗng cứng đờ. Trước đôi mắt sững sờ của nó, những mảnh vụn đang bay tung tóe trên dòng suối kia đột nhiên hạ xuống, nhập lại và trong tích tắc, một Baltalon nguyên vẹn hiện ra trước mắt mọi người. Rõ ràng là hắn chẳng hề hấn cóc khô gì! Kăply khiếp hãi nghĩ thầm, đầu choáng váng như vừa bị một nhát búa nện trúng.

- Phân... thân... – Masari lấp bấp khi cuối cùng đã gượng được trên chiếc gậy – Quả thực là hắn đã học được... thần chú Phân thân... Những gì chúng ta nhìn

thấy lúc này... không phải là... trò bịp...

Giọng anh đứt đoạn như bị chặt từng khúc, mái tóc đẹp xỏ tung, rối bù như búi cỏ khô. Bọn trẻ thấy anh mở to mắt nhưng thiết sự chúng chẳng biết anh nhìn đi đâu. Ở bên cạnh, Pila và Karăm thê thảm không kém. Tấm khăn choàng lông thú trên vai văng đầu mắt, chuỗi cườm óng ánh trên cổ đứt tung, những hạt ngọc mắt mèo xỏ tung tóe trên cổ, và cũng như thủ lĩnh Masari, vẻ mặt người nào người nấy ngơ ngác, thất thần đến tột.

Baltalon nhìn Tam phù thủy Bạch kỳ lân với vẻ khinh khinh như nhìn ba củ cải thối:

- Masari, trong lúc này bọn người rút lui cũng còn kịp! Đến khi ta ra tay, bọn người sẽ hối hận đó.

Trước ánh mắt hoang mang của bọn trẻ, Masari gục đầu trên chiếc gậy, lâm nhâm một cách tuyệt vọng, giọng mỗi lúc một nhỏ dần như chiếc xe cạ xăng:

- Phân thân! Thần chú Phân thân!

Păng Ting bước lại gần thủ lĩnh Bạch kỳ lân, lo lắng hỏi:

- Anh Masari! Thế nào hả anh?

- Không xong, không xong rồi, Păng Ting à! – Masari ngược đôi mắt đau khổ nhìn cô gái – Một khi Baltalon học được thần chú Phân thân, trừ chủ nhân núi Lung Chùng và Nhị tiên ra, dưới gầm trời này có lẽ không còn ai không chế được hắn nữa.

Lời thú nhận của Masari như ngọn roi quất ngang người Păng Ting. Nó lấm lét liếc sang Nguyên, ruột gan đột nhiên cồn lên, kêu óc ách như có một bầy chuột đang quậy phá tung bưng trong đó.

o o o

Nguyên bắt gặp cái nhìn thương cảm của Păng Ting, đọc thấy mòn một trong đó bài diếu văn viết sẵn cho nó như thể nó là con heo sắp sửa bị giết thịt. Thực ra ngay cả Nguyên, nó cũng không tin là mình có thể sống qua ngày hôm nay. Không cần đến cái đầu thông thái của Suku, nó cũng biết thần chú Phân thân ghê gớm như thế nào. Ở lớp Cao cấp 2, ngoài các môn Giải mộng và Nghệ thuật nguyên rủa, vợ thầy Haifai còn dạy tụi nó về Các loại thần chú bị cấm – những loại thần chú từ lâu đã bị Bộ giáo dục Lang Biang liệt vào nghệ thuật hắc ám đáng phi nhỡ. Và một trong những tà thuật đáng phi nhỡ nhất chính là thần chú Phân thân, còn đáng sợ hơn cả lời nguyên rủa thâm của quái nhân Tam. Ngoài phần lý thuyết, chính vợ thầy Haifai cũng không có khả năng thực hiện một câu thần chú hắc ám nào – những phù thủy chân chính không bao giờ thiếu tự trọng đến mức thử luyện qua các loại tà thuật ghê tởm này.

Ngay từ lúc Baltalon dùng thần chú Phân thân chịu một đòn của Tam phù thủy, cơ thể tan ra ráp lại để ợt, không những không chết mà còn làm cho đôi phương bồ nháo bồ nháo, áo quần xốc xếch, mặt mày hoảng loạn, húc Păng Ting và K'Tub ngã lăn ra đất, Nguyên hãi hùng hiểu rằng số phận của nó đã được định đoạt. Nhưng chính nó lại lấy làm lạ là nó không cảm thấy đau buồn như nó tưởng, mặc dù bụng nó đang sợ chết khiếp. Có một lúc nó thấy cái chết của nó rất ám muội và hoàn toàn vô nghĩa vì nó thiết ra đầu phải là thằng K'Brăk nhà K'Rahlan, một cái chết như vậy thì bất công và oan khuất quá, nhưng có một lúc khác nó lại nghĩ theo hướng ngược lại: nếu nó và Kăply chẳng may chết đi và nếu cái chết đó giúp thằng K'Brăk và thằng K'Brêt thứ thiệt sống sót và tìm cách tiêu diệt được trùm Bastu và đâm tay chân để trả thù cho ba mẹ, đem lại yên bình cho xứ Lang Biang thì sự hy sinh của nó và Kăply xét cho cùng cũng không đến nỗi vô nghĩa cho lắm. Hai ý nghĩ đó luân phiên thay chỗ trong đầu Nguyên, giằng giật, giằng co, khi cái này trôi lên thì cái kia lặn xuống và ngược lại, quyết liệt đến mức khi nó chớp chớp mắt định thần, đã thấy Tam phù thủy Bạch kỳ lân không biết từ lúc nào đang chuẩn bị thử sức với Baltalon

lần thứ hai.

Lần này Tam phù thủy đứng tách ra thành hình tam giác, bao vây Baltalon vào giữa, ba cây gậy sừng hươu chĩa vào đối phương từ ba hướng, thân gậy với những đường chỉ sắc sỡ chạy quanh rung rung trên tay. Trong cảnh hiem nghèo, Tam phù thủy trông vẫn rất đẹp trai, chỉ có vẻ điệu dàng là hoàn toàn biến mất.

Nguyên lập cập nhích lại gần Suku:

- Anh tưởng bọn họ chuồn rồi chứ.

- Làm gì có chuyện đó.

- Họ đâu có làm gì được trước thần chú Phân thân. – Giọng Nguyên lo lắng.

- Không làm được cũng phải làm. – Suku tắc lưỡi – Sinh nghề tử nghiệp mà.

Nguyên nhìn ra phía trước, ngực nặng trĩch:

- Em nghĩ lần này kết quả thế nào?

Suku thở dài và đưa tay xoa xoa gò má trắng trẻo như vừa bị muỗi chích:

- Tam phù thủy đứng thế chân vạc để chia bớt sức mạnh của Baltalon nhưng có lẽ kết cục cũng như lần trước. Nếu Baltalon phát huy hết uy lực của thần chú Phân thân để phản đòn, chắc Tam phù thủy thê thảm.

- Chết banh xác? – Nguyên tròn mắt, liú lười hỏi.

- Chết thì không chết, nhưng chắc là te tua. – Suku nhún vai – Xưa nay Baltalon chỉ hạ sát những ai nhận được pho tượng bảo tử của hắn thôi.

Nguyên nhớ tới hôm qua Suku đã nói câu này một lần. Nhưng lúc này nhận xét vô tình của Suku khiến bụng Nguyên quặn lại, các cơ bụng giật giật, mồ hôi túa ra sau gáy. Cách đây một tháng, cái chết của nó đếm từng ngày, còn bây giờ chỉ đếm từng giây. Nó cảm giác rõ rệt những ngón tay của thần chết đang sờ vào người nó, những ngón tay mốc thối, lạnh buốt và nhọn nhót như da lợn.

- Sản phẩm...

Nguyên tỉnh hỏi Suku về lời hứa của thằng oắt nhưng những chùm tia sáng tím lóng lánh từ đầu gậy của Tam phù thủy đã phụt ra rục rồ, chói lòa, trong nháy mắt Baltalon như bị chôn giữa một đám mây khổng lồ màu hoa cà, và gần như đồng thời, một tiếng nổ lớn xé không gian đã cắt ngang câu nói của nó. So với lúc này, tiếng nổ lần này chất chứa hơn nhiều. Nếu trước đây hồi còn ở làng Ke, Nguyên đã từng nghe tiếng mìn phá núi thì cái âm thanh vang rền đang động địa chấn vô tai nó bây giờ còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần.

Toàn bộ bọn trẻ ngã bật ra đất, lảo đảo như rơi dọc triền dốc, tiếng nổ ghê hồn không ngừng xoáy vô màng tang tụy nó như có hàng trăm mũi khoan đang hoạt động, vừa rú rít vừa kêu âm âm i i không ngớt.

Mãi một lúc, không biết bao lâu, bọn trẻ mới dừng lại được, một tay chòì xuống cỏ, một tay xoa xoa nơi thái dương cho đầu bớt nhức, đứa trước đứa sau lóp ngóp bò dậy, tìm đập binh binh, những cẳng chân run run như muốn khuyu xuống lần nữa.

Tít đằng xa, những đầu cỏ, mình mẩy, cẳng chân, cẳng tay của Baltalon vẫn đang xẹt ngang xẹt dọc một cách hung hãn giữa không trung, lần này kéo theo phía sau những tia chớp ngoằn ngoèo tạo thành một tấm lưới ánh sáng bao phủ một vùng rộng. Khi những vật thể đó bay đan chéo nhau, những luồng sáng như một lưới kéo cắt đứt phẳng bất cứ thứ gì chúng gặp phải.

Bay liệng một lát, những bộ phận tinh queo đáp xuống, tụ vào một chỗ và sứ giả thứ ba của trùm Bastu lập tức hiện ra ngạo nghễ như con trâu bằng đồng, đôi chân và cặp sừng bằng kim loại phản chiếu ánh mặt trời lóng la lóng lánh.

Mặt xạm như đất, bọn Kăply run lập cập nhìn những chiếc gậy sừng hươu bị tiện làm mười mấy khúc văng rải rác, chông chơ như gỗ vụn trên mặt cỏ, có cảm giác trái tim vắng đi đầu mất.

Bên trên những tàng cây cao vời, lẫn trong mây là ba chấm đỏ đang bay tán loạn như ba cánh chim bị bão đánh dạt. Bọn trẻ lại thêm một phen điên hồn khi nhận ra đó chính là Tam phù thủy Bạch kỳ lân.

Nguyên đang dờ dãn nhìn theo các niềm hy vọng mỗi lúc một tan dần trong gió, chợt giật mình thấy ai đó nhét một vật mềm mềm vào tay.

- Mặc vào ngay, anh K’Brăk! – Tiếng Suku vang lên cấp bách – Mặc vào và chạy trốn, nhanh lên!

Nguyên gơ vật đỏ lên dòm, nhận ra là một chiếc áo màu cánh gián, trong suốt y nhựa thông, mịn màng và nhẹ tung như dẹt bằng tơ nhện.

- Lẹ lên, anh K’Brăk! Chiếc áo tàng hình đó!

Đang lóng ngóng lật qua lật lại chiếc áo trên tay, nghe Suku vừa quát ầm vừa thụi vào lưng mình binh binh, Nguyên lụp chụp trông vội chiếc áo lên người.

Nó liếc mắt ngó xuống, chỉ kịp thấy hai bờ vai, rồi hai cánh tay, ngực, bụng từ từ biến mất; không có thì giờ để ngạc nhiên hay thán phục, nó hối hả co giò phóng thục mạng lên đồi.

Nguyên chạy như bay trên cỏ, cảm giác chân không hề chạm đất. Nhưng nó vừa mới lướt đi một quãng ngắn, đã nghe tụi bạn phía sau rú lên lanh lảnh. Đoán là Baltalon rượt theo, Nguyên kinh hoàng lao hết tốc lực, tiếc là không mọc thêm chùng tám cái chân nữa.

Tiếng hò hét, la lối của đám bạn tiếp tục đuổi theo Nguyên càng làm nó hoảng loạn vất giơ lên cổ, có lúc muốn ngoảnh lại coi thử chuyện gì ở phía sau nhưng không dám.

- Đứng lại đi, chú bé!

Có tiếng nói vọng vào tai Nguyên. Nhận ra cái giọng lạnh lạnh đặc biệt của Baltalon, cặp chân Nguyên lập tức quíu lại, dứt khoát không chịu nghe lời nó nữa. Nó khiếp đảm ngoảnh lại, ngạc nhiên chẳng thấy sứ giả của trùm Bastu đâu, chỉ có đám bạn nó đang dất diu nhau chạy theo nó, vừa chạy vừa la hét và hoa tay múa chân như muốn thông báo với nó một điều gì cực kỳ hệ trọng.

- Ta đang ở đây này!

Lần này thì Nguyên nghe rõ ràng giọng nói buốt tai của Baltalon vang lên ngay bên cạnh. Nguyên quay đầu lại, run bắn khi thấy Baltalon đứng sát sau lưng, đang chia bộ mặt gớm ghiếc vào mặt nó, khuôn mặt không rõ là đang cười, đang khóc hay đang giận dữ.

Một sức mạnh không biết từ đâu dâng lên sườn ảm từng thớ thịt trong người Nguyên. Đôi chân nó đột nhiên tìm lại được cảm giác và ngay ở giây bồng tình đầu tiên, nó lạng người về bên phải, phóng đi như ma đuổi.

Nhưng rồi trong tích tắc, Nguyên kinh hãi nhận ra Baltalon đã lại đứng chắn ngay trước mặt, chia chiếc mũi chim ưng to đùng như muốn mổ vào mắt nó.

- Thằng nhóc nhà K'Rahlan, đừng chạy nữa vô ích! Người nhìn xuống chân xem!

Nguyên hoang mang đưa mắt nhìn xuống, khẽ rên lên một tiếng khi nhận ra nó chỉ tàng hình được đến đầu gối. Từ đầu gối trở xuống, hai cẳng chân phơi ra như hai gốc cây cụt. Bây giờ thì Nguyên vỡ lẽ tại sao nó đã mặc chiếc áo siêu pháp thuật của Suku vào người rồi mà Baltalon vẫn có thể dễ dàng chặn đường nó. Nhìn hai gốc cây đang rung bần bật không ngừng trên cỏ như có ai lay, Nguyên nghe gai ốc nổi khắp người, tự nhiên muốn cắn thẳng nhóc Suku một miếng cho thẳng ôn này sứt quách tai ra cho rồi.

Chương 19: Banh Ta Lông

Baltalon chỉ khẽ phẩy tay một cái, nhẹ nhàng như đuôi ruồi, chiếc áo pháp thuật đã trườn khỏi người Nguyên, bay phất phới trong không trung một lúc, rồi rơi bẹp trên cỏ, tư thế rất thảm hại.

Nguyên kinh hãi nhìn theo chiếc áo, bần thần tự nhủ: Chẳng lẽ thể là xong? Chẳng lẽ mình chết một cách đơn giản vậy sao? Bất giác Nguyên liếc mắt lên đỉnh đồi, bụng pháp phong nhớ tới những gì thầy N’Trang Long đã nói với nó cách đây ba ngày.

- Đừng trông mong gì nữa! Lão K’Tul và con mụ Êmô đã bị ta ếm bùa Bất di bất dịch rồi! – Baltalon nói giọng nhạt nhẽo, cặp mắt trắng đã vẫn nhìn chòng chọc vào mặt Nguyên, có thể đoán ra hắn đang cực kỳ khoái trá đằng sau vẻ mặt vô hồn.

Thầy N’Trang Long chỉ an ủi mình thôi! Còn không thì chắc đây thân kinh của thầy bị trục trặc! Nguyên tuyệt vọng nghĩ, đã định cụp mắt xuống. Nhưng những vật nhòn nhọt giống như là chớp nón đột ngột nhỏ lên phía bên kia đỉnh đồi khiến nó vội vàng mở căng mắt. Đúng là người! Đúng là có người đến! “Ta được cứu rồi!”, mặt Nguyên lộ vẻ hân hoan, những tiếng reo thầm bật lên trong đầu nó.

Trong thoáng mắt, những bóng người hiện ra lờ lờ trên đỉnh đồi. Một người, hai người, ba người, tất cả là bốn người. Cả bốn đang lao xuống thung lũng, chạy như bay lại chỗ Nguyên và Baltalon đang đứng.

Khi những bóng người phóng xuống đến lưng chừng đồi, Nguyên nhận ra ngay những gương mặt quen thuộc, niềm hy vọng vừa lóe lên vụt tắt ngóm, ngay trong khoảnh khắc đó thiệt tình là nó không quyết định được nên cười nên khóc.

Tụi bạn lúc này đã tới sau lưng Nguyên và đã kịp nhìn thấy những kẻ mới đến.

- Trời ơi, Mua! – Kăpyl bật kêu sững sốt.

- Quái nhân Tam nữa! – Êmê thẳng thốt – Nó đến đây chi vậy kia?

K’Tul và Păng Ting há hốc miệng nhìn những khách không mời. Mua chạy trước, mặt mày hớt hơ hớt hải, hai bím tóc đánh qua đánh lại lạch bạch, chiếc áo chùng bọc gió trông như một cánh điều đen khổng lồ. Sau một chút là dáng người dong dỏng của Tam, bộ mặt xanh xao của nó lúc này càng xanh lè xanh lét vì phải chạy bộ một quãng xa. Hồn hên phía sau Tam là mái tóc bù xù của Kan Tô và con nhỏ Bolobala tròn quay như hột mít, tròn đến mức có cảm tưởng như nó đang lăn xuống từ trên đồi.

Bất chấp tiếng kêu réo um sùm của bọn trẻ, Baltalon chẳng buồn ngoái cổ ra sau, cũng chẳng thêm động đậy. Đôi mắt không lông mày của hắn vẫn đóng đinh vào mặt Nguyên, như thể trên đời này chỉ có Nguyên là mối quan tâm duy nhất của hắn, các thứ khác là đồ bỏ. Hắn đứng bất động, nhìn chăm chăm vào con mồi, như đang định xem chừng nào thì ra tay và ra tay như thế nào để đôi phương phải chịu vô vàn đau đớn khổ sở.

Ngay từ xa, hình dáng kỳ dị của Baltalon đã khiến tội thẳng Tam chột dạ. Lúc đến gần, đọc thấy vẻ căng thẳng trên gương mặt của đám bạn đang xếp hàng ngang sau lưng Nguyên, tội nó càng thêm rung động, tim này tung tung.

Cả bọn đánh một đường cung rộng, thận trọng đi vòng qua Baltalon, vừa đi vừa nhón nhác liếc hai chiếc sừng cong cong góm ghiếc nhô lên trên chiếc đầu cũng không kém góm ghiếc kia.

Trong hoàn cảnh đầu sôi lửa bỏng, Kăply đột ngột làm một chuyện mà lúc bình thường có dám cả chục tấm bùa yêu trên lưng nó cũng không dám làm là đưa tay ra nắm lấy bàn tay ướt mồ hôi của Mua khi cô bé đến gần.

- Mua đi đâu đây? – Kăply hỏi giọng xúc động.

- Tôi đi tìm bạn.

Mua áp tay lên ngực, tay kia vẫn để trong tay Kăply, đáp qua hơi thở gấp.

- Tìm tôi? – Kăply trợn mắt hỏi dồn – Tìm tôi làm chi? Mà sao lại đi tìm vào giờ này? Mua không đến lớp sao?

- Đến rồi! – Mua chớp đôi mắt đã có vẻ bắt đầu tối lại – Hôm nay có môn Thần chú chiến đấu của thầy Haifai, nhưng tôi không thấy bạn và K’Brăk đâu. Tự nhiên tôi sợ nhớ đến những lời bạn nói hôm trước. Rằng rất có thể hôm nay sẽ là ngày cuối cùng...

- Thế là Mua tức tốc lúi tui này đến lâu đài K’Rahlan. – Kan Tô ngo ngoạ mái tóc rối như tổ quạ, láu táu đế vào, Kăply để ý thấy mặt nó lúc này đã thôi lóm dóm.

- Nhưng làm sao các bạn biết tội này đang ở đây?

- Có một thằng oắt ở nhà bạn nói cho tội này biết.

Lại thằng Đam Pao nhiều chuyện! Mà làm sao nó biết tội mình đang ở đây há? Nhưng Kăply không có thì giờ để thắc mắc. Giọng nói lo lắng của Mua đã run run chọc vào tai nó:

- Chuyện gì đang xảy ra thế K’Brêt? Ai đang đứng đối diện với K’Brăk thế?

- Nhìn hấn trông ghê quá! – Bolobala thì thảo.

- Baltalon đó. – K’Tub thiếu não lên tiếng đáp thay Kăply, giọng héo hắt như ngọn đèn sắp hết dầu.

- Cái gì? Sứ giả thứ ba của trùm Bastu? – Kan Tô nhảy dựng lên, đôi mắt gần như đứng tròn.

- Trời! – Mua rên rỉ – Sát thủ ngày thứ ba mươi, hèn gì!

- Thực ra, chính K’Brăk là người nhận được pho tượng báo tử chứ không phải tôi! – Kăply chợt phát giác mình vẫn đang nắm chặt tay Mua, liền buông ra, khẽ nói.

- K’Brāk hay bất cứ ai cũng vậy thôi! – Mua cất giọng khà khà như thể mới đổ đã bị vắt kiệt nước – Tụi mình phải làm sao chứ?

Kan Tô bước lên đứng ngang với K’Tub, hùng hổ chìa tay về phía Baltalon, giọng khích động:

- Tất cả chúng ta cùng hợp sức đánh ra một đòn đi! Chẳng lẽ chừng này người...

Cái đầu của Baltalon đột nhiên rời khỏi cổ, bay lên cao, cười “há há há” rồi rơi trở xuống vị trí cũ khiến Kan Tô chết lặng, tiếng nói lạc đầu mắt, còn bọn Mua, Tam và Bolobala mặt mày xám ngoét, lưng nổi đầy gai ốc.

- Có chết... cũng phải... cổ, các... bạn... à!

Mua cắn chặt răng, lấp bấp hướng ứng lời Kan Tô, lết tới một bước, lấy hết can đảm giơ thẳng tay ra trước mặt. Cánh tay nó và cánh tay Kan Tô đuổi song và cả hai cánh tay rõ ràng là đang run lẩy bẩy.

Nhưng ngay tức khắc, Mua thộn mặt phát hiện ra chỉ có hai đứa nó là sẵn sàng. Tụi Êmê, K’Tub, Kăply và Păng Ting nom ù rừ như bầy gà mắc mưa, trong khi Tam và Bolobala thì giương cặp mắt ngơ ngác ra nhìn những đứa này.

- Chẳng cứu vãn được gì đâu, Mua! – Êmê quay chiếc mũi hếch sang nhỏ bạn, rầu rĩ nói.

Tam giương cặp mắt lo âu nhìn sang chỗ Baltalon, cất giọng âm đạm:

- Đúng vậy. Mình nghĩ gặp Baltalon coi như tới số rồi.

- Cái gan của bạn sao có một tí vậy hờ Tam? – Bolobala nhìn Tam qua khước mắt, cất giọng chì chiết.

- Mua nè...

Kăply máy môi nhưng nó mới thốt được hai tiếng bỗng giật mình nín luôn. Một giọng nói rì rầm quen thuộc thỉnh linh vắng vào tai nó “Cho mày té bật ngựa ra đi!”.

Quái nhân Tam! Kăply chỉ vừa kịp lóe lên ý nghĩ đã nghe bên cạnh kêu đánh “bịch” một tiếng, liền giật mình quay sang, thấy Bolobala ngã bật gọng dưới đất, mặt tái nhợt, cò bám đầy dẫu.

- Sao thế, Bolobala?

Mua kêu lên và chạy bỏ lại, thụp xuống nâng nhỏ bạn dậy, trọng lượng của Bolobala khiến nó ì à ì ạch.

- Đừng sợ, chị Bolobala à. – Păng Ting bước tới, nhẹ nhàng gỡ những cọng cỏ bám trên tóc bạn – Baltalon sẽ không làm gì chị đâu.

Cách đó một quãng, K’Tub lau bầu:

- Đồ gan sứa mà cũng mò đến đây! Vậy mà còn bày đặt chê người khác!

Trong bọn, chỉ có Kăply nghe được lời nguyện rủa thâm của Tam. Chỉ có nó biết rõ Bolobala hoàn toàn không phải bị nỗi khiếp sợ đánh quỵ. Cách đây một tuần, trước mặt cả đồng bọn bè, thằng Steng từng lãnh đủ lời nguyện này của Tam ngay trong sân trường, động đầu xuống đất một cú quá mạng. Nhưng trong hoàn cảnh này, không đứa nào nghĩ cú ngã vừa rồi của Bolobala là do Tam gây ra. Nếu không có khả năng nghe được lời nguyện của quái nhân, chắc chắn Kăply cũng không tin thằng Tam lại nhỏ mọn đến mức lợi dụng tinh thể này để hại bạn.

Kăply đánh mất sang Tam, không thể nào không nhận thấy thái độ lúng túng của thằng này. Tam quay mặt đi ngay khi bắt gặp ánh mắt của Kăply, nhưng nó vẫn bối rối như thể hàng bao nhiêu lần mỗi khi lên lút gây chuyện. Hồng lẽ Bolobala mới trách nó một câu nhẹ hều như vậy, nó đã nổi quạu? Kăply tự hỏi, nhận ra mình bắt đầu ác cảm với thằng này. Đang lẩn thân nghĩ ngợi, Kăply bỗng chết điếng với ý nghĩ: Hay nó đích thị là người của trùm Bastu? Vợ chồng thầy Haifai chẳng đã bao nhiêu lần nói huých toẹt chuyện đó ra rồi sao? Đúng rồi, chính Suku cũng từng bảo quái nhân là những người có khuynh hướng hắc ám bẩm sinh và những lời nguyện rủa thâm từ lâu đã bị liệt vào danh mục pháp thuật bị cấm! Kăply từ từ nhớ lại, và càng nhớ nó càng hải hùng. Chẳng lẽ hôm nay thằng Tam có mặt ở đây không phải do tình cờ, mà theo sự triệu tập bí mật của Baltalon?

Thằng Tam dường như đánh hơi được sự ngờ vực trong đầu Kăply. Nó rón rén đi vòng ra xa, đứng tuốt ngoài rìa, cạnh nhò Păng Ting, gục xuống cỏ khuôn mặt như người mới ra khỏi một trận thương hàn.

Đứng trước mặt, cái đầu của Baltalon lại bay ra khỏi cổ một cách khoái chí, cười “há há há” rồi rơi xuống, hai ba lần như vậy, có vẻ như đối với hắn không có gì thích thú hơn là chứng kiến nỗi khiếp đảm và hoảng loạn của bọn nhóc, chiếc mũi khoằm trên mặt hắn có cảm tưởng mỗi lúc một to ra, đầy hăm dọa.

- Chùng nào... hần mới... ra tay... hờ K'Tub? – Kăply lấp bắp hỏi.

- Em... không... biết. – K'Tub đáp trả cũng bằng giọng cà lăm không kém, tim thất lại từng chút một.

- Khi nào con Boumboum quay trở lại và lượn vòng trên đầu hần, K'Brêt à. – Từ bên tay phải, Mua lên tiếng, vẫn thứ giọng khan cứng như đang viêm họng.

Lời giải thích của Mua khiến cả Kăply lẫn K'Tub hấp tấp ngược mắt lên trời, sợ sệt chờ một chấm đen rơi xuống từ trên mây.

- Hần chờ con Boumboum tới để ra tay giết K'Brăk, nhưng chúng ta thì chờ đợi cái gì chứ? – Mua liếc trộm về phía Baltalon, bồn chồn buột miệng – Sao không nghe lời Kan Tô quyết chiến với hần một phen! Biết đâu...

Kăply đặt tay lên tay Mua, thì thào cắt ngang:

- Chúng ta chờ Suku.

Mua quay đầu ra bốn phía, lúc này nó mới nhận ra Suku không có trong bọn.

- Suku đi đâu vậy? – Mua hỏi hộp hỏi, lòng dậy lên hy vọng.

- Nó đi cầu cứu ông nó. Ngay từ khi phát hiện chiếc áo tàng hình có vấn đề... – Đang nói, sực nhớ Mua không được chứng kiến cái cảnh thằng Nguyên tàng hình dờ khóc dờ cười khi nãy, Kăply liền ngừng bật.

- Đại tiên ông Pi Năng Súp? – Mua bật kêu khê, bộ mặt chưa kịp tươi lên đã xụ ngay xuống – Vô ích thôi! Hoàn toàn không có hy vọng gì đâu!

- Đó là cách duy nhất trong lúc này, Mua à. – Kăply trấn an bạn bằng cái giọng rầu rầu lẽ ra nên dùng vào việc đưa đám – Biết đâu đến phút chót ngài Pi Năng Súp sẽ động lòng. Và ngài sẽ đến đây trước khi con Boumboum kịp quay trở lại...

- Nó đã quay lại rồi.

Mua kêu lên, mặt chết đẹt.

Kăply, và cùng với nó, tất cả mọi người kể cả Baltalon đều ngửa mặt nhìn lên.

Một vệt đen bổ xuống từ trên cao, rơi vùn vụt như thiên thạch, cứ như sắp sửa đập đầu xuống đất nát bét đến nơi. Nhưng khi cách đầu Baltalon một quãng, vệt đen xòe cánh ra, đột ngột dừng lại giữa không trung như thẳng bằng tay, rồi bắt đầu đảo vòng bằng những cái vẩy cánh mềm mại, nom vô cùng uyển chuyển.

- Đã đến lúc rồi, nhóc!

Baltalon cất giọng, lần này ngoài hơi lạnh còn kèm theo tiếng rín rít như dao rạch lên đá khiến người nghe rợn cả cột sống. Cảm nhận được cái chết đã gần kề, Nguyên trở mặt nhìn Baltalon với nỗi khiếp hãi tận cùng, đầu óc hoàn toàn mù mịt. Bọn trẻ chung quanh đều run lên. Mặt Êmê tái nhợt đi vì đau đớn. K'Tub điên cuồng ngoảnh tới ngoảnh lui, nước mắt trào ra như suối khi không thấy bóng dáng ông cháu Suku đâu.

- Người chỉ có thể tự trách mình đã sinh vào nhà K'Rahlan! – Baltalon nhắc chiếc đầu ra khỏi cổ, chậm rãi tuyên án tử hình, rồi hạ xuống, cánh tay phải tách ra khỏi vai, từ từ dựng lên – Người hãy nói lời vĩnh biệt với đám bạn trung thành của người đi!

Nguyên nghe tất cả những gì Baltalon nói nhưng gần như không hiểu một điều gì. Người nó đờ ra như con cá mắc cạn, chỗ là cái đầu thì bây giờ là một cục đá, giả như có hàng trăm điều muốn nói thì nó cũng không thể cử động được môi và lưỡi, huống gì lúc này cái đầu đặc cứng của nó không chứa bất cứ một ý nghĩ nào.

Ngay vào lúc Baltalon định ra tay, tức là ngay vào lúc Kăply, Mua, Kan Tô, Êmê, K'Tub, Păng Ting, Bolobala và dường như có cả Tam nữa cùng rú lên và chuẩn bị làm một điều vô vọng gì đó thì một âm thanh du dương thình lình văng tới.

- Tiếng sáo...

Êmê khẽ mấp máy môi, mắt nó sáng bừng lên như phản chiếu cùng lúc cả trăm ngọn nến.

Păng Ting meo máo:

- Đến rồi... đến rồi...

Đột ngột cất được gánh nặng, bọn trẻ thấy gân cốt như nhũn đi, cổ để chừng khuỵu xuống. Mặt mày rạn rở, đứa nào đứa nấy cổ nén một tiếng reo. K'Tub rất muốn nhảy lên nhưng kềm lại được, chỉ toét miệng cười trong nước mắt:

- Ôi, cuối cùng ngài đã ra khỏi nhà.

Bản lĩnh như Baltalon cũng bị tiếng sáo làm cho kích động. Hắn thông tay xuống, giật lùi hai ba bước, mặt biến sắc, lâm bẫm:

- Đại phù thủy Pi Năng Súp...

Hắn đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn về hướng phát ra tiếng sáo nhưng chẳng thấy gì. Từ sau chiếc gò phía Tây, tiếng sáo tiếp tục theo gió diu dặt đưa tới, hòa với tiếng lá rì rào trên những nhánh cây. Ở trên đỉnh đầu, mặt trời thả xuống từng quãng sáng, con Boumboum vẫn bay vòng, cánh lấp lánh trong nắng, như múa theo điệu nhạc. Káp lý thấy lòng phấn chấn, ruột nở từng khúc, nhớ lại Suku từng khoe ông nó là chủ nhân cây sáo thần kỳ diệu bậc nhất trong lịch sử Lang Biang. Khi ông nó phát huy tối đa uy lực, tiếng sáo có thể bắt đổi phương làm theo ý muốn, không ai có thể chống lại được.

Bây giờ không chỉ Baltalon mà cả bọn trẻ cũng hướng mắt về phía gò, nơi tiếng sáo không ngừng véo von, trong tâm trạng hoàn toàn ngược nhau. Bọn trẻ chờ đợi Baltalon bỏ đi. Còn Baltalon thì đang phập phồng chờ tiếng sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp chuyển qua sát phạt. Hắn biết tiếng sáo khởi đầu của Pi Năng Súp chỉ có ý nghĩa dọa nạt. Thực sự thì nếu không vướng phải lời nguyện Không tha thứ, Baltalon đã rút lui ngay từ khi nghe tiếng sáo đầu tiên. Hắn thừa biết chỉ có ai phát rõ mới dám chống lại Nhị tiên. Nhưng nếu hắn bỏ chạy, nếu hắn không hạ sát được Nguyên, người đã nhận pho tượng báo tử, hắn cũng sẽ chết dưới lời nguyện độc địa của chính mình.

Baltalon tiến thoái lưỡng nan, không ngờ chạm phải Đại tiên ông Pi Năng Súp trong tình huống này. Chưa bao giờ chiếc mũ to tướng của hắn rung rung dờ dợ như vậy, cứ như có một bàn tay vô hình đang lay lấy lay dề. Vết bầm quanh hai con mắt của hắn như loang rộng ra và dưới chiếc nón kim loại, mồ hôi lúc này đang chảy thành dòng trên mặt hắn.

Tám đứa trẻ cộng với tên sứ giả lúc này trông y chang chín cái cây hay chín hòn đá, chân chôn chặt xuống cỏ, những ánh mắt chôn vào gò đất trước mặt, nín thở và bất động. Bên trên chín cái cây đó, hay chín hòn đá đó, con chim cất vãn nhịp nhàng chao những vòng ngoạn mục tạo nên một khung cảnh kỳ quái hết sức.

o o o

Thời gian trôi đi trong tiếng sáo trầm bổng và trong nỗi thấp thòm của mọi người. Dưới ánh mặt trời gay gắt, Baltalon hoàn toàn câm nín, quay mặt về phía gò, vênh tai nghe ngóng, nhưng trong suốt một lúc lâu tất cả những gì hắn nghe thấy chỉ là tiếng sáo ôn hòa, éo là. Bọn trẻ đã bắt đầu sốt ruột và có vẻ như tâm trạng của tụi nó và Baltalon đã dần dần đổi chỗ cho nhau.

Khi nỗi lo lắng dịu đi, Baltalon đưa tay chùi mồ hôi trán và bắt đầu cảm thấy nghi ngờ. Hắn nghĩ một siêu phù thủy như Pi Năng Súp không việc gì phải mất nhiều thì giờ với hắn như vậy.

Trong một thoáng, Baltalon không thể cưỡng lại được ý định buôn ra một câu liều lĩnh:

- Đại tiên ông Pi Năng Súp, ngài hiện thân ra đi! Ngài biết là ta không thể rời khỏi nơi đây mà.

Đáp lại lời khiêu khích của Baltalon vẫn là tiếng sáo vì vu, không những không mạnh lên, ngược lại thoáng có vẻ gì đó giống như là run rẩy.

Baltalon hừ mũi, cái đầu đột ngột tách ra khỏi thân mình bay vọt lên như một hòn đạn và từ tuốt trên cao cặp mắt trắng dã của hắn lảo liên quét ra sau gò đất.

Trước vẻ mặt kinh ngạc của bọn trẻ, cái đầu hạ nhanh xuống và khi vừa lấp khít vào cổ, Baltalon vẫy tay một cái. Như bị một sức hút vô hình, một bóng

người nhỏ thó từ sau gò bay ra, vẽ một đường vòng trên không trước khi rơi đánh bịch xuống cỏ, lăn lông lốc như một hòn đất.

Phải đến mất mấy giây cả bọn mới bàng hoàng nhận ra cái hòn đất đó là thằng Suku đang nằm co quắp với chiếc ống sáo màu lá cây cầm chặt trên tay. Và khi tin chắc mất mình không nhầm, đứa nào đứa nấy lập tức cảm thấy choáng váng, tuyệt vọng, hoảng hốt, tất cả cùng một lúc, tay chân hoàn toàn tê liệt và trái tim chín mươi chín phần trăm là không còn đập nữa.

- Thằng chết tiệt! – Baltalon thở phì phì vào mặt Suku lúc này đang lóp ngóp bò dậy – Hừm, ngay từ đầu ta đã không tin ông người lại phá bỏ luật lệ của mình.

Chưa hết giận, hần hất tay một cái, đẩy bắn Suku lăn thêm mấy vòng nữa.

Vội vàng ngược lên con Boumboum, Baltalon bắn xẹt tia nhìn sang Nguyên:

- Sắp hết giờ rồi! Vĩnh biệt hậu duệ nhà K’Rahlan!

Hắn nói chậm và rõ, giọng gai gai, gằn từng tiếng như thả từng hòn sỏi xuống nước và cánh tay một lần nữa bay ra khỏi vai.

Trong khi Êmê sụm xuống như miếng giẻ ướt, những đứa khác chưa kịp phản ứng gì thì cặp mắt K’Tub bỗng lóe lên thứ ánh sáng điên dại của người mất trí. Gần như không kịp nghĩ ngợi, nó vọt người về phía Suku, giật phắt chiếc ống sáo khỏi tay thằng oắt, ném vụt về phía Nguyên, miệng rống lên như heo bị chọc tiết:

- Dùng cái này chống lại hần, anh K’Brăk!

Nguyên như bưng tỉnh, hấp tấp cúi nhặt chiếc ống sáo rơi ngay trước mặt.

Ánh mắt Baltalon lộ vẻ kinh hoàng khi thấy Nguyên lượm được chiếc ống sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp.

Răng nghiến chặt, Nguyên vung ống sáo lên nhưng nó chưa kịp đọc câu thần chú nào, Baltalon đã khê phẩy tay. Chiếc ống sáo ngay lập tức tuột khỏi năm ngón tay Nguyên, rơi ngay xuống đất.

Nguyên lại quỳnh quiuu nhặt lên, nhưng một lần nữa nó chưa kịp cầm chặt, chiếc ống sáo lại bị đánh rơi.

Bọn trẻ như người trong mộng, ngạc nhiên xen lẫn lo sợ, không hiểu tại sao Baltalon không hạ thủ Nguyên mà chỉ lăm le đánh rớt chiếc ống sáo. Thoạt đầu Kăply nghĩ là Baltalon hơi điên điên, nhưng rồi nó toát mồ hôi khi đoán ra âm mưu thâm hiểm của tên sứ giả hắc ám: hần muốn vờn Nguyên te tua trước khi xuống tay kết liễu mạng sống của bạn mình.

Baltalon đánh văng chiếc ống sáo trong tay Nguyên cả thảy ba lần và cứ mỗi lần Nguyên nhặt được chiếc ống sáo lên, vẽ mặt hần lại tái nhợt đi, ánh mắt hoảng loạn thấy rõ.

Cuối cùng, Baltalon không buồn tước vũ khí trên tay đối phương nữa. Hắn lăm bắm gì đó trong miệng, cánh tay lăm lăm lấy mạng Nguyên rập trở vào người, thông xuống như một cành cây gãy. Nhìn gương mặt ngầy ra như thất thần của Baltalon, bọn trẻ vô cùng sửng sốt và liền sau đó là mừng khắp khắp khi thấy hần có vẻ như không còn lý trí nữa.

Không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, Nguyên chia chiếc ống sáo ngay mặt Baltalon, gân cổ hét lớn:

- Té xuống!

Chuyện hoàn toàn không hy vọng đã xảy ra: Một tiếng “bụp” khe khẽ vang lên và Baltalon ngã lảo ra cỏ.

Cùng lúc, Nguyên cũng đổ sụp xuống theo.

Đám bạn lao tới, cuống cuồng:

- K’Brăk!

- Anh K’Brăk!

Nguyên mệt nhọc mờ mắt, và như một người vừa trở về từ cõi chết, nó thấy lòng tràn ngập hạnh phúc, khi cúi xuống trên mặt nó là những gương mặt bè bạn thân yêu, cao cao phía bên trên là bầu trời xanh vờn vờn với những đám mây nõn như bông.

- Tôi chỉ căng thẳng thôi! – Nguyên nói giọng lảo phảo, cổ nõn một nụ cười thật tươi.

K’Tub ngoảnh đầu ra sau, hớn hờ:

- Lại coi Baltalon thế nào rồi!

Bọn trẻ lập tức rời khỏi Nguyên, xô lại chỗ tên sứ giả của trùm Bastu.

Baltalon nằm ngửa mặt lên trời, tay chân đầu mình lia hăn ra, đôi mắt trắng dã của hăn vẫn mờ trùng trùng như mắt cá chết, miệng há hốc như chưa hết sưng sốt. Nhìn chiếc mũi khoằm khoằm và to cổ cộ của hăn, bọn trẻ có cảm tưởng một con chim ung vừa bị bắn rơi trên cỏ.

Suku đi lòng vòng quanh Baltalon. Tới vòng thứ ba, nó đứng khựng lại, thẳng thốt kêu lên:

- Hồng lữ hăn chết rồi!

- Chết? – Păng Tìng há hốc miệng – Không thể có chuyện đó được! Hăn chỉ tạm thời phân thân thôi.

Mua lúc lắc hai bím tóc:

- Xưa nay thần chú Té xuống chỉ khiến nạn nhân mê man! Loại thần chú phổ thông đó làm gì giết được ai!

K’Tub ngồi xổm xuống, sờ tay vào mũi Baltalon một hồi rồi đứng lên co chân đá vào mông hăn bình bịch mấy cái, trợn mắt quay sang lũ bạn:

- Quả là hăn chết thật rồi!

Phải đến lần thứ hai cái câu nói vô lý đó mới lay động được đầu óc những đứa còn lại. Thế là hết Mua đến Kan Tô, hết Kăply đến Bolobala, bọn trẻ lần lượt

cúi xuống đặt tay trước mũi Baltalon để rồi lần lượt ré lên, ngừng ngừng và nhẹ nhõm.

Như một con căng-gu-ru, K'Tub nhảy tung tung đến trước mặt Nguyên, khoai trá thông báo:

- Baltalon tiêu tủng rồi, anh K'Brăk!

Trong khi Nguyên ngẩn tò te, K'Tub giật chiếc ống sáo trên tay Nguyên, huơ một vòng, miệng xuýt xoa thán phục:

- Chiếc ống sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp ác liệt thiệt tình! Chỉ xài loại thần chú lôm côm như Té xuống cũng đủ làm Baltalon táng mạng!

Păng Tìng mím cười nheo mắt nhìn K'Tub, không rõ thẳng oắt khen chiếc ống sáo thiệt hay cốt để khen cái chuyện nó đã kịp thời liệng chiếc ống sáo cho Nguyên trong lúc nguy cấp.

Păng Tìng chưa kịp trêu thẳng nhóc đã nghe tiếng Kan Tô gọi lớn sau lưng:

- Làm gì với cái xác Baltalon đây hờ K'Brăk?

- Tụi mình chôn cất hẳn cho tử tế đi! – Nguyên chưa biết đáp thế nào, Suku đã đỡ lời – Dù sao hẳn cũng là một trong mười sát thủ nổi tiếng nhất thời đại.

- Cũng may mà hẳn chưa chế ra được thứ thuốc hủy diệt đáng sợ như thuốc lột da. – Kan Tô cười khẩy, giọng mỉa mai, rõ ràng khi đã qua cơn nguy hiểm việc đầu tiên của nó là nhớ ngay đến “tội ác” của “đại phù thủy” Suku.

- Úy trời! – Mua ré lên, vô tình cứu Suku khỏi tình huống oái oăm – Một cánh tay hẳn biến đâu rồi?

Trong tích tắc, bọn trẻ bu quanh cái xác của Baltalon. Quả nhiên, Baltalon chỉ còn cánh tay trái. Cánh tay phải đã biến mất.

- Mới đây hẳn vẫn còn đủ hai cánh tay mà! – Bolobala sừng sốt nói.

Mười cái đầu ngo nguẩy và hai chục ánh mắt xẹt ngang xẹt dọc như xoi thùng các lớp cô. Nhưng ngoài những đoạn gậy sừng hươu của Tam phù thủy Bạch kỳ lân nằm vương vãi, vẫn chẳng có một thứ gì trông tựa tựa như cánh tay.

Suku chột ngắc đầu nhìn lên. Và bàng hoàng buột ra tiếng kêu:

- Con Boumboum!

Bọn trẻ lật đặt ngựa cổ nhìn theo hướng nhìn của Suku. Và miệng đứa nào đứa nấy há hốc khi nhìn thấy tí bên trên những tầng cây xa xa về phía tay trái, con chim cất của Baltalon đang tha một thứ gì đó rất giống cái mà cả bọn đang tìm kiếm.

Êmê liếc nhanh lên đỉnh đồi rồi quay sang các bộ mặt đang thộn ra của lũ bạn, tắc lưỡi:

- Kệ nó! Tụi mình mai táng những phần còn lại đi. Trưa rồi!

- Lạ ghê! – Kan Tô lẩm bẩm – Chim cất đâu phải là loại chim ăn thịt.

Kan Tô bảo lạ, nhưng thiệt ra lúc đó nó mới thấy lạ sơ sơ. Khi ngoài cô dờm xuống đất, nó mới thấy lạ dữ.

- Trời đất cha mẹ ơi! – Kan Tô rú lên – Xem kia!

Ngay khi Kan Tô la thất thanh, những đứa còn lại cũng kịp nhận thấy thi thể của Baltalon đang teo dần lại. Trước vẻ mặt sững sờ của bọn trẻ, đầu, mình, tay, chân của Baltalon đang từ từ co rút, lúc đầu như một đứa trẻ lên mười, rồi như một đứa bé sơ sinh, trong khi đám trẻ lâu dài K’Rahlan nhớ đến cái lần Nguyên và Kăply bị một cú y chang như vậy thì các bộ phận của Baltalon vẫn không chịu dừng lại, cứ nhỏ hơn nữa, nhỏ dần, nhỏ mãi, cuối cùng cho đến khi không thể nhỏ hơn được nữa, tất cả liền biến mất.

- Thiệt là kinh khủng! – Ngần ngờ một hồi, Êmê nhè nhẹ thở ra và cất giọng lo âu – Hồng biết đây có phải là nghệ thuật hắc ám không há?

Câu hỏi của Êmê làm K’Tub giật thót. Mắt nó như đứng tròng:

- Chị nói gì, chị Êmê? Hồng lẽ chị cho rằng Baltalon chưa chết?

Thấy K’Tub có vẻ sắp sụm bà chề tới nơi, Suku vội vàng lên tiếng:

- Ngủ ngon đi, K’Tub! Baltalon đã tan vào hư không. Từ nay sẽ không còn sứ giả thứ ba của trùm Bastu trên cõi đời nữa.

Sau lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của “nhà thông thái”, bọn trẻ lếch thếch kéo nhau leo ngược trở lên dốc.

Đứng trên đỉnh đồi, quay nhìn lại và thấy rõ mồn một cái hố rộng mà Buriăk đã tạo ra bởi lời nguyên Tan xác, Kăply không khỏi rùng mình ớn lạnh. Cho tới lúc này, nó vẫn không làm sao tin được trong một buổi sáng tụi nó có thể lần lượt đụng đầu cả hai sứ giả khét tiếng của phe Hắc Ám, vậy mà rốt cuộc không đứa nào trong tụi nó hề hấn gì hết.

Thiệt khó tin! Quá đổi khó tin! Kăply thần thờ nghĩ và cứ lơ mơ như vậy mà về tới nhà, ngay cả khi tụi thằng Tam chia tay, nó cũng ừ hừ nhưng thiệt ra không nghe thấy gì hết trời.

oOo

Kăply chỉ bừng tỉnh khi bà Êmô từ trong vườn đâm bỏ ra ngoài cửa rào, suýt chút nữa lao thẳng vào tụi nó như một chiếc xe buýt đứt thắng.

Nhìn thoáng qua, Kăply biết ngay là bà Êmô đang cực kỳ bấn loạn. Một phụ nữ khoải ăn diện như bà mà chiếc áo thụng bữa nay ngó nhẵn nhúm y như có ai vô, cái mũ trắng tinh mọi ngày biến mất trên mái tóc đang rối bù, còn chiếc quạt lông chim trên tay thì đang run bần bật đầy kịch động.

Mặt xanh dờn, bà gần như tê liệt khi trông thấy bọn trẻ:

- Ủa... ủa...

Cái từ mà bà Êmô thốt ra chẳng có nghĩa gì hết, nó giống như một nỗi xúc động được đẩy từ trong lồng ngực ra ngoài và kêu lạo xạo khi đi qua cổ họng.

Như mọi lần, Êmê bay tới trước:

- Mẹ.

Bà Êmô chụp tay Êmê, rồi ôm lấy nó, rồi lắc lắc y như muốn kiểm tra cái mà bà đang ôm có thật là con gái của bà không. Rồi y chang một phù thủy mít ướt, bà khóc hu hu:

- Hic, hic, thiệt may quá... hic, hic...

Bà ngẩng bộ mặt nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn qua vai Êmê:

- Ôi, K'Brăk. K'Brêt. K'Tub. Suku. Păng Ting.

Bà kêu tên từng đứa trẻ, theo cái kiểu người ta đếm bò về chuồng. Tiếp theo đó, bà thở một hơi dài ơi là dài:

- Trời, không thể tưởng tượng được. Đầy đủ hết. Không thiếu một đứa nào.

Nhưng ngay lập tức, bà ngắt ra:

- Ủa, vậy là Baltalon không tới sao? Không, không có lý nào. Nếu hần không xuất hiện thì ai đã ếm ta và pháp sư K'Tul chết cứng từ sáng tới giờ?

- Hần đã tới. Nhưng mẹ yên tâm đi, hần đã chết giấc rồi. – Êmê hôn hờ thông báo, cố chọn cách nói thiệt khoa trương để làm cho bà Êmô lãng đi mà đừng nhớ tới cái tội lên ra ngoài cửa tụi nó – Mẹ cũng biết rồi đó, làm sao hần có thể chống lại Đại tiên ông Pi Năng Súp!

- Con nói gì? – Bà Êmô quay cái mũi hếch của bà đập vào cái mũi hếch của con gái, mắt trợn lên, cái quạt sém tuột khỏi tay – Nhị tiên xuất hiện? Con không nói chơi đó chứ?

- Thiệt ra thì Đại tiên ông Pi Năng Súp không hiện thân. – Êmê long lanh mắt – Nhưng Baltalon đã chết dưới cây sáo thần của ngài, mẹ à.

K'Tub giật cây sáo trên tay Suku, hươ hươ trên đầu, hí hửng khoe:

- Cây sáo này nè, di!

- Đó không phải là cây sáo thần của Đại phù thủy Pi Năng Súp!

Giọng ông K'Tul cất lên đột ngột đến mức mọi người đều quay phắt lại phía có tiếng nói. Ông đứng dưới chân cầu thang xoắn không biết từ lúc nào, quần áo nhàu nhò, chiếc khăn rằn vắt vẻo một bên vai, bộ ria con kiến cụp xuống, nói tóm lại bộ dạng của ông trông xốc xếch không thua gì bà Êmô. Nhưng điều khiến mọi người sững sốt không phải là vẻ ngoài thâm nảo của ông mà chính là cái câu ông vừa thốt ra.

- Anh nói sao, anh K'Tul? – Bà Êmô kêu lên bằng cái giọng của người không tin chút xíu nào vào tai mình – Cây sáo này không phải là cây sáo của ngài Pi Năng Súp?

- Không phải. – Ông K'Tul nhún vai, ánh mắt lấp lánh một cách đáng ngại.

- Phải mà ba! – K’Tub ré lên, vừa nói nó vừa quay tít cây sáo trên tay – Nếu không phải thì tại sao Baltalon lại ngủm cù đeo?

- Im đi, K’Tub! – Ông K’Tul lừ mắt nhìn con trai và cất bước lại gần – Những phù thủy cao tuổi ở Lang Biang đều biết cây sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp là cây sáo màu trắng.

Ông nhìn về phía Suku, neho mắt lại:

- Cây sáo nổi tiếng của ngài Pi Năng Súp vốn làm bằng bạch ngọc lấy từ đáy biển chứ đâu phải thứ sáo trúc đồ chơi trẻ con này, đúng không Suku?

Bọn trẻ, kể cả bà Êmô, lập tức dồn mắt vào “nhà thông thái” khiến Suku nghe da mặt nóng bỏng đến mức phải ngoảnh đi chỗ khác.

- Đúng ạ. – Quay lưng về mọi người, Suku lí nhí đáp.

Câu trả lời của Suku hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của mọi người. Đám Nguyên, Kăply, Êmê, K’Tub, Păng Ting bắt giác đưa mắt nhìn nhau và ngay trong lúc đó thật khó mà nói chính xác bộ mặt nào trông ngổ hơn bộ mặt nào.

- Thiệt vô lý quá sức! – K’Tub đập “bốp” cây sáo vô lòng bàn tay – Thế tại sao Baltalon lại tiêu tùng? Hồng lẽ hấn làm bộ như vậy nhưng thiệt ra hấn vẫn còn sống nhăn?

- Không! – Ông K’Tul lim dim mắt – Cái vụ đó thì chắc chắn. Baltalon đã nghèo thiệt rồi. Nhưng tại sao hấn lại banh ta lông bởi cái thứ đồ dôm này thì quá tình ta cũng không hiểu nổi!

oOo

- Mà y có hiểu không, Suku?

K’Tub vừa hỏi vừa nhìn chòng chọc vào mặt Suku khi cả bọn đã ở trong phòng Nguyên và Kăply.

Suku lúc lắc mớ tóc xanh râu trước trán thay cho câu trả lời, trông nó có vẻ rất dăm chiêu.

- Thế mà y không gặp ông mà ả?

K’Tub lại hỏi và Suku lại lắc đầu.

Păng Ting nhún vai:

- Nếu Suku gặp được ngài Pi Năng Súp thì nó đâu có nấp sau gò giả dạng ông nó làm chi.

- Nhưng nếu đây không phải là cây sáo thần của Đại tiên ông Pi Năng Súp thì tại sao Baltalon lại chết? – Êmê chìa chiếc mũi hếch vô mặt mọi người y như nhà báo chìa micrô vô đám đông trong một cuộc phỏng vấn.

Và trong cái đám đông mít đặc đó, nếu có ai giải đáp được thắc mắc của Êmê, người đó chỉ có thể là Suku:

- Baltalon không chết vì cây sáo, cãng không chết vì thần chú của anh K’Brăk.

Lời giải thích của Suku chỉ có mỗi tác dụng là khiến đầu óc tụi bạn nó thêm rối mù.

- Trời đất, mày không định làm tụi tao phát điên chứ hả, Suku? – K’Tub bứt tai, nhăn nhó – Mày không thể nói rõ hơn được sao? Thế theo mày, Baltalon chết vì cái gì?

- Baltalon chết vì lời nguyện của chính hắn! – Ánh sáng đã trở lại trong đôi mắt tinh anh của Suku và nó chiếu đôi mắt sáng như sao đó vào mặt bạn, tự tin đáp – Chỉ những ai chết vì lời nguyện Không tha thứ, cơ thể mới co rút và tan biến như vậy thôi.

Kăply buột miệng “à” một tiếng:

- Anh nhớ rồi, Suku. Một khi pho tượng báo tử đã được gửi đi, Baltalon phải hạ sát đối phương bằng mọi giá. Nếu không, hắn sẽ tiêu tùng bởi lời nguyện độc địa của chính hắn.

K’Tub nhấp nhồm như ngồi phải ổ kiến:

- Nhưng vấn đề là tại sao hắn không giết được anh K’Brăk? Hắn thừa sức làm điều đó, tại sao hắn không làm để đến nỗi phải chết bởi lời nguyện?

K’Tub hỏi trống trống nhưng mọi cặp mắt đều nồn nao dán vào Suku, y chang cái cảnh ở trên lớp tụi nó vẫn có tia nhìn trông mong như vậy với các thầy cô giáo.

Và Suku lúc này trông giống thầy N’Trang Long thiệt, giọng từ tốn rất ra vẻ, chỉ khác là không có hàm râu dưới cằm để xoắn lấy:

- Nếu Baltalon không hạ sát được ai đó, chỉ có thể với hai lý do. Một là hắn không đủ sức. Hai là pho tượng hắn gửi đi và người nhận pho tượng đó không khớp với nhau.

- Nhưng trong trường hợp này, cả hai lý do đó đều không đúng. – Êmê lắc đầu – Baltalon thừa sức đánh đuổi Bạch kỳ lân thì không có lý do nào lại không sát hại được anh K’Brăk. Lý do thứ hai cãng không thể xảy ra: pho tượng trên bàn đúng là pho tượng anh K’Brăk.

K’Tub nhăn mũi:

- Pho tượng này mô phỏng theo bức chân dung tự họa của anh K’Brăk mà. Làm quái gì có chuyện không khớp!

- Tao chỉ nói thể thôi! – Suku hừ giọng – Tao đã kết luận đầu.

Kăply đưa mắt nhìn pho tượng tuốt đằng xa, dè dặt lên tiếng:

- Tụi mình quan sát kỹ lần nữa xem sao.

Pho tượng báo tử bây giờ đã trở về tình trạng ban đầu. Nó đã thôi dỏ rục lên như thép nung, cũng không còn phát ra những tia sáng lấp lánh. Nó trơ ra trên bàn, bất động giữa mớ sách tập, ẩm chén, nom hiền lành như muôn ngàn pho tượng mà bọn trẻ đã từng thấy.

Cả đám châu đầu vô pho tượng, nghiêng ngó, thấy đúng là K’Brăk. K’Brăk một trăm phần trăm, không sai trật vô đâu được. Xưa nay, trừ Nguyên và Kăply, bọn trẻ vẫn thấy K’Brăk ngồi về như thế, hàng bao nhiêu lần.

K’Tub đi qua đi lại trước chiếc bàn, mắt dán chặt vô pho tượng, miệng không ngớt lẩm râm:

- Giống y chang! Giống đến mức không thể giống hơn được nữa!

Păng Ting nhìn pho tượng rồi ngược lên dòm Nguyên, rồi lại nhú mày nhìn xuống pho tượng, tặc tặc lưỡi:

- Rõ ràng là anh K’Brăk chứ ai!

Êmê đưa tay cầm lấy pho tượng, thận trọng nhấc lên. Trước ánh mắt hồi hộp của cả bọn, pho tượng theo tay Êmê rời khỏi mặt bàn.

- Bùa Bất di bất dịch hết linh rồi. – K’Tub vỗ tay reo ầm – Như vậy là Baltalon ngủm thiệt rồi.

K’Tub nhảy chồm chồm, ngoảnh sang Suku, tính khen “nhà thông thái” một câu, nhưng vừa ngoác miệng ra nó đột ngột á khẩu luôn.

Gương mặt Suku lúc này nom rất kỳ dị. Ánh mắt nó vẫn bám cứng pho tượng trên tay Êmê nhưng lại trông rất đổi xa xăm. Có vẻ như tâm trí của nó đã ra khỏi phòng và đang lang thang ở đâu đó.

Suku không trông thấy K’Tub nhìn mình, mơ màng lẩm bầm:

- Cánh tay... cánh tay...

K’Tub đập “bốp” lên vai bạn:

- Trời đất, giờ này mà mày còn nhớ tới cánh tay của Baltalon làm chi vậy. Mặc kệ con Boumboum chết tiệt đó đi!

- Cánh tay... pho tượng... – Suku lại rì rầm như chưa ra khỏi cơn mơ, mặc dù cái vỗ của K’Tub không thể nói là nhẹ.

K’Tub, Êmê, Păng Ting, Nguyên và Kăply lập tức ngoảnh đầu nhìn pho tượng. Cả bọn căng mắt sẫm soi một hồi, vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt. Cánh tay pho tượng cầm cọ giờ lên ngang mặt, rõ ràng đang chuẩn bị phết màu lên mặt giấy. K’Tub và Êmê nhớ rõ, đó chính là tư thế của K’Brăk trong bức chân dung treo ở phòng khách.

Păng Ting đá vào chân Suku:

- Thức dậy đi, nhóc!

So với cái vỗ vai của K’Tub, cú đá của Păng Ting mạnh hơn mười lần. Suku lảo đảo một cái, đột nhiên tim lại được sự tỉnh táo. Nhưng nó chưa kịp nói gì, Êmê đã ré lên:

- Đúng rồi! Tại sao pho tượng cầm cọ bằng tay trái?

K'Tub giật pho tượng trên tay Êmê, đưa lên sát mắt, ré theo:

- Ô, ngộ quá! Anh K'Brăk xưa nay vẫn thuận tay mặt mà!

- Ra vậy! – Păng Tìng nhìn Nguyên, “à” một tiếng – Bây giờ em mới hiểu tại sao Baltalon biến sắc khi thấy anh nhặt lên cây sáo. Chẳng qua là do hấn thấy anh dùng tay mặt.

Nguyên ngờ ngàng:

- Thì ra hấn cố tình đánh rơi cây sáo trên tay anh tới ba lần là để kiểm tra chắc chắn điều đó?

- Chứ còn gì nữa! – Suku hất mớ tóc lòa xòa trước trán – Và khi biết chính xác sự khác biệt giữa anh và pho tượng báo tử, hấn không thể xuống tay, đành chấp nhận chết dưới lời nguyện Không tha thứ!

- May thiệt tình! – Thò tay nắm chặt tay Nguyên, Kăply thốt lên đầy cảm khái.

- Tất cả vậy là rõ! – K'Tub tươi tỉnh xoa hai tay vào nhau, trông nó thỏa mãn như vừa vượt qua một kỳ thi hóc búa.

- Chưa phải tất cả đâu, K'Tub, nếu như mày vẫn muốn tìm hiểu tại sao pho tượng báo tử lại cầm cọ bằng tay trái! – Suku mỉm cười nhìn bạn.

- Quá dễ hiểu! – K'Tub bĩu môi – Vì pho tượng của Baltalon mô phỏng theo bức chân dung tự họa của anh K'Brăk.

- Nhưng tại sao bức chân dung của anh K'Brăk lại cầm cọ bằng tay trái?

Câu hỏi vụn của Suku khiến cả đồng lứa thờ măt suy nghĩ. Đã thấy bức tranh đó nhiều lần, nhưng ngay cả Êmê và K'Tub cũng chưa bao giờ để ý đến chi tiết không bình thường đó.

- Ở há! – K'Tub ngần ra như người đi lạc – Tại sao vậy kia?

Nó lò măt nhìn Nguyên:

- Tại sao vậy, anh K'Brăk? Tại sao anh lại vẽ kỳ cục như vậy?

Sực nhớ Nguyên chẳng còn nhớ gì, nó quay sang Êmê:

- Tại sao vậy hả chị Êmê?

Êmê mân mê pho tượng trên tay, bối rối đáp:

- Chị cũng chẳng biết.

Suku đột nhiên toét miệng cười:

- Đơn giản thôi! Chắc chắn khi vẽ chân dung mình, anh K’Brăk phải nhìn vào gương thì tay trái sẽ biến thành tay mặt, tay mặt biến thành tay trái.

K’Tub cố kềm mình nhưng không được. Nó bắn vọt người lên theo thói quen, cười khanh khách:

- Thiệt không ngờ! Thiệt không thể nào tin được Baltalon tiêu từng bởi một nguyên nhân lằng nhằng như vậy.

K’Tub hưng phấn quá độ. Nó bay lên và té đánh “bịch”. Nhưng nó không hề thấy đau. Vừa lồm cồm bò dậy, nó một tay kéo Nguyên một tay lôi Kăply, hào hứng:

- Đi anh K’Brăk, anh K’Brét!

- Đi đâu? – Nguyên chúm theo đà kéo của thằng nhóc, ngạc nhiên hỏi.

- Đi xuống phòng khách xem bức tranh. – K’Tub nói, tay vẫn lôi hai ông anh xềnh xệch – Chúng ta phải cảm ơn bức tranh về chuyện nó đã tình cờ cứu anh thoát chết.

Nguyên và Kăply bắt đầu nghĩ thằng K’Tub đã hóa rồ nhưng vẫn lò dò đi theo thằng nhóc, ngay cả khi K’Tub đã buông tay tụi nó ra. Păng Ting, Êmê và Suku lẻo đẻo theo sau. Cả bọn vui vẻ kéo ra hành lang, nối đuôi nhau xuống cầu thang xoắn, cảm thấy cái vẻ khùng khùng của K’Tub dù sao cũng rất xứng đáng với những gì xảy ra trong ngày hôm nay.

Phòng khách nằm ở tầng trệt, kế khu vườn, ngay dưới phòng Nguyên và Kăply, cửa đóng im ỉm. Từ ngày ba mẹ của K’Brăk qua đời, lâu đài K’Rahlan hầu như không tiếp khách.

Êmê mở rộng cửa cho ánh sáng ủa vào phòng nhưng Kăply vẫn nghe xộc vào mũi mùi ẩm mốc khó thở. Bọn trẻ chen nhau đặt chân qua cửa làm bụi tung lên cả bưng, nhưng lúc này chẳng đứa nào buồn quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt đó.

K’Tub lao như sóc đến bức vách bên trái, nhưng rồi nó đứng khựng ngay lại, dù rõ ràng ai cũng thấy đầu nó không va phải cái gì hết.

Chưa đứa nào kịp thắc mắc, K’Tub đã quay phắt lại, trong tích tắc không ai nhận ra nó là thằng K’Tub tươi roi rói khi nãy.

Nó nhìn lũ bạn bằng bộ mặt cháy dài như thể vừa chui ra từ ống kem, và nói bằng cái giọng mà nhân viên hàng không vẫn dùng để thông báo một chuyến bay bị hủy:

- Bức tranh không còn ở chỗ cũ. Chắc ba em cất rồi, anh K’Brăk!

o O o

Kăply và Nguyên ngồi dựa lưng vào bờ rào phía sau lâu đài K’Rahlan, chân duỗi dài trên cỏ. Có thể nói kể từ ngày đặt chân đến xứ Lang Biang, bữa nay mới thiệt sự là bữa đầu tiên tụi nó thấy tâm trí hoàn toàn rảnh rang, thơ thới. Gần một tháng qua, đầu óc của tụi nó y chang cái nhà kho trong đó nhét đủ thứ: lo lắng, bồn chồn, căng thẳng, sợ hãi, những cái giạt mình, những cơn ác mộng, nói chung là những gì tồi tệ nhất trên đời đều tống hết vô đó. Bây giờ những thứ đó đã được khuôn đi, đã được dọn sạch, cái nhà kho trở nên trống rỗng và tụi nó cũng trở nên lằng lằng khó tả.

Suốt một lúc lâu, hai đứa ngồi ngắm những tia nắng đầu ngày nhấp nháy trên thảm cỏ xanh trải dài trước mắt và nghe tiếng ong vo ve mơ hồ bên tai, chẳng nói tiếng nào. Trong một buổi sáng hiem hơi ẩm áp và thông thả như thế này, tụi nó cảm nhận rõ sự thanh bình đang bao trùm chung quanh và không muốn phá vỡ cái cảm giác tuyệt vời đó. Trong khi Kăply nhai nhai một cọng cỏ, lần thần so sánh cái vị chan chát trong miệng với món bột chiên Yêu đời dờ ẹc của lão phù thủy bụng bự trước cổng trường thì Nguyên lười nhác ngó mông lung lên những tầng cây xa xa trên đỉnh đồi, lười nhác tóm lấy bất cứ một thứ gì đó bắt chợt hiện ra trong đầu.

- Ngày mai có môn Thần chú chiến đấu đó, Kăply. – Thịnh linh Nguyên nói.
- Ồ. – Kăply đáp lại bằng giọng hờ hững hết biết, nó vẫn nửa ngồi nửa nằm với cọng cỏ trên môi.
- Mà y không lo lắng gì sao?
- Lo lắng chuyện gì?

- Sáng nay chắc tụi thằng Tam đã đồn ầm trên trường cái chuyện tụi mình đã đụng đầu Baltalon. Nhất là cái miệng lách chách của con nhò Bolobala.

- Kệ tụi nó. – Kăply nhóm mông để kéo người lên, dựa hần lưng vô hàng rào – Vậy càng khoái chứ sao. Dễ gì có ai gặp Baltalon mà còn sống nhăn như tụi mình.

Nguyên hít vô một hơi:

- Tao sợ trùm Bastu sẽ trả thù.
- Sợ làm quái gì! – Kăply cười mũi – Đẳng nào hần cũng không buông tha cho mày, dù Baltalon có nghèo hay không.

Lòng Nguyên chợt lạnh đi, cảm giác thư thả trước một buổi sáng trong trẻo và đầy nắng bay vào đầu mắt. Nó ngoẹo cổ nhìn Kăply chăm chăm y như thể mới thấy thẳng này lần đầu, giọng không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Cái đầu mày hình như bớt giống cục gạch rồi đó, Kăply.

Kăply khoái chí tiếp, như để chứng minh lời khen vừa rồi của bạn không có gì là quá đáng:

- Muốn thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm hiện nay, tao nghĩ tụi mình phải nghe lời thầy N’Trang Long, nhanh chóng đến núi Lung Chùng.
- Ồ, ổng hay thiệt. – Nghe nhắc đến thầy hiệu trưởng, Nguyên sáng mắt lên và thấy lòng ẩm áp trở lại – Ông tiên đoán trúng chóc là Baltalon không làm gì được tụi mình.
- Nhưng ông K’Tul gỡ bức tranh đó cất đi làm chi vậy há? – Kăply vừa nói vừa cựa quậy người, y như có một con kiến vừa chui vô ống quần nó – Thằng K’Tub nói đúng, cứ treo bức tranh ở đó làm kỷ niệm coi bộ hay hơn!
- Bộ mày tin là ông K’Tul cất bức tranh đó thiệt sao! – Nguyên lừ mắt nhìn bạn, cong môi “xì” một tiếng – Bức tranh đó hiện nay làm quái gì còn trong lâu đài K’Rahlan!

- Mày nói gì?

Kăply há hốc miệng, trông bộ tịch của nó lúc này nếu có một con ruồi chui tọt vô cuống họng chắc nó cũng chẳng biết.

Nguyên thờ dài:

- Hóa ra mày vẫn khoái làm cục gạch hơn là làm một người thông minh.

Nó nhún vai:

- Mày bắt cái đầu của mày suy nghĩ chút đi! – Nguyên chỉ nói cho có nói, không đợi Kăply suy nghĩ, nó làm luôn một tràng – Thầy N’Trang Long đã nói gì với tụi mình? Ông bảo một người nào đó trong lâu đài K’Rahlan sẽ chặn tay Baltalon, đúng không? Vậy người đó là ai? Dĩ nhiên là pháp sư K’Tul. Còn ai nữa ngoài ông. Chính ông đã bằng cách nào đó chuyển bức chân dung của thằng K’Brăk cho Baltalon để lừa sứ giả của trùm Bastu vào trong. Trước nay mình luôn nghi ngờ ông nhưng thực ra chính ông là người âm thầm bảo vệ cho tụi mình.

- Nhờ đó là bà Êmô thì sao? – Kăply phản đối một cách yếu ớt.

- Làm sao mà bà Êmô có đủ bản lĩnh làm chuyện đó. – Nguyên nheo mắt nhìn Kăply như nhìn một quả táo bị sâu – Bộ mày không thấy hôm qua bà khóc bù lu bù loa hay sao. Nếu là bà, đương nhiên bà phải biết trước là chẳng có gì nguy hiểm xảy ra cho bọn mình, chuyện gì bà phải nhào nhè nhào nhệch trước mặt cả đồng người như vậy!

- Ờ há!

Kăply thốt lên hai tiếng quen thuộc, hai tiếng mà từ ngày chơi với thằng bạn đại ca của nó, nó đã thốt lên không biết bao nhiêu là lần.

Và khi đã lại thốt lên hai tiếng đó, có nghĩa Kăply một lần nữa tin rằng suy nghĩ bằng cái đầu của bạn nó vẫn tốt hơn là suy nghĩ bằng cái đầu của chính nó.

Kăply chả buồn suy nghĩ nữa. Nó lại tụt người xuống thấp, trở lại tư thế nửa nằm nửa ngồi ban đầu và mơ màng thả hồn bay xa.

Gọi là bay xa nhưng thực ra cũng chẳng xa lắm. Tâm trí của Kăply chỉ bay tới trường Đămri, đáp xuống, chui qua hai lượt cổng, rồi lật đặt băng ngang sân trường, tới ngay lớp học có gắn tấm bảng “LỚP CAO CẤP 1”.

Lúc này, Mưa đang ở đó.

Tập 2: Biến Cố Ở Trường Đămri

NGUYỄN NHẬT ÁNH

CHUYỆN XƯ

Lang Bian

Tập
Hai

Biến cố ở
trường Hàm Nghi

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bach.info

Chương 1: Báo Động Kề

Tin phấn khởi thông báo với bà con là ngày hôm nay tháng Nguyên khoái chí ơì là khoái chí.

Bà con cũng biết rồi đó, so với Kăply, Nguyên là đứa xưa nay vẫn điềm đạm và trầm tĩnh hơn nhiều. Nó nói ít, thì giờ chủ yếu dành cho cái sự vô cùng quan trọng là nghĩ ngợi. Rất ra dáng ông trùm. Một đại ca. Nhưng đó là nói lúc con nhỏ Bolobala chưa toét miệng ra cười với nó và nhìn nó bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ.

Bữa trước, lúc cả đám đụng đầu Baltalon, Bolobala coi Nguyên chẳng ra cái thứ cóc nhái gì hết, mặc dù không thể nói là nó không lo lắng cho số phận của Nguyên. Nhưng rõ ràng là bữa đó nó không hề bắt chuyện với Nguyên, cũng không nhìn thằng này lấy một cái dù là nhìn qua khóe mắt. Hồng biết sao lại như vậy. Nhưng cũng có thể đoán là bữa đó nó bị té lật gong một cú quá mạng, mà nó lại là con gái nữa, cho nên chắc nó mắc cỡ.

Nói cho đúng ra thì ngay từ sáng sớm, lúc còn đang vênh tai nghe chim hót liu lo dọc đường Brabun và tò mò dán mắt vào các cửa hiệu quái chiều hai bên đường, Nguyên còn chưa biết con nhỏ Bolobala đem lòng ái mộ nó.

Lúc này, nó, Păng Ting, Êmê, K'Tub và Kăply vừa đun dầu qua cổng trường đã đụng ngay thằng Steng. Steng là một thằng quái, đại khái là một cái thằng mà chẳng đứa học trò nào trong trường muốn giáp mặt. Nguyên và Kăply lại càng kỵ giờ thằng này kinh khủng.

Cả bọn meo xệch khi đón tiếp tụi nó ngay sau cánh cổng là gương mặt đầy mụn của thằng Steng. Thằng Steng còn có một chuyện rất khó ưa là quanh năm luôn mồm trừ cho mọi người chết sạch nhưng mặt mày lúc nào cũng tươi hơn hớn. Lúc này cũng vậy, nó toét miệng cười, trưng ra bộ mặt của người đi săn vừa tóm được con mồi:

- A, K'Brăk! Chào buổi sáng nha!

Có cả đồng người nhưng Steng chỉ chào mỗi Nguyên. Dĩ nhiên là Nguyên chẳng sung sướng gì với cái vinh dự đó.

- Mày rình tao ở đây từ hồi tờ mờ sáng hả, Steng? – Nguyên sa sầm mặt.

- Ủa, sao mày biết?

Steng ngạc nhiên hỏi lại, câu hỏi của nó còn hơn cả sự thú nhận.

- Tại sao mày cứ vo ve quanh tao mãi thế? – Nguyên nhếch môi – Mày trơ trên thật đó, Steng. Tao nói cho mày biết, còn lâu tao mới ngủm. Không chừng mày chết trước tao đó nha.

- Tao biết, tao biết mà! Bỏ qua đi, K'Brăk! – Steng xua tay, rối rít – Vụ của mày, coi như tao thua rồi. Nói chung là mắt trắng. Bây giờ tao chỉ chờ xây mộ cho những đứa còn lại thôi.

Bất chấp về diễn tiết của tội bạn, Steng tiếp tục thao thao:

- Hôm qua con nhỏ Bolobala đã lê la khắp trường kể về chiến công lấy lòng của mày rồi. Tao đã nghe đầy cả tai, tiếc là không có thêm tám cái tai nữa để nghe cho xuể. – Steng cong ngón tay gỗ cồm cộp vào trán – Bolobala nói gì há? Ờ, nó nói là lúc đối đầu với Baltalon, dáng đứng của mày rất uy nghi, vẻ mặt cực kỳ oai phong, ánh mắt đầy khí thế, cánh tay...

- Đu rồi, Steng! – Mặt đỏ tới mang tai, Nguyên gạt ngang – Thiệt là nhăng nhít!

- Đề Steng nói hết đi, anh K’Brăk! – K’Tub kéo tay Nguyên, chân nhảy tung tung – Nghe sướng tai thiệt đó!

Không đợi K’Tub nài nỉ đến lần thứ hai, Nguyên vùng khỏi tay thẳng nhóc, vọt chạy.

Kăply chạy sát bên cạnh, tùm tùm:

- Tao thấy dáng chạy của mày cũng oai phong lắm đó, Nguyên.

Chờ đón Nguyên và Kăply ở ngay cửa lớp Cao cấp 2 là thằng Y Gok.

- Chào K’Brăk! – Y Gok nhìn Nguyên chăm chú y như thể Nguyên chưa học chung với nó ngày nào – Nghe nói mày đã làm cho Baltalon tiêu tùng rồi há? Kan Tô và Mua bảo tội tao thế. Nhưng nghe con nhỏ Bolobala ở lớp tội mày thuật lại mới thiệt là khoái. Nó bảo trông mày lúc đó thật là một khối rắn chắc, Baltalon nhìn thấy phải run rẩy, mê muội cả thần trí...

Nguyên có cảm tưởng nó là một con cá bị chặn hai đầu, Steng một đầu và Y Gok một đầu, và dứa nào cũng cố tóm cho được nó.

- Mày điên sao nghe lời con nhỏ nhiều chuyện đó. – Nguyên nhăn nhó nói và cổ lẳng sang đề tài khác – Sao mày không vô học, chạy lên lớp tội tao làm chi?

- Ê, tao đợi ở đây để chúc mừng mày mà. – Y Gok tròn mắt, giọng phật ý – Một chiến công như thể đầu phải lúc nào cũng xảy ra. Lần trước, tội mày đã thoát chết dưới lời nguyên Tan xác của Buriăk, thêm lần này nữa...

Một cái trán đỏ củi xuống giữa ba dứa. Và từ giữa đôi môi đỏ choét, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- K’Brăk, K’Brêt sao còn đứng đó? Vô lớp đi! – Cặp mắt sâu hoắm của thầy Haifai xoáy vào mặt Y Gok một cách nghiêm khắc – Còn trò này...

Y Gok không để thầy Haifai nói hết câu. Nó lăm lét liếc những móng tay xanh xanh đỏ đỏ của thầy, lí nhí “Chào thầy ạ” rồi lật đật quay người vọt lẹ.

o O o

Thầy Haifai lừa Nguyên và Kăply vô lớp như người ta lừa heo sống chuồng. Vừa đi thầy vừa rùn người xuống thấp để hàm răng nhọn hoắt của thầy nằm ngang lỗ tai hai dứa nhóc và hạ giọng thì thầm:

- Ta đã biết về cuộc đụng độ giữa Baltalon và mấy trò. Tốt, tốt lắm. Nhưng tốt hơn nữa là đừng có nói um về chuyện đó...

Chưa bao giờ Nguyên và Kăply thấy thầy Haifai lộ vẻ thận trọng như vậy. Vợ thầy hằng ngày chỉ biết mỗi một kiểu trò chuyện là quát tháo, nay cũng hòa theo bằng cái giọng nhỏ xiu như mợn của ai:

- Im lặng... Tuyệt đối im lặng... Quên đi càng tốt...

- Đừng để bị kích động... Cũng không nên làm ai kích động... – Thầy Haifai tiếp lời vợ, mặt mày dáo dác và thầy càng nói thì Nguyên và Kăply càng không hiểu gì hết – Tránh gây căng thẳng... Cứ coi như Baltalon chưa ngủm...

- Làm sao mà coi như Baltalon chưa ngủm hả thầy? – Kăply gãi chóp mũi, nó vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản – Hắn chết ngắc rồi mà. Cả đồng lứa thầy chứ đâu chỉ hai đứa con.

- Thiệt ta chưa từng thấy ai ngu như trò! – Thầy Haifai nổi quạu, từ chiếc mũi gãy của thầy phát ra những tiếng khìn khịt giận dữ làm Nguyên và Kăply phải né qua một bên vì sợ những viên đạn từ hai lỗ mũi thỉnh linh bay ra – Chính vì Baltalon ngủm rồi ta mới nói là “coi như chưa ngủm”. Những trò kia cũng vậy, lỡ thấy rồi thì khôn hồn cảm miệng hết cả lũ.

Ba thầy trò vừa bước qua cửa lớp, Nguyên và Kăply lập tức cảm thấy choáng váng khi đập vào tai cả một làn sóng âm thanh reo hò vang dội.

- Tuyệt lắm, K’Brăk, K’Brêt! – Lung, một thằng nhãi có hai cái tai tròn như tai chuột, ngồi kế Bolobala, nhảy cẫng trên ghế như đang chuẩn bị một cú santo bốn vòng.

- Làm cho Baltalon tanh banh! Mày xứng đáng được tặng huân chương Hiệp sĩ Lang Biang lắm đó K’Brăk!

Vừa khua tay trên đầu vừa rống, cổ gân cổ để át giọng những đứa to mồm khác là thằng Hailibato, một đứa có tâm hồn ăn uống vĩ đại, khách hàng thường trực của các quầy thực phẩm trước cổng trường và là đứa học trò duy nhất của trường Dămri được mụ Gian cho ký sổ nợ, vài ba tháng mới phải trả tiền một lần. Hailibato là một thằng nhãi tròn ửng, và nhân danh cái khối thịt đồ sộ đó lần cái tên đặc biệt cha mẹ đặt cho, lúc nào cũng khoe khoang là có quan hệ bả con rất gần với thầy Hailixiro mặc dù thầy Hailixiro chưa bao giờ xác nhận điều đó.

Không muốn làm gãy thêm chiếc ghế thứ ba mươi hai trong đời học sinh của mình, Hailibato cố kềm ý định phóng lên ghế như những đứa khác. Nó nhảy lạch bạch dưới nền nhà, ngoác miệng gào lên, cổ đẩy tiếng nói bay vọt qua đầu đám bạn đang đứng che trước mặt:

- Hiệp sĩ Lang Biang... Hiệp sĩ Lang Biang...

Y chang như lọt vào giữa một bầy bò điên, Kăply đưa hai tay lên bịt tai, lo lắng, bồi hồi, ruột nở từng khúc, cảm giác mình đang bước qua khai hoàn môn. Nó rất muốn toét miệng ra cười nhưng nhớ đến những lời căn dặn của vợ chồng thầy Haifai, nó phải cắn chặt răng để không phải bất cẩn phun ra một tràng cười không đúng lúc.

- Yên lặng! Yên lặng! Giữ trật tự đi!

Thầy Haifai quạu quọ đập đập hai tay vào nhau và hét lên một tràng, có vẻ đã bắt đầu nổi khùng.

Tiếng ồn ào lắng xuống nhưng không tắt hẳn mà chuyển thành những âm thanh rì rầm như tiếng sóng đang rút dần ra khơi. Nhưng chuyện đó không làm thầy Haifai ư gan bằng chuyện không đứa nào chịu leo xuống khỏi ghế.

Đầu giàn giật, đôi mắt tõe lũa quét ngang quét dọc khắp lớp, thầy chọc chọc ngón tay vào lũ học trò đang đứng đực ra trước mặt, rít lên bằng thứ giọng vì tức quá nên không ra nam cũng không ra nữ, nghe giống như cả thầy lẫn vợ thầy cùng gầm gừ một lúc.

- Trò nào? Trò nào thử bạo gan đứng thêm một giây nữa trên ghế cho ta xem!

Như chợt nhận ra tai họa, cả đồng căng chân tụt vội xuống đất, nhưng sự phản kích vẫn còn quá lớn nên sự yên lặng mà thầy Haifai nóng nảy yêu cầu vẫn chưa chịu quay lại với lớp học. Những tiếng xì xầm chạy quanh các dãy ghế như một con vật gì đó vừa bò lòng vòng vừa thờ.

Thầy Haifai nghiêng răng ken két, không buồn đập hai tay theo thói quen nữa. Trong khi Nguyên và Kăply ôm cặp về chỗ ngồi, còn cả lớp thì quay cổ dòm theo tụi nó như khán giả trên sân vận động náo nức quay dòm theo quả bóng da, thì thầy Haifai nhảy tới trước tấm bảng và động rầm rầm vô đó.

- Ta bảo phải trật tự, các trò có nghe không hả?

Lần này thì bọn học trò vội vàng sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và không ai bảo ai từng đứa một tự dán miệng mình lại. Khi nhìn thấy bộ mặt quái dị của thầy Haifai bắt đầu phù ra vì tức giận thì đám nhóc biết là không nên đùa với thầy.

- Kể từ giờ phút này, không trò nào được nhắc đến cái tên Buriäk lẫn Baltalon, có nghe không hả? – Thầy Haifai khò khè quát, vẫn chưa dịu cơn điên.

- Dạ có. – Cả lớp rập ràng.

- Cả cái tên trùm Bastu cũng không được nhắc, có trò nào dám không nghe không hả?

- Dạ không.

Trong cái dàn đồng ca rất chi là ngoan ngoãn đó, xen lạc lõng tiếng của một đứa nào đó:

- Dạ có.

Trong khi đám học trò cố nín cười thì thầy Haifai bắn người lên như bị ong chích dưới mông. Mái tóc lũa thưa dựng đứng, thầy quét chiếc mũi gãy từ phải qua trái, rồi từ trái qua phải, răng nanh chìa cả ra ngoài.

- Trò nào? – Giọng thầy nghe kin kít giống như ai đang cố mở một cánh cửa sắt bị khô dầu – Trò nào vừa nói “có” đứng lên cho ta nhìn mặt xem! À, thì ra là trò. Ta biết ngay mà!

Thầy Haifai hí hửng khi thấy thằng Tam rụt rè đứng lên, giọng đắc thắng một cách độc ác.

- Thưa thầy... – Tam lấp ba lấp bấp, không dám ngẩng mặt lên, hai tay không ngừng miết vào mép bàn như cố tẩy xóa một cách vô vọng cái câu trả lời ngốc nghếch vừa rồi.

- Tại sao hả? – Lần này tiếng nói của thầy Haifai như xì ra từ lỗ mũi, hai bàn tay thầy liên tục duỗi ra bóp vào như thể thầy đang nắm được cổ họng tên học trò bất trị – Tại sao mà trò dám chống lại ta hả?

- Thưa thầy... con không có...

Tam run rẩy đáp, đầu nó mỗi lúc một cúi sâu xuống.

Thầy Haifai động tay vô bảng bình bình:

- Trò ngược bộ mặt bản thù của trò lên nhìn ta đây nè.

Xoáy mắt vô bộ mặt tái nhợt đang từ từ ngược lên, thầy Haifai hét âm:

- Tại sao? Tại sao? Trò mở miệng ra đi chứ!

- Thưa thầy... tại con tưởng câu sau thầy cũng hỏi... giống như câu trước... – Tam cố thu hết can đảm, lí nhí giải thích, mặt vẫn khua sau chiếc mặt nạ xám xanh.

Làm như không nghe thấy Tam, thầy Haifai tiếp tục tuôn ào ào:

- Bộ trò nghĩ trò là quái nhân thì không ai dám đụng đến trò hả? Bộ trò cho rằng trò có quan hệ mật thiết với trùm Bastu thì trò muốn nhắc đến hần lúc nào cũng được hả?

Cơn mưa quất tháo trút xối xả lên đầu lên cổ khiến Tam tối tăm mặt mũi. Sợ quỵ người, nó đứng trơ ra, ánh mắt dính cứng vào bộ mặt điên cuồng của thầy Haifai như bị hút chặt vô đó. Căn cứ vào bộ dạng ngó thăm hại hết biết của Tam, tưởng như nó sắp òa ra khóc tới nơi.

Như để làm cho Tam sụm bà chè luôn cho rồi, vợ thầy Haifai cất giọng the thé, chen ngay vào lúc ông chồng đang ngưng lại để nghỉ mệt:

- Đời của trò sắp tàn rồi, Tam ơi. Cái kiểu để lòi đuôi lộ liễu như trò lần này không lừa được ngài N’Trang Long đâu. Trò mà không bị đuổi học chắc ta ăn hết toàn bộ bàn ghế trong phòng này quá hà.

- Con nữa, cô! Nếu đồ quái vật basilic đó không bị tổng cổ ra khỏi trường, con sẽ ăn phụ với cô!

Thằng Amara vọt miệng nịnh nọt trắng trợn, cảm bạnh ra, mắt híp lại ngó y chang một con rắn hổ mang.

- Im đi, Amara! – Thầy Haifai nạt, vẫn giọng eo éo của bà vợ – Ngay cả cái từ basilic cũng không ai được nhắc!

Lần đầu tiên kể từ ngày bước chân vào lớp Cao cấp 2, bọn học trò mới nghe cô Haifai quát cục cưng Amara. Sự kiện bất ngờ này khiến cả bọn cảm thấy mệnh lệnh tiếp theo của thầy Haifai cực kỳ nghiêm trọng.

- Tóm lại, – thầy Haifai lại động tay vô bảng khiến tấm bảng rên lên thê thảm, suýt chút nữa bong ra khỏi tường, và nóng nảy tiếp lời vợ – kể từ hôm nay, tất cả những gì dính dáng đến phe Hắc Ám, không trò nào được xì ra miệng. Đây là quy định của ngài hiệu trưởng, áp dụng trong toàn trường, kể cả các sinh viên lớp Hướng nghiệp. Trò nào vi phạm, bét nhất sẽ bị phạt cấm túc, cao nhất là bị đuổi học.

Thầy Haifai quét mắt về phía Bolobala, vừa nói vừa lắc lư cái đầu góm ghiech như cổ làm cho mình giống ma cả rùng hơn nữa:

- Ta thành thực khuyên trò, Bolobala. Nếu không muốn là người thứ hai bị đuổi học sau trò Tam thì trò phải biết giữ mồm giữ miệng. Nếu xét cho cặn tâu ráo máng, những gì trò bỏ lộ ba la khắp trường mấy ngày nay đủ để tiễn trò vĩnh viễn về nhà được rồi.

Kăply liếc qua chỗ Bolobala, thấy con nhỏ đang vội khép chặt mắt để né tia nhìn tóe lửa của thầy Haifai, ngó rất giống cái cảnh người làng Ke hấp tấp đóng cửa để tránh ánh nắng chói chang của mặt trời giữa chiều hè oi bức.

“Rằm”. Thầy Haifai quay lưng lại lớp học, nện một phát thật lực vô tấm bảng, cao giọng:

- Các trò lật tập ra. Hôm nay ta học bài Thần chú chiến đấu số 6.

Bị động một cú quá mạnh, cộng với mấy cú nện không thương tiếc trước đó, tấm bảng bất bình giãy lên một cái và rơi “cạch” xuống nền nhà.

Nhưng chỉ bằng cái phẩy tay, thầy Haifai đã khiến tấm bảng bay ngược trở lên, còn nhanh hơn lúc nó rơi xuống, và dính “bộp” vô tường chắc nịch.

- Thừa thầy... còn con...

Thấy thầy Haifai có vẻ quên băng mình, thằng Tam tội nghiệp rụt rè cất giọng.

- Trò há? – Thầy Haifai vừa bôi phấn lên bảng vừa nói, không thèm quay mặt lại – Ba ngày sau, trò ở lại trường buổi trưa để làm vệ sinh cầu tiêu. Trò nên ăn mừng đi. Đó là hình phạt nhẹ nhất mà ta có thể nghĩ ra cho một đứa cà chớn như trò.

Tam rón rén ngồi xuống, trông nó mừng rỡ như thế so với cái tội lơ lờ vừa rồi thì cái chuyện chùi cầu tiêu là phần thưởng chứ không phải là hình phạt.

o O o

Kăply không thể nào không nhận thấy buổi học hôm nay trôi qua nặng nề hơn bất cứ một buổi học nào trước đó. Sau một hồi nghe quát thét điếc tai, bọn học trò như ngu đi, kể cả thằng Amara vốn là ngoại lệ xưa nay. Thần chú chiến đấu số 6 có cái tên rất hấp dẫn là Trói gỗ nhưng thiệt tình mà nói thì chẳng đứa nào thực hành được đến nơi đến chốn.

Thằng Tam sợ thầy Haifai đến nỗi khi bị kêu lên bảng, nó lỉnh quính đến mức rốt cuộc câu thần chú của nó chỉ có mỗi tác dụng là trói gỗ chính nó lại khiến ngay cả thầy Haifai cũng phải phì cười, mặc dù khi dõm thầy cười Tam còn ớn hơn là khi ngó thầy giận dữ. Lúc đó, nanh thấy đột ngột dài ra, đôi môi như biến mất, còn nước miếng thầy văng tùm lum trên đầu nó và dĩ nhiên là nó chẳng dám lấy tay lau.

Nguyên thì chỉ trói được một chân của Hailibato, còn Amara khá hơn một chút: nó trói được hai tay và một chân của thằng Lung nhưng ngược lại một chân của nó bị cột chặt vô chân bàn.

Vợ thầy Haifai chứng kiến tất cả những trò nhí nhỏ đó và nổi cáu chen vô bất cứ chỗ nào ông chồng ngừng lại để thở bằng những câu chửi loạn xạ.

Suốt buổi học, Kăply cảm thấy ngực nặng như chèn đá mặc dù nó là một trong những đứa không bị kêu lên bảng trong cái buổi sáng đen dũi đó. Nó chỉ thực sự cảm thấy ruột gan đã về vị trí cũ khi tiếng chuông tan học vang lên, nhưng ngay vào lúc nó và Nguyên hí hửng ôm cặp ra cửa, cả hai bất thần bị thầy Haifai chặn lại:

- Hai trò đi theo ta!

Y như sét nổ ngang đầu, Kăply giật bắn người quay sang Nguyên, thấy thẳng này cũng đang chia bộ mặt xám ngoét vô mắt nó.

Thầy Haifai không thèm đếm xia đến vẻ mặt lo lắng của hai đứa học trò, cũng không thèm biết tụi nó có dám không nghe lời mình hay không, phán xong một câu ngắn ngủn, liền quay ngoắt mình bỏ đi.

Sau khi ném một cái nhìn u ám vô mặt những đứa tò mò tụ tập xa xa, Nguyên và Kăply nhìn vô mắt nhau một lần nữa rồi lếch thếch lê bước theo thầy Haifai.

Ông dẫn mình đi đâu vậy hả? Kăply hoang mang nhủ bụng. Hồng lẽ ông tính trừng phạt mình và Nguyên về cái tội dám choảng nhau với Baltalon? Chính Baltalon gửi pho tượng bảo tử cho Nguyên, hồng lẽ ông không biết? Dù sao thì cũng mong ông không phải là người của trùm Bastu trá hình làm giáo viên trong trường và giờ đây đang muốn trả thù cho đồng bọn!

Kăply dán mắt vào lưng thầy Haifai, ruột gan quặn lại khi thấy thầy càng nhìn càng giống một phù thủy hắc ám kinh khủng. Hai cánh tay khẳng khiu với những ngón tay cũng ốm nhách, dài ngoẵng, càng dài hơn bởi các móng tay lõe loét cong vút, đang đánh lúc lắc hai bên sườn ngó y chang hai cái cẳng gà treo trên móc. Đã vậy, thầy vừa đi vừa lắc mông, càng đi nhanh càng lắc dữ dội, và dù biết chuyện này chắc là do bà vợ ông ọ của thầy xướng ra, Kăply vẫn thấy ghê ghê. Ông mà thiệt là tay chân của Bastu thì bữa nay hồng biết ông làm gì mình và Nguyên? Kăply khẽ rùng mình, không dám đẩy trí tưởng tượng đi xa hơn nữa để khỏi phải quay mình chạy ngược trở lại.

- Thầy dẫn tụi con lên văn phòng hiệu trưởng hả thầy?

Kăply bưng tỉnh khi nghe Nguyên cất tiếng hỏi, và ngay lập tức nó nhận ra cả ba đang đi luồn qua những căn nhà nằm cạnh chân tháp.

- Chứ chẳng lẽ mấy trò cho rằng ta dẫn mấy trò đi chùi cầu tiêu?

Thầy Haifai đáp lại bằng giọng bức dọc và câu kinh nện chân lên bậc thang đầu tiên dẫn lên đỉnh tháp.

Nguyên như bị dấm vô miệng, làm thỉnh lẻo đẻo đi theo. Từ lúc đó cho đến lúc bước vô phòng làm việc của thầy N’Trang Long, nó và Kăply bám sát sau lưng thầy Haifai như hai chiếc bóng. Chẳng đứa nào dám hé môi dù có cả đồng câu hỏi bay lượn trong đầu.

Lần thứ hai leo lên chỗ của thầy hiệu trưởng, Nguyên và Kăply vẫn rơi vào cái cảm giác đi hoài không tới y như lần đầu. Một cầu thang, một tầng lầu, một cầu thang, một tầng lầu, rồi một cầu thang, một tầng lầu... thoát đầu hai đứa còn nhắm đếm, nhưng tới một lúc toàn bộ tâm trí của tụi nó dồn hết vào ý nghĩ làm sao cho cặp giò dừng rụng ra khỏi người trước khi đến nơi.

Chiếc cầu thang che cánh cửa bí mật trước phòng thầy N’Trang Long nhấc lên đúng vào lúc Nguyên và Kăply bắt đầu chuyển qua thờ bằng tai.

Thầy Haifai đứng lại trước cửa phòng, đợi Nguyên và Kăply bước lên và trong khi hai đứa đang dè dặt đưa mắt nhìn quanh, thầy đột ngột giơ tay đẩy một cái khiến cả hai té nhủi vô phòng, sém chút nữa đập đầu vô cạnh bàn thầy N’Trang Long đang ngồi.

- Tôi đã đem hai cục cung đến cho ông đây rồi, ông N’Trang Long.

Thầy N’Trang Long ngược lên khỏi tấm bản đồ trước mặt, hàng ria rậm khê nhúc nhích:

- Cảm ơn anh, Krazanh.

Nguyên và Kăply vừa gương đứng thẳng lên đã vội đưa mắt nhìn nhau (ngày hôm nay tụi nó nhìn nhau không biết bao nhiêu là lần!) trước cái tên thầy hiệu trưởng vừa gọi. Một cái tên rõ ràng là lạ hoặc lạ hươ.

- Ông còn cần gì nữa không ạ? – Thầy Haifai có vẻ cảm động trước lối xưng hô của thầy N’Trang Long, eo éo hỏi.

- Khi nào cần tôi sẽ nhờ, chị Kim. – Giọng thầy hiệu trưởng càng dịu dàng, nếu không muốn nói là có pha khá nhiều triu mến.

- Quá khứ đã trôi qua rồi, ông N’Trang Long à. – Đôi môi đỏ của thầy Haifai giãn giật và giọng nữ của thầy se lại như đau thương – Krazanh đã chết rồi. Kim cũng đã chết rồi. Bây giờ chỉ còn Haifai sống trên đời thôi.

- Chị đừng quá xúc động như vậy chứ, chị Kim. – Thầy N’Trang Long xoắn lấy lọn râu xoắn dưới cằm, tặc tặc lưỡi.

Thầy chớp chớp mắt định nói thêm gì đó nhưng thầy Haifai đã nhanh chóng lùi ra khỏi phòng, vẫn giọng nữ lên tiếng:

- Tôi đi đây. Khi nào cần gì ông cứ gọi.

Thầy N’Trang Long nhìn ra cửa phòng chỗ thầy Haifai vừa khuất bóng, nhún vai một cái rồi quay đôi mắt lục lạc sang Nguyên và Kăply:

- Tụi con ngồi xuống đi chứ.

Vừa chạm mông xuống ghế, Kăply lập tức xì ngay ra thắc mắc, vội vã y như phun một quả chanh mắc ngang cuống họng nãy giờ:

- Ủa, thầy Haifai tên thiệt hông phải là Haifai há thầy?

- Krazanh và Kim là một cặp vợ chồng phù thủy trứ danh. – Đôi mắt to cồ cồ của thầy N’Trang Long đột nhiên trở nên mơ màng – Chỉ từ khi nhập lại làm một, họ mới có cái tên chung là Haifai.

- Họ nhập lại làm một chi vậy thầy? – Kăply lấu tấu phun ra câu hỏi thứ hai.

- Họ có muốn vậy đâu. Thiệt tình!

Thầy N’Trang Long thốt hai tiếng sau cùng với một giọng cảm khái thấy rõ, bàn tay to tướng của thầy ve vẩy trước mặt như muốn xua một con ruồi vô hình đang quấy rầy.

Bắt gắp cữ chi đó, Nguyên giật tay áo Kăply, ra hiệu cho nó câm miệng lại. Kăply dĩ nhiên rất muốn hỏi thêm vài câu nữa nhưng cú huých cùi chỏ tiếp theo của Nguyên không cho phép nó làm một chuyện gì khác ngoài chuyện nhắm mắt vì đau.

- Thầy cho kêu tụi con lên đây có chuyện gì vậy thầy? – Nguyên thận trọng hỏi, cố đưa đề tài ra xa câu chuyện về vợ chồng thầy Haifai.

Như chưởng tinh, thầy N’Trang Long buột miệng “à” một tiếng và vươn thẳng người lên khiến vóc người cao lớn của thầy giống y chang một ngọn núi mới mọc.

- Thầy Haifai chắc đã căn dặn tụi con chuyện đó rồi há? – Thầy xoa xoa vàng trán thông thái và nheo mắt nhìn hai đứa nhóc.

- Chuyện Baltalon hà thầy? – Kăply vọt miệng.

- Ờ, chuyện Baltalon và tí tí những chuyện khác có liên quan đến phe Hắc Âm.

- Bộ trùm Bastu sắp sửa đổ bộ vô trường mình hà thầy? – Kăply hỏi độp một câu, giọng điệu rõ ràng là chẳng nề nang gì hết khiến thầy N’Trang Long khẽ nhăn mặt.

Thầy lặng lẽ ngắm Nguyên và Kăply một lúc rồi thỉnh linh đứng dậy bước lại chỗ góc phòng.

- Tụi con lại đây.

Đợi Nguyên và Kăply đến gần, thầy N’Trang Long chỉ tay vô cái ống thủy tinh gắn trên vách:

- Tụi con có biết cái gì đây không?

- Cái dụng cụ đo nhiệt độ phải không thầy? – Nguyên rụt rè đáp, ngạc nhiên thấy xứ Lang Biang cũng xài ba thứ đồ này.

- Con nói gần đúng, – thầy N’Trang Long hít vô một hơi – nhưng thiệt ra là trật lất rồi, K’Brăk.

Thầy khẽ sờ tay lên cái ống thủy tinh:

- Đây là cái báo động kể. Nó cho biết tình trạng an ninh trong khuôn viên nhà trường. Tụi con nhìn kỹ đi, coi có thấy cái gì không?

Nguyên và Kăply lò mắt nhìn chòng chọc vào cái báo động kể, thấy nó giống y chang cái nhiệt kế thông thường, li ti các vạch ngang đánh số từ 0° đến 100° theo thứ tự từ thấp lên cao, chỉ khác là thay vì màu bạc của thủy ngân, bên trong chứa một thứ chất lỏng sền sệt và có màu đỏ như máu. Thứ chất lỏng đó lúc này đang sôi sùng sục ở 80°, thỉnh thoảng xẹt ra những tia lửa nhỏ, và cứ mỗi lần như vậy, cái báo động kể lại uốn éo và rung lên bần bật như một con giun bị xéo.

- Lúc bình thường, mức máu ở 0°, nghĩa là cái báo động kể hoàn toàn trong suốt, chẳng có màu gì cả. – Tiếng thầy N’Trang Long rì rầm bên tai và cả Nguyên lẫn Kăply cùng giật thót một cái khi nghe thầy xác nhận cái màu đỏ mà tụi nó đang trông thấy kia đúng là máu – Đó là lúc sự an ninh tuyệt đối đang ngự trị trong nhà trường.

Nguyên sừng sốt:

- Nếu vậy hồng lẽ hiện giờ trường mình đang mất an ninh hà thầy?

- Chính xác là mất an ninh trầm trọng.

Thầy N’Trang Long tỉnh queo đáp, mắt vẫn không ngừng ngắm nghía các tia lửa thỉnh thoảng lại xẹt từ tung quanh cái báo động kể.

- Vậy là con nói đúng hả thầy? – Kăply ngược nhìn thầy hiệu trưởng, và trái với vẻ thân nhiên của thầy, giọng nó kích động mãnh liệt – Hồng lè phe Hắc Ám sắp sửa tràn vô trường mình?

- Không phải là sắp sửa, – thầy N’Trang Long chép miệng – mà thực ra người của bọn chúng đã tiềm phục trong trường từ lâu lắm rồi.

- Ai vậy thầy? – Kăply máy móc buột ra câu hỏi.

Thầy N’Trang Long vuốt vuốt vầng trán rộng:

- Phải chi ta có thể biết hẳn là ai...

- Chắc là thầy Haifai quá hà. – Kăply lại nhanh nhẩu vọt miệng và khi nhớ ra thầy hiệu trưởng xưa nay vẫn một mực bênh vực thầy Haifai, nó mới biết là mình vừa nói một câu đại ngu.

Y như nó lo lắng, thầy N’Trang Long cúi nhìn Kăply như thể nhìn một con cóc, mày cau lại:

- Nếu ta nhớ không lầm thì ta đã từng nói với con về chuyện này rồi mà, K’Brêt.

- Con xin lỗi... Tại cứ mỗi lần nhìn ông, không hiểu sao... con cứ thấy... ớn ớn.

Kăply áp úng, và càng thanh minh nó lại càng thấy nó bá láp hết chỗ nói.

Thầy N’Trang Long khề lắc đầu, giọng không bằng lòng:

- Ta đã nói với con rồi. Con không nên đánh giá con người qua bề ngoài. Nhất là không nên căn cứ vô đó để bộp chộp kết luận ai là tay chân của trùm Bastu.

Đề gờ gác cho bạn, Nguyên không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng thầy hiệu trưởng:

- Thầy nói đúng. Con chưa thấy ai cầm thù phe Hắc Ám bằng thầy Haifai. Lúc nào ông cũng có vẻ như muốn nhai xương trùm Bastu.

Kăply rất muốn nổi quạu trước cái việc thẳng bạn nó hứa theo thầy N’Trang Long, nhưng rồi nó kềm lại được, chỉ để những lời phản đối bật ra trong đầu: Nếu không phải là tay chân của trùm Bastu, việc gì thầy Haifai phải lên gân như vậy? Nếu không có ý đồ đen tối và nhằm che mắt thiên hạ, việc gì vợ chồng ông lúc nào cũng giây dưng dưng khi nhắc đến trùm Bastu?

- Thiệt sự mà nói thì từ lúc ta nhậm chức hiệu trưởng trường này lần thứ hai, chưa bao giờ cái báo động kể chỉ số 0 cả. Nó luôn luôn chỉ 20°, nghĩa là có một mối nguy hiểm nào đó đang tiềm ẩn trong trường. – Thầy N’Trang Long ôn tồn nói – Khi tụi con nhận được pho tượng báo tử của Baltalon, mức báo động tụt xuống số 10. Nhưng mấy ngày gần đây, sau khi Baltalon tiêu từng, mức báo động đột ngột tăng vọt.

Thầy N’Trang Long hất đầu về phía cái báo động kể:

- Tụi con cũng thấy rồi đó. Tám mươi độ, nói trắng ra chúng ta đang ở trong tình trạng báo động khẩn cấp. Nếu nó chỉ tới 100°, coi như banh ta lông cái trường này luôn.

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, hoàn toàn không ý thức, và hoang mang hỏi:

- Như vậy là chuyện này có liên quan đến tụi con phải không thầy?

- Ta cho là như vậy. Mục tiêu của trùm Bastu xưa nay vẫn là các pháp sư đầu não của phe Ánh Sáng. Trước đây, bọn chúng mai phục trong trường có lẽ để theo dõi động tĩnh của lâu đài K'Rahlan, còn hiện nay mục đích của chúng chắc không ngoài việc giám sát và tìm cách hãm hại con, K'Brăk à.

- Thế sao bọn chúng chưa ra tay hả thầy? – Nguyên hít mạnh một hơi để giọng đừng run.

- Chẳng qua do bọn chúng còn ngán ta. – Bằng ngón cái và ngón trỏ, thầy N'Trang Long vừa vẫy về hàng rìa mép vừa nói, làm như thể phe Hắc Ám rất ngán hàng rìa rậm rì của thầy – Chúng thừa hiểu trường Đămri không phải là nơi ai muốn làm gì thì làm. Nhưng khi Baltalon bắt ngờ thất bại thì chúng không nhẫn nại được nữa. – Mặt thầy N'Trang Long đột nhiên danh lại – Cái báo động kể bỗng nhiên run lập cập và xẹt lửa tùm lum cho thấy chúng sắp sửa làm một cái gì đó. Cái gì đó chắc chắn là rất bất lợi cho con.

Đột nhiên Nguyên cảm thấy như không thở được nữa. Không khí trong phòng bị nén chặt dưới nỗi sợ hãi khiến ngực nó bỗng nặng như đeo chì. Nó trở mắt ra nhìn thầy N'Trang Long, cổ họng thật lớn nhưng giọng lại hình như không có chút hơi nào:

- Vậy tụi con phải làm sao hờ thầy?

- Ồ, thầy phải nghĩ cách cứu tụi con chứ! – Kăply khiếp sợ ré lên, giọng nó xằng đến mức không thể coi là tự nhiên – Hồng lẽ thầy kêu tụi con lên đây chỉ với mỗi một mục đích là làm cho tụi con sợ?

Thầy N'Trang Long trả lời hai đứa nhóc bằng cách chậm rãi bước lại ngồi vào bàn. Nguyên và Kăply giương mắt ngó theo thầy một hồi rồi cũng thất thểu quay lại ngồi xuống ghế.

- Ta không có ý định làm cho các con sợ. – Thầy N'Trang Long cất giọng khoan thai, vừa gõ gõ ngón tay lên mặt bàn như để giữ nhịp cho câu nói – Nhưng dù sao thì ta cũng không muốn các con mù tịt về những gì xảy ra chung quanh, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến các con.

Kăply vẫn chưa yên tâm hơn chút nào sau câu nói của thầy hiệu trưởng. Nó bứt rút thò tay lên đầu định dứt tóc nhưng lại sợ đau liền bỏ tay xuống, nhấp nhồm hỏi:

- Hết mù tịt rồi thì tụi con làm gì nữa hả thầy?

Thầy N'Trang Long lim dim mắt:

- Tụi con phải tìm cách đến ngay núi Lưng Chùng. Nói chung là càng sớm càng tốt. Khi đã ăn được quả táo vàng ở đó rồi, bọn sứ giả dưới trướng Bastu sẽ không còn quá đáng sợ với các con nữa.

- Nhưng hồng có ai biết núi Lưng Chùng ở đâu hết thầy ơi! – Kăply kêu lên lo lắng.

- Núi Lưng Chùng hả? Núi Lưng Chùng bao giờ cũng ở... lưng chùng, K’Brét à.

Thầy N’Trang Long mỉm cười nói và đứng lên:

- Cứ như vậy nha, các con.

Biết cuộc trò chuyện đã kết thúc, mặc dù kết thúc theo cái cách tụi nó chẳng muốn chút xíu nào, Nguyên và Kăply đành phải uể oải nhắc mình lên khỏi ghế.

o O o

Trên đường đi từ văn phòng thầy hiệu trưởng trở xuống sân, những tia lửa của cái báo động kể cứ xẹt ngang xẹt dọc trong đầu Kăply. Nếu mục đích của thầy N’Trang Long bữa nay không phải là làm cho tụi nó sợ thì rõ ràng là thầy đã thất bại hoàn toàn. Từ lúc ra khỏi cửa tới giờ, Kăply luôn hải hùng với ý nghĩ là mọi nguy cơ đang rình rập từng bước chân của nó và Nguyên; ý nghĩ đó ám ảnh nó dữ dội đến mức nó suýt té mấy lần vì bước hụt cầu thang.

- Mày có nghĩ giống như tao không, Nguyên? – Kăply lên tiếng hỏi, tin rằng vừa đi vừa trò chuyện sẽ đỡ sợ hơn.

- Nghĩ chuyện gì?

- Chuyện thầy Haifai đó...

- Ờ, tao cũng ớn ổng thiệt. Nhưng tao thấy không có lý do gì để cho rằng ổng là người của trùm Bastu.

- Tao thấy ổng có vẻ lấy lòng thầy N’Trang Long. – Kăply uớ m lời – Lúc nào ổng cũng tỏ ra căm thù trùm Bastu một cách quá mức cần thiết. Rồi ngó cái cách vợ chồng ổng đối xử với thằng Tam coi. Chỉ những người ở phe bên kia mới có tính khí kỳ quặc như vậy thôi.

- Cho dù tất cả những gì mày nói đều đúng tuyệt đối thì cũng không thể kết luận ổng là người của phe Hắc Ám.

Nguyên vừa đáp vừa nhón nhắc quay đầu nhìn quanh như sợ có ai nghe lỏm cuộc trò chuyện của tụi nó.

Về cảnh giác của Nguyên cho Kăply biết là không nên bép xép một lời nào nữa về đề tài cấm kỵ này nếu không muốn kéo tai họa tới gần.

Từ lúc đó cho đến khi xuống tới sân, cả hai nín khe, lằm lũi và thận trọng đặt chân lên từng bậc thang, bụng tiếc hùi hụi là đã không theo học môn độn thổ để có thể chuẩn lẹ cho rồi.

Nguyên và Kăply phóng ra khỏi những căn nhà lợp lá to bản nằm quanh chân tháp với bộ dạng của người bị ma đuổi. Như hai mũi tên, cả hai gần như bay ngang sân trường vắng hoe.

Trong khi tụi nó định ninh đám bạn đã ra về hết và đang ngán ngẫm nghĩ đến chuyện chỉ có hai đứa lếch thếch dọc đường Brabun với nhau thì một bóng người quen quen đập vô mắt tụi nó.

Đứng tựa lưng vô cánh cổng phía tây, kế phòng học có lắp cửa kính tím, là một khối tròn tròn khoác áo chùng, cặp sách trễ xuống trên tay, vẻ như đang chờ đợi ai.

- Bolobala! – Chạy gần đến nơi, Kăply kêu lên, ngạc nhiên và mừng rỡ, trong đầu lập tức cháy lên những lời ca tụng phải nói là ngọt ngào hết biết mà con nhỏ này từng dùng không hề để sên để nói về bạn mình.

Bolobala quay lại, toét miệng ra cười, khuôn mặt bầu bĩnh của nó trông rất giống một con mèo vừa vớ được miếng cá rán:

- Chào K’Brăk. Chào K’Brêt.

Đĩ nhiên nếu Kăply không quên những gì Bolobala đã nói về Nguyên thì Nguyên lại càng không thể quên. Nó toét miệng đáp lễ:

- Chào Bolobala. Sao bạn chưa về?

- Tôi đợi hai bạn. – Đôi mày rậm của Bolobala nhướn lên – Thầy Haifai không làm gì hai bạn chứ hả?

- Ồ, không, không. Ông chỉ dắt bọn mình lên gặp thầy hiệu trưởng thôi.

Bolobala há hốc miệng:

- Hồng lẽ ông xúi thầy hiệu trưởng đuổi học hai bạn?

- Làm gì có chuyện đó. – Kăply láu táu – Thầy N’Trang Long chỉ muốn cho tụi này xem...

Nếu lúc đó Nguyên không kịp ho lên một tiếng to như sấm thì chắc nui là Kăply đã phun ra câu chuyện về cái báo động kẻ lẫn ti ti những bí mật khác rồi.

- Xem cái gì hờ K’Brêt? – Bolobala nhìn chòng chọc vào mặt Kăply khi thấy thằng này đột nhiên ngưng ngang.

- Cũng chẳng có gì quan trọng đâu, Bolobala. – Nguyên tặc tặc lưỡi, cố nói thật chậm để nghĩ cách gạt cô bạn lăm miệng – Đại khái là thầy cho tụi này xem ba cái tài liệu tham khảo vớ vẩn dành cho môn Thần chú chiến đấu. Thầy có vẻ than phiền về chuyện học hành của tụi này.

- Trời đất! – Bolobala kêu lên, giọng oan ức như chính nó bị thầy hiệu trưởng quở trách – Bạn chỉ đánh một đòn đã làm cho Baltalon tiêu tùng mà ông chưa vừa lòng sao?

- Khẽ nào, Bolobala! – Nguyên đưa một ngón tay lên miệng, mắt lăm lét ngó quanh – Bộ bạn quên những gì thầy Haifai căn dặn...

- Ông dặn kẻ ông chứ. – Bolobala cong môi lên như cổ giống một con mèo hờn dỗi – Chiến công của bạn là vinh dự của toàn trường. Tôi hoàn toàn đồng ý với Hailibato mặc dù nó là đứa tham ăn như heo. Bạn xứng đáng nhận huân chương Hiệp sĩ Lang Biang lắm đó, K’Brăk!

- Thiệt tình!

Nguyên buông thông một tiếng mà chính nó cũng không rõ là ngán ngấm hay khoái chí rồi quay mình lò dò đi ra cổng.

Ba đứa vừa đi vừa trò chuyện, dĩ nhiên là cố tránh tối đa mấy cái từ cấm kỵ mà thầy Haifai đã liệt kê, và phải nói là mặc dù làm ra vẻ không để tâm, nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt cảm phục hay nghe những lời khen ngất trời của Bolobala, Nguyên không thể không nhận thấy người nó lâng lâng như say rượu.

Cái cảm giác chuyển choáng đó chỉ mất đi khi cả ba vừa trờ ngang quán của mẹ Gian, một đồng đầu cổ ở trông thỉnh linh thò ra kêu ồm tồm và vượt lên trên cái nền âm thanh ồn ào bát nháo tạo ra bởi K’Tub, Păng Ting, Mua, Kan Tô, Tam, tiếng của Êmê vang lên lỏng lẻo đến mức dù điếc đặc Nguyễn cũng không thể nào không nghe thấy:

- Làm gì mà anh đi sát rạt nhỏ Bolobala vậy, anh K’Brăk?

Chương 2: Một Lũ Say Sưa

Nguyên không muốn tiết lộ tình trạng nguy hiểm của mình cho Bolobala biết, nhưng với đám Êmê, K'Tub, Păng Ting thì nó phun ra hết trơn ngay từ khi Êmê hỏi câu đầu tiên.

Lúc chỉ còn bốn đứa với nhau sau khi Tam, Kan Tô, Mua và Bolobala lần lượt chia tay ở những khúc quanh, chiếc mũi hếch của Êmê nóng nẩy quét qua quét lại giữa Nguyên và Kăply trông đe dọa y như một khẩu súng đã lên đạn:

- Bây giờ hai anh nói thiệt đi, khi nãy thầy Haifai dẫn hai anh đi đâu vậy?

- Ông dẫn tụi anh lên văn phòng hiệu trưởng...

Nguyên mới nói nửa chừng, Kăply bỗng bắt thần reo lên:

- A, mấy người có biết vợ chồng thầy Haifai tên thiệt là gì không?

- Là gì, anh K'Brét? – K'Tub mắt sáng trưng, mặt mày háo hức như sắp được xức một thứ kẹo ngon.

Kăply nheo mắt:

- Ông tên là Krazanh, còn bà vợ ông tên Kim. Chính tai anh nghe thầy hiệu trưởng gọi vợ chồng ông bằng những cái tên này.

- Vụ này lạ à nha! – K'Tub xuýt xoa – Xưa nay em cứ tưởng hai người chỉ xài chung mỗi cái tên Haifai thôi chứ.

Êmê có vẻ không xếp chuyện vợ chồng thầy Haifai mỗi người có một cái tên vào loại đề tài đáng quan tâm. Nó thò tay nắm tay Nguyên, sốt ruột:

- Thầy Haifai dẫn tụi anh đi gặp thầy hiệu trưởng chi vậy?

Nguyên quay đầu nhìn quanh một vòng trước khi thấp giọng:

- Thầy hiệu trưởng chỉ cho tụi anh xem cái báo động kếp.

- Báo động kếp? – Êmê nhíu mày – Là cái gì vậy?

Nguyên liếm đôi môi đột nhiên khô rang:

- Đại khái là một dụng cụ cho biết tình hình an ninh trong nhà trường...

Trước về mặt hồi hộp của tụi bạn, Nguyên lo lắng thuật lại câu chuyện xảy ra trong phòng thầy hiệu trưởng, dĩ nhiên là bằng một thứ giọng nhỏ xíu như radio sắp hết pin.

Giống y như một thứ đèn chiếu nhiều màu, câu chuyện của Nguyên thoát đầu phết lên mặt Êmê, K’Tub, Păng Ting màu xanh lè, chốc sau chuyển qua xám xịt và cuối cùng khi Nguyên dứt câu, ba bộ mặt đã thành trắng bệch như vừa nhúng trong thùng bột.

Êmê nắm tay Nguyên chặt hơn nữa, và cất giọng run run:

- Kinh khủng quá! Hay là anh và anh K’Brêt từ ngày mai trở đi đừng đến lớp nữa.

- Ồ, tụi anh ở nhà quách. – K’Tub mau mắn phụ họa – Như thằng Suku đó. Có sao đâu.

Nguyên lắc đầu:

- Nếu cần thiết phải ở nhà, thầy N’Trang Long đã dặn tụi anh rồi. Nhưng tụi anh không nghe ông nói gì về chuyện đó hết. Ông chỉ giục tụi anh đến núi Lưng Chùng thôi.

Chiếc mặt nạ màu trắng trên mặt K’Tub rơi mất khi nghe nhắc đến tên ngọn núi, thay vào đó là màu đỏ của một thứ củ cải để quá lâu ngoài nắng. Phải nói là nó nhột nhật kinh khủng khi nhớ đến lời tuyên bố bạt mạng của mình, lời tuyên bố mà ngay lúc vừa thốt ra nó đã biết chắc là lời hứa lèo khi chính nó cũng không biết núi Lưng Chùng ở đâu và làm cách sao mà dẫn xác đến đó.

Êmê thờ dài, giọng xa xăm, bất lực:

- Núi Lưng Chùng...

- Thầy N’Trang Long nói nếu tụi anh mà nuốt được quả táo vàng ở núi Lưng Chùng vô bụng rồi thì chẳng sợ cóc gì mấy tên sứ giả của... của... phe bên kia hết. – Kăply hùng hô làm một tràng nhưng đến phút chót, khi chuẩn bị phun ra những từ mà cả thầy Haifai lẫn thầy N’Trang Long đều cấm học trò nhắc tới, nó bỗng chột dạ nói trở đi.

Chỉ có con nhỏ Păng Ting là tỉnh queo:

- Bà em báo một quả táo vàng ở núi Lưng Chùng có thể giúp một phù thủy bình thường có năng lượng pháp thuật xấp xỉ với các sứ giả của trùm Bastu. Riêng khả năng tiếp nhận pháp thuật ở trình độ cao thì tăng gấp mười lần.

“Phục hồi trí nhớ nữa!”. K’Tub nghĩ trong bụng, cố hết sức để đừng thốt ra thành tiếng. Nó cảm thấy sượng sùng nếu mở miệng nhắc tới chuyện đó trong lúc này.

- Păng Ting ơi. – Êmê kêu lên bằng giọng thâm thiết – Nhưng vấn đề là núi Lưng Chùng nằm ở đâu trên thế giới bao la này.

Păng Ting xoay mắt vào Kăply:

- Thầy hiệu trưởng kêu tội anh tới đó, hổng lẽ ông không nói cho tội anh biết núi Lung Chùng nằm ở đâu?

- Có chứ. – Kăply trả lời mà mặt xệ xuống – Ông bảo núi Lung Chùng nằm ở lưng chùng.

- Nghĩa là sao? – Păng Ting và Êmê cùng ngơ ngác buột miệng.

- Có nghĩa là hòn núi này không nằm trên mặt đất.

Kăply giải thích với một cái nhăn mặt như muốn bảo rằng thiệt sự thì nó cũng cóc hiểu thầy N’Trang Long muốn gì ở tội nó khi chỉ dẫn lấp la lấp lửng như vậy.

- Để trưa về em hỏi ba em. – K’Tub chen ngang bằng giọng điệu quả quyết đến mức có thể tin là nó đang tìm cách lập công – Em nghĩ ba em thế nào cũng biết.

K’Tub có vẻ rất tin tưởng vào ba nó hoặc ít ra thì nó cũng cố tỏ ra như vậy. Và tội bạn không có cách nào khác hơn là đành phải coi niềm tin mong manh của K’Tub như một thứ mồi lửa để nhen lên chút hy vọng ảm áp trong lòng, mặc dù trong thâm tâm đứa nào cũng dám cá mười ăn một rằng nếu pháp sư K’Tul mà biết được núi Lung Chùng ở đâu thì tội nó sẵn sàng đi đầu xuống đất nguyên cả đám.

o O o

Bữa trưa hôm nay có vẻ thịnh soạn hơn thường ngày, chưa ngồi vào bàn Kăply đã khoái chí nhận ra ngay điều đó. Bên cạnh những món ăn quen thuộc như món thịt khoanh sinh vật nguyên thủy, món xà lách trộn và các món canh đựng trong những cái đĩa bạc lớn có chân hoặc trong những cái tô làm bằng chất liệu giống như đá mã não chạm trổ cầu kỳ là hai cái khay to đựng chất ngon ngon một thứ ngó từa tựa như mì sợi.

Nhưng sự hớn hờ của Kăply lập tức tắt ngóm khi nó vừa đặt mông xuống ghế đã giật bắn người khi cả đám mì sợi đột ngột vươn lên khỏi chiếc khay và uốn éo như một bầy rắn con.

- Úy! Cái gì vậy?

Kăply ngã người ra sau, ré lên hoảng hốt. Cùng lúc, tiếng thẳng Nguyên thét be be bên cạnh khiến cả bàn ăn bỗng chốc nào loạn như thể có một xác chết dưới gầm bàn.

- Cả pha lê đó.

Kăply hơi tỉnh hồn một chút khi nghe tiếng thẳng Đam Pao vừa cười khúc khích vừa thì thầm sau lưng.

- Trời đất, cả pha lê mà anh không biết hả? – K’Tub trợn mắt lên nhìn Kăply nhưng ngay lập tức nó thu lại vẻ sừng sốt, lăm bằm – Ồ, mà quên nữa.

K’Tub chọc chọc cái nĩa vào bọn cả pha lê đang ngoe nguẩy, giảng giải:

- Cả này đắt tiền lắm đó. Bỏ cục kỳ. Tại tội nó khô phi thường. Anh nhìn kỹ đi, tội nó được nấu chín rồi, nói chung là ngừng bầy đời rồi mà vẫn nhúc nhích y như lúc còn sống. Khiếp chưa?

- Ô...ờ...

Kăply áp úng đáp trong khi cố giữ cái đầu cách bọn cá pha lê càng xa càng tốt.

Ở bên cạnh, Nguyên loay hoay gỡ một con cá pha lê đang hăm hờ quấn chặt cổ tay nó, mặt nhăn nhó vè ghê tởm.

- Ăn đi, tội con! – Bà Êmô vui vẻ cất tiếng từ đầu bàn bên kia, cạnh chỗ ngồi của pháp sư K’Tul – Hôm nay ta muốn tội con ăn ngon một tí, coi như mừng K’Brăk thoát nạn. – Ánh mắt ấm áp của bà lướt qua mặt Kăply, Êmê và K’Tub như một làn gió mùa hè – Cả các con nữa. Các con cũng không đứa nào gặp chuyện gì. Thiệt là đáng mừng.

Bài diễn văn của bà Êmô ngắn ngủn, nếu như có thể gọi đó là một bài diễn văn, nhưng rất chân thành và cảm động. Nói xong, bà vội vã gơ chiếc nĩa lên ngang mặt như chuẩn bị xúc thức ăn nhưng thực ra là để che đôi mắt đang ngân ngấn nước.

- Vậy thì ăn nha!

K’Tub cố đánh tan cái không khí ủy mị chạy quanh bàn ăn bằng cách vừa nói vừa sục cái nĩa vào đám cá pha lê lúc nhúc trước mặt, dịch nguyên một nùi ngo ngoe tọng vào miệng, nhai chớp chớp trông ngon lành hết sức.

Ông K’Tul nãy giờ vẫn rúc sau tờ Lang Biang hằng ngày, e hèm một tiếng, buông tờ báo xuống và cầm lên chiếc thìa cán dài quen thuộc.

Ông hươ hươ chiếc thìa vào khoảng không, không phải để lấy trớn đáp xuống tô canh mà để phụ họa cho lời nhận xét về tờ báo ông vừa đọc:

- Lạ thiệt đó nha! Một sự kiện chấn động như vụ Baltalon mà hồng có lấy một dòng tin nhỏ trên báo. Hồng biết mấy cha trong ban biên tập làm ăn cái kiểu gì!

Ông cúi kính chúc cái thìa đánh tồm vồ tô canh làm bắn tung lên một mớ nước, giọng bức dọc:

- Ngày mai dứt khoát phải đặt mua thêm tờ Tin nhanh N, S & D, di Êmô à.

- Nghe nói tờ đó khoải đưa ba cái tin giật gân để bán báo, có gì hay ho đâu, anh K’Tul. – Bà Êmô liếc bộ mặt cau có của ông K’Tul, cố giữ giọng thiệt dễ nghe.

- Nhưng ít ra mình cũng thu lượm được ít nhiều thông tin đằng sau những cái loa ba hoa kia. – Bộ ria con kiến của ông K’Tul cựa quậy một cách nóng nảy – Còn hơn là đối diện với bức tường câm nín của tờ Lang Biang hằng ngày.

Nguyên quay sang Êmê, ngạc nhiên hỏi:

- N, S & D là tên tắt của địa phương nào vậy?

Êmê chưa kịp đáp, thằng K’Tub đã ngửa ngáy vọt miệng, vẫn đang nhồm nhoàm một đồng cá pha lê:

- N, S & D là Nóng, Sốt và Dẻo đó anh K’Brăk.

Bà Êmô có vẻ muốn chấm dứt đề tài báo chí bằng cách đưa tay chỉ mấy cái chai lùn lùn dán nhãn hiệu Saydimi để cạnh mấy đĩa thức ăn:

- Bữa nay coi như phá lệ một bữa. Ta nghĩ các con có thể uống một chút bia.

K'Tub rình rập mấy chai Saydimi từ nãy giờ, không đợi bà Êmô nói câu thứ hai, vồ ngay lấy chai bia gần nhất, vung tay một cái, hét “bay lên” làm cái nắp chai bắn tuốt lên cành cây trên đầu, mắc kẹt luôn trên đó không chịu rơi xuống, rồi không thèm đợi Đam Pao và Chơleng đem ly ra, nó dốc ngược chai bia vô miệng, nốc ừng ực trước cái lắc đầu âu yếm của bà Êmô.

Kăply tò mò nhìn K'Tub khi thẳng này nhắc cổ chai ra khỏi miệng:

- Ngon không, K'Tub?

K'Tub liếm mép, vẻ thỏa mãn hiện rõ trên mặt:

- Tuyệt cú mèo. Bia Saydimi mà nhậu với cá pha lê thì không chê vô đâu được, anh K'Brết à.

Như để chứng minh, K'Tub kéo vào người một chai bia khác, bật nắp đánh “bụp” y như mở nắp sâm banh rồi nhét vô tay Kăply:

- Anh làm một chai đi. Em nhớ hồi trước anh và anh K'Brăk hay uống trộm thứ này lắm mà.

Từ khi ngồi vào bàn đến giờ, Kăply không hề đụng vào món cá pha lê, chỉ chăm chăm xực thịt khoanh và xà lách trộn, nhưng nó vẫn muốn thử qua một chút bia xứ Lang Biang cho biết.

Kăply thận trọng rót cái thứ nước đục ngầu trong chai ra chiếc ly thẳng Đam Pao vừa đặt xuống trước mặt rồi cũng với một sự thận trọng như thế, nó dè dặt nâng ly lên và rón rén nhúng môi vào thứ chất lỏng khả nghi đó.

Bia Saydimi có vị ngọt ngọt, chua chua y như nước trái cây lên men, nói chung cũng dễ uống. Lúc đầu Kăply còn từ từ nhấp từng ngụm một, nhưng sau khi thử được một phần ba ly, và đặc biệt là khi thấy Nguyên và Êmê đang cùng ly tung bùng bên cạnh, nó bắt chước thẳng K'Tub bung ly lên nốc một hơi hết sạch.

Bọn trẻ vừa ăn vừa uống, cười cười nói nói, âm thanh mỗi lúc một lớn, bầu không khí chẳng mấy chốc bị nung nóng lên như trong lò rèn.

Thằng K'Tub quất đến chai bia thứ ba, người đã phùng phùng và bắt đầu nhớ đến nhiệm vụ quan trọng của mình.

- Ba ơi, – nó cất giọng chưa hẳn đã lè nhè nhưng hoàn toàn không còn giống cái giọng của nó thường ngày – ba có biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu không ba?

- Núi Lưng Chùng hả? – Pháp sư K'Tul trợn mắt, suýt chút nữa đã mắc nghẹn nếu ông không kịp ho một cái và phun tung tóe nguyên một bầy cá pha lê chen chúc trong cổ – Con hỏi núi Lưng Chùng chi vậy? Hồng lẽ con định đi đến đó?

- Đến đó thì sao hả ba? – K'Tub hỏi lại bằng giọng quàu quau, rõ ràng là nó không khoái thái độ của ba nó chút nào.

Như tránh ánh mắt của thằng con, ông K'Tul nhìn vu vơ đi đâu đó phía trên đầu, tay vờ vờ ria mép:

- Ba nghĩ tốt nhất là con nên từ bỏ ý định ngông cuồng đó đi, K'Tub à.
- Sao lại ngông cuồng? – K'Tub ré lên, mặt đỏ gay, không rõ do men rượu, do tức giận hay là do cả hai – Bộ ba không muốn phục hồi trí nhớ cho anh K'Brăk và anh K'Brêt sao?
- Tất nhiên là ta muốn rồi, con trai à. – Ông K'Tul cổ bắt giọng mình dịu xuống, ông khẽ liếc K'Tub một cái rồi lại vội vã nhìn đi chỗ khác – Nhưng núi Lung Chùng không phải là nơi muốn là có thể đến được.
- Con sẽ tìm ra cách. – K'Tub bóp chặt chai Saydimi trong tay, có cảm tưởng nó chỉ quạu thêm một chút là chai bia vỡ nát – Chỉ cần ba nói cho con biết núi Lung Chùng ở đâu.
- Ôi, phải chi ta có thể biết hòn núi đó ở đâu. – Ông K'Tul thở dài, dáng người cao lóng không của ông như xẹp xuống – Thiết tình thì xưa nay ta cũng chỉ nghe nói đến nó thôi.

Ông K'Tul chép miệng và câu nói tiếp theo của ông rất giống như thay cho lời kết thúc:

- Mà ta e rằng khắp xứ Lang Biang này chẳng có người nào biết núi Lung Chùng ở đâu.

Lúc bình thường có lẽ thằng K'Tub sẽ cố bình tâm để ngắm nghĩ về điều ba nó nói. Nhưng sau khi nốc đến ba chai Saydimi, nó chỉ có thể làm được mỗi một chuyện là gằn cổ tru tréo:

- Vô lý! Thiết là vô lý hết sức!
- Ba con nói đúng đó, K'Tub à. – Bà Êmô can thiệp bằng giọng ôn tồn – Theo truyền thuyết, núi Lung Chùng là ngọn núi không tùy ý muốn cho nên ta nghĩ rằng nó không tọa lạc ở một địa điểm cố định. Đâu phải tự nhiên mà xưa nay chỉ có mỗi một Đại tiên ông Mackeno là đến được nơi đó.
- Rồi đi coi. Dù thế nào thì tụi con cũng sẽ đến được nơi đó. – K'Tub tức tối nói – Đối với anh K'Brăk và anh K'Brêt bây giờ không chỉ là chuyện phục hồi trí nhớ. Nếu không hái được mấy quả táo vàng...

K'Tub đang phun ào ào bỗng thấy hai chân đau nhói. Nó giật mình ngó xuống, thấy Nguyên một bên Kăply một bên hai đứa đồng loạt đưa chân ra đạp lên chân nó.

Nó liếc mắt qua trái qua phải, tỉnh rượu ngay lập tức khi bắt gặp cái nháy mắt kín đáo của Nguyên và Kăply. Mặc dù không hiểu tại sao hai đứa này không muốn mình nói huỵch toẹt mọi thứ trước mặt ông K'Tul và bà Êmô, K'Tub vẫn lật đật tọng thêm một nùi cá pha lê vô hòng để tự bịt miệng mình lại.

o O o

Buổi chiều, Păng Tìng mò đến phòng Nguyên và Kăply đã thấy K'Tub và Êmê ngồi túm tụm ở trong.

Nguyên ngồi tựa lưng vô thành giường, có vẻ đang phân trần đang dở một chuyện gì đó.

- Nếu ba em và đi Êmô biết thì càng tốt chứ sao, anh K'Brăk. – K'Tub vừa nói vừa cầm tay Nguyên lay lay như bắt thằng này phải trả lời ngay thắc mắc của

nó.

- Không nên, K'Tub à. – Nguyên từ tốn giải thích – Thiết sự mà nói, ba em và đi Êmô không phải là đối thủ của các sứ giả dưới trướng Bastu. Em cũng thấy rõ cách đây mấy ngày cả hai đã bị Baltalon làm cho hết nhúc nhích một cách dễ dàng như thế nào rồi. Chưa kể lần này sự việc xảy ra trong khuôn viên nhà trường, ba em và đi Êmô có muốn can thiệp cũng chẳng làm gì được. Nói tóm lại, họ biết chỉ tổ thêm lo lắng...

K'Tub dán mắt vô mặt Nguyên, miệng há hốc như nuốt từng lời, cảm thấy chuyện Nguyên và Kăply ngăn không cho mình xì tùm lum ra trong bữa ăn là chuyện quá hiển nhiên. Cả K'Tub lẫn Êmê hoàn toàn không hay biết chút gì về những hành tung khả nghi của pháp sư K'Tul và bà Êmô nên dĩ nhiên cũng không hiểu được lý do thật sự đằng sau cú đập của Nguyên và Kăply tại bàn ăn. Trong khi đó, mặc dù tin rằng pháp sư K'Tul là người đã lừa Baltalon vào trong, Nguyên và Kăply vẫn không thể bắt mình làm như không nhớ tới những gì tụi nó đã nghe thấy trong nhà kho bữa trước, vì vậy cho đến chừng nào chưa khám phá được nhiệm vụ bí mật của pháp sư K'Tul, tụi nó luôn cảm thấy mối nghi ngờ đè nặng trong lòng và ông K'Tul trong mắt tụi nó giống y chang một dấu hỏi bự chẳng.

Sự xuất hiện của Păng Ting lập tức khiến câu chuyện kết thúc nhanh hơn, nhất là khi vừa đun đầu qua khỏi cửa, Păng Ting đã bỏ bô:

- Em đã hỏi bà em rồi, anh K'Brăk. Và bà em cũng nói giống như thầy N'Trang Long. Răng núi Lung Chùng xưa nay vẫn nằm ở lưng chừng. Chán thiệt tình!

Đôi mắt Êmê chợt lóe lên:

- Tại sao mình không đi hỏi Đại tiên ông Mackeno há? Ngài đã một lần đến đó rồi, chắc chắn là ngài sẽ...

- Chẳng chắc chắn chút nào hết, chị Êmê à. – K'Tub phản ứng ngay, cứ như thể Êmê vừa cù vào nách nó – Chỉ chắc chắn mỗi một điều là Đại tiên ông Mackeno không trẻ hơn thầy N'Trang Long và Phù thủy thượng đẳng Păng Sur chút xíu nào. Mà mấy người già nói chuyện như thế nào thì chị cũng biết rồi đó. Hừm, lúc nào cũng ra vẻ ta đây bí mật đùm dề, úp úp mờ mờ. Nghe mà sôi máu!

K'Tub câu tiết làm một lèo, nó nói năng như thể Păng Ting là một thứ bàn ghế vô tri gì đó, đại khái là không biết nhột khi nghe người khác nói động đến bà mình.

Êmê nhìn K'Tub qua khóe mắt:

- Nói như em là chúng ta đành bó tay à?

K'Tub trả lời bà chị bằng cách thò tay vào túi rút ra một cái ống màu sắc lòe loẹt. Bọn nhóc nhận ngay ra đó là cái ống Siêu cảm ứng, một trong những sản phẩm đặc ý của Suku.

- Ừ, phải rồi đó! – Kăply reo lên khoái chí – Em gọi Suku tới đi.

Êmê chép miệng:

- Nhớ đừng gọi lộn con khi Chacha đó nha...

Êmê trêu chưa dứt câu, K'Tub đã chõ miệng vào cái ống hét tên thằng bạn nó ầm ỉ.

Một tiếng “bụp” vang lên làm khói xịt tứ tung và trước những cặp mắt hồi hộp của bọn trẻ, thằng Suku hiện ra, miệng cười toe toét.

Nhưng nó chưa kịp lên tiếng chào, đã lập tức ngã oách một cái, đầu động xuống nền nhà một cú quá mạnh. Cả bọn hoảng hồn xô lại, thấy một bàn chân Suku còn kẹt trong cái ống Siêu cảm ứng lúc này đã tuột khỏi tay K’Tub.

Suốt cả chục phút, Suku nằm ngửa mặt lên trần nhà, chân giãy đành đạch trong khi tụi bạn xúm lại giữ chặt cái ống cho nó cố rút chân ra.

- Thiệt tình! – K’Tub cắn nhằn khi Suku cuối cùng đã giải phóng được cái chân và đang ngồi bệt dưới sàn cúi đầu bóp lấy bóp để chỗ đau – Mà giờ cái trò khi gì thể Suku?

- Trục trặc kỹ thuật chút thôi! – Suku vẫn tiếp tục xoa nắn mấy ngón chân dưới lớp da giày, nhẩn nhó đáp – Đây là lần đầu tiên tao chui qua cái ống này mà.

- Sao lại là lần đầu tiên? – Kăply ngạc nhiên – Bộ khi chẻ ra cái ống này em không thử qua sao, Suku?

- Có chứ, anh K’Brêt. Nhưng lúc thử thì ngon lành, đến lúc làm thiệt hông hiểu sao lại vướng víu tùm lum.

Suku vừa đáp vừa lồm cồm bò dậy. Nó đảo mắt một vòng, mặt ngẩn ra:

- Ủa, bữa nay có chuyện gì mà...

Kăply cắt ngang sự ngạc nhiên của thằng oắt bằng câu hỏi huych toẹt:

- Em có biết núi Lưng Chùng ở đâu không?

- Núi Lưng Chùng á? – Đôi mắt Suku mở to như hai giọt nước nhìn qua kính lúp – Em đâu có biết. Bộ thầy N’Trang Long kêu hai anh tới đó hả?

- Ừ. – K’Tub nóng nảy chen lời – Chuyện nghiêm trọng lắm rồi, Suku. Mà phải nghĩ cách giúp anh K’Brăk và anh K’Brêt mới được.

Không đợi Suku vặn hỏi, thấy lông mày thằng này vừa nhướn lên, K’Tub đã nhanh nhẩu thuật lại câu chuyện về cái báo động kếp, giọng căng thẳng như thể chính nó chứ không phải Nguyên đang bị tay chân của trùm Bastu rình rập.

- Vậy thì phải đi ngay! – Suku nói giọng lo âu. Nó quay nhìn Nguyên và hỏi đúng cái câu hỏi sáng Păng Tìng vừa hỏi Kăply – Thầy N’Trang Long kêu tụi anh tới đó, hông lẽ ông không nói cho tụi anh biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu?

- Ông chỉ nói núi Lưng Chùng nằm lơ lửng giữa trời thôi. – K’Tub lại láu táu giành đáp – Bà của Păng Tìng cũng nói y chang như vậy. Mà nếu mày hỏi ông mày, chắc ông mày cũng hông chịu nói rõ ràng hơn, phải không Suku?

Suku như không nghe thấy K’Tub. Nó nhìn lên trần nhà, làm như bàn đồ chỉ dẫn nằm đâu trên đó, miệng lẩm bẩm:

- Lơ lửng... Lơ lửng...

Như thường lệ, khi thằng Suku bắt đầu có vẻ tung tung, tụi bạn nó đều tự giác giữ yên lặng và hau háu nhìn nó như thể chờ xem một cái đầu thứ hai sắp mọc

ra.

Trong bọn, chỉ có K'Tub là sốt ruột. Thấy Suku trầm ngâm lâu lắc, nó không dám lên tiếng nhưng cố ý thúc mạnh vào thành giường làm phát ra những tiếng động lịch kịch.

Như bị đánh thức, ánh mắt của Suku văng ra khỏi trần nhà, rớt thẳng xuống mặt Nguyên và cháy bùng lên:

- Em nghĩ ra cách rồi, anh K'Brăk. Chúng ta phải kiểm vài cây chổi bay.

- Chổi bay? – Nguyên ngẩn ngơ.

- Ừ, phải có chổi bay mới được. Nếu núi Lưng Chùng nằm lơ lửng giữa trời, mình cỡi chổi bay lòng vòng thế nào cũng gặp.

- Nhưng anh đâu có biết cỡi chổi. – Nguyên lo lắng nói.

- Em cũng đâu có biết. – Suku cười khì khì – Thằng K'Tub cũng không biết luôn. Tại nó mới học lớp Sơ cấp 2. Nhưng ở đây Păng Ting và Êmê lái chổi rất xịn. Môn bay đã được dạy rất kỹ ở lớp Trung cấp 1 rồi mà.

Kăply xì ra thắc mắc cổ nén nãy giờ:

- Nhưng ở ngoài đường anh có thấy ai đi lại bằng chổi đâu.

Suku vén mấy lọn tóc sắp chọc vào mắt, khịt khịt mũi:

- Ờ, tại dân ở đây không thích xài chổi bay. Họ khoái độn thổ hơn. Khi cần, họ độn thổ, vừa nhanh vừa kín đáo. Lại an toàn nữa. Cách đây mấy năm, hồi loại chổi Wind 95 mới ra, còn bán giá khuyến mãi, thiên hạ cỡi chổi bay rợp trời, không ngày nào là không xảy ra tai nạn. Sau khi một trăm lẻ tám người bị chột mắt, gãy mũi, què tay vẹo chân và bốn mươi sáu người chết ngắc vì bị cán chổi lụi vô mặt hoặc bị rớt thê thảm từ trên mây xuống đất, người ta đâm ngần, chẳng dám xài chổi bay nữa.

- Hơn nữa, giá một cây chổi bay đắt lắm, anh K'Brêt à. – Êmê lắc lắc mái tóc vàng, bỏ sung.

- Ờ, càng ngày càng đắt. – Suku thờ đánh thượt, mặt xệ xuống như một tay lái buồn đang lúc làm ăn thua lỗ – Hồi chổi bay được sản xuất đại trà, giá còn rẻ. Hồi đó một cây Wind 95 giá khoảng 15.000 năpken. Còn bây giờ, sức tiêu thụ giảm, giá tự nhiên cao vọt. Cây Wind XP mới ra, giá gần 100.000 năpken. Cây Wind 2000 cũng đã 80.000 năpken. Ngay cả loại chổi Wind 286 cũ xì, sứt cán gãy gong, chỉ thích hợp để quét ***** chuốt, bữa trước em đọc trên mục rao vặt của tờ Lang Biang hằng ngày, thấy lão K'Pui khủng điên nào đó cũng hết giá tới 30.000 năpken. Thiệt hết biết!

- Mày làm ơn phát biểu cho phần khởi chút đi, Suku! – K'Tub hừ giọng, đã bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn trước bảng giá Suku liệt kê – Nói như mày hồng hẽ cái chuyện chổi bay chỉ là chuyện nói cho vui!

- Yên chí đi! – Suku vui vẻ đóng đũa đôi mắt sáng – Lát nữa, tao và mày sẽ đi thuê. Cửa tiệm BAY LÊN NÀO của mụ Kibo không loại chổi nào là không có. Giá của mụ không thể nói là rẻ, nhưng dù sao cũng không vượt quá khả năng của tụi mình.

- Khả năng của máy thì đúng hơn. – K’Tub nhăn mũi – Tao đâu có đồng xu teng nào.

Suku đáp trả câu nói của K’Tub bằng một cái nhún vai rồi vội vàng nắm tay thẳng này kéo ra cửa:

- Đi!

Kăply nghệt mặt nhìn theo Suku và K’Tub. Khi hai đứa vừa khuất sau cửa phòng, như người ngủ mê vừa bừng tỉnh, nó đột ngột hét ầm, vừa hét vừa quỳnh quỳu co căng chạy theo, nhanh đến mức cái chớp của Nguyên chỉ chạm phốt vào chéo áo nó:

- Anh đi nữa!

o O o

Kibo là một mụ phù thủy dơ dáy kinh khủng. Mặt mụ giống hệt quả dưa khô, ngó nhăn nheo tàn héo hết biết, răng vàng khè như hồng bao giờ biết đến bàn chải. Chiếc áo trắng trên người mụ y như thể nhạt từ hổ rác lên, vừa ngả màu đất vừa lộn cợn những vệt đen đen tựa tựa ***** gián hay ***** chuột.

Khi Suku, K’Tub và Kăply ló đầu vào cửa tiệm BAY LÊN NÀO, mụ Kibo đang đứng quay lưng ra ngoài, bậm môi quơ chiếc chổi khắc rãnh rãnh nhãn hiệu Wind 286 quét bụi trên mấy chiếc kệ chất ngồn ngang đủ loại chổi bay.

Nghe tiếng động, mụ giật đánh thót một cái và quay phắt lại.

- À, các con trai đi đâu đây? – Nụ cười niềm nở hiện ra trên mặt mụ cùng lúc với câu hỏi – Chắc là muốn thuê vài cây chổi để đi du lịch dã ngoại phải không?

- Vâng ạ. – Suku lễ phép – Tụi con muốn thuê loại chổi nào bay cao nhất và xa nhất ấy.

Mụ Kibo vung cây chổi te tua trên tay lên trước mặt làm bọn trẻ ho sặc sụa vì bụi xộc vào mũi:

- Đây, cây này! Giá 1.000 năpken một ngày. Quá rẻ, phải không tụi con?

Thấy bọn trẻ nhăn mặt vẻ nghi ngờ, mụ lại rung rung cán chổi:

- Ngó vậy chứ xịn lắm đó. Đã được thử thách qua 10.000 giờ bay, vẫn còn cực tốt!

Mụ quay ngược cây chổi, chia cán vào tay Suku:

- Con không tin thì cứ bay thử vài vòng là biết. Ta quảng cáo như vậy là vẫn còn quá khiêm tốn đó.

Bây giờ Suku mới nhớ ra không đưa nào trong ba đứa tụi nó biết lái chổi.

- Bà cứ bay thử cho tụi con xem là được rồi. – Suku nói, cố làm ra vẻ thân nhiên.

Mụ Kibo nhún vai một cái rồi quay người đi thẳng lại chỗ cửa sau, buông gọn lỏn:

- Theo ta.

Mụ Kibo dẫn bọn trẻ chui qua hai lớp cửa trước khi lọt ra một khoảng sân lát đá rộng mênh mông ở đằng sau nhà, có vẻ là nơi để khách hàng thử chổi.

Không thèm ngó ngang gì đến bọn trẻ, mụ kẹp cây Wind 286 vào giữa hai chân, hùng dũng quát:

- Lên mau!

Cây chổi mang mụ Kibo vọt lên như pháo thăng thiên và bọn Kăply nghe rõ cái giọng đặc ý của mụ vọng xuống từ trên cao:

- Thấy chưa! Ta đã nói...

Mụ Kibo chắc còn huênh hoang thêm một chập nếu câu nói của mụ không bị tiếng “xì... xì...” phát ra từ đuôi chổi nhấn chìm.

Cây Wind 286 không ngớt phun ra thứ âm thanh của lớp xe bị thùng vừa quay vòng vòng như máy bay bị hỏng động cơ.

Trong khi mụ Kibo có vẻ như đang vật lộn bằng cả tay lẫn chân với cây chổi giữa lưng chừng trời thì Kăply, Suku và K’Tub ngóc cổ ngó lên, mặt mày tái ngắt, mắt mở trừng trừng như chờ xem chừng nào thì mụ văng ra khỏi cây chổi và té động đầu xuống đất.

Nhưng mụ Kibo đã chứng tỏ mình là tay cỡi chổi kỳ tài. Sau một hồi loay hoay, cuối cùng mụ cũng không chế được cây chổi và từ từ diu nó đáp xuống.

- Mụ này chắc vừa đề ra đã là tay bủn xỉn. – K’Tub thì thảo vào tai Suku và Kăply – Loại chổi vứt đi này mà cũng đem cho thuê.

- Mụ chi khôn vật! – Suku lầm bầm – Cho thuê ba thứ rác rưởi này, khách hàng té gãy cổ là mụ đi tù.

Vừa đặt chân xuống đất, mụ Kibo quay sang bọn trẻ, thờ hớn hển, gượng cười:

- Thiệt ra thì cây chổi này hơi tã một chút. Ta chỉ lấy các con 500 năpken một ngày thôi. Giảm giá 50% lận đó.

Suku lắc đầu, giọng dứt khoát:

- Không, tụi con không lấy cây này. Bà còn cây nào tốt hơn không?

Mụ Kibo quơ tay một cái vào khoảng không. Trong tích tắc, cây Wind 286 trong tay mụ biến mất, thay vào đó là một cây chổi khác, dài hơn với những túm lông sặc sỡ – là cây chổi mà bọn Kăply đã thấy trên kệ khi nãy.

- Cây này vậy. Wind 95. Hai ngàn năpken một ngày.

Suku nhún vai:

- Bà có loại Wind XP không?

- Tụi bay xài sang quá há. – Mụ Kibo nheo nheo mắt, không buồn gọi bọn trẻ bằng cái từ các con triu mến nữa – Wind XP giá tới 3.500 năpken một ngày lận

đó, tụi bay thuê nổi không?

Suku vỗ tay lên túi quần:

- Tụi con có tiền đủ thuê hai cây mà.

- Tụi bay còn phải đặt cọc nữa. – Mụ Kibo nhếch mép, bộ mặt của mụ lúc này trông khó ưa kinh khủng – Lấy cây Wind 286 chỉ phải đặt cọc 15.000 năpken. Nhưng muốn thuê cây Wind XP phải đặt cọc tới 50.000 năpken. Thuê hai cây vị chỉ là 100.000 năpken. Tụi bay có đủ tiền không?

Một trăm ngàn năpken là 100 vohen, ngang giá một cây Wind XP mới kít và gần bằng giá tài của một phù thủy hạng xoàng. Trước số tiền khổng lồ đó, Suku, K'Tub và Kăply không thể không đưa mắt ngó nhau.

Về bối rối của bọn trẻ không qua được mắt mụ Kibo. Mụ nhìn ba đứa nhóc như nhìn ba món đồ thiêu, bộ răng vàng khè nhe ra:

- Thế nào? Không kham nổi phải không?

- Dạ, tụi con không đủ tiền. – Suku lí nhí, mặt bắt đầu chuyển màu cà chua chín.

- Ta biết ngay mà! – Mụ Kibo hừ mũi, giọng trở nên chanh chua khủng khiếp – Vừa nhìn thấy mặt tụi bay, ta đã nghi rồi. Hừm, cây 286 quèn cũng không thuê nổi mà bày đặt đòi loại XP. Ta thiệt mắt thì giờ với tụi lôm côm này quá!

Nói xong, mụ Kibo phẩy tay một cái như xua một lũ nhặng, rồi te te bỏ vô nhà.

Mặt mày tiu ngiu, Suku, K'Tub và Kăply lẻo đẻo lê gót đi theo, cảm thấy quãng đường từ cửa sau ra tới cửa trước sao mà dài thê thảm.

- Con mụ đó đúng là chỉ giỏi làm tàng! – Suku càu nhàu khi đã đi khỏi cửa tiệm BAY LÊN NÀO một quãng.

Thái độ phách lối của mụ Kibo làm K'Tub lộn tiết nãy giờ nhưng nó cố nén. Nghe Suku cất tiếng, cơn giận của nó lập tức bùng lên.

- Đồ keo kiệt! Đồ trùn sò!

K'Tub chửi toáng, mặt đỏ gay. Như chưa đã, nó quay sang túm cổ áo Suku, giở mặt vào sát mặt thẳng này, phun ào ào:

- Cũng tại mày mà ra hết! Ai kêu mày dẫn tụi tao đến chỗ mụ phù thủy thối này hả?

- Ồ... ơ... – Suku lấp bắp, nó chỉ tay vào mặt K'Tub – Mày... mày... mới nốc bia hả?

- Tao nốc bia hay không đâu có liên quan gì đến cái câu tao đang hỏi mày! – K'Tub gầm gừ.

Suku lại hỏi, không để ý đến vẻ đặng đặng sát khí của bạn:

- Mày uống bia gì vậy?

- Bia gì kệ tao! – K’Tub cười khẩy, tay vẫn túm chặt cổ áo Suku.
- Hồi trưa tụi anh uống bia Saydimi. – Kăply mỉm cười nói.
- Saydimi thì không ăn thua! – Suku gạt tay K’Tub ra, nó nói mà mắt sáng trưng – Em nghĩ ra cách rồi, anh K’Brêt. Bây giờ chúng ta đi uống bia Concop.
- Đi uống bia? – Kăply thô lỗ mắt, rõ ràng nó nghĩ thằng Suku đang bắt đầu khùng khùng sau khi bị mụ Kibo làm cho bẽ mặt.
- Ủ, đi uống bia! – Suku vuốt vuốt cổ áo, hào hứng lặp lại – Bia Concop đang khuyến mãi. Giải đặc biệt là một cây Wind XP. Đợt này hãng Concop tung ra 5 cây tất cả. Tụi mình chỉ cần vớ được hai cây là có quyền chẳng thèm nhìn mặt mụ Kibo khó ưa kia nữa.

o O o

Mười phút sau, bọn trẻ đã ngồi chễm chệ trong tiệm CÁI CỐC VÀNG của vợ chồng lão Bebet nằm ngay ngã tư chỗ đường Chifichoreo cắt ngang đại lộ Brabun, với một két bia Concop để dưới chân và hơn một chục chai khác sắp hàng chỉnh tề trước mặt, ngay ngắn như đang chuẩn bị duyệt binh.

Kăply ngo sang K’Tub và Suku, và bắt chước hai đứa này, nó khoái chỉ xài thần chú Bay lên để nắp chai Concop bật lên lớp bốp.

Ba đứa khui một lúc chín chai, và cái việc đầu tiên của tụi nó là lật đặt mở lớp keo dán bên dưới nắp chai, hăm hờ chúm mắt dòm.

Cái việc thứ hai là cả ba cái miệng cùng thi nhau thở dài. K’Tub mặt quạu đeo, cất tiếng rủa lảm bảm:

- Chẳng ra cái ôn gì hết! Toàn là “Nắp không trúng thưởng, xin mời quý khách thử thời vận lần sau”! Rõ là lừa bịp!

Tám nắp chai trật lất, chỉ có cái nắp cuối cùng của Suku may mắn trúng được lô an ủi: một miếng giẻ dùng để lau chùi.

Suku vung tay ném cái nắp chai bắn “bộp” vào vách, bĩu môi “xì” một tiếng:

- Ai thèm lấy ba thứ vứt đi này!

Nó cáu kinh dốc bia vô cái cốc bự chẳng làm cái cốc sùi bọt xèo xèo, nước tràn cả ra ngoài bàn rồi nâng lên:

- Thôi, cụng một cái xả xui đi!

K’Tub và Kăply lập tức làm theo. Kăply ụp cái cốc trên tay vào hai cái cốc kia kêu đánh “cốp” một cái, tìm cách xoa dịu:

- Bình tĩnh đi! Biết đâu cây Wind XP đang nằm ở mấy chai bia trong két.

Bia Concop có màu đỏ nhạt, như nước dâu pha loãng, uống vô miệng có vị giống như bia Saydimi nhưng đậm đà hơn. Kăply nốc một hơi hết nửa cốc, liếm mép gât gù:

- Cũng ngon quá chứ hả?

- Ủ! – K’Tub hòa theo – Chỉ hơi đắng đắng một chút.

- Đắng mới ngon! – Kăply nói bằng giọng hứng thú, và một khi đã ra về ta đây là bọm nhậu chính hiệu nó không thể cưỡng lại được ý định nâng cốc bia uống đỡ lên, làm một hơi cạn queo trước ánh mắt thần phục của hai đứa bạn.

Suku trở mặt dòm Kăply, trằm trồ:

- Khá quá, anh K’Brêt!

Kăply đáp lại lời khen của Suku bằng cách khoái trá cầm lên chai Concop thứ hai, nheo mắt hỏi:

- Nửa chứ hả?

- Nửa chứ!

K’Tub hào hứng nói và hăm hờ nhấc chai bia trước mặt lên. Trong vòng hơn chục phút, chín chai Concop trên bàn chỉ còn lại chín cái vỏ rỗng. Lúc đầu ba ông nhóc uống vì bực dọc, vì dễ xả xui, sau đó vì vui vẻ và cuối cùng là vì ngăm thi nhau xem ai uống khỏe hơn ai và trong những cuộc thi thổ được sự tiếp sức của hơi men thể này tất nhiên quyết không đứa nào chịu thua đứa nào.

Thêm ba chai nữa, chiếc chổi XP vẫn chẳng thấy đâu, ngược lại mặt mũi bọn trẻ đã đỏ gay như ba con gà chọi.

K’Tub cúi người xuống, thò tay kéo thùng bia lại gần, giọng bắt đầu nhừ nhựa:

- Nửa... chứ... hả?

- Nửa... chứ!

Kăply cũng nhừ nhựa đáp, lưỡi quỵ lại.

Suku mắt nhắm mắt mở, chìa tay ngay thùng bia, lẽ nhè quát:

- Bay lên!

Ngay tức khắc, người nó là bay lên khỏi ghế, cứ thế bốc dần lên cao và nếu không có cái trần nhà cản lại, chẳng biết nó còn bay tới tận đâu, trong khi đó cái thùng bia vẫn nằm ỉ xì chỗ cũ.

- Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi mà, Suku. – K’Tub ngược cặp mắt đỏ kè nhìn thẳng Suku đang dính toòng teng chỗ ô cửa thông gió, lắc đầu nói – Là mày đừng có bao giờ giữ ba thứ bùa phép lôm côm của mày ra...

- Kéo tao xuống lẹ đi! – Suku nhăn nhó giục, người nó nhấp nhô và cọ sần sạt vào trần nhà như một quả bóng bay – Lãi nhài hoài!

- Được thôi! – K’Tub loạng quạng đứng dậy, huơ tay lên đầu – Lộn mèo một cái coi nào!

Như một vận động viên nhảy cầu chính hiệu, Suku đột ngột lộn bồng một cách ngoạn mục và xoay đủ bốn vòng trước khi đập một cú muống đập mò vào cạnh bàn khiến cả đồng vô chai này tung tung như muống nhào lặn xuống đất.

Chương 3: Alibaba

Hôm đó, Suku, K’Tub và Kăply bị bà Êmô giữa te tua khi cuối buổi chiều, sau một thời gian dài ngóng đến gãy cổ, Êmê sốt ruột đi lòng vòng quanh tòa lâu đài và bất ngờ phát hiện ra tụi nó đang nằm ngáy khò khò ở phía sau cổng rào, mặt mũi phờ phạc, áo quần xốc xếch và mồm đũa nào đũa nấy hơi men nồng nặc y chang ba vò rượu mở nắp.

- Thiệt hư đồn quá sức! – Bà Êmô lắc lắc đầu, chiếc mũi héch của bà khịt khịt như đánh hơi – Tụi con uống bao nhiêu bia mà người ngòm mềm oặt thế hả?

- Dạ, có một hai chai thôi, dì. – K’Tub hấp háy đôi mắt mở hoài không lên.

- Hừm, một hai chai mà biến thành những miếng giẻ rách như thế này! – Bà Êmô thờ đánh thượt một cái, lại lắc lắc đầu, giọng áy náy – Biết vậy hồi trưa ta không cho tụi con uống. Mới nhúng môi vào bia có một tý, lại lên đi uống tiếp rồi. Đúng là một lũ bợm!

Đối diện với bà Êmô, bọn Kăply trưng ra bộ mặt ủ rũ trông rất chi là hối lỗi về cái tội say sưa của mình nhưng khi bà vừa đi khuất, tụi nó hăm hờ phun ra toàn bộ sự thật với Êmê.

- Chị biết không, chị Êmê. – K’Tub nghiêng răng trèo treo – Cái mụ Kibo thiệt y chang một con quạ già. Mặt mày mụ dơ dáy như cục ***** chuột mà mụ làm tàng kinh khủng...

- Thôi, được rồi! – Êmê nóng nảy cắt ngang – Tóm lại là em có thuê được cây chổi nào không?

- Nếu được thì tụi em đã chẳng bết nè như thế này! – K’Tub quạ quạ đáp.

- Lại nói linh tinh rồi! – Êmê bĩu môi – Hai chuyện đó đâu có ăn nhập gì với nhau.

- Có đấy, Êmê. – Kăply hắng giọng, có vẻ đã bắt đầu đuổi được hơi men ra khỏi người – Tụi anh kéo vô tiệm CÁI CỐC VÀNG uống bia chi để hy vọng vớ được vài cây Wind XP thôi.

- Hăng bia Concop đang khuyến mãi chổi bay mà, chị Êmê. – Suku vội vàng giải thích rõ hơn – Nhưng anh K’Brêt, thằng K’Tub và em uống hơn một thùng Concop, rồi cuộc chi vớ được mấy miếng giẻ lau chổi thôi hà.

- Đúng là làm chuyện mò kim đáy bể! Thiệt tình! – Êmê lúc lắc mái tóc vàng và nhìn bọn Suku bằng ánh mắt thương hại như nhìn một lũ dờ hoi.

- Nhưng em kịp nghĩ lại rồi. – Làm như không trông thấy vẻ mặt của Êmê, Suku hăng hái trình bày kế hoạch – Chúng ta tất cả là sáu người, có kiếm được hai cây Wind XP cũng đâu có ngồi đủ. Sáng mai em sẽ tới chỗ lão Alibaba...

- Hay lắm, Suku. Tự nhiên tao quên mất lão này. – K’Tub vỗ tay bôm bốp, mặt rạng rỡ như thể núi Lưng Chùng mọc ngay trong nhà lão Alibaba – Thảm bay của lão chất cả chục người cũng còn rộng rãi chán.

o O o

K’Tub hào hứng là thế nhưng sáng hôm sau, nó không dám bỏ học ngang, đành phải ầm ức theo chân Êmê và Păng Ting đến trường. Rốt cuộc chỉ có Nguyên và Kăply cùng đi với Suku đến nhà lão Alibaba; phải nói là hai đứa vô cùng sung sướng khi nhớ ra ngày hôm đó không đụng nhằm giờ Thần chú chiến đấu của thầy Haifai.

Hóa ra tìm nhà lão Alibaba cũng khó ngang ngửa với tìm đường đến núi Lưng Chùng. Lão dòi nhà xoành xoạch. Cứ mỗi lần mò tới một địa chỉ mới, bọn trẻ lại thất vọng nghe hàng xóm bảo lão vừa dọn đi.

- Cái lão này mắc chứng gì vậy hả? – Suku lăm bầm khi bước ra khỏi ngôi nhà thứ tư – Làm gì mà lão cứ chạy nhăng lên thế không biết.

- Hay là chúng ta về quách! – Kăply xịu mặt, giọng rất giống van xin – Cặp giò anh muốn rụng rồi, Suku.

- Cố thêm lần nữa đi, anh K’Brêt. – Suku nói như dỗ dành, chuyện đó thiệt ngược đời khi nó nhỏ hơn Kăply tới ba tuổi – Chỉ có tấm thảm bay của lão, may ra chúng ta mới đến được núi Lưng Chùng.

Suku nói xong, vội vượt lên trước, cốt để tránh xa những lời than vãn rất dễ làm xiêu lòng của Kăply. Lần này, bọn trẻ đi xuyên qua không biết bao nhiêu là ngõ ngách và xét theo cái bát quái trận đồ quanh co khúc khuỷu mà tụi nó đang sa vào, có thể tin rằng lão Alibaba đang nợ ngập đầu và cái lỗi liên tục di chuyển chỗ ở của lão rõ ràng có một cái vẻ không thể nhầm lẫn được của một kẻ đang trốn nợ.

Cuối cùng, sau khi ngoặt phải tám lần và ngoặt trái mười hai lần, Suku, Nguyên và Kăply ngỡ ngàng nhận ra tụi nó đang đứng trước một căn nhà lụp xụp, cửa đóng kín mít và qua kẽ hở giữa các tấm ván xù xì của bức vách, có thể thấy bên trong tối om om như một hang động thời tiền sử.

- Đúng là nhà này không, Suku? – Nguyên hỏi giọng nghi ngờ – Sao anh thấy chẳng giống một cửa tiệm chút xíu nào.

- Đúng là đây rồi. – Suku vuốt tóc, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa xập xệ – Chỉ cầu trời cho lão chưa kịp dời đi nơi khác.

Kăply sốt ruột lao tới bên cánh cửa, đưa tay gõ lộc cộc.

Thoạt đầu Kăply gõ nhẹ nhẹ, nhưng mãi chẳng thấy ai ra mở cửa, nó bắt đầu nện mạnh hơn, cuối cùng không nhịn được nó nghiêng rầm động rầm rầm bằng cả hai nắm đấm.

Bọn trẻ ngạc nhiên thấy cánh cửa rung bần bật như sắp bung ra nhưng trong nhà vẫn im ru bà rù. Cứ như thể chẳng có ai ở trong.

- Hay là lại dọn đi rồi? – Nguyên nhìn Suku qua khoeo mắt, thờ đánh thượt một cái.

Mặt Suku ửng lên sau câu nói của Nguyên. Nó bước tới cạnh Kăply, bắt hai tay lên miệng làm loa, chìa vào cánh cửa, kêu lớn:

- Lão Alibaba ơi! Lão có nhà không vậy?

Tiếng kêu lờn lờn của Suku đến kẻ ngủ mê cũng phải giật mình nhảy nhồm, nhưng bên trong vẫn là một sự im lặng kéo dài. Khẽ liếc bộ mặt ngán ngẩm của hai đứa bạn, nó lại quay vào trong gân cổ gào tiếp:

- Lão Alibaba, lão mở cửa đi! Tôi là Suku đây mà.

Suku gào rất to nhưng Nguyên và Kăply vẫn nhận ra sự tuyệt vọng trong âm sắc của nó.

Đúng vào lúc bọn trẻ đã tiêu nhẵn tới gam nhẵn nại cuối cùng và chuẩn bị bỏ đi thì trong nhà bắt thần vang lên những tiếng động lịch kịch. Cả ba đứa vội vàng cầm mắt vào cánh cửa đang từ từ mở hé từng chút một, chỉ ngừng lại khi đủ rộng cho một bộ râu quai nón rậm rạp thò ra.

Lão Alibaba đưa tay chỉnh lại chiếc khăn chít ngang đầu, thờ phì:

- Đúng là Suku thật. Thế nào, ông cậu có khỏe không?

Mặt lão tươi dần lên theo câu nói.

- Lão thừa biết là cả mấy trăm năm nay ông tôi lúc nào cũng khỏe mà. – Suku cau mày đáp, nó nóng nảy phẩy tay – Lão làm gì mà nấp nấp lên lên vậy? Mở rộng cửa cho tụi tôi vào đi chứ.

Lão Alibaba mở rộng cửa ra thêm một chút nhưng vẫn án ngữ ngay chính giữa.

- Hai cậu này là...

Ánh mắt lão quét qua Nguyên và Kăply, giọng cảnh giác.

- Bạn tôi đó. – Suku xẵng giọng, có vẻ đã muốn nổi khùng lắm rồi – K’Brăk và K’Brê nhà K’Rahlan.

- Trời đất! – Lão Alibaba hét lên đầy phấn khích, miệng ngoác tới mang tai – Toàn phe ta cả. Nào, xin lỗi nhé. Mời vào, mời vào!

Vừa nói lão vừa đẩy mạnh hai cánh cửa và nép người sang một bên, nhường đường cho bọn trẻ.

Nguyên, Kăply và Suku vừa định ngồi xuống mấy chiếc ghế dơ hầy kê ngay giữa nhà, đã thấy lão Alibaba xua tay lia lịa:

- Đứng ngồi đó. Mấy cậu đi theo tôi.

Lão Alibaba dẫn bọn trẻ đi xuyên qua một hành lang tối thui, quanh quanh quẹo quẹo và dài dằng dặc, y chang con đường rối rắm dẫn vào nhà lão.

Cho tới khi đến được cái phòng khách nằm tuốt luốt ở cuối cuộc hành quân thì Kăply nhận ra là mình đã muốn khụy xuống lắm rồi.

- Chắc lão nợ nần nhiều quá nên mới dờn nhà liên tục và bây giờ chui vào cái xó này để người ta khỏi tóm lấy râu của lão phải không? – Vừa đặt người xuống ghế, Suku đã “xì” ngay một tràng, chẳng thêm nề nang gì hết.

- Cậu đừng có nghĩ oan cho tôi! – Lão Alibaba nghiêm nghị đáp, vừa nói lão vừa dè dặt liếc về phía Nguyên và Kăply – Vợ chồng pháp sư K’Rahlan – Ka

Mình mà bị phe Hắc Âm hãm hại thì tôi phải xác bác xang bang thôi.

- Làm gì lão sợ trùm Bastu dữ vậy? – Suku hừ mũi, đôi mắt sáng của nó xoáy vào mặt lão già tội nghiệp.

- Bộ cậu quên tuyên bố của hắc rồi sao? – Lão Alibaba ngoảnh cổ dòm đảo dác, giọng thấp xuống như sợ ai nghe lôm – Ngay từ hồi chủ nhân lâu đài K’Rahlan còn sống, trùm Bastu đã đe rồi. Hắc bảo cái ngày mà hắc thống trị được xứ Lang Biang thì việc đầu tiên hắc làm là tổng cái thứ dân nhập cư như tôi vô tội tập trung hết ráo.

Trong khi Nguyên và Káply tò mò ngắm khuôn mặt ngăm ngăm của lão Alibaba, thấy nó quả thật không có chút gì bà con với nước da trắng bóc của dân Lang Biang thì Suku buột ra tiếng cười khẩy:

- Hắc nói khoác vậy thôi, chứ hắc đã thống trị được xứ Lang Biang đâu.

- Ai mà biết được. – Da mặt lão Alibaba càng lúc càng rúm lại – Thế nào rồi cũng tới cái ngày đen tối đó, cậu Suku à. Vợ chồng K’Rahlan chết rồi thì ai mà chặn tay hắc chứ.

Suku định phun ra cái tên của ông nó nhưng rồi nó kềm lại được. Mackeno, Pi Năng Súp, Păng Sur thì già trẻ lớn bé gì cũng đều trọng vọng nhưng ai cũng biết rằng không thể trông mong gì ở họ. Có lúc nó định trấn an lão Alibaba bằng cách khoe khoang hai chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang đang ngồi chinh ỉnh trước mặt lão, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng dẹp bỏ ngay sự cao hứng đó. Nó biết một khi K’Brăk và K’Brêt còn chưa ăn được những quả táo vàng ở núi Lung Chùng thì nó có quảng cáo đến sùi bọt mép cũng chẳng ai tin.

Suku đưa mắt nhìn quanh, mắt tối lại như thể nó đang nghĩ căn phòng khách toen hoèn có mấy mét vuông của lão Alibaba là một thứ xó xỉnh hơi hám gì đó:

- Lão chui nhui vô cái hốc bà tó này thì khách hàng làm sao biết mà mò đến?

- Bây giờ tôi chỉ tiếp khách quen như cậu thôi, cậu Suku à. – Lão Alibaba nhún vai, giọng cam chịu – Công việc làm ăn nói chung cũng không đến nỗi bệ rạc, nhưng dĩ nhiên là không bằng hồi trước được.

Như sức nhớ ra, lão dán mắt vào mặt thẳng nhóc:

- Ủa, hôm nay cậu đến đây có việc gì vậy?

- Tui tôi muốn thuê một tấm thảm bay. Chùng một hai ngày thôi.

Lão Alibaba gật đầu:

- Được thôi. Cậu thì khỏi cần đặt cọc. – Đang nói, mày lão bỗng nhịu lại – Nhưng có ai trong ba cậu có bằng lái không?

- Bằng lái à?

- Lái chổi thì khỏi cần. Nhưng lái thảm bay nếu không có bằng, mấy cậu sẽ bị bọn phù thủy tuần tra phạt cho méo mặt đấy.

Suku lắc đầu làm cho mấy lọn tóc trước trán lăn qua lăn lại:

- Nói thiệt với lão là chưa có đứa nào trong tụi tôi học tới lớp Hướng nghiệp hết. Cho nên tụi tôi không những không có bằng lái mà ngay đến lái cũng hông biết luôn.

- Không có vấn đề gì. – Lão Alibaba khoát tay, dễ dãi – Tôi sẽ cho cậu thuê luôn tài xế. Chừng nào cậu bắt đầu khởi hành?

- Ờ, chắc là... chiều nay.

Lúc tiễn bọn trẻ ra cửa, lão Alibaba ân cần nói thêm:

- Chiều nay các cậu ở đâu, tôi sẽ kêu tài xế lái thăm tới đón.

- Khởi khỏi. – Suku rớt rít xua tay – Cảm ơn lão. Lão cứ bảo tài xế ở đây đợi, tụi tôi sẽ tự đến.

Từ khi bước vô nhà lão Alibaba cho tới lúc quay trở ra, Nguyên và Kăply tịnh không hé môi lấy một tiếng, mặc cho Suku đối đáp. Nhưng trên đường về thì Nguyên không cách gì giữ cho cái đầu bình tĩnh được nữa. Nó rít qua quai hàm nghiêng chặt:

- Thiệt là cái thứ chẳng ra gì!

- Minh phải thông cảm cho lão, anh K’Brăk à. – Suku lên tiếng phân trần – Tình cảnh của lão nói chung là rất tội nghiệp. Từ ngày ba mẹ anh bị hại, lão hoảng sợ đến nỗi bắt lũ con nghi học luôn. Lão sợ chúng đi láng cháng ngoài đường, nhờ gặp...

- Anh không nói lão Alibaba! – Nguyên quạu quọ cắt ngang lời thẳng nhóc – Anh đang nói đến trùm Bastu. Hừm, hấn dựa vô cái gì mà ngang ngược vậy chứ?

- Ờ, – Kăply cất giọng cảm khái – ngó căn nhà của lão Alibaba giống y chang cái hang chuột, thấy tội cho lão ghê.

- Tại mấy anh chưa đọc cuốn Thế giới thuộc về một người của Macketa. – Suku nói giọng rầu rầu – Cuốn này được coi là sách gối đầu giường của các lãnh tụ phe Hắc Ám. Macketa không những kêu gọi tẩy chay người ngoại quốc mà còn đưa ra nhiều đề nghị rất quái gở. Hổng biết căn cứ vào đâu, hấn khơi khơi chia thế giới ra làm hai loại: chủng tộc thượng đẳng và chủng tộc hạ đẳng. Hấn chủ trương gom hết loại người mà hấn cho là chủng tộc hạ đẳng vào một chỗ như chúng ta gom rác rưởi cho banh ta lông hết. Hấn bảo phải làm thẳng tay như vậy thì xứ Lang Biang mới còn lại toàn loại người ưu tú.

- Đúng là hấn điên rồi!

Nguyên cau mày lăm lăm, rồi như muốn cho qua phút cái đề tài tồi tệ này, nó lảng sang chuyện khác:

- Suku nè, cái lớp Hướng nghiệp em nói khi nãy là cái lớp gì vậy? Hôm trước tụi anh có nghe thầy Haifai nhắc tới một lần nhưng hông biết nó là thứ quái quỷ gì.

- Đó là lớp dành cho học sinh đã học xong lớp Cao cấp 2. Lớp Cao cấp 2 là lớp cao nhất ở trường Đămri. Nhưng trước khi tốt nghiệp ra trường, học sinh bắt buộc phải qua lớp Hướng nghiệp. Chà, lên tới lớp này là thành sinh viên rồi, oai lắm đó, anh K’Brăk. Anh và anh K’Brết rảnh rỗi đi!

- Chắc đây là lớp dạy nghề chứ gì? – Káply ra vẻ hiểu biết, thỉnh thoảng nó vẫn muốn khạc cục gạch chút xiu.

- Anh đoán đúng đó, anh K’Brét. – Suku gật đầu – Lớp Hướng nghiệp dạy đủ mọi ngành nghề. Ai muốn làm thầy lang thì học ngành y, ai muốn trở thành thầy cúng, thầy mo thì học ngành cúng tế, còn ai muốn sau này về dạy ở trường Đămri thì học sư phạm. Ngoài ra còn có các ngành lịch sử, kiến trúc, xây dựng, báo chí, luật pháp... Lớp này còn dạy cả kỹ năng lái thăm bay, gò hàn các loại vạc, sản xuất bia, làm bánh kẹo...

- Nhưng cái lớp này nằm ở đâu sao anh hồng thấy? – Nguyên cắt ngang sự liệt kê của thằng nhóc.

- Nó nằm ở cuối khu rừng thưa phía Bắc. Chẳng qua thầy N’Trang Long không muốn sinh viên lớp Hướng nghiệp bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn của bọn học trò nhóc tỳ. Ngay cả các giáo sư dạy ở lớp này cũng không phải là giáo sư trong trường mà tất cả đều là giáo sư thỉnh giảng. Toàn là nhà báo, luật gia, thầy thuốc, kiến trúc sư uy tín của xứ Lang Biang cả đấy.

Káply nhìn Suku bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Em chưa được đi học ngày nào sao có vẻ rành trường Đămri quá vậy?

Suku thân nhiên:

- Tất cả những điều đó đều có ghi trong cuốn Kỳ yếu giáo dục và cuốn Trường Đămri qua các thời kỳ. Thậm chí em còn biết thầy N’Trang Long là người duy nhất làm hiệu trưởng trường Đămri tới hai lần nữa đó.

Suku nói tới đây thì Káply không thể không tin. Hôm qua, chính tai nó nghe thầy N’Trang Long đã động đến chi tiết này, mặc dù thầy chỉ nói phớt qua với cái vẻ rất chi là lơ đãng.

Từ lúc đó cho đến khi về tới lâu đài K’Rahlan, Nguyên và Káply hầu như không đưa nào nói thêm tiếng nào nữa. Mặc dù chuyện thăm bay đã được giải quyết ổn thỏa, tụi nó vẫn chẳng thấy vui lên chút nào, ngược lại ngực cứ nặng trĩu mỗi khi nghĩ đến cuộc sống lên lút và quanh năm ngập trong sợ hãi của lão Alibaba. Hình ảnh một lão già khốn khổ rón rén hé cửa, rón rén dẫn tụi nó lún sâu vào cái hang của lão rồi rón rén trò chuyện ngay trong chính nhà mình khiến tụi nó cảm thấy một cách rõ rệt số phận của lão y chang một con giun đang bị trùn Bastu ghim chặt xuống đất, không làm sao cựa quậy được.

Nguyên càng nhận ra ngày hôm nay không phải là ngày thanh thân dành cho mình khi vừa lẻ bước về đến nhà, nó đã chạm ngay bộ mặt chậm dãi của Êmê.

- Anh nói thiệt đi, anh K’Brăk! – Êmê như rình ngay sau cổng rào, chặn Nguyên lại bằng một tràng chua như giấm – Anh đã bắt đầu thích con nhỏ Bolobala rồi phải không?

Nguyên đáp trả câu chất vấn của cô bạn bằng cách trở mặt lên, bật ra một tiếng “ơ” theo cái kiểu của người bị nhét giẻ vào miệng.

- Anh đừng có làm bộ ta đây không có gì đó nha. – Êmê gằm gừ, chiếc mũi hếch chìa ngay mặt Nguyên lúc này trông giống một khẩu súng ngắn kính khủng.

- Anh không có gì thật mà. – Nguyên nhăn nhó và thò tay dứt mạnh một sợi tóc.

Môi Êmê dài ra, nếu nó kêu cảm cạp vài tiếng thì y chang một con ngỗng:

- Không có gì sao hôm qua anh cặp kè với nó thân mật dữ vậy? Đã vậy, sáng nay con nhỏ vô duyên đó cứ xoắn lấy em hỏi tùm lum thứ về anh, còn đòi về đây chơi nữa.

- Trời đất.

Nguyên lại kêu lên và lại nhỏ thêm một cọng tóc khiến Kăply đứng cạnh thấp thòm không yên, nó sợ Êmê hoành hợc thêm vài chục câu nữa cái đầu thẳng bạn nó sẽ trở thành đối thủ xứng đáng với cái đầu loe hoe tóc của thầy Haifai mất.

- Lạ thiệt à nha. – Có tiếng cười hích hích phía sau lưng Êmê, nghe rõ là tiếng thẳng K’Tub mặc dù không ai nhận ra nó xuất hiện từ lúc nào – Hôm trước có người vô cớ hăm hè với chị Mua, bữa nay lại sừng sộ với chị Bolobala, mây rắng nhớ xem mây có làm rớt lá bùa gây gỗ nào ở quanh đây không, Suku.

- Im đi, K’Tub! – Êmê ngoảnh đầu nạt thẳng nhóc, màu đỏ trên mặt lan ra tới cổ.

- Em hiểu lầm rồi, Êmê. – Kăply mím cười nói, cổ lấy giọng êm như ru – Bolobala chỉ ngưỡng mộ K’Brăk thôi. Em cũng biết rồi đó, một người từng thoát chết dưới tay Buriăk, tiếp theo lại đánh bại Baltalon, ai mà chẳng khâm phục và lân la muốn làm quen. Thậm chí thẳng Hailibato lớp anh còn đề nghị tặng huân chương Hiệp sĩ Lang Biang cho K’Brăk nữa đó.

- Em không tin! – Êmê hét lên, ngưng một chút để ngẫm nghĩ rồi hét tiếp – Không tin, không tin, không tin!

Vừa hét Êmê vừa lúc lắc mái tóc vàng như để đánh nhịp cho tràng tru tréo mà theo Kăply thì nghe rất giống nhạc rap.

- Ở trên trường, đâu chỉ có mỗi Bolobala ái mộ anh, – Êmê dăn dôi mắt đen láy đã bắt đầu ngăn ngăn nước vào mặt Nguyên, sục sục hỏi – nhưng tại sao chỉ có con nhỏ đó là cứ lăm le sấn lại bên anh?

Nguyên lo lắng nhìn Êmê, có cảm giác chiếc áo của nhỏ bạn phồng lên sau mỗi câu hỏi, vẻ như sẵn sàng phát nổ bất cứ lúc nào. Nhưng khổ nỗi là nó cũng không biết làm sao trả lời cho trôi chảy những thắc mắc càng lúc càng hóc búa của Êmê, mặc dù nó rất muốn làm cho Êmê dịu xuống càng nhanh càng tốt.

Trong khi cả bọn phát hoảng trước bộ mặt nhão nhề nhão nhẹt của Êmê thì tiếng bà Êmô từ bên trong vọng ra cực kỳ đúng lúc, và đối với một kẻ đang ở trong tâm trạng rối bời như Nguyên thì cái giọng nói đó lọt vào tai nghe du dương không có thứ âm nhạc nào bằng:

- Vào ăn cơm đi tụi con. Làm gì cứ xớ rớ mãi ngoài đó thế.

o o o

Cho đến lúc cả sáu đứa chất lên tấm thảm bay cũ mềm nhưng nom sắc sỡ như một tấm thảm treo tường và gã Mustafa ra lệnh cho tấm thảm lao lên không khiến cả bọn bất ngờ ngã dúi vào nhau chẳng còn tâm trí đâu để đề cập tới Bolobala, và điều đó quả tình khiến Nguyên thấy cuộc sống thiệt là dễ chịu.

Gió thổi lồng lộng, mát rượi hai bên má, cảnh vật lao vùn vụt và nhanh chóng mất hút dưới tầm mắt, tất cả những chuyện đó đối với Nguyên và Kăply y như thể trong mơ. Trong một tâm trạng vừa phấn khích vừa sợ sệt, tụi nó nhào người ra mép thảm cúi đầu ngó xuống, khoái chí thấy nhà cửa, phố xá, làng mạc, núi đồi đang từ từ bề lại như vừa lãnh đủ lời nguyên Không tha thứ của Baltalon.

- Di hướng nào đây, các bạn trẻ? – Mustafa cất tiếng hỏi, lúc này đã ngồi xếp bằng ngay ở đầu tấm thảm, với cái vẻ nghiêm trang của một tài xế đang ngồi

trong buồng lái.

Suku liếc nước da ngăm đen, bộ râu quai nón và chiếc khăn chít ngang đầu của Mustafa, thấy gã y chang một phiên bản của lão Alibaba tội nghiệp.

- Ồ, chú bay về... hướng Bắc.

Suku áp ứng đáp trả, thắc mắc không biết hồi trước Đại tiên ông Mackeno đã làm cái quái gì để có thể gặp được núi Lung Chùng.

Với một tiếng rì rào khe khẽ, Mustafa đột ngột đổi hướng bay khiến tấm thảm tụt xuống một quãng y như máy bay chui vào vùng không khí loãng nhưng rồi nó nhanh chóng lấy lại độ cao và hăm hở lướt về phía trước.

Trong suốt một lúc lâu tấm thảm lặng lẽ lao đi với vẻ kiên trì đáng phục.

- Tấm thảm này ngó cũ xì mà bay êm ghê há? – Kăply tìm cách gợi chuyện gã tài xế.

- Cậu không nên đánh giá sự vật qua bề ngoài. – Gã Mustafa háng giọng, mắt vẫn nhìn tới trước, và Kăply giật mình thấy cái câu gã nói giống hệt cái câu mà thầy N’Trang Long vẫn dùng để xài xê nó.

Gã tài xế vỗ tay lên tấm thảm, nói tiếp với vẻ tự hào:

- Tôi đã lái tấm thảm này từ hồi nó mới được sản xuất. Cũng cả trăm năm rồi. Nói thiệt, trông nó cũ kỹ, thô kệch nhưng có lẽ không tấm thảm đời mới nào hơn được nó.

Gã Mustafa lướt những đầu ngón tay lên tấm thảm theo cái cách người ta vuốt ve một con mèo, giọng đã bắt đầu giống thẳng Suku lúc quảng cáo sản phẩm:

- Đây là loại thảm dùng để bay trong mọi khí hậu, mọi thời tiết. Nó có thể bay xuyên tâm bão mà chẳng hề hấn gì. Tiếc là sau này thiên hạ chuộng các loại thảm cầu kỳ, trông thì đẹp mắt nhưng chỉ cần gặp một cơn dông nhỏ là lật gong ngay.

Trong lúc Kăply trò chuyện với gã Mustafa, những đứa còn lại thấp thỏm đưa mắt nhìn quanh. Nhưng sau một hồi ngoảnh tới ngoảnh lui muốn sái cổ, bọn trẻ vô cùng thất vọng khi chẳng phát hiện ra thứ gì tựa tựa một hòn núi, ngoài những cánh chim chao liệng xa xa.

Păng Tìng ngược nhìn lên đám mây lơ lửng trên đầu:

- Có bao giờ nó ở tuốt trên kia không há?

- Ồ, đám lấm à. – Êmê quay nhìn Suku, phụ họa bằng giọng không được quả quyết lắm.

Bất gặp ánh mắt như ra lệnh của Êmê, Suku gằn cổ:

- Chú Mustafa ơi, chú cho tấm thảm bay cao lên nữa được không? Lên trên đám mây ấy.

- Chuyện nhỏ! – Mustafa đáp, không ngoảnh cổ lại – Nhưng tôi nói trước, trên đó lạnh lắm à nha.

Gần như cùng lúc với câu trả lời của gã tài xế, tấm thảm từ từ cất lên cao. Trong một lúc, Nguyên và Káply như ngợp trong một cảm giác rạo rực kỳ lạ khi cả bọn chui vào đám mây trắng xốp, mờ mờ như sương và lạnh buốt da. Đám mây dày đến mức tấm thảm cất mình cất một lúc lâu vẫn chưa ra khỏi vùng trắng đục đục đang vây phủ tầng tầng lớp lớp chung quanh. Mọi người lúc này hầu như không nhìn thấy nhau.

- Thôi, xuống đi chú Mustafa. – K’Tub run rẩy cất tiếng, răng va vào nhau lập cập – Hồng có gì trên này đâu!
- Các cô các cậu tìm thứ gì mà lên tuốt trên này vậy? – Thắc mắc của gã Mustafa vọng ra từ chỗ nào đó trong màn sương, nghe xa vắng.
- Tụi tôi đi tìm núi Lưng Chùng. – K’Tub vọt miệng nhanh đến mức chẳng đưa nào ngăn kịp.
- Quay về đi. Chẳng ai ngốc đến mức đi tìm núi Lưng Chùng bằng thảm bay.
- Sao cơ? – K’Tub ngạc nhiên.
- Muốn đến núi Lưng Chùng, chỉ có cách duy nhất là tìm cho bằng được Tam phù thủy.

Tiết lộ của Mustafa khiến bọn trẻ há hốc miệng. Điều vừa xảy ra kỳ quái đến mức ngay cả “nhà thông thái” Suku cũng không thể tin bất cứ cái tai nào của mình. Làm sao mà một gã tài xế quen như Mustafa lại có thể biết được cái điều mà cả xứ Lang Biang đều mù tịt?

Cho đến khi tấm thảm đã hạ độ cao và ra khỏi đám mây, bọn trẻ vẫn chưa ra khỏi sự sững sốt vừa ập đến mặc dù chung quanh lập tức sáng bừng lên, và tụi nó hoàn toàn có thể đọc thấy điều đó trong các bộ mặt đang ngệt ra dưới ánh nắng chói chang.

- Chú nói thật đó hả, chú Mustafa? – Suku rọi cặp mắt sáng trưng vào gã tài xế, bàng hoàng hỏi.
- Nói thật chuyện gì, cậu Suku? – Gã tài xế hỏi lại, vẫn quay lưng về phía bọn trẻ.
- Chuyện về Tam phù thủy đó. – Suku liếc đôi môi khô rang – Chú vừa nói muốn đến núi Lưng Chùng phải tìm gặp Tam phù thủy mà?

Có cả đồng vành tai vênh lên sau câu hỏi của Suku. Cả bọn như ngừng thở, mười ánh mắt hau háu dán vào người Mustafa như thể những con bạc đang chờ nhà cái giờ bắt trong trò chơi xóc đĩa.

- Khi nãy tôi có nói gì đâu, cậu Suku. – Gã Mustafa đáp, lần này thì gã xoay hẳn người lại đối diện với bọn trẻ.
- Câu trả lời của gã tài xế lạ lùng đến mức phải mất mấy giây sau ý nghĩa của câu nói mới ngấm được vào đầu Suku, và khi hiểu ra gã vừa nói gì, nó giật bắn người lên như tấm thảm vừa bốc cháy dưới móng:

- Cái gì? Mấy câu vừa rồi không phải do chú thốt ra sao?
- Tôi chỉ hỏi các cậu đi đâu mà đòi lên tuốt trên mây thôi. – Gã Mustafa ngờ ngác nói – Còn những câu đối đáp sau đó, tôi tưởng các cậu trò chuyện với nhau chứ.
- Chú không hề nói gì về núi Lưng Chùng?

- Không.

- Cũng không nói gì đến Tam phù thủy?

- Không.

- Thế ai đã nói mấy câu đó?

Suku ré lên và quay đầu nhìn quanh, thấy tụi bạn cũng đang trở mắt ra nhìn nó với vẻ hoang mang cực độ.

- Không phải chị đâu, nhóc. – Păng Ting nhăn nhó nói, có vẻ như nó đang ước ao giá mà nó đừng qua lại với bọn Tam phù thủy để khỏi bị Suku soi mói như lúc này.

Êmê lúc lắc những lọn tóc vàng:

- Trong màn sương dày đặc và ẩm ướt như vừa rồi, giọng nói bị biến đổi, rất khó nhận ra. Nhưng chị có thể khẳng định là không ai trong chúng ta nói những câu đó, Suku à.

K’Tub đột nhiên hạ giọng:

- Em có cảm tưởng giọng nói này quen quen.

Nó lăm lét đánh mắt sang Nguyên:

- Nghe giống giọng... anh K’Brăk.

- Làm sao là anh được, K’Tub. – Nguyên méo xệch miệng – Nếu là anh, chẳng việc gì anh phải lăm ra về thần bí như thế.

- Hồng lẽ gã Mustafa cố ý trêu bọn mình.

Kăply vừa thì thầm vừa liếc về phía sau. Nhưng gã tài xế rõ ràng không chú ý gì đến bọn nhóc. Lúc này, gã ngồi thẳng lưng, nhướn cao cổ và đưa tay lên che trán như đang theo dõi một vật gì ở tít đằng xa.

Kăply ngoảnh theo hướng nhìn của Mustafa, thảng thốt kêu lên:

- Chối bay! Một chiếc chối bay!

Gần như đồng thời với tiếng hô hoán của Kăply, những đứa kia cũng kịp nhìn thấy một người đang cỡi chối phóng hết tốc lực, với cái vẻ không thể nhầm được của một kẻ đang chạy trốn, chiếc áo chùng bọc gió từ xa trông như một chấm vàng nhạt lướt vun vút trong mây. Có lẽ không chiếc chối nào trên đời bay nhanh được như thế: kẻ khả nghi lấp loáng trong nắng như sao xẹt, chớp mắt đã mất hút ở cuối chân trời.

- Ai thế, chú Mustafa? – Suku chột dạ hỏi.

- Tôi không biết. Nhưng có lẽ hẳn chính là người đã thốt lên những câu nói mà chúng ta nghe được. Khi này, lợi dụng màn sương dày đặc, hẳn đã lẳng lặng bay bên cạnh chúng ta...

Như sức nghĩ ra điều gì, gã Mustafa chợt rúm người lại, mặt tái nhợt, câu nói đột ngột bị rơi mất khúc sau.

Lời phỏng đoán của Mustafa rõ ràng nặng ngang một nhát búa. Bọn trẻ như bị đóng đinh vào nỗi khiếp đảm, choáng váng nhìn nhau, quai hàm cứng như gỗ, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Bụng quặn lên, Suku cố mãi mới rặn được ba tiếng ngắn ngủn, giọng lạc đi và thiết tình thì lúc này trông nó rất giống một kẻ mắc tật cà lăm:

- Về... về... đi... thôi... ôi!

Chương 4: Bùa Êm Hình Nhân

Suku không thuê thám bay của lão Alibaba nữa. Sau khi phát giác ra tụi nó bị kẻ lạ mặt bí mật bám theo, cả bọn sợ hết vía và hoàn toàn không muốn lang thang trên không một lần nữa chút xíu nào.

Hôm qua trên đường về, gần như không ai nói với ai một câu, cứ như thể những cái lưỡi thụt đi đâu mất. Cả bọn phấp phồng ngồi túm tụm vào chính giữa tằm thắm và vật lộn một cách khổ sở với cảm giác đang bị những cặp mắt vô hình rình rập. Câu chuyện về cái báo động kể lại có dịp ngân nga trong những cái đầu vốn không cần nhớ lại những gì thấy N’Trang Long nói cũng đủ tê liệt hết chỗ nói rồi.

Gã Mustafa từ khi phát hiện ra chiếc chổi bay cho đến lúc lái tằm thắm chúí xuống khu vườn um tùm đằng sau nhà lão Alibaba (hấp tấp đến nỗi va đánh sầm vào thân cây bự nhất và bọn Suku văng tung tóe mỗi đứa một nơi), chỉ lảm rầm niệm chú hay cầu nguyện gì đó, không hề nói một tiếng nào, và hoàn toàn ngược lại với bộ dạng dềnh dàng lúc ra đi, suốt quãng đường về dài dằng dặc gã chỉ cố lảm sao rút người cho nhỏ lại và phải nói là gã làm cái chuyện đó trông thiệt là vất vả.

Kăply liếc bộ mặt mất hết thần sắc của Mustafa, thấp thòm nhủ bụng: Chắc chỉ có sứ giả của trùm Bastu mới khiến gã sợ đến sồn ra quần như vậy thôi. Có lúc Kăply định lên tiếng gan hỏi nhưng rồi nó biết có cạy miệng gã cũng chẳng nói và thực sự thì nó thấy điều đó cũng chẳng cần thiết khi thái độ chết nhát của Mustafa đã tự tố cáo tất cả những gì gã đang nghĩ trong đầu rồi.

Bây giờ nhớ lại cái lúc cả bọn lớp ngóp bò dậy sau cú ngã quá mạng và tìm mãi không thấy gã Mustafa lẫn vợ chồng con cái lão Alibaba đâu, Kăply không khỏi phì cười mặc dù không thể bảo là lòng nó đang vui sướng. Trong trí nó lúc này đang tái diễn cái cảnh thằng Suku ôm mớ tiền vàng trên tay, sục sạo khắp cái hang chuột chũi của lão Alibaba một cách vô vọng, cuối cùng đành đứng giữa nhà chửi om một hồi rồi đặt tiền lên bàn, lúi thủi ra về.

- Cười chuyện gì vậy, anh K’Brêt?

K’Tub tò mò dán mắt vào mặt Kăply, lúc này cả bọn đang ở trên đại lộ Brabun với cặp sách lủng lẳng trên tay.

- Chuyện hôm qua ấy mà.

- Chuyện hôm qua theo tao chẳng có gì đáng cười. – Nguyên nhếch mép, giờ giọng đại ca.

Kăply khề nhần mặt, nó khịt khịt mũi như thể Nguyên vừa nhét một hạt táo vào trong đó:

- Đến bây giờ tao vẫn không hiểu lúc đó đám người của lão Alibaba chui đi đâu.

- Chắc chắn là bọn họ đã dộn thổ trốn vô rừng. – Êmê tặc lưỡi.

- Diên thiết tình! – K’Tub bình luận kèm theo cái nhún vai.

- Họ không diên đâu, K’Tub. – Nguyên thờ phỉ một tiếng – Chẳng qua họ quá khiếp đảm trước thế lực của Bastu. Họ sợ sứ giả của trùm Hắc Ám bí mật bám theo Mustafa để lần ra chỗ cư ngụ của họ.

- Bộ anh tin cái tên lén lút lút lút hôm qua là người của trùm Bastu thật hả?

K’Tub giương mắt nhìn Nguyên và hỏi một câu kỳ cục đến mức Nguyên phải giương mắt chòng chọc nhìn lại nó:

- Chứ chẳng lẽ hồng phái?

Cái nhìn như xoi thùng cá gỗ của Nguyên khiến K’Tub lúng túng đưa tay gãi đầu.

- Hôm qua em cũng nghĩ như anh. – Nó bối rối đáp – Nhưng sáng nay em bỗng ngờ ngợ. Nếu là người của phe Hắc ám tại sao hắn lại bảo mình đi gặp Tam phù thủy. Anh và anh K’Brêt mà tìm ra được núi Lưng Chùng thì bọn chúng chỉ có khóc.

- Không cần phải thông thái mới biết được đó là đòn đánh lạc hướng, K’Tub à. – Păng Ting ngoay ngoay đầu trong chiếc áo chùng, nóng nảy kêu lên, bữa nay nó lại nhuộm tóc đen khiến Nguyên và Kăply cứ nhìn sững – Chị không tin Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân biết đường đến núi Lưng Chùng, thậm chí chị nghĩ chưa chắc bọn họ đã biết hòn núi đó nằm ở đâu.

Nguyên nhìn Păng Ting bằng ánh mắt tán thưởng:

- Hiện nay người của trùm Bastu đang theo mình rất sát và chắc chắn đã biết tổng ý định của tụi mình. Rõ ràng bọn chúng đang lo lắng tìm đủ mọi cách để làm mình hoang mang...

Êmê không bỏ lỡ cơ hội hòa theo Nguyên, giọng hớn hờ chưa từng thấy:

- Thấy N’Trang Long đã khẳng định thế nào anh K’Brăk và anh K’Brêt cũng tìm ra núi Lưng Chùng. Trùm Bastu có lẽ đã đánh hơi được điều này nên... nên...

Đang thao thao, Êmê đột nhiên ngắc ngứ như đang nghẹn một đồng cá pha lê trong họng khiến cả bọn ngạc nhiên ngược lên và nhận ra tụi nó đang chui qua mái che trước cổng trường.

Thằng Steng! Kăply bật kêu khỏ thẳm, nhưng sau khi đảo dác nhìn quanh nó chẳng thấy bộ mặt lấm tẩm mụn nào ở gần đó. Ủa, thế sao Êmê... Nhưng Kăply không có đủ thì giờ nói hết cái câu tự hỏi trong đầu vì ngay lúc đó nó kịp nhìn thấy cái gì đã chen ngang cổ Êmê: Tít đằng xa, Bolobala đang chạy như bay về phía tụi nó, vừa chạy vừa vung vẩy tay, và trông cái vẻ mặt tươi hơn hẳn của con nhỏ khi nhìn thấy Nguyên, Kăply không thể cưỡng được một cái liếc mắt hồi hộp về phía Êmê.

- Chào K’Brăk.

Bolobala vui vẻ kêu lớn, và cái bộ dạng mừng rỡ quá trớn của nó khiến Nguyên đỏ bừng mặt.

- Chào Bolobala.

Nguyên đáp giọng iu xiu, trong bụng ao ước phải chi người đang đứng trước mặt nó lúc này là thằng Steng quách cho rồi.

Bolobala cầm tay Nguyên lắc lắc:

- Hôm nay có giờ Thần chú chiến đấu, tôi biết thế nào bạn cũng đến mà.

Nói xong, nó toét miệng cười, khuôn mặt bầu bĩnh của nó nở ra như được những niềm vui khôn xiết.

Trong khi Êmê hằm hằm dán mắt vào bàn tay Bolobala lúc này vẫn đang nắm cứng tay Nguyên thì những đứa còn lại chăm chăm dán mắt vào mặt nó, với cái vẻ lo âu của những người đang rình một quả mìn vừa bị châm ngòi.

Bolobala như không nhìn thấy vẻ căng thẳng trên mặt tụi bạn, lại lắc lắc tay Nguyên và kêu lên bằng giọng hân hoan lộ liễu:

- Đi! Tụi mình vô lớp đi!

Vừa nói nó vừa kéo Nguyên về phía lớp Cao cấp 2 trong khi thằng này có vẻ như đang ra sức gù lại.

- Buông tay ra, Bolobala. – Tới nước này thì Êmê không thể tiếp tục làm ra vẻ mình là quả mìn bị thổi; nó rít lên như con ngỗng mái bị bắt mất con – Bạn không nghĩ là anh K’Brăk không thể tự mình đi đứng đó chứ?

- Ờ, ờ, mình quên! – Bolobala ngoảnh lại nhìn Êmê, buông tay Nguyên và đáp bằng cái giọng hờn hờ như muốn nói chẳng có gì đáng để làm ầm ầm lên như thế.

Về tình queo của Bolobala càng làm Êmê tức uất. Nó hít vào một hơi thật dài, như chuẩn bị phun lửa qua chiếc mũi hếch. Nhưng nó chưa kịp gầm lên thì Nguyên đã ngoái cổ lại, vẫy tay:

- Tụi anh vô lớp trước nhé.

Chỉ đợi có vậy, Kăply co cẳng lật đật chạy theo Nguyên và Bolobala. Cũng như Păng Tỉng và K’Tub, nó vô cùng nhẹ nhõm vì trận tứ chiến giữa Êmê và Bolobala đã không có cơ hội xảy ra trước khi tụi nó kịp tách làm hai nhóm.

“Chào K’Brê! Trò và trò K’Brăk dạo này vẫn khỏe chứ hả?”. Giọng nói quen thuộc của thầy Hailixiro vang lên ong óng trong đầu khiến Kăply sực nhận ra nó đang đi ngang qua lớp Cao cấp 1. Kăply ngoảnh nhìn vào trong, cố tìm xem Mua đang ở đâu nhưng nó chỉ bắt gặp gương mặt tròn quay của thầy Hailixiro đang tươi cười nhìn nó. Thầy vẫn nặng nhọc chôn khối thịt nung núc của thầy trong chiếc ghế bành với tấm áo chùng đỏ quần quanh người, cái hình ảnh mà Kăply có cảm giác suốt cả ngàn năm nữa chắc cũng không thay đổi. Chỉ có chiếc đầu hói của thầy là Kăply không thấy đâu, chắc vì mới vào lớp nên thầy chưa kịp gỡ chiếc nón chóp ngũ vàng vốn chưa bao giờ làm thầy thấy thoải mái, nhất là nó quá chật so với chiếc đầu bự chảng của thầy.

Kăply mấp máy môi “Chào thầy”, hy vọng thầy Hailixiro đọc được sự lễ phép của nó qua cử động của đôi môi. “Ta nghĩ các trò phải rất cẩn thận trong những ngày sắp tới”. Nụ cười trên mặt thầy Hailixiro thoạt biến mất, thầy nghiêm nghị nói tiếp, vẫn bằng cái lối thần giao cách cảm mà Kăply cực kỳ ngao ngán: “Gần đây ta cảm thấy có một hiểm họa vô hình nào đó đang lơ lửng trong trường”.

Kăply nghe tim đập bình bình, hoàn toàn bất ngờ trước lời dạn dỏ của thầy Hailixiro. Như vậy, hóa ra không chỉ có thầy N’Trang Long và thầy Haifai biết được mỗi nguy hiểm đang tiềm phục trong trường.

Kăply gật gật đầu với thầy Hailixiro qua cánh cửa mở rộng, ý nói là nó và K’Brăk đã biết chuyện đó rồi. Nhưng thầy Hailixiro lại hiểu cái cử chỉ của Kăply theo nghĩa khác, nên giọng nói của thầy lại cất lên trong đầu Kăply, lần này không giấu vẻ hài lòng “Ta rất vui khi các trò biết nghe lời ta. Các trò phải biết là ta rất lo cho sự an nguy của các trò”. Thầy Hailixiro kết thúc cuộc đàm thoại một chiều bằng cách quay mặt xuống lớp, giải phóng Kăply ra khỏi cái lỗi trò chuyện bằng ngôn ngữ của người câm khiến nó rầu chết được.

Kăply đuổi kịp Nguyên và Bolobala chỗ cửa Cao cấp 2. Nó kêu vai bạn, hỏn hên thông báo:

- Thầy Hailixiro vừa nói chuyện với tao. Ông bảo ông cảm thấy có một mối hiểm họa đang lơ lửng đầu đó...

Nguyên đánh mắt sang Bolobala và đưa tay lên miệng “suyt” khê. Y chang radio bị mất sóng, câu nói nửa chừng của Kăply đột ngột tắt lịm. Nhưng Bolobala đã kịp cất giọng tò mò, như để chứng minh là không phải tự nhiên mà trông nó rất giống mèo:

- Thầy Hailixiro nói gì bạn thể K’Brê?

- Ờ, ờ, không có gì. – Kăply áp ứng, cố xoay chuyển ý nghĩ – Ờ, ông chỉ nói là ông rất khoái tụi này. Ông bảo nếu tụi này cảm thấy không theo kịp chương trình của lớp Cao cấp 2 thì quay về học với ông.

Bolobala bày tỏ sự ngờ vực bằng một cái nhún vai; không phải nội dung câu trả lời mà chính vẻ mặt thoát xanh thoát đỏ của Kăply khiến nó tin rằng cái điều thầy Hailixiro vừa nói chắc chắn có nội dung quan trọng hơn nhiều. Lúc đó nếu không nhắc thấy thầy Haifai đang đứng nhe nanh trước bảng và đập đập hai tay vào nhau làm phát ra những tràng lấp bốp như pháo nổ để đập tắt tiếng rì rầm dưới các dãy bàn, Bolobala đã gắng hỏi Kăply tới nơi tới chốn rồi.

Nguyên và Kăply dĩ nhiên cũng nhìn ra cơ may đó nên tụi nó nhanh nhẹn chộp lấy bằng cách lập tức vù ngay xuống chỗ ngồi, luống cuống như đang trong một cuộc tháo chạy đến nỗi cái thằng it nói nhất trên đời là Tam cũng phải tròn mắt lấp bắp:

- Ai... ai rượt tụi mày vậy?

o o o

Thoát khỏi Bolobala không có nghĩa là tránh xa được mọi rắc rối. Một lát sau, Kăply đau khổ tóm được cái triết lý đó khi đang mải ngẫm nghĩa và phân tích thầy Haifai, loay hoay đoán xem thầy có bao nhiêu phần trăm khả năng là người của trùm Bastu, hoàn toàn vứt bỏ những lời giảng ra khỏi đầu óc, thì thỉnh lình nó nghe tên mình nhảy ra khỏi mớ rặng lờm chờm của thầy:

- K’Brê, Lung, lên bảng!

Kăply giật bắn như thể nghe một phát đạn sượt qua đầu. Người chết điếng, hoàn toàn không nhận ra là mình đã di chuyển như thế nào, một lát sau Kăply thấy mình đang đứng nhấp nhồm trước đôi tai chuột của thằng Lung với nỗi hoang mang chạy nhộn nhạo trong đầu: Hồng lẽ thầy Haifai biết mình đang xem xét ông nên ông tìm cách làm cho mình khốn khổ chơi?

- Thần chú chiến đấu số 7 là thần chú Sụm bà chè. Các trò đã biết cách thực hành rồi chứ hả? – Tiếng nói ồm ồm của thầy Haifai phát ra từ đầu đó ở khoảng

giữa của chiếc mũi gãy và đôi môi đỏ chót.

- Dạ biết ạ.

Thằng Lung rống lên với vẻ hào hứng làm Kăply phải vội vàng lấp má môi theo và dĩ nhiên là không phát ra một chút xiu hơi nào.

- Vậy thì bắt đầu đi!

Thầy Haifai ra lệnh bằng giọng điệu khoái trá như thể thầy biết trước người sụm bà chè hiền nhiên là Kăply và nếu điều đó mà không xảy ra thầy sẵn sàng để cho trời sập ngay chóc xuống đầu cho rồi.

Trước hàng chục cặp mắt thô lỗ chĩa lên từ dưới lớp, Kăply và Lung đồng loạt chĩa tay vào nhau, miệng lầm bầm gần như cùng một lúc. Và cũng gần như cùng một lúc, cả hai nện móng đánh rầm xuống đất, mạnh đến mức có cảm tưởng tại nó không có mục tiêu nào to tát hơn là làm thùng quách cái nền nhà cho bõ ghét.

- Hay lắm, K’Brêt!

Nguyên không kèm được tiếng reo, cảm thấy bất ngờ một cách sung sướng khi trước đó ngó khuôn mặt đang héo đi từng phút một của Kăply, nó chắc hẳn rằng bạn mình sẽ chẳng làm được trò trống gì.

- Chẳng hay ho gì trong chuyện này hết!

Thầy Haifai giậm dứ nói. Rồi chĩa cái trán đỏ về phía Kăply thay cho ngón tay thầy khịt khịt mũi đầy đe dọa:

- Trò đứng lên đi!

Kăply vịn vịn người cổ nhỏ mông lên khỏi mặt đất nhưng hoàn toàn vô vọng, cứ như thể nó đang ngồi trên một lớp keo dính thượng hảo hạng.

- Thưa thầy... – Kăply ngược cặp mắt bất lực nhìn thầy Haifai.

Như không trông thấy cái nhìn cầu cứu của Kăply, thầy Haifai tình bơ quay cái trán đỏ sang Lung:

- Trò cũng đứng lên đi!

Khác hẳn với tình trạng của Kăply, Lung chới tay một cái là đứng dậy được ngay, gần như chẳng cần phải cố sức khiến cả lớp bật ra tiếng “Ồ” sừng sốt.

- Sao lạ vậy thầy? – Thằng Amara cất tiếng oang oang – Có phải cái mông bạn Lung trơn hơn cái mông của bạn K’Brêt không hả thầy?

Cái lối cợt nhả không đúng lúc của thằng Amara làm đôi mắt tối om om của thầy Haifai vụt lóe lên thứ ánh sáng rùng rợn nhưng chỉ thoáng qua một giây là tắt phụt ngay và đứa nào cũng biết sở dĩ thầy thỉnh linh nguội ngắt như vậy chẳng qua là do thầy chợt nhớ ra đứa học trò mất dạy này vốn là đệ tử ruột của vợ thầy.

- Tụi bay chống tui lên mà nghe nè! – Thầy Haifai cúi kinh động tay vô bâng rầm rầm; không làm gì được thằng Amara thầy có vẻ như muốn xả con giận lên đầu nguyên cả lớp – Ta đã nói khô nước miếng với tụi bay những gì từ hồi đầu năm đến giờ hả? Rằng thi là Thần chú chiến đấu không phải là thứ dễ giỡn chơi. Chẳng may có đứa khốn nạn nào đó của phe bên kia muốn ăn thịt tụi bay, tụi bay phải dùng thần chú Sụm bà chè đánh cho hấn lét mông luôn.

Thầy chi tay vô Kăply lúc này đang tiếp tục đau khổ ịn mông xuống đất:

- Tụi bay thấy chưa. Thế mới gọi là Thần chú chiến đấu. Chiến đấu cái con khi gì mà đối phương vừa ngã xuống đã bật ngay dậy như có lò xo dưới mông. Cái đó là trò con nít.

Thầy quắc mắt nhìn Kăply, thứ ánh sáng chết chóc khi nãy lại bùng lên trong hốc mắt và câu hỏi của thầy nghe rin rít như phát ra từ một chiếc cối xay:

- Vừa rồi trò đầu có xài thần chú Sụm bà chè, đúng không?

Trước mấy chục cái miệng há hốc của lũ bạn, Kăply gục đầu lí nhí:

- Dạ.

- Hừm, trò tưởng không có chuyện gì trên đời dễ hơn là qua mặt ta hả? Trò làm to rồi, K’Brêt! – Tóc trên đầu dựng ngược, thầy Haifai nắm chặt hai tay như cổ dê dùng xông vào bóp cổ tên học trò lão toét đang ngồi rúm người dưới đất – Nói thiệt với trò, thứ thần chú Té xuống mà trò vừa đem ra xài là thần chú phổ thông, thứ thần chú loại bét dành cho con nít mới biết mặc quần. Ta nghĩ ở vào địa vị một thành viên nhà K’Rahlan, lẽ ra trò nên có ý thức học hành tử tế hơn mới phải. Trò khai thiệt đi, trò học ba thứ mảnh khỏe bắt lương này từ trò Tam phải không?

Thầy Haifai nói sùi bọt mép, và khi nhắc đến tên Tam, nước miếng thầy bắt đầu văng tùm lum. Trong một lúc, Kăply bỗng thấy mình giống thằng Tam thiệt. Nó phát giác ra mình ớn thầy Haifai đến nỗi nước miếng thầy văng tá lá trên đầu trên cổ nó cũng chẳng dám lấy tay chùi và nhất là tự nhiên nó nghe mình lắp bắp bằng cái giọng của thằng Tam lúc sắp sồn ra quần:

- Thưa thầy... con không có...

- Trò về chỗ đi!

Thầy Haifai phát tay một cái, dựng Kăply dậy.

Trong khi Kăply găm đầu lê bước về chỗ, ánh mắt vẫn còn tức tối của thầy xẹt ngang xẹt dọc khắp lớp như muốn đồ đũa nào mở miệng chọc tức thầy. Và khi thấy lũ học trò im thít một cách ngoan ngoãn, thầy lại càng muốn nổi điên.

- Tụi bay đúng là một lũ ngu! – Thầy quai tay ra sau động vô tấm bảng đánh “rầm” một cái nữa, cất tiếng chửi – Thần chú Sụm bà chè và thần chú Té xuống khác nhau như mặt trời với mặt trăng mà chẳng có cái đầu bả mía nào nhận ra. Tụi bay học hành cái kiểu gì vậy hả?

Thầy ngừng lại để thở, mắng áo chùng trước ngực phồng lên xẹp xuống đầy kích động như có một con mèo đang cựa quậy ở trong. Và bọn học trò lại giật thót khi thấy thầy một lần nữa nhe nanh ra. Nhưng cả đóng cái miệng đang nín thở liền xì ra nhẹ nhõm khi nhận ra đó là giọng của vợ thầy:

- Thôi, đủ rồi, ông ơi. Tiếp tục kêu bọn nhỏ lên thực tập đi!

- Dừng rồi đó, cô! – Thằng Amara hân hoan phụ họa, cô về như cổ kèm một tiếng reo – Thầy dạy tội con không bao nhiêu mà chửi tội con quá trời, cô ơi!

- Được lắm, Amara! – Thầy Haifai chọc ngón tay đang run lên về phía thẳng nhóc nói qua hàm răng nghiêng chặt – Vậy thì trò bước lên đây đi!

Amara hùng dũng tiến lên bâng, cổ tình không nhìn thấy mối ác cảm đang hiện lồ lộ trên mặt thầy.

Ngón tay màu mè của thầy Haifai rê lòng vòng quanh các dây bàn như nòng đại liên rồi thỉnh linh chĩa ngay khuôn mặt bầu bĩnh của Bolobala:

- Trò!

Thằng Amara giãy nảy khi thấy Bolobala bước ra khỏi chỗ ngồi:

- Đồi đũa khác đi thầy! Đánh thắng tội con gái chẳng vinh dự gì hết, nhất là với một người sau này sẽ là một Đại phủ thủy lưng danh và là kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang...

- Im đi, Amara. – Thầy Haifai sầm mặt nạt ngang – Cái đó là bà nói chứ không phải ta nói. Trò sau này sẽ thành cái thứ gì thì kệ trò, bây giờ trò phải đấu với Bolobala đã.

Kấply chưa bao giờ nghe thầy Haifai nói với Amara bằng giọng điệu xài xể như vậy. Nó sượng rên người, cảm thấy thầy bót giống tay chân của trùm Bastu một chút.

- Ông ăn nói càng lúc càng chẳng ra làm sao. – Tiếng vợ thầy Haifai lập tức rít lên, tưởng như có một quả đạn pháo đang bay trong phòng – Cái trò nói xấu đồng nghiệp như vậy thiệt tiểu nhân hết chỗ nói. Ông có muốn tôi nhờ ông không còn một cọng tóc hay không há?

Không rõ vì chột nhận ra mình phát biểu hơi quá trớn hay vì sợ lời hăm dọa đầy bạo lực của bà vợ mà thầy Haifai nín thinh. Chỉ khi Amara và Bolobala đứng đối diện nhau, thầy mới khe khẽ nói, bằng cái giọng lí nhí y như mượn của thẳng Tam:

- Bắt đầu đi!

Cả hai cánh tay cùng nhanh nhẹn vung về phía trước, và Amara vừa nhúc nhích môi chưa kịp đọc hết câu thần chú đã bắt thần té bật ngựa ra sau, động đầu xuống đất một cái “cộp”. Phải nói ra cú té rất ngoạn mục mặc dù trông hồng giống chút xíu nào với kiểu té tét mông của người bị trúng thần chú Sụm bà chè.

Trong khi cả lớp đang trở mắt lên chưa hiểu điều gì vừa xảy ra thì cả hai vợ chồng thầy Haifai gần như cùng ré lên một lượt bằng thứ giọng pha trộn rất kỳ cục:

- Tam!

- Thưa thầy... con không có...

Tam run bắn. Trông nó hoảng đến mức chưa kịp đứng lên, câu nói đã run rẩy phun ra trước.

- Trò có hay không ta không cần biết. – Thầy Haifai gầm lên điên cuồng, trông thầy giận đến mức có cảm tưởng sự gắt gỏng thầy dành cho Amara một phút

trước đó chỉ đáng là cơn hắt hơi nho nhỏ và nếu như lúc này thầy có đột ngột nổi tung lên ngay giữa lớp thì cũng chẳng có ai ngạc nhiên – Ta đã nghe những lời xào trá của trò quá nhiều rồi. Tóm lại, trưa mai sau khi chùi cầu tiêu, trò phải ở lại đây đến tối để lau cho sạch hết mọi thứ từ cửa nẻo, bàn ghế cho đến sàn nhà, nhớ chưa?

- Dạ, nhớ ạ.

Kăply tò mò liếc Tam qua khoe mắt, thấy thằng này yếu ớt đáp và rũ người xuống ghế, nom mềm oặt như một thoi cao su bị hơi lửa. Dù đang buồn nẫu ruột vì mới bị thầy Haifai chửi te tua, Kăply cũng rất muốn phá ra cười. Nó nhớ lại lời nguyên bí mật vọng vào tai nó trước khi Amara té lật gọng, thậm công nhận thằng Tam đóng kịch siêu đẳng thiệt. Tam không những giỏi vờ vịt mà phải nói là cực kỳ lì lợm. Cứ nhăm giờ dạy của vợ chồng thầy Haifai mà giờ trò đều căng, trừ quái nhân Tam có lẽ không đứa học trò nào trong trường Đămri dám thử làm, dù chỉ làm thử một lần cho biết.

o o o

Trong khi lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply xảy ra đủ thứ chuyện nhăng nhit thì ở lớp Trung cấp 2 cách đó mấy căn, Êmê đang dăm dăm dán mắt lên bảng, say sưa rình từng lời giảng của thầy Đi Pri trong tiết Luyện bùa.

Lúc bình thường, Êmê chỉ thích học các môn mà tính hiếu kỳ bị kích thích dữ dội như Quái vật học hay Các loại quỷ. Nó không khoái môn Luyện bùa lắm, mặc dù gần đây cái vạc phê thái mà ông K’Tul quảng trong nhà kho thường xuyên được nó lôi ra để rang hết hòn đá này đến hòn đá khác hoặc nấu tùm lum các loại được thảo cho Nguyên lận theo người đề phòng bắt trặc.

Hôm nay cũng vậy, ngay từ đầu giờ, Êmê chẳng để tâm lắm vào bài học, nhất là từ khi con nhò Bolobala xuất hiện, thân mật với Nguyên một cách trắng trợn, sau đó lôi Nguyên và Kăply đi tuốt, tâm trí của Êmê như tan ra, những ý nghĩ trong đầu cứ đứt rời từng khúc không làm sao nối lại được.

Suốt một lúc lâu, Êmê ngồi trong lớp như ngồi giữa màn sương, thấy hình ảnh chung quanh nhòa đi, chậm chờn như ảo ảnh.

Êmê chỉ bừng tỉnh khi đập vào tai nó loáng thoáng một điều gì đó, một điều mà bằng trực giác Êmê biết là số phận đã ưu ái tặng cho nó.

Nó lúc lắc mái tóc vàng, màn sương trước mắt lập tức tan biến. Và ngay khi vừa thoát ra ngoài rìa của cơn mê, nó nghe như có một luồng điện chạy qua người khi nhận ra thầy Đi Pri đang hướng dẫn học trò cách ếm bùa bằng hình nộm.

Có thể nói chưa bao giờ Êmê chí thú nghe giảng đến thế, vừa nghe vừa sốt sắng ghi chép, cảm giác đây là bài giảng thầy Đi Pri dành riêng cho nó, ngồi viết chạy kinh hoàng trên giấy:

- Đây là loại bùa được du nhập từ xứ Mũi Lỗ. Thông thường các hình nộm được làm bằng sáp hoặc đất sét trộn lẫn với móng tay của nạn nhân, tẽ lăm cũng phải trộn cho được vài sợi tóc. Chôn hình nộm dưới gốc cây cải hương vào lúc nửa đêm. Đúng 24 tiếng đồng hồ sau, người bị ếm sẽ biến mất khỏi mặt đất...

Păng Ting ngồi bên cạnh, ngạc nhiên thấy Êmê đột nhiên biến thành đứa mê ghi chép, cái hình ảnh nó chưa từng thấy trước đây, một trạng thái báo trước Êmê nếu không sắp thành một nhà bác học thì chắc chắn là sắp điên.

- Chị Êmê...

Păng Ting kêu khê và được đáp lại bằng một cái khoát tay trông rất khùng khùng của Êmê.

Chỉ đến khi tiếng chuông tan học vang lên và thầy Di Pri cùng mái tóc bóng mượt biến mất ngoài hành lang, Êmê mới tổng mớ sách tập vào cặp, lấy tay chùi mồ hôi trán và bắt đầu bớt giồng một bệnh nhân vừa trốn ra khỏi viện tâm thần.

Păng Ting cố che giấu tâm trạng lo lắng bằng một lời bông đùa:

- Chị không định đứng đầu lớp tháng này chứ hả, chị Êmê?

Păng Ting vừa hỏi vừa nhìn sâu vào đáy mắt của Êmê, kín đáo thờ phào khi không phát hiện dấu hiệu gì khác lạ.

Nhưng Păng Ting chỉ yên tâm được chừng mười phút hay hơn một chút gì đó. Vì khi gặp đám học trò lớp Cao cấp 2 ủa ra, Êmê kéo Păng Ting chạy xô lại với một vẻ hoan hỉ rất đáng ngại. Nhìn bộ mặt tươi tỉnh của nó có cảm tưởng sáng nay chẳng có cuộc chạm trán căng thẳng nào xảy ra chỗ sân trường.

- Anh K’Brăk! Anh K’Brêt!

Êmê vui vẻ kêu, rồi trước ánh mắt sững sốt của mọi người, nó quay sang choàng vai Bolobala, một cử chỉ mà không ai nghĩ nó có thể làm, giọng niềm nở:

- Bữa nay lớp bạn học tới câu thần chú gì rồi hả?

- Thần chú Sụm bà chè.

Bolobala ngơ ngác đáp, chân như khuyu xuống, có vẻ rất muốn sụm bà chè trước sự thân mật khó tin của Êmê.

Bất chấp cái cách lũ bạn đang nhìn mình, toàn là những cái nhìn kỳ cục, Êmê tiếp tục bày tỏ tình cảm bằng cách đập đập tay lên vai Bolobala:

- Chỗ nào anh K’Brăk và K’Brêt không hiểu, bạn nhớ chỉ giùm nha.

- Dĩ nhiên rồi, Êmê à. Cái đó thì bạn khỏi cần dặn.

Vừa đáp Bolobala vừa sượng sùng đưa tay lên gỡ gỡ chỗ ngứa trên đầu, bụng bồn khoăn: Hồng lẽ bữa nay đầu mình tự nhiên có chí?

Không ai nhìn thấy Êmê đang len lén thả sợi tóc vừa bứt trộm được vào túi áo chùng, cho nên dĩ nhiên là cũng không ai hình dung được một tai họa khủng khiếp sắp sửa chụp xuống đầu Bolobala.

Ngay cả nạn nhân Bolobala cũng không ngờ vực một chút xiu nào. Nó chỉ hơi ngỡ ngàng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Êmê nhưng liền sau đó nó hân hoan đón nhận sự thân thiết bất ngờ mà Êmê mang lại với sự cảm kích của một con mèo thích được vuốt ve.

Bolobala không nhớ ra Êmê đã thả tay khỏi vai nó từ lúc nào nhưng điều đó đối với nó chẳng có gì quan trọng khi mà nó sung sướng nhận ra ngọn lửa của tình bạn thực sự tỏa ấm hơn nhiều so với một cái choàng vai.

Nhìn Êmê và Bolobala cặp kè bên nhau, cái hình ảnh mà trước đó mười phút không ai có thể tưởng tượng ra, Nguyên cảm nhận một cách rõ rệt nó đang trải qua một khoảnh khắc êm đềm kỳ lạ, cái khoảnh khắc mà nó tưởng là mình sẽ đắm chìm trong đó mãi mãi nếu không có tiếng quát giật của K’Tub động vô tai:

- Xéo đi, Steng! Báo cho mày một tin buồn là chưa có ai trong tụi tao sẵn sàng qua đời đâu!

Chương 5: Bolobala Mất Tích

Có nên triệu tập Tam phù thủy để hỏi thăm về núi Lung Chùng hay không là đề tài mà bọn nhóc lâu đài K’Rahlan và Păng Ting, Suku tranh cãi đến sùi bọt mép hầu như suốt cả buổi chiều hôm đó. Có thể thấy trừ K’Tub, tất cả những đứa còn lại, kể cả Nguyên và Kăply đều bác bỏ ý định gặp Tam phù thủy, và lý do mà phe chống đối đưa ra phải nói là có sức nặng không kém gì núi Lung Chùng, nếu thật sự một hòn núi lơ lửng giữa trời vẫn có sức nặng: “Cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa xác định được kẻ bí mật lên lút bay cạnh chiếc thảm bữa đó là ai hay thuộc phe nào. Nếu là người thân thiện không ai lại đưa ra lời khuyên theo cái cách hắc ám và cực kỳ đáng ngờ như vậy”.

Thậm chí Kăply còn đưa ra một phỏng đoán rùng rợn đến nỗi cả đám đều nổi da gà:

- Biết đâu hắc chính là kẻ tiềm phục ở trong trường.
- Không thể như thế được, anh K’Brét. – K’Tub lắc đầu quầy quậy – Theo như em biết, nếu không có nhiệm vụ đặc biệt do đích thân thầy N’Trang Long giao phó, không giáo sư nào của trường Đămri được phép đi ra ngoài.

Suku vuốt mớ tóc xanh rêu, hắng giọng:

- Khó nói lắm, K’Tub. Nếu hắc đúng là một trong những sứ giả của trùm Bastu, tao nghĩ hắc vẫn có cách đánh lừa thầy N’Trang Long.
- Nhưng nếu đúng như mày nói thì việc gì hắc phải mất công lừa bọn mình tới gặp Tam phù thủy. – K’Tub đưa tay bứt muống sứt cả tai, nóng nảy ré lên, trông nó như muốn nhảy xỏ vào Suku – Trong màn sương dày đặc như thế, hắc chỉ cần nhắc tay một cái, anh K’Brăk có mười cái mạng cũng đừng hòng giữ nổi.

Như để tránh làm cho K’Tub khích động hơn nữa, Suku quay mặt đi chỗ khác, hạ giọng làu bàu:

- Ai mà biết được cái bọn chết tiệt đó nghĩ gì trong đầu...

Trong bọn, đứa phản đối việc triệu tập Tam phù thủy quyết liệt nhất là Păng Ting, đơn giản là nó không muốn mất tiền vào một chuyện mà nó không biết chắc là có thu được lợi ích gì hay không.

- Chúng ta nên nhớ, – Păng Ting khuyến cáo bằng giọng của nhà cổ vấn việc mua bán cổ phiếu – chi phí cho một phút xuất hiện của Hắc tinh tinh hay Bạch kỳ lân là 50 năpken...

- Thôi đi, bà chị keo kiệt ơi. – K’Tub quay bộ mặt đỏ gay sang Păng Ting, kéo dài giọng như sẵn sàng châm ngòi cho một cuộc gây gỗ mới – Có cả đồng tài họa sắp rớt trúng đầu anh K’Brăk mà bà chị ở đó so đo từng đồng.

- Không phải là chuyện so đo, K'Tub à. – Păng Ting nhìn mặt như thế vừa bị K'Tub tọng cho một đồng cá pha lê vô hòng – Vấn đề là Tam phù thủy không phải là những người có khả năng đưa ra những giải đáp thông thái. Nghề của họ là đánh thuê và họ nhận tiền để đối phó với kẻ thù của thân chủ chứ không phải để chỉ ra ngọn núi nào hay con sông nào nằm ở đâu trên xứ Lang Biang.

- Chị Êmê! – Thấy mình rơi vào thế một mình chống lại cả đám, K'Tub tức tối nhảy tung tung, vừa nhảy nó vừa ngoác miệng hét om sòm – Chị ủng hộ em đi chứ. Chị là người quan tâm...

Nhưng cái giọng la làng của K'Tub bỗng tắt ngang khi nó sực nhận ra Êmê đã biến mất từ lúc nào.

Bốn cái đầu còn lại lập tức ngoảnh theo cái đầu của K'Tub.

- Chị Êmê ơi! – Păng Ting kêu lớn.

Nhưng rõ ràng Êmê đã không còn ở trong phòng.

- Lạ thật. – Nguyên cau mày – Như vậy là Êmê đã ra ngoài khá lâu rồi mà chúng ta không biết.

- Đi! – K'Tub vẫy tay, rõ ràng nó đã quên bằng cuộc tranh cãi nóng hôi hổi vừa rồi – Chúng ta đi xem chị Êmê đang làm gì.

Cả bọn kéo nhau ra cửa, men theo hành lang về phía cầu thang xoắn. Tới căn phòng cuối cùng bên tay mặt, K'Tub khoát tay ra hiệu cho cả bọn dán miệng lại.

Kấply hồi hộp nhìn K'Tub kê vai vào cửa, đến hôm nay thì nó đã biết đây là phòng của Êmê, cũng như căn phòng đối diện là phòng của K'Tub. Cánh cửa lặng lẽ nhích dần từng chút một theo đà đẩy của K'Tub và qua khe cửa mở hé, cả bọn nhìn thấy Êmê đang ngồi đằng bàn, lưng quay ra ngoài.

Êmê không phát hiện ra lũ bạn thập thò phía sau, một tay chống cằm, tay kia đang làm cái điều mà qua vai nó, tụi Suku thấy rõ là đang chậm rãi ngắt từng cánh hoa bạc hà miêu tím tím trong chiếc lọ để trước mặt.

Chỉ nhìn thoáng qua, K'Tub lập tức quay ra sau chành miệng thật rộng, nửa như muốn cười nửa như cổ nén nên trông nó giống như con ngoáo ộp, rồi từ từ đóng cửa lại.

Đến khi cả bọn quay trở lại phòng Nguyên và Kấply, K'Tub mới lẩn người trên giường, phả ra cười sặc sụa.

- Cười cái con khi! – Suku sầm mặt – Chị Êmê đang chơi trò gì kỳ cục vậy, nói cho tụi tao biết đi.

K'Tub quấy người ngồi dậy, đưa tay chùi nước mắt:

- Bối!

- Bối á? – Suku ghệt mặt ra – Theo tao biết thì môn Bối toán trong sách giáo khoa đâu có cái vụ này?

- Anh biết rồi, K'Tub! – Kấply mím cười nói, nó sực nhớ tụi nhãi làng Ke cũng rất khoái cái trò na ná như vậy – Cái này gọi là bối tình duyên. Yêu? Không

yêu? Yêu? Không yêu? Cứ thế cho đến cánh hoa cuối cùng, đừng không?

K’Tub liếc Nguyên, cổ tỏ ra nghiêm nghị nhưng tiếng hì hì vẫn phát ra từng cơn:

- Đúng hay không chỉ có anh K’Brăk mới trả lời được.

o O o

Nói cho chính xác thì Kăply chỉ đoán đúng có một phần. Lúc tụi bạn đứng ngoài cửa phòng lên quan sát nó thì thực ra Êmê đang phân vân tự hỏi: Êm? Không êm? Êm? Không êm? và suốt một hồi lâu, nó cảm thấy mệt nhoài khi phải vật lộn với những ý nghĩ trái ngược trong đầu mà vẫn không quyết định được có nên làm cho con nhò Bolobala đáng ghét kia biến mất khỏi cõi đời hay không.

Hồi trưa, vừa về đến nhà, Êmê hấp tấp chui ngay vào phòng. Liệng “xạch” cặp sách lên bàn, nó lao vào các góc ngách mò mẫm và cuối cùng với được một cây nến cháy dở dưới gầm giường tối om om. Sau khi hơi nóng cho sáp chảy ra, nó nhét sợi tóc của Bolobala vào và bắt đầu nặn hình người cho đến khi bà Êmô thò đầu vào kêu nó đi ăn cơm.

Bây giờ thì Êmê vừa thì thầm vừa hồi hộp nhìn bông hoa bạc hà miêu đang rụng dần từng cánh, bụng bắt giắc giận sôi khi nhớ đến thái độ thách thức của Bolobala hồi sáng khi con nhò xán lại bên Nguyên với cái vẻ hí hửng của con mèo thấy mỡ, chẳng coi sự có mặt của nó ra cái đỉnh gì. Nhưng có lúc, Êmê lại cảm thấy dòn trùng phạt mà nó dự định dành cho Bolobala hơi quá đáng, nhất là nó vẫn không quên con nhò này dù sao cũng từng sát cánh bên tụi nó trong cái ngày đụng độ với Baltalon.

Êmê nghĩ và nghĩ, mím môi, chau mày, véo mặt mình một cái rồi thả ra rồi véo tiếp một cái nữa, rồi thờ phỉ phỉ, vừa muồn moi tượng sáp trong ngăn bàn ra bẻ đôi và vứt quách vào thùng rác vừa không muốn tiếp tục đau đớn chứng kiến cảnh Bolobala cặp kè với Nguyên ngay trước mũi mình.

Êmê nhìn bông hoa trong lọ lúc này chỉ còn lơ thơ năm sáu cánh, tặc tặc lười. Chắc, mình sẽ làm theo lời khuyên của cánh hoa cuối cùng, rồi run rẩy ngắt tiếp, cố nghĩ cánh tay đang đưa ra không phải là tay của mình: Êm? Không êm? Êm? Không êm?

Khi cánh hoa duy nhất còn lại ứng với chữ ÊM, Êmê không tránh khỏi thẫn thờ. Nó nhìn sững cánh hoa trên tay một hồi lâu rồi bắt thần vò nát. Dù sao đó cũng là phán quyết của định mệnh! Êmê nghiêng răng tự nhủ và nặng nề úp mặt xuống bàn.

o O o

Ngày hôm sau trôi qua như mọi ngày với mọi người, và không như mọi ngày với Êmê. Mặc dù Êm bùa bằng hình nộm theo như thầy Đi Pri cho biết, chỉ có hiệu nghiệm sau 24 tiếng đồng hồ, có nghĩa là nếu như Bolobala thiệt sự biến mất theo hình nhân bằng sáp mà Êmê chôn dưới gốc cây cải hương tối hôm qua thì điều đó cũng chỉ xảy ra trong vòng gần 20 giờ nữa, Êmê vẫn cảm thấy con nhóc Bolobala đang cười cười nói nói trước mặt kia đã hầu như không còn tồn tại.

Êmê cảm thấy mình vừa gây nên một tội lỗi tày đình và ý nghĩ đó cứ làm nó day dứt suốt từ sáng đến tối, đến mức ngó bộ mặt héo úa bất thường của nó, tụi bạn không khỏi bần khoản.

- Em ồm à, Êmê? – Nguyên ngồi cạnh Êmê trong bữa ăn tối, ái ngại hỏi, không cố tách ra xa như mọi lần để tỏ sự quan tâm.

- Không.

Êmê lắc đầu đáp, liếc nhanh Nguyên một cái rồi lại gặm đầu xuống, như thể đôi giày của nó hôm nay bỗng đột ngột trở nên đầy cuốn hút.

- Em thấy chị bữa nay lạ lắm đó, chị Êmê. – K’Tub hòa theo, cố che giấu sự thắc thỏm bằng giọng bông phèng – Có vẻ như chị đang trau chuốt một vẻ đẹp tiêu tụy. Cái mốt này hơi cầu kỳ đó nha.

Êmê phì cười trước câu nói của thằng oắt, cảm thấy nhẹ người được một chút và khi Kăply cất tiếng hỏi thì đầu óc nó được dịp lãng đi:

- Hồi trưa, lúc ra về em có thấy thằng Tam đâu không, Êmê?

- Không thấy, anh K’Brê.

- Như vậy là nó lãnh đủ thiệt rồi. – Kăply nhún vai – Bữa nay chính là ngày thầy Haifai phạt nó ở lại lớp từ trưa đến tối để làm vệ sinh mà.

Vừa nói Kăply vừa cho một nĩa thịt khoanh vào miệng nhưng sức nhớ đến cái vụ chùi cầu tiêu nó lật đật quay đầu ra sau phun phèo phèo.

- Ảnh làm gì mà bị thầy Haifai ghét dữ vậy, anh K’Brê? – K’Tub háo hức hỏi, coi đó là tin giật gân đáng kể của trường Dămri.

- Nó là quái nhân mà. – Kăply nói giọng hào hứng – Mà theo anh thì nó là một quái nhân tốt. Bằng cứ là nó rất ghét thằng Amara. Cho nên nó cứ chơi cái thằng chông chảnh này lật gọng hoài. Lại chơi ngay trước mũi thầy Haifai làm sao ông không nổi điên lên cho được.

K’Tub nheo mắt:

- Nhưng em nghĩ anh Tam mà giờ trò thì thầy Haifai hông có cách gì bắt được quả tang.

- Ông cóc cần quả tang. – Kăply khề nhăn mặt khi nhớ đến vẻ hằn học của thầy Haifai khi nhìn thằng Tam – Hể trong lớp xảy ra bất cứ pha té ngã nào không rõ nguyên nhân là ông cứ lôi thằng Tam ra phạt. Cứ như thể nó phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về chuyện đi đứng của tụi học trò trong lớp.

- Thiệt là lãng xẹt. – K’Tub bình luận với giọng bất bình.

Nguyên nhắc lên cái thìa này giờ vẫn bơi trong tô canh, chùi miệng nói:

- Thằng Tam mà bị phạt thì phải nói là chẳng oan chút xíu nào. Nhưng anh sẵn sàng đồng ý với cái ý kiến cho rằng thằng Tam là một quái nhân tốt. Những nạn nhân của nó như thằng Amara hay thằng Steng lẽ ra phải động đầu xuống đất nhiều lần hơn nữa mới đáng đời.

Êmê không tham gia bàn tán. Trên cái nền rì rầm của câu chuyện về quái nhân Tam, nó lặng lẽ cắm mặt vô đĩa xà lách trộn, không phải để ăn mà để bình tĩnh sàng lọc lại mọi cảm xúc và để tự nhắc mình lát nữa phải đi ngủ cho thiệt sớm. Đi ngủ sớm thì không phải mất công trần trọc rằng nên hay không nên chạy ra gốc cây cải hương sau vườn moi cái hình nộm của Bolobala lên trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn.

o O o

Sáng nay thì có về Êmê ốm thật. Trời đã sáng bánh, tụi Nguyên, Kăply và K’Tub đã sửa soạn đầu đó xong xuôi mà nó vẫn chưa ra khỏi giường.

- Chị Êmê! – Tiếng K’Tub sốt ruột vọng vào từ ngoài cửa kèm theo tiếng gõ còm cộp – Chị làm gì ở trong mà lâu lắc vậy?

- Chị ra ngay!

Êmê mệt mỏi đáp, ngạc nhiên nghe giọng mình như vắng lại từ chốn xa xăm nào. Nó uể oải bước xuống giường, đôi chân trở nên nặng trĩu và yếu ớt.

Lúc lê bước vào phòng tắm, Êmê lại bất gặp mình do dự. Nó nửa muốn ở nhà để khỏi phải sợ hãi chứng kiến lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply đột ngột thiếu mất một học sinh, nửa muốn đến trường để tận mắt kiểm tra xem thứ bùa ếm bằng hình nộm có đúng là có tác dụng kinh hồn như thầy Đi Pri nói hay không.

Tiếng động cửa thình thình của K’Tub lại vang lên giúp Êmê dẹp bỏ mọi đắn đo qua một bên. Nó giật phắt chiếc áo choàng trên mắc áo, vội vã trông vào người.

- Thiệt tinh! – K’Tub lắc đầu khi Êmê lộ mặt ra khỏi phòng – Bữa nay chị làm sao thế, chị Êmê?

Êmê không đáp, và K’Tub cũng không cần nghe câu trả lời. Về mặt xanh xao của Êmê đã là một sự giải thích quá rõ ràng với nó.

- Hay chị nghỉ học một bữa đi.

K’Tub áy náy nói, và há hốc miệng khi thấy Êmê đáp lời nó bằng cách cắm cúi bước xuống cầu thang xoắn, tuôn thẳng ra cổng nơi Nguyên, Kăply và Păng Tìng đang mặt nhăn mày nhí vì sợ bị trễ học.

Dĩ nhiên cái hình ảnh Êmê ngồi một mình trong phòng xoắn xang bứt từng cánh hoa bạc hà miêu vẫn còn cực kỳ rõ nét trong đầu của tụi K’Tub nhưng ngó bộ mặt xám xịt của Êmê, từ lúc đó cho đến khi chui qua mái che trước cổng trường không đứa nào nỡ phun ra một lời trêu chọc, kể cả khi nguyên đám kéo ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH nườm nượp người ra kẻ vào của lão Seradion.

Thậm chí khi lọt vào bên trong sân trường, Nguyên, Kăply, K’Tub và Păng Tìng gần như đồng loạt nhắm chặt mắt lại như sợ phải nhìn thấy con nhỏ Bolobala bất thần chạy vù ra xoắn xuýt lắt Nguyên như bữa trước, vì tụi nó tin tưởng một cách chắc nụi rằng không gì có thể làm cho bệnh nhân Êmê sụm bả chề nhanh hơn bằng cách tái diễn lại cái cảnh thân mật hôm nọ.

Êmê cũng nhắm mắt lại gần như cùng lúc với các bạn, tất nhiên với một nguyên nhân phức tạp hơn nhiều vì trước khi mở mắt ra, nó vẫn không biết chắc là mình muốn hay không muốn nhìn thấy Bolobala hiện ra trước mặt.

Cho nên khi không có đứa nào giống như một con mèo khoác áo chùng phi tới, hoàn toàn ngược lại với sự hân hoan nhẹ nhõm của tụi bạn, Êmê bỗng lão đảo như người bước hụt, bụng đột nhiên thắt lại.

- Gì thế, Êmê? – Nguyên chụp cánh tay Êmê, hoảng hốt kêu lên.

- Không có gì, anh K’Brăk. Em chỉ hơi mệt chút thôi.

Êmê mấp máy môi và trước ánh mắt kinh ngạc của tụi bạn, nó bắt ngờ làm cái chuyện không mơ thấy nổi là cúi xuống gỡ tay Nguyên ra, rồi trong bộ dạng không thể lẫn lộn được của một kẻ mất hồn, nó quay gót thất thểu bỏ đi, có vẻ hoàn toàn không hay biết Păng Ting đang hấp tấp bám theo bên cạnh.

Nguyên, Kăply và K'Tub ngẩn người nhìn theo Êmê, bụng thắc mắc không hiểu con nhỏ này ăn trúng thứ chi mà hai hôm nay trông lạ lùng hết biết.

- Tại anh đó, anh K'Brăk. – K'Tub đột ngột nói.

- Tại anh á? – Nguyên nhìn thẳng oắt qua khoe mắt.

- Chứ gì nữa. – K'Tub nhún vai – Anh với chị Bolobala hôm rày cứ như hình với bóng...

- Nhưng anh với Bolobala có gì với nhau đâu. – Nguyên ré lên bằng giọng của người bị kết án oan – Em biết điều đó mà, K'Tub.

- Em biết. Nhưng chị Êmê không phải là em.

K'Tub đáp trả bằng giọng rầu rầu rồi không để Nguyên phân trần, nó cũng quay lưng bỏ đi nốt.

Nguyên thờ hắt ra như muốn tống mọi phiền não ra khỏi lồng ngực và bực bội kéo tay Kăply:

- Vô lớp đi.

Sự vắng mặt của Bolobala ở chỗ ngồi quen thuộc khiến Nguyên ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, mặc dù nó thấy cái sự mừng rỡ của nó thiệt là hèn mọn. Nhưng dù sao đi nữa, khi mà nó vẫn còn bị ám ảnh bởi nét mặt thần thờ của Êmê và trong đầu nó vẫn còn ngân nga không dứt lời trách móc của thằng K'Tub, Nguyên tin rằng Bolobala vì ốm đau hay vì bận chuyện gì đó tạm thời nghỉ học vài ngày là điều tuyệt nhất.

Bộ mặt quái dị của thầy Haifai xuất hiện chỗ cửa lớp y chang một dấu chấm hết hạ đánh “cạch” xuống những dòng nghĩ ngợi lan man trong đầu Nguyên. Nó sửa lại thế ngồi, tò mò căng mắt xem thầy Haifai có phát giác ra sự vắng mặt của Bolobala không và thầy sẽ phản ứng như thế nào với cái hiện tượng chưa từng xảy ra ở lớp Cao cấp 2 này.

Nhưng Nguyên hoàn toàn thất vọng khi thấy thầy Haifai chẳng tỏ thái độ gì khác lạ trước chuyện lớp học tự dưng thiếu mất một đứa. Thầy quét mắt một vòng khắp lớp, hơi khựng lại một chút ở chỗ ngồi của Bolobala nhưng rồi thầy nhanh chóng lướt mắt qua chỗ khác như thể vừa rồi thầy bị hoa mắt đột xuất nên không thấy gì hết.

Khó mà đoán được tâm trạng trên một gương mặt lồi lõm kỳ cục như gương mặt thầy Haifai, nhưng Nguyên có cảm giác dường như thầy hơi biến sắc khi nhìn về phía chiếc ghế trống của Bolobala, sự thay đổi nét mặt đó chỉ thoáng qua trong tích tắc nên rất khó nhận ra.

- Hôm nay chúng ta học câu Thần chú chiến đấu số 13.

Tiếng thầy Haifai vang lên và lần đầu tiên không có tiếng đập tay hay tiếng động bằng rầm rầm đi kèm, nghe lạ hoắc lạ hươ như tiếng ca sĩ hát thỏ, hồng có đàn nhạc phối âm phối khí gì ráo.

- Thầy bị sao vậy thầy? – Thằng Amara hét lớn – Hôm trước tụi con mới học tới câu thần chú số 7 mà.

- Phải rồi đó thầy. – Hailibato giờ cao cánh tay nung núc, lấu tấu phụ họa – Bữa nay học câu số 8 mới đúng chứ, thầy.

- Nếu các trò cứ khoái quyết định giùm ta thì ta nói thầy hiệu trưởng cho các trò dạy thay ta quách cho rồi. – Thầy Haifai có vẻ rất muốn gằm lên như mọi lần nhưng có thể thấy rõ là bữa nay thầy cố kềm chế. Và bọn học trò gần như đứa nào cũng dư sức đọc được sự khó chịu trên mặt thầy khi thầy cố giữ cho giọng nói đừng trượt ra ngoài rìa của sự bình tĩnh – Dạy câu số 8, số 13 hay số 25 là quyền của ta, trò nào không đồng ý với cái quyền hạn hiển nhiên đó thì giờ bàn tay nhơ nhuốc của trò lên coi!

Như mọi lần, Amara không coi lời hăm dọa của thầy Haifai ra cái quái gì hết. Nó giờ cao tay, réo om sòm:

- Cô ơi, cô! Thầy dạy lung tung chẳng đâu ra đâu hết mà cô không la thầy một trận hả cô?

- Đồ ngu! – Từ đôi môi đỏ choét của thầy Haifai, một giọng eo éo bực dọc phát ra – Bữa nay ông dạy tụi bay câu thần chú số 13 là đúng chóc rồi, la cái con khi khô!

Amara không ngờ bữa nay sự mẩu của nó phang nó một đòn quá mạng. Mặt buồn ra, nó ngo ngác nhìn quanh một vòng như cố tìm hiểu chuyện gì vừa xảy ra rồi ầm ức bụng phịch người xuống ghế trước về mặt hả hê hết chỗ nói của tụi bạn.

- Các trò chống tai nghe cho rõ nè: Thần chú số 13 có tên là thần chú Khăn quàng cổ.

Cái tên của câu thần chú làm Kăply phải nghiêng chặt răng để khỏi phá ra cười.

- Các trò đừng tưởng đây là câu thần chú giỡn chơi. – Như đoán được bọn học trò đang nghĩ gì, thầy Haifai khinh khệt mũi, quét cái trán đỏ từ phải qua trái rồi từ trái qua phải, cặp mắt sâu hoắm của thầy như đang lục lọi những khuôn mặt xem đứa nào dám phỉ ra một tiếng cười không đúng lúc – Sau này các trò sẽ phân biệt được thần chú số 13 với thần chú số 10. Thần chú số 10 là thần chú Siết cổ, nhằm đối phó với kẻ địch. Còn thần chú Khăn quàng cổ có mục đích bảo vệ căn cổ của các trò, không cho bất cứ một vật nhọn nào đâm thủng...

- Ai mà khùng đến mức đâm vô cổ mình hả thầy? – Amara vọt miệng thắc mắc, cổ tỏ ra củ dòn vừa rồi chưa đủ sức đánh quỵ nó – Nếu muốn giết mình, kẻ địch chỉ cần nện một cú vô đầu mình là xong, việc gì phải mò mẫm đâm vào cổ cho mất công.

- Bạn Amara nói đúng đó thầy. – Y Đê, một thằng nhai nhó thò ngồi sau lưng Amara, xưa nay rất ngưỡng mộ kiểu ăn nói bạt mạng của thằng này nhưng chưa lần nào dám thử bắt chước, bữa nay đánh liều hùa theo – Chợt trúng cần cổ khó hơn đập lên đầu chứ, thầy.

- Đã có thần chú số 16 là thần chú bảo vệ đầu, các trò chưa học tới mà cứ bày đặt dạy khôn...

Những tiếng ầm ĩ từ bên ngoài vọng vào cắt ngang câu nói của thầy Haifai. Như chỉ chờ có thế, bọn học trò lập tức lảng đi, mấy chục ánh mắt đều quay phát ra cửa, háo hức xem thử chuyện động trời gì đang xảy ra, và khi nhác thấy một lão phù thủy tròn ửng, mắt to mày rậm, tướng mạo dữ tợn như một con mèo thành tinh vừa đi xăm xăm vô sân vừa la hét om sòm, bọn nhóc liền nhảy rầm rầm trên ghế, dồn hết về phía cửa sổ và chen nhau thò đầu ra ngoài, những lời giáng về thần chú chiến đấu trong nháy mắt vút hết ra khỏi tâm trí.

Lúc bình thường, nếu lớp học nhốn nháo hỗn loạn chỉ bằng một nửa như thế, chắc chắn tấm bảng sau lưng thầy Haifai sẽ đau khổ tang thương với những cú động viên cuồng của thầy, tụi học trò cũng đứng hòng mà yên thân, bét nhất những đứa ngồi bàn đầu cũng sẽ phải nín thở suốt ba ngày vì bị hàng lít nước bọt

của thầy bắn không thương tiếc vô mặt.

Nhưng lúc này, ngay cả thầy Haifai cũng bị cảnh tượng hoạt náo trước mắt kéo sát ra cửa. Hai bàn tay với những chiếc móng sắc sỡ nắm chặt lại, đầu lắc lư dữ dội, thầy dán mắt chăm chăm vào lão phù thủy quây, hai chân như cố bám cứng xuống nền nhà để đừng phóng vọt ra bóp cổ kẻ gây rối.

- Con tôi đâu? Con tôi đâu?

Lão phù thủy tiếp tục sải những bước dài làm vạt áo ngắn có điểm sọc sắc sỡ bay tung, tay không ngừng vung vẩy cây gậy ngắn, cứ hết một câu lại đập cây gậy vào không khí một cái “véo”.

Thầy Hailixiro lẩn ra từ lớp Cao cấp 1 trong hình dạng một khối tròn tròn đo đo, lúi theo cả chiếc ghế bành sau lưng. Trong tình cảnh hiểm nghèo, khối thịt đồ sộ lẫn chiếc ghế bự tổ chảng dường như không hề là một gánh nặng đối với thầy. Thầy phóng chừng năm, bảy bước đã chặn được lão phù thủy mập ú, có thể nói là ngang ngửa với thầy:

- Ông bạn ơi, bình tĩnh đã nào! Có chuyện gì mà ông làm ầm ngay trong trường thế?

Lúc này hai người đã đứng đối mặt, từ xa trông như một quả cầu đỏ và một quả cầu đen đang chuẩn bị húc nhau xem quả cầu nào phát nổ trước.

- Sao? Con tôi học ở trường này cơ mà! – Lão phù thủy trợn đôi mắt to cò cò, giọng oang oang – Tôi không làm ầm lên ở đây thì làm ầm ở đâu?

- Con ông là trò nào?

- Nó là con nhỏ Bolobala. – Lão phù thủy lại rống lên, miệng sùi bọt – Bolobala lớp Cao cấp 2, thầy nghe rõ chưa? Nhưng rồi nó đi đâu mất. Có nghĩa là sáng hôm qua nó đi học nhưng đến giờ vẫn hồng thầy nó về nhà.

Thầy Hailixiro xoa xoa cái trán hói:

- Ông không nên lo lắng quá mức. Có thể cháu nó đi chơi đâu đó. Ngủ lại nhà bạn bè chẳng hạn.

Lão phù thủy lại thét lên điên cuồng:

- Không bao giờ! Không bao giờ, thầy nghe chưa!

Lão huơ tay một vòng, như muốn nói với vô số những cái đầu lúc này đã chen chúc thò ra từ tất cả các lớp học:

- Từ bé đến giờ, con tôi chưa một lần nào đi đâu mà không xin phép. Chưa một lần!

Lão động cây gậy xuống đất một cách cáu kỉnh, chẳng có vẻ gì sắp dụ con diên:

- Tôi phải làm cho ra lẽ. Nếu cần, tôi sẽ làm đơn gửi lên...

- Chào ông Boloradam.

Giọng nói trầm ấm của thầy N’Trang Long thình lình vọng tới khiến cả đồng cái đầu giật mình ngoảnh phất về phía ngọn tháp. Từ trong dãy nhà thấp cạnh chân tháp, thầy N’Trang Long tươi cười hiện ra và ung dung rào bước về phía lão Boloradam, người quần trong vạt áo chùng tím thẫm không ngừng bay phấp phới, ngó giống như thầy đang trôi giữa một đám mây màu tím.

- Ngài hiệu trưởng! – Lão Boloradam quẹo quẹo thờ ra, chống cây gậy xuống đất như để nghỉ mệt sau một hồi la lối khản cổ – Có ngài đây thiệt may quá! Ngài trả lời cho tôi biết đi! Đứa con gái của tôi...

- Ông Boloradam à. Nói thiệt là tôi có lỗi với ông quá. – Thầy N’Trang Long cất giọng áy náy, hàng ria mép nhúc nhích khe khẽ – Nhưng ông yên tâm đi. Hiện nay, trò Bolobala đang phải thực hiện một công tác quan trọng cho nhà trường.

Thầy N’Trang Long bối rối mân mê chòm râu xoắn, “e hèm” một tiếng:

- Lẽ ra tôi phải báo cho ông biết nhưng thiệt sự mà nói thì đây là một công tác cực kỳ bí mật...

- Thiệt tình! – Lão Boloradam lại nhấc cây gậy lên, đập “véo” một cái vào không khí, cầu nhàu – Ông nghĩ tôi là người khoái xì tùm lum những bí mật của người khác chặc?

Như chưa hả, lão quay đầu nhìn quanh, nói như hét vào từng cái cửa sổ:

- Xưa nay ai mà hông biết lão Boloradam này kín còn hơn một cái hũ. Kín như bụng. Kín đến mức không thể nào kín hơn được nữa.

Khi lão phù thủy siêu quậy Boloradam bắt đầu chuyển từ phần nộ sang ba hoa, bọn học trò trường Đămri biết là khối thuốc nổ đã được tháo ngòi, lập tức tinh hồn, quay sang bàn tán.

Lung cười khúc khích:

- Con nhò Bolobala nom hiền lành mà sao ba nó ngó dữ dằn quá sức hả tụi bay!

Y Đê cười kháy:

- Nếu mày đi học hai ngày liền không về, ba mày cũng vô trường quậy tung như vậy thôi.

- Tao thiệt cóc hiểu nổi ông hiệu trưởng trường này! – Amara nhếch mép, độc địa – Tao không cần biết ông mắc chứng gì mà dám giao công tác cho một con mèo ngốc nghếch. Mà trường học thì có cái quái gì đáng gọi là bí mật kia chứ!

Ở ngoài sân, lão Boloradam đã khoác một bộ mặt dễ chịu hơn, chiếc gậy trên tay lão cũng không còn cựa quậy tung búng như khi nãy.

- Tôi biết, tôi biết, ông Boloradam. – Thầy N’Trang Long đang nói với vị phụ huynh bằng giọng ve vuốt – Xưa nay tôi vẫn thán phục cái biệt tài giữ bí mật của ông mà. Ông quả đúng là một cái hũ đầy nắp.

Lão Boloradam hơi tái mặt trước lời khen không rõ thật lòng hay chứa nhiều ẩn ý của thầy N’Trang Long.

- Thế chừng nào thì con tôi trở về? – Lão thấp thòm nhìn gương mặt tinh queo của thầy hiệu trưởng, ấp úng lảng sang chuyện khác.

- Chừng một tuần, ông Boloradam à. – Thầy N’Trang Long gật gù vàng trán thông thái, giọng điềm tĩnh – Đến lúc đó tôi đã có thể nói cho ông biết trò Bolobala đã giúp cho nhà trường những công việc quan trọng gì.

Thầy Hailixiro vẫn im thít bên cạnh từ lúc thầy N’Trang Long xuất hiện, bỗng cao hứng chen lời:

- Ông chẳng có gì phải lo lắng, ông Boloradam. Lời của ngài hiệu trưởng trường Đămri xưa nay vẫn được coi là những lời vàng ngọc. Nếu một tuần nữa mà con ông không về, ngài sẽ sẵn sàng từ chức, thậm chí sẵn sàng chấp nhận mọi khiếu kiện của ông.

Có thể thấy thầy N’Trang Long không hài lòng chút nào về câu nói hót của thầy Hailixiro. Nhưng thầy chỉ nhún vai quay sang vị giáo sư lớp Cao cấp 1, nhẹ nhàng nói:

- Anh Hailixiro, mọi chuyện đã được giải thích rành rẽ rồi. Anh có thể vào lớp, để tôi tiễn vị khách quý này ra cổng.

Thấy vở kịch đã hạ màn, mớ đầu cổ lập tức biến mất khỏi khung cửa sổ. Bọn học trò lao về chỗ ngồi cũng ầm ĩ bát nháo như lúc chen nhau ủa ra. Hailibato chạy lạch bạch dưới đất, tay khua khoắng loạn xạ để đẩy những cái mông của tụi bạn đang lướt vùn vụt trên đầu, miệng la ầm:

- Tụi khốn, có chịu leo xuống khỏi ghế hay không? Tao méc thầy Haifai bây giờ.

Nhưng thầy Haifai dường như đã quá mệt mỏi sau khi chứng kiến những gì vừa xảy ra ngoài sân trường, có lẽ vì từ ngày đi dạy học đến nay chưa bao giờ thầy nhìn thấy cái cảnh một phụ huynh xông vào trường và gây náo loạn một cách hiên ngang như vậy.

Thấy lũ học trò nhảy muốn sập ghế, thoát đầu thầy có vẻ như giận sôi lên nhưng ngay sau đó, Kăply thấy rõ là thầy chẳng hề cố gắng đem lớp học trở lại với sự trật tự mà thầy vốn rất sùng bái. Sau khi quay vào, thầy ngồi phịch xuống ghế, hai tay chống cằm và nhìn lớp học bằng cặp mắt lừ đừ như đã tắt hết ánh sáng. Chỉ khi lướt ngang chỗ thẳng Tam ngồi, ánh mắt của thầy mới lóe lên rờn rợn và phát hiện đó làm Kăply nghe lạnh toát sống lưng. Thú thật là cho đến bây giờ nó vẫn không rõ tại làm sao mà thầy Haifai, cả vợ thầy nữa, thù ghét thẳng Tam một cách khó tả như vậy.

o O o

Bữa đó, rốt cuộc lớp Cao cấp 2 chẳng học được chữ nào. Khoảng thời gian mà lão Boloradam gây rối chiếm gần hết buổi sáng cho nên khi bọn học trò quay trở vào lớp, mới ngồi tán dóc có chút xiu, tiếng chuông tan học đã vang lên đầy khoải trá.

Nguyên và Kăply vừa ôm cặp ra cửa đã tá hỏa khi thấy Păng Tìng, Êmê và K’Tub chặn ngay trước mặt. Trông bộ dạng ba đứa thì giống như Êmê đi hết muốn nổi và Păng Tìng và K’Tub đang phải diu nó.

- Trời đất! Sao vậy nè? – Kăply hoảng hốt kêu.

- Đi! – Nguyên mím môi, nói như ra lệnh – Đưa ngay Êmê đến phòng y tế!

Cả bọn hồi hã kéo nhau đi dọc theo hành lang dẫn về phía phòng y tế, một trong những căn nhà thấp nằm cạnh chân tháp, tai nghe văng tới từ phía sau tiếng cười hô hô của thẳng Amara:

- Đúng là đồ con gái yếu bóng vía! Mới thấy lão khùng kia quậy có chút xiu mà đã xiu rồi!

Nhưng khi cả bọn dừng trước cửa phòng y tế thì Êmê cương quyết không chịu bước vào.

- Không, anh K'Brăk! – Nó giương cặp mắt đỏ mọng nhìn Nguyên như van lơn – Em muốn lên văn phòng hiệu trưởng cơ.

- Cái gì? – Nguyên giật nảy mình, nó khựng người một thoáng như để cho yêu cầu phi lý của Êmê kịp ngấm vô đầu rồi trợn mắt hỏi dồn – Lên văn phòng hiệu trưởng? Lên đó để làm gì? Em đang ốm cơ mà.

- Không. Em không ốm. – Êmê lắc qua lắc lại mái tóc vàng một cách quyết liệt – Nhưng bây giờ em cần phải gặp thầy N'Trang Long. Anh phải đưa em đi gấp. Chuyện này có liên quan đặc biệt đến Bolobala.

Tiết lộ bất ngờ của Êmê hoàn toàn ra ngoài ý nghĩ của bọn nhóc. Như đôi khi vẫn xảy ra, quai hàm của cả bọn tự nhiên cứng như đá. Trước đó một phút, Nguyên đã định bất cứ giá nào cũng phải nhét cho bằng được Êmê vào phòng y tế nhưng câu nói sau cùng của cô bạn gái đã làm nó nghẹn họng.

Cả bọn lếch thếch kéo nhau lên những bậc thang, gần như không ai nói với ai một tiếng nào và trong khung cảnh im ru bà rù đó cả Nguyên lẫn Kăply đột nhiên bất gặp lại cảm giác lo lắng của cái lần tụi nó rời khỏi văn phòng hiệu trưởng sau khi chứng kiến cái báo động kẻ giã giò dùng đòn trước mối đe dọa vô hình đang rình rập trong trường.

Ai là tay chân của trùm Bastu nhỉ? Nguyên vừa ì ạch leo vừa hoang mang tự hỏi. Liệu âm mưu của hắn với sự việc xảy ra ngày hôm nay có liên quan gì với nhau không? Thực ra thì thầy N'Trang Long đang kêu Bolobala làm chuyện gì mà bí mật dữ vậy? Và có thiệt là chuyện đó quan trọng đến mức lão phải quậy tung lên như vậy không? Những câu hỏi không lời đáp cứ bay lượn lòng vòng trong đầu Nguyên từ nấc thang đầu tiên cho đến nấc thang cuối cùng và chỉ chịu cụp cánh lại khi chiếc cầu thang trước văn phòng thầy N'Trang Long hiện ra trước mặt sau một quãng đường không hiểu sao cứ mỗi lần đi Nguyên lại thấy hình như nó dài ra thêm một khúc.

- Tới rồi hã, anh K'Brăk? – Trong khi Păng Ting và Êmê ngồi thụp xuống mép máo nấn bóp cặp giò gần như không còn cảm giác, K'Tub quay sang Nguyên hỏi hóp hóp khi thấy thằng này thỉnh linh dừng bước, mặc dù nó chẳng thấy một cánh cửa nào quanh đây hết.

Nguyên chi tay vô chiếc cầu thang chắn trước cánh cửa bí mật của văn phòng hiệu trưởng:

- Thầy N'Trang Long ở trong này.

- Ở đằng sau chiếc cầu thang này ư? – K'Tub nhìn sững chiếc cầu thang bằng đá xanh nằm chính inh trước mặt rồi nhìn lại Nguyên, miệng há hốc – Anh không lộn đó chứ?

- Lộn sao được mà lộn. – Kăply hừ mũi đáp thay bạn – Tụi anh đã tới đây hai lần rồi mà. Đúng là ở chỗ này.

- Thế làm sao để đi vào?

- Làm sao hã? – Kăply tái mặt đưa mắt nhìn Nguyên, thấy thằng bạn đại ca của mình mặt mày trông còn tệ hơn cả mình, bèn thở phì một tiếng – Vụ đó thì tụi anh hông biết.

- Trời đất! – K’Tub ré lên, nếu đôi chân không mỏi như vì phải leo cả trăm bậc cầu thang, chắc nó đã bắn người lên rồi – Sao có chuyện kỳ cục vậy? Tụi anh đã ra vô mấy lần chỗ này rồi kia mà!

- Nhưng những lần trước tụi anh không đi một mình, K’Tub à. – Nguyên gương gạo nói – Một lần đi với thầy hiệu trưởng, lần khác đi với thầy Haifai.

Mặt K’Tub sụp xuống theo câu nói của Nguyên. Đằng sau chiếc mặt nạ chảy nhão kia, giọng nó cất lên nào nuốt nghe như một tiếng than:

- Hồng lè mình bắt cặp giò tội nghiệp của mình vất kiệt sức cống mình lên đây, bây giờ lại bắt nó cống về mà không thu hoạch được chút xíu kết quả nào?

- Không, không, em không về đâu, anh K’Brăk! – Tiếng Êmê vọng lên từ dưới sân nhà, mặt nó méo xệch đi như sắp sửa òa ra khóc – Dứt khoát em phải gặp cho bằng được thầy hiệu trưởng. Nếu không, em nhất định ngồi lì ở đây, không đi đâu hết.

Trong khi cả bọn đang ngỡ ra trước tuyên bố rõ ràng không phải là hù dọa của Êmê, lưng túng chưa biết phải xoay xử cách nào thì giọng nói quen thuộc của thầy N’Trang Long đột ngột vọng ra từ bên kia bức vách:

- Các trò có thể vào được rồi đó!

Gần như cùng lúc với tiếng nói, chiếc cầu thang từ từ tự nhấc mình lên, để lộ ra một cánh cửa mà qua đó, bọn trẻ có thể nhìn thấy thầy N’Trang Long đang ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc khá là bừa bãi và ngồi đối diện với thầy trong chiếc ghế bự chàng là thầy Haifai với bộ mặt phải nói là hằm hằm hết biết.

Thầy N’Trang Long ngược nhìn đám học trò do Nguyên và Kăply dẫn đầu đang rụt rè bước vào và tùm lại lóng ngóng của góc phòng với ánh mắt chẳng chút ngạc nhiên, dịu dàng nói:

- Các trò ngồi xuống đi!

Ngoài chiếc ghế đằng sau bàn giấy, trong phòng còn một chiếc ghế dài đủ chỗ cho năm đứa đặt người xuống nhưng kệt một nỗi lúc này trên chiếc ghế duy nhất đó thầy Haifai đang chễm chệ ngay chính giữa, mà ngồi cạnh thầy Haifai là chuyện mà Kăply thành thực tin rằng thà ngồi cạnh một bãi mìn còn đỡ sợ hơn.

Trong lúc bọn Kăply đang loay hoay chưa biết có nên nhắm mắt làm theo lời của thầy hiệu trưởng hay không thì thầy Haifai “hừ” một tiếng và đứng phắt dậy, nói mà không nhìn bọn trẻ:

- Các trò ngồi đây đi.

Thầy sai hai bước đã đến cạnh chiếc bàn làm việc của thầy N’Trang Long, đưa tay phui đít một cái, lập tức một chiếc ghế tròn hiện ra dưới móng.

Thầy tinh bơ ngồi xuống, và chia cái trán đỏ về phía bọn trẻ đang lục tục rải người ra trên chiếc ghế dài, giọng quạu đeo:

- Các trò có biết đi đứng lung tung trong lúc này là chuyện đại ngu không hả?

K’Tub và Păng Tìng vờ đưa mắt ngắm nghía các pho tượng đủ hình thù và kích cỡ, các loại hũ lọ màu mè và cả mớ mặt nạ kỳ quái treo đầy rẫy trong văn phòng hiệu trưởng để tránh phải nhìn thẳng vào bộ mặt hắc ám của thầy Haifai, bụng thầm mong sao cho trong suốt cuộc đời này đừng bao giờ bước chân vào

lớp Cao cấp 2.

- Anh đừng làm cho bọn trẻ hoảng lên chứ, anh Krazanh.

Thầy N’Trang Long cất giọng hiền hòa, rồi giương đôi mắt lục lục nhìn thẳng vào bọn trẻ, thầy mỉm cười hỏi:

- Thế nào, các con? Các con tìm ta có chuyện gì vậy?

Nguyên và Kăply giật mình rời mắt khỏi cái báo động kể trên vách mà xa quá nên tụi nó không rõ đang chỉ bao nhiêu độ, bối rối quay nhìn Êmê.

Gương mặt Êmê lúc này đang nhảy loạn xạ từ xanh qua đỏ rồi từ đỏ qua xanh như phân vân không biết nên chọn màu nào cho thích hợp với tâm trạng của nó.

- Thưa thầy... thưa thầy... – Nó ấp úng nói, khổ sở thấy vốn từ rơi đi đâu gần hết.

Thầy N’Trang Long gật đầu, ánh mắt toát ra sự ảm áp như muốn hâm nóng lòng can đảm của cô học trò nhỏ:

- Nếu con đã quyết định đi gặp ta, ta nghĩ chắc con có điều quan trọng muốn thổ lộ. Cứ nói đi con. Ta đang sẵn sàng nghe đây.

Lời động viên của thầy hiệu trưởng như một bàn tay vô hình đặt trái tim Êmê trở lại vị trí cũ, không để cho nó trôi tuột mất. Cảm giác đã bắt đầu trở lại trên đôi môi, Êmê hít vào một hơi, cổ phát âm thật chậm:

- Thưa thầy, có đúng là bạn Bolobala hiện đang làm một chuyện gì đó cho nhà trường không ạ?

Câu hỏi có ý nghi ngờ của Êmê khiến tất cả những người có mặt đều biến sắc. Thầy Haifai cố giữ cho cái đầu đừng lắc lư, hai nắm tay bóp chặt làm phát ra những tiếng rôm rốp như chông bánh trắng bị dè bề. Còn tụi Kăply thì trợn mắt lên và bắt đầu nghĩ: Êmê bệnh nặng đến mức không còn tỉnh táo và tiếc hùi hụi lúc này đã không quyết tâm tống nó vào phòng y tế cho rồi.

Nhưng câu trả lời tiếp theo của thầy N’Trang Long càng khiến tụi nó kinh ngạc gấp bội:

- Con đoán đúng rồi đó, Êmê. – Thầy N’Trang Long thở dài, hàng rìa đen nhánh trên môi thầy khẽ cựa quậy – Ta nói với lão Boloradam như vậy là để hoãn binh thôi. Chứ thiệt ra, Bolobala chẳng có công tác quan trọng gì ráo.

Trong khi tụi bạn nó chưa tỉnh hồn về những tiết lộ tây trời quanh Bolobala, Êmê thỉnh linh òa ra khóc.

- Thầy ơi, chính con đã làm bạn Bolobala ra nông nổi này đó thầy! – Êmê gập người xuống, hai tay ôm mặt nhưng tiếng nức nở vẫn tuôn ra như suối từ những kẽ tay nó – Chính con đã gây ra tai họa. Thầy cố tìm cách cứu lấy bạn Bolobala rồi sau đó thầy trừng phạt con thế nào cũng được.

Êmê không ngừng khóc hu hu. Bên cạnh nó, tụi Kăply cứng người như đang rớt vào một hố băng, đầu óc đột ngột tê liệt, hoàn toàn không hiểu những gì vừa xảy ra, thậm chí không nghe thấy cả tiếng rôm rốp phát ra từ hai nắm tay của thầy Haifai đang ngày một lớn.

Nhưng trong văn phòng hiệu trưởng lúc này, không chỉ có bọn nhóc rơi vào chốn mù mờ. Thầy N’Trang Long dường như cũng rơi vào cùng một chỗ với tụi

nó. Thầy nhắm mắt nhìn Êmê, ngón tay xoắn lấy một lọn râu dưới cằm:

- Ta vẫn chưa hiểu con nói gì, Êmê à. Làm sao mà con có thể gây ra tai họa cho Bolobala được?

- Con đã dùng bùa ếm bằng hình nộm, thưa thầy. – Êmê thả tay ra, ngẩng bộ mặt sung húp nhìn thầy hiệu trưởng, cố nói thật rõ như lau từng tiếng – Con đã lén bứt một sợi tóc của bạn Bolobala để trộn vào pho tượng sáp và tối hôm kia con đã chôn cái hình nộm đó dưới gốc cây cái hương...

- Ta hiểu rồi. – Thầy N’Trang Long gật gù tiếp lời – Và 24 tiếng đồng hồ sau thì Bolobala biến mất?

- Như vậy là thầy đã biết rồi đó. – Êmê thút thít trở lại – Con đã không phải với bạn ấy. Con thiệt là mù quáng...

Rõ ràng thầy N’Trang Long đang cố chồm tới trước như để nhìn Êmê cho rõ hơn. Thầy hỏi, mắt nheo nheo:

- Nhưng tại sao con lại làm như vậy hờ Êmê?

- Thưa thầy, tại vì... tại vì...

Êmê lấp ba lấp bắp, và nếu lúc đó nó không cúi gầm mặt chắc nó đã nhìn thấy cái cảnh thằng Nguyên đang nhắm mắt lại như cầu nguyện cho nó bị á khẩu quách cho rồi.

Một phút lặng ngắt trôi qua và cuối cùng lời giải thích cũng đã vất vả leo ra được khỏi đôi môi giàn giụa của Êmê, nghe ngúc ngoắc như bánh xe trườn qua ổ gà:

- Tại vì bạn Bolobala gần đây... ngày nào cũng... cũng... kiếm cách để thân mật với... với... anh K’Brăk ạ.

Nếu không phải đang rơi vào một tình cảnh quá căng thẳng và nếu những người có mặt trong phòng không phải là thầy Haifai và thầy hiệu trưởng, Kăply và K’Tub chắc chắn đã phá ra cười trước lời thú nhận thành khẩn hết chỗ chê của Êmê rồi.

Trong khi thầy N’Trang Long nhìn Êmê bằng ánh mắt phải nói là hết sức thông cảm thì thầy Haifai nhe nanh “hừm” một tiếng:

- Thiệt là nhâm nhi. Nếu như trò có thể ếm cho một ai đó biến mất khỏi mặt đất, ta sẽ đề nghị Bộ thanh niên trao bằng chứng nhận Nhà sáng tạo trẻ cho trò ngay lập tức và chắc thầy N’Trang Long cũng sẽ không ngại ngần gì mà không đề bạt trò thế chỗ thầy Di Pri để dạy môn Luyện bùa quách cho rồi.

- Là sao ạ? – Êmê ngờ ngạc nhìn thầy Haifai, sự ngạc nhiên hẳn rõ trên gương mặt vẫn còn ràn rụa nước mắt của nó – Ý thầy muốn nói là con không thể làm cho bạn Bolobala biến mất được ư?

Thầy Haifai nhún một ngón tay lên chiếc mũi gầy như để ép cho lời nhạo báng bay qua lỗ mũi:

- Ta thiệt chưa thấy ai ngu như trò. Nếu quả thực có một thứ bùa phép độc địa như thế, phe Hắc Ám đã luyện từ đời tám hoánh và bọn ta làm gì còn trên đời mà ngồi nghe trò nói chuyện tào lao nầy giờ.

- Thầy Haifai nói đúng đó, Êmê. – Thầy N’Trang Long vuốt vuốt cổ áo chùng, “e hèm” một tiếng – Bolobala thiệt ra không hề biến đi đâu hết, con yên tâm

đi. Và chuyện trực trặc mà Bolobala đang gặp phải cũng hông có chút xíu nào liên quan đến con.

Lời khăng định của thầy hiệu trưởng như ngọn gió cuối cùng thổi tắt nỗi hoài nghi còn sót lại trong lòng cô gái nhỏ. Sắc hồng dần dần trở về trên gương mặt của Êmê, chứng tỏ sự cần rút về số phận của Bolobala đang từ từ rời bỏ nó.

Nhưng sắc hồng không hề dừng lại như lẽ ra nó phải dừng, mà mỗi lúc một rực lên, chẳng mấy chốc biến thành đỏ tía, hiện tượng đó chứng tỏ thêm điều thứ hai: khi nỗi ân hận vừa được rũ bỏ khỏi đầu óc thì Êmê lại đủ tinh táo để xấu hổ về những gì nó vừa thú nhận trước mặt cả đồng người.

Chương 6: Cửa Hiệu Thất Tình

Păng Ting lắc đầu và ném cho Êmê một cái nhìn ngao ngán, khi cả bọn chui ra khỏi cổng trường vắng ngắt:

- Chị thiệt là điên, chị Êmê à. Thầy Di Pri đã nói rõ ràng cái chuyện ếm bùa cho đối phương biến mất là một trong những truyền thuyết lếu láo nhất mà một bộ óc hài hước có thể nghĩ ra, bộ chị không nghe gì hết hay sao?

- Ồ, bữa đó đầu óc chị đang để ở đâu đâu. – Êmê đưa tay xoa xoa gáy, ngượng ngập đáp – Đến lúc thầy Di Pri giảng về cái vụ này thì chị mới bắt đầu chú ý...

- Như vậy là chị không nghe đoạn trước. – Păng Ting bật cười – Ngoài vụ ếm bùa bằng hình nộm, thầy Di Pri còn kể ra cả mớ những kiểu ếm bùa ba xạo khác, như ếm bùa bại liệt bằng hai nửa quả bí, ếm cho bạn gái ôm hôn mình bằng cách nhúng hoa hồng vào hũ dưa cải thối rồi ngâm trong miệng suốt 90 ngày... Hèn gì bữa đó thấy cả lớp đứa nào cũng ngồi vênh tai nghe chơi cho biết, chỉ có chị là cầm cái ghì ghì chép chép, em hồng hiểu chị làm cái trò gì.

Nghe K'Tub cười híc híc, Nguyên khê liếc Êmê, thấy mặt nó lại bắt đầu ửng màu cà chua chín, liền lật đật kéo câu chuyện ra xa khu vực bùa ngải:

- Không hiểu Bolobala đang gặp tai họa gì vậy há?

K'Tub giương mắt nhìn Nguyên, nụ cười tuột đi đâu mất:

- Hình như lúc này anh có hỏi thầy N'Trang Long mà, anh K'Brăk.

- Ồ, nhưng ông hồng chịu hé ra chút gì hết. Ông chỉ nói cái báo động kể mấy hôm nay đã vọt lên tới 90° và kêu tụi anh liệu mà tới núi Lưng Chùng cho sớm.

- A, – K'Tub sức nhớ ra – anh có nói cho thầy N'Trang Long biết chuyện chúng ta bị kê bí mật theo dõi không?

- Chắc, anh quên mất. – Nguyên đưa tay dứt mạnh một sợi tóc, có vẻ tiếc là đã bỏ sót mất một chuyện quan trọng như vậy – Lúc này thiệt khó mà bình tĩnh để nhớ được một điều gì.

Êmê nhún vai nói, cố vượt qua cảm giác nhột nhột do lời than vãn của Nguyên mang lại:

- Nếu mức nguy hiểm trong cái báo động kể gia tăng đột ngột như vậy thì tai họa mà Bolobala đang gặp phải chắc chắn có liên quan đến âm mưu của kẻ đang mai phục trong trường, anh K'Brăk à.

Cấp lông mày của Nguyên lập tức sắp thành một đường thẳng sau nhận xét của Êmê. Ý nghĩ này đã từng thoáng qua trong óc nó nhưng nó vẫn chưa xâu chuỗi hai sự kiện này lại với nhau được. Răng trên của Nguyên cắn vào môi dưới:

- Nếu đó là hành vi của phe Hắc Ám thì nạn nhân phải là anh hoặc K’Brêt mới đúng chứ. Vì lẽ gì mà bọn chúng nhắm vào Bolobala?

- Chuyện này khó nói lắm. – Êmê đưa tay lên định vò đầu nhưng chợt sợ làm hỏng mái tóc đẹp, nó lại buông tay xuống – Có thể vì bọn chúng chưa tiếp cận anh và anh K’Brêt được. Cũng có thể bọn chúng đã có lúc đến gần tụi anh nhưng lúc đó lại không thuận tiện để ra tay. Nhưng nói chung thì chúng ta không nên xét hành động của trùm Bastu và đồng bọn theo quy luật thông thường.

- Chị Êmê nói đúng đó, anh K’Brăk. – K’Tub đập đập hai tay vào nhau một cách lo lắng – Những tính toán của bọn chúng bao giờ cũng hiểm độc và đầy bất ngờ. Em nghĩ tụi anh phải đề cao cảnh giác từng phút một mới được.

Lẽ ra Nguyên đã phì cười trước bộ dạng nghiêm trọng của K’Tub nếu ngay lúc đó không có một bóng người thấp thoáng chỗ ngã tư Brabun – Chifichoreo làm nó mím môi lại.

- Thăng Tam! – Nguyên bật kêu khê, chiếc áo chùng đồng phục khoác bên ngoài thân hình dong dong giúp Nguyên nhận ngay ra Tam, dù nhìn từ phía sau.

Kăply cũng kịp nhìn thấy Tam, ngạc nhiên lắm lắm:

- Sao giờ này nó còn lảng vảng ở đây nhì? Hồng lễ nó tính chui vào tiệm Cái Cốc Vàng lên uống vài cốc bia?

- Nguy rồi, anh K’Brăk! – Êmê chợt nhú mày – Có phải anh nói là hôm qua Tam bị phạt ở lại lớp từ trưa đến tối để làm vệ sinh không?

- Ồ. Có chuyện gì vậy, Êmê?

Êmê đáp nhanh, có thể thấy rõ ngực áo nó đang phập phồng dữ dội:

- Bolobala cũng gặp nạn vào hôm qua. Liệu đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên không?

Suy luận của Êmê trát lên mặt bọn nhóc một màu xám xịt. Cả bọn bắt giác đưa mắt nhìn nhau, hoang mang và lo lắng.

Păng Ting nói qua vành môi run run:

- Nếu tai họa của Bolobala đã không do Êmê gây ra thì dứt khoát là do Tam rồi. Tất cả chúng ta đều biết một quái nhân bẩm sinh trở thành tay chân của trùm Hắc Ám là điều rất dễ xảy ra mà.

- Rùng rợn thiệt đó. – K’Tub rút cổ vào giữa hai vai, lấp bắp – Không hiểu anh Tam đã làm gì chị Bolobala rồi há. Năng lực nguyên rủa thậm là một cái thứ quý quái gì đó phải nói là rất khủng khiếp. Hồng biết chừng bấy giờ chị Bolobala nghèo rồi cũng nên.

Kăply nghe một cảm giác khó chịu trào lên trong ngực. Từ ngày đặt chân vào lớp Cao cấp 2 đến nay, tuy hai bên trò chuyện với nhau không được mấy câu do Tam là đứa cực kỳ ít nói, Kăply vẫn nhận ra mình có cảm tình đặc biệt với thằng này. Đôi lúc Kăply còn thấy tội tội nữa, mặc dù nó biết tông cái bộ mặt thâm nảo mà Tam thường xuyên chường ra chỉ là bộ mặt vờ vịt nhằm đánh lừa vợ chồng thầy Haifai. Nó chỉ ghét thằng Tam mỗi một lần duy nhất là lần thằng này rủa cho Bolobala té chổng gong hôm đụng Baltalon ở phía sau lầu đài K’Rahlan. Nhưng nói chung thì dưới mắt nó, cũng như dưới cặp mắt chắc là rất tinh tường của thằng bạn đại ca của nó, Tam tóm lại là một quái nhân đáng yêu.

Đĩ nhiên Tam chỉ đáng yêu đến chừng nào nó chưa đầu nhập vào dưới trướng của trùm Bastu. Kăply có cảm giác trái tim mình như tan ra khi nghĩ đến điều đen tối đó.

- Nếu thằng Tam thực sự là thủ phạm ám hại Bolobala, không đời nào thầy N’Trang Long để cho nó đi lại ung dung như thế. – Kăply háng giọng nói, cổ bảo chữa cho Tam, cũng là bảo chữa cho niềm tin mà nó đã lỡ đặt vào thằng này.

- Biết đâu thầy N’Trang Long cố tình làm như vậy. Thầy vờ như không biết gì hết để bí mật theo dõi nhằm tìm xem nó còn đồng bọn nào nữa không.

Êmê phản đối bằng một lập luận chắc như tường đồng đến nỗi Kăply phải tìm cách húc đầu vào chỗ khác:

- Nhưng các bạn đừng quên khi Tam bắt đầu làm vệ sinh thì lúc đó Bolobala đã ra về cùng những đứa khác rồi.

Lần này thì bức tường đồng do chính Kăply dựng lên. Êmê chỉ còn cách đưa mắt nhìn Păng Ting. Păng Ting nhìn K’Tub. K’Tub nhìn sang Nguyên. Nguyên nhìn theo thằng Tam lúc này chỉ còn là một chấm nhỏ trên đường Chifichoreo.

- Cách hay nhất là chúng ta cứ hỏi thẳng nơi Tam. – Nguyên gục gặc đầu, nghiêm giọng phán, ngón tay đưa lên cầm định xoắn lấy một lọn râu cho giống thầy N’Trang Long nhưng sức nhớ ra nó phải chờ thêm bét nhất cả chục năm nữa mới có râu để rờ rẫm bèn lón lên bỏ tay xuống.

- Cách đó không ổn đâu, anh K’Brăk. – K’Tub nhăn nhó nói – Nếu anh Tam thiệt sự là thủ phạm thì đời nào anh chịu nhận.

- Chúng ta không cần Tam thừa nhận. – Nguyên nhướn mắt – Nhưng qua thái độ và phản ứng của nó, chúng ta có thể biết chắc nó có phải là người của trùm Bastu hay không.

Cả bọn hồi hã đuổi theo Tam sau quyết định chắc nịch của Nguyên, bất chấp mặt trời đang thả từng bựng nóng xuống trên đầu.

- Hai anh độn thổ đi trước đi! – K’Tub lo lắng giục Nguyên và Kăply khi thấy bóng Tam mỗi lúc một xa – Đừng chờ tụi em!

- Độn thổ cái con khi! – Kăply cười kháy – Tụi anh có được học môn này giờ nào đâu mà độn với chẳng độn!

- Ồ há. – K’Tub sức nhớ ra, và đưa tay sửa lại cái nón chóp – Vậy thì chúng ta ráng chạy nhanh lên.

Nói xong, nó hăm hở co giò chạy trước, tay vẫn giữ chặt cái nón.

Kăply “ợ” một tiếng dài, một âm thanh hiểu là phản đối cũng được mà hiểu là đồng tình cũng được, rồi cầm cổ rượt theo.

Mười phút sau, bọn Kăply bắt kịp Tam lúc nó sắp sửa rẽ qua đường Ea Nop.

- Tam!

Nguyên cất tiếng gọi làm Tam giật bắn mình. Nó ngoảnh lại, mặt tái đi khi nhận ra cả đồng lứa đang chạy tới gần.

- Tụi mày... tụi mày...

Tam ấp ửng, mấp máy môi mãi vẫn không thốt thêm được tiếng nào, khuôn mặt thanh tú của nó không ngừng trắng bệch ra.

- Ê, bạn hông được giờ trò với tụi này đó nha! – Êmê xua tay rồi rít, mắt lom lom dán chặt vào miệng Tam với vẻ cảnh giác lộ liễu.

- Tụi tao chỉ muốn chúc mừng mày thôi. – Nguyên cười nói, cổ khỏa lấp thái độ căng thẳng của Êmê.

- Chúc mừng tao á? – Tam ngơ ngác – Chúc mừng chuyện gì?

- Về cái chuyện mày đã vượt qua được hình phạt của thầy Haifai một cách ngon lành ấy mà.

- Ờ... có gì đâu...

Tam lí nhí và đưa tay quẹt mũi một cách không cần thiết, mắt vẫn lăm lét nhìn từng khuôn mặt khả nghi của lũ bạn.

- Sáng nay phải công nhận là lớp học cực kỳ sạch sẽ, thơm tho và tươm tất. – Nguyên tiếp tục vòng vo – Mày chăm chỉ thật đấy.

Trước lời tăng bốc của Nguyên, Tam đứng yên không nói gì, mặt cũng chẳng có chút gì vui sướng, thậm chí trông nó có vẻ bồn chồn trước cái lối ngời ca đáng ngờ của Nguyên.

- Một mình mày lau chùi lớp học từ trưa đến tối thật đấy chứ? – Nguyên nhìn chòng chọc vào mặt Tam, bắt thần hỏi.

- Không... tao không có...

Tam xao xuyến đáp, cảm thấy sự việc sắp sửa đến hồi quan trọng.

- Mày nói gì thế, Tam? – Nguyên nhếch mép – Tao có phải là thầy Haifai đâu mà mày nói năng ngọng nghịu thế.

- Không... tao không có... – Tam nhìn Nguyên trân trân, lúng búng lặp lại câu vừa rồi, có cảm giác chính nó cũng không biết nó nói gì.

- Ờ, tao hiểu ý mày rồi. – Nguyên gật gù, tinh quái – Như vậy là hôm qua mày không có lau chùi một mình, đúng không?

- Ờ... tao không...

Thái độ của Tam khiến cả bọn dậy lên mối nghi ngờ.

- Tao biết. – Ánh mắt Nguyên vẫn bám cứng lấy khuôn mặt lo âu của Tam – Đích thị là con nhò Bolobala đã ở lại giúp mày một tay. Tao nói đúng chứ hả?

- Tao không hăm hại Bolobala...

Tam chớp mắt lia lịa như có một hạt bụi vừa bay vô mắt, cổ nói thật nhanh, như mong cho chẳng đứa nào nghe kịp.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, tụi Kăply vẫn cảm thấy rúng động trước câu nói của Tam. Nguyên cắn chặt môi, cố giữ cho người đừng run.

- Tụi tao cũng cho rằng chuyện đó không phải do mày. – Nguyên nói thật chậm để có thì giờ cân nhắc từng từ – Nhưng chắc mày biết thủ phạm là ai chứ?

Đám Kăply nín thở nhìn Tam, hồi hộp như thể những người thợ săn trong giây phút chờ con thú sa bẫy.

- Tao không biết. Khi tao ra ngoài đổ rác, quay vào đã thấy Bolobala... nằm thẳng cẳng dưới đất rồi.

Tam lấp bắp nói, quay mặt đi chỗ khác như không chịu đựng nổi cái cách tụi bạn đang nhìn nó.

Êmê ré lên:

- Bolobala chết rồi sao?

Như bị một lực đẩy vô hình, Nguyên, Păng Ting, Kăply và K'Tub không hẹn mà cùng nhích tới trước một bước như để nghe cho rõ hơn câu trả lời của Tam.

- Tôi không rõ lắm, Êmê à. – Tam thờ phỉ phò – Lúc đó trời đã tối. Sau khi nghe tôi báo, thầy N'Trang Long đã đến ngay lập tức và vội vàng đem Bolobala đi. Thiệt tình thì tôi chẳng thấy Bolobala nhúc nhích gì hết.

Bọn Kăply nghe nhói trong ngực một cái như bị kim đâm. Năm cái đầu quay nhìn nhau và cùng thẩn thờ đọc thấy trong mắt nhau lời an ủi: Chắc không đến nỗi nào! Thầy N'Trang Long đã hứa với lão Boloradam một tuần nữa Bolobala sẽ trở về có nghĩa là thầy đã có cách cứu lấy tính mạng của cô học trò nhỏ.

- Tao đi nhé.

Tam nói, và nhân lúc tụi Kăply đang còn dờ mắt ngó nhau, nó lật đật quay mình chạy vào đường Ea Nop.

Bọn Kăply mãi một lúc mới thoát ra khỏi nỗi sững sờ, nhưng khi đã bình tĩnh, tụi nó lại không quyết định được có nên đuổi theo Tam hay không.

- Phải nó là thủ phạm không nhì? – Nguyên nhìn theo tà áo choàng phơ phất của Tam, lầm bầm.

- Nó chứ ai. – Păng Ting rít qua kẽ răng – Chỉ có Bolobala với nó ở trong lớp, dễ ra tay quá mà.

Kăply trầm ngâm:

- Nếu Tam là thủ phạm, tại sao nó không tìm cách phỉ tang mà chạy đi báo với thầy hiệu trưởng?

- Một thủ đoạn siêu đẳng đó, anh K'Brêt. – K'Tub nhún vai – Anh Tam làm như vậy thì thầy N'Trang Long đâu có lý do gì nghi ngờ anh.

- Có đấy, nhóc. – Păng Ting nheo mắt nhìn K'Tub, môi dài ra – Bản thân là một quái nhân, tự điều đó đã đủ để nghi ngờ rồi.

- Khó hiểu thật! – Kăply sục năm ngón tay vào mái tóc như muốn bôi tung lên – Chẳng lẽ chỉ vì một lời chê trách nhẹ hều bữa trước mà thẳng Tam thù Bolobala tới tận bữa nay?

Một bóng người to lớn vụt qua trước mặt khiến bọn Kăply vội vã ngậm miệng.

- Ba của Bolobala.

Êmê tròn mắt nhìn sau lưng người đàn ông, khẽ kêu lên khi nhắc thấy cây gậy không ngừng vung vẩy trên tay lão Boloradam.

- Ông có biết gì về tai họa của Bolobala không há? – K'Tub buột miệng thốt mắc.

- Nếu ông mà biết được thì cái trường Đămri đã tanh banh rồi. – Êmê thờ dài nói, rùng mình khi nhớ lại cái cảnh lão Boloradam quây tung trong trường khi này.

- Ủa, – K'Tub chột la lên – tại sao ông đi về cùng hướng với anh Tam há? Hồng lẽ hai người này nhà ở gần nhau?

Phát hiện của K'Tub như một nhát búa gỗ trúng đầu Nguyên.

- Không xong rồi! – Nó cuống quýt nói – Chúng ta phải đuổi theo mau. Ba của Bolobala đang truy lùng thẳng Tam đó.

- Hồng lẽ ông đã đánh hơi được điều gì rồi hả anh K'Brăk?

Câu hỏi của K'Tub rơi tòm vào khoảng không. Vì Nguyên đã vọt đi cách đó một quãng và nhanh chóng trở thành cái đầu tàu kéo theo bốn cái toa cao thấp khác nhau có tên là Kăply, Păng Ting, Êmê và K'Tub lếch thếch phía sau.

Lão Boloradam đi rất nhanh, chẳng hề có ý giảm tốc độ dù quãng đường lão đi phải nói xa thiệt là xa. Lão cũng không một lần quay đầu lại phía sau, ngay cả khi rẽ ngoặt ở những khúc quanh. Lúc này Tam đã mất hút nhưng lão Boloradam vẫn đi một cách hùng hổ và tự tin, như thể lão biết tông Tam vừa rồi đi theo ngã nào và hiện nay đang ở đâu.

Bọn Kăply vẫn lẳng lẳng bám theo, trên đường lúc này lác đác người qua lại nên tụi nó không cần phải nấp lánh.

Cả bọn đi đến rã căng bỗng giật mình phát giác ra tụi nó đang lê bước trên đường Brabun.

- Cái quái gì thế nhỉ? – K'Tub nghiêng răng ken két – Sao tự dưng tụi mình lại quay về đây?

- Ông cố tình đi vòng vèo như thế này hẳn là có lý do. Anh nghĩ...

Nguyên chưa nói dứt câu đã há hốc miệng ra. Cả bọn ngược lên, thấy lão Boloradam đã biến mất như khói.

- Công cốc rồi. – Êmê nói mà mặt méo xẹo.

- Yên tâm đi. – Nguyên chận tay lên ngực như cổ dè một tiếng kêu kinh ngạc chực thốt ra – Ông vừa chui vô CỬA HIỆU THẤT TÌNH của lão Seradion.

- Cái gì? – Êmê tròn trừng mắt, trái tim của nó như vọt lên – Ông... ông... vô đó làm chi? Hồng lẽ...

- Ủa, bộ chị tưởng chi có chị mới biết thất tình sao, chị Êmê?

K'Tub ngửa miệng phang một câu khiến cả Êmê lẫn Nguyên đều sượng ngắt. Kăply kín đáo dòm sang Êmê, nín thở khi thấy nhỏ bạn đang trừng trừng nhìn

K'Tub, hai tay nắm chặt như cổ để đừng chồm tới vận cô thẳng này.

Păng Ting háng giọng, cổ phá tan bầu không khí ngưng ngập K'Tub vừa khuấy lên:

- Đi đứng quanh quanh quẹo quẹo kiểu này chắc là ông thất tình thiệt rồi.

Êmê kéo tay Păng Ting, giọng bực bội:

- Tụi mình về đi thôi.

- Khoan đã, Êmê. – Nguyên hấp tấp ngăn lại – Ai biết được ông thực sự làm gì ở trong. Tốt nhất chúng ta nên vô dò xét xem.

- Vô trong cái cửa hiệu lằng nhằng đó ư? – Mặt Êmê đột nhiên trông rất giống quả táo khô, nó hỏi bằng cái giọng như thể Nguyên vừa xúc phạm nó ghê gớm.

- Tụi mình vô trong cốt để điều tra vụ Bolobala thôi mà. – Nguyên cất giọng năn nỉ, rồi sợ Êmê tiếp tục giãy nảy, nó chẹp miệng, nói thêm – Nói thiệt thì anh hồng tin ông Boloradam vô đó dễ xả nổi buồn đâu.

Êmê nghinh mặt:

- Chứ ông vô đó để làm gì?

- Để làm gì thì tụi mình vô trong rồi sẽ biết.

- Đúng rồi đó, chị Êmê. – K'Tub hưởng ứng lời kêu gọi của Nguyên với vẻ khoái chí trắng trợn – Dù sao thì chúng ta cũng nên bước vô cái cửa hiệu của lão Seradion một lần cho biết. Bỏ qua cơ hội này thiệt là uổng lắm đó.

Chủ tiệm Seradion là một lão già hồng có lấy một cái răng làm thuốc nên trông lão móm xòm. Kăply nhìn lão cười mà không hiểu hằng ngày lão ăn uống bằng cách nào.

Lão đón Nguyên và Kăply ở cửa với nụ cười rộng mở nhưng đến khi những đứa còn lại lần lượt đun đầu vô thì nụ cười trên mặt lão rơi đi đâu mất, thay vào đó là cái miệng há hốc của kẻ lần đầu thấy ma:

- Cả đám tụi bay đều thất tình hết sao?

- Ừ, – K'Tub cười toe toét – tụi tôi thất tình tập thể mà.

- Trời đất, mấy mới chừng mười tuổi à, nhóc. – Lão Seradion trợn mắt nhìn K'Tub.

- Đừng giỡn chứ. Năm nay tôi mười hai tuổi rồi đó. – K'Tub vừa đáp vừa cố kiễng chân lên, giọng không giấu vẻ bất bình.

- Mười hai tuổi thì chỉ học đòi thôi chứ yêu đương cái cóc khô gì.

Lối nói năng khinh thị của lão Seradion khiến K'Tub điên tiết:

- Ông già ơi, ông là chủ tiệm hay ông tương ông là ông tôi vậy? Hừm, nói cho ông biết, gì chứ yêu đương là dòng họ nhà tôi phát triển sớm lắm đó...

- Thôi, tao thua cái miệng mày rồi, nhóc. – Lão Seradion khoát tay – Tụi bay vô đi!

Bọn trẻ lục tục kéo vô. Lúc đi ngang lão Seradion, một tia chớp chợt lóe lên trong óc K'Tub. Nó dừng phát lại, khều tay lão chủ tiệm, cười hề hề:

- Tôi nói nhỏ ông nghe nhé. Ông tôi cũng đang có mặt trong cửa hiệu này đây.

- Xạo đi, nhóc! – Lão già nhìn K'Tub bán tín bán nghi.

- Tôi xạo ông làm gì. Ông tôi bự con lắm, không giống như tôi đâu. – K'Tub vừa nói vừa dang hai tay ra – Ông bự chừng này nè, lúc nào cũng kè kè bên người cây gậy ngắn...

- À, ta biết rồi! Ông đang ngồi trong phòng số 8. – Lão cúi xuống K'Tub – Ông của chú mày thiệt đó hả?

- Sao lại không thiệt. – K'Tub nhún vai, tinh quẹo đáp – Nhà tôi từ ông đến cháu ai cũng vướng vào chuyện này hết. Năng khiếu bẩm sinh mà.

Trong khi lão Seradion nhìn theo K'Tub bằng ánh mắt không rõ là chê bai hay ngưỡng mộ, bọn nhóc đã trờ tới trước cửa phòng số 8. Nguyên cố nhìn xuyên qua tấm kính đục nhưng chẳng thấy gì hết, chỉ nghe những tiếng rì rầm mơ hồ văng ra.

- Tụi bay chọn phòng nào?

Lão Seradion lẻo đẻo đi đằng sau, tay rung rung xâu chìa khóa.

Nguyên chi tay vô phòng số 9:

- Phòng này có khách chưa vậy?

- Chưa.

Lão Seradion tra chìa khóa vào ổ, vặn đánh tách một cái, quay đầu hỏi:

- Tụi bay chun vô chung một phòng hả?

- Dĩ nhiên rồi. – Nguyên gật đầu, chân bước lẹ vô phòng để lão chủ tiệm khỏi hỏi han lời thôi.

- Cái cảnh này thiệt tình là tao chưa từng thấy.

Lão Seradion chép miệng nói, và quay mình bỏ đi.

Vừa khép cửa lại, bọn Kấply lập tức vọt người tới bên bức vách giáp với phòng số 8, kê tai nghe ngóng.

Nhưng tụi nó chưa kịp nghe được chút gì, tiếng gõ cửa cồm cộp đã vọng vào khiến tất cả hấp tấp lao ngay về đây ghế sát tường.

Lão Seradion ló đầu vào khi Nguyên vừa hé cửa, tay ôm một đồng thủ nhồi bông.

Lão lấy cùi tay hích cho cánh cửa mở toang ra rồi khệnh khạng tiến vào, buông mớ con thú trên tay xuống chiếc bàn to đùng ở giữa phòng, quét mắt một vòng qua những khuôn mặt đang chăm chú nhìn lão, toét miệng cười hì hì rồi bằng thứ ngôn ngữ chào hàng lạ hoắc, lão bắt đầu ngân nga:

- Kê thù đây, thưa quý ông quý bà. Quý ông quý bà tha hồ trút cơn phần nộ, có thể chửi bới, ngắt véo, cào cấu tùy thích.

Lão chỉ tay vào cái kệ dài treo dọc vách, chất linh kinh đủ thứ hằm ba lằng, ra rả quảng cáo bằng một giọng vang và rõ y như thể được phát ra từ một cái miệng còn đầy đủ ba mươi hai cái răng:

- Ở đây có kim để chích, có kềm để kẹp, có búa để gõ và hàng đồng những dụng cụ tra tấn rừng rợn khác mà quý ông quý bà có thể thoải mái sử dụng, vừa để hạ giận vừa để dạy cho những kẻ phụ bạc biết thế nào là lễ độ.

Trước ánh mắt trở ra của bọn trẻ, lão Seradion bước lại chỗ chiếc kệ, ôm xuống một chồng sách ngó cù mềm bầy ra bàn, lấy tay phui phui từng cuốn, hào hứng tiếp:

- Nếu quý vị là người lịch sự, hòa nhã, xưa nay vẫn ăn nói mềm mỏng, nhẹ nhàng, không quen mắng mỏ, rủa xả ai, nay tình thế dồn tới chỗ bức bách và không biết phải làm thế nào thì đây... – Lão đập đập tay lên mấy cuốn sách, giọng không giấu vẻ kiêu hãnh – chúng tôi đã có sẵn tài liệu để phục vụ quý vị...

Kấply tò mò liếc xuống bàn, nhắm đọc tên những cuốn sách kỳ quặc của lão chủ tiệm mà thấy gai cả người: Bí quyết để trở thành người thô lỗ, Chửi bới là nghề của tôi, 200 câu rủa thông dụng, Chửi – một kỹ năng để sinh tồn trong tình yêu lộn độn...

Kấply liếc mắt qua bên cạnh, thấy Păng Ting và Êmê đang lấy tay che mặt, Nguyên đang tùm tùm cười, còn K’Tub thì nhấp nhồm như muốn vồ lấy một cuốn để mở ra coi ngay tức khắc.

- Còn đây là nước giải khát. – Lão Seradion chỉ tay vô cái thùng giấy kê ở góc phòng, tinh bơ hướng dẫn – Quý ông quý bà có thể dùng nó để thắm giọng sau khi đã chửi mắng, quát thét khô cổ. Bên cạnh là bia Chết quách cho rồi, tuyệt vời hơn ngàn lần so với các loại lôm côm như bia Saydimi hay bia Concop.

Bọn trẻ rõ ràng là đang muốn chết quách cho rồi nếu lão Seradion còn tiếp tục ở lại trong phòng và luôn miệng lái nhái, nhưng lão hình như chẳng thèm biết đến chuyện đó, cứ thân nhiên bô bô:

- Cửa hiệu chúng tôi cũng có sẵn các món ăn thích hợp như Xà lách Quên đời, xúp Khổ tâm hay bánh Hận thù, khi nào đói bụng vì hoạt động quá nhiều, quý vị cứ việc gọi...

Một tiếng “xoảng” vang lên chất chúa khiến bọn Kấply giật nảy, ngơ ngác nhìn quanh.

- Quý vị yên tâm! Có lẽ một vị khách phòng bên đang nhắm nháp thú vui bạo động. – Lão Seradion xua tay, trấn an bằng giọng cực kỳ hồ hởi, cứ như thể cái tiếng rơi vỡ diếc tai vừa rồi là một loại âm nhạc du dương thượng hạng – Tất cả các bức vách ở đây đều làm bằng kiếng để mang lại cảm giác tuyệt vời cho quý vị. Khi nào quý vị quá giận, giận hết sức là giận, dấm dả cào xé đến rã tay vẫn chưa hết giận, thì quý vị có quyền ném chai vào vách, xán ly vào tường, không sao hết. Những vách kiếng của cửa hiệu chúng tôi đã được ếm bùa, vỡ nát rồi tự liền lại ngay, quý vị không phải bồi thường một xu...

- Chúng tôi biết rồi, biết rồi! – Êmê kêu lên khó chịu – Ông đã nói hết chưa vậy?

- Đừng nôn nóng quá, cô gái! – Lão Seradion ném cho Êmê một cái nhìn lâu linh và rút ra từ trong túi áo một chiếc quạt lông chim, tặc tặc lưỡi – Còn một chuyện cuối cùng và cũng là chuyện quan trọng nhất đây.

Lão hươu qua hươu lại chiếc quạt trước những con thú nhồi bông nằm ngổn ngang trên bàn, nghiêm giọng nói:

- Bây giờ từng người trong quý vị mô tả cận kề hình dạng kẻ tình nhân bạc bẽo của mình, tôi sẽ lập tức biến những con thú này thành...

- Không cần đâu, ông Seradion! – Thấy Êmê có dấu hiệu sắp sửa nổi khùng, Nguyên vội vã ngắt lời lão chủ tiệm – Chỉ như vậy cũng quá tốt với tui tôi rồi.

- Tôi hiểu, tôi hiểu. – Lão Seradion cười xun xoe, tay nhét chiếc quạt vào lại trong túi – Nếu những con thú này khoác một hình thù giống y chang người yêu của quý vị, quý vị sẽ chùn tay, sẽ không nhẫn tâm hành hạ. Ôi, đang thất tình mà vẫn giữ được trái tim nhân hậu như quý vị đây thật là hiếm có, hiếm có.

Những lời thao thao không dứt của lão Seradion có vẻ đã đốt cháy đến gam nhẫn nại cuối cùng của Êmê. Quá ngao ngán, nó đứng phắt lên khỏi ghế, chiếc mũi hếch chìa vào mặt lão chủ tiệm như sẵn sàng ghim lão vào tường, giọng hầm dọa:

- Tui tôi không nhân hậu như ông tưởng đâu, nhất là nếu ông cứ rề rà mãi ở đây không chịu ra ngoài.

Êmê nói như đâm vào miệng. Nhưng đích thị là lão Seradion không coi vẻ đặng đặng sát khí của Êmê là thứ keo tốt đến mức có thể bịt miệng được lão. Lão xoa hai tay vào nhau, đầu cúi thấp một cách vờ vịt:

- Một câu cuối cùng không thể không nói, xin phép quý vị. Với những tiện nghi được trang bị không chê vào đâu được nhằm phục vụ quý vị thật chu đáo, cửa hiệu chúng tôi xin quý vị 2.000 năpken mỗi giờ thư giãn. Quý vị ở đây có năm người tất cả, như vậy là 10.000 năpken mỗi giờ. Quý vị có thể lưu lại bao lâu tùy thích, phí tổn cứ theo đó mà nhân lên. Tiền bạc chúng tôi sẽ thu sau, khi quý vị trả phòng trong tâm trạng thỏa mãn. Chào quý vị. Chúc quý vị hưởng được những giờ phút đẹp nhất đời mình.

Lần này thì lão Seradion nhanh nhẹn biến ra khỏi cửa, không đợi Êmê kịp sử dụng một câu nào trong cuốn sách 200 câu rủa thông dụng mà nó vừa cáu tiết chép lấy trên bàn.

Chương 7: Bí Mật Của Tam

Chân đứng không vững, Êmê gần như tự thả cho mình rơi phịch xuống ghế. Nó lúc lắc mái tóc vàng thật mạnh như muốn xua đuổi những lời quảng cáo linh tinh của lão Seradion ra khỏi đầu óc.

- Chỗ này hay ho thật đấy, K'Tub. – Mãi một lúc, nó mới ngồi thẳng lưng dậy được và nhìn K'Tub qua khõe mắt, giọng khinh khinh – Em đã thỏa mãn rồi chứ?

Êmê nhìn lên chiếc kệ lưng trên vách, nhần mặt về ghé tòm:

- Hừ, kim, kềm, búa, thiệt là nhảm nhí! Chị không hiểu lũ điên nào lại lui tới cái cửa hiệu gớm ghiếc này.

- Chị ơi, chúng ta vào đây thực ra là để theo dõi ông Boloradam kia mà. – K'Tub chun mũi kêu lên – Hơn nữa, biết được trong cửa hiệu này có những thứ gì cũng tốt chứ sao. Mai mốt ai trong chúng ta thất tình thì biết khôn mà kiếm chỗ khác từ tề hơn.

- Cái lão chủ tiệm này thiệt là gian xảo hết chỗ nói. – Kăply bực bội “xì” một tiếng – Lão bắt tội mình trả 10.000 năpken một giờ nhưng lão nần ná trong phòng hết bẻng phân nửa thời gian rồi còn gì.

Nguyên và Păng Ting nãy giờ đứng áp tai vào vách, nhưng chẳng nghe được gì ở phòng bên kia, trong khi tiếng ầm ĩ của tội bạn nó thì động vào tai rõ mồn một.

Và khi nghe rõ những gì Kăply đang câu nhàu thì Păng Ting nhảy dưng:

- Trời đất, 10.000 năpken! Khi này lão Seradion có nói mà mình không để ý.

Nó đâm bỏ lại chỗ tội bạn đang ngồi với dáng vẻ giống như xông vào một đám cháy:

- Nguy rồi, nguy rồi! Ở đây có ai đem theo tiền không? Mình nhớ là mình chi lặn trong túi có 7.000 năpken à.

Păng Ting hấp tấp lộn trái túi áo chùng trút một đồng tiền vàng ra bàn rồi cúi đầu lính quỳnh đếm:

- 500 nè, 1.000 nè, 2.000 nè... Đúng là chỉ có 7.000 năpken thôi hà.

Nó ngoảnh đầu nhìn quanh, thấy mặt mày tội bạn méo xẹo, càng hốt hoảng:

- Sao? Chẳng bạn nào đem theo tiền hết ư?

- Tụi này đâu có nhiều tiền dữ vậy. – Êmê bối rồi đáp, cảm thấy mình giống đồ ăn hại dễ sợ – Hơn nữa, đi học ai mang theo tiền làm gì.

- Thế... thế...

Păng Ting lấp bắp, trông nó chơi vơi như thể vừa rơi xuống nước.

- A, có đây rồi!

Tiếng K'Tub vang lên hùng hồn, cùng lúc nó khoắng tay vào túi trước những ánh mắt bùng lên của tụi bạn. Nhưng khi K'Tub rút tay ra, cả bọn chưng hửng thấy cái nó đang nắm khư khư không phải là những đồng tiền vàng mà là cái ống Siêu cảm ứng sắc sỡ.

- Tưởng sao! – Kăply nheo mắt – Lại cầu cứu Suku chứ gì?

- Trong những lúc như thế này, Pi Năng Suku chính là vị cứu tinh đáng kính nhất, anh K'Brêt à.

K'Tub hươ cái ống lồng vòng trên đầu, ba hoa một câu cho sượng miệng rồi mới chịu chõ mồm vào cái ống, gân cổ tru tréo:

- Suku... Suku ơi... Suku à...

“Bụp” một tiếng, Suku xuất hiện gần như ngay lập tức từ sau bụng khỏi tòa ra từ chiếc ống. Lần này “vị cứu tinh đáng kính” không kẹt chân trong chiếc ống như bữa trước, nhưng mặt mày nhăn nhó, còn hai tay thì đang cuống quýt kéo chiếc quần đang trễ khỏi rốn.

Cả Êmê lẫn Păng Ting cùng ôm mặt ré lên:

- Cha mẹ ơi!

Suku quay bộ mặt đỏ như gấc sang K'Tub, giọng hầm hầm như sắp sửa ăn tươi nuốt sống thẳng này:

- Mày chơi cái trò gì vậy hử?

- Thì tao vẫn kêu mày như mọi lần mà. – K'Tub thân nhiên đáp, vất vả lăm nó mới giữ được vẻ mặt nghiêm trang mà không phá ra cười.

- Kêu cái con khi! – Suku vừa luống cuống cột dây thắt lưng vừa làu bàu – Kêu lúc nào không kêu, nhè ngay lúc tao đang đi tè lại kêu. Có thằng bạn như mày chắc có ngày tao đứng tìm tao chết quá!

- Suku nè. – Nguyên mím cười nói, rõ ràng muốn cho qua lẹ cái vụ trục trặc đầy hoạt kê kia cho rồi – Em có mang tiền theo đó không?

- Chi vậy, anh K'Brăk?

Suku ngơ ngác hỏi lại và nhanh nhẹn đảo mắt một vòng, rồi không đợi Nguyên trả lời, nó sừng sốt hỏi tiếp:

- Ủa, bộ tụi anh đang ở trong cửa hiệu của lão Seradion hả?

- Ủ. – Êmê vội vàng lên tiếng như sợ thẳng oắt nghĩ vớ nghĩ vẩn – Tụi chị đang theo dõi ba của Bolobala ở phòng kế bên...

Rồi thấy Suku vẫn giương mắt ếch lên nhìn mình, Êmê đành chép miệng thuật lại những gì xảy ra trong trường Đămri hai ngày nay, dĩ nhiên là giấu biến chuyện nó chôn cái hình nộm Bolobala dưới gốc cây cái hương đêm hôm trước.

Suku sờ tay vào túi, lo lắng:

- Nhưng em hông có đồng nào ở đây hết á.

- Vậy mày chạy về nhà lấy đi. – K’Tub thui vào hông Suku, giọng nóng nảy – Lẹ lẹ lên. Nhớ nha, 3.000 năpken đó.

Suku không đợi giục đến lần thứ hai, sốt sắng lao ra cửa.

- Chờ nhé.

- Ê, khoan đã. – K’Tub bắt thần túm áo Suku và choàng tay qua vai bạn – Để tao đưa mày ra cửa.

Lão Seradion giương mắt nhìn K’Tub diu Suku ngang mặt lão:

- Bạn mày sao thế, nhóc?

Trong khi Suku cố giấu mặt thật sâu vào vai bạn để lão Seradion không nhận ra, K’Tub đáp lời lão chủ tiệm bằng bộ mặt làm ra vẻ ngán ngấm hết biết:

- Nó uống nhiều quá. Tại nó muốn chết quách cho rồi mà.

K’Tub lại buông một tiếng thờ dài não nuột khi hai đứa đã xiêu vẹo ra tới cửa:

- Nếu nó thất tình tới lần thứ tư như tôi thì đầu đến nỗi yếu đuối như thế. Đàng này nó mới biết yêu lần đầu. Thiệt khổ ời là khổ!

Không biết lần thứ mấy trong vòng chưa tới một tiếng đồng hồ, thằng K’Tub làm cho lão Seradion há hốc miệng ra. Lão lắc đầu nhìn theo thằng nhóc, hoang mang hông biết những gì nó huênh hoang nãy giờ có đúng là chuyện thiệt hay không.

Tụi Kăply chồm cả dậy khi K’Tub quay vô.

- Suku đi rồi hà em? – Kăply nhìn thẳng oắt.

- Rồi. – K’Tub cười khoai trá – Lúc em trở vô, lão Seradion hỏi bạn mày đầu rồi, em bảo nó đang ỏi mưa tùm lum ngoài kia, lát nó vô sau. Hi hi, lão tin như sấm. Chà, lão có vẻ nể em lắm. Tại em khoe với lão em thất tình lần này là lần thứ tư mà.

Êmê nguýt thẳng oắt:

- Mồm miệng em lúc này trơn lấm rồi đó, K’Tub. Thiệt chị chẳng biết em học cái thói hư này ở đâu ra.

- Nè, nè, – K’Tub nhảy loi choi – chị đừng có mà ghen tị với trí thông minh của em nha. Nếu em không làm thế, bữa nay đừng hòng qua mắt được lão chủ tiệm.

Chỗ bức vách, Nguyên và Păng Ting vẫn dán người vào tấm kiếng một cách kiên trì và vô vọng. Đập vào tai hai đứa là những tiếng rì rầm không ngớt nhưng suốt một lúc lâu tụi nó vẫn không sao xác định được đó là tiếng hai người trò chuyện với nhau hay chỉ là tiếng lão Boloradam đang mắng nhiếc cô nhân tình nào đó vừa ruồng bỏ lão nếu quả thực lão chui vô đây chỉ để xả cơn ầm ức của mình.

Như đề đỡ gánh nặng cho Nguyên và Păng Ting, ba đứa còn lại là Êmê, Kăply và K’Tub, sau một hồi nói qua nói lại mỗi miệng, lần lượt chạy tới áp tai vào vách khiến khung cảnh trong phòng lúc này trông rất giống cái cảnh năm con ốc đang chen nhau bám một tảng đá.

Nhưng cũng như hai đứa kia, đám Êmê hầu như chẳng phân định được gì. Những tiếng nói cứ vang lên đều đều, thoát ngưng rồi lại vang lên, vọng qua một lớp kiếng dày nghe đùng đục như tất cả đang được nhúng trong nước.

Chỉ có tiếng lịch kịch khi cửa phòng số 8 bật mở là tụi nó nghe rõ và biết ngay đó là tiếng gì. Gần như cùng lúc, cả bọn lao về phía cửa phòng, hé cửa hồi hộp dòm ra.

Đúng như lão chủ tiệm nói, cái vật tròn tròn vừa lăn ra khỏi phòng số 8 chính là thân hình bự chảng của lão Boloradam, lúc này chiếc gậy đã được lão kẹp dưới nách, còn dư ra một khúc nên thiết tình mà nói, trông lão giống một quả dưa khổng lồ còn nguyên cả cuống kinh khủng.

Trong một thoáng, những cặp mắt của bọn Kăply gần như căng ra hết cỡ khi thêm một người nữa nôi gót lão Boloradam bước ra khỏi phòng. Và cả bọn suýt chút nữa bắn người lên khi nhận ra dáng người dong dong của Tam.

- Trời, ba của Bolobala theo dấu thằng Tam tới tận đây sao? – Kăply kinh ngạc thì thào.

- Không phải đâu. – Nguyên cắn môi – Theo như những gì chúng ta nhìn thấy thì có vẻ hai người bí mật hẹn nhau tại chỗ này.

- Để làm gì, anh K’Brăk? – Păng Ting ngơ ngác hỏi.

Nguyên nhìn Păng Ting bằng ánh mắt tiu ngưu của một đứa học trò không thuộc bài:

- Cái đó thì anh cũng đang rất muốn biết, Păng Ting à.

- Đuổi theo mau! – Êmê vừa nói vừa kéo tay Nguyên, nhưng rồi nó lập tức buông ra, ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm lấy mặt – Trời ơi, thằng nhóc Suku!

- Đề em kêu nó. – K’Tub lật đật thọc tay vào túi – Nó không mang tiền tới, tụi mình chỉ có cách ngủ luôn trong này.

Kê cái ống Siêu cảm ứng sát miệng, K’Tub hét inh ói:

- Suku! Suku! Suku!

Suku hiện ra, lần này tư thế ngon lành, áo quần nghiêm chỉnh, nhưng mặt mày vẫn y chang tờ giấy bị ai vò. Nó xua xua làn khói lơ lửng trước mặt, quạu quọ nhìn K’Tub:

- Làm gì mà gọi giật giọng thế?

K'Tub chia tay ra, hí hửng:

- Tiền đâu?

- Tiền cái con khi! – Suku giậm chân thỉnh thoảng – Tao đã kíp vào nhà đâu. Vừa chuẩn bị bước lên thềm thì mây đã kêu giật ngược lại đây rồi.

- Trời!

K'Tub rúc lên một tiếng vang rền không thua gì còi tàu vừa ra khỏi đường hầm, cảm thấy các khớp xương trong người như rời ra từng mảng. Nguyên, Kăply và Păng Ting cùng liếc nhau một cái thật nhanh rồi cùng vội vã quay đi như sợ phải thú nhận qua ánh mắt của mình rằng chuyển theo dõi này kể như đổ bể tan tành.

Êmê ngồi dưới đất, thấy Suku quay lại, hăm hở đứng lên. Nhưng nghe lời than của thằng oắt, vừa nhoi dậy nửa chừng nó đã rơi bịch trở lại xuống nền nhà, lần này nó rơi theo cái kiểu của kẻ không bao giờ thềm ngồi dậy nữa.

- Mày đi đứng sao như rùa thế hả? – K'Tub hăm hăm nhìn Suku, rít qua kẽ răng – Hồng lễ mày không biết độn thổ cho lẹ?

- Thôi đi, K'Tub. – Suku nheo nheo đôi mắt sáng – Mày biết thừa sử dụng pháp thuật kiểu tự học như tao thường hay gặp trực trặc mà. Môn gì tao cũng từng thử qua nhưng riêng môn Độn thổ thì tao chưa đủ liều mạng đến mức đem ra xài. Mày cũng biết mà, môn khác sai còn sửa được, chứ môn này mà sai một li là tao kẹt luôn dưới đất hồng trời lên được, suốt đời chỉ có làm bạn với giun.

- Suku nói đúng đó, K'Tub. – Păng Ting bênh Suku bằng cái giọng nếu đem dùng vào việc chia buồn thì có lẽ hợp hơn – Chuyện này không thể trách Suku được, tại tội mình không ngờ ông Boloradam và Tam ra về sớm thế!

- Cái gì, chị Păng Ting? – Suku giật bắn – Bọn họ ngồi với nhau trong phòng số 8 thật à?

- Đúng là như vậy, Suku. – Nguyên rầu rĩ nói – Họ bí mật hẹn nhau ở đó và họ vừa ra khỏi phòng, trong khi chúng ta thì bị kẹt cứng ở đây.

Nguyên hoàn toàn không có ý trách móc gì Suku nhưng câu nói của nó vẫn khiến gương mặt của thằng nhóc ửng lên. Như thông lệ, mỗi khi gặp khó khăn, ánh mắt sáng như sao của Suku thường lang thang trên trần nhà, có khi hàng buổi, nhưng lần này việc tìm ra cách giải quyết có vẻ nhanh chóng hơn nên vừa lia mắt lên một điểm vô hình nào đó, nó đã lập tức hét ầm:

- Có cách rồi.

Không để cái miệng nào kịp há ra, nó hấp tấp quay sang K'Tub:

- Mày cầm cái ống Siêu cảm ứng của tao chạy qua tiệm cầm đồ của lão Lomcom bên cạnh đi. Bét nhất cũng được 3.000 nắpken đó.

- Hay lắm. – Nguyên buột miệng reo và lật đật lúi húi hòn đá chứa thương mà Êmê vẫn bắt nó luôn bỏ theo trong túi áo, chia ra – Em cầm hòn đá rang này qua bên luôn đi, K'Tub. Thêm được đồng nào hay đồng nấy mà.

Bọn Kăply quyết định rẽ trái sau khi ra khỏi CỬA HIỆU THẤT TÌNH. Rẽ phải là quay trở lại trường Đămri, cả bọn thống nhất là không thể nào có chuyện lão Boloradam và Tam đi về hướng đó được.

Lần này thì chúng không lẻ mề như trước mà cả sáu đứa đều co cẳng chạy. Không đứa nào đoán ra lão Boloradam và Tam bí mật gặp nhau trong cửa hiệu của lão Seradion để làm cái quái gì nên chúng nhất quyết phải điều tra cho bằng được, mặc dù khi đuổi kịp họ rồi tội nó sẽ bắt đầu cuộc tra gạn như thế nào thì thiệt tình chưa đứa nào nghĩ ra.

- Có bao giờ Tam đang tìm cách lừa ông Boloradam vào bẫy không há? – Êmê thắc mắc trong tiếng thở hổn hển.

- Dám lắm, chị Êmê à. – K’Tub nhanh nhẩu hưởng ứng – Nếu anh là người của trùm Bastu thì sau khi hãm hại chị Bolobala đương nhiên anh phải tìm cách đánh lạc hướng ba của chị rồi.

Kăply liếc K’Tub, môi mấp máy muốn nói một câu gì đó nhưng đến phút chót nó bỗng thay đổi ý định. Hành động của Tam càng lúc càng khả nghi nên dù có muốn nói tốt cho thằng này một câu, Kăply cũng cảm thấy quá khó khăn. Hơn nữa, ngay cả nó, dù không muốn nó cũng bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ. Nếu không làm chuyện mờ ám, chẳng việc gì Tam phải gặp gỡ lão Boloradam một cách lén lút như vậy. Một ý nghĩ vụt lóe lên khiến Kăply cảm thấy sống lưng lạnh toát: Hay là Tam tấn công Bolobala nhằm mục đích đánh lạc hướng Nguyên và nó, và đợi đến khi tội nó lơ là cảnh giác rồi, Tam mới thực sự ra tay? Kăply rùng mình khi hàng loạt câu hỏi nối tiếp nhau xuất hiện lần lần tấn công óc: Phải chăng mỗi cảm ghét mà vợ chồng thầy Haifai dành cho Tam xuất phát từ những linh cảm không lành về thằng này? Nhưng thế thì lão Boloradam dính gì vào đây? Lão là nạn nhân khù khờ của Tam hay là đồng bọn với nó? Và nếu thế hồng lẽ tai nạn của Bolobala chỉ là sự bày trò của họ để lừa mọi người vào bẫy?

- Họ kia rồi.

Tiếng Êmê kêu khê, xua tan những đám mây u ám trong đầu Kăply. Nó ngược mắt nhìn ra phía trước, thấy lão Boloradam và Tam đang sóng bước bên nhau ở tít đằng xa, lúc này cả hai đang đi chậm lại và theo cái cách lão Boloradam không ngừng vung gậy một cách nóng nảy thì dường như họ đang cãi nhau gay gắt.

- Làm thế nào bây giờ? – Ánh mắt K’Tub sốt ruột xẹt qua xẹt lại giữa tội bạn – Hồng lẽ tội mình xông đại lên?

- Không được đâu, K’Tub. – Nguyên rồi rít xua tay – Đừng làm ầu!

- Nhưng nếu không thế thì...

- À, đây rồi.

Đang rờ rẫm bên hông, Suku bắt thần cắt ngang lời K’Tub bằng một tiếng reo mừng rỡ và hí hửng rút ra từ trong túi áo một vật mềm mềm màu cánh gián mà nhìn thoáng qua, tội Kăply hoan hỉ nhận ra ngay đó là chiếc áo tăng hình hòm ọp.

- Trời đất. – K’Tub thoi vào lưng Suku một cú mạnh đến mức làm thằng này xiêu hẳn người đi – Có cái áo này sao khi nãy mày không lấy ra xài, bắt tao phải làm trò khi trước mặt lão Seradion há?

- Tao quên.

Suku cười hì hì, niềm vui bất ngờ khiến nó quên mất cái xương sống sém nữa cụp ngang. Nó hươ hươ cái áo trước mặt:

- Bây giờ ai sẽ mặc đây?

Nó giúi vào tay Nguyên:

- Anh K’Brăk nha. Anh mặc vô rồi tiến sát đến bọn họ...

- Thế còn từ đầu gối của anh trở xuống thì sao hả Suku? – Nguyên méo xệch miệng – Có thiệt là em muốn ông Boloradam nện anh gãy giò không đó?

- Ồ há!

Suku tên tò buột miệng. Nó lắc mạnh đầu để cổ làm cho cái hình ảnh Nguyên bị Baltalon rượt chạy trời chết bữa trước văng ra khỏi tâm trí và gãi gãi gáy, phân trần:

- Tại em làm cái áo này theo kích thước của em chứ bộ. Nói cho chính xác thì ở đây chỉ có em và thằng K’Tub mặc vừa thôi.

- Vậy thì em mặc đi, Suku. – Păng Ting cười nói – Nếu sản phẩm có sơ suất gì thì nhà sản xuất tự mình đưa đầu chịu trận là hợp lý nhất.

Biết là Păng Ting nói đùa nhưng Suku không thể nào ép nó nhe răng ra cười được. Mặt sầm xuống, nó quạu quọ trông vội cái áo vào người và lập tức biến mất trong mắt tụi bạn.

- Suku! – Păng Ting hốt hoảng kêu – Em ở đâu rồi? Chị giỡn chơi mà, nhóc.

- Nhưng em thì không giỡn. – Tiếng Suku văng lại từ cách đó một quãng cho biết nó đã bỏ đi rất nhanh – Mọi người ở đây chờ em quay lại nha.

Suku vừa nói vừa rảo bước, chốc chốc lại cúi đầu kiểm tra xem có bộ phận nào bắt chọt lòi ra tố cáo sự hiện diện của nó không.

Khoảng cách giữa Suku và hai người đi trước dần dần ngắn lại và nó lo lắng nhận ra sự hồi hộp trong lòng mình đang tăng dần.

- Bác Boloradam à, chuyện này con nghĩ là không nên nói um ngoài đường! – Chẳng mấy chốc tiếng của Tam đã theo gió vọng tới tai Suku khá rõ mặc dù nó vẫn cách bọn họ chừng mười bước chân và dĩ nhiên là nó rất khoái chỉ giữ nguyên cái khoảng cách an toàn đó.

Lão Boloradam ngo ngoáy đầu nhìn quanh rồi kẹp chiếc gậy vào nách, hạ giọng:

- Chẳng có ai ở gần đây hết. Dù sao chúng ta cũng phải giải quyết cho xong chuyện này trước lúc chia tay, Tam à.

Gì vậy há? Suku tự hỏi và thận trọng vênh tai ra phía trước, cổ dựng để gây ra những tiếng sột soạt đáng ngờ.

- Nhưng con đã nói hết với bác trong cửa hiệu của lão Seradion khi nãy rồi kia mà. Thiệt sự là con đã mệt mỏi lắm rồi.

- Con đã ráng được bao năm nay, – Giọng lão Boloradam nhuốm vẻ khản khoản – chẳng lẽ bây giờ lại vứt bỏ hết?

- Ôi, bác Boloradam ơi, con đã nói đi nói lại với bác bao nhiêu lần rồi. – Tam xằng giọng, có vẻ nó rất muốn hét lên nhưng cố nén – Bác không thể nào hình dung được những gì con phải chịu đựng trong thời gian qua đâu. Bạn bè nghi kỵ, còn vợ chồng thầy Haifai thì thay phiên nhau hành hạ con thể thảm. Bây giờ mọi người lại đang nghi con là thủ phạm...

Như biết mình lỡ lời, Tam ngưng bật.

- Nghi cái gì hờ Tam? – Lão Boloradam nhìn Tam với vẻ dò xét.

- Ờ, không... – Tam lấp liếm – Đại khái là bất cứ chuyện lạ lùng gì xảy ra trong trường Đămri, họ đều cho con là thủ phạm hết.

Trong khi Suku căng óc để tìm hiểu ý nghĩa của những câu đối đáp không đầu không đuôi, đầu ong ong như xay lúa thì câu nói tiếp theo của lão Boloradam khiến nó giật bắn người, sém chút nữa tuột ra khỏi chiếc áo tàng hình.

Giọng lão Boloradam gầm gừ bức bối:

- Con nhỏ Bolobala cũng thiệt là quá quắt. Tao đã bảo nó hàng trăm lần chứ có phải không đâu. Là đừng có giờ ba cái trò nguyên rủa thảm đó ra nữa. Ta thì có giấu còn nó thì cứ thích chơi ngông. Hừ, quái nhân. Quái nhân thì hay ho gì chứ. Chỉ toàn đem đến tai họa.

- Bác đừng trách Bolobala. Chỉ tại mấy đứa cà chớn trong trường làm bạn ấy ngứa mắt thôi. – Tam bênh vực bạn nhưng giọng nó lại nghe rất giống tiếng thờ dài.

Phải khó khăn lắm Suku mới bắt được hai chân mình đừng sụm xuống. Bí mật tày trời mà nó vừa nghe được làm ngực nó tức nghẹn đến mức nó phải ngửa mặt lên trời hà họng hóp lấy hóp để không khí để khỏi bị ngạt thở. Hình như trong lúc quá kích động, nó có thốt ra một tiếng gì như tiếng “ợ” nhưng rất may là cả lão Boloradam lẫn Tam không ai để ý. Trời đất, Suku điếng hồn lắm lắm, hóa ra không phải anh Tam mà chính chị Bolobala mới là quái nhân! Vậy mà xưa nay...

- Con phải cố gắng lên, Tam. – Lão Boloradam trầm ngâm cất tiếng – Kỳ nghỉ hè tới đây, nhất định ta sẽ bảo Bolobala lên đường với con. Ta cũng cùng đi nữa. Con đừng quên ta với ba con là chỗ anh em kết nghĩa và số phận của ba con chưa phải đã hoàn toàn tuyệt vọng.

- Bác Boloradam ơi, có đúng hẳn là sứ giả thứ hai của trùm Bastu không? – Tam cất giọng vừa rầu rầu vừa ra chiều tha thiết.

- Dứt khoát là hẳn rồi, Tam à. – Lão Boloradam lại rút cây gậy ra khỏi nách và vung lên – Theo những thông tin mà ta thu thập được, hiện nay thung lũng Plei Mo y chang một phòng triển lãm của các điêu khắc gia. Một viện bảo tàng danh nhân. Hừm, ta chỉ mong đến một ngày cái vườn tượng đó sẽ biến mất trên cõi đời này.

Tam quay nhìn lão Boloradam và Suku có thể trông thấy sự nôn nao cháy bỏng trên mặt nó:

- Bác nói là kỳ nghỉ hè tới đây, bác và Bolobala sẽ đi cùng con đến thung lũng Plei Mo?

- Thực ra thì ta đã quyết định như thế từ lâu rồi, con à. – Lão Boloradam đập cây gậy một nhát vào không khí, giọng quả quyết.

- Thế sao chúng ta không lên đường vào năm ngoái hay năm kia?

Tam hỏi, vẫn nhìn chăm chăm lão Boloradam và khi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Tam, Suku biết ngay là nó chưa hoàn toàn tin lời lão.

- Nghe nè, con trai! – Sự ngờ vực lộ liễu của Tam khiến lão Boloradam muốn run lên. Lão dẫn từng tiếng như người ta hậm hực ném ra những mảnh sành – Vì chỉ tới hè năm nay, Bolobala mới cùng cố nghệ thuật nguyên rủa theo đúng bài bản, và cùng với con, hai đứa được trang bị các môn cực kỳ quan trọng cho chuyến đi như Độn thổ, Tự biến hình và đặc biệt là Thần chú chiến đấu.

- Con xin lỗi bác, bác Boloradam. – Giọng Tam vui vẻ trở lại, thậm chí còn hơn cả vui vẻ, cái mà âm sắc của nó bộc lộ là sự phản kích – Thì ra bác đã dự liệu chu đáo mọi chuyện.

Lão Boloradam thờ phì:

- Lớp Cao cấp 2 đối với ta chỉ có mấy môn đó là đáng kể thôi. Còn Giải mộng hay Các loại thần chú bị cấm là những thứ mà ta thấy nếu không thèm quan tâm đến chúng thì dầu óc tui con sẽ sáng suốt hơn.

Suku sức nhận ra nó đã đến thật gần lão Boloradam và Tam lúc nào không hay. Có lẽ câu chuyện bí ẩn giữa hai người đã cuốn hút lấy nó đến mức nó không ý thức được hành động của mình.

Suku nín thở chậm bước lại, hai tai dỏng lên hết cỡ để không bỏ sót bất cứ một thông tin đáng chú ý nào.

Lão Boloradam tiếp tục câu chuyện bằng cái giọng dịu dàng không biết lão nhặt ở đâu, cái giọng mà nếu xét cho cùng thì không hợp với ngoại hình gồ ghề của lão cho lắm nên nghe như lão đang dùng lộn cái giọng của ai:

- Bây giờ thì con đã nghĩ lại rồi chứ, con trai của ta?

Tam lúc này đã nhìn thẳng tới trước nên Suku không nhìn thấy sắc mặt của nó nhưng thấy Tam không nói gì, Suku đoán là chắc nó đang phân vân ghê lắm.

Dĩ nhiên một đứa thông minh như Suku thừa sức liên kết toàn bộ những gì đã nghe thấy nãy giờ để hình dung lờ mờ ra câu chuyện, vì vậy nó đoán là Tam sẽ đồng ý ngay với yêu cầu của lão Boloradam để tìm cách cứu ba nó thoát khỏi tay sứ giả thứ hai của trùm Bastu.

Nhưng rất nhanh, Suku biết ngay là mình nhầm. Tam vẫn lặng lẽ bước, chẳng ừ hử tiếng nào, làm như không biết lão Boloradam đang bồn chồn như đi trên than hồng. Đôi mày rậm của lão cau lại và ánh mắt của lão vẫn bám cứng lấy gương mặt xanh xao của Tam, ánh lên vẻ chờ đợi thấp thòm.

- Sao rồi, con trai? – Một lát, không chịu nổi sự im lặng khó hiểu của Tam, lão Boloradam ngáp ngừng lên tiếng.

- Con sẽ nghĩ ngợi thêm và trả lời bác sau, bác Boloradam.

Tam đáp và liếc lão Boloradam bằng ánh mắt khiến lão biết là không nên thúc ép thẳng bẻ nữa nếu không muốn chọc cho nó nổi khùng.

- Chào bác nhé.

Tam nói thêm và vội vã rẽ qua con đường nhỏ bên tay phải.

Lão Boloradam giờ cây gậy lên như thể bông súng chào:

- Ủ, con về. Và cố nhớ những gì ta đã nói với con hôm nay.

Suku khựng lại trước sự chia tay đột ngột. Nó loay hoay một chút ở chỗ ngã ba, do dự một thoáng trước khi quyết định đuổi theo Tam.

Đối với Tam, thoát khỏi lão Boloradam giống như thoát được sợi dây buộc căng. Nó cúi đầu đi xăm xăm, và Suku ngạc nhiên thấy trong khi sải những bước dài gấp gáp, nó vẫn không ngớt lăm bằm theo thói quen.

Lần này Suku phải tiến đến thật gần Tam mới hy vọng nghe được thằng này đang nhai thằm những từ gì trong miệng, cái thói quen tệ hại khiến xưa nay mọi người vẫn tin nó chính là một quái nhân bằm sinh.

Suku nín thở, trán nó gần như chạm vào gáy Tam để cố thu vào tai những làn sóng âm thanh yếu ớt:

- Xà lách, áo quần... Độn thổ, chiến đấu... Nước ngọt ba chai... Nhớ đừng hậu đậu...

Nó đọc cái quái gì thế nhỉ? Suku sững sốt, nhớ ra nó chưa từng biết qua thứ thần chú lạ tai này trong hàng vạn cuốn sách trong thư viện khổng lồ của ông nó.

Suku chồm tới thêm một chút để nghe cho rõ, và trong lúc quá nôn nóng nó bất cẩn để vành tai chạm phớt vào cổ áo chùng của Tam khiến thằng này giật mình quay phắt lại:

- Ai?

Cùng với tiếng quát của Tam, Suku tái mặt nhón chân lạng người qua một bên và rón rén ngồi thụp xuống, tim đập bình bình trong ngực.

Tam quay người một vòng rồi lại sờ tay lên cổ áo, mặt lộ vẻ ngờ vực. Không hiểu nghĩ sao, nó lại quay một vòng nữa, lần này chiếc cặp trên tay vung ra theo đà xoay người, quét mạnh ra bốn phía.

Suku hoảng hồn khi thấy chiếc cặp bay vù vù trên đầu, hú vía là nó đã kịp ngồi xuống.

Ánh mắt Tam vẫn quét ngang quét dọc vào khoảng không như những làn roi thô bạo, nhưng rồi cuối cùng nó cũng đành thu lại và quay lưng đi tiếp.

Bây giờ thì có cho cả núi vàng Suku cũng không dám nghĩ đến chuyện rượt theo. Nó ngồi tại chỗ lâu thật lâu, đến khi tận mắt thấy thằng Tam đã khuất sau gò đất xa mới chống tay vào đùi, lom khom đứng dậy.

Chương 8: Tin Nhanh N, S & D

Bọn Kăply ngồi chết gí trên những bậc thềm dọc đường Brabun, mặt dờ ra. Tin tức mà Suku vừa đem về khiến tụi nó choáng váng như vừa ùi đầu vô gốc cây.

- Thiệt không thể tin nổi! – Lâu thật lâu, Êmê mới rên lên, giọng chưa hết bàng hoàng.

- Nhưng tại sao lại như thế nhỉ? – Păng Ting ngô nghê nói, căn cứ vào ý nghĩ mơ mờ của câu hỏi có cảm tưởng chính nó cũng không biết nó đang định nói gì.

- Có gì khó hiểu đâu, Êmê. – Nguyên hít vào một hơi, cố tỏ ra là người đầu tiên trấn tĩnh – Hôm trước em bảo sỡ dĩ mọi người đều tin Tam là quái nhân bởi vì từ khi nó đặt chân vào trường Đămri thỉnh thoảng lại xảy ra những chuyện kỳ lạ ở những lớp nó theo học, đúng không?

- Ờ...

Êmê lơ đãng đáp, mắt vẫn nhìn vào một điểm vô hình nào đó lơ lửng trước mặt.

Nguyên khê liếc khuôn mặt rất chi là xa vắng của Êmê, tự tin tiếp:

- Nhưng mọi người lại quên rằng Bolobala luôn luôn học cùng lớp với Tam. Do đó, nếu báo Bolobala là thủ phạm của những vụ chơi khăm đó thì cũng không có gì là quá xa sự thật. Theo như những gì anh tận mắt chứng kiến trong thời gian qua thì rõ ràng lúc mấy đứa cả chón như Amara hay Steng bị nguyên cho á khẩu hay té động đầu xuống đất, Bolobala đều có mặt ở đó.

- Anh K’Brăk. – Êmê khê kêu – Tam bị cho là quái nhân còn vì nó hay lằm bằm một cách đáng ngờ. Bolobala không có cái tật kỳ quái đó.

- Không phải đâu, chị Êmê. – Lần này chính Suku lên tiếng trả lời thay Nguyên. Nó lúc lắc món tóc xanh rêu trước trán và nặn ra một nụ cười méo mó – Những tiếng lằm bằm của anh Tam không phải là câu rủa. Đó là những câu gì lạ lắm, nghe như những câu thơ.

Trước những ánh mắt hau háu chia vô mặt mình, Suku háo hức thuật lại những gì nó phải mạo hiểm đến suýt bị Tam tóm cổ mới nghe lỏm được.

- Đúng là không phải lời nguyên rồi. – K’Tub bỏ bô ngay khi Suku vừa dứt lời – Nguyên rủa gì mà lại có quần áo, xà lách tùm lùm ở trong.

- Ờ, thẳng Tam này kể ra cũng khó hiểu thiệt. – Nguyên tặc lưỡi nói, có vẻ như nó phải dùng đến khối lượng lớn can đảm để thừa nhận có những điều nó cũng hoàn toàn mù tịt y như mấy đứa kia.

Păng Ting nói trong mơ màng:

- Hồng lẽ Bolobala mới thực sự là quái nhân?

- Tao chỉ thắc mắc một điều, K’Brāk. – Káply thỉnh linh vọt miệng – Hôm đối mặt với Baltalon, chính tai tao nghe thấy có ai đó buột ra lời rủa thảm “Cho mày về tệt ngựa ra đi!” và ngay lập tức Bolobala ngã lăn ra. Nếu Bolobala đúng là quái nhân thì tại sao nó lại lãnh đủ lời nguyên của chính mình?

Trừ Suku, những đứa còn lại đều có mặt lúc Bolobala bị ngã chổng gọng trên cỏ và đến lúc này tụi nó mới biết cú ngã đó là do tác động của lời nguyên bí mật. Bây giờ nghe Káply nhắc lại, tất cả bộ mặt đều thừ ra.

Bọn trẻ nghĩ lâu thiệt lâu, và căn cứ vào những đôi môi mím mỗi lúc một chặt và những ngón tay không ngớt co ra duỗi vào kia có thể tin chắc rằng tụi nó có suy nghĩ đến lúc đầu óc tan chảy ra cũng chẳng lần được chút xíu manh mối nào.

Rốt cuộc đưa lên tiếng lại là đứa không có mặt trong lúc đó.

- Em hiểu rồi, anh K’Brēt. – Suku đóng đũa đôi mắt sáng như sao, hớn hờ nói – Nếu em đoán không sai, có lẽ Bolobala dùng lời nguyên rủa đó để đối phó với Baltalon và bị hiệu ứng phản nguyên.

- Hiệu ứng phản nguyên là cái con khỉ gì vậy, mày? – K’Tub nhăn nhó nhìn Suku – Chị Bolobala học hành đàng hoàng chứ đâu có lôm côm như mày mà bị thần chú của chính mình đánh trúng.

- Theo tao hiểu, lời nguyên rủa thảm chỉ có hiệu nghiệm với những ai có năng lượng pháp thuật tương đương hoặc thấp hơn mình. – Suku nghiêm trang giải thích, phớt lờ sự châm chọc của bạn và đã bắt đầu có vẻ giống ai đó trong đội ngũ giáo sư trường Dămri – Nếu bắt cần đem ra đối phó với người có năng lượng pháp thuật cao hơn mình, lời nguyên sẽ văng ngược lại, đánh vào chính mình. Hiện tượng đó gọi là hiệu ứng phản nguyên.

Păng Ting nhú mày:

- Hồng lẽ Bolobala không biết điều đó?

- Chắc chắn là chị Bolobala biết. – Suku nhún vai – Nhưng có lẽ trước hoàn cảnh quá bức bách của ngày hôm đó, chị đành phải liều.

Một bầu không khí sững sờ chạy quanh những gương mặt sau câu nói của Suku. Trong một thoáng, bọn trẻ tưởng như nghe rõ những ý nghĩ trong đầu nhau.

- Tại sao lại thế nhì? – Êmê chớp chớp mắt, giọng xốn xang – Tại sao hai đứa nó phải giấu diếm khổ sở như vậy chứ?

- Phải giấu chứ, chị Êmê. – Suku ngo nguẩy đầu như để cho dễ thở – Sinh ra là quái nhân đâu phải là chuyện hay ho gì.

Đang nói, Suku bật reo lên:

- Chắc, em nhớ rồi. Trời đất, chuyện đơn giản như vậy mà lâu nay em không để ý. Đúng, chị Bolobala đúng là quái nhân một trăm phần trăm rồi.

Suku ngừng một lúc như để sàng lọc lại trí nhớ:

- Năng lực nguyên rủa thảm vốn là một dị chứng di truyền theo dòng họ, cứ cách ba đời thì xuất hiện một lần. Theo cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San, một tác phẩm được in ra cách đây 150 năm và sau đó bị Hội đồng Lang Biang tịch thu gần như toàn bộ thì Bolobolo, ông cố của Bolobala cũng là một quái nhân, sau này chịu không nổi thành kiến của dư luận phải bỏ vào rừng sống. Còn quái nhân Bolo Akô, ông tổ sáu đời của Bolobala thì nghiêng hẳn

về phe Hắc Ám, theo phò trùm Bajaraka Đầu Bự.

Suku chép miệng:

- Thiệt tình mà nói thì những người đảng hoàng chẳng ai muốn thú nhận mình là quái nhân hết. Ông Boloradam giấu nhem chuyện đó là điều chẳng có gì khó hiểu.

- Boloradam có thể gạt được mọi người nhưng dù sao thì ông cũng không thể qua mắt được thầy N’Trang Long, Suku à. – Nguyên thờ ra một hơi dài – Theo như cách nói úp mở của thầy N’Trang Long hồi sáng nay với Boloradam giữa sân trường thì hình như thầy đã biết tỏng sự thật về Bolobala, chỉ có điều thầy không muốn quây tùm lum ra thôi.

- Ồ, phải rồi. – Păng Ting vỗ tay lên trán – Hèn gì lúc thầy N’Trang Long nói câu “xưa nay tôi vẫn thán phục cái biệt tài giữ bí mật của ông”, em thấy mặt ông Boloradam tái hẳn đi. Ra là vậy.

Kăply phui quần đứng lên:

- Chúng ta về đi thôi. Mọi chuyện như vậy là quá rõ ràng rồi. Thầy Haifai đình ninh rằng thằng Tam là quái nhân nên lúc nào cũng đòi đuổi cổ nó ra khỏi trường, trong khi đó thầy N’Trang Long không thêm nhúc nhích gì hết bởi vì thầy biết Tam không phải là quái nhân. Vô cùng đơn giản!

- Nếu Tam có là quái nhân thì chắc chắn thầy N’Trang Long cũng không đụng đến nó đâu, K’Brêt. – Nguyên xốc cặp đứng dậy và quay sang bạn, khịt mũi nói – Bằng chứng là thầy vẫn để yên cho Bolobala học hành.

Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt âu yếm:

- Anh nói đúng quá, anh K’Brăk. Em cũng cho rằng thầy hiệu trưởng không phải là người hẹp hòi. Hừm, quái nhân thì sao chứ? Chẳng qua đó là số phận. Đâu có ai chọn cửa mà sinh, đúng không?

Bọn trẻ rào rào đứng lên và trên cái nền âm thanh xào xạc của những vạt áo cọ quẹt vào nhau nổi lên tiếng lầu bàu ghen tỵ của Kăply:

- Với Êmê thì lúc nào K’Brăk chẳng đúng!

Như không nghe thấy Kăply, Êmê quay nhìn từng đứa, nghiêm mặt căn dặn, cái mũi hếch của nó lúc này trông rất giống ngón tay của viên sĩ quan chỉ huy:

- Bí mật ngày hôm nay chúng ta phải tuyệt đối giữ kín đấy nhé.

- Tại sao vậy, chị Êmê? – K’Tub thắc mắc.

- Còn tại sao nữa. Nếu thầy N’Trang Long mà còn làm ngơ thì chẳng việc gì chúng ta phải hét ầm lên cho thiên hạ biết.

- Trong vụ này, em thấy tội nhất là anh Tam đó. – K’Tub chép miệng cảm khái – Đội lốt quái nhân cho mọi người sợ hãi, xa lánh thiệt là khổ tâm hết sức chứ đâu phải chuyện chơi.

- Chẳng hiểu Tam cầu cạnh cha con Bolobala chuyện gì mà phải cực khổ ghê vậy há? – Păng Ting búng khuỷu buột miệng.

- Em đã kể cho chị nghe rồi mà, chị Păng Ting. – Suku nói – Hình như ba của anh Tam đang bị giam cầm ở thung lũng Plei Mo. Ảnh nhận lời đóng vai quái nhân thay cho Bolobala, đổi lại cha con Bolobala sẽ giúp giải thoát ba ảnh khỏi tay sứ giả thứ hai của trùm Bastu.

- Cờ như ông Boloradam làm sao có thể đối phó với sứ giả của trùm Bastu được chứ. – Păng Ting “xì” một tiếng – Thiết là ảo tưởng!

Suku chớp mắt:

- Có lẽ anh Tam muốn tận dụng khả năng nguyên rửa thẳm của chị Bolobala trong vụ này.

- Chẳng ăn thua gì đâu, Suku. – K’Tub cố đưa ra nhận xét để chứng tỏ nó đủ thông minh để tham gia câu chuyện – Khi này mày chẳng bảo lời nguyên rửa thẳm chẳng có tác dụng gì trước đối phương có năng lượng pháp thuật cao hơn mình là gì!

- Ủ, thế mới căng! – Suku gật đầu, lâu lắm nó mới đồng ý với K’Tub một lần làm thằng này sướng mê – Đó là chưa kể hiện nay chị Bolobala đang gặp nạn. Anh Tam đã giấu nhem ông Boloradam chuyện này và tao thấy hình như ảnh có ý muốn hủy hợp đồng với ông.

- Sứ giả thứ hai của trùm Bastu là ai vậy, Suku? – Nguyên này giờ vẫn chìm vào cõi suy tư, bỗng đột ngột hỏi, nó nhìn thẳng oắt bằng ánh mắt chờ đợi, như thể Suku đang cất giấu bản khai lý lịch của các sứ giả Hắc Ám trong túi áo.

- Em không biết, anh K’Brăk.

Câu trả lời của Suku quả tình là nằm ngoài tiên liệu của Nguyên. Nó nhìn sững thẳng oắt, chẳng có chút cảm giác gì là đã nghe thấy câu trả lời:

- Em nói sao?

Suku vén mớ tóc lòa xòa sắp sửa chọc vào mắt, lắc đầu đáp:

- Từ xưa tới nay, các thủ lĩnh Hắc Ám không đặt ra chức vị sứ giả. Chỉ gần đây, chính xác là từ sau khi tấn công thành công lâu đài K’Rahlan, trùm Bastu mới đặt ra chức vị này, vì vậy tên tuổi và vai trò của các sứ giả Hắc Ám không hề có trong bất cứ cuốn sách nào.

Nguyên cắn môi:

- Nhưng chúng ta đã từng biết Badd, Baltalon và Buriăk.

- Vì chúng là những sát thủ hoạt động công khai và đã từng thực hiện nhiều vụ chấn động xứ Lang Biang. Nhờ vậy mà mọi người mới biết được đó là sứ giả thứ nhất, thứ ba và thứ năm. Riêng Baltalon, trước khi về đầu dưới trướng Bastu, hắn đã rất nổi tiếng.

Suku lại đưa tay vén tóc, làm như những lọn tóc mềm mại trước trán vẫn hay che khuất trí nhớ của nó:

- Dù sao thì em cũng biết được tên của hai sứ giả còn lại. Một người là Basil – anh trai của Buriăk, chỉ không biết ai là sứ giả thứ hai, ai là sứ giả thứ tư thôi.

- Vậy thì Basil là sứ giả thứ hai, cũng là kẻ giam cầm ba của Tam. – Nguyên tỉnh queo nói, giọng không có vẻ gì là đang đùa.

- Anh nói sao?

Suku há hốc miệng kinh ngạc. Những đứa khác cũng tò mò xoáy mắt vào mặt Nguyên như thể đoán xem nó bắt đầu lên cơn cà rờn từ lúc nào.

- Anh chỉ phỏng đoán thôi, Suku à. – Nguyên xòe rộng hai bàn tay ra trước mặt như muốn bảo tụi bạn hãy bình tĩnh nghe nó nói, rồi hồi hộp cất tiếng – Trong một tiết học Giải mộng trước đây, Tam từng nói với vợ thầy Haifai là nó đã nằm mơ thấy con basilic khiến bà chửi nó tội bời. Em nghĩ đi, giữa hai từ Basil và basilic có liên quan gì với nhau không?

- Basilic tức là con rắn vipe...

Đang lăm bằm, Suku bất thành linh ré lên khiến tụi bạn nó giật bắn:

- Đúng rồi! Cái nhìn của con rắn vipe có khả năng biến bất cứ ai thành đá. Như vậy là đúng rồi! Đúng rồi!

Suku vừa hét vừa nhảy tung tung khiến K'Tub phải quờ tay tóm chặt lấy nó.

Suku phấn khích đến mức ra sức giãy giụa để chồm nửa người tới trước nói bô bô, mặc kệ phần hông vẫn còn kẹt trong vòng tay của K'Tub:

- Bây giờ thì em mới hiểu tại sao ông Boloradam bảo thung lũng Plei Mo giống như phòng triển lãm của các điêu khắc gia. Plei Mo là sào huyệt của Basil và chính các nạn nhân của con basilic đã tạo nên cái vườn tượng quái gở đó. Họ đã bị con basilic biến thành đá, và ba của anh Tam chắc chắn là một trong số đó.

Êm rùng mình:

- Như vậy vũ khí giết người của sứ giả Basil chính là con basilic?

- Chứ còn gì nữa! Có lẽ hẳn đã nuôi và huấn luyện con vật kinh tởm này từ rất lâu rồi, nếu không hẳn đã không có cái tên đó.

Kăply nói mà mặt xanh dờn, thậm chí sau khi vọt miệng nó vội ngoảnh đầu nhìn đảo đác như thể con basilic đang bò quanh quần đầu đó.

K'Tub vội buông Suku ra để chặn tay lên ngực cho trái tim khỏi vọt ra ngoài, môi mấp máy:

- So với con basilic của Basil, con Boumboum của Baltalon hóa ra dễ thương hơn nhiều.

Nguyên cố rặn ra một câu hỏi để trấn áp nỗi ám ảnh về con basilic:

- Hồng lẽ những nạn nhân của... của... còn cứu được sao, Suku?

- Em không rõ lắm, anh K'Brāk. – Suku trầm ngâm đáp – Theo truyền thuyết thì khi con basilic chết đi, những nạn nhân của nó sẽ trở lại bình thường. Nhưng xưa nay em chưa nghe nói đã có ai giết được một con basilic. Thậm chí đến gần nó là điều không thể.

Câu chuyện về sứ giả thứ hai của trùm Bastu gần như choáng gần hết tâm trí của bọn trẻ suốt dọc đường về nhà. Cả bọn nặng nhọc lê bước dưới cái nắng chói

chang, lòng trĩu nặng, thấy cảnh vật lẫn bầu trời tự dung xám ngắt đi trong mắt.

Chỉ đến khi chia tay Suku và Păng Tìng trước cổng lâu đài K’Rahlan, Kăply mới sực nhớ ra một điều đáng sợ. Đáng sợ đến mức khi nó vừa nói xong, mọi đôi chân đều như muốn sụm xuống:

- Ủa, thế còn Bolobala? Nếu không phải Tam thì ai đã hãm hại nó?

o o o

Trưa hôm đó, bọn Kăply bị chửi một trận te tua. Cả bọn ngồi ngục đầu quanh bàn ăn nghe bà Êmô chì chiết:

- Tại sao giờ này tụi con mới mò về? Ta phải nói với tụi con mấy trăm lần nữa tụi con mới chịu nhớ cho hả?

Nói một hồi, con giận của bà không những không hạ xuống mà còn ngược lại còn bốc lên hùng hục. Mặt sung lên, bà tức đến mức không thở được, phải khình khịt bằng mũi:

- Con tưởng sau khi Baltalon chết đi thì con đã thực sự an toàn rồi sao, K’Brăk?

- Dạ, con không nghĩ như thế, thưa dì.

Nguyên ngược bộ mặt đầy tội lỗi lên, lí nhí đáp, hi vọng sự phục thiện của mình sẽ tưới mát phần nào ngon hòa diễm sơn đang cựa quậy dữ dội trong lòng bà Êmô.

Quả nhiên, giọng bà có dịu xuống chút đỉnh:

- Hồng lễ các con không hiểu là ta và cậu K’Tul rất lo cho tụi con...

Ông K’Tul ngồi đằng góc bàn quen thuộc, gần như quán kín mặt bằng tờ Tin nhanh N, S & D, nghe nhắc đến tên mình, chỉ khẽ “hừ” một tiếng sau tờ báo rồi tiếp tục chúi mũi vào ba thứ tin tức vớ vẩn có vẻ đang làm ông khoái chí ghê gớm.

- Mẹ ơi, tụi con hiểu mà. – Êmê cất giọng nũng nịu – Tại sáng nay ba của bạn Bolobala vô trường làm lùm xùm nên tụi con về trễ...

- Là chuyện gì? – Bà Êmô neho mắt nhìn con gái qua làn khói không ngừng bốc lên từ tô canh trước mặt.

- À, cũng chẳng có gì quan trọng. – Êmê ngáp ngừng khẽ liếc Nguyên một cái như hội ý rồi nói tiếp – Bạn ấy đi công tác cho nhà trường mà gia đình không biết. Cho nên ông Boloradam mới tìm.

- Các con cứ về trễ như thế này mãi, có ngày ta cũng xộc vô trường làm ầm ĩ lên đấy.

Bà Êmô vợ ngay lấy cơ hội để hù dọa bọn trẻ và sung sướng với sự nhanh nhạy này của mình, hoàn toàn không biết tụi nhóc đang sung sướng hơn gấp mười lần khi thấy bà chỉ lo trút giận mà không vận vẹo gì về chuyện công tác công tiếc cực kỳ phi lý của con nhỏ Bolobala.

Nhưng ngay lúc đó, bọn trẻ lâu đài K’Rahlan không hề biết đó là buổi trưa bình yên cuối cùng của mình.

Trưa hôm sau, vừa ngồi xuống ghế, tụi nó đã cảm nhận thấy bầu không khí khác lạ đang phủ quanh bản ăn.

Bà Êmô không nói cười như thường lệ, cũng không nhìn bọn trẻ, cứ lặng lẽ xê dịch các thứ bát đĩa trên bàn một cách không cần thiết, công việc lẽ ra là của thằng Đam Pao và con nhỏ Choleng. Như thể hòa vào vẻ bất thường của bà Êmô, ông K’Tul cũng không buồn làm cái chuyện mà ông đặc biệt ưa thích là nấp kín sau tờ báo, chỉ thò đầu ra chừng nào ông sức nhớ không chỉ có mình ông trên bàn ăn. Bữa nay, bọn trẻ thấy ông ngồi chống tay lên cằm, xấp báo nằm bên cùi chỏ, chiếc khăn rằn lệch một bên vai và bộ ria con kiến trên môi ông không ngừng nhúc nhích như thể ông đang nhai một thứ gì đó dai nhách.

Ông K’Tul và bà Êmô cứ lằm li cả buổi như vậy, thỉnh thoảng lại kín đáo liếc nhau và khi bắt gặp những cử chỉ lạ lùng đó, thiệt sự là bọn Kăply chẳng còn bụng dạ đâu mà nghĩ đến các món ăn hấp dẫn trước mặt.

Bắt chước hai người lớn, bọn chúng cũng chĩa những ánh mắt dò hỏi vào mặt nhau, trong một tâm trạng phập phồng chờ đợi mặc dù tụi nó cũng không rõ là chờ đợi điều gì.

- Ăn đi!

Mãi một lúc, như nhận ra bữa ăn không thể không bắt đầu, ông K’Tul thốt một câu cộc lốc, rồi không nhìn ai, ông cầm chiếc muỗng cán dài lên, vẻ nặng nề cứ như thể ông đang nhấc một cái riu. Nhưng đến lúc sắp thọc chiếc muỗng vào tô canh thì ông bất thần đặt nó xuống bàn kêu đánh “cộc” một tiếng khiến bọn Kăply giật nảy người tưởng ai vừa ném đá vào giữa bàn ăn.

K’Tul hí hửng chuẩn bị thọc nữa vào đĩa mì xào bỗng rụt phát tay lại, ngơ ngác ngó quanh.

- Hừm. Thiệt ra thì tụi con đã giấu ta và đi Êmô những chuyện gì? – Ông K’Tul xoáy mắt vào bọn trẻ, gằn giọng hỏi, gương mặt ồm và dài dẹt ngợt danh lại.

Trong khi những đứa khác đực mặt ra, cổ hiệu thấu câu hỏi của ông K’Tul thì K’Tub đã láu táu hỏi lại:

- Ba nói gì vậy, ba?

- Tụi con đừng vờ vịt. – Mặt ông K’Tul vẫn sa sầm – Chuyện gì đã xảy ra trong trường Đămri mấy ngày nay?

- Có gì đâu, cậu K’Tul. – Êmê ngược chiếc mũi héch trông rất chi là ngây thơ – Hồng có chuyện gì hết á.

- Êmê! – Bà Êmô nạt – Con không được nói dối. Con nhỏ Bolobala đã biến đi đâu hai ngày nay ngay trước mũi các giáo sư?

- Bolobala biến đi đâu á? – Êmê mở to mắt.

Bà Êmô có vẻ muốn nổi điên trước câu hỏi mà bà cho là cực kỳ thừa thãi của cô con gái:

- Êmê, bây giờ là lúc ta hỏi con chứ không phải con hỏi ta. Bolobala đã đi đâu, con nói thiệt đi! Chuyện tởi tẻ gì đang xảy ra?

- Hôm qua Êmê đã nói rồi mà, di. – Thấy không khí càng lúc càng căng thẳng, Nguyên nuốt nước bọt, áp úng lên tiếng đáp thay Êmê – Bolobala đang đi công

tác cho nhà trường...

- Lão toét! – Ông K’Tul gầm lên từ đằng sau tô canh ở đầu bàn, mạnh đến mức thổi bay luôn mấy cọng rau của đĩa xà lách kế bên – Đúng là giọng điệu đối trá của bọn Lang Biang.

Bọn Kăply ngó ra, hồng biết ông K’Tul mắc chứng gì mà lời cả xứ Lang Biang ra xài xê và khi nói như vậy trông ông rất giận dữ.

- À, ta muốn nói đến ban biên tập tờ Lang Biang hằng ngày.

Như đọc được vẻ ngơ ngác trên mặt bọn trẻ, ông K’Tul cầm tờ báo trong xấp báo cạnh cũi chó vung lên.

- Trong này nè. – Ông lườm tờ báo trên tay với vẻ khinh khỉnh – Tay phóng viên Y Riêng chết tiệt nào đó cũng nói y như vậy. Là bà con yên tâm, hồng có chuyện gì hết.

- Bộ họ nói vậy không đúng hả ba? – K’Tub ngứa ngáy vọt miệng.

- Làm sao mà đúng được chứ! – Ông K’Tul dẫn mạnh tờ Lang Biang hằng ngày xuống bàn như muốn cho nó tan thành cám quách cho rồi – Toàn là lếu láo. Hừm, ta còn lạ gì tay tổng biên tập Kan Blao. Trước đây ta tưởng Kan Blao là tay khá nên quanh năm chỉ cúi mũi vào tờ báo hằng nhit của hắn, hồng thêm đọc tờ nào khác.

- Nhưng bố K’Tul ơi, – Kăply háng giọng, cố làm cho ông K’Tul và bà Êmô tin là Bolobala không gặp chuyện gì bất trắc hết, mặc dù chính nó cũng không hiểu tại sao nó lại muốn nói như vậy – chính thầy N’Trang Long đã...

- N’Trang Long không phải là người có thể tin cậy được. – Ông K’Tul chen ngang hòng Kăply bằng giọng nóng nảy – Trong vụ này ta tin là lão đang ra sức bưng bít chuyện gì đó.

Thấy bọn trẻ có vẻ bất bình trước việc thầy hiệu trưởng đáng kính của tụi nó bị mang ra vùi dập, ông K’Tul nhặt một tờ báo khác dưới cũi chó, ném vù ra phía trước:

- Tụi con đọc đi!

Tờ báo bay từ đầu bàn bên này qua đầu bàn bên kia im ru như thể một miếng sành và đáp ngay chóc xuống khoảng trống giữa Nguyên và Êmê, không vang lên một tiếng sột soạt nhỏ.

Kăply và K’Tub lập tức châu đầu lại. Và chỉ cần nhìn thoáng qua màu sắc lờ lợt của trang bìa, trừ Nguyên và Kăply, hai đứa còn lại biết ngay đó là tờ Tin nhanh N, S & D. Ngay dưới măng-sét tờ báo, một cái tin ba cột chạy hàng tít to đùng và đỏ lòm như máu:

MỘT HỌC SINH TRƯỜNG ĐĂM RI MẤT TÍCH

Theo tin phóng viên bản báo vừa nhận được, ngày hôm qua Bolobala, một nữ học sinh lớp Cao cấp 2 trường Đămri đã mất tích không rõ nguyên nhân. Trước đó một ngày, cô vẫn đi học bình thường nhưng tối hôm đó đã không về nhà như thường lệ. Sáng hôm qua, ông Boloradam đã vào tận trường để chất vấn về trường hợp của con mình và được pháp sư N’Trang Long, hiệu trưởng trường Đămri giải thích Bolobala đang được cử đi công cán cho nhà trường. Điều đáng

Ngạc nhiên là không một giáo viên nào trong trường biết được Bolobala đang thực hiện công tác gì, và chuyện một học sinh buộc phải nghỉ học để làm nhiệm vụ của ban giám hiệu là một sự vi phạm nghiêm trọng quy chế giáo dục.

Nhưng theo chúng tôi, vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn nếu những lời giải thích của ông N’Trang Long được chứng minh là không thỏa đáng. Đã có nhiều dấu hiệu cho thấy trường Đămri đang rơi vào tình trạng lộn xộn và ông N’Trang Long có vẻ không đủ khả năng để kiểm soát được tình hình.

Phóng viên bản báo sẽ tiếp tục theo dõi và thông tin tới quý bạn đọc những phát hiện mới, chắc chắn là đầy bất ngờ.

Bọn Kăply dựng tóc gáy khi đọc xong mẩu tin. Tờ Tin nhanh N, S & D cổ ra về tường thuật bằng giọng khách quan nhưng tụi nó vẫn nhận ra rành rành ác ý của tờ báo này đối với thầy N’Trang Long ẩn sau những câu chữ. Nhưng điều khiến tụi nó phát hoảng là không biết bằng cách nào mà tờ báo này nắm tin rất chính xác, cứ như thể tòa soạn báo đặt ngay trong trường.

Nhưng chiến dịch làm ồn ào quanh vụ Bolobala của tờ Tin nhanh N, S & D chưa dừng lại ở đó. Ngay bên cạnh mẩu tin giật gân là mục Phóng vấn nhanh chạy gần như suốt chiều dài trang nhất dành cho thầy trò trường Đămri mà đa số những câu trả lời toàn bắt lợi cho thầy N’Trang Long:

- Giáo sư Đi Pri: Xin lỗi, tôi không rõ lắm về nhiệm vụ hiện nay của Bolobala.
- Giáo sư Cafeli Chil: Tôi không được thông báo. Trong cuộc họp hội đồng giáo viên mới nhất, tôi không nghe ngài hiệu trưởng nói gì về chuyện này.
- Giáo sư Hailixiro: Xin lỗi, tôi không thể nói gì trong lúc này khi chưa thực sự hiểu rõ mọi chuyện. Tuy nhiên tôi sẽ đóng góp hết sức mình để củng cố sự lành mạnh, thân thiện và tin cậy của môi trường sư phạm.
- Giáo sư Haifai: Xin lỗi, tôi không thể nhận xét gì trong lúc này.
- Học sinh Hailibato: Sáng hôm qua, tôi còn thấy bạn Bolobala học tiết các loại thần chú bị cấm. Sáng hôm nay tôi không thấy bạn ấy đâu.
- Học sinh Lung: Tôi nghĩ bạn ấy đang làm chuyện gì đó rất quan trọng. Thầy hiệu trưởng đã nói như vậy.
- Học sinh Amara: Suốt nhiều năm nay tôi không nhớ bạn Bolobala có nghỉ học bữa nào chưa. Hình như đây là lần đầu tiên. Tôi rất lấy làm lạ.
- Học sinh Tam: Tôi xin phép được không bình luận về chuyện không thuộc phạm vi của tôi.
- Học sinh Y Êê: Ý kiến của bạn Amara cũng đúng là ý kiến của tôi.

Đối với ông K’Tul, có vẻ cuộc đời không có khoảnh khắc nào đáng sống hơn là lúc khoái trá ngấm bộ mặt thần ra của bọn Kăply sau khi đọc xong loạt bài gây chấn động tờ Tin nhanh N, S & D.

- Thế nào, các con? – Ông hắt hàm, mặt rạn ra từng phân vuông – Các con sẽ không báo là ta nói oan cho thầy hiệu trưởng của các con chứ hả?
- Cậu K’Tul ơi. – Êmê kêu lên đầy bức xúc – Dẫu sao thì cũng chẳng có gì rõ ràng trong những tờ báo này hết. Tất cả chỉ là suy đoán thôi mà.
- Rồi con sẽ thấy, Êmê à. – Đôi mắt ông K’Tul lấp lánh một cách đáng ngại – Ta tin tờ Tin nhanh N, S & D sẽ xóa nhòa khoảng cách giữa suy đoán và sự

thật trong một ngày gần nhất. Ta cũng không ngờ Ama Đliê là một tay làm báo rất bộp. Dĩ nhiên hiện này chưa có thể kết luận gì nhưng vụ Bolobala phải nói là một vụ mờ ám chưa từng thấy.

- Nhưng cậu K’Tul ơi...

Êmê lại cất tiếng nhưng lần này bà Êmô đã không để cho nó nói hết câu:

- Im đi, Êmê.

Bà trừng mắt nhìn Êmê, và chiếc mũi hếch của bà trông còn nguy hiểm gấp mấy lần so với chiếc mũi hếch của cô con gái, y như đại liên so với súng lục:

- Dù Bolobala biến mất theo cách nào đi nữa thì khi xảy ra một chuyện động trời như vậy tụi con phải báo lại cho ta và cậu K’Tul biết. Và trong khi chờ đợi cho mọi chuyện trở nên minh bạch, ta nhắc lại một lần nữa, tụi con không được phép tùy tiện la cà như hôm qua, nhớ chưa?

Bà hỏi Êmê nhưng ánh mắt nghiêm nghị lại quét dọc bàn khiến Nguyên, Kăply và K’Tub nghe mặt mình nóng ran và tất cả đồng loạt cúi gục đầu lí nhí:

- Dạ nhớ.

Chương 9: Đột Nhập

Sự có mặt rất sớm của Păng Ting và Suku tại lâu đài K’Rahlan ngay sau giờ ăn trưa khiến bọn Kăply có cảm giác hôm nay là một ngày đặc biệt.

Êmê đưa mắt nhìn hai đứa bạn, nhần nhỏ hỏi:

- Đọc tờ Tin nhanh N, S & D số ra hôm nay chưa?

- Rồi. – Păng Ting vừa đáp vừa sờ tay lên mái tóc bừa nay chẳng biết nó uốn theo cái kiểu gì mà đâm tua tủa lên trời như lông nhím – Có lẽ giờ này cả xứ Lang Biang đều đã có tờ báo này trong tay. Đọc đường đến đây, em còn thấy tội nhóc ra bán ì xèo.

- Hồng biết tổng biên tập Ama Đliê là tay nào? – Êmê cúi kinh – Xem ra hẳn chỉ muốn thầy N’Trang Long biến mất khỏi trường Đămri.

- Ama Đliê là một trong ba sinh viên xuất sắc nhất khoa báo chí trường Đămri cách đây 50 năm, cùng khóa với Y Nail, Cục trưởng Cục báo chí Lang Biang, và Kan Blao, tổng biên tập hiện nay của tờ Lang Biang hằng ngày. – Suku ung dung đáp, có vẻ nó biết rõ tổng biên tập tờ Tin Nhanh N, S & D như lòng bàn tay – Và Ama Đliê cũng là sinh viên duy nhất của lớp Hướng nghiệp bị đuổi ra khỏi trường ngay trước kỳ thi tốt nghiệp.

- Ủa sao vậy? – Cả đồng cái miệng cùng hỏi.

- Khi làm chủ bút tờ báo lớp của khoa báo chí, không hiểu khủng khủng thế nào hẳn cao hứng viết bài ca ngợi tác phẩm của Macketa, xem tay này như là nhà lý luận xuất sắc nhất thời đại...

K’Tub thở dài:

- Như vậy bị đuổi là phải rồi. Ủa, nhưng hồi đó hiệu trưởng trường Đămri đâu phải là thầy N’Trang Long.

- Hiệu trưởng lúc đó là người khác.

- Vậy sao Ama Đliê lại ác cảm với thầy N’Trang Long dữ vậy?

Păng Ting vừa hỏi vừa nghiêng đầu về phía Suku khiến thẳng này phải né người để tránh cái mũi nhọn lờm chớm trên đầu nhỏ bạn. Nó thân nhiên đáp, trong khi vẫn thận trọng liếc chừng mái tóc của Păng Ting:

- Chẳng qua do hẳn không được thầy N’Trang Long nhận làm giáo sư thỉnh giảng môn báo chí thôi. Hẳn đã nộp đơn năm lần bảy lượt, thậm chí có cả giấy giới thiệu của Cục trưởng Y Nali nhưng thầy N’Trang Long vẫn gạt thẳng tay. Thực ra, thầy không ghét gì Ama Đliê nhưng thầy không muốn đưa lên bục giảng một giáo sư từng sùng bái Macketa. Nhưng đau nhất với Ama Đliê là sau khi từ chối hẳn, thầy đã mời Kan Blao là người mà hẳn căm ghét ngay từ thời

còn đi học...

- Hồng lẽ những chuyện này em cũng đọc được trong thư viện của ông em sao, Suku.

- À, à, không... – Nó đột nhiên ú ớ.

Kăply cười híc híc:

- Lại nghe trộm ông em và bà của Păng Ting trò chuyện chứ gì?

Mặt Suku trông như vừa vớt ra từ nồi nước sôi:

- Em có cố ý nghe trộm đâu. Chẳng qua...

Nguyên ngạc nhiên:

- Tiên ông Pi Năng Súp và Đại phù thủy Păng Sur xa lánh thị phi, không ngờ cũng khoái bàn chuyện thời sự...

- Cũng giống như mấy tay phù thủy già về hưu thôi. – K’Tub “xì” một tiếng, không bỏ lỡ cơ hội để công kích Tam tiên – Rảnh quá không bàn chuyện thiên hạ thì biết làm gì cho hết ngày.

- Suku nè. – Nguyên lật đật lái câu chuyện tránh xa cái ngòi nổ K’Tub vừa châm – Nói gì thì nói, anh phải công nhận Ama Đliê là tay cừ. Tin tức của hắn rất nhạy và nói cho công bằng thì hắn cũng đâu có hoàn toàn bịa chuyện, đúng không?

- Hắn không bịa. – Êmê hừ mũi – Nhưng cách đưa tin của hắn rõ ràng là có ý đồ rất xấu. Hắn dựa vào đâu mà kết luận thầy N’Trang Long không kiểm soát được tình hình cơ chứ? Hồng lẽ anh không thấy hắn muốn đầu độc dư luận sao, anh K’Brăk?

Nhận định của Êmê được chứng minh ngay sáng hôm sau.

Trên đường đến trường, bọn Kăply nhận ra một bầu không khí khác thường bao trùm đại lộ Brabun. Các cửa hiệu dọc phố vắng khách hẳn đi. Chỉ có tiệm Cái Cốc Vàng của lão Bebet là hốt bạc. Từng nhóm, từng nhóm người lũ lượt kéo nhau vào quán, nách người nào cũng kẹp tờ Tin nhanh N, S & D số ra ngày hôm qua (sau này Nguyên và Kăply mới biết ở xứ Lang Biang báo chí phát hành vào buổi trưa – thời khắc được xem là tốt nhất trong ngày) và qua cánh cửa liên tục mở ra đóng khê khà bên cốc bia, vừa bàn tán về vụ Bolobala vừa phun khói thuốc lá mù mịt.

Ở trường, tình cảnh cũng không khá hơn. Ở tất cả các lớp đều có học sinh bị ba mẹ bắt ở nhà, chuyện chưa từng xảy ra với trường Đămri kể từ ngày thành lập. Các thầy cô đeo bộ mặt nghiêm nghị đi đi lại lại trước hành lang thay vì ngồi lý trong văn phòng chờ tiếng chuông vào lớp như xưa nay. Sự hiện diện đông đủ một cách bất thường của đội ngũ giáo viên không những không trấn an được học trò, ngược lại càng khiến tội nó thêm hoang mang, lo lắng.

Nếu có một người duy nhất không hề cảm thấy chút xiu căng thẳng nào trong lúc này thì đó là thằng Steng. Ngược lại, mặt nó cứ phồng lên vì sung sướng và nó ngược cái bộ mặt hơn hớn đó vào Nguyên và Kăply khi nó kịp chặn hai đứa này ngay giữa sân trường:

- Chào buổi sáng tốt lành.

- Chỉ có một mình mày cảm thấy tốt lành thôi, Steng.

Kăply quau quọ nói, cố đi vòng qua thẳng này để vô lớp. Nhưng Steng đã lạng người cản nó lại, cười nhần nhở:

- Chúc mừng tao đi chứ. Bộ mày không hiểu nếu như những gì tờ Tin nhanh N, S & D phỏng đoán thì phen này tao giàu to rồi sao?

Bộ dạng của Steng có vẻ như trường Đămri sắp sửa chết sạch không còn một mống.

Kăply đang phân vân không biết có nên dấn vào mặt Steng hay không thì Kan Tô và Mua đã chạy tới.

- Cút đi, đồ rắn độc!

- K'Brêt!

Trong khi Kan Tô quát vào mặt Steng thì Mua đã kịp kêu lên vui mừng và xán lại bên Kăply.

Kăply nhìn hai cái bím tóc của Mua, thấy lòng dịu xuống. Nó nói với về biết lỗi:

- Mấy hôm nay tôi bận quá bên chưa mời Mua đi công viên Các Thử Kẹo được.

- Ô không, K'Brêt. Tôi đã quên mất chuyện đó rồi.

Mua nhanh nhẩu đáp, nghĩ rằng nếu nói như vậy nó sẽ chùi sạch sự áy náy khỏi bộ mặt của Kăply. Hồng ngò nói xong, nó giật mình thấy mặt Kăply chầy dài hơn và nghe thẳng này đáp trả một cách giận dữ:

- Thế à? Nhưng tôi thì tôi không bao giờ quên, Mua à.

- Thực ra thì không phải là tôi quên. – Mua bối rối phân bua – Nhưng trong trường xảy ra đủ thứ chuyện khiến đầu óc tôi rối bời. Thiệt tình thì hôm rày rất lo cho bạn và K'Brăk.

Mua nói tiếp bằng giọng nặng nề, không ngừng nhìn sâu vào mắt Kăply khiến thẳng này có vẻ như hoàn toàn hóa đá dưới cái nhìn của nó:

- Tôi cứ băn khoăn không hiểu những chuyện đang ầm ĩ trong trường có liên quan gì đến cái chết của Baltalon hay không.

- Tôi cũng không rõ lắm.

Kăply nói dối và quay đầu đi chỗ khác để che giấu màu đỏ đang lan ra trên mặt. Nó không thể không nhận thấy sự quan tâm của Mua khiến lòng nó vô cùng bồi hồi cảm động. Nhưng mặt khác, nó lại không quyết định được có nên tiết lộ với Mua tất cả những gì nó biết quanh vụ Bolobala hay không. Hôm Nguyên và nó đụng độ Baltalon, chính Mua đã dẫn Tam, Bolobala và Kan Tô đi tìm tội nó và sẵn sàng kề vai sát cánh trong hiểm nghèo. Chỉ riêng chuyện đó thôi, Mua xứng đáng để nó chia sẻ những bí mật. Nhưng có lúc nó lại ngạc nhiên nhận ra nó không muốn Mua tham dự vào những kế hoạch nguy hiểm của tội nó.

Một cách không ý thức, nó muốn Mua mãi mãi bình an, mãi mãi vô tư với nụ cười răng sún trên môi để nó có dịp nuôi dưỡng những giấc mơ...

Đang chìm lìm dưới đáy hồ suy tư, Kăply bỗng bừng tỉnh khi Kan Tô kêu lên:

- Nhìn kia!

Kăply ngoảnh nhìn theo tay chia của Kan Tô, thấy từ cổng đang xăm xăm đi vào hai người đàn ông một cao một thấp, cùng mặc thứ áo khoác màu ô-liu rất nhiều túi, trước ngực áo thêu huy hiệu hình tia chớp. Họ nhìn đảo đảo, chân vắn đi rất nhanh.

- Ai vậy, Kan Tô? – Kăply hỏi, mắt vẫn không rời hai người lạ mặt.

- Pôlôna và Chor, hai phóng viên của tờ Tin nhanh N, S & D. – Mua nhún vai – Sáng hôm qua họ có đảo vô trường một vòng.

- Chắc hôm nay họ lại tiếp tục sục sạo và tương thêm một bài phỏng vấn đề bán báo chứ gì! – Kăply lăm bằm, giọng ác cảm không giấu giếm – Hừm, đúng là...

Tiếng chuông vô lớp vang lên đúng một tích tắc trước khi Kăply sắp sửa phun ra một câu chửi bậy trước mặt Mua.

Đang ở trong tâm trạng cực kỳ không thoải mái, sáng đó Kăply không tài nào thực hành trót lọt được câu Thần chú chiến đấu số 13 có cái tên thơ mộng là Khăn quàng cổ, bắt chặp cái chuyện thầy Haifai đã dạy lần này là lần thứ hai.

Mặc dù thẳng Lung chỉ dùng cây thước gỗ làm vũ khí, cổ Kăply vẫn bị mấy cú đâm đau nhói và thầy Haifai được dịp phô trương tài chửi mắng và biểu diễn nghệ thuật phun nước bọt văng xa hơn năm mét.

Kăply cũng để ý thấy là sau khi bước ra ngoài cửa trả lời mấy câu hỏi nhăng nhít của hai tay phóng viên Pôlôna và Chor, thầy Haifai quay vào với bộ mặt cau kinh gấp mười lần lúc đi ra và dĩ nhiên khi thẳng Y Đê hoảng hốt đến nỗi gần như mất trí khi phải chống đỡ sự tấn công không lấy gì làm nguy hiểm của Hailibato và để cho ngòi viết của thẳng này cào xước một đường đỏ rằn trên cổ, thầy lại có cơ hội phá kỷ lục phun nước bọt bằng những cú phun xa ít nhất là bảy mét.

Bữa đó, cho đến lúc ra về, thầy Haifai không hề kêu thẳng Tam lên bảng nhưng không vì vậy mà sự căm ghét trên mặt thầy giảm đi mỗi khi thầy quét tia nhìn về phía nó. Còn Tam thì suốt buổi học cố nhét người sâu trong ghế, đồng thời dưng dưng cuốn sách thần chú lên trước mặt vờ chăm chú đọc, thiết ra là nhằm nắp đặng sau lưng cốt để né tia nhìn nguy hiểm của thầy Haifai, vừa để tránh ánh mắt dò xét của Nguyên và Kăply chốc chốc lại rà xéo lên mặt nó từ bên cạnh.

Kăply ngồi nhìn Tam, bụng nghĩ lan man: Nếu Tam không phải là thủ phạm (từ khi phát hiện Tam không phải là một quái nhân, nó đã bắt đầu tin thẳng này chẳng liên quan gì đến mối hiểm họa mà thầy N’Trang Long lẫn thầy Hailixiro cảnh báo), vậy ai là người đã hãm hại Bolobala?

Kăply liếc trộm thầy Haifai, lo âu và ngờ vực: Hồng lẽ là ông? Nó nhớ là mỗi khi nó thốt ra sự nghi ngờ này, lần nào thầy N’Trang Long cũng bênh thầy Haifai chăm chặt và chửi nó tung bừa. Nhưng cũng đâu có gì làm chắc là thầy N’Trang Long không bị thầy Haifai che mắt. Và giả như thầy Haifai đúng là tay chân của trùm Bastu thì sự tin tưởng mà thầy N’Trang Long đang dành cho vợ chồng ông hiện nay phải nói là cực kỳ tai hại.

Kăply lần thần nghĩ, càng nghĩ càng run và đến khi sức nhớ cái ngày Bolobala bị nạn chính là cái ngày do thầy Haifai chỉ định thì ruột gan nó gần như hoàn toàn bị đảo lộn.

- Ông chỉ định thì sao chứ? – Nguyên hừ giọng, vung vẩy cái cặp thay cho cái phẩy tay, lúc này cả bọn vừa qua khỏi tiệm Cái Cốc Vàng đầy nhẹt người chỗ ngã tư và Kăply đã thấp thòm thổ lộ cho tụi bạn nghe nỗi lo lắng của mình – Ông chỉ phạt thẳng Tam thôi. Làm sao mà ông biết được ngày hôm đó Bolobala sẽ ở lại giúp thẳng này làm vệ sinh lớp học?

- Có thể ông không biết trước. – Kăply khụt khịt mũi – Nhưng khi Bolobala xuất hiện, ông liền nảy ra ý định hăm hại con nhỏ.

- Vì lý do gì mà thầy Haifai hăm hại Bolobala chứ, anh K’Brêt? – Êmê không bỏ lỡ cơ hội đứng về phía Nguyên – Tụi anh nói xưa nay ông chỉ ghét Tam thôi mà.

- Chì Êmê, em thấy anh K’Brêt không nói vu vơ đâu. – Păng Tìng tặc lưỡi – Trước đây thầy Haifai ghét Tam vì nghĩ nó là quái nhân. Bây giờ có thể ông đã biết Bolobala mới chính là đứa xưa nay vẫn chọc phá ông.

- Không đúng. – Nguyên nhún vai – Cho đến sáng nay, anh thấy thầy Haifai chẳng có vẻ gì đã bớt ác cảm với thẳng Tam hết. Ông nhìn nó như thể nếu nhai xương nó được thì ông nhai ngay lập tức liền.

Kăply lại bật ra một tiếng khịt mũi không cần thiết, nhưng lần này nó không nói gì.

Trong lúc đó, ánh mắt K’Tub không ngừng đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply, không biết nên ngả theo phe nào. Đầu óc nó lúc này như mớ bòng bong, và nó nhận ra mình đang bị mắc kẹt giữa những ý nghĩ rối rắm đến mức không làm sao thoát ra được để có thể bày tỏ được điều gì sáng sủa.

Cho đến bữa ăn trưa thì có vẻ như tờ Tin nhanh N, S & D của Ama Đilê đã phân tích mọi chuyện giùm K’Tub. Ông K’Tul lại lằm lỉ ném tờ báo từ đầu này sang đầu kia, kèm theo câu nói cụt lùn:

- Đọc đi!

Vẫn ở trang nhất, một dòng títt màu đỏ nằm vắt ngang gần hết trang báo:

TIẾT LỘ MỚI NHẤT CỦA GIÁO SƯ HALIXIRO

Cho đến sáng nay, vẫn chưa có gì sáng tỏ hơn quanh vụ biến mất của nữ sinh Bolobala. Hiệu trưởng N’Trang Long vẫn không đưa ra được bằng chứng gì mới cho thấy Bolobala đang đi công tác cho nhà trường.

Trong khi nhiều học sinh sợ hãi không dám đến trường thì tinh thần của các giáo viên theo ghi nhận của chúng tôi là khá hoang mang. Giáo sư Đì Pri của lớp Trung cấp 2 và cô Cafeli Chil của lớp Sơ cấp 2 đã có những phản ứng khá gay gắt về cách giải thích mập mờ của vị hiệu trưởng. Nhưng đáng chú ý nhất là phát biểu của giáo sư Hailixiro lớp Cao cấp 1, nhân vật được xem là biểu tượng cho sự vui vẻ, thân thiện và hòa nhã của trường Đămri.

Ngược lại với những lời lẽ mơ hồ của hiệu trưởng N’Trang Long vốn được Kan Blao, tổng biên tập tờ Lang Biang hằng ngày, phụ họa theo một cách ngu ngốc, giáo sư Hailixiro thẳng thắn cho rằng trên thực tế có một âm mưu to lớn đang tiềm ẩn ngay trong trường Đămri, điều mà pháp sư N’Trang Long đang tìm mọi cách che giấu hồng bưng bít dư luận, dối gạt cấp trên, tất cả rất có thể chỉ vì mục đích bảo vệ chiếc ghế hiệu trưởng của mình.

Giáo sư Hailixiro cũng khẳng định là ông đang có những chứng cứ đáng tin cậy có thể giúp ông khám phá ra thủ phạm giấu mặt trong vụ này và tin rằng kết quả điều tra sẽ được công bố trong một ngày rất gần.

Tiếp theo phần tin ký tên Pôlôna là bài phỏng vấn nhanh của Chor. Như để minh họa cho những nhận xét của Pôlôna, tinh thần mà bài phỏng vấn toát lên là sự hoang mang và bất bình:

- Giáo sư Đi Pri: Tôi vẫn chưa biết thêm thông tin nào về nữ sinh Bolobala, ngoài sự tái xác nhận của ngài N’Trang Long về việc cô ta đi công tác. Thắng thần mà nói, tôi không có cảm giác tin cậy lắm.
- Giáo sư Cafeli Chil: Tôi không chắc là việc Bolobala đi công tác cho nhà trường có phải là chuyện quan trọng đến mức chúng tôi không được biết hay không. Dù sao thì Bolobala cũng không phải là học sinh lớp tôi.
- Giáo sư Kemli Trinh: Tôi không biết gì hết về vụ này và xin không có ý kiến.
- Giáo sư Haifai: Đi chỗ khác cho tôi dạy. Tôi không trả lời phỏng vấn phỏng viếc gì hết.
- Giáo sư Halixiro: Tôi rất buồn khi thấy có khá nhiều học sinh vắng mặt trong ngày hôm nay. Hình như đang có một nguy cơ nào đó trong trường, nhưng tôi sẽ làm hết sức mình cho sự chiến thắng của cái Thiện.

Kỳ này, tờ Tin nhanh N, S & D không phỏng vấn các học sinh, có thể Chor thấy không cần thiết hoặc những đứa được phỏng vấn đang bị sự sợ hãi dâng lên chen ngang cô họng, đến mức không thể hoặc không dám hé miệng.

Mặc dù rất tin tưởng thầy N’Trang Long, bọn trẻ lâu đài K’Rahlan không thể không thấy rằng tờ Tin nhanh N, S & D đang đi đúng hướng. Chúng ngược lên khỏi tờ báo, chia vè ù dột vào mặt nhau trước sự hà hê của ông K’Tul và nỗi lo lắng của bà Êmô.

- Các con phải hết sức cẩn thận trong những ngày này. – Bà Êmô hi mũi vào chiếc váy, điều mà một phụ nữ dóm dáng như bà không bao giờ làm nếu không thần thờ đến mức lẫn lộn giữa chiếc váy và chiếc khăn tay – Hay là các con... tạm thời nghỉ học cho đến chừng nào vụ con Bolobala sáng tỏ?
- Không đến mức như thế đâu, mẹ à. – Êmê phản đối – Tụi bạn con vẫn đến trường mỗi ngày đó thôi.
- Bất cứ đứa trẻ nào cũng có thể đến trường, kể cả con. – Bà Êmô trừng mắt – Nhưng K’Brăk và K’Brêt thì phải ở nhà. Trong vụ này, các con phải nghe lời ta.

Chưa bao giờ bọn trẻ thấy bà Êmô quyết liệt đến vậy. K’Tub nhăn nhó:

- Di ơi, hồng lẽ vì những bài báo lăng nhăng của tờ Tin nhanh N, S & D mà đi bắt anh K’Brăk và anh K’Brêt vô cớ nghỉ học?
- Im đi, K’Tub! – Ông K’Tul quát lên từ sau tô canh – Tin nhanh N, S & D không hề là tờ báo lăng nhăng. Dù sao ta thấy nó vẫn đáng tin hơn là tờ Lang Biang hằng ngày.
- Thế tờ Lang Biang hằng ngày hôm nay bình luận gì về chuyện này hờ cậu? – Êmê tò mò hỏi.

- Bình luận cái quái gì đâu! – Ông K’Tul gầm gừ, hàng râu giựt giựt một cách kích động, thậm chí ông có vẻ nhóng người lên cho tiếng nói vang to vào tai người nghe hơn nữa – Kan Blao chỉ là con vẹt của N’Trang Long, tụi con hiểu không? Hắn cứ ra rả cái điệp khúc: Không có gì mà ầm ĩ. Chúng ta hãy kiên nhẫn, kiên nhẫn. Hãy tin vào lời hứa đầy uy tín của ngài hiệu trưởng. Chỉ còn năm hôm nữa, Bolobala sẽ hoàn thành công tác và trở về. Hừm, một lũ bịp bợm. – Ông K’Tul nóng nảy kéo soạt cái khăn ra khỏi cổ, như thể làm vậy thì tờ Lang Biang hằng ngày sẽ đóng cửa ngay lập tức – Kan Blao biết thừa là nếu N’Trang Long bay chúc hiệu trưởng thì hắn cũng văng luôn khỏi bục giảng của lớp Hướng nghiệp mà.

- Bỏ K’Tul ơi! – Kăply kêu lên đầy bức xúc – Cả trường đều nghe thầy N’Trang Long hứa với ông Boloradam như vậy mà. Tờ Lang Biang hằng ngày đâu có dựng đứng chuyện đó lên.

Nhưng đó là lời hứa nhăng hứa cuội, – Ông K’Tul như bị sốc trước phản ứng của Kăply, ông rít qua hàm răng nghiến chặt – một người làm báo tinh táo và có lương tâm không được quyền bám víu vào đó để lừa gạt độc giả.

- Con không biết có sự lừa gạt nào trong chuyện này không, – Kăply đột nhiên bướng bỉnh – nhưng con vẫn sẽ đến trường ít ra là trong năm ngày nữa.

Ông K’Tul đứng phắt lên khỏi ghế tính làm chuyện động trời gì đó nhưng bị ánh mắt của bà Êmô chặn lại.

- Thôi, được rồi. – Bà quay sang bọn trẻ nói với giọng trầm buồn – Thiết tình thì ta cũng không có lý do cụ thể gì để bắt tụi con nghỉ học. Nhưng tụi con phải hứa với ta, – mắt bà lóe lên và tụi nhóc đọc thấy sự kiên quyết rục lên trong đó – nếu trong năm ngày nữa, con bé Bolobala vẫn biệt tăm thì tụi con phải tuyệt đối nghe theo sự sắp xếp của ta.

- Dĩ nhiên rồi, thưa dì. – Kăply rùng mình nói, bây giờ nó mới kịp ngạc nhiên về sự ngang ngạnh khi nãy của mình.

Như sợ bà Êmô thỉnh linh đổi ý, K’Tub cầm lên chiếc muỗng gỗ vào cái đĩa trước mặt làm phát ra những tiếng lanh canh:

- Thôi, ăn đi! Đói bụng quá hà.

o o o

Bọn trẻ ăn qua quýt, chẳng thấy ngon lành gì, rồi thì nhau rút lệ lên cầu thang, bụng tin tưởng một cách chắc nụi rằng không để cho ông K’Tul và bà Êmô nhìn thấy mặt là chuyện cần kíp nhất lúc này.

Êmê lộ vẻ bồn chồn khi đã ngồi lên chiếc giường lót nệm lông chim:

- Anh K’Brăk nè.

- Gì, Êmê?

- Vụ Bolobala ấy mà. – Giọng Êmê lo lắng – Có bao giờ cô ta gặp phải chuyện bất trắc này là do em không?

Nguyên nhìn Êmê bằng ánh mắt lạ lùng:

- Do em ư? Sao em lại nghĩ thế?

Êmê áp ứng sau chiếc mặt nạ màu đỏ:

- Em muốn nói đến chuyện... ếm bùa bằng hình nộm ấy mà.
- Em đừng có điên, Êmê! – Nguyên lại nạt ngang – Thầy Đi Pri đã nói đó là chuyện láo lếu kia mà.

Kăply hùng hổ tiếp lời:

- Chính thầy N’Trang Long cũng xác nhận em chẳng liên quan gì trong vụ này, em quên rồi sao?
- Thế thì Bolobala đã gặp chuyện gì? Hiện nay cô ta đang ở đâu? Bolobala đang ở trong trường hay đã thực sự biến mất khỏi cõi đời này rồi?

Êmê đột nhiên bùng nổ. Nó tuôn một tràng như vòi nước bị hỏng khóa, mặt méo xệch đi và trông dần dần như có vẻ đã không còn lý trí.

- Thôi, được rồi! – Nguyên dù không muốn vẫn đặt tay lên vai Êmê, giọng thủ thi – Tối nay chúng ta thử bí mật vô trường xem xét. Hy vọng chúng ta có thể tìm ra một điều gì đó và điều đó sẽ giúp em yên tâm.

o O o

Quần mình trong những chiếc áo tàng hình của Suku, bọn trẻ lên ra khỏi lâu đài K’Rahlan một cách êm thấm.

Trời bên ngoài xám và lạnh, trên đầu sao lưa thưa. Đại lộ Brabun hiện ra trong mắt bọn trẻ với một dáng vẻ lạ hoắc so với ban ngày, trông vắng vẻ và ít thân thiện hơn.

- Những chiếc áo này máy sản xuất từ bao giờ thế, Suku? – K’Tub thì thảo hỏi bạn, lúc này cả bọn đã cởi những chiếc áo màu cánh gián ra cầm tay.
- Sáng nay. – Suku đáp giọng kiêu hãnh – Sau lần bám theo anh Tam và nghe được cả khối câu chuyện hay ho, tao nghĩ thế nào bọn mình cũng cần đến loại áo siêu sản phẩm này nhiều lần nữa. Mà một chiếc thì không đủ. Thế là tối hôm qua và suốt buổi sáng hôm nay, tao phải hi hục...
- Chỉ hôm qua đến nay mà máy chế được tới năm chiếc áo kia à?
- Chuyện nhỏ. – Suku cười rạng rỡ – Khó là ở chiếc đầu tiên. Còn khi đã thành công rồi thì cứ chiếu theo công thức mà làm. Nếu muốn, tao có thể làm ra hàng trăm chiếc là một tuần.
- Như vậy là máy sắp giàu sụ rồi, Suku.
- Giàu sụ á?
- Nếu máy đem những chiếc áo này bày bán trước cổng trường Đămri.
- Không bao giờ. – Suku cười khẩy – Không phải thứ gì cũng có thể đem bán, K’Tub à.
- Trời đất! – Nếu không kịp nhớ ra tụi nó đang đi đâu, K’Tub đã hét toáng lên giữa đường rồi – “Đại phù thủy” Suku chê tiền từ bao giờ thế nhỉ?

- Chơi với đứa bạn gốc như mây thiết là khô tâm, K'Tub à. – Suku cố tình buông ra một tiếng thờ dài – Không bán những chiếc áo đặc biệt này không phải vì chê tiền mà chính là tao muốn bảo vệ chuyện làm ăn của tao đó.

K'Tub nhăn nhó xộc mười ngón tay vào mái tóc:

- Tao chả hiểu mày nói gì cả.

- Có gì đâu mà không hiểu, K'Tub. – Păng Ting cười khúc khích – Nếu bọn lấu cá trường Đămri có được những chiếc áo này, tụi nó sẽ bí mật bám tò tò theo Suku nhà mình học lỏm hết bí quyết chế tại thì nhóc Suku chỉ còn cách bỏ nghề thôi.

Trường Đămri hiện ra trước mắt trong hình dáng một khối bí mật vuông vức và đen thui khiến cho bọn trẻ lập tức ngưng ngay cuộc tán phét. Cái cảm giác ngôi trường đang nằm thù lù một đồng để chờ đợi tụi nó sa bẫy khiến tất cả cái miệng gần như nín thở. Dây ki-ốt dọc hai bên dãy tường thành cửa đóng im ỉm, ngồi chễm chệ trong bóng tối như những con quái vật canh cổng càng làm bọn Kăply phát rét. Nét tươi cười láu lỉnh trên mặt Suku và K'Tub mới đây cũng trôi tuột đi đâu mất.

- Giờ làm gì nữa đây, anh K'Brăk? – K'Tub cất giọng run run.

Nguyên không thể không thấy là tay mình cũng đang run lên. Nó thọc cả hai tay vô túi áo như muốn sưởi ấm chúng, cố giữ giọng bình tĩnh:

- Lùi lại sau các gốc cây để mặc áo tàng hình vô.

Nghe nhắc đến áo tàng hình, trái tim trong ngực bọn Kăply vừa rớt xuống liền trôi lên được một chút.

Cả bọn lặng lẽ làm theo lời Nguyên, trong khi mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía cổng trường.

Chỉ trong tích tắc, bọn trẻ đã trông xong những chiếc áo tàng hình vô người, bước ra khỏi gốc cây, dĩ nhiên không đứa nào nhìn thấy đứa nào hết, và tình trạng đặc biệt đó bỗng nhiên khiến tụi nó dậm ra sợ hãi một cách vô cớ.

- Nắm chặt tay nhau.

Nhận ra sự bất ổn trước việc cả đồng lứa cùng biến mất trong mắt nhau, Nguyên lập tức ra lệnh.

Sau một hồi quạng trong bóng tối, mỗi đứa cũng tóm được một bàn tay nào đó và vì không đứa nào biết bàn tay mình đang nắm là tay ai, những tiếng thì thào nổi nhau vang lên.

- Ai vậy?

- Anh, K'Brêt đây.

- Tay ai đây?

- Êmê.

- Ai?
- Păng Ting.
- Tay ai vậy nè?
- K’Tub. Còn đây là ai?
- Anh K’Brăk đây. Ủa, còn tay ai đây mà lạnh ngắt vậy nè?

Nguyên chưng hững khi phát giác ra tay trái nó đang nắm tay K’Tub còn tay phải đang nắm một bàn tay khác, trơn và lạnh như da lươn. Nó hấp tấp rà soát lại những giọng nói vừa vang lên, điếng hồn vừa nhận ra năm đứa bạn nó đều đứng ở phía sau, còn bàn tay lạ hoắc này lại ở phía trước.

Trong một thoáng, Nguyên sợ hãi đến độ muốn nuốt luôn cả lưỡi. Như người bị đánh vào đầu, Nguyên đứng chết trân, người chột lạnh ngắt và cảm thấy rõ rệt ruột gan đang tan ra.

- Gì vậy anh K’Brăk?

Câu hỏi đợm ngạc nhiên của K’Tub giúp Nguyên tỉnh hồn. Nó lập tức vùng vẫy hất bàn tay kia ra và kinh hoàng hét lên, bất chấp việc nó là đứa gan dạ nhất trong bọn:

- A... a... a... aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Tiếng hét rợn người của Nguyên làm tụi bạn nó tái sạm mặt và những cặp chân muốn khụy xuống ngay tại chỗ.

- Gì vậy anh K’Brăk?

Lần này là cái giọng khan hiếm vì khiếp đảm của Êmê.

- Anh vừa nắm phải bàn tay của một ai đó. – Nguyên chơi với đáp, tưởng mình vừa chết đi sống lại.

- Ai đó là ai?

- Là một người nào đó. – Nguyên hồn hển, vẫn chưa lấy lại được nhịp thở bình thường – Một người lạ.

- Làm gì có truyện đó, anh K’Brăk. – Tiếng Suku vọng từ cuối hàng, cái giọng yếu ớt như không có hơi của nó có vẻ muốn chế nhạo cái điều mà nó đang nói – Có khi anh nắm phải một cành cây nào đó thôi.

- Hay ta quay về đi. – Kăply mấp máy môi, áp ứng đề nghị, trong bọn có lẽ nó là đứa hóa đá lâu nhất sau tiếng hét của Nguyên.

Nhưng chẳng bàn chân nào nhúc nhích, chính xác là không dám nhúc nhích. Chúng không quay về, nhưng cũng không bước tới. Mười hai con mắt nhìn chòng chọc ra xung quanh, tai vênh lên lắng nghe động tĩnh. Nhưng nếu không kể tiếng gió đi lại xạc xào trên ngọn cây thì sự yên lặng bao trùm chung quanh

tạo ra cảm giác chưa từng có ai ở gần tụi nó.

Lâu thật lâu, Păng Tíng là đứa đầu tiên mở lời:

- Chắc không có ai đâu.

- Ủ, làm gì có ai! – K’Tub phụ họa một cách máy móc, chủ yếu là để tự trấn an mình.

Êmê khẽ hắng giọng, trong bọng nó là đứa có đủ lý do để trở thành kẻ liều mạng nhất:

- Vào trường đi chứ, anh K’Brăk?

- Ủ, chúng ta vào đi.

Nguyên nói, vẻ hoang mang và cam chịu. Nó tự biết cái vừa rồi nó nắm chính là một bàn tay, một bàn tay lạnh lẽo, gần như không có sự sống, thậm chí nó còn cảm nhận được những ngón tay nhờn nhọt kia đang bóp chặt tay nó. Nhưng bây giờ thì nó không có cách gì làm cho tụi bạn tin được cái điều mà thực ra nó cũng cảm thấy rất khó tin. Nó không thể nghĩ được tại sao có bàn tay đó ở đây, ngay trong lúc này và đáng sợ nhất là nó không biết đó là bàn tay của ai.

Cái ý nghĩ có một kẻ tàng hình lạ mặt đang đi bên cạnh khiến dạ dày Nguyên thắt lại từng chập. Nhưng nó vẫn cố lê chân về phía trước, đè nén sự sợ hãi bằng cách tin rằng nếu kẻ đó thực sự muốn hại tụi nó thì hẳn hoàn toàn có thể ra tay từ trước khi tụi nó nhận ra sự có mặt của hắn.

Bảng trên tường Đămri với bức phù điêu bằng vàng có hình chiếc chìa khóa chữ thập sáng mờ mờ dưới ánh sao đêm hiện ra ngay trên đầu. Nguyên hơi khựng lại, dẫn đo một thoáng rồi thận trọng bước quá dưới mái che, tay vẫn nắm chặt tay K’Tub đang bám sát phía sau.

Cả bọn đi vòng qua phía trái, theo ánh sáng từ mù chiếu ra từ viên bích ngọc khảm trên đỉnh tháp ở góc sân phía Bắc.

- Không thiếu ai chứ hả?

Nguyên hỏi khẽ K’Tub khi đặt chân qua cánh cổng của lớp tường thành thứ hai cạnh lớp học lấp cửa kính tím để vào trong sân.

- Chắc là không...

Đang thì thầm đáp, K’Tub thỉnh linh bật kêu:

- Á... á...

- Gì thế?

Nguyên giật thót và ngay khi câu hỏi vừa buột ra khỏi miệng, liên tiếp những tiếng kêu kinh ngạc của lũ bạn nối nhau đổ vào tai nó khiến nó hoảng hồn ngoảnh phất lại.

Một cái gì đó lạnh lẽo như một tảng nước đã trườn qua bao từ Nguyên khi nó kinh hoàng nhận ra sáu đứa tụi nó đều đã lọt vào bên trong sân và sờ đi nó có

thê điêm danh đầy đủ cả bọn là vì từng đũa không hiểu sao bỗng hiện ra lơ lửng dưới ánh sáng xanh mờ tỏa ra từ trên cao, thậm chí có thể thấy rõ chiếc áo màu xanh cánh gián gần như trong suốt đang khoác trên người mỗi đũa.

Trong khi cả bọn đứng chết lặng trước biến cố bất ngờ này, hoàn toàn choáng váng trước chuyện chiếc áo tàng hình thỉnh linh mất tác dụng và chưa biết phải làm gì tiếp theo thì từ dưới mặt đất, ngay trước mặt tụi nó, hàng loạt những hình thù lần lượt trồi lên.

Bọn trẻ bật lui về phía sau, nhưng tiếng tăng háng phát ra ngay sau gáy cho biết phía sau cũng có người. Minh bị bao vây rồi! Nguyên sợ hãi nghĩ, tìm thất lại, cố dể dưng run bắn từ đầu đến chân.

- Giỏi lắm, tụi bay!

Tiếng một mụ già the thé vang lên và bọn Kăply bằng hoàng nhận ra đó là mụ Gian bán bánh Nhớ dai trước cổng trường. Đêm nay mụ vẫn quần chiếc tạp dề quanh bụng như lúc mụ đứng đằng sau chiếc chảo bột và nhìn bọn Kăply bằng ánh mắt lấp lánh khác thường.

- Hừm, đột nhập vô trường lúc nửa đêm. – Mụ vung đôi đũa to tướng vào mặt bọn trẻ, quơ qua quơ lại và ngoác cái miệng móm xòm, hạnh hời – Tụi bay định giờ trò khi gì thế hả?

- Ồ, không, tụi con có định làm gì đâu ạ. – K’Tub vọt miệng, không biết phải giải thích như thế nào nhưng vẫn cố gắng nói, như thể tin rằng nếu làm thỉnh thì tội trạng sẽ nặng hơn.

Lão phù thủy bụng bự, chủ quầy bột chiên Yêu đời, chìa cái muỗng trên tay ra phía trước, nóng nảy nói:

- Lằng nhằng quá, mụ Gian! Để ta cho tụi nhóc một cú thần chú Bất tỉnh quách cho rồi!

-Khoan đã, lão Chu. – Mụ Gian hấp tấp lên tiếng can – Để ta hỏi chúng thêm vài câu đã. Biết đâu...

- Chạy đi!

K’Tub đột ngột rống lên, cất ngang câu nói của mụ Gian và trong khi cả đồng phù thủy bán quán đang giật mình ngỡ ngàng thì bọn nhóc đã bỏ chạy tứ tán, mỗi nơi một đũa như bầy ngựa sút chuồng.

- Đuổi... đuổi theo... mau!

Sau phút ngỡ ngàng, lão Chu bừng tỉnh trước tiên, tay vung loạn xạ cái muỗng ra bốn phía, lập bập ra lệnh.

Bọn trẻ bị chặn ngay cánh cổng phía hành lang trái, tìm cách vọt về phía ba chiếc cổng còn lại. Có đũa không dám băng ngang qua sân trường lỗ nhỏ những người truy đuổi liền cầm cổ phồng bừa vào các dây lóp.

Kăply đang nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía cánh cổng phía Bắc, bỗng nghe tiếng Păng Ting hỗn hển bên tai:

- Hướng đó không thoát đâu, anh K’Brêt.

- Sao thế? – Kăply hỏi lại, vẫn không giảm tốc độ – Cổng đó không bị chặn mà.

- Nhưng bức tường thành phía ngoài chỉ có hai cánh cổng thôi. Bọn họ chỉ cần đứng ở hai nơi đó là chúng ta bị tóm sạch.

Lời nhắc nhở của Păng Ting khiến đôi chân Kăply tự dưng muốn rời ra như trúng phải thần chú Sụn bà chè. Nó phát ra một âm thanh nghe như bị nghẹn:

- Phải chi ngoài môn Thần chú chiến đấu, thầy N’Trang Long cho tụi anh học thêm môn Độn thổ thì đỡ biết mấy.

Păng Ting không kiềm chế được một cái tặc lưỡi khi nghe cái giọng tiếu hùi hụi của Kăply:

- Độn thổ cũng chẳng ăn thua gì đâu, anh K’Brê. Trường Đămri đã được ếm bùa Bất khả xâm phạm rồi. Áo tàng hình mà cũng mất tác dụng nữa là.

Kăply biết là Păng Ting nói đúng, khi nó nhớ lại lần ông K’Tul than thở về loại bùa Bất khả xâm phạm ếm tại căn nhà sàn của Đại tiên ông Mackeno khiến ông và vợ chồng K’Rahlan – Ka Mìng không cách gì vào được.

- Bây giờ tụi mình chạy đi đâu đây?

Nó rầu rĩ hỏi, không cảm thấy vui mừng chút nào khi những tiếng chân rầm rập phía sau đã tắt mất không biết từ lúc nào. Có vẻ như đám phù thủy trước cổng trường đang bận vây bắt những đứa còn lại.

- Chạy lên văn phòng hiệu trưởng. – Păng Ting nói, giản dị.

- Em không điên chứ, Păng Ting? – Kăply quay nhìn nhỏ bạn bằng ánh mắt sừng sốt – Tụi mình đã xâm nhập bất hợp pháp...

- Anh và anh K’Brăk là những chiến binh giữ đền của xứ Lang Biang. – Păng Ting nói nhanh – Thầy N’Trang Long sẽ bảo vệ hai anh.

Kăply theo Păng Ting chạy về phía dãy nhà thấp cạnh chân tháp, như không còn cách nào khác, mặc dù nghĩ đến những bậc cầu thang leo hoải không hết nó cảm thấy đôi chân đột nhiên nặng như đeo chì.

Ngược lại với sự náo loạn bên ngoài sân trường, cái đang ngự trị bên trong ngọn tháp là một sự tĩnh mịch lạ lùng. Kăply và Păng Ting dọ dẫm đặt chân lên các bậc đá xanh, chẳng có chút cảm giác gì là vừa thoát khỏi một cuộc vây ráp ồn ào. Điều mà tụi nó cảm thấy rõ rệt nhất trong lúc này là một sự yên lặng lạnh lẽo và trống rỗng đến mức tụi nó bắt đầu nghĩ là không có ai đang ở trong tháp.

Dần dần Kăply và Păng Ting nhận thấy trên tường, ngay khúc quanh của các cầu thang, đều có khảm ngọc. Ban ngày những viên ngọc này bị ánh sáng hắt vào từ cửa sổ ở các tầng tháp át mất nhưng lúc này nhờ ánh sáng mờ ảo của chúng, tụi nó mới có thể mò mẫm di chuyển trong tháp mà không gây ra tiếng động.

Hai đứa hồi hộp nép sát vào nhau, lặng lẽ bước, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn quanh, tim đập thình thịch trong ngực.

Lúc lên tới tầng tháp thứ ba, vừa lộ đầu ra khỏi khúc quanh, Kăply bần thần rụt phắt lại và hấp tấp đưa tay lên bịt miệng, mặt mày đột nhiên tái nhợt.

- Gì thế? – Păng Ting nín chặt tay bạn, kinh hãi thì thào.

Kăply hất đầu ra phía trước thay cho câu trả lời, cố giữ cho hai hàm răng đừng đánh vào nhau.

Tay nắm chặt, Păng Ting nín thở nhô người từng chút một ra khỏi mép tường.

Trong tích tắc, nó nhận ngay ra điều gì đã làm Kăply mất bình tĩnh đến thế. Ngay cả nó, nếu không chuẩn bị tinh thần từ trước, chắc nó đã rú lên khi bất ngờ đập vào mặt nó một bóng người đang lom khom trước mặt, cách tụi nó không tới mười bước chân.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Păng Ting không nhìn rõ mặt cái hình thù đen thui đó, nhưng chỉ cần nhắc thấy vóc người cao ốm và nhất là cái trán dô đang cụng sát vào tường kia, nó biết ngay đó là thầy Haifai.

Ông đang làm gì thế nhỉ? Păng Ting kinh ngạc tự hỏi nhưng rồi nó gần như ngay lập tức hiểu ra cái tư thế kỳ dị của thầy Haifai chính là tư thế không nhằm lẫn được của một người đang rình mò. Cái mà thầy đang áp sát cái trán dô của thầy vào không phải là bức tượng mà là một cánh cửa và lúc này rõ ràng là thầy đang lén lút nhòm qua lỗ khóa cánh cửa để quan sát cái quái gì đó bên trong.

Đang tròn mắt nghiêng ngó, Păng Ting bỗng nghe Kăply dụng khê vào người nó từ phía sau.

- Ai vậy? – Kăply run rẩy lao thảo vào tai Păng Ting khi nhô bạn quay mặt lại.

- Thầy Haifai. Ông đang rình cái gì đó.

Păng Ting thấp giọng đáp và đưa ra một ngón tay lên miệng ra hiệu cho Kăply đừng hỏi nữa.

Hai đứa lại thận trọng thò đầu ra và Kăply chưa kịp định thần để nhìn cho kỹ đã không thấy thầy Haifai đâu nữa. Đang ngờ ngác, nó bỗng giật người khi nghe những tiếng chân huỳnh huỵch từ tầng dưới vọng lên gấp gáp.

- Nghe động, ông trốn rồi.

Vừa nói, Păng Ting vừa kéo tay Kăply:

- Chúng ta cũng chạy đi.

Nhưng hai đứa vừa lao ra khỏi chỗ nấp, mới chạy được vài ba bước đã giật bắn, cảm thấy một thứ gì đó giống như những con rắn lớn quấn chặt lấy chân mình.

“Huỵch” một tiếng, chính xác là hai tiếng, Kăply và Păng Ting ngã lăn ra đất và kinh hoàng nhận thấy tụi nó đang bị kéo xềnh xệch về phía sau.

Mình mấy ê ăm, hai đứa lóp ngóp cổ bò dậy khi cơ thể tụi nó va phải tường một cái “cộp” và dừng lại. Bấy giờ Kăply và Păng Ting mới nhận ra cái quần lầy căng tụi nó là những sợi dây màu trắng phớt ra từ đầu chiếc muống của lão Chu bụng bự và nãy giờ lão già khà ố đó đang cuốn từng vòng dây để kéo lê tụi nó dưới nền nhà như kéo những bao cát, về mặt hà hê như đang thưởng thức một trò chơi cực kỳ thú vị.

Mớ dây cuốn dần vào chiếc muống trên tay lão và trong nháy mắt biến thành những cục bột trước khi tan biến không còn một vết tích.

Khi cục bột cuối cùng tan vào không khí, lão Chu nhét chiếc muỗng vào thắt lưng và chĩa chiếc mũi nhọn hoắt vào mặt Kăply và Păng Ting, cười hề hề:

- Mùi vị cũng tạm được chứ hả, tội bây? – Mắt lão híp lại khi nói hai chữ “tạm được” – Hừm, nếu cho rằng chui vào đây là có thể trốn thoát được tội tao thì đúng là tội bay lạc quan hơi sớm.

Mụ Gian có vẻ như đã chán nói chuyện lằng nhằng với bọn nhóc, chắc mụ vẫn còn câu cái chuyện thằng K’Tub chơi mụ một vỏ quá mạng vừa rồi.

- Lên nào!

Mụ chĩa đôi đũa trên tay vào Kăply va Păng Ting, trầm giọng quát. Có lẽ do câu quá nên mụ quát lớn hơn mức cần thiết, khiến Păng Ting và Kăply bị câu thần chú đẩy kích động của mụ làm cho bắn vọt lên không trung, lơ lửng có đến vài phút mới rơi bịch trở xuống.

- Đi! – Mụ đẩy tay vào lưng Păng Ting và Kăply – Tao phải giao tội bay cho thầy N’Trang Long xử trí!

Khi mụ Gian chạm vào vai nó, cái ước muốn phản kháng bỗng cháy bùng lên trong lòng Kăply. Ước muốn đó thôi thúc nó mãnh liệt đến mức có lúc nó muốn dùng câu thần chú Trói gô vừa học để đối phó với bọn họ, nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng tài nghệ của mình, nó hoàn toàn không chắc cái câu thần chú chiến đấu đó sẽ trói mụ Gian và lão Chu hay là trói chính nó, Kăply đành từ bỏ ý định chống lại mệnh lệnh của mụ Gian. Hơn nữa, nếu dám phủ thùy chủ quầy này thiệt sự là người của thầy N’Trang Long thì Kăply tin rằng nó chẳng việc gì phải lo lắng.

Thất thểu bên cạnh Păng Ting, Kăply vừa đi vừa nghĩ ngợi, mừng rỡ thấy ruột gan của nó hình như đang trên đường quay lại vị trí cũ.

Nhưng khi nó đi ngang qua căn phòng mà thầy Haifai vừa rình rập và quay mặt dòm thì một lần nữa dạ dày của nó đột ngột trôi đi đâu mất.

Kăply giật bắn người khi thấy tám biển đồng gắn trên cánh cửa ghi rành rành dòng chữ: GIÁO SƯ HAILIXIRO.

Chương 10: Krazanh Và Kim

Khi Păng Ting và Kăply bị lão Chu và mụ Gian áp giải tới văn phòng hiệu trưởng thì căn phòng của thầy N’Trang Long đã chật ních người.

Kăply đưa mắt nhìn quanh, mặt héo đi khi thấy Nguyên, K’Tub, Êmê, Suku đang ngồi rúm ró trên chiếc ghế dài trước bàn thầy hiệu trưởng. Như vậy là rốt cuộc chẳng đứa nào chạy thoát! Kăply rầu rĩ than thầm và quét tia nhìn thù địch vào đám phù thủy bán quán lúc này đang đứng xếp hàng đằng sau chiếc ghế dài với vẻ mặt khần trương như sẵn sàng tóm cổ bất cứ đứa nào có ý định đào tẩu.

Bên tay phải thầy N’Trang Long, thầy Haifai ngồi trên chiếc ghế tròn mà Kăply chắc là ông vừa làm phép hiện ra, mặt mày tinh rụi như thể trước đây mấy phút người lén lút rình mò trước cửa phòng thầy Hailixiro là ai chứ không phải là ông.

Càng nhìn rõ bộ mặt kỳ quái của thầy Haifai, nỗi ngờ vực trong lòng Kăply càng tăng, đến mức người nó bắt giắc run lên. Nó cảm thấy lòng nó rõ ràng đang bị lấp đầy bởi một nỗi lo lắng không sao trấn áp được, nhất là khi nó chợt nhớ ra thầy Haifai là giáo sư duy nhất của trường Đămri tỏ vẻ căm ghét trước những câu phỏng vấn của phóng viên Chor trong số báo ra ngày hôm nay, thậm chí có vẻ như ông muốn tố cáo đám nhà báo tọc mạch của tờ Tin nhanh N, S & D ra khỏi trường càng sớm càng tốt.

Từ từ nhưng chắc chắn, Kăply bắt đầu nhầm lại mẩu tin của Pôlôna trong đầu và khi nhớ đến đoạn “Giáo sư Hailixiro cũng khẳng định là ông đang có những chứng cứ đáng tin cậy có thể giúp ông khám phá ra thủ phạm giấu mặt trong vụ này và tin rằng kết quả điều tra sẽ được công bố trong một ngày rất gần” thì nó hãi hùng hiểu ra mục đích của thầy Haifai trong đêm nay không có gì khác hơn là tìm cách hãm hại thầy Halixiro để bịt đầu mối trước khi mọi chuyện bị vạch trần, điều mà khi này nó ngờ ngờ nhưng chưa thực sự quá quyết.

Từ khi xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau và cuối cùng khám phá ra âm mưu kinh khủng đó, Kăply ngoảnh đầu đi chỗ khác, không dám nhìn vào cái mũi gãy và đôi mắt sâu hoắm của thầy Haifai nữa. Nó nhìn xuống, cảm thấy rất rõ hơi đá lạnh ngắt từ nền nhà đang ngấm dần lên hai chân mình, như thể nó đang dút chân vào tủ lạnh. Kăply hiểu đó là hiện tượng của sự sợ hãi, và sự sợ hãi đó lúc này đang lan ra khắp cơ thể nó làm đông đặc từng phần vuông da thịt khi nó tuyệt vọng hiểu rằng người đáng tin cậy nhất hiện nay là N’Trang Long lại là người tin tưởng thầy Haifai một cách mù-quáng-hết-chỗ-nói, thậm chí nếu nó đại dốt tỏ ý nghi ngờ thầy Haifai một lần nữa, chắc chắn thầy N’Trang Long sẽ không ngại ngăn gì mà không chửi nó te tua.

Như có một con gì đó quẩn quại trong dạ dày, Kăply cứ rục rịch hoài, nửa muốn hét to lên những lời tố cáo nửa không dám manh động trong một căn phòng nhúc nhích người như thế.

Nó chỉ trấn tĩnh lại khi thầy N’Trang Long bắt đầu lên tiếng.

- Cảm ơn các vị nhé. – Thầy nhìn đám phù thủy bán quán đang đứng san sát nhau trước mặt bằng ánh mắt vui vẻ – Đêm nay các vị vất vả quá. Nhưng bây giờ thì các vị có thể về nghỉ ngơi được rồi.

- Vậy thì xin chào ngài.

Lão Chu lên tiếng, có vẻ như là người cầm đầu ngoắt người đi ra cửa, không quên ném cho tụi Kăply một cái nhìn chế nhạo. Phía sau, mục Gian và những người khác lục tục đi theo.

Thầy N’Trang Long nhìn theo bọn lão Chu cho đến khi họ khuất sau cửa phòng, rồi quay lại bọn trẻ, giới thiệu bằng giọng hồ hởi như thể những người vừa rồi không liên quan gì đến vụ vấy bắt tụi nó:

- Đội bảo vệ của nhà trường đó.

- Thừa thầy... – Êmê cựa quậy người trên ghế, ngập ngừng hỏi – Thế ban ngày họ vờ...

- Ban ngày họ buồn bán thiết chứ không phải giả vờ con à. – Thầy N’Trang Long ngắt lời cô học trò nhỏ – Họ cũng phải kiếm đồng ra đồng vào chứ. Nhưng ban đêm họ làm việc cho ta. Chà, ta chưa thấy ai có tinh thần trách nhiệm trong công việc như bọn họ. Phải nói là rất nhiệt tình!

Thầy gật gù cái đầu thông thái, không biết lời khen thầy vừa dành cho đội quân của lão Chu khiến mặt mày bọn trẻ nóng ran như hơ lửa.

Kăply, lúc này đã cùng Păng Ting ngồi xuống cạnh lũ bạn trên chiếc ghế dài, vội vàng đưa tay lên xoa xoa má như thể làm vậy thì đỡ ngứa hơn.

- Thầy ơi, – Nguyên lựa lời một cách khó khăn – tụi con... thực ra tụi con...

- Ta biết, K’Brăk à. – Thầy N’Trang Long gờ bàn tay lên như dựng một thanh ba-ri-e trước miệng thẳng thớm – Tụi con chắc chắn không làm chuyện gì xấu. Nhưng ta cần phải nói là mò vô trường lúc đêm hôm như vậy thì rất, rất không nên. Nếu đội bảo vệ của nhà trường không kịp bắt giữ tụi con thì thiệt tình ta cũng hông biết tụi con sẽ gặp phải những chuyện gì.

Thầy xoắn lấy một cọng râu dưới cằm, tặc tặc lưỡi:

- Chắc, thiệt là nguy hiểm.

Mắt lóe lên, thầy Haifai găm gừ đằng sau hàm răng nhọn hoắt:

- Bộ tụi bay cho rằng trường Đămri chưa đủ hỗn loạn hay sao mà còn làm những trò ngu ngốc vậy hả?

Trong khi bọn Êmê gục đầu cố tránh ánh mắt trông rất giống như đang bưng bưng nổi giận của thầy Haifai thì Kăply nghe máu trong người như sôi lên.

Nó chậm rãi nói, nghiêng chặt răng để giữ bình tĩnh:

- Tụi con chỉ muốn điều tra xem ai là thủ phạm hãm hại Bolobala...

- Câm miệng! – Thầy Haifai cắt lời Kăply bằng một tiếng quát sùì bộp mép, mặt thầy nhăn lại khiến chiếc mũi gãy như vẹo qua một bên – Đó không phải là chuyện của tụi bay. So với lũ nhóc hí mũi chưa sạch như tụi bay thì xem ra ta làm việc đó còn hiệu quả hơn nhiều.

- Con không dám chắc như vậy, thưa thầy. – Nhìn thẳng vào mặt thầy Haifai, Kăply tiếp tục nói thật chậm để có thể kiểm soát từng từ – Nhất là trong trường hợp có thể thầy chính là thủ phạm.

Có vẻ như cái mà Kăply vừa ném ra không phải là một câu nói, mà là một quả bom. Thầy N’Trang Long nhăn tít đôi mày rậm. Thầy Haifai khẽ lắc lư một cái làm như chiếc ghế thầy đang ngồi đột nhiên biến thành chiếc ghế. Còn đám bạn nó thì giật bắn người, bàng hoàng như thể đang chứng kiến thẳng này thò đầu vào miệng cá sấu.

Mặt tái mét, Êmê run rẩy ngược chiếc mũi hếch về phía thầy Haifai theo cái kiểu các nhà khí tượng học giương ăng-ten về phía tâm bão, xem chừng nào thì sự tàn phá sẽ bắt đầu. Nguyên giận dưng dưng, cái cách mà nó nhìn Kăply rõ ràng cho thấy nó sẵn sàng cân thẳng này một miếng nếu Kăply ngồi cạnh nó.

Trong bọn, chỉ có Păng Ting là tỏ ra phần chần trước sự liều lĩnh của Kăply. Nó kín đáo quan sát thầy Haifai, chờ xem thầy sẽ đối phó như thế nào trước lời buộc tội thẳng thừng của bạn mình, định bụng sẽ nhảy ra làm chứng nếu thầy chối phăng mọi chuyện.

Nhưng hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của bọn trẻ, thầy Haifai không có gì muốn xé thẳng Kăply ra làm đôi, thậm chí thầy cũng không găm lên như thói quen mặc dù cặp môi mỏng dính của thầy lúc này đang co giật dữ dội.

- Con lại nói bá láp rồi, K’Brê à. – Thầy N’Trang Long hắng giọng phá tan bầu không khí căng thẳng đang khiến ai nấy đều cảm thấy tức thờ – Ta đã nói với con bao nhiêu lần...

- Không, thưa thầy! – Kăply ré lên với vẻ khùng khùng của người vừa bị chó dại dớp cho mấy miếng và quyết định nói huỵch toẹt – Mới vừa rồi đây, chính mắt con đã nhìn thấy thầy Haifai rình trước cửa phòng thầy Halixiro.

Trong khi tụi bạn đồn mắt vô bộ mặt hằm hằm như sẵn sàng từ vì đạo của Kăply, vô cùng sôi sục trước tiết lộ động trời của thẳng này, thì thầy N’Trang Long quay nhìn thầy Haifai, hỏi bằng giọng mà bọn trẻ nhận ra ngay là thầy không hài lòng chút nào:

- Có đúng vậy không, anh Krazanh?

Thầy Haifai như không nghe thấy thầy hiệu trưởng. Thầy cúi gằm đầu xuống, chiếc cằm gấn như tì vào xương ức và trong tư thế của một kẻ cầu nguyện, thầy mê man lẩm bẩm với chính mình điều gì đó và thú thật là trông thầy rất giống kẻ đang bị kẹt ở chỗ nào đó trong một giấc mơ.

- Sao anh lại làm thế, anh Krazanh? – Thầy N’Trang Long thờ dài, người sụp xuống như ngọn tháp bị lún – Tôi đã nhiều lần lặp đi lặp lại với anh, rằng ai làm ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt kia mà.

- Thầy còn nói lằng nhằng làm chi nữa hả thầy. – K’Tub nóng nảy vọt miệng – Chúng có đã rành rành, thầy cứ bắt thầy Haifai trối lại là xong.

- Bắt ai kia? – Thầy N’Trang Long ngờ ngác nhìn K’Tub, rõ ràng không hiểu nó nói gì.

- Bắt thầy Haifai chứ bắt ai. – K’Tub nhìn lại thầy N’Trang Long với ánh mắt ngờ ngác không kém – Chẳng phải vừa rồi thầy bảo ai làm ác thì sẽ bị...

- Ta không nói thầy Haifai, con trai à. – Thầy N’Trang Long nặng nề đáp – Ta nói kẻ nào đã hãm hại Bolobala, tức là kẻ cúi đầu làm tôi tớ cho trùm Bastu...

- Trời đất! – Kăply như bị sốc. Nó nhảy dựng lên khỏi ghế, chiếc áo phình lên một cách đáng ngại và phần nộ phun ào ào – Đến lúc này mà thầy còn bênh

vực, che chở cho thầy Haifai nữa hà thầy? Hồng lẽ thầy muốn nói rằng người hâm hại Bolobala không phải là thầy Haifai? Tay chân của trùm Bastu cũng không phải thầy Haifai nốt?

- Rất tiếc là ta đang nghĩ đúng như vậy đó, K’Brêt à. – Thầy N’Trang Long tinh queo đáp, thậm chí thầy phát âm từng tiếng với vẻ tự tin hiếm có.

- Sao lại có thể như thế, hà thầy? – Đến lượt Păng Ting không nhịn được – Chính con cũng thấy cảnh thầy Haifai rình rập...

Không để cho Păng Ting nói hết câu, thầy N’Trang Long nheo đôi mắt lục lặc:

- Thế tụi con cho rằng thầy Haifai rình trước cửa phòng thầy Hailixiro để làm gì?

- Còn để làm gì nữa nếu không phải là tìm cách thủ tiêu thầy Hailixiro! – Kăply rống lên đầy kích động, tưởng như cổ họng nó sắp nứt toác.

- Thủ tiêu thầy Hailixiro? – Thầy N’Trang Long mở to mắt nhìn Kăply và lại đưa tay lên cằm, mò mẫm một sợi râu để xoắn – Ta chẳng thấy có lý do gì để thầy Haifai phải làm chuyện đại đột đó cả.

- Có đấy, thưa thầy. – Tới phiên Êmê tham gia cuộc đấu khẩu, nó có vẻ đã bắt đầu tin vào nhận định của Kăply – Nếu thầy Haifai đúng là thủ phạm trong vụ này thì khi thầy Hailixiro tuyên bố đã có những bằng chứng giúp lần ra thủ phạm, thầy Haifai nếu muốn thoát hiểm chỉ có cách làm cho thầy Hailixiro vĩnh viễn không mở miệng được.

- Con nói hay lắm, Êmê. – Thầy N’Trang Long gật gù – Nhưng ta có thể lấy danh dự ra để đảm bảo với tụi con là thầy Haifai không phải là tay chân của trùm Bastu, do đó không thể là thủ phạm hại Bolobala.

- Không! – Kăply hét lên như người mất trí – Thầy bị lừa rồi! Con quả quyết thầy Haifai chính là một trong những sứ giả của phe Hắc Ám!

- Im đi, K’Brêt! – Thầy N’Trang Long cau mày – Ta dám chắc là con không biết con đang nói cái gì đâu.

Cả thầy N’Trang Long lẫn bọn Kăply này giờ như quên mất sự hiện diện của thầy Haifai bên cạnh. Họ nói về thầy như nói về một người vắng mặt. Và thực ra thì trông thầy Haifai lúc này cũng rất giống kẻ không còn thần trí, nếu không muốn nói là giống y chang một pho tượng bằng gỗ.

Nhưng đến khi Kăply ngang bướng gằn lên “Con biết con đang nói gì mà!” rồi thầy N’Trang Long đứng phắt lên khỏi ghế tuyên bố “Được rồi, ta sẽ chứng minh cho tụi con thấy là tụi con chẳng biết cái quái gì hết” thì thầy Haifai bắt đầu cựa quậy. Và từ đôi môi đỏ chót của thầy, một giọng nữ eo éo cất lên:

- Không cần đâu, ông N’Trang Long. Bọn trẻ muốn nghĩ thế nào về vợ chồng tôi cũng được. Chuyện đó thực ra có quan trọng gì đâu!

- Chị đừng ngăn cản tôi, chị Kim. – Thầy N’Trang Long dịu dàng nói – Tôi cho rằng đã đến lúc học sinh trường Đămri phải học cách kính trọng vợ chồng chị như những anh hùng trong cuộc chiến đấu chống lại thế lực đen tối. Bọn nhóc cần hiểu đúng về chị và anh Krazanh!

- Được kính trọng hay không đối với vợ chồng tôi bây giờ đâu có ý nghĩa gì! – Tiếng vợ thầy Haifai thờ dài u oán – Chúng tôi chỉ mong sao trùm Bastu và bọn tay chân nhanh chóng bị tiêu diệt để đừng có cặp vợ chồng nào giống như cặp vợ chồng tôi nữa thôi, ông N’Trang Long à.

Với những vết hằn đột ngột hiện ra trên mặt, trông thầy N’Trang Long như đang đắm mình trong một nỗi buồn xa vắng. Thầy nói, giọng trầm xuống và trở

nền sâu lắng:

- Tôi hiểu tâm trạng của chị và anh Krazanh. Nhưng chị cũng biết rồi đó, K’Brăk và K’Brêt đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang. Tôi nghĩ nếu tụi nó biết rõ về vợ chồng chị, điều đó sẽ có lợi hơn cho sự nghiệp chung.

Một phút im lặng khắc khoải theo sau câu nói của thầy N’Trang Long, rồi tiếng thầy Haifai thờ phì, lần này đúng là giọng của thầy:

- Thôi, tùy ông, ông N’Trang Long...

Nói xong, thầy Haifai đứng lên và nặng nề lê bước ra khỏi phòng, không chào và cũng không nhìn ai. Ở phía sau, chiếc ghế tròn dưới móng thầy biến mất không rõ từ lúc nào.

o O o

Phía sau chỗ ngồi của thầy N’Trang Long là chiếc tủ đựng giấy tờ. Thầy đặt tay nhẹ nhàng lên cạnh tủ, khẽ lăm bầm trong miệng. Lập tức chiếc tủ nhúc nhích rồi từ từ chạy qua một bên, lướt đi trên nền nhà êm du như tàu lướt trên đường ray.

Bọn trẻ xúm xít xung quanh, im lặng theo dõi từng động tác của thầy hiệu trưởng, ngạc nhiên thấy một chiếc gương hình bầu dục hiện ra trên tường sau khi chiếc tủ được dời đi.

Khác với chiếc gương trong phòng nó ở lâu đài K’Rahlan, Kăply nhận thấy chiếc gương này hoàn toàn bằng đồng, mặt kim loại hơi lõm vào ngay chính giữa và sáng loáng như mới được đánh bóng. Nó nhích tới một bước, tò mò soi mặt vào đó nhưng chẳng thấy gì ngoài những hình bóng phản chiếu lơ mờ.

- Các con lại gần đây! – Thầy N’Trang Long nói.

Bọn trẻ xích sát bên cạnh Kăply, ló mắt nhìn vào gương.

- Gương gì vậy, thầy? – K’Tub thắc mắc.

- Đây là tấm gương lưu trữ. – Thầy N’Trang Long ôn tồn giải thích – Dĩ nhiên không phải cái gì nó cũng lưu trữ và để khai thác nó một cách có lợi thì phải biết cách, thậm chí phải hết sức thận trọng. Ngay cả ta, bắt đắc đi lắm ta mới đụng tới nó.

Thầy cúi xuống những đứa trẻ:

- Các con nhìn cho kỹ nhé!

Bọn Kăply thấp thòm thấy rõ, không đứa nào buồn che giấu vẻ háo hức hiện ra lồ lộ trên mặt và cả đồng chân cẳng rục rịch một cách không kiểm soát được.

- Chuyện gì đã xảy ra với Krazanh và Kim?

Bọn trẻ nghe thầy N’Trang Long cất tiếng hỏi, câu hỏi lơ lửng ở đâu đó trên đầu chúng, giọng chi lớn hơn tiếng thì thầm một chút. Thoạt đầu không đứa nào nghĩ ra tại sao thầy lại hỏi tụi nó một câu quá xá khó như vậy nhưng đến khi tấm gương đồng trước mặt đột ngột sáng rực lên và liền sau đó những hình ảnh

lạ lùng dần hiện lên trên mặt kim loại, tụi nó mới biết là thầy hỏi tấm gương.

Kể từ giây phút đó, bọn Káply gần như quên cả thờ. Sáu cặp mắt mở to hết cỡ trần trối nhìn vào gương.

Káply nhanh chóng thấy đó là một khu khối đá. Bên trên, bầu trời không gọn một bóng mây và tràn ngập nắng nhưng khung cảnh vẫn lạnh lẽo và ù rữ kỳ lạ. Ở dưới chân núi, lúc này có hai bóng người đang đối diện nhau, tư thế như sắp sửa giao đấu.

Suýt chút nữa Káply đã kêu lên khi nó nhận ra một trong hai người chính là tay hiệp sĩ trong bức tranh thẳng K’Brăk vẽ ở đồi Phù Thủy dạo nọ. Không khác bức hình trong tranh một mảy, tóc ông vẫn bù xù như mới cạo rồi, tay cầm thanh gươm ngắn cùn như đồ chơi trẻ con. Chỉ có điều vẻ đàng đàng sát khí trên mặt ông như bị ai chùi mất, thay vào đó là vẻ căng thẳng tốt độ và Káply có thể cảm nhận được nỗi lo sợ đang hiện ra lồ lộ trên đôi gò má không ngừng rung động của ông.

Káply nhìn chằm chằm thanh gươm, nhớ là nếu nó dài thêm một tấc thì hôm ở đồi Phù Thủy nó đã rạch vài đường lên má Nguyên rồi. Nghĩ đến đây, Káply bắt giắc quay sang nhìn bạn, thấy Nguyên cũng đang nhìn lại nó với ánh mắt chứa cả một tá dấu hỏi.

- Siêu phù thủy Yan Dran!

Tiếng reo của Suku khiến Káply và Nguyên giật mình ngoảnh nhìn thẳng nhóc.

- Gì thế em? Yan Dran là ai? – Nguyên ngạc nhiên.

K’Tub chỉ tay vô hiệp sĩ gươm ngắn, bô bô cướp lời Suku:

- Yan Dran nè. Ông là thầy dạy vẽ của anh đó, anh K’Brăk.

- Thầy dạy vẽ của anh? – Nguyên há hốc miệng.

K’Tub gật gù:

- Chắc bây giờ anh quên ông rồi. Em nghĩ hôm nào anh phải đi thăm ông mới được. Ồ, mà anh còn phải tiếp tục học vẽ nữa chứ.

Người đứng đối diện với Yan Dran thỉnh linh lên tiếng khiến bọn trẻ lập tức im bật:

- Chọn lựa đi, Yan Dran! Cái bí quyết vẽ truyền thần đó hoặc là ngươi phải tiết lộ với ta hoặc là ngươi ôm theo nó xuống mồ.

Káply căng mắt nhìn người vừa lên tiếng. Đó là một người đàn ông tầm thước, mặc áo chùng màu mỡ gà với những đường viền màu cánh gián mảnh như sợi chỉ, dáng dấp trông rất ung dung quý phái. Mặt ông ta bịt một tấm sa mông màu xanh ngọc, chỉ để lộ đôi mắt sáng như sao. Đôi mắt đó lúc này đang nhìn xoáy vào Yan Dran, toát ra một áp lực ghê hồn mặc dù giọng ông ta nghe rất mượt mà. Rõ ràng ông ta đang đe dọa Yan Dran nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng như đang nói về thời tiết.

Êmê ngoảnh đầu ra sau:

- Người đó là ai vậy, thầy?

- Trùm Bastu.

Thầy N’Trang Long đáp một cách đơn giản nhưng bọn trẻ nghe như sét nổ ngang tai. Bụng giật thót, cả bọn không hện mà cùng bước lùi một bước, mặt biến sắc, có thể thấy rõ là không đưa nào buồn quan tâm đến việc cổ tỏ ra cứng cỏi trong lúc này.

- Đây là hình ảnh trong quá khứ. – Thầy N’Trang Long nói tiếp, giọng điềm tĩnh – Hắn không làm hại được các con đâu.

Nhưng ngay cả khi được thầy hiệu trưởng trấn an, bọn trẻ vẫn không làm sao ép cho trái tim trở lại nhịp đập bình thường, cảm giác ngọt ngat cứ mỗi lúc mỗi ngập tràn trong lồng ngực. Trùm Bastu – cái tên gợi lên một nỗi hãi hùng kỳ lạ. Nếu nghe nhắc đến Thần Chết, có lẽ bọn trẻ cũng không có cảm giác rờn rợn đến thế. Sau khi lùi lại, tụi nó vẫn nhìn vào tấm gương với vẻ sợ sệt và cảnh giác cao độ, dẫu biết rằng điều đó hoàn toàn không cần thiết và rất có thể khiến thầy N’Trang Long cười thâm trong bụng.

Kấyly liềm môi khô rang, mắt mờ trùng trùng. Nó không ngờ tay tổ Hắc Ám lại có bề ngoài thanh lịch đến vậy, nếu so với Tam phù thủy Bạch kỳ lân, hẳn cũng chẳng kém cạnh chút nào, thậm chí có phần tao nhã hơn nhờ cách ăn mặc giản dị của mình.

Bastu lại lên tiếng, khi thấy Yan Dran trả lời mình bằng cách giơ cao thanh gươm lên khỏi đầu:

- Người cũng biết là người không thể chống lại được ta mà, Yan Dran!

Êmê lại buột miệng:

- Lạ thật! Con chưa hề nghe nói trùm Bastu đích thân ra tay đối phó với kẻ địch bao giờ.

Lần này Êmê không quay đầu ra sau nhưng có thể thấy là nó đang chờ thầy N’Trang Long giải đáp thắc mắc cho nó. Nhưng Suku đã nhanh nhẩu làm chuyện đó:

- Trình độ của Yan Dran rất cao. Đám sứ giả dưới trướng trùm Bastu không làm gì được ông, chị Êmê à.

- Không hẳn như thế đâu, Suku. – Thầy N’Trang Long nhẹ nhàng đính chính – Đơn giản là lúc câu chuyện này xảy ra, Bastu chưa đặt ra chức vị sứ giả.

Trong tấm gương đồng, Bastu lại nói, giọng êm ái đến khó tin:

- Khó khăn lắm ta mới chớp được người. Và người biết rõ là ta không thể buông tha người mà, đúng không Yan Dran?

Yan Dran ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Trùm Bastu neho neho mắt:

- Người biết tại sao ta phải quyết hạ sát người chứ?

Yan Dran lại gật đầu.

Ánh mắt trùm Bastu bám cứng gương mặt của Yan Dran:

- Có nghĩa là người cũng biết làm sao để ta từ bỏ ý định đó chứ?

Thay vì gật đầu, lần này Yan Dran khua thanh gươm trên tay, nhếch mép khẳng khái:

- Đừng hòng lung lạc ta, Bastu! Ta đã sẵn sàng mang theo bí mật của ta xuống lòng đất.

- Tiếc thật! – Trùm Bastu chep miệng, hẩn nhìn Yan Dran bằng ánh mắt xót thương như nhìn một người đang giãy chết – Một tài năng hiếm có như người mà bỏ mạng quá sớm quả là đáng tiếc.

- Chẳng có gì là đáng tiếc. – Yan Dran hừ mũi – Ta sẽ có dịp gặp lại Niê Blô.

- Gã đội trường tuần tiểu lâu đài Sêrôpôk không thể sánh được với người. Gã chết thì chi như một con giun. Còn người thì khác. Nhất là Yan Jik rất cần người. Ta nghe nói chú nhóc đó rất thông minh...

Câu nói của trum Bastu khiến gương mặt của Yan Dran đột nhiên co rúm, cánh tay cầm gươm run lẩy bẩy.

- Yan Jik tuy còn bé nhưng dường như đã học được không ít tài nghệ của người... – Trùm Bastu nói chậm từng tiếng, vừa nói vừa thú vị thường thức nỗi đau đốn trên mặt đối phương – Người chết, nó sẽ trở thành đứa bé mồ côi...

- Câm miệng!

Yan Dran hét lên một cách điên cuồng và từ mũi gươm của ông, một bầy ngựa cuộn cuộn phóng ra như khói và phi thẳng vào trùm Bastu.

Bọn trẻ nhìn không chớp mắt cảnh tượng trước mặt, trống ngực đánh binh binh, trong lòng không còn ao ước nào hơn là mong cho trùm Hắc Ám bị bầy ngựa xéo nát cho rồi.

Kấply thấy rõ trùm Bastu khê hất tay ngay lúc con ngựa đầu tiên chạm tới vạt áo choàng của hắn và trong khi nó trở mắt chờ xem cánh tay của Bastu bị đập nát như thế nào thì một tiếng “bụp” khe khe vang lên và ngay lập tức bầy ngựa biến mất.

- Cái trò chơi của người trông cũng ngộ nghĩnh đấy, Yan Dran. – Trước vẻ mặt chây dãi của bọn Kấply, tiếng cười của trùm Bastu bay ra từ sau chiếc khăn che mặt – Người còn trò gì hay hơn không?

Gương mặt Yan Dran lúc này trông lắm lý phát sợ. Không nói không rằng, ông một lần nữa vung thanh gươm tới trước, miệng nhắm đọc thần chú. Lần này phóng ra từ đầu mũi gươm là một con rồng khổng lồ với những chiếc vảy bạc lấp lánh trong ánh nắng, trông chói mắt như những tấm kiếng phản quang. Kấply nhận ngay ra đó là con rồng mà thằng K’Brăk từng vẽ. Con rồng quẫy mình trên không một cách kịch liệt rồi hung hãn lao về phía trùm Bastu, miệng không ngớt phun ra từng khối cầu lửa đỏ rực khiến vạt cỏ dưới chân núi bốc cháy phừng phực từng mảng lớn.

Kấply mừng rỡ nhận thấy trùm Bastu có vẻ ngán con rồng. Hắn không còn giữ vẻ thần nhiên như lúc nãy mà bắn vọt người ra xa để tránh những khối lửa,

chiếc áo choàng đã kịp dính đầy những tàn tro.

Ở đằng sau, Yan Dran không ngớt vung vẩy thanh gươm, miệng vẫn liên tục niệm chú.

Trong khi bọn trẻ hi vọng con rồng bạc của Yan Dran ít ra cũng đuổi được trùm Hắc Ám thì Bastu có vẻ như đang kêu tới một trận mưa. Bầu trời thỉnh linh đen kịt, gió thổi ù ù và sấm chớp nổi lên. Rồi nước trút xuống như thác, chớp mắt đã xuất hiện những dòng suối nhỏ chảy róc rách giữa các khe đá.

- Lửa tắt rồi! – Suku hét hái kêu lên.

Trong tấm gương đồng, quả nhiên những khối cầu lửa đã tắt ngóm và con rồng của Yan Dran dường như đang phân vân không biết có nên tiếp tục phun lửa nữa hay không. Chỉ đợi có vậy, trùm Bastu vung tay ra: một luồng sáng chói mắt bay nhanh như điện xẹt, nện ngay vào khúc giữa của mình rồng.

Bất thần trúng đòn, con rồng bạc đau đớn quãy lộn, rơi xuống một quãng, cổ vùng vẫy để ngoi lên nhưng lại tiếp tục rơi xuống thấp hơn.

Mặt mày lo lắng, Yan Dran khẽ hươ nhẹ thanh gươm trên tay.

Trùm Bastu cười ha hả khi thấy con rồng tan vào không khí theo cái vẩy của Yan Dran:

- Người biết điều đấy!

Trùm Bastu bắt chợt sa sầm mặt, nụ cười tuột đi đâu mất và giọng nói cũng không buồn làm ra vẻ ngọt ngào nữa:

- Bây giờ tới phiên ta lấy mạng người đấy, Yan Dran!

Một luồng sáng vọt ra từ tay hắn gần như cùng lúc với câu nói. Káp lý thót bụng một cái khi nhận ra đó là luồng sáng ghê gớm đã bắn hạ con rồng.

Yan Dran hình như cũng biết sự lợi hại của luồng sáng chói đó. Ông vội vàng ngoắt thanh gươm vào không trung, moi ra một con dơi to dùng từ đâu đó; ngay lập tức đôi cánh của con dơi khổng lồ xòe ra như một tán cây rậm chắn ngay trước mặt ông.

Nhưng bọn trẻ chưa kịp khâm phục tài nghệ của Yan Dran thì “bùng” một tiếng, luồng sáng của Bastu đã đánh trúng bức tường thành án ngữ trước mặt ông và ai đấy đều giật hồn khi thấy con dơi bốc cháy khét lẹt, còn Yan Dran bị văng xa cả chục thước và ngã lăn ra đất.

Trùm Bastu cười nhạt một tiếng, không thêm bước tới. Hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có tấm sa mỏng che mặt khẽ lay động, và một lần nữa nhẹ nhàng hất tay ra.

Êmê và PăngTing cùng rú lên khi thấy luồng sáng khi nãy lại xuất hiện và lao thẳng tới Yan Dran lúc này đã không còn khả năng tránh né.

Nhưng ngay trong khoảng khắc luồng sáng giết người sắp chạm vào Yan Dran, đột nhiên có hai luồng sáng khác không biết từ đâu bắn tới như sao “xẹt” và va đúng vào luồng sáng của trùm Bastu.

Một tiếng nổ đécc tai vang lên, lập tức cả ba luồng sáng đều tắt phụt. Trong khi chưa ai biết chuyện gì vừa xảy ra thì một tràng cười đã giòn giã vọng tới và bọn Káp lý sững sốt khi thấy một người đàn ông và một người đàn bà đang cầm tay nhau ung dung bước ra từ sau một tảng đá lớn.

Người đàn ông cao và gầy, khuôn mặt vuông vức, mái tóc xanh cắt ngắn, sống mũi thẳng tắp toát lên vẻ tự tin và cương nghị, còn người phụ nữ thì đúng là một giai nhân hiếm thấy. Ngay cả Êmê và Păng Ting cũng phải mê mẩn đắm mắt vào gương mặt thanh tú của bà.

Trùm Bastu có vẻ như giận run lên trước sự can thiệp bất ngờ của hai người mới đến. Hắn vút hết sự lịch lãm già vờ, phần nộ rít qua hàm răng nghiêng chặt:

- Khốn kiếp! Bọn người nghĩ là bọn người có quyền xen vào câu chuyện giữa ta và lâu đài Sêrôpôk sao?

Êmê một lần nữa không kiềm được sự sốt ruột. Nó ngo ngoáy đầu:

- Họ là ai vậy, thầy?

Thầy N’Trang Long chưa kịp đáp thì trong tấm gương đồng, người đàn ông và người phụ nữ đưa tay ra trước mặt vẫy nhẹ một cái. Từ dưới đất, hai vật gì đó cất lên, bay về phía họ. Đến khi mỗi người đã nắm vật đó vào tay rồi, bọn Kăply mới nhận ra người đàn ông đang nắm một ngọn roi tre ngắn bịt vàng ở hai đầu, còn cái trên tay người phụ nữ là một chiếc vòng bằng cẩm thạch. Đó chính là những vật vừa rồi họ đã ném ra để chặn luồng sáng của trùm Hắc Âm.

Người phụ nữ lắc khế chiếc vòng trên tay, mỉm cười nói với người đàn ông:

- Anh Krazanh, chuyện xen vào hay không xen vào, lẽ ra hẳn phải hỏi chiếc vòng đeo tay của em và ngọn roi của anh mới đúng chứ?

Mặc dù đã ngờ ngợ từ trước nhưng đến khi người phụ nữ cất tiếng, bọn Kăply vẫn không tránh khỏi sự sững sờ. Thiết tình là tụi nó không làm sao bắt mình tin được cặp vợ chồng xinh đẹp trước mặt chính và cặp-vợ-chồng-hai-trong-một dị dạng, gớm ghiếc hiện nay. Đường như chẳng có một chút liên hệ mong manh nào giữa bọn họ với nhau.

Đầu ong ong, Kăply mở to mắt nhìn chăm chăm vào gương.

Krazanh dịu dàng đáp lời vợ:

- Đúng thế, Kim à. Trùm Bastu mà gặp vợ chồng ta bữa nay coi như hắn xúi quẩy rồi.

Trùm Bastu nói giọng ngờ vực:

- Ta không tin vợ chồng người đã về dưới trướng Ama Êban.

- Điều này thì người nói đúng. – Krazanh vung vẩy ngọn roi, thân nhiên đáp – Bọn ta chẳng có dây mơ rễ má gì với giáo phái Madagui hết. Nhưng với Yan Dran thì bọn ta mắc nợ hắn rất nhiều.

- Ta không hiểu.

Trùm Bastu khề lắc đầu, nhưng bất thình lình hắn bước lui một bước, thàng thốt ré lên:

- Hắn đã giúp vợ chồng người đến núi Lưng Chừng?

Krazanh tỉnh bơ tung hứng ngọn roi trên tay, giọng ngao nghễ:

- Nếu bạn ta đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang thì việc bạn ta ăn những quả táo vàng ở núi Lung Chùng rồi sau đó đi lòng người có gì là khó hiểu đâu, Bastu.

Trong khi Krazanh đối đáp với trùm Bastu thì Kim rón rén lại gần Yan Dran lúc này đã nhóm dậy được và đang ngồi thở phì phò trên cỏ:

- Chạy đi, Yan Dran!

- Chạy? – Yan Dran sừng sốt.

Kim gật đầu:

- Trong khi vợ chồng ta chặn hấn, người nhanh chóng chạy đi. Nhớ đấy, chậm là không thoát được đâu!

- Không! Ta không chạy đi đâu hết! – Yan Dran dấm tay lên mặt đất, mạnh đến mức phạt dứt phăng một vạt cỏ – Ta phải ở lại để cùng vợ chồng người chống chọi với hấn.

- Đồ ngốc! – Thái độ ngang bướng của Yan Dran khiến Kim nổi quạu – Người đang bị thương, chi tổ vướng chân bạn ta thôi. Hơn nữa, ngay cả khi người còn đầy đủ năng lượng pháp thuật, cả ba chúng ta hiệp sức lại cũng không đối phó nổi hấn đâu!

Trong khi Yan Dran đang còn lưỡng lự thì Kim đã cầm tay ông lôi dậy:

- Người cũng thừa biết cái vụ núi Lung Chùng là bạn ta bịp hấn mà. Hãy nghĩ đến Yan Jik.

Cặp mắt Yan Dran bừng lên và không đợi Kim giục đến lần thứ hai, ông nhét vội thanh gươm vào người và quay mình phóng đi như gió.

- Đứng lại!

Trùm Bastu quát lên như sấm. Nhưng luồng sáng từ tay hấn phóng ra lại bị ngọn roi trên tay Krazanh và chiếc vòng trên tay Kim bay ra đánh chặn.

Trùm Bastu vội cặp mắt sáng quắc vào mặt vợ chồng Krazanh, tấm khăn che mặt bay phấp phật một cách giật dử.

- Há há há. Thì ra bạn người lừa ta để đánh tháo cho Yan Dran. – Hấn cười lên ghê rợn – Chết hết cả lũ đi!

Từ tay trùm Bastu lần này bắn ra một cuộn khói đen. Cuộn khói càng lúc càng dày đặc và trong nháy mắt kết thành hình một con ó với đôi mắt đỏ như than hồng.

- Thần chú Sát tinh!

Krazanh và Kim kinh hoàng la lên, ngọn roi và chiếc vòng hấp tấp bay ra trước khi con ó kịp lao tới.

Biết diễn biến dồn dập và căng thẳng trước mặt làm cho đám học trò không kịp mở miệng thắc mắc, thầy N’Trang Long nói nhanh:

- Thần chú Sát tinh là thần chú cao nhất của mỗi phe phái. Thần chú của phe Hắc Ám gọi là Điều sát tinh, vì biểu tượng của bọn chúng là con ó. Lâu đài K’Rahlan có biểu tượng là con ngựa nên thần chú là Mã sát tinh. Còn biểu tượng của giáo phái Madagui là con cọp nên thần chú của họ gọi là Hồ sát tinh. Chỉ có người đứng đầu mỗi phe mới được phép luyện loại thần chú tối cao này.

Hèn gì hầu như bất cứ vật gì ở lâu đài K’Rahlan cũng mô phỏng theo hình con ngựa! Kăply vỗ lè, khoái trá “à” lên một tiếng, nhưng nó không có thì giờ để nhăm nháp sự mừng rỡ lâu hơn. Trong tấm gương, ngọn roi của Krazanh và chiếc vòng của Kim đang bay lượn và đánh nhau dữ dội với Điều sát tinh khiến tâm trí nó hoàn toàn bị hút vào cuộc chiến.

Khói đen không ngừng bốc ra từ tay của trùm Bastu, và Điều sát tinh càng lúc càng phình to khiến Kăply cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ tràn ngập tim nó, một tiếng “rắc” vang lên và nó nghe nhói một cái khi thấy rõ môn một hai khúc roi gãy văng ra khỏi đám khói không lồ và rơi thẳng một lèo xuống đất. Nó chưa kịp trấn tĩnh đã nghe tiếp những tiếng lách cách vọng vào tai và nhìn thấy chiếc vòng của Kim bị bể nát, những mảnh vụn bay lá tả trong không trung như một đám bụi mỏng.

Krazanh và Kim còn đang bất thần nhìn theo những báu vật yêu quý bị hủy, Điều sát tinh đã lao vút tới với một tốc độ kinh hồn.

- Tránh ra, Kim!

Vừa thoáng thấy một đám mây đen đột ngột phủ trùm xuống người, Krazanh giật mình thét lên, một tay vung lên đỡ gạt theo phản xạ, tay kia háp tấp đẩy bản vợ mình văng tuốt ra xa.

Cuộc tấn công chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt nhưng khi Krazanh thoát được ra khỏi móng vuốt của Điều sát tinh thì mọi thứ bỗng trở nên tệ hại còn hơn một cơn ác mộng.

Kăply, Nguyên, Suku, K’Tub hoàn toàn bị sốc khi thấy gương mặt rấn ròi, cương nghị của Krazanh mới một phút trước đây đã bị tàn phá và biến dạng thâm hại: xương gò má sụp xuống khiến cái trán dô ra và cặp mắt như thụt vào, xương mũi bị gãy còn môi trên gần như bị xé nát.

Khi Krazanh quay bộ mặt quái dị lại thì Êmê và Păng Ting bàng hoàng nấc lên một tiếng như bị nghẹn rồi lao đảo đồ sụp xuống nền nhà.

Thầy N’Trang Long cúi xuống trên hai cô gái. Thầy đặt hai bàn tay to tướng lên vai hai đứa học trò như truyền hơi ấm và cất giọng cảm khái:

- Bình tĩnh đi, tụi con!

Ở trong tấm gương, Kim cũng ré lên sừng sốt khi nhìn thấy bộ mặt đã bị hủy hoại của Krazanh. Bà gơ hai tay về phía chồng, nghẹn ngào:

- Anh Krazanh!

- Chạy đi, Kim! – Krazanh hét lớn, những ngón tay run rẩy sờ soạng trên gò má.

- Không, – Kim vừa nói vừa khóc, bọn trẻ có thể thấy rõ những giọt nước mắt lăn tròn trên khuôn mặt xinh đẹp của bà – dù sự việc có thể nào đi nữa em nhất định sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.

Krazanh dường như không đủ thì giờ để hiểu câu nói thiết tha và nhiều ý nghĩa của vợ. Ông giậm mạnh chân, nóng nảy và lo lắng:

- Chạy lẹ đi! Chúng ta không thể chống lại thần chú Sát tinh.
- Em không đi đâu hết. – Kim mím chặt đôi môi đẹp như vẽ, ánh mắt lộ rõ vẻ cương quyết – Chúng ta sẽ dùng bí thuật Nhiếp hồn để chống lại hắn.
- Không được đâu, Kim. – Krazanh la hoảng, hai tay xua rối rít.

Như không nghe thấy chồng nói, nói xong Kim lập tức ngồi xếp bằng trên cỏ. Trong chốc lát, trên đỉnh đầu bà có một làn khói mỏng bốc lên.

Krazanh nhìn vợ, khẽ lắc đầu rồi lật đật ngồi xuống theo.

Trước mặt hai vợ chồng, trùm Bastu cũng đang ngồi bệt trên tảng đá nhỏ, mồ hôi tuôn thành dòng trên trán, Điều sát tinh đậu trên vai hắn đang nhỏ dần, nhạt đi rồi từ từ biến mất. Có lẽ hắn cũng hao tổn khá nhiều năng lượng sau khi sử dụng thần chú Sát tinh để đối phó với vợ chồng Krazanh.

- Chỉ có vợ chồng mới có thể luyện được bí thuật Nhiếp hồn. Cho nên bí thuật này còn có tên gọi khác là Phu thê thuật. Thuật này có thể giúp một người tăng năng lượng lên ít nhất ba lần trong một thời gian ngắn. – Thầy N’Trang Long âm thầm giải thích – Nhưng trừ trường hợp bất đắc dĩ, ít ai khinh suất đem thuật này ra sử dụng, vì trong khi một người tăng năng lượng thì người kia hoàn toàn không còn khả năng tự vệ...

Thầy N’Trang Long đột ngột bỏ dở câu nói vì ngay lúc đó luồng khói mỏng trên đầu Kim đậm dần, đặc lại như một cuộn chỉ bằng sương trắng. Và khi không thể đặc hơn được nữa, cuộn khói trắng bốc lên, là đà bay qua chỗ Krazanh ngồi, sà xuống và chui dần vào đỉnh đầu ông.

Khi làn khói không còn một vết tích gì nữa, Krazanh đứng bật dậy. Đôi mắt sâu bắn ra những tia sáng lấp lánh, cử chỉ nhanh nhẹn, trông ông không còn chút xíu gì giống như lúc nãy. Thậm chí ông cũng không có vẻ gì là vừa bị thương.

Bằng những bước chân vững chãi, ông đi về phía vợ, vừa đi vừa âu yếm gọi khẽ:

- Kim!
- Em đang ở đây mà!

Từ miệng ông, một giọng phụ nữ phát ra.

Krazanh dừng phắt lại và đưa tay gõ gõ trán:

- Ồ, anh quên mất.

Rồi như không để lãng phí một giây, ông quay mặt về phía trùm Bastu vẫn chưa rời khỏi tảng đá, gằn giọng quát lớn:

- Ngươi có thể tự đọc điều văn cho mình được rồi đó, Bastu!

Môi trên bị rách nên hàm răng của Krazanh bầy gàn hết ra ngoài và khi gằn lên, nước bọt trong miệng ông bắn ra như từ một ống phun. Đến lúc này thì bọn trẻ mới thực sự nhìn ra hình ảnh quen thuộc của thầy Haifai mà tụi nó từng biết.

Trùm Bastu có vẻ không để lời đe dọa của Krazanh vào tai. Hắn vẫn ngồi yên, chỉ có tấm khăn che mặt nhúc nhích khi hắn cất tiếng cười khinh thị:

- Tiếc là thuật Nhiếp hồn của bọn người chưa được cao minh lắm. Nếu bọn người nhanh hơn thì ta đã không kịp phục hồi năng lượng...

Trùm Bastu không nói ngoa. Hắn vừa nói vừa chậm rãi đứng lên và Kăply tái mặt khi thấy khói đen một lần nữa từ tay hắn thoát ra.

Krazanh nghiêng chặt răng, quai hàm nổi vằn, mắt dán chặt vào cuộn khói lúc này đang dần dần tụ thành hình con ó.

- Ra tay đi, anh Krazanh! – Tiếng người vợ từ miệng Krazanh hồi hả giọng.

Krazanh vung cả hai tay về phía trước làm xuất hiện những ngôi sao xanh biếc như lửa hàn. Những ngôi sao bắn thốc vào Điều sát tinh đang cố phình to ra.

Thầy N’Trang Long có lẽ đã từng xem qua cảnh này nên không lộ chút xiu gì hồi hộp. Trong khi bọn trẻ đưa nào đưa nấy miệng mồm há hốc, mắt mở trừng trừng còn mũi thì chỉ thấy hít vào mà không thấy thở ra. Nguyên và Kăply như quên mất mình đang ở đâu, có lúc tựa nó có cảm tưởng đang ngồi ở làng Ke, dán mắt vào màn ảnh tivi say sưa xem một bộ phim hành động nào đó.

Điều sát tinh dường như chưa bao giờ gặp phải thứ ánh sáng xanh lợi hại này. Nó cuống cuống giang rộng hai cánh đập xuống những ngôi sao làm phát ra những tiếng “xèo, xèo” và bị bắn ngược ra sau. Trùm Bastu cũng không đứng vững, loạng choạng thối lui ba, bốn bước.

- Giỏi lắm!

Hắn rít lên đằng rau tẩm sa móng đang lay động dữ dội, mắt lóe lên những tia sáng hằn học. Nhưng chỉ trong một thoáng, hắn kịp trấn tĩnh và vội khép hờ hai mắt, miệng không ngớt lầm rầm.

Kăply chưa kịp mừng đã ái ngại thấy khói đen vẫn tiếp tục cuộn cuộn tuôn ra từ tay trùm Bastu như thể khói tàu và Điều sát tinh có vẻ như đã nhanh chóng lấy lại sức lực trong lúc không ngừng to ra như một quả khinh khí cầu được bơm một cách điên cuồng.

Những ngôi sao xanh từ tay Krazanh vẫn bắn ra như mưa. Nhưng Điều sát tinh dường như đã vượt qua được sự hoang mang và bắt đầu tìm ra cách ứng phó thích hợp. Nó nhào lộn trên không, vừa tránh né vừa dùng cả cánh, mỏ và những chiếc vuốt sắc để chống đỡ đòn tập kích dồn dập của đối phương.

Cuộc chiến có vẻ bất phân thắng bại và bọn trẻ thấy rõ cho đến phút này trùm Bastu chưa thối lui thêm một bước nào nữa.

- Vợ chồng thầy Haifai có sẽ thắng không hả thầy?

Êmê xao xuyến hỏi, mắt nó nhắm tịt như thể đang cầu cho thầy N’Trang Long gạt đầu.

- Nếu hai bên cứ giằng co như thế này, Krazanh và Kim sẽ rơi vào thế bất lợi. Vì bí thuật Nhiếp hồn chỉ có hiệu lực trong một thời gian ngắn thôi, con à.

Trong tấm gương, như để chứng minh cho nhận định của thầy N’Trang Long, những ngôi sao xanh bay ra từ tay Krazanh dần dần ngả sang màu vàng và không còn thông thái như Suku, bọn Kăply cũng biết ngay đó là dấu hiệu của sự sa sút năng lượng.

Krazanh lúc này đánh nhau như không thiết sống nữa. Tóc trên đầu dựng đứng, răng nghiêng chặt, ông dai dẳng và máy móc vãi ra những đốm sao đã bắt đầu

bay chấp chới và toán loạn trước sức phản kích liệt của đôi phương. Trong khi đó, đôi mắt Điều sát tinh cháy rực như hai ngọn đèn, nó vừa tung ra những cú chụp hung hãn vừa nhìn Krazanh chăm chăm như thể đó là miếng mồi ngon nhất trong đời mà nó sắp với được.

- Ha ha ha...

Tiếng cười của Bastu vang lên như một điều chẳng lành khiến bọn trẻ nghe sống lưng lạnh toát, thậm chí Êmê và Păng Ting không nhận ra là hai đứa nó đã đưa tay lên bịt mắt.

Nhưng ngay vào lúc trùm Hắc Âm quyết định kết liễu tính mạng Krazanh bằng một đòn tối hậu thì đột ngột một tiếng gầm vang rền vọng tới và từ ngọn núi nhỏ cách đó chừng vài chục bước một luồng khói vàng thình lình vọt lên không trung và nhanh chóng tụ thành hình một con cọp to tướng chồm vờn trong gió.

- Hồ sát tinh! – Trùm Bastu thở hắt một tiếng, cau kinh – Tại sao Ama Êban lại đến đây? À, tên khốn Yan Dran cầu viện...

Trùm Bastu quay mình định tháo chạy. Nhưng bất thần hắn khựng lại, nhìn quanh một vòng, ánh mắt lấp loáng một cách nguy hiểm. Và hoàn toàn bất ngờ, hắn vung tay một cái, con ó đen sà thấp xuống nhường cho những ngôi sao bay qua trên đầu rồi thay vì chồm tới Krazanh, nó lao thẳng xuống chỗ cái xác Kim vẫn đang ngồi xếp bằng bất động này giờ trên cỏ với tốc độ của một chiếc tên lửa.

- Ôi, dừng!

Krazanh trong tấm gương và bọn Kăply đứng bên ngoài cùng thất thanh la lên.

“Àm” một tiếng long trời lở đất, con ó bay lên và chỗ Kim vừa ngồi bây giờ là một khoảng trống không. Cú tấn công tàn bạo của Điều sát tinh đã biến tất cả thành tro bụi.

Trong một lúc, bọn Kăply thấy trái tim trong ngực vắng đi đầu mất, máu như ngừng chảy và mọi cảm xúc gần như hoàn toàn tê liệt.

Trong tấm gương đồng, Karazanh rụng người xuống cỏ. Trùm Bastu đã chạy tuốt đằng xa nhưng cái giọng đều căng của hắn vẫn nghe rõ mồn một:

- Thế là từ nay vợ chồng người sẽ không bao giờ rời nhau nữa. Thành thật chúc mừng!

- Điều đó cũng không tệ lắm đâu, anh Krazanh! – Đôi môi Krazanh mấp máy và tiếng vợ ông sụt sịt. Bà muốn an ủi chồng nhưng giọng lại đầm nước mắt.

- Ủ, – Krazanh thờ dãi – Bastu nói đúng. Thế là từ nay người vợ xinh đẹp của ta...

Đang nói, Krazanh khẽ nhăn mặt và ngưng bật. Có lẽ ông kịp nhận thấy cụm từ người vợ xinh đẹp đã hoàn toàn không còn ý nghĩa. Trong hoàn cảnh của vợ chồng ông hiện nay, nó giống một lời chế giễu hơn là một lời âu yếm.

Ông đứng lên, nhìn về phía hòn núi nhỏ, cao giọng:

- Giáo chủ Ama Êban, cảm ơn ngài đã...

Đang thao thao, Krazanh bỗng trở mặt khi thấy Yan Dran lù lù tiến ra, thanh gươm ngắn trên tay đang từ từ thu về cuộn khói vàng có hình con cọp.

- Người... người... người vẫn còn ở đây à? – Krazanh lấp bắp.

Yan Dran nhét thanh gươm vào lưng áo, chép miệng:

- Làm sao mà ta có thể thoát thân một mình được cơ chứ. May mà Hồ sát tinh giả mạo của ta cuối cùng cũng lừa được trùm Bastu.

o O o

Krazanh và Yan Dran còn nói qua nói lại một hồi nữa nhưng bọn trẻ đã không còn nghe được gì vì tấm gương lưu trữ đang bắt đầu mờ dần và chừng vài giây sau đã trở lại tình trạng ban đầu.

Thầy N’Trang Long đẩy chiếc tủ giấy trở về vị trí cũ, quay nhìn lũ học trò mắt mũi vẫn còn đỏ hoe, chưa kịp nói gì thì Kăply đã ray rứt cất tiếng:

- Thầy cho con xin lỗi...

- Con không có lỗi gì với ta, K’Brêt à. – Thầy N’Trang Long đặt tay lên vai Kăply – Nếu con cảm thấy cần phải xin lỗi thì ta nghĩ con có thể gặp thầy Haifai...

- Không cần đâu, ông N’Trang Long!

Tiếng thầy Haifai bắt thần vang lên khiến mọi người ngoảnh phất lại, ngạc nhiên thấy thầy đã quay trở vào và đứng cạnh chiếc bàn giấy không biết từ lúc nào, đôi mắt tối om om của thầy đang nhìn đi đâu đó trên trần nhà.

Đĩ nhiên, bây giờ dù bộ mặt thầy nom có quái dị gấp trăm lần hơn nữa, Kăply cũng không thấy thầy giống sứ giả của trùm Bastu một chút xíu nào.

- Thưa thầy... – Kăply quay về phía thầy, giọng ngưng ngập, khổ sở thấy mình giống như một đứa trẻ mới tập nói – Con... con...

- Trò khỏi cần phải giải thích rườm rà gì hết, K’Brêt. – Thầy Haifai quay chiếc trán đỏ về phía Kăply, gằm gừ trong cổ họng – Ta không hề giận trò về những câu ngu ngốc đó đâu. Nhưng nếu trò và trò K’Brăk không chăm chỉ học môn Thần chú chiến đấu của ta thì ta sẽ không dễ yên cho đâu!

Bọn trẻ lấm lét nhìn thầy Haifai, thấy thầy vẫn ăn nói theo cái kiểu cực kỳ khó ưa nhưng rõ ràng tụi nó đã không còn bắt gặp trong lòng mình sự sợ sệt hay nỗi ác cảm trước đây nữa. Thay vào đó là một cảm giác như là sự kính trọng, đặc biệt khi ánh mắt tụi nó rút rề chạm vào gương mặt biến dạng của thầy.

Kăply không nghĩ ra mình phải nói gì hay làm gì tiếp theo, cứ đứng đực tại chỗ và không ngừng xoắn hai bàn tay cho đến khi chúng không thể dơ hơn được nữa.

- Thôi, thế là tốt rồi. – Thầy N’Trang Long vui vẻ lên tiếng, ánh mắt đi qua đi lại một cách hài lòng giữa thầy Haifai và lũ học trò – Anh Krazanh, bây giờ anh có thể giúp tôi đưa bọn trẻ ra cổng được rồi đó.

Như cắt được gánh nặng, bọn Kăply mừng rỡ chào thầy hiệu trưởng và nối đuôi nhau lục tục tuôn ra cửa.

- À, khoan đã, anh Krazanh! – Thầy N’Trang Long gọi với theo khi mọi người sắp khuất sau cửa phòng – Bữa nay rất giống như là ngày chấm dứt mọi sự hiểu lầm cho nên tôi nhân tiện cũng muốn báo cho anh biết một chuyện...

Thầy N’Trang Long nhìn các toa tàu đang dồn chỗ cửa, tắc tắc lười nói với chiếc toa tàu cao nhất:

- Anh biết không, anh Krazanh! Trò Tam ở lớp anh không phải là quái nhân đâu. Quái nhân chính là Bolobala.

- Ông nói gì thế, ông N’Trang Long? – Vợ thầy Haifai eo éo đẩy sừng sốt, chiếc đầu lắc lư một cách kích động.

- Đúng là như thế, chị Kim à. – Thầy N’Trang Long bối rối vuốt cái trán rộng – Đó là một bí mật nho nhỏ. Nhưng tôi nghĩ là chúng ta không nên quậy tung ra làm gì, vì nói chung sống trên đời ai mà chẳng có những nỗi đau lòng, và quan trọng là đằng nào thì Tam và Bolobala cũng chẳng ai liên quan gì đến phe Hắc Ám.

Thầy Haifai đăm đăm nhìn thầy N’Trang Long, căn cứ vào vẻ mặt của thầy có cảm tưởng như thầy chẳng nghe thấy gì, hoặc là những gì thầy vừa nghe thấy đã làm thầy hoàn toàn mất hết cảm giác.

Cuối cùng, thầy nói, giọng của Krazanh:

- Thế à.

Rồi thầy quay ngoắt đi, bước vội xuống những bậc đá như thể muốn chạy trốn cái sự thật mà thầy N’Trang Long vừa tiết lộ.

Kăply thấy có rất nhiều cái đầu thập thò ở các cửa phòng dọc đường tụi nó đi trở xuống. Nó nhận ra đó là cái đầu của thầy Đi Pri, của cô Kemli Trinh và của cô Cafeli Chil. Có lẽ những tiếng ồn ào từ nãy đến giờ đã khiến họ thức giấc. Cũng có thể họ chưa hề chớp mắt nhưng nội quy của nhà trường không cho phép họ tự tiện chạy lên văn phòng hiệu trưởng để thăm dò dòng tĩnh.

Thầy Đi Pri, cô Kemli Trinh và cô Cafeli Chil chỉ mở cửa ra tò mò ngó một cái rồi sập ngay lại, không nói một tiếng nào. Riêng cửa phòng thầy Hailixiro vẫn đóng im ỉm, nhưng khi cả bọn đi ngang qua, Kăply giật mình nghe tiếng thầy Hailixiro bắt thần vọng lên trong đầu mình:

- K’Brêt, trò hãy im lặng nghe ta nói đây. Ta đã điều tra được phần nào manh mối rồi. Tối mai trò và trò K’Brăk bí mật quay lại đây, sẽ biết ai là thủ phạm hãm hại Bolobala. Hai trò cứ mặc áo tàng hình, ta sẽ tìm cách gỡ lá bùa Bất khả xâm phạm giúp hai trò.

Thầy Hailixiro ngưng lại một chút xíu rồi tiếp tục bằng giọng giống như ra lệnh:

- Nhưng trò hãy nhớ, tối mai chỉ có trò và trò K’Brăk đến thôi. Nếu đông người quá, ta không bảo đảm an toàn đâu đấy.

Kăply có rất nhiều điều muốn hỏi lại nhưng tiếng thầy Hailixiro đã im bật, như radio đột ngột bị hết pin. Nhưng rồi nó sực nhớ ra là nếu muốn hỏi lại nó cũng không thể truyền ý nghĩ đi được, liền vội vàng rảo bước và dĩ nhiên là không ai may mắn biết được điều gì đã thực sự làm nó rút lại phía sau.

Chương 11: Thay Hình Đổi Dạng

Đêm đó, Nguyên và Kăply không sao dỗ giấc nổi. Sau khi trở về lâu đài K’Rahlan một cách êm thấm, tụi nó leo lên giường nằm mở mắt thao láo như thể chẳng có chuyện gì đáng làm ngoài chuyện chờ trời sáng. Bị kịch của vợ chồng thầy Haifai khiến tụi nó không sao ép mình chợp mắt được.

So với Nguyên, Kăply rơi vào tâm trạng còn tệ hại hơn. Từ trước đến nay, nó là đứa luôn tỏ ra hăng hái trong việc gán ghép thầy Haifai vào phe Hắc Ám và không bỏ lỡ dịp nào để tố cáo với thầy N’Trang Long điều nghi ngờ sai bét đó.

- Nhưng nếu thầy Haifai là một người như mình vừa mới biết thì ông rình rập thầy Hailixiro làm chi vậy há? – Kăply bứt rứt buột miệng, tin rằng nỗi băn khoăn chính đáng sẽ giúp nó cảm thấy bớt nặng nề hơn. Nó ngừng một chút rồi nói tiếp – Chính thầy N’Trang Long cũng từng cảnh báo thầy Haifai rằng ai làm điều ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt. Thầy N’Trang Long nói những điều đó làm gì, nếu như...

- Chi những ai có cái đầu làm bằng đá thì mới không hiểu điều đó thôi, Kăply à. – Nguyên nhếch mép – Mày đóng tai lên mà nghe nè: Thầy Hailixiro tuyên bố là sắp điều tra ra thủ phạm, đúng không?

- Ờ, đúng.

- Nhưng thầy hồng có tiết lộ cho ai biết thầy đã có những chứng cứ gì, đúng không?

- Ờ, đúng.

- Trong khi thầy Haifai lại rất sốt ruột muốn biết thủ phạm là ai. Thủ phạm hãm hại Bolobala đương nhiên là chân tay của trùm Bastu. Mà mối hận của thầy Haifai đối với trùm Bastu như thế nào thì mày cũng biết rồi đó...

- Tao hiểu rồi. – Kăply reo lên với giọng của người vừa khám phá ra cái đầu mình không hoàn toàn làm bằng đá – Thầy Haifai nấp trước cửa phòng thầy Hailixiro chẳng qua là muốn rình xem thầy Hailixiro có lơ dềnh để lộ ra chút thông tin nào về thủ phạm không chứ gì?

- Nhưng thầy N’Trang Long thì rất không hài lòng về hành động đó của thầy Haifai. – Nguyên gật gù tiếp – Vì cái kiêu lên lên lút lút như vậy nếu bị người khác bắt gặp rất dễ hóa thành to chuyện. Cho nên thầy mới trách thầy Haifai. Cái câu “ai làm ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt” ý nói là thủ phạm trong vụ này trước sau gì cũng bị lộ ra ánh sáng, thầy Haifai hồng việc gì mà phải nóng vội như vậy. Chính thầy N’Trang Long cũng xác nhận câu nói đó không nhắm vào thầy Haifai mà.

- Ờ há. – Kăply thốt lên hai tiếng quen thuộc rồi bất thần chồm qua giường Nguyên, nó hạ giọng thì thảo như sợ ai đó nghe lỏm – Khi nãy thầy Hailixiro dặn tụi mình tối nay quay lại trường. Thầy bảo là nếu quay lại, tụi mình sẽ biết được ai là thủ phạm trong vụ này.

Nguyên chung hững:

- Thầy nói lúc nào?
- Lúc tụi mình từ văn phòng hiệu trưởng đi xuống. Ông ở trong phòng dùng thần giao cách cảm nói vọng ra, dĩ nhiên là chỉ nói riêng với tao.
- Sao bây giờ mày mới kể chuyện này?
- Tại ông dặn chỉ tao và mày đột nhập vô trường thôi. Đi đông quá, ông không bảo đảm an toàn cho cả bọn được.

- Mày ngu quá. – Nguyên động gót chân xuống giường – Dù tối mai chỉ có tao và mày vô trường thì cũng phải nói chuyện này cho Êmê, K’Tub, Păng Ting, và nhất là Suku biết. Ông chỉ cấm tụi mình dất theo chứ đâu có cấm tụi mình nói cho mấy đứa này nghe.

Kăply sức nhớ ra:

- Ờ há, nếu không nói cho Suku biết, làm sao hỏi mượn mấy chiếc áo tàng hình của nó được chứ.
- Lại tính chuyện ngốc nghếch nữa. – Nguyên lừ mắt nhìn bạn – Áo tàng hình thì ăn thua gì với bùa Bất khả xâm phạm kia chứ.
- Mày yên tâm. – Kăply trấn an bạn với vẻ mặt rất chi là đắc ý – Thầy Hailixiro nói là ông sẽ gỡ lá bùa này giùm tụi mình.

Nguyên chẳng buồn liếc về hí hửng trên mặt Kăply. Nó nhủ mày, lắm bầm:

- Sao tự nhiên ông tốt với tụi mình vậy há?

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! – Kăply phật ý – Ngay từ đầu ông đã khoái tụi mình rồi kia mà. Mày không nhớ ông tha thiết như thế nào trong việc lôi kéo tụi mình ở lại lớp Cao cấp 1 để học với ông sao. Rồi mới đây, cũng chính ông đã thông báo cho tụi mình biết về mối hiểm họa đang rình rập đầu đó trong trường.

Kăply chép miệng:

- Tao nghĩ ngoài thầy N’Trang Long ra, thầy Hailixiro có lẽ là người tốt với tụi mình hơn ai hết.

- Nhưng thầy Hailixiro hình như không ưa thầy N’Trang Long. – Nguyên lộ vẻ phân vân – Trong vụ Bolobala này, tao thấy ông nói thầy N’Trang Long không ra gì hết. Nào là bung bít, nào là dối gạt để giữ chiếc ghế hiệu trưởng...

- Ờ, nói vậy cũng nặng lời thiệt. – Kăply xoa xoa gáy – Nhưng cũng tại thầy N’Trang Long úp mở quá. Hồng biết thầy đang tính chuyện gì mà ngay cả thầy Đi Pri và cô Cafeli Chil cũng tỏ ý nghi ngờ. Thầy Hailixiro có lẽ quá sốt sắng vạch mặt thù phạm nên phát biểu nóng nảy vậy thôi...

Nguyên và Kăply nằm trò chuyện khuya lơ khuya lắc, đến nửa đêm về sáng mới chợp mắt nên ngày hôm sau, tụi nó thức dậy trưa trờ trưa trệt.

Sau khi rửa mặt, cả hai lững thững bước ra hành lang và đi xuống vườn. Êmê và K’Tub đi học, còn ông K’Tul và bà Êmô chẳng thấy đâu. Hôm nay lớp Cao cấp 2 không có tiết học Thần chú chiến đấu nên Nguyên và Kăply tha hồ lè mè.

Hai đĩa vừa ngồi vào bàn thì Đam Pao bung ra hai cái đĩa pha lê đặt xuống trước mặt.

Kăply nhìn những con cá ngoe nguẩy trong đĩa, mặt sụp xuống:

- Diêm tâm bằng món này hả mày?

- Ờ.

Kăply nhăn nhó:

- Mày cắt vô đi. Có cơm chiên bới cho tao một tô.

Nguyên mim cười khi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Đam Pao:

- Tao cũng vậy.

- Lạ thật. Xưa nay hai anh vẫn khoái cá pha lê lắm mà.

Đam Pao vừa nhắc lên hai đĩa cá vừa lau bầu trong miệng.

- Mày lắm bẩm cái gì đó, Đam Pao? – Kăply nổi quạu – Bộ mày cho rằng sở thích là cái không bao giờ thay đổi sao?

- Em tưởng sở thích về ăn uống thì dù trăm năm cũng không thay đổi chứ.

Thằng Đam Pao bướng bỉnh đáp và chạy lẹ về hướng nhà bếp, như sợ Kăply chồm tới xách tai nó.

- Nó nói không sai đâu. – Nguyên quay sang Kăply, nhún vai – Nếu có thằng K’Brăk và K’Brêt thật ở đây tụi nó đã chén sạch hai đĩa cá này lâu rồi.

- Nhưng thằng này lão! – Kăply hừ mũi – Nó còn nhỏ tuổi hơn tụi mình mà ra về ta đây. Hừ, “trăm năm cũng không thay đổi”. Nó đã sống được bao nhiêu năm trên cõi đời này mà khoác lác dữ vậy?

Nguyên rõ ràng không quan tâm lắm đến cái chuyện đang làm Kăply bức mình. Khi Đam Pao từ nhà bếp quay ra với hai tô cơm trên tay, Nguyên hỏi:

- Em có biết nhà Suku ở đâu không, Đam Pao?

- Nhà anh Suku á? – Đam Pao tròn mắt.

- Ờ, tụi anh định đi tìm Suku.

Đam Pao ngạc nhiên:

- Anh cũng biết chỗ của Đại tiên ông Pi Năng Súp là nơi không ai đến được mà, anh K’Brăk.

Kăply ra về hiểu biết:

- Chắc căn nhà đó được ếm bùa Bất khả xâm phạm giống như căn nhà của Đại tiên ông Mackeno hay trường Đămri chứ gì?
- Không phải bùa Bất khả xâm phạm mà hình như là bùa Khùng.

Nguyên ngăn tò te:

- Bùa Khùng?

- Ừ. – Đam Pao đặt hai tô cơm chiên xuống trước mặt Nguyên và Kăply rồi bước lùi ra sau, chùi tay vào tạp dề, thân nhiên giải thích – Ai tự tiện xâm nhập, nếu hai người trở lên thì cả bọn sẽ xoay ra đánh nhau bươu đầu sứt trán. Nếu đi một người, người đó sẽ tự cào cấu chính mình đến rách bươm ra mới thôi.

Đam Pao nhìn Nguyên và Kăply bằng ánh mắt cảnh cáo:

- Em nghĩ tốt nhất là hai anh không nên đến đó.

Nguyên đáp lời Đam Pao bằng cách neho mắt nhìn Kăply:

- Có lẽ chính vì vậy mà Suku tặng cho K’Tub cái ống Siêu cảm ứng.

Kăply xúc một thìa cơm cho vào miệng, nhóp nhép nói:

- Đành phải đợi K’Tub đi học về thôi.

Như thường lệ, từ đầu bàn bên kia, theo cái phất tay của ông K’Tul, tờ Tin nhanh N, S & D bay lướt qua những đĩa thức ăn êm ru như một chiếc tàu lượn và đáp nhẹ xuống đầu bàn bên này, kèm theo một câu bình luận cay độc của chính ông:

- N’Trang Long quản lý cái trường Đămri càng ngày càng chẳng ra gì.

Bọn trẻ hồi hã chúi đầu vào tờ báo, lo lắng hồng biết đám phóng viên tọc mạch của Ama Đliê có nói gì đến vụ đột nhập tối hôm qua và nhất là có phôi tên của tụi nó lên mặt báo như người ta phôi củ cải hay không.

Hàng tíit màu đỏ đập vào mắt tụi nó như một cú dấm:

TRƯỜNG ĐĂM RI: NÁO ĐỘNG TRONG ĐÊM

Theo một nguồn tin đã được kiểm chứng, đêm hôm qua một nhóm học sinh đã rù nhau đột nhập trường Đămri. Hành động này nhanh chóng bị phát hiện và nhóm đột nhập đã bị đội bảo vệ của nhà trường bắt giữ. Không rõ mục tiêu của nhóm học sinh này là gì, giáo sư Đi Pri và cô Cafeli Chil nói, nhưng rất có thể liên quan đến vụ nữ sinh Bolobala mất tích.

Phóng viên bản báo phải rất khó khăn mới được tin tức về vụ đột nhập bí ẩn này vì giáo sư Hailixiro và cô Kemli Trinh, những người có mặt tại hiện

trường, không hiểu do áp lực nào mà bảo họ không hay biết gì hết, trong khi giáo sư Đi Pri và cô Cafeli Chil cung cấp thông tin rất nhỏ giọt và dứt khoát không chịu tiết lộ tên tuổi của những học sinh bị bắt giữ. Riêng giáo sư Haifai, chúng tôi không thể nào tiếp cận được.

Theo suy đoán của bản báo, rất có thể đã có một lệnh cấm được ban ra từ hiệu trưởng N’Trang Long khiến các giáo sư rất dè dặt khi đề cập đến chuyện này.

TIN GIỜ CHÓT: Nhóm đột nhập đã được phóng thích ngay sau đó mà không có một điều kiện nào kèm theo.

Y chang như tâm trạng của các bị cáo khi dò bản tuyên án của tòa, đọc xong đến dòng cuối cùng vẫn không thấy tên mình, bọn trẻ mừng khắp mừng khởi nhưng dĩ nhiên là không cái miệng nào dám buột miệng ra tiếng thở phào lộ liễu. Thậm chí, dù biết mồ hôi này giờ đã thấm tẩm trên trán nhưng trước ánh mắt soi mói của ông K’Tul và bà Êmô, không đứa nào dám lấy tay lau. Chúng đành giới hạn niềm vui trong những cái liếc mắt, kín đáo khoe những nụ cười mỉm mà phải rất tinh ý mới có thể nhận ra.

- Thế nào, tụi con? – Ông K’Tul nhếch mép khi thấy bọn trẻ đã dờ mắt khỏi trang báo – Có đúng là chuyện động trời không?

- Dạ, động trời ạ. – K’Tub nhanh nhẩu – Hồng biết tụi nào chơi ngu như vậy. Dám mò vô trường lúc đêm hôm.

- Ta không hiểu tối hôm qua lão N’Trang Long ăn phải thứ gì mà kém sáng suốt dữ vậy. – Ông K’Tul tiếp tục nói bằng giọng châm biếm – Lẽ ra phải giữ bọn nhóc lại để điều tra chứ.

- Chắc là thầy hiệu trưởng đã gạn hỏi rồi nhưng không thấy điểm gì đáng nghi.

Kăply bèn vực thầy N’Trang Long, mắt nhìn chăm chăm vào mặt ông K’Tul như chờ đợi một phản ứng bất lợi, và nó hoảng hồn khi thấy hàng ria con kiến trên mép ông nhúc nhích một cách hậm hực:

- Vậy mà không thấy điểm gì đáng nghi à? Hừm, theo ta thì có một tí thứ đáng nghi trong cái vụ đột nhập này. – Mồi ông K’Tul cong lên khinh bi – Chỉ có điều N’Trang Long là một tay bất tài. Xưa nay lão không được làm một chuyện gì đến nơi đến chốn hết.

Lời lẽ dè bida mà ông K’Tul dành cho thầy N’Trang Long cắm vào trái tim Kăply như một thứ nọc rắn. Nó cảm thấy người nóng ran, một sự phẫn nộ bùng lên không sao ngăn chặn được.

- Thầy N’Trang Long có đúng là kẻ bất tài hay không thì phải đợi thêm bốn ngày nữa mới biết được, bố à.

Có vẻ như Kăply vừa đánh thức một con sư tử. Bọn Êmê hoảng vía khi thấy bộ mặt ồm nồm của ông K’Tul đột ngột phù ra, ánh mắt của ông lấp loáng một cách nguy hiểm và căn cứ vào sự cựa quậy điên cuồng của ông thì hình như ông đang nhấp nhòe định đứng lên khỏi chỗ ngồi.

- K’Brêt nói vậy cũng không có gì là quá đáng, anh K’Tul à. – Bà Êmô vội vã lên tiếng, với cái vẻ quỳnh quý của người đang tìm cách dập tắt một đám cháy sắp sửa bùng lên – Ngài hiệu trưởng đã quá quyết sau một tuần lễ con bé Bolobala sẽ trở về. Đã trôi qua ba ngày rồi, cứ đợi thêm vài ngày nữa xem sao.

Lời phân giải của bà Êmô như một bàn tay giữ ông K’Tul trở lại xuống ghế. Nhưng mặc dù đã từ bỏ ý định nhòm người dậy, ông vẫn như đang còn kẹt cứng trong tấm lưới vô hình của sự tức giận, vai và hông không ngừng cựa quậy, còn miệng thì khô khè như lên cơn suyễn.

- Được rồi, được rồi! – Ông vừa nói vừa há họng hợp không khí – Ta sẽ cố sống thêm bốn ngày nữa để coi lão N’Trang Long có còn ngồi vững ở chiếc ghế

hiệu trưởng trường Đămri không cho biết!

Ánh mắt của ông thỉnh linh bắn sang K’Tub:

- Còn con, K’Tub. Ta cho rằng không nhất thiết chuyện gì con cũng nghĩ và làm theo K’Brêt và K’Brăk.

- Là sao hà ba? – K’Tub trở mắt dòm ba nó, không hiểu ông K’Tul nói vậy là có ý gì.

- Là sao thì tự con biết lấy.

Ông K’Tul lại buông một câu lấp lửng rồi lạnh lùng nhắc chiếc thìa cán dài quen thuộc lên, cái động tác cho biết là cuộc trò chuyện đã kết thúc: kể từ giây phút này cái miệng của bọn Kăply chỉ được sử dụng hai chức năng căn bản là nhai và nuốt mà thôi.

o O o

K’Tub nhìn Nguyên bằng ánh mắt lo lắng, lúc này cả bọn đang ở trong phòng, với sự có mặt đúng lúc của Suku và Păng Ting:

- Anh K’Brăk! Anh có nghĩ rằng ba em đang nghĩ ngờ tụi mình không? Về chuyện tối hôm qua á?

- Ừ.

Trán Nguyên cau lại. Nó nhìn sang Êmê như tìm đồng minh:

- Em nghĩ sao, Êmê? Theo anh thấy thì hình như bố K’Tul đã đánh hơi được điều gì đó.

- Không có đâu, anh K’Brăk. – Êmê lúc lắc mái tóc vàng óng – Cậu K’Tul chỉ không hài lòng về sự bướng bỉnh của anh K’Brêt thôi. Và rõ ràng là cậu không muốn K’Tub a dua theo ba cái vụ chống đối này.

- Dù sao thì chúng ta cũng phải cẩn thận, – Làm như không nghe thấy từ “bướng bỉnh” và “chống đối” mà Êmê gán ghép cho mình, Kăply nhún vai nói – nhất là tối nay anh và K’Brăk sẽ quay trở lại trường Đămri lần nữa.

- Cái gì? – Êmê há hốc miệng – Anh không nói đùa đó chứ, anh K’Brêt?

- Anh trở lại đó làm gì? – K’Tub nhìn Kăply lom lom như thể thẳng này là một cái thứ kỳ cục gì đó mà nó mới thấy lần đầu – Hồng lễ anh cho rằng bị lão Chu bắt trói một lần vẫn còn chưa đủ?

- Yên tâm đi, K’Tub. – Nguyên hắng giọng – Chính thầy Hailixiro đã bảo tụi anh quay lại...

- Như thế này nè...

Kăply vọt miệng chen ngang, giành là người thuật lại những gì xảy ra cho nó vào tối hôm qua, lúc từ văn phòng hiệu trưởng quay trở xuống.

- Bây giờ em mới vỡ lẽ tại sao thầy Hailixiro đã giả dui trên tờ Tin nhanh N, S & D số ra trưa nay, trong khi trước đó ông là người cung cấp thông tin tích cực

nhất cho đám phóng viên của Ama Đliê. – Mắt sáng lên, Suku nói ngay khi Kăply vừa dứt lời – Hóa ra ông không muốn bút đây động rừng. Ông sợ làm lùm xùm, tối nay thủ phạm sẽ lặn mất.

Êmê dán mắt vào mặt Nguyên, giọng căng thẳng:

- Hồng lẽ anh và anh K’Brêt quyết định chỉ có hai người đến đó?

Nguyên thờ dãi, không quên nhìn chằm chằm cánh tay của Êmê với vẻ đề phòng:

- Thì em cũng biết rồi đó. Thầy Hailixiro đã dặn là...

- Ông dặn gì kệ ông! – Êmê ngúng nguẩy – Em nhất định đi theo tụi anh...

- Em nữa! – K’Tub nhảy tung tung.

- K’Tub! – Nguyên cố nặn ra bộ mặt nghiêm khắc – Em chưa quên ba em đã nói gì với em hồi trưa đó chứ?

Kăply gật gù phụ họa:

- Anh dám cá mười ăn một tối nay thể nào đi Êmô cũng sẽ đi kiểm tra từng phòng cho mà coi. Tính đi cả lo lên dù nghi ngờ hay không, chắc chắn đi cũng sẽ rảo một vòng mới có thể yên tâm đi ngủ.

Nhận xét của Kăply khiến Êmê và K’Tub không khỏi chột dạ. Tụi nó chẳng lạ gì bà Êmô. Do vậy tụi nó không thể không nhận thấy những lời phỏng đoán của Kăply hoàn toàn phù hợp với tính cách của bà. Êmê cắn môi:

- Nếu vậy thì ngay cả hai anh cũng không thể rời khỏi nhà tối nay được.

- Biến! – Suku buột miệng, đôi mắt long lanh của nó chiếu vào mặt Nguyên và Kăply sáng rực – Hồi ở lớp Cao cấp 1, hai anh từng học qua môn Biến mà.

- Đúng rồi đó, Suku! – Kăply nói với vẻ giận lẫy – Em cũng biết là anh từng biến một con thằn lằn thành một đồng lộn xộn những lông và mỏ mà. Nếu tụi anh học giỏi môn Biến, thầy N’Trang Long đâu có bóc tụi anh qua lớp khác làm chi.

- Em sẽ phụ mấy anh. – Suku hăng hái – Dù sao thì cũng nên kiếm vài khúc cây...

Kăply lo lắng giương mắt ech:

- Biến khúc cây thành người á?

- Thì vậy.

- Trời đất, trước khi đến đây em không húc đầu vào tường chứ hả Suku? – Kăply ré lên – Biến sinh vật này thành sinh vật khác, tụi anh làm còn không xong nữa là biến đồ vật thành sinh vật.

- Chẳng có gì khó hết, anh K’Brêt. – Suku khẽ hắt đầu cho những lọn tóc trượt qua một bên trán – Em đã từng nói với anh rồi. Hiệu quả pháp thuật nhiều khi tùy thuộc vào ý chí...

- Cứ làm thử là biết ngay chứ gì.

K’Tub hào hứng reo lên và không đợi ai kịp có ý kiến, nó sốt sắng lao ra cửa.

Lát sau, K’Tub khệ nệ khuân vào bốn khúc cây to bằng bốn bắp tay.

- Nhiều thế? – Suku nhướn mắt – Tao tưởng hai khúc là quá đủ rồi.

- Tao và chị Êmê nữa chi. – K’Tub tỉnh bơ đáp – Bộ mày tưởng chị Êmê có thể ngồi nhà khi anh K’Brăk xông vào trường lúc nửa đêm sao?

- Đúng rồi đó, Suku. Chị cũng đi nữa.

Êmê nói, cố tránh ánh mắt của Nguyên.

- Thiệt tình! – Kăply nhăn nhó – Anh đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rồi. Là thầy Hailixiro...

- Em biết rồi, anh K’Brêt. – Êmê nói nhanh – Thầy Hailixiro bảo là chỉ có hai anh được vào trường thôi. Nhưng tại em đâu có vô tròng. Tại em chi đứng ngoài cổng để nghe ngóng động tĩnh thôi mà.

Giải thích hợp lý của Êmê kết thúc luôn cuộc tranh cãi. Nguyên khẽ liếc cô bạn gái một cái, không tìm ra được lời phản bác nào ngoài một cái khịt mũi bất lực.

Suku đặt một khúc cây lên tấm nệm lông chim, bảo Kăply:

- Anh bắt đầu được rồi đó, anh K’Brêt.

Bằng những bước chân hoàn toàn thiếu tự tin, Kăply lê bước tới cạnh giường. Nó chậm chạp chìa tay vào khúc cây, khẽ liếc Suku, dè dặt hỏi:

- Biến cái khúc cây này...

- ... thành chính anh. – Suku tiếp lời.

Thiệt tình thì Kăply không chắc mình có sẽ làm được điều Suku yêu cầu hay không. Nó nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh để có thể nhớ lại những gì thầy Hailixiro nhét vô đầu nó về cách sử dụng thần chú Thay hình đổi dạng, thứ thần chú quái chiêu từng biến nó thành trò cười trong lớp.

Trong khi nhắm đọc thần chú, Kăply cố bắt hiện ra trong tâm trí cái hình ảnh của chính nó và nó chợt khám phá ra không có gì dễ dàng hơn là tự mình hình dung ra khuôn mặt mình.

“Bụp” một tiếng khẽ, hoàn toàn ra ngoài mong đợi của Kăply, khúc cây trên giường đã biến thành thẳng Kăply không sai một mảy. Chi có điều câu thần chú

lôm côm của nó chỉ đủ sức hóa ra thằng Kăply từ bụng trở lên, phần còn lại vẫn là nửa khúc cây xù xì, thô ráp.

- Không sao! Không sao! – Kăply nhìn thằng Kăply già đang nằm hã họng ngáy khò khò dù chi mới có được nửa thân người, khoái trá kêu lên – Tối nay chi cần kéo chân đắp ngang ngực là di Êmô không tài nào phân biệt được thật giả.

Nó quay sang Suku, hí hửng:

- Trình độ của anh mà biến được như vậy là khá lắm rồi, phải không Suku?

- Khá cái con khi! – Suku lâu bầu – Anh nhìn kỹ lại coi, anh vừa biến khúc cây ra người nào thế!

- Hồng lẽ sau khi bị trúng đòn của Buriäk, anh lú lẫn đến mức không nhớ nổi hình dáng của anh sao, anh K’Brêt? – K’Tub cầm tay Kăply lắc qua lắc lại và ré lên bằng giọng thê lương.

- Cái đầu anh K’Brêt đúng là hồng bét mắt rồi!

Păng Tìng tắc lưỡi, từ khi bước vào phòng đến giờ nó mới chịu mở miệng và câu nói đầu tiên của nó khiến Kăply tức tối đến nỗi ước chi nó á khẩu luôn cho rồi.

Nhưng điều làm Kăply sững sốt nhất là ngay cả thằng bạn đại ca của nó cũng rít qua kẽ răng:

- Đồ ngu! Tại sao mày cứ muốn làm cục gạch hoài thế hả?

Kăply quay lại nhìn thằng Kăply già, thấy nó giống hệt mình, không hiểu sao tại bạn lại chửi mình te tua như vậy. Đang nhìn chăm chăm, đột nhiên Kăply giật bắn người, một luồng điện lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Mặt tái nhợt, nó lật đật ngược nhìn Nguyên, thấy thằng này đang nhìn nó hằm hằm như không có mong muốn nào hơn là nhặt mấy khúc cây dưới sàn lên phang cho nó một phát vô đầu.

Khi thật! Tại sao mình lơ đãng đến mức biến ra chính mình há? Lẽ ra phải biến thành thằng K’Brêt mới đúng chứ! Kăply tự rửa thầm, muốn xáng cho mình một bạt tai quá chừng.

- Ổ ờ, để anh làm lại.

Kăply nhìn Suku, lắp liếm nói và trước ánh mắt chưa hết ngỡ ngàng của tụi nhóc xứ Lang Biang, nó lại hồi hộp gờ tay lên.

Lần này, câu thần chú của Kăply đã nhanh chóng sửa chữa sai sót: thế vào chỗ thằng Kăply bây giờ là thằng K’Brêt chính hiệu, dĩ nhiên cũng chỉ có phần bụng trở lên. Chỗ lẽ ra là hai cẳng chân vẫn là khúc gỗ nhám K’Tub vừa bê từ nhà bếp lên.

Nguyên cũng chẳng khá hơn Kăply bao lắm. Tài nghệ của nó thậm chí còn tệ hơn: K’Brăk là thằng người chân gỗ đã dành, đặng này thay vì mọc ra hai cái tai, hai bên đầu vẫn còn nguyên hai chiếc lá khô.

Êmê nhìn gương mặt đỏ lựng của Nguyên, mỉm cười:

- Vậy là giỏi rồi, anh K’Brăk. Đứng ngoài cửa phòng nhìn vào thì cái tai hay chiếc lá trông cũng như nhau thôi.

- Ô, chẳng sao hết! – Suku tươi tỉnh gật đầu.

K’Tub thủ sẵn một khúc cây trong tay, lật đặt chia ra:

- Anh biến ra em đi, anh K’Brăk!

- Để tao!

Suku gạt phăng khúc cây trên tay bạn, hăng hái nói. Nó đặt khúc cây lên nệm, nhanh nhẩu niệm chú. Có thể nói trình độ của Suku cao hơn Nguyên và Kăply một bậc, mặc dù khả năng pháp thuật của nó hoàn toàn do tự học: Khúc cây trên giường hóa ra một thằng K’Tub hoàn chỉnh từ đầu cho đến chân. Chỉ có chỗ đầu gối và mắt cá là còn nguyên những mấu gồ vằn vẹo.

- Tuyệt!

K’Tub khoái trá buột miệng và hớn hờ cúi sát xuống gương mặt thẳng anh em song sinh của mình. Đang tò mò ngắm nghía, nó bỗng bật kêu:

- Ủa, sao cặp mắt nó kỳ cục vậy nè.

Vừa nói, K’Tub vừa lấy tay sờ lên mặt thằng K’Tub giả mạo, khều khều chọc chọc một lát rồi đưa ngón tay lên mũi ngửi.

- Ôi trời ơi! – K’Tub nhăn mặt hét toáng – Mùi gì giống phân chuột vậy nè!

Kăply chống hai tay lên đầu gối, căng mắt quan sát gương mặt thẳng K’Tub đang ngủ mê mết trên giường một hồi rồi ngược lên nhìn Suku, toét miệng cười hi hi:

- Đúng là hai cục phân chuột chứ không phải hai con mắt, Suku à.

Nhưng Suku không còn đứng ở chỗ cũ để nghe Kăply xác nhận. Lúc này nó đang bị thằng K’Tub rượt chạy lòng vòng quanh phòng, vừa thở hổn hển vừa cuống quýt phân bua:

- Hai cục phân chuột đó đầu phải do tao hóa ra. Ai bảo mày không chịu rửa sạch mấy khúc cây trước khi đem lên đây chi!

o O o

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau bữa ăn tối, Nguyên, Kăply, Êmê và K’Tub ị ạch khiêng những bản sao của mình đặt lên giường, thận trọng kéo chăn đắp kín từ bụng đến chân, sau đó tụi nó lúi cúi áo tàng hình ra trông vô người rồi sẽ sẽ kéo nhau chuồn ra khỏi nhà, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ hẹn với Suku và Păng Ting.

Dúng như Kăply đã tiên đoán, tụi nó vừa ra khỏi lâu đài K’Rahlan chừng nửa tiếng, bà Êmô đã ngồi lên. Thực ra, lúc này bà đã định thiếp đi khi cơn buồn ngủ ập đến nhưng rồi sức nhớ đến mẫu tin trên tờ Tin nhanh N, S & D, bà lại cảm thấy bồn chồn. Tất nhiên bà không bao giờ nghĩ nhóm đột nhập kia là những đứa trẻ nhà K’Rahlan nhưng cho đến chừng nào chưa tận mắt nhìn thấy tụi nhóc yên giấc trong giường, bà vẫn cảm thấy khó mà chợp mắt được.

Bà khoác thêm áo choàng lên vai rồi lệt sệt bước ra cửa. Đứng yên một chút cho mắt quen với bóng tối, bà nhẹ nhàng tiến về phía cuối hành lang, lướt ngang qua nhà kho, lần xuống từng bậc thang đá lạnh ngắt, rón rén đặt chân lên tầng hai.

Như một con mèo, bà êm ái đến trước cửa phòng Nguyên và Kăply, ngằn ngừ một thoáng rồi mở hé cửa nhìn vào bên trong. Dưới ánh sáng mờ mờ chiếu ra từ ngọn đèn nhỏ trên vách, bà thờ phào một hơi nhẹ nhõm khi trông rõ hai đứa trẻ đang nằm ngáy như sấm trên hai chiếc giường đặt cạnh nhau.

Hết sức yên tâm, bà lần lượt bước qua phòng Êmê và phòng K’Tub nằm ở cuối dãy, lại he hé cửa và lại tiếp tục thờ ra theo cái cách của người vừa trút bỏ được một gánh nặng trên vai khi nhận thấy tất cả mọi đứa trẻ đang ở đúng cái chỗ mà bà muốn tụi nó phải ở.

Bà Êmô hoàn toàn không biết rằng những đứa trẻ ngoan ngoãn mà bà vừa trông thấy kia thực ra chỉ là do những khúc cây biến ra. Và ngay trong đêm đó, bà cũng không hề biết một điều bí mật khác: Khi bà vừa leo trở lên tầng lầu của mình, thông thả quay trở vào phòng và thanh thân ngã lưng vào giấc ngủ thì ông K’Tul đột ngột xuất hiện ngay ở những nơi mà bà vừa bỏ đi.

Như bước ra từ trong không khí, ông K’Tul mọc lên ngay trước cửa phòng Nguyên và Kăply hoàn toàn bất ngờ, vẫn lúi ăn mặc giống như ban ngày, chỉ có điểm khác biệt duy nhất là đôi giày mềm đã thế vào chỗ của đôi guốc gỗ.

Cũng như bà Êmô trước đó vài phút, ông khẽ đẩy cửa phòng ngoại cổ nhìn vào. Nhưng sau một hồi nghiêng ngó, ông không bỏ đi mà ngược lại, mở rộng cánh cửa ra thêm một chút nữa và bước hẳn vào trong phòng.

Nhón trên đầu những ngón chân, ông K’Tul thận trọng đến sát bên giường của Nguyên và Kăply, sẫm soi thêm một lúc và cuối cùng, như ngờ vực điều gì, ông khẽ phẩy tay một cái.

Hai chiếc mền lập tức tuột ra khỏi người hai đứa trẻ.

Chương 12: Giăng Bầy

Êmê, K’Tub, Păng Tìng, Suku thu mình sau gốc cây, đưa mắt nhìn theo Nguyên và Kăply đang lò dò tiến về phía cổng trường. Gọi là nhìn nhưng thực ra tụi nó chỉ mường tượng trong đầu chứ chẳng thấy gì hết, vì lúc này Nguyên và Kăply đã lại mặc áo tàng hình vô người.

- Hai anh cẩn thận nhé!

Êmê khề giọng nói với theo, thấp thòm không biết hai bạn mình có nghe thấy không. Nếu nó kêu lớn hơn một chút, có thể tin là lời căn dặn của nó sẽ vọng đến tai Nguyên và Kăply, nhưng nó không đủ liều để đánh động đội bảo vệ của lão Chu lúc này đang ẩn nấp ở đâu đó.

Nguyên và Kăply nắm chặt tay nhau, vừa chui qua dưới mái che vừa nhìn đảo dác. Sau khi nhìn chung quanh, đứa này hồi hộp nhìn vào chỗ mà nó nghĩ là đứa kia đang ở đó để kiểm tra xem chiếc áo tàng hình còn hiệu nghiệm hay không.

Chỉ đến khi đã bước qua cánh cổng của lớp Tường thành thứ hai mà vẫn không thấy một mẩu da thịt nào lộ ra, Nguyên và Kăply mới tin chắc là thầy Hailixiro đã giữ đúng lời hứa: bùa bắt khả xâm phạm đã bị vô hiệu hóa.

Hai đứa đi một lát đã đến giữa sân trường. Thình lình Nguyên kéo tay Kăply ra hiệu đứng lại. Nó chợt nhớ ra là thầy Hailixiro chỉ bảo tụi nó vô trường nhưng không nói rõ là đi đến chỗ nào trong trường.

- Gì thế? – Kăply ngạc nhiên thì thảo.

- Tụi mình không thể đi lung tung được! Nguy hiểm lắm! – Nguyên thì thảo đáp.

Kăply đảo mắt ra bốn phía, giọng nhẹ nhõm:

- Đội bảo vệ hôm nay hình như không có đây.

- Đừng có ngốc. – Nguyên hừ mũi – Họ vẫn ở đây ra đây. Có điều họ chỉ xuất hiện khi nào có động thôi. Nếu như mày...

Đang nói, Nguyên bỗng ngưng bật, đúng hơn là có vẻ như cậu nói đột ngột tuột khỏi môi nó. Vì ngay lúc đó, tiếng lão Chu vang lên rõ mồn một:

- Mụ có nghe thấy tiếng gì không, mụ Gian? Hình như có tiếng người trò chuyện.

Như bị đâm vào đầu, Kăply choáng váng đến mức suýt chút nữa đổ sụp xuống nếu tay nó không bị Nguyên nắm cứng. Ngay cả Nguyên cũng điếng hồn khi phát hiện lão Chu và mụ Gian đang đứng cách chỗ tụi nó chừng mười bước. Không rõ hiện ra từ lúc nào, lúc này cả hai đang nghiêng tai nghe ngóng, và cái dáng đứng bất động của họ gây cảm giác họ không để lọt khỏi tai ngay cả tiếng đập cánh của một con muỗi bay ngang.

Nguyên gần như nín thở, tay đã bóp chặt tay Káply càng bóp chặt hơn như nắm bảo thẳng này chớ có giờ trò ngốc nghếch.

- Lão nghễnh ngãng thật rồi, lão Chu. Làm gì có ma nào trò chuyện trong lúc này! – Mụ Gian nhíp nhíp đôi đũa trên tay, thờ phì một tiếng, giọng chế nhạo – Ta nghĩ đã đến lúc ngài hiệu trưởng cho lão về hưu được rồi đó.

Lão Chu lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Rõ ràng chính tai ta nghe như có tiếng rì rầm...

Mụ Gian “hứ” một tiếng, cắt ngang:

- Lão thiệt lắm cảm quá sức. Hồng lễ lão tin rằng tụi nhóc hôm qua dám quay lại lần nữa?

Mụ càng nói càng hăng khiến giọng mụ trở nên the thé:

- Giả như tụi nó quay lại thiệt thì tại làm sao mà chúng ta không nhìn thấy tụi nó đâu? Lão quên trường Đămri là nơi nào rồi sao?

Lý lẽ của mụ Gian vững chắc đến mức trông lão Chu thảm hại như một con tàu bị đánh chìm.

- Ờ, thì ta cũng chỉ ngờ ngợ thế thôi.

Lão tiao nghiуu đáp, giọng ập úng như thể đang ngậm đầy một miếng nước. Rồi chợt nhớ ra mình là đội trưởng đội bảo vệ mà để cho con mụ đội viên dạy khôn, mặt lão sầm xuống và trong tích tắc, lão độn thổ biến mất, không một lời tạm biệt.

Mụ Gian có vẻ khoái trá trước sự chạy trốn hấp tấp của người đồng nghiệp. Mụ đi ra cổng trên đôi chân nhún nhảy, tay vung vẩy đôi đũa pháp thuật, miệng cười hích hích:

- Lão già này càng ngày càng giống trẻ con. Thiệt tình!

Káply thờ vào tai Nguyên:

- Lão Chu này thỉnh tai ghê há, mày?

- Đúng vậy. – Nguyên xẵng giọng – Cho nên tốt nhất là mày nên khóa miệng mày lại, đừng thốt ra một câu ngu ngốc nào nữa hết.

Káply đột nhiên dâm bướng:

- Nếu tao hỏi bây giờ tụi mình sẽ đi đâu nữa thì không phải là một câu ngu ngốc chứ?

Nguyên không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn bạn, dù nó không trông thấy Káply và biết chắc thẳng này cũng không trông thấy cái trừng mắt của nó. Có lẽ đây là một trong những lần hiếm hoi Nguyên không át giọng được Káply. Vì thực ra chính nó cũng không biết phải làm gì tiếp theo trong đêm nay sau khi đã vào đến giữa sân trường.

Suốt một lúc, hai đứa cứ đứng đực ra đó, giữa trời, tay trong tay, làm như thể cứ đứng hoài vậy thì thù phạm trong vụ Bolobala sẽ tự động bước tới nộp mạng.

Đang quay đầu sang trái sang phải, cảnh giác sục mắt vào bất cứ vật gì khả nghi, Nguyên chợt thấy bàn tay Kăply giật này một cái trong tay mình.

- Gì thế? – Nguyên quay phắt sang bạn, nơm nớp hỏi.

- Im nào! Thầy Hailixiro... – Kăply nói nhanh và cựa quậy những ngón tay một cách nóng nảy.

Không nhìn thấy Kăply nhưng Nguyên hiểu ngay là thầy Hailixiro chắc nấp ở đâu đó và đang dùng thuật thần giao cách cảm nói chuyện với bạn mình.

Nguyên đành dán miệng mình lại, cổ trắn áp cảm giác nôn nao đang trào lên trong ngực, thấp thòm chờ đợi.

- Đi!

Cuối cùng, Kăply khẽ thốt và không nói thêm tiếng nào nữa, nó cầm tay bạn kéo đi băng băng.

Nguyên phát bực khi thấy Kăply bắt đầu học đòi về đại ca. Nó định không thêm hỏi lại, nhưng khi nhận ra tụi nó đang xăm xăm tiến về phía lớp Cao cấp 2 thì không thể làm ra vẻ thờ ơ được nữa:

- Vào lớp mình á?

- Ừ.

- Có gì trong đó?

- Tao cũng chẳng biết. Nhưng tao nghĩ là thầy Hailixiro báo tụi mình vô đó.

Cửa lớp khép hờ, Nguyên chỉ cần đụng nhẹ một cái là mở ra ngay. Ánh sáng mờ mờ của viên bích ngọc khảm trên đỉnh tháp hắt vào căn phòng vắng vẻ tạo nên cảm giác âm u, rờn rợn khiến một đứa gan dạ như nó buộc phải hít sâu một hơi để trấn tĩnh.

Nguyên cảm thấy bàn tay Kăply đang run lên và giọng nói của thằng này cũng run không kém:

- Hồng... hồng có ai... ai... trong này hết, mày.

- Ồ.

Nguyên đáp và nhip những ngón tay lên mu bàn tay Kăply như để truyền thêm dũng khí cho bạn, mắt lia một vòng dọc các dãy bàn im lìm như những nắm mỏ say ngủ, thắc mắc không hiểu thầy Hailixiro kêu tụi nó vô cái chỗ quanh quẽ này làm chi.

Kăply lại thì thầm:

- Đi ra quách. Trong này lạnh lẽo quá.

- Mà có nghe lộn không, Kăply? – Nguyên cắn môi, hỏi một câu không ăn nhập gì đến đề nghị của bạn – Thầy Hailixiro bảo tội mình vô lớp Cao cấp 2 thật à?

- Lộn sao được. Ông lập đi lập lại đến bốn, năm lần mà. Ông bảo cứ vô đó sẽ...

Đang nói, Kăply bỗng im bật, y như có ai thỉnh linh nhét giẻ vô miệng nó. Nguyên nhạc nhiên quay qua bạn, nhưng sức nhớ nó không tài nào nhìn thấy được vẻ mặt của thằng này, liền vội vàng kêu khẽ:

- Kăply! Kăply!

Nguyên gọi liền hai tiếng, vẫn không nghe Kăply ừ hử gì hết. Có vẻ như nó đã bị á khẩu luôn rồi. Nếu bàn tay của Kăply không nằm trong tay Nguyên, Nguyên hoàn toàn có thể nghĩ bạn mình đã không còn ở bên cạnh. Nó bị làm sao vậy há? Nguyên lo lắng nghĩ, đang chưa biết làm thế nào bỗng nghe Kăply bật ra một tiếng rên nhỏ xíu, còn tệ hơn cả một tiếng thì thảo:

- Bên trái... ở bên trái...

Nguyên lật đặt ngoảnh cổ sang trái, và ngay trong khoảnh khắc đó ruột gan nó như tan chảy ra. Phải vất vả lắm nó mới kềm được một tiếng thét, khi nhìn thấy một bóng người đang ngồi thu lu ở chiếc bàn trên cùng, chính giữa lớp. Phản xạ đầu tiên của Nguyên và Kăply khi đặt chân qua ngưỡng cửa là quét mắt về bốn góc lớp nên không phát hiện được bóng người ngồi ngay cạnh lối đi giữa hai dãy bàn học.

Nguyên phải đứng im thêm một lát để ruột gan phèo phổi của nó kịp trở về vị trí cũ trước khi căng mắt cố nhìn rõ người đang ngồi đó là ai. Rồi phải mất thêm một lúc như vậy nữa, nó mới nhận ra người đó ngồi gục mặt xuống bàn như đang ngủ.

- Ai vậy, mày? – Kăply lao phào hỏi, có vẻ như nó đã bắt đầu tìm lại được giọng nói hằng ngày.

- Không biết. – Nguyên liếm đôi môi khô rang – Nhưng tao thấy hơi quen quen.

Vừa đáp, Nguyên vừa thận trọng kéo tay Kăply nhích tới từng chút một. Kăply tất nhiên cố ghì lại nhưng rõ ràng là nó đã hoàn toàn thất bại. Nó đành lê bước theo Nguyên với bộ dạng của người sẵn sàng lẩn ra xiu bất cứ lúc nào. Trong căn phòng lúc này có tất cả là ba người nhưng thiệt tình mà nói lại trông có vẻ tịch mịch hơn cả lúc chẳng có ai.

Nguyên và Kăply nín thở xê dịch trong im lặng, tim đập bình bình trong ngực.

Khi hai đứa chỉ còn cách mục tiêu chừng ba bước chân, bóng người trước mặt thỉnh linh ngẩng lên và từ từ quay đầu lại.

Sự việc xảy ra bất ngờ đến nỗi Nguyên thiệt sự chẳng muốn làm gì hơn là khuyu chân xuống. Nhưng Kăply sau khi đã kịp thốt ra một âm thanh nghèn nghẹt nghe giống như là tiếng nấc, đã giành được là người sụm bà chề trước tiên nên Nguyên phải cố gượng trên hai chân để ịch kéo bạn mình đứng lên, mắt vẫn không bỏ sót bất cứ một cử động nào của bóng người trước mặt.

Khi khuôn mặt người lạ hiện dần ra trong ánh sáng mờ ảo, Nguyên bật ra một tiếng kêu sừng sốt:

- Bolobala.

Nguyên bắt giác đưa tay lên dụi mắt hai, ba cái và khi bỏ tay xuống, nó tin chắc là mình không trông lầm. Đúng là Bolobala đang ở trước mặt nó, hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ có bộ mặt trông hơi dần dần một chút.

- Bolobala. – Kăply bâng hoàng lập lại bằng giọng mừng rỡ.

Ngược lại với hai bạn, Bolobala không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt. Như một người mất ngủ kinh niên, ánh mắt dờ dẩn đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply, môi mấp máy:

- K’Brăk? K’Brêt?

- Đúng rồi. Tụi này đúng là K’Brăk và K’Brêt. – Kăply ngấm khuôn mặt bầu bĩnh quen thuộc của nhỏ bạn, hớn hờ nói – Như vậy là bạn đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Chỉ nghe giọng nói thôi mà bạn đã nhận ra tụi này...

- Nghe giọng nói cái con khi! – Nguyên cười khẩy – Mà nhìn lại tao và mày rồi hãy ba hoa cũng chưa muộn!

Kăply ngạc nhiên quay sang Nguyên, chưa kịp hỏi lại, đã trở mắt lên khi thấy thằng này đang phơi bộ mặt quạu quọ ra trước mắt nó. Giật thót một cái, Kăply lật đật cúi đầu nhìn xuống, thấy ngay cả cơ thể của nó cũng đã hiện ra lồ lộ từ lúc nào.

- Ồ...

Nguyên thờ hắt ra:

- Đòn phép của thầy Hailixiro có lẽ đã hết tác dụng rồi.

Nó buông tay Kăply ra, tặc lưỡi nói:

- Nhưng chẳng việc gì phải sợ! Chuyện cần kíp nhất lúc này là điu Bolobala lên văn phòng hiệu trưởng.

Nói xong, Nguyên bước tới cạnh nhỏ bạn, cố lấy giọng thật dịu dàng:

- Bạn tự đi được không, Bolobala?

Như không nghe thấy Nguyên, Bolobala vẫn trừng trừng nhìn nó. Bất gặp ánh mắt xa vắng của Bolobala, Nguyên bắt giác run lên, có cảm giác nhỏ bạn không phải đang nhìn nó mà thực ra là nhìn xuyên qua nó để ngắm một điểm lơ lửng nào đó ở phía sau.

- Chắc tao phải điu Bolobala đi mới được.

Nguyên nói với Kăply và nhẹ nhàng nâng cánh tay mềm oặt của Bolobala lên, quàng qua vai mình. Xong, nó xoay người, loay hoay lựa thế để đỡ Bolobala đứng dậy.

Nhìn Nguyên đang tìm cách giúp đỡ Bolobala, Kăply sung sướng nhận thấy hơi băng giá đang dần dần rời khỏi trái tim nó, thay vào đó là một cảm giác êm đềm và ấm áp đặc biệt.

Nhưng Kăply không thường thức cảm giác dễ chịu này được lâu hơn một phút. Đang giương mắt theo dõi, nó chợt cảm thấy có điều gì đó lạ. Nó còn đang ngỡ, đang chưa biết đó là điều gì, gai ốc đã nổi lên khắp người. Bằng trực giác, Kăply biết ngay cái điều sắp xảy ra rất kinh khủng, có thể là kinh khủng hơn tất cả những điều kinh khủng nó từng chứng kiến từ trước đến nay.

Tìm thất lại, người run bần bật, Kăply lo lắng đảo mắt nhìn quanh phòng. Vẫn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ có ai khác ở trong lớp học. Vậy thì cái cảm giác tê hại kia đến từ đâu? Kăply xao xuyến hồi thâm, cảm giác sợ hãi mỗi lúc một gia tăng, tay chân nó bỗng chốc trở nên nặng trĩu và yếu ớt.

Kăply lại nhìn về phía đôi bạn. Và lần này thì đôi mắt nó gần như đứng trông, trái tim vắng đi đâu mất: nó đã bất chợt nhìn thấy điều mà nó tìm kiếm bấy giờ.

Ngay lập tức, Kăply hiểu ra cái cảm giác sợ hãi đang tràn ngập trong nó chính là đến từ gương mặt của Bolobala. Lúc này, cái gương mặt đó tuy vẫn thờnhững vẫn có sắc hồng, bây giờ đã chuyển sang trắng bệch như không còn một chút máu, và trong quầng sáng từ mù hắt vào từ ngoài sân, rất dễ nhầm với một gương mặt được nặn bằng bột. Kăply lạnh toát sống lưng khi đột nhiên liên tưởng gương mặt mà nó đang nhìn thấy với gương mặt của một xác chết.

Trong khi Kăply còn đang sợ chết khiếp với ý nghĩ trong đầu thì gương mặt của Bolobala từ từ biến đổi. Những cơ mặt nhúc nhích khe khẽ và bên dưới hàng lông mày rậm, đôi mắt của Bolobala thỉnh thoảng lóe lên thứ ánh sáng xanh biếc như mắt mèo khiến vẻ đờ dãn ban đầu biến mất. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Kăply sững sờ thấy Bolobala nghiêng đầu qua một bên và âu yếm áp môi vào cổ Nguyên. Mặt đỏ lên, Kăply đã định ngó lơ chỗ khác, nhưng đúng vào lúc nó quay mặt đi, ánh mắt nó chợt bắt gặp hai chiếc nanh nhọn hoắt bất thần chìa ra dưới cặp môi dày của nhò bạn.

Tóc gáy dựng đứng, Kăply quỳnh quýu thét lên điên cuồng, bắt chập tiếng kêu lờn lờn của nó có thể đánh thức toàn bộ những người có mặt trong trường Đămri:

- Không! Không!

Nguyên không hay biết từ thần đã đến sát bên cạnh, tay vẫn quàng sau lưng Bolobala, đang cố diu nhò bạn bước đi. Nghe Kăply đột ngột hét tướng, nó quay phắt lại nhìn thẳng này với vẻ mặt hằm hằm, nhưng chưa kịp mở miệng nó bỗng nghe lảnh lảnh nơi cổ.

- Xô nó ra! – Kăply lại ré lên bắt thanh – Bolobala là ma cà rồng đó.

Nguyên thốt rùng mình, và gần như không kịp nghĩ ngợi, nó hấp tấp né đầu qua một bên theo phản xạ tự nhiên và luống cuống đưa tay lên cổ đẩy Bolobala ra xa.

Nhưng Bolobala lúc này hung hãn như một con bạch tuộc đã tóm được mồi: hai cánh tay nó quấn chặt lấy cổ Nguyên, không cho thẳng này vùng vẫy.

- Thần chú chiến đấu số 13!

Kăply lại hét, kịp nhớ đến thần chú Khăn quàng cổ thầy Haifai vừa dạy. Nhưng Nguyên, hoàn toàn mất bình tĩnh, đã không thể nào vận dụng được câu thần chú phức tạp đó. Mặt trắng nhợt vì sợ, nó không biết làm gì hơn là mím môi xô lấy xô để Bolobala, tay môi nhừ, tuyệt vọng khi cảm giác những chiếc nanh của nhò bạn sắp chạm được vào cổ họng nó.

Kăply nhảy loi choi bên cạnh, lòng nóng như lửa đốt. Đã mấy lần nó giơ tay lên nhưng không dám niệm chú, sợ đánh trúng phải Nguyên đang dính cứng vào Bolobala, vừa khờ sờ chống chọi vừa quay lòng vòng như đèn cù.

Bộ dạng của Nguyên lúc này trông thật thê thảm. Áo quần xộc xệch, chiếc áo tàng hình màu cánh gián bị rách tưng beng, tóc rối bù, mồ hôi nhễ nhại trên đầu trăn cỏ, mặt mày méo xệch như bị ai kéo lệch đi. Cứ theo diễn tiến trước mặt thì rõ ràng Nguyên không còn giằng co được bao lâu nữa.

Đúng vào lúc Káply đang định liều mạng xông vào ôm đại lấy Bolobala thì cả chục bóng người từ bên ngoài lao vào phòng như những cơn lốc. Káply mừng rỡ khi nhận ra ngoài đội bảo vệ do lão Chu dẫn đầu, còn có gần như đủ mặt các thầy cô trong trường.

Thầy Haifai chìa tay về phía Nguyên và Bolobala, quát lớn:

- Tách ra!

Gần như ngay lập tức, Nguyên và Bolobala mỗi đứa đã tách riêng ra một góc, cứ như thể tụi nó đã đứng ở vị trí đó từ rất lâu rồi.

Mặt tím bầm, thầy Hailixiro lao về phía Bolobala, vung tay một cái làm phát ra một bông hoa bạc, răng nghiêng ken két:

- Hừ, ta đã nghi ngờ từ lâu rồi!

Bông hoa từ tay thầy Hailixiro lao vun vút tới giữa ngực Bolobala như một mũi tên.

- Khoan đã, anh Hailixiro!

Thầy Haifai thất thanh la lên nhưng không còn kịp nữa: bông hoa bạc bay nhanh đến mức chỉ còn thấy làn sáng trắng và sắp sửa xuyên thủng ngực cô học trò nhỏ. Đội bảo vệ cũng ra tay rất nhanh những sợi thừng từ đầu chiếc muỗng của lão Chu và những chiếc bánh Nhở dai lấp lánh phóng ra từ đôi đũa của mụ Gian vẫn bay chậm hơn bông hoa giết người của thầy Hailixiro một quãng.

Mặc dù đã biết rõ Bolobala là ma cà rồng, Káply và Nguyên vẫn không đành lòng chứng kiến nhò bạn thân của mình bị sát hại.

Hai đứa nhắm tịt mắt, tim thất lại khi nghe một tiếng “bực” đâm vào tai, biết rằng bông hoa đã xuyên qua người Bolobala ngọt xót.

Chỉ đến khi nghe cả đồng tiếng “Ồ” ngạc nhiên vang lên, tụi nó mới dám hé mắt, mừng rỡ thấy Bolobala vẫn chưa ngã xuống. Nó vẫn đứng trơ ở góc lớp, vẻ dần dần đã trở về trên mặt, đang đưa cặp mắt như đã mất hết thần trí ra nhìn mọi người.

Bên cạnh nó lúc này có thêm đáng người to lớn của thầy N`Trang Long và dưới chân hai người, bông hoa bạc của thầy Hailixiro đang nằm lẩn lóc.

- Ngài... ngài... tại sao ngài... – Thầy Hailixiro nhìn sững thầy N`Trang Long, lắp bắp mãi vẫn không nói hết câu.

- Không nên để cảm xúc đẩy đi quá xa, anh Hailixiro à. –Thầy N`Trang Long đặt một bàn tay to bè lên vai Bolobala, cất giọng điềm tĩnh – Trong trường hợp này, tôi nghĩ điều quan trọng nhất là chúng ta phải biết kiềm chế. Phải rất, rất kiềm chế!

Thầy Hailixiro nhìn sang Bolobala, vẻ hòa nhã thường ngày biến mất. Thầy nghiêng răng trèo trẹo, mặt phù ra như bị nhúng quá lâu trong nước:

- Một hiểm họa như thế nếu không trừ đi...

- Đó là trách nhiệm của tôi, anh Hailixiro. – Thầy N’Trang Long giờ bàn tay kia lên ngang vai, ôn tồn ngắt lời – Tôi tưởng là tôi biết phải làm gì trong vụ này mà.

Thầy N’Trang Long lướt mắt một vòng qua những gương mặt, mỉm cười nói tiếp:

- Dù sao tôi cũng rất cảm ơn mọi người đã xuất hiện kịp thời trong đêm nay. Bây giờ thì, chúc ngủ ngon.

Lời bế mạc của thầy N’Trang Long đột ngột đến mức các thầy cô trong trường và đội bảo vệ của lão Chu phải khựng mắt một lát mới biết là thầy kêu họ giải tán.

Căn cứ vào những bộ mặt ngơ ngác đang lướt ngang qua nó để tiến ra cửa, Kăply có thể kết luận mà không sợ nhầm lẫn rằng chẳng có ai trong số họ thỏa mãn về thái độ của thầy N’Trang Long hết. Họ muốn được nghe một lời giải thích, hay ít ra là một thông báo hay hứa hẹn gì đó, nhưng rốt cuộc điều mà thầy nói với họ chỉ đơn giản là “chúc ngủ ngon”, lời chúc mà có lẽ là thầy nói theo thói quen chứ chính thầy chắc cũng thừa biết chỉ có những khúc cây mới có thể ngủ ngon trong một cái đêm biến động như thế này. Nghĩ tới đây, Kăply giật mình nhớ đến những khúc cây đang ở trên giường của tụi nó, lo lắng hồng biết đi Êmô đã phát hiện được chút gì về sự đánh tráo của tụi nó chưa.

Trong khi Kăply đang do dự, nửa muốn kêu Nguyên theo chân mọi người ra về, nửa muốn đứng lại đó chờ xem thầy N’Trang Long và thầy Haifai có sai biểu gì không thì Bolobala bỗng ngã đánh “huych” một cái, lăn ra đất nằm thẳng cẳng.

Theo như phản ứng của thầy N’Trang Long thì có vẻ chuyện đó đã nằm trong dự liệu của thầy.

- Anh đưa Bolobala đến phòng y tế đi, anh Krazanh. – Thầy quay sang thầy Haifai, thần nhiên nói – Và nhớ dặn bọn lão Chu canh chừng cẩn mật. Còn tụi con, – đôi mắt to cổ cổ của thầy xẹt qua xẹt lại giữa Nguyên và Kăply nhưng giọng không có vẻ gì trách móc – tụi con cũng về nhà đi.

- Về ngay bây giờ hả thầy? – Kăply vọt miệng, giọng thấp thòm như đang chờ một lời đính chính.

- Ừ, ngay bây giờ. – Thầy N’Trang Long gật đầu, và khi thầy nói tiếp thì giọng đã chuyển qua nghiêm khắc – Và nhớ là đừng bao giờ quay lại trường Đămri vào ban đêm một lần nào nữa.

- Sao vậy, thầy? – Kăply lại ầm ục kêu lên – Thế còn chuyện Bolobala? Tụi con muốn biết thầy định làm gì bạn ấy?

- Ta tưởng ta vẫn còn bốn ngày nữa để công bố chuyện này chứ, K’Brêt. – Thầy N’Trang Long nheo nheo cặp mắt lục lặc và giọng không giấu vẻ hài hước – Nhưng nếu tụi con quá sốt ruột thì trưa mai, à không, trưa ngày mốt ta sẽ rất vui nếu tụi con chịu bỏ chút thì giờ để quá bước lên văn phòng của ta.

Nói xong, không để cho bọn nhóc hỏi thêm, thầy quay phắt ra cửa. Đôi chân không giày dép của thầy sai những bước chân dài đến mức Kăply có muốn chạy theo cũng không tài nào đuổi kịp.

o O o

Bọn K’Tub tròn xoe mắt khi thấy Nguyên và Kăply bước ra khỏi cổng trường mà hồng có đứa nào xô áo tàng hình hết trội.

- Trời, bọn anh điên rồi sao? – Êmê dậm bổ lại chỗ hai bạn, hoảng hốt – Sao bọn anh lại cời áo ra?

K'Tub hừ mũi hời, rõ ràng nó coi thách thức của Êmê quá vụn vặt so với mối quan tâm của nó:

- Hai anh đã biết được ai là thủ phạm ám hại Bolobala chưa?
- Chẳng có ai ám hại Bolobala hết, K'Tub à. – Nguyên nhún vai, đáp bằng giọng buồn xo.
- Cái gì? – Păng Ting và Suku cùng bật kêu – Tại sao lại như thế được?
- Tại sao lại không được, khi mà trong vụ này chính anh mới là người suýt bị Bolobala ám hại? – Nguyên cất giọng cay đắng, nó nói mà không nhìn ai.
- Là sao, anh K'Brăk? – Êmê níu tay Nguyên – Anh nói gì tụi em hồng hỉu gì hết.

- Bolobala chính là ma cà rồng. – Kăply vọt miệng – Khi nãy nếu các thầy cô và đội bảo vệ không chạy tới kịp, K'Brăk đã tiêu tùng rồi.

- Vô lý! – Suku vùng kêu – Theo những gì em đọc được trong sách thì một người không thể nào vừa là quái nhân vừa là ma cà rồng được.

- Vậy thì em nên vứt quách cuốn sách đó vô thùng rác đi, Suku. – Kăply đăm quau ngang – Với một kẻ mà khuynh hướng hắc ám đã tiềm ẩn sẵn trong người thì không chuyện gì là không xảy ra hết. Chính mắt anh trông thấy hai chiếc nanh trong miệng Bolobala thò ra như thế này nè...

Kăply vừa nói vừa chìa hai ngón tay trông như hai mũi kéo. Nó chọt hai ngón tay vô cổ họng mình, thè lưỡi nói tiếp:

- Và Bolobala đã tìm cách cắm hai chiếc nanh nhọn hoắt đó vào cổ họng anh K'Brăk để hút máu...

Păng Ting đưa tay bụm mặt:

- Eo ôi, ghê quá!

Êmê ngược nhìn Nguyên, rùng mình hỏi:

- Chỗ nào đâu, anh K'Brăk?

Nguyên xoa xoa tay nơi cổ:

- Em yên tâm đi, Êmê! Bolobala chưa kịp cắm ngập răng nanh vô cổ anh thì thầy Haifai đã kịp chạy tới và tách cả hai ra rồi.

K'Tub đấm hai tay vào nhau:

- Như vậy chị Bolobala mấy hôm nay tìm cách thân mật với anh địch thị là có ý đồ.

Êmê trầm đông tình với nhận xét của K'Tub nhưng nó cảm thấy thật bất tiện nếu nói ra ý nghĩ của mình. Cho nên nó đưa mắt nhìn Kăply với vẻ biết ơn khi thẳng này sốt sáng phát biểu thay nó:

- Chuyện đó rõ như ban ngày. Bolobala cố tình gần gũi K'Brăk chẳng qua là để K'Brăk không đề phòng. Cái cách Bolobala tiếp cận với K'Brăk bây giờ nghĩ lại

đúng là không bình thường. Chẳng thân thiết gì hết, dùng một cái nhảy xổ tới bá vai bá cổ, riu ra riu rít. Thiệt tình!

Păng Ting chợt thắc mắc:

- Nhưng Tam bảo hôm trước chính mắt nó trông thấy Bolobala nằm bất động trong lớp...

- Bịa hết đó, chị Păng Ting! – K’Tub “xì” một tiếng – Dĩ nhiên là em không định báo anh Tam bịa chuyện. Em muốn nói cái cảnh bất tỉnh đó là cảnh giả vờ. Chị Bolobala cố làm ra thế để thực hiện âm mưu.

Káply bắt thần nổi điên:

- Khỏi bàn cãi gì nữa! Nói tóm lại là tất cả mọi người đều bị Bolobala đánh lừa hết.

- Không phải tất cả mọi người, K’Brêt à. – Nguyên phản đối – Ít ra là có hai người đã có ý nghi ngờ Bolobala. Đó là thầy Haifai và thầy Hailixiro.

- Thầy Haifai á. – Êmê giương đôi mắt đen láy nhìn Nguyên – Sao biết?

- Nếu không nghi Bolobala là ma cà rồng, chẳng việc gì đang dạy thần chú chiến đấu số 7, tự nhiên ông nhảy qua thần chú chiến đấu số 13. Em biết thần chú chiến đấu số 13 là thần chú gì không?

Không đợi Êmê hỏi lại, Nguyên giải thích luôn:

- Đó là thần chú Khăn quàng cổ. Công dụng của câu thần chú này là bảo vệ cổ họng, không cho bất cứ một vật nhọn nào đâm thủng.

- Vậy là đúng chóc rồi! – K’Tub reo lên hào hứng – Chắc chắn thầy Haifai muốn chuẩn bị sẵn khả năng phòng vệ cho học trò nếu chẳng may bị Bolobala tấn công.

- Xét về mặt hiệu quả thì cách làm của thầy Hailixiro mang tính chủ động hơn. – Nguyên nói tiếp bằng giọng hiểu biết – Thầy bố trí cạm bẫy để bắt quả tang Bolobala bằng cách sắp xếp cho tụi anh xuất hiện trước mặt Bolobala, rồi cố tình làm mất tác dụng của áo tàng hình.

Păng Ting “à” lên một tiếng:

- Em hiểu rồi. Có nghĩa thầy Hailixiro hẹn tụi anh vào trường tối nay là để làm mồi nhử?

- Chứ còn gì nữa! – Nguyên gật đầu – Và Bolobala sập bẫy ngay. Vừa vớ được anh là cô nàng ra tay liền.

Nguyên lại đưa tay mò mẫm nơi cổ:

- Nhưng cái trò này cũng thiệt là nguy hiểm. Lẽ ra thầy Hailixiro nên nói cho tụi anh biết trước kế hoạch của ông.

Păng Ting hỏi bằng giọng lo lắng:

- Thế Bolobala bây giờ ra sao rồi?

Kăply tăng hăng:

- Khi này thầy Hailixiro phóng bông hoa bạc định trừ khử Bolobala...

Trừ Nguyên và Kăply, những đứa trẻ còn lại đều biến sắc cho đến khi Kăply nói tiếp:

- ... nhưng đến phút chót thầy N’Trang Long đã kịp thời can lại.

Nguyên chép miệng, giọng nghe rầu rầu:

- Thiệt tình thì tụi anh cũng hông biết thầy N’Trang Long định xử trí Bolobala như thế nào.

Từ đó cho đến lúc chia tay, bọn trẻ hầu như không nói với nhau một lời nào nữa. Mặt mày trầm tư, tụi nó lặng lẽ lê bước dưới ánh sao khuya, thấy lòng bỗng dưng lạnh ngắt. Êm ê khê lúc lắc mớ tóc vàng trong màn sương rơi mỗi lúc một dày, chốc chốc lại thở ra một hơi dài như muốn trút mọi phiền não ra khỏi tâm trí. Nguyên sau khi hăng hái phân tích mọi chuyện, cũng đột nhiên cảm thấy quá buồn. Mặc dù không muốn quay lại đề tài Bolobala một lần nữa, nó vẫn thấy cần nói thêm một câu khi đã đến trước cổng lâu đài K’Rahlan, câu nói mà nó tin rằng sẽ giúp cả bọn tươi tỉnh lên một chút:

- Dù sao thì cuối cùng tụi mình cũng biết được kẻ mà Bastu gài vô trường Đămri là ai và từ nay tụi mình sẽ không phải nơm nớp nữa.

Nói xong, Nguyên lập tức biết là mình nhầm. Câu nói của nó rơi tõm vào im lặng. Mặt tụi bạn nó vẫn nặng như treo đá. Sao thế nhỉ? Hay là đến lúc này, tụi nó bỗng nhận ra nếu không phải là tay chân của trùm Hắc Ám thì Bolobala đúng là một nhỏ bạn dễ thương không chê vào đâu được. Nguyên buồn rầu nghĩ, càng buồn hơn khi nó biết ngay cả mình cũng hoàn toàn tin như thế.

Chương 13: Tấm Gương Lưu Trữ

Bữa ăn trưa hôm sau ở lâu đài K’Rahlan được bắt đầu theo cái cách người ta vẫn thường dùng để tiến hành một cuộc chiến tranh phá hoại. Từ đầu bàn, ông K’Tul giầy dưng dưng như một khẩu đại liên khạc đạn:

- Ngu! Một lũ ngu!

Tụi Kăply rúm người lại, lăm lét nhìn nhau, cố đoán xem cái “lũ ngu” mà ông K’Tul đang chửi te tua kia có phải là tụi nó hay không.

- Ngu! Quá ngu! – Ông K’Tul lại thét, mặt đỏ kè như say rượu.

Trông ông K’Tul lúc này thật đáng sợ. Tụi Kăply chắc chắn càng sợ hơn nếu biết tối hôm qua ông lên vào phòng từng đứa và đã khám phá ra trò bịp bợm của tụi nó.

Bà Êmô hỏi, cái lối hỏi như thể tiếp đạn cho ông K’Tul khai hỏa:

- Anh bảo ai thế, anh K’Tul?

Quả nhiên, vừa vớ được câu hỏi, ông K’Tul ngoác miệng nã ào ào:

- Ai hử? Biết nói ai bây giờ? Nói chung là cả lũ!

Mép ông K’Tul sùi bọt, trông rất giống thầy Haifai mỗi khi nổi khùng:

- Bọn nhóc chui vô trường tối hôm qua là một lũ đại ngu, ngu nhất là đêm trước đó một bọn khác vừa bị tóm cổ.

Không hiểu vô tình hay cố ý, ánh mắt giận dữ của ông K’Tul rọi ngay mặt K’Tub làm thằng này phải hấp tấp ngoảnh đi chỗ khác.

- Giáo sư Hailixiro không kịp hạ sát con nhò ma cả rông kia để trừ hậu họa cũng là một tay ngu như heo. – Ông K’Tul càng nói càng càu – Còn lão N’Trang Long thì không còn lời nào để nói về lão nữa. Ta thiệt tình không hiểu lão nghĩ gì trong đầu khi lão ngăn cản Hailixiro. Hội đồng Lang Bian, Bộ giáo dục, Cục an ninh, cả đồng cơ quan ăn hại kia ngủ gục hết rồi hay sao mà để cho lão tự tung tự tác thế không biết.

Tụi Kăply len lén nhìn xấp báo đang bị đè xẹp lép dưới cùi tay ông K’Tul, đoán là tờ Tin nhanh N, S & D ra trưa nay đang mách lẻo điều gì đó.

- Tay phóng viên Pôlôna còn bịa ra những gì nữa hả ba?

K’Tub đột ngột vọt miệng, giọng đã bắt đầu quau quau giống ba nó.

- Cái gì? – Ông K’Tul rít lên, cổ vươn dài ra phía trước như một con ngỗng nổi khùng – Con bảo Pôlôna bịa ư? Ta nghĩ là con không biết con đang nói lằng nhằng gì đâu, K’Tub.

Rằng nghiêng ken kết, ông chộp lấy tờ báo trên bàn, ném vù một cái, mặt hầm hầm như thể cầu cho tờ báo đập ngay mặt thẳng con ngang ngạnh:

- Chổng mắt lên đọc đi.

Mẫu tin của tờ Tin nhanh N, S & D kỳ này chạy một cái tít phải nói là cực kỳ ấn tượng:

HIỆU TRƯỞNG N’TRANG LONG LÀ AI?

Bọn trẻ nín thở, chúi mắt dò từng chữ:

Theo phóng viên bản báo ghi nhận được, tối hôm qua những sự kiện mờ ám xung quanh hiệu trưởng N’Trang Long đã bắt ngờ bị phơi ra ánh sáng. Trên thực tế, nữ sinh Bolobala không đi công cán cho nhà trường như N’Trang Long tung tin mà cô ta thực ra là một con ma cả rỗng được phe Hắc Ám cài vào trường từ rất lâu. Chính giáo sư Hailixiro, bằng những nỗ lực cá nhân với sự cộng tác đặc lực của hai học sinh giấu tên, cuối cùng đã khám phá được sự thật đáng sau cô nữ sinh bí ẩn này. Tối hôm qua, trước sự sắp đặt tài tình của giáo sư Hailixiro, Bolobala đã lộ nguyên hình khi hăm hở tấn công hai học sinh do chính giáo sư mời tới. Rất tiếc, đúng vào lúc giáo sư định ra tay trừng trị Bolobala để đem lại yên bình cho xứ Lang Bian nói chung và trường Đămri nói riêng, hiệu trưởng N’Trang Long đã kịp cứu thoát thủ phạm trước sự chứng kiến của nhiều người.

Theo giáo sư Hailixiro, một nhân tố nguy hiểm như Bolobala lẽ ra cần phải tận diệt, nếu không muốn nuôi dưỡng mầm mống của tai họa.

Qua sự kiện bất bình thường này, chúng tôi không thể không đặt những câu hỏi quanh con người N’Trang Long: Trong những ngày qua Bolobala ở đâu? Tại sao N’Trang Long lại che giấu điều đó bằng cách bảo rằng cô ta đang đi công tác? Tại sao khi sự thật về Bolobala bị phát hiện, ông ta lại tích cực bảo vệ cô ta? Thực ra ông là ai? Ông đang bí mật làm việc gì cho phe nào? Ông có phải là đồng lõa và là cấp trên trực tiếp của Bolobala hay không?

Chúng tôi nghĩ đã đến lúc Cục an ninh phải gấp rút vào cuộc, Bộ giáo dục phải xem xét lại tư cách của N’Trang Long và Hội đồng tối cao xứ Lang Bian nhanh chóng có ý kiến trước khi sự việc trở nên tồi tệ hơn.

Trước mắt, chúng tôi hoàn toàn đồng tình với giáo sư Hailixiro về cách giải quyết số phận của Bolobala. Khi nào cô ta còn chưa bị tổng giam hay đem ra xử tử, nền an ninh vẫn còn bị đe dọa nghiêm trọng.

Một lần nữa, bọn Kăply lại thờ ra nhẹ nhõm khi thấy mẫu tin của Pônôla không nhắc gì đến tụi nó. Cũng như số báo ngày hôm qua, tờ Tin nhanh N, S & D hôm nay vẫn không có bài phỏng vấn của Chor ở vị trí quen thuộc. Có lẽ thầy N’Trang Long đã nghiêm cấm các giáo viên và đội bảo vệ nhà trường tiết lộ bất cứ điều gì về những vụ đột nhập.

Thầy Hailixiro là người duy nhất không coi chuyện chấp hành mệnh lệnh của thầy N’Trang Long ra cái đinh gì, nhưng ngay cả thầy cũng không hề hé môi về cuộc hẹn hò với Nguyên và Kăply. Chắc là thầy không muốn mình và Nguyên bị đám tay chân của Ama Đliê quấy rầy, Kăply cảm động nghĩ, nhất là thầy không muốn tụi mình bị trùm Bastu trả thù, dù rằng không xảy ra chuyện Bolobala, phe Hắc Ám cũng có cả động lý do để truy sát hậu duệ nhà K’Rahlan rồi.

- Con không bảo Pôlôna bịa chuyện nữa chứ, K'Tub? – Ông K'Tul cất tiếng, giọng đắc thảng như vừa được bạc.

- Ô, ờ... nếu như thầy Hailixiro đã nói như vậy...

K'Tub ấp úng, đầu vẫn cắm vào trang báo để khỏi phải ngẩng lên nhìn ba nó.

- Nếu ta bảo N'Trang Long là tay đại ngu thì cũng đâu có thảm gì với sự ngờ vực của tờ Tin nhanh N, S & D về thân phận của lão phải không? – Ông K'Tul hỏi dồn, không bỏ lỡ cơ hội tấn công thẳng con đang yếu thế.

- Làm sao mà thầy N'Trang Long là người của trùm Bastu được! – K'Tub sầm mặt phản ứng – Theo con, cách đặt vấn đề của Pôlôna thiệt là ngu ngốc.

Ông K'Tul có vẻ bất ngờ trước sự nổi nóng bất từ của K'Tub. Ông khựng lại một chút, lấy tay xua xua một tàn lửa vô hình nào đó trước mặt đang làm quạ mìn trong ngực ông muốn nổ tung, rồi chậm rãi nhếch mép, cố nén cơn giận vào tiếng cười kháy:

- Cứ đợi đấy, con trai! Rồi con sẽ thấy ai là kẻ ngu ngốc trong chuyện này!

- Cậu bị tờ Tin nhanh N, S & D bỏ bùa mê rồi, cậu K'Tul. – Êmê thu hết can đảm để bắt mình mở miệng – Chẳng lẽ tờ Lang Biang hằng ngày mà cậu vẫn đọc bao năm nay thiệt sự là tờ báo vớ đĩ? Con nghĩ, thiệt chẳng khách quan chút nào nếu chỉ nghe theo giọng lưỡi của một phía.

- Rất tiếc là ta không thể làm theo lời con dù ta rất muốn, Êmê à. – Ông K'Tul đáp bằng giọng chế giễu, đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng không thể nhầm được của sự đắc ý – Đã hai hôm nay, thú thật là ta rầu rĩ chết được vì không thấy tờ Lang Biang hằng ngày đâu.

Êmê nhướn mắt:

- Cậu đã cắt báo rồi chứ gì?

- Ồ không, – ông K'Tul nhún vai. Có vẻ ông đang ở trong tâm trạng cực kỳ khoái trá nên tự cho phép mình làm một động tác hoàn toàn trái ngược với thói quen là bứt bứt hàng rìa con kiến theo cái kiêu hãnh hết sức hoạt kê và thông thả tiếp – ta vẫn đặt mua hằng tháng đó chứ. Nhưng hai hôm nay Kan Blao đã không thềm sai người bỏ báo cho ta nữa.

- Tờ Lang Biang hằng ngày tạm thời đình bản rồi, con à. – Bà Êmô đưa mắt nhìn con gái, thờ dãi nói.

- Đình bản? – Êmê kêu lên ngạc nhiên – Sao lại đình bản? Hồng lẽ Ama Đilê đã xúi Cục trưởng Cục báo chí Y Nali...

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến Y Nali hết. – Bà Êmô lắc đầu – Tờ Lang Biang hằng ngày tự đình bản vì kém thế trong cuộc chiến tranh thông tin với tờ Tin nhanh N, S & D quanh vục Bolobala. Chỉ đơn giản vậy thôi.

- Và đó là hậu quả tất yếu với kiểu làm báo dằn dợn của Kan Blao. Báo chí không bao giờ là thức ăn nguội, càng không là thức ăn chỉ hợp khẩu vị của một người. – Ông K'Tul tiếp lời bà Êmô bằng một câu bình luận mà căn cứ vào cái cách vừa nói vừa gật gù của ông thì chắc ông tự chấm cho mình điểm 10.

- Các con ăn đi! – Bà Êmô cầm lên chiếc nĩa, sốt ruột gõ lanh canh vào mép chiếc đĩa bạc đựng rau – Dù có thế nào đi nữa thì ta cũng thấy làm mẫn nguyện là không đưa nào trong các con dính dáng gì vào vụ rắc rối này.

Như thoát khỏi một trận ném bom, bọn Kăply lập tức cảm thấy đôi ngầu. Từng đứa tự quơ lấy các thứ nĩa, muỗng, đĩa để trước mặt, nhưng chưa đứa nào kíp tọng thứ gì vào miệng, ánh mắt sắc như dao của ông K’Tul thỉnh linh lướt ngang qua mặt khiến tụi nó bỗng thấy no ngang.

o o o

Trái với sự phỏng đoán của tụi Kăply, sáng hôm sau không một học sinh nào của trường Đămri vắng mặt. Chắc chắn sự hiểu kỳ về ma cà rồng đã khiến tụi nó thêm dũng khí để chống lại quyết định nghỉ học của các bậc cha mẹ quá lo xa.

Vừa đun dầu qua khói cồng, Kăply đã gấp ngay bộ mặt gầy nhom, càng ngày càng xanh lè xanh lét của thằng Steng. Khác với mọi hôm, bữa nay nụ cười toét miệng quen thuộc như có ai vừa lột khỏi mặt nó. Và có vẻ như Steng chẳng còn hào hứng gì với cái chuyện ưa thích là luôn mồm trù cho mọi người chết sạch.

- Mày đây à, K’Brê? – Steng chìa bộ mặt chán ngán vào mặt Kăply, hờ hững hỏi.

- Thế nào? – Kăply chăm chăm nhìn Steng, nhếch mép chế nhạo – Trông mặt mày, tao nghĩ chắc mày đang muốn chết quách cho xong phải không?

Kăply hỏi trêu, không ngờ Steng tiu ngriu gật đầu:

- Mày đoán hay thật đấy. Tao đang muốn chết đây.

- Thật à? – Kăply hỏi lại bằng giọng ngờ vực.

- Ờ. – Steng thản nhiên giải thích – Tao sống làm cái quái gì khi chung quanh chẳng có ai chịu chết cả. Tao trù đến mồi mồm mà có ăn thua gì đâu.

Kăply khẽ cau mày trước sự thành thật của Steng:

- Chắc là mày rất thất vọng khi Bolobala bị bắt?

- Tất nhiên rồi. – Steng đáp tỉnh rụi – Nếu con ma cà rồng đó còn đi lại lon ton và “đớp” được vài đứa, khả năng kiếm tiền của tao chắc sẽ không đến nỗi bết tắc như hiện nay.

- K’Brê! – Kăply giật nảy mình khi nghe tiếng Nguyên vang lên đầy bức dọc bên tai – Nó nói nhăng nói cuội thế mà mày còn đứng đó trò chuyện được sao?

Nguyên tóm tay Kăply lôi đi xềnh xệch:

- Vào lớp đi!

Kan Tô, Y Gok và Mua đứng ngay trước cửa lớp Cao cấp 1 như chờ sẵn. Vừa thấy Nguyên và Kăply đi ngang qua, cả ba phốc ngay xuống sân. Kan Tô chạy tới trước tiên:

- K’Brăk, K’Brê! Hai hôm nay tụi mày biến đi đâu thế?

Nguyên chớp mắt:

- Bữa nay lớp tao mới có tiết Thần chú chiến đấu.

Kan Tô vỗ “bộp” lên vai Nguyên:

- Thế tội mày đã biết tin sốt dẻo về Bolobala chưa?

- Biết rồi. – Nguyên khẽ nhăn mặt, không biết do cái vỗ hơi mạnh tay của Kan Tô hay do buộc phải nghe nhắc tới đề tài mà nó muốn lảng tránh.

Y Gok dòm lom lom vào mặt Nguyên:

- Tội mày đọc trên báo chứ gì?

Nó rút vai, không chờ câu trả lời:

- Khùng khiếp thật! Tao không thể tin được là tao đã học chung trường với một con ma cà rồng trong bao nhiêu năm nay.

Y Gok bắt giắc sờ tay lên cổ:

- Cũng may là chưa có gì xảy ra!

Mua chớp mắt nhìn Nguyên, dè dặt nói:

- Tôi thấy bạn chơi thân với Bolobala lắm mà.

- Ờ, ờ...

Nguyên áp úng, bụng mong đến chết đi được tiếng chuông reo vào lớp.

- Thế hằng ngày tội mày có thấy điều gì khác lạ nơi con nhò đó không? – Y Gok tò mò hỏi, tay gãi gãi chòm đầu nơi từng bị bùa Tóc mây thiên thần của Suku tàn phá tanh bành.

- Tội tao chẳng thấy gì lạ hết. Bolobala trong mắt tội tao vẫn là một nhò bạn cực kỳ đáng yêu. – Nguyên cau có đáp, ngạc nhiên về phản ứng có phần gay gắt của mình.

Kăply từ nãy giờ vẫn không rời mắt khỏi gương mặt duyên dáng của Mua, hồi hộp chờ nó khoe nụ cười răng sún. Nhưng nghe cái giọng nặng trịch trịch như đầm vô mặt người đối diện của Nguyên, nó biết chờ một nụ cười nơi Mua lúc này là chuyện hoàn toàn vô ích.

- Tội này vô lớp đây. – Kăply kéo tay Nguyên và đưa mắt nhìn tội bạn Cao cấp 1 – Gặp lại sau há?

Nhưng vừa đi được một quãng, Kăply lại không làm sao bắt cái đầu của mình nhìn thẳng tới trước được. Nó len lén ngoảnh lại, tìm đập rợn khi thấy Mua vẫn còn đứng nhìn theo nó, còn Kan Tô và Y Gok chẳng thấy đâu, chắc đã tách vô lớp rồi.

Mua mím cười với Kăply và đưa tay ngoắt:

- Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Như chỉ chờ có vậy, Kăply buông một câu gọn lỏn vào tai Nguyên “Mày vô lớp trước đi”, rồi không buồn nhìn gương mặt ngờ ngác của thằng này, nó quay mình tắt tả chạy ngược lại.

- Gì vậy, Mua?

Kăply hồi hộp hỏi, khi đã đứng trước mặt nhỏ bạn.

Mua lúc lắc hai bím tóc:

- Trưa nay K’Brê muốn đi chơi với tôi không?

Hai bím tóc của Mua đã đánh gục Kăply ngay từ cái lắc đầu tiên. Nó máy móc đáp:

- Muốn.

Rồi như sợ câu trả lời quá ngắn, không bộc lộ được đầy đủ tình cảm, nó hấp tấp nói thêm:

- Dĩ nhiên là tôi muốn đi chơi với Mua rồi.

Về hốt hoảng của Kăply khiến Mua phải vất vả lắm mới khỏi phì cười. Nó cố lấy giọng nghiêm nghị:

- Vậy lát nữa tụi mình gặp nhau trong quán bột chiên Yêu đời nhè.

Một phút sau, Nguyên nhìn thấy Kăply vào lớp trên đôi chân sáo. Hình ảnh đó chắc là kỳ cục lắm nên Nguyên ngo lơ chỗ khác, không dám nhìn. Hẳn là Kăply cũng biết một học sinh lớp Cao cấp 2 không nên vào lớp với những bước đi của đứa trẻ con được kẹo nhưng nó lại không thể bắt đôi chân mình ngừng nhún nhảy.

Amara cười mũi:

- Tao không nghĩ thằng K’Brê lại sung sướng đến mức đó trước cái tin Bolobala bị tóm.

- Chẳng có gì khó hiểu hết. – Hailibato bệnh Kăply – Bất cứ một đứa trẻ nhà K’Rahlan nào cũng phản ứng thế thôi. Hồng lễ mày lại cảm thấy u sầu khi tay chân của trùm Bastu bị vạch mặt sao, Amara?

- Câm miệng mày lại đi, thằng béo! – Như thể bị xúc phạm, Amara quay cặp mắt ti hí sang Hailibato, ngoác miệng gầm lên – Một kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang trong tương lai như tao mà đi bệnh vực phe Hắc Ám hả?

- Theo ta thì ngay cả trò cũng nên câm miệng lại, Amara! – Tiếng thầy Haifai bắt thần vọng vào từ chỗ cửa lớp – Trong tương lai trò có sẽ trở thành kẻ

thông trị tối cao của xứ Lang Biang hay không thì chưa biết, nhưng lúc này ta đang là kẻ thông trị tối cao ở cái lớp mất dạy này của mấy trò.

Kăply ngó ra cửa, thấy thầy Haifai đang lù lù đứng đó, lạnh lùng quét cặp mắt tối om om khắp các dãy bàn, chiếc mũi gãy như sẵn sàng phi ra một tràng tiếng chửi nếu có đứa học trò nào dám thử làm phật lòng thầy.

Như thường lệ, hàm răng lờm chờm của thầy bày cả ra ngoài, nhưng rõ ràng Kăply đã không còn thấy thầy giống ma cà rồng chút nào. Thậm chí, nó cảm thấy hình dạng quái gở của thầy không hiểu sao trở nên thân thuộc quá sức và có một thứ gì đó như là sự ấm áp đang tỏa ra từ bộ mặt lúc nào cũng lạnh như tiền của thầy.

Tự nhiên, Kăply bỗng nói, hoàn toàn không có ý thức, y như thể những ý nghĩ trong đầu nó tự buột ra thành lời:

- Thầy cho tụi con xin lỗi. Thần chú chiến đấu số 13 là thần chú chống lại sự tấn công của ma cà rồng mà tụi con không biết. Chính thầy đã hết lòng lo lắng cho tụi con mà tụi con đã không học hành đến nơi đến chốn.

- Mày nịnh bợ hơi quá đấy, K’Brêt. – Amara nhăn nhở – Tao nghĩ trong vụ này, chính thầy Hailixiro mới là người lập nên công trạng chứ không phải thầy Haifai đâu.

- Ai lập nên công trạng cũng thể thôi. – Thầy Haifai vừa nói vừa bước vào lớp, và tụi học trò ngạc nhiên thấy thầy không hề tỏ ra giận dữ trước giọng điệu khiêu khích của Amara – Mục tiêu quan trọng của chúng ta là lập lại an ninh trong nhà trường...

Đang nói, thầy bỗng quay phắt về phía cuối lớp, cao giọng:

- Tam.

Tam giật bắn như con chim thành linh bị trúng tên, mặc dù nó luôn tìm cách để giống một con chim ẩn mình trong bụi rậm.

- Dạ.

Tam run rẩy đứng lên, đưa cặp mắt sợ sệt nhìn thầy Haifai, thắc thòm chờ đợi trước vẻ mặt hã hê của Amara.

- Sao từ nãy tới giờ trò ngồi im như cục gạch vậy hả?

Thầy Haifai hỏi một câu quái chiêu khiến Tam không biết làm sao trả lời, và trả lời làm sao cho thầy đừng nổi cơn thịnh nộ thì nó lại càng không biết.

- Dạ. – Tam đành lí nhí.

Cái trán đỏ của thầy Haifai gục lên gục xuống đầy đe dọa:

- Có phải trò muốn nói là trò không thèm để ý đến những chuyện linh tinh xung quanh không hả?

Tam liếm đôi môi khô khốc, cảm thấy mình tội lỗi ngập đầu:

- Dạ...

Nó tính nói “dạ, con không có” nhưng cô hòng đáng ngắt, còn cái lưỡi thụt đi đâu mất khiến nó không tài nào nói nốt được mấy tiếng còn lại.

Thầy Haifai tiếp tục truy, lần này vừa hỏi thầy vừa chỉ ngón tay với chiếc móng màu mè cong vút về phía Tam, giọng rin rít:

- Tóm lại, trò cho rằng đã vào lớp, cái việc quan trọng nhất đối với một học sinh gương mẫu là im lặng ôn bài, có phải vậy không Tam?

Tam rõ ràng không hiểu thầy Haifai định dẫn dắt nó đến đâu trong trò mèo vờn chuột này. Nó cảm thấy đầu óc càng lúc càng mù mịt, tai lùng bùng như có con gì đang quậy tung trong đó. Nó ngược bộ mặt xanh xao lên nhìn thầy Haifai, mặt mũi đáp, với cái vẻ cam chịu của kẻ mặc cho cuộc đời ra sao thì ra:

- Dạ phải, thưa thầy.

Như rình câu trả lời này từ lâu, Tam vừa nói xong, thầy Haifai lập tức xoay người động vô tấm bảng sau lưng đánh “rầm” một tiếng, hét lớn:

- Giỏi! Giỏi lắm, Tam! Trò ngồi xuống đi, ta cho trò 10 điểm!

Tam không ngồi, mà nó rơi bịch người xuống ghế, hoàn toàn bị sự bất ngờ đánh quỵ, và căn cứ vào bộ mặt dần dần của nó có thể thấy là nó không biết chuyện gì đang xảy ra. Lần đầu tiên thầy Haifai cho nó điểm 10, lại với một lý do hết sức vớ vẩn khiến nó không biết nên hướng cảm giác của mình vào đâu. Nếu thầy Haifai phạt nó chùi cầu tiêu suốt một tuần về cái tội ngồi im một cách ngoan ngoãn làm thầy ngứa mắt, Tam còn thấy dễ chấp nhận hơn và yên tâm hơn là thầy mở miệng khen nó.

Nhưng thầy Haifai không có vẻ gì là đang đùa. Biểu dương thẳng Tam xong, thầy đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Bây giờ các trò giờ sách ra. Hôm nay chúng ta tiếp tục ôn lại thần chú Khẩn quảng cổ.

- Khoan đã, thưa thầy. – Amara dùng dùng đứng lên, vẻ mặt như chưa hết sốc – Con muốn thầy giải thích về điểm 10 vừa rồi của bạn Tam. Tại sao lại có cái điểm 10 phi lý đó?

- Nhiệm vụ của ta là cho điểm mấy trò chứ không phải hờ một tí lại giải thích tại sao. – Lần này thì thầy Haifai có vẻ không làm sao bắt mình dừng nổi điên, Káply thấy rõ những sợi tóc lưa thưa trên đầu thầy dựng đứng cả lên khi trả lời Amara.

Nhưng Amara không thềm để ý đến điều đó. Nó tiếp tục phản đối bằng giọng cứng cỏi:

- Nhưng con không đồng ý với cách cho điểm tùy tiện như vậy.

- Dễ thôi, Amara! – Thầy Haifai cười khẩy, cố giữ cái đầu đừng lắc lư – Nếu không đồng ý thì trò có thể ôm tập lên và tềch ra khỏi lớp. Ta tưởng là ta cũng đâu có khoải dạy những đứa học trò cứng đầu như trò.

Amara đứng như trời trồng, không ngờ thầy Haifai quyết liệt với nó như vậy. Sau một thoáng sững sờ, nó bắt thần ngoác miệng tru tréo:

- Cô ơi, cô! Thầy cho điểm lung tung như vậy mà cô chịu được hả cô? Cô phải có ý kiến đi chứ!

- Ý kiến cái con khi! – Từ đôi môi đỏ chót, giọng eo éo của vợ thầy Haifai phát ra một cách nóng nảy – Nếu bữa nay là giờ dạy của ta, ta sẽ cho trò Tam không phải một mà tới ba điểm 10 lận, Amara à.

Trong một thoáng, Amara không biết làm gì hơn là đưa tay lên vò mái tóc xoăn tít, mặt nghệt ra như cố hiểu cô Haifai vừa nói gì. Và đến khi ý nghĩa của câu nói kịp ngấm vô đầu thì nó quỵ ngay xuống ghế, mặt mày bỗng chốc như khuất sau chiếc mặt nạ xám xịt, đến nỗi thẳng đệ từ Y Đê ngồi sau lưng nó phải chồm lên, lay lay vai nó:

- Tỉnh lại! Tỉnh lại đi, Amara!

Kăply chứng kiến cái hoạt cảnh trước mắt với nụ cười tủm tỉm trên môi. Dĩ nhiên chỉ có Nguyên và nó là hai đứa duy nhất trong lớp hiểu được điều gì đã thúc đẩy vợ chồng thầy Haifai hành động kỳ quặc như vậy. Họ muốn chuộc lỗi với Tam, đứa học trò khốn khổ từng bị họ hành hạ thể thâm chí vì tin rằng nó là quái nhân, do đó bị coi là tay chân không thể chối cãi được của trùm Bastu.

Kăply liếc Nguyên, thấy thẳng này cũng đang nhìn mình mỉm cười. Tam ngồi bên cạnh, không cười, vẫn tròng vào mặt vẻ ù rù mà Kăply đã thấy từ ngày đầu tiên đặt chân vào lớp Cao cấp 2. Tam lúc này có vẻ đã tin là mình không nghe lộn lời khen của thầy Haifai dành cho nó nhưng chính vì vậy mặt mày nó càng hoang mang hơn.

Kăply chồm qua chỗ Tam, khẽ trấn an:

- Ông cho mày 10 điểm thiệt đó.

Tam mấp máy môi:

- Tao... tao không hiểu. Chắc ông có... có âm mưu gì.

- Chẳng có âm mưu gì trong chuyện này hết. – Kăply nháy mắt – Để rồi mày coi. Ông bắt đầu khoái mày rồi đó.

Tam dĩ nhiên không tin lời Kăply, vì chẳng tìm thấy lý do gì dễ tin. Nhưng đến khi thầy Haifai cho nó thêm một điểm 10 nữa về cái chuyện nó thực hành câu thần chú Khẩn quảng cổ tề đến mức cây thước gỗ của thẳng Lung cào cho nó mấy đường rịn máu đỏ lôm thì nó bắt đầu ngờ ngợ.

Trong khi cả đồng lứa há hốc miệng trước sự ưu ái quá đáng của thầy Haifai dành cho Tam nhưng không dám lên tiếng thì một lần nữa Amara lại làm ầm:

- Con sẽ tố cáo chuyện này lên thầy hiệu trưởng.

- Trò cứ việc làm theo ý trò. – Thầy Haifai tỉnh queo – Còn ta, cho đến chừng nào ta còn phụ trách lớp này, ta sẽ cứ làm theo ý ta, Amara à.

Như để nhấn mạnh sự kiên quyết của mình, thầy Haifai chành miệng nói tiếp:

- Và để cho trò có đủ thì giờ mò lên văn phòng hiệu trưởng trường để nói xấu ta, ta tuyên bố buổi học hôm nay đến đây là kết thúc. Các trò có thể ra về.

o O o

Đi nhiên là sau đó chỉ có Nguyên và Kăply trèo lên văn phòng hiệu trưởng. Hôm trước thầy N’Trang Long đã dặn tụi nó trưa nay lên gặp thầy.

Thằng Amara chỉ nói cho sướng miệng, chứ vừa ôm cặp ra khỏi cửa là nó đông tuốt, với cái đuôi là thằng Y Đề lếch thếch phía sau. May mà Amara chỉ có một đệ tử, – Kăply nhìn theo hai thằng nhãi, vẫn lơ nghĩ – nếu có thêm vài thằng như Y Đề nữa, tụi nó chắc ngó ý chang một đám rước.

Thầy N’Trang Long như chờ sẵn Nguyên và Kăply trong phòng. Sau khi hi hục leo cả mấy chục tháp (cho đến bây giờ, mặc dù đã nhiều lần đến đây, Nguyên và Kăply vẫn không rõ để đi đến chỗ thầy N’Trang Long, tụi nó phải leo lên cả cây là bao nhiêu tầng) và đứng thờ dốc trước chiếc cầu thang bằng đá xanh, chưa biết làm thế nào để báo cho thầy N’Trang Long biết là tụi nó đã tới thì tiếng nói của thầy đã vọng ra:

- Tụi con vào đi.

Nguyên và Kăply mừng rỡ chui qua chiếc cầu thang đang từ từ nhấc lên như một chiếc cần cẩu và trong tích tắc đã thấy mình đứng trước chiếc bàn giấy to đùng trong văn phòng hiệu trưởng.

- Ngồi xuống đi tụi con.

Thầy N’Trang Long ngược lên khỏi mớ giấy tờ ngổn ngang trước mặt, cất giọng trầm ấm.

- Tụi con uống một chút gì nha.

Thầy N’Trang Long lại nói, và không đợi Nguyên và Kăply trả lời, thầy quơ tay một cái, lấy ra từ trong không trung hai chiếc ly đặt xuống trước mặt bọn trẻ, theo cái cách của một nhà ảo thuật siêu hạng.

Trước ánh mắt tò mò của Nguyên và Kăply, thầy quơ tay thêm một cái nữa chộp tiếp một chiếc bình vừa hiện ra lơ lửng ở đâu đó bên tay trái thầy.

Thầy không cần nghiêng bình, chỉ lắc khẽ một cái, một luồng nước màu tím lập tức vọt ra từ chiếc vòi cong như cổ cò và rơi thẳng vào hai chiếc ly, lần lượt hết ly này đến ly khác, không rơi ra ngoài một giọt.

- Uống đi, tụi con. – Thầy vui vẻ mời, sau khi chiếc bình đã rót đầy hai chiếc ly trước mặt Nguyên và Kăply. – Tụi con sẽ thấy thứ nước này không những vừa ngon vừa mát mà còn giúp thần kinh tụi con êm dịu chưa từng thấy.

Kăply bung ly nước trước mặt lên, rụt rè kê môi nhấp một ngụm, thấy nó hơi giống nước nho ép, mà căn cứ vào màu sắc cũng rất có thể nó được làm từ nho.

Kăply đoán vậy và vừa nhắm nhấp thứ chất lỏng ngon ngọt trong miệng, nó vừa cố tìm hiểu tại sao bữa nay thầy N’Trang Long lịch sự với tụi nó dữ vậy. Nó len lén nhìn thầy qua miệng ly, thấy thầy đã lại cúi xuống mớ giấy tờ gì đó trước mặt, có vẻ đã quên bằng tụi nó, và nhất là quên bằng đã hẹn tụi nó đến đây để làm gì.

Hay là thầy đã làm gì Bolobala rồi? Bolobala hiện đang ở đâu? Nó còn sống trên đời hay không? Nó đã bị giết hay chỉ bị tổng giam? Giọng điệu quá khích của tờ Tin nhanh N, S & D đột nhiên hiện ra trong đầu Kăply nhấp nhô như đang ngồi trên bếp lò.

- Thưa thầy...

Cuối cùng, không kiên nhẫn nổi nữa, Kăply đành để tiếng nói bật ra.

Vàng trán thông thái của thầy N’Trang Long ngẩng lên và đôi mắt to cổ cổ của thầy nhìn trân trân Kăply như thể nó vừa làm một chuyện gì đó rất kỳ cục:

- Con vừa gọi ta?

Thái độ của thầy N’Trang Long khiến Kăply muốn nổi khùng quá sức. Phải khó khăn lắm nó mới giữ cho câu trả lời không trượt ra ngoài lề của sự lễ phép:

- Dạ. Hôm trước thầy dặn tụi con trưa nay lên đây...

- Đúng là ta có dặn như vậy.

Thầy N’Trang Long gật đầu đáp, và sự xác nhận của thầy máy móc đến mức Kăply ngỡ là thầy không hiểu thầy đang nói gì. Lần này nó cố nói thật chậm để người nghe không thể lãng đi:

- Thầy bảo là hôm nay thầy sẽ cho tụi con biết về số phận của Bolobala.

- Ờ, ta nghĩ là ta có nói điều đó mà. – Thầy N’Trang Long lại đáp bằng giọng của người ngủ mê.

Kăply cắn môi:

- Thế sao này giờ tụi con hông nghe...

- À, vụ đó thì tụi con làm ơn chờ cho một chút. – Bằng một động tác đột ngột, thầy N’Trang Long đưa tay lên xoa trán, đôi mắt xa vắng bỗng lấp lánh như vừa tìm lại được ánh sáng – Ta phải nghiên cứu thêm chút xíu để có cái câu trả lời tụi con chờ.

Thầy nhip nhip mấy ngón tay lên xấp giấy trước mặt.

- Đây là bản giám định của pháp sư Lăk, người phụ trách phòng y tế của nhà trường. Theo pháp sư Lăk...

Thầy Haifai thỉnh linh hiện ra nơi cửa làm câu nói của thầy hiệu trưởng bị đứt ngang. Thầy ném cho Nguyên và Kăply một cái nhìn dò hỏi rồi quay sang thầy N’Trang Long:

- Ông Boloradam đang tìm ông, ông N’Trang Long.

- Lão ta đâu rồi?

- Ông ta đang đợi dưới sân.

- Được rồi, tôi và anh sẽ xuống gặp lão, anh Krazanh. – Thầy N’Trang Long vừa nói vừa xoa tay đứng lên – Không khéo lão bị bọn phóng viên của Ama Điê làm cho hóa điên mất. Nhưng lão lựa lúc bọn học trò đã đi về hết để mò vô trường thì chắc đầu óc lão cũng chưa đến nỗi nào.

Thầy N’Trang Long quơ mấy tờ giấy trên bàn nhét vô túi áo thụng rồi cúi xuống Nguyên và Kăply:

- Tụi con chờ ta một lát nhé.

Còn lại hai đứa, Kăply đập lên tay Nguyên:

- Sao tao lo quá, mày.

- Lo cho Bolobala á?

- Ủ. Không hiểu sao tao cứ thấy tội tội cho nó.

Kăply quay nhìn Nguyên, thấy Nguyên cũng đang nhìn nó, và cả hai đều buồn bã trông rõ trong đáy mắt nhau bộ mặt dàu dàu của chính mình phản chiếu trong đó.

- Theo mày thì Bolobala còn sống không? – Một lát, Kăply ngáp ngừng hỏi.

- Tao nghĩ là còn. – Nguyên đưa tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc, khịt mũi đáp – Nếu tao không lầm thì hiện nay thầy N’Trang Long có vẻ như đang làm mọi cách để bảo vệ Bolobala.

Kăply trở mắt nhìn Nguyên không chớp:

- Hồng lễ mày tin những gì Pôlôna phỏng đoán à?

- Thiệt sự thì tao không muốn tin chút nào. Nói chung thì chưa bao giờ tao có thiện cảm với tờ Tin nhanh N, S & D của Ama Đliê. – Nguyên nói tiếp một cách khó khăn – Nhưng nếu không tin thì tao không thể giải thích được tại sao những ngày vừa rồi thầy N’Trang Long lại bịa ra chuyện Bolobala đi công tác. Che chở cho một con ma cả rống phe Hắc Âm đâu phải là chuyện nhỏ.

Kăply thốt rùng mình:

- Hồng lễ thầy N’Trang Long chính là đồng bọn của Bastu?

Hỏi xong, Kăply đột ngột hét to, vừa hét nó vừa vung tay như để xua đuổi những ý nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu:

- Vô lý! Một trăm phần trăm vô lý!

- Nhưng ở đời những chuyện vô lý đâu phải là chưa từng xảy ra...

Nguyên hạ giọng nói và cảnh giác ngoài cổ nhìn quanh như sợ thầy N’Trang Long bắt thần hiện ra ở đâu đó.

Đang nhón nhác, ánh mắt Nguyên bắt chợt đụng phải cái báo động kẻ ở trên vách. Nó liền đứng phắt lên khỏi ghế.

- Mày đi đâu đó? – Kăply chồm tới chộp cứng cánh tay bạn, nôm nớp hỏi.

Nguyên hất đầu về phía cái báo động kẻ:

- Lại đăng kia coi sao.

Mười giây sau, hai đứa đã đứng chụm đầu vô cái ống thủy tinh, sừng sốt thấy cái ống xẹt lửa tứ tung và run bần bật, trong khi mức nước màu đỏ đang chỉ 90°.

- Sao mức báo động lại cao như thế được? – Kăply liú lười kêu lên – Bolobala bị bắt rồi mà.

- Điều đó cho thấy Bolobala không phải là người duy nhất của trùm Bastu mai phục ở trong trường Đămri.

Nguyên nói khẽ vào tai bạn, hoàn toàn thất bại khi cố tỏ ra bình tĩnh. Giọng nó đầy căng thẳng, và khi nghe cái giọng đó, Kăply quả thực muốn tè ra quần hết sức.

Nó quay phắt sang Nguyên, mặt vàng như nghệ:

- Ý mày muốn nói thầy N’Trang Long... thầy N’Trang Long...

Kăply sợ hãi đến mức lấp bắp một hồi vẫn không làm sao nói hết câu, cũng có thể nó cố tình trì hoãn vì sợ phải nghe những ý nghĩ u ám trong đầu mình vang lên thành lời.

- Thiệt tình thì tao cũng rất mù mờ, Kăply à. – Nguyên chép miệng, không cần phải nghe Kăply nói hết câu nó mới hiểu bạn mình muốn đề cập tới chuyện gì – Nhưng tao tin tấm gương lưu trữ sẽ cho tụi mình biết được phần nào sự thật.

Nguyên nhanh nhẹn đi vòng qua chiếc bàn bự chảng của thầy N’Trang Long, áp tay lên mép chiếc tủ đựng giấy tờ sát vách, miệng hô khẽ:

- Tới luôn!

Giống như bữa trước, chiếc tủ khẽ lắc lư rồi từ từ trượt đi êm ru trên nền nhà, thoáng chốc để lộ ra chiếc gương đồng hình bầu dục giấu ở phía sau.

Kăply nhìn tấm gương rồi liếc ra cửa rồi lại ngó sang Nguyên, mặt mày vừa hân hoan vừa lo lắng:

- Nhỡ thầy N’Trang Long trở về nửa chừng thì sao?

- Lo làm quái gì! – Nguyên đồ liều – Nếu thầy thực sự là người của trùm Bastu thì dù thầy có bắt gặp tụi mình lén lút tra hỏi tấm gương hay không, tao nghĩ đời tụi mình cũng coi như banh ta lông rồi.

Nguyên nhún vai một cái, lại quay mặt vào tấm gương, tỏ ý chuyện đó không có gì phải bàn cãi nữa.

Sau một hồi tập trung tâm trí để nhớ lại cái cách thầy N’Trang Long đã dùng để hỏi tấm gương, nó hắng giọng, run run cất tiếng:

- Chuyện gì đã xảy ra với ngài N’Trang Long?

Hỏi xong, Nguyên căng mắt nhìn chòng chọc vào tấm gương, hồi hộp chờ đợi. Và nó vô cùng thất vọng khi thấy miếng kim loại vẫn trơn trơn như gương mặt ngơ ngác của một kẻ mất hết tri giác. Hay là mình hỏi không đúng cách? Nguyên bỗng nghi hoặc và khi nó định quay sang Kăply để hỏi lại thì tim nó bỗng

nhảy bắn lên: tấm gương trước mặt thỉnh linh sáng rực và những hình ảnh bắt đầu hiện ra, thoát tiên còn lơ mờ nhưng sau từng giây một, lại rõ dần, rõ dần.

Tại nó thấy thầy N’Trang Long đang đứng chấp tay sau lưng bên một dòng suối nhỏ, ở một nơi trông rất giống thung lũng phía sau ngọn đồi tại nó đang ở, với bãi cỏ xanh đầy trổ li ti những đốm hoa trắng nhỏ lượn dài ra xa.

Thầy đứng yên như thế một lúc, những tia nắng mặt trời bông gấu chiếu lấp loáng trên vầng trán rộng vẫn không làm cho thầy chau mày. Nguyên và Kăply cố mở to mắt, và lần này sau khi để ý kỹ tại nó nhận thấy hai gò má thầy hơi tóp, đôi mắt trông lơ dờ vì thiếu ngủ, nhìn chung có vẻ như thầy đang khoác bộ mặt xanh xao của một người đang bị bệnh thiếu máu. Đúng là thầy, nhưng hoàn toàn không giống thầy như mình vẫn nhìn thấy hằng ngày. Hồng biết thầy đang gặp phải chuyện gì mà về quắc thước, ung dung biến đâu mất ráo! Kăply kinh ngạc nghĩ, mắt vẫn dán chặt vô gương mặt uể oải đang mỗi lúc một cháy dài trong gương.

Một tiếng chim quang quác đột ngột ré lên và gần như cùng lúc, từ lùm cây bên tay phải bắt thần bay tung lên một con ó đen như nùi giẻ bị ai ném lên không. Kăply vừa chớp mắt một cái, đã thấy một người đàn ông tầm thước khoác áo chùng màu mỡ gà xuất hiện ngay cạnh dòng suối. Vừa nhắc thấy tấm sa mỏng màu xanh ngọc che ngang mặt người này, Kăply diếng hồn nhận ngay ra hấn là trùm Bastu. Nó kinh hãi quay sang Nguyên, thấy bạn mình đang nhìn trừng trừng vào tấm gương, cơ mặt giãn giật như bị kích động ghê gớm.

- Thưa ngài...

Thầy N’Trang Long quay sang tay tỏ Hắc Ám, lễ phép cất tiếng chào, dáng điệu cung kính đến mức Kăply phải nhăn mặt.

- Người vẫn chưa làm xong chuyện đó à, N’Trang Long?

Bằng thứ giọng mượt mà như lụa, Bastu êm ái hỏi. Nhưng cái giọng ngọt ngào đó dường như vẫn khiến thầy N’Trang Long cảm thấy rờn rợn.

Thầy cúi gập đầu để tránh nhìn thẳng vào tấm khăn che mặt của trùm Hắc Ám:

- Có lẽ tôi phải cần thêm một chút năng lượng...

- Ta hiểu. – Giọng nói nhẹ nhàng của Bastu phát ra từ đằng sau tấm khăn – Và ta đã chuẩn bị sẵn sàng quà tặng cho người rồi. Người chờ một chút...

Đôi mắt sáng như sao của trùm Bastu thỉnh linh lóe lên, xoáy vào chòm đầu lúc này đang khúm núm cúi thấp của thầy N’Trang Long:

- Nhưng ta nhắc lại lần nữa, cũng là lần cuối cùng: sau khi nạp năng lượng xong, người phải tức tốc lên đường ngay.

- Vâng, thưa ngài.

Thầy N’Trang Long mấp máy môi, sợ sự hãi khiến thầy khào khào, còn khó nghe hơn một tiếng nói thầm. Thầy sợ đến mức vẫn chưa biết Bastu đã bỏ đi sau câu lệnh, cứ gằm đầu đứng yên thêm một lúc. Đến khi đợi mãi vẫn không thấy trùm Hắc Ám động tĩnh gì, thầy mới rụt rè ngược mắt lên và thò ra một hơi nhẹ nhõm.

Trong một lúc, Kăply hoàn toàn bị sự tuyệt vọng nhấn chìm. Còn tệ hơn cả sự tuyệt vọng, cái mà nó cảm thấy trong lúc này là sự trống rỗng. Thầy N’Trang Long, thần tượng của nó, chỗ dựa tinh thần bao lâu nay của nó, người mà nó kính yêu và tin cậy nhất hóa ra là người của trùm Bastu. Tất cả những gì nó suy

nghe và hình dung trước nay trong một phút bất thần bị đảo lộn thê thảm khiến nó đột nhiên giống như người mất trí. Nó muốn hét lên một tiếng thật to để xả cơn điên nhưng cổ họng nó khô không khốc và nó đau khổ nhận ra những gì nó vừa chứng kiến đã vắt kiệt hết sức lực của nó.

Nó chỉ có thể đưa cặp mắt dần dần nhìn sang Nguyên, yếu ớt nói:

- Thế đấy.

Và được nghe Nguyên đáp lại cũng bằng một giọng ngao ngán không kém:

- Thế đấy.

Nhưng ngày hôm đó sự tệ hại chưa phải đã chấm dứt. Trong tấm gương, một bóng người từ xa đang tiến lại. Đó là một thằng nhóc lạ mặt nhưng căn cứ vào chiếc áo trùm đen và chiếc cặp sách tung tẩy trên tay, Nguyên và Kăply nhận ra đó là một học sinh trường Đămri.

- Chào thầy ạ.

Thoáng thấy thầy hiệu trưởng, đứa học trò hơi khựng lại vì bất ngờ, nhưng rồi nó nhanh chóng mở miệng chào.

Thầy N`Trang Long mỉm cười hiền từ và đưa tay ngoắt:

- Trò lại đây ta bảo.

Thằng nhóc tiến lại, ngạc nhiên thấy thầy hiệu trưởng ngồi thụp xuống, thân mật quàng tay qua vai nó, nhưng rồi mặt nó mỗi lúc một ửng hồng chứng tỏ nó dần dần cảm thấy hãnh diện vì cử chỉ âu yếm đó của thầy.

- Trò ngoan lắm.

Thầy N`Trang Long vừa nói vừa vỗ bàn tay to tướng lên đỉnh đầu đứa học trò ngây thơ và Kăply sững sốt khi thấy thằng nhóc lập tức ngã lăn ra bất tỉnh.

- Ha ha ha. – Thầy N`Trang Long ngửa mặt lên trời, buông ra một tràng cười chói tai nghe giống như những miếng sắt cọ vào nhau, cái giọng cười quái đản Kăply chưa từng nghe qua kể từ ngày biết thầy – Món quà của Bastu đến với ta thật là đúng lúc. Cực kỳ đúng lúc.

Kăply kinh hãi nhìn thầy cúi xuống đứa học trò nằm mê man trước mặt, liếm mép với vẻ thèm khát lộ liễu và đến khi thấy hai chiếc nanh nhọn thỉnh linh thò ra dưới hàng ria đen rậm của thầy thì nó run bắn từ đầu đến chân, cảm giác như bị ai đánh mạnh vào đầu. Cái hình ảnh Bolobala tấn công Nguyên trong đêm hôm trước lập tức hiện ra nhảy nhót trong đầu khiến nó khiếp đảm ré lên, đau đớn và điên cuồng:

- Dừng, thầy ơi!

Tiếng kêu lạc giọng của Kăply nghe ai oán như tiếng khóc. Nhưng dĩ nhiên thầy N`Trang Long trong tấm gương chẳng thể nào nghe thấy được. Thầy hăm hở cúi đầu xuống, và trước khi thầy khoai trá cấm phập hai chiếc nanh vào cổ họng tên học trò bất hạnh thì Nguyên và Kăply đã kịp nhắm tịt mắt, thấy trái tim lần ruột gan phèo phôi của chính mình như cũng đang tan ra.

Không biết trải qua bao lâu, Nguyên và Kăply mới thu hết can đảm từ từ hé mắt. Tụi nó thở phào khi thấy những hình ảnh ghê rợn vừa rồi biến mất và tấm gương đồng đang mờ dần.

Kăply đưa tay ôm ngực thều thào:

- Kinh khủng quá!

Như con thú bị sự hoảng sợ đánh lú, Nguyên nghiêng rặng, ngúc ngoắc đầu, cựa quậy vai và hông, cố vùng vẫy để thoát ra khỏi sự tê liệt, và khi vừa lấy lại được cảm giác, chuyện đầu tiên nó nghĩ đến là giục Kăply bỏ chạy ra khỏi phòng, càng nhanh càng tốt, trước khi thầy N’Trang Long kịp quay lại. Nhưng nó vừa hã hống, chưa kịp thốt tiếng nào, sự kinh hoàng như một bùm cát đã bắt thần lấp đầy miệng nó.

Quai hàm của Nguyên đột ngột hóa đá khi ánh mắt nó chạm phải tấm gương đồng trước mặt. Trong tấm gương đã trở lại tình trạng ban đầu, lúc này đang phản chiếu mờ mờ ba bóng người: Hai bóng người đứng gần dĩ nhiên là nó và Kăply. Xa hơn một chút là một chiếc bóng cao to và lặng lẽ như một ngọn tháp.

Như để xác nhận sự lo lắng của nó, tiếng nói quen thuộc của thầy N’Trang Long vang lên từ phía sau lưng:

- Xem xong rồi thì tụi con đẩy chiếc tủ về chỗ cũ đi chớ!

Chương 14: Nạn Nhân Của Ma Cà Rồng

Kăply chưa bao giờ bị sét đánh ngay đầu. Nhưng nó biết, nếu nó đã từng bị như vậy thì chắc chắn cảm giác đó cũng chẳng nhằm nhò gì so với lúc này.

Khi tiếng nói trầm trầm của thầy N’Trang Long dội vào tai nó, người nó run lên và bỗng chốc như đại đi, rồi nó thấy nó đang từ từ quay lại phía sau, không nhanh không chậm, đều đều như đang đứng trên một cái đế xoay hoặc giả có bàn tay vô hình nào đó đang nắm lấy hai vai nó mà thông thả quay nó lại.

Kăply có cảm giác trước mặt mình là một màn sương và bên kia bức màn thầy N’Trang Long đang nhìn nó và mỉm cười. Tự nhiên, nó không còn thấy sợ hãi nữa, thay vào đó là một nỗi khổ tâm ghê gớm, cảm giác mà nó đã từng trải qua một lần trước đây, lúc người bà thân yêu của nó qua đời. Khi bắt gặp lại cảm giác kinh khủng đó, nó như đang nhìn thấy nó đứng lặng người bên nắm mộ của bà nó ở nghĩa trang làng Ke trong một buổi chiều quanh quẽ, trời thoi thóp nắng và gió nín thở đến tận sáng hôm sau.

Bất giác nó nói, ngây ngô, lòng quặn thắt:

- Thầy...

Đôi mắt lục lạc của thầy N’Trang Long nheo lại và Kăply nghe tiếng thầy phát ra âm áp từ dưới hàng ria:

- Ta hiểu tâm trạng của các con. Nhưng lẽ ra các con không nên hành động như vậy trước khi hỏi qua ý kiến của ta.

Kăply không nghĩ một con ma cà rồng của trùm Bastu lại có được giọng nói dịu dàng đến thế. Một cảm giác tức uất vì bị lừa trào lên trong ngực, nó hét lên:

- Thầy... thầy gạt tui con.

Thầy N’Trang Long vẫn tỉnh queo như không để ý đến vẻ kích động trên mặt đứa học trò nhỏ:

- Ta chưa bao giờ gạt các con, K’Brêt à.

- Hồng lẽ thầy làm việc cho Bastu là vì có nỗi khổ tâm riêng. – Nguyên vọt miệng, và trông nét mặt hồi hộp của nó có thể thấy rõ nó đang nóng lòng chờ một cái gạt đầu biết bao.

Thầy N’Trang Long lại lắc đầu:

- Con nói sai rồi, K’Brăk. Bastu là cái quái gì mà ta phải làm việc cho hắn chứ.

Kăply bắt đầu khoác bộ mặt khủng khiếp:

- Chắc thầy muốn nói là ngoài Bolobala ra, ở trường Đămri không có một con ma cà rồng nào khác?

Thầy N’Trang Long nhún vai:

- Ta không định nói như vậy. Ta tưởng là ta đang muốn nói ngược lại kia, con trai à.

Đề mặc hai đứa học trò đứng trơ cạnh chiếc gương và ù ù cạc cạc giương mắt ra nhìn mình, thầy chậm rãi bước lại chỗ chiếc bàn giấy, ngồi xuống và thân nhiên nói:

- Các con đẩy chiếc tủ về chỗ cũ đi rồi ngồi xuống đây để cặp giò khỏi phản đối. Nếu ta đoán không sai thì có lẽ các con đứng cũng khá lâu rồi.

Sau khi đưa chiếc tủ vào đúng vị trí cũ, Nguyên bước đến cạnh chiếc ghế dài, sè sè đặt mông xuống và nom nớp đưa mắt ngó thầy hiệu trưởng, lo lắng chờ hai chiếc nanh thò ra dưới hàng ria đen rậm. Kăply ngược lại, mở mắt trừng trừng và mím chặt môi như sẵn sàng phun ra một lời nói xằng.

- Con đừng ngậm miệng chặt qua, K’Brêt. Thở bằng cả mũi lẫn miệng vẫn tốt hơn.

Thầy N’Trang Long làm như thuận miệng góp ý, rồi rất nhanh, thầy chuyển qua đề tài khác, lần này thì giọng thầy đã nghiêm trang trở lại:

- Tắm gương lưu trữ, như ta đã cảnh báo trước đây với các con, là thứ mà khi sử dụng phải hết sức thận trọng. Ta nhớ là ta từng nói ngay cả ta lúc nào kẹt lăm ta mới phải đụng tới nó mà. – Thầy nhìn chăm chăm vào mặt hai đứa học trò, tay vờ gõ gõ nơi trán làm như đang tìm cách đánh thức bộ nhớ già nua – Ta có nói vậy không hà các con? Hay là ta lăm cẩm quá rồi nên nhớ lộn?

- Thầy không nhớ lộn đâu. Con nhớ là thầy có nói mà.

Kăply nhanh nhẩu vọt miệng, chiếc mặt nạ quạ quọ rơi đầu mắt.

- À, như vậy là ta có nói hả? – Thầy N’Trang Long thờ dài, có vẻ rất phiền não – Ra là ta có nói nhưng các con đâu có để vào tai.

Kăply hăng hái:

- Thầy còn nói là muốn khai thác nó một cách thuận lợi thì phải biết cách.

- Nếu khó khăn như vậy thì tại sao chính con cũng đánh thức được tấm gương hà thầy? – Nguyên không kèm được thắc mắc.

- Ai cũng đánh thức được tấm gương hết con à. Nhưng không phải ai cũng biết cách bắt nó nói ra sự thật. Khó khăn chính là ở chỗ đó.

- Là sao hà thầy? – Kăply ngẩn tò te – Hồng lẽ tấm gương lưu trữ cũng biết nói dối?

- Không phải là cũng biết. Mà nó nói dối như ranh. Nói dối một cách lão luyện và trôi chảy.

Thầy N’Trang Long mân mê chòm râu cằm, giọng từ tốn:

- Trong một tháng, tấm gương lưu trữ chỉ nói thật có ba ngày. Đó là ba ngày trăng tròn. Các con nhớ lại đi, bữa tắm gương thuật lại câu chuyện của vợ chồng

thầy Haifai, hôm đó có phải là ngày rằm không?

- Dạ, phải. – Nguyên nhủu mày một hồi rồi khe khẽ đáp.

Đại Nguyên xác nhận xong, thầy thủng thẳng tiếp:

- Những ngày còn lại trong tháng, không thể tìm ra chút xíu sự thật nào trong tấm gương lầu cá này. – Bàn tay thầy N’Trang Long nhảy từ cằm lên trán, xoa xoa chỗ chân tóc và giọng thầy cất cao hơn một chút – Dĩ nhiên, ta có thể dùng bùa Chống nói dối để đối phó với nó. Nhưng ta không ngại xấu hổ để thú tội với tụi con là không phải lúc nào ta cũng thành công. Tấm gương khôn kiếp này thừa tình quái để pha trộn một phần bịa đặt vào hai phần sự thật để luồn lách và vô hiệu hóa sự giám sát của các loại bùa ếm. Ta từng bị nó lừa một vỏ thể thâm rồi đó chứ.

Kăply ngạc nhiên:

- Trình độ như thầy mà cũng bó tay trước tấm gương lôm côm này sao?

Thầy N’Trang Long giương đôi mắt to cò cò nhìn Kăply như thể bây giờ mới trông thấy nó:

- Con có biết chủ nhân của tấm gương này là ai không hờ K’Brêt?

Kăply xịu mặt:

- Thầy cũng biết là con không biết mà.

Rồi nó liếm môi, háo hức hỏi:

- Là ai hả thầy?

- Đây là tấm gương của chủ nhân núi Lưng Chùng.

Thầy N’Trang Long buông từng tiếng, rồi mặc Nguyên và Kăply há hốc miệng ra vì kinh ngạc, thầy tỉnh bơ tiếp:

- Chủ nhân núi Lưng Chùng tặng tấm gương này cho Đại phù thủy Mackeno. Và chính Mackeno đã tặng nó lại cho ta.

- Mọi người tặng qua tặng lại tấm gương này chi vậy thầy? – Kăply cất cổ hỏi.

Trong khi Nguyên nhăn mặt vì thắc mắc ngô nghê của bạn thì thầy N’Trang Long gật gù rất ư là khoái chí:

- Một câu hỏi rất hay, K’Brêt à.

Thầy lim dim mắt:

- Thực ra đây chỉ là một trò chơi trẻ con. Chủ nhân núi Lưng Lùng giờ trò nghịch ngợm trên tấm gương chẳng qua muốn thử thách tài nghệ của bọn ta mà thôi.

Đang nói, cặp mắt nửa nhắm nửa mở của thầy N’Trang Long thỉnh linh quắc lên khiến Nguyên và Kăply giật thót:

- Ủa, thế còn cái chuyện đi đến núi Lung Chùng tới đâu rồi? Ta nhớ ta bảo tụi con tới đó lâu rồi mà, sao tụi con còn ngồi thù lù ở đây?

Nguyên đỏ mặt phân bua:

- Tụi con đã đi tìm ngọn núi đó suốt một ngày nhưng hông thấy gì hết, thầy ơi.
- Có một ngày thì ăn thua gì! – Thầy N’Trang Long sầm mặt – Tụi con đi tìm nữa đi. Phải tích cực lên.

- Thế còn vụ Bolobala sao rồi hả thầy? – Kăply vùng kêu – Thầy nhốt bạn ấy ở đâu?
- Nhốt? – Cặp mắt thầy N’Trang Long trợn ngược – Hừm, ai bảo là ta nhốt con bé đó?

Thầy đứng bật khỏi ghế, như một con mãnh sư thỉnh linh chồm lên trên hai chân:

- Đi! Tụi con đi với ta!

Thầy bước vòng qua bàn, mỗi tay nắm một đĩa học trò, háng giọng:

- Ta cũng đang muốn cho tụi con nhìn thấy sự thật đây!

Nguyên và Kăply chưa kịp hiểu thầy hiệu trưởng định làm gì, đã nghe vù một tiếng, hai chân như hẫng đi. Không cần thầy N’Trang Long ra lệnh, tụi nó đã tự động nhắm nghiền mắt, hoảng hốt thấy cơ thể xoay mòng mòng trong khoảng không như đang rơi vào một luồng gió xoáy.

Một tích tắc sau, Nguyên và Kăply nghe một tiếng ”bịch”, hai chân nện lên mặt sàn đau điếng. Thầy N’Trang Long thỉnh linh buông tay khiến tụi nó lao đảo một hồi mới đứng vững và hấp tấp mở mắt ra.

Chưa đặt chân vào phòng y tế bao giờ nhưng vừa nhác thấy khung cảnh trước mắt, Nguyên và Kăply biết ngay tụi nó đang ở đâu.

Trên chiếc giường phủ khăn trắng ở chính giữa phòng Bolobala đang nằm thiêm thiếp. Lãng xăng bên cạnh là một lão phù thủy mặt dài như quả dưa leo, vện đỏ ngấn, tay cầm roi phép, thắt lưng đeo lưng lửng các thứ lọ đựng bột, mặt mày cực kỳ nghiêm trọng. Lão đi tới đi lui cạnh giường, điều bộ khăn trương, tay hươ hươ con roi khắp người Bolobala, miệng xì xầm niệm chú, chốc chốc lại nhúng đầu ngọn roi vào cái xoong cán dài đang sôi sùng sục và tỏa mùi được liệu nồng nặc trên chiếc bếp lò kê đó. Kăply đoán lão là pháp sư Lăk, người phụ trách phòng y tế. Nó ngó chăm chăm về mặt trầm trọng của lão, thấy trán lão cứ nhần tít, như thể không phải bây giờ nó mới nhần mà từ khi vừa lọt lòng ra trán lão đã nhần như thế rồi.

Thầy Haifai, thầy Hailixiro, lão Chu và mụ Gian đang ngồi trên chiếc ghế cuối chân giường, im lặng theo dõi pháp sư Lăk làm phép.

Mồ hôi túa ra thành dòng trên trán, pháp sư Lăk cũng không buồn lấy tay chùi. Đầu óc lão tập trung đến mức thầy N’Trang Long và tụi Kăply xuất hiện trong phòng, lão cũng không hề hay biết. Chỉ đến khi thầy N’Trang Long cất tiếng hỏi:

- Thế nào rồi, ông Lăk?

Lão mới giật mình ngó lên:

- À, cũng không đến nỗi tệ lắm, thưa ngài.

Thầy N’Trang Long bước tới một bước, cúi xuống Bolobala, chăm chú nhìn một lúc rồi trầm ngâm hỏi:

- Sao con nhỏ không nhúc nhích gì hết trơn vậy?

Pháp sư Lăk tắc lưỡi đáp, bây giờ lão mới nhớ chùi mồ hôi:

- Tôi chỉ giữ được tính mạng con bé thôi. Muốn phục hồi nguyên vẹn, tôi nghĩ ngài phải kêu gọi pháp sư K’Buđăng bên lớp Hướng nghiệp giúp một tay.

- Vô ích, ngài N’Trang Long à. – Thầy Hailixiro thành linh thuật miệng, trông thầy có vẻ thoải mái hơn ngày thường do không phải nhốt mình trong chiếc ghế bành – Tôi nghĩ ngay từ đầu chúng ta đã đi chệch hướng. Không ai chạy chữa được một con ma cà rồng, và theo tôi cũng không cần phải tốn công chạy chữa, nhất là con ma cà rồng đó do Bastu gửi tới để tàn phá ngôi trường của chúng ta.

Thầy N’Trang Long quay nhìn thầy Hailixiro, mắt nheo lại như chói nắng. Thầy xoắn một lọn râu cằm, chậm rãi nói:

- Anh Hailixiro, ma cà rồng không phải là một định mệnh không thể thay đổi. Cục an ninh Lang Bian hiện nay chỉ theo dõi các ma cà rồng hoang dã. Còn những ma cà rồng thuần hóa vẫn được cộng đồng chấp nhận. Hơn nữa, – thầy N’Trang Long nhón mày khiến đôi mắt to cộm của thầy trông tròn quay như hai quả nhãn – tôi có thể khẳng định Bolobala không phải là ma cà rồng!

Câu nói sau cùng của thầy N’Trang Long khiến thầy Hailixiro suyt chút nữa té lăn ra khỏi chỗ ngồi. Cùng với thầy, lão Chu, mục Gian, Nguyên và Kăply cũng đồng loạt nhảy dựng như phải bóng.

- Ngài hiệu trưởng... – lão Chu lắp bắp – làm sao mà...

- Phi lý! – Thầy Hailixiro thét lên, tay không ngừng quẹt lớp mỡ đang tuơng ra quanh cái trán hói – Tôi đã nghi ngờ, tôi đã theo dõi và cuối cùng chính mắt tôi đã bắt gặp Bolobala tấn công K’Brăk. Nếu lúc đó mọi người không chạy tới kịp, cặp nanh nhọn hoắt của con bé đã cắm vào...

- Anh nói không sai một chút nào hết, anh Hailixiro. – Thầy N’Trang Long gật đầu, ngắt lời – Dù không muốn tôi cũng phải thừa nhận là tối hôm đó, Bolobala đích thị là một con ma cà rồng.

Thầy N’Trang Long càng nói, Kăply càng cảm thấy mình ngu đi từng phút. Nó liếc lão Chu và mục Gian, thấy mặt họ lộ vẻ dần dần và nó đoán mặt nó chắc còn dần hơn gấp bội.

- Ngài hiệu trưởng, – thầy Hailixiro lộ vẻ bức bối và giọng đã không còn nể nang – tôi xin phép ngài được nói thẳng là tôi đã bắt đầu nghi ngờ về sự nghiêm túc của ngài...

- Nghi ngờ là quyền của anh, anh Hailixiro. Và tôi, tôi thì là tôi luôn tôn trọng quyền được nghi ngờ của mọi người. Nghi ngờ, đó là chẳng đầu tiên trên con đường tiến đến chân lý. – Thái độ bất bình của thầy Hailixiro dường như chẳng tác động đến thầy N’Trang Long mấy may. Thầy khoan thai nói, ung dung như trong một buổi thuyết trình – Tôi chỉ muốn lưu ý anh một điều quan trọng, điều này có thể anh không biết hoặc anh từng biết nhưng đã quên: Những nạn

nhân của ma cả rỗng đều biến thành ma cả rỗng hết ráo. Trong kho từ vựng vô cùng phong phú của chúng ta, từ aslang chính là để chỉ những trường hợp này.

- Ngài nói vậy là sao, ngài hiệu trưởng? – Mụ Gian vùng kêu, giọng xúc động – Có phải ngài muốn nói Bolobala bị ma cả rỗng tấn công không? Có phải ngài muốn nói con bé đó chỉ là nạn nhân?

Thầy N’Trang Long nhìn mụ chủ quán bánh Nhớ dai bằng con mắt tán thưởng:

- Tôi nghĩ là tôi muốn nói như vậy đó, bà Gian à.

Như một chiếc lò xo, mụ Gian bật ngay lên khỏi ghế và phóng lại chiếc giường của Bolobala.

- Không đúng, không đúng rồi, ngài hiệu trưởng. – Sau khi cẩn thận xem xét Bolobala, mụ Gian ngược lên nhìn thầy N’Trang Long và lắc đầu quầy quậy.

- Cái gì không đúng hả bà Gian?- Thầy N’Trang Long điềm tĩnh hỏi lại.

Mụ Gian chỉ tay ngay cổ Bolobala, ngập ngừng nói:

- Nếu Bolobala là nạn nhân của ma cả rỗng thì ở cổ phải có lỗ thủng hoặc ít ra phải có vết răng chừa, thưa ngài?

- Bà tuyệt thật đấy, bà Gian! – Thầy N’Trang Long gần như reo lên – Bà đã hỏi đúng chóc chồ. Và tôi cũng đang muốn làm rõ chuyện đó đây.

Thầy đưa mắt nhìn lướt qua những gương mặt đang nghệt ra chung quanh, cao giọng nói:

- Các vị nhìn cho kỹ nhé.

Nói xong, thầy quay lại nhìn Bolobala, phẩy tay một cái, miệng khê mấp máy, cái phẩy tay của thầy N’Trang Long nhẹ hều nhưng mọi người có cảm giác không khí trong phòng như bị nén chặt lại. Không ai bảo ai, tất cả đều chồm tới sát cạnh giường, cùng nín thở và cùng dán chặt mắt vào Bolobala.

Kấply thấy rõ lớp da cổ của Bolobala từ từ trở lên nhẵn nheo, liền sau đó nứt ra từng mảng như vệt bùn khô và rơi lá tả xuống khăn trải giường. Khi lớp da bên ngoài tróc đi, cả đồng miệng cùng “ồ” lên thành thốt: Ở lớp da cổ bên trong, hai vết răng hiện lên rõ mồn một như ai vừa lấy đinh nhọn xoi vào.

- Thế này là thế nào hở ngài hiệu trưởng? – Lão Chu há hốc miệng nhìn thầy N’Trang Long, chiếc muỗng trên tay như sắp rớt.

- Cũng đơn giản thôi, ông Chu à. – Thầy N’Trang Long nhẹ nhàng đáp – Thủ phạm vụ này chắc chắn là một con ma cả rỗng, và dĩ nhiên hấn cũng là người của trùm Bastu. Mục tiêu tấn công của hấn không ai khác ngoài K’Brăk, tiểu chủ nhân lâu đài K’Rahlan.

- Nhưng ở đây hấn không tấn công K’Brăk mà nhắm vào Bolobala. – Thầy Hailixiro nhíu mày, tay giật giật cổ áo chùng như để cho dễ thở.

Thầy N’Trang Long lại túm lấy chòm râu, làm như nó có thể gợi ý cho thầy:

- Hấn không trực tiếp ra tay có thể vì sợ lộ mặt, cũng có thể vì không có cơ hội, anh Hailixiro à. Hấn liền nghĩ ra cách mượn tay Bolobala. Hấn đã tính một nước cờ rất khéo: K’Brăk sẽ không bao giờ để phòng Bolobala, do đó khả năng K’Brăk bị sát hại là rất lớn.

Thầy Hailixiro phác một cử chỉ vô nghĩa vào không khí, Káp lý trông thầy cựa quậy một trăm ký thịt thật khó khăn:

- Tôi hiểu rồi, ngài N’Trang Long. Và sau khi tấn công Bolobala, hấn cố tình tạo ra một lớp da giả trên cổ cô bé để không ai khám phá ra âm mưu của hấn và để phòng khi cuộc mưu sát K’Brăk không thành, Bolobala sẽ trở thành đích nhắm của dư luận, còn bản thân hấn thì thoát êm khỏi mọi cuộc điều tra để tiếp tục sắp đặt một âm mưu mới.

Thầy N’Trang Long tươi cười nhìn thầy Hailixiro:

- Anh đã hiểu đúng vấn đề rồi đó, anh Hailixiro. Theo tôi thủ phạm là một tay cực kỳ thông minh. Thậm chí tờ Tin nhanh N, S & D cũng bị cho vào tròng trong vụ này. Tổng biên tập Ama Đliê là một tay làm báo siêu hạng nhưng nhược điểm lớn nhất của hấn là bụng dạ quá hẹp hòi, nhỏ nhen. Mỗi ác cảm với trường Đămri đã làm Ama Đliê mờ mắt và chi phối mọi hoạt động nghiệp vụ của hấn. Rõ ràng là Ama Đliê mừng rơn khi vớ được vụ Bolobala. Và trong khi khoải trá khai thác vụ này theo hướng bất lợi cho tôi, Ama Đliê không biết rằng hấn đang bị xỏ mũi bởi một con ma cà rồng.

Mụ Gian hỏi giọng kích động:

- Ngài hiệu trưởng! Ngài nói vậy có nghĩa là khi bảo Bolobala được nhà trường cử đi công tác, ngài đã biết con bé bị ma cà rồng tấn công?

- Tôi biết bà Gian à. Tôi biết, cho dù những vết răng trên cổ cô bé được che giấu rất khéo. – Thầy N’Trang Long cúi đầu nhìn Bolobala vẫn đang mê man trên giường – Và vì biết rõ điều đó nên tôi không muốn làm to chuyện. Tôi không muốn mọi người hoang mang không cần thiết.

- Cách đó cũng mạo hiểm quá, thưa ngài. – Lão Chu nuốt nước bọt, tay chà chà chiếc mũi nhọn – Nếu dẫu tiết mọi người, nhờ con ma cà rồng kia hoặc Bolobala nổi hứng tấn công bọn học trò thì hậu quả thiệt là khủng khiếp.

- Cảm ơn ông vì sự lo lắng đó, ông Chu. – Bất chợt lão Chu, thầy N’Trang Long đưa tay sờ lên chóp mũi nhưng rồi có lẽ thấy mũi mình không nhọn bằng lão, tay thầy lại quay lại loay quanh chỗ chòm râu cằm quen thuộc – Tất nhiên là tôi có nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi cũng có đủ lý do để tin rằng thủ phạm và nạn nhân của thủ phạm, tức Bolobala, không có ý định tấn công bữa bãi. Mục tiêu chính trong vụ này là K’Brăk. Do đó tôi cho rằng chỉ cần tập trung bảo vệ K’Brăk là đủ.

Thầy nhìn sang thầy Haifai này giờ vẫn đứng im như tượng, giọng vui vẻ:

- Sau khi phát giác ra tình trạng của Bolobala, tôi đã yêu cầu giáo sư Haifai dạy thần chú Khăn quàng cổ cho lớp Cao cấp 2, dĩ nhiên lý do thực sự là nhằm trang bị cho K’Brăk khả năng tự vệ trước đòn tấn công của ma cà rồng...

- Nhưng rốt cuộc con đã chẳng làm được trò trống gì. Con thiệt là ngu như heo. – Nguyên thốt lên bằng giọng thiếu não. Từ khi đặt chân vào phòng y tế đến giờ, nó vẫn làm thình theo dõi mọi diễn biến, nhưng lúc này thì nó không thể không lên tiếng tự nguyện rủa mình.

Trong khi thầy Haifai khịt mũi một cái thiệt lớn như đồng tình với so sánh của Nguyên thì thầy N’Trang Long nhúc nhích hàng ria với vẻ thông cảm:

- Không sao! Không sao, con à. Thiệt tình thì thần chú Khăn quàng cổ đâu có phải là thứ dễ nuốt. Điều quan trọng là đến phút cuối, bọn ta đã kịp có mặt trong cái đêm kinh hoàng đó.

- Thưa thầy, – thái độ của thầy N’Trang Long giúp Nguyên cảm thấy mạnh dạn hơn. Nó nhíu mày, cẩn thận chọn từng từ để có thể trình bày chính xác điều

nó đang thắc mắc, – vậy thì thầy có thể cắt nghĩa tại sao những ngày trước đó bạn Bolobala đột nhiên thân thiết với con không ạ? Hồng lẽ Bolobala đồng lõa trong vụ này nhằm hãm hại con?

- Làm gì có chuyện đó! – Thầy N’Trang Long chưa kịp trả lời, thầy Haifai đã nhe nanh gầm gừ – Trước khi bị ma cà rồng tấn công, Bolobala chắc chắn không có ý định hãm hại trò đâu, K’Brăk. Theo ta, lúc đó Bolobala vẫn là một học sinh bình thường như mọi học sinh khác.

- Con nghĩ điều đó chỉ đơn giản xuất phát từ lòng hăm mộ Bolobala giành cho bạn K’Brăk thôi. – Kăply tức tối vọt miệng, cảm thấy thẳng bạn mình phải ngu ngang giữa với mình hoặc hơn mình mới thắc mắc một cái chuyện quá sức rõ ràng như vậy.

- Nhưng... nhưng...

Như không nghe thấy Kăply, Nguyên ngược nhìn thầy N’Trang Long bằng ánh mắt bắn khoăn, miệng áp úng.

- Ta hiểu con đang nghĩ gì, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long khẽ gật gù – Ồ, chuyện đó ta cũng thấy hơi lạ. Nhưng dù sao thì cũng chỉ có duy nhất một người trên đời này có thể giải thích rõ ràng chuyện đó thôi.

- Ai vậy, thầy? – Kăply bộp chộp hỏi.

- Người đó chính là Bolobala. – Thầy N’Trang Long chỉ tay vô chiếc giường – Ráng chờ đến khi Bolobala trở lại bình thường, tụi con sẽ tha hồ mà dò hỏi.

Rồi thầy nheo nheo mắt nhìn Nguyên và Kăply, nói tiếp bằng giọng hóm hỉnh:

- Còn bây giờ thì theo ý ta, tụi con ra về lúc này cũng có thể coi là quá muộn rồi đó.

o O o

- Tóm lại thì ai là tay chân của... của phe bên kia hả mày? – Vừa ra khỏi cổng, Kăply đã níu tay Nguyên, thấp thòm hỏi. Nó nhìn Nguyên bằng ánh mắt tha thiết của một bệnh nhân đang chờ thầy thuốc cho toa.

Nhưng thầy thuốc Nguyên hôm nay cho một cái toa hết sức chung chung:

- Bất cứ thầy cô nào trong trường cũng có thể là tay chân của Bastu hết. – Nguyên nhún vai, nói không kiêng rề – Kể cả đám bảo vệ của lão Chu. Thậm chí kể cả thầy N’Trang Long.

- Thầy N’Trang Long ư? – Kăply ngơ ngác – Hồng lẽ đến lúc này mày vẫn chưa tin thầy?

- Tin là một chuyện, còn sự thật là một chuyện khác. Trước khi sự thật phơi bày, không có chỗ cho niềm tin ngây thơ.

Nguyên làm một tràng triết lý khiến Kăply tròn xoe mắt, thán phục:

- Câu này mày học ở đâu vậy?

- Học cái đầu mày! – Nguyên sầm mặt – Tao hỏi mày nè: Làm sao tụi mình biết được tấm gương nói dối hay là chính thầy nói dối?

- Ờ, chẳng làm sao biết được hết.

- Thấy chưa! – Nguyên hào hứng – Vậy bây giờ tụi mình phải làm gì, mày biết không?

- Biết.

- Làm gì?

- Mày về trước, tao đi chơi với Mua lát về sau.

Nguyên như người bị sập hố. Nó quắc mắt nhìn bạn:

- Sao mày cứ lên cơn điên với bọn con gái thế? Tao về nhà một mình biết nói sao với bà Êmô?

Kăply nhăn nhó:

- Tụi mình đã dặn thằng K'Tub về báo trước rồi mà. Là trưa nay, tao với mày phải ở lại trường làm vệ sinh.

Mặt Nguyên hầm hầm:

- Rồi tao bỏ mặc mày, tao về trước?

- Không phải là bỏ mặc, mà là tự nhiên mày bị... đau bụng. Hồng lẽ từ bé tới giờ mày không bao giờ bị đau bụng sao?

Vừa nói, Kăply vừa co cẳng chạy. Khi nó nói xong tiếng cuối cùng, người nó đã ở cách Nguyên một quãng xa.

Với khoảng cách đó, Nguyên biết rằng tốt nhất là mặc kệ cho thằng bạn mình đi theo xách dép cho tụi con gái, còn nó đành chấp nhận đội nắng lụi thui về nhà một mình.

Về nhà một mình trong khi chưa biết ai là chân tay của trùm Bastu và liệu con ma cà rồng đó có âm thầm rượt theo mình hay không thì đúng là đại liều mạng! Ý nghĩ đó chợt xuất hiện trong đầu Nguyên khi nó đã đi được nửa chặng đường và ngay khi nổi lo vừa chớm, nó hoảng hốt cầm đầu chạy bán sống bán chết, dĩ nhiên trong khi chạy vẫn không quên ngoác miệng chửi Kăply toi bời hoa lá.

Chương 15: Công Viên Các Thứ Kẹo

Kăply không biết Nguyên đang chờ mình. Lúc này nó đang ngồi cạnh Mua trong quán bột chiên Yêu đời trong tâm trạng hân hoan khó tả. Hân hoan đến mức khi bỏ những viên bột nhật thếch và hôi rình vô miệng, nó không cảm thấy gì ngoài mùi vị hạnh phúc tê tê trên đầu lưỡi.

Khác với thái độ lạnh nhạt khi Kăply lần đầu bước chân vô đây, bữa nay lão Chu nhìn nó chén hết viên bột này đến viên bột khác bằng ánh mắt âu yếm và nụ cười toe toét mà lão đang phô ra trên khuôn mặt tròn quay kia chính xác là nụ cười mãn nguyện:

- Ăn nữa đi, con trai.

Lão nói với Kăply bằng giọng như thể lão không nhận ra đây là thằng nhóc đột nhập vô trường hai đêm liên tiếp và từng bị lão tóm cổ dẫn lên văn phòng hiệu trưởng giữa đêm hôm khuya khoắt.

Kăply nhìn lại lão, cố đoán xem có thật là lão không nhận ra mình hay là lão vờ vịt nhưng sau một hồi quan sát, nó không rút ra được một kết luận nào. Mặt lão chủ quây vẫn tỉnh queo như không, lão cười với Kăply bằng mắt khi thấy Kăply chăm chăm nhìn mình, và niềm nở nói, vừa cựa quây cái bụng trần trùng trực và bự chảng như một cái bong bóng căng phồng và chứa đầy nước.

- Một đĩa nữa chứ, con trai?

Kăply chưa kịp đáp, lão đã cười híp mắt, tay xoay xoay chiếc khăn quấn ngang đầu:

- Chén thêm một đĩa nữa, con sẽ thấy tình yêu thật là mầu nhiệm và lát nữa đây con chim xanh hạnh phúc sẽ đậu ngay chóc xuống vai con.

Kăply đã tính gât đầu trước đề nghị của lão, nhưng đến khi lão cất giọng ca tụng món bột chiên theo cái kiểu quảng cáo sỗ sàng của thằng Suku thì nó giật thót và đánh mất sang Mua, hoảng hồn thấy mặt nhỏ bạn đồ bưng như phơi nắng.

- Thôi, thôi, tụi con no rồi. Chào ông nhé.

Vừa hấp tấp nói Kăply vừa đứng bật dậy, cầm tay Mua lôi đi, cuống cuống như chạy trốn.

Từ đằng sau cái chảo mỡ, lão Chu lật đặt chồm người tới trước. Chĩa cái mũi nhọn hoắt vào lưng hai đứa nhóc, lão ngoác miệng la ầm:

- Từ từ thôi, nhóc. Dù chẳng có sợi thừng nào quấn chân, mày cũng sẽ té lăn cù nếu cứ nhào nhào như thế cho coi.

Hóa ra lão ta đã nhận ra mình! Kăply giật mình nghĩ và cố rảo bước nhanh hơn nữa.

Kăply buông tay Mua ngay khi hai đứa vừa ra khỏi quán bột chiên, nhưng chân nó vẫn không chậm lại khiến Mua hỗn hển chạy theo, miệng la oai oái:

- Từ từ thôi, K’Brêt!

Kăply dừng bước, khẽ nhăn mặt khi nghe Mua vô tình lặp lại đúng từng từ của lão chủ quán.

- Làm gì bạn sợ lão Chu dữ vậy? – Mua trò tới, giọng phật ý.

- Lão cứ nói năng lung tung.

Kăply ngưỡng ngáp đáp, mặt ửng lên khi nhớ tới cái giọng uốn éo lúc nãy của lão chủ quán. Như thể khỏa lấp sự xấu hổ, nó vội vàng nói thêm:

- Hơn nữa, lão từng bắt trói tôi một lần.

- Bạn nói sao? – Mua tròn mắt – Bạn từng bị lão Chu bắt trói ư? Khi nào?

Kăply bồng giật mình quá sức. Nó đã quyết định không để Mua biết gì về chuyện này. Nhưng bây giờ chính nó lại làm vỡ tất cả.

- Cách đây ba hôm. – Kăply đáp mà miệng méo xệch.

- Làm sao mà lão có quyền bắt trói bạn cơ chứ! – Mua kêu lên vẻ bất bình, cứ như thể chính nó là nạn nhân của lão Chu – Nếu bạn ăn uống mà quên đem theo tiền thì cái tội đó cũng đâu đến nỗi phải trói lại.

Kăply thấy rõ Mua đang nhìn mình bằng ánh mắt tội nghiệp như đang nhìn một kẻ đói rách nhếch nhác và vô cùng đáng thương, thậm chí như một con cóc bị ghê.

- Lão trói tôi lúc tôi nửa đêm đột nhập vô trường. – Kăply giải thích với vẻ khô sở, và nó hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy Mua không nhảy dựng lên.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Và tôi đang đợi bạn nói ra điều đó, K’Brêt à. – Mua nhe răng sún ra cười, trông nó rất lém lỉnh.

- Cái gì? Bạn đã đoán ra từ trước à? – Kăply đực mặt nhìn cô bạn gái, đầu óc như mê đi, không rõ do câu nói hay do nụ cười quyến rũ của Mua.

Mua nheo nheo mắt, trả lời câu hỏi của Kăply bằng một câu hỏi khác:

- Tôi chỉ không hiểu tại sao lão Chu lại có mặt ở trường vào lúc đó? Tôi tưởng lão đã dọn hàng về nhà và ngủ khò rồi chứ.

Mặt Kăply xệ xuống:

- Các chủ quầy ki-ốt chính là đội bảo vệ bí mật của nhà trường. Lão Chu là đội trưởng.

- Ra vậy.

Mua gật đầu, rồi nó ngược nhìn Kăply bằng ánh mắt tha thiết đến mức thẳng này phải bối rối quay mặt đi:

- Bạn biết không, K’Brê? Mấy hôm nay tôi rất lo cho bạn đó.

Kăply rất mừng là đã không ngó thẳng vào mắt Mua, nếu không nó sẽ không giấu được bộ mặt đang chuyển đủ bảy sắc cầu vồng của mình. Tim đập thình thịch, gáy nóng ran, nó vờ đưa mắt nhìn ra xa, bời hồi thấy mình đang đặt chân lên con đường kỷ niệm hôm nào nó và Mua cùng sánh bước.

- Tôi linh cảm những vụ đột nhập vừa rồi thế nào cũng liên quan đến bạn và K’Brăk. – Mua nói tiếp, giọng nó đột nhiên chuyển qua rầu rầu – Từ hôm chạm trán Baltalon đến giờ, tôi có cảm giác bạn giấu tôi rất nhiều thứ.

Kăply thót bụng lại như tránh một lưỡi kiếm vô hình. Lời trách móc của Mua tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm mờ hồi túa ra trên trán nó.

Kăply đưa tay quẹt mờ hồi, nói nhanh:

- Không có đâu, Mua.

Ngay lập tức Kăply nhận ra mình nói dối và nó biết Mua cũng nhận ra điều đó.

- Thật ra... thật ra...

Kăply quay phắt lại, cố sửa chữa sai lầm nhưng cổ họng nó khô rang. Hồng biết thằng Suku có thứ bùa nào giúp con người ta ăn nói lưu loát trong những lúc như thế này không hả? Kăply lẩn thân nghĩ, cảm thấy bất lực khi bắt quai hàm cử động.

Mua tròn xoe mắt:

- Thật ra sao hở K’Brê?

Mua là một cô gái thông minh và duyên dáng. Mua đẹp nhất là cái miệng, thứ nhì là hai bím tóc. Trước nay Kăply vẫn nghĩ thế, nhưng bây giờ khi Mua đắm đắm nhìn nó thì Kăply biết là mình lầm. Đôi mắt của Mua đẹp lạ lùng.

- Thật ra... – Kăply hít sâu một hơi, cổ bơi ra khỏi ánh mắt của Mua – thật ra cũng chỉ vì tôi... lo cho Mua.

- Bạn lo cho tôi á? – Mua ngơ ngác hồi, qua cái nhú mây có thể thấy nó đang tìm hiểu ý nghĩa trong câu nói của Kăply một cách khó khăn.

Kăply thờ ra nặng nề:

- Ừ.

Mua lắc hai bím tóc, giọng ngờ vực:

- Lo mà giấu nhem mọi chuyện á?

- Thì vậy. – Kăply nhắm mắt lại để không bị hai bím tóc thôi miên – Tôi không muốn Mua dần bước vào chỗ nguy hiểm.

Mua nhìn sừng Kăply nhưng không nói gì, lòng đầy cảm động. Mua không ngờ Kăply lại có ý nghĩ như vậy, tự dưng nó thấy ầm ập như vừa có một làn gió

mùa hè trôi qua.

Lâu thật lâu, Mua mới cất tiếng. Chỉ để gọi tên người bạn thân thiết:

- K’Brêt.

- Gì hờ Mua?

Kăply mở mắt ra và ngẩn ngơ thấy những tia nắng đang nhảy múa trên môi cười của Mua.

- Bạn nói đúng đấy, K’Brêt. – Mua vừa nói vừa cười, nhưng giọng thật dịu dàng – Nếu biết bạn đột nhập vô trường chắc chắn tôi sẽ đi theo.

Rõ ràng Kăply phải dè tay lên ngực để ngăn nỗi xao xuyến, nó cảm tưởng nếu nó buông tay ra lồng ngực nó sẽ nổ tung.

- Tôi biết mà.

Kăply sung sướng nói, cảm thấy mạnh dạn hơn. Thậm chí nó còn hào hứng đến mức suýt chút nữa đã buột miệng “Nếu Mua có bề gì tôi sẽ...” nhưng đến phút chót, nó kịp nuốt câu nói khùng đó xuống để chọn một câu khác, ít ỷ mị hơn:

- Bây giờ mình đi đâu đây?

- Tôi cũng chẳng biết nữa.

Câu trả lời của Mua khiến Kăply thò tay dứt tóc, quên mất nó không phải là thằng Nguyên:

- Mua không biết thật hờ?

- Thật. – Mua gật đầu – Tôi hẹn gặp K’Brêt thực ra là để hỏi những chuyện vừa rồi thôi. Mà bạn cũng đã kể rõ ràng gì đâu.

- Ủ. Nhưng tại mình cũng phải đến một nơi nào đó chứ. Hồng lễ cứ lang thang mãi ngoài đường giữa trưa nắng chang chang thế này?

Mua reo lên:

- Đến công viên Các Thứ Kẹo chơi đi! Lần trước tôi và bạn đã hẹn là sẽ đến đó mà.

- Đúng rồi đó!

Kăply reo còn lớn hơn Mua, chẳng qua vì này giờ nó còn nơm nớp sợ Mua sẽ rù nó đến cái tiệm Những Dấu Hối chết tiệt hôm nọ, mặc dù hôm nay không phải là ngày thứ sáu và thiệt ra thì chỉ có trời mới biết cái tiệm đó hiện đang ở đâu, vẫn còn hoạt động hay đã đóng cửa mất tiêu rồi.

o O o

Công viên Các Thứ Kẹo nằm ở cuối đường Ea Nop. Trên một ngọn đồi cây lá um tùm, với dãy hàng rào gỗ sơn trắng bao quanh chân đồi.

Khi hai đứa đến trước công viên thì Kăply đã kịp thuật cho Mua nghe những gì đã xảy ra mấy ngày qua quanh vụ Bolobala. Cô bé như rơi từ trên mây xuống đất. Đọc đường, nó phải níu tay Kăply cả chục lần chỉ để từng sờ găng hỏi “Thật không? Bạn không nói lộn đó chứ?”. Ngay cả lúc Kăply lục túi lấy tiền mua vé vào cổng cho hai đứa, Mua đứng bên vẫn không thôi lăm bằm: “Lạ thiệt! Hồng biết ai đã tấn công Bolobala há?”.

Nhưng Mua chỉ lăm bằm một chút xíu thôi. Khi thấy Kăply lôi ra đồng 100 năpken vàng chói thì mắt nó sáng lên:

- Ô, bạn giàu quá há?

Kăply lớn lên:

- Giàu gì đâu! Mấy đồng vàng này, Suku cho tôi đó.

- Vậy là giàu rồi. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ có được 100 năpken trong túi.

Kăply nhìn Mua, thấy mặt bạn buồn xo. Chắc nhà nó nghèo lắm! Kăply bâng khuâng nghĩ, nhớ đến vẻ háo hức của Mua lúc nghe ông K’Tul treo thưởng 100.000 năpken hôm hai đứa chui vào tiệm Những Dầu Hối.

Không dám nhìn Mua lâu hơn, Kăply quay lại phía quầy vé, nhanh nhẩu tuần đồng 100 năpken qua ô tò vò, mắt láo liên tìm xem ai bán vé. Và nó suýt chút nữa bật ngựa ra sau khi thấy từ dưới đất, đằng sau vách ván, một bàn tay với những ngón khẳng khiu, trắng nhợt như không còn chút máu đang ngo ngoe thò lên và chụp lấy đồng tiền trên tay nó.

Kăply cuống quýt rút tay và buông ngay đồng tiền khi chạm phải bàn tay nhơn nhớt và lạnh buốt như ướp đá kia, tim đập bình bình trong ngực.

- Gì thế, K’Brêt? – Mua hỏi, ngạc nhiên thấy mặt bạn xanh lè xanh lét.

- Một... bàn... tay... – Kăply lắp bắp, vẫn chưa hoàn hồn.

- Một bàn tay ư? – Mua mở to mắt – Ở đâu?

- Ở trong quầy vé. – Kăply vừa nói vừa lăm lét liếc về phía ô cửa tò vò, giọng run run – Tôi vừa đưa tiền vào, nó trườn lên chụp ngay.

Mua thờ phào:

- À, chắc ở đây lại vừa nghĩ ra một kiểu bán vé giật gân.

Nói xong, Mua nhanh nhẹn tiến tới trước quầy vé, hùng hổ:

- Lấy tiền của người ta rồi thì trao vé ra đi chứ!

Một cô gái xinh xắn đang bước vào quầy theo cửa sau, cười khoe răng khểnh:

- Xin lỗi quý khách nha. Tôi vừa bận chút việc đằng kia.

Nhắc thầy Kăply và Mua đang đứng xó rớ trước quầy, cô liền đổi giọng thân mật:

- Nào, xin mời hai em. Vé vô cổng, 50 năpken một người.
- Tụi em đã xem bảng giá trước cổng rồi. – Mua nói.

Cô gái vui vẻ chìa tay ra:

- Vậy thì đưa tiền đây. Hai người là 100 năpken. Quá rẻ, phải không?
- Chị nói gì thế? – Kăply sững sốt – Em vừa đưa cho chị 100 năpken mà.
- Em vừa đưa tiền cho chị ư? – Cô gái nhìn Kăply chăm chăm như thể nó có hai cái đầu – Em không nằm mơ đó chứ?

Cô gái giơ bàn tay lên, lắc qua lắc lại như muốn làm cho vòng xuyên ở cổ tay va vào nhau lanh canh:

- Thế mà chị nghĩ là chị chưa nhận đồng nào của em hết, em trai à.

Kăply nhìn sững bàn tay cô gái, ngỡ ngàng thấy bàn tay thon thả với những ngón trắng hồng kia hoàn toàn không giống chút nào với bàn tay vừa rồi tóm lấy đồng vàng của nó.

- Thế... thế... – Kăply áp a áp úng, cảm thấy một thứ gì đó như một đồng cá pha lê chẹn ngang họng.

Mua vội vàng lên tiếng thay bạn:

- Thế trong quầy vé, ngoài chị ra còn nhân viên nào nữa không?
- Không.

Cô gái lắc đầu, vẻ mặt đã bắt đầu tò mò. Cô liếm môi:

- Sao em lại hỏi thế?

Mua nhíu mày, nghi hoặc:

- Vậy ai đã lấy đồng 100 năpken của tụi em kia?
- Có kẻ gian nấp trong quầy vé à? – Cô gái chồm tới trước, điệu bộ căng thẳng, trán ịn lên tấm lưới mắt cáo. Rồi không đợi bọn trẻ trả lời, cô hấp tấp nói luôn – Người đó hình dáng như thế nào, các em có thể mô tả lại được không? Chị sẽ kêu đội bảo vệ công viên truy lùng và tóm cổ hắn ngay lập tức.
- Chẳng ăn thua gì rồi. – Kăply nhún vai, giọng ỉu xìu – Tụi em chỉ thấy một cánh tay trườn lên từ dưới đất thôi à.
- Một cánh tay... trườn lên... trườn lên... từ dưới đất...

Mặc cô gái lặp lại câu nói của mình một cách máy móc, như thể trong một cơn mộng du, Kăply nhả nhỏ móc túi lấy ra một đồng 100 năpken khác.

- Bỏ qua đi! – Nó tuần đồng vàng qua ô cửa, cái kinh đập “bốp” lên tấm ván lũng phía trong – Bây giờ thì chị bán cho tụi em hai vé.

Như còn mắc kẹt trong lối trầm tư, cô gái hồ hững nhón lấy đồng 100 năpken, mơ màng nói:

- Các em vào đi.

- Vào? – Kăply nổi câu thực sự – Chị đã đưa vé cho tụi em đâu!

- Không cần. – Cô gái thờ ơ đáp, vẫn như giỡn chơi.

Mặt sưng lên, Kăply quay qua Mua, tính hỏi bạn có nên dùng thần chú Săm bà chè giệt sập cái quầy vé quái quỷ này không thì mắt nó bỗng trở lên, và thấy Mua cũng đang trở mắt ngó lại mình. Hai đứa dòm chăm chăm vô mặt nhau, cùng ngăn ra khi thấy trên trán bạn mình từ hồi nào hiện lên hình một viên kẹo tròn quay, ngó y chang một con mắt thứ ba.

- Vé là cái này đây hở chị? – Tay chà chà lên trán, Mua quay lại nhìn cô gái, hoang mang hỏi – Thế nó cứ nằm hoài như vậy suốt đời sao?

- Em đừng lo. – Cô gái cười khúc khích, đột nhiên lấy lại được vẻ sinh động – Khi nào tụi em ra khỏi công viên, tấm vé sẽ tự động biến mất. Nếu tấm vé mà còn hoài, công viên Các Thử Kẹo đã sập tiệm từ lâu rồi, em gái à.

Có được vé, nhưng Kăply và Mua chưa vào công viên ngay được, vì tụi nó không nhìn thấy lối vào ở đâu. Chỗ trông giống như là cổng thì cái quầy vé đã chóná mắt, không chừa lấy một khe hở.

Lạ thật! Kăply nhủ bụng, tính bước lại hỏi cô gái nhưng rồi nó gạt ngay ý định đẩy ra khỏi đầu: Chuyện gì cũng mở miệng hỏi thì thiệt giống ý chang dân nhà quê lên tỉnh!

- Mua chưa đến đây lần nào sao? – Ngó tới ngó lui một lúc, Kăply quay sang Mua, ngần ngừ hỏi.

- Hỏi thế mà cũng hỏi. Nếu tôi chưa tới đây thì làm sao biết đường mà dẫn bạn đi. – Mua nheo nheo mắt – Nhưng lần trước, cách bố trí ở đây không giống như thế này...

Có một đám trẻ kéo tới quầy vé khiến Mua ngưng ngang. Nó niu Kăply ngồi bệt xuống cỏ, nấn ná chờ xem bọn nhóc kia vào bằng lối nào.

Một lát sau, hai đứa thấy bọn nhóc từ quầy vé hớn hờ đi ra, và gần như không lưỡng lự, cả đám xăm xăm đâm bừa vào hàng rào cọc. Tụi này mù hay sao ấy! Kăply tính la lên nhưng ngay lập tức nó há hốc miệng khi thấy hàng rào cọc tự động mở ra khi bọn nhóc tới gần.

Ra vậy! Kăply thờ phào và lập tức nhóm dậy. Mua cũng bật lên nhanh như chớp và cả hai xô nhau chạy về phía trước.

Một đứa trẻ ngã chổng gọng ngay chân rào khiến Kăply và Mua phải dừng lại.

- Cần thận chứ em? – Mua cúi xuống nâng cậu bé đứng lên.

Cậu bé chừng mười tuổi, mái tóc tròn quay nom như một chiếc lá sen úp trên đầu, ngược nhìn Mua, mếu máo:

- Chị ơi, chị nhìn xem em có vé chưa vậy?

Phải mất vài giây Mua mới hiểu ra cậu bé muốn gì.

- Chưa. – Mua nhìn vào vầng trán phẳng lì của cậu bé, lắc đầu đáp.

- Hèn gì em vào không được. – Cậu bé òa ra khóc – Tụi nó lừa em. Thế mà tụi nó bảo sẽ mua vé cho cả bọn.

- Thôi nín đi em! – Kăply xoa đầu chú nhóc, tay kia moi ra một đồng 100 năpken – Lại mua vé đi. Anh cho đấy.

Bất gặp Mua đang nhìn mình, Kăply tự dưng thấy nhột ghê gớm. Nó xoa xoa hai bàn tay cho đỡ ngượng ngập và gượng gạo nói bằng cái giọng chắc chắn là của một kẻ đang phân trần:

- Đồng vàng cuối cùng đấy.

o O o

Trên đồi cây mọc dày nhưng toàn loại cây thấp. Cây không ra hoa, không ra trái, chỉ trổ toàn kẹo. Mỗi cây trổ một thứ kẹo khác nhau. Dù thứ kẹo, dù thứ hình dáng và kích cỡ, tất cả bọc trong giấy gói đủ màu, lủng lẳng ngay trên đầu, chỉ cần với tay là hái được. Những loại cây như thế, Kăply chưa gặp bao giờ. Buổi trưa, công viên vắng khách nhưng nó vẫn nghe những tiếng lao xao cười nói chung quanh, thình thoảng một đứa trẻ bất chợt hiện ra ở một khoảng trống nào đó rồi lại thấp thoáng lẩn vào đặng sau đám lá xanh. Một cảm giác vừa lạ lùng vừa phần chần trăn ngập tim nó.

- Nhà Mua có trồng loại cây này không? – Kăply ngần ngờ hỏi.

- Đây không phải là thứ cây tự nhiên. Tất cả cây cối trong công viên này đều đã được ếm bùa.

- Ra thế. – Kăply gật gù – Chứ trên đồi làm gì có thứ cây trổ toàn kẹo Mua há?

Câu hỏi của Kăply rõ là thừa. Cho nên Mua không buồn trả lời, chỉ giục:

- Bạn ăn kẹo đi.

Như chi chờ có thể, Kăply hí hửng đưa tay lên. Nhưng một tràng những tiếng la lối thình lình vọng tới khiến nó giật mình rút tay lại, ngoảnh cổ nhìn quanh.

- Kệ tụi nó. – Mua nói, tinh queo – Chắc có đứa nào ăn phải KẸO QUÁT THÁO.

- Kẹo quát tháo ư? – Kăply ngạc nhiên.

Mua mỉm cười, hái một viên kẹo màu hồng ngay nhánh cây trên đầu, giúi vào tay Kăply:

- Bạn ăn đi!

Kăply rụt rè cầm lấy viên kẹo, mân mê một hồi rồi trở mắt nhìn Mua:

- Kẹo gì vậy?

- Tôi không biết. Và không một ai biết được nếu chưa ăn xong viên kẹo.

Mua đáp, và hái một viên kẹo khác, bóc lớp giấy gói, tinh bơ thấy vô miệng.

Thấy vậy, Kăply vội vã làm theo.

Ngay lập tức Kăply nhận ra chưa bao giờ nó được ăn một thứ kẹo ngon đến vậy. Viên kẹo trong miệng nó tan rất nhanh nhưng cái vị ngọt như mía và thoang thoang hương hoa bưởi như còn luẩn quẩn đâu đó trong hốc mũi.

Chưa kịp trầm trở, Kăply bỗng hoảng hốt khi một cảm giác nhồn nhột dâng lên trong người nó. Cái cảm giác kỳ lạ đó dâng ào ạt như thủy triều và trong khi Kăply chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó đã cúi gập người, ôm bụng cười sặc sụa. Bên cạnh nó, Mua cũng cười lẫn lộn, nước mắt chảy tèm lem hai bên má như một kẻ phát rồ.

Kăply thực sự kinh hoàng và ngay vào lúc nó tưởng mình sẽ cười mãi như vậy, cười cho đến khi tắt thở và ngã lăn đùng ra thì cơn cười đột ngột chấm dứt.

Phải cố lắm Kăply mới thẳng lưng lên được. Mặt xanh mét, nó hồn hển như vừa vượt qua một quãng đường dài:

- Đây là kẹo... kẹo...

Mua đáp không ra hơi:

- Nhìn... nhìn tờ giấy gói...

Kăply lật lật đánh mắt xuống tờ giấy màu hồng vẫn còn cầm trên tay. Kinh ngạc thấy một dòng chữ lơ mờ hiện ra – dòng chữ mà nó biết chắc là không hề có trước đó: KẸO NHỘT.

- May mà hiệu lực của các loại kẹo này chỉ kéo dài trong chớp mắt.

Vừa nói Mua vừa kéo tay Kăply tiến sâu vào bên trong.

- Ồ. – Kăply lê bước, làu bàu – Chứ nếu cười thêm một lúc, chắc ruột gan xỏ tung hết ráo.

Trước khi lên đến đỉnh đồi, Kăply và Mua đã kịp ăn thêm vài thứ kẹo kỳ quặc khác. Và tụi nó đã phì cười nhìn vào đầu nhau khi xực KẸO MỘC SỪNG, đã nhận nhò gãi muốn tróc da khi xực KẸO NGỬA và khiếp đảm nhất là khi cả hai lỡ xực phải KẸO MỐT TIÊU: Kăply và Mua quỳnh quỷ đưa lưng về phía nhau, người lom khom, mặt đỏ tới mang tai, mồ hôi như mưa, và trong khoảnh khắc kinh hoàng đó thiệt tình tụi nó không có ao ước nào cháy bỏng hơn là chết quách đi cho rảnh nợ. Nếu lúc đó cơn mót kéo dài thêm một tích tắc nữa, hai đứa sẽ tè ra quần là chuyện không thể tránh khỏi và hậu quả của cái điều tệ hại đó chắc chắn sẽ rất khủng khiếp: tụi nó không bao giờ dám nhìn mặt nhau nữa là điều không có gì phải nghi ngờ, thậm chí hoặc Kăply hoặc Mua hoặc cả hai có thể sẽ vĩnh viễn già từ mái trường yêu dấu Đầmrì để chôn chặt hình ảnh khó coi của ngày hôm nay vào quá khứ.

Ngay cả khi đã đứng trên đỉnh đồi gió lộng, Kăply và Mua mặt mày vẫn còn ngượng ngắt và dĩ nhiên không đứa nào đủ can đảm đưa mắt nhìn đứa kia.

Kăply không biết nên làm gì với hai tay: vò tóc, gãi cằm hay nhốt chúng vào túi áo chùng. Cuối cùng, nó đành đưa lên bứt một viên kẹo màu cánh gián đang đọng trên vai, bằng qươ nói:

- Kẹo gì vậy ta?

Như được giải thoát, Mua cũng bứt một viên, cố che lấp sự bẽn lẽn bằng một câu đùa:

- Dám ăn không?

Chắc không phải thứ kẹo cà chớn lúc này! Kăply trầm nghĩ và nhắm mắt bỏ tọt viên kẹo vô miệng.

Kăply lắng nghe viên kẹo tan dần trên đầu lưỡi, thấp thòm chờ đợi trong một nỗi lo lắng mơ hồ, và nó nhẹ nhẽ thờ ra khi không thấy một triệu chứng khả nghi nào như lúc này.

Nhưng nỗi lo lắng vẫn không mất đi như Kăply nghĩ, ngược lại mỗi lúc một tăng dần và bỗng chốc bóp nghẹt tim nó. Gì thế nhỉ? Nó liếc Mua, thấy Mua cũng đang nhón nhác nhìn quanh, mặt căng thẳng một cách bất thường.

Một tiếng sột soạt vang lên trong bụi cây bên cạnh khiến Kăply chết điếng. Nỗi ám ảnh về con ma cà rồng phe Bastu đang ẩn nấp trong trường Dămri bất chợt hiện ra và tràn ngập tâm trí nó như một cơn lũ không sao ngăn nổi. Và khi một bóng người bất thần bước ra từ sau đám lá xanh thì Kăply không kèm được tiếng thét lồng lộng:

- Aaaaaaaa... aaaa... aa... a...

Như để hòa giọng cùng nó, tiếng thét hãi hùng của Mua cũng vang lên như cùng một lúc.

- Chuyện gì thế, anh chị?

Bóng người vừa xuất hiện trở mắt nhìn Kăply và Mua, ngơ ngác hỏi. Đó là thằng bé được Kăply tặng vé đằng trước cổng, bộ dạng của nó lúc này giống như kẻ đang tò mò nhìn hai chiếc xe lửa thì nhau rúc còi xem chiếc nào rúc lớn hơn và lâu hơn.

Kăply và Mua chưa kịp đáp, thằng nhóc đã cúi đầu gi sát mặt vào chiếc giấy bọc màu cánh gián trên tay Kăply, bật cười khúc khích:

- Anh chị ăn phải KẸO CHẾT KHIẾP đây mà.

- Chào em nhé. Tụi anh phải về đây.

Kăply nói nhanh, ngay khi cơn sợ vừa dịu xuống. Rồi trước bộ mặt nghệt ra vì bất ngờ của thằng nhóc, Kăply cầm tay Mua lao xồng xộc xuống đồi.

- Thật là một cái công viên chẳng ra gì!

Kăply hậm hực nói, vẫn không giảm tốc độ, như muốn thoát khỏi nơi chết tiệt này càng nhanh càng tốt.

- Đầu phải ai cũng nghĩ vậy. – Mua cãi – Người ta đến công viên này chính là để thưởng thức những bất ngờ thú vị như vậy mà.

Câu nói của Mua như một gáo nước lạnh tạt vào cái đầu nóng phừng phừng của Kăply. Trong một thoáng nó bỗng cảm thấy xấu hổ về cơn giận vô cớ của mình. Ồ, nếu không bị hấp dẫn bởi những trò nghịch ngợm như thế, mọi người kéo nhau chui vào công viên Các Thử Kẹo làm chi. Kẹo thì ở đâu chả có bán, việc gì phải mò tới tận nơi xa lắc này. Nhưng Kăply biết là mình đã quá chậm trong việc che dấu phản ứng cực kỳ bá láp của mình.

- Ồ, tôi nghĩ là Mua có lý.

Kăply cổ vót vát, và nó đưa tay lên bứt đại một viên kẹo màu vàng trong khi đi lướt qua, một hành động như muốn chứng tỏ với Mua rằng ta đây thực ra chẳng ngại gì hết trời.

Kăply hái kẹo đã nhanh, bóc giấy và thấy viên kẹo vô miệng còn nhanh hơn. Thậm chí lần này nó hùng hổ nuốt ực một cái trước khi viên kẹo kịp tan ra.

- Để xem viên kẹo này sẽ mang lại bất ngờ gì nhé.

Kăply liếc Mua qua khoe mắt kiêu nhìn rất đại ca, giọng hiên ngang, hơi quả cam một cách quá đáng, làm như thể nó vừa nuốt vào bụng một viên thuốc độc.

Và Kăply như nở từng khúc ruột khi thấy Mua tròn xoe mắt ra nhìn nó. Nhưng gần như ngay lập tức, Kăply bỗng cảm thấy ngờ ngợ. Có vẻ như cái nhìn của Mua không phải là cái nhìn thần phục hay ngưỡng mộ. Cái ánh mắt sùng sốt đó, cái vẻ mặt lạ lùng đó rất giống với biểu hiện của một người thành linh trông thấy một con mèo biết gây.

Gi thế nhì? Kăply băn khoăn và trước khi tìm ra lời giải thích, nó chợt dạ nhận thấy tầm mắt của nó dường như thấp xuống, chỉ ngang với cái cằm nhọn của Mua.

- Trời đất! Bạn biến thành ai thế, K’Brê? – Mua ré lên, hoang mang thấy rõ.

Kăply bàng hoàng đưa tay lên xoa mặt, hấp tấp sờ soạng đầu cổ và điếng người hiểu ra mình đang hóa thành chính mình – tức là hóa thành thằng Kăply chính hiệu làng Ke. Nguyên có chiều cao ngang ngửa với K’Brăk và K’Brê, mà Kăply lại thấp hơn Nguyên nửa cái đầu, do đó khi trở lại là chính mình, nó đột ngột thấp xuống khoảng một tấc. Kăply nhận ngay ra tình thế oái oăm mà mình đang rơi vào mặc dù nó không nghĩ được tại sao lại như thế.

- Ồ... ờ...

Kăply lúng búng và cúi gằm đầu để tránh ánh mắt dò hỏi của Mua. Dòng chữ trên miếng giấy bọc kẹo đập vào mắt khiến nó giật bắn: KẼO HIỆN NGUYÊN HÌNH.

- À, thì ra là KẼO ĐÙA DAI!

Kăply nói nhanh và vội vàng vô nát tờ giấy trên tay, ném vào bụi rậm trước khi Mua kịp nhìn thấy dòng chữ.

- Kẹo dưa dai á?

Mua ngẩn ngơ buột miệng, thở phào khi thấy Kăply đã trở lại hình dáng của K’Brét.

- Còn hỏi nữa! – Kăply nhún vai, cảm thấy bình tĩnh hơn nó tưởng – Như thế mà không đùa dai thì là gì!

Nói cho chính xác thì Kăply chỉ thật sự hú vía khi cả hai đã ra khỏi công viên và Mua không thắc mắc gì về sự cố vừa rồi. Nếu hôm nọ, lúc mình lơ đãng biến khúc cây ra chính mình, Mua có mặt ở đó thì hẳn biết lúc này nó sẽ phản ứng như thế nào? Kăply lẩn thẩn nghĩ và sung sướng vì điều nó lo lắng đã không xảy ra.

Mua dĩ nhiên không đọc được tâm trạng của Kăply. Vừa ra khỏi công viên là nó quay ngay lại đề tài cũ.

- Từ nay trở đi bạn không được giấu tôi chuyện gì nữa đấy nhé! – Mua liếc xéo Kăply, hờn dỗi nói.

- Dĩ nhiên rồi. – Kăply gật đầu, không tin vào lời hứa của mình lắm.

Mua chà tay lên trán, chỗ tẩm vé hình viên kẹo biến mất không còn vết tích, giọng lo âu:

- Bạn và K’Brăk cũng không nên đột nhập vô trường lúc nửa đêm nữa.

- Tôi sẽ nghe lời Mua mà.

Lần này, Kăply đáp ứng một cách khẳng khái, vì nó nhớ chính thầy N’Trang Long cũng dặn tụi nó như vậy.

Đọc đường về, Mua còn dặn dò Kăply nhiều thứ nữa. Và khi huyền thuyên như vậy, nó không biết Kăply chẳng hiểu được bao lắm ý nghĩa. Mãi để hồn lảng lảng trước giọng nói dịu dàng của Mua, Kăply chẳng để tâm xem Mua nói gì. Nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất, nó cứ gật đầu bừa. Và đến khi bắt gặp một cánh chim bay ngang thì đầu óc Kăply lập tức lảng đi. Nó nhớ đến câu nói văn hoa của lão Chu: “Lát nữa đây con chim xanh hạnh phúc sẽ đậu ngay chóc xuống vai con” và hoàn toàn không ý thức, nó nhô vai lên, cổ giống một cái sân bay, ít ra là giống một cánh cây.

Nhưng từ trên cao nhìn xuống, con chim xanh hạnh phúc, nếu con chim kia quả thực là con chim mà lão Chu ví von, lại thấy đôi vai của Kăply giống cánh cung lớn.

Nó không những không đáp xuống, ngược lại cổ bay nhanh hơn. Thậm chí, có lẽ do quá sợ hãi, nó còn bính xuống một vệt đen đen và rất may là không trúng đầu nhân vật nào trong hai nhân vật lãng mạn của chúng ta.

Chương 16: Bản Danh Sách Mật

Trưa trôi trưa trệt, Kăply mới mò về tới lâu đài K’Rahlan.

Nó đụng bà Êmô ngay ở chỗ cổng rào.

- Về trễ thế con? – Bà Êmô hỏi.

- Bây giờ mới xong, thừa di.

Kăply cúi đầu, cố lễ phép tới đa để không bị gặng hỏi.

- Con đã ăn gì chưa?

- Dạ rồi ạ.

Kăply đáp, đột nhiên thấy đói cồn cào. Nó đặt tay lên bụng thăm dò nhưng không nghe mấy viên bột chiên và mấy viên kẹo cựa quậy gì cả.

Bà Êmô bỗng nói:

- Tờ báo của Kan Blao hôm nay ra lại rồi.

- Tờ Lang Biang hằng ngày hà di?

Ngược với sự thông báo khô khan của bà Êmô, Kăply nói như reo. Rồi không đợi bà trả lời, nó phóng lại chỗ cầu thang xoắn, nhảy vọt lên các bậc cấp.

Có cả đồng khuôn mặt ngó ra khi Kăply tông cửa.

- Đi chơi long đong sướng quá há? – Nguyên liếc xéo bạn, nhếch mép nói.

K’Tub chồm ra khỏi giường:

- Khi nãy anh và chị Cặp Sách đi đâu vậy?

- Đi Công viên Kẹo.

Kăply đáp qua loa, rồi nó nhanh chóng chia bộ mặt hớn hờ vào lũ bạn, toét miệng hỏi:

- Nghe nói tờ Lang Biang hằng ngày...

- ... vừa phát hành vào trưa nay. – Nguyên lâu bầu xác nhận, không chờ Kăply nói dứt câu.

Êmê chớp mắt khoe:

- Và tổng biên tập Kan Blao tương một bài dài thật dài trên trang nhất về vụ Bolobala.

Kăply giương mắt ếch:

- Ông nói gì trong đó vậy?

Nguyên nhún vai:

- Nói tất cả những gì mà tui mình đã biết. Rằng Bolobala thực ra chỉ là nạn nhân của ma cà rồng. Rằng sở dĩ thầy hiệu trưởng N’Trang Long mấy hôm nay không muốn công khai sự việc chẳng qua là để âm thầm điều tra thủ phạm...

- Ba em chửi Kan Blao như tát nước, anh K’Brêt à. – K’Tub thở phì phì – Ông kêu Kan Blao suốt đời chỉ biết đi theo xách dép cho thầy N’Trang Long.

- Thế tờ Tin nhanh N, S & D có bài bác gì không? – Kăply tò mò hỏi tiếp, có vẻ không ngạc nhiên gì về phản ứng của ông K’Tul.

- Bài bác gì bây giờ! – K’Tub nhún vai – Thực ra không phải đợi đến trưa nay, lúc anh và anh K’Brăk có mặt ở phòng y tế, mà ngay từ sáng sớm, Kan Blao và hình như cả Ama Đliê nữa đã được thầy N’Trang Long thông báo về kết quả giám định của pháp sư Lăk rồi. Tờ Lang Biang hằng ngày còn khẳng định nội trong ngày mai giáo sư K’Budăng, danh y bậc nhất xứ Lang Biang, sẽ tham gia điều trị phục hồi cho Bolobala.

Păng Tìng lắc mái tóc bửa nay chải theo kiểu xòe cánh nhận:

- Ama Đliê kỳ này hỏ to rồi, anh K’Brêt. Hồi trưa, em cười muốn nôn ruột khi thấy tờ Tin nhanh N, S & D chạy hàng chữ to đùng: Con ma cà rồng nấp trong bóng tối đó là ai? Chắc chắn ngay cả N’Trang Long cũng không nằm ngoài vòng nghi ngờ.

Nó chép miệng, ra vẻ thương cảm:

- Theo em thấy thì đầu óc Ama Đliê có vẻ tệ hại lắm rồi. Thầy N’Trang Long mà là ma cà rồng, trời đất!

K’Tub tiếp lời Păng Tìng bằng giọng đau đớn:

- Nhưng ba em lại tin lời hấn mới khổ!

- Nghi ngờ của Ama Đliê không phải là vô căn cứ đâu, Păng Tìng. – Nguyên bắt thần vọt miệng, và theo cái cách mọi người quay đầu nhìn nó thì giống như nó vừa cho nó một quả mìn. Và khi nó nói tiếp thì ai nấy suýt chút nữa nhảy bắn lên – Có một chi tiết khi nãy anh quên kể: Trưa nay, Tấm gương lưu trữ

trong văn phòng thầy hiệu trưởng đã tiết lộ thầy N’Trang Long chính là một con ma cà rồng và luôn hành động theo lệnh của trùm Bastu.

- Nói láo! – K’Tub gầm lên – Nếu em có mặt ở đó, em đã đập nát tấm gương cả chón đó rồi.

- Hoàn toàn bịa đặt! – Êmê cau mày – Không thể có chuyện đó được, anh K’Brăk.

- Em cũng không tin. – Păng Tìng một lần nữa lắc mái tóc kiểu cọ – Bảo thầy N’Trang Long là cà rồng do Bastu sai khiến đến cũng hoang đường như bảo anh K’Brăk không phải là người của lâu đài K’Rahlan.

So sánh của Păng Tìng khiến Nguyên và Kăply xanh mặt. Nguyên thấp thòm liếc Păng Tìng, cố đoán xem câu nói đó có ẩn ý gì, nhưng nó chẳng thấy có biểu hiện gì khác lạ trên gương mặt hồn nhiên của nhỏ bạn. Chắc Păng Tìng tình cờ buột miệng thôi! Nguyên trấn tĩnh quay sang Kăply, tìm cách lái câu chuyện ra xa khu vực nguy hiểm:

- Tất nhiên là tao cũng đâu có nghĩ thầy N’Trang Long là một người như vậy, phải không K’Brê?

- Ồ, chính thầy cũng bảo là tấm gương nói dối...

- Chẳng qua tao chỉ muốn nói là trước khi sự thật sáng tỏ, Ama Đliê có quyền nghi ngờ và bất cứ ai liên qua đến trường Đămri cũng có thể bị đặt dấu hỏi...

- Nhưng phải trừ thầy N’Trang Long ra! – K’Tub ré lên.

- Tại sao phải trừ? – Nguyên nhìn chằm chằm vào mặt K’Tub, thấy thẳng thóc đã có vẻ khùng khùng.

- Chứ tại sao lại không trừ, anh K’Brăk? – K’Tub bướng bỉnh hỏi lại.

Nguyên chậm rãi đáp, cân nhắc từng từ:

- Bởi vì suy cho cùng chúng ta đâu có cách nào kết luận được Tấm gương lưu trữ có thực sự dối trá hay không. Nhỡ...

- Nhỡ ư? – K’Tub nhăn mặt như thể bị xúc phạm ghê gớm.

- Thực ra thì hỏi trư Tấm gương lưu trữ đã cho thấy những hình ảnh gì, anh K’Brăk? – Thấy cuộc tranh cãi càng lúc càng không có lối ra, Suku thỉnh linh lên tiếng. Nãy giờ nó vẫn ngồi thu lu trên mép giường, im lặng dõi theo mọi người đầu khẩu – Anh có thể kể lại thật rõ ràng không?

Đĩ nhiên là Nguyên vẫn còn nhớ như in những gì đã nhìn thấy trong tấm gương, câu chuyện kinh khủng đến mức nó tin rằng không cần cố gắng lắm nó cũng không bỏ sót bất cứ một chi tiết nào.

Trước ánh mắt hau háu của tụi bạn, Nguyên hồi hộp và từ tốn thuật lại thật cặn kẽ mọi diễn biến, từ chuyện thầy N’Trang Long tiếp xúc với Bastu cho đến chuyện thầy tấn công một đứa học trò trường Đămri để nạp năng lượng...

Bọn trẻ há hốc miệng như nuốt từng lời của Nguyên, mắt trố lên kinh ngạc.

- Thiệt là bá láp hết chỗ nói! – K’ Tub quạu quọ nói khi Nguyên kể xong.

- Một sự dối trá khủng khiếp! – Êmê ngo nguậy cái mũi hếch như thể bị ngạt thở.

Mặt Păng Ting sụp xuống:

- Nếu thầy N’Trang Long là người của phe Hắc Ám thì cái trường Đămri đã banh ta lông từ lâu rồi.

Như một võ sĩ quyền Anh nhẫn nhục chịu đòn, Nguyên cười khò:

- Nhưng đầu sao thì chúng ta cũng không có bằng chứng gì để cho rằng Tắm gương lưu trữ ba xạo trong chuyện này.

- Có đấy. – Suku nói, đôi mắt long lanh của nó lóe lên thứ ánh sáng phản kích của nhà thông thái – Câu chuyện của tắm gương có cả đồng sơ hở, anh K’Brăk à.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào thẳng nhóc. Kăply cảm nhận rõ về xúc động đang chạy lướt qua khuôn mặt của từng đứa bạn, và chính nó, nó cũng biết là mình đang nhìn Suku với vẻ chờ đợi nôn nao y như thế.

- Thứ nhất, ma cà rồng không bao giờ hoạt động vào ban ngày. – Suku nghiêm trang giải thích, hơi trịnh trọng quá mức so với tuổi của nó, nhưng chẳng đùa nào đủ bình tĩnh để trêu chọc – Tắm gương để cho câu chuyện xảy ra dưới ánh mặt trời gay gắt là một sơ suất quá lớn.

- Đúng rồi đó, nhóc. – Păng Ting hét lên mừng rỡ – Năm ngoái, cô Kemli Trinh có giảng về điều này mà chị quên mất.

- Ồ, chị cũng nhớ ra rồi, Suku. – Êmê khịt mũi để nén một tiếng reo – Môn Đời sống các loài ma ở lớp Trung cấp 1 có một chương đề cập đến thói quen và quy luật hoạt động của ma cà rồng.

- Thứ hai, ma cà rồng không bao giờ hút máu những nạn nhân đang trong tình trạng bất tỉnh. – Suku tiếp tục bằng giọng thân nhiên, coi việc mọi người khen nó là chuyện quá sức bình thường – Vì lúc đó, các mạch máu lưu thông chậm, thậm chí bị co lại. Tắm gương lưu trữ bảo thầy N’Trang Long đánh bất tỉnh nạn nhân trước khi ra tay là một sự láo toét.

Quay nhìn Nguyên, Suku mỉm cười:

- Chi cần hai chi tiết vô lý đó thôi, em nghĩ là chúng ta đã có thể kết luận về sự thiếu trung thực của tắm gương rồi, anh K’Brăk à.

Nguyên nhìn thẳng nhóc, thờ phào nhẹ nhõm:

- Chắc chắn là em nói đúng rồi, Êmê.

- Thầy N’Trang Long đã nói rồi mà. – Kăply hớn hờ hòa theo – Thầy bảo tắm gương quý quái này chỉ nói thật vào những ngày trăng tròn thôi.

Nhưng mặt nó nhanh chóng nặng trịch trịch:

- Thế tay chân của Bastu là ai? Ông báo động kẻ trong phòng thầy N’Trang Long hiện nay vẫn xẹt lửa tùm lum và chỉ tới 90° lặn đỏ, Suku.

- Không dễ dàng chỉ ra được thủ phạm đâu, anh K’Brăk. – Suku hất mạnh mấy lọn tóc trước trán trước khi chúng kịp đâm vô mắt – Nhất là khi Hội đồng Lang Biang chủ trương không công bố danh tính các ma cà rồng thuần hóa.

Suku nói luôn khi bắt gặp vẻ thắc mắc của Kăply:

- Ma cà rồng bẩm sinh gọi là ma cà rồng hoang dã, đêm đêm phải đi hút máu để sống. Khi ma cà rồng hoang dã tự nguyện luyện bùa Ưc chế để không chế bản năng khát máu, lúc đó chúng được gọi là ma cà rồng thuần hóa và được phép hòa nhập với cộng đồng. Dĩ nhiên chúng phải được Cục anh ninh cấp giấy phép để dễ bề quản lý, nhưng trong cuộc sống hằng ngày thì không ai biết người bên cạnh có phải là ma cà rồng thuần hóa hay không.

Êmê gật gù vẻ hiểu biết:

- Chắc người ta không muốn chúng mặc cảm vì bị mọi người xa lánh và nghi kỵ.

- Thế nhưng khả năng hút máu của những ma cà rồng thuần hóa vẫn còn nguyên? – Nguyên trợn mắt – Và chúng sẽ ra tay khi nào chúng muốn?

- Dĩ nhiên rồi, anh K’Brăk. Con ma cà rồng trong trường Đămri thuộc loại này.

- Thế thì nguy hiểm quá, Suku! – Nguyên lo lắng nói, cảm giác chiếc giường nó đang ngồi sụp xuống – Hội đồng Lang Biang nghĩ sao mà lại để cho chúng trà trộn vào cộng đồng như thế không biết!

- Hội đồng Lang Biang cũng có lý do của họ, anh K’Brăk à. – Suku hít vào một hơi – Với một kẻ xấu thì hấn ta dùng thần chú, dùng các lời nguyện bị cấm hay dùng răng nanh để gây án thì cũng thế thôi. Hơn nữa, danh sách những ma cà rồng thuần hóa đang ở trong tay họ.

Cặp mắt Suku đột ngột tối lại:

- Em chỉ không hiểu tại sao Cục anh ninh không nhanh chóng điều tra thủ phạm khi họ có bản danh sách đó trong tay.

Êmê nhíu mày:

- Thế trong thư viện của ông em không có bản danh sách này sao, Suku?

- Đây là bản danh sách tuyệt mật và được bổ sung hằng năm, chị Êmê. – Suku khẽ lắc đầu – Trên đời này chỉ có hai bản thôi. Một bản nằm trong tủ hồ sơ của Cục anh ninh, một bản nằm trong tay thám tử Eakar – Một chuyên gia về các loài ma cà rồng và là cộng sự viên đắc lực của Cục.

o O o

Thám tử Eakar trông giống như một con dê với chòm râu cằm nhọn và quặp. Khi Suku, Păng Ting và Kăply đến chỗ ông thì ông đang ngồi trên mái nhà chơi vơi đầy chim hoàng yến.

Ông đón bọn trẻ với tiếng kêu ngac nhiên rất giống tiếng “be be”:

- Hé hé. Lại là hai đứa bây à?

Kấply ngược mắt tò mò nhìn người thám tử lừng danh, biết là ông đang hỏi Suku và Păng Tíng.

- Có tin mừng cho ông đây, ông Eakar. – Suku nói giọng vui vẻ.

Eakar nheo mắt, tay vuốt ve con chim yến đang đậu trên vai:

- Đã lâu rồi với ta chẳng có tin tức nào đáng để mừng hết, nhóc. Thế nào, ông của chú mày vẫn tiếp tục chết gí trong nhà chứ hả?

- Hẳn nhiên rồi. – Suku lau bầu – Nhưng dù vậy ông tôi vẫn thừa sức vịn cổ ông nếu ông cứ hỏi về ông tôi bằng cái giọng lỗ mãng như vậy?

- Nhóc con người hù ta đấy à? – Eakar nhún vai, thề lưỡi nom như một anh hề.

- Ai mà thêm hù! – Suku dài môi – Tôi hỏi ông nè. Ông làm thám tử cái quái gì mà để tay chân của trùm Bastu làm loạn trong trường Đămri vậy hả?

- Ái chà chà. – Eakar nhướn mày – Nhóc con người làm Cục trưởng Cục an ninh từ hồi nào thế?

Suku nhún vai:

- Bất cứ một người bình thường nào ở xứ Lang Biang cũng đều có quyền chất vấn ông về chuyện này hết, ông Eakar.

- Chất vấn cái con khi! – Eakar có vẻ đã bắt đầu nổi quạu – Đó là chuyện của lão N’Trang Long và của Cục an ninh chứ đâu phải của ta.

- Nhưng vụ án này liên quan đến ma cà rồng là lãnh vực mà ông nghiên cứu theo dõi. – Păng Tíng hừ mũi.

Eakar nhìn sững Păng Tíng, không phải vì câu nói của cô bé mà vì mái tóc của nó:

- Trời đất! Nhóc con người bữa nay tính làm cho thiên hạ chết cười với kiểu tóc quái gờ này sao?

- Ông thiệt là đại ngốc, ông Eakar à. – Suku cười kháy – Chẳng phải chính ông đang muốn biết bằng cách nào chị Păng Tíng có được những mẫu mã này hay sao?

Câu nói của Suku khiến Eakar ngồi trên mái nhà như nghẹn thở. Ở dưới đất, Kấply phát giác ra mũi miệng mình cũng không có chút hơi nào ra vô. Nó và Nguyên lâu nay vẫn thắc mắc không hiểu Păng Tíng kiếm những mẫu mã này ở đâu ra, nếu cô bé thực sự không đến từ thế giới của tụi nó.

- Hừm! – Eakar nhảy từ trên mái nhà xuống, lẹ làng như chim. Ông đứng trước mặt bọn trẻ, chĩa đôi mắt thô lỗ vào mặt Păng Tíng, giọng háo hức như trẻ con – Bộ bữa nay nhóc mày chịu xì ra bí mật của mình rồi hả?

Ông xoa hai tay vào nhau, miệng không ngớt xuýt xoa:

- Hay quá! Thiệt là hay!

Nếu ông nhảy cẫng lên nữa thì ngó ông giống y chàng thằng K'Tub! Kăply buồn cười nghĩ, mắt dán vào chòm râu dê của Eakar.

- Ai cũng bảo ta là đại thám tử. – Eakar tặc tặc lưỡi – Nhưng thiệt tình mà nói thì ta hông có cách chi lần ra được nguồn gốc các thứ thời trang kinh dị của nhóc mày, Păng Ting à. Cứ mỗi lần gặp mặt người là ta thấy ngứa ngáy kinh khủng.

Eakar vừa nói vừa gãi cổ sồn sột y như ngứa thật.

- Ông sắp hết ngứa ngáy rồi đó, ông Eakar. – Suku mỉm cười – Tôi nghĩ là hôm nay chị Păng Ting sẽ giành cho ông một bắt ngờ thú vị.

Eakar cười toe toét:

- Chắc chắn là rất thú vị rồi.

Đang hớn hờ, như nghĩ ra chuyện gì, Eakar bỗng xịu mặt xuống, nụ cười trên môi như bị ai thỉnh linh lấy giẻ chùi mất.

- Ồ, nhưng mà cũng không thật thú vị lắm đâu. – Ông áp úng, mắt nhìn Păng Ting dò xét – Ta biết xưa nay nhóc người không bao giờ cho không ai cái gì.

- Hoàn toàn chính xác, ông Eakar! – Păng Ting cười tươi như hoa.

- Nhóc người cứ ra giá đi! – Eakar đoán nói – Ta phải chi bao nhiêu để mua được bí mật của người?

Ông vỗ tay bồm bộp vào túi, mặt nhăn như quả táo khô:

- Nhưng ta không có nhiều tiền như vậy đâu đấy. Nghề thám tử bạc bẽo lắm, các con ơi!

- Tụi này biết mà. – Suku nói giọng thông cảm – Cho nên tụi này quyết định không lấy của ông một xu nào hết.

- Ồi trời ơi, các con thân yêu của ta! – Ông Eakar dang rộng tay như muốn ôm bọn trẻ vào lòng. Ông nói tiếp, mắt rơm rớm (mà Kăply đoán chắc là giả vờ) – Từ lâu ta đã biết con cháu của Pi Năng Súp và Păng Sur luôn luôn là những con người vĩ đại, bao dung, độ lượng, tính tình thanh cao, tấm lòng bác ái...

- Gượm đã, ông Eakar. – Suku sốt ruột cắt ngang – Những lời tán dương rườm rà kia ông cứ để dành lại đó, lát nữa hãy nói tiếp. Còn bây giờ, tôi muốn ông nghe điều này: chị Păng Ting không lấy tiền, nhưng muốn ông cho mượn bản danh sách các ma cà rồng thuần hóa xem qua một chút.

- Cái gì? – Eakar nhảy bắn như đập phải đinh, vẻ cảm động lặn mất. Ông tròn mắt nhìn Suku, giọng ráo hoảnh – Nhóc người không lộn đó chứ?

- Không hề. – Suku dong đưa đôi mắt sáng – Bữa nay tụi này đến gặp ông là muốn trao đổi chuyện này thôi.

- Nhưng làm sao ta có thể trao cho bọn người bản danh sách tuyệt mật đó được. – Eakar ré lên thảm thiết.

Suku lạnh lùng:

- Vậy thì suốt đời ông cũng không bao giờ biết được chị Păng Ting lấy những kiểu tóc, kiểu quần áo và giày vớ kia ở đâu ra.

- Ta cóc cần biết điều đó nữa. –Eakar vung cả hai tay, mặt mày hùng hổ – Không biết điều đó, có thể ta sẽ chết mà không nhắm mắt, nhưng dù sao thì ta cũng không chết ngay bây giờ. Còn nếu cho các người xem bản danh sách tội mật này, ta sẽ chết ngay lập tức. Ta phải giữ gìn nó như giữ gìn tính mạng mình, các người hiểu không?

Nhìn Eakar hét sùi bọt mép, Kăply chợt nhớ ra:

- Hồng lễ ông cũng vương phải lời nguyên Không tha thứ?

- Nhóc người hiểu ra vấn đề rồi đó. – Eakar phì phò nói – Nếu ta không chấp nhận lời nguyên chết tiết đó, ai mà dám giao bản danh sách tội quan trọng này cho ta. Ủa, – có vẻ như bây giờ mới nhìn thấy Kăply – nhưng mà nhóc người là con cái nhà ai vậy?

- Bạn tui này đó. – Suku giới thiệu – K’Brêt ở lâu dài K’Rahlan.

Eakar nheo nheo mắt:

- À, nếu là người của lâu đài K’Rahlan thì hẳn người cũng hiểu bản danh sách này mà lọt ra ngoài thì sẽ nguy hiểm như thế nào chứ?

Kăply gật đầu:

- Tôi hiểu. Sẽ không ai dám giao du với các ma cà rồng thuần hóa nữa.

- Đó là một chuyện. – Eakar thờ một hơi dài – Chuyện quan trọng hơn liên quan đến chủ trương của phe Hắc Ám. Hiện nay trùm Bastu vẫn còn lợi dụng một số ma cà rồng thuần hóa để phục vụ cho mưu đồ của hắn. Nhưng khi thâm tẩm quyền lực vào tay rồi, ma cà rồng thuần hóa sẽ là một trong những đối tượng bị hắn tiêu diệt đầu tiên.

- Đúng là như vậy, ông Eakar. – Suku buồn bã xác nhận – Chính Macketa, lãnh tụ tinh thần của phe Hắc Ám, đã nói thẳng điều đó trong cuốn sách của hắn.

Păng Ting đưa cặp mắt tuyệt vọng nhìn Suku. Một khi bản danh sách này có tầm quan trọng như vậy và nếu đưa cho người khác xem, Eakar sẽ rơi vào cái chết thảm như Baltalon hôm nọ, Păng Ting hiểu là tui nó chẳng nên trông chờ gì nữa.

- Tui mình về thôi. – Păng Ting nói, giọng bất lực, rên rĩ như gió khóc trong lá.

- Hồng đồi thứ gì khác hã, bọn người? – Eakar giật mình nói lớn, không giấu vẻ tiếc rẻ, chòm râu dê vênh về phía trước như thay cho dấu chấm hỏi.

Suku lắc đầu:

- Không, tui tôi chỉ cần xem bản danh sách đó thôi.

- Bọn người tìm thứ gì trong đó vậy? – Eakar tò mò hỏi, mắt chớp lia như thể ngờ bọn trẻ chuẩn bị làm một chuyện gì đó vô cùng bậy bạ.

Suku nuốt nước bọt:

- Thiết tình thì tại tôi chỉ muốn biết con ma cà rồng đang nấp trong trường Đămri là ai thôi.

Eakar hơi khựng lại một chút rồi trấn tĩnh rất nhanh, ông cười hề hề:

- Ra vậy.

Eakar nói tiếp, vẻ tinh quái:

- Nếu vậy thì dễ thôi. Ta không trao bản danh sách cho các ngươi nhưng ta nghĩ ta có thể trả lời những thắc mắc các ngươi nêu ra. Như vậy là được rồi chứ gì?

- Vậy cũng tốt! – Mặc Suku rạng ra, hoàn toàn bất ngờ trước đề nghị béo bở của Eakar. Nó háo hức – Bây giờ tôi hỏi ông đây...

- Khoan đã! – Eakar giơ tay lên – Ta muốn biết bí mật của Păng Ting trước.

- Được thôi!

Păng Ting nói và cho tay vào túi áo, lôi ra một chiếc hộp vuông vức màu trắng. Tim đập thình thịch trong ngực, Kăply nhìn chòng chọc vào chiếc hộp, mắt mở căng, cảm thấy rất rõ một sự kiện trọng đại sắp sửa xảy ra. Nhìn bộ mặt căng thẳng của Eakar và Kăply trong lúc này quả thực khó mà biết chính xác ai hồi hộp hơn ai.

Kăply nín thở quan sát chiếc hộp một lúc vẫn không rõ nó làm bằng chất gì và có công dụng ra sao. Đến khi Păng Ting xoay chiếc hộp trên tay trước khi đưa nó cho Eakar thì nó nhìn thấy hai lỗ thủng ở cạnh hộp.

Eakar vồ nhanh chiếc hộp khi Păng Ting vừa chìa ra như sợ nó thành linh biến mất.

- Áp mắt vào hai chiếc lỗ...

Păng Ting nói và Eakar lập tức làm theo. Trông ông lúc này rất giống một đứa trẻ say sưa với món đồ chơi mới.

- Lấy tay xoay chiếc núm nhỏ phía trên.

Păng Ting tiếp tục hướng dẫn và Eakar dĩ nhiên nghe lời răm rắp. Ông hào hứng thò tay vặn chiếc núm màu xanh nhỏ xíu trên nắp hộp, thân hình vận vẹo không yên.

Kăply tò mò ngó Eakar, không rõ ông nhìn thấy gì trong đó mà chân cứng cựa cự quậy, mặt mày nom hý hứng không thể tả.

Eakar áp chặt mặt vào chiếc hộp như thể đầu ông dính cứng luôn vô đó, chốc chốc lại reo khê:

- À! Ta hiểu rồi!

- Ra là vậy!

Những câu buột miệng của Eakar khiến bụng dạ Kăply nóng như lửa đốt. Nó cố bắt mình suy nghĩ và càng cố thì nó càng đau đớn thấy Nguyên nói đúng: đầu nó và cục gạch thiệt chẳng khác nào một cặp anh em sinh đôi.

Phải nói là Kăply suy nghĩ thật vất vả, và suốt một lúc lâu, cách vất óc của nó thiệt sự trông còn khổ sở hơn người ta vất một chiếc mền.

Cho đến khi Eakar đưa trả chiếc hộp cho Păng Ting thì mặt Kăply méo xệch đi như thể nó sắp sửa òa ra khóc, và nó phải vội vã quay mặt đi chỗ khác để không ai nhìn thấy.

Có lúc, Kăply rất muốn hỏi mượn chiếc hộp để nhòm thử nhưng nó không dám. Nó biết chiếc hộp đó là một báu vật, Păng Ting chưa chắc đã khinh suất đưa cho nó. Hơn nữa, việc hôm nọ nó chót biến khúc cây thành thẳng Kăply trước mắt bao nhiêu người khiến nó vẫn còn lo lắng đến mức dù không thông minh nó vẫn đủ tinh táo để không đẩy sự tò mò đi quá xa.

Eakar xoa hai tay vào nhau, nhìn Păng Ting bằng cặp mắt hân hoan:

- Ta không ngờ bà người lại có thứ báu vật thú vị như thế! Hà hà, hôm nay đúng là ngày đẹp nhất trong đời ta đó, Păng Ting.

Như rình cơ hội này từ lâu, Suku láu táu hỏi ngay:

- Vậy bây giờ ông bắt đầu trả lời những câu hỏi của tụi tôi được rồi chứ, ông Eakar?

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên! – Eakar khoát tay, dễ dãi – Ta đã hứa rồi mà, nhóc.

Suku nói nhanh:

- Vậy ông cho tụi tôi biết đi, trong danh sách các ma cà rồng thuần hóa có tên Haifai không?

- Không.

- Hailixiro?

- Không.

- Đi Pri?

- Không.

- Cafeli Chil?

- Không.

- Kemli Trinh?

- Không.

Suku đọc vanh vách tên các giáo sư trường Đămri mặc dù nó chưa được đi học ngày nào. Thậm chí nó thuộc tên của đội bảo vệ nhà trường hơn bất cứ một học sinh Đămri nào:

- Krông Chu?
- Không.
- Ana Gian?
- Không.
- Y Sai?
- Không.
- H'Mali?

- Không. Mà thôi, nhóc người đừng hỏi nữa. – Eakar lúc lắc đầu và sốt ruột ngo nguẩy chồm râu dê – Ta có thể nói toẹt ra luôn là trong trường Đămri không có ai là ma cả rỗng hết. Hoang dã cũng không mà thuần hóa cũng không.

- Vô lý! – Suku nghiêng răng – Vậy thì ai đã tấn công Bolobala?

- Ta cũng đang nhức đầu vì chuyện đó đây, nhóc à. – Eakar dụi đầu vào hai bàn tay rồi buông ra rất nhanh để khoe bộ mặt thần thờ như vừa mất của – Máy ngày nay ta hồng ăn ngủ gì được hết á. Điều tra, điều tra, rồi lại điều tra. Thiệt tình!

Păng Tìng nghi ngờ nhìn nhà thám tử:

- Ông đừng có xạo. Tôi có thấy ông mò vô trường bữa nào đâu.

- Trời đất! – Câu nói của Păng Tìng y như một túi lọc độc. Bộ mặt Eakar lập tức phù lên – Đại thám tử như ta mà hồng lẽ đi đến đâu cũng để cho người ta phát hiện ra sao, nhóc!

Ông hằm hằm nhìn bọn trẻ:

- Ta nghĩ là bọn người có thể ra về được rồi đó.

Suku nhíu mày hỏi, làm như không nghe thấy lời đuổi khách:

- Ông có cho là thủ phạm từ bên ngoài đột nhập vô trường không, ông Eakar?

- Đột nhập vô trường gây án ư? – Eakar trợn mắt như thể thấy ma – Bộ nhóc người cho rằng trường Đămri là cái chợ sao! Theo ta biết thì khắp xứ Lang Biang này không một ai có khả năng lên vô trường Đămri mà không bị phát hiện. Không một ai, bọn người nghe rõ chưa?

- Lạ thiệt! – Suku buông gọn lỏn, tay gõ gõ lên trán, mặt nhăn nhó như vừa nuốt phải một đồng dưa cải thối – Thế thì thù phạm là ai há?

Kăply liếc Eakar, thấy nhà thám tử trừng trừng nhìn Suku, như thể ông ta nghĩ nếu Suku không phấn đấu để lên làm Cục trưởng Cục an ninh thì chắc chắn là thằng nhóc vừa bị chó đại cắn.

Chương 17: Bữa Tiệc Điều Tra

Buổi tối hôm đó trôi qua thật nặng nề với bọn trẻ lâu đài K’Rahlan. Cuộc gặp gỡ giữa Suku, Păng Ting và Kăply với thám tử Eakar chẳng cho thấy điều gì sáng sủa ngoài điều mà tụi nó không hề muốn thấy chút nào: thủ phạm là một tay tinh ranh và cực kỳ nguy hiểm.

Êmê không giấu vẻ lo lắng:

- Một khi con ma cà rồng kia còn tự do lẩn trốn trong trường, anh phải hết sức cảnh giác đó, anh K’Brăk.

- Anh biết mà. – Nguyên trấn an Êmê, mắt lom lom canh chừng sợ cô bé nhảy xổ vào mình. Có vẻ như lúc này nó cảnh giác con ma cà rồng kia thì ít mà cảnh giác Êmê thì nhiều.

Păng Ting thở ra:

- Còn hai hôm nữa là đến ngày thầy N’Trang Long phải trả lời lão Boloradam. Hồng biết thầy đã có cách chưa?

- Đến Eakar mà còn bó tay...

K’Tub quàu quàu nói và dột ngọt bỏ lửng. Rõ ràng K’Tub không muốn thốt lên thành lời những ý nghĩ u ám trong đầu mặc dù nó thừa hiểu tụi bạn biết tông nó đang nghĩ gì.

Chung quanh bọn trẻ, không khí mỗi lúc một ngọt ngạt dù căn phòng của Nguyên và Kăply khá rộng. Đã thế, bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa.

Đây là cơn mưa đầu tiên kể từ ngày Nguyên và Kăply đặt chân đến xứ Lang Biang. Ở cái xứ kỳ quặc này, dường như trời đã bắt đầu vào mùa đông. Kăply trầm nghĩ và tự dưng nó cảm thấy nhớ nhà ghê gớm. Nó lắng nghe những giọt nước mưa cọ vào cửa kiếng, xôn xang nhớ đến tiếng mưa rơi trên mái tranh và quắt rần rạt vào tàu lá chuối sau vườn nhà nó. Đó là những buổi chiều xẩm lạnh, Kăply bồi hồi nhớ lại, bầu trời làng Ke đùng đục suốt cả ngày trước khi gió từ khe núi thổi xuống làng, dồn đám mây vùn vùn vào một chỗ rất thấp suýt chạm nóc nhà thờ và một lát sau thì mưa rơi. Cánh đồng và cây cối ướt đầm trong những ngày hôm đó và các khe mương trở thành những con suối róc rách chảy quanh nhà nơi nó và Nguyên ngồi xõm trước hiên suốt ngày chỉ để xếp những con thuyền bằng giấy thả trôi lững lờ rồi giương mắt ngó.

Tiếng mưa làm Kăply lãng đi câu chuyện nóng bỏng của tụi bạn lúc nào không hay. Nó cứ ngồi nghĩ mãi về làng Ke, ao ước một ngày nào đó nó sẽ dẫn Mua đi bắt ếch dưới mưa, đi đào khoai tộm và trên đường về nó sẽ bắt Mua đứng đợi bên ngoài hàng rào nhà hàng xóm để nó chui vào nhặt những bông sứ trắng muốt, kết thành một vòng hoa xinh xắn, thơm tho, và Mua sẽ sung sướng cười khoe răng sún.

- Làm gì thần ra vậy, mày?

Tiếng nói của Nguyên vang lên sát bên tai khiến Kăply giật nảy. Nó quay phắt lại, ngạc nhiên không thấy bọn Êmê, K’Tub, Păng Ting và Suku trong phòng:

- Tụi nó đâu hết rồi?

- Về từ lúc nãy lặn. – Nguyên dòm bạn lom lom – Bộ bây giờ mày đang tơ tưởng đến cái Cặp Sách hả?

- Bậy. – Kăply chối, giọng rầu rầu – Tao đang nhớ nhà.

Câu nói của Kăply khiến mặt Nguyên bắt gặp xịu xuống. Nó ngẩn ra:

- Tao cũng vậy. Nhưng... nhưng...

- Nhưng sao? – Kăply tròn mắt thấy bạn ngập ngừng.

- Nhưng có lẽ tụi mình chưa thể thoát khỏi xứ này ngay được. – Nguyên ném cho bạn một cái nhìn u ám – Tụi mình đã bị cuốn đi quá xa rồi.

- Thế chừng nào tụi mình mới về lại được làng Ke? Tụi mình phải quay về làng chứ? – Kăply lo lắng hỏi, không nhận ra nó đang chồm sát vào người bạn đến mức sắp đẩy thẳng bạn rớt ra khỏi giường.

- Dĩ nhiên rồi, Kăply. – Nguyên cố giữ giọng điềm tĩnh, không hay tiếng thờ dài đã vô tình chống lại nó – Nhưng như tao đã nói: không phải lúc này.

Nguyên nhìn bộ mặt nghệt ra của Kăply, liếm môi nói tiếp, trông nó vất vả như đang cố gắng giải thích cho một bức tường hiểu điều gì đang xảy ra trên thế giới này:

- Mày hiểu không, Kăply. Những chiếc ghế ngựa vẫn đang được ông K’Tul cất giữ ở một chỗ nào đó và cái chỗ này phải nói là cực kỳ bí mật. Để tìm ra nơi cất giấu, tao nghĩ tao và mày không đủ sức đâu.

Mặt Kăply lập tức xám lại và trái tim nó đang rơi xuống đâu đó ở dạ dày.

- Nhưng mày yên tâm, tao đã nghĩ ra cách rồi. – Nguyên lật đật nói – Tao sẽ nhờ thằng Suku. Suku là một thằng quái, lại tốt bụng, chắc chắn nó sẽ giúp tụi mình. Nhưng nhờ vả thế nào để nó không nghi ngờ là điều tao phải nghĩ thêm.

- Ờ, mày nghĩ đi!

Kăply đáp bằng giọng như thể hai đứa có chung một cái đầu và cái đầu đó hiện nay Nguyên đang giữ.

- Điều quan trọng nhất hiện nay đối với tụi mình là làm sao thoát khỏi sự ám hại của Bastu và bọn tay chân của hắn. – Nguyên dứt sợi tóc đánh “bực” một cái, nhún mặt nói – Nếu không, tụi mình khó mà sống đến ngày trở về.

- Ờ tao cũng nghĩ vậy.

Kăply đáp xuôi theo, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

- Nghĩ vậy cái con khi! – Nguyên đột ngột phát câu – Có bao giờ tao thấy mày chịu nghĩ cái quái gì đâu.

Nguyên liệng cái gối vào thành giường một cái “bộp” như để xả cơn giận:

- Nếu cái đầu mày biết nghĩ, vậy tại sao mày không nghĩ giùm tao đi: Con ma cà rồng đó là ai? Tại sao mà hấn lợt khỏi bản danh sách của Cục an ninh và Eakar? Làm sao để vạch mặt và tóm cổ hắn? Hồng lễ ngày nào cũng đợi đến lúc leo lên giường nằm trằm mền, tao và mày mới biết là mình vừa mới sống sót thêm một ngày?

Kăply có vẻ bất ngờ trước con diên của bạn. Nó không biết tại sao Nguyên đột ngột giống như con sư tử bị chọc gậy vào lỗ mũi như vậy. Chắc nó sợ? – Kăply đoán mò – Cũng có thể nó đang nhớ nhung làng Ke giống như mình và mong kết thúc sớm mọi rắc rối ở cái xứ quái chiêu này để nhanh chóng tìm cách quay về?

Tự nhiên Kăply thấy thương bạn quá. Và nó nói, hoàn toàn ngạc nhiên về sự tự tin của mình:

- Tao đã nghĩ ra một cách, Nguyên à.

- Mày nghĩ được một cách á? – Nguyên hấp háy mắt, bộ tịch khôi hài giống như nghe một con cá khoe mình biết bay.

- Mày biết không, trưa nay tao và Mua đi vào Công viên Các Thú Kẹo. – Như không nghe thấy Nguyên, Kăply tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ càng lúc càng rõ rệt trong đầu – Ở đó, cây cối trở toàn kẹo. Mỗi loại cây cho một thứ kẹo. Chắc là mày chưa bao giờ nghe qua.

- Nghe rồi. – Nguyên nhún vai – Hồi trưa tại Suku có kể cho tao nghe về công viên này.

Kăply hơi cụt hứng. Nó khựng lại một chút như chiếc xe vấp phải ổ gà. Nhưng chỉ một chút xíu thôi, rồi nó hăng hái tiếp:

- Ở đó có kẹo Nhột, kẹo Ngứa, kẹo Chết khiếp, kẹo Quất tháo, kẹo Mộc sừng, nói chung là đủ thứ kẹo quái đản, thậm chí có cả kẹo Mót tiều nữa.

- Những thứ đó tao cũng đã nghe qua rồi. – Nguyên hờ hững nói – Thằng Suku còn kể cho tao nghe cả đồng thứ kẹo mắc dịch khác nữa kia. Nào là kẹo Câm, kẹo Lé, kẹo Hắt-xì, kẹo Nhảy cà tung...

- Thế nó có nhắc đến kẹo Hiện nguyên hình không? – Kăply hít vào một hơi, hỏi hộp hỏi.

- Kẹo Hiện nguyên hình hở? – Nguyên chớp mắt – Ồ, hình như tao không nghe nó nói tới thứ kẹo này.

- Mày biết không. – Kăply lảo liên mắt nhìn quanh phòng rồi hạ giọng thấp thòm kể – Hồi trưa tao đã ăn phải kẹo Hiện nguyên hình. Thế là tao hoá ra thằng Kăply ngay trước mắt nhò Mua.

Ngay lập tức Nguyên đánh mắt về lơ đãng, thậm chí nó mấp máy môi hai ba cái để bắt mình tập trung.

- Sao mày ngốc thế? Đã biết đó là kẹo Hiện nguyên hình sao còn tọng vô họng?

- Ủa, thằng Suku không nói cho mày biết chi tiết này sao? – Kăply ngạc nhiên – Các thứ kẹo ở đó, khi ăn xong thì tờ giấy gói mới hiện lên dòng chữ cho biết

đó là kẹo gi.

Mặt Nguyên lộ về căng thẳng:

- Thế nhỏ Mua có thắc mắc gì không?

- À, không. – Kăply toét miệng cười – Lúc đó, tao nhanh trí liệng tờ giấy gói vô bụi rậm và bảo đó là kẹo Đũa dai. Thế là nó tin ngay lập tức.

- Bịa hay đấy. – Nguyên gật gù khen – Hóa ra cái đầu mày cũng có lúc giống cái đầu tao.

Giọng thẳng Nguyên đúng là giọng trích thượng của một đại ca lâu năm, nhưng Kăply rất lấy làm khoái chí với sự so sánh đó. Nó hớn hờ nói tiếp:

- Tao nghĩ tụi mình có thể kiếm cho thầy N’Trang Long một mớ kẹo Hiện nguyên hình...

- Tuyệt vời!

Nguyên reo ầm lên và bắn lên khỏi giường như nút chai sâm banh. Nó rơi đánh “rầm” một cú như trời giáng nhưng hình như hông thấy đau chút nào.

- Tao hiểu ý mày rồi. – Trong tư thế đang bò lồm cồm, Nguyên hân hoan ngược nhìn bạn – Sáng mai tao và mày sẽ tới Công viên Các Thứ Kẹo.

- Chỉ có hai đứa thôi ư? – Kăply dựng cặp lông mày – Còn những đứa kia?

- Sáng mai tụi nó đi học hết rồi, chỉ còn mỗi thằng Suku ở nhà thôi. – Nguyên khoát tay – Nhưng nếu như tụi nó có mặt đầy đủ, tụi mình cũng không thể để bắt cứ đứa nào đi theo được.

Nguyên ngao ngán nhìn cái miệng đang há hốc của Kăply, tặc lưỡi giải thích:

- Mày bắt cái đầu của mày làm việc chút đi: Kéo cả đám tới đó để tụi nó chứng kiến cảnh tao và mày hóa thành thẳng Nguyên và thẳng Kăply à?

- Chuyện đó thì mày khỏi lo! – Kăply “à” lên một tiếng, mặt tươi tỉnh – Hôm qua tao đã để ý kỹ rồi. Kẹo Hiện nguyên hình là viên kẹo màu vàng. Cứ thấy kẹo màu vàng là mình hái, khỏi cần thử.

- Kăply ơi là Kăply! – Nguyên giờ hai tay lên trời – Bộ mày không nhận ra Công viên Các Thứ Kẹo sở dĩ thu hút khách là nhờ vào những bất ngờ thú vị hay sao? Nếu chỉ cần bước vào Công viên Các Thứ Kẹo một lần là thuộc hết màu sắc và công dụng của các loại kẹo thì lần sau ai mà thèm tới đó nữa. Thằng Suku bảo với tao các loại kẹo ở đó thay đổi màu sắc và kiểu dáng mỗi ngày, mày hiểu không? Và cứ sau một tháng, lại bổ sung thêm nhiều loại kẹo mới.

- Có nghĩa là ngày mai kẹo màu vàng không phải là kẹo Hiện nguyên hình? – Kăply không giấu vẻ lo âu.

- Thì vậy chứ sao. – Nguyên thờ đánh thượt – Cho nên sáng mai chỉ có tao và mày đến đó. Và tụi mình phải è cổ ra thử lần lượt hết thứ kẹo này đến thứ kẹo khác cho đến chừng nào tìm ra được kẹo Hiện nguyên hình mới thôi.

Trông mặt Kăply lúc này ỉu xìu y như thể ngày mai không phải nó đến Công viên Kẹo mà bị áp giải đến Công viên Thuốc độc vậy. Nó nghĩ sáng mai chắc nó

phải vét hết can đảm mới có thể bình tĩnh tọng vô họng thêm một lần nữa các thứ kẹo Ngựa, kẹo Nhật, kẹo Chết khiếp quái quái kia.

Và khi sức nhớ đến kẹo Mót tiêu thì Kăply giật bản mình. Nó rên lên một tiếng và chia bộ mặt méo xệch vô mắt Nguyên, giọng thiếu nảo:

- Ngày mai trước khi đi ra khỏi nhà, mày nhớ nhắc tao đi tề đó nha!

o O o

Thầy N’Trang Long trợn đôi mắt to cổ cộ nhìn Nguyên hăm hờ trút một đồng kẹo xuống trước mặt mình. Thầy không nói gì hết, đơn giản là thầy không biết điều gì đang diễn ra.

- Các con đến gặp ta chỉ để mời ta ăn kẹo thôi sao?

Đội Nguyên dốc hết kẹo trong túi ra bàn và lúi lại, ngồi xuống cạnh Kăply trên chiếc ghế dài đối diện, thầy mới ngược nhìn bọn trẻ nhẹ nhàng cất tiếng. Cái cách thầy nhìn tụi nó khiến Kăply hình dung ra một cách sống động cả mớ đầu hói đang nhảy múa trong mắt thầy.

- Thưa thầy, – Nguyên lễ phép đáp – đây là kẹo Hiện nguyên hình. Tụi con vừa hái ở Công viên Các Thứ Kẹo.

Có vẻ như phải mất mấy giây sau, ý nghĩa của câu nói mới ngấm được vô tai thầy N’Trang Long. Và thầy vui vẻ thốt lên điều mà Nguyên và Kăply đang nín thở chờ nghe:

- Hay lắm, tụi con! Tụi con đã đem đến đúng thứ mà ta đang chờ đợi hôm rày.

Thầy dùng cả hai bàn tay to tướng vốc nắm kẹo lên rồi trút xuống, hai ba lần như vậy, vẻ khoái trá đặc biệt, rồi thầy xòe rộng bàn tay trên đồng kẹo như muốn sưởi ấm chúng.

Kăply ngẩn ra:

- Bộ thầy biết trước là tụi con sẽ đem kẹo Hiện nguyên hình tới hả thầy?

- Ta không biết rõ như thế, K’Brêt à. – Thầy N’Trang Long nói, vẫn chưa nhấc tay khỏi đồng kẹo – Nhưng ta linh cảm là ngày hôm nay sẽ có người đem đến cho ta chiếc chìa khóa để mở cánh cửa bí mật trong vụ Bolobala.

Mặt hai đứa trẻ ửng lên vì sung sướng và hãnh diện, không nghĩ thầy hiệu trưởng lại xem trọng sáng kiến của tụi nó vậy.

- Các con biết tại sao Công viên Các Thứ Kẹo có loại kẹo này không? – Thầy N’Trang Long nheo mắt nhìn Nguyên và Kăply, triu mến hỏi.

Kăply nhìn lại thầy ngu ngơ đáp:

- Ở đó có đủ loại kẹo mà thầy.

- Dĩ nhiên là Công viên Kẹo có rất nhiều thứ kẹo. – Thầy N’Trang Long gật đầu – Và nếu chịu khó để ý, các con sẽ thấy tất cả các thứ kẹo ở đó đều có một

điểm chung là tạo ra những tình huống oái ăm, trái khoáy nhằm mua vui cho khách. Người ta gọi chúng là những viên kẹo nghịch ngợm.

- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Nguyên kêu lên – Kẹo Hiện nguyên hình thì không giống chút gì như thế. Nó là một viên kẹo rất nghiêm túc.

- Con nói đúng đó, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long tươi cười, hai bàn tay xoa xoa vào nhau về hải lòng – Đây là viên kẹo phòng gian, được ban quản lý công viên đặt lẫn vào các thứ kẹo khác nhằm phát hiện kẻ xấu đột nhập vào công viên. Nhờ thứ kẹo này, họ đã từng bắt được hai con ma sói, một con ma cà rồng hoang dã và hai sát thủ của phe Hắc Ám đội lốt học sinh trường Đămri, tất nhiên là hai tên các kẻ thôi.

Thầy nhón lấy một viên kẹo, vân ve bằng hai ngón tay, gật gù:

- Viên kẹo này lợi hại lắm đây. Chỉ có điều người ta không tiện công bố thành tích của nó.

Thầy đặt lại viên kẹo xuống, để bàn tay có thể rảnh rang nhảy lên cảm.

- Cảm ơn các con nha. – Thầy xoắn một cọng râu, ánh mắt lấp lánh thứ ánh sáng êm dịu và cất giọng trầm ấm – Mặc dù cho đến giờ này các con vẫn còn lúng phếng ở đây chưa chịu mò đến núi Lung Chùng, nhưng vì những viên kẹo quan trọng này, ta nghĩ là ta sẽ không trách phạt các con.

Thầy đứng lên khỏi ghế, và từ chỗ nào đó tuốt trên cao thầy êm ái đội xuống đầu Nguyên và Kăply câu nói mà thực ra không cần nghe, tụi nó cũng biết là đã đến lúc thầy muốn tổng cổ tụi nó ra khỏi phòng:

- Tụi con có thể ra về được rồi đó.

Lúc đó là giữa buổi sáng. Nguyên và Kăply rời văn phòng hiệu trưởng, leo xuống cơ man những bậc thang để đặt chân lên mặt đất, băng ngang các lớp học đang vọng ra không ngớt những tiếng rì rầm, trước vô số cặp mắt tò mò chìa ra từ các ô cửa.

Thấy Kăply cứ đảo dắc ngó quanh, Nguyên bực mình:

- Về lẹ đi! Cái cặp sách của mày giờ này đang ngồi trong lớp, tìm gì mà tìm!

- Tao đâu có tìm Mua. – Kăply đỏ mặt – Tao chỉ muốn quan sát xem thám tử Eakar đang nấp ở đâu thôi.

Dĩ nhiên Kăply không thể nào tìm thấy Eakar. Nó chỉ bắt gặp Pôlôna và Chor, hai phóng viên của tờ Tin nhanh N, S & D, lảng vảng trong sân với bộ mặt bơ phờ, chiếc áo khoác màu ô-liu ngả sang màu đen như lâu ngày biếng giặt, ngay cả huy hiệu hình tia chớp trên ngực áo cũng không còn lấp lánh như lần đầu nó nhìn thấy. Thất thểu lê bước qua các hành lang, điệu bộ hăm hờ trước đây biến mất, trông họ giống như những kẻ lạc đường.

Về chán chường của Pôlôna và Chor mà Nguyên và Kăply đã trông thấy vào buổi sáng đã in dấu lên tờ Tin nhanh N, S & D ra trưa đó một mẩu tin không có gì mới, đọc lên nghe chán ngắt như bộ dạng của những người viết ra nó:

CHỜ ĐỢI

Cho đến ngày hôm nay, thủ phạm ám hại nữ sinh Bolobala vẫn chưa được lôi ra ánh sáng. Và theo chúng tôi biết, hiệu trưởng N’Trang Long dường như vẫn chưa có cách gì để chứng minh sự trong sạch của mình.

Trường Đămri hiện vẫn ở trong tình trạng báo động và một khi chưa xác định được ai là ma cà rồng, tính mạng của đồng đạo học sinh vẫn bị đe dọa nghiêm trọng. Sự kéo dài đây pháp phòng này là bằng chứng rõ rệt về sự bất lực của người lãnh đạo nhà trường, chưa kể những câu hỏi liên quan đến những hành động mờ ám của cá nhân ông N’Trang Long – những câu hỏi chúng tôi đã nêu ra trong các số báo trước nhưng vẫn chưa được giải thích thỏa đáng.

Dư luận có lẽ đã chạm đến giới hạn của sự kiên nhẫn và đang nóng lòng chờ đợi sự can thiệp của các cơ quan có thẩm quyền.

Chắc chắn sẽ xảy ra cuộc chuyển giao quyền lực ở trường đào tạo tài năng Đămri nếu trong một thời gian ngắn nữa, vụ Bolobala vẫn chưa kết thúc. Chúng tôi sẽ kịp thời thông báo đến quý độc giả ngay khi cuộc thay đổi nhân sự diễn ra.

Tất cả chúng ta cùng chờ đợi.

Êmê thì thảo vào tai Nguyên ngay trong bàn ăn.

- Ama Đilê cứ lặp đi lặp lại luận điệu cũ rích à, anh K’Brăk.

- Trong về iu xiu của hai phóng viên hồi sáng là biết rồi. Mấy số gần đây, thấy Chor bỏ luôn mục phỏng vấn là anh nhận thấy tình thế đang xoay chuyển bất lợi cho họ.

Ngược lại với bọn trẻ, ông K’Tul nom rất hí hửng. Suốt bữa ăn, ông ngồi không yên, cứ nhưn mãi chiếc cổ dài đến nỗi thân hình ồm nhách, lêu nghêu của ông bị kéo dài ra như một sợi dây khiến Kăply không khỏi cười thầm khi liên tưởng chiếc đầu của ông với một quả bóng bay.

Ông nói, quá phấn khích nên giọng nghe phập phều như lọt qua một cái miệng móm:

- Kỳ này mà N’Trang Long không vắng khỏi chiếc ghế hiệu trưởng mới là chuyện lạ.

- Văng sao được hả ba? – Thăng K’Tub cự liền.

- Sao mà không vắng? – Ông K’Tul hừ giọng – Hồng lẽ tính mạng của tất cả học trò trường Đămri không đáng để đánh đổi chiếc ghế hiệu trưởng của lão N’Trang Long sao?

Ông trừng mắt nhìn thẳng con:

- Đừng quên trong đó có cả tính mạng của con nữa đó.

K’Tub lầu bầu:

- Ba chỉ toàn nghe theo giọng điệu của Ama Đilê.

- Không chỉ có mình ta nghe Ama Đilê đâu, con trai à. – Cặp ria con kiển của ông K’Tul vênh lên một cách khiêu khích – Theo ta biết thì Cục trưởng Cục báo chí Y Nail cũng đang theo dõi sát sao vụ này. Nếu Y Nail nói một tiếng với Cục an ninh và Bộ giáo dục, chắc chắn N’Trang Long không thể nường chiếc mông của lão trên chiếc ghế hiệu trưởng lâu hơn thời gian chín một con bê đầu.

Mặt K'Tub đột ngột tối hù như bầu trời trước cơn giông. Nhưng trước khi nó kịp phun ra những lời phạm thượng, bà Êmô đã nhanh chóng dàn hòa:

- Chỉ còn hai ngày nữa thôi, N'Trang Long sẽ phải trả lời trước Boloradam và trước công luận về vụ này. Chẳng việc gì chúng ta phải đoán non đoán già cho một ốc.

- Tờ Lang Biang hằng ngày hôm nay nói gì hờ bó? – Kăply thỉnh linh vọt miệng.

- Đừng nhắc đến tờ báo đó trước mặt ta! – Ông K'Tul găm lên, người run run đầy kích động, chiếc khăn rằn sợ hãi tuột ra khỏi vai như chạy trốn.

Như để làm cho không khí nặng nề hơn nữa, ông phóng chiếc muỗng xuống tô canh như người ta ném bom làm nước văng tung tóe, giọng rín rít:

- Cái đầu của Kan Blao chắc chắn tệ hơn một quả mướp. Ta nghĩ đầu hắn là cục gạch thì đúng hơn. – Chỗ này, Kăply thót bụng một cái, và bắt giắc đưa tay sờ đầu, tưởng ông K'Tul chửi mình – Tóm lại, thằng cha đó cả đời chỉ biết nghĩ bằng cái đầu của lão N'Trang Long.

- Như vậy là Kan Blao luôn luôn nghĩ đúng! – K'Tub tỉnh queo châm dầu vô lửa.

Ông K'Tul bắn vọt lên khỏi ghế trước các bộ mặt sạm như đất quanh bàn ăn. Ông nhìn K'Tub bằng cặp mắt long sòng sọc, tay chụp chiếc muỗng trong tô giò lên, tưởng như chỉ có trời sập ngay lúc đó mới ngăn được ông phóng chiếc muỗng xuyên qua người đứa con trai ương ngạnh.

Ngay cả bà Êmô cũng bất ngờ và khiếp đảm đến mức không còn chút hơi sức để níu tay ông K'Tul hay thậm chí cất một lời can gián. Lưỡi liú lại, tay chân như hóa đá, bà chỉ biết giương mắt nhìn ông, nét hải hùng hân rồ trên từng thớ thịt.

Ông K'Tul đứng bất động trong tư thế sẵn sàng hành quyết có đến một lúc, nếu không thấy ngực ông phập phồng gấp gáp và không nghe tiếng khò khè phát ra từ bụng ông như từ một người lên cơn suyễn, có thể nghĩ ông là một pho tượng mới được chở về từ thung lũng Plei Mo.

Trong khi ai nấy chết khiếp trong chỗ ngồi, bất lực và tuyệt vọng chờ cái vung tay của ông K'Tul thì ông đột ngột hạ chiếc muỗng xuống bàn đánh “cạch” một tiếng, rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, ông không nói một lời nào, quay phắt mình bỏ đi.

Phải đợi thêm một hồi, bà Êmô mới là người đầu tiên nhúc nhích. Bà phát ra một âm thanh gì đó nghe tựa tựa tiếng nấc nghẹn rồi ngược đôi mắt đã bắt đầu ngân ngấn nước về phía K'Tub, bà sục sịt:

- Thấy chưa con? Suyt chút nữa là con tiêu đời rồi đó.

Giọng bà chuyển qua trách móc:

- Hồng lẽ con nhịn ba con là điều khó khăn đến thế sao, K'Tub?

- Con nhịn ba con thì dễ thôi, di à. – K'Tub hậm hực đáp, mặt nó vẫn còn trắng bệch như đã lâu không ra nắng – Nhưng con không thể nào nhịn nổi Ama Đliê. Mà ba con thì toàn lặp lại những lời lẽ lão lêu của hắn.

- Thiệt sự thì ta cũng không rõ giữa Ama Đliê và Kan Blao ai sai ai đúng. – Bà Êmô cất giọng mệt mỏi, tay sửa lại vạt áo một cách không cần thiết – Ta chỉ lo cho tụi con. Sự an toàn của tụi con, đó là mối bận tâm lớn nhất của ta.

Một không khí cảm động chạy quanh bàn ăn sau câu nói của bà Êmô. Kăply biết bà nói thật lòng và bà bộc lộ tình cảm của bà với tụi nó lần này không phải là lần đầu.

Kăply nhìn bà bằng ánh mắt biết ơn và chợt nhận ra Êmô giống hệt bà, không chỉ ở mái tóc vàng và cái mũi héch mà cả ở sự quan tâm và tình cảm nồng nhiệt đối với những người chung quanh.

o O o

Ngay lúc đó Kăply không biết ở trường Đămri cũng đang xảy ra một chuyện động trời trong phòng ăn dưới chân tháp, còn kinh khủng gấp ngàn lần chuyện xảy ra ở lâu đài K’Rahlan.

Trên chiếc bàn ăn hình bầu dục tạc bằng gỗ mun, ngoài những món ăn quen thuộc, trước mặt mỗi giáo sư lúc này còn bày thêm hai chiếc đĩa bạc, chiếc thứ nhất đựng một lát bê thui, chiếc thứ hai đựng những viên kẹo bọc giấy màu.

- Cái gì thế này, ngài hiệu trưởng? – Cô Cefeli Chil kêu lên khi nhìn thấy những chiếc đĩa lạ.

- Một chút ăn mừng thôi, chị Cafeli. – Thầy N’Trang Long hấp háy mắt, rạng rỡ nói – Tất cả chúng ta đều đã biết chuyện rồi mà. Có lẽ chỉ nội trong ngày hôm nay thôi, pháp sư K’Buđăng sẽ trả Bolobala về lại trạng thái bình thường.

Cô Kemli Trinh lấy nĩa khều miếng thịt bê:

- Đã lâu lắm tôi chưa được ăn món này. – Cô dích miếng thịt đưa lên ngang mặt và ngấm nghĩa bằng cặp mắt phê phán – Nhưng thật đáng tiếc. Hình như miếng thịt này chưa chín, ngài hiệu trưởng à.

Thầy Đi Pri khịt khịt mũi:

- Tôi nghĩ là tôi vẫn thích ăn những món đã nấu rục hơn.

- Thiệt là sơ suất quá. – Thầy N’Trang Long cúi xuống miếng thịt trong chiếc đĩa của mình – Đúng là nó hơi sũng sũng một chút.

Thầy nhấc đĩa kẹo lên, đưa qua đưa lại:

- Vậy thì chúng ta ăn kẹo vậy. Tôi tin là mọi người đều giống như tôi. Nghĩa là luôn luôn bị kẹo hấp dẫn.

Nói xong, thầy nhón một viên kẹo, bóc lớp giấy gói và bỏ tọt vào miệng, vừa nhai vừa hít hà:

- Chậc, chậc! Thiệt tình thì tôi chưa thấy có thứ kẹo nào trên đời ngon như kẹo này.

Thầy Haifai lúc lắc cái đầu lưa thưa tóc và mấp máy đôi môi đỏ như son:

- Tôi tưởng kẹo phải là món ăn sau cùng chứ, ông N’Trang Long?

- Ôi, tui cũng biết vậy, anh Krazanh. – Thầy N’Trang Long vẫn giữ bộ mặt tươi roi rói – Nhưng tôi có cái tật xấu là hề thấy kẹo thì không sao cảm lòng được. Tôi chỉ có mỗi tật xấu đó thôi, bỏ đi thì tiếc lắm.

- Tôi cũng có tật xấu giống hệt ngài, ngài hiệu trưởng.

Cô Cafeli Chil cười nói và nhón lấy một viên kẹo.

- Tôi cũng vậy. – Cô Kemli Trinh nhanh nhẹn hưởng ứng. Cô kéo đĩa kẹo sát vào người, cầm lên viên kẹo màu xanh và thông thả bóc lớp giấy gói.

- Tôi thì tôi chẳng thích kẹo – Thầy Hailixiro cựa quậy người trong chiếc áo chùng đỏ, vui vẻ nói – Có lẽ tôi chỉ có toàn tính tốt.

Vừa nói thầy vừa cầm lên chiếc nĩa, xiên vào miếng thịt bê trước mặt.

- Cần phải nấu chín lại đã, thầy Hailixiro. – Cô Kemli Trinh nhắc nhở.

- Tôi thì cho rằng phải tái tái như thế này mới ngon, chị Kemli à.

Thầy Hailixiro toét miệng cười và tinh bơ ngoạm lấy miếng thịt.

- Bây giờ thì tôi biết tại sao không chiếc ghế bành nào trong trường Đămri chứa nổi thầy rồi, thầy Hailixiro!

Cô Cafeli Chil trêu và cố nuốt viên kẹo nghẹn ngang cổ họng.

Thầy Hailixiro ăn nhanh đến mức khi cô Cafeli Chil nuốt xong viên kẹo thì miếng thịt trên nĩa thầy cũng đã biến mất.

- Thú thật là tôi thấy món này rất hợp với khẩu vị của tôi. – Thầy Hailixiro đưa lưng bàn tay quạt mệp, thấy còm cộm nhưng không để ý, tiếp tục nói trong khi quét ánh mắt thềm thủng qua các đĩa thịt bên cạnh – Nếu thầy cô nào chê thì tôi sẵn sàng...

- Ôi, xem kia!

Tiếng kêu khiếp hãi của cô Cafeli Chil vang lên cắt ngang câu nói của thầy Hailixiro.

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đội bảo vệ nhà trường do lão Chu và mục Gian dẫn đầu đã đột ngột hiện ra từ sau lưng thầy Hailixiro.

Lần này bên cạnh chiếc muống cán dài của lão Chu và đôi dũa bự chảng của mục Gian còn có thêm chiếc chày bằng đồng của Y Sai và con dao nhọn của H’Mali, tất cả chĩa vào lưng thầy Hailixiro và từ những đồ dùng làm bếp đó bắn ra tứ tung những sợi lòi tói, những chiếc bánh bằng vàng và những vòi nước thơm phức như xirô. Ở phía trước, gần như lúc này, thầy Haifai đứng bật lên khỏi chỗ ngồi, vung mạnh hai tay, con roi bằng gỗ đàn hương và chiếc vòng đá đen từ hai ống tay áo của thầy bay ra thành hai luồng đen trắng, hợp với vũ khí của đội bảo vệ, chụp xuống người thầy Hailixiro nhanh như chớp xẹt.

Quá bất ngờ, thầy Hailixiro gần như không kịp có phản ứng gì. Thầy chỉ vừa “ơ” lên một tiếng đã bị cả đồng thứ đánh trúng khiến thầy nấc lên “hự, hự” rồi lập tức ngồi ngay đơ, những sợi thừng bằng bột của lão Chu quấn quanh thân hình phì nộn của thầy khiến thầy ngó giống hệt một don bánh khổng lồ.

- Chuyện gì thế này, ngài hiệu trưởng?

Sau phút bàng hoàng, thầy Hailixiro trấn tĩnh kêu lên, cố cựa quậy để thoát ra khỏi mớ dây trói nhưng rồi thầy lập tức nhận ra con roi và chiếc vòng của vợ chồng thầy Haifai đã tước sạch năng lượng của thầy từ bao giờ.

- Ngài N’Trang Long! – Thầy Hailixiro giận dữ hét lớn, mồ hôi túa ra làm mặt thầy bóng nhẫy – Ngài giờ cái trò hèn mạt này ra với tôi mà không sợ Hội đồng Lang Biang hỏi tội sao? Ngài tưởng là ngoài tôi ra, không ai biết thầy là con ma cà rồng của Bastu chắc?

- Ô!

Thầy Đi Pri thỉnh linh bật ra tiếng kêu thảng thốt, không phải vì lời tố cáo của thầy Hailixiro, mà vì bây giờ thầy mới nhìn thấy điều đã khiến cô Cafeli Chil khiếp đảm la lên khi nãy.

Và không chỉ thầy Đi Pri, lúc này tất cả mọi người trong phòng ăn đều không hên mà cùng chồng chọc dấn mắt vào mặt thầy Hailixiro, kinh hoàng khi thấy hai chiếc nanh nhọn hoắt thò ra dưới cặp môi dày của thầy.

- Ông ta là... ma cà rồng... – Thầy Đi Pri lắp bắp, mặt mày hoang mang tột độ.

- Chính ông là thủ phạm ám hại Bolobala. – Thầy Haifai phát ra giọng nữ eo eo – Hừm, vợ chồng tôi đã nghi ngờ ông từ lâu rồi.

- Lão toét! – Thầy Hailixiro gầm lên, vẻ hòa nhã thường ngày biến mất, hai chiếc nanh lấp ló nơi cửa miệng khiến thầy trông còn đáng sợ hơn bộ mặt quái gở của thầy Haifai – Các người chỉ giỏi về hứa với N’Trang Long!

Thầy Haifai lạnh lùng:

- Ông hãy sờ tay lên miệng ông rồi hãy nói, ông Hailixiro.

Câu nói của thầy Haifai làm thầy Hailixiro bất giác chột dạ. Chợt nhớ đến cảm giác cộm cộm lúc quẹt mép, thầy hấp tấp đưa tay lên miệng và ngay lập tức, mọi người thấy mặt thầy tái đi như thể nào khi chạm phải hai chiếc nanh nhọn chia ra ngoài ý muốn của thầy.

Thầy trở mắt nhìn thầy N’Trang Long với nỗi khiếp sợ vô bờ bến, có vẻ muốn hỏi một câu gì đó mà không sao thoát nên lời.

- Không có gì là bí hiểm trong chuyện này hết, anh Hailixiro! – Thầy N’Trang Long cất giọng mềm mại – Chẳng qua miếng thịt bê mà anh vừa ăn, thiệt ra nó đâu phải là thịt bê.

Vừa nói thầy vừa khoa tay một vòng trên bàn. Ngay tức khắc những miếng thịt bê còn trong đĩa nỏ “bụp” một tiếng và trong nháy mắt hóa thành những viên kẹo tròn tròn.

Mặt thầy Hailixiro trắng bệch ra trước diễn biến bất ngờ này. Thầy mím môi nhìn các đĩa kẹo, trong đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng phẫn nộ và thù địch.

- Anh có biết đây là kẹo gì không, anh Hailixiro? – Thầy N’Trang Long vẫn từ tốn – Chúng chính là kẹo Hiện nguyên hình được đem về từ Công viên Các Thứ Kẹo.

- Hóa ra là ông đã cố tình gài bẫy tôi! – Thầy Hailixiro thở phì phì, giọng mỉa mai và đau đớn.

- Anh không nên trách tôi, anh Hailixiro. – Thầy N’Trang Long xoa xoa trán, ôn tồn đáp – Tôi không gài bẫy anh, mà gài bẫy một con ma cà rồng.

Thầy N’Trang Long lim dim mắt như để nhớ lại mọi tình tiết:

- Anh biết không, anh Hailixiro? Ngay khi trở lại cương vị hiệu trưởng trường Dămri, nhờ sự giúp đỡ của cái báo động kẻ, tôi đã phát hiện có một mối đe dọa vô hình đang tiềm ẩn trong trường. Tôi rất thất vọng, nhưng phải nói là trong một thời gian dài, tôi không hề nghi ngờ anh.

Thầy N’Trang Long ngưng lại một chút rồi chép miệng nói tiếp:

- Nhưng kể từ khi cái tin K’Brăk thoát chết dưới tay Buriăk được tung ra thì tôi thấy anh có những thái độ hơi khác lạ. K’Brăk và K’Brêt cho tôi biết là anh rất muốn tụi nó quay về lớp Cao cấp 1 của anh. Lúc đó tôi thoáng nghĩ anh có ý định giữ tụi nó trong vòng kiểm soát của anh nhưng thực tình tôi cũng không tin là anh định ám hại tụi nó. Rồi hàng loạt biến cố dồn dập xảy đến: Baltalon tiêu tủng, Bolobala bị hãm hại, còn anh thì lợi dụng sự ác cảm của Ama Đliê đối với tôi để công kích hòng lật đổ tôi trên tờ Tin nhanh N, S & D. Nhưng ngay cả lúc đó, tôi vẫn chưa có một kết luận rõ ràng về anh. Chỉ đến khi phát hiện Bolobala bị ma cà rồng tấn công thì tôi mới dần dần hiểu ra. Căn cứ vào sự thân mật trước đó giữa Bolobala và K’Brăk, tôi đoán thủ phạm muốn dùng Bolobala – lúc này đã biến thành ma cà rồng hay còn gọi là aslang – để tấn công K’Brăk. Và thủ phạm quỷ quyết đó, nếu xâu chuỗi hàng loạt sự kiện lại để xem xét, thì anh chính là người đáng nghi nhất, anh Hailixiro à.

Cô Kemli Trinh úp mặt vào hai bàn tay suốt trong thời gian thầy N’Trang Long nói. Cô Cafeli Chil thì uể oải chống cằm và nhìn lên một chỗ nào đó trên trần nhà. Trong khi thầy Haifai giữ vẻ lạnh lẽo muốn thuờ thì thầy Di Pri nghiêm nghị như đang dự một phiên tòa.

Còn thầy Hailixiro lúc này hầu như hoàn toàn tê liệt. Lưng thầy sụm xuống khiến bề ngang của thầy như phình ra gấp đôi. Thầy nặng nhọc ngược mặt lên khỏi chiếc áo chùng chật cứng, giọng thều thào:

- Chính tôi là người đã báo động cho K’Brăk và K’Brêt về sự nguy hiểm lẫn khuất trong trường, ngài N’Trang Long.

Thầy N’Trang Long chưa kịp lên tiếng, thầy Haifai đã lắc lư cái trán dồ và chiếu đôi mắt tối om om vào mặt thầy Hailixiro, khinh khinh nói:

- Ông nói ra điều đó để làm gì, ông Hailixiro? Ông nghĩ là ông có thể chạy tội được sao?

- Tôi chỉ nói sự thật. – Thầy Hailixiro khò khè đáp.

- Ông thừa biết trước khi ông tiết lộ điều đó, K’Brăk và K’Brêt đã được ông N’Trang Long thông báo kỹ lưỡng rồi. – Thầy Haifai nhe nanh giận dữ – Ông cố tình làm vậy chỉ để tạo lòng tin nơi hai trò đó thôi. Nhờ vậy, ông mới có thể dẫn dụ được K’Brăk và K’Brêt vào trường lúc nửa đêm để cho Bolobala ra tay.

- Tôi biết anh là người đã bí mật đưa Bolobala từ phóng y tế đến lớp Cao cấp 2 vào cái đêm hôm đó. – Thầy N’Trang Long thông thả tiếp lời – Tôi cũng biết chính anh giờ trở với bùa Bất khả xâm phạm để K’Brăk và K’Brêt có thể tàng hình đột nhập vô trường, rồi thỉnh linh hiện ra trở lại khi giáp mặt với Bolobala.

Thầy N’Trang Long hươ tay một vòng như để kết thúc cuộc luận tội:

- Và khi thấy âm mưu vớ lờ thì anh cuống quýt bắn ra những bông hoa bạc, quyết hạ sát Bolobala để xóa mọi dấu vết. Sau đó, nếu tôi không cử đội bảo vệ canh phòng nghiêm ngặt phòng y tế và thầy Haifai không lang vãng quanh đó, chắc chắn anh đã không để Bolobala sống đến ngày hôm nay. Tôi nói có đúng không, anh Hailixiro?

- Thì ra tôi đã bị các người theo dõi từ lâu... Tôi đã bị sập bẫy các người...

Thầy Hailixiro không nhìn ai, đầu gục xuống ngực và luôn miệng rên rì, mép sùi bọt, trông thầy như mất hết thần trí.

- Cũng do anh cả thôi, anh Hailixiro à. – Thầy N’Trang Long thở dài – Tôi biết xưa nay anh vẫn rất cảnh giác trước những món ăn lạ. Kẹo chắc là anh không ăn. Thịt bê có lẽ anh cũng không rớ vào. Do đó, khi quyết định biến những viên kẹo Hiện nguyên hình thành những miếng bê thui, tôi đã cố tình làm cho chúng chưa thật chín. Ma cà rồng dù đã thuần hóa, nhưng nếu chưa hoàn toàn gột bỏ được khuynh hướng hắc ám, vẫn sáng mắt lên khi nhìn thấy máu, tôi biết rõ điều đó mà, anh Hailixiro. Và chính anh, chứ không phải tôi hay những người khác, đã chọn miếng thịt đó. Nếu anh giỏi kèm chế, hôm nay chưa chắc anh đã biến nguyên hình. Và có lẽ tôi còn phải khổ sở với anh thêm nhiều ngày nữa...

Thám tử Eakar thỉnh linh hiện ra ở cửa phòng như một dấu chấm câu khiến thầy N’Trang Long lật đật đưa tay vuốt cổ vì phải nuốt trở xuống nửa sau của câu nói đang dở.

- Không thể như thế được, ngài hiệu trưởng! – Eakar lao vào như cơn lốc, mặt mày hớt hơ hớt hải – Hailixiro không có tên trong bản danh sách ma cà rồng thuần hóa. Ông ta không phải là ma cà rồng.

Thầy N’Trang Long nhún vai và hỏi bằng giọng châm biếm:

- Thế ông cho tôi biết cái đang chìa ra dưới cặp môi của giáo sư Hailixiro là cái gì, đại thám tử Eakar?

Thầy Hailixiro vẫn đang gục đầu như thể cái cổ đã trở nên mềm yếu hơn bao giờ hết khiến Eakar phải khom người xuống mới trông rõ hai chiếc nanh của thầy.

- Lạ thiệt đó. – Eakar bật kêu sừng sốt. Ông đứng thẳng người lên, tay búng “chóc, chóc”, trán nhăn tít – Chắc có nhầm lẫn gì ở đây. Theo bản danh sách tôi có trong tay...

Thầy N’Trang Long nhếch môi:

- Nếu có sự nhầm lẫn thì sự nhầm lẫn nằm trong mớ giấy lộn của ông đó, ông Eakar.

- Ngài nói sao? – Thám tử Eakar giật lui một bước như bị rần mỡ, mắt trở lên – Ngài dám nói như vậy về bản danh sách tuyệt mật của Cục an ninh sao?

- Có gì mà dám với không dám. – Thầy N’Trang Long nhip những ngón tay trên bàn, mỉm cười – Theo tôi, nếu bản danh sách đó được coi là chính xác thì sự nhầm lẫn có lẽ nằm trong chính cái đầu của ông, ông Eakar à.

- Ngài N’Trang Long! – Eakar kêu lên, sừng sốt và phẫn nộ – Ngài... ngài...

- Ông chịu khó bỏ chút ít thì giờ để xem lại công việc của ông đi, ông Eakar. – Như không để ý đến sự tức tối của tay thám tử, thầy N’Trang Long neho neho

đôi mắt lục lạc – Từ khi xảy ra vụ Bolobala đến nay, ông cứ rình rình nấp nấp khắp các xó xỉnh trong trường như một tên trộm, có lúc lại nhẩng lên như một con mèo mót ị, nhưng rốt cuộc ông đã thu hoạch được những gì?

Thầy thờ phì một tiếng như xả van, về ngao ngán thấy rõ:

- Chẳng được gì hết. Chẳng lần được chút đầu mối nào. Những ngày qua ông chỉ làm được mỗi một việc là khiến đội bảo vệ của tôi canh chừng ông phát mệt thôi.

- Tôi không tranh cãi với ngài. – Mặt Eakar tím bầm, chòm râu dê vểnh lên một cách giận dữ và nếu như lúc đó nó bắn ra tua tủa như những mũi tên thì cũng chẳng ai lấy làm lạ. Ông rít qua hàm răng nghiến chặt, giọng đe dọa – Tôi sẽ còn làm một việc quan trọng nữa, ngài N’Trang Long à. Đó là chứng minh giáo sư Hailixiro không phải là ma cà rồng. Rằng ông ta đã bị oan...

- Thế còn hai chiếc nanh, ông Eakar? – Thầy Haifai gầm gừ, trông thầy như muốn nhảy xổ vào tay thám tử.

- Tôi không cần biết giáo sư Hailixiro mọc ra hai chiếc nanh hay tám chiếc nanh. Chuyện đó không quan trọng đối với tôi. Tôi chỉ cần biết tên ông ta không có trong danh sách của Cục an ninh...

Thầy N’Trang Long cắt ngang:

- Vậy ông quay về Cục an ninh mà làm những gì ông nghĩ là thích hợp đi, ông Eakar. Còn đây là trường Đămri. Và ở đây tôi là hiệu trưởng, chứ không phải ông.

Thám tử Eakar định nói một câu gì đó nhưng ánh mắt của thầy N’Trang Long làm ông câm bặt. Mặt hầm hầm, ông quay mình bỏ đi một mạch, gót nện cồm cộp với những sải chân dài như sải chân sơn dương.

Khi Eakar ra tới hành lang rồi, mọi người mới nghe tiếng ông ong ong vọng vào:

- Hừ, một lũ rô! Ta không tin trường Đămri là pháo đài bất khả xâm phạm ở cái xứ Lang Biang này!

Chương 18: Tâm Sự Bamuri

Ngay trong chiều hôm đó, Păng Ting và Suku xuất hiện ở lâu đài K’Rahlan với dáng điệu của những người vừa chạy thoát một bầy sói dữ.

Thằng Đam Pao thoáng thấy Păng Ting và Suku đẩy cổng rào, vừa “ơ” một tiếng, chưa kịp hỏi, hai vị khách đã phóng lại chỗ cầu thang xoắn rồi.

Păng Ting tông cửa phòng Nguyên một cú mạnh đến mức suýt chút nữa nó bỏ nhào ra sân nhà.

Đang nằm trên giường, Nguyên và Kăply nhảy nhồm người lên như lửa đốt mông. Và khi nhận ra mái tóc độc nhất vô nhị ở xứ Lang Biang đang chúm về phía mình, cả hai cái miệng cùng há hốc:

- Gì thế, Păng Ting?
- Thầy N’Trang Long đã bắt được con ma cà rồng trong trường Đămri rồi. – Păng Ting hồn hển đáp, mặt vẫn còn xanh lè xanh lét.
- Trời, ai vậy? – Một lần nữa hai cái miệng cùng hồi hộp hỏi, bốn bàn tay run run áp lên ngực.
- Thầy Hailixiro. – Suku vọt miệng đáp thay bạn.
- Thầy Hailixiro? – Kăply ré lên, tai ù ù như xay lúa – Không đúng! Không thể là thầy Hailixiro được.

Nguyên ngơ ngác:

- Ồ, làm sao là thầy Hailixiro được? Chính thầy là người bí mật báo cho tụi anh biết mối nguy hiểm tiềm phục trong trường. Ông cũng là người sốt sắng nhất trong các giáo sư ở trường Đămri trong việc điều tra thủ phạm kia mà.

Kăply nóng nảy tiếp:

- Nếu thầy là thủ phạm trong vụ này, bữa trước ông rủ tụi anh vô trường để rình bắt Bolobala làm chi?

Kăply bóp chặt hai nắm tay:

- Thầy đâu có điên!

- Đúng là thầy Hailixiro không hề điên, anh K’Brêt à. – Suku thông thả nói – Tất cả những hành động của ông đều được tính toán rất kỹ lưỡng.

Nó rút từ trong túi quần một tờ báo gấp tư, chia ra:

- Tụi anh đọc đi!

K’Brêt lấu tấu chộp lấy tờ báo, mở ra:

- Ủa, tờ Lang Biang hằng ngày.

Nó ngạc nhiên ngược nhìn Suku:

- Đây là...

- Tờ này không phải là tờ hồi trưa, anh K’Brêt. – Tiếng K’Tub vọng vào từ ngoài cửa, vừa nói nó vừa bước vào với Êmê theo sau – Tờ hồi trưa chẳng có thông tin gì mới hết. Còn đây là tờ phụ trương buổi chiều, mới phát hành cách đây nửa tiếng đồng hồ.

Êmê nhìn bộ mặt ngẩn ra của Nguyên, mỉm cười duyên dáng:

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu anh K’Brăk. Xưa nay, mỗi khi xảy ra những sự kiện nóng bỏng, tờ Lang Biang hằng ngày vẫn ra thêm bản tin buổi sáng hoặc buổi chiều mà.

Như vậy bốn đứa tụi nó biết trước tụi mình! Kăply ăm ức nghĩ cùng với Nguyên, cả hai hồi hã chúi đầu vào tờ báo trên tay. Phụ trương của tờ Lang Biang hằng ngày chỉ vồn vện có bốn trang, nhưng đã hết ba trang dành đăng tải những tin tức liên quan đến cuộc điều tra vụ Bolobala, trong đó bài tường thuật những diễn biến xảy ra quanh bàn ăn ở trường Đămri trưa nay chiếm hết hai phần ba số chữ.

Càng đọc, Nguyên càng không tin vào mắt mình. Nó hoàn toàn không ngờ một vị giáo sư khá ái, thân thiện và được tất cả học sinh trường Đămri yêu mến như thầy Hailixiro lại là tay chân của trùm Hắc Ám. Như người bị đánh vào đầu, Nguyên phải nhắm mắt một lúc để qua cơn choáng váng. Thật giống như một cơn ác mộng! Nguyên lăm bắm, tìm thất lại vì bất ngờ và cả vì hụt hẫng.

So với Nguyên, xem ra Kăply có vẻ bị kích động nhiều hơn. Lâu nay, nó luôn tin tưởng thầy Hailixiro một cách tuyệt đối. Nó vô cùng cảm động khi thấy thầy thường xuyên dùng thân giao cách cảm để trò chuyện với nó, thực lòng tin rằng ngoài thầy N’Trang Long ra, thầy là người quan tâm đến nó và Nguyên nhiều nhất. Bây giờ, phát hiện thầy Hailixiro thực ra chẳng có chút xúu tình cảm nào với nó, chỉ vờ vịt để tìm trăm phương nghìn kế đưa nó và Nguyên vào bẫy, Kăply cảm thấy đau đớn và ngọt ngat như đang ở trong một căn phòng thiếu không khí.

Cuối cùng, như không chịu đựng nổi, Kăply đưa tay giật mạnh cổ áo và đứng phắt dậy trước ánh mắt sừng sốt của tụi bạn.

- Anh phải đến trường. Anh phải gặp thầy Hailixiro để nhắc lại cho ông nhớ những gì ông đã rót vào tai anh. Mà ông thì nói rất nhiều: Ta rất mến hai trò. Có lẽ mấy trò không biết được ta yêu quý mấy trò như thế nào đâu. Ta vô cùng thất vọng khi hai trò sẽ không còn học với ta. Hừm, ông thất vọng vì không nhai xương được tụi anh thì có.

Kăply phần uất thốt lên một tràng dài, không thêm để ý đến những đôi mắt đang nhìn chăm chăm vô bộ mặt khùng khùng của nó.

Bọn trẻ đứng thuôn mặt ra nhìn Kăply, chẳng đứa nào lên tiếng ngăn cản. Một không khí lạnh lẽo ngự trị khắp phòng và bên ngoài trời như tối dần mặc dù

nặng vẫn còn le lói. Nguyên, Êmê, K’Tub, Suku và Păng Ting đều biết rằng không phải ngày nào Kăply cũng phát rồ như vậy, và dẫu sao thì cái về mất trí của thằng này trông cũng rất chi là thích hợp với kết quả bất ngờ của vụ án, một kết quả mà người giàu tưởng tượng đến mấy cũng không thể nào hình dung ra.

Vì vậy mà trong lúc này, tụi nó thiệt tình không muốn lên tiếng khuyên giải Kăply và cũng không muốn nghĩ đến điều gì khác hơn là đi theo thằng này đến trường Đămri quách cho rồi.

o O o

Lão Chu chặn bọn trẻ ngay tại cổng bằng chiếc muỗng cũ mềm của lão.

- Tụi bay đi đâu đây?

Kăply xông lên trước như một hòn đạn:

- Tụi con đi gặp thầy Hailixiro.

Vừa nói Kăply vừa ưỡn ngực ra như sẵn sàng liều chết để thực hiện cho bằng được nguyện vọng của mình.

Tất nhiên lão Chu chẳng coi thái độ hung hăng của Kăply ra cái đỉnh gì. Lão nhìn nó như nhìn một con rồ ngồ nghĩnh:

- Mày không đùa đó chứ, nhóc?

Kăply nghiêng răng trèo trẹo:

- Ông có cho tụi con vào không?

- Tụi bay đừng có điên! – Lão Chu hừ mũi. Lão nhăn nhó làm gương mặt tròn quay của lão méo đi một chút – Tụi bay có biết Hailixiro là trọng phạm đang bị giam giữ theo chế độ đặc biệt không hả?

- Tụi con gặp chỉ để nói với ông một câu thôi.

- Một tiếng cũng không được, chớ đừng nói một câu! – Lão Chu hươ chiếc muỗng – Tốt nhất là tụi bay về nhà ăn bữa tối đi. Rồi sáng mai tới đây nghe thông báo của nhà trường.

- Hay là chúng ta về quách, anh K’Brêt!

Suku niu áo Kăply, thì thầm. Nó thấy cái chuyện một thành viên của lâu đài K’Rahlan xông vào trường để chửi một con ma cà rồng phe Hắc Âm là một chuyện xét cho cùng là vô nghĩa và hoàn toàn không cần thiết. Nó không biết Kăply không phải là thằng K’Brêt và tâm trạng mà Kăply đang trải qua là nỗi đau của một đứa nhóc làng Ke lần đầu tiên ném mui bị phản bội, hoặc ít ra là nó tưởng như thế.

- Không! – Kăply giằng ra khỏi tay Suku – Chưa gặp thầy Hailixiro là anh chưa về đâu, Suku!

Lão Chu thò lỗ mắt nhìn Kăply:

- Mày có trí nhớ ngắn quá đó, nhóc. Hồng lê bị ta trói gô và kéo lê dưới đất một lần mà nhóc mày chưa tồn sao?

Môi mím chặt, Kăply đáp lại lời khiêu khích của lão đội trưởng đội bảo vệ bằng cách hùng hổ chìa tay ra phía trước. Nhưng trước khi nó kịp nhớ ra một câu thần chú chiến đấu nào, Nguyên đã tóm chặt tay nó, giận dữ:

- Mày định làm gì thể, thằng ngốc?

Phản ứng ngang nganh của Kăply khiến lão Chu sừng sốt, và ngay sau đó lão giận sôi.

- Đồ nhãi ranh! – Mặt phù ra, lão tức đến mức nói không ra hơi – Bộ trưởng Đămri đào tạo mày để mày chống lại nhà trường hả? Ta sẽ đề nghị ngài hiệu trưởng đuổi mày ngay ngày mai cho mày biết thân. Ta không nghĩ là người của lâu đài K’Rahlan thì được phép muốn làm gì thì làm!

- Chuyện đó từ từ tính sau, ông Chu. Chắc rồi ta cũng phải nghĩ ra cách trừng phạt thằng nhóc ương bướng này. – Giọng nói trầm ấm của thầy N’Trang Long bắt thần vang lên từ đâu đó chỗ ngọn tháp – Còn bây giờ, ông cứ dắt bọn trẻ vô đây!

Lão Chu nhét chiếc muỗng vào thắt lưng, mặt xẹp xuống nhanh chóng như một quả bóng bị mười cây đinh đâm cùng lúc.

- Nghe ngài hiệu trưởng nói chưa, nhóc! Mày sẽ bị trừng phạt thể thâm đó, con trai!

Lão Chu vừa dẫn vừa đe dọa bằng giọng giọng gào, đại khái là nghe hồng tương xứng chút xíu nào với ý nghĩa của những điều lão nói.

- Con xin lỗi ông, ông Chu. Khi này, con thiệt là đại đột quá!

Kăply toét miệng nói, không phải vì sợ bị phạt hay bị đuổi học mà thực ra nó thấy cần phải nói như thế khi mà nó đã đạt được mục đích và lòng nó đang vui sướng.

Hóa ra thầy Hailixiro bị giam ngay trong phòng ăn. Có nghĩa là từ hồi trưa tới giờ không ai đòi thầy đi đâu. Thầy vẫn ngồi lù lù ở đó, chính trên chiếc ghế nơi thầy bị những sợi thừng của lão Chu trói chặt. Lúc này, những sợi dây thừng đã được lão Chu thu lại nhưng không vì vậy mà trông thầy tươi tỉnh hơn.

Khi lão Chu dẫn bọn Kăply bước vào, thầy khẽ ngược đôi mắt mệt mỏi lên nhìn bọn trẻ rồi cúi xuống ở tư thế cũ. Có vẻ như thầy nhìn nhưng không trông thấy gì! Kăply thăm nghĩ, cảm thấy xót xa và đưa mắt ngó thầy N’Trang Long, thầy Haifai, thầy Di Pri và mẹ Gian đang ngồi quanh đó như muốn tìm kiếm sự chia sẻ nhưng chẳng ai nhìn nó.

- Thưa thầy...

Kăply lê bước đến trước mặt thầy Hailixiro và lên tiếng từ bên này chiếc bàn ăn.

Thầy Hailixiro vẫn không hé môi, thậm chí không cả nhúc nhích, như không nghe thấy Kăply. Có cảm tưởng không phải thầy cuối đầu mà cái đầu thầy đang cố gục xuống, nặng nề đến nỗi thầy không thể nào nhấc nó lên.

Kăply lại mấp máy môi:

- Con không tin thầy là ma cà rồng – Nó nghe rõ tiếng khịt mũi bất bình của thầy Haifai vang lên bên cạnh nhưng vẫn không rời mắt khỏi bộ mặt thiếu nảo của thầy Hailixiro, hy vọng thầy nghe rõ từng lời của nó – Đơn giản vì thầy không có tên trong danh sách những ma cà rồng thuần hóa của Cục an ninh.

- K’Brêt à. – Thầy Hailixiro vận vẹo thân hình như thể những sợi dây của lão Chu vẫn còn quấn quanh lưng thầy và thỉnh thoảng cất tiếng, giọng buồn thiu buồn thiu, đầu vẫn không ngẩng lên, giống như thầy đang trò chuyện với cái bụng bị chằng của mình – Ta không muốn nói dối trước mặt trò. Ta đúng là một ma cà rồng thuần hóa.

Câu nói của thầy Hailixiro khiến tất cả những người có mặt trong phòng đều ngạc nhiên. Ngay cả thầy Haifai cũng không nghĩ thầy Hailixiro lại thú nhận dễ dàng đến thế. Thầy nhìn trừng trừng thầy Hailixiro như cố tìm kiếm một biểu hiện đáng ngờ qua điệu bộ thành khẩn khó tin kia.

- Làm sao thầy là ma cà rồng được? – Kăply ngơ ngác – Chính thám tử Eakar...

- Thiết ra tên của ta không phải là Hailixiro. – Thầy Hailixiro thờ phỉ một tiếng – Ta là Bamuri, ma cà rồng thuần hóa đợt 4, số thẻ 0091 do Cục an ninh cấp ngày 8-11-1970. Trước đây, ta làm việc ở tiệm Những Dấu Hối, phụ cho lão Luclac. Nhưng tính ta vốn yêu thích trẻ con, ta cũng không hiểu tại làm sao nữa. Vì thế ta mê nghề dạy học. Nhưng như trò biết đó, Cục an ninh không bao giờ chấp nhận một ma cà rồng thuần hóa sống lẫn trong môi trường giáo dục.

- Thế là thầy thay tên đổi họ?

Thầy Hailixiro thờ hớn hên, không đáp lời Kăply. Dường như việc bộc bạch bí mật của đời mình là chuyện nặng nhọc đến mức sau khi đã nói ra, thầy như thể một miếng chanh vừa bị vắt hết nước.

Kăply nhìn không chớp thầy Hailixiro, nghiêng răng dần từng tiếng:

- Nhưng dù sự việc đúng như thầy nói thì con vẫn không hiểu được tại sao thầy lừa tụi con? Tại sao thầy tấn công Bolobala? Tại sao thầy muốn giết K’Brăk?

Nó đột ngột hét lên:

- Không! Thầy không nói dối! Thầy là tay chân của Bastu! Chính trùm Hắc Ám đã cài thầy vào trường Đămri!

Mọi người đều nín thở dán chặt mắt vào thầy Hailixiro, cảm thấy sự việc sắp đến hồi quan trọng. Tất nhiên ai cũng hiểu thắc mắc Kăply vừa nêu mới thực sự là điều then chốt nhất cho đến lúc này.

Có vẻ như đôi vai thầy Hailixiro trĩu xuống trước sức nặng của câu hỏi khiến bề ngang của thầy càng phình to ra nom y hệt một quả bóng khổng lồ sắp phát nổ. Thầy cứ ngồi xệp cuống như thế, không buồn mở miệng, cũng có thể không biết làm sao mở miệng, lâu thật lâu, đến nỗi tụi Kăply có cảm giác không khí trong phòng sắp sửa đông lại nếu không có ai lên tiếng phá vỡ sự ngột ngạt mỗi lúc một nén chặt.

Trong khi mọi người đã bắt đầu hết kiên nhẫn thì thầy Hailixiro thỉnh thoảng liếc mắt lên nhìn Kăply, và từ đôi môi méo xệch của thầy bay ra một tiếng thở dài:

- Ta không phải là người của Bastu, K’Brêt à.

- Con không tin.

- Ta biết trò không tin. Những người khác cũng không tin. – Thầy Hailixiro uể oải nhún vai và nói bằng giọng của một người chán đời đến mức không buồn để ý đến chung quanh – Nhưng thiệt tình ta làm vậy là vì bất đắc dĩ thôi.

Thầy Haifai khịt mũi một cái và mấp máy môi nhưng chưa kịp mở miệng thì thầy N’Trang Long đã đưa tay ngăn lại. Rõ ràng thầy không muốn bắt cứ ai chen vào cuộc đối thoại giữa thầy Hailixiro và Kăply trong lúc này.

- Bất đắc dĩ là sao, con không hiểu. – Kăply tròn xoe mắt, hỏi giọng ngờ vực – Hồng lễ có ai ép thầy?

Thầy Hailixiro lại gục đầu xuống và mọi người đều nghe rõ câu trả lời văng ra từ đầu đó chỗ cảm thầy:

- Đúng là như vậy đó, K’Brêt à.

Xác nhận của thầy Hailixiro y như một tiếng sét đánh ngay vào giữa bàn ăn.

- Nói láo! – Thầy Haifai gầm lên, bất chấp sự nhắc nhở vừa rồi của thầy N’Trang Long, rống nhe ra như muốn đớp thầy Hailixiro một miếng.

- Tôi không nói láo, anh Krazanh. – Thầy Hailixiro đáp giọng mệt mỏi – Ít ra là ngay lúc này tôi không muốn nói láo trước mặt các học trò của tôi.

- Ngay cả tôi cũng không hiểu. – Thầy Đi Pri ngo ngoáy mái tóc bóng mượt, nhíu mày hỏi – Ai có thể gây sức ép với ông được, ông Hailixiro?

Một giọng nữ chua như gấm trượt ra khỏi đôi môi đỏ của thầy Haifai, chầm chọc:

- Chắc ông đang muốn nói rằng chính ông N’Trang Long ép ông làm điều đó?

- Tôi không định nói thế, chị Kim à. – Thầy Hailixiro héo hắt đáp, vẻ chịu đựng khác thường – Đúng là trước đây, để tự cứu lấy mình, tôi sẵn sàng trút mọi tội vạ lên ngài hiệu trưởng. Nhưng đã đến nước này... đã đến nước này...

Giọng thầy Hailixiro càng lúc càng nhỏ dần như ngọn đèn cạn dầu và người thầy sụm xuống thêm một khúc y như các khớp xương trong cơ thể thầy đột ngột ngắn đi.

- Nhưng như thế thì ai chứ? – Thầy Đi Pri bực bội kêu to, điều không thể coi là tự nhiên với một con người điềm đạm như thầy – Tôi thiệt sự không biết ngoài ngài N’Trang Long ra, kẻ nào trong trường Đămri có đủ sức mạnh để buộc ông phải làm theo lời hấn?

- Bằng cách nào đó, hấn biết rõ bí mật của tôi. – Giọng thầy Hailixiro cất lên buồn rười rượi – Đó chính là sức mạnh của hấn, anh Đi Pri à.

Tiết lộ của thầy Hailixiro khiến nhiều cái miệng bật ra một âm thanh nghe như tiếng “à”.

- Ra thế! – Thầy Đi Pri gật gù – Tôi hiểu rồi. Đại khái là nếu ông không làm theo lời hấn, hấn sẽ tiết lộ thân phận của ông?

Thầy Hailixiro gật đầu âm thầm:

- Thì anh cũng biết rồi mà, anh Đi Pri. Nếu phát hiện ra lai lịch của tôi, người ta sẽ tống cổ tôi ra khỏi trường, thậm chí tôi còn bị truy tố về tội khai gian tên tuổi.

- Nhưng kẻ đó là ai, thưa thầy? – Kăply xoáy mắt vào bộ mặt đang cháy dài của thầy Hailixiro, thấp thỏm hỏi.

Cùng với Kăply, có cả đồng ánh mắt bám cứng lấy thầy Hailixiro, căng thẳng, hồi hộp, nhưng tất cả đều nhanh chóng xẹp lép như bánh xe xì hơi khi chỉ nhận được một cái lắc đầu dứt khoát:

- Ta không thể nói được, K’Brê.

- Thầy phải nói, thầy à. – Kăply nuốt nước bọt – Nếu khai ra kẻ chủ mưu, tội của thầy sẽ nhẹ đi nhiều lắm đó.

- Ta cảm ơn trò, K’Brê. Nhưng thú thật là ta không làm được. – Thầy Hailixiro mỉm cười yếu ớt – Ta đã lỡ chấp nhận lời nguyện Không tha thứ trước kẻ đó...

Lại lời nguyện Không tha thứ! Kăply rửa thầm trong đầu khi nhớ đến thám tử Eakar với bản danh sách mật. Eakar không thể trao bản danh sách của Cục an ninh cho ai chỉ vì làm như thế sẽ phạm vào lời nguyện độc địa kia và ông ta sẽ co rút người mà chết như Baltalon đạo nọ.

- Có một cách, thầy Hailixiro. – Nguyên bắt ngờ vọt miệng.

- Cách gì hở trò K’Brăk? – Thầy Hailixiro hờ hững hỏi, rõ ràng là thầy không đặt chút xú niệm tin nào vào những điều Nguyên sắp nói.

Nguyên cất cao giọng hơn bình thường, cổ không bận tâm đến thái độ của thầy Hailixiro:

- Tụi con không ép thầy nói ra tên của kẻ đó, chỉ cần thầy gạt đầu hay lắc đầu trước những câu hỏi của tụi con là được rồi.

Tụi Êmê cười thầm trong bụng, biết ngay là Nguyên định dùng lại cách Suku đã áp dụng với thám tử Eakar hôm qua.

Có vẻ như đề nghị của Nguyên đã lay động được thầy Hailixiro và có thể đem thầy quay lại với bản thương lượng; mọi người nhận ra điều đó qua đôi mắt đã tắt hẳn ánh sáng của thầy chột bùng lên trong thoáng chốc.

Nhưng khác với thám tử Eakar, thầy Hailixiro trông dần do hơn bọn trẻ tưởng nhiều. Kăply ngạc nhiên thấy thầy suy nghĩ rất lâu, thậm chí trông thầy khổ sở như đang vật lộn vật và với những ý nghĩ trong đầu. Nhưng rồi nó hiểu ngay Eakar là một tay láu cá. Eakar biết tông không có ai trong trường Đămri liên quan đến bản danh sách của mình nên đã mạnh dạn đồng ý để đánh đổi bí mật của Păng Ting theo cái cách của một trùm buồn gian bán lận.

- Ngay cả như vậy ta nghĩ ta cũng không làm được, K’Brăk à. – Cuối cùng rồi thầy Hailixiro cũng lên tiếng, miệng nở nụ cười mỉu xệch – Nếu trò cứ nêu hết cái tên này đến cái tên khác để nhờ ta xác nhận thì có khác gì ta đã khai tuột cái tên cấm kỵ đó ra.

- Tụi con không cần hỏi tên thù phạm đâu, thưa thầy. – Im lặng quá lâu, Suku ngửa ngáy đến mức quên phắt nó không phải là học trò trường Đămri, hăm hở gộp ý – Tụi con chỉ cần biết thù phạm ở trong lớp nào thôi.

Thầy Hailixiro ngờ ngợ nhìn người vừa hỏi mình:

- Hình như ta mới nhìn thấy trò lần đầu. Trò là học sinh lớp... lớp...

- Thằng bé đó không phải là học sinh trường Đămri. – Thầy N’Trang Long cất giọng vui vẻ – Nó là Suku, cháu của Pi Năng Súp.

Danh tiếng của Nhị tiên lây lừng đến mức cái tên Pi Năng Súp vừa bay ra khỏi miệng thầy hiệu trưởng đã khiến thầy Haifai, thầy Đi Pri, lão Chu và mụ Gian giật nảy mình và lập tức đưa mắt ngấm nghĩa Suku như thể đã là cháu của Pi Năng Súp dứt khoát nó phải có bốn cái tai hoặc hét ra là ba con mắt và có vẻ như bọn họ đang cố sẫm soi để tìm cho bằng được dấu hiệu đặc biệt đó.

Thầy Hailixiro cũng tái sạm mặt khi nghe đến ba tiếng Pi Năng Súp và Kăply ngạc nhiên thấy thầy có vẻ lo lắng khác thường. Nhưng thầy nhanh chóng trấn tĩnh và quay sang Nguyên, chép miệng nói:

- Thôi thế cũng được, K’Brăk à.

- Thầy đồng ý rồi hả thầy? – Nguyên mừng rỡ hỏi lại, có thể thấy rõ ràng nó đang cố để đừng reo lên.

Thầy Hailixiro lạnh nhạt:

- Trò bắt đầu đi.

Nguyên hỏi ngay, rõ ràng nó không muốn phí thời gian:

- Kê đó ở lớp Cao cấp 2 hả thầy?

Tất cả mọi ánh mắt lúc này đang dồn vào thầy Hailixiro và thấy mồn một cái lắc đầu của thầy.

- Lớp Cao cấp 1?

Thoạt đầu Kăply ngạc nhiên khi nghe Nguyên xưng tên lớp Cao cấp 1 vì đó chính là lớp thầy Hailixiro phụ trách, nhưng rồi nó sực hiểu thằng bạn đại ca của nó không muốn loại bọn học trò lớp Cao cấp 1 ra khỏi vòng nghi ngờ. Ủ, biết đâu một đứa học trò nào đó là tay chân, thậm chí là sứ giả của trùm Bastu, đang âm thầm hoạt động trong trường!

Nhưng thầy Hailixiro nhanh chóng phủ nhận mọi hoài nghi của Nguyên bằng cái lắc đầu thứ hai.

- Lớp Trung cấp 2?

Nguyên tiếp tục hỏi, cố không nhìn về phía thầy Đi Pri, giáo sư phụ trách lớp Trung cấp 2, mặc dù nó rất muốn thử nhìn nét mặt của thầy trong lúc này.

Không khí trong phòng ăn lặng phất, cứ như thể được ú trong một tấm mền dày và dĩ nhiên hầu như người nào cũng nghe rõ tiếng thở của người bên cạnh.

Thầy Hailixiro lại lắc đầu lần thứ ba khiến thầy Đi Pri phát ra một tiếng đằng hắng có lẽ là xúc động nhất trong đời thầy.

- Hay là lớp Trung cấp 1?

Nguyên bắt đầu sốt ruột, giọng khô đắng như không còn một chút nước bọt.

Lần này, thầy Hailixiro không xác nhận cũng không phủ nhận, mặt thầy rúm lại và tụi Kăply không thể nào không nhận thấy vẻ khiếp sợ đang hằn sâu trong từng nếp nhăn trên gương mặt đang co giật của thầy.

Nguyên hỏi nhanh, ngực phập phồng dữ dội:

- Lớp Trung cấp 1 phải không thầy?

Sau một thoáng ngập ngừng, thầy Hailixiro làm một cử động rất mơ hồ nhưng những đôi mắt đang chăm chú dò xét thầy đều tin rằng đó là động tác không thể nhầm lẫn được của một cái gật đầu.

- Lớp Trung cấp 1? – Thầy Haifai bàng hoàng kêu lên.

Thầy Di Pri vò đầu, hoàn toàn không ý thức về hành động của mình, làm mái tóc chải chuốt dựng lên từng mảng, giọng bắt an:

- Ai ở lớp Trung cấp 1? Làm sao có thể là ai kia chứ?

Trong khi lão Chu giấu mình sau chiếc mặt nạ xám xịt, mụ Gian ngồi khệt mũi liên tục trên ghế và Kăply thấy rõ là mụ đang giãy vò thê thảm tằm tạt dề trước ngực một cách đầy kích động.

Bọn trẻ dựa sát vào nhau như để cho khỏi ngã và mặc dù không nhìn nhau, đứa này vẫn biết đứa kia đón nhận tiết lộ của thầy Hailixiro như đón một nhát roi chí tử qua cái giạt nảy của đứa đứng sát cạnh mình.

- Cảm ơn anh, Hailixiro. – Như không muốn mọi người tiếp tục chết chìm trong sự hoang mang, thầy N’Trang Long hắng giọng nói, tay không quên xoa xoa vầng trán rộng – Tôi sẽ lập tức kiểm tra những gì tôi cho là cần thiết. Nếu thực tế diễn ra đúng như anh nói thì dù sao anh cũng chỉ là nạn nhân trong vụ này và tôi tin rằng tôi sẽ có cách trình bày thuận lợi cho anh trước Hội đồng Lang Biang.

Bọn trẻ hoảng hồn khi thấy thầy N’Trang Long đưa mắt về phía tụi nó nhưng sự căng thẳng biến mất nhanh chóng khi tụi nó phát giác ra có một nụ cười đang nấp dưới hàm ria đen rậm của thầy.

- Ta cũng cảm ơn tụi con. Rất cảm ơn. Nhưng bây giờ thì ta nghĩ rằng...

- ... đã đến lúc tụi con phải ra về ạ.

Kăply nhanh nhẩu tiếp lời.

- Đúng đó, K’Brêt. – Thầy N’Trang Long neho mắt nhìn thẳng nhóc – Nhưng con đừng có mà láu táu như đồ khi con khi mà ta vẫn còn đang nghĩ một hình phạt xứng đáng cho con đây.

o O o

- Ha. Quái chiêu thiệt đó. – Thằng K’Tub bô bô, ngay khi vừa ra khỏi cổng trường – Anh có tin tay chân của trùm Bastu đang trà trộn trong lớp Trung cấp 1 không, anh K’Brê?

Êmê nhún vai “xì” một tiếng, trước khi Kăply kịp đáp:

- Chì nghĩ thầy Hailixiro bịa chuyện quá, K’Tub à.

- Thầy Hailixiro không bịa đâu. – Nguyên nghiêm trang nói – Trước khi ra khỏi phòng, anh đã hỏi thầy N’Trang Long về chuyện này.

- Thế thầy nói sao? – K’Tub bộp chộp hỏi, vẫn là đũa nhanh miệng nhất trong bọn.

- Thầy không nói gì rõ ràng hết. – Nguyên nghiêng rãnh dứt mạng một sợi tóc – Nhưng thầy bảo rằng sau khi thầy Hailixiro bị bắt, mức báo động trong cái báo động kể ở văn phòng hiệu trưởng có tụt xuống nhưng dứt khoát không chịu trở về số 0. Hiện nay nó vẫn dao động ở mức 30° – 40°.

- Nghĩa là nguy cơ trong trường vẫn chưa thực sự bị dập tắt hả anh K’Brăk? – Păng Tìng tròn mắt nhìn Nguyên.

- Đúng là như vậy đó, Păng Tìng. – Nguyên nhăn nhó – Cũng có nghĩa là những gì thầy Hailixiro nói nếu không hoàn toàn là sự thật thì cũng chẳng xê xích với sự thật là bao.

Păng Tìng ngược mắt lên trời, lẩm bẩm:

- Nhưng ở lớp Trung cấp 1, em hông thấy người nào có vẻ là tay chân của phe Hắc Ám hết á.

- Cô Kemli Trinh chắc chắn là không rồi. – Êmê vuốt khê cái mũi hếch, chép miệng tiếp – Minh chưa thấy ai hiền lành và yếu đuối như cô.

K’Tub hăng hái phụ họa:

- Em cũng nghĩ như vậy đó, chì Êmê. Nếu cô Kemli Trinh mà là người của Bastu thì cả xứ Lang Biang này đều thuộc phe Hắc Ám hết ráo.

“Nhà thông thái” Suku bòn chòn đưa mắt nhìn hết đũa này đến đũa khác, có vẻ rất bức bối với cảm giác lần đầu thất nghiệp. Nhưng nó cũng hiểu là để bình luận về thầy cô và học sinh trường Đămri thì một đũa chưa từng đi học như nó không đủ tư cách để xía vô.

- Nếu vậy thì ai há? – Nguyên hỏi bằng giọng bất lực, đến mức có thể tin là khi thốt ra câu đó nó không hề chờ đợi câu trả lời.

Do vậy, khi Kăply ré lên thì nó, và không chỉ nó mà tất cả những đũa có mặt hoàn toàn sùng sốt:

- Tao biết rồi, K’Brăk. Chính là thằng Steng!

Chương 19: Chuyện Lạ Trong Rừng

Ông K'Tul vắng mặt ở bàn ăn vào tối hôm đó là điều mà bọn Kăply không lường trước nhưng tại nó cũng không lấy gì làm ngạc nhiên khi không nhìn thấy ông ở chỗ ngồi quen thuộc phía đầu bàn. Có thể vì ông vẫn còn giận thằng K'Tub, nhưng lý do vững chắc hơn là ông không muốn cho bọn trẻ nhìn thấy bộ mặt thiếu não của ông trước thất bại ngày càng ê chề của tờ Tin nhanh N, S & D trước tờ Lang Biang hằng ngày trong cuộc chiến thông tin quanh vù Bolobala.

- Ba con đâu rồi hả đi?

K'Tub hỏi và cô vè cũng chỉ hỏi cho có hỏi.

- Ba con ăn trước rồi. – Bà Êmô không trả lời thẳng câu hỏi của thằng cháu, tay hươ qua hươ lại con dao nhỏ trước mặt – Tụi con ăn đi!

Nhưng K'Tub vừa cầm chiếc nĩa của mình vào khoanh thịt thì bà Êmô bỗng hỏi:

- Hồi chiều tụi con đi đâu vậy?

- Tụi con... tụi con... – K'Tub ngần ngừ không biết có nên nói rõ mọi chuyện cho bà đi cả lo biết hay không.

Bà Êmô quét tia mắt sắc lạnh sang Êmê:

- Con nghĩ là Hailixiro bị tóm thì phe Hắc Ám chết sạch không còn một móng nào hả?

- Mẹ. – Êmê kêu lên bằng giọng phụng phịu – Sao mẹ lại nói thế? Tụi con lúc nào cũng đi đứng cẩn thận mà.

Bà Êmô hừ giọng:

- Cách đi đứng cẩn thận nhất là đi đứng loanh quanh trong nhà mình thôi.

- Di ơi, – K'Tub nuốt vội miếng thịt khoanh, gân cổ cãi – nếu đi đứng ngoài đường mà thực sự gặp nguy hiểm, Bộ giáo dục đã đóng cửa trường Đămri từ lâu rồi.

- Bây giờ thì ta hiểu tại sao ba con phải phát khùng với con rồi, K'Tub à. – Bà Êmô nhìn thẳng nhóc bằng vẻ mặt như đang nhìn một nồi cháo khét – Con, và nói chung là tất cả tụi con, phải luôn ghi khắc điều này trong đầu: Khả năng gặp nguy hiểm của những đứa trẻ sống trong lâu đài K'Rahlan luôn cao hơn bất kỳ một đứa trẻ Lang Biang nào. Một con đường được coi là an toàn với những đứa trẻ khác vẫn có thể là con đường nhiều cạm bẫy đối với các con.

Từ K'Tub, bà chuyển ánh mắt càng lúc càng trở nên nghiêm khắc sang gương mặt Nguyên:

- Ta nghĩ cái chết của ba mẹ con vẫn luôn luôn là lời cảnh tỉnh nóng bỏng với con đó chứ, K'Brăk?
- Con vẫn luôn ghi nhớ điều đó, thưa di. – Nguyên cúi đầu xuống đĩa rau trộn với cái vẻ hối hận rất chi là vờ vịt nhưng vẫn đủ để đánh lừa bà Êmô.

Có thể thấy rõ là bà rất lầy lăm thỏa mãn trước thái độ phục thiện của bọn trẻ. Thằng K'Tub ương bướng sau khi bị Nguyên thò chân đạp cho một cú dưới gầm bàn cũng ngồi im cúi mũi vào đĩa sinh vật nguyên thủy và tọng lấy tọng để cả đồng thịt như thể muốn dùng thức ăn để trám miệng mình lại.

Bà Êmô lướt mắt một vòng qua các gương mặt một lần nữa, dịu giọng nói:

- Thôi, ăn đi.

Bất chấp cái việc thằng K'Tub hầu đỏi đã xức gần căng bụng, bà kéo cái đĩa trước mặt lại gần và cứa con dao vào miếng thịt theo cái kiểu người ta cắt băng khánh thành, nhưng rồi, như vẫn chưa gột bỏ hết lo lắng ra khỏi đầu, bà lại ngược lên, cẩn thận dọn dõ:

- Ta vừa phải giúp cậu K'Tul quán xuyến công việc của lâu đài K'Rahlan vừa phải làm một số việc cho giáo chủ Ama Êban nên không có nhiều thì giờ để mắt đến các con. Ta hy vọng là các con phải tự ý thức được việc gì nên làm, việc gì không nên làm, đừng để ta phải nhắc nhở như trẻ lên ba.

Lần này, nói xong bà Êmô bậm môi nhấn mạnh con dao xuống miếng thịt như muốn tỏ ra cho bọn trẻ biết là bà nói thể đã quá đủ rồi, tội nó phải tự ghi nhớ mà làm chứ bà không thêm nói thêm lời nào nữa.

Kấply huých cùi chỏ vô hông Nguyên và hí hửng cầm lên đôi đũa, toét miệng ra cười khi thấy thằng này mím cười nhìn mình; dĩ nhiên cả hai đứa đều hiểu rằng tội nó đang cực kỳ khoái chí không phải vì bà Êmô thôi lảng nhãng mà vì cho đến giờ phút này ông K'Tul vẫn bật tắt bật tích, nhờ vậy mà tội nó có thể tin là lần này tội nó sẽ tìm lại được sự ngon miệng đã đánh mất mấy ngày qua.

Cho đến tận sáng hôm sau, lúc bọn trẻ lâu đài K'Rahlan chuẩn bị ôm tập ra khỏi nhà, ông K'Tul vẫn còn lách mắt ở đâu đó. Cũng có thể ông đã sớm rời khỏi lâu đài để tránh phải hít thở bầu không khí ô uế tỏa ra từ những tờ Lang Biang hằng ngày mà đối với ông cái đồng báo đó không khác gì một đồng rác.

Nhưng thiệt ra, dù ông có xuất hiện trong lúc này thì cũng không ngăn được cảm giác náo nức của bọn trẻ đang vội chạy lên trường để xem chuyện gì đang xảy ra sau một ngày đầy kịch tính như ngày hôm qua.

Không cần tình tường lắm bọn Kăply cũng nhận thấy từ khi tin tức về con ma cà rồng trong trường Đămri đã bị bắt được loan đi, cư dân xứ Lang Biang đã đổ ra đường nhiều hơn và đại lộ Brabun nhanh chóng đông đúc trở lại. Người đi kẻ lại tấp nập trên đường và hai bên hè phố, có thể nhận ra các cửa hiệu trang hoàng trông rôm rả và bắt mắt hơn thường lệ.

Trước cửa tiệm Cái Cốc Vàng và Quán Cháo Lú các loại đèn màu chớp nháy như sao xẹt, các đèn sáng xanh đỏ rực đuổi nhau trên bảng quảng cáo, chốc chốc lại tụ thành hình một ly bia sủi bọt hay một tổ cháo bự đang bốc khói nghi ngút rồi bắt đầu nghiêng qua một bên, trút ào bia và cháo vào miệng khách đi đường một cách khoái chí nếu có ai đại dột dừng lại và há hốc miệng dòm lên. Cửa hiệu cầm đồ của lão Lomcom còn chơi trò quái chiêu: thỉnh thoảng trước hiên nhà lão phát ra một tiếng nổ đi dưng, cột lửa phụt cao hơn nóc nhà khiến ai nấy giật bắn mình, tưởng tai họa sắp chụp xuống đầu, nhưng ngoảnh lại chỉ thấy một con rồng lửa đang hí hửng vẽ ngoằn ngoèo trong không trung dòng chữ đỏ rực: GIẢM GIÁ 50%

Bọn trẻ vừa đi vừa tò mò và thích thú ngắm nghía trò mèo của các con buôn. Êmê quên mất là tụi nó vội đến trường, cứ nắm tay Păng Ting nhờn nhờn như đi dạo. Chỉ đến khi nghe tiếng nhạc xập xình từ Cửa hiệu Thất tình đột ngột vẳng ra thì nó mới hoảng hồn kéo bạn ù té chạy.

Ta biết các người

Yêu và không được yêu

Giết mình thì không dám

Giết người thì không đủ liều

Cuộc đời đang vui vẻ

Thoắt đã thấy buồn thiu.

Ôi, tình yêu!

Tình địch nhiều như cỏ

Đẹp, ta không bằng nó

Tài, nó tài hơn ta

Nguyên rủa, nó không sợ

Êm nó, nó cười ha ha

Hãy vào đây trút giận

Hai ngàn năpken thôi mà.

Lẹ lẹ lên nha!

Êmê chạy một đỗi xa vẫn còn nghe tiếng thằng K'Tub cười sằng sặc sau lưng. Thằng nhóc còn ngoác miệng nói với theo:

- Chị nghe lộn rồi, chị Êmê! Lão Seradion đâu có nói Chạy lẹ lên nha!

o O o

Vừa chui qua lớp cổng thứ hai, bọn Kăply hồi hả đảo mắt nhìn quanh, ngạc nhiên không thấy thằng Steng đâu. Chỉ có một đám đông đang tụ tập giữa sân trường.

Cả bọn xô nhau chạy lại, nhưng tụi học trò bu nghet vòng trong vòng ngoài như một bầy kiến khiến tụi nó không thể nào len vô được. Chợt nhác thấy

Hailibato đang hí hục cố nhét cái thân hình phì nộn của nó vào khe hở giữa hai đứa đứng trước, Kăply mừng rỡ gọi:

- Chuyện gì vậy, Hailibato?

Hailibato quay bộ mặt nần nẫn và đang tươm mỡ của nó về phía bọn Kăply, hỏn hễn đáp:

- Bolobala! Bữa nay nó đi học lại.

Hailibato nói xong, lại quay lại và cố đùn khối thịt tròn ừng của nó qua khe hở bé xíu một cách vô vọng, giống như người đang cố lái một chiếc xe tải chui qua một cái lỗ chồ.

Tiếng chuông vào lớp thỉnh linh vang lên chấm dứt những nỗ lực không tưởng của Hailibato.

Một lát sau, Kăply trông thấy Bolobala hiện ra từng chút một giữa vòng vây đang tàn mác dần và thú thật nom cô nàng vô cùng thảm hại: chiếc áo chùng bị tui bạn hiếu kỳ xô đẩy làm cho nhàu nát, chiếc nón chóp nằm dưới chân, còn chiếc cặp sách thì quai văng đầu mất khiến cô nàng phải ôm khư khư trước ngực bằng cả hai tay.

- Bolobala!

Kăply hồi hộp gọi và thấy rõ vẻ vui mừng trên mặt Bolobala khi cô bé nhìn thấy nó và Nguyên.

- A, K’Brăk! K’Brêt!

Nhặt vội chiếc nón dưới đất, Bolobala bước nhanh về phía tụi nó, vừa đi vừa luống cuống kẹp chiếc cặp vô nách để có thể mỗi tay nắm tay một đứa, hỏn hỏ nói:

- Tụi mình vô lớp đi.

Nguyên đi theo hai bạn, định rút tay khỏi tay Bolobala nhưng sau khi đảo dác nhìn quanh, biết chắc Êmê đã vào lớp, nó quyết định cứ để nguyên như vậy. Nó thấy thiệt là không ra gì nếu làm cho Bolobala cụt hứng trong lúc này.

Căn cứ vào cái chuyện thầy Haifai bữa nay có mặt ở lớp Cao cấp 2 sớm hơn thường lệ, Nguyên đoán là thầy đang rất cao hứng. Nó càng tin vào điều đó khi bọn học trò nháo nhác và lăm ăm ĩ như một bầy quạ lúc ba đứa tụi nó xuất hiện nhưng thầy vẫn tỉnh bơ, y như thể không phải thầy mà có ai đó giả dạng thầy đứng đó.

Thằng Hailibato oang oang, khoái chí vì không phải chen lấn như lúc nãy:

- Bolobala! Kể cho tụi này nghe coi!

Bolobala chớp mắt, trông nó ngơ ngác như một con mèo vừa thức giấc:

- Kể gì cơ?

- Còn hỏi nữa! – Thằng Lung háo hức – Kể những ngày vừa qua bạn cảm thấy như thế nào?
- Mình chẳng cảm thấy như thế nào cả. – Bolobala nhủ mảy mà để lộ vẻ ngáp ngừng – Thiết sự thì mình giống như vừa ngủ một giấc thôi.
- Trời đất! – Hailibato kêu lên bằng giọng hụt hẫng như thể vừa hay tin chuyến du lịch thú vị bị hủy – Hồng lễ bạn không nhớ bạn đã làm gì hết thiết sao?
- Thiết mà. – Bolobala nói, bối rối khi thấy cả lớp đang ghim mắt vào mình – Mình chỉ nhớ lúc phụ bạn Tam làm vệ sinh, đang lui cui quét lớp mình bỗng thấy nhói nơi cổ thôi. Sau đó thì mình không biết gì nữa.
- Đúng là một câu chuyện dở ẹc, phải không Y Đê?

Thằng Amara háp háy đôi mắt hí, quay ra sau cười hăng hắc với thằng đệ từ của nó.

Được sự phụ chiếu cố, Y Đê khoái trá ưỡn ngực tuôn một tràng:

- Dở vô cùng là dở. Dở tàn tệ. Dở tàn khốc. Dở tàn nhẫn. Dở tàn...

Đang thao thao, quai hàm thằng Y Đê đột nhiên méo qua một bên như bị ai kéo lệch, mắt trở lên hãi hùng.

Kăply liếc Nguyên, mím cười:

- Cái này kêu là dở tàn tật đó mày.

- Tam! – Amara quay phắt xuống dãy bàn cuối lớp, giận dữ – Mày lại giờ trò phải không?

- Tao không có... tao không có... – Tam run rẩy trong chỗ ngồi và giật mình lấp bấp theo thói quen.

- Có hay không tao không cần biết. – Amara gầm lên – Tao đã nghe những lời xảo trá của mày quá nhiều rồi. Tóm lại, trưa mai mày phải ở lại lớp để chùi cầu tiêu, sau đó...

- Amara! – Thầy Haifai gầm còn lớn hơn Amara – Trò tưởng trò là ai thể hả?

- Thưa thầy, – Amara quay mặt lên bảng, vẫn còn hùng hổ – con nghĩ với một quái nhân ưa gây chuyện như nó...

Thầy Haifai khẽ phất tay áo giải nguyên cho Y Đê, đầu lắc lư dờ dờ:

- Quyết định phạt trò Tam hay không và nếu phạt thì phạt như thế nào, đó là chuyện của ta chứ không phải của trò.

Đôi mắt tối om om của thầy Haifai đột ngột lóe lên và tiếng nói của thầy như bay ra từ lỗ mũi:

- Và để cho trò thấy còn lâu trò mới át giọng được ta, ta quyết định không phạt trò Tam cái con khi gì hết.

Mặt tái xanh, Amara kêu lên thống thiết:

- Cô ơi cô!

- Ta rất tiếc, Amara à. – Từ đôi môi trét đầy son của thầy Haifai, cả lớp nghe rõ mồn một giọng nữ thờ dài – Dầu sao ta cũng thấy quyết định của ông trong trường hợp này là vô cùng chí lí.

Không thèm nhìn thằng Amara đang tức tối đấm hai tay vào nhau bình bịch như muốn làm cho cả hai gãy rời, thầy Haifai quay cái trán đỏ về phía Bolobala, giọng đe dọa:

- Ta không phạt trò Tam nhưng ta lưu ý trò Bolobala. Nếu trò còn gây rối trong lớp một lần nữa, ta sẽ không bỏ qua cho trò đâu, kể cả chuyện hôm nay lẫn những chuyện bá láp trước đây của trò.

Có thể thấy Bolobala chưa bao giờ sợ hãi đến vậy. Trong khi cả lớp đều nghĩ thầy Haifai trách nó chuyện nó vừa gây ồn ào trong lớp và những chuyện cũ chỉ có thể là chuyện nó tự tiện giúp đỡ thằng Tam làm vệ sinh dẫn đến việc nó bị ma cà rồng tấn công thì Nguyên, Kăply và Bolobala hiểu rất rõ thầy Haifai muốn nhắc tới điều gì qua lời hăm he đầy ẩn ý kia.

Hồng lẽ thầy đã biết mình là quái nhân! Bolobala lo lắng nghĩ và gương mặt bầu bĩnh của nó bỗng chốc xẹp xuống như bị ai lấy gai đâm. Nó khẽ liếc trộm lên phía bảng nhưng thầy Haifai đã cúi đầu vào cuốn sách trên tay:

- Hôm nay mấy trò tiếp tục ôn lại câu Thần chú chiến đấu số 13...

- Câu thần chú này tụi con đã học tới hai lần rồi mà thầy! – Amara lại ngoác miệng kêu lên, rõ ràng ai cũng biết là nó cố trả thù vụ bị nạt nộ vừa rồi.

Thầy Haifai bực mình:

- Ta nhớ ta không có nói là tụi bay chưa học.

- Nhưng học làm gì nữa khi một con ma cà rồng đã bị tóm, – Amara cố tình ngưng một chút và nhìn xéo Bolobala như thể nhìn một con cóc ghè – và một aslang đã được phục hồi và đi học lại bình thường.

Thầy Haifai lạnh lẽo:

- Ta nói lại một lần chốt: Trò nào không muốn học thì cút ra khỏi lớp! – Giọng thầy càng lúc càng nặng như pha chì – Nếu trò thực sự tin rằng nếu bất thành linh gặp một sứ giả của phe Hắc Ám, trò không cần tới thần chú chiến đấu, mà chỉ cần lay lục van xin tha là đủ thì trò cứ việc tềch đi chỗ khác, Amara à.

Nhìn bộ mặt rúm ró của Amara, có cảm giác nó vừa lãnh một cú đấm vào giữa mặt. Nhưng Amara chưa kịp phản ứng thì cô Haifai đã lên tiếng giùm nó.

- Chỗ này thì ông hơi quá rồi đó. – Có thể thấy thầy Haifai vẫn chưa nguôi giận, nhưng trước khi thầy định sử dụng cái miệng vào mục đích mạt sát tiếp tên học trò cứng đầu thì vợ thầy đã kịp giành mất – Tôi cho rằng Amara không hề có ý định chê bai môn Thần chú chiến đấu của ông, nó chỉ muốn nói đến câu thần chú số 13 thôi.

- Đúng rồi đó, cô! – Hoàn toàn bất ngờ trước sự bênh vực của cô Haifai, Amara cảm động đến mếu xệch miệng – Con chỉ nói có thể thôi mà thầy chửi con tan nát cô ôi. Cô phải lấy lại công bằng cho đứa học trò tội nghiệp...

- Được rồi, Amara. – Vẫn giọng cô Haifai an ủi Amara, chắc cô xúc động khi đột nhiên nhớ lại đứa học trò trung thành này đã từng nín nọt mình như thế nào – Ta sẽ lấy lại công bằng cho con nếu con học được cách топ bớt cái miệng của mình lại. Ta hứa sẽ không để cho bất cứ ai đối xử tệ với con đâu.

Mặt Amara sung lên vì sung sướng. Nó bấm chặt môi, cố làm theo lời cô giáo, và đảo mắt nhìn quanh một cách hãnh diện. Kăply muốn phì cười khi trông Amara lắc cắc như con gà chọi vừa được chủ nhân phun nước.

Nhưng không chỉ Amara bấm môi. Ngay cả thầy Haifai cũng thế. Khi nghe vợ mình bỗng nhiên ủy mị đến mức kêu thằng Amara lẩm lời bằng tiếng “con” ngọt xớt, thầy tức sôi nhưng rồi thầy nhanh chóng hiểu ra cách tốt nhất để chiến tranh bùng nổ là nên bắt chước thằng Amara ngậm quách miệng lại cho rồi, mặc dù điều đó thiệt tình quá sức khó với một hàm răng lúc nào cũng chồm ra ngoài như một cái mái che.

o O o

Nguyên và Kăply đứng ở cổng trường đợi Păng Ting, K’Tub và Êmê, vừa sục mắt vào đám đông tìm thằng Steng.

Kăply quay đầu ra bốn phía, cảm thấy mình đang trải qua những khoảnh khắc lạ lùng của cuộc đời. Trước đây, chỉ có thằng Steng lúng túng, nhưng bây giờ có vẻ như những vai diễn đã đổi chỗ cho nhau. Từ khi trừ êo hoài mà chẳng đứa nào chịu ngủm, Steng có vẻ đã phát chán và không buồn bám lẳng nhặng theo Nguyên và Kăply như những ngày đầu.

Có thật Steng là tay chân của trùm Bastu không há? Kăply tự hỏi và bất giác run lên với câu hỏi của mình. Dù sao lớp Trung cấp 1 cũng chỉ có nó là khả nghi nhất. Tại sao Steng mong cho cả trường Đămri chết sạch? Thầy N’Trang Long có biết điều đó không? Nó không dám tấn công K’Brăk vì không có cơ hội hay vì sợ thất bại? Nó làm thế nào để biết được bí mật của thầy Hailixiro, trong khi ngay cả thám tử Eakar cũng bị lừa? Kăply tự đặt ra câu hỏi rồi tự trả lời bằng một câu hỏi khác khó trả lời hơn, và đến lúc nó tưởng đầu nó sắp nứt ra làm đôi thì tụi Păng Ting kéo tới.

- Steng đâu? – Vừa trờ tới, K’Tub đã chong mắt vào mặt hai ông anh, nồn nóng hỏi ngay.

Nguyên nhún vai:

- Nãy giờ chẳng thấy nó đâu hết.

Păng Ting bữa nay chơi kiểu tóc ép sát vào da đầu và cụt ngủn như con trai, gần như khuất toàn bộ dưới cái nón chóp. Nó đưa tay vuốt vuốt cái nón, tưởng tượng đang vuốt tóc, giọng bắn khoăn:

- Hồng lẽ nó biết mọi người đang nghi ngờ nó?

- Ờ, – Êmê hoang mang phụ họa – hồng lẽ nó biết kế hoạch theo dõi của tụi mình?

- Ai như nó kia.

Kăply bật kêu và theo ánh mắt của nó, tụi Êmê nhận ra ngay một thằng nhóc gầy nhom đang đi lẩn trong đám học trò lớp Trung cấp 1 vừa tuôn ra. Steng vốn đã gầy nhưng bữa nay trông nó gầy khẳng gãy khiu, gầy đến mức hoàn toàn có thể nghĩ đến một cây củi khô khoác áo chùng.

- Phải Steng không? – Păng Ting dụi mắt – Sao trông nó bệ rạc quá vậy?

- Đúng là nó rồi.

Nguyên nói và ngạc nhiên thấy Steng bệ rạc thiệt. Sự nhanh nhẹn thường ngày như bị ai đánh cắp, Steng lê bước một cách mệt mỏi, cổ rút lại, lưng khòm xuống y như đang công một tảng đá vô hình trên vai. Nó cúi gằm đầu, đi không nhìn ai, thậm chí Nguyên tin rằng nếu Steng nhìn thấy tụi nó e rằng thẳng oắt cũng không nhận ra.

Kăply tắc lưỡi:

- Nó lo lắng quá đó thôi.

K'Tub cười khẩy:

- Từ ngày thầy Hailixiro bị bắt, chắc nó ăn không ngon ngủ không yên.

Bọn Kăply dõi theo từng bước chân của Steng và khi thẳng này đi ngang qua cổng, cả bọn không khỏi sững sốt khi trông rõ trên mặt nó vẻ tiêu tụy và xanh mướt của người vừa đến từ một vùng dịch.

Steng vẫn không biết mình đang bị theo dõi. Ra khỏi cổng, nó dừng lại một giây để xốc cặp rồi cúi đầu lúi thủi đi dọc theo đại lộ Brabun.

- Tụi mình đuổi theo.

Nguyên nói và hăng hái băng lên trước.

Đằng trước mặt, Steng vẫn lầm lũi bước, và đến một lúc, bọn Kăply ngơ ngác nhận ra khoảng cách giữa tụi nó và Steng mỗi lúc một xa.

Rõ ràng Steng đang bước gấp! Khi bọn trẻ phát hiện ra điều bất thường đó thì Steng đã rẽ qua đường Chifichoreo.

- Nhanh lên! Coi chừng mất dấu!

K'Tub hấp tấp ra lệnh, quên mất nó là đứa nhỏ nhất trong bọn. Nhưng khi cả bọn đổ qua đường Chifichoreo thì Steng chỉ còn là một chấm nhỏ títt đằng xa và trong chớp mắt, cái chấm đó thành linh biến mất ở một khúc quanh.

Trong khi bọn trẻ thuận mắt ra nhìn nhau và bắt đầu nghĩ đến chuyện quay về trong tuyệt vọng thì tiếng Suku đột ngột vang lên đằng sau một bụi rậm:

- Đừng lo! Steng không sống được đâu!

K'Tub giật mình ngoảnh về phía bụi cây:

- Mày làm gì đằng đó thế, Suku?

Suku thò đầu ra sau tán lá, mặt mày nom lấu lỉnh không thể tả:

- Muốn biết thì lại đây!

- A, chú Mustafa!

Kăply hí hửng reo lên khi nhắc thấy bộ râu quai nón quen thuộc lấp ló sau lưng Suku.

Bọn trẻ lập tức đổ xô lại và đứng như tụi nó phỏng đoán, chiếc thám bay cũ xì của gã Mustafa đang cuộn mình trên bãi cỏ phía sau bụi cây, nom như một con mèo không lông bần thiêu đang nằm ngủ.

- Tao phải mò đến cái hang chuột của lão Alibaba năn nỉ đến gãy lưỡi, chú Mustafa mới chịu lái thám ra khỏi nhà đó, K'Tub. – Suku nhăn nhó nói nhưng giọng điệu không giấu vẻ khoe khoang.

- Tôi thiết là ổn quá, các cô các cậu à. – Gã tài xế lái thám gật đầu xác nhận – Cái vụ hôm trước, mỗi lần nhớ lại tôi vẫn còn muốn són ra quần.

Như chứng minh mình vẫn còn sợ, nói xong Mustafa đảo mắt nhìn lên bầu trời và nét vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt ngăm ngăm của gã khi không có chiếc chổi bay khả nghi nào bay lượn trên đó.

- Tôi đã hứa với chú rồi mà, chú Mustafa. – Suku trấn an gã tài xế – Lần này, tụi tôi không cần bay tuốt lên mây. Chỉ bay rất thấp. Phải nói là thấp lè tè. Bay rã rã giữa các lùm cây để bám theo một đứm bạn thôi. Chú bay như thế thì hông ả phát giác ra chiếc thám của chú đâu.

- Thì chính vì cậu hứa như vậy, tôi mới ra đây đó chứ.

Vừa nói, gã Mustafa vừa thận trọng giữ tấm thám và sẽ sẽ trải ra.

- Các cô các cậu trèo lên đi. Nhớ nhẹ nhàng một chút. – Gã nói, không rõ thiết tình hay hăm dọa – Bữa trước tôi lính quỳnh lùi vô gốc cây, tấm thám bị rách một miếng to chẳng, tôi phải vá lại mấy ngày mới xong đó.

Bọn trẻ lần lượt leo lên thám. Nghĩ đến chuyện tấm thám đang bay có thể bắt thần rách toát, đứm nào cũng cố nhẹ chân mặc dù đi đứng rón rén là chuyện cực kỳ khó khăn với những đứm hiếu động như Kăply hay K'Tub.

Mustafa là người sau chót ngồi vào chỗ. Gã đặt mình xuống ngay mép thám, loay hoay xếp cái thân hình dềnh dàng lại cho gọn, hắng giọng nói:

- Ngồi cẩn thận nha.

Nhưng gã chưa kịp ra lệnh cho tấm thám nhắc mình lên, những tiếng kêu rối rít đã bắt thần ập vô tai mọi người:

- Khoan đã! Chờ tụi này với!

Như bị roi quất ngang lưng, gã Mustafa giật nảy người, mặt tái xanh, nhấp nhòe như muốn bỏ chạy.

Suku nhanh tay chộp lấy vai gã:

- Đừng sợ! Bạn tụi này đó.

Quả thực, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn Êmê, từ đằng xa Mua, Tam, Bolobala và Kan Tô đang lao tới như một cơn lốc.

- Trời đất, bạn đi đâu thế Mua? – Kăply cười khò, trong một phút mặt nó bỗng héo đi.

- Bạn hứa là sẽ không giấu tôi bất cứ chuyện gì, bạn có nhớ chút xíu nào không, K’Brét?

Mua trả lời Kăply bằng một câu hỏi vặn mà cái giọng điệu hờn trách lộ liễu của nó khiến thằng này chỉ muốn cắt cái mặt liệng quách đi cho đỡ ngứa.

- Các bạn đi đâu thế, K’Brăk?

Kan Tô hỏi, hoàn toàn vì tò mò, nhưng trong tình cảnh đó Kăply không thể không nhìn nó bằng ánh mắt biết ơn sâu sắc.

- Tụi này... tụi này...

Nguyên áp úng như đứa học trò không thuộc bài, phân vân không biết có nên nói thật với tụi này hay không.

- Thôi, các bạn lên thăm đi! – Êmê thờ dài – Dù sao thì tất cả chúng ta cũng đã từng sát cánh bên nhau trong những khoảng khắc kinh khủng khi đối đầu với Baltalon.

Lý lẽ của Êmê hợp lý đến mức cả bọn cảm thấy nếu bỏ tụi Kan Tô lại trong lúc này là chuyện thật trái với lương tâm, vì vậy mà chẳng đứa nào tỏ ý ngăn cản khi Mua, Tam, Bolobala và Kan Tô lục tục leo lên tấm thảm chật ních đến mức từng đứa phải co mình lại và ép sát vào nhau một cách khổ sở.

Chỉ có tài xế Mustafa là không hài lòng:

- Trời đất! – Gã trợn mắt, tay nóng nảy vò vò chòm râu quai nón – Các cô các cậu chất lên lù khù thế này, tấm thảm của tôi bay sao nổi?

- Tôi biết tấm thảm này bay được mà, chú Mustafa. – Suku cười nịnh – Nó có thể bay xuyên tâm bão thì chờ thêm vài ba người nữa đâu có ăn nhằm gì. Hôn nữa, tụi tôi đâu có cần bay cao.

Gã Mustafa chất phác bị thằng ranh Suku đưa vào trông một cách dễ dàng. Gã không vò râu nữa mà xoa hai tay vào nhau, mặt tươi lên, giọng không giấu vẻ hả hê:

- Cậu tinh tường thiệt đó, cậu Suku. Thiệt ra thì tấm thảm của tôi chờ thêm vài người nữa cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi chỉ sợ chờ quá qui định, rùi gặp bọn phù thủy tuần tra...

- Chú yên tâm đi, chú Mustafa. – Suku cất lời gã tài xế – Nếu chẳng may bị bọn đó phát hiện, tôi sẽ nộp phạt thay cho chú.

Không có lệnh khởi hành nào hiệu lực hơn lời hứa hẹn ngọt ngào của Suku. Chiếc thảm từ từ cất mình lên, hơi lảo đảo và chúc đuôi xuống một chút cho đến khi bọn nhóc thôi dồn cục ở phía sau.

Mười một người chất lên diện tích hoen hoén của loại thảm chỉ dành cho sáu người rõ ràng không phải là một tư thế dễ chịu, nhưng bốn đứa Bolobala mặt vẫn tươi hơn hớn. Chúng nhào tới nhào lui, quay đầu dòm tứ phía và cựa quậy lung tung đến mức gã Mustafa phải la trời. Ngay cả cái đứa ừ ừ như thằng

Tam cũng ngộ nguây liên tục như một con sâu bị bông.

- Sao tụi mày biết bọn tao ở đây, Kan Tô? – Nguyên hỏi.

Kan Tô cười hề hề:

- Lúc mày và K’Brê đứng đợi Păng Ting, Êmê và K’Tub chỗ cổng trường, tụi tao đã bí mật theo sát rồi.

- Hừm. – K’Tub hừ mũi – Cái vụ này chắc chị Cặp Sách bày ra quá hà.

- Chị Cặp Sách? – Kan Tô giương mắt ếch – Là ai vậy?

Kăply trừng mắt nhìn K’Tub nhưng thẳng oắt mặt mày tỉnh rụi, nó thừa biết đang ở trên tấm thảm lơ lửng này có cho vàng Kăply cũng chẳng dám nhảy xổ vô người nó.

- Chị Cặp Sách là chị Mua đó. – K’Tub cười đáp, cố tránh ánh mắt hằm hằm của Kăply.

- Tại sao Mua có tên là Cặp Sách hờ K’Tub? – Tới phiên Bolobala thắc mắc, trông nó ngơ ngác như thể một con mèo nghe người ta gọi cái đuôi cá là chiếc xe ủi.

Trong khi bọn Êmê tùm tùm cười thì Kăply đang nghĩ xem nên nín nhịn thẳng oắt hay nên xông đại vô bóp cổ nó rồi mặc mọi sự ra sao thì ra. Có vẻ như Kăply sắp sửa nghiêng về giải pháp thứ hai, bắt chặp chuyện chiếc thảm có thể lật nhào, để khóa miệng K’Tub thì gã tài xế Mustafa bỗng lên tiếng:

- Cậu Suku ơi, tôi phải bay về hướng nào đây?

- Chú cứ bay dọc đường Chifichoreo. Tới chỗ lùm cây trước mặt, chú quẹo trái.

Chờ quá nặng, tấm thảm bay lừ đừ như say rượu, thật khác xa với những gì gã tài xế quảng cáo. Gã Mustafa chỉ dám bay cao hơn ngọn cây một chút, và giữ khoảng cách đó, gã cho tấm thảm lướt bên trên những cành lá, hướng về phía Suku vừa chỉ dẫn.

- Thiệt ra thì các bạn định đi đâu vậy, K’Brê? – Mua thì thầm hỏi.

- Đuổi theo Steng! – Kăply đáp, cái bím tóc lúc lắc hai bên vai Mua không cho phép nó nói dối, mặc dù không thể bảo là nó không thích nói dối.

- Đuổi theo Steng? Chỉ vậy?

Tam bật hỏi, Kăply ngồi sát rạt bên cạnh nó và lời giải thích của thẳng này động vào tai nó khiến nó không thể ngậm miệng mãi được.

- Như thế này này...

Nguyên tắc lưỡi nói, biết không thể không giải thích rõ lý do cuộc truy lùng hôm nay với bọn thẳng Tam. Nhất là khi bọn nó đã hè nhau chất đồng trên tấm thảm như một lũ cứng cổ nhất trên đời.

- Thiệt không ngờ!

Bolobala kêu lên thảng thốt khi Nguyên thuật xong những gì vừa xảy ra chiều hôm qua trong phòng y tế.

Kan Tô nghiêng răng ken két và bực bội cắm cả mười ngón tay vào mái tóc bù xù (nhìn cái cảnh đó Kăply không khỏi liên tưởng đến người làng Ke cắm bỏ cào vào đồng rơm):

- Hừ, tôi đã nghi ngờ cái thằng thô tả đó từ lâu rồi!

- Khùng khiếp thiệt! – Mua rứt cổ – Nếu thầy Hailixiro không nói ra, chắc hồng ai nghĩ một học trò trường Đămri có thể là người của phe Hắc Ám.

- Queo chỗ này phải không, cậu Suku?

Gã Mustafa cất tiếng cắt ngang lời cảm thán của bọn trẻ.

- Đúng rồi đó, chú Mustafa. – Suku đáp và dè dặt đề nghị – Chú bay cao hơn một chút được không. Bay thấp quá, tụi tôi không quan sát được.

Gã Mustafa không đáp, nhưng có thể nhận ra tầm thâm đang từ từ vọt lên. Bọn Kăply lập tức chồm sát mép thăm, thi nhau phóng tầm mắt ra bốn phía, thậm chí K’Tub còn đứng hẳn người lên một cách liêu lĩnh.

Vô số những con đường mòn ngoằn ngoèo lướt qua bên dưới và tỏa ra bốn phía trông như một bầy rắn trắng đang chạy luồn trong đồng cỏ và ở độ cao vừa phải như thế này, Kăply tin rằng một con thỏ cũng không thể lọt khỏi sự quan sát của tụi nó. Nhưng tầm thâm của Mustafa bay suốt một hồi lâu mà bóng dáng Steng vẫn chẳng thấy đâu.

- Queo phải đi, chú Mustafa!

Nguyên sốt ruột vọt miệng.

Một lát sau, tới lượt Kăply năn nỉ:

- Chú Mustafa ơi, chú bay cao thêm một chút nữa đi!

- Không được đâu, cậu K’Brêt à. – Gã Mustafa hít vào một hơi dài – Thiệt tình là tôi không dám đánh liều với tính mạng của mình.

Chùng như thấy mình nhút nhát quá, gã lật đật nói tiếp để chữa thẹn:

- Bộ cậu không nhớ chiếc chổi bay bí mật đã bám sát các cô cậu lần trước sao?

- Chú Mustafa! Hạ độ cao ngay!

Kăply chưa kịp đáp, Suku đã đột ngột kêu, vừa muốn hét lớn lại vừa sợ gây náo động nên giọng nó nghe như giọng của người bị bịt miệng.

Ngay sau tiếng kêu khẩn cấp của Suku, mọi người đều nhìn thấy một bóng người chạy lúp xúp trên con đường nhỏ dẫn vào một cánh rừng dày nơi cánh đồng

cò kết thúc. Tuy khoảng cách từ tấm thảm đến chỗ bóng người đang di động rất xa nhưng chiếc áo chùng đen và chiếc nón chóp đã tự tổ cáo đó là thằng Steng chứ không ai khác.

Bolobala dán mắt vào bóng đen, lằm bằm:

- Steng đi đâu mà vô tuốt trong rừng vậy hả?

- Chắc nó đi gặp đồng bọn! – Kan Tô quả quyết, bàn tay lăm lăm xộc vô tóc.

K’Tub không muốn mọi người nghĩ là nó không có đầu óc, bèn ngoác miệng:

- Cũng có thể nó đi gặp trùm Bastu để nhận mệnh lệnh!

Câu nói khơi khơi của thằng oắt K’Tub quét lên mặt mọi người một lớp bột nghệ vàng khè. Bọn trẻ nghe sống lưng lạnh toát như có một con rắn nước vừa chui vô cổ áo. Gã Mustafa thấy trái tim mình vắng đầu mắt, gã muốn hạ độ cao thêm chút nữa nhưng quai hàm đã cứng như gỗ.

Trong một lúc, mọi người như chết lặng trên chỗ ngồi, không ai dám nhìn ai, làm như đứa này sợ phải đọc thấy sự kinh hãi trên mặt của đứa kia. Ngay cả K’Tub là đứa cao hứng thốt lên câu nói khủng bố đó, khi thấy cả bọn biến sắc, mới chợt nhận ra ý nghĩa trong câu nói của mình, mặt lập tức tái đi vì hoảng sợ.

- Đáp xuống cạnh bia rừng, chú Mustafa!

Nguyên là đứa đầu tiên tìm lại được giọng nói, nó cố tỏ ra điềm tĩnh nhằm xóc tinh thần của cả bọn.

Tấm thảm của gã Mustafa như không phải đáp xuống mà rơi xuống, rất giống một con diều bị đứt dây. Bọn trẻ hải hùng bám chặt mép thảm, cảm giác rõ rệt những thứ ẩn hồi sáng đang cựa quậy và kêu óc ách trong bụng.

- Bình tĩnh nào, chú Mustafa!

Nằm mọp xuống tấm thảm đang chao liệng dữ dội, Suku gào lên, bắt chấp tiếng thét của nó có thể đến tai trùm Hắc Ám đang nấp trong rừng.

Gã Mustafa như cũng nhận ra sự hốt hoảng quá mức của mình. Đứng vào lúc tấm thảm sắp quật vào một thân cây tua tủa gai nhọn (có thể thấy trước là đám hành khách trên thảm sẽ nát bét như tương và thùng lỗ chỗ từ đầu tới chân), gã đã kịp thời mấp máy môi khiến tấm thảm chao một vòng ngoạn mục, có lẽ là ngoạn mục nhất trong lịch sử giao thông Lang Biang, vừa đủ để né được thân cây ớn lạnh kia trong tích tắc trước khi đập xuống đất một cú gần bằng trời giáng, ném đám hành khách xui xẻo tung tóe mỗi nơi một đứa.

Như vừa thoát khỏi một trận oanh kích, bọn Kăply lóp ngóp bò dậy từ bốn phía, mặt đứa nào đứa nấy nhem nhuốc ngó muốn bịnh.

- Bây giờ tụi mình làm gì nữa đây? – Kan Tô chìa bộ mặt dơ hầy vào mặt tụi bạn, thấp thòm hỏi, tay không ngừng xoa cặp móng bằm đập.

Cả đồng bộ mặt dơ hầy khác trả lời Kan Tô bằng cách quay sang Nguyên.

- Phải bám theo Steng!

Nguyên nói thật nhanh, làm như nói nhanh như vậy thì người nghe không kịp sợ.

- Đã dò tới tận đây, hồng lẽ quay về! – Nguyên lật đật nói thêm khi thấy sự bồn chồn ánh lên trong đáy mắt Tam.

Kăply đưa đôi mắt lo lắng nhìn vào trong rừng, ngần ngừ hỏi:

- Tất cả cùng vào hà mảy?

- Chỉ sáu đứa vào thôi. – Nguyên lắc đầu – Thăng Suku chỉ có sáu chiếc áo tàng hình...

- Bỏ xừ rồi, anh K’Brăk! – Suku bật la hoảng – Em bỏ quên mấy chiếc áo ở nhà rồi. Tại hồi sáng em vội chạy tới nhà lão Alibaba...

- Vậy thì mảy đi vô rừng một mình đi! – Kăply bắn tia nhìn giận dữ về phía Suku, sự sợ hãi khiến cơn giận của nó trông rất giống một cơn điên.

- Không có áo tàng hình cũng chẳng sao. Chúng ta cứ kéo hết vào. – Mua lúc lắc hai bím tóc, thản nhiên nói, trông nó can đảm một cách phi thường, nhưng cả bọn không hề lấy làm lạ khi nhớ lại hôm trước, chính Mua và Kan Tô là hai đứa sẵn sàng xông lên đương đầu với sát thủ Baltalon mà không kể gì đến sống chết.

- Không có tôi à nghe! – Tiếng gã Mustafa lập cập vẳng tới từ đằng sau một bụi cây nào đó, nghe chút chít như tiếng chuột sa bẫy.

- Chú cứ ở ngoài này chờ tụi tôi là được rồi.

Suku nói với gã Mustafa để mong gã yên tâm mà đừng có bỏ chạy trước, rồi quay lại tụi bạn, dĩ nhiên là tránh nhìn vào mặt Kăply, cố rặn ra một câu nói mà nó nghĩ là giúp nó nhẹ tội được một chút:

- Các anh chị đừng sợ! Em nghĩ là không có trùm Bastu ở trong đó đâu.

- Nếu có hắn ở trong thì chúng ta hợp sức lại đánh nhau với hắn một trận. – Bolobala hừ giọng – Thầy Haifai trang bị Thần chú chiến đấu cho chúng ta là để dùng trong những lúc như thế này mà.

Kăply ngờ vực nhìn Bolobala, không rõ con nhỏ này thực lòng tin tưởng vào những câu Thần chú chiến đấu mới học lõm bõm hay nó ý lại vào khả năng nguyên rủa thâm của một người sinh ra đã là quái nhân. Nhưng dù có là một buyagan, Bolobala vẫn không phải là đối thủ của Baltalon, huống gì nhân vật mà tụi nó sắp đụng độ là Bastu. Kăply rùng mình khi nhớ đến những đòn đánh hủy diệt của trùm Hắc Ám mà nó đã từng xem trong tấm gương lưu trữ. Nếu quả thực hắn đang ở trong rừng, tụi nó dứt đầu vô đó chẳng khác gì dứt đầu vô hầm mộ! Kăply nom nớp nghĩ, chân lếch thếch bước theo tụi bạn, cố ôn lại một cách tuyệt vọng mấy câu thần chú vừa học.

Cả bọn lặng lẽ đi bên nhau như những chiếc bóng, chẳng mấy chốc đã xuyên qua cửa rừng. Cứ đi một quãng ngắn, cả bọn lại đứng lại nghe ngóng nhưng tất cả những gì mà tụi nó nghe thấy khi dừng bước là tiếng trống ngực của chính mình đang động binh binh như giã gạo.

- Thăng Steng đi đâu há?

Păng Ting thì thâm, tin rằng một tiếng nói dù vo ve như muỗi kêu cũng giúp cả bọn vững tâm hơn là tất cả cùng chìm mê man trong sự yên lặng lạnh lẽo và chết chóc của khu rừng.

Nhưng không đứa nào trả lời nó, có thể vì không biết làm sao trả lời, cũng có thể nỗi sợ hãi đã hóa thành một cục gì đó to tổ chẳng chẹn ngang cổ họng từng đứa.

Chung quanh không quá tối nhờ những luồng sáng lọt qua những kẽ hở giữa các tán lá nhưng càng đi sâu vào rừng bọn trẻ càng cảm thấy lạnh. Chốc chốc những con chồn thấp thoáng ló ra sau một bụi cây trước khi biến mất vào bụi cây kế bên. Những con sóc tha chiếc đuôi dài chạy ra giữa khoảng trống, giương cặp mắt linh lợi nhìn bọn Kăply. Cả bọn ngơ ngác như tự hỏi loại sóc gì to thế, lại không đuôi ngắn thiết là man rợ.

K’Tub đi mãi đã thấy sốt ruột, bắt đầu quên cả sợ.

- Chỗ này đúng là một nơi cực kỳ hắc ám! – Nó lâu bầu bằng giọng của một người câu kinh đến mức mặc xác sự đời.

Nguyên tròn mắt tính nạt K’Tub nhưng vừa nhếch môi, quai hàm nó đột ngột như bị ai giữ chặt.

Một xác người nằm cách đó khoảng mười bước chân khiến mắt Nguyên như đứng tròn, tay chân hoàn toàn mất hết cảm giác.

Vẻ mặt khác lạ của Nguyên khiến những đứa còn lại ngạc nhiên, nhưng khi vừa nhác thấy cái mà Nguyên đang thấy, ruột gan đứa nào đứa nấy lập tức thắt lại.

Cả bọn đứng như chôn chân xuống đất, sừng sốt, khiếp đảm và tê liệt, tất cả cùng một lúc. Trong khoảnh khắc kinh hoàng đó, Kăply thành thực tin rằng hình ảnh đang đập vào mắt tụi nó là điều mà may ra tụi nó chỉ muốn thấy khi không còn điều gì để thấy nữa trên cõi đời bao la này.

K’Tub lập bập nói, gọi là rên thì đúng hơn, răng va vào nhau lập cộp cộp như đánh nhịp:

- S... Ste... eng...

Như để tăng thêm không khí hoảng loạn, Tam lập đáp rên theo:

- Ghê quá... áá... á! Mới đó... óó... ó... mà nó đã chết... ếế... ết... rồi.

- Xác người nằm kia không phải là Steng! – Nguyên nói giọng nghèn nghẹt, chính nó cũng không nhớ quai hàm đã cử động được từ lúc nào.

Gương mặt của bọn trẻ rạn ra được một chút sau câu nói của Nguyên. Bây giờ tụi nó mới để ý đến cách ăn mặc của xác người trước mặt: quần lửng có viền sọc, áo dài tay màu xanh, rõ ràng không phải là đồng phục của học sinh trường Dămri.

Bằng một nỗ lực phi thường, Nguyên cố bắt mình nhích người về phía trước, khó khăn như người ta di chuyển một chiếc ô tô chết máy. Ở phía sau, mười tám cái cẳng chân dè dặt nhích theo, hoàn toàn do quán tính.

Xác chết trạc tuổi Nguyên, nằm giữa mặt, mắt nhắm nghiền, và khi nhìn dọc theo thân người, Nguyên bỗng giật bắn khi thấy ngực áo của cái xác phập phồng đều đặn như đang thở. Nguyên bắt giắc đưa tay lên dụi mắt, chưa kịp bỏ tay xuống đã nghe Păng Ting kêu khẽ:

- Người này chưa chết.

Suku ngồi thụp xuống bên cạnh kẻ lạ mặt, nghiêng đầu ngắm nghía.

K’Tub ngồi xuống theo, thì thào:

- Hồng lẽ tay này diên đến mức chui vô rừng nằm ngủ?

Từ khi phát hiện người nằm trước mặt không phải là một xác chết, bọn trẻ như nhấc được tảng đá chẹn ngang ngực, cảm thấy hơi thở ra vô có phần dễ dàng hơn. Từng đưa một lần lượt cúi xuống tò mò quan sát.

Êmê lẩm bẩm:

- Tay này trông lạ hoắc lạ hươ, chắc chắn không phải là học sinh trường mình.

- Nó có học trường mình hay không, chuyện đó không quan trọng. – Kăply tắc lưỡi – Quan trọng là thằng Steng đang ở đâu và tại sao thằng khi này lặn ra ngủ ở đây.

- Không phải ngủ, anh K’Brêt. – Suku bắt thần buột miệng, tay vén vôi lộn tóc sắp chích vô mắt – Anh nhìn vô cổ anh chàng này xem.

Dĩ nhiên không chỉ Kăply, cả tám cái đầu còn lại cũng không thể cưỡng được ý định cúi sát xuống con người bí ẩn kia một lần nữa và lần này mọi con mắt đều trông rõ hai vết cắn nằm ngay nơi cổ nạn nhân, chung quanh còn lổm đổm những vết máu chưa khô.

- Ma cà rồng!

Kăply rên lên một tiếng, chòai cả hai tay xuống đất để khỏi ngã lặn ra.

Vừa trấn tĩnh được chốc lát, bọn trẻ đã nhanh chóng ngộp đi trong nỗi sợ hãi tột cùng. Ngay cả Nguyên, được coi là gan dạ nhất bọn, cũng có một cảm giác kinh khủng là có ai đó đang nhét trái tim của nó vô tủ lạnh khi nó hãi hùng nhớ lại hình ảnh của Bolobala mà nó từng nhìn thấy trong phòng y tế nhà trường.

Chương 20: Con Mụ Lụ Khụ

Sau người thứ nhất là đến người thứ hai. Rồi người thứ ba và thứ tư. Rồi một người nữa và một người nữa. Càng đi sâu vào rừng, bọn Kăply càng choáng váng khi phát giác có rất nhiều người nằm rải rác dọc lối đi, cổ người nào cũng có vết cắn với hai dấu nanh ngay mạch máu.

K’Tub ngoái đầu nhìn một thằng nhãi đang ngáy khò khò mà nó vừa đi lướt qua, hoang mang nói:

- Những người này rồi cũng sẽ trở thành ma cà rồng hết phải không, anh K’Brăk?

- Ủ. – Nguyên rừng mình đáp – Theo như thầy N’Trang Long nói, những nạn nhân của ma cà rồng sẽ hóa thành aslang hết ráo. Nếu không chữa trị kịp thời, họ sẽ vĩnh viễn trở thành ma cà rồng, không bao giờ có thể phục hồi được nữa.

Bolobala co người lại khi Nguyên nói. Nó sợ hãi tự hỏi nếu pháp sư K’Budăng không cứu được nó, không biết rồi đây nó sẽ sống như thế nào trong lót một con ma cà rồng khát máu. Ý nghĩ khủng khiếp đó khiến Bolobala phải nhắm mắt lại và mặc dù không dám đẩy trí tưởng tượng đi xa hơn, nó vẫn nghe mờ mờ rịn ra dưới từng chân tóc.

- Ai tấn công những người này vậy há? – Tam rụt rè hỏi.

- Thằng Steng chứ còn ai! – Êmê hừ mũi – Khi nãy thấy mặt nó xanh mét như mới ốm dậy, tụi mình không hiểu tại sao. Thì ra nó đang thiếu máu trầm trọng.

Kan Tô gật gù:

- Hèn gì bữa nay điệu bộ của nó trông rất hời hả. Chắc nó đã rình rập từ lâu và biết rõ trong khu rừng này có một bọn nhãi thường tụ tập...

Đột nhiên Suku vọt miệng:

- Nhưng ma cà rồng không hoạt động vào ban ngày, anh Kan Tô.

Nguyên đáp lời Suku bằng giọng thiếu ngủ:

- Trong khu rừng rậm rạp và tranh tối tranh sáng như thế này thì đâu có thể kể là ban ngày được.

Kăply nắm hai tay vào nhau và nói qua hàm răng nghiến chặt:

- Thằng Steng đích thị là ma cà rồng, Suku à. Nó từng nói với anh nếu trong trường Đămri không ai chết thì nó sẽ chết. Hừ, lúc đó anh không hiểu nó nói vậy

là có ý gì. Nhưng bây giờ thì anh hiểu rồi. Chỉ có một con ma cà rồng mới có ý tưởng rùng rợn như thế thôi.

- Ma cà rồng cái con khi!

Một giọng nói đột ngột vang lên sát sau lưng khiến bọn trẻ nhảy bắn người lên.

Suku quay phắt ra sau:

- A, ông Eakar.

- Là ta đây. – Thám tử Eakar như vừa mọc lên từ dưới đất. Ông nhướn cổ tới trước và quét qua quét lại chòm râu dê trước mặt những đứa trẻ như đang điều khiển ăngten để thăm dò sự thật – Bọn người mò vô chỗ này chỉ vậy hử?

Păng Ting đáp giọng nghiêm trọng:

- Tụi tôi đang đuổi theo một con ma cà rồng...

- Ma cà rồng đầu mà lắm thế. – Thám tử Eakar nhăn mặt – Trong ngôi trường Đămri thổ tả của bọn người chỉ có một con ma cà rồng đủ khiến cho ta mất ăn mất ngủ rồi. Nếu bây giờ lại ra thêm một con nữa chắc ta đứng tim ta chết mất.

Êmê mờ to mắt, ngập ngừng:

- Ông nói vậy nghĩa là...

- Nghĩa là trong trường Đămri trước sau chỉ có một con ma cà rồng thôi. – Eakar chém tay vào không khí – Ta cam đoan không thể nào có con thứ hai.

Kăply ngửa miệng:

- Chắc ông lại căn cứ vào bản danh sách mật?

Câu hỏi xò của Kăply khiến thám tử Eakar như người bước hụt. Ông sững người một cái rồi long mắt nhìn Kăply, gằm ghè:

- Bộ bọn nhóc nhà K’Rahlan đứa nào cũng có cái thói xấu là tự cho phép mình thoải mái châm chọc người khác hả?

- Tôi không châm chọc. – Kăply sầm mặt – Tôi chỉ muốn nhắc ông nhớ lại vụ thầy Hailixiro...

- Thầy Hailixiro cái mốc xì! – Eakar cau kinh cắt ngang, có vẻ cái tên đó như một lưỡi dao khoét vào vết thương nghề nghiệp của ông – Thầy cha Bamuri đó mà là Hailixiro! Ngừ như hấn mà là một giáo sư!

Trông Eakar điên tiết đến mức nếu không có bọn trẻ trước mặt, chắc ông đã văng ra cả đồng câu chửi bậy bạ.

Nguyên lạnh lùng:

- Nhưng dù sao thì ông cũng không quản lý được hẳn.
- Có trời mới quản lý được thằng khốn đó. – Thám tử Eakar kêu lên đầy oan ức – Sau khi nhận thẻ của Cục an ninh, hắn đã tốt theo lão Luclac. Mà cái tiệm Những Dầu Hôi thì bọn người cũng biết rồi đó. Một cái tiệm bẩn thỉu, quanh năm sống chui nhủi ngoài vòng pháp luật, thoát hiện chỗ này thoát hiện chỗ khác. Ta có ba đầu sáu chân đâu mà theo sát được bọn ranh đó.
- Ông Eakar ơi. – K’Tub chỉ tay xuống đất – Nhưng nếu Steng không phải là ma cà rồng thì ông giải thích thế nào về vết cắn trên cổ những người này.
- Dễ ợt! Bọn người đi theo ta.

Nói xong, không cần biết bọn trẻ có đồng ý hay không, thám tử Eakar đi xăm xăm về phía trước. Bọn Kăply hồi hộp bám sát gót nhà thám tử, thắc mắc không biết ông dẫn bọn nó đi đâu.

Trời dần ngả về chiều, khu rừng như tối hơn và tiếng gió rên rĩ trên những tàng cây càng lúc càng thê lương nhưng nỗi sợ hãi dường như đã rời bỏ bọn trẻ và không có vẻ gì là sẽ quay lại. Sự có mặt của thám tử Eakar trong khu rừng và thái độ ung dung của ông chứng tỏ trùm Bastu không lẫn quất quanh đây. Điều đó thậm chí còn chắc chắn hơn hai với hai là bốn. Kăply biết chắc như thế và nó bắt đầu chăm chú quan sát chung quanh, sung sướng nhận thấy chẳng có dấu hiệu gì của mối nguy hiểm đang rình rập.

Thám tử Eakar vẫn làm thỉnh rào bước. Ông cầm cúi sải những bước dài, hoàn toàn không cần nhận đường, cứ như thể ngày nào ông cũng đi theo lối này ít nhất một lần, chốc chốc lại khua tay vệt những cành lá de ngang mặt.

Một căn chòi xập xệ thỉnh linh hiện ra ở cuối tầm mắt đúng vào lúc Kăply phát chán vì sự lặng lẽ kéo dài và định lên tiếng hỏi.

Cả bọn giật mình khựng lại khi phát hiện có ba thằng nhãi đang ngồi trong chòi.

- Thằng Steng kia! – Kan Tô kêu khẽ.

Mua khụt khụt mũi:

- Tụi nó làm gì trong đó vậy há?

Thám tử Eakar nhìn bọn trẻ với vẻ dò xét, thấp giọng hỏi:

- Bọn người đưa nào cũng biết độn thổ hết đó chứ?

- Ở đây chỉ có hai đứa biết độn thổ thôi à. – Kăply mở miệng một cách khó khăn, khề liếc Tam và Bolobala bằng ánh mắt ghen tị, cảm thấy giận thầy N’Trang Long hết sức về cái chuyện thầy không muốn nó và Nguyên học thêm bất cứ môn gì khác với thầy Haifai ngoài môn Thần chú chiến đấu chân ngất.

- Thôi được! – Eakar thờ dãi (Kăply dò chừng mặt khi thấy ông nhún vai theo cái kiểu của một người phải sống chung với một bầy chuột hôi hám) – Nếu không biết cách chui xuống đất thì bọn người khom người xuống bò theo ta. Nhớ không được gây ra bất cứ tiếng động nào đấy nhé.

Thám tử Eakar bò trước, bọn Kăply bò lúc nhúc phía sau, trông rất giống một con dê già dẫn một bầy dê con đi kiếm cỏ.

Cách cần chòi chừng mười mét, Kăply đã nghe được tiếng trò chuyện từ phía trước vắng tới. Ngay lúc đó, thám tử Eakar ra hiệu cho bầy dê phía sau dừng lại.

Có thể nhận thấy các vành tai của bọn trẻ lúc này đang vênh lên hết cỡ và tất cả các cặp mắt đều mở căng như ống kính máy ảnh.

- Đăm Krông, tao chỉ xin một con thôi mà. – Kăply nghe rõ tiếng Steng năn nỉ.

- Không phải xin. Mà là mua, Steng à. – Thằng Đăm Krông ngồi đối diện với Steng nhếch mép, giọng khinh khinh, mái tóc húi trọc khiến khuôn mặt của nó trông ngầu hết sức. Thằng nhãi ngồi cạnh Đăm Krông không nói gì, lúc này nó đang tựa lưng vào vách, mắt lim dim như say ngủ.

- Thì tao mua. – Steng nhỏ nhẹ đáp, vẻ nhẫn nại.

- Nhưng những lần trước mày đã trả tiền đâu! Mày đang nợ tao bao nhiêu vohen, mày nhớ không? – Đăm Krông liếc xéo Steng, cái nhìn của nó sắc lạnh đến mức không chỉ Steng mà ngay cả bọn Kăply nấp bên ngoài cũng phải nín thở.

- Dĩ nhiên là tao nhớ. Và chắc chắn tao sẽ trả đủ cho mày. – Steng phác một cử chỉ có ý nghĩa cam kết – Khoan hoa hồng mà ba tao hứa hẹn lớn lắm...

- Đẹp trò đó đi, Steng! – Đăm Krông hừ giọng – Mày đã lôi ba mày ra làm chứng bao nhiêu lần rồi. Nhưng cái nghĩa trang ông mới xây đã bán được cái mộ nào đâu.

Đăm Krông nheo mắt nhìn Steng, giọng chuyển sang châm biếm:

- Tao nghĩ một phù thủy xây dựng chọn kinh doanh nghĩa trang trong thời buổi này là một phù thủy không có đầu óc. Nếu tao nhớ không lầm thì đã lâu lắm rồi, kể từ sau vụ trùm Bastu tấn công lâu đài K’Rahlan, xứ Lang Biang này hồng có ai chịu chết hết tội.

- Tao đâu có cần tất cả mọi người phải lăn ra chết. – Steng cố gắng thuyết phục Đăm Krông, những nốt mụn lấm tẩm trên mặt ứng lên vì căng thẳng – Chỉ cần một đứa nào đó trong trường Đămri thỉnh linh nhào ra ngủm là tao thừa sức trả nợ. Ba tao đã nói rồi. Ông sẽ trả 10% doanh thu cho người môi giới.

Đứng sau gốc cây, Kăply khẽ đưa mắt sang Nguyên, thấy mặt mày thẳng này đột nhiên kỳ quái không thể tả. Có lẽ câu chuyện của Steng khiến Nguyên nửa nhần nửa muốn phá ra cười nên gương mặt nó trông cứ như bị ai xoắn lấy.

Ở bên cạnh, tụi Êmê đang đưa tay bụm miệng, và nhìn những bờ vai rung rung kia, Kăply biết tụi này cũng đang cố nén âm thanh vào lòng bàn tay một cách khổ sở.

- Mày đừng có mơ mộng viễn vông! – Giọng thẳng Đăm Krông lại vang lên kèm theo tiếng cười khẩy – Con ma cả rỗng trong trường mày mà bị tóm rồi thì chẳng đứa nào chết theo ý mày đâu.

Steng ấp úng:

- Ngày nào tao cũng trù...

Đăm Krông bật cười hăng hắc:

- Trời đất! Mây điên quá rồi, Steng! Nếu trù mà có thể khiến cho người ta nghèo thì mây cần quái gì phải ôm tập đi học ở trường Đămri cho mất công.

Mặt Steng xịu xuống sau lời chế giễu của Đăm Krông và nó không nói gì một lúc lâu, y như có ai đột ngột vặn tắt tiếng nói của nó. Gương mặt nó bỗng nhiên trông dờ dẩn kỳ lạ và nếu căn cứ vào cái nhìn thất thần lẫn những cái ngáp dài của nó có thể nghĩ nó hiện đang lơ lửng ở đâu đó giữa thức và ngủ và chỉ trong tích tắc nữa thôi con mê sẽ ập tới.

Cho đến lúc này bọn Êmê vẫn không đoán ra Steng cần gì ở thằng Đăm Krông. Nhưng sự nin nhịn và nhẫn nhục của Steng trước thái độ nhạo báng của đối phương cho thấy cái mà nó đang nài nỉ để có được hẳn là thứ rất quan trọng với nó.

Bây giờ bọn trẻ mới để ý đến hai bàn tay của Đăm Krông. Từ này đến giờ, trong lúc nói chuyện nó vẫn không ngừng xoay tới xoay lui một chiếc hộp nhỏ trong lòng bàn tay. Chiếc hộp bé như hai chiếc băng cátset để chồng lên nhau và qua vách hộp trong suốt, Kăply nhìn thấy những vật gì đó màu trắng.

Gi thế nhĩ? Kăply bắn khoắn tự hỏi và cổ mở mắt to hơn nữa. Một lát sau, khi Đăm Krông đặt chiếc hộp lên đùi thì Kăply há hốc miệng khi thấy những vật trắng trắng đó không ngừng cựa quậy. Con gì vậy ta? Kăply nhui mày, lại quay sang thẳng bạn đại ca của nó.

Nhưng cũng như Kăply, Nguyên đang nhìn chòng chọc vào chiếc hộp trên đùi Đăm Krông, hai tay vò tung mái tóc, một cừ chi mà thường ngày nó chẳng bao giờ làm.

Biết không thể chờ đợi gì ở thằng này, Kăply chồm tới trước định đưa tay khều Eakar. Nhưng nó chưa kịp chạm đến vạt áo của nhà thám tử, ông đã quay phắt lại, thì thào:

- Nhìn nơi cổ thằng kia kia.

Phải mất vài chục giây bọn trẻ mới hiểu thằng kia kia trong câu nói của Eakar tức là thằng nhãi ngồi ngả lưng vào vách nãy giờ. Cả bọn trở mắt chăm chú và giật mình phát giác nơi cổ nó quả nhiên có con vật gì đó trắng trắng đang bám chặt, có vẻ cùng một loại với những sinh vật trong chiếc hộp của thằng Đăm Krông.

Con đĩa! Kăply kêu lên trong đầu, nhưng ý nghĩ chưa kịp thốt ra miệng thì trong chiếc chòi, thằng Steng đã ngã lăn ra đất.

- Đăm Krông! Mây cứu tao với... Tao đã nin bao nhiêu ngày rồi...

Trước ánh mắt kinh ngạc tốt độ của bọn Êmê, Steng vừa lăn lộn vừa thều thào, trông nó như một con giun đang giẫy chết.

Mặt Steng quần quại dưới chân, về lạnh lùng sắt đá vẫn đeo cứng lấy gương mặt của Đăm Krông. Nó cười gằn, giọng rảo hoành:

- Hừm, tao đâu có thừa tiền mà nuôi mày mãi hờ Steng?

Như không nghe thấy Đăm Krông, thằng Steng lật bệt bò dậy, nhào tới và ôm cứng lấy chân thằng này:

- Tao van mày, Đăm Krông. Tao chịu hết nổi rồi... Mây cứu tao lần này nữa thôi...

Những gì đang xảy ra khiến bọn Êmê thấy lòng lạnh ngắt; cái hình ảnh thảm hại đó thiệt tình tội nó không bao giờ muốn nhìn thấy lần thứ hai trong đời. Có

cái gì đó đáng hổ thẹn, nhếch nhác và đáng thương trong hành động của Steng, mặc dù cho tới lúc đó tội nó vẫn không rõ hết ý nghĩa của câu chuyện lạ lùng trước mắt.

- Chúng ta quay lại thôi!

Eakar nói khẽ, giọng khàn khàn, như cho rằng xem như thế đã đủ.

- Quay lại ư? – Mua ngẩn ngơ hỏi lại.

- Ừ, không còn gì đáng xem nữa!

Không đợi bọn trẻ hỏi thêm, nhà thám tử rón rén bò lui một quãng, lúc này Kăply trông ông giống mèo rừng hơn là dê, và khi biết chắc đã đạt được độ an toàn cần thiết, ông đứng thẳng người lên, thờ phào một tiếng và ung dung quay lại đường cũ.

Theo cái cách của Eakar, bọn trẻ rời xa căn chòi của tội Steng một cách êm thấm.

- Chuyện gì thế, ông Eakar? – Suku hỏi khi đã đi được một quãng.

- Nhóc người thiệt không biết chuyện gì đang xảy ra trong căn chòi chết tiệt đó sao?

- Tội nó chơi trò gì kỳ quặc quá! – Păng Ting nói.

- Bọn người chưa bao giờ nhìn thấy con vật trắng trắng đó à?

Thám tử Eakar nheo mắt nhìn bọn trẻ với vẻ thách đố.

- Chưa. – Păng Ting lắc đầu và đưa tay vuốt tóc, không ý thức được nó đang vuốt phải cái nón chóp.

- Đó là con đĩa phải không, ông Eakar? – Kăply hí hửng vọt miệng, mặt chuẩn bị nở ra để đón một lời khen.

Nhưng nhà thám tử đã làm nó cụt hứng. Eakar nhún vai:

- Tội bay ngốc quá! Đó là con mụ lụ khụ. – Ông nhấn mạnh từng tiếng như người ta thả từng cục đường vô tách trà – Những con mụ lụ khụ ưa báo thù, tội bay hiểu chưa?

- Chưa hiểu. – K’Tub sầm mặt đáp, câu chửi quá xá nặng của nhà thám tử khiến nó đỏ quạu.

- Tôi nhớ ra rồi. – Suku thỉnh linh reo lên – “Con mụ lụ khụ” chính là cách gọi khác của con bọ cạp trắng hai đuôi. Nó chính là con macorana, phải không ông Eakar?

Eakar nhìn Suku bằng con mắt tán thưởng:

- Cháu của Pi Năng Súp quả là có khác. Con vật đó chính là con macorana.

Eakar giăng giải, chân đi chậm lại:

- Khác với các loại bọ cạp thông thường, con macorana có ba sừng và hai đuôi. Ba sừng của nó, một cái là tàn bạo, một cái là hận thù, một cái là hủy diệt. Còn hai cây kim nhọn ở hai đuôi của nó, một cái gọi là cây dùi của sự báo thù, cái kia có một cái tên rất thơ mộng: ngón tay chỉ đường vào giấc ngủ vĩnh cửu.

- Bởi vì ngòi chích của nó không chứa nọc độc như loài bọ cạp thông thường mà chứa một loại chất lỏng có tính chất an thần. – Suku tiếp lời nhà thám tử – Bị nó chích phải, thần kinh của các con mồi bị ức chế và lập tức ngủ thiếp đi.

- Đúng như vậy đó. – Eakar gật gù – Nhưng với chúng ta, loại thuốc an thần đó chẳng gây chết chóc gì, ngược lại tạo ra một cảm giác phấn khích, bay bổng, quên hết những mệt nhọc, đau đớn. Nhờ đặc tính này, từ lâu những con macorana được coi là một thứ thuốc của ngành y. Các thầy lang cỡ như pháp sư Lăk hay pháp sư K’Budăng đều có hàng đồng những thứ này trong nhà kho.

Cùng với lời nói của thám tử Eakar, hình ảnh những thẳng nhãi nằm ngủ la liệt trong rừng lần lượt hiện lên trong trí bọn Êmê mặc dù tụi nó đã vượt qua khỏi bọn này một lúc lâu.

Nguyên vừa lê bước vừa sàng lọc lại trí nhớ, cảm thấy câu chuyện này quen thuộc quá sức. Bất chợt nó dừng lại, mừng rỡ reo lên:

- Tôi biết rồi. Nọc của con macorana là một loại ma túy.

- Ma túy á?

Eakar ngạc nhiên quay sang Nguyên, có vẻ cái từ ma túy quá lạ tai đối với ông.

- Ờ... ờ... – Nguyên ấp úng, cố nghĩ ra cách diễn đạt dễ hiểu hơn – Đại khái nó là... là một chất gây nghiện. Tôi nghĩ bọn Đăm Krông và Steng cho con macorana tiêm thuốc an thần vào mạch máu nơi cổ chính là để tìm cảm giác mạnh.

Eakar khoái trá vuốt chòm râu dê:

- Nhóc ngươi nói đúng chóc vắn đề rồi đó.

Một sự yên lặng sững sờ tiếp theo lời xác nhận của nhà thám tử. Bây giờ bọn Êmê mới thực sự hiểu được hoàn cảnh nguy hiểm mà Steng đang lâm vào. Tụi nó nhớ lại lúc học môn Thảo mộc ở lớp Sơ cấp 2, cô Cafeli Chil từng dạy tụi nó về cây thuốc phiện, có tính năng và công dụng giống hệt loại thuốc an thần chứa trong nọc con macorana. Nhớ lại lời cảnh báo nghiêm khắc của cô về chuyện lạm dụng loại cây này và những tác hại của nó, bọn trẻ không khỏi rung mình. Hèn gì trông thẳng Steng như đũa thiếu máu, Kan Tô kinh hoàng nhủ bụng, nhưng cái làm cho nó hãi hùng hơn hết là bộ dạng thê thảm của thẳng này khi lên cơn. Thiệt trông chẳng ra làm sao hết!

Bên cạnh Kan Tô, Kăply vẫn lặng thinh bước, đầu không ngớt nghiền ngẫm về ảnh hưởng của câu chuyện đối với cuộc truy lùng hôm nay. Hóa ra Steng chỉ là một con nghiện! Nhưng nếu không phải nó thì ai là người đã gây sức ép với thầy Hailixiro há?

Vài bóng người lấp ló sau các bụi cây khiến ý nghĩ trong đầu Kăply bốc hơi ngay lập tức.

- Ông Eakar, – nó chia bộ mặt trắng bệch vào nhà thám tử, lập bập nói – hình như có người theo dõi mình...

- Yên tâm đi, nhóc. – Eakar tỉnh queo – Đó là bọn phù thủy ở Cục an ninh. Bữa nay ta dẫn họ tới để hốt trọn ổ bọn sử dụng và phân phối macorana trái phép đó mà.

Mua không giấu được lo lắng:

- Thế Steng...

- Steng chẳng sao hết! – Eakar phẩy tay vào không khí – Ta nghĩ Cục an ninh chẳng hứng thú gì khi nhai xương thẳng bạn của bọn người đầu. Thậm chí còn phải cảm ơn nó. Thời gian qua, chính nhờ theo dõi Steng, ta mới lần ra được sào huyệt của bọn Đăm Krông đó chứ...

- Ôi, chú Mustafa!

Suku bật la hoảng và ba chân bốn cẳng phóng vù tới trước. Lúc này thám tử Eakar và bọn Êmê đã ra tới bia rừng và ai nấy đều thấy mòn một gã tài xế đang bị trói chặt vào một gốc cây to với những sợi thừng quấn chặt từ chân tới cổ.

Gã tài xế thấy Suku như thấy cứu tinh. Gã cựa quậy người, mặt co rúm, muốn nói gì đó nhưng miệng chỉ phát ra những tiếng ọ ẹ vô nghĩa.

Một phù thủy đeo huy hiệu của Cục an ninh trước ngực đứng ngay bên cạnh Mustafa chắc là để canh chừng. Hắn đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn Suku:

- Mày là đồng bọn với gã này hả?

Suku trả lời hắn bằng cách quay lại phía Eakar, gào lên giận dữ:

- Ông Eakar! Sao ông để bọn họ bắt tài xế của tui tôi?

- Nhóc người nói gì thế? – Cặp mắt nhà thám tử mở to lộ – Thằng cha này là tài xế của bọn người hả?

- Ủa, chứ chẳng lẽ ông tưởng bọn tôi nghèo kiết xác đến mức không đủ tiền đi thám bay chắc?

Eakar bứt bứt chòm râu dê, về áy náy:

- Bỏ xù rồi! Thế mà ta cứ tưởng hắn là người đưa đón bọn Đăm Krông. Cũng tại hắn không chịu nói rõ...

- Nói rõ cái con khi! – Suku nhăn nhó – Bộ ông không thấy bọn họ giờ trò trên người tài xế của tôi sao. Nãy giờ chú ta chỉ ú a ú ở chứ có nói được cái quái gì đâu!

Eakar quay về phía gã phù thủy an ninh, hất đầu:

- Giải thoát cho hắn đi!

Vừa trở lại bình thường, Mustafa chạy vụt ra sau gốc cây, lúi túm thâm ra giữ thành phách.

- Về đi thôi, cậu Suku! – Gã rồi rít giục, giọng như muốn khóc, thái độ chết nhát đó hoàn toàn tương phản với vóc người vạm vỡ của gã nên trông rất hoạt kê

- Tôi không muốn ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa.

Sợ gã tài xế yếu bóng vía sẽ phát hoảng chuẩn trước, bọn trẻ vội vã đổ xô lại chỗ gốc cây.

- Tạm biệt nhé, ông Eakar! – Suku nói lớn, nó là người cuối cùng leo lên thăm.

- Tạm biệt! – Nhà thám tử vui vẻ đáp. Như chợt nhớ ra chuyện gì, ông bỗng gọi giật – Nhưng mà nè! Thiết tình là ta rất thắc mắc về cuộc gặp gỡ hôm nay đó, Suku. Tại sao mà bọn người lại nghĩ ra cái trò bám theo thẳng Steng thổ tả này kia chứ.

- Đơn giản thôi, ông Eakar! – Păng Tíng nheo mắt đáp thay bạn – Tụi này nghi nó là kẻ đứng sau lưng thầy Hailixiro trong những chuyện xảy ra ở trường Đămri mấy ngày qua.

- Trời đất! – Eakar giơ hai tay lên trời – Bọn người đúng là một lũ điên!

Suku giờ nằm đầm về phía nhà thám tử:

- Ê, ông ăn nói cẩn thận chút nha...

- Cẩn thận cái đầu người! – Eakar văng một câu trong cả đồng câu mà ông cố nén nãy giờ – Kẻ bắt ép thẳng cha Bamuri làm bậy đã tự ra đầu thú cách đây một giờ rồi mà bọn người không biết hả?

Gần một chục cái đầu chồm xuống từ trên tấm thảm lúc này đã cất cao bằng ngọn cây và gần một chục cái miệng tuôn ra cùng một câu hỏi:

- Ông nói thiệt không đó?

- Ủa, hồng lễ ta chừng này tuổi đầu mà đi giỡn với bọn người!

Tấm thảm chòng chành trong không trung khiến gã Mustafa sợ xanh mặt. Và gã quyết định niệm chú cho tấm thảm vọt lên cao hơn nữa để cắt đứt cuộc đối thoại mà gã tin rằng nếu còn tiếp tục sớm muộn gì cũng sẽ hắt văng toàn bộ hành khách của gã xuống đất.

Vì vậy khi bọn Êmê ngoác miệng lần thứ hai để hỏi xem ai là người đã ra đầu thú thì tụi nó gần như phát điên khi hồng nghe được chút xú gì hết dù thám tử Eakar rõ ràng là đang ngược mặt lên trời và cố hét thật to cái tên đó lên.

- Quay lại đi, chú Mustafa! – Suku nói như quát vào mặt gã tài xế.

- Tôi không muốn bị trói vào gốc cây lần thứ hai, cậu Suku.

Gã Mustafa đột nhiên bừng tỉnh, và bọn Kăply thấy rõ điều đó qua tốc độ chóng mặt của tấm thảm. Hoàn toàn khác hẳn với lượt đi, gã tài xế đang điều khiển nó lao vun vút như thể ở hai bên hông vừa được gắn thêm mấy cái cánh.

- Ai mà trói chú, chú Mustafa. – Suku hạ giọng – Khi này là bọn họ hiểu lầm thôi. Chú nghe tôi, quay lại đi!

Nhưng gã Mustafa làm như bị điếc đột xuất. Gã không nói không rằng và tẩm thâm cứ lằm lũi phóng thực mạng như đang chạy trốn. Suku sa sầm mặt, định chửi gã tài xế một trận nhưng vẻ sợ sệt quá đáng của gã khiến nó dù cổ tỏ ra phần nộ cuối cùng cũng phải phì cười.

Chương 21: Phiên Tòa

Gã Mustafa lái chiếc thảm bay trở về đường cũ, vừa cầm vừa điếc cho đến khi thả bọn trẻ xuống chỗ bụi cây gần ngã tư Brabun – Chifichoreo. Bấy giờ gã mới chịu gỡ miếng băng vô hình dán ngang miệng:

- Các cô các cậu xuống đây nhé.

Gã vừa nói vừa cười và nhìn gã toét miệng, Suku muốn động vô mặt gã một cái quá sức. Nó quàu quàu nói:

- Tạm biệt. Và nên nhớ là tội này không cảm ơn chú đâu, chú Mustafa.

Bọn trẻ nhìn gã Mustafa vọt đi với tấm thảm bằng ánh mắt hậm hực thấy rõ. Đến khi Nguyên hắng giọng “Về trường đi!” thì cả bọn mới chịu gác sự ầm ục qua một bên.

- Thủ phạm là ai vậy ta? – Êmê vừa đi vừa xoay quanh chính nó và cao giọng thắc mắc, chiếc mũi héch quét một vòng quanh các gương mặt như phóng viên báo chí chìa micro vô đám đông.

Nhưng đám đông chỉ trả lời câu phỏng vấn của Êmê bằng cách im lặng rào bước. Chuyển băng rừng vút và vừa rồi đã vắt gần hết sức lực của bọn trẻ nhưng tin tức về thủ phạm giấu mặt vừa ra đầu thú như một liều thuốc kích thích cực mạnh khiến tội nó vẫn còn kiểm soát được cặp giò.

- Câu trả lời cho chị Êmê đang ở trước mặt kia. – K’Tub hơn hờ nói khi công trường Đămri hiện ra trong tầm mắt.

Như mọi lần, chặn bọn trẻ ngay khi tội nó đun dầu qua lớp cổng thứ hai vẫn là cái bụng bự chảng của lão Chu. Nhưng hôm nay, mặt lão không chằm chằm như mọi bữa. Lão huơ chiếc muỗng phép một cách điệu nghệ, giọng hòa nhã như mượn của ai:

- Tội bay vô đi. Thầy Haifai đang đợi tội bay trong kia.

Lão nói như thể thầy Haifai và bọn Kăply có một cuộc hẹn và lão đã được thông báo rất ư là đầy đủ.

Nhưng Kăply không băn khoăn nhiều về chuyện đó. Thấy lão Chu không làm khó dễ, nó rào bước thật nhanh như sợ lão thỉnh linh đổi ý.

Theo chỉ dẫn của lão Chu, bọn trẻ tiến về phía những căn nhà cạnh chân tháp, một chốc sau đã nhìn thấy thầy Haifai đứng lù lù trước phòng y tế cửa đóng kín mít.

Nhắc thấy bọn trẻ, thầy buông gọn:

- Theo ta!

Rồi thầy quay mình bước đi, hai cánh tay ôm tong teo với những ngón dài ngoằng lúc lắc bên hông như hai cành cây gãy, may mà hôm nay vợ thầy có về đã chán trò lắc mông quái dân.

- Thầy dẫn tụi con lên văn phòng thầy hiệu trưởng hả thầy?

Kăply ngứa ngáy hỏi, sau khi cố bắt mình cảm điếc như gã Mustafa suốt mấy chục bậc cầu thang, nhưng lúc buột miệng rồi nó mới giật mình nhớ ra thầy Haifai chúa ghét những câu tò mò kiểu đó.

Đúng như nó nghĩ, thầy Haifai không thèm đếm xỉa đến thắc mắc của nó, cứ làm thỉnh rào bước, y như thể nó nói bằng ngôn ngữ của cóc nhái nên thầy không hiểu gì hết.

Trong khi Kăply tên tò và giận hết sức vì có mặt Mua ở đó thì thầy Haifai thỉnh linh cất tiếng:

- Nếu ta đã dẫn các trò vô trong tháp thì chỉ có thể đưa các trò đến chỗ thầy N’Trang Long thôi.

Kăply mừng rơn khi nghe thầy đáp, ngạc nhiên nhận ra thầy cười mờ hơn thường lệ. Nó đoán sớ dĩ có chuyện lạ như thế có lẽ do hiểm họa ở trường Đămri đã hoàn toàn bị dập tắt. Và nó không thể nào bắt mình ngừng lại:

- Thù phạm chính đã ra đầu thú rồi hả thầy?

- Ừm.

- Ai vậy thầy?

Lần này không chỉ Kăply vọt miệng mà trong câu hỏi vừa vang lên có trộn cả giọng của Nguyên, K’Tub, Êmê, Bolobala và mấy đứa nữa. Tiếp theo câu hỏi là tiếng chân nhộn nhạo của cả đám đang chen nhau dồn tới trước để chục tòm lầy cái tên mà thầy Haifai sắp sửa phun ra.

Nhưng rốt cuộc chẳng có cái tên nào.

- Các trò muốn sống lâu thì nên liệng cái tật nôn nóng vô thùng rác đi! – Thầy Haifai lạnh lẽo đáp và cái kiểu nói như nện búa vô đầu kia khiến Kăply hoàn toàn câm bặt.

Dĩ nhiên bọn trẻ hết sức thất vọng trước câu trả lời chán ngắt của thầy Haifai. Nhưng cuộc dò hỏi vừa rồi dù không đi đến một kết quả còn con nào, đối với những đứa đã từng đến văn phòng thầy hiệu trưởng, tụi nó cũng có được chút xiu an ủi rằng ít ra chuyện nói qua nói lại cũng giúp cho cả bọn vượt thêm mấy tầng lầu mà không thấy ngán, trước khi chiếc cầu thang bằng đá xanh chắn trước cửa phòng thầy N’Trang Long hiện ra trong mắt.

Bốn đứa Kan Tồ, Bolobala, Tam và Mua chưa đến đây lần nào nên trông tụi nó hết sức là ngố. Ngay cái cảnh chiếc cầu thang tự nhắc mình lên để cho cả bọn chui qua cũng khiến tụi nó trợn trắng mắt lên. Và khi bước vào trong phòng rồi thì không ai có thể bắt cái đầu tụi nó ngồi yên trên cổ được nữa. Có thể thấy rõ tụi nó quan tâm đến mọi thứ trong phòng, từ những chiếc mặt nạ kỳ quái, những thứ hũ sành và chai lọ đến các pho tượng lớn bé đầy nhóc trên các dãy kệ, và nói chung thì những thứ đó cũng đáng để ngắm nghĩa thiệt.

- Ua, thầy N’Trang Long đâu hà thầy?

Nguyên bỡ ngỡ hỏi, khi nó nhìn quanh hai vòng vẫn thấy căn phòng trống trơn.

Thầy Haifai trả lời Nguyên bằng cách chỉ tay vô chiếc ghế bự chẳng đặt ngay trước bàn giấy, khụt khịt chiếc mũi gầy:

- Các trò ngồi đó đi!

Nguyên liếc xuống chiếc ghế rồi ngược lên nhìn lũ bạn, thấy chiếc ghế dù lớn thiệt nhưng không cách chi nhốt hết mười đứa tụi nó. Trong khi Nguyên đang lúng túng, thầy Haifai khẽ phẩy tay một cái: trước bộ mặt ngẩn ra của nó, chiếc ghế lập tức dài ra thêm một khúc.

- Ngồi đi!

Thầy nói và như mọi khi, tự hóa ra cho mình một chiếc ghế ngay dưới mông. Nhưng thầy không ngồi mà bước lại chiếc tủ sắt vách, lôi một quả cầu từ trên nóc xuống.

Khi quả cầu được thầy Haifai bê đặt trên bàn giấy, bọn trẻ lật đặt trở mắt dòm, trong đầu mọc lên cả mớ dấu hỏi. Đó là một quả cầu pha lê nhiều cạnh sáng lấp lánh, nhưng ngoài vẻ xinh đẹp ra, Kăply ngạc nhiên thấy nó chẳng có gì đặc biệt.

- Cái gì vậy thầy? – Păng Tìng tò mò hỏi.

- Đây là quả cầu polygo, phải không thầy?

Thầy Haifai chưa kịp đáp, Suku đã hí hửng vọt miệng, mắt dán chặt vào quả cầu một cách thích thú.

- Người nói đúng đó. – Thầy Haifai rọi cặp mắt tối om om vào mặt Suku – Người chỉ nói sai có một điểm thôi: chừng nào người chưa mặc đồng phục học sinh trường Đămri thì ta không phải là thầy người.

Giọng thầy nghe bèn bệt, không rõ đang đùa giỡn hay đang khó chịu, làm thẳng Suku nhăn hỉ như nhăn phải mớ dưa thối.

Quả cầu polygo! Kăply nhắm mấy từ đó trong miệng, cảm thấy quen quen. Và rất nhanh, nó nhớ ra ngay câu chuyện Suku kể hôm trước về cuộc chiến đấu giữa Bajaraka Đầu Bự và chủ nhân núi Lưng Chùng, chiến binh giữ đền đời thứ nhất. Hóa ra đây là quả cầu truyền và thu hình ảnh! Kăply reo thầm trong bụng và ghim chặt mắt vào quả cầu trước mặt, nôn nao chờ đợi.

- Bây giờ các trò sẽ được nhìn thấy kẻ nào đã đứng sau lưng Bamuri!

Thầy Haifai nghiêm nghị nói và úp bàn tay xương xẩu với những chiếc móng cong vòng, sắc sỡ lên quả cầu, miệng lầm bầm niệm chú.

Bọn trẻ gần như nín thở, đứa nào cũng cố giữ cho mắt đừng chớp. Căn phòng chật ních người lúc này im phắc như không còn sự sống, không khí ngột ngạt như trước một cơn giông.

Trước những cặp mắt mở căng, quả cầu sáng lên và cùng lúc ở tất cả các mặt đột ngột hiện ra khuôn mặt xanh xao của cô Kemli Trinh.

Bọn trẻ chết sững, giống như thình lình bị đóng đinh vô ghế.

- Khô... ông! – Êmê lấp bắp – Khô... ông đúng!

K’Tub gào lên yếu ớt:

- Không thể là cô Kemli Trinh được!

Thầy Haifai “hùm” một tiếng trong cổ họng và quyết định đập tắt sự ngờ vực của bọn trẻ bằng cách mấp máy môi nhanh hơn.

Lập tức hình ảnh trên các mặt của quả cầu chạy ra xa và toàn cảnh hiện ra với cô Kemli Trinh đang ngồi co rúm trên chiếc ghế gỗ có tay vịn, trước mặt cô gần như không thiếu một ai: hiệu trưởng N’Trang Long, thầy Di Pri, cô Cafeli Chil, pháp sư Lăk, lão Chu, mục Gian, cả thám tử Eakar không biết quay về từ hồi nào. Ở góc phòng, thầy Hailixiro đang ủ rũ gục đầu trên hai cánh tay; Kăply nhìn chiếc ghế bành không thấy mờ tràn ra hai bên, đoán là thầy đã gầy đi nhiều trong mấy ngày qua.

Bọn Kăply nhanh chóng bị hút vào khung cảnh trước mắt. Êmê và K’Tub giở bộ mặt giận giật đầy kích động vào sát quả cầu như thợ chụp ảnh đang chụp cận cảnh. Cảnh hai đứa, Kan Tô, Mua, Bolobala và Tam hoang mang xích sát vào nhau như tìm một điểm tựa để chống đỡ những cơn bão cảm xúc bất thần ập đến.

- Một quả cầu polygo khác hiện đang làm nhiệm vụ thu hình ở phòng y tế. – Thầy Haifai cất giọng trầm trầm, bàn tay vẫn áp lên quả cầu, chặt đến mức có cảm tưởng thầy sắp bóp vỡ nó – Các trò đang chứng kiến tận mắt những gì đang xảy ra ở đó...

Câu nói của thầy Haifai ngay tức khắc bị tiếng thét hãi hùng của cô Kemli Trinh nhấn chìm:

- Không! Không! Đừng giao tôi cho họ!

Vừa hét cô vừa cuống quýt đưa hai tay lên bịt tai, mái tóc xo tung gần như che kín gương mặt xanh mướt của cô.

Có thể thấy tiếp theo phản ứng của cô Kemli Trinh, một khoảnh khắc im lặng như đá đang đè nặng lên tất cả những người có mặt trong phòng y tế.

Thám tử Eakar nhìn thầy N’Trang Long, nhún vai đầy ngụ ý.

Cô Cafeli Chil có vẻ như là người duy nhất không kèm chế được xúc động. Cô chồm tới trước như để nghe câu trả lời cho rõ hơn:

- Nhưng có đúng là chị đã sai khiến thầy Hailixiro không, chị Kemli?

Bọn trẻ dán mắt vào quả cầu và bàng hoàng thấy cô Kemli Trinh gạt đầu sau mái tóc rối bù:

- Vâng.

Cô Cafeli Chil rung người một cái như có ai lay chân ghế và run run hỏi tiếp:

- Chị đã biết trước thầy Hailixiro là ma cà rồng thuần hóa?

Mái tóc của cô Kemli Trinh lại gật.

- Và chị đã lợi dụng chuyện đó để buộc thầy Hailixiro tấn công Bolobala?

Lần này tới lượt Bolobala giật thót. Mặc dù đã thoát nạn, nó luôn cảm thấy căng thẳng mỗi khi nghe ai nhắc tới chuyện này.

- Không. – Cô Kemli Trinh lắc đầu và chậm chạp vén tóc lên – Tôi chỉ bảo thầy Hailixiro tấn công K’Brăk. Còn việc tấn công Bolobala và dùng cô ta làm công cụ giết người là sáng kiến của thầy Hailixiro.

- Nhưng tại sao chị lại làm thế, chị Kemli? – Thầy Đi Pri ngo nguẩy mái tóc bóng mượt như thể phải gắng sức lắm thầy mới mở miệng nói.

Thắc mắc của thầy Đi Pri quan trọng đến mức những người trong phòng y tế lần thầy Haifai và bọn trẻ đang theo dõi cuộc chất vấn qua quả cầu polygo đều bắt giác ngưng thở. Kăply thấy rõ bàn tay thầy Haifai đặt trên quả cầu đang run lên.

Nhưng cô Kemli Trinh đã buông tay cho mái tóc xõa xuống và đằng sau bức màn kín mít đó, mọi người chỉ nghe được tiếng thờ dồn dập vọng ra thay cho câu trả lời.

Cô Kemli Trinh cứ ngồi lì như thế, lâu thiệt lâu. Y như thể cô sẵn sàng hóa đá và bắt mọi người hóa đá theo mình.

Kăply hướng tia nhìn về phía thầy N’Trang Long, chờ đợi ở thầy một phản ứng để chấm dứt tình trạng nặng nề này nhưng nó chỉ thấy thầy ngồi yên vờ râu cằm tình queo như không biết cuộc điều tra đang lâm vào bế tắc.

Thám tử Eakar là người đầu tiên đánh mất sự kiên nhẫn. Ông “e hèm” một tiếng như thể bắn súng hiệu rồi cất giọng đều đều:

- Chị Kemli! Dù chị không chịu khai, với những gì chị đã thừa nhận, chúng tôi đã có thể kết luận chắc chắn chị là người của trùm Bastu...

- Không! – Cô Kemli Trinh bắt thần ré lên và hất mạnh đầu cho mái tóc tung tóe hai bên, để lộ ra một gương mặt dần dần như mất trí – Tôi không phải là người của phe Hắc Âm!

Về diên cuồng của cô Kemli Trinh khiến mọi người chơi vơi, trừ thầy N’Trang Long và Eakar. Nhà thám tử nheo mắt, bình thần nói lại câu nói đang dở dang:

- Hậu duệ nhà K’Rahlan là mục tiêu triệt hạ hàng đầu của trùm Bastu. Hết Buriăk đến Baltalon được giao nhiệm vụ sát hại cho bằng được K’Brăk nhưng như chúng ta đã biết, họ đều thất bại. Và bây giờ thì tới lượt chị.

Eakar nhìn cô Kemli Trinh chằm chằm, giọng đột nhiên khô khan:

- Chị là sứ giả thứ mấy của Bastu, tôi tin Cục an ninh sẽ có biện pháp làm rõ!

- Đứng! Đứng giao tôi cho họ! – Cô Kemli Trinh lại gào lên khiếp đảm.

- Giết quách cô ta đi là tốt nhất!

Giọng thầy Hailixiro vang lên từ góc phòng khiến tất cả cái đầu đều ngoảnh lại nhìn. Không biết từ lúc nào, thầy đã ngóc đầu lên khỏi thân hình tuy gầy bợt nhưng vẫn còn phệch phệch và chia bộ mặt to bè vào mắt mọi người, hậm hực nói.

- Giết ngay bây giờ á? – Thám tử Eakar hỏi lại như sợ mình nghe lộn.

- Đúng! Giết ngay bây giờ! – Thầy Hailixiro phẫn nộ đáp – Đề nghị của tôi không hề xuất phát từ hận thù cá nhân mà vì an ninh của cộng đồng. Tôi nghĩ các ông không nên để bất cứ một tên sứ giả nào của trùm Bastu sống sót, dù chỉ một khắc.

Như quá cố sức, cũng có thể vì quá giận dữ, mà cũng có thể do không chịu nổi cái cách mọi người nhìn mình, đặc biệt là ánh mắt ghê tởm của cô Cafeli Chil, nói xong thầy Hailixiro lại là đầu xuống cánh tay một lần nữa lại thiếp đi.

Kăply nhìn cái trán hói bóng lờng của thầy Hailixiro, càng bóng hơn khi nhìn qua quả cầu pha lê, bất chợt cảm thấy ghét thầy ghê gớm, mặc dù nó không hiểu tại sao nó lại có thứ tình cảm đó.

Kăply chỉ hiểu ra khi thám tử Eakar lên tiếng như cắt nghĩa giùm nó:

- Ông Bamuri, chúng tôi rất thông cảm với tâm trạng của ông. Nhưng tôi cũng muốn nói cho ông biết rằng không phải vì ông khoái giết người mà chúng tôi cũng coi mạng người như cô rác dẫu.

Quay về phía cô Kemli Trinh, nhà thám tử gầy giọng:

- Còn chị, dù chị không phải là một trong những sứ giả của Bastu, nhưng đã là người của phe Hắc Ám, tôi nghĩ rằng chỗ thích hợp nhất của chị là Cục an ninh. Chị không trốn tránh được đâu!

- Không! Tôi đã nói rồi, tôi không phải là người của phe Hắc Ám! – Cô Kemli Trinh lại rên lên oan ức.

Eakar lạnh lùng:

- Nguyên tắc làm việc của chúng tôi là dựa trên hành động chứ không dựa trên lời nói.

Cô Kemli Trinh cào tay lên mái tóc, miệng méo đi:

- Trời ơi, nếu tôi là người của phe Hắc Ám, việc gì tôi phải ra đầu thú trong khi bản thân tôi chưa hề bị nghi ngờ.

- Tôi đã nghi ngờ chị từ lâu rồi, chị Kemli!

Thầy N’Trang Long thành linh cất tiếng, từ khi thầy Haifai khởi động quả cầu polygo, đến bây giờ bọn trẻ mới thấy thầy mở miệng. Vẫn với giọng từ tốn, thầy chậm rãi tiếp:

- Chị biết tôi nghi ngờ chị từ lúc nào không, chị Kemli?

Không đợi cô Kemli Trinh trả lời, thầy nói luôn:

- Từ cái đêm đầu tiên tôi nghe tiếng thét phát ra từ phòng chị. Sau đó, cứ cách đêm ba ngày tôi lại được nghe tiếng thét đó. Ngay tối hôm qua cũng vậy. Mà không chỉ mình tôi, – thầy N’Trang Long khẽ lướt mắt qua những người trong phòng – các thầy cô khác hình như cũng đều nghe thấy. Tôi nói vậy không biết có đúng không!

- Đúng là như vậy, ngài hiệu trưởng. – Cô Cafeli Chil nhanh nhẩu xác nhận – Và tôi cũng đã hỏi chị Kemli. Chị bảo là gần đây chị mắc một chứng nhức đầu kỳ lạ.

Thầy Di Pri không nói gì nhưng căn cứ vào cái gật đầu khẽ của thầy, có thể kết luận là thầy đã biết về chứng bệnh của cô Kemli Trinh.

- Nếu vậy thì tôi xin phép bày tỏ ý nghĩ nhỏ nhoi của tôi. – Thầy N’Trang Long mỉm cười – Rằng tôi cũng rất lấy làm kỳ lạ về căn bệnh kỳ lạ của chị Kemli. Một người bị chứng nhức đầu hành hạ triền miên như vậy theo lẽ thường phải đến chỗ pháp sư Lăk mới phải. Đằng này chị Kemli dường như không biết trong trường Đămri có một nơi gọi là phòng y tế.

Thầy đưa mắt nhìn pháp sư Lăk, tình quái hỏi:

- Hay ông Lăk đã làm gì khiến cho chị Kemli không muốn nhìn mặt ông?

- Không có đâu, thưa ngài. – Pháp sư Lăk cúi đầu đáp, không phải vì lễ phép mà chính vì muốn che giấu vẻ mặt ửng đỏ của mình trước câu trêu ghẹo của thầy hiệu trưởng.

- Thế nào hở chị Kemli? – Thám tử Eakar rọi cái nhìn quanh gương mặt cô Kemli Trinh như đang quan sát một con thú sa bẫy – Chị giải thích như thế nào về những gì ngài hiệu trưởng vừa nói?

- Tôi chẳng có gì để giải thích hết! – Cô Kemli Trinh bất ngờ trở nên ương ngạnh – Đơn giản là tôi bị nhức đầu, có vậy thôi. Tôi không nghĩ có ai đó chưa bao giờ bị chứng bệnh này làm khổ!

- Nhưng tại sao chị không đến nhờ ông Lăk giúp đỡ? – Eakar không buông tha con mồi – Tôi nghĩ ông ta...

- Ông Eakar! – Cô Kemli Trinh ngắt lời một cách thô bạo, trông cô có vẻ sẵn sàng ăn thua đủ với nhà thám tử – Đâu phải người nào đau ốm cũng khoái mò tới bệnh viện! Chẳng lẽ ngay cả điều thông thường đó, ông cũng không hiểu?

Trước sự phản công kịch liệt của cô Kemli Trinh, Eakar lúng túng đến mức mặt ông bắt đầu giống quả cà chua chín.

- Cứ coi như là chị có lý, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long đành phải giải vây cho nhà thám tử, Kăply ngạc nhiên khi trông thầy không có vẻ gì là bối rối.

Thầy nhìn cô Kemli Trinh đang xù lên như con nhím tự vệ, tay xoa xoa vầng trán rộng theo thói quen và dịu dàng hỏi:

- Nhưng ít ra chị có thể giúp tôi bớt nghĩ ngợi bằng cách nói cho chúng tôi biết tại sao chị ra đầu thú chứ hả?

- Tôi sợ, thưa ngài hiệu trưởng. – Trước cái nhìn soi mói của thầy N’Trang Long, cô Kemli Trinh khẽ liếc thầy một cái rất nhanh rồi cúi ngay xuống như thể

mặt sàn dưới chân cô bữa nay đột nhiên trở nên đầy trời hút. Phải mất đến vài phút tiếp theo, tiếng nói của cô mới thì thầm vọng ra từ đằng sau màn tóc đen dày – Không khí hoảng loạn trong trường Đămri thời gian qua làm tôi sợ. Tôi e rằng cứ cái đà này, thầy Hailixiro sẽ không kèm chế được bản năng khát máu của mình.

- Rất tốt, chị Kemli. – Bàn tay thầy N’Trang Long nhảy từ trán xuống cằm, một dấu hiệu cho thấy tâm trạng của thầy vừa nhảy từ chỗ rối trí sang chỗ hài lòng, và ánh mắt thầy nhìn cô Kemli Trinh trở nên triu mến hơn bao giờ hết – Chị nói tiếp đi!

- Trong thời gian Bolobala hóa thành một aslang, tôi hầu như không chớp mắt được lấy một khắc. May mà cuối cùng, mọi chuyện đã chấm dứt mà không gây một tổn hại nào đáng kể.

Cô Kemli Trinh thở ra một hơi tuy rất nhẹ nhưng gần như mọi cái tai đều nghe rõ:

- Tôi sợ, tôi hối hận và tôi thành thực tin rằng nếu tôi chủ động thú tội trong khi chưa xảy ra điều gì đáng tiếc, tôi sẽ được thông cảm và tha thứ, thưa ngài.

- Chị sẽ được thông cảm và sẽ được tha thứ, chị Kemli, – thầy N’Trang Long gật đầu dễ dãi, nhưng khi nói tiếp thì giọng thầy đột ngột thay đổi, nghe cứng rắn như tiếng những gót giày thúc ngựa cộ vào nhau – nếu như chị không nề hà gì mà không nói quách ra luôn tại làm sao mà chị muốn sát hại K’Brăk.

Ở trong văn phòng thầy hiệu trưởng, bọn trẻ đưa mắt nhìn nhau rồi lại vội vã nhìn vào quả cầu, hồi hộp chờ xem cô Kemli Trinh trả lời như thế nào. Đôi mắt sâu hút như hai đường hầm của thầy Haifai lúc này cũng lóe lên thứ ánh sáng xanh rờn rợn. Quả thực, nếu không phải là người của phe Hắc Ám, cô Kemli Trinh không có lý do gì để mưu sát tiểu chủ nhân lâu đài K’Rahlan.

Nhưng cô Kemli Trinh có vẻ như không nghe thấy câu nói của thầy N’Trang Long. Cô rúc đằng sau mái tóc như con thỏ nấp trong hang và con thỏ đó giống như là đã ngủ.

- Chị Kemli! – Thầy N’Trang Long hắng giọng – Chị vẫn đang nghe tôi đó chứ?

- Tôi vẫn nghe, ngài hiệu trưởng. – Tiếng cô Kemli Trinh như vọng lại từ rất xa, nếu không nhận ra từng âm sắc, Kăply có thể tưởng đó là tiếng đế gáy đầu đó dưới gầm bàn.

- Thế thì chị hãy nói đi. Tại sao chị muốn hại K’Brăk?

- Tôi không thể nói được, thưa ngài. – Cô Kemli Trinh khẽ lắc đầu, rồi cô vội nói thêm như để thanh minh – Chuyện đó thiệt tình rất khó mà mở miệng...

Thầy Haifai khẽ “hừ” một tiếng. Thầy không nói gì nhưng hình như thầy bóp quả cầu mạnh hơn, Kăply thấy điều đó qua những lần gân nổi trên lưng bàn tay thầy như những con giun và thực sự thì nó rất sợ quả cầu bị bóp vỡ vào đúng lúc này.

Nhưng một quả cầu polygo thì chắc chắn không phải là một quả cam, cho nên bọn trẻ vẫn nhìn thấy mọi người cựa quậy một cách nồn nóng trên chỗ ngồi như thể phòng y tế đột ngột giảm oxy.

- Trong hoàn cảnh khác, nếu đó đúng là chuyện khó mở miệng thì tôi cũng không đòi hỏi chị mở miệng làm gì, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long tặc lưỡi một cái, bàn tay thầy vờ vờ lộn rầu cảm với vẻ đắn đo – Nhưng với những gì đã xảy ra mấy ngày qua, có lẽ chị cũng biết là chị không thể không mở miệng. Cho tới lúc này, tôi vẫn tin rằng chị nói ra ở đây dù sao cũng tốt hơn là nói điều đó ở Cục an ninh.

Ba từ “Cục an ninh” đối với cô Kemli Trinh có tác dụng rõ rệt. Cô hốt hải chui ra khỏi mái tóc của mình, giọng hỗn hển như thể giữa bên trong và bên ngoài bức màn tóc là một quãng đường dài đằng đặc và cô phải vô cùng vất vả để vượt qua:

- Không! Không! Tôi sẽ nói... tôi nói ngay...

Rồi không đợi thầy N’Trang Long thúc giục, cô nói thật nhanh, như thể tin rằng nói như thế thì bí mật của cô vẫn còn được giấu kín.

Cô nói nhanh đến mức Kăply có cảm tưởng từng tiếng dính vào nhau nhưng dù sao thì rốt cuộc nó vẫn nghe được điều cô muốn nói:

- Ngài biết không, ngài hiệu trưởng. Trước đây, có một thời tôi yêu say đắm K’Rahlan...

Cô dừng lại như để cho bớt sốc rồi nặng nề nói tiếp:

- Cho đến trước khi Ka Míng thỉnh linh xuất hiện giữa hai chúng tôi, tôi vẫn tuyệt đối nghĩ rằng anh ấy là của tôi.

Căn cứ vào cái cách những người trong phòng y tế giật nảy người và sững sốt nhìn nhau, Kăply biết rằng câu chuyện tình cảm giữa cô Kemli Trinh và thủ lĩnh phe Ánh Sáng K’Rahlan là điều tuyệt mật. Bên cạnh nó, Êmê và K’Tub cũng chia bộ mặt phải nói là hết sức dờ dẩn vào mắt nhau như thể xem thử đũa nào lẩn ra xiu trước.

- Ra là thế! – Cô Cafeli Chil thờ dài, và nhìn cô Kemli Trinh bằng ánh mắt thông cảm chỉ có giữa những người phụ nữ bất hạnh với nhau. Rồi như không dùng được, cô thốt lên đầy cảm khái – Ôi, bọn đàn ông!

Tiếng than đầy phiền muộn của cô Cafeli Chil khiến đám phù thủy đàn ông ngồi quanh đó nhăn mặt và nếu Kăply tự tin vào thị lực của mình thì nó hẳn thấy pháp sư Lăk là người nhăn nhó nhiều nhất và lâu nhất.

Sau khi bực bực nổi lòng, dù chỉ bằng hai câu ngắn ngủn và nói nhanh như gió, gương mặt cô Kemli Trinh trở nên âm đạm và ngay sau đó, đầu cô lại rơi xuống trên hai cánh tay như thể cô bị chính nỗi đau của mình đánh gục.

Như thông lệ, trong trường hợp không ai dám là người lên tiếng trước, thám tử Eakar tự cho phép mình phá vỡ không khí ngột ngạt:

- Dù sao thì cũng không nên vì thế mà làm hại con trai của K’Rahlan, chị Kemli à.

- Chị Kemli đã thấy được sai lầm của mình rồi, ông Eakar, – thầy N’Trang Long chặn nhà thám tử lại trước khi ông ta có đủ thì giờ thốt tiếp một lời phê phán không đúng lúc khác – mặc dù chị ta có thể biện minh rằng sở dĩ chị ta bị kích động đến mức rồ dại như vậy chẳng qua do thẳng thộc K’Brăk có khuôn mặt quá giống con người bạc bẽo K’Rahlan. Lẽ ra ông phải thấy rằng đối với một phụ nữ, việc bộc lộ tâm sự thầm kín vùi sâu trong đáy lòng là một hành động vượt quá sức mình, thậm chí có thể xem là một sự hy sinh lớn lao. Riêng cá nhân tôi, tôi xin gửi đến chị lòng biết ơn sâu sắc nhất của tôi, chị Kemli...

- Nhưng thưa ngài hiệu trưởng, – đến lượt thám tử Eakar cắt lời thầy N’Trang Long, vội vã như sợ thầy sẽ tuyên bố bế mạc trước khi ông kịp nêu thắc mắc cuối cùng – tôi vẫn chưa rõ bằng cách nào chị Kemli có thể biết được thân phận của Bamuri dưới lốt Hailixiro.

- Không có gì khó hiểu hết, ông Eakar. – Không ngừng đầu lên, cô Kemli Trinh trả lời nhà thám tử từ đầu đó chỗ hai cánh tay khoanh tròn trước ngực – Trước đây, trong một lần tình cờ lạc vào tiệm Những Dấu Hối, tôi đã nhìn thấy Bamuri ở đó.

- Nhưng làm sao chị biết hần là một ma cà rồng thuần hóa?

Cô Kemli đáp không cần suy nghĩ:

- Tại bữa đó hần nổi hứng chơi ngông. Cũng có thể do đang túng tiền, hần đã đem tấm thẻ Cục an ninh cấp cho hần ra đánh đổi. Rốt cuộc không ai đáp đúng đó là thẻ gì, hần hết được một số tiền lớn nhưng nguồn gốc xuất thân bị bại lộ.

Cô từ từ ngược lên và đưa tay vén tóc để có thể ném về chỗ thầy Hailixiro đang ngồi một cái nhìn khinh bỉ:

- Hần tìm cách chạy chọt để lọt được vào trường Đămri chắc là do lão Luclac đuổi việc hần sau vụ đó chứ chẳng phải do hần yêu thích trẻ con gì hết.

Khẽ liếc thầy Hailixiro đang cố nhét chiếc đầu thụt sâu vào giữa hai vai trước lời tố cáo của cô Kemli Trinh, thầy N’Trang Long chậm rãi đứng lên và tuyên bố bằng giọng hài lòng thấy rõ:

- Mọi chuyện như vậy là minh bạch rồi, chị Kemli. Tôi nghĩ vụ Bolobala đến đây có thể khép lại được rồi. Do thân phận đặc biệt của mình, thầy Hailixiro, à quên, ông Bamuri sẽ buộc phải rời khỏi trường Đămri, dù tôi thành thực tin ông có khả năng sự phạm xuất sắc. Sáng sớm ngày mai, thám tử Eakar sẽ đưa ông đi và ông sẽ chịu sự quản lý của Cục an ninh như thời gian trước khi ông trốn vào tiệm Những Dấu Hối.

Thầy chà hai bàn tay vào tường vào nhau làm phát ra những tiếng xào xạc êm tai, thông thả tiếp:

- Về trường hợp chị Kemli, hành động nông nổi vừa qua xuất phát từ động cơ cá nhân và chưa gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, đặc biệt không liên quan gì đến những kế hoạch đen tối của phe Hắc Ám nên tôi thấy không cần thiết phải giao cho Cục an ninh. Tôi sẽ tường trình trường hợp của chị lên cấp trên, Bộ giáo dục sẽ xem xét và có hình thức kỷ luật thích hợp.

- Ngài hiệu trưởng... – Thám tử Eakar kêu lên bất bình.

- Ông Eakar! – Thầy N’Trang Long thở phì một cái – Tôi tưởng ông không nên chen vào chuyện nội bộ của trường Đămri thì hay hơn.

Thầy quay sang nhà thám tử, tay cầm vạt áo chùng phất mạnh một cái làm dải áo tím tung lên như trong một màn múa lụa, nghiêm trang nói:

- Nếu ông muốn nghe thêm một câu nữa thì tôi sẵn sàng nói với ông là: Buổi làm việc hôm nay đến đây là kết thúc, xin mời mọi người tự do ra về!

Trong văn phòng thầy hiệu trưởng, thầy Haifai lặng lẽ nhấc tay khỏi quả cầu và Kăply thấy rõ khi bàn tay thầy vừa rời ra, những hình ảnh trên các mặt thủy tinh lập tức mờ đi, trong phút chốc hoàn toàn tắt hẳn.

- Tụi con về được chưa thầy?

Kăply rụt rè hỏi và cùng với các bạn, nó nhắp nhòm định đứng lên khỏi ghế, cảm thấy mọi rắc rối đã thực sự kết thúc, dù kết thúc theo cái cách hoàn toàn bất ngờ đối với tụi nó. Bất ngờ đến mức phiên tòa đã khép lại rồi mà cả bọn vẫn chưa hết ngỡ ngàng, và khi bắt gặp về thần thờ, ngo ngác trên mặt tụi Êmê, không hiểu sao Kăply bỗng thấy lòng mình bản thân quá đỗi.

- Tụi con ngồi nán lại chút đi!

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ chỗ cửa phòng khiến bọn Kăply ngoảnh phất lại, ngạc nhiên thấy thầy N’Trang Long tươi cười đứng đó. Và tụi nó càng thô lỗ mất hơn nữa khi thấy thấp thoáng sau lưng thầy một khuôn mặt mà tụi nó hoàn toàn không ngờ tới: cô Kemli Trinh.

Chương 22: Những Giấc Mơ Của Cô Kemli Trinh

Thầy N’Trang Long nhìn bọn trẻ ngồi chết lặng trên chiếc ghế dài và đang khoe bộ mặt sững sờ về phía cô Kemli Trinh, mỉm cười nói:

- Ta biết thế nào tụi con cũng tới nên đã nhờ thầy Haifai đón tụi con lên đây chơi. Tụi con nữ lòng nào bỏ về khi chủ nhân nơi đây là ta chưa gặp được tụi con.

Kiểu nói khôì hài ưa thích của thầy rõ ràng giúp không khí bớt căng thẳng một chút. Kăply mỉm cười nhìn thầy và cô Kemli Trinh bước vào phòng và thích thú khi thấy thầy bắt chước thầy Haifai, huơ tay một cái, lòi ra một chiếc ghế nệm từ trong không khí đặt ngay sau lưng cô Kemli Trinh:

- Chiếc ghế êm ái của chị đây, chị Kemli!

Sau khi ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc của mình sau bàn giấy, thầy quay sang phía thầy Haifai:

- Tôi nghĩ lão Chu và mụ Gian đang tìm anh đó anh Krazanh.

Thầy N’Trang Long nói giọng nhẹ nhàng nhưng thầy Haifai không dám nấn ná một giây nào. Từ chỗ chiếc tù, thầy vội vã băng ngang trước mặt mọi người, không nói tiếng nào, cũng không nhìn ai và nhanh chóng biến mất chỗ cửa phòng.

Ngay từ khi xuất hiện, cô Kemli Trinh dường như không để ý đến sự có mặt của thầy Haifai. Có vẻ cô quan tâm đến thầy không hơn một cái giá mắc nón. Ánh mắt cô từ khi bước vào phòng luôn dán vào bọn Kăply đang cựa quậy một cách hồi hộp trên chiếc ghế dài.

Lòng đầy tâm trạng, vừa ngồi xuống cô đã bật ngay dậy và trước về mặt sững sốt của bọn trẻ, cô chồm tới nắm chặt hai cánh tay Nguyên, giọng nghẹn ngào:

- K’Brăk! Ta thật có lỗi với con quá!

- Cô... cô... – Nguyên lấp bắp, hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này, có thể thấy mặt nó đỏ lên từng phút một.

- Mặc dù con không biết điều gì đã xảy ra nhưng ta thấy ta cần phải xin con tha thứ cho ta. – Cô Kemli Trinh tiếp tục nói bằng giọng sụt sùi.

- Bọn trẻ biết rõ mọi chuyện mà, cô Kemli. – Thầy N’Trang Long chỉ tay lên nóc tù, về khoái chỉ y hệt thằng Suku lúc quảng cáo sản phẩm – Tụi nó vừa theo dõi câu chuyện của chúng ta qua quả cầu polygo này nè.

Cô Kemli ngược nhìn theo tay chỉ của thầy N’Trang Long, mặt lộ vẻ ngượng ngập khi biết ra tụi học trò đang ngồi trước mặt đã nghe hết tâm sự kín đáo của cô.

- Sao ngài lại làm thế, ngài hiệu trưởng? – Cô nhìn thầy N’Trang Long, kêu lên bằng giọng trách móc.

Thầy N’Trang Long nheo nheo mắt, đáp tinh queo:

- Ổ, thì tôi tưởng cũng nên cho tụi nhóc, nhất là K’Brăk, biết được sự thật chứ!

- K’Brăk! – Cô Kemli Trinh khẽ lắc đầu như xua đuổi những ý nghĩ lộn xộn ra khỏi tâm trí rồi quay lại phía Nguyên, buông tay nó ra và dịu dàng nói – Ta rất ân hận về những gì ta đã làm, con à. Nhưng con yên tâm đi, từ nay về sau ta hứa ta sẽ coi con như con của ta, nhất là khi ba mẹ con đã không còn trên cõi đời này nữa.

Dù biết mình không phải là K’Brăk, Nguyên vẫn thấy lòng nao nao trước tình cảm chân thành cô Kemli Trinh dành cho nó. Nó cúi đầu nhìn xuống chân, nhẹ nhõm nghĩ rằng việc mình bị mưu sát cuối cùng cũng đã kết thúc rất giống những bộ phim có hậu mà hồi còn ở làng Ke nó đã từng xem. Và mặc dù không ngược lên, Nguyên đoán tụi bạn nó chắc cũng có cùng tâm trạng như nó, khi nó nghe ở bên cạnh đang liên tục vang lên những tiếng khụt khụt không cần thiết, mặc dù nó không biết những âm thanh cảm động đó phát ra từ chiếc mũi của những đứa nào.

- Chà, để có thể chấm dứt căn bệnh sổ mũi đang lây lan trong phòng làm việc của ta, ta nghĩ ta cần phải chiêu đãi mọi người một màn hấp dẫn.

Vừa nói thầy N’Trang Long vừa đứng lên và bước lại chỗ chiếc tủ sắt vách. Khi thấy thầy nhẹ nhàng áp tay vào cạnh tủ, Kăply kinh ngạc mấp máy môi:

- Tắm gương lưu trữ.

Quả như Kăply phỏng đoán, tấm gương đồng hình bầu dục hiện ra trên tường ngay khi chiếc tủ vừa trượt đi.

Kăply mở to mắt, thắc mắc không biết thầy N’Trang Long vừa rì rầm những gì với tấm gương, chỉ thấy vừa nói xong, thầy quay ra sau, nhìn mọi người bằng ánh mắt nghiêm nghị và nói bằng giọng chậm và gần, một vẻ trầm trọng hiếm thấy ở thầy:

- Ta dặn trước: Thấy bất cứ chuyện gì, dù rùng rợn đến đâu, cũng không ai được mở miệng trước khi ta cho phép đấy nhé.

Mọi người đáp lời thầy bằng cách trân trời nhìn vào tấm gương, môi mím chặt như thể được khâu vào nhau bằng những sợi chỉ vô hình.

Trong thoáng chốc, tấm gương đột ngột rực lên như con mắt khổng lồ bị đánh thức, và những hình ảnh đầu tiên mờ mờ hiện ra trên mặt kim loại.

Đó là một con phố lớn và khi nhìn thấy vô số cư dân Lang Biang kéo nhau đi lướt qua Cửa hiệu Thắt tinh, Quán cháo lủ và tiệm Cái Cốc Vàng, bọn trẻ nhận ra ngay đại lộ Brabun quen thuộc. Căn cứ vào những chiếc áo khoác lông thú và những chiếc mũ trùm kín mít đang điều hành dưới các chum đèn thấp sớm trước các cửa hàng, có vẻ như đó là một buổi chiều mùa đông lạnh và tối, và mọi người đang trên đường trở về nhà.

Ngay trong lúc tưởng không có gì đặc biệt đó, một tiếng tru đột ngột vang lên từ đầu phố khiến khách đi đường lập tức nhón nháo và quỳnh quíu xô nhau chạy ngược về hướng cũ. Chỉ trong tích tắc, khung cảnh bình yên nhanh chóng bị phá vỡ, và sự hoảng loạn bắt đầu. Tiếng chân huỳnh huých, những gương mặt vàng như nghệ và tiếng gọi nhau í ới trộn lẫn những tiếng hét kinh hoàng khiến bọn trẻ có cảm giác mọi người đang ở trên một con tàu sắp đắm và có lúc Kăply chợt lo rằng nếu cảnh hỗn độn này kéo dài, tấm gương đồng có thể sẽ nứt toác vì không chịu nổi.

Không chỉ bọn Kăply mà ngay cả cô Kemli Trinh cũng bị hút chặt mắt vào tấm gương. Mái tóc của cô so với lúc còn ở trong phòng y tế đã gọn gàng trở lại

nhưng bây giờ cô về muốn rồi tung một lần nữa khi cô cứ bung lấy đầu bằng hai bàn tay với những chiếc móng nhọn không ngừng bấm cứng vào da đầu để trấn tĩnh.

Và khi một con quái thú đen thui xuất hiện trong tấm gương, vừa phóng vun vút trên phố vừa học lên những âm thanh hoang dã thì cô vội bịt chặt lấy miệng để khỏi thét lên, người run bần bật đến nổi ván lát sàn không ngớt kêu lên cọt két.

Có thể nhận thấy con quái thú đang cơn say máu. Bằng cả chân trước lẫn chân sau, nó quật ngã bất cứ bóng người nào bắt gặp trên dãi phi, và tiếp theo là những cú tấp chí mạng ngay yết hầu nạn nhân khiến những người đã ngã xuống vĩnh viễn không bao giờ ngồi dậy.

Trong một thời gian ngắn, những bóng người thi nhau đổ rạp và đại lộ Brabun nhanh chóng trở thành bãi xác người ngổn ngang. Bọn trẻ cảm thấy ớn lạnh, đứa nào cũng có cảm giác những ngọn gió mùa đông đang đưa mùi máu tanh tới tận chỗ tụi nó ngồi và nếu đám con gái Êmê, Păng Ting, Mua, Bolobala bắt thần nôn ọe ngay lúc đó cũng chẳng làm ai ngạc nhiên.

Con quái thú bắt thần dừng lại, có thể vì mệt, có thể vì không còn ai quanh đó để nó tấn công. Trước vẻ mặt sùng sốt của bọn trẻ, nó từ từ đứng thẳng người lên trên hai chân sau, khoan khoái đảo mắt nhìn những xác người nằm la liệt. Và khi nó quay mặt về phía mọi người, Kăply muốn té ngựa khi nhận ra sinh vật đó không phải là một con thú mà là một người đàn ông mặc bộ đồ chèn màu đen, đôi lông mày rậm hơi xéch, mũi to và cái miệng rộng lúc này đang đỏ lỏm những máu.

- Khô... ông! Khô... ông!

Kăply nghe tiếng Êmê và K'Tub run rẩy bên cạnh nhưng khi nó ngoảnh sang thì hai đứa này đã kịp nín bật trước cái trừng mắt nghiêm khắc của thầy N'Trang Long. Kăply thấy rõ Êmê và K'Tub đang cựa quậy một cách khó khăn trong chỗ ngồi và nhón nhác nhìn nó và Nguyên như muốn nói gì đó mà không dám. Thậm chí Kăply có cảm giác hai đứa có vẻ ngạc nhiên tại sao nó và Nguyên không run bắn người lên như tụi nó.

Khi Kăply quay lại phía tấm gương thì nó không thấy gì nữa. Những hình ảnh mờ dần, mờ dần rồi biến mất như ảo ảnh.

- Ghê quá thầy!

Păng Ting ngược bộ mặt chưa hết sợ hãi nhìn thầy N'Trang Long, lắp bắp nói.

- Ai vậy thầy?

Bolobala vừa hỏi vừa phát ra một tiếng gì nghe như tiếng nấc, sự hoang mang lộ rõ trong đôi mắt mở trừng trừng của nó.

- Đó là một ma sói.

Tiếng Suku vang lên rành rọt đến mức mọi cái đầu đều quay về phía nó.

- Ma sói? – Cả đồng cái miệng cùng há hốc.

- Đúng vậy. Người vừa rồi là một ma sói. – Cô Kemli Trinh rùng mình xác nhận thay Suku, chút sắc hồng vừa mon men trở lại trên mặt cô – Khi học môn Đời sống các loài ma ở lớp Trung cấp 1, các trò đã từng nghe ta giảng qua về ma sói. Nhưng có lẽ đến tận hôm nay, nhờ tấm gương kỳ diệu của thầy hiệu

trường, các trò, và cả ta nữa, mới có dịp tận mắt nhìn thấy một ma sói bằng xương bằng thịt.

Giọng nói của cô Kemli Trinh ảm lên từng chút một, và cũng từng chút một sự bình tĩnh của cô xóa dần sự căng thẳng trên mặt bọn trẻ. Bây giờ trông tụi nó có vẻ hiểu kỳ hơn là kinh hãi và căn cứ vào bộ tịch nhấp nhòm của từng đứa có thể thấy tụi nó đang chờ nghe cô Kemli Trinh nói nhiều hơn nữa về đề tài rùng rợn nhưng không thể chối cãi là rất hấp dẫn này.

Chỉ có Êmê và K'Tub là như chưa thoát ra khỏi nỗi ám ảnh về những gì tụi nó vừa xem. Trông tụi nó như kẻ loay hoay trong đường hầm và Kăply ngạc nhiên hết sức khi thấy hai đứa hầu như không nghe cô Kemli Trinh nói gì, có vẻ chúng đang dùng phần lớn thời gian để lâu bầu về một điều gì đó, đại khái là ngó chúng rất kỳ cục.

- Cô nói tiếp đi cô! – Bolobala sốt ruột giục, không buồn giữ lịch sự khi thấy cô Kemli Trinh tỏ vẻ muốn chấm dứt câu chuyện.

- Chị Kemli à. – Thầy N'Trang Long bắt thần lên tiếng, tay không quên xoắn một lọn râu cằm – Trước khi chị kể tiếp câu chuyện chắc là rất ly kỳ về ma sói, tôi mạn phép hỏi chị là chị có quen biết con ma sói trong tấm gương kia không?

Câu hỏi lạ lùng của thầy N'Trang Long khiến ai nấy đều ngơ ngác. Thậm chí Kăply bắt đầu nghĩ là thầy hơi khùng khùng.

- Sao ngài lại hỏi tôi như vậy, ngài hiệu trưởng? – Cô Kemli Trinh kêu lên bằng giọng bất bình – Làm sao mà tôi có thể đánh bạn với một con ma sói, nhất là khi tôi đã nói là tôi chưa từng nhìn thấy ma sói bao giờ!

Như không nghe thấy cô Kemli Trinh, thầy N'Trang Long giương đôi mắt to cò cò như muốn làm chúng to hơn nữa:

- Chị thiệt sự chưa từng nhìn thấy con ma sói vừa rồi rồi chứ?

- Chưa! – Cô Kemli Trinh đáp qua hàm răng nghiến chặt, và cô nhấn mạnh một cách khó chịu – Chưa bao giờ, thưa ngài!

- Nghĩa là hẳn hoàn toàn xa lạ với chị? – Thầy N'Trang Long lại hỏi, bất chấp vẻ mặt bức bối của cô Kemli Trinh khiến bọn trẻ có cảm tưởng thầy vừa xức phải kẹo ĐỪA DAI trong Công viên Các Thú Kẹo.

Cô Kemli Trinh lạnh lùng:

- Hoàn toàn xa lạ!

Trong lúc đôi mắt Kăply đi qua đi lại một cách nóng nảy giữa thầy N'Trang Long và cô Kemli Trinh, thấp thòm không biết cuộc trò chuyện quái chiêu này sẽ dẫn đến đâu thì thầy N'Trang Long bỗng buông ra một tiếng thở dài nào ruột:

- Vậy thì tôi thành thật chia buồn với chị, chị Kemli.

Thầy hươ tay về phía tấm gương đồng vẫn còn trên vách, chép miệng với vẻ thương cảm:

- Kẽ mà chị khẳng định là chị chưa gặp bao giờ đó, chị có biết là ai không?

Thầy ngưng một chút rồi từ tốn nói, giọng vang và rõ như phát ra từ một quả chuông:

- Chính là pháp sư K’Rahlan, người mà vừa rồi chị bảo là chị từng yêu say đắm.

Hàng loạt cái miệng “ồ” lên từ chiếc ghế dài, trong đó dĩ nhiên có cả cái miệng của Nguyên và Kăply.

- Không! – Cô Kemli Trinh ré lên – Ngài đừng gạt tôi. Thủ lĩnh phe Ánh Sáng làm sao có thể là một ma sói được!

- K’Rahlan đương nhiên không phải là ma sói. – Thầy N’Trang Long thân nhiên – Tấm gương cà chớn này là chúa ba xạo mà. Nó nói vậy mà hông phải vậy đâu!

Thầy hướng mắt vừa phía Êmê và K’Tub, giọng vổ về:

- Hai đứa con tinh trí lại đi! Bộ K’Brăk và K’Brêr chưa bao giờ kể cho tụi con nghe thói xấu của tấm gương này sao? Một tháng nó nói dối hết hai mươi bảy ngày lận, thiệt là bậy bạ quá sức!

Bây giờ Kăply mới vỡ lẽ tại sao nãy giờ hai đứa bạn nó bần thần như kẻ mất hồn vậy. Nhưng nó chưa kịp nghĩ tiếp thì tiếng hét của cô Kemli Trinh làm nó giật nảy mình:

- Không! Không đúng! Kẻ vừa rồi không phải là K’Rahlan. Hấn và K’Brăk chẳng có chút gì gọi là giống nhau hết.

- Ủa, tại sao họ phải giống nhau, chị Kemli? – Thầy N’Trang Long hỏi lại bằng giọng rất chì là ngơ ngác.

- Bộ ngài không nhớ lúc ở phòng y tế ngài đã nói gì sao, ngài hiệu trưởng? – Cô Kemli Trinh vặn lại, có thể thấy đáy mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng của sự đắc ý – Hổng lẽ cái câu “thằng nhóc K’Brăk có khuôn mặt quá giống con người bạc bẽo K’Rahlan” không phải là câu của ngài?

- Chắc, chắc là tôi đăng trí thiệt rồi, chị Kemli à. – Thầy N’Trang Long xoa xoa vầng trán bác học, nói giọng biết lỗi – Đúng là lúc nãy tôi có lỡ nói như vậy. Nhưng bây giờ tôi xin được rút câu nhận xét bá láp đó lại.

Rõ ràng lời nhận lỗi kỳ quái của thầy N’Trang Long làm cô Kemli Trinh cảm thấy chột dạ:

- Ngài nói vậy là sao, ngài hiệu trưởng?

- Tôi tưởng là chị hiểu rõ ý tôi chứ, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long nhìn lơ đãng lên trần nhà – Tôi nói vậy có nghĩa là trên thực tế K’Brăk giống mẹ chứ hông giống ba chút xíu nào hết. Nói cách khác, khuôn mặt của K’Brăk chính là bản sao trung thành của khuôn mặt Ka Ming.

Ánh mắt thầy rời khỏi trần nhà, nhẹ nhàng đáp xuống gương mặt tái mét như vừa thoát khỏi một trận ốm của cô Kemli Trinh và hàng ria đen rậm của thầy khẽ nhúc nhích như che giấu một nụ cười:

- Khi nãy sờ đi tôi buộc phải nói như vậy là nhằm kiểm tra xem có thực chị từng là người yêu của K’Rahlan như chị tự nhận hay không. Hóa ra chị chưa hề gặp, thậm chí chưa nhìn thấy K’Rahlan bao giờ.

Thầy tặc tặc lưỡi như tự giải thích:

- Cũng đúng thôi, chị Kemli à. Cũng như trùm Bastu, khi trở thành thủ lĩnh phe Ánh Sáng, K’Rahlan ít khi xuất đầu lộ diện. Ở trường Đămri hiện nay, chỉ có vợ chồng giáo sư Haifai là bạn cùng lớp với K’Rahlan. Tất cả những người còn lại đều không biết mặt anh ta. Đơn giản là khi họ bắt đầu ôm tập đi học thì K’Rahlan đã ra trường trước đó nhiều năm.

Cô Kemli Trinh có vẻ muốn chui trở lại vào trong mái tóc đã xõa xuống từ lúc nào. Cô gục đầu rên rỉ, giọng bất lực:

- Không! Ngài có tình gạt tôi. Người vừa rồi không phải là K’Rahlan.

- Thầy hiệu trưởng không gạt cô, cô Kemli!

Êmê chìa cái mũi hếch sang phía cô Kemli Trinh, hậm hực nói khiến cô phải tò mò ngược lên. Khi nhận ra người vừa lên tiếng là một nhân vật ở lâu đài K’Rahlan, cô lật đật đưa tay ôm mặt, và lúc này thì cô chui hẳn vào đằng sau màn tóc theo cái cách một con thú cố thủ trong hang.

- Như vậy câu chuyện chị kể ở phòng y tế hoàn toàn là câu chuyện bịa phải không, chị Kemli?

Thầy N’Trang Long hỏi và cô Kemli Trinh trả lời bằng sự bất động.

- Cũng có nghĩa là động cơ sát hại K’Brăk của chị không phải xuất phát từ thù hận cá nhân?

Thầy N’Trang Long tiếp tục đặt câu hỏi, làm như thầy cần bộc lộ những suy nghĩ của mình hơn là chờ sự xác nhận của cô Kemli Trinh, nhất là khi cô vẫn cương quyết chọn cách trả lời hết sức tiêu cực là không thêm trả lời gì hết ráo.

Thầy N’Trang Long thờ dài, hôm nay Kăply nghe thầy thờ dài không biết bao nhiêu là lần:

- Thực ra, lúc nghe chị báo chị mưu hại K’Brăk chỉ vì mối tình tan vỡ với K’Rahlan, tôi đã thấy khó tin. Ít có người nào trên đời chọn lối trả thù kỳ quặc như vậy. Với một người có tính cách hiền lành, thậm chí yếu đuối như chị, điều đó càng không thể xảy ra.

Bọn trẻ nhìn cô Kemli Trinh chăm chăm nhưng không thấy cô có phản ứng gì, hoặc là cô bị những lý lẽ của thầy N’Trang Long trói chặt vào ghế, hoặc là cô đã ngất đi rồi.

- Nếu chị vẫn không mở miệng, – giọng thầy N’Trang Long vẫn vang lên đều đều như phát ra từ băng cát-sét – có nghĩa chị tự thừa nhận mình là người của trùm Bastu. Cục an ninh chắc chắn tin rằng chị đang thi hành phận sự của một sứ giả Hắc Ám sau khi Buriăk và Baltalon thất bại, mà thiệt sự thì điều đó cũng đáng tin lắm...

- Không! Tôi không phải là người của phe Hắc Ám! – Rất giống một con thú bưng tỉnh khi biết mình sắp sửa bị giết thịt, cô Kemli Trinh giãy dụa dụa trên ghế – Ngài hiệu trưởng, ngài phải tin tôi!

Vừa van vãn, cô vừa cuống quýt chui ra khỏi mái tóc và ngược đôi mắt cầu cứu nhìn thầy N’Trang Long.

- Dĩ nhiên là tôi tin chị, như xưa nay tôi vẫn tin chị, chị Kemli à. – Thầy N’Trang Long gật đầu, và giọng nói thân thiện trở lại trên môi thầy – Nhưng để

niềm tin đó được vững chắc, tôi tưởng chị nên nói cho tôi biết vì có làm sao mà chị mưu sát hậu duệ nhà K’Rahlan.

Có thể thấy rõ sự do dự trong đôi mắt của cô Kemli Trinh. Cô nửa như muốn nói nửa lại sợ sệt điều gì đó, tròn mắt cô đảo lia lịa theo những ý nghĩ đang giằng co trong đầu.

Thầy N’Trang Long vẫn ngồi im lìm đằng sau chiếc bàn giấy, cổ giống một ngọn tháp cắm nín để không làm khuấy động sự đấu tranh trong lòng cô giáo lớp Trung cấp 1.

Phía đối diện, bọn Kăply dường như đang thi đua với thầy hiệu trưởng trong việc xem ai làm thỉnh giỏi hơn ai. Những đôi môi của tụi nó mím chặt đến mức không thể chặt hơn được nữa và những vành tai giăng ra như những tấm lưới sẵn sàng đón bắt bất cứ một âm thanh nào sảy ra từ miệng cô giáo của chúng.

Trong khi bọn Kăply kiên trì rình rập cô Kemli Trinh thì cô vẫn lặng lẽ vật lộn với tâm trạng của mình, trông cô làm điều đó còn kiên trì hơn, và đến khi tụi nó bắt đầu nghĩ cô tà hóa đá còn hơn là nói ra bí mật của mình thì cô bỗng thốt lên một tiếng gì đó như tiếng “ợ”, nghe rất quyết tâm.

- Hấn... thưa ngài hiệu trưởng... – Môi giần giật, giọng cô nghe đứt khúc như chiếc xe sắp cạn xăng.

- Hấn?

Thầy N’Trang Long buột miệng và vươn thẳng người lên, như thể làm vậy sẽ nghe rõ câu trả lời hơn. Chồm mười cái đầu ra phía trước, bọn Kăply tiếc hùi hùi là đã không mọc thêm mấy cái tai.

- Vâng, hấn đã... buộc tôi...

Cô Kemli Trinh đáp một cách khó khăn, có cảm tưởng cô đang cố ép từng tiếng văng ra khỏi miệng:

Vàng trán rộng của thầy N’Trang Long khê cau lại:

- Nhưng hấn là ai, cô Kemli?

- Tôi không biết, thưa ngài.

Câu trả lời của cô Kemli Trinh hoàn toàn ra ngoài sự chờ đợi của mọi người. Trông vẻ mặt của cô lúc này, nghĩ là cô đùa cũng được, mà nghĩ là cô mất trí cũng chẳng sai. Cô vẫn ngồi đó, dán mình trên ghế, nhưng lại giống như cô đang chơi vơi ở đâu đó trên bờ vực của một giấc mơ.

- Lại thật đó, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long nhún vai – Làm sao mà chị không biết hấn là ai trong khi hấn bắt chị phải làm chuyện này chuyện nọ!

- Tôi không biết thật mà, ngài hiệu trưởng. – Cặp mắt của cô Kemli Trinh đột nhiên trở nên lảo liên, cô hạ thấp giọng như sợ có ai đó nghe lỏm – Tôi chỉ gặp hấn trong giấc mơ.

- Chị nói gì? Gặp trong giấc mơ?

Giọng thầy N’Trang Long cất cao đến mức không thể coi là tự nhiên, và bọn Kăply thiết tình cũng muốn kêu to lên như thầy lắm.

- Tôi hiểu rồi, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long chột thờ ra, bàn tay to tướng của thầy không xoắn lấy râu nữa mà xoa xoa nơi cằm như muốn xóa đi phần ứng thiếu kèm chế vừa rồi – Thì ra đó là nguyên nhân dẫn đến những tiếng thét lúc nửa đêm của chị.

- Con không hiểu, thưa cô. – K’Tub bắt thần vọt miệng, trong những học sinh trường Đămri có mặt trong phòng nó là đứa duy nhất chưa từng học cô Kemli Trinh, vì nó đang học lớp Sơ cấp 2 – Khi nằm mơ bao giờ con cũng trông rõ những ai đã hiện ra...

Cô Kemli Trinh cắt ngang sự ngờ vực lộ liễu của thằng nhóc:

- Lần nào gặp ta trong giấc mơ hắn cũng đều bịt mắt, trò à.

Tiết lộ của cô Kemli Trinh khiến Nguyên và Kăply bắt giác rùng mình. Hai đứa lập tức nghĩ ngay đến trùm Bastu mà tụi nó đã có lần nhìn thấy trong tấm gương lưu trữ, cảm thấy như ai đó vừa chà một cục nước đá lên gáy mình.

- Hắn vận áo chùng màu mỡ gà và bịt mắt bằng tấm khăn màu xanh ngọc phải không cô? – Kăply run run hỏi, cố để hai hàm răng dừng va vào nhau.

- Không. Hắn mặc đồ đen. Khăn che mặt cũng màu đen.

Cô Kemli Trinh thì thảo đáp và Kăply nhận ra so với nó, giọng của cô còn run hơn nhiều. Rõ ràng cô đang rất sợ hãi, nếu không, thế nào cô cũng sẽ thắc mắc về câu hỏi kỳ lạ của nó. Kăply nhủ bụng và ngược nhìn thầy hiệu trưởng.

Nhưng thầy N’Trang Long dường như không coi chuyện tên chủ mưu bịt mắt bằng tấm khăn màu gì là chuyện quan trọng. Có cả đồng thứ khiến thầy quan tâm hơn:

- Hắn yêu cầu chị phải hạ sát cho bằng được K’Brăk hả chị Kemli?

- Vâng.

- Ngay cả chuyện mượn tay Hailixiro cũng là hắn bày cho chị?

- Vâng, thưa ngài. – Cô Kemli Trinh e dè đáp – Chính hắn nói cho tôi biết thầy Hailixiro chính là Bamuri, một ma cà rồng thuần hóa. Và hắn bảo tôi phải gây áp lực với Bamuri để Bamuri giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Thầy N’Trang Long nhip những ngón tay lên mặt bàn làm phát ra những tiếng lộc cộc và trên cái nền âm thanh không lấy gì làm êm tai đó, thầy tiếp tục đưa ra những câu hỏi:

- Nếu tôi chưa đến nỗi quá lú lẫn thì tôi nhớ tối hôm qua tôi cũng nghe tiếng chị thét. Có phải hắn đã đến tìm chị?

- Vâng, thưa ngài. – Cô Kemli Trinh chớp mắt, lo lắng đáp – Khi biết âm mưu bị bại lộ, hắn lập tức đến tìm tôi. Hắn kêu tôi ra đầu thú.

- Tôi cũng nghĩ như thế. – Thầy N’Trang Long gật gù – Và tôi cũng đoán ra câu chuyện tường thuật mà chị vừa kể ở phòng y tế là do hắn mớm cho chị. Hắn muốn tôi kết thúc cuộc điều tra theo cái cách của hắn mà.

Thầy N’Trang Long ngưng một chút rồi nói tiếp bằng giọng dịu dàng:

- Tôi quá rành chị mà, chị Kemli. Một con người thật thà như chị chắc chắn không thể nào bịa chuyện một cách trơn tru, mạch lạc như vậy được. Tôi chỉ chưa hiểu tại làm sao mà chị phải nghe lời hấn rấm rập, thiệt ra thì hấn đe dọa chị chuyện gì vậy?

Khi nói câu cuối cùng, trán thầy nhăn lại như thể bộ não bên trong đang làm việc quá sức.

Kăply dán mắt chòng chọc vào bộ mặt đang co rúm của cô Kemli Trinh và ngạc nhiên thấy miệng cô méo đi:

- Hấn... hấn...

Rõ ràng ai cũng thấy cô há miệng rất lâu nhưng rốt cuộc chỉ thốt ra được có hai tiếng vồn vện. Cứ như thể có một nùi cá pha lê đang chen ngang họng cô.

- Hấn đã làm gì chị? – Một lúc lâu, thầy N’Trang Long mới khẽ hỏi, giọng vo ve như muỗi kêu, ý chừng để cô Kemli Trinh khỏi bị kinh động.

- Hấn đã bắt giữ... bắt giữ... con trai tôi.

Cô Kemli Trinh lại áp úng. Khó khăn lắm cô mới nói được hết câu. Và khi nói xong thì cô sụm xuống, gương mặt như đột ngột héo đi.

Ở chung quanh cô, mọi người như bị choáng. Cô Kemli Trinh có một đứa con? Điều đó thật bất ngờ, trong khi ai cũng biết là cô chưa lập gia đình. Đó quả là một bí mật không khiếp, đến nỗi khi nghe cô nói như vậy, bọn trẻ lập tức chia những bộ mặt ngơ ngác vào mắt nhau, tưởng mình nghe lộn và đến khi biết chắc đó là sự thật trăm phần trăm, tụi nó lại bối rối giương mắt ra nhìn cô.

Cô Kemli Trinh vẫn thu người trong ghế, vẻ cam chịu. Có lúc Kăply có cảm tưởng cô cố làm cho mình biến mất đi trong mắt mọi người và dĩ nhiên nó rất buồn khi thấy cô hoàn toàn thất bại với ý định điên rồ đó.

Nó lại đưa mắt về phía thầy N’Trang Long, không thể nghĩ ra tại sao thầy cứ ngồi bất động đằng sau chiếc bàn giấy. Nó không biết là thầy cũng sững sốt không kém gì tụi nó nhưng trong lúc này thầy đang cân nhắc thái độ của mình, xem nên nói gì hay làm gì để cô Kemli Trinh hiểu rằng những lời thú nhận đúng cảm của cô đối với việc truy bắt thù phạm có ý nghĩa như thế nào.

Dĩ nhiên nếu cô Kemli Trinh không phải là đầu mối quan trọng để khám phá ra kẻ chủ chốt trong vụ mưu hại K’Brăk, thầy nghĩ thầy cũng chẳng ép cô nói ra nỗi khổ tâm của mình làm gì. Khi thấy cô cắn răng xối lên điều bí mật chôn kín tận đáy lòng, thầy hết sức cảm động và quyết định không can vãn gì về điều đó, và can vãn liệu có ích gì khi một đứa con dù sao cũng vẫn là một đứa con, sự thật đó rõ ràng không thể nào thay đổi, và càng xoáy vào điều đó càng giống như xát thêm muối vào vết thương lòng của cô.

- Cảm ơn chị về tất cả, chị Kemli. – Cuối cùng, trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô Kemli Trinh, thầy N’Trang Long ôn tồn nói, giọng nhẹ nhàng như nói với một người đang nằm trên giường bệnh – Tôi cho rằng chị có thể về nghỉ được rồi.

Thầy khẽ mỉm cười với đám học trò đang chung hứng nhìn thầy rồi quay về phía cô Kemli Trinh lúc này đang ưỡn oai đứng lên, thầy nghiêm nghị tiếp:

- Chị yên tâm đi. Tôi hứa tôi sẽ tìm cách đem thẳng nhóc chắc là rất kháu khinh của chị về cho chị trong thời gian sớm nhất.

- Bấy giờ tôi chỉ biết trông cậy vào ngài, ngài hiệu trưởng. – Cô Kemli Trinh không giấu được xúc động, cô ngần ngừ một thoáng rồi nói thêm, giọng yếu ớt – Con trai tôi xưa nay vẫn sống với ông bà ngoài nó ở làng Ea Tiêu, đã mất tích khoảng nửa tháng nay.

Nói xong, cô quay người thật nhanh và một mội lê gót ra cửa. Kăply nhìn theo dáng đi nặng nề của cô, tự nhiên thấy lòng xốn xang kỳ lạ, nhưng khi nó sắp sửa đẩy ý nghĩ đi xa hơn bằng cách cố hình dung ra đứa con của cô thì thấy N’Trang Long đã cất cao giọng:

- Ta cũng cảm ơn tụi con về tất cả nha.

Thầy gơ tay về phía cửa, “e hèm” một tiếng, rồi bằng giọng cực kỳ hồ hởi, thầy nói tiếp một câu mà bọn trẻ thiệt sự hồng muốn nghe chút xíu nào:

- Và nếu tụi con không cho rằng ta bất lịch sự thì ta xin được phép tuyên bố rằng tụi con cũng có thể về nghỉ được rồi.

Kăply đâm bực ngang xương, nó ré lên bằng giọng quàu quàu:

- Thầy ơi, thế còn trùm Bastu...

- Con muốn nói tới thủ phạm hả? – Thầy N’Trang Long tinh bơ cất ngang lời thẳng nhóc – Ta hy vọng hấn sẽ tự động chui vào bẫy con à.

Trong mười đứa nhóc đang có mặt trong phòng, Kăply không phải là đứa nóng tính duy nhất. Tới lượt thằng K’Tub gờ bộ mặt khùng khùng:

- Bộ thầy cho rằng tụi con không xứng đáng chứng kiến cái cảnh thủ phạm bị sa lưới hả thầy?

Một tiếng thờ phì bay ra từ sau chòm râu của thầy N’Trang Long, nghe như tiếng than:

- Nếu ăn nói theo kiểu hồ đồ của con thì chính ta cũng không xứng đáng nốt con à. Bởi vì ngay cả ta e cũng không được chứng kiến cái cảnh đó nữa là tụi con.

Không có câu nói nào tổng cổ bọn trẻ ra khỏi phòng nhanh hơn câu thầy hiệu trưởng vừa nói. Cho tới khi đặt chân lên đại lộ Brabun rồi, Nguyên mới nghĩ ra điều đó. Nhưng nó không có thì giờ đâu để suy nghĩ xem có thực là thầy N’Trang Long đã xạo với tụi nó hay không, vì những lời bàn tán ồm ồm của tụi bạn lúc này đang động âm âm vô tai nó và trên cái nền âm thanh hỗn độn đó, Êmê một bên Bolobala một bên, hai đứa đang đi song song với nó từ hai phía khiến nó phải dồn toàn bộ tâm trí vào việc làm sao giữ những bước chân của mình đúng ngay ở chính giữa để khỏi làm méch lòng một đứa nào.

Chương 23: Sứ Giả Thứ Tư

Lúc bọn trẻ lâu đài K’Rahlan về đến nhà thì thằng Đam Pao và con Chơleng đang sửa soạn cho bữa ăn chiều. Cả bọn điếng hồn khi nhận ra tụi nó đã đi rong gần suốt một ngày. Lúc đuổi theo thằng Steng rồi sau đó kéo nhau quay lại trường Dămri, tụi nó nghĩ là sẽ về trễ chút xíu thôi chứ đâu có ngờ cuối cùng sự việc lại đi xa đến thế.

Nhìn Đam Pao và Chơleng chạy qua chạy lại giữa nhà bếp và bàn ăn, đứa nào cũng thấy có thứ gì đó đang quẩn quại trong dạ dày, và tụi nó đau khổ biết rằng cái hiện tượng đó chắc chắn không phải vì đói mà vì lo.

- A!

Thằng Đam Pao tròn xoe mắt khi nhắc thấy cả đồng đầu cổ rón rén thò vào từ cổng sau. Nó đưa tay quẹt mũi, nhọ nôi trên tay làm chớp mũi nó đen thui, và khụt khịt nói:

- Đi chơi dữ quá há!

- Ê, tinh trí lại chút đi, Đam Pao! – K’Tub găm gừ – Bộ mày tưởng mày là ba tao hả?

Kăply nhón nhắc ngo quanh:

- Bỏ K’Tul đâu rồi, Chơleng?

- Em không biết, anh K’Brê. – Chơleng đặt cái đĩa trên tay xuống bàn, lễ phép đáp.

- Cậu K’Tul đến chỗ ngài Ama Đliê rồi.

Đam Pao nhanh nhẩu nói, rõ ràng so với Chơleng, thằng nhóc này là đứa nhiều chuyện khủng khiếp.

- Ba tao lên đó làm chi vậy? – K’Tub xoáy mắt vào chiếc mũi dơ hầy của thằng Đam Pao, ngờ vực hỏi.

- Chắc tại hồi trưa không thấy tờ Tin nhanh N, S & D, cậu chạy tới đó hỏi xem sao.

- Như vậy là tờ báo lôm côm đó đình bản rồi. – Nguyên nhún vai và nói tiếp bằng giọng châm biếm mà chỉ những khi thích chí lắm nó mới đem ra dùng – Vụ Bolobala đã kết thúc hoàn toàn ngược lại với những gì tờ báo này rêu rao, và chúng ta đã có thể chúc mừng Ama Đliê về việc hắn hoàn toàn thành công trong việc làm mất uy tín của chính mình.

- Thiệt là đáng đời! – K’Tub khoái trả ra mặt – Sau vố này, Ama Đliê nằm liệt giường đến ba tháng là ít.

- Còn mẹ chị, Đam Pao? – Êmê quay chiếc mũi hếch ra bốn phía, nơm nớp hỏi – Mẹ chị đâu?

- Sáng nay, dì Êmô đi lâu đài Sêrôpôk rồi. Dì bảo đi có chuyện phải đi gấp, không đợi các anh chị được.

- Mẹ chị có nhắn lại gì không?

- Dì dặn các anh chị không được đi đứng lung tung. – Đam Pao đáp mà mặt tươi hơn hớn – Dì bảo em phải thay mặt dì để nhắc nhở và giám sát các anh chị.

Câu cuối cùng, thằng Đam Pao cất cao giọng và đôi mắt nó híp lại trông rất chi là khoái ti.

- Thiệt không đó mày? – K’Tub sa sầm mặt, phải cố lăm nó mới không đá cho thằng Đam Pao một cái.

- Thôi, được rồi, giám sát thì giám sát! Nhưng trước tiên mày phải giám sát xem bao tử bọn tao đang có gì trong đó không đã.

Nguyên vui vẻ nói, cảm thấy không có món quà nào quý giá đối với tụi nó hơn là sự vắng mặt của ông K’Tul và bà Êmô trong lúc này.

Những đứa khác cũng hồ hởi không kém. Chỉ năm phút sau, cả bọn đã thay đồ xong và có mặt quanh bàn ăn, mặt mày đứa nào đứa nấy tươi tỉnh như vừa từ dưới sông lên.

K’Tub đôi ngón đôi ngón. Nó không đủ nhẫn nại để cầm lên chiếc muỗng một cách khoan thai như mọi lần. Bụng nó cháo bằng cả hai tay, nó vục mặt vào húp soàn soạt khiến Êmê phải cau mày:

- Ê, lịch sự chút đi, K’Tub!

- Ờ, – Kăply nheo mắt phụ họa – bữa nay mày ăn uống ngó thô lỗ thiệt đó K’Tub.

Thay vì ngóc lên, K’Tub như muốn nhấn đầu mình chìm luôn xuống đáy tô cháo, và tiếng trả lời của nó nghe như vọng lên từ dưới nước:

- Đừng quên là từ sáng đến giờ em không có gì bỏ vô bụng đó nha.

- Ủa, anh tưởng tụi anh cũng y như vậy thôi chứ.

Nguyên cười nói và cầm muỗng xới cơm vô chén. Đã lâu lắm, nó mới lại ăn cơm. Từ ngày tới lâu đài K’Rahlan đến nay, nó và Kăply quen ăn theo kiểu của Êmê và K’Tub. Tụi nó bữa nào cũng chén căng bụng thịt khoanh sinh vật nguyên thủy và xà lách trộn, mà nói cho công bằng thì những món này cũng ngon thiệt.

- Tụi thằng Tam bữa nay được một phen mỡ mắt há? – Kăply nói, miệng nhồm nhoàm thức ăn – Chơi với tụi mình, tụi nó sướng thiệt đó. Được chui qua chiếc cầu thang quái dị trước văn phòng hiệu trưởng, được nhìn thấy bao nhiêu là thứ, từ tấm gương lưu trữ đến quả cầu polygo...

- Được đối diện với bao nguy hiểm nữa, K’Brê. – Nguyên nói, giọng nghiêm nghị.

- Ô, thì tao công nhận là tội nó hết lòng vì bạn bè thiệt. – Kăply bối rối bỏ sung.

Êmê tùm tùm:

- Nhất là nhó Mua, phải không anh K’Brê?

Kăply có cảm giác cái mặt nó bị nướng trên bếp lò. Nó nhe răng và giờ nắm đấm về phía Êmê, hy vọng rằng làm như thế sẽ khò lấp được nét mặt mà nó đoán là rất khó coi của mình.

- Chị Cặp Sách đương nhiên là quá tốt với anh K’Brê rồi. – K’Tub ngược mặt lên khỏi tô cháo, bô bô với đôi môi vẫn còn ướt chèm chẹp – Ngay cả chị Păng Ting trùm sò đạo này cũng tốt với tội mình ghê. Lúc này chơi với tội mình, chẳng thấy chi nhắc gì đến chuyện tiền bạc hết.

Bọn trẻ vừa càn quét thô bạo các đĩa thức ăn vừa cười nói ồn ào và cảm thấy thoải mái ghê gớm khi không có cặp mắt gườm gườm ngó y chang khẩu súng hai nòng của ông K’Tul chĩa từ đầu bàn ăn và cái miệng lúc nào cũng sẵn sàng tuôn ra những lời trách cứ của bà Êmô.

K’Tub ăn hết tô cháo thứ ba mới chịu ngồi thẳng người lên như mọi người.

- Thiệt tình thì em hông biết thầy N’Trang Long làm thế nào để tóm được thủ phạm. – Nó lấy tay áo quẹt mép khiến Êmê phải nhăn mặt ghê tởm – Cô Kemli chỉ gặp hấn trong giấc mơ chứ có phải gặp ở giữa sân trường đâu mà bắt với bớ.

Nguyên hừ giọng:

- Thầy sẽ có cách, K’Tub à. Chắc chắn trình độ và sự hiểu biết của tội mình chẳng là cái đĩnh gì so với thầy.

Kăply vỗ vai K’Tub:

- Bộ em không nhớ lúc nãy thằng Suku khẳng định thủ phạm sẽ sa lưới nội trong đêm nay sao?

- Trời đất, anh K’Brê! – K’Tub nhướn mắt, trông cái cách nó nhìn Kăply có thể tin rằng nó đang nghĩ thằng này vừa bị va đầu phải tường – Bộ anh hết người tin rồi hay sao mà đi tin lời thằng Suku!

Kăply chưa kịp mở miệng, Nguyên đã lên tiếng đáp thay:

- Nhưng mà trong trường hợp này thì tội anh rất tin vào nhận định của Suku, K’Tub à.

Câu nói tình queo của Nguyên đập tắt luôn ý muốn tranh cãi của K’Tub. Nó chỉ bày tỏ sự phản đối của mình bằng cách ngồi dăm chiêu ngó ba chiếc tô rỗng trước mặt như thể cầu mong cho ngày hôm nay qua lẹ lẹ để sáng ra thấy phỏng đoán của thằng Suku trật lất cho rồi.

o O o

Từ văn phòng hiệu trưởng, cô Kemli Trinh trở về văn phòng mình bằng những bước chân thất thểu. Từ lúc đó cho đến khi màn đêm buông xuống, cô nằm lì trên giường, bỏ luôn cả bữa ăn tối, bất chấp tiếng gõ cửa kiên trì của cô Cafeli Chil.

Mắt mở thao láo, cô nằm nhìn đăm đăm lên trần nhà, lòng hoang mang tốt độ. Cô không nhớ có lần nào trong đời mình có trải qua tâm trạng phập phồng như thế. Cô đã thề với hấn là cô không bao giờ tiết lộ những cuộc gặp gỡ giữa cô và hấn trong giấc mơ. Nhưng cô đã không làm được. Chiều nay cô đã nói hết với thầy N’Trang Long và bọn trẻ. Cô không biết hấn có biết điều đó hay không nhưng cô chắc là hấn biết. Cô có cảm giác hấn ở rất gần cô, không một hành tung, cứ chỉ hay lời nói nào của cô lọt khỏi tầm mắt hấn, trong khi cô không hề nhận ra hấn là ai.

Đối với cô, hấn là một quyền lực. Một quyền lực đen tối và vô hình, vì vậy không thể kháng cự. Cô không thể làm gì được hấn trong những giấc mơ của cô, nhưng hấn thì có thể điều khiển cô như một con rối. Đã bao nhiêu lần, hấn đến, thường là vào khoảng nửa đêm hay gần sáng, và lần nào cũng vậy, khi thấy hấn đột ngột hiện ra từ một góc khuất nào đó của giấc mơ với tấm khăn bịt mặt, cô đều kinh hoàng thét lên để rồi sau đó riu riu nghe lời hấn. “Đừng quên thằng bé của người đang ở trong tay ta, Kemli”. Khi hấn nói, cô thấy rõ cái nhìn tăm tối của hấn đằng sau tấm khăn. “Nếu người tin rằng người là một người vô đạo đức thì người cứ việc không thèm nghe lời ta”. Hấn không nói nhiều, như sợ cô nhận ra giọng hấn, nhưng chỉ cần một hay hai câu thôi, hấn đã khiến cô xẹp xuống như một miếng giẻ ướt.

Cô Kemli Trinh vừa nghĩ ngợi vừa cố chống chọi lại cơn buồn ngủ. Cô tin rằng nếu cô không thiếp đi thì hấn không làm gì được cô. Cô vốn yếu đuối, trong giấc mơ cô lại càng yếu đuối gấp một trăm lần. Ngay cả tự sát để thoát khỏi bàn tay của hấn, cô cũng không làm được. Cô không nhớ đã từng nghe nói có ai chết trong giấc mơ chưa, nhưng cô nghĩ chắc là chưa.

Dĩ nhiên là cô có thể ngồi lên hoặc đi tới đi lui trong phòng. Khi người ta tích cực hoạt động thì giấc ngủ sẽ khó chiếm đoạt hơn. Cô biết vậy nhưng rất cuộc cô vẫn nằm yên trên giường. Cô sẽ thức, cô sẽ sẵn sàng thức từ đêm này qua đêm khác, thậm chí sẽ thức suốt đời nếu con người ta thực sự có thể sống mà không cần phải ngủ, nếu cô chưa từng gặp hấn.

Nhưng cô đã trót gặp hấn rồi và đã biết chính xác con trai của cô đang ở trong tay hấn thì cô không thể làm ra vẻ đó chỉ là một cơn mộng mị vớ vẩn.

Cô nhớ đêm hôm qua, hấn lao vào giấc mơ của cô với vẻ hốt hoảng của kẻ vừa thoát chết trong gang tấc. Cô thấy hấn đánh mất vẻ ung dung thường lệ, thậm chí có vẻ như hấn không đủ thời gian để chọn cái cách xuất hiện mà hấn ưa thích là lẳng lặng nhô ra từ một góc ngách nào đó trong giấc mơ để làm cho cô khiếp sợ.

- Hailixiro bị tóm rồi. Ngày mai người phải lập tức đến gặp lão N’Trang Long. – Hấn nhanh chân lách vào một chỗ mờ mờ và hần hần nói, hơi thở gấp đến mức tấm khăn che mặt bay phấp phật.

Cô ngơ ngác nhìn hấn:

- Tôi đến gặp ngài hiệu trưởng để làm gì, thưa ông?
- Để tự thú. – Hấn nói, giọng ráo hoảnh.
- Tự thú? – Cô mấp máy môi, mệnh lệnh của hấn lay lụng đến mức nó đã xuyên vào tai cô rồi mà cô vẫn chưa hiểu hấn muốn gì.
- Đúng là tự thú. – Hấn gật đầu – Người phải thú nhận chính người là người đã ra lệnh cho Hailixiro sát hại K’Brăk.
- Nếu thế... – Cô tái mặt, hấn giải thích rõ ràng đến mức cô không thể không hiểu, và khi hiểu ra rồi thì giọng cô khản đặc – nếu thế tôi sẽ bị bắt, sau đó...

- Người bình tĩnh đi! – Hấn có vẻ thoải mái trước sự hoảng hốt của cô – Bọn ngốc ở Cục an ninh chỉ bắt người trong trường hợp người làm việc cho phe Hắc Âm thôi.

Hấn ngừng lại một chút, rồi đành giọng nói:

- Người phải ráng ghi nhớ những gì ta sắp nói đây. Chắc chắn người ta sẽ hỏi người tại sao người ra đầu thú, tại sao người muốn giết K’Brăk, tại sao người biết Hailixiro là ma cà rồng thuần hóa Bamuri, cũng như một lô một lốc những câu hỏi ngu ngốc khác. Và người sẽ đăng hoàng thoát tội nếu người khắc vào lòng câu chuyện tuyệt vời mà ta sắp xếp sẵn cho người đây...

Cô phải công nhận câu chuyện tưởng tượng của hấn thật hoàn hảo. Cô và K’Rahlan là một cặp, và mối tình đó bị tan vỡ bởi Ka Ming. Đó là lý do người căm ghét K’Brăk, hấn nói như thế. Vợ chồng K’Rahlan đã chết, không ai có thể kiểm chứng được. Hơn nữa, đó là chuyện tình trong bí mật, chỉ những người trong cuộc biết với nhau. Hấn trấn an cô và cô cảm thấy việc vô vĩnh đó không quá phức tạp đối với khả năng diễn xuất của cô.

Hấn còn dặn dò cô nhiều chuyện khác nữa nhưng cô chỉ nghe loáng thoáng. Lòng cô lúc này chỉ sôi lên một câu hỏi – câu hỏi quan trọng nhất trong đời cô:

- Thế còn con trai của tôi?

- Con trai người sẽ được tự do. Nếu người làm đúng theo những gì ta nói thì kết quả hiển nhiên là mọi chuyện đều tốt đẹp: vụ Bolobala sẽ được xếp lại, Hailixiro sẽ trở lại cuộc sống trước đây của Bamuri, người vẫn tiếp tục dạy học ở trường Dămri và con trai người sẽ có mặt tại nhà ông bà ngoại nó ở làng Ea Tiều ngay vào ngày hôm sau...

Hôm đó, lần đầu tiên cô nghe hấn nói nhiều như thế. Hoàn cảnh bức bách khiến hấn không còn giữ được sự thận trọng, nhưng cho dù như vậy cô vẫn không thể nhận ra hấn là ai. Mỗi khi gặp cô, hấn luôn luôn ý thức về vị trí mà hấn sẽ xuất hiện. Bao giờ hấn cũng chọn một chỗ tranh tối tranh sáng, rất gần các góc khuất, để nói chuyện với cô. Và lạ lùng là bao giờ hấn cũng đặt người vào đúng chỗ nhạt nhòa nhất trong giấc mơ của cô, như người thợ lau kính lành nghề biết cách đặt nùi giẻ vào chỗ nhòe nhất trong tấm kính bị mưa tạt. Hấn luôn đứng ở chỗ khó thấy rõ nhất và quả thật lần nào cô nhìn hấn cũng giống như nhìn qua một màn sương, chỉ nhận ra được màu sắc của chiếc áo chùng và tấm khăn che mặt mà thôi.

- Thế còn số phận của K’Brăk, thưa ông?

Cô hỏi, cố buộc hấn nói nhiều hơn nữa. Và cô thấy cặp mắt hấn quắc lên.

- Câm miệng! – Hấn rít khế, giọng lạnh lẽo đến mức cô phải run lên – Đó không phải là chuyện của người!

Bây giờ nhớ lại giấc mơ đêm qua, cô có cảm giác giọng nói của hấn rất quen thuộc. Chắc chắn hấn là người cô thường gặp, thường trò chuyện, nhưng rõ ràng khi gặp cô trong giấc mơ hấn đã cố tình làm cho giọng nói khác đi.

Trong khi cô Kemli Trinh mãi đắm mình vào những nghĩ ngợi, âu lo, màn đêm thông thả nhả những mảng tối cuối cùng xuống các tầng tháp. Khi chợt nhận ra bóng tối trong phòng đã đen kịt, cô khẽ vẫy tay một cái về phía góc phòng và từ trên tường một quả táo chập chờn cháy lên thứ ánh sáng đỏ và ấm nóng.

Cô Kemli Trinh tin là khi bóng tối bị xua đi, cô sẽ đỡ sợ hơn và cũng đỡ buồn ngủ hơn. Lúc này cô đang bắt gặp mình vừa muốn vừa không muốn gặp lại hấn, bởi vì cô không thể xác định được hấn đã biết gì về cuộc trò chuyện giữa cô và thầy N’Trang Long hỏi chiều hay chưa. Cô hồi hộp không biết nếu cô thiếp đi,

cái sẽ đến trong giấc mơ của mình là điềm lành hay điềm dữ. Giống như một con bạc yếu bóng vía, cô không dám giờ chiếc bát lên để nhìn những con xúc xắc, nhất là canh bạc này đánh cược bằng tính mạng của con trai cô.

Nhưng trong khi nấn ná, cô Kemli Trinh không hay rằng sự mệt mỏi và căng thẳng đã bất ngờ đánh quỵ cô vào lúc cô không ngờ nhất. Cô không biết cô đã ngủ.

o O o

Thoạt tiên, cô Kemli Trinh thấy mình đang dạo bước trong một vườn hoa ngũ sắc. Hương thơm, cảnh đẹp vây phủ từng bước chân cô nhưng cô thấy lòng mình chẳng vui sướng gì. Tâm trạng nặng nề theo cô vào trong giấc mơ, ngăn cản sự hứng khởi lẽ ra phải có giữa một khung cảnh như vậy.

Đường như cô đang đi dạo vào buổi chiều, cô nhận ra điều đó khi ngấm từng cụm sương dày đang lững lờ dâng lên từ mặt cỏ.

- Người đấy à?

Một giọng nói bất thần phát ra từ màn sương bên tay trái khiến cô thấy rõ rệt trái tim mình đang rơi xuống.

- Tôi... đây...

Cô Kemli Trinh lấp bắp, cố dừng khuỵu chân xuống nhưng đôi chân cô tự nhiên trở nên nặng chịch, yếu ớt và cuối cùng cô thấy mình ngồi bệt trên cỏ.

- Người sợ à? – Giọng nói của hấn lại vang lên, chế giễu và đầy nghiến, nghe khô khốc đến lạnh gáy.

Cô nhìn trừng trừng về phía phát ra tiếng nói nhưng cũng như mọi lần, cô chỉ thấy một bóng đen lơ mờ ẩn hiện sau làn sương trắng đục.

- Con trai của tôi... – Cô mấp má môi, tim thất lại vì lo âu.

- Người sẽ không bao giờ gặp lại con trai của người nữa, Kemli. – Hấn đáp, lạnh lùng và độc ác.

Câu nói của hấn đập vào tai cô Kemli Trinh như một cái tát khiến cô xây xẩm mặt mày.

- Ông... ông... – Cô kêu lên đầy hoảng sợ, thấy mình run bần từ đầu tới chân như đang ngâm mình trong hồ băng.

- Đồ khốn! – Thành linh hấn quát lên, lớn đến mức cô thấy những chiếc lá lung lay trong màn sương – Hồi chiều người đã khai ra những gì với lão N’Trang Long?

- Tôi đã làm đúng theo những gì ông dặn, – cắn môi muốn bật máu, cô Kemli Trinh cố nhen lên một chút hy vọng qua những lời phân trần tội nghiệp – nhưng ông hiểu cho, ngài hiệu trưởng không bị mắc lừa...

- Thiệt chẳng ra cái quái gì hết! – Hấn lại gầm lên điên cuồng – Bây giờ thì lão N’Trang Long và bọn gốc bên Cục an ninh lại có chuyện để làm rồi. Hừm, người đúng là đồ ăn hại, Kemli à.

- Ông hiểu cho... – Cô Kemli ngược đôi mắt ngấn ngấn nước về phía bụi cây bên trái, van lơn bằng giọng thều thào – Xin ông tha cho con trai tôi. Dù sao thì cũng không ai làm gì được ông...

- Sao lại không ai làm gì được hần?

Một giọng trẻ con thỉnh thoảng vang lên gần như ngay bên cạnh hần khiến cả hai đều giật bắn người.

Trong khi cô Kemli Trinh chờ người ra trước diễn biến quá bất ngờ thì hần trấn tĩnh rất nhanh. Mắt lóe lên rờn rợn, hần quay phắt lại và từ bàn tay hần một bông hoa bạc bay ra nhanh không thể tưởng. Vì hai bên đứng quá gần nhau nên đứa bé vừa xuất hiện chỉ kịp “a” lên một tiếng đã bị bông hoa bạc bắn trúng ngực rồi.

Nhưng nạn nhân không ngã xuống như hần nghĩ. Hần sững sờ đến đứng tròng khi thấy bông hoa giết người xuyên qua cơ thể đối phương như xuyên qua không khí, không vang lên một âm thanh nhỏ và tiếp tục lao đi như gió, phát ra những tiếng loạt soạt khi xuyên qua đám cây lá phía sau.

- Tay này lợi hại thiệt đó, Pôcô!

Đứa bé lấy tay xoa xoa ngực, cười hi hi và vui vẻ nói. Thoạt đầu cô Kemli Trinh ngạc nhiên không hiểu nó nói chuyện với ai; cho đến khi một đứa bé khác lảnh lót đáp lại từ một chỗ nào đó trong màn sương dày đặc thì cô mới biết có tới hai đứa xuất hiện trong giấc mơ của cô:

- Nhưng bữa nay thì hần gặp xúi quẩy rồi, Pôca.

Hần ngoảnh phắt lại, mở căng mắt, chưa kịp nhận ra thằng nhóc Pôcô đang ở chỗ nào thì một lần sáng trắng phóng ra từ bụi cây bên trái, quần chặt lấy cổ tay hần.

Hần hoảng hốt vùng cánh tay kia lên, cô Kemli Trinh thấy rõ lưỡi dao lấp lánh trong bàn tay hần, nhưng hần chưa kịp có hành động tiếp theo thì một lần sáng xanh từ phía Pôca bắn tới quần chặt cánh tay còn lại. Trong thoáng mắt, cả hai tay của hần đều bị khổng chế.

- Bọn ngươi là ai? – Hần kêu lên kinh sợ.

- Là ai thì bọn ta nghĩ ngươi cũng đâu có cần biết. – Pôca cười đáp, tay giật giật sợi dây như đứa trẻ nghịch sợi dây điều.

- Coi chừng bọn ngươi bắt lầm người nhà. – Hần cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn không giấu được sự lo lắng và căng thẳng.

- Người nhà ư? – Pôcô nhả nha quần sợi dây trắng quanh người hần thành từng vòng, miệng cười khi khi – Người nhà của ta chỉ có Pôca thôi. Và Pôca cũng chỉ có ta là người nhà thôi.

Lối nói chuyện không ra đùa giỡn cũng không ra ngây ngô của hai đứa bé khiến hần bắt đầu cảm thấy hoang mang. Hần cố vớt vát:

- Bọn ngươi không phải là người của trùm Bastu sao?

- Bastu là thằng cha nào vậy, Pôca? – Pôcô vừa thắt nút sợi dây vừa hỏi.

- Anh chưa từng nghe cái tên đờ ọc đó, Pôcô.

- Trời đất, Pôca! – Pôcô ré lên – Mày là anh tao từ hồi nào vậy?

- Ồ quên. Thỉnh thoảng tao vẫn quên như vậy mà.

- Hừm, thỉnh thoảng! – Giọng Pôcô dịu xuống – Em chỉ được quên lần này nữa thôi đấy.

- Em cái con khi! – Tới lượt thằng Pôca nổi quạu – Mày đừng có mà lần tới, Pôcô.

Trong thoáng chốc, Pôcô và Pôca hầu như quên bẵng tụi nó đang ở đâu và đang làm gì. Cô Kemli Trinh dở cười dở khóc khi thấy hai đứa bé tự nhiên sa đà vào cuộc tranh cãi hết sức vớ vẩn trong khi tên bịt mắt đôi mắt không ngừng lảo liên khiến dạ dày cô cứ co thắt từng chập.

Cô đang định lên tiếng cảnh báo thì “phực” một tiếng, tên bịt mắt đã bất ngờ lao ngược về phía sau như một hòn đạn, đầu dây lập tức tuột khỏi tay hai đứa bé. Trước vẻ mặt sững sờ của cô, hần biến mất tâm mất tích trong màn sương, nhanh như một tia chớp.

- Cãi nữa đi! – Pôcô nhìn Pôca, giận dữ nói.

Pôca như biết lỗi, nó không đáp mà chúm môi huýt lên một tiếng véo von. Gần như ngay lập tức, Pôcô chúm miệng huýt sáo theo.

Cô Kemli Trinh chưa hiểu tụi nó làm trò gì thì màn sương dày như đột ngột bị rách toạc bởi một khối đen thui đang vun vút lao tới.

Cô chớp mắt một cái, đã kinh ngạc thấy tên bịt mắt ú rù đứng đó, ngay chóc vị trí cũ, người vẫn bị trói chặt, và hai sợi dây xanh và trắng đã ở trong tay Pôcô và Pôca không biết từ lúc nào.

- Hề hề, người đâu có đào tẩu dễ dàng như vậy được. – Pôca toét miệng cười – Đừng có giỡn mặt với thanh xà và bạch xà chó.

Bấy giờ cô Kemli Trinh mới để ý đến hai sợi dây trên tay Pôcô và Pôca, há hốc miệng khi thấy chúng ngo ngoe và phát ra những tiếng phì phì khe khẽ. Hóa ra đó là hai con rắn, một trắng một xanh, thân nhỏ như chiếc đũa, thoạt nhìn cứ ngỡ là hai sợi dây. Chính chúng đã nghe hiệu lệnh của Pôcô và Pôca, vội vã bay trở về, mang theo cả tên bịt mắt.

Đến lúc này thì tên bịt mắt biết không thể nào thoát khỏi tay hai thằng nhóc quái gờ này. Vài xệ xuống, trông hần có vẻ mặc kệ mọi sự đời.

Cô Kemli Trinh nhìn hần, hoặc là cô nghĩ hần đang nhìn cô. Cô thấy hần ngược lên nhưng đứng bên này bức màn sương cô thực khó mà biết hần đang nhìn đi đâu, thậm chí cô không rõ hần có mở mắt ra không.

- Coi như người tàn đời rồi. – Pôcô nói và khoai chí giằng mạnh sợi dây một cái, hành động chỉ có ở trẻ con và cô Kemli Trinh khẽ mỉm cười.

- Chưa chắc! – Hần hừ mũi, không quan tâm đến việc đang bị trói – Bọn người đừng quên đây chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ thì không bao giờ là sự thực.

Hần có vẻ ung dung khi sực nhớ đến điều quan trọng đó. Hơi thở của hần dần bình thường trở lại, cô Kemli Trinh biết chắc như thế khi thấy tấm khăn che mặt của hần đã thôi lay động. Dưới tấm khăn kia có lẽ mặt hần đang rạng ra, cô đoán vậy, vì cô biết hần nói đúng. Cô chưa bao giờ nghe nói người ta có thể

giết nhau trong giấc mơ. Ngay cả hần, lâu nay hần lên vào giấc mơ của cô cũng chỉ để đe dọa suông chứ hần không thể làm hại cô được. Vì khi đang mơ cũng là lúc người ta đang ngủ. Không ai có thể giết người hay trói người trong khi ngủ.

Nhưng hai đứa bé dường như không nghĩ vậy. Như không nghe thấy hần, Pôcô hân hoan báo Pôca:

- Này, Pôca. Lôi tay này ra ngoài sáng xem hần là ai mà ăn nói ngốc nghếch thế.

Trái tim cô Kemli Trinh như ngừng đập khi Pôcô và Pôca kéo mạnh hai sợi dây rần, lôi xềnh xệch tên bịt mặt ra khỏi bụi cây khuất sau màn sương chập chờn.

Có thứ gì đó đột ngột quặn lên trong dạ dày cô khi cô thấy hần rõ hơn một chút và cái vóc đáng đó thiệt tình là cô thấy quen thuộc hết sức, mặc dù trong lúc thăng thốt cô chưa kịp nhớ ra là ai.

- Đến lúc này mà ngươi còn giấu mặt làm chi!

Pôca cười nói và hoàn toàn bất ngờ, nó thò tay giật phăng tấm khăn che mặt của hần.

Cô Kemli Trinh bàng hoàng đến đờ người ra khi khuôn mặt của hần đập vào mắt cô. Cô chết sững vài giây, rùng mình một cái rồi ôm mặt rú lên:

- Thầy Hailixiro!

o O o

Bamuri giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm tóc. Hần đảo mắt nhìn quanh một vòng, thờ phào khi nhận ra hần vẫn đang nằm trong phòng riêng của hần. Chi là mơ thôi! Hần sung sướng lắm lắm, cảm thấy ngực nhẹ đi và tựa mình ngồi dậy.

Nhưng ngay lập tức sự hãi hùng lại chụp lấy Bamuri, khi hần phát giác cả người lẫn hai tay hần vẫn còn bị trói chặt. Vô lý! Hần thét lên trong đầu và lấy hết sức vùng dậy lần thứ hai, hoàn toàn tin rằng sẽ đi hần có cảm giác đó là vì hần vẫn chưa thực sự ra khỏi giấc mơ thô tá nhất trong đời hần.

Nhưng ngay cả lần này nữa, Bamuri vẫn không ngồi lên được. Hần kinh hoàng tốt độ khi nhận ra đúng là hần vẫn còn bị trói. Không thể như thế được! Hần run lên, hoang mang và khiếp đảm.

- Pôcô! Pôca! – Hần rống lên, sợ hãi và tức giận.

Đáp lại tiếng kêu của hần, ngọn đèn mờ nơi góc phòng đột ngột sáng trưng và dưới ánh đèn chói rực đó, hần diếng hồn khi phát hiện có rất đông người trong phòng. Đó là những khuôn mặt hần đã nhìn thấy trong phòng y tế hồi trưa, lần này có thêm cả thầy Haifai và vài phụ thủy đeo huy hiệu của Cục an ninh trước ngực.

- Hai thằng nhóc khốn kiếp Pôcô và Pôca đâu? – Hần phẫn nộ gào lên khi không thấy hai đứa bé trong số những người đang ngồi rải rác trên những chiếc ghế thấp quanh đó.

- Tụi nó đã đi rồi, Bamuri. – Thầy N’Trang Long thờ dài nói, mắt thầy nhìn đi đâu đó phía trên chiếc giường Bamuri đang nằm.

- N’Trang Long! – Bamuri bắn tia nhìn thù hận sang phía thầy hiệu trưởng – Người là một lão già xảo trá!

- Ồ. – Thầy N’Trang Long nói, thờ ơ.

Bamuri nghiêng răng ken kết:

- Chắc chắn người đã đoán ra chính ta đứng đằng sau vụ này nên người cố tình giữ ta ở lại trường thêm một đêm nữa. Người ép Kemli phun ra sự thật, sau đó vờ lơ đãng tiết lộ điều đó trong bữa ăn tối để ta tức giận tìm gặp Kemli hỏi tội.

Thầy N’Trang Long vắn vẹo râu cằm, nhẹ nhàng nói:

- Tôi lần thứ ba nghe cô Kemli thét lên trong giấc ngủ, mà sau đó vẫn không thấy cô mò tới chỗ pháp sư Lăk, ta đã ngờ rằng cô bị trúng phải tà thuật Quỷ mộng, Bamuri à.

Thầy thân nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt tóe lửa của Bamuri, tặc lưỡi tiếp:

- Mà ở trong trường Dămri, chỉ có người là giỏi môn thần giao cách cảm. Tất nhiên, không phải ai giỏi môn thần giao cách cảm cũng có khả năng xâm nhập vào giấc mơ của người khác. Tà thuật Quỷ mộng từ lâu đã bị liệt vào danh mục pháp thuật bị cấm, các phù thủy chân chính không bao giờ luyện.

- Người đừng có hồ đồ, N’Trang Long! – Bamuri cựa quậy người một cách giận dữ – Ma cà rồng thuần hóa cho đến nay vẫn được Hội đồng Lang Biang xếp vào hàng ngũ những phù thủy chân chính!

- Đúng vậy! Nhưng trừ người ra! – Thầy N’Trang Long nhún vai – Vì người từ lâu đã về đầu dưới trướng Bastu.

- Nói láo! – Bamuri tức tối găm lên, bọt sùi ra cả hai bên mép.

- Nếu không phải tay chân của Bastu, người không có lý do gì để mưu hại hậu duệ của K’Rahlan. – Thầy N’Trang Long ngúc ngoắc đầu và từ chòm râu của thầy bay ra một tiếng thở phì – Hơn nữa, cái tên Bamuri thiệt ra chỉ là cách sắp xếp lộn xộn của cái tên Buriam. Mà Buriam là ai?

- Là anh trai của Buriăk. – Thám tử Eakar nhanh nhẩu tiếp lời – Và cũng là sử giả thứ tư của trùm Bastu.

Có cả đồng tiếng “a” kinh ngạc bật ra trên những chiếc ghế thấp.

Trong khi đó, bộ mặt đang phù lên của Buriam xẹp xuống nhanh chóng như một quả cam bị rút hết nước. Hắn đưa đôi mắt thất thần nhìn quanh và buông ra một tiếng thở dài thều nhão:

- Nếu ta cảnh giác hơn một chút, đừng để tên khốn Haifai đánh trúng trong bữa ăn trưa hôm nọ thì năng lượng pháp thuật của ta đâu có suy giảm đến mức chống không lại hai thằng nhóc con...

Đang nói, Buriam bỗng thỉnh linh nổi điên:

- Hai thằng nhóc đó đâu rồi, N’Trang Long? Chẳng lẽ người bắn thiu đến mức mua chuộc người của phe Hắc Ám đi bắt ta?

- Người mất trí thật rồi, Buriam. – Thầy N’Trang Long nhìn Buriam bằng ánh mắt giống như là thương hại – Ai bảo người anh em Pôcô là người của phe Hắc Ám?

- Nếu không phải phù thủy phe Hắc Ám, làm sao tụi nó chui vào được giấc mơ của kẻ khác? Hồng lè người của phe Ánh Sáng hay giáo phái Madagui cũng lên lút luyện Quỷ mộng?

- Pôcô và Pôca không thuộc phe nào hết. – Thầy N’Trang Long lắc đầu và nói tiếp với vẻ bất đắc dĩ – Nói thiệt với người, đó là hai con ma.

Cặp mắt của Buriam mở lớn, nhưng thoát đã cụp ngay xuống và trong bộ tịch xuôi xị thâm hại đó, hần nói, xụi lơ và cam chịu:

- Ta hiểu rồi... Những con ma báo mộng... Hèn gì ta không chạm vào được hai thằng nhóc đó. Còn tụi nó phải nhờ tới hai con thanh xà bạch xà mới có thể trôi được ta.

Buriam vừa nói vừa thẫn thờ nhìn xuống hai con rắn xanh và trắng vẫn đang quấn chặt lấy người hần.

Thầy N’Trang Long vuốt trán, khẽ nói:

- Pôcô và Pôca chính là...

- Ta nhớ ra rồi. Đó là hai con ma của lão Yan Dran. Tiếc là ta đã đờn đoảng quên mất là chúng có thể hành động trong giấc mơ.

Ánh mắt lơ dờ của Buriam chợt rực lên oán hận, hần rít qua hàm răng nghiến chặt:

- Thế nào trùm Bastu cũng sẽ tìm đến người, lão già quỷ quyệt.

- Chính người mới là đồ quỷ quyệt, Buriam. – Thầy Haifai quét cái trán dò về phía sứ giả thứ tư của trùm Hắc Ám, giọng khinh khinh – Không ai có thể tưởng tượng người dùng thuật Quỷ mộng để buộc cô Kemli ép người làm cái chuyện mà người phải làm. Đã thế người còn mượn tay Bolobala để tấn công K’Brăk chứ không dám tự mình ra tay. Khi mọi chuyện đổ bể, người lại sốt sắng xúi mọi người giết Bolobala và cô Kemli để bịt đầu mối giùm người. Hừ, người quá cẩn thận, quá cầu toàn, hay nói chính xác là quá nhát gan nên cuối cùng người đã thất bại. Nếu người cứ tấn công bừa K’Brăk rồi cao chạy xa bay có lẽ người đã đạt được mục đích rồi, Buriam.

- Người dừng ra về ta đây thông minh, Haifai. – Buriam cười khẩy, hần nói mà không thèm nhìn thầy Haifai – Mục đích của ta không chỉ tiêu diệt hậu duệ nhà K’Rahlan mà còn muốn hất văng lão N’Trang Long ra khỏi chiếc ghế hiệu trưởng trường Đămri. Hừm, xưa nay lão luôn là cái gai trong mắt trùm Bastu. Nếu không, ta cần quái gì phải làm cho mọi chuyện rối tung lên như thế.

Giọng Buriam đột ngột nhỏ đi, chỉ hơn tiếng thì thầm chút xíu, nghe như hần đang đọc điếu văn cho chính mình:

- Không ngờ ta đã tốn công mai phục ở đây bao nhiêu năm, rồi cuộc...

Buriam bỏ lưng câu nói. Hần nhắm mắt lại, về đầu hàng số phận, những nét cau có trên mặt dần ra, và đã bắt đầu trông giống thầy Hailixiro lúc thiếp đi trên chiếc ghế bành. Thực ra, Buriam không thay đổi nhiều nhưng có lẽ tại hần bịt mắt, lại thay chiếc áo chùng đồ quen mắt bằng chiếc áo màu đen lạ lẫm nên cô Kemli Trinh đã không thể nhận ra hần trong những cơn ác mộng.

Câu chuyện về những giấc mơ kỳ lạ của cô Kemli Trinh lần sự kiện sứ giả thứ tư của trùm Bastu bị hai con ma nhóc tí Pôcô và Pôca bắt trối trong chính giấc mơ của cô, tụi Kăply chỉ đọc được một phần nhỏ trên bản tin buổi sáng của tờ Lang Biang hằng ngày, được nghe một phần khác qua lời thuật lại của thầy N’Trang Long sau đó, và mãi về sau này, khi cô Kemli Trinh đã trở nên thân thiết hơn với Nguyên, người mà cô quyết giữ lời hứa “coi con như con của ta” để chuộc lại những lỗi lầm cô đã gây ra cho nó, thì tụi Kăply mới được nghe nốt phần còn lại qua chính lời kể của cô. Chứ còn vào buổi sáng hôm sau cái đêm Buriam bị tóm, tụi nó chỉ biết loáng thoáng qua vài dòng thông báo ngắn gọn dán trước cửa lớp Cao cấp 1:

Thủ phạm tấn công nữ sinh Bolobala đã bị Cục an ninh bắt giữ vào tối hôm qua. Hấn chính là Buriam, ma cà rồng thuần hóa số hiệu 0091, cũng là sứ giả thứ tư của trùm Hắc Âm Bastu, lâu nay vẫn hoạt động dưới cái tên giả Hailixiro. Kể từ ngày mai, giáo sư Akô Nô sẽ chính thức phụ trách lớp Cao cấp 1, thay cho giáo sư Hailixiro.

Ký tên: N’Trang Long

Hiệu trưởng trường Đào tạo Tài năng Đămri

Mẫu thông báo cụt ngùn, ngoài kết luận ra chẳng có lấy một lời giải thích khiến bọn Kăply chưng hửng.

K’Tub nhìn Êmê, mặt ngẩn tò te:

- Thầy Hailixiro sao lại là sứ giả của trùm Bastu được, chị Êmê?

- Ồ, khó hiểu thiệt! – Êmê giương đôi mắt đen lay láy nhìn tụi bạn – Hôm qua chính cô Kemli Trinh bảo thủ phạm là kẻ xâm nhập vào giấc mơ của cô để tiết lộ cho cô biết thầy Hailixiro chính là ma cà rồng Bamuri...

- Rất đơn giản, Êmê. – Nguyên cắt ngang với vẻ đại ca – Kẻ bí mật đó cũng chính là thầy Hailixiro.

- Hồng lẽ ông vắt và chui vô giấc mơ của cô Kemli Trinh chỉ với mục đích ép buộc cô ra lệnh cho chính ông? – K’Tub ngo ngác – Ông đâu có điên!

- Ông điên hay không thì lát nữa tụi mình hỏi thầy N’Trang Long là biết ngay chứ gì. – Kăply sốt sắng góp ý, thấy cách đó giản dị và tiện lợi hơn nhiều so với việc bắt cái cục gạch trên cổ nó phải cực nhọc suy nghĩ.

Không chỉ có bọn Kăply bàn tán trong buổi sáng hôm đó. Thông báo của nhà trường như một mồi lửa khiến tiếng râm ran lan ra khắp các xó xỉnh như một đám cháy.

- Thiệt là kinh khủng hã tụi bay? – Tụi học trò lớp Cao cấp 1 xồ xộc lao tới, và ngay từ xa Kăply đã thấy thẳng Y Gok thè lưỡi và cố rứt chiếc đầu sâu vào giữa hai vai, miệng oang oang – Tụi tao đã học gần một năm trời với sứ giả của trùm Hắc Âm mà hông biết gì hết trơn.

- Nhưng hấn cũng đâu dám dạy thứ gì bậy bạ. – Kan Tô xộc tay vào mái tóc bù xù như tổ quạ, nheo mắt nói.

Mua triu mển nhìn Kăply, hai bím tóc lúc lắc khe khẽ khiến thẳng này không làm sao rời mắt đi chỗ khác.

- Cho tới hôm nay tôi mới biết thế nào là cảm giác nhẹ nhõm, K’Brê à.

Mua nói xa xôi bóng gió, nhưng về tình tứ lộ rõ khiến Kăply dù khoái chí đến mấy vẫn cảm thấy mặt mình nóng bừng như đang dút trong lò nướng.

May mà lúc đó, tụi bạn lớp Cao cấp 2 rần rần kéo tới nên chẳng đứa nào kịp trêu Kăply.

Nguyên hết sức kinh ngạc khi thấy Bolobala xông thẳng lại chỗ Êmê và Păng Ting đứng. Con nhỏ định làm gì thế nhỉ? Nguyên tự hỏi và bắn khoăn trở mắt nhìn.

Nó ngạc nhiên thấy Bolobala rút từ trong cặp ra một cuốn sách qui quái gì đó chia ra trước mặt Êmê và Păng Ting. Đứng xa quá, dĩ nhiên Nguyên không thể biết đó là cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San nên nó cứ dăm dăm nhìn về phía ba nhỏ bạn, thờ mạnh, lắng nghe và tức tối khi không nghe được gì hết.

Bolobala kẹp chiếc cặp vào nách, cầm cuốn sách bằng tay trái, tay kia gỡ rột rẹt. Tới trang nói về dòng họ quái nhân nhà nó, từ ông tổ sáu đời Bolo Akô đến ông cố Bolobolo, Bolobala hạ giọng thì thảo:

- Mấy bạn nhìn vô đây nè. Thiệt ra mình mới là buyagan, chứ không phải Tam.

Êmê và Păng Ting ngược nhìn Bolobala, ánh mắt không giấu vẻ sững sốt, tất nhiên không phải sững sốt về chuyện Bolobala là quái nhân, bí mật này tụi nó đã biết từ lâu, mà về cái chuyện tại sao con nhỏ này lại tự xưng xỉ ra điều đó.

- Chỉ hai bạn biết thôi nha. Làm ơn đừng nói với ai hết.

Bolobala lo lắng dặn, rồi nó nhanh chóng giải thích hành động của mình bằng cách lật thêm cả mớ trang nữa, nói giọng nóng nảy:

- Mấy bạn đọc đoạn này đi rồi sẽ hiểu!

Cái đoạn mà Bolobala bắt Êmê và Păng Ting đọc chỉ có vòn vẹn hai câu:

Theo quy ước bất thành văn, những quái nhân chỉ có thể được minh oan, được thừa nhận là trong sạch bởi những ai gánh trên vai sứ mạng đương đầu với phe Hắc Ám. Lịch sử cho thấy, khoảng 150 năm trước những quái nhân được Đại tiên ông Mackeno che chở đều có cuộc sống bình thường, không bị xã hội xa lánh như hiện nay.

Ánh mắt ngỡ ngàng của Êmê ngược lên gương mặt bầu bĩnh của Bolobala, đọng lại ở đó một giây rồi rớt trở lại xuống trang sách. Nó ngập ngừng:

- Ý bạn muốn nói là...

- Chắc là Êmê cũng hiểu ra tại sao tôi muốn kết thân với K’Brăk rồi. – Bolobala nói với giọng của một con mèo đang thanh minh là mình không ăn vụng – Chiến tích của K’Brăk trước Baltalon đối với tôi có một ý nghĩa rất quan trọng...

- Bạn không cần phải giải thích, Bolobala! – Êmê đỏ mặt kêu lên – Nếu bạn chơi với K’Brăk chỉ vì thích anh ấy mình cũng không phản đối mà.

Păng Ting khụt khịt mũi:

- Chị Êmê nói đúng đấy, chị Bolobala. Tất cả chúng ta đều là bạn tốt của nhau.

Đang nói, về mặt nó đột nhiên trở nên nghiêm trọng:

- Em chỉ thắc mắc tại làm sao chị lại có trong tay cuốn sách này. Theo Suku nói, cuốn sách của Đam San xuất hiện cách đây 150 năm và ngay khi vừa phát hành đã bị Hội đồng Lang Biang tịch thu sạch sành sanh. Hiện nay may ra chỉ còn sót một cuốn trong thư viện của Đại tiên ông Pi Năng Súp.

- Thiệt tình chị cũng không biết cuốn sách này từ đâu ra. – Bolobala bối rối chà tay lên chóp mũi – Chị nhặt được nó trong ngăn bàn, hình như vào hôm sau ngày Baltalon bị tiêu tung.

- Vậy là có ai đã cố tình đặt vào đó? – Êmê đập đập tay lên trán – Ai thế nhỉ?

- Em biết rồi, chị Êmê. – Păng Ting reo khê – Chính là thầy Hailixiro.

- Thầy Hailixiro á? – Bolobala nhướn đôi lông mày rậm, rõ ràng nó đang nghĩ là mình nghe lộn.

- Đúng là ông rồi, Bolobala. – Êmê “à” lên một tiếng, cánh mũi hếch của nó phập phồng đầy kích động – Ông muốn mượn tay bạn hãm hại K’Brăk nên tìm cách để bạn đọc được những dòng này. Và đợi đến lúc bạn đã kết thân với K’Brăk rồi, ông mới quyết định tấn công bạn để biến bạn thành một aslang.

Một aslang dĩ nhiên là một kẻ đã mất hết lý trí nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện mình bị thầy Hailixiro lợi dụng để hãm hại K’Brăk, Bolobala vẫn cảm thấy bứt rứt khôn tả. Lần này cũng vậy, nó tiu ngriu cúi đầu nhìn xuống đất, cảm thấy một nỗi buồn không tên đang lấp đầy nó và nghe tiếng Păng Ting vọng vào tai:

- Chị Êmê nói không sai. Chắc chắn Hội đồng Lang Biang không thể tịch thu hết những cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử trong tay các phù thủy Hắc Ám. Nếu thầy Hailixiro quả thực là sử giả thứ tư của trùm Bastu thì việc ông có cuốn sách này không phải là chuyện lạ.

Bolobala biết mình không thể cúi gằm mãi. Nó cố nhấc đầu lên khỏi nỗi buồn, hươ qua hươ lại cuốn sách trên tay, gượng gạo nói:

- Bây giờ tụi mình làm gì với nó đây?

- Nộp cho thầy hiệu trưởng! – Păng Ting nói, vô cùng giản dị.

Thầy N’Trang Long đón bọn Kăply với vẻ mặt phải nói rất ư là vui vẻ. Sau khi tinh queo nhét cuốn sách của Bolobala vô ngăn bàn mà không buồn hỏi qua một tiếng (như thể thầy đã đoán được mọi chuyện), thầy kể qua loa cho bọn trẻ nghe về vụ Buriam sập bẫy rồi phần khởi thông báo:

- Con trai của cô Kemli Trinh đã được cứu thoát và hiện giờ thẳng nhóc đã về lại với ông bà ngoại nó ở làng Ea Tiêu. Chỉ có điều là bây giờ trông nó hơi tung tung, thiệt rầu quá!

Câu cuối cùng, giọng thầy trầm xuống như có ai đó vắn nhỏ cái loa trong cổ họng thầy.

- Sao vậy thầy? – Kăply trở mặt.

- Nổ trụng phải bùa Ngốc, tụi con à. – Thầy N’Trang Long thờ đánh thuật – Hình như đây là trò mèo của Buriăk. Có lẽ hẳn sợ thằng bé chạy trốn. Hừm, hẳn chơi ác kiêu này, thằng bé chắc từng tới già luôn quá!

Phòng đoán tối tăm của thầy N’Trang Long làm bọn trẻ thấy buồn thiu.

Kăply không nghĩ nó là đứa buồn nhất trong buổi sáng hôm đó cho đến khi thầy N’Trang Long gọi giật nó lại khi cả bọn đã ra tới cửa phòng:

- À, gươm đã, K’Brêt!

- Thầy...

Kăply quay lại, ấp úng, nó không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng chỉ kêu một mình nó.

Thầy N’Trang Long chậm rãi đứng lên khỏi ghế và vóc dáng cao lớn của thầy trông thật đe dọa.

- Chắc, nếu ta không đến nỗi quá đáng trí thì ta nhớ là ta còn thiếu con một hình phạt, K’Brêt à.

Kăply rùng mình nhớ ngay đến cái lần nó định choảng nhau với lão Chu chỗ cổng trường và bị thầy hiệu trưởng bắt gặp.

- Con nhớ rồi, thưa thầy.

Kăply lí nhí nói và cúi đầu nhìn xuống, trông nó như đang kiểm tra xem nó có cả thầy là mười hay mười một ngón chân.

- Cái hình phạt mà ta nghĩ ra cũng nhẹ nhàng thôi, con à. – Thầy N’Trang Long nói, giọng mượt mà như đang thảo luận về ý nghĩa các loại hoa.

Kăply ngược mắt lên, tìm đập thỉnh thỉnh trong ngực:

- Chúi cầu tiêu hả thầy?

- Chà, bắt một chiến binh giữ đèn đi chúi cầu tiêu thì thiệt là không nên chút xíu nào. Ta không cho là ta điên dữ vậy đâu, K’Brêt! – Thầy N’Trang Long neho đôi mắt to cổ cộ và mặc dù chỉ nhìn Kăply qua khe hở nhỏ xíu giữa hai mí mắt, tia nhìn của thầy vẫn không giấu vẻ tinh quái – Ta chỉ yêu cầu trong vòng mười ngày, con và K’Brăk phải đem về cho được hai quả táo vàng từ núi Lung Chừng thôi.

Đang nói, thầy làm bộ như sức nhớ ra:

- Ủa, mà ta tưởng là ta đã nói với tụi con chuyện này rồi kia mà?

- Dạ, thầy nói rồi. – Kăply đau khổ đáp, nghĩ rằng cái hình phạt đó chẳng hề nhẹ nhàng chút xíu nào, nếu như có thể coi đó là một hình phạt.

- Vậy nha, con. – Thầy N’Trang Long vừa nói vừa ngồi trở lại xuống ghế và cái cách thầy lập tức chúi mắt vào đồng giấy tờ lúc nào cũng ngổn ngang trên bàn có ý nghĩa ngang với câu “Trò đừng có đứng xớ rớ ở đó nữa, làm ơn để cho ta làm việc”.

- Thầy kêu tụi mình tới núi Lung Chừng hả? – Nguyên khê hỏi khi Kăply lùi thui bước ra.

- Ồ. – Kăply rầu rĩ đáp.

- Yên tâm đi, K’Brêt. Tôi sẽ cùng đi với bạn mà.

Mua dịu dàng động viên, nó khẽ duyên dáng nghiêng đầu khiến Kăply tưởng tiếng nói du dương của cô bé phát ra từ hai bím tóc đong đưa. Và điều đó làm Kăply thấy lâng lâng như đang lơ lửng trên mây, chỉ đến khi tiếng kêu của thằng Steng thỉnh thoảng vô tình, nó mới biết là mình đã xuống tới mặt đất:

- Ê, K’Brăk, K’Brêt!

Bọn trẻ ngoảnh lại, ngạc nhiên bắt gặp bộ mặt lấm tẩm mụn của Steng thò ra từ cửa phòng y tế.

- Mà làm gì ở đây vậy? – Nguyên hỏi.

- Ồ, ờ... ông Lăk đang nhờ tao phụ một số việc quan trọng. – Steng bối rối đáp và lật đật ngoảnh cổ ra sau như sợ pháp sư Lăk bất ngờ xuất hiện phủ nhận lời huênh hoang của nó.

Kăply vui vẻ:

- Chà, mà ngon quá há!

Kan Tô thò tay vỗ vai Steng:

- Ráng lên nha, Steng.

Êmê nhìn Steng bằng ánh mắt thông cảm:

- Đừng để ông Lăk thất vọng về bạn đó, Steng.

- Dĩ nhiên rồi, Êmê! Tôi đâu có ngu! Tôi phải cố làm xong việc ọ ọ để còn quay về lớp nữa chứ.

Steng không ngờ tụi bạn đã biết tông bí mật của nó, cũng như biết rõ chính thám tử Eakar đưa nó về đây để nhờ pháp sư Lăk cai nghiện. Cho nên, trước thái độ ân cần của những đứa trước đây vẫn xem nó như một thứ rác rưởi, lần đầu tiên trong đời Steng trải qua những khoảnh khắc êm đềm và nó chẳng buồn che giấu cảm xúc đang thấp sáng khuôn mặt xanh xao của mình.

Nó nhìn theo tụi Kăply, kêu lên một cách xúc động, quên mất rằng cái giọng đó thích hợp với một người bệnh cô đơn hơn là với một người đang làm những việc quan trọng:

- Tụi bay nhớ thỉnh thoảng ghé qua đây thăm tao nha.

- Dĩ nhiên rồi, Steng. Tụi tao...

Kăply hào hứng hét lớn, nhưng thằng Hailibato đang xăm xăm đi tới khiến nó ngưng ngang câu nói.

- Bạn đi thăm Steng há, Hailibato? – Bolobala trở mắt nhìn khối thịt nung núc của Hailibato đang ịch lăn tới gần.
 - Steng há? Tại sao tôi phải đi thăm nó? – Hailibato nhún vai, mặt nó trông buồn thiu buồn thiu – Tôi đi gặp thầy hiệu trưởng.
 - Thiệt không đó? – Kăply sừng sốt, không tưởng tượng ra thằng này làm cách nào để di chuyển cái thân hình đồ sộ của nó lên mấy chục tầng lầu.
 - Mày đi gặp thầy N’Trang Long chi vậy? – Nguyên tò mò hỏi.
 - Tao báo cho thầy biết là tao đổi tên. – Thằng Hailibato iu xiu đáp.
 - Đổi tên? – Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, nó kinh ngạc đến mức lỗ đứt tới hai sợi mà không hề thấy đau – Tao không hiểu, Hailibato! Ai bắt mày đổi tên?
 - Hồng ai bắt hết. Tự tao đổi. – Sắc mặt Hailibato nhảy từ xanh qua đỏ, bây giờ thì trông nó rất giống một mặt trời mới mọc – Tao không muốn mọi người nghĩ tao... có bà con với thầy Hailixiro.
- Rõ ràng bọn Kăply đang cố hết sức để nín cười trước tâm sự thật thà của Hailibato. Phải vất vả lắm Bolobala mới có thể đóng vai một con mèo ngốc nghếch:
- Nhưng xưa nay bạn vẫn khoe khoang như vậy mà có ai tin đâu!
 - Xưa nay đúng là không ai thèm tin. – Hailibato giận dữ đáp – Nhưng khi thầy Hailixiro bị tóm thì đứa nào cũng bảo tôi giống y chang ông. Tụi nó còn khẳng định nếu ông không phải là ba tôi thì dứt khoát là chú ruột tôi.
- Kăply cắn môi muốn bật máu để tỏ ra nghiêm trang:
- Thế mày định đổi thành tên gì?
 - Haitobali.

Hailibato đáp gọn lòn và tiếp tục nặng nề lết người về phía tòa tháp.

Ngoảnh nhìn đáng người lắc lư của nó, Bolobala cười khúc khích:

- Tưởng sao! Hai ly ba tô hay hai tô ba ly cũng như nhau thôi. Rõ là đồ tham ăn!

Nhận xét của Bolobala làm cả bọn phá ra cười. Từ Nguyên. Chợt nhớ lúc này quên xem cái báo động kể trong văn phòng hiệu trưởng đã xuống tới 0° chưa, nó định quay mình đuổi theo thằng Hailibato, ở quên, thằng Haitobali.

Nhưng Nguyên vừa dậm chân, tiếng chuông vào lớp đã inh ỏi vang lên.

Tập 3: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng

NGUYỄN NHẬT ANH

CHUYỆN XỨ

Lang Rian?

Chủ nhân
núi
Lương Chường

Tập
Ba

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chương 1: Giáo Sư Akô Nô

Nếu cần mô tả một buổi sáng tuyệt vời vì bất cứ lý do gì hoặc không vì bất cứ lý do gì, các bạn hoàn toàn có thể mô tả buổi sáng sau đây, cũng là buổi sáng mờ đầu cho câu chuyện này: đó là khoảnh khắc nắng lên tươi thắm và cao cao bên trên lâu đài K'Rahlan, những cụm mây nổi như bông treo lười nhác giữa tầng trời với những đường viền mỗi lúc một ửng hồng như những quả táo sắp chín. Gió lướt đi xạc xào trên lá cây, một lúc sau đã nhún nhảy trên bãi cỏ xanh mượt đằng sau lâu đài bằng những bước êm ái rồi rụt rè quanh quẩn chỗ nhà bếp nơi thằng Đam Pao và con Choleng đang ngồi ngáp vặt.

Đó là một buổi sáng thực sự thanh bình và thư thái với hai đứa nhỏ, bởi vì cũng thực sự là sáng nay hai đứa nó chẳng có chuyện gì để làm vì đến trưa bà Êmô mới từ lâu đài Sêrôpôk trở về, còn pháp sư K'Tul thì sau cú đại bại của tờ Tin nhanh N, S & D trong mưu toan lật đổ hiệu trưởng N'Trang Long, cơ thể của ông xuôi xị đến mức con dơi cũng đột ngột thiếp đi, không buồn gào lên như thường lệ vào thời điểm mặt trời vẫn mọc.

Lúc Nguyên, Kăply, Êmê, K'Tub xách cặp treo xuống cầu thang xoắn, đã thấy ông K'Tul ngồi đằng bàn, đang uể oải nhăm nháp bia Saydimi, là thứ mà người ta không bao giờ uống vào lúc sáng sớm nếu không ở trong tâm trạng buồn phiền quá mức.

K'Tub định ngăn ba nó nhưng nghĩ sao lại thôi, chỉ nói:

- Chào ba!

Những đứa còn lại cũng cất tiếng chào gọn lỏn rồi chuồn lẹ ra cổng. Mặc dù trông ông K'Tul hôm nay không có vẻ gì muốn gây sự với toàn thể giới nhưng bọn Kăply không thể đoán chắc được điều đó nếu tại nó cứ tiếp tục chằng ràng trước mặt ông như những mồi lửa.

- Em không hiểu tại sao ba em có ác cảm với thầy N'Trang Long dữ vậy? - K'Tub cất giọng rầu rầu khi ráo bước trên đại lộ Brabun.

- Ồ, chị thấy thầy N'Trang Long cũng tốt quá chứ! - Êmê phụ họa.

- Tốt quá chứ không phải là cũng tốt quá! - K'Tub cự nự, mặt đã có vẻ quàu quạu.

Nguyên đang định lên tiếng, bỗng há hốc miệng khi thấy Êmê co giò vọt chạy.

- Êmê, em đi đâu vậy?

Kăply hét lên nhưng Êmê không trả lời, tiếp tục phi như gió, trông nó cuống cuống như một người đang cố thoát ra khỏi một đám cháy.

Kăply sầm mặt quay sang K'Tub:

- Tại mày đó...

- Sao lại tại em? - K'Tub kêu lên oan ức. Nó chỉ tay vào CỬA HIỆU THẤT TÌNH bên đường - Bộ anh không nghe gì hết sao?

Kấply nhìn sang cửa hiệu của lão Seradion và ngay lập tức nó hiểu ngay điều gì đã khiến Êmê tháo chạy.

Một điệu nhạc văng ra từ bên trong xoáy vào tai nó, nghe rõ mồn một:

Hứa thật nhiều

Thất hứa thật nhiều

Yêu thật nhiều

Thấy ghét thật nhiều

Vào đây và miệng nó

Cho nó đừng nói điều!

Xạo thật rồi

Nói láo thật rồi

Hết thật rồi

Hết thuốc thật rồi

Vào đây bóp mũi nó

Cho nó đừng hắt hơi!

Kăply lắc đầu:

- Lão Seradion này thật lắm trò.

- Cái vụ xập xình này lão mới trang bị gần đây để câu khách đó. - K'Tub cười hi hi - Nhưng lão làm thế chỉ tổ làm khách bỏ chạy hết!

Nguyên lặng lẽ rảo bước, cố tỏ ra chẳng dính dáng gì đến chuyện nhâm nhi này. Nó biết Êmê chưa hết xấu hổ về vụ trót ếm bùa nhỏ Bolobala, mặc dù thứ bùa lôm côm của cô nàng chẳng có chút xiu hiệu quả gì hết.

Nguyên sải bước thật nhanh, tất nhiên không phải để bắt kịp Êmê mà chính để tránh xa cái miệng ưa chọc ghẹo của thằng K'Tub trước khi thằng nhóc kịp chĩa mũi dùi sang nó. Hơn nữa, dù muốn Nguyên cũng không để gì đuôi kịp Êmê khi cô bé chạy với một tốc độ mà nếu có thêm lần khৌi xịt đằng sau đuôi thì rất dễ nhảm với một chiếc xe đua thể thức 1.

Cả bọn chỉ tóm được Êmê trong sân trường khi cô nàng ra sức ngăn một đứa bé đang hăm hè xông vào định nện nhau với một đứa cao hơn nó cả một đầu.

Thằng bé trạc mười tuổi, chắc là học sinh lớp Sơ cấp 1, tóc để trái đào trông ngộ nghĩnh hết sức. Lúc bọn Kăply trở tới thì nó đang cố giăng ra khỏi tay Êmê, giương đôi mắt đen lay láy nhìn cô bé, giận dữ:

- Buông ra đi, nhóc! Để ta nện thẳng oát mắt dạy này một trận!
- Trời đất! - K'Tub trợn mắt kêu lên - Sao thẳng lỏi này ăn nói xác lảo vậy ta? Nó được mấy tuổi mà dám kêu chị Êmê là nhóc?

Păng Ting không biết mò lên trường từ hồi nào, lúc này đang đứng bên cạnh đám ấu đả, cất tiếng khuyên lơn:

- Thôi, bỏ qua đi em.
- Bỏ qua sao được! - Thằng bé ré lên, mặt mày vẫn còn phùng phùng như hơ lửa.
- Nếu chị bỏ qua được thì chị nghĩ là em cũng bỏ qua được chứ!

Thấy Păng Ting lộ vẻ giận dữ, thằng bé lập tức thay đổi thái độ. Nó thờ phì một tiếng, đưa tay quẹt mồ hôi trên trán:

- Nếu nhóc người nói vậy thì ta cũng đành bỏ tay.

Nó quay sang đối thủ to gầy gắp rưởi nó, phẩy tay:

- Người đi đi! Nên nhớ là ta chỉ tha cho người một lần thôi đấy!

Thằng lớn đã định bỏ đi, nghe thằng bé nói vậy liền gằm gừ nhẩy xô lại, nanh nhe ra:

- Mày nói gì nói lại lần nữa coi!
- Thôi đi Đêra! - Êmê vội vàng đẩy thẳng này ra - Bộ bạn muốn đánh nhau với trẻ con thiệt hả?

Păng Ting vỗ vai thằng bé, giọng triu mến:

- Thôi, em cũng vào lớp đi. Đừng chàng ràng ở đây nữa!
- Chuyện gì thế, Păng Ting? - Khi hai kẻ hiểu chiến đã dùng dùng bỏ đi mỗi người một hướng, Nguyên nhìn Păng Ting tò mò hỏi.

- Thằng Đêra lớp em ấy mà. - Păng Ting cúi nhặt cái nón chóp dưới đất lên, phui phui và hậm hực đáp - Nó thấy bữa nay em uốn tóc xoắn nên cứ tò tò theo trêu chọc. Thề là thằng nhóc kia không biết ở đâu xông tới đòi nện nhau với nó.

Êmê mim cười:

- Thằng nhóc đó trông cũng đáng yêu quá chứ hả?

Kăply nhún vai:

- Tinh tình thẳng lời đó kể như là chơi được nhưng nó ăn nói sao nghe chối tai quá!

Kăply vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh nhưng thẳng nhóc đã biến đâu mất. Chắc nó đã chuồn vô lớp rồi - Kăply nghĩ bụng. Nhưng khi nó và Nguyên đi dọc theo hành lang để về lớp thì chợt thấy thẳng nhóc khi nãy đứng trong lớp Cao cấp 1 và đang bị tụi học trò vây quanh chọc ghẹo.

Việc thỉnh linh bất gặp thẳng nhóc ngồi ngó này trong lớp học của Mua khiến đôi mắt Kăply chớp lịa chớp lịa.

- Nó làm gì trong đó vậy há? - Kăply ngạc nhiên quay sang Nguyên.

Nguyên đáp lời bạn bằng cách nắm tay Kăply lôi lên hành lang, ba mươi giây sau hai đứa đã đứng cạnh cửa sổ thò đầu dòm vô.

Kăply thấy rõ Kan Tô đang xoa đầu thẳng nhóc, vui vẻ hỏi:

- Nhóc mày là học sinh mới à?

Thẳng nhóc chưa kịp trả lời đã quay đầu một vòng vì bị thẳng Y Gok nghịch ngợm kéo tai:

- Hồng lè mày không biết lớp Sơ cấp 1 nằm ở đâu sao, nhóc?

Mua gạt tay Y Gok ra:

- Sao bạn chơi mạnh tay thế?

Quay qua thẳng nhóc, Mua dịu dàng nói:

- Đề chị dẫn em về lớp nhé.

Nhưng khi Mua nắm lấy tay nó thì thẳng nhóc ghì lại:

- Thả ta ra.

- Em không muốn đề chị dắt thì thôi. - Mua đành buông tay ra, cố giữ giọng mềm mỏng - Thế thì chị đi trước, em đi sau nhé.

- Ta nói rồi. Ta không đi đâu hết.

Thẳng nhóc lại ré lên và lần này thì tụi học trò lớp Cao cấp 1 đã có vẻ phát bực.

- Kệ nó, Mua. - Y Gok hừ mũi - Đề lát nữa thầy Akô Nô mời nó ra.

Như không muốn thẳng nhóc gặp chuyện rắc rối, Mua nhìn nó bằng ánh mắt khản khoản:

- Đi về lớp đi em! Em đừng có bướng..

Tiếng chuông vào lớp vang lên inh ỏi cắt ngang lời dỗ dành của Mua. Trong khi tụi học trò chưa kịp ổn định chỗ ngồi thì một đám mây màu tím đã bay tới và là đã dừng lại: thầy N'Trang Long vẫn quần mình trong chiếc áo chùng quen thuộc và bàn chân quanh năm không mang giày dép của thầy trong nháy mắt đã đứng ngay giữa cửa.

Lớp học đột ngột tối sầm khi vóc dáng cao lớn của thầy gần như chắn bít cửa ra vào. Trong tư thế như không cho một ai tẩu thoát đó, thầy nhìn tụi học trò đang bỏ nháo bỏ nhào về chỗ ngồi bằng ánh mắt phải nói rất ư là ngán ngẩm:

- Nói thiệt là các trò làm ta mất mặt quá!

Thầy khề lướn mặt về phía thẳng nhóc siêu quậy lúc này đang đứng trơ một mình giữa lớp, cạnh bàn giáo viên và Kăply chắc chắn là thầy sẽ lại thốt ra một lời than phiền khác về cái chuyện tại sao một đứa học sinh lớp Sơ cấp 1 còn đứng xó rợ ở đây khi chuông vô lớp đã reo om nãy giờ.

- Tụi mình về lớp đi! - Kăply thúc cùi chỏ vào hông Nguyên, lo lắng giục - Thầy hiệu trưởng muốn nổi quạu rồi đó.

- Thầy không nhìn thấy tụi mình đâu. - Nguyên gạt ngang - Bữa nay lớp Cao cấp 1 có thầy mới, đợi coi thử mặt mũi giáo sư Akô Nô như thế nào.

Như cùng tâm trạng với Kăply, Kan Tô lật đật nạt thẳng nhóc khi thấy thầy N'Trang Long nhìn thẳng này:

- Ra ngoài đi mày!

Y Gok phân trần:

- Khi này bạn Mua năn nỉ thẳng oắt này để dẫn nó về lớp mà nó hông chịu nhúc nhích gì hết, thầy ơi!

Diradivo, một thẳng nhãi đến lúc này vẫn còn chạy loăng quăng giữa hai dãy bàn như thể không quyết định được nên ngồi vào chỗ nào, ngoảnh mặt về phía thầy hiệu trưởng, cất giọng the thé:

- Thầy Akô Nô chưa xuống tới, có gì đâu mà mất mặt hờ thầy?

- Giáo sư Akô Nô đã tới từ lâu rồi, trò à. - Thầy N'Trang Long nhún vai và rầu rĩ nói - Thiệt tình thì ta cũng không hiểu ông nghĩ sao khi nhìn thấy một cái lớp bát nháo như thế này.

Thầy N'Trang Long là người ưa khôì hải nhưng căn cứ vào giọng nói của thầy lúc này không có vẻ gì là thầy vừa nói đùa. Như bị một lực vắn vô hình, tất cả cái đầu của tụi học trò lớp Cao cấp 1 quay tròn một vòng khiến Nguyên và Kăply bên ngoài cửa sổ phải hốt hoảng ngồi thụp xuống.

- Các trò đừng quay mòng mòng nữa. Giáo sư Akô Nô đang ở đây nè.

- Trời đất! - Cả lớp đồng loạt kêu lên bằng thứ giọng sừng sốt của những kẻ lần đầu nhìn thấy ma khiến Nguyên và Kăply hấp tấp thò đầu lên và đến phiên tụi nó, hai đứa cũng há hốc miệng ra khi thấy ngón tay thầy N'Trang Long đang chỉ ngay chóc vào thẳng oắt lạ mặt.

- Thầy không nói giỡn chứ, hà thầy? - Y Gok run run hỏi, bụng thót lại khi nhớ đến cái bẹo tai vừa rồi - Làm sao mà giáo sư Akô Nô là... là... thẳng nhóc này được...

- Nhóc cái đầu nguoi! - Thằng nhóc gằm lên, cổ làm ra vẻ đe dọa nhưng bộ tịch trẻ con của nó khiến nó trông rất buồn cười.

Như nhận ra nạt nộ như vậy không ăn thua, nó quét mắt xuống các dãy bàn đang rộ lên những tiếng cười rúc rích:

- Các trò có biết ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi không mà dám kêu ta là nhóc hử?

- Mười tuổi là cùng chứ mấy! - Thằng Diradivo nhanh nhẩu đáp, giọng giễu cợt. Nói xong, nó toét miệng cười hi hi.

- Các trò nghe đây! - Có vẻ không muốn lù học trò trượt quá xa ra ngoài rìa của sự lễ phép, thầy N'Trang Long cất cao giọng - Giáo sư Akô Nô tuy có bề ngoài của một đồng tử nhưng nếu xét về thời gian có mặt trên đời, có lẽ tuổi của giáo sư còn nhiều gấp đôi ta lận đó.

Tiết lộ của thầy N'Trang Long cộng với nét mặt nghiêm nghị của thầy khi thông báo điều đó khiến tụi học trò im bật. Vẻ cười cợt trên mặt bọn nhóc như bị một bàn tay vô hình xóa mất, thay vào đó là sự ngỡ vực xen lẫn sợ hãi, và ánh mắt tụi nó nhìn thầy Akô Nô bây giờ trông rất giống với cái cách chiêm ngưỡng một kỳ quan.

Trước vẻ mặt hoang mang của bọn học trò đang ngồi chết khiếp trên ghế, thầy N'Trang Long quay sang thầy Akô Nô, lịch sự:

- Anh đã có thể bắt đầu buổi học được rồi đó, anh Akô Nô.

- Cảm ơn ông, ông N'Trang Long.

Thầy Akô Nô nói, và Kăply phải cố lắm mới không phì cười khi chợt phát hiện thầy Akô Nô đứng đối diện với thầy N'Trang Long trông kỳ cục y như người tí hon đứng cạnh người khổng lồ trong những bộ phim mà nó đã từng xem.

Nhưng Kăply chưa kịp huých vai Nguyên để chia sẻ cảm giác hoạt kê đó đã lập tức biến sắc mặt khi thầy N'Trang Long lại tỉnh queo lên tiếng, mắt vẫn không nhìn về phía tụi nó:

- Còn những đứa nhóc nhà K'Rahlan cũng nhanh chóng về lớp đi, và nhất là không được quên những gì ta đã dặn hôm qua, nhớ đấy!

Có thể nghe rõ tiếng gằm gừ của thầy Haifai trong cổ họng khi Nguyên và Kăply lăm lét thò đầu vô lớp.

Thầy quay cái trán đỏ về phía tụi nó, hốc mắt tối om om của thầy loé lên tia sáng rờn rợn và trong khi cả lớp đang chờ thầy phát nổ thì đột nhiên thầy nguoi ngất như một quả mìn thỉnh linh bị ướn:

- Hai trò về chỗ đi!

- Sao về chỗ đơn giản vậy thầy? - Như thường lệ, thằng Amara gào lên bất bình - Thầy phải bắt tụi nó chùi cầu tiêu hay bét ra cũng phải chép phạt nghìn lần câu "Con sẽ không bao giờ đi trễ" chứ.

Thầy Haifai hừ giọng và cái cách thầy nhìn Amara không khác gì nhìn một củ cải bị thổi:

- Nếu bữa nay ta thiệt sự không vui thì ta sẽ bắt trò chép phạt năm nghìn lần câu "Con sẽ không bao giờ nhảy vô hòng thầy giáo" chứ không phải là phạt K'Brăk và K'Brêt, Amara à.

Câu nói đầy miệt thị của thầy Haifai như ngọn roi quất ngang lưng Amara. Thằng nhóc nhảy tung tung, và đúng như Kăply nghĩ trong đầu, nó ngoác miệng rống hết cỡ:

- Cô ơi, cô! Thầy nói vậy mà cô...

- Thôi đi, Amara! - Từ đôi môi đỏ như son của thầy Haifai, một giọng phụ nữ eo éo phát ra - Ta nghĩ rằng một ngày vui như ngày hôm nay thì ông dễ dãi như vậy cũng phải thôi, trò à.

Đĩ nhiên bọn học trò đều biết cô Haifai muốn nhắc đến vụ sử giả thứ tư của trùm Bastu bị bắt hôm qua. Chính thằng Amara cũng nhớ ra chuyện đó nên nó thấy nếu nó cứ nằng nặc yêu cầu trừng phạt Nguyên và Kăply thì kể như nó hồng giống ai hết. Vì vậy mà nó thả người rơi phịch xuống ghế, và trông vẻ mặt nhăn nhô của nó có cảm tưởng như nó đang ngồi trên một quả cầu gai.

Ở trên băng, thầy Haifai bắt đầu đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Hôm nay chúng ta học câu Thần chú chiến đấu số 8...

Chỉ đợi có vậy, Kăply chồm người qua chỗ thằng Tam, hạ giọng thì thào:

- Tam nè, mày nhìn thầy giáo sư Akô Nô bao giờ chưa?

- Giáo sư mới của lớp Cao cấp 1 hở? - Tam hỏi lại, kể từ khi vợ chồng thầy Haifai thôi hành hạ nó, Tam đã thôi lăm la lăm lét mỗi khi trò chuyện - Tao chưa thấy. Nhìn ông thế nào?

- Lạ lắm mày à. - Kăply xích sát vào Tam hơn nữa để có thể chia vế mặt hào hứng vào ngay mắt thằng này - Ông chi là một thằng nhóc chừng chín, mười tuổi thôi à.

- Cái gì? - Suýt chút nữa Tam đã bắn lên khỏi ghế, miệng nó há ra - Mày không nói đùa đó chứ?

- Không đùa chút nào. Cả tao lẫn thằng K'Brăk đều thấy. - Kăply xác nhận với vẻ khoái trá thấy rõ - Thầy N'Trang Long báo ông nhiều tuổi lắm, nhiều hơn cả thầy nữa. Nhưng tao thấy ông y chang một đứa con nít. Ông quậy dữ lắm. Hồi sáng cả đồng lứa chúng kiến cảnh ông đòi đánh nhau với thằng Đêra lớp Trung cấp 2 ngay giữa sân trường nè.

Tam nhìn Kăply bán tin bán nghi, không biết thằng này có bịa chuyện để lỡm nó hay không. Làm gì có chuyện một giáo sư đòi đánh nhau với học trò!

Nhưng Tam chỉ nghi ngờ lúc đó thôi. Khi chuông tan học vang lên, vừa bước ra khỏi lớp, nó đã nghe Kăply ré lên:

- Ông kia, Tam!

Tam giật mình nhìn theo tay chỉ của Kăply, ngỡ người ra khi thấy thằng nhóc mà Kăply bảo là giáo sư Akô Nô đang phóng ra khỏi lớp Cao cấp 1 và chạy như bay về phía lớp Trung cấp 2. Kăply, Nguyên và Tam tò mò đi theo, ngạc nhiên thấy thầy Akô Nô chặn Păng Ting ngay trước cửa lớp khi cô bé cùng Êmê lon tơn đi ra.

- Từ sáng đến giờ thằng nhóc kia có còn chọc phá gì người nữa không, Păng Ting? - Thầy hỏi, giọng quan tâm.

Păng Ting toét miệng cười khi nhận ra thằng bé ngộ nghĩnh:

- Lại là em à?

Păng Ting chưa kịp nói tiếp, thằng Đêra đã xông tới. Nó nhìn thầy Akô Nô bằng cặp mắt hần học:

- Thế nào? Bộ mày định tìm tao để nện nhau nữa à?

Như hồi sáng, thầy Akô Nô có vẻ không nhớ ra mình là ai. Trước vẻ mặt sừng sốt của Tam, thầy xấn tay áo lên:

- Muốn thi chơi à.

Bị đối phương khiêu khích, Đêra như không còn lý trí. Mặt đỏ bầm, nó nhảy xổ vào thầy Akô Nô như một con lóc và trước khi tụi Kăply kịp lên tiếng ngăn cản, hai bên đã dầm nhau túi bụi rồi.

- Đêra! - Păng Ting và Êmê cùng la lên khi thấy cả hai ôm chặt lấy nhau và té lăn cù dưới sân.

- Bạn có buông ra không?

Ở phía đối diện, Nguyên và Kăply cũng cùng ré lên một lượt:

- Đêra! Thầy Akô Nô đó!

Ba tiếng "thầy Akô Nô" dội vào tai Đêra như một gáo nước lạnh. Nó buông thầy Akô Nô ra, nhảy phắt dậy và áo đạc ngó quanh:

- Đâu? Thầy Akô Nô đâu?

Nó quay sang tụi Kăply gằm gừ:

- Tụi mày nói những gì thế?

Kăply chỉ tay vô thầy A kô Nô mặt mày lem luốc lúc này đang lóp ngóp bò dậy:

- Thầy đây nè.

- Mày... nói... sao?

Cặp mắt Đêra lập tức đứng tròn, hoàn toàn không nhận ra mình đang cà lăm. Ở bên cạnh, Păng Ting, Êmê và những đứa khác cũng cảm thấy như trời vừa sập xuống đầu. Như để trả lời Đêra, một đám học sinh lớp Cao cấp 1 từ xa ủa tới.

- Trời đất! - Kan Tô rống lên bài hải - Đứa nào làm gì thầy Akô Nô vậy?

Bằng cả hai tay, Y Gok rồi rít phui bụi trên chiếc áo chùng xốc xếch thê thâm của thầy, miệng tía lia:

- Đứa nào vậy thầy? Thầy nói tên nó ra đi, con sẽ kêu thầy hiệu trưởng đuổi học nó.

Thầy Akô Nô trừng mắt nhìn Y Gok:

- Trò mà bép xép với lão N'Trang Long, ta sẽ đuổi học trò trước tiên đó!

- Đùng thấy thầy Akô Nô lóc chóc mà coi thường à nha. - Mua hớn hờ khoe trên đường về, nhìn vẻ mặt tươi roi rói của nó có cảm tưởng thầy Akô Nô vừa cho nó cả đồng điểm mười trong buổi học đầu tiên - Có thể nói là mình chưa từng thấy một giáo sư nào xịn như thầy!

- Ồ, biến lớp học thành một đại dương đầu phải là chuyện đơn giản. - Kan Tô xuýt xoa phụ họa - Bàn ghế đều biến thành thuyền và tất cả tập vở thành những cánh buồm hết ráo. Lại giống bão ầm ầm nữa chứ, khiến đứa nào đứa nấy sợ chết khiếp.

Kan Tô xộc tay vào mái tóc xù:

- Ác liệt thiệt tình!

K'Tub há hốc miệng:

- Sáng nay thầy dạy môn Biển hờ anh Kan Tô?

- Ừ. - Kan Tô vuốt lại mái tóc mà nó vừa bới tung lên - Thiệt ra thì thầy chưa dạy bài nào hết. Thầy chỉ mới giới thiệu cho học trò biết thế nào là tinh túy của phép biến thôi.

Bolobala tặc lưỡi:

- Chắc chắn những màn biểu diễn của thầy Akô Nô không có trong sách giáo khoa rồi.

- Sách giáo khoa á? - Mua lúc lắc hai bím tóc, giọng hào hứng - Thầy Akô Nô bảo những thứ ghi trong đó chỉ là những trò trẻ con.

- Bây giờ nghĩ lại thiệt tức cười hết sức. - Kan Tô hươ tay sang hai bên - Các bạn tưởng tượng được không, một ông thầy mười tuổi oang oang chê sách giáo khoa là đồ trẻ con. Vậy mà lúc đó không đứa nào cảm thấy buồn cười. Cả lớp cứ thần mặt ra như bị thôi miên.

- Có đấy, Kan Tô. - Mua háng giọng - Bạn không nhớ Diradivo...

- À phải rồi. - Kan Tô sáng mắt lên - Lúc đó chỉ có thằng Diradivo là bật ra tiếng cười khê. Thầy Akô Nô liền xoáy mắt vào mặt nó: "Trò cười cái con khi gì

thế?" . Các bạn cũng biết rồi đó, Diradivo không phải là đứa hiền lành gì. Nó nhon nhon hỏi lại "Hổng lẽ trình độ của thầy còn cao hơn sách giáo khoa?". Phải nói là nó hỏi một câu đại ngu, vì ngay cái chuyên biển lõp học thành biển cả trước đó đã cho thấy ngay trình độ phi thường của thầy Akô Nô rồi.

K'Tub sốt ruột, vừa hỏi nó vừa nhảy tung tung:

- Thế thầy Akô Nô đáp sao hờ anh Kan Tô?

- Đáp sao á? Thầy neho mắt nhìn Diradivo, tỉnh queo hỏi "Thế theo sách giáo khoa, một pháp sư có thể biến con người thành mặt trăng được không?"

- "Dạ, hình như kh... ô... ông...", thằng Diradivo ngập ngừng đáp.

- Về lý thuyết, môn Biển cho phép biến một sinh vật thành một đồ vật, nhưng biến thành mặt trăng hay mặt trời thì lại khác. - Mua chen lời - Hầu như không có nhà soạn sách giáo khoa nào dám hình dung đến điều kinh khủng đó.

Kan Tô gật gù:

- Đúng vậy. Chính thầy Akô Nô cũng xác nhận rằng mặt trăng không phải là một đồ vật. Theo thầy, mặt trăng chính là cánh cửa vũ trụ, nơi có một ngõ lên trời và một ngõ xuống địa ngục. Mặt trăng cũng là hoa hậu của các tầng trời, là nữ thần bảo trợ cho việc sinh nở.

Lại thằng K'Tub bộp chộp:

- Thế thầy Akô Nô định biến ai thành mặt trăng à, anh Kan Tô?

Kan Tô trả lời bằng cách kể tiếp:

- Thầy trợn mắt nhìn thằng Diradivo lúc này mặt mày đã trắng bệch: "Thế trò có tin là ta sẽ biến trò thành mặt trăng ngay bây giờ không?". Diradivo chắc đã sồn ra quần rồi, đã muốn khóc lóc xin tha lỗi rồi, nhưng sau khi đảo mắt một vòng, thấy cả lớp chăm chăm nhìn nó, thế là nó dậm ngượng. Nó lắp bắp, vừa nói vừa run: "Con... kh... ôô... ông tin". Thầy Akô Nô liền khoa tay một vòng...

Tới đây thằng Kan Tô láu cá cổ tình ngưng ngang khiến cả đồng cái miệng bật hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Chỉ đợi có vậy, Kan Tô trình trọng cất giọng:

- Thế là lớp học lập tức tối sầm như đêm ba mươi. Rồi trong nháy mắt, một mặt trăng tròn vành vạnh mọc ngay chân tường. Cả lớp như hóa đá, đứa nào đứa nấy trừng trừng nhìn mặt trăng dần dần nhô lên từng chút một, trong lòng vừa hân hoan lại vừa khiếp hãi. Khi lên đến đỉnh lớp thì mặt trăng dừng lại, và dưới ánh sáng rực rỡ của nó, mọi người đều nhận thấy thằng Diradivo đã không còn trong chỗ ngồi.

- Bây giờ thì Diradivo đã ở trên trần nhà, đã hóa thành một mặt trăng tròn như một chiếc đĩa bạc. - Mua rút cổ nói - Và ghê gớm nhất là hai con mắt của thằng Diradivo. Đôi mắt của Diradivo nhìn xuống lớp, chớp lia lịa và ầng ằng nước. Nó đang khóc, có lẽ là vì sợ và cả vì hối hận.

Bọn Kăply há hốc miệng, không tin được một cái tai nào trong hai cái tai của mình. Câu chuyện thật lạ lùng, đến mức Kăply nghĩ rằng những chuyện như thế chỉ có thể xảy ra trong mơ.

- Siêu đẳng thiệt! - Mãi một lúc, Êmê là đứa đầu tiên buột ra lời cảm khái.

- Ủ. - Bolobala chà tay lên chóp mũi - Minh đã học môn Biển năm ngoái. Nhưng ngay cả thầy Hailixiro...

Nguyên hừ giọng:

- Bolobala! Hấn là Buriam!

- Ồ, xin lỗi. Đứng rồi, Buriam! - Khuôn mặt bầu bĩnh của Bolobala khẽ nhăn lại, trông rất giống một con mèo phạm lỗi. - Ý mình muốn nói ngay cả sứ giả thứ tư của trùm Bastu cũng không biểu diễn được màn nào ấn tượng bằng một nửa như thế.

K'Tub cầm tay Kan Tô lắc qua lắc lại:

- Thế rồi sao nữa hà anh? Rốt cuộc thì anh Diradivo...

- Dĩ nhiên là sau đó thầy Akô Nô biến mặt trắng trở lại thành Diradivo. Và lúc này thì thẳng nhai ngồi xẹp như miếng giẻ ướt, hồng đi ra đi vô gì ráo, chân cẳng không nhúc nhích nổi mà miệng mồm cũng méo xẹo luôn.

- Lạ thiệt à nha. - Nguyên vừa nói vừa dứt một sợi tóc - Nếu tài giỏi như vậy sao thầy Akô Nô đánh không lại thẳng Đêra? Khi nãy nhìn thầy bò toài dưới đất với thẳng Đêra, đầu cổ mình mảy lăm lem, ngó thiệt rầu hết sức!

Thắc mắc của Nguyên lập tức đánh thức bọn trẻ khỏi cơn phần khích. Bolobala nhú cặp lông mày rậm:

- Ồ há. Nhắc tới mới thấy kỳ cục...

Êmê lúc lắc mái tóc vàng:

- Khó hiểu thiệt!

- Chẳng có gì là khó hiểu hết, chị Êmê. - Păng Ting nói, rõ ràng sự quan tâm đặc biệt của thầy Akô Nô đối với nó khiến nó cảm thấy có nghĩa vụ phải bênh vực thầy - Em nghĩ khi sống trong hình hài một đứa trẻ, thầy Akô Nô tất nhiên phải nhiễm tính trẻ con. Có thể vật nhau là trò đùa ưa thích của thầy.

Khi không ai cắt nghĩa được sự mâu thuẫn trong hành động của thầy Akô Nô thì cách giải thích của Păng Ting hiển nhiên là lập luận dễ chấp nhận nhất. Nếu có điều gì khiến Nguyên, Kăply và Êmê kịch liệt phản đối thì đó chính là ao ước cực kỳ bá láp của thẳng oắt K'Tub. Nó chia bộ mặt phần khởi vào mắt mọi người, hí hửng nói:

- Chắc, hồng biết chừng nào em mới có dịp vật nhau với thầy Akô Nô há?

Chương 2: Trên Mái Nhà

Ông K'Tul đón nhận cái tin về sự xuất hiện của giáo sư Akô Nô trong trường Đămri với một thái độ dè dặt:

- Thú thật là ta chưa từng nghe nói tới một giáo sư nào quái chiêu như thế!

Ông đã cời bỏ bộ mặt ủ rù ban sáng và đưa tay vân về hàm ria con kiến một cách kích động:

- Các phù thủy tốt nghiệp khoa sư phạm ở cái xứ Lang Biang này ta biết gần hết và nếu ta nhớ không lầm thì hồng có thằng cha nào có hình dáng lóc chóc như vậy.

- Thiệt mà ba! - Thằng K'Tub ré lên từ bên này chiếc bàn ăn, miệng vẫn đang lên chặt xà lách trộn nên giọng nói nghe như phát ra từ đằng sau một chiếc khăn tay - Chính con nhìn thấy nè. Thầy Akô Nô ngó chừng mười tuổi, ông khoái đập lộn một cây!

- Ta không nói là tụi con bịa chuyện. - Ông K'Tul giật giật chiếc khăn rằn trên vai một cách nóng nảy - Ta chỉ muốn nói là ta rất lấy làm lạ về giáo sư Akô Nô.

Bà Êmô nhẹ nhàng chen lời:

- Có thể ông ta không phải là người của Bộ Giáo Dục, anh K'Tul à.

- Chính là ta đang nghĩ như vậy đó! - Ông K'Tul liếc bà Êmô bằng ánh mắt đầy ngụ ý - Và đó là điều cực kỳ khó hiểu. Theo chỗ ta biết, trừ lớp Hường nghiệp được hưởng quy chế sử dụng giáo viên thỉnh giảng, toàn bộ các thầy cô trong trường Đămri phải do Bộ Giáo Dục bổ nhiệm.

- Ba biết không ba! - Thằng K'Tub chẳng thêm quan tâm đến thắc mắc của ba nó, lại hào hứng khoe - Theo mấy anh chị ở lớp Cao cấp 1 kể lại, thầy Akô Nô thiệt là siêu. Sáng nay thầy vừa biến anh Diradivo thành mặt trăng đó ba.

Có vẻ như ông K'Tul chẳng cần biết Diradivo là thằng nhóc nào nhưng cái vụ biến hóa độc chiêu kia khiến ông không khỏi biến sắc.

- Biến thành mặt trăng ư? Không thể như thế được! - Ông lẩm bẩm như tự nói thầm - Mặt trăng không phải là một đồ vật. Mặt trăng chính là cánh cửa vũ trụ...

K'Tub láu táu tiếp lời, giọng khoái trá thấy rõ:

- Cánh cửa đó có một ngõ lên trời và một ngõ xuống địa ngục, đúng không ba? Con còn biết mặt trăng là hoa hậu của các tầng trời, là nữ thần bảo trợ cho việc sinh nở. Nhưng mà thầy Akô Nô vẫn biến được tuốt, ba à!

- Biển được cái con khi! - Ông K'Tul thỉnh linh quắc mắt - Đó chỉ là trò lừa bịp. Một trò bịp, tụi con hiểu không?

Không khí quanh bàn ăn đột nhiên căng như một sợi dây đàn, đến mức Nguyên cảm thấy cần phải lái câu chuyện sang hướng khác:

- Thế tờ Tin nhanh N, S & D có đưa tin gì về chuyện trường Đămri có giáo viên mới không hờ, bố?

Nguyên cố ý tránh nhắc đến tờ Lang Bian hằng ngày, sợ ông K'Tul nổi xung, nhưng câu hỏi của nó càng làm ông cáu hơn.

- Tờ báo thô để đó á? - Ông K'Tul nghiêng răng ken két - Hừm, ta chưa từng thấy ai sĩ diện hão như Ama Đliê. Tạm thời đình bản là cái quái gì kia chứ! Việc gì phải đình bản! Cứ nghĩ đến cái cảnh thẳng cha Kan Blao lúc này đang ngồi rung đùi là ta muốn lộn ruột.

Trong khi bọn trẻ mày thộn ra trước cơn giận đột ngột của ông K'Tul, bà Êmô cố tìm cách làm cho bầu không khí dịu xuống:

- Tôi nghĩ Ama Đliê chỉ nghỉ ngơi một thời gian ngắn thôi, anh K'Tul. Có thể tờ Tin nhanh N, S & D (nóng, sốt và dẻo) sẽ ra mắt lại trong một vài hôm nữa.

Ông K'Tul vẫn thờ khò khè như một người lên cơn suyễn nhưng rõ ràng là câu nói đúng lúc của bà Êmô có hiệu lực như một cái giá đỡ, giúp ông không đến nỗi ngã lăn ra. Ông không tìm được lý do để đẩy sự phẫn nộ đi xa hơn nhưng từ lúc đó cho đến khi bữa ăn kết thúc, bọn trẻ thấy ông không múc thêm một thìa canh nào nữa.

Nguyên và Kăply cũng chỉ bị cơn cáu gắt của ông K'Tul làm cho hoảng hồn ngay lúc đó thôi, và sau đó thì tụi nó quên rất nhanh. Cái hạn định mười ngày của thầy N'Trang Long hiện đang choán hết tâm trí của tụi nó nên dĩ nhiên tụi nó chẳng hơi sức đâu để ý đến những chuyện linh tinh khác.

- Thế là sắp qua một ngày rồi, Kăply à. - Nguyên tựa lưng vào thành giường, rầu rĩ nói, lúc hai đứa đã ở trong phòng.

- Vụ đến núi Lưng Chùng á?

Kăply hỏi lại bằng cái giọng như thể đó không phải là chuyện của mình khiến Nguyên nổi quạu:

- Chứ hông lẽ mày còn chuyện gì khác nữa?

Kăply như cũng nhận ra sự hời hợt của mình. Nó đập tay lên trán, cố ép mình tích cực hơn:

- Ngày mai tụi mình đến chỗ lão Alibaba đi. Tao nghĩ...

- Mày khỏi cần nghĩ nữa! - Nguyên thô bạo cắt ngang - Có cời tám trăm của lão Alibaba bay loanh quanh đến già cũng đừng hòng tìm thấy hòn núi đó đâu.

Kăply rụt rè nhìn bạn, ngập ngừng hỏi:

- Chứ hông lẽ mày định làm theo lời mách nước của kẻ cời chối bí mật?

- Chắc phải như vậy thôi! - Nguyên thờ đánh thượt - Ngoài cách đó, thiệt tình là tao chẳng nghĩ ra được cách nào khác.

Nguyên đáp bằng giọng của kẻ đầu hàng và như thể mình họa cho sự bất lực của mình, nó tụt người khỏi thành giường và ném đầu xuống gối mạnh đến mức

Káply dù chậm hiểu đến mấy cũng nhận ra đó là dấu chấm hết cho câu chuyện.

Trước đây, trừ K'Tub, tất cả bọn trẻ đều phản đối việc triệu tập Tam phù thủy để hỏi thăm đường đến núi Lung Chùng. Nói chung, không đứa nào tin vào thiện chí của kẻ bí mật đã lén lút bám theo tấm thân của gã Mustafa hôm nọ.

- Phải cân nhắc hết sức cẩn thận, anh K'Brăk à. Đừng quên chúng ta phải tiêu tốn 50 năpken cho mỗi phút xuất hiện của bọn Tam phù thủy. - Bằng giọng của một người giữ sổ tiết kiệm, Păng Ting vừa nói vừa vung cánh tay bữa nay đeo cả chục cái vòng ngọc bích khiến chúng va vào nhau lanh canh như một thứ nhạc đệm vui tai.

- Hồng lễ ngoài luận điệu cũ xì đó ra, chị không nghĩ được một câu nào dễ nghe hơn sao, chị Păng Ting! - K'Tub dài môi ra - Em nghĩ chúng ta đang cần một ai đó chỉ đường cho mình đến núi Lung Chùng chứ đâu có cần ôm một đồng tiền trong người rồi trơ mắt ngó nhau.

Suku hân hoan nói, tay vỗ bồm bộp vào túi quần:

- Chị Păng Ting, tiền bạc là chuyện nhỏ. Em vừa bán cả đồng ngải thuộc bài cho tụi học trò.

Nó dong đưa đôi mắt sáng:

- Vấn đề là cho đến nay chúng ta vẫn chưa biết kẻ bí mật đó là ai.

- Trước đây anh vẫn nghĩ hẳn là kẻ mai phục trong trường Đămri, - Káply nhìn Suku - nhưng bây giờ thì chúng ta đã biết là không phải.

- Hẳn là ai, người tốt hay kẻ xấu, thậm chí có phải là tay chân của trùm Bastu hay không, theo anh chẳng có gì quan trọng hết, Suku à. - Nguyên trầm ngâm cất giọng - Theo anh, chúng ta cứ gặp Tam phù thủy, nếu bọn họ chỉ đường cho chúng ta được thì tốt, còn không thì cũng đâu có chết chóc gì.

- Anh sáng suốt thiệt đó, anh K'Brăk! - Êmê reo lên, hết sức trắng trợn, căn cứ vào vẻ mặt sáng bừng của nó chắc là nó sẽ ôm chầm lấy Nguyên nếu thẳng này dám ngồi gần nó hơn một chút.

So với Êmê, K'Tub xem ra còn hào hứng hơn. Cho nên cũng dễ hiểu khi nó cổ reo lớn hơn bà chị:

- Đúng rồi đó! Cứ gặp Tam phù thủy trước đã, còn những chuyện khác tính sau.

Kết quả của cuộc bàn bạc xuôi chèo đến mức có cảm tưởng ngay ngày hôm sau, Păng Ting sẽ lập tức triệu tập Tam phù thủy. Mà cái cách con nhỏ ngồi làm thỉnh không hề phản đối trong khi tụi bạn ì xèo cũng cho thấy nó có vẻ sẽ làm như thế lắm.

Nhưng sáng hôm sau, trường Đămri xảy ra một chuyện bất ngờ khiến cuộc gặp gỡ với Tam phù thủy buộc phải lùi lại. Thoạt tiên là sự xuất hiện đột ngột của thầy Akô Nô ngay trên đường Brabun. Phải nói là từ xưa tới nay, bọn trẻ chưa bao giờ bắt gặp một giáo viên trường Đămri lảng vảng bên ngoài khuôn viên nhà trường. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có thầy cô nào đó được thầy N'Trang Long phái đi công tác, nhưng cái kiểu vừa đi lơn ton trên hè phố vừa mút kem như tụi nó đang nhìn thấy nơi thầy Akô Nô lúc này rõ ràng khác xa với hình ảnh một giáo viên đi làm nhiệm vụ.

- Thầy làm gì ở đây thế nhỉ? - Káply thắc mắc, mắt vẫn nhìn chăm chú qua bên kia đường, nơi thầy Akô Nô đang quay đầu dòm quanh quất như tìm ai.

Chưa đưa nào kịp trả lời, một thằng nhãi không biết ở đâu lao vụt tới. Lúc lướt ngang qua thầy Akô Nô, nhanh như cắt nó thò tay giật phắt cây kem trên tay thầy rồi co giò chạy biến.

Bọn trẻ tròn mắt nhìn theo tên cướp cạn, cả Nguyên lẫn Kăply cùng sừng sốt kêu lên:

- Thằng Y Đê.

Y Đê cùng lớp với Nguyên và Kăply, là đệ tử ruột của thằng Amara.

- Thằng mất dạy! - Kăply gầm gừ - Đụng phải thầy Akô Nô là mày tiêu đời rồi.

- Ảnh không biết thằng nhóc đó là thầy Akô Nô hờ anh K'Brê? - K'Tub ngạc nhiên hỏi.

- Nếu biết đó là thầy Akô Nô, bố nó cũng không dám giỡn trò nữa là nó.

Kăply hậm hực đáp, không ngừng dãi mắt qua hè phố đối diện, khoái trá khi thấy thầy Akô Nô quay phắt lại, ba chân bốn cẳng rượt theo Y Đê, miệng la toáng:

- Trả cây kem cho ta! Trả cho ta!

Y Đê không ngừng chân. Nó vừa sải bước vừa chọc que kem vô miệng, thoáng chốc đã chén sạch.

Ở phía sau, thầy Akô Nô vẫn ra rả:

- Trả que kem cho ta!

Y Đê bắt thần dừng lại. Nó quay hẳn người ra sau, chờ thầy Akô Nô trở tới, chia cái que không ra trước mặt, giọng nhăn nhơ:

- Gì mà quang quác lên thế. Trả cho mày nè.

Bọn Kăply nhìn thấy rõ mặt thầy Akô Nô như bị ai kéo lệch đi. Thầy chia bộ mặt dúm dó vào mắt Y Đê, giọng phẫn uất:

- Ta không thể tha cho ngươi nữa rồi, nhóc à.

Bọn Kăply lúc này đã băng qua đường và đến rất gần chỗ hai thầy trò Akô Nô chuẩn bị đánh nhau.

- Chắc thầy sẽ biến anh Y Đê thành mặt trắng, anh K'Brê hả? - K'Tub nắm chặt hai tay, hồi hộp nói.

- Không đâu, K'Tub! - Kăply chưa kịp đáp, Êmê đã chia cái mũi hếch sang thẳng oắt, giọng hiểu biết - Những trò biến hóa động trời như vậy đâu thể đem ra sử dụng bừa bãi được. Chị nghĩ thầy sẽ dùng thần chú Bắt đi bắt dịch hoặc Té xuống.

K'Tub lâu bâu:

- Té xuống mà làm gì. Biển anh Y Đê thành con cóc coi bộ vui hơn.

Nhưng thầy Akô Nô làm như chẳng biết lấy một câu thần chú phổ thông nào. Như một hòn đạn, thầy lao vào thẳng Y Đê, ôm ngang lưng nó và trong nháy mắt, cả hai lẫn cù xuống đất.

- Phải dùng thần chú chơi cho nó lật gọng chó! - K'Tub không giấu vẻ bất bình - Vật nhau như thế thì ăn thua gì!

- K'Tub! - Êmê nói, giọng không rõ đồng tình hay phản đối - Hôm qua thầy cũng vật nhau với Đêra đó thôi.

- Hay thầy cóc biết phép thuật gì ráo? - K'Tub tiếp tục quạ quọ - Dám ba em nói đúng lắm à. Cái vụ biển anh Diradivo thành mặt trăng không chừng là trò lừa bịp.

Trong khi bọn trẻ nói qua nói lại, thẳng Y Đê đã cỡi được lên bụng thầy Akô Nô và đang không ngừng nhún lẩy nhún để. Y Đê tuy là đứa nhỏ con nhất lớp Cao cấp 2 nhưng so với thầy Akô Nô, nó giống như một con sói đang đánh nhau với một con thỏ. Con sói đó lúc này đang đè chặt con thỏ xuống đất và bắt đầu vung nắm đấm nện "kình kình" vào giữa mặt đối phương. Y Đê vừa thụi vừa la:

- Trả cho mày nè!

Đến nước này thì bọn Kăply không thể đứng nhìn được nữa. Păng Ting là đứa đầu tiên thét lên:

- Bạn có buông thầy Akô Nô ra không!

- Cái gì?

Y Đê ngẩng lên, hoảng hốt khi thấy cả đồng lứa đứng lù lù bên cạnh. Nhưng chính câu nói của Păng Ting mới khiến nó tái mét mặt:

- Thầy Akô Nô nào?

Nó liếc xuống bộ mặt bầm tím của thẳng nhóc lúc này đang cố cựa quậy để thoát ra, miệng méu xệch:

- Thầy Akô Nô đây á?

Kăply gầm lên:

- Chứ mày nghĩ đó là ai hả?

Y Đê nhóm dậy rất nhanh, giống như bị sự sợ hãi đẩy bắn qua một bên. Rồi như không đủ sức để đứng lên, nó quỳ mọp trên hai đầu gối, run rẩy đỡ thầy Akô Nô dậy, lấp bắp:

- Thầy... con không biết... thầy cho con xin lỗi...

- Xin lỗi cái đầu nguoi!

Thầy Akô Nô cúi tiết văng một câu và lồm cồm bò dậy. Như chưa hả giận, thầy quanh ra sau lưng Y Đê và vung chân đá vô hông nó:

- Người không biết ta là ai cũng không sao. Người động ta thì thâm cũng không sao nổi. Nhưng cái thói bắt nạt và cướp giật của kẻ yếu thì đúng là quá sức tẻ!

Cứ nói một câu thầy đá một cái. Khuôn mặt Y Đê lúc này không còn một chút máu. Nó không dám né cú đá của thầy Akô Nô, chỉ một mực đập đầu bình bình xuống lề đường:

- Tội con đáng chết! Tội con đáng chết!

- Tội của người nhẹ hều mà đáng chết cái con khi gì! - Thầy Akô Nô cười hì hì và thu chân lại.

Y Đê như kẻ chết đuối vớ được cọc. Nó chống tay xuống đất để choleh người dậy và quay lại, chìa bộ mặt sáng rỡ vào mắt thầy Akô Nô:

- Vậy là thầy tha cho con hả thầy? Thầy muốn nói là thầy không đề nghị thầy hiệu trưởng đuổi học con...

- Đuổi học người thì ta được lợi lộc cái quái gì chứ! - Thầy Akô Nô xoa gò má sung vù, hừ mũi cất lời - Nhưng muốn ta tha cho, người phải chạy đi mua đèn cho ta sáu cây kem.

Y Đê đứng là thẳng trườn sò có hạng. Lúc này mà nó còn dẫu mở ra đôi co:

- Khi nãy con chỉ giật của thầy có một cây...

- Ta nói sáu cây là sáu cây! - Thầy Akô Nô quát ầm - Người chắc vừa lọt lòng ra đã là đồ bản tiện hả Y Đê?

Y Đê sợ thì có nhưng hoàn toàn không nghĩ là thầy Akô Nô biết nó. Đến khi nghe thầy kêu tên nó ra, Y Đê vội co giò chạy thẳng, không dám chần chờ lấy một giây.

Thầy Akô Nô chỉ cầm một cây kem. Năm cây còn lại, Nguyên, Kăply, Êmê, Păng Tíng và K'Tub mỗi đứa một cây. Sáu thầy trò vừa mút kem vừa khoái chí nhìn theo thẳng Y Đê đang thất thế lê gót bỏ đi.

- Đáng đời cái thằng bần xin! - K'Tub toét miệng cười.

Nguyên nhìn thầy Akô Nô, cổ tỏ ra lễ phép:

- Thầy lang thang ngoài đường chỉ cho tụi nó bắt nạt hả thầy?

Thầy Akô Nô trợn mắt:

- Người nói ta lang thang á?

Thầy quay nhìn Păng Tíng, cười hề hề:

- Hừm, không có đâu! Ta đi tìm con nhỏ này nè. Để xem nó có bị ai hiếp đập dọc đường không vậy mà.

Chỉ có thầy bị thằng Y Đê hiệp đáp thì có! Bọn trẻ nghĩ bụng, buồn cười quá sức nhưng không đứa nào dám nhếch mép. Trong khi đó, gò má Păng Ting lập tức ửng lên. Cho đến lúc này, nó cũng không rõ nó coi thầy Akô Nô là một giáo sư đạo mạo hay là một thằng nhóc dễ thương. Nó khề liếc thầy một cái rồi lại cúi gầm xuống, bụng không hiểu tại sao thầy lại quan tâm lo lắng cho nó như thế.

- Nhưng đó là ta nhân tiện tò mò thế thôi. - Thầy Akô Nô xoa xoa mái tóc trái đào hồn nhiên nói tiếp - Chứ nó là cháu của Păng Sur thì ai mà dám đụng đến nó.

- Vậy thầy ra đây là có công chuyện hà thầy? - Kăply láu táu hỏi.

- Ồ, bọn ngươi chờ ta một chút. Ta sẽ cho bọn ngươi xem cái này.

Nói xong, thầy quay ngoắt người bỏ đi. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn Kăply, thầy đi vài ba bước rồi thỉnh linh chui tọt vào một con hẻm. Một lát sau, thầy quay ra và lần này thì đôi môi của bọn trẻ lập tức vẽ thành hình chữ O: bên cạnh thầy lúc này có thêm một thằng nhóc nữa, thậm chí thằng nhóc này xem ra còn bé hơn thầy, ngó bộ dạng chừng tám tuổi là cùng.

Hồng lễ trường Đămri lúc này chủ trương mời toàn thầy cô lóc cóc? Kăply giật thót một cái và giương mắt nhìn chăm chăm vị giáo sư mới.

Tiến gần tới chỗ bọn trẻ, thầy Akô Nô đẩy thằng nhóc lạ mặt ra phía trước, hớn hờ hỏi:

- Nè, biết ai không?

Bọn Kăply nấp cái đầu đồng loạt cúi thấp, rập ràng:

- Chào thầy ạ.

Thằng nhóc có nước da ngăm ngăm đặc biệt, lông mày rậm, đôi mắt to như ốc nhồi. Thấy bọn Kăply khom mình lễ phép, nó nhe răng cười khàn khạch:

- Hay lắm, hay lắm! Tất cả chống hai tay vô hông coi!

Bọn trẻ hoang mang chống hai tay vô hông.

Thằng nhóc lại cười hí hí:

- Chụm hai chân lại! Rồi, bắt đầu nhảy đi!

Bọn Kăply nhẩn nhó liếc nhau, mặt đứa nào đứa nấy chây dài như vừa chui qua từ ống kem. "Ông phạt tội mình tội gì vậy há?", Kăply ngơ ngác tự hỏi, nó nghĩ mãi mà không tìm ra câu trả lời.

- Nhảy đi! Nhảy lẹ lên! - Thằng nhóc vỗ hai tay vào nhau bồm bộp, nóng nảy giục.

Trong khi những đứa khác ngần ngừ không biết có nên làm theo mệnh lệnh kỳ quặc đó hay không thì Kăply và K'Tub đã chụm chân phóng tới trước.

Thằng nhóc nhảy tung tung, trông nó rất giống thằng K'Tub khi phấn khích:

- Nhảy! Nhảy! Nhảy!

Kăply và K'Tub lại nhảy phóc một cái.

- Lẹ! Lẹ! Lẹ!

Thằng nhóc vừa hét vừa hươ chân múa tay.

- Thôi, đừng nhảy nữa! - Thầy Akô Nô đột ngột lên tiếng - Giữa đường sá mà nhảy tới nhảy lui ngó giống khùng quá hả!

- Nhảy nữa chứ! - Thằng nhóc lạ tru tréo, và trước ánh mắt kinh ngạc của bọn Kăply, nó òa ra khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa thui vô lung thầy Akô Nô bình bịch - Nhảy nữa! Nhảy cho em coi!

Êmê đưa mắt nhìn thầy Akô Nô, ngập ngừng hỏi:

- Ông thầy này ông... bị sao vậy hả thầy?

- Tại bọn người tự xưng tôn nó làm thầy chứ thầy gì thằng nhóc này! - Thầy Akô Nô cười hi hi - Nó là thằng Mom, con trai của cô Kemli Trinh đó.

- Trời đất! Nó là thằng tung tung đó hả?

Trong khi Êmê, Nguyên và Păng Tíng kêu lên thằng thốt thì cách đó một quãng, Kăply và K'Tub muốn rượt người xuống đất.

Như một mũi tên, K'Tub bay vèo về phía thằng Mom. Mặt phùng phùng, nó bấm môi co chân định đá cho thằng nhóc cả chón này một cái nhưng thầy Akô Nô đã nhanh tay cản lại:

- Ê, ê! Nhóc người không được làm cản à nha.

- Chính nó làm cản thì có! - K'Tub tức muốn xịt khói lỗ tai - Nó đâu có phải là thầy mà dám kêu tụi con làm chuyện này chuyện nọ!

Thầy Akô Nô khoát tay:

- Bỏ qua đi! Bỏ người quên là thằng nhóc này bị trúng phải bùa Ngốc của Buriăk rồi sao?

Nguyên chọt "à" lên một tiếng:

- Ra là thầy vừa từ làng Ea Tiêu trở về?

- Ờ, lão N'Trang Long nhờ ta tới đó đem thằng này về trường cho pháp sư Lăk chữa trị.

- Có thể chữa được hả thầy? - Păng Tíng hỏi hộp hỏi.

- Ta hông biết gã Lắc có chữa được không nữa. - Thầy Akô Nô đưa tay vò chòm tóc loe hoe giữa trán, nhả mặt đáp - Nếu đưa ta chữa, chắc ta làm cho thẳng nhóc này ngốc thêm quá hà.

Sáu thầy trò vừa đi vừa chuyện trò, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng trường.

Thầy Akô Nô quay qua bọn trẻ, nháy mắt:

- Bọn ta đi trước nhé! Ta lẽ mề kiêu này, chắc lão N'Trang Long đang rửa um ở trông!

Nhìn thầy Akô Nô kéo tay thẳng Mom chạy qua luồn qua cổng, Nguyên khề lắc đầu:

- Anh thấy thầy Akô Nô man man đâu có thua gì thẳng Mom!

Y chang một ống nước bị xì, Kăply cáu tiết phun ào ào:

- Ông khoái đập lộn thì kệ ông, tự nhiên lại để thẳng nhóc kia lôi mình ra làm trò cười! Thiệt tình!

- Anh K'Brê! - Păng Ting ngo nguậy mái tóc bừa nay tết thành từng bím ngo y chang một bầy rắn đang làm ổ trên đầu nó - Em nghĩ là thầy Akô Nô không cổ tình trêu bọn mình. Hành động khùng khùng của thẳng Mom hoàn toàn nằm ngoài dự định của thầy.

Kăply đáp trả Păng Ting bằng vè mặt hầm hầm. Nó không nói gì, nhưng chiếc mặt nạ quàu quau mà nó đang trông trên mặt chứng tỏ nó đang nghĩ ngược lại những gì Păng Ting nói.

Cứ thế, nó đâm sầm vô lớp Cao cấp 2 bằng bộ dạng của kẻ sẵn sàng gây gỗ với bất cứ ai trên đường đi. Nhưng vừa bước qua cửa lớp, Kăply giật mình rụt phắt chân lại. Trông nó như người vừa thọc chân vào miệng cá sấu.

- Cha mẹ ơi! - Nó quay phắt ra sau, hốt hoảng nhìn Nguyên - Cô Haifai đang dạy môn Giải mộng ở trông.

Nguyên thụt lui vào đằng sau bức tường nhanh như chớp:

- Hông bét rồi! Tụi mình mới học môn Thần chú chiến đấu hôm qua đây mà. Bữa nay đâu có giờ của thầy Haifai.

Như để tự phạt mình, Nguyên đập tay lên đầu một cái bốp:

- Cái đầu tao chắc cũng sắp hóa thành cục gạch rồi, Kăply à.

Đang lo lắng sợ thầy N'Trang Long bắt gặp, Kăply chẳng còn bụng dạ đâu để tâm đến so sánh đầy ngụ ý của Nguyên. Nó thấp thòm hỏi:

- Tinh sao đây? Hay là vào học đại?

Nguyên chưa kịp đáp, bỗng giật bắn người khi nghe một giọng nói vang lên rành rọt trong đầu: "Hai nhóc nguoi định ăn trộm thứ gì mà thậm thà thậm thụt vậy?".

Nguyên điếng hồn nhìn sang Kăply, thấy thằng này đang quay đầu ra tứ phía, mặt tái mét như vừa đụng phải một xác chết. Như vậy là nó cũng nghe thấy giống như mình! Nguyên đưa tay khều Kăply, lắp bắp hỏi:

- Ai nói đấy hờ mày?

Kăply cố không nói ra ý nghĩ trong đầu, nhưng môi nó lại run run đáp:

- Thầy Hailixiro.

Cái tên đó vừa bật ra, cả Nguyên lẫn Kăply đều cảm thấy rất rõ rệt trái tim mình đang rơi xuống. Tệ hơn nữa, tụi nó phát giác ra máu trong người hình như cũng đang đông cứng lại.

"Hailixiro cái con khi! Bộ trong trường chỉ có mỗi thằng cha hắc ám đó biết môn thần giao cách cảm thôi sao! Bọn người đúng là lũ ngu như heo!". Giọng nói bí mật lại vang lên một tràng và lần này thì Nguyên và Kăply mừng rỡ nhận ra đó là giọng thầy Akô Nô. Ồ há! - Nguyên reo lên trong đầu - Thầy Akô Nô dạy lớp Cao cấp 1 thay cho thầy Hailixiro, đương nhiên là thầy phải giỏi môn Thần giao cách cảm rồi!

Nguyên và Kăply lại dáo dác dòm quanh, sung sướng thấy máu trong người đã lưu thông trở lại và lúc này trên gương mặt tụi nó vẻ tò mò đã hoàn toàn thay chỗ cho nỗi sợ hãi. Nhưng hai đứa vẫn chẳng nhìn thấy thầy Akô Nô đâu. Chỗ cửa lớp Cao cấp 1 rõ ràng không hề có một bóng người. Hồng lẽ thầy có thể nhìn xuyên tường?

Trong khi bọn Kăply sững sốt nghĩ thì giọng thầy một lần nữa lại cất lên: "Bọn người làm gì nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế! Ta đang ở trên này nè".

Nguyên và Kăply ngẩng phắt đầu nhìn lên và hai đứa như không tin vào mắt mình khi thấy thầy Akô Nô đang bò lom khom trên mái nhà.

Bất gặp ánh mắt kinh dị của hai đứa học trò, thầy toét miệng cười: "Bọn người đừng có trở mặt lên như thế. Ta ra cả đồng bài tập bắt tụi học trò ngồi làm rồi lên lên đây tìm trứng chim chơi".

Kăply nghe rõ tiếng cười hồn nhiên và khoái trá của thầy Akô Nô ong ong trong đầu, bắt giác nó nhe răng cười theo, nỗi ám ức lúc nãy bay biến đâu mất. Xưa nay nó chỉ biết học trò lừa thầy để trốn học chứ chưa từng nghe chuyện thầy lừa học trò để trốn dạy leo lên mái nhà tìm tổ chim như ông thầy nhóc tí này đang làm.

"Bọn người lên đây chơi với ta". Không cần biết hai đứa học trò có đồng ý hay không, thầy Akô Nô đưa tay hươ một cái. Chỉ trong tíc tắc, Nguyên và Kăply đã thấy mình ở trên mái ngói.

Kăply vừa khoái vừa sợ. Nó liếc thầy Akô Nô:

- Thầy ơi, rùi thầy hiệu trưởng bắt gặp...

- Sợ gì chứ! - Thầy Akô Nô cười khì khì - Lão N'Trang Long bây giờ đang lo quỳnh đít về vụ chạy chữa cho thằng con của cô Kemli Trinh, thì giờ đâu mà rảo ra đây.

Thầy nháy mắt với Nguyên và Kăply:

- Đề ta chỉ cho bọn người xem cái này.

Như có phép lạ, thầy Akô Nô vừa nói xong, Nguyên và Kăply đã thấy mình ở trên mái ngói khác; chỗ này gần ngọn tháp phía Bắc và có thể nhìn rõ một khu vực rộng lớn trong trường.

Trong khi Nguyên và Kăply đang lảo liên nhìn xuống sân, thầy Akô Nô bắt thần thúc tay vô hông tụi nó:

- Bọn người nhìn đi đâu vậy? Ngó lên trời kia kia!

Hai đứa lật đật ngược cổ nhìn lên và phải mất một lúc, tụi nó mới nhìn thấy một chấm đen đang chao liệng chập chờn tít đằng xa. Có vẻ như đó là một chiếc chổi bay và chiếc chổi đó rõ ràng là đang cố ý bay quanh trường Đămri, mặc dù chủ nhân của nó cảnh giác đánh một vòng thật rộng.

Kăply nhìn theo chấm đen một hồi, bỗng tái sạm mặt khi sức nhớ đến kẻ bí mật bám theo tụi nó hôm nọ.

- Người cỡi chổi đó là sứ giả của trùm Bastu hả thầy? - Nó quay sang thầy Akô Nô, nôm nớp hỏi.

- Sứ giả sử giềng gì ở đây! - Thầy Akô Nô khịt mũi - Và thằng cha đó cũng không hề cỡi chổi. Theo ta đó là một tấm thảm bay.

- Thảm bay?

Cả Nguyên lẫn Kăply đều kêu lên kinh ngạc. Nếu là thảm bay, chắc chắn gã Mustafa đang ngồi trên đó. Nhưng theo tụi nó biết, Mustafa nhát gan đến mức thật khó mà tìm được trên cõi đời này người thứ hai giống như gã. Mustafa sợ trùm Bastu và tay chân của hắn đến chết khiếp, và Kăply tin rằng có cho gã tất cả vàng trên thế giới chắc chắn gã cũng không dám lái thảm bay cao đến thế.

- Bộ bọn người không tin ta hay sao? - Thầy Akô Nô hừ giọng vẻ bất bình.

- Tin chứ thầy. - Kăply vội vàng thanh minh, biết thầy hiểu sai thái độ vừa rồi của tụi nó - Tụi con chỉ không hiểu tại làm sao mà gã tài xế Mustafa nhát như cáy kia lại dám lái thảm bay tuốt lên trời như thế.

- Mặc xác cái gã điên đó! - Thầy Akô Nô tặc lưỡi - Bây giờ hai đứa người thử nhìn về phía phòng y tế coi!

Ở chỗ tụi nó đang ngồi, chỉ có thể nhìn thấy phòng y tế từ phía trên và thiệt sự thì Nguyên và Kăply chẳng thấy có gì lạ hết. Những chiếc lá to bản xếp hàng đều tằm tắp đang phản chiếu những tia nắng ban mai rực rỡ và hàng dãy mái lá lấp lánh như thể bao quanh ngọn tháp trông giống như một chiếc váy xoè bằng bạc.

- Có gì đâu thầy? - Kăply ngạc nhiên thì thầm.

- Hồng biết hằng ngày bọn người ăn thứ gì mà đầu óc dần dần quá sức. - Thầy Akô Nô phang một câu khiến Nguyên và Kăply có cảm giác vừa bị đá rớt trứng đầu - Bọn người làm ơn nhìn nhếch qua bên tay phải chút xíu đi!

Ánh mắt của Nguyên và Kăply hấp tấp dời qua phía tay phải, và cả hai suýt chút nữa té lăn ra khi phát hiện thám tử Eakar đang ngồi thu lu trên mái ngói cách đó hai căn. Ông ngồi lọt thỏm vào vùng bóng râm của ngọn tháp như cố giấu mình, mắt nhìn chăm chăm về phía phòng y tế, chòm râu dê vênh ra phía

trước một cách căng thẳng.

- Ông làm gì chỗ đó vậy thầy? - Kăply không kèm được thắc mắc.

- Hẳn đang nghe trộm. - Thầy Akô Nô chỉ tay ra phía trước - Bọn người nhìn hai bên tai của hấn coi!

Bây giờ Kăply mới thấy hai vành tai của Eakar đang bị dán kín bởi một thứ gì đó ngó rất giống hai miếng giẻ lau giày.

- Cái thứ nhảm nhí đó kêu là bùa Rống, có tác dụng khuếch âm. - Thầy Akô Nô nhún vai giải thích - Dán hai lá bùa đó vào hai bên tai, hấn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện trong phòng y tế.

Thầy Akô Nô cong môi, khinh bỉ:

- Thăng cha này là chúa rình mò. Ta về trường này mới có hai, ba ngày mà thấy hấn lục đục trên mái nhà không biết bao nhiêu là lần.

- Ông là thám tử đó thầy.

Kăply láu táu nói, và ngay khi câu nói vừa tuột ra khỏi môi, nó sực hiểu tại sao trước nay nó không bao giờ phát giác ra hành tung của thám tử Eakar dù nó biết tông ông đang lẩn quất đâu đó trong trường. Thì ra thám tử lén lút nấp trên mái nhà...

- Thám tử gì thăng cha này! - Thầy Akô Nô "xì" một tiếng dài, cắt ngang ý nghĩ trong đầu Kăply - Ta thấy hấn giống một con mèo ăn vụng hơn.

Nguyên bụng miệng nói, cảm thấy có chuyện cần quan tâm hơn là ngồi đó phán xét thám tử Eakar:

- Ông rình cái gì trong đó vậy hả thầy?

Thầy Akô Nô thờ đánh thượt:

- Thiệt tình thì ta cũng hông hiểu. Trường Đămri có một con ma cà rồng lôm côm thì đã bị lão N'Trang Long tóm rồi. Còn gì nữa đâu mà rình với rập! Theo ta nghĩ, thăng cha này chắc bị điên rồi.

Thám tử Eakar không biết là mình đang bị theo dõi. Suốt một lúc lâu, ông không thay đổi tư thế, mắt vẫn trần trối bám cứng đẫy nhà lá, có vẻ như tâm trí ông đang bị hút chặt vào cuộc trò chuyện trong phòng y tế. Kăply tò mò quan sát nhà thám tử, thấy ông chốc chốc lại nhòm phất mông lên, cái động tác kỳ khôi đó cho thấy nếu ông không bị kiến cản thì dứt khoát là ông vừa phát hiện được điều gì cực kỳ lý thú.

- Thầy ơi, - Nãy giờ Kăply cố chứng tỏ mình là người có thể làm chủ được bản thân, nhưng đến khi thám tử Eakar nhòm mông đến lần thứ tư thì nó đành phải quay sang thầy Akô Nô, sốt ruột hỏi - thầy có lá bùa Rống nào đó không thầy?

- Không. - Câu trả lời của thầy Akô Nô như nhúng bộ mặt của Kăply vào thùng nước đá - Ta đâu có thêm xài ba thứ linh tinh đó.

Nhưng rất nhanh, thầy lại vớt bộ mặt đang nguội ngắt của nó ra khỏi thùng bằng câu nói tiếp theo:

- Nhưng nếu bọn người muốn làm thâm tử hạng bét như thằng cha râu dê kia thì ta cũng có cách giúp bọn người. Đơn giản lắm!

Ba tiếng cuối vừa buột ra khỏi miệng, thầy đột ngột rướn người lên, thò tay tóm tóc của hai đứa học trò, mỗi tay một đứa, và bậm môi động hai cái đầu vào nhau kêu đánh "cạch" một tiếng.

Thầy Akô Nô ra tay nhanh như chớp, khi Nguyên và Kăply định né người qua một bên thì hai cái đầu đã va vào nhau như trời giáng rồi.

Cả hai nhăn nhó đưa tay lên ôm đầu và tức tối quay phắt sang thầy Akô Nô nhưng lời cự nự chưa kịp cất lên, cả Nguyên lẫn Kăply bỗng giật nảy người khi nghe cả đồng giọng nói thình lình vọng vô tai mình.

Chương 3: Mỗi Quan Tâm Của Mustafa

Thoạt tiên là giọng của thầy N'Trang Long:

- Buriăk quả là tay lợi hại. Tôi nghĩ trình độ của hần tăng tiến mỗi ngày đó, ông Lăk à.

Nguyên và Kăply nghe rõ pháp sư Lăk đáp lại bằng giọng rầu rĩ:

- Thiệt tình thì tôi không nghĩ chứng ngọc của thằng bé này lại nghiêm trọng đến thế, thưa ngài.

Tuy không nhìn thấy gì nhưng qua giọng điệu than vãn của pháp sư Lăk, Kăply hoàn toàn có thể hình dung ra trán lão nhăn như thế nào. Ở bên cạnh, Nguyên như cũng ngừng thở, có vẻ đã quên bằng cú đập đầu như bữa bỏ vừa rồi.

- Ông đã áp dụng mọi biện pháp rồi chứ, ông Lăk? - Thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi.

Pháp sư Lăk thờ dài:

- Tôi đã làm tất cả những gì trong phạm vi hiểu biết của tôi, thưa ngài.

- Còn ông, - vẫn giọng thầy N'Trang Long - ông có sáng kiến gì không, ông K'Budăng?

Một giọng khàn khàn vang lên, Kăply biết đó là giọng nói của đệ nhất danh y xứ Lang Biang, cũng là giáo sư dạy ngành y bên lớp Hướng nghiệp:

- Tôi nghĩ pháp sư Lăk đã làm hết khả năng.

- Thế còn khả năng của ông thì sao? - Thầy N'Trang Long hừ mũi, Kăply nghe rõ giọng thầy cất cao hơn bình thường - Cái tôi muốn biết là khả năng của ông chứ không phải là khả năng của pháp sư Lăk?

Kăply đoán là pháp sư K'Budăng đang nhăn nhó như vừa dút đầu vào tổ ong, vì mãi một lúc nó không nghe ông nói gì hết.

- Chắc ông cũng đang cho rằng tình trạng của thằng bé này không thể nào cải thiện được hà ông K'Budăng? - Thầy N'Trang Long có vẻ đã mất kiên nhẫn, hắng giọng hỏi.

- Ngài cũng biết rồi đấy. - Giọng pháp sư K'Budăng nghe rề rề như phát ra từ một chiếc thùng thiếc bể - Pháp sư Lăk đã ngâm thằng bé này trong vạc rượu mật ong pha bột san hô đỏ suốt nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng chẳng thấy tiến triển gì. Mà theo sách Y tông, đó là phương pháp chữa bệnh ngọc tối ưu nhất.

Ông thở ra một hơi rất nhẹ nhưng Kăply vẫn nghe rõ:

- Tóm lại, nếu giao cho tôi chữa trị, tôi cũng chỉ có thể làm đến thể thôi, thừa ngài...

- Chết ta rồi! - Thầy Akô Nô thình lình bật ra tiếng la hoảng - Bọn người thích thì cứ ngồi đây nghe, ta phải trở về lớp đây. Lũ nhóc của ta chắc làm bài xong từ lâu đời tám hoành rồi!

Kăply hấp tấp chụp tay thầy Akô Nô, hốt hoảng như thể chụp một cành cây cho khỏi ngã:

- Í, đâu có được! Thầy đưa tụi con xuống với.

- Xuống thì xuống. Nhưng xuống đâu? Hồng lẽ bọn người chui vô lớp học của ta?

Nguyên áp ứng:

- Thầy cho tụi con xuống... đằng trước cổng là được rồi.

Nguyên vừa nói dứt câu, đã thộn mặt thấy nó và Kăply đang đứng ngay trước cổng trường, nhanh không thể tả. Y như từ sáng đến giờ hai đứa nó vẫn đứng chôn chân ở đó, chưa dời đi đâu lấy một bước.

- Ông thầy này siêu thật mày ạ. - Nó dụi mắt ngơ ngác nhìn quanh, miệng xuýt xoa.

- Ờ, với những gì ông biểu diễn, tao nghĩ tài năng của ông có lẽ ăn đứt các thầy cô khác trong trường Đămri.

Nguyên chưa hết ngẩn ngơ:

- Như vậy chuyện ông biến Diradivo thành mặt trăng đầu phải là trò bịp.

- Bịp sao được mà bịp! - Kăply tức tối kêu lên - Chỉ có ông K'Tul mới nói xằng thể thôi. Mà ông K'Tul là ai? Là độc giả trung thành của Ama Đliê. Nói chung là cùng một giuộc.

Nguyên nhìn sững bạn:

- Phải mày nói đấy không, Kăply?

Kăply đưa tay lên sờ đầu, lòn lên:

- Từ lúc đầu tao va phải đầu mày, hình như sự thông minh của mày có chạy qua bên tao một ít hay sao ấy.

- Có nghĩa là nếu mày khôn lên thì tao ngu đi?

Nguyên lâu bầu nói và không đợi Kăply trả lời, nó quay mình đi thẳng ra đại lộ Brabun.

Lúc đi ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH, Nguyên và Kăply không làm sao bắt mình đi thẳng. Tiếng nhạc xập xình và lời ca uốn éo vọng ra từ bên trong như niu chân tụi nó lại. Hai đứa đứng trờ giữa nắng, hiểu kỳ dòng tai nghe:

Tát vô mặt nó

Bốp! Bốp! Bốp!

Đá vô hông nó

Bốp! Bốp! Bốp!

Thụi vô hông nó

Bình! Bình! Bình

Động vô lưng nó

Bình! Bình! Bình!

Kăply hai tay ôm đầu:

- Không hiểu lão Seradion moi ở đâu ra cái thứ âm nhạc thô tả này! Quái đản thiệt tình!

Có vẻ như Nguyên không nghe thấy Kăply nói gì. Nó nhìn trừng trừng vô cửa hiệu của lão Seradion, mặt ngầy ra như đang say sưa thưởng thức thứ âm nhạc khủng khiếp của lão.

Kăply đá vô chân bạn một cú thật mạnh:

- Mày làm sao thế?

- Để yên nào!

Nguyên khẽ nói rồi lại tiếp tục cắm mắt vô cửa hiệu bên đường, hai vành tai vểnh lên như chảo parabol đang dò sóng.

Kăply nhú mày nhìn bạn rồi quay nhìn CỬA HIỆU THẤT TÌNH, lắng tai nghe ngóng một lúc nhưng chẳng nghe thấy gì ngoài điệu nhạc inh ỏi với lời ca càng lúc càng khó nghe kinh khủng. Ngay vào lúc Kăply bắt đầu nghĩ thẳng bạn đại ca của nó bị tung từng do cú va đầu quá mạng khi nãy thì nó bỗng há hốc miệng khi nghe giọng nói của lão Seradion thỉnh linh vọng vào tai:

- Tụi bay chơi còn ẹ quá!

Kăply sững sốt quay sang bạn, chưa kịp nói gì đã thấy Nguyên mấp máy môi trong khi vẫn không rời mắt khỏi cửa hiệu:

- Đừng ngạc nhiên! Khả năng thu âm từ xa của tụi mình vẫn còn. Nghe tiếp đi!

Kăply chột hiệu ra và lại quay mặt vô cửa hiệu, nhưng lần này thì nó chẳng nghe được gì hết. Nó đang định mờ miệng hỏi thì Nguyên như đọc được ý nghĩ trong đầu bạn, hừ giọng nói:

- Phải tập trung vào!

Kăply vội vã làm theo lời bạn và chẳng mấy chốc nó đã bắt được tiếng nói của lão Seradion:

- Phải khó khăn lắm tao mới đào tạo được tụi bay thành một ban nhạc ra hồn. Nhưng nói thẳng là tụi bay làm tao thất vọng quá!

Hóa ra lão này thành lập một ban nhạc quảng cáo riêng của lão! Kăply nghĩ bụng và cố đóng tai ra phía trước.

Lão Seradion găm gù:

- Hát lớn lên coi! Bộ tụi bay hết xí quách rồi hả?

Tiếng nhạc nện ầm ầm thay cho câu trả lời của ban nhạc và tiếng hát bổng cao vút một cách đột ngột khiến Kăply phải nhắm mắt, tưởng như có một bầy chuột đang quậy tung trong tai mình.

- Thiệt chẳng ra cái quái gì hết. - Lão Seradion lại cảm râm - Cứ hệt như người ta khua thùng thiếc. Chắc tao phải cắt tụi bay ra làm đôi quá hả.

Lời dọa dẫm của lão chủ tiệm khiến điệu nhạc đang bùng lên như sấm sét lập tức nhũn xuống, chuyển qua ừ ừ, nghe như than vãn.

- Tụi bay sợ thì ráng chơi cho hay lên! Tụi bay cũng thấy cái gương của thằng Liti rồi đó. Tao mà bực lên tao "bụp" một cái là tụi bay đứt đôi như nó cho coi.

Có cảm tưởng lão Seradion càng nói càng cáu, và mặc dù không nhìn thấy, Kăply vẫn tin là nước miếng lão đang văng tùm lum lên đầu cổ bọn nhạc công như cái cách thầy Haifai thường nổi khùng với bọn học trò.

Kăply run run liếc qua phía Nguyên:

- Lão từng giết người mày ạ.

- Tao nghe rồi. - Nguyên mím môi - Hồng biết Eakar có biết không hả!

Nghe nhắc đến nhà thám tử, mặt Kăply sụp xuống:

- Tao nghĩ là không. Tay này cả đời chỉ thích quanh quẩn trong trường Đămri thôi.

- Êmê mà vợ được chuyện giạt gân này chắc nó khoái lắm. Tao cá là nó sẽ đi kể với Eakar để đẹp quách cái cửa hiệu nhí nhỏ này.

Nguyên nhún vai nói và đột ngột quay mình bỏ đi.

- Về á? - Kăply vừa hỏi vừa lật đật chạy theo.

Nguyên không buồn đáp, có lẽ nó cho rằng việc mờ miệng là quá thừa thãi khi mà cặp giò không ngừng rảo bước của nó đã là câu trả lời hết sức hùng hồn rồi.

Nhưng hai đứa đi chưa được bao xa đã phải dừng lại lần nữa. Tới chỗ ngã ba hôm trước thằng Tam chia tay lão Boloradam, Nguyên và Kăply nhác thấy một tấm thảm bay bất thần sà xuống từ trên cao và biến mất đằng sau mô đất nhỏ cạnh con đường mòn bên tay phải.

- Mustafa?

Cả hai cùng bật ra tiếng kêu khê và hồi hả chạy tới chỗ tấm thảm vừa hạ cánh. Từ lúc phát hiện ra thảm từ Eaker ngồi rình mò trên mái nhà, sau đó mãi mê để tâm đến cuộc trò chuyện căng thẳng trong phòng y tế, Nguyên và Kăply quên bẵng gã Mustafa đang lượn lơ trên cao. Đến khi ra tới cổng, hai đứa sực nhớ ra, ngược nhìn lên thì chẳng thấy tấm thảm bay của gã đâu nữa.

Đúng là gã Mustafa đang ở đây! Kăply reo thảm khi vừa quanh ra đằng sau mô đất nó đã nhận ngay ra tấm thảm cũ mềm quen thuộc. Nhưng chỉ có mỗi tấm thảm ở đó, còn gã tài xế biến đâu mất.

Kăply khê đánh mắt sang Nguyên rồi lại quay nhìn tấm thảm, ngoác miệng kêu lớn:

- Chú Mustafa, chú ở đâu vậy?

- Tôi ở đây nè! Cậu làm ơn nhỏ giọng giùm một chút!

Từ chỗ tấm thảm vang lên tiếng trả lời rụt rè của gã tài xế.

Kăply trở mắt lên như thê thấy ma, bụng quặn lại. Nhưng Nguyên đã kịp kéo nó ra khỏi nỗi khiếp hãi:

- Chú mặc áo tàng hình của Suku hả chú Mustafa?

- Ờ.

Gã tài xế vừa đáp vừa thò đầu ra khỏi chiếc áo và nhìn chiếc đầu của gã lơ lửng giữa không trung, ngay cả đứa bạo dạn như Nguyên cũng muốn nổi gai ốc. Nó nhăn mặt:

- Chú cởi quách chiếc áo đó ra luôn đi! Chiếc đầu của chú làm tôi nhớ đến sát thủ Baltalon quá hà.

Đối với gã Mustafa chết nhất, có lẽ không có sự hăm dọa nào hữu hiệu bằng cách nhắc đến phe Hắc Ám. Gã gần như giật phăng chiếc áo ra khỏi người, đến mức Suku vốn định làm thỉnh để trêu hai ông anh buộc phải hốt hoảng ré lên:

- Nhẹ tay giùm chút đi, chú Mustafa! Rách áo là tôi bắt đền đó nha!

Vừa thét be be nó vừa chui ra khỏi chiếc áo tàng hình của nó.

- Em cũng ở đây hả Suku? - Nguyên ngạc nhiên kêu lên.

Suku loay hoay xếp chiếc áo màu cánh gián trên tay, cười đáp:

- Chú Mustafa nhờ em đi với chú mà.

Káp!y nheo nheo mắt:

- Hồi nãy tôi thấy chú bay lòng vòng quanh trường Đămri nè.

Gã Mustafa xác nhận bằng một cử chỉ mơ hồ nhưng ai cũng hiểu đó là một cái gật đầu.

Nguyên tắc lười:

- Áo tàng hình chỉ che được chú thôi chứ đâu có che được tẩm thơm. Hừm, bữa nay tôi thấy chú gan thiệt đó!

Nó nhìn chăm chăm vào mặt gã tài xế:

- Tôi rất muốn biết chuyện gì đã lôi chú tuốt lên trời như vậy. - Sực nhớ đến cánh thám tử Eakar bí mật nấp trên mái nhà, nó nhúu mày nói thêm - Đó hẳn là chuyện rất quan trọng phải không chú Mustafa?

Gã tài xế có vẻ như không muốn trả lời Nguyên. Trông gã rất bối rối, nhất là khi gã cứ lóng ngóng với hai bàn tay của mình. Rõ ràng là gã không biết nên đối xử với chúng như thế nào: vò tóc, rờ rẫm chiếc khăn chít ngang đầu, gãi râu hay là nhét quách vào trong túi áo.

- Chú Mustafa bảo là có một chuyện gì đó đang xảy ra trong trường Đămri. - Cuối cùng, Suku đành đỡ lời gã tài xế tội nghiệp.

Nguyên khịt khịt mũi, cái động tác mà nó ít khi làm nếu không bồn chồn quá mức:

- Nhưng chuyện đó là chuyện gì mới được chứ?

Nguyên hy vọng sự tiết lộ của Mustafa sẽ giúp nó hiểu được động cơ nào đẩy thám tử Eakar lên mái nhà hết ngày này đến ngày khác theo như lời tố cáo của thầy Akô Nô. Nhưng gã tài xế đã làm nó hoàn toàn cạn hứng:

- Thiệt sự thì tôi cũng không biết rõ, mấy cậu à.

Câu trả lời kỳ quái của gã Mustafa đẩy ánh mắt của Nguyên sang Suku.

- Em hông biết gì hết á. - Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Nguyên, Suku chớp chớp đôi mắt sáng, vội vã thanh minh - Em gặng hỏi mấy lần mà chú Mustafa đâu có chịu xì ra.

- Tôi đã bảo là tôi không biết mà, cậu Suku. - Gã Mustafa nói như van lơn.

- Lạ thiệt! - Nguyên ngồi xồm xuống đất, đối diện với Mustafa và xoáy mắt vào gã - Tôi tin rằng đầu mặt đất có nứt làm đôi cũng chưa chắc khiến được chú cỡi thám bay lòng vòng giữa trời như thế. Vậy thì cái quái gì ở trường Đămri lại có thể làm chú không quan tâm đến tính mạng của mình kia chứ?

Gã Mustafa khẽ rung người một cái và hấp tấp quay đầu đi chỗ khác như tránh ánh mắt sắc như dao của Nguyên.

Thái độ của gã khá nghi đến mức Suku phải níu tay gã, lắc lẩy lắc đề:

- Chuyện gì thế, chú Mustafa?

Gã Mustafa rúm người lại khi bị Suku tóm lấy tay, và vì thân hình gã quá dềnh dàng nên khi gã co lại trông gã rất kỳ cục.

- Tôi không biết! - Gã lí nhí trong cuống họng.

- Chắc chắn là chú biết. - Kăply ré lên, sự bướng bỉnh của gã tài xế khiến nó nổi quạu.

Gã Mustafa xanh mặt khi thấy Kăply làm om sòm. Gã rút cổ lại, cặp mắt ốc nhồi trợn lên đầy khiếp sợ:

- Cậu K'Brê. Cậu đừng có hét lên như thế chứ!

Kăply ré còn lớn hơn:

- Tôi cứ hét! Cho đến khi nào chú còn ngoan cố thì tôi cứ...

- Khỏi cần, K'Brê. - Đột nhiên Nguyên nói - Tao đã biết chú Mustafa quan tâm đến chuyện gì trong trường Đămri rồi.

Cả ba cặp mắt đồng loạt chĩa vào mặt Nguyên và nó không cần cố gắng lắm cũng thấy rõ nếu Kăply và Suku lộ vẻ hiếu kỳ bao nhiêu thì ánh mắt của gã Mustafa toát ra sự lo lắng bấy nhiêu.

Tự nhiên Nguyên cảm thấy dao động. Nó nhìn gã tài xế, cổ lẩy giọng thật êm ái:

- Chú có muốn tôi nói ra không, chú Mustafa?

Gã Mustafa không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên, mà lấp bắp hỏi lại:

- Cậu biết thiệt sao, cậu K'Brăk?

- Tôi biết. - Nguyên gật đầu, đơn giản.

Có cảm tưởng cả một thế kỷ trôi qua sau lời xác nhận của Nguyên. Gã Mustafa suy nghĩ rất lâu, trán nhăn tít, đôi mày rậm dính chặt vào nhau, nói chung là nom gã suy nghĩ thật vất vả.

Kăply nín thở nhìn gã tài xế đang khổ sở vất từng ý nghĩ từ trong bộ óc chắc là rất lộn xộn của gã và nó chỉ thờ phào khi cuối cùng gã cũng đề cho những ý nghĩ đó phát ra thành tiếng:

- Nếu cậu đã biết thì chuyện đó dĩ nhiên đã không còn là bí mật nữa.

Gã đưa hai tay ôm lấy mặt và từ sau những kẽ tay bọn trẻ nghe vọng ra một tiếng thờ dài:

- Cậu cứ thử nói ra đi, cậu K'Brāk.

Nguyên nhìn về cam chịu của gã tài xế, ngần ngừ một thoáng rồi phân vân hạ giọng:

- Chú quan tâm đến việc trị bệnh cho thằng Mom, đúng không?

Mustafa không trả lời nhưng cái giật nảy của gã còn rõ ràng hơn một lời thú nhận.

- Thằng Mom là ai vậy, anh K'Brêt? - Suku ngần ngừ ngó Kăply.

- Nó chính là đứa con bị mất tích của cô Kemli Trinh. Pháp sư Lăk đang chữa trị bệnh cho nó.

Kăply đáp rất nhanh rồi quay sang Mustafa, nó nhìn chòng chọc vào gương mặt đang rút sau hai bàn tay của gã, ngơ ngác hỏi:

- Tại sao chú...

Đang nói nửa chừng, nó bỗng bắt thần reo lên:

- A, tôi hiểu rồi. Thằng Mom chính là con trai của chú.

Lần này gã tài xế không giật mình nữa nhưng có vẻ như gã cố rút đầu thật sâu vào giữa hai vai, theo cái kiểu loài đà điểu vẫn chui đầu vào cát để mong tránh được tai họa.

Có một thứ gì đó như là sự ngỡ ngàng đang chạy quanh gương mặt của Kăply và Suku. Tụi nó hoàn toàn không nghĩ ra được tại sao gã tài xế của lão Alibaba lại có thể là ba của thằng Mom và hai đứa gần như bị sốc về chuyện đó.

- Thực ra tôi chỉ đoán mò thôi. - Nguyên đưa tay lên đầu dứt một sợi tóc, nhò nhẹ nói - Lần đầu nhìn thấy thằng Mom, tôi đã nhận ra mặt mũi và đặc biệt là nước da ngăm ngăm của nó trông rất khác với mọi người, nhưng lúc đó dù có gương kẻ cô tôi cũng không dám tin nó là con của chú. Chú cũng biết rồi đó, dù giàu tương tượng đến mấy cũng không ai có thể nghĩ tới một mối liên hệ nào đó giữa chú và cô Kemli Trinh. Nhưng vừa rồi, khi chú trợn mắt lên, tôi chợt phát hiện đôi mắt của chú và đôi mắt thằng Mom giống nhau như đúc...

Trong khi gã Mustafa tiếp tục giấu mặt giữa hai bàn tay thì Kăply nhìn thẳng bạn đại ca của mình bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ, trước đây có lẽ chỉ có thầy N'Trang Long và Suku mới thỉnh thoảng nhận được cái nhìn như thế của nó thôi. Và khi Nguyên nói tới chỗ này thì nó không nhin được, liền khoái trá bổ sung:

- Cả vàng trán, chiếc cằm, cả cặp lông mày nữa! Cũng giống nhau y hệt!

Nguyên như không nghe thấy Kăply, thân nhiên nói tiếp:

- Và khi bức màn bí mật đó đã được vén lên rồi thì mọi chuyện bỗng trở nên vô cùng dễ hiểu. Chỉ có lòng thương con mới giúp chú có đủ dũng khí để lái thăm

bay lòng vòng trên trời như thể thôi.

- Cậu K'Brăk. - Mustafa buông tay ra và chậm chạp ngược mặt lên. Bằng đôi môi gằn gặt, gã nói như rặn từng tiếng - Cậu nói đúng hết. Nhưng tôi năn nỉ cậu, cũng như cậu K'Brêt và cậu Suku đây, làm ơn đừng hé chuyện này ra với ai...

- Chú yên tâm đi. - Nguyên chép miệng, và theo thói quen nó lại thò tay dứt một sợi tóc như thay cho lời thề - Tụi tôi không điên đến mức xì ra tùm lùm đâu.

- Chú giỏi thiệt đó, chú Mustafa! - Suku đột nhiên ré lên, hân hoan và phấn khích - Không ngờ chú và cô Kemli Trinh là một cặp. Vậy mà từ trước đến giờ...

- Không phải đâu, cậu Suku. - Mustafa lật đặt cắt ngang lời Suku, như sợ thẳng oát cao hứng nói lung tung.

- Không phải là sao? - Đôi mắt sáng như gương của Suku trở lên, nó ngạc nhiên đến mức không buồn vén những lọn tóc sắp chọc vào mắt - Hồng lẽ thẳng Mom không phải là con chú?

- Thằng Mom đúng là con tôi, - Mustafa nói như rên rì, có vẻ như gã muốn lấy tay che mặt một lần nữa - nhưng cô Kemli Trinh không phải là người yêu của tôi. Cô ta chưa bao giờ yêu tôi.

Nguyên tặc lưỡi, cặp lông mày nhú lại:

- Tụi tôi không hiểu gì hết, chú Mustafa.

Mustafa lăm bằm như người mộng du:

- Đúng là cô ta chưa bao giờ yêu tôi. Cô ta chỉ yêu pháp sư Lăk. Suốt đời cô ta chỉ yêu pháp sư Lăk.

- Chú lăm cảm quá sức rồi. - Kăply nóng nảy nói, nó bắt đầu nghĩ có thể gã tài xế này đã hóa rồ.

- Nhưng thằng Mom là con tôi. Đó là định mệnh. - Mustafa tiếp tục lăm nhảm - Định mệnh đã sắp xếp như thế và chúng ta sống ở trên đời là để dọ dẫm đi theo những con đường số phận đã vạch sẵn...

Nguyên nhìn gã tài xế, biết là gã say sưa lẫn về kỷ niệm và đang kẹt cứng ở một chỗ nào đó không thoát ra được.

- Để chú ấy yên!

Nguyên liếc Kăply và Suku, khẽ nói rồi lại quay nhìn gương mặt dờ dẩn của gã Mustafa, cố đoán xem gã đã sắp ra tới ngoài rìa của giấc mơ chưa.

Chương 4: Khu Rừng Tiên Tri

Đó là một ngày tệ hại trong đời Mustafa, mặc dù nó bắt đầu bình thường như những ngày khác và không có dấu hiệu nào cho thấy một bước ngoặt trong cuộc đời gã sắp xảy ra.

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, gã và cô Kemli Trinh đang trên đường đến làng Ea Tiều. Có lẽ do đồ đặc linh tinh khá nhiều nên hôm trước cô đã đến tìm lão Alibaba thương lượng việc chuyên chở và ngày hôm sau gã được lệnh lái thăm bay đến trường Dămri đón cô.

Gần suốt chặng đường không có biến cố nào xảy ra, trừ một vài cơn lốc nhẹ. Gã vốn là người chết nhất, không bao giờ dám bay cao quá ngọn cây mười mét, tuyệt đối không bay ngoài đồng trống, hơn nữa mớ đồ đặc linh kinh của cô Kemli Trinh cũng không cho phép gã bay quá nhanh mặc dù tất cả đã được buộc chặt vào thảm, nhờ vậy mà những luồng gió xoáy không ảnh hưởng gì đến chuyến bay, chưa kể tầm thảm của gã là loại thảm có thể hoạt động trong mọi thời tiết.

Nhưng chuyến đi không êm xuôi như Mustafa nghĩ. Khi bay được hai phần ba lộ trình thì xảy ra chuyện.

Tự nhiên Mustafa cảm thấy cổ mình nhồn nhột. Thoạt đầu gã không chú ý, vì thực ra cái cảm giác đó cũng chẳng đáng để chú ý. Nhưng rồi một lúc, gã cảm khó chịu vì cứ thấy lưng vướng thế nào. Gã đưa tay mò mẫm nơi cổ và chợt nhận được một lọn tóc.

Gã ném lọn tóc đi, nhưng chỉ lát sau, gã lại thấy một lọn tóc khác quẩn vào cổ, rồi một lọn tóc khác nữa vướng trên mặt. Sao tự dưng tóc mình rụng quá mạng vậy ta? Gã bần khoăn nhủ bụng, nhưng khi đưa tay lên, chạm phải chiếc khăn chít ngang trán thì gã chợt biết là không phải. Đã được buộc chặt trong chiếc khăn, tóc của gã nếu có rụng cũng không thể rơi xuống mặt, xuống cổ được.

Hay đây là tóc của cô Kemli Trinh? Gã xoay chuyển ý nghĩ, nhưng rất nhanh, gã gạt ngay sự ngờ vực đó ra khỏi đầu óc. Gã ngồi phía trước, ngay mép thảm, cô Kemli Trinh ngồi phía sau, tóc của cô không thể bay ngược chiều gió để vướng vào người gã như thế. Hơn nữa, ngày lúc đó, gã nghe cô Kemli Trinh bật kêu:

- Anh Mustafa! Có phải tóc của anh...

Cô Kemli Trinh đột ngột ngưng ngang câu hỏi, có lẽ cô kịp nhìn thấy chiếc khăn trên đầu gã tài xế.

Mustafa quay lại, kinh ngạc khi thấy cô Kemli Trinh cũng đang luống cuống gỡ những lọn tóc quẩn ngang dọc trên người.

Tóc bay mỗi lúc một nhiều, dính đầy đầu cổ, ngực, bụng của Mustafa và cô Kemli Trinh, xanh ngắt như rêu bám. Tình trạng này nếu cứ kéo dài, chắc chắn chẳng mấy chốc cả hai sẽ hóa thành hai ngôi miếu cỏ.

Mustafa ngược mắt nhìn lên, sững sốt thấy tóc bay đầy trời như lông chim. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, gã đã giật bắn khi nghe cô Kemli Trinh la hoảng:

- Anh Mustafa, quay lại ngay!

Không kịp hỏi lý do, thậm chí không kịp cả nghĩ ngợi, Mustafa lật đật cho tằm thắm quay lại. Nhưng tằm thắm cũng không thể đổi hướng như gã muốn, vì hai hàm răng của gã đang va vào nhau lập cập khiến câu thần chú điều khiển của gã cứ bị đứt rời ra từng khúc, mãi một lúc mới nối lại được.

- Gì vậy, cô Kemli? - Bay một đổi xa, đôi môi của Mustafa mới bắt đầu tìm lại được cảm giác.

- Anh nhìn xuống bên dưới coi!

Cô Kemli Trinh áp tay lên ngực, run rẩy nói, cô về điều cô đang nghĩ tới đáng sợ đến mức chính cô cũng không đủ can đảm tự mình dò xét.

Gã tài xế thò đầu nhìn xuống dưới. Thấy cây cối và đồng cỏ trôi loang loáng đến chóng mặt, gã biết là mình đang bay nhanh lắm. Sau một hồi đảo dác dờm quanh, gã thò ra nhẹ nhõm khi chẳng phát hiện được một bóng người nào:

- Có ai đâu, cô Kemli.

Như không nhìn thấy sự mừng rỡ của gã tài xế, cô Kemli Trinh hỏi hộp hỏi:

- Anh có thấy vật gì đo đỏ không?

- Vật đo đỏ hả?

Gã Mustafa hỏi cho có hỏi và lại nhướn mắt quan sát.

- Có. - Nghiêng ngó một hồi, gã phần khởi nói - Có năm sáu vật màu đỏ nằm rải rác trên mặt đất.

Trái với bộ tịch vui vẻ của Mustafa, mặt cô Kemli Trinh trắng bệch ra như tờ giấy:

- Thế những vật đó có hình gì?

- Hình gì ư? - Mustafa ấp úng - Tôi không thấy rõ lắm.

Cô Kemli Trinh nhắm mắt lại như thể làm vậy cô mới đủ can đảm để nói ra thành lời sự phỏng đoán ghê rợn trong đầu:

- Anh cố nhìn kỹ đi! Xem những vật đó có phải là những bàn tay không?

- Những... những... bàn tay ư?

Gã Mustafa lấp bắp và he hé mắt nhìn xuống đất lần nữa. Ánh mắt lo lắng của gã lại bắt gặp những vật màu đỏ, nhưng với khoảng cách như hiện nay gã vẫn không thể xác định được hình dạng của những vật đó.

Lương lự một lát, gã quyết định hạ độ cao xuống một chút nữa và sợ sệt mờ mắt ra, bụng chỉ mong cô Kemli Trinh đoán trật lất cho rồi.

Nhưng lần này gã điếng người nhận ra những vật đó đúng là những bàn tay - những bàn tay đỏ như máu.

- Đú... úng... là... bàn tay...

Mustafa lú quíu nói, khiếp hãi với cảm giác cái lưỡi của mình thụt đi đâu mất. Gã cố quay đầu về phía cô Kemli Trinh nhưng cái cổ của gã lại không chịu nghe lệnh gã. Gã cảm thấy như có một khúc cây nằm ngay chỗ đáng lẽ là cái cổ và phát hiện đó càng làm gã phát hoảng.

- Vậy thì đúng hần rồi!

Cô Kemli Trinh khê than, gương mặt bỗng chốc xám xịt, thoát nhìn tường cô vừa chui ra từ một đồng tro.

- Bay nhanh lên, anh Mustafa! - Giọng cô rít lên, rất giống với tiếng một viên đạn vừa ra khỏi nòng - Cố ra khỏi khu vực này càng nhanh càng tốt.

Gã Mustafa dĩ nhiên không cần đến lần thúc giục của cô Kemli Trinh để tăng tốc độ của tấm thảm lên gấp đôi. Quai hàm vừa nhúc nhích được, gã đã cuống cuồng ra lệnh cho tấm thảm vọt đi như tên bắn.

Cứ như thể cả một nghìn năm trôi qua dưới tấm thảm, Mustafa thực sự là có cảm giác đó khi gã thấy hai má bỗng rất vì gió và gã biết là mũi gã đang đồ ừng lên như một quả cà chua sắp rụng.

Mustafa không biết là mình đã bay trong bao nhiêu lâu nhưng đến khi gã cảm thấy đầu óc quay cuồng vì mệt, vì sợ và cả vì trong đời gã chưa bao giờ gã bay nhanh như thế thì tiếng cô Kemli Trinh vọng tới từ phía sau:

- Anh giảm tốc độ được rồi đó, anh Mustafa.

Gã Mustafa có lẽ không chờ đợi một câu nào để chịu hơn thế. Và câu nói tiếp theo của cô Kemli Trinh càng khiến gã nhẹ nhõm hơn gấp bội:

- Có lẽ chúng ta đã ra khỏi khu vực nguy hiểm rồi!

Mustafa ngược mặt lên trời, mừng rỡ thấy những lọn tóc chỉ còn lượn lơ lác đác phía xa xa. Gã từ từ hãm đà bay, cổ hít thật sâu để điều hòa hơi thở, mặc dù chính gã cũng không rõ là từ nãy đến giờ gã có còn thở hay không.

- Anh thử quan sát lần nữa xem, anh Mustafa. Có phải là những bàn tay máu đã biến mất rồi không?

Lần này thì gã Mustafa làm theo lệnh của cô Kemli Trinh rất nhanh. Gã sột sắng chúi đầu dòm quanh, ánh mắt xẹt qua xẹt lại giữa các bụi cây và quét dọc cánh đồng cô chạy dài phía dưới.

- Quả là chúng đã biến sạch rồi, cô Kemli. - Gã ngẩng lên, hoan hỉ nói.

- Lay trời! - Cô Kemli Trinh chấp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại và nhẹ nhàng thở ra.

Mustafa nhìn người bạn đồng hành, rụt cô nói:

- Những bàn tay đó trông ghê quá, cô Kemli.

Cô Kemli mở mắt ra:

- Anh không biết những bàn tay đó là ký hiệu của ai sao?

- Tôi không biết. - Mustafa hỏi hộp hỏi - Của ai hờ cô?

- Đây là ký hiệu của Balibia. - Sau khi nhón nhác nhìn quanh một vòng, cô Kemli Trinh thấp giọng đáp mặc dù không có ai gần đó và Mustafa thấy rõ mặt cô tái đi khi nhắc đến cái tên này.

Mustafa biết chắc gã đã từng nghe qua cái tên cô Kemli Trinh vừa thốt, nhưng gã không nhớ ngay ra là ai:

- Tôi nghe cái tên này quen quen...

Cô Kemli Trinh nghiêng người về phía gã tài xế, giọng vo ve như muỗi kêu:

- Hẳn chính là...

Ngay lúc đó, Mustafa sức nhớ ra và ngay lập tức gã hét lên như hóa điên, hoàn toàn không tự chủ:

- A, hẳn là tả hộ pháp của trùm... trùm...

Như thể bị ai thỉnh linh nhét một quả chanh vào họng, nói tới đây Mustafa đột nhiên ngắc ngứ, mồ hôi trên trán gã túa ra như tắm và ánh mắt rõ ràng là đã lạc đi.

- Bình tĩnh lại đi, anh Mustafa. - Cô Kemli Trinh đập tay lên vai Mustafa, tìm cách trấn an gã chết nhát - Dù sao thì bây giờ chúng ta cũng đã an toàn rồi.

- Balibia... Balibia... - Mustafa thều thào - Thế mà tôi cứ tưởng hẳn đã chết ngắc rồi.

- Rất nhiều người tưởng thế. - Cô Kemli Trinh thờ dãi - Đã hơn bốn năm nay, kể từ ngày tấn công lâu đài K'Rahlan, cả hai hộ pháp của trùm Bastu đều đồng loạt biến mất. Ai cũng nghĩ bọn họ đã bỏ xác trong trận đánh kinh hồn đó. Không ngờ Balibia hôm nay lại xuất hiện...

Giọng cô Kemli Trinh càng lúc càng phiến muộn:

- Ký hiệu bàn tay máu của Balibia từ lâu đã được coi như một cấm lệnh. Bất cứ ai trông thấy phải tránh xa, nếu không hậu quả sẽ không thể nào lường được. Từ trước đến nay đã có không ít người bỏ mạng vì vi phạm cấm lệnh của Balibia rồi, anh Mustafa à.

Mustafa nín thở:

- Ai đặt ra cấm lệnh đó hờ cô Kemli?

- Dĩ nhiên là do chính Balibia đặt ra.

- Nhưng chắc gì những bàn tay máu vừa rồi là của chính Balibia? - Mustafa run run nói, mắt nhìn chăm chăm cô Kemli Trinh như thầm mong một sự đồng tình - Nhớ ai vờ làm như thể để hù dọa mọi người thì sao?

Trái với sự chờ đợi của Mustafa, cô Kemli Trinh buồn bã lắc đầu:

- Trên đời này có lẽ không ai có đủ gan để giả mạo ký hiệu của Balibia. Làm như vậy chẳng khác nào giỡn mặt với tử thần. Anh phải biết là trong phe Hắc Âm, trình độ của các hộ pháp sư còn cao hơn các sứ giả một bậc. Xét về mặt lịch sử, vai trò của các hộ pháp đã có cách đây sáu, bảy trăm năm, từ thời Bajaraka Đầu Bư còn tại vị, còn sứ giả thực ra chỉ là chức vị mới được Bastu đặt ra gần đây thôi.

Khẽ liếc bộ mặt càng lúc càng héo đi của gã tài xế, cô e dè tiếp:

- Hơn nữa, có một yếu tố cho thấy Balibia đang ở quanh đây. Đó là những lọn tóc. Nếu anh biết Balibia có thói quen sưu tập tóc và răng của người chết thì hẳn anh đã hiểu tại sao khi nhìn thấy cấm lệnh của hắn, tôi đã hấp tấp báo anh quay lại.

Tiết lộ của cô Kemli Trinh y như một luồng gió lạnh thổi luồn trong áo Mustafa. Gã run bần bật khi nhớ lại gã đã lúng túng như thế nào với mớ tóc đan kín bầu trời khi nãy. Gã cố xếp chân tay lại cho gọn hơn, đồng thời cố nhét đầu vào giữa hai vai và trong khi tìm cách giấu mình một cách vô vọng, gã bỗng muốn xiêu lăn ra giữa tấm thảm khi một giọng nói lạ hoắc thỉnh thoảng vang lên sát bên tai:

- Giỏi lắm, Kemli. Người nói về ta không sai một chữ nào hết.

Như bị quất vào lưng một cú quá mạng, cô Kemli Trinh này tung lên, suýt rơi ra khỏi thảm. Khi rớt xuống, cô lật đật ôm cứng lấy bọc hành lý, cổ tưởng tượng đang ôm một tấm khiên và kinh hãi quét mắt ra chung quanh.

Tiếng nói của Balibia nghe như ở ngay bên cạnh nhưng sự thực thì hắn còn ở títt đằng xa. Cô Kemli Trinh sẽ sẹ thờ ra khi nhìn thấy ở phía sau một chấm đen đang vun vút đuôi theo. Balibia đã đạt tới trình độ vạn lý truyền thanh, cô sợ sệt nghĩ và quay sang gã tài xế, quỳnh quít giục:

- Tăng tốc độ lên tối đa đi, anh Mustafa!

Thực ra thì ngay khi kịp trấn tĩnh, Mustafa đã cho tấm thảm bay nhanh hết cỡ rồi. Giữa lúc thập tử nhất sinh, gã biết lo lắng cũng chẳng ích gì nên chú tâm vào việc lái tấm thảm bay sao cho thật êm ái, vững vàng.

- Nhanh nữa đi, anh Mustafa!

Ở phía sau, cô Kemli Trinh không ngừng rên rĩ mặc dù cô cũng biết Mustafa có lẽ không cần tới sự thúc hối của cô.

- Cô đừng lo, cô Kemli. - Gã Mustafa đột nhiên làm một cái chuyện mà trong đời gã chưa bao giờ làm là trấn an kẻ khác và gã ngạc nhiên một cách thích thú khi nhận ra điều trái khoáy đó - Cô nên biết là tốc độ của chổi bay không thể nào bị được với tốc độ của tấm thảm bay, ngay cả khi đó là cây Wind XP xịn nhất.

Thái độ trấn tĩnh khác thường của Mustafa cùng lời khẳng định của gã giúp cô Kemli Trinh cảm thấy ngực mình nhẹ đi một chút. Nhưng khi ngoảnh lại phía sau thì trái tim cô lập tức vắng đầu mắt: Trong một thời gian ngắn, Balibia đã thu hẹp đáng kể khoảng cách giữa hắn và tấm thảm. Bây giờ thì cô đã có thể

nhận ra chiếc áo choàng xanh dệt bằng tóc khoác bên ngoài chiếc áo chùng của hắn và trên cổ hắn rõ ràng là đang đóng đũa khâu chuỗi kết bằng vô số những chiếc răng.

Cô Kemli Trinh thấy bụng mình thót lại. Những hình ảnh quái gở đó đập vào mắt làm cô muốn nôn ọe quá. Nhưng điều làm cô muốn ngất đi là khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần lại một cách nhanh chóng. Như vậy hoặc là Mustafa đã nhận định sai bét về tốc độ của các loại chổi bay, hoặc gã không biết bắt cứ một cây chổi tầm thường nào khi lọt vào tay của Balibia cũng trở nên cực kỳ đáng sợ. Chắc chắn Balibia đã phù phép cây chổi của hắn! Cô Kemli Trinh nghiêng về giả thuyết thứ hai và ý nghĩ đó khiến cô lạnh toát như ướp đá.

- Balibia đuổi gần kịp rồi, anh Mustafa! - Cô kêu lên, hoang mang và tuyệt vọng.

- Cô cứ ngồi yên đó! Để tôi!

Mustafa điềm nhiên nói, bằng một thứ giọng bình tĩnh lạ lẫm đến mức chính gã cũng không tin vào tai mình.

Nhưng Mustafa không có thì giờ để khám phá bản thân. Lúc này gã không muốn nghĩ đến điều gì khác hơn là tìm cách thoát khỏi sự truy đuổi của Balibia càng nhanh càng tốt.

Mustafa nôn nóng phóng tầm mắt ra xa và sau một hồi sục mắt khắp nơi, mặt gã rạn ra khi bắt gặp một cánh rừng dày bên trái.

Gã nhòm người trên chỗ ngồi, trông linh hoạt hẳn và phần chần nói:

- Chúng ta thoát rồi, cô Kemli! Cô nhìn xem Balibia còn cách chúng ta bao xa?

- Còn chừng mười mét thôi à.

Cô Kemli Trinh lập bập đáp, hoàn toàn thất bại khi cố ép mình lấy giọng tươi tỉnh. Với khoảng cách đó, cô nghĩ, nếu Balibia đánh ra một đòn chắc chắn Mustafa và cô lẫn tấm thảm đều cháy ra tro.

Trong khi Balibia có lẽ đang cân nhắc xem có nên hạ sát thù hay không thì Mustafa đột ngột hét lên:

- Bám chặt vô mép thảm, cô Kemli!

Gần như cùng một lúc, tấm thảm đột ngột chao nghiêng, lượn một vòng rộng, vừa lượn vừa tụt rất nhanh xuống dưới như gập phải vùng không khí loãng.

Cô Kemli Trinh nắm chặt mép thảm, và bắt chập ruột gan trong người đang muốn xỏ tung vì nhồi xóc quá mạng, cô ngoái cổ dòm lên, mừng rỡ thấy Balibia vẫn đang lơ lửng tuốt trên cao. Có vẻ như hắn hoàn toàn bất ngờ trước cú lượn ngoạn mục và đầy mạo hiểm của Mustafa.

Đến khi hắn gầm lên, chúc cây chổi xuống và lao vút đi như một quả tên lửa chúi xuống mục tiêu thì tấm thảm của Mustafa đã kịp liệng sát bia rừng và trong tích tắc đã lẫn vào giữa mớ lá xanh.

Như không thể khác, Mustafa và cô Kemli Trinh văng mỗi người một hướng, mình mẩy đau như dằm vì va đập thê thảm vào các cành nhánh chằng chịt trong rừng.

- Cô có sao không, cô Kemli? - Mustafa thì thảo hỏi, gã cố nén đau bò lại chỗ người bạn đồng hành.

- Không... ông sao... - Cô Kemli gượng lên tiếng, giọng đùng đục như vọng lên từ dưới lòng đất - Anh quan sát chung quanh xem Balibia đang ở đâu?

Mustafa lia mắt một vòng:

- Không thấy hấn đâu hết. Chắc hấn còn quanh quẩn ngoài kia.

- Nếu vào đây thế nào hấn cũng tìm thấy mình. - Cô Kemli Trinh nói bằng giọng của người vừa rơi xuống vực thẳm, nghe lều phều và rõ ràng là chẳng toát ra chút hy vọng nào.

Cô Kemli Trinh càng tỏ ra yếu đuối thì Mustafa càng thấy mình cứng rắn lạ lùng. Gã mím môi:

- Cho đến chừng nào hấn chưa tóm được mình thì kể như mình vẫn đang còn sống, cô Kemli à.

Cô Kemli Trinh ngược nhìn gã bằng ánh mắt biết ơn, ít ra là vì gã cho cô biết cô chưa chết. Đến bây giờ cô mới thấy cánh tay trái của Mustafa nhuộm đầy máu:

- Ối! Tay của anh...

- Không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Chỉ bị một cành cây móc phải thôi.

Mustafa vừa nói vừa xé toạc tay áo quần thành từng vòng quanh vết thương để cầm máu. Tuy gã cố trông vào mặt vẻ thản nhiên nhưng nghe tiếng răng của gã nghiền vào nhau ken két, cô Kemli Trinh biết là gã đau lắm.

- Anh để tôi băng cho.

Cô nói, và chới tay ngồi thẳng dậy.

Mustafa và cô Kemli Trinh ở trong rừng suốt bảy ngày. Trong bảy ngày đó, họ chớp mắt rất ít. Những ngày đầu tiên, thỉnh thoảng họ lên ra ngoài bìa rừng để quan sát động tĩnh và khi thấy Balibia vẫn lảng vảng bên ngoài thì họ biết là họ còn phải ẩn nấp rất lâu.

- Sao Balibia không xông vào đây? - Rất nhiều lần Mustafa tỏ ra băn khoăn, và một vài lần gã thốt ra thành tiếng.

- Ừ, nếu hấn xông vào thì chúng ta đành chịu chết. - Những lần như vậy, cô Kemli Trinh luôn chớp mắt lo lắng - Khu rừng này hình như đã bị ếm, không thể đột thổ được.

Đôi khi, Balibia gây ra những đám cháy ở bìa rừng. Và ngay khi hai nạn nhân nấp bên trong đỉnh ninh mình sẽ bị thiêu sống thì lửa đột ngột tắt dần.

- Hấn dọa cho mình chạy ra đó thôi.

Mustafa nói, mắt vẫn không ngừng quan sát ánh lửa thấp thoáng bên kia những hàng cây.

Tối ngày thứ tư, cả hai bắt đầu đi sâu vào giữa rừng.

- Trong này an toàn hơn.

Mustafa nói và cô Kemli Trinh tán đồng bằng cách lặng lẽ đi theo.

Nhưng ngay cả khi đã ở giữa rừng, chốc chốc họ vẫn nghe tiếng rú rít trên đầu và mặc dầu không trông thấy gì vì tán lá quá dày họ vẫn biết chiếc chổi bay của Balibia đang quần đảo bên trên một cách điên cuồng.

Một vài lần trong ngày, Balibia bắn xối xả từ trên cao những đám mưa lân tinh kèm theo những lời hăm he được truyền xuyên qua cây lá, nghe rõ mồn một, tất cả những trò mèo có tính chất khủng bố đó luôn luôn đặt hai kẻ trốn chạy vào tâm trạng bất an. Cũng may là Balibia không thấy họ, cũng như họ không nhìn thấy gã, nên những đợt công kích của hắn chỉ là hú họa nhưng dù vậy, mỗi lần thấy màn ánh sáng xanh chét chóc dội xuống, Mustafa và cô Kemli Trinh cũng phải tránh né cuống cuồng.

Thức ăn mà cô Kemli Trinh đem theo cạn dần theo thời gian bị bao vây và vào lúc cả hai đang bắt đầu tin rằng những ngày u ám đang đợi họ ở phía trước thì chuyện lạ xảy ra.

Lúc đó Mustafa đang ngủ chập chờn. Và một chiếc lá không biết từ đâu rơi trúng mặt đánh thức gã dậy. Mustafa cầu nhàu, gỡ chiếc lá ra khỏi mặt và định ném đi. Nhưng một tích tắc trước khi chiếc lá rời khỏi tay, gã chợt nhìn thấy thấp thoáng ở trên đó có một thứ gì ngoằn ngoèo trông giống như là chữ viết.

Gã nắm chặt chiếc lá, nhìn sững và kinh ngạc khi thấy cái đó đúng là chữ. Những dòng chữ được đục xuyên qua chiếc lá một cách khéo léo và sắc sảo.

- Gì thế nhỉ?

Gã lẩm bẩm và gí chiếc lá vào sát mắt nhưng chưa kịp đọc thì cô Kemli Trinh nhắc thấy:

- Cái gì vậy, anh Mustafa?

- Lại đây, cô Kemli. - Mustafa hươ chiếc lá trên tay - Tôi vừa nhặt được một chiếc lá vô cùng kỳ quái.

- Ai viết gì thế nhỉ?

Cô Kemli Trinh lại gần và sừng sốt kêu lên khi nhìn thấy những dòng chữ li ti.

- Tôi cũng không rõ. Vừa rồi tôi bị chính chiếc lá này đánh thức.

Mustafa nói và cùng với cô Kemli Trinh, cả hai cúi đầu vào chiếc lá, tò mò đọc:

- Thông điệp này do chim gỗ kiến Ôtôbus đem tới. Các người đang ở trong khu rừng tiên tri. Các người đã xâm phạm đền thờ của thần Kalãm và chỗ nghỉ của ngài. Cái chết đang ở trước mắt các người, do chính kẻ thù của các người đem tới. Cách duy nhất để tiêu trừ tai họa là các người phải ăn ở với nhau như vợ chồng theo ý muốn của thần linh. Và mọi nguy hiểm sẽ tự nhiên tan biến. Đây là định mệnh mà cũng là duyên phận của các người. Nếu làm theo, vận may của các người sẽ lớn hơn một cỗ xe bốn rồng, còn nhục bằng kháng cự, sự sống của các người sẽ nhỏ hơn nửa hạt tằm. Lúc đó những nút ma thuật sẽ được thần

Kalām thất lại và sự bất hạnh ghê gớm sẽ phủ xuống các người...

Kể đến đây, gã tài xế đột nhiên ngưng bật và nếu da gã trắng hơn một chút chắc hẳn bọn trẻ đã thấy mặt gã đỏ lên.

- Thế rồi sao nữa, chú Mustafa? - Suku hỏi, ánh mắt ngưng đọng trên mặt gã tài xế.

- Sao nữa ư? - Mustafa ngẩn ra - Thì ta ném chiếc lá đó đi chứ sao. Ta ném và nói: "Thiệt là nhảm nhí". Cô Kemli Trinh cũng nói y hệt ta. Cô nói "Thiệt là nhảm nhí".

Gã thờ ra:

- Nhưng khi cả hai nhìn vào mắt nhau thì chúng ta đều đọc được trong đó sự lo âu và chúng ta mơ hồ hiểu rằng những gì chiếc lá tiên tri mách bảo có thể không phải là trò đùa nhảm nhí.

- Tại sao thế hả chú? - Kăply thắc mắc.

- Bởi vì tuy ta không hề biết trên đời có cái gọi là khu rừng tiên tri nhưng cô Kemli Trinh thì đã từng nghe nhắc tới. Cô dạy môn Đời sống các loại ma ở trường Dămri, và khi nghiên cứu về môn này cô ít nhiều đã đọc thấy về khu rừng này trong các tài liệu. Hơn nữa, việc Balibia không dám xông bừa vào rừng đã cho thấy đây không phải là khu rừng bình thường.

Ánh mắt gã Mustafa bỗng trở nên mơ màng:

- Lúc đó chúng ta thật sự rất hoang mang. Mặc dù trong những ngày sống chết bên nhau, ta đã đem lòng yêu cô Kemli Trinh nhưng cô đã có hình bóng riêng trong lòng trước đó rồi.

- Đó là pháp sư Lăk, phải không chú? - Kăply hỏi một câu thừa thãi đến mức câu nói vừa buột ra khỏi miệng, nó liền giờ tay cốc đầu mình một cái.

- Pháp sư Lăk? Đúng là ông ta!

Mustafa đáp một cách máy móc, giọng vẫn xa xăm như vọng về từ một nơi nào đó trong ký ức. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn trẻ, gã bỗng thờ phì:

- Nhưng cuối cùng cả hai chúng ta không thể chống lại được định mệnh. Chúng ta không thể chết bất minh như vậy được. Hơn nữa, nếu số phận đã sắp đặt cho ta và cô Kemli Trinh nên vợ nên chồng thì xét cho cùng chúng ta cũng khó trốn tránh cái số phận đã được an bài đó.

Trán nhăn tít, có vẻ gã rất khó khăn khi thú nhận điều đó, thậm chí Kăply tưởng như có thể sờ được các nếp nhăn trên mặt gã.

Nguyên gât gù:

- Và rốt cuộc thì chú và cô Kemli Trinh đã an toàn ra khỏi khu rừng?

- Ồ. Đúng như chiếc lá tiên tri nói, khi chúng ta đã sống với nhau như vợ chồng theo lời căn dặn của thần Kalām, Balibia đột nhiên biến mất. Thật là kỳ lạ. Và từ lúc đó cho tới khi quay về đến làng Ea Tiêu, chúng ta không gặp một bất trắc nào nữa. Nếu có bất trắc thì bất trắc đến từ ba mẹ cô Kemli Trinh...

- Chắc là họ không chấp nhận chứ? - Nguyên thân nhiên nói - Họ cũng đâu có muốn trở thành mục tiêu tàn sát của trùm Bastu.

- Cậu nói đúng đó, cậu K'Brăk. - Gương mặt gã Mustafa sụp xuống - Khi ta trình bày mọi chuyện và xin hỏi cô Kemli Trinh làm vợ, ta không ngờ lại bị từ chối quyết liệt như vậy. Cô về như họ thả gà con gái cho một con cóc còn hơn là gã cho một tên nhập cư như ta.

Trước cảnh ngộ của Mustafa, bọn trẻ không nói gì, chính xác là không biết nói cái gì, nhất là ở lứa tuổi của tụi nó, nhưng những tiếng khịt mũi rụt rè thì nhau vang lên nghe rất giống những lời chia sẻ.

Nhưng Mustafa làm như không nghe thấy, vẫn đeo đuổi những ý nghĩ trong đầu, giọng càng lúc càng khổ tâm:

- Rốt cuộc thì chẳng cái gì ra cái gì hết. Cuộc đời bọn ta coi như nát bét. Cô Kemli Trinh có với ta một đứa con nhưng giấu biến nó ở làng Ea Tiều, ta thì không dám nhận là ba nó. Còn pháp sư Lăk sau vụ đó đã lạnh nhạt hẳn, nếu không muốn nói là hắt hủi cô Kemli Trinh ra mặt.

- Quái lạ! - Nguyên kêu lên - Làm sao pháp sư Lăk biết được chuyện này hả chú Mustafa? Hồng lẽ chứ hoặc cô Kemli Trinh nói ra?

- Hồng ai nói ra hết, cậu K'Brăk. - Gã Mustafa trợn mắt lên, tay vò cái khăn chít quanh đầu mạnh đến nỗi suýt làm nó bung ra - Ta cũng rất lấy làm lạ về chuyện đó. Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu pháp sư Lăk bằng cách nào biết được sự việc đó.

Cặp lông mày Nguyên cau lại:

- Nếu tôi không lầm thì cô Kemli Trinh đã không quay trở lại trường Đămri sau kỳ nghỉ hè?

- Dĩ nhiên rồi. - Gã Mustafa hươ mạnh tay, lần này thì chiếc khăn xô ra luôn và rơi xuống đùi gã nhưng gã cũng chẳng buồn để ý - Để sinh con trong vòng bí mật, cô Kemli Trinh đã xin nghỉ dạy năm đó.

- Như vậy pháp sư Lăk tất phải nghi ngờ. Và nếu ông chịu khó dò xét thì tất nhiên ông...

- Không phải đâu, cậu K'Brăk. - Mustafa nóng nảy cắt ngang lời phỏng đoán của Nguyên - Ba ngày sau khi cô Kemli Trinh từ khu rừng tiền tri trở về, pháp sư Lăk đã tìm đến làng Ea Tiều làm âm i và tuyên bố cắt đứt quan hệ. Như vậy là nguồn tin đó đến tai ông ta nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Trong chốc lát, người Mustafa như rút lại, có vẻ như gã bị chính câu chuyện của mình đè bẹp. Kăply dán mắt vào gã, thấy tấm lưng to lớn của gã cong xuống như một tấm ván bị uốn, tự nhiên cảm thấy không tin được những gì gã đã làm trong chuyến bay chín năm về trước:

- Tôi vẫn không thể hiểu nổi một con người từng can đảm như thế, từng xả thân bảo vệ một phụ nữ yếu đuối trước sự truy sát của hộ pháp phe Hắc Ám mà bây giờ lại nhút nhát như tôi đang nhìn thấy. Chú có bịa đặt ra câu chuyện đó không vậy, chú Mustafa?

- Tôi chưa bao giờ là một người can đảm, cậu K'Brê. - Mustafa bình thân xác nhận, chẳng hề cảm thấy bị xúc phạm, dù Kăply có tình chọc tức gã - Mỗi đe dọa tiềm tàng của trùm Bastu đã biến tôi thành một con gián và tôi chẳng ngại ngùng gì nói ra điều đó. Tôi chỉ tìm thấy sự can đảm có một lần duy nhất đó thôi. Tôi cũng không hiểu ra làm sao nữa. Có lẽ trước sự cô thế của một phụ nữ, khát vọng che chở của tôi được đánh thức. Cũng có thể đó là sức mạnh của tình yêu.

Kăply làm một động tác như đang cười:

- Và một khi đã mất tất cả thì sự can đảm của chú cũng mất theo luôn?

- Chính xác là vậy đó, cậu K'Brét. Thậm chí cái gan của tôi bây giờ còn bé hơn là lúc tôi chưa gặp cô Kemli Trinh.

Mustafa rầu rĩ đáp, tay mò mẫm chít lại cái khăn bịt đầu và khi chít xong rồi thì gã cầm lên chiếc áo tàng hình bên cạnh, có vẻ như muốn chui ngay vào để chứng minh sự nhút nhát của mình.

- Gượm đã, chú Mustafa! - Suku níu tay Mustafa, không cho gã trông áo vô người - Tôi muốn nói chú nghe điều này.

Mustafa quay sang thẳng oắt, vẫn để yên tay mình trong tay nó:

- Chuyện gì vậy, cậu Suku?

Gương mặt của Suku đột nhiên trở nên nghiêm trang, giọng nói của nó càng nghiêm trang hơn:

- Theo tôi, khu rừng mà chú và cô Kemli Trinh lọt vào không phải là khu rừng tiên tri.

- Cậu nói sao? - Mustafa rõ ràng chưa hiểu Suku định nói gì. Cả Nguyên và Kăply ngồi bên cạnh cũng há hốc miệng vì ý kiến bất ngờ của thẳng oắt, đầu đưa nào đưa nấy kêu u u.

- Tôi muốn nói đó là khu rừng tiên tri giả. - Suku nói chậm từng tiếng - Có kẻ nào đó cố tình tạo ra một khu rừng giả mạo để đánh lừa chú và cô Kemli Trinh.

Bây giờ thì ý nghĩ trong câu nói của Suku đã ngấm được vô đầu Mustafa, và khi hiểu ra thẳng nhóc định nói gì gã nghệt mặt ra như thể từ trước đến giờ gã chưa từng nghe một điều kỳ cục hơn thế.

- Sao lại có thể như vậy được? - Mustafa một lần nữa trợn đôi mắt ốc nhồi lên và Kăply lại thấy thẳng Mom giống gã kinh khủng.

Suku hất đầu cho lộn tóc trước trán chuôi qua một bên và nói bằng giọng chắc nịch:

- Thứ nhất, khu rừng tiên tri không ở gần làng Ea Tiều. Nó nằm trên con đường dẫn đến thung lũng Plei Mo, tức là ở hướng ngược lại. Với tốc độ của tằm thâm, chú phải bay ít nhất là một ngày rưỡi mới mong đến được khu rừng đó. Điều thứ hai còn quan trọng hơn: Kalăm là một phúc thần bụng bự và ngài chưa bao giờ là chủ nhân của khu rừng tiên tri, đơn giản vì Kalăm là một vị thần ưa nói đùa, lại bị tật cà lăm - những phẩm chất hoàn toàn không phù hợp với một đáng tiên tri.

- Thế chủ nhân của khu rừng tiên tri là ai hở Suku? - Kăply láu táu hỏi, nó đã ngồi sát Suku lúc nào không hay.

- Theo truyền thuyết, chủ nhân khu rừng này là ác thần Mituyn và canh giữ khu rừng này là con rắn của lão - con xatara. Những cây tiên tri mọc trên đầu của con rắn này. Đặc điểm của con xatara là nó ngủ suốt đời. Nó ngủ ngay từ khi vừa sinh ra, do đó nó không phải là con rắn nguy hiểm. Nó chỉ đáng sợ những khi nó ngáp. Những cái ngáp của nó thường gây ra động đất, nhưng đồng thời cũng làm cây tiên tri rụng lá. Ai may mắn nhất được những chiếc lá này, sẽ nhìn thấy tương lai của mình...

Kăply cố dừng cựa quậy mà không được:

- Thế còn...

Nhưng Mustafa còn ngửa ngáy hơn nó:

- Thế còn con Ôtôbus? Chính cô Kemli Trinh cho ta biết chim gõ kiến được xem là loài chim tiên tri...

- Đúng vậy. - Suku bình thản - Gõ kiến vẫn được suy tôn là giống chim tiên tri, đồng thời nó cũng là biểu tượng của việc duy trì nòi giống, và tên lấu cá nào đó đã dựa vào hai yếu tố này để lừa chú và cô Kemli Trinh. Thực ra thì chim gõ kiến chẳng liên quan gì đến khu rừng tiên tri hết. Sở dĩ nó được gọi như vậy vì tiếng gõ của nó thường báo điềm lành cho người đi săn và đặc biệt là nó có khả năng dẫn đường cho những ai đi lạc trong rừng.

Đến lúc này thì Mustafa quên mất ý định chui vào chiếc áo tàng hình. Mồ hôi trên trán gã đổ xuống như mưa, ướt đẫm cả chiếc khăn bịt đầu, nhưng gã không buồn chùi, cứ lấp bắp như người ngủ mê:

- Kinh khủng! Kinh khủng quá!

Nguyên nhìn Suku:

- Tên lấu cá mà em nói có lẽ là Balibia.

- Em cũng nghĩ là hấn, anh K'Brăk. Rõ ràng bữa đó hấn không có ý hạ sát chú Mustafa và cô Kemli Trinh, chỉ muốn lừa họ vào rừng. - Suku hấp háy đôi mắt sáng - Nhưng em không hiểu hấn làm thế để làm gì. Suy cho cùng thì hấn có lợi lộc gì trong chuyện này đâu.

- Khó hiểu thiệt! - Nguyên dứt mạnh một sợi tóc - Nhưng phe Hắc Âm xưa nay vẫn quen hành sự như thế. Nếu nhìn bề ngoài thì thấy những việc làm của chúng rất khó hiểu.

- Như vụ Buriam vừa rồi đó. - Kăply nhanh nhẩu chen lời, sung sướng vì đã nhớ kịp tới sự kiện nóng hổi đó.

Ở bên cạnh, gã Mustafa vẫn tiếp tục vật lộn với nỗi đau và có vẻ như gã đang tự dằn vò mình khi luôn miệng lầm nhảm:

- Hồng lẽ thẳng Mom là kết quả của một sự lừa dối? Không, nó vẫn là con tôi. Dù sao nó cũng là máu thịt của tôi.

Đột ngột gã ngược nhìn lên, ánh mắt chạy qua chạy lại giữa Nguyên và Kăply:

- Hai cậu làm ơn cho tôi biết sự thật đi. Họ đã chữa trị cho con tôi như thế nào? Chứng ngốc của nó có chữa được không? Nó đã hết hấn chưa?

Những câu hỏi dồn của gã tài xế và nhất là ánh mắt đau đáu hy vọng của gã khiến Nguyên và Kăply bắt giác ngó nhau, thiệt sự là tụi nó hồng biết phải trả lời như thế nào. Nãy giờ, gã Mustafa gần như bị nhấn chìm dưới vô vàn nỗi đau, tụi nó không muốn ném thêm một tảng đá nữa vào gánh nặng trong lòng gã.

Cuối cùng, Nguyên quyết định nhìn thẳng vào mặt Mustafa, cố nghĩ là mình không nói dối:

- Pháp sư Lăk và pháp sư K'Budăng đang làm hết cách để chữa cho con trai chú. Chú yên tâm đi, tụi tụi nghĩ là sớm muộn gì họ cũng sẽ thành công.

Mặt gã Mustafa dần ra một chút và ánh sáng dần dần cháy lên trong đôi mắt tối sẫm của gã.

Gã gật gù cảm khái:

- Pháp sư Lăk thì hồng biết ông đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng nếu có đệ nhất danh y K'Budăng nhúng tay vào thì tôi hoàn toàn tin tưởng...

Chương 5: Con Trai Của Các Ngón

Chưa bao giờ trong đời Nguyên và Kăply cảm thấy nhột nhạt như trong bữa ăn trưa hôm đó. Nhất là Kăply, nó một tay đũa một tay muỗng, liên tục quơ quào các món ăn trên bàn để tìm cách trộm miếng mình lại bằng đủ thứ hăm-bà-lăng, càng nhiều càng tốt.

Câu chuyện của gã tài xế Mustafa kỳ lạ và thú vị đến mức bây giờ Kăply mới nghĩ ra tụi nó hứa giữ bí mật giùm gã là chuyện đại ngu.

- Bữa nay ngó bộ con dói dữ há, K'Brê? - Bà Êmô âu yếm nhìn thẳng nhóc.

- A... ă... - Kăply lúng búng đáp trong khi miệng vẫn lén chặt một khoanh sinh vật nguyên thủy to tổ chẳng.

- Hay lắm, K'Brê. - Từ đầu bàn quen thuộc, ông K'Tul hào hứng nói theo, bữa nay mặt ông nom rạng rỡ một cách bất thường khiến bọn trẻ quay hết về phía ông để xem thử cái gì đột ngột đốt nóng ông như vậy - Cả tụi con nữa, cũng nên ăn uống tung bùng đi chớ! - Ánh mắt long lanh của ông quét ngang mặt những đứa còn lại - Vì theo ta thì sự kiện này thiệt đáng ăn mừng rôm rả lắm.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của bọn trẻ, ông nhanh nhẩu chớp lấy tờ báo trước mặt, vung lên theo cái cách người ta vung chiến lợi phẩm:

- Thấy gì chưa?

Trang bìa lòi loét của tờ Tin nhanh N, S & D đập vào mắt bọn Kăply một cách kiêu hãnh.

- Rốt cuộc Ama Đilê cũng chứng tỏ hấn vẫn là một tay làm báo bản lĩnh. - Hàng rìa con kiến trên môi ông K'Tul cựa quậy một cách kích động. Ông đập đập tay lên tờ báo, khoải chỉ nói tiếp - Không những tờ Tin nhanh N, S & D đã ra lại mà ngay từ số đầu tiên đã tuyên chiến ngay.

Ông rung rung tờ báo như người chào hàng đang rung miếng keo dán lưng:

- Tuyệt lắm! Rất tuyệt! Hừm, lần này thì lão N'Trang Long lại gặp khó khăn nữa rồi!

Như không thể kéo dài niềm hứng khởi hơn nữa, ông lia tờ báo bay dọc bàn ăn, khéo léo như phóng một chiếc tàu lượn:

- Tụi con đọc đi! Đọc để thấy cuộc sống luôn chờ đón chúng ta bằng những bất ngờ thích thú.

Ông cao hứng triết lý:

- Và chính vì thế đời mới đáng sống!

Kăply và K'Tub nhanh tay đề tở báo xuống trước mặt và cả bốn cái đầu hồi hã cụng vào nhau, thô lổ mắt đọc:

VỤ ÁN BOLOBALA CÓ THỰC SỰ ĐÃ KẾT THÚC?

Có vẻ như hồ sơ về vụ ám hại nữ sinh Bolobala đã được xếp lại khi sứ giả Buriam bị Cục an ninh bắt giữ cách đây ba hôm. Theo những gì đã được chính thức công bố thì Buriam, vốn hoạt động trong trường Đămri dưới cái lốt giáo sư Hailixiro, là kẻ chủ mưu và là thủ phạm duy nhất trong vụ này. Nhưng hôm nay, theo nguồn tin tuyệt mật bản báo thu lượm được thì dường như Hội đồng tối cao Lang Biang lẫn Cục an ninh vẫn chưa muốn rời mắt khỏi trường Đămri. Những chuyến thăm dò bí mật của thám tử Eakar tại ngôi trường lảm chuyện này chứng minh nơi đây vẫn chưa thực sự an toàn và hiệu trưởng N'Trang Long vẫn chưa tạo được sự tin cậy với cộng đồng. Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi những diễn biến hứa hẹn nhiều bất ngờ trong thời gian tới và sẽ nhanh chóng cung cấp đến quý độc giả. Ngay từ bây giờ, quý độc giả đã có thể đặt mua báo dài hạn để không phải ân hận vì bỏ sót bất cứ một tin tức nóng, sốt và dẻo nào của chúng tôi.

- Thiệt không biết xấu hổ! - K'Tub nhăn mặt đẩy tờ báo ra xa như thể xua một con gián - Dù nghẹt mũi kinh niên cũng nghe được hơi hướm quảng cáo toát ra nồng nặc từ cái tin vớ vẩn này. Đây chỉ là một chiêu dụ khỉ khách hàng của Ama Đliê thôi, ba à.

- Im đi, K'Tub! - Ông K'Tul quát lên - Đây không phải là tin tức vớ vẩn. Ta có thể cam đoan như thế. Nếu đây là tin bịa đặt, Hội đồng Lang Biang và Cục an ninh không bao giờ để yên cho Ama Đliê khi tở Tin nhanh N, S & D lôi họ vào chuyện này.

Êmê cố lái câu chuyện vào chỗ mà nó chắc là ông K'Tul ưa thích:

- Thế cậu nghĩ là có kẻ đứng đằng sau Buriam hà cậu?

- Ta không nghĩ gì hết. - Ông K'Tul dụ giọng - Và ngay cả tờ Tin nhanh N, S & D cũng không khẳng định điều này. Nhưng với những dấu hiệu bất thường mà Ama Đliê vừa phát hiện thì cũng không loại trừ khả năng đó.

Tuy ông cố làm ra vẻ khách quan nhưng bọn trẻ vẫn đọc thấy sự hà hê trong câu nói của ông. K'Tub cong môi "xi" một tiếng dài:

- Tờ Tin nhanh N, S & D không khẳng định nhưng cái cách tung tin độc ác như thế xét ra còn hơn cả khẳng định ngàn lần.

Bà Êmô gõ chiếc muống vào tô canh làm phát ra những tiếng leng keng thay cho hồi chuông nghĩ giải lao:

- Thôi, ăn đi. Những chuyện như thế này thật ra chưa có gì sáng tỏ hết. Chẳng việc gì nhà ta phải ăm ĩ vì những chuyện không đâu.

- Không thể bảo là không đâu, di Êmô. - Ông K'Tul vẫn chưa hết cáu - Nếu mà trường Đămri còn có một tổ-sư-ma-cà-rồng nào nấp trong đó nữa thì bọn nhóc nhà này cũng chưa chắc đã được yên đâu.

K'Tub hằm hằm nhìn ba nó, tức điên vì không nghĩ ra được một câu gì có sức nặng để cãi lại ông.

Trong bọn, chỉ có Nguyên và Kăply là lảm thình. Mẩu tin của tờ Tin nhanh N, S & D khiến tụi nó nhớ tới hình ảnh của thám tử Eakar trên mái trường hồi sáng. Và tụi nó tin là Ama Đliê đã đánh hơi được hành vi của Eakar. Vì vậy mà mặc cho K'Tub và ba nó cãi nhau ôm tụi, hai đứa ngồi chúi đầu vào đĩa thức ăn để tìm cách che giấu bộ mặt mà tụi nó tin chắc là rất xúc động của mình.

Chỉ đến khi chui vào phòng, với K'Tub và Êmê bọc bọc sau lưng, Nguyên mới mở miệng phun ào ào những gì kèm chế nầy giờ:

- Ama Đilê không nói vu vơ đâu, K'Tub. Hồi sáng chính mắt tui anh nhìn thấy lão Eakar nắp trong trường Đămri.

- Tui anh thấy? - K'Tub chưng hửng - Thiết không đó? Lão nắp ở đâu?

- Ở trên mái nhà. - Kăply vọt miệng.

- Eakar nắp trên mái nhà mà tui anh thấy được thì đúng là siêu thiết!

Thấy thẳng oắt tò ý nghi ngờ, Nguyên hắng giọng:

- Đầu đuôi là như thế này nè...

Sau khi nghe Nguyên từ tốn thuật lại tất cả những gì xảy ra với nó và Kăply trong buổi sáng, Êmê và K'Tub bắt giác trừng mắt nhìn nhau, thấy đầu mình kêu vo vo như có một bầy ong đang bay ở trong.

Êmê há miệng định hỏi nhưng rồi nó đứng trơ ra đó vì không biết phải hỏi câu gì trước. Có quá nhiều bất ngờ trong câu chuyện của Nguyên.

- Đầu anh cũng đang rối lên đây, Êmê. - Như đọc được tâm trạng của cô bạn gái, Nguyên đưa tay lên vỗ vỗ đỉnh đầu - Nhưng theo anh, có lẽ điều đáng lo nhất lúc này là chứng ngốc của thằng Mom.

Êmê thở dài:

- Ờ, nếu thằng nhóc cứ tung từng suốt đời, chắc chú Mustafa và cô Kemli Trinh đau khổ lắm.

- Nhất là họ đã chịu đau khổ quá nhiều rồi. - K'Tub khụt khịt mũi phụ họa, bằng cái giọng bùi ngùi xưa nay hồng thấy nó đem ra dùng bao giờ nên nghe lạ hoắc lạ hươ.

Êmê ngước cái mũi hếch vô mặt Nguyên, thấp thòm:

- Theo anh, bọn họ có sẽ chữa trị được không?

- Anh cũng không biết nữa. - Giọng Nguyên rầu rầu - Như anh vừa kể thì em cũng thấy tình thế có vẻ đang lâm vào bế tắc mà.

Kăply cau mày cố góp vào một ý kiến nhưng nó chẳng nghĩ ra được điều gì đặc biệt. Cuối cùng, nó cũng nảy được một ý dờ ẹc:

- Trưa mai học xong, tui anh sẽ chạy đi kiểm thầy N'Trang Long hỏi xem sao.

o O o

Nguyên và Kăply vừa dứt đầu vô lóp đã nghe thằng Y Đê oang oang:

- Tao cá với tụi bay thầy Akô Nô là một thằng cha bip bọm. Nếu không sợ ông méc thầy hiệu trưởng, hôm qua tao đã nện ông te tua rồi.

Y Đê nhỏ thó nhưng giọng rất to, càng ngày nó càng ăn nói hỗn láo y chang thằng Amara sư phụ nó.

- Mày nghĩ là mày đánh thắng thầy Akô Nô sao? - Hailibato chia bộ mặt nần nẫn về phía Y Đê, neho mắt hỏi, đã quên mất nỗi buồn không được thầy N'Trang Long cho phép đổi tên thành Haitobali.

- Thì tụi mày cũng biết chuyện ông vật nhau với thằng Đêra ở lớp Trung cấp 2 rồi đó. - Y Đê nhếch mép - Cờ Đêra mà ông chơi không lại, làm sao ông ăn nổi tao.

Thái độ xấc xược của Y Đê khiến Kăply như bị cù vào nách. Nó neho mắt:

- Nhưng hôm qua tại sao mày nện nhau với thầy Akô Nô vậy hả Y Đê? Bộ ông giết đồ của mày hả?

Mặt mày Y Đê lập tức đỏ rựng lên như vừa vớt ra từ nồi nước sôi. Nó nhìn Kăply bằng ánh mắt căm tức, nhưng chưa kịp nghĩ ra lời lẽ nào để đốp lại thì Amara đã vọt miệng, môi dài cả thước:

- Tao chẳng thấy thầy Akô Nô có tài cán gì hết. Ông là thầy giáo mà mỗi ngày đánh nhau với học trò cả chục bận là không xong rồi. Đưa một thằng nhóc lôm côm như vậy lên bục giảng, kỳ này thầy N'Trang Long tiêu rồi.

Nó quay đầu nhìn quanh, cổ mở to cặp mắt ti hí, giọng đe dọa:

- Hôm qua tụi bay đều đã đọc tờ Tin nhanh N, S & D rồi chứ gì? Tụi bay cũng biết đó...

- Tao chả biết gì hết. - Kăply khó chịu cắt ngang - Chỉ thấy Ama Đliê quảng cáo tờ báo của lão y như người ta quảng cáo thuốc xức ghê thôi, thiệt trơ trẽn quá sức!

- Mày mới là đồ trơ trẽn, K'Brêt. - Amara găm gừ, mái tóc xoắn tít của nó xù lên - Hôm qua bọn mày hứa vào với thầy Akô Nô để bắt nạt thằng Y Đê mà không thấy xấu hổ hả?

- Vô chỗ ngồi hết đi! Giờ này mà lũ ngốc tụi bay còn đứng xớ rớ ở đó hả?

Tiếng quát thình lình của thầy Haifai lập tức cắt đứt cuộc cãi vã giữa hai bên. Thầy lừ lừ vào lớp, cái trán đỏ của thầy quay tứ phía, gục lên gục xuống như không biết nên nhắm mắt vào đứa nào.

Bọn học trò im thít trong chỗ ngồi, đưa cặp mắt thăm dò từng bước đi của thầy, sẵn sàng né qua một bên nếu thầy cao hứng biểu diễn màn quát tháo kèm theo nước bọt.

- Amara! - Thầy bắt thần dừng lại, chiếu cặp mắt tối om om vào thằng này, khinh khinh nói - Ta biết ba của trò là chủ nhà máy TỜ RỒI, xưa nay là nguồn cung cấp giấy chủ yếu cho tờ báo của Ama Đliê. Nhưng như vậy không có nghĩa là trò cứ bô bô quảng cáo cho tờ Tin nhanh N, S & D mọi lúc mọi nơi...

- Thầy không được đụng chạm đến chuyện làm ăn của ba con. - Amara rống lên, mặt đỏ phừng phừng - Con không quảng cáo cho ai hết, mà chỉ cung cấp

thông tin cho các bạn.

- Thế sao trò không phổ biến tin tức in trên tờ Lang Biang hằng ngày? - Thầy Haifai tỉnh queo - Hay là vì tờ báo này chỉ mua giấy của nhà máy TRẮNG TINH?

Cả lớp đều thấy bộ mặt của Amara từ đỏ chuyển qua tím, mỗi lúc một phù ra. Chiếc áo trên người nó cũng từ từ phồng lên khiến tụi bạn lo lắng không biết chừng nào thì nó phát nổ.

- Ông cứ sa đà vào những chuyện ngoài lề đó làm gì. - Từ trong đôi môi đỏ như son của thầy Haifai, tiếng vợ thầy bực bội vọng ra - Theo tôi ông nên tập trung vào việc dạy môn Thần chú chiến đấu cho tụi nó là hơn...

- Cô nói đúng quá, cô ơi. - Amara nhảy cẫng, Kăply có cảm tưởng nếu có một cây sào trong tay chắc nó đã bắn lên tận xà nhà - Thầy suốt ngày chỉ để ý và bắt bẻ những chuyện vặt vãnh, thiệt nhỏ nhen hết chỗ nói.

Nó đưa mắt nhìn Y Đê, cười vớ thằng đê tử ruột một cái rồi quay lại tố cáo tiếp, mặt nhơn nhơn:

- Còn chuyện quan trọng là dạy học thì thầy chẳng quan tâm gì hết trời. Nói thiệt là vừa rồi tui con chẳng biết học câu thần chú số 8 để làm cái quái gì. - Amara phê phán hăng đến mức tay nó bắt đầu vung tá lả - Đánh nhau chí chết mà dùng thần chú Tịero quai hàm thì chỉ có nước cạp đất, đúng không cô? Cái đó là trò chơi của con nít chứ thần chú chiến đấu con khi gì. Lẽ ra thầy phải biết chọn lọc...

Lần này thì thầy Haifai không để cho vợ kịp cướp lời. Thầy cười gằn, nanh gằn như chìa hết ra ngoài:

- Ta muốn lấy tên trò đặt tên cho một giống lợn quá, Amara à. Trò học hành ngu như heo mà lúc nào cũng đòi làm thầy thiên hạ. Hồng lễ trò không biết là nếu trò khiến cho đối thủ treo quai hàm thì hẳn hết đường niệm chú sao?

Kiếp cổ nín cười khi thấy Amara đực mặt ra trước câu phân bác của thầy Haifai. Thằng Y Đề nhấp nhôm phía sau, tính a dua theo sư phụ, nghe vậy cũng lập tức đứng trơ như cột nhà. Trông hai đứa lúc này giống như những nhân vật trong một cuốn phim bị kẹt băng, chẳng thấy nhúc nhích gì hết.

- Chỗ này thì ông nói đúng đó, Amara. - Cô Haifai lên tiếng an ủi đứa học trò cùng - Theo ta thì trò chê ông chuyên gì cũng được, mà xét ra ông cũng có nhiều cái rất đáng chê, nhưng chuyện dạy dỗ thì ta tưởng là trò chớ có nên xía vô.

Cô ngừng lời một chút, rồi nói tiếp, giọng nghiêm nghị:

- Ta cũng cho rằng các trò không nên bàn tán lung tung về giáo sư Akô Nô. Tất cả giáo sư trong trường này đều do Bộ giáo dục chính thức bổ nhiệm, chừng nào thấy ai đó không thích hợp thì Bộ sẽ có ý kiến. Còn nhiệm vụ hàng đầu của các trò là học, học và học.

Lời nhắc nhở của cô Haifai kết thúc luôn ba thứ chuyện linh tinh mà ngày nào thầy Amara cũng quây ra cho bằng được. Nhưng bữa nay thì nó hoàn toàn xuôi xị khi không những thất bại thảm hại trong việc công kích thầy Haifai mà còn bị thầy nói huých toẹt ra mối quan hệ làm ăn giữa ba nó và tờ Tin nhanh N, S & D.

Tất nhiên là Nguyên và Kăply quên rất nhanh những chuyện vớ vẩn vừa xảy ra. Lúc này, tụi nó đang nóng lòng muốn biết kết quả chữa trị của thằng Mom nên chẳng còn bụng dạ đâu để thương thức về mặt u ê của thằng Amara, cũng như khi bị kêu lên bằng trả bài, chẳng đứa nào đủ bình tĩnh làm được một nửa

những gì thầy Haifai yêu cầu khiến thầy chửi tụi nó như tát nước vào mặt.

- Ta nghĩ với những đứa trẻ nhà K'Rahlan thì tụi bay phải ngu ít hơn những đứa khác mới phải chớ. - Thầy cúi kinh tuôn một tràng, chẳng nề nang gì hết - Hồi sáng hai đứa bay ăn trứng thứ gì mà đầu óc đông lại thành một cục vậy hả?

Tuy mặt sát Nguyên và Kăply toi tả trong buổi học, nhưng khi hồi chuông hết giờ vang lên, thầy nhẹ bước đến gần tụi nó, cúi đầu nói nhỏ:

- Cái khả năng nghe trộm của mấy trò tiêu tan từ trưa hôm qua rồi. Bây giờ mấy trò muốn chứng kiến việc chữa bệnh cho thằng nhóc nhà cô Kemli Trinh thì đi theo ta.

Câu nói của thầy Haifai khiến Nguyên và Kăply sợ đến rụng tóc gáy. Tụi nó chia bộ mặt xanh lè vào mắt nhau: Làm sao mà thầy biết rành rọt mọi chuyện vậy hả?

- Mấy trò dẹp bộ mặt dần dần đó đi. - Như đọc được ý nghĩ trong đầu bọn nhóc, thầy Haifai khụt khịt mũi - Ngài Akô Nô nói với ngài N'Trang Long, ngài N'Trang Long nói lại với ta và đến lượt ta nói lại với mấy trò, hiểu chưa?

Nguyên và Kăply chỉ hiểu sơ sơ. Dĩ nhiên là chuyện này do thầy Akô Nô xì ra, nhưng tại sao thầy lại đi kể tùm lum thì tụi nó không hiểu. Hồng lè thầy không sợ thầy hiệu trưởng biết chuyện thầy trốn dạy leo lên mái nhà ngồi chơi?

Hai đứa nghĩ trong đầu như vậy nhưng không nói ra, chỉ lẻo đẻo theo chân thầy Haifai đi về phía ngọn tháp.

- Anh K'Brăk! Anh K'Brêt! Hai anh đi đâu vậy?

Nghe tiếng K'Tub, Nguyên và Kăply ngoảnh lại, thấy thằng nhóc đang đứng với Êmê, Păng Ting ở giữa sân và cả ba đang trở mắt ra dòm tụi nó.

Không dám lên tiếng, sợ thầy Haifai phản đối, Kăply đưa tay ngoắt lia, ra hiệu cho tụi K'Tub đi theo mình.

Nhưng khi K'Tub, Êmê và Păng Ting vừa nổi đuôi vào sau lưng Kăply thì thầy Haifai bỗng hừ giọng, y như thể thầy có mắt phía sau:

- Năm đứa tụi bay là đủ rồi. Không được rù thêm ai nữa đó.

o O o

Như lần trước, khi bọn trẻ đã chui hết vào văn phòng hiệu trưởng và ngồi xếp lếp trên chiếc băng dài, thầy Haifai lôi quả cầu polygo trên nóc tủ xuống, cẩn thận đặt lên bàn giấy.

Trên các mặt pha lê, khung cảnh quen thuộc của phòng y tế vụt hiện ra trong mắt bọn Kăply khi thầy Haifai áp tay lên quả cầu.

Cả bọn nhận ra thằng Mom đang ngồi trong chiếc vạc sôi sùng sục một thứ nước gì đó, mắt nhắm nghiền. Làm như nó đang ngủ, cũng có thể nó đã ngất đi rồi. Bọn trẻ lo lắng nghĩ.

Lăng xăng trước chiếc vạc là pháp sư Lăk, vẫn với bộ tịch nghiêm trọng muôn thuở. Tay lão không ngừng vung vẩy cây roi phép, nhưng những lọ thuốc đủ

màu không còn toàng teng nơi thất lung lão như bọn Kápily thường thấy. Có thể lão đã dùng hết hoặc những thứ đó chẳng có công hiệu gì trong trường hợp này. Kápily nhìn pháp sư Lăk, thấy bộ mặt vốn đã dài của lão nay như bị ai kéo ra thêm một khúc, tim bắt giắc nảy tung tung.

Lấp ló sau lưng pháp sư Lăk là gương mặt lấm tẩm mụn của Steng. Trông nó đã hồng hào hơn hôm trước nhưng chẳng mập lên được là bao. Có vẻ như hiện nay nó vẫn quanh quẩn trong phòng y tế để pháp sư Lăk chữa bệnh và sai vật.

Đứng cạnh Steng là một phù thủy lạ mặt, bọn trẻ đoán là đệ nhất danh y xứ Lang Biang K'Budăng. K'Budăng người cao lớn, trong trường Đămri có lẽ ông chỉ thấp hơn mỗi thầy N'Trang Long, quanh cầm chày ra năm chòm râu thậm thụt và sạch sẽ như ngày nào cũng giặt, chiếc áo chùng đen trên người ông thêm vô số những ký hiệu ngoằn ngoèo, móng tay để dài không thua gì thầy Haifai.

Pháp sư K'Budăng đứng im theo dõi người đồng nghiệp chữa bệnh, chốc chốc sờ tay lên trán thẳng Mom rồi mím chặt môi lại, trông rất giống như cổ kềm một tiếng thở dài.

Ngồi cách đó một quãng là thầy N'Trang Long và cô Kemli Trinh. Họ ngồi cạnh nhau như chỉ để làm một chuyện duy nhất và xét ra thì rất vô nghĩa là chứng tỏ sự tương phản trên nét mặt của mỗi người. Trong khi thầy N'Trang Long trầm tĩnh vân vê râu cầm thì cô Kemli Trinh hết xóa tóc xuống lại vén tóc lên, và căn cứ vào việc cô không ngừng xoay tới xoay lui, có thể đoán là cô đang vật lộn khổ sở với chính mình.

Có vài lần bọn trẻ thấy cô nhóm người khỏi ghế nhưng rồi chẳng biết phải làm gì cô lại ngồi xuống, chỉ để chốc chốc lại nhóm lên, cứ như thể cô không ngồi trên ghế mà đang ngồi trên một cái lò than.

- Thế nào rồi hử ông K'Budăng? - Cuối cùng, như không bình tĩnh nổi, cô hỏi, giọng ngập nước mắt nên hoàn toàn có thể nghĩ đó là một lời van vãn.
- Chỉ đừng lo lắng thái quá, chị Kemli. Tôi nghĩ là vẫn có cách.

Không quay đầu lại, pháp sư K'Budăng khẽ khàng đáp, và Kápily gần như không tin cái giọng nhô nhẹ đó lại phát ra từ một con người to lớn như ông.

- Ta thì ta có cảm tưởng là mấy lão này hết cách rồi. - Thầy Haifai bỗng ngưng buột miệng - Trông bộ tịch người nào người nấy cứ như vừa bị thần lằn ị trúng mặt.

Ở trong quả cầu, không hiểu có nghe thấy lời bình phẩm độc địa của thầy Haifai không mà pháp sư Lăk và pháp sư K'Budăng đột nhiên quay sang ngó nhau. Kápily chợt thấy bụng mình thất lại khi nhận ra một thứ gì đó như là những tia lửa đang bắn ra dữ dội từ hai cặp mắt đang mở trừng trừng kia.

Không nói một tiếng nào, hai người nhìn nhau như thể một hồi lâu, những thớ thịt trên mặt trơ ra, cứng như gỗ. Thái độ kỳ quặc của họ khiến ai nấy tự nhiên cảm thấy căng thẳng tội độ. Cô Kemli Trinh há hốc miệng ra, còn bàn tay của thầy N'Trang Long thì dừng lại ở đầu đó giữa mở râu cầm.

Ngay cả bọn Kápily cũng không nhận ra là tại nó có đang thờ không nữa. Rõ ràng là không đứa nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vì vậy tất cả những gì tui nó nghĩ tới trong lúc này là cổ mở mắt càng to càng tốt.

Trong lúc mọi người bắt đầu nghĩ tới viễn cảnh cả pháp sư Lăk lẫn pháp sư K'Budăng sắp biến thành những tượng đá thì cả hai bỗng mở miệng, gần như đồng thời.

Pháp sư K'Budăng vừa hắng giọng:

- Con trai...

Pháp sư Lăk đã nói ngay, như thể ý nghĩ trong đầu của pháp sư K'Budăng lập tức chuyển qua đôi môi ông:

- ... của các ngón.

Có thể nghĩ cái câu vừa thốt ra là một loại thần chú bị cấm, nếu căn cứ vào chuyện vừa nói xong, cả hai liền vội vã quay mặt đi, như tránh phải thủ nhận với nhau qua ánh mắt rằng họ vừa trót phạm một điều tối kỵ.

Kăply thối mồm ngược nhìn thầy Haifai:

- Họ nói gì vậy thầy?

- Ta cũng không rõ lắm. - Thầy Haifai lâu bầu - Nhưng ta nghĩ là họ đang nói đến các ngón tay.

Như nghe thấy câu hỏi của Kăply, thầy N'Trang Long cho phép mình cử động trở lại bằng cách xoắn lấy một lọn râu cằm, "e hèm" một tiếng rồi thông thả nói:

- Theo chỗ ta biết thì trong năm ngón tay, ngón tay cái là biểu tượng của quyền lực, còn ngón tay trỏ là ngón tay của sự sống...

Thầy ngừng lại một chút để có đủ thì giờ quay mặt về phía pháp sư K'Budăng đang đứng dăm chiêu cạnh thằng Steng, rồi khoan thai tiếp:

- Trong khi ngón tay giữa là ngón duy nhất có thể nhìn thấy được thì hải người chết thì ngón tay áp út được coi là biểu tượng của lòng ham muốn, có đúng vậy không, ông K'Budăng?

- Hoàn toàn chính xác, thưa ngài. - Pháp sư K'Budăng khẽ đáp, giọng không biểu lộ cảm xúc hoặc có thể ông cố tình làm ra thế.

- Nếu đúng vậy thì ngón út chính là con trai của các ngón kia - cũng là ngón tay mà các ông vừa đề cập. Và nếu ta không đến nỗi quá đàng trí thì ta nhớ là ngón út có chứa cái nyama, tức là sự sống của các ngón khác. Ta nói vậy cũng không sai chứ hả, ông Lăk?

- Không sai, thưa ngài. - Pháp sư Lăk đáp bằng giọng thì thầm, và cũng như người đồng nghiệp của mình, ông cố lấy giọng thân nhiên nhưng rõ ràng người ông khẽ run lên một cái khiến Kăply không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

- Là sao, các ông? - Cô Kemli Trinh xúc động kêu lên, lần này cô đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi - Ý các ông muốn nói là...

- Đúng vậy, chị Kemli. - Lần này thì pháp sư K'Budăng quay hẳn người lại phía sau, chòm râu dài của ông lay động như có gió - Ở phần phụ lục của sách Y tông có ba trang đặc biệt, gọi là NHỮNG TRANG ĐEN. Chỉ khi nào không còn cách nào khác, tức là hoàn toàn bó tay, các thầy thuốc mới được động đến những chỉ dẫn của phần này.

- Thế chứng bệnh của con tôi...

Pháp sư K'Budăng nhắm mắt lại và khi ông nói, Kăply thấy vai ông như trĩu xuống:

- Hoàn toàn có thể chữa khỏi, chị Kemli à.

Ông quay về phía thẳng Mom, run rẩy chỉ tay vào chiếc vạc, giọng nặng nề:

- Chỉ cần bỏ thêm một ngón tay út vào vạc rượu mật ong trộn san hô đỏ này.

Câu nói của pháp sư K'Budăng khiến bọn Kăply tái xạm mặt. Chưa bao giờ tụi nó hình dung ra phương pháp chữa bệnh quái gở như vậy và điều vừa nghe thấy làm tụi nó sớn gai ốc khắp người. Ở phía trước, bàn tay thầy Haifai giật mạnh một cái khiến quả cầu polygo gần như nảy tung lên.

Trong mớ hình ảnh vừa chao đi đó, Kăply vẫn kịp nhìn thấy cô Kemli Trinh đưa thẳng cánh tay ra phía trước, hỏn hển nói:

- Vậy thì mấy ông hãy cắt ngón tay của tôi đi.

Gương mặt cô Kemli Trinh bùng lên vì phần khích, thậm chí ánh mắt của cô còn nói nhiều hơn là lời lẽ của cô.

- Thiệt sự là tôi rất khổ tâm khi làm việc này, chị Kemli. - Pháp sư K'Budăng xoay người, nắm lấy cánh tay cô Kemli Trinh và nói bằng giọng rì rầm như đọc kinh - Lòng thương con của chị thật đáng cảm phục...

- Ông đừng lo cho tôi, ông K'Budăng. - Cô Kemli Trinh nói, nhẹ nhàng nhưng rất quyết tâm - Hạnh phúc của các bà mẹ chính là hy sinh cho con cái. Thậm chí nếu phải cắt bỏ cả một bàn tay tôi cũng rất vui lòng.

Pháp sư K'Budăng khẽ cau mày, ngăn ngừa một thoáng rồi mím môi lờ ra một con dao nhỏ trong túi áo chùng.

Bọn Kăply sợ hãi nhắm nghiền mắt, trái tim vắng đầu mất. Nhưng tụi nó lại mở ra ngay khi tiếng nói của pháp sư Lăk đột ngột cất lên:

- Không cần đâu, ông K'Budăng.

Bọn trẻ nhìn thấy pháp sư K'Budăng quay phắt lại, nắm chòm râu dài quét một vòng tròn như mấy chiếc phát trần cùng lúc vung ra. Trên chiếc ghế sắt tường, thầy N'Trang Long vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nếu không kể đến đôi mắt lục lạc lúc này đang nheo lại, vẻ dò xét. Trước mặt thầy, cô Kemli Trinh đứng như chôn chân trên nền nhà, mặt mày ngơ ngác, cánh tay vẫn nắm bất động trong không trung mặc dù pháp sư K'Budăng đã buông ra. Kỳ cục nhất là thẳng Steng: như bị ai xô, nó chúi tới trước một bước rồi ngoái cổ lại nhìn trừng trừng vô mặt pháp sư Lăk, trông bất lịch sự hết chỗ nói.

Nhưng lúc này mọi cặp mắt đều dồn về phía pháp sư Lăk, chẳng ai để ý đến Steng, cho dù tư thế của nó thiết tình là ngó rất hoạt kê.

Kăply thấy rõ là pháp sư Lăk dường như không biết mọi người đang nhìn mình, thậm chí có vẻ như ông không biết mình đang ở đâu. Nó giương to mắt ngó ông, kinh ngạc thấy mặt ông ngầy ra, khờ dại và đau khổ, lại phảng phất nét gì đó như là niềm hân hoan, nói chung đó là vẻ mặt pha trộn đủ thứ tình cảm phức tạp, rất khó diễn tả.

Trong khi mọi người nhìn pháp sư Lăk thì ông trân trối nhìn chiếc vạc nghi ngút khói trước mặt, hai tay nắm chặt, mắt dờ ra, có thể thấy tâm trí ông hoàn toàn bị hút hết vào đó.

Mọi người lật đật quét mắt sang chiếc vạc, kể cả thầy Haifai và bọn trẻ tò mò trong văn phòng hiệu trưởng, và ngay lập tức ai nấy đều há hốc miệng và nếu

không có một tiếng reo nào bật ra trong lúc đó chỉ là do mọi người cố nén: Thăng Mom bất động này giờ đang bắt đầu cựa quậy, và chung quanh nó những làn khói đột nhiên chuyển sang màu da cam.

- Anh Lăk... - Pháp sư K'Budăng rùng mình một cái và giọng trở nên khà khà khi ông nói tiếp - ngón tay của anh...

Câu nói của pháp sư K'Budăng khiến mọi người giật bắn và mọi ánh mắt lại chuyển sang pháp sư Lăk, lần này dán cứng vào hai bàn tay của ông. Hai bàn tay của pháp sư Lăk vẫn nắm chặt nhưng Kăply thấy rõ ở bàn tay trái máu đang rỉ ra và nhỏ tong tong xuống nền nhà.

Chưa ai kịp có phản ứng gì thì cô Kemli Trinh bỗng thốt lên một tiếng gì giống như tiếng nấc và bất thình lình đổ người tới trước:

- Anh Lăk!

Như choàng tỉnh, pháp sư Lăk chớp mắt liên tiếp và quay lại, vừa kịp giữ cho cô Kemli Trinh khỏi ngã.

- Tại sao anh lại làm thế?

Cô Kemli Trinh nói như mếu và nắm lấy bàn tay trái của pháp sư Lăk, cô từ từ mở ra. Quả nhiên bàn tay của ông bây giờ chỉ còn có bốn ngón.

Cô nhìn trừng trừng vào bàn tay không còn ngón út, giọng lạc đi:

- Thật khổ cho anh...

- Cô Kemli. Tôi đã đối xử với cô chẳng ra gì. - Pháp sư Lăk như quên mất có cả đồng cặp mắt đang ghim vào mình. Ông đưa bàn tay lành lặn vuốt tóc cô Kemli Trinh một cách âu yếm, và thông thả ngắt lờ, trong giọng nói của ông dường như có tất cả sự phiền não trên cõi đời - Tôi đúng là người có tâm địa hẹp hòi và sự hy sinh nhỏ nhoi của tôi thật chẳng thấm gì so với những gì tôi đã gây ra cho cô.

Kăply tự nhiên nghe cay cay nơi mắt, trong đầu bắt chợt hiện lên những gì Mustafa nói hôm qua. Rõ ràng pháp sư Lăk và cô Kemli Trinh là một cặp. Nhưng trong gần mười năm qua, sau sự cố ở khu rừng tiên tri giả, pháp sư Lăk đã xem cô như người xa lạ, chính xác là hoàn toàn không đếm xỉa gì đến nỗi khổ tâm của cô.

- Ừ, ta tưởng đây là chuyện vui chứ đâu phải chuyện buồn mà mếu máo. - Thầy N'Trang Long vui vẻ hắng giọng - Vụ này kêu bằng gương vỡ lại lành đây mà. Ông K'Budăng bẻ thẳng bé ra đi. Nó sắp tỉnh lại rồi đó.

Như bị đánh thức đột ngột, pháp sư K'Budăng giật người một cái và lẹ làng bước tới bên chiếc vạc. Nhưng ông chưa kịp chạm vào người thẳng Mom thì nó đã mở mắt ra ngác nhiên ngó quanh:

- Đây là đâu hở mẹ?

Chương 6: Achye Và Echya

Thám tử Eakar xuất hiện ngay vào lúc bắt ngờ nhất.

Ông đẩy cửa phòng y tế bằng tay trái, tay phải vung vẩy cây gậy phép mới tinh như hôm qua vẫn còn nằm trong lò sản xuất. Thấp thoáng sau lưng ông là ba phù thủy đeo huy hiệu Cục an ninh trước ngực áo.

Thám tử Eakar liếc quanh một vòng rồi chìa cây gậy ra phía trước, đầu gậy đi qua đi lại giữa pháp sư Lăk và cô Kemli Trinh một cách nóng nảy, đồng dục hồ:

- Hai người đã bị bắt.

Bọn Kăply chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã nghe thầy Haifai khịt mũi một cái:

- Thằng cha này càng ngày càng lếu láo!

- Tôi á? - Pháp sư Lăk sừng sốt nhìn Eakar.

Nhà thám tử lạnh lùng:

- Chính ông. Ông Lăk.

Cặp mắt pháp sư Lăk tròn xoe:

- Tôi có tội gì kia chứ?

Thám tử Eakar hừ giọng:

- Mười năm trước, Cục an ninh đã nghi ngờ có một số thù hạ cao cấp của trùm Bastu hoạt động bí mật trong trường Đămri...

Thầy N'Trang Long ngắt lời:

- Buriam đã bị bắt rồi, ông Eakar.

- Buriam chỉ là một con tép, thừa ngài. - Thám tử Eakar quét chòm râu dê về phía chiếc ghế thầy N'Trang Long đang ngồi - Bọn này cấp bậc còn cao hơn đám sứ giả...

Pháp sư K'Budăng cau mày:

- Hồng lẽ ông muốn nói đến các hộ pháp của Bastu?

- Tôi không phủ nhận điều đó. - Eakar ưỡn ngực ra phía trước, cảm thấy cần thiết phải làm như thế để lời khẳng định thêm hùng hồn - Chính là tôi muốn nói đến tá hộ pháp Balibia và hữu hộ pháp Balikem.

- Hoang đường! - Thầy Haifai lại bức bối khinh khịt chiếc mũi gầy - Ta tưởng hai tên đó đã chết ngum từ mười ba năm nay rồi chứ.

Kăply tự dưng ngửa miệng:

- Balibia vẫn còn sống nhăn, thưa thầy.

Thầy Haifai trừng mắt nhìn Kăply một cái nhưng chưa kịp nói gì đã phải chúí mắt vào quả cầu. Vì ngay lúc đó cô Kemli Trinh bắt thần hét lên:

- Ông điên rồi, ông Eakar!

Eakar tỉnh queo:

- Ở trên đời có những loại bí mật đôi khi chỉ có người điên mới khám phá nổi, cô Balikem.

- Cái gì? - Cô Kemli Trinh giật bắn - Ông gọi tôi là Balikem á?

Nhà thám tử gật gù:

- Tôi nghĩ là tôi vừa gọi như vậy.

Thầy N'Trang Long từ tốn:

- Lần này thì tới lượt tôi nghĩ là ông điên, ông Eakar.

Eakar nheo mắt nhìn thầy hiệu trưởng:

- Nếu Bamuri là sự sắp xếp lộn xộn của cái tên Buriam thì Kemli cũng có thể là sự đảo ngược của cái tên Balikem lắm, thưa ngài.

- Sự suy diễn của ông, tôi xin nói thẳng là một sự bất chúc rất máy móc vì vậy mà rất ngớ ngẩn, ông Eakar à. - Thầy N'Trang Long chậm rãi - Không phải hể cứ đảo ngược một cái tên là người lương thiện sẽ lập tức hóa thành kẻ tội phạm.

Giọng điệu châm biếm của thầy N'Trang Long làm thám tử Eakar gợn run. Mặt tím lại, ông nói như rít qua kẽ răng:

- Tôi e rằng ngài hơi quá lời rồi đó, ngài hiệu trưởng. Những điều tôi nói không hoàn toàn là suy diễn như ngài tưởng đâu.

- Thế mà tôi cứ tưởng là ông đang suy diễn đó chứ. - Thầy N'Trang Long chếp miệng và có vẻ như thầy cố giấu một nụ cười đằng sau chòm râu rậm.

Eakar hừ mũi:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì mười năm trước, hiệu trưởng trường Đămri đâu phải là ngài.

- Cái này thì ông nói đúng chóc rồi, ông Eakar.

Đôi mắt Eakar chiếu ra những tia sáng long lanh:

- Nếu vậy thì ngài đâu có biết trong trường Đămri lúc đó có hai nhân vật hoạt động dưới mặt danh Achye và Echya.

- Vụ đó thì tôi có nghe nói.

- Ngài chỉ nghe nói thôi. - Eakar nhún vai, giọng đắc thắng - Còn tôi là người cầm trong tay những bức mật thư của bọn họ.

Thám tử Eakar kẹp cây gậy vào nách và ngửa tay ra:

- Đưa đây!

Phù thủy Cục an ninh đứng bên phải bước tới một bước và rút từ trong túi áo một xấp giấy, cẩn thận đặt vào tay nhà thám tử.

Eakar hươu qua hươu lại mấy tờ giấy trên tay:

- Ngài muốn đọc nó không, ngài hiệu trưởng?

- Không cần đâu. - Thầy N'Trang Long điềm tĩnh - Tôi nghĩ không có gì là bất tiện nếu ông đọc lên cho mọi người cùng nghe.

- Tối nay. Ở khu rừng phía Bắc. - Thám tử Eakar lấy giọng ngân nga, Kăply có cảm tưởng ông đang hát lên bức mật thư chứ không phải là đọc nó - Tuyệt đối thận trọng. Đừng để ai nhìn thấy. ACHYE.

- Hết rồi à? - Thầy N'Trang Long hỏi, khi thấy Eakar ngừng lại.

- Còn đây nữa!

Thám tử Eakar nói và mở ra một tờ giấy khác:

- Chúng ta nắn nã đã quá lâu. Như thế chẳng có lợi chút nào. Có lẽ đã đến lúc cần có một quyết định dứt khoát. ECHYA.

- Chỉ có thể thôi ư? - Thầy N'Trang Long lại hỏi, giọng hờ hững.

- Còn nữa. - Thám tử Eakar vênh chòm râu dê ra phía trước - Nhưng tôi nghĩ chỉ cần chừng đó là đủ kết luận rồi.

- Kết luận gì cơ?

Thầy N'Trang Long hỏi lại bằng giọng rất chi là ngờ ngác, như thể từ này đến giờ thầy hông nghe thấy nhà thám tử nói gì hết.

- Tôi cho rằng về ngày thơ hoàn toàn không hợp với ngài, ngài hiệu trưởng. - Eakar nhả mặt - Mười năm trước, khi bắt được những bức mật thư này, Cục an ninh đã nghi ngờ Echya là mật danh của cô Kemli Trinh.

Eakar bắn tia nhìn sang phía cô Kemli Trinh lúc này đang ôm chặt cứng thẳng Mom vào lòng như để sưởi cho quần áo của thằng nhóc mau khô:

- Lúc đó chúng tôi đã tra hỏi cô Kemli Trinh về chuyện này nhưng cô một mực phủ nhận. Cô cũng dứt khoát không chịu tiết lộ Achye là ai.

Thám tử Eakar lia mắt sang phía pháp sư Lăk, nhếch môi một cách đắc ý:

- Nhưng căn cứ vào những gì xảy ra trong phòng y tế ngày hôm nay, chúng tôi có thể xác định Achye không là ai khác ngoài pháp sư Lăk.

Pháp sư K'Budăng vọt miệng:

- Hồng lễ ngài thám tử chưa bao giờ trông thấy Balibia và Balikem? Tôi không hiểu ngài lấy ở đâu ra ý nghĩ cô Kemli Trinh và pháp sư Lăk là tà hữu hộ pháp của Bastu.

Eakar rung chòm râu thay cho cái khoát tay:

- Ông K'Budăng, thay hình đổi dạng chẳng là cái đĩnh gì với những phù thủy giỏi thuật biến. Với Balibia và Balikem, chuyện đó càng dễ như trở bàn tay.

Thầy N'Trang Long có vẻ đã bắt đầu nổi quạu:

- Tôi thấy chẳng có biến hóa gì ở trong chuyện này hết, ông Eakar. Balikem là Balikem, còn Kemli là Kemli. Còn cái vụ mật thư gì gì đó chỉ là chuyện vớ vẩn.

Đôi mắt Eakar quắc lên:

- Nhưng nếu tôi nói cho ngài biết một năm sau ngày những bức mật thư xuất hiện, pháp sư Lăk đã bí mật gấp gờ Buriäk ít nhất là ba lần thì ngài có cho đó là chuyện vớ vẩn không?

- Cũng vớ vẩn tuốt! - Thầy N'Trang Long gật đầu một cách rất chi là thoải mái.

Thám tử Eakar há hốc miệng ra, một dấu hiệu không thể lầm rằng nếu ông không định ngáp thì câu trả lời ngang phè của thầy N'Trang Long đã khiến ông sững sờ đến mức dù muốn cũng không thể ngậm chặt miệng lại.

Mãi một lúc, nhà thám tử mới trấn tĩnh được và ông làm chuyện đó phải nói là rất vất vả, thậm chí ông phải gõ cây gậy phép vào lòng bàn tay để yên chí rằng ông đã cử động bình thường.

- Ngài N'Trang Long à. - Eakar thờ phỉ phỉ - Bây giờ thì tôi mới hiểu tại sao tờ Tin nhanh N, S & D luôn luôn tấn công ngài.

- Ông cũng có thể tấn công tôi nếu ông muốn, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long nhẹ nhàng ngắt lời - Nhưng dù ông có tấn công tôi suốt cả đời thì cô Kemli Trinh cũng không thể là Balikem và ông Lăk cũng không thể nào trở thành Balibia được.

Tới phiên Eakar nổi cáu:

- Thế ngài cho rằng Achye và Echya là ai trong cái trường rắc rối của ngài kia chứ?

- Ông Eakar. - Cô Kemli Trinh đột ngột lên tiếng - Hai cái tên đó chính là mật danh của tôi và pháp sư Lăk.

Cứ như thể vừa có một cú sét giáng xuống giữa phòng y tế. Trừ thầy N'Trang Long ra, tất cả đều muốn bắn tung lên khỏi chỗ. Năm chòm râu của pháp sư K'Buđăng bay phất phật mặc dù trong phòng không có lấy một chút gió. Gương mặt Steng nghệt ra, đôi mắt như lệch qua một bên. Thằng Mom rúm người trong lòng mẹ, mặc dù có thể thấy là nó không hiểu điều gì đang xảy ra.

Trong khi ba phù thủy Cục an ninh hấp tấp thọc tay vào túi áo chùng thì thám tử Eakar rề lên, giọng hoan hỉ như vừa lập được một kỳ công:

- Thấy chưa, ngài N'Trang Long!

Xoáy mắt vào mặt cô Kemli Trinh, nhà thám tử hớn hờ:

- Tôi hoan nghênh sự thành khẩn của cô, cô Balikem. Mặc dù sự thú nhận của cô nói thiệt là quá muộn màng, nhưng đầu sao cũng tốt hơn là cô cứ khẳng khái phủ nhận như hồi mười năm về trước.

Eakar càng nói càng cao hứng:

- Tôi đã biết trước mà. Kinh nghiệm trong nghề lâu năm cho tôi biết Buriam không thể nào hoạt động đơn độc. Hẳn không phải là người duy nhất của phe Hắc Âm mai phục trong trường Đămri, càng không phải là người có chức vụ cao nhất trong bọn...

- Thế còn vụ Bolobala? - Pháp sư K'Buđăng ngắt lời - Nói như ông chẳng lẽ cô Kemli Trinh không phải là nạn nhân của thuật Quỷ mộng?

- Ông thật quá ngờ nghệch, ông K'Buđăng. - Nhà thám tử cười khẩy - Đó chỉ là một trò bịp nhằm che mắt thiên hạ. Làm sao mà sứ giả Buriam có thể thao túng được hộ pháp Balikem kia chứ!

- Tôi tưởng ông ba hoa như vậy đã quá đủ rồi, ông Eakar. - Cô Kemli Trinh nhìn nhà thám tử bằng ánh mắt giận dữ - Vừa rồi, tôi chỉ nhận tôi là Echya. Tôi chưa bao giờ là Balikem. Nếu quả thực tôi là Balikem và pháp sư Lăk là Balibia, giờ này ông chẳng còn sống trên đời ề mà khoác lác đầu.

- Chính xác là vậy đó, mấy trò. - Thầy Haifai gục gặc cái trán dồ, khoái trá bình phẩm - Nếu tả hữu hộ pháp của Bastu mà có mặt ở đây thì thằng cha Eakar đứng hồng muka mép lâu như thế.

Trong phòng y tế, thám tử Eakar như bị rấn cần. Ông cuống quýt bước lui một bước, cây gậy phép chìa ra phía trước:

- Cô định làm gì?

- Ông bình tĩnh đi, ông Eakar. - Cô Kemli Trinh nhìn nhà thám tử như nhìn một que kem bị chảy - Tôi chẳng định làm gì hết. Đơn giản vì tôi không phải là hữu hộ pháp phe Hắc Ám.

Thám tử Eakar rõ ràng là không biết nên chọn một vẻ mặt như thế nào cho phù hợp với tâm trạng của mình trong lúc này nên trông ông thoát xanh thoát đỏ như một tấm bảng quảng cáo điện tử. Vẫn chọc cây gậy về phía cô Kemli Trinh, ông cố giữ cho giọng nói của mình đừng biến đổi:

- Cô nghĩ những lời dọa dẫm của cô sẽ làm tôi thay đổi ý kiến sao?

Ông nhúc nhích đầu gậy:

- Hừm, nếu cô và pháp sư Lăk không phải là tá hữu hộ pháp của Bastu thì cô giải thích như thế nào về các mật danh Echya và Achye, cũng như về các bức mật thư mà chúng tôi bắt được...

- Đúng là một gã khùng! - Tiếng nói của thầy Akô Nô bắt thần vang lên từ ngoài cửa khiến mọi cái đầu trong phòng đều ngoảnh nhìn.

- Hồn láo! Ai cho nhóc nguoi vô đây?

Ông gằm lên, chòm râu vênh ra phía cửa thay cho ngón tay:

- Ra ngoài ngay!

Thầy Akô Nô nhăn răng cười:

- Ông Eakar, ông không những khùng khùng mà còn kém hiểu biết nữa! Tệ hại thiệt tình!

Mặt sưng lên, nhà thám tử quay sang thầy N'Trang Long, giận đến mức nói không ra hơi:

- Hồng lễ trường Đămri hỗn loạn đến mức để cho học sinh...

- Thám tử Eakar. - Sự nhà thám tử thỉnh linh phát nổ, thầy N'Trang Long lật đật đứng lên khỏi ghế, tươi cười chỉ tay vào thầy Akô Nô - Xin trân trọng giới thiệu với ông, đây là ngài Akô Nô, giáo sư mới của trường Đămri.

- Cái gì? - Eakar ngoảnh nhìn thầy Akô Nô, rồi quay sang thầy N'Trang Long, rồi lại nhìn thầy Akô Nô, mặt ngẩn ra - Ngài không nói đùa đấy chứ, ngài hiệu trưởng?

- Tuy tôi rất thích nói đùa nhưng trong trường hợp này thì tôi không muốn đùa chút nào.

- Đừng nhìn ta như thế, ông Eakar. - Thầy Akô Nô toét miệng ra cười, mắt nheo nheo láu lỉnh - Tuổi của ta không ít hơn tuổi ông cố của ông đâu. Nói thiệt thì Eakar, ba của ông, đối với ta vẫn còn thuộc hàng cháu chắt.

Có thể thấy rõ vẻ ngờ ngác trên mặt nhà thám tử. Có lẽ ông chưa từng thấy một thằng nhóc mười tuổi nào ăn nói lớn lối đến thế. Nếu không có lời giới thiệu của thầy N'Trang Long, chắc chắn ông tin rằng mình đang bị bốn cọt.

- Ông đã lập gia đình chưa vậy, ông Eakar? - Thầy Akô Nô đột nhiên hỏi một câu chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện trước mắt.

- Chưa. - Eakar máy móc đáp, đầu vẫn kêu ong ong.

- Thế ông đã từng yêu ai chưa?

- Yêu ư? - Như người mộng du, Eakar mấp máy môi - Tôi không nhớ nữa. Hình như là chưa.

- Thế thì đúng rồi. - Thầy Akô Nô vỗ tay bôm bốp, một hành động chỉ có ở trẻ con - Ông từng này tuổi mà chưa từng yêu ai nên khùng khùng là phải.

Thầy hươ tay, hào hứng:

- Ông nên tập yêu một ai đó, ông Eakar, cho dù có thể người ta không thêm để ông vào mắt.

Khung cảnh trong phòng y tế lúc này trông khôi hài hết sức. Một thằng nhóc mười tuổi đang say sưa rao giảng về tình yêu cho một lão già thì đúng là kỳ cục.

Bọn Kăply không hẹn mà cùng đưa mắt ngó nhau, nếu không có thầy Haifai ở đó chắc tụi nó đã phá ra cười. Nguyên khê liếc Êmê, giật thót khi thấy cô nàng đang nhìn mình đầy ngụ ý.

So với bọn Kăply, Steng bất lịch sự hơn nhiều. Nó ngoác miệng cười khàn khạch, bắt gặp cái trừng mắt của pháp sư Lăk, nó hoảng hồn ngậm miệng nhưng không nhịn được lại phì ra cười lớn hơn.

Thám tử Eakar như bưng bình. Ông hít vô một hơi:

- Ông Akô Nô à. Tôi thấy cái đề tài nhảm nhí đó chẳng đáng gì đến chuyện cô Kemli Trinh và pháp sư Lăk...

- Sao lại không đáng? - Thầy Akô Nô hừ mũi - Chỉ có tâm hồn khô héo của ông mới cho rằng không đáng thôi. Ngoài chuyện suốt ngày ngồi trên mái nhà, ông còn biết cái quái gì nữa đâu.

Thầy càng nói càng cao giọng, câu cuối cùng gần như quát vào mặt nhà thám tử:

- Thế ông có biết các mật danh Achye và Echya ý nghĩa là gì không?

- Ý nghĩa là gì ư? - Nghe thầy Akô Nô tuôn một tràng, đầu óc Eakar bắt giắc đâm ra hồ đồ. Ông nhìn lên trần nhà, tay bâng quơ vuốt chòm râu dê - Gì nhỉ? Đây là mật danh thì ý nghĩa cái con khi gì chứ.

- Đồ ngốc! - Thầy Akô Nô bĩu môi - Achye và Echya là dạng viết tắt của Anh chỉ yêu em và Em chỉ yêu anh. Hừm, cả đời chú mày có bao giờ xài đến những thứ này đâu mà biết.

Đối với Eakar, lời giải thích của thầy Akô Nô có tác dụng ngang một nhát búa, nếu căn cứ vào cái cách ông lão đảo và đưa hai tay ôm lấy đầu. Nhà thám tử hoang mang đến mức không biết phải làm gì với chiếc gậy trên tay. Xấp mật thư thì ông đã nhét vào túi áo nhưng cây gậy thì ông hết hạ xuống lại nhấc lên, kẹp vào nách rồi như thấy không ổn lại lấy ra, gõ gõ vào cẳng chân, cuối cùng trở ngược mũi gậy gãi gãi vào chỗ ngứa tường tượng nào đó trên cổ và bả

thần nhìn sang chỗ pháp sư Lắc và cô Kemli Trinh, lấp bắp bằng giọng vô cùng thiếu năn:

- Thế sao mười năm trước cô không...

- Chuyện tình cảm không phải là thứ có thể bạ đâu nói đấy hoặc lúc nào cũng nói huych toẹt ra được, ông Eakar. - Cô Kemli Trinh chưa kịp đáp, thầy Akô Nô đã vung cả hai tay, hùng hồn thuyết giảng - Cần phải có thời cơ. Tóm lại, chủ mầy đừng hỏi nữa, kéo có bao nhiêu cái đốt lại lòi ra hết. Tốt nhất chủ mầy nên ôm tập đi theo ta để học thêm về chuyện này...

Đã hơi quen mắt nên bọn Kăply thấy cái cảnh thầy Akô Nô nói năng vung vít bớt buồn cười đi một chút, nhưng đến câu cuối cùng thì tụi nó không thể nào không gập bụng lại mà cười.

Cả đám cười sặc cười sụa, cười như có ai cù, đến khi ngẩng lên thì quả cầu polygo đã không còn ở chỗ cũ.

Nguyên đôi theo thầy Haifai đang bê quả cầu đặt lên đầu tù, quét vôi mắt sang bức vách kế bên nhưng không nhìn thấy cái báo động kẻ đầu, đoán là thầy N'Trang Long cắt đi rồi.

- K'Brăk và K'Brê! Hai trò đã thỏa mãn rồi chứ hả? - Thầy Haifai quay lại phía bọn trẻ, dáng điệu lừ lừ ngó phát ngán.

- Dạ. - Nguyên lí nhí trả lời, ngạc nhiên thấy thầy chỉ hỏi hai đứa nó trong khi có cả đồng lứa trong phòng.

Như biết thừa Nguyên đang nghĩ gì, thầy Haifai "hừm" một tiếng trong cổ họng và nói tiếp, giọng vẫn lạnh tanh:

- Nếu ở trường Đămri không còn chuyện gì khiến hai trò phải động tính hiếu kỳ nữa thì tốt nhất là hai trò nên lập tức làm ngay cái chuyện mà lẽ ra hai trò phải làm từ lâu.

Đôi mắt sâu hút của thầy đột nhiên chiếu ra hai luồng sáng xanh lè:

- Ta cho rằng hai trò nhờn nhờn như thế là quá đủ rồi đó.

Kăply biết là thầy nhắc đến chuyện tụi nó phải đến núi Lưng Chùng, nó cũng đã định gập rút đi đến đó, nhưng mệnh lệnh của thầy làm nó phát hoảng:

- Lập tức nghĩa là ngay bây giờ hả thầy?

- Ngay bây giờ hay không ngay bây giờ là chuyện của mấy đứa ngu ngốc như trò chứ không phải chuyện của ta.

Thầy Haifai nói như đâm vào miệng khiến Kăply hết ham hỏi tới hỏi lui. Nó dục mắt nhìn thầy bước ngang qua nó để đi về phía cửa phòng, quên cả chuyện đi theo cho đến khi Nguyên tóm lấy khuỷu tay nó.

o O o

Phòng y tế đóng chặt cửa khi bọn trẻ đi qua. Êmê định nói một câu gì đó nhưng nó khề liếc thầy Haifai một cái rồi nín thinh.

Sân trường buổi trưa ngập nắng, yên tĩnh đến kỳ lạ, hoàn toàn tương phản với những biến cố động trời vừa xảy ra trong phòng y tế. Thầy Haifai đột ngột đứng lại ở căn nhà lá cuối cùng, nhặt nhèo:

- Máy trò về đi!

Chỉ đợi có vậy, bọn trẻ hồi hả băng suốt chiều ngang sân. Êmê khụt khịt chiếc mũi hếch trong khi ráo bước, đầu óc rối tung, những gì vừa chứng kiến khiến nó cảm thấy rất rõ rệt có một cơn bão cảm xúc vừa tràn qua lòng nó. Cảnh pháp sư Lắc xà thân để cứu đứa con riêng của người yêu quá thật nằm ngoài sự tưởng tượng của nó và điều đó làm nó bị kích động ghê gớm.

- Thăng Suku đâu?

Tiếng Đêra vang lên đánh thức Êmê khỏi những suy tư. Nó ngược lên, ngạc nhiên thấy thằng này đứng chặn ngay cổng, ánh mắt đang chạy quanh tụi nó, hoàn toàn không giấu vẻ dò xét.

- Suku á? - Kăply nhún vai - Làm gì có Suku ở đây!

- Nó vẫn hay đi với tụi mày mà? - Đêra nhếch môi, nghi ngờ.

Kăply cười khẩy, cái lối tra hỏi của Đêra bắt đầu làm nó khó chịu:

- Đúng là nó vẫn hay đi với tụi tao nhưng tao không nghĩ là ngày nào nó cũng đi với tụi tao.

Thấy Kăply có vẻ sẵn sàng châm ngòi cho một cuộc gây gỗ, Nguyên vội mím cười, xới lời:

- Mày tìm Suku có chuyện gì vậy, Đêra? Định mua thêm ngải thuộc bài à?

Nguyên định tháo ngòi nổ, không ngờ câu nói của nó hóa ra còn tệ hơn là sự khiêu khích của Kăply. Như bị ong chích, mặt Đêra lập tức phù ra.

- Tao tìm thằng Suku chính là vì chuyện này đây! - Nó nghiêng răng ken két - Ngải của nó là thứ sản phẩm hạng bét, thậm chí có lẽ là thứ ngu ngốc nhất trên đời mà một thằng cà chớn như nó có thể nghĩ ra.

Kăply xoáy mắt vào mặt Đêra, tò mò hỏi:

- Thế sau khi dùng ngải thuộc bài của nó, mày quên sạch hết bài vở à?

- Không hẳn thế... - Đêra thốt nhiên ngập ngừng - Đúng là dùng ngải của nó, đứa nào cũng thuộc bài vanh vách...

Câu trả lời của Đêra khiến Kăply, Nguyên và K'Tub ngẩn tò te. Tụi nó nghĩ là Đêra đang nói đùa mặc dù vẻ mặt của thằng này không có dấu hiệu gì cho thấy nó là đứa biết đùa. Êmê và Păng Tíng càng sừng sốt hơn, vì đứa nào cũng biết Đêra mới lãnh một điểm 0 hồi này và bị thầy Di Pri chửi te tua vì tội không chịu học bài.

- Thế sao... - Kăply khẽ mấp máy môi, mắt nhìn Đêra trân trân xem có dấu vết gì cho thấy thằng này vừa va đầu phải gốc cây hay không.

- Tụi mày không hiểu à? - Đêra thu nắm đấm và lại nghiêng rằng trời trọi - Ngải thuộc bài của thằng Suku đúng là có giúp tụi tao thuộc bài thiệt, nhưng khi thầy kêu trả bài môn Quái vật học thì tụi tao lại đọc vanh vách môn Tiên tri, còn khi thầy dò môn Luyện bùa thì tụi tao lại thuộc như cháo môn Các loại quỷ...

Dù không hề muốn chọc cho thằng Đêra thêm nổi khùng, bọn Kăply cuối cùng cũng phải phá ra cười sặc sụa lần thứ hai trong ngày.

K'Tub vừa cười vừa lau nước mắt:

- Anh Đêra ơi, như vậy ngải thuộc bài của Suku đâu phải là thứ dỏm. Nó chỉ hơi lộn xộn chút thôi.

Đêra gằm lên và bọn Kăply tưởng như cả người nó đang bốc khói:

- Tao không giỡn với mày, K'Tub! Mày về báo với thằng Suku khôn hồn thì đừng bao giờ để cho tao thấy mặt. Nhớ đấy!

Nói xong, Đêra dùng dùng bỏ đi, và căn cứ vào thái độ hùng hổ của nó có thể tin là nó sẵn sàng giết người nếu chẳng may thằng Suku lộ ra ở một khúc quanh nào đó.

Suku lộ đầu ra thật. Bọn Kăply như không tin vào mắt mình khi từ sau một bụi rậm ven đường, Suku thỉnh linh chui ra trong bộ dạng lấm lét của một con thỏ, tất nhiên là sau khi Đêra đã bỏ đi được một lúc.

K'Tub chưng hửng:

- Mày nấp ở đây này giờ hà Suku?

- Ồ. - Suku vừa đáp vừa lom khom đập đập tay lên ống quần.

- Em làm gì ở đây vậy? - Kăply hỏi, và bước lại giúp thằng nhóc phủi bụi.

- Chú Mustafa bay lòng vòng trên trời sốt ruột quá nên kêu em đi tìm mấy anh.

- Yên chí đi. - Kăply vỗ vai Suku, toét miệng cười - Thằng Mom hết tung tung rồi.

- Thế này giờ mày đã nghe hết những lời tố cáo của Đêra rồi chứ, hà Suku? - K'Tub nheo mắt nhìn bạn.

- Ồ. - Suku tỉnh queo.

K'Tub ngắm bạn một lúc, rồi bỗng nhiên gật gù:

- Là thật đấy.

- Là gì cơ? - Suku ngược đôi mắt long lanh.

- Là là tại sao cho đến giờ này mày vẫn còn sống trên cõi đời. Tao nghĩ lẽ ra mày đã bị những khách hàng của mày hè nhau bóp cổ từ lâu rồi chứ.

- Mày đừng có nghe những lời bố lão của tụi nó. - Mặt Suku sầm xuống - Đa số học trò trường Đămri là bọn có cái đầu bã mía. Tao đã dặn đi dặn lại bao nhiêu lần về cách sử dụng các loại sản phẩm của tao mà tụi nó có chịu để vào tai đâu.

Êmê nhìn thẳng nhóc bằng ánh mắt triu mến:

- Chị tin em, Suku.

- Suku, anh cũng tin em.

Nguyên nói, và bắt gặp Êmê nhìn mình, dĩ nhiên ánh mắt đó còn triu mến gấp mấy lần khi cô nàng nhìn Suku.

Nhưng Êmê không tắm mình trong nỗi êm đềm được lâu. Bọn trẻ vừa trò chuyện vừa rảo bước dọc đại lộ Brabun và khi cả bọn đi ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH thì Êmê cảm thấy như có ai ném đá vào người mình.

Thứ âm nhạc bạo lực của lão Seradion dội vào tai nó một cách thô bạo:

Cuộc tình dù trái ngang

Muộn phiền rồi sẽ tan

Nếu vào đây trút giận

Ta quyết đá cho sập bàn

Người tình dù đã xa

Mà lòng chẳng muốn tha

Xin vào đây trút giận

Ta quyết đá cho sập nhà...

Êmê dợm chân định chạy bồng cảm thấy có ai nắm chặt tay nó. Nó chưa kịp quay lại đã nghe tiếng Nguyên cất lên bên tai:

- Dừng chạy, Êmê.

- Thả tay em ra, anh K'Brăk. - Êmê giãy nảy - Lão Seradion tra tấn mọi người thế này...

- Chính vì vậy mà chạy là điều vô ích. Hồng lễ ngày nào đi qua đây em cũng co giò chạy? - Nguyên tặc lưỡi nói, rồi nó hạ giọng thì thầm - Tốt nhất là làm cho lão Seradion đóng cửa tiệm luôn.

Êmê ngơ ngác:

- Anh có cách ư?
- Có cách. - Nguyên gặt đầu, rồi nó nói thêm, giọng chuyển sang nghiêm trọng - Tại em không biết đó thôi. Lão Seradion từng giết người ngay trong cửa hiệu của lão.
- Anh không đùa đó chứ?

Lần này thì không chỉ Êmê há hốc miệng mà cả Păng Ting, K'Tub và Suku cũng hấp tấp chụm đầu lại, cả bọn giương mắt hồi hộp nhìn Nguyên, nín thở chờ nghe câu trả lời.

- K'Brāk nói thật đó, Êmê. - Kăply vọt miệng đáp thay bạn - Lão Seradion lập ra một ban nhạc và bắt phải chơi đúng ý lão. Ai làm lão phật ý là lão ra tay ngay. Một nhạc công tên là Liti đã bị lão chặt làm hai khúc...
- Làm sao các anh biết được? - K'Tub tròn xoe mắt - Hồng lễ thứ nhạc thổ tả của lão là nhạc sống?

- Đúng là vậy đó, K'Tub. - Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc - Hôm qua lúc kể chuyện anh quên khuấy mất chi tiết này...

Trước những cặp mắt thao láo của tụi bạn, Nguyên hăng hái thuật lại những gì mà nó và Kăply tình cờ nghe được trưa hôm qua, cũng ngay tại chỗ mà tụi nó đang đứng...

Chương 7: Ban Nhạc Củ Cải

K'Tub vỗ tay bơm bóp khi Nguyên vừa dứt lời:

- Phen này chị Êmê gặp may rồi. Cục an ninh mà biết được chuyện này thì lão Seradion kể như tiêu đời.

Cả bọn dồn mắt sang Êmê, ngạc nhiên thấy nó chẳng tỏ vẻ gì phần khởi.

- Hồng có gì rõ ràng ở đây hết. - Êmê trầm ngâm nói, bằng cái giọng nếu không mượn của Nguyên thì chắc chắn là mượn của thầy N'Trang Long, nghe rất chín chắn - Lão Seradion hoàn toàn có thể chối phăng chuyện đó.

- Đúng vậy, chị Êmê. - Suku tán thành.

- Chúng ta cần phải có nhân chứng. - Êmê trình trọng tiếp, và nó quay sang Suku - Em có đem theo chiếc áo tàng hình nào đó không?

Suku đập tay vô túi quần:

- Chỉ có hai chiếc à. Chiếc của em và chiếc của chú Mustafa.

- Cái gì? - Kấply trợn mắt - Chú Mustafa bay loanh quanh trên trời cả buổi mà dám không mặc áo tàng hình sao? Em không nói lộn đó chứ?

- Thoạt đầu thì chú vẫn mặc. - Suku giải thích - Nhưng khi bảo em đến chỗ mấy anh thì chú cởi ra đưa em để em mặc cho thẳng Mom. Chú muốn em bí mật đưa thẳng nhóc đến chỗ chú.

- Thiệt là hoang đường! - Nguyên nhún vai - Làm sao mà em có thể dẫn thẳng Mom ra khỏi trường giữa một lô giáo sư như thế được. Hơn nữa, em cũng thừa biết áo tàng hình chẳng có tác dụng gì trong khuôn viên trường Đămri mà.

- Thì em cũng nói vậy mà chú Mustafa đâu có chịu nghe. - Suku nhăn nhó đáp, trông nó như vừa đập phải gai.

- Chị Êmê ơi. - Păng Ting vùng kêu - Bây giờ chúng ta phải làm sao? Hai chiếc áo thì đâu có đủ cho chừng này người?

Êmê hất mái tóc vàng óng, giọng dứt khoát:

- Khỏi cần mặc áo. Tất cả chúng ta cùng vào.

- Như lần trước á?

- Ừ, như lần trước. Vào bên trong rồi hằng tính.

Êmê nói nhanh, rồi sức nhớ ra một chuyện quan trọng, nó ngoảnh sang Suku:

- Em có mang đủ tiền đó không, Suku?

- Chì khỏi lo. - Suku đưa tay vén lọn tóc sắp chọc vào mắt, tươi tỉnh đáp - Tiền bán ngải thuộc bài, em chưa kịp xài đồng nào hết á.

Nguyên và Kăply kín đáo nhìn nhau và rõ ràng hai đứa đang cười với nhau bằng mắt. Cô nàng Êmê dịu dàng hằng ngày bỗng đứng trở nên quyết đoán như một vị tướng chỉ huy khiến tụi nó cảm thấy vô cùng thú vị. Có lẽ trong bọn Êmê là người căm ghét Cửa hiệu Thất tình hơn ai hết, nếu không cô nàng chẳng nhanh nhẹn một cách bất thường như thế. Nguyên nghĩ, và nó đoán cái đầu cục gạch của Kăply chắc cũng nghĩ giống như nó, bởi thiệt sự thì cũng không cần phải thông thái lắm mới hiểu được tại sao Êmê lại quyết tâm đến vậy.

o o o

Lão Seradion nhận ngay ra lũ nhóc hôm trước khi bọn Kăply đùn đầu qua khỏi cửa.

- Lại là tụi bay à? - Lão hỏi với giọng của người nghi mình bị hoa mắt.

- Tụi tôi đây. - K'Tub cười toe toét - Chào ông, ông vẫn khỏe chứ?

Lão Seradion như không nghe câu chào của K'Tub. Lão nhìn sững nó, cái miệng móm há to:

- Nhóc mày đã kịp thất tình tới lần thứ năm rồi kia à?

- Ồ, sao lại là thứ năm? - K'Tub vênh mặt - Tôi thất tình lần này là lần thứ tám rồi đó. Ba lần mới đây nhất, tôi tự giải quyết được nên không dẫn xác tới chỗ lôm côm này thôi.

Nó dầm hai tay vào nhau:

- Nhưng lần này thì bực hết sức là bực. - Sức nhớ đến câu nói của thầy Akô Nô khi nãy, nó ngoác miệng bô bô - Trái tim tôi bây giờ đang khô héo thê thảm...

K'Tub nói năng vung tán tăn khiến tụi bạn nó xanh mặt. Trong khi Êmê lườm K'Tub một cái dài thiệt dài thì Nguyên hấp tấp cắt ngang lời ba hoa của thằng oắt:

- Ông còn phòng trống chứ, ông Seradion?

Đang bị thằng K'Tub làm cho mụ mị đầu óc, nghe hỏi, lão chủ tiệm như bừng tỉnh:

- Phòng hả? Còn. Còn chứ.

Sự vốn vã trở lại trên môi lão:

- Tụi bay đi theo tao. Cửa hiệu Thất tình càng ngày càng đổi mới. Trang bị cực kỳ hiện đại. Có cả một ban nhạc phục vụ 24/24.

Bọn trẻ như ngừng thở khi nghe lão Seradion nhắc đến ban nhạc. Nguyên khê liếc Êmê, thấy vẻ mặt cô bạn gái đột nhiên trở nên trầm trọng.

- Ban nhạc hở? - Nguyên khệt khịt mũi - Ồ, tụi tôi vẫn nghe mỗi ngày khi đi ngang qua đây.

Nguyên quay đi chỗ khác, nhăn mặt nói thêm:

- Nói không phải nịnh chớ thiệt tình tụi tôi rất khoái những bài hát đó.

K'Tub vọt miệng:

- Rất sục sôi. Đây khí thế. Và khiến người ta thất tình một cách phần khởi, hào hùng.

K'Tub chắc còn định tuân thêm một vài câu khủng khiếp nữa nhưng Êmê đã kịp thò tay véo nó một cái khiến nó không thể làm gì khác hơn là kêu "oái" một tiếng và lập tức nín thính.

- Trình độ thưởng thức âm nhạc của tụi bay như vậy là có hạng đó. - Lão Seradion cười híp mắt. Đang nói, lão bỗng xịu mặt, buông ra một tiếng thở dài - Nhưng thiệt sự thì ban nhạc của tao chơi chưa đạt yêu cầu đâu. Phải rèn luyện nhiều hơn nữa mới được.

- Ban nhạc của ông có đông không? - Nguyên thận trọng thăm dò.

- Khoảng chục đứa. - Lão Seradion lúc lắc chùm chìa khóa trên tay, tự hào đáp.

Nguyên chưa kịp hỏi thêm thì lão chủ tiệm đã dừng bước trước cửa phòng số 4 và loay hoay tra chìa khóa vào ổ:

- Phòng của tụi bay đây.

Lão mở rộng hai cánh cửa và nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt cười cợt:

- Tụi bay vẫn chun vô một chỗ như lần trước chớ?

- Như lần trước. - K'Tub nhún vai - Tụi tôi cần an ủi lẫn nhau, ông Seradion.

Như thông lệ, sau khi bọn Kăply vào phòng được một lúc, lão chủ tiệm ôm vào một đồng thú nhồi bông, đặt lên bàn rồi bắt đầu lên bổng xuống trầm:

- Kê thù đây, thưa quý ông quý bà. Quý ông quý bà tha hồ trút cơn phần nộ, có thể chửi bới, ngắt véo, cào cấu tùy thích...

Y chang được phát ra từ băng cátxét, những lời ngân nga từ miệng lão Seradion trào ra không sai một chữ so với lần quảng cáo trước.

- Dù rồi, ông Seradion. - Nguyên nhún vai - Tụi tôi đã thuộc bài này rồi. Đại khái là "ờ đây có kim để chích, có kềm để kẹp, có búa để gõ và hàng đồng những dụng cụ tra tấn rừng rợn khác mà quý ông quý bà có thể thoải mái sử dụng", đúng không hả?

Lão Seradion cười hề hề:

- Đúng, đúng. Trời sinh ra nhóc ngươi chắc là để làm tri kỷ của Cửa hiệu Thất tình. Nhưng còn cái vụ tiền nong...

- Ông yên tâm đi. - Nguyên khoát tay - Giá cả là 2.000 năpken mỗi giờ. Tụi tôi cả thảy 6 người, như vậy tổng cộng là 12.000 năpken mỗi giờ, đúng chưa? Lưu lại nhiều hơn thì chi phí cứ theo đó mà nhân lên.

Lão Seradion thò lơ mắt nhìn Nguyên, mũi lão cơ hồ dài ra thêm một khúc. Nhìn như vậy một hồi, lão đập tay lên đầu một cái "bốp", tiếc rề nói:

- Nhóc ngươi lẽ ra hoàn toàn xứng đáng làm người quản lý cho tao.

- Thế tôi làm có được không? - K'Tub ưỡn ngực ra phía trước.

- Thằng kia đã không được thì nhóc ngươi lại càng hỏng bét. - Lão Seradion liếc xéo K'Tub - Nội quy hàng đầu mà mọi nhân viên của Cửa hiệu Thất tình đều phải tuân thủ là: Không được thất tình. Mà bọn ngươi thì mới tí tuổi đầu đã yêu đương lăng nhăng quá.

Lão khoa tay một vòng quanh phòng và lập tức chuyển sang giọng chào hàng, nhanh đến mức Kăply tưởng như có một kẻ khác đang nấp trong người lão và điều đó không khỏi làm nó liên tưởng đến thầy Haifai:

- Như vậy chắc là chúng tôi không cần phải hướng dẫn quý vị về cách sử dụng đồ đạc trong phòng. - Lão quét mắt xuống mặt bàn - Những con thú nhồi bông này, nếu tôi đoán không lầm thì có lẽ cũng không nhất thiết phải biến thành những người tình bội bạc của quý vị.

Lần này lão Seradion có vẻ tiến bộ hơn trước rất nhiều. Tiếng tăng háng sốt ruột của Êmê vừa lọt vào tai, lão liền lật đật khom lưng, xới lời:

- Bây giờ tôi xin phép rút lui. Chào quý vị. Chúc quý vị những khoảnh khắc thư giãn thoải mái như trên thiên đường.

Lão Seradion vừa khuất sau cửa phòng, Êmê đã bật ngay dậy, chìa tay về phía Suku:

- Đưa áo tàng hình đây, Suku?

Giữ mạnh hai chiếc áo màu cánh gián trong tay, Êmê đưa mắt nhìn Nguyên:

- Anh với em đi nhé.

- Ừ.

Nguyên gật đầu mau mắn. Và chỉ một lát sau, cả hai đã biến mất trong mắt tụi bạn.

Êmê thì thảo:

- Anh cầm tay em kéo lạc.

Nguyên không nghĩ là Êmê cố tình tạo ra tình huống này nhưng nó vẫn cảm thấy bối rối khi nắm tay cô bạn gái.

Cả hai lần ra khỏi cửa, rón rén men theo lối đi nằm giữa hai dãy phòng, tai dỏng lên cố đoán xem ban nhạc của lão Seradion đang ở chỗ nào.

Chốc chốc hai đứa phải nín thở nép mình sát tường khi lão Seradion dẫn khách đi ngang, mà những lần như vậy thì rất nhiều. Cửa hiệu Thất tình nhìn từ bên ngoài không lớn lắm nhưng bên trong rộng mênh mông. Nguyên và Êmê kinh ngạc nhận thấy rất nhiều hành lang cắt nhau trên lối đi với vô số phòng liền nhau, gần như phòng nào cũng có người và chính những tiếng thét, những tiếng động lịch kịch, tiếng những bức vách bằng kiếng rơi vỡ loảng xoảng vọng ra từ bên trong đã khiến tụi nó mất rất nhiều thì giờ để xác định vị trí của ban nhạc.

Chưa kể, bằng cách nào đó, lão Seradion đã làm cho tiếng nhạc trong cửa hiệu văng ra từ mọi hướng và điều đó càng làm Nguyên và Êmê thêm lúng túng. Hai đứa cứ đi một quãng lại đứng lại, quay đầu nhìn đảo đác, hoàn toàn thất vọng khi không thể định hướng được thứ âm thanh đang chạy lòng vòng quanh tụi nó một cách quái đản.

Có một lúc Nguyên và Êmê cảm thấy tụi nó đang nhìn vào mắt nhau và mặc dù không ai trông thấy ai, đứa này vẫn có thể đọc được sự bối rối trong mắt đứa kia một cách không thể nhầm được. Đôi khi, dù không muốn Nguyên vẫn phải bóp chặt tay Êmê để trấn an cô bé khi những lời ca quái chiêu của ban nhạc đột ngột ré lên và động vô tai tụi nó thỉnh thoảng như những nắm đấm.

- Làm sao đây, anh K'Brăk? - Cuối cùng, không nhịn được, Êmê hoang mang hỏi.

Nguyên quét mắt dọc hành lang vắng, thấp giọng nói:

- Bình tĩnh đi, Êmê. Thế nào bọn mình cũng tìm thấy ban nhạc của lão.

Nguyên nói bừa, không hề tin vào điều mình nói, vì thiệt sự thì nó cũng chưa nghĩ ra cách nào.

Ngay lúc đó, lão Seradion lại đi ngang. Lần này lão đi một mình, sải bước rất nhanh, vừa đi vừa lâu bàu:

- Tụi nó chơi thứ nhạc gì mà iu xiu vậy không biết. Thiệt tình!

Nguyên bấm khế những ngón tay lên tay Êmê, thì thầm:

- Bám theo lão!

Hóa ra ban nhạc của lão ở trong này! Nguyên mừng rỡ nhủ bụng khi lão chủ tiệm quanh quanh quẹo quẹo một hồi, rồi dừng lại trước một căn phòng trông tồi tàn như một nhà kho chứa đồ phế thải, cái kính xô cửa đánh "dùng".

Chưa bước hẳn vào bên trong, lão đã thét ầm ầm:

- Tụi bay chơi kiểu gì nghe như nhạc đám ma vậy hả?

Tiếp theo là tiếng ngã đổ rầm rầm, có vẻ như lão Seradion vừa đá tung một chiếc ghế.

- Thăng Lôtô cả chớn này nè. Tao cho mày đi theo thằng Liti luôn.

Lão Seradion lại gầm lên. Nguyên và Êmê tái mét mặt khi liền theo đó là một tiếng "bụp" ngọt xót vọng vào tai tụi nó.

- Lão lại giết người.

Nguyên nghiêng răng nói và kéo tay Êmê hấp tấp bước vào.

Nhưng gần như ngay lập tức, hai đứa đứng lặng người luôn tại ngưỡng cửa, sững sờ, chơi vơi.

Trước mặt tụi nó, lão Seradion đang đứng quay lưng lại. Đối diện với lão là một chiếc bàn thấp trên đó có tất cả là chín củ cải đang xếp thành hàng ngang. Các củ cải đứng trên mớ rễ của mình, bên trên là những cọng lá bị cắt cụt, giống như những mái tóc cắt theo kiểu đầu đinh. Nằm lẫn lóc bên cạnh là một củ cải bị cắt làm đôi, có lẽ đó là thằng Lô-tô vừa bị lão Seradion trừng trị.

Nguyên và Êmê đứng há hốc mồm một lúc lâu, mắt mở trừng trừng, mặt nghệt ra, dờ cười dờ mếu. Tụi nó hoàn toàn không ngờ ban nhạc của lão chủ tiệm chỉ là những củ cải. Phải nói lão Seradion rất khéo chọn: Những nhạc công của lão đều là những củ cải bị sâu đục lam nham, tiếng hát đang không ngừng phát ra từ những cái hốc đen ngòm đó. Và củ nào cũng có hai chiếc rễ to gần cuống lá, vươn ra như hai cánh tay, mỗi nhạc công củ cải chơi một thứ nhạc cụ tí hon và dĩ nhiên là hoàn toàn khác nhau. Bây giờ thì Nguyên mới hiểu tại sao lần nào nó cũng chỉ nghe một mình lão Seradion quát tháo, còn bọn nhạc công không hề lên tiếng. Chắc chắn những củ cải này được lão phù phép chỉ để hát những bài ca do lão sáng tác, ngoài ra chúng không có khả năng nói được một câu nào khác.

Nguyên cũng nhận thấy là lão Seradion chẳng bao giờ tỏ ra dễ ưa khi đứng trước các nhạc công của mình. Lúc này cái miệng móm của lão vẫn tiếp tục tuôn ra hàng tràng những lời mắng nhiếc:

- Tao đã phải tốn bao nhiêu công sức cho tụi bay. Vậy mà tụi bay hát hò còn thua tao hất xì hơi.

Lão lại đá tung một chiếc ghế khác:

- Tụi bay liệu hồn đấy. Có ngày tao cho cả lũ vô nồi hết ráo. Hừm, tập cho tụi khoai tây chơi nhạc hồng chừng lại ăn khách hơn tụi bay nhiều!

Nhận ra không còn gì để xem nữa, Nguyên khẽ giật tay Êmê và cả hai nhón gót cẩn thận lui ra khỏi phòng.

- Kết quả thế nào? Anh chị có gặp bọn nhạc công của lão Seradion không? - K'Tub láu táu hỏi ngay khi Nguyên và Êmê đẩy cửa phòng và vội vã trút áo tàng hình ra khỏi người.

- Gặp. - Nguyên đáp cụt lùn, mặt xị xuống.

- Thế bọn chúng có nói gì không? - K'Tub hỏi dồn - Bọn chúng có tố cáo chuyện lão Seradion giết người không?

Nguyên nói như than:

- Lão Seradion chưa bao giờ giết người, K'Tub à.

Lần này tới lượt Kăply thộn mặt:

- Mày nói gì thế, K'Brăk? Hôm qua chẳng phải tụi mình đã nghe...

- Ban nhạc của lão chỉ là những củ cải, anh K'Brét. - Êmê ngo nguậy chiếc mũi hếch - Mà cắt đôi một củ cải thì không thể gọi là giết người.

Trong khi Kăply, Păng Ting và K'Tub tròn xoe mắt thì Suku gật gù, giọng thần nhiên:

- Củ cải là loại rau của sự bất tử, nhiều người dùng nó để luyện thuốc trường sinh. Lão Seradion chắc chắn là bậc thầy về thuật luyện bùa.

Nó quay sang Êmê, chìa tay ra:

- Em chia buồn với chị, chị Êmê.

Êmê nắm tay thằng nhóc, ngo ngác:

- Chia buồn chuyện gì hở em?

Suku chưa kịp đáp, K'Tub đã cười híc híc:

- Còn hỏi nữa! Kết quả của chuyến đột nhập ngày hôm nay đã quá rõ ràng: Lão Seradion sẽ không sập tiệm và mỗi khi đi ngang qua đây chị vẫn phải vất vả lên cổ chạy dài dài.

Câu nói của K'Tub khiến cả bọn bật cười, trừ Êmê. Có vẻ như nó rất muốn chồm lại chỗ chiếc kệ sắt vách để cầm lên cuốn 200 câu rủa thông dụng nếu ngay lúc đó Nguyễn không háng giọng:

- Tụi mình về đi! Trễ lắm rồi!

o o o

Kăply nhìn những chiếc bóng đổ dài trên đường, mặt lộ vẻ thắc thò:

- Bữa nay bọn mình chắc te tua với dì Êmô và bố K'Tul rồi.

- Không sao đâu, anh K'Brét. - Êmê lúc lắc mái tóc vàng - Buriam đã bị bắt, em nghĩ mẹ em và cậu K'Tul không quá lo lắng cho chúng ta đâu.

- Chưa chắc. - K'Tub gù gù trong cổ họng như một chú sói con - Tờ Tin nhanh N, S & D đã đầu độc mọi người. Mà ba em thì như các anh chị biết đó, là một tín đồ mù quáng của Ama Đliê.

Câu nói của K'Tub như chiếc dùi nhọn thúc vô lưng bọn trẻ. Tụi nó đi như chạy, trong đầu không nghĩ đến điều gì khác hơn là mong sao cả bọn kịp về đến nhà trước khi thẳng Đam Pao và con Choleng dẹp bàn.

Nhưng khi tụi nó về gần đến lâu đài K'Rahlan thì Păng Ting đột ngột ré lên:

- Nhìn kia!

Cả bọn ngoảnh nhìn Păng Ting, thấy nó đang ngước mặt lên trời, tay hươu loạn xạ.

Năm cái đầu lập tức ngẩng lên, và khi nhấc thấy chiếc thám bay phóng vèo vèo trên đầu, Suku mừng rỡ reo lên:

- Chắc chú Mustafa đi tìm em đó.

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên môi Suku lập tức cứng như gỗ khi nó kịp nhận ra tấm thám không bay một mình. Có ba chiếc chổi bay đang đuổi theo tấm thám và căn cứ vào việc gã Mustafa đang lao vun vút có thể thấy là gã đang bị rượt đuổi chết.

- Làm sao giờ? - Suku bồn chồn nói, chân nhảy tung tung như đang đứng trên miệng núi lửa sắp phun.

Bọn trẻ bắt lực đưa mắt ngó nhau rồi lại ngoảnh lên trời, rõ ràng là không đứa nào biết phải làm sao. Gương mặt Suku càng lúc càng xệ xuống, thông thái như nó mà lúc này cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào để giúp đỡ gã tài xế.

- Ai rượt theo chú Mustafa vậy há? - Păng Ting hỏi hộp hỏi, bụng giật thon thót.

Kăply bắt hai tay lên miệng làm loa, kêu lớn:

- Chú Mustafa! Tại tôi ở đây nè!

Kăply kêu đến lần thứ ba thì gã tài xế nghe thấy. Gã chồm đầu ra khỏi tấm thám, dòm xuống dưới.

Nhìn thấy bọn Kăply, mặt Mustafa rạng ra. Không giảm tốc độ, gã cho tấm thám đánh một vòng rộng sang bên phải rồi chúi xuống. Bọn trẻ sững sờ khi thấy tấm thám của gã bay nghiêng, gần như thẳng góc với mặt đất.

Nhưng Mustafa là một tay lái thám kỳ tài. Hai tay bám chặt mép thám, gã tiếp tục cho tấm thám lao xuống hết tốc lực.

Ba cây chổi phía sau hơi khựng lại một thoáng rồi vội vã lao theo một cách điên cuồng. Người chạy kẻ đuổi trong nháy mắt đã phóng gần đến chỗ bọn trẻ.

Khi nhìn rõ những kẻ cỡi chổi, cả đồng cái miệng khiếp đảm la lên:

- Hắc tinh tinh!

Nguyên lông ngóng đập tay lên vai Păng Ting:

- Em nói gì với bọn họ đi chứ. Hai bên là chỗ quen biết mà.

- Không ăn thua gì đâu, anh K'Brăk. - Păng Ting méo xệch miệng - Xưa nay bọn Tam phù thủy chỉ nghe theo người nào thuê chúng thôi.

K'Tub vùng tay rối rít, mặt xanh dờn:

- Chạy về nhà ngay! Ba em và di Êmô sẽ chặn tay Hắc tinh tinh.

Lời K'Tub lập tức trở thành một mệnh lệnh. Cả đám ba chân bốn cẳng phóng như giông về phía lâu đài K'Rahlan. Ở phía sau, cao cao trên đầu, tấm thảm của Mustafa vẫn cuộn quít bám theo.

Khi tông đánh rầm vô cánh cổng rào và nhào lặn vào bên trong, không đứa nào trong bọn nghĩ tới tình huống xấu nhất mà tội nó có thể rơi vào: ông K'Tul và bà Êmô đồng loạt vắng nhà.

Vì vậy khi thằng Đam Pao trở mắt lên nhìn cả bọn đang lặn lông lốc trên cỏ, rụt cổ nói:

- Sao giờ này mấy anh chị mới về? Cậu và đi đi tìm mấy anh chị này giờ rồi.

Bọn Kăply cảm thấy như có ai rút trái tim tội nó ra khỏi lồng ngực và liệng đi đâu mất.

- Làm sao giờ? - Êmê lồm cồm bò dậy, run run lặp lại đúng cái câu Suku vừa hỏi cách đó ít phút.

Kăply nói như khóc:

- Còn làm gì được nữa! Tất cả bọn mình hợp sức lại cũng đâu có đối phó nổi với Hắc tinh tinh.

Suku như không nghe thấy những tiếng xôn xao bên cạnh. Nó ngược đôi mắt sáng nhìn lên vòm lá trên đầu, chăm chú một thoáng rồi reo khê:

- Có cách rồi.

Trước ánh mắt hoang mang của tội bạn, nó lặng lẽ cúi nhặt một hòn đá nhọn dưới chân, vội vả cắm vào trụ cổng rồi bước lui ra sau, lăm rằm niệm chú.

- Vô ích thôi, Suku! - K'Tub "xi" một tiếng như lốp xe bị thủng, giọng thất vọng - Tao không nghĩ là bùa ếm của một "đại phù thủy" như mày cần bước được Hắc tinh tinh đâu. Tốt nhất...

"Rằm" một tiếng, tấm thảm của Mustafa lao thẳng xuống chỗ bọn trẻ đang đứng, không những không cho K'Tub nói tiếp câu nói dang dở mà còn húc nó, lấn Nguyên và Êmê ngã lặn ra đất. Gã Mustafa còn tệ hại hơn: tấm thảm văng tuốt vô nhà bếp, còn gã bị bắn tung lên cao và căn cứ vào tiếng rên rỉ của gã vọng xuống từ trên đầu, bọn trẻ đoán là gã bị mắc kẹt đầu đó giữa mớ cành nhánh trong vườn.

- Bình tĩnh mà leo xuống, chú Mustafa. - Suku cao giọng nói, đầu vẫn không quay lại - Con trai của chú đã được chữa khỏi bệnh rồi.

Không riêng Suku, mà lúc đó chẳng đứa nào có đủ thì giờ để nhìn xem gã tài xế leo xuống bằng cách nào. Ở bên ngoài, cách cổng rào chừng mười mét, Tam phù thủy Hắc tinh tinh đã đáp xuống đất, đứng lù lù trong chiếc áo thụng đen như ba thân cây bị sét đánh, cam nín nhìn vào lâu đài K'Rahlan, sáu con mắt chiếu ra những luồng sáng xanh lè như lân tinh.

- Bọn họ có dám... xông vào đây không, Păng Ting? - Êmê lấp bắp hỏi, mắt dán chặt vào những con hắc xà đang ngoe nguẩy trên tay Hắc tinh tinh, cô nàng sợ đến mức quên cả sự ê ẩm sau cú ngã vừa rồi.

- Em nghĩ sớm muộn gì họ cũng sẽ xông vào, chị Êmê à. - Păng Ting lo lắng đáp - Theo như em biết, xưa nay Tam phù thủy không bao giờ bỏ cuộc nửa chừng.

Nguyên căn môi:

- Hồng lẽ bọn Hắc tinh tinh dám xâm phạm lâu đài K'Rahlan?

Păng Ting tắc lưỡi:

- Nếu vợ chồng K'Rahlan - Kaming còn sống thì có thể bọn họ không dám. Nhưng bây giờ thì...

Păng Ting bỏ lưng câu nói và thay vào đó bằng một tiếng thở dài âm ảm.

Êmê gương nhìn quanh một vòng rồi cất giọng yếu ớt, nghe rất giống một chiếc xe sắp cạn xăng:

- Nếu mẹ em và cậu K'Tul không về kịp, chắc chúng ta phải ráng chống chọi quá, anh K'Brāk à.

Thái độ của hai cô bạn gái tự nhiên làm Kăply thấy khó chịu hết sức, nhất là cái giọng giống như trăng trời của Êmê. Cô nàng kêu gọi chiến đấu mà nghe như tuyên bố đầu hàng.

- Đánh thì đánh chứ sợ gì! - Nó vung tay, rít khê qua kẽ răng - Tụi anh dù sao cũng học được bảy, tám câu Thần chú chiến đấu rồi chứ bộ. Hồng lẽ bó tay chịu trời.

- Bọn Hắc tinh tinh không dám xông vào đâu. - Tiếng Suku nhẹ nhàng cất lên khiến cả bọn quay phắt lại dòm nó.

Không buồn để ý đến những ánh mắt đang ghim vào mình, Suku thân nhiên chỉ tay vào trụ cổng:

- Chính cái này sẽ khiến bọn họ bỏ chạy.

Bọn trẻ khi nãy đã nhìn thấy Suku cắm một hòn đá vào trụ cổng, dù không biết thẳng oắt giở trò gì nhưng không đưa nào tin cái thứ bùa ếm vớ vẩn đó có thể khiến những sát thủ khét tiếng như Hắc tinh tinh phải sợ hãi.

Bụng bán tín bán nghi, cả bọn nhìn trân trân vào trụ cổng, hòn đá Suku vừa cắm nằm ở mé ngoài nên rốt cuộc không ai đoán ra cái hòn đá lôm côm đó có gì đặc biệt.

Kăply khê liếc mắt ra bên ngoài, nhẹ nhàng thở ra khi thấy ba cái dáng cao lêu nghêu của Hắc tinh tinh vẫn đứng im lìm, bất động, sáu luồng sáng bắn ra từ hốc mắt cắm chặt vào trụ cổng Suku vừa phù phép như bị thôi miên. Hồng lẽ bọn họ ngán bùa ếm của thẳng oắt Suku thiệt? Kăply ngạc nhiên nghĩ và cổ mở mắt thật to.

- Chắc chắn Tam phù thủy Hắc tinh tinh nghĩ là chúng ta đã chết, - Suku trầm giọng - do đó điều quan trọng nhất lúc này là chúng ta không được gây ra bất cứ một tiếng động nào, nếu không sẽ hỏng bét.

Mặc dù không biết tại sao phải đóng vai những xác chết nhưng nghe Suku dặn dò bằng giọng nghiêm trọng, bọn trẻ cố bắt mình thở thật nhẹ và mọi tiếng thì thầm lập tức im bật. Gã Mustafa còn cẩn thận hơn, gã đưa tay lên bịt miệng như thể nếu không làm vậy gã sẽ ợ ra một phát đại bác.

Ở bên kia hàng rào, có vẻ như Tam phù thủy Hắc tinh tinh đang trải qua những giây phút khó khăn nhất trong đời mình. Bọn họ hết nhìn chăm chăm vào trụ cổng lại đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng hòn đá của Suku đang khiến cả ba hoang mang tột độ. Và cái cách họ không quyết định được nên xông vào lâu đài K'Rahlan hay nên rút lui cho thấy một cách sống động sự phân vân ghê gớm trong lòng họ.

Trong khi bọn Kăply đang thắc mắc hồng biết Suku giờ trò quái chiêu gì thì gã phù thủy đứng bên trái thỉnh linh mở miệng:

- Bọn ta tính sao đây?

Gã đứng bên phải khò khè:

- Các ngươi có chắc đó là cấm lệnh của Balibia không?

Gã bên trái bực bội cất cao giọng, nghe rìn rít như hai hòn đá cọ vào nhau:

- Theo ta biết thì cho đến lúc này kẻ dám giả mạo cấm lệnh của Balibia còn chưa ra đời đâu.

- Nhưng gần mười năm nay, tà hộ pháp của Bastu không hề xuất hiện...

- Hừm, mười năm không xuất hiện không có nghĩa là sẽ tiếp tục không xuất hiện vào năm thứ mười một.

- Vậy là bọn ta quay về à? - Gã bên phải đưa tay sờ chiếc mũi bự chằng nằm lệch về một bên, đáp trả bằng giọng cầu nhàu - Nếu ta nhớ không lầm thì Hắc tinh tinh hình như chưa bao giờ rút lui khi chưa hoàn thành...

- Nhưng quy tắc của bọn ta là không bao giờ đối địch với phe Hắc Ám. Hơn nữa, bữa nay có thể coi như chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ. - Gã phù thủy đứng giữa bây giờ mới lên tiếng, giọng gã nghe âm u ma quái gấp mấy lần hai tên đồng bọn, vừa ngắt lời gã vừa vung cây chổi trở vào chỗ bọn Kăply đang nấp - Mục đích của bọn ta là truy sát tên nhập cư Mustafa, nhưng bây giờ có lẽ hắn đã chết ngắc rồi.

Gã phù thủy bên trái gật gù chiếc mũ trùm:

- Không những gã Mustafa mà những ai có mặt trong lâu đài K'Rahlan chắc cũng banh ta lông hết ráo rồi. Khi sai Balibia đến đây, rõ ràng Bastu muốn diệt cỏ tận gốc mà.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh nói qua nói lại thêm một lúc rồi trước ánh mắt hồi hộp của bọn Kăply, cả ba thỉnh linh kẹp chổi vào chân, đồng loạt phóng đi, nháy mắt đã mất hút.

- Mày hay thật đó, Suku! - K'Tub reo lên khi biết chắc bọn Hắc tinh tinh đã ở xa lắc xa lơ.

Nguyên mím cười nhìn Suku:

- Kiến thức của bọn Hắc tinh tinh thiệt là hạn hẹp. Kẻ dám giả mạo cấm lệnh của Balibia đã ra đời cách đây mười hai năm mà bọn chúng chẳng hay biết gì hết.

Bọn trẻ vừa cười đùa vừa đồ xô ra trước cổng rào. Quả nhiên trên trụ cổng đang đồ rục một bàn tay máu, mặc dù biết đó là sản phẩm của Suku nhưng nhát gan

như Kăply ngó một hồi đã muốn nỏ da gà.

- Thực ra biến một hòn đá thành bàn tay máu chẳng có gì là khó...

Suku đang cố làm ra vẻ khiêm tốn nhưng thằng K'Tub láu lỉnh đã nhảy tót vô họng nó:

- Biết rồi! Ý mày muốn nói khó là ở chỗ làm sao kịp nghĩ ra diệu kế này chứ gì. Và muốn vậy phải có một cái đầu siêu thông minh, phải không?

- Và một trái tim siêu dũng cảm nữa, vì chỉ có kẻ nào không coi mạng sống của mình vào đâu mới làm cái chuyện xưa nay không ai dám làm là giả mạo cấm lệnh của Balibia.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên từ phía sau khiến bọn Kăply giật mình quay phắt lại. Và khi nhác thấy ở góc vườn không biết từ lúc nào mọc lên một người mặc áo thun đen, bên ngoài khoác chiếc áo choàng ngắn dệt bằng tóc, và trên cổ lủng lẳng xâu chuỗi kết bằng vô số những chiếc răng, cả bọn lập tức muốn xiu lẩn ra đất.

Chương 8: Náo Loạn Ở Lâu Đài K'Rahlan

Gan dạ nhất bọn là Nguyên mà lúc này cũng cảm thấy ruột mình như cứng lại. Nó trừng trừng nhìn chiếc đầu trọc lóc của Balibia, muốn chớp mắt một cái cũng không được. Như vừa bị chích một mũi thuốc tê, các mí mắt của nó đột nhiên dờ ra, không chịu nghe theo ý muốn của nó.

Nguyên cứ đực ra, tay chân lạnh ngắt, câu chuyện gã Mustafa kể hôm qua hiện ra trong óc nó từng chút một và như một thứ nọc độc, làm nó cảm thấy rất rõ rệt mạch máu trong người đang từ từ đông cứng lại.

Cỡ như Nguyên mà không thốt được tiếng nào, những đứa khác dĩ nhiên còn keo kiệt với từ ngữ hơn nữa. Quai hàm tui nó như bị ai nắm chặt, còn thờ khò khè được là quá giỏi rồi. Thằng K'Tub vừa rồi tí tòn là thế, lúc này như múi cam bị vắt hết nước, chỉ muốn khuyu chân té, về tươi cười trên mặt nó như bị ai lột mất. Kăply xem ra còn bệ rạc hơn, cả người run bần bật như vừa rơi thẳng vào một cơn sốt rét, thậm chí có thể nghe thấy các khớp xương trong người nó kêu cọt két như một cánh cửa đóng đưa trước gió.

Đứng cạnh Kăply, Êmê đang nhắm nghiền mắt, nếu như không cầu nguyện cho mẹ nó và ông K'Tul kịp về nhà trước khi tui nó vĩnh biệt cõi đời thì chắc chắn là nó đang cầu cho sét đánh xuống ngay chỗ Balibia đang đứng.

Dưới chân Êmê, không biết từ hồi nào gã Mustafa đã nằm bẹp như một con gián, toàn bộ cuộc sống của gã lúc này chỉ thu gọn vào trong tiếng rên rì, cũng nhờ vậy mà mọi người mới biết là gã còn sống.

Trong bọn, chỉ có Păng Ting và Suku là bình tĩnh hơn một chút, chắc là tui nó ý vào danh tiếng của Păng Sur và Pi Năng Súp, nhưng cũng như tui bạn, tiếng nói của hai đứa nó như cũng bị Balibia lấy đi và đem quăng ở một xó xỉnh nào đó.

Bọn trẻ cứ đứng trơ như những gốc cây khô, nỗi sợ hãi khiến đầu óc tui nó trở nên trống rỗng và sự tịch lặng nặng nề đó tạo cảm giác cả bọn đang bị nhốt kín trong một chiếc túi khổng lồ.

Balibia nhìn bọn trẻ trước mặt bằng ánh mắt lạnh lẽo. Da hắn giống như da thuộc, dày cui, xám như lông chuột nên Kăply không thể đoán được cảm xúc của hắn.

Có vẻ sự chết chếp của bọn trẻ làm Balibia khoái trá đến mức hắn không buồn lên tiếng ngay. Như độc xà đang thôi miên con mồi, hắn im lìm thưởng thức nỗi khiếp đảm của nạn nhân thêm một lúc trước khi nhếch đôi môi thâm sì, cất giọng khô khốc:

- Ta là người có trí tuệ phi thường, - Balibia ngừng lại một chút để sự hoang mang kịp ngấm vô đầu những đứa trẻ, rồi gằn giọng tiếp - nhưng thiệt tình ta cũng không thể hình dung ra câu chuyện ngày hôm nay.

Hắn vuốt tay lên tấm áo choàng, tay kia nắm lấy xâu chuỗi trên cổ lắc khẽ, lạnh lùng tiếp:

- Bọn người nhìn đây! Bao nhiêu người đã bỏ mạng vì vi phạm cấm lệnh của ta, nhưng trước nay chưa một ai dám giả mạo ký hiệu bàn tay máu.

Hắn bắt thần gằm lên:

- Chưa một ai, các người nghe chưa?

Trong khi bọn Kăply muốn rượt người xuống trước tiếng quát buốt óc của Balibia, hắn bỗng nhe răng cười hềnh hếch:

- Hắc tinh tinh là một lũ đại ngu. Cái bọn đánh mướn đó là lũ vô học nhất trên đời. - Hắn chuyển giọng gừ gừ - Cấm lệnh của ta là bàn tay trái, bọn đàn độn các người bịa ra bàn tay phải, thế mà lũ ngốc đó chẳng biết cái cóc khô gì hết. Hà hà, nhưng dù sao thì Hắc tinh tinh vẫn là bọn biết sợ.

Hắn quét mắt qua từng khuôn mặt, ánh mắt lấp lánh một cách nguy hiểm:

- Còn bọn người, - giọng Balibia trở nên ròn rợn - bọn người không những không biết sợ mà còn ngang ngược phạm vào điều đại kỵ của ta.

Trước sau chỉ có một mình Balibia nói, còn bọn Kăply tịnh không thốt một tiếng nào, trông tui nó lúc này rất giống với ban nhạc củ cải của lão Seradion.

Nói dứt tiếng cuối cùng, Balibia từ từ gior tay trái lên.

- Khoan đã. - Cái chết lơ lửng trước mắt khiến Nguyên đột nhiên tim lại được tiếng nói. Nó hét lên, hoàn toàn theo bản năng - Cháu của Nhị tiên đang ở đây. Ông không được làm càn.

Bàn tay của Balibia hơi khựng lại, ngúc ngoắc một chút rồi vẫn tiếp tục gior cao.

- Nếu có Pi Năng Súp và Păng Sur ở đây thì ta còn nghĩ lại. Còn cháu của bọn họ đối với ta chẳng có ý nghĩa gì. - Balibia nhếch mép, và trong khi hắn khinh khinh nói, những ngón tay hắn bắt đầu ửng đỏ.

- Đánh đi! - Biết không thể thoát, Êmê thét lên, và như có một sức mạnh vô hình trợ giúp, nó vung tay ra, thoáng chốc trong gió nồng nặc mùi hành tây.

Tiếng thét thỉnh linh của Êmê vang lên như tiếng súng lệnh, lập tức đánh thức những đứa còn lại. Như choàng tỉnh, cả bọn đồng loạt tung đòn về phía Balibia, tin rằng đó là cách duy nhất để kéo dài thời gian chờ ông K'Tul và bà Êmô trở về, mặc dù đứa nào cũng biết chống chọi với tà hộ pháp phe Hắc Ám là điều hoàn toàn mạo hiểm.

Trước những đòn tấn công dồn dập của bọn Kăply, Balibia vẫn tỉnh queo, thậm chí hắn nhìn những luồng sáng yếu ớt, những sợi dây loăng ngoăng bắn ra từ tay bọn nhóc bằng ánh mắt giống như là thương hại.

Hoàn toàn không cần cố gắng, Balibia hạ bàn tay trái xuống để ngay trước ngực, nhẹ nhàng hứng lấy tất cả đòn đánh của bọn trẻ.

Chỉ nghe "bụp" một tiếng khê, bọn Kăply đã bắn tung ra xa, bay tuốt qua khỏi hàng rào. Êmê vừa bay vừa hắt hơi ầm ĩ vì bị chính mùi hành tây trừ tà của mình xộc vào mũi. Còn K'Tub thì coi như bị loại khỏi vòng chiến vì không hiểu sao nó lại bị thần chú Tỵ ọai quai hàm của Nguyên đánh trúng một cú quá mạng.

Nhưng thê thăm hơn hết là Păng Ting. Nó ném về phía Balibia một chiếc đinh đã được ếm bùa, bây giờ chiếc đinh ma thuật đó đang quay lại cắm đầu rượt theo nó. Đã vậy, vừa rồi nó còn lãnh đủ thần chú Trôi gỗ của Kăply, từ đầu tới chân bị bó chặt như đòn chả, chốc nữa bay hết đà rơi xuống, nó còn chưa biết làm sao cho khỏi nát thây, nói gì tới chuyện chống đỡ với chiếc đinh đang lên cơn điên đó.

Păng Ting bay cao nhất và xa nhất. Bọn Kăply vừa lóp ngóp bò dậy vừa thấp thòm đưa mắt nhìn theo nhỏ bạn. Đến khi Păng Ting lao chúc đầu xuống một bụi cây đầy gai thì cả bọn khiếp hãi nhắm nghiền mắt, không đứa nào nữ chứng kiến cái cảnh bạn mình nát bét như tương. Chính Păng Ting cũng đinh ninh nó sắp tiêu tùng đến nơi thì bỗng nhiên nó có cảm giác vừa rơi trúng một đồng bóng gòn êm ái.

Păng Ting mở chোàng mắt ra, vừa mừng vừa mắc cỡ khi thấy mình đang nằm sấp trên lưng thầy Akô Nô.

- Số ngươi còn hên nên mới rơi trúng lưng ta đó. - Thầy Akô Nô đặt Păng Ting đứng xuống đất, tra chiếc đinh vừa bắt được lại cho nó và toét miệng cười hi hi - Nếu rơi lệch ra ngoài chút xíu, chắc ngươi nhào nhệc một đồng rồi, nhóc.

Thầy khê phui lưng Păng Ting một cái, những sợi lòi tói trên người nó lập tức biến mất, bữu môi nói:

- Ba thứ đồ chơi lôm côm này chắc do gã Haifai bày cho lũ trẻ.

Păng Ting dần dần hoàn hồn. Nó chớp chớp mắt, khi cảm thấy hơi thở đã trở lại trên môi mình:

- Thầy nấp ở đây này giờ hà thầy?

- Ồ. Ta rình xem nhóc ngươi có bị ai bắt nạt không vậy mà.

Păng Ting cảm thấy như có một dòng suối mát chảy qua lòng nó. Tự dưng nó buột miệng hỏi cái câu mà nó đã muốn hỏi ngay từ lần đầu tiên nó gặp thầy Akô Nô:

- Sao thầy lo cho con dữ vậy hà thầy?

Păng Ting đau đầu dán mắt vào mặt thầy Akô Nô, hỏi hộp chờ câu trả lời, nhưng rồi nó thất vọng ngay khi thầy khoát tay:

- Nhóc ngươi con nít hỏi làm gì chuyện đó.

- Nhưng mà con ầm ức. - Păng Ting phụng phịu.

Thầy Akô Nô khê thờ dài, điều mà Păng Ting chưa từng thấy bao giờ, và ánh mắt thầy chợt trở nên xa vắng:

- So với nỗi ầm ức trong lòng ta thì sự ầm ức còn con của nhóc ngươi đâu có thấm gì.

Nỗi khổ tâm trên gương mặt non choẹt của một thằng nhóc mười tuổi không còn làm Păng Ting thấy kỳ cục nữa. Nó vội vã quay đầu đi chỗ khác, đoán là thầy có một tâm sự nào đó và cảm thấy không nên chạm vào nỗi đau của thầy.

- Thầy ra chặn tay Balibia đi thầy. - Păng Ting nói qua chuyện khác, hoảng hốt nhớ ra chuyện này còn quan trọng và cấp bách gấp mấy lần so với việc tìm

hiều đời tư của thầy Akô Nô.

- Không được. - Thầy Akô Nô lắc đầu.

- Sao thế hở thầy? - Păng Ting chung hứng - Con nghĩ là thầy thừa sức đánh đuổi hấn mà.

Thầy Akô Nô chép miệng:

- Nhưng mà ta không thể đánh nhau với Balibia.

Păng Ting nhìn thầy Akô Nô với vẻ sẫm soi:

- Hồng lẽ thầy sợ hấn?

- Hấn là cái con khi gì mà ta phải sợ. - Thầy Akô Nô nhăn nhó - Nhưng đầu không sợ hấn thì ta cũng không muốn đánh nhau với hấn, mặc dù riêng cái chuyện hấn chửi Hắc tinh tinh là lũ vô học đủ để ta vện cổ hấn rồi.

Thầy xoáy mắt vào mặt Păng Ting:

- Ngay cả người cũng thế. Người cũng đừng chạy ra nữa. Cứ nấp trong này cho chắc ăn.

- Không được đâu, thầy ơi. - Păng Ting nhấp nhòm nhìn qua kẽ lá - Con không thể bỏ mặc các bạn được.

Nói xong, Păng Ting co giò vọt ra khỏi chỗ nấp, chạy thẳng lại chỗ tụi bạn nó đang quần nhau với Balibia trước khi thầy Akô Nô kịp tóm lấy nó.

Lúc Păng Ting rơi xuống, bọn Kăply lòng nóng như lửa đốt nhưng Balibia đã không cho tụi nó một cơ hội nào để chạy lại chỗ bụi cây xem bạn mình còn sống hay đã chết. Hấn vọt ra chỗ cổng rào, bàn tay đỏ rực vung ra phía trước và lập tức trong không trung xuất hiện một cái bóng máu có hình bàn tay to như một đám mây chụp xuống nhanh như chớp khiến cả đám phải cuống cuồng tránh né.

Êmê vừa nhảy nhót vừa nhảy mũi liên tục trong khi thăng K"Tab cố sống cố chết bám lấy Suku chạy loăng quăng, miệng mồm cứng đờ, mặt cắt không còn chút máu.

Păng Ting chạy tới vừa đúng lúc Balibia đánh ra đòn thứ hai. So với lần thứ nhất, lần này bàn tay máu trên không phình to gấp đôi và ung dung hạ xuống, như biết chắc không thể nào đánh trượt một lần nữa.

Không kịp lấy lại hơi thở, bọn trẻ đã vội vã ngược nhìn, cái bóng máu khổng lồ khiến tụi nó bất giác ngợp trong nỗi sợ hãi. Cả đồng cái miệng khê rên lên khi biết chắc lần này khó mà tránh thoát.

Suku, Nguyên và Kăply lập tức đứng tùm vào một chỗ, liều chết vung tay ra. Păng Ting hét lên:

- Có mình đây!

Và nó hấp tấp chia tay về phía Balibia, lấp bắp niệm chú.

Bọn Kăply dĩ nhiên hết sức hoan hỉ khi nghe tiếng Păng Ting, nhưng dù rất muốn liếc nhỏ bạn một cái, không đứa nào dám rời mắt khỏi bàn tay máu đang từ từ chụp xuống trên đầu, thấp thòm chờ đợi bàn tay ghê rợn đỏ va phải những đòn đánh của tụi nó và giết tụi nó chết tươi ngay tại chỗ.

Đúng vào lúc bọn Kăply đau đớn tin rằng không gì có thể ngăn cản giây phút bi thảm đó xảy ra thì đột nhiên một luồng sáng màu tím từ trong vườn thỉnh linh loé lên như sao băng và vọt thẳng vào lưng Balibia.

Tả hộ pháp Hắc Âm kêu hự một tiếng, chúi nhủi tới trước, bàn tay máu trên không lập tức tắt ngóm.

- Hay quá! Cậu K'Tul về rồi! - Êmê reo lên hơn hờ.

Balibia lại kêu hự lần nữa, lần này do trúng phải các câu thần chú nhẹ hều của bọn Kăply. Mặc dù không hề hấn gì nhưng hấn cũng tức điên, chiếc áo choàng dệt bằng tóc phồng lên như bọc gió.

Hấn trừng mắt nhìn bọn trẻ một thoáng rồi ngoảnh phắt ra sau, mặt sa sầm:

- Ai?

Câu hỏi của Balibia như ném vào khoảng không. Ngoài tiếng gió xào xạc trên lá cây, lâu đài K'Rahlan vẫn lặng như tờ.

Balibia giận đến mức hai tai như bốc khói:

- Lũ chuột nào đó, lộ mặt ra coi!

Bọn Kăply nghe rõ hai hàm răng Balibia nghiến vào nhau ken két, đoán là trước đây chưa bao giờ hấn giận dữ đến thế.

Nhưng vẫn không có ai đáp lời Balibia.

Ai vậy há? Nếu là ông K'Tul hay bà Êmô thì tại sao họ lại không ra mặt? Păng Ting kín đáo quay đầu về phía bụi cây khi nãy, bần khoăn nghĩ tiếp: Hay là thầy Akô Nô? Nhưng thầy nói là thầy không muốn đánh nhau với tả hộ pháp phe Hắc Âm kia mà?

Balibia vẫn đứng chôn chân tại chỗ, nửa muốn xộc vào lâu đài K'Rahlan nửa tỏ ra ngần ngại. Hấn nhìn chăm chăm vào trong vườn, dè dặt như nhìn một chiếc bẫy.

- Nếu người không bước ra thì đừng trách ta.

Cuối cùng Balibia hấn học rít lên và mím môi gior tay khỏi đầu. Trong nháy mắt, một bóng máu rất to hiện ra trong không trung, và chụp thẳng vào khu vườn.

Bọn Kăply mở căng mắt, trống ngực đánh binh binh và như lần trước, tụi nó thấy một luồng sáng tím vọt ra, đánh thẳng vào bàn tay máu của Balibia.

Nhưng lần này, luồng sáng kia tắt phụt khi vừa chạm vào cái bóng máu của tà hộ pháp Hắc Ám.

Balibia cười hềnh hếch:

- Hà hà, thì ra tài nghệ của tên chuột nhắt này chỉ có thế. Chạy đi đâu?

Đột ngột hẫng quát lên và vung tay chụp qua mé trái khu vườn.

Lần này từ bên trong bắn ra một luồng sáng màu xanh lam, nhưng cũng như lần trước, bị Balibia đập tắt dễ dàng.

Bàn tay máu của Balibia lại chụp qua bên phải. Kê bí mật nắp bên trong lại bắn ra một luồng sáng màu cam để đón đỡ.

- A! Tím, xanh lam, da cam! - Balibia hốt hoảng bước lui một bước - Làm sao ngươi biết Thần chú cầu vòng? Ngươi là gì của... của Mackeno?

Nhưng cũng như những lần trước, vẫn một sự im lặng trả lời Balibia.

- Hừm, ngươi không đáp cũng không sao. - Balibia hậm hực - Ta đã dám đụng độ với cháu của Pi Năng Súp và Păng Sur, chẳng lẽ lại ngán người nhà của Mackeno.

Có vẻ như Balibia quyết tâm hơn bao giờ hết khi hấn vung loạn xạ bàn tay máu, quét suốt chiều ngang khu vườn một cách điên cuồng.

Trước lối đánh như phát rồ của Balibia, kê bí mật tung vôi vãi vài luồng sáng để chống chọi và cuối cùng, không chịu đựng nổi, đành phóng khói hàng rào, chạy như bay ra cánh đồng cỏ bên trái tòa lâu đài.

Bọn Kăply trở mắt nhìn theo, tá hỏa khi nhận ra kê đã chặn tay Balibia này giờ là thằng oắt Đam Pao.

Cả bọn chớp mắt lia lịa, hết nhìn Đam Pao lại quay sang nhìn nhau, có vẻ như đứa này muốn hỏi đứa kia rằng cái thằng nhóc đang bị tà hộ pháp Balibia rượt chạy trốn chết đó có đúng là thằng Đam Pao không và nếu đúng thì tại sao trên đời lại có chuyện kỳ quái như vậy.

- Sao lại là nó được há? - Êmê lằm bằm như người ngủ mơ, nói xong nó hắt hơi một cái rõ to như thay cho dấu chấm hỏi.

"Ừ, quái chiêu thiệt!". Ánh mắt K'Tub long lanh như muốn nói, quái hằm nó vẫn lệch một bên do trúng phải Thần chú chiến đấu số 8 của Nguyên.

Kăply nhìn Êmê, khoái chí hỏi:

- Hồng lẽ em không biết Đam Pao có trình độ pháp thuật cao như thế này sao?

- Theo quy ước ở xứ Lang Biang, những đầu bếp như Đam Pao và Choleng không được phép học pháp thuật. - Êmê thờ dài, nhắm mắt lại như để cho bớt sốc
- Và cũng chẳng ai được phép dạy pháp thuật cho tụi nó.

- Họ rượt lên tới đỉnh đồi rồi kia!

Suku kêu lên và co cẳng chạy khiến tụi bạn nó lập tức ngưng ngay cuộc trò chuyện, hối hả chạy theo.

Balibia bám sát gót Đam Pao, bàn tay máu vẫn chòn vòn trên đầu thẳng nõn, chốc chốc lại chụp xuống như một tấm lưới không lồ. Nhưng cứ mỗi lần như thế, một luồng sáng từ trong tay Đăm Pao lại kịp thời bay ra đánh chặn.

Tuy không làm gì được tả hộ pháp Hắc Ám, nhưng thần chú cầu vòng của thẳng oắt lần nào cũng khiến cho đối phương khựng lại trong giây lát, và thế là nó lại cầm cổ chạy tiếp.

Suốt một hồi lâu, cả hai kẻ đuổi người chạy và tuy năng lượng pháp thuật của Đam Pao không đáng kể, cứ dựa vào bàn tay máu của đối phương là luồng sáng của nó tắt phụt, nhưng Balibia vẫn chưa có cách nào hạ ngay thẳng oắt được.

Bằng qua khỏi căn nhà sàn tích mịch của Đại tiên ông Mackeno, cả hai tuân như gió xuống thung lũng phía sau ngọn đồi, nơi hôm trước bọn Kăply dựa độ với Baltalon.

Balibia vừa chạy vừa gầm rống như một con thú bị thương khiến bọn Kăply thót bụng lại, bắt đầu nghĩ hắn đã nổi cơn điên và không khỏi phập phồng lo lắng cho tính mạng của Đam Pao. Nhất là khi chạy tới đáy thung lũng thì thẳng Đam Pao đã thờ dốc, tóc tai rối bời như có ai vò, hai chân lao đảo như chẳng muốn làm gì hơn là sụm xuống quách cho rồi.

- Ha ha ha. - Balibia cười hăng hắc, ánh mắt đỏ khé như hai ngọn đèn - Người chống chọi được như thế là quá giỏi rồi. Bây giờ có chết chắc người cũng không có gì phải ân hận.

Balibia vừa nói dứt câu, cái bóng máu đột ngột bay lên cao như một cái ráng đỏ, và trong khi bọn trẻ hồi hộp chưa biết tả hộ pháp Hắc Ám định làm gì, hắn đã mím cười cay độc và khẽ mấp máy môi.

Biết Đam Pao không còn đủ sức để chiến đấu và hải hùng với ý nghĩ thẳng oắt sẽ tiêu ra tro dưới đòn quyết định của đối phương, Nguyên, Kăply, Êmê, Suku, Păng Tìng và cả thẳng K'Tub á khẩu quỳnh quít vọt lại bên cạnh thẳng oắt và chĩa tay lên trời, lầm rầm niệm chú, tất nhiên là trừ K'Tub, hoàn toàn không ý thức đến hành động nguy hiểm của mình.

Ngay tức khắc, bọn Kăply cảm thấy một sức ép nặng như một trái núi từ từ đè xuống khiến tụi nó có cảm giác tứ chi không còn cựa quậy được. Hàng loạt thần chú của tụi nó bị chặn lại như va phải tường thép, ngay cả luồng sáng màu da cam của Đam Pao cũng chỉ kịp lóe lên một cái trước khi tắt hẳn.

Chỉ một phút sau, bọn trẻ dù không muốn cũng phải nhắm tịt mắt, xương cốt trong người kêu răng rắc, máu dồn lên mặt khiến đầu muốn vỡ tung và ngay cả trái tim trong ngực tụi nó nữa, cũng như tan ra thành trăm ngàn mảnh.

Trong khi hình ảnh cái chết bắt đầu lớn vờn trong óc và cả bọn đang kinh hoàng chờ nó chụp lấy mình, thấy lần này khó mà thoát, tụi nó bỗng mừng rỡ thấy sức ép tự nhiên giảm dần từng chút một như máy bơm đang xả van. Cả bọn he hé mắt ra, ngạc nhiên thấy bàn tay máu trên cao đang từ từ thu nhỏ lại và nhạt dần, ngả sang màu hồng, thoáng chốc thành màu trắng rồi không thấy đâu nữa.

Ở trước mặt, Balibia đang bốc mình là là khỏi mặt đất, nhưng hắn không bay đi mà cứ lơ lửng một chỗ, tay chân xuôi xị, mắt nhắm nghiền như đang ngủ, và kỳ lạ là toàn bộ thân thể hắn đang bị bao phủ bởi một tấm lưới óng ánh được dệt bằng những sợi mảnh như tơ, lấp lánh màu ngân nhũ vô cùng đẹp mắt, trông hắn lúc này giống hệt một con tằm đang tự trói mình trong tổ kén.

Sau một thoáng sững sờ, Nguyên là đứa đầu tiên xông lên trước. Nó ngược cổ nhìn Balibia đang trôi bồng bềnh trong không trung, sầm soi một hồi rồi đưa tay

đập vào chân hắn một cái "bốp", hắn hoan nói:

- Hình như hắn ngất đi rồi.

Păng Ting ngắm nghía Balibia, sung sướng nói:

- Như vậy là hắn trúng phải thần chú Bất tỉnh của em đó.

Nguyên dứt một sợi tóc, nhú mày:

- Còn anh dùng thần chú Sụn bà chè, sao hắn lại bay lơ lửng thế này không biết?

- Em nữa. - Êmê ngờ ngạc - Em cũng dùng thần chú Té xuống mà hắn chẳng chịu té xuống gì hết, anh K'Brăk.

Nguyên quay sang Kăply:

- Còn mày?

- Tao há? - Kăply nhăn nhó như thể cái nhìn của Nguyên xúc phạm nó ghê gớm - Vừa rồi tao dùng thần chú Lộn mèo mà.

Suku khẽ rung mình khi bắt gặp cả đồng ánh mắt đang đổ dồn vào nó. Chưa đũa nào kịp hỏi, nó đã luống cuống nói:

- Còn em... khi này...

K'Tub nóng nảy hỏi đập một câu, không để ý đến chuyện quai hàm nó đã hoạt động bình thường ngay khi Balibia vừa bất tỉnh:

- Khi này mày dùng thần chú gì?

- Ờ... - Suku lúng túng - ở đời ai mà chẳng có lúc nhầm lẫn, nhất là trong trường hợp quá căng thẳng...

- Dài dòng quá! - K'Tub găm giữ - Thần chú gì?

Suku quay bộ mặt bẽn lễn đi chỗ khác, lí nhí:

- Thì... thần chú Bay lên chứ thần chú gì!

- Thế thì đúng rồi. - Păng Ting bật cười - Vừa trúng thần chú Té xuống vừa trúng thần chú Bay lên, Balibia dĩ nhiên phải lơ lơ lửng lửng...

- Suku ơi là Suku. - K'Tub giờ hai lên trời - Tao nghĩ là...

- Em nghĩ gì thì lát nữa về nhà hãy nói, K'Tub. - Nguyên cắt ngang - Cái cần nghĩ ngại nhất trong lúc này là tại sao Balibia lại đột ngột mất hết năng lượng pháp thuật.

- Đứng rồi đó. - Êmê nhanh nhẩu đồng tình - Chỉ những ai mất hết năng lượng pháp thuật mới dễ dàng trúng đòn của tội mình thôi.

Suku chỉ tay vào người Balibia, ngập ngừng nói:

- Có lẽ chính tấm lưới này đã tước hết sức mạnh của hấn. - Đang nói, Suku chợt kinh hoàng la lên - Í, lạ quá, hồng lẽ đây chính là thần chú kim cương!

Bốn chữ thần chú kim cương khiến cả bọn há hốc miệng như thấy ma.

- Làm sao là thần chú kim cương được? - Kăply sững sốt - Em chẳng nói đây là thần chú vô địch của chủ nhân núi Lung Chùng hồi sáu trăm năm trước sao?

- Thần chú kim cương khi phát ra có hình dáng của một tấm lưới óng ánh, không ai chống đỡ nổi. - Suku run run giải thích - Nghe nói thần chú kim cương có tất cả là bảy câu. Năm câu đầu là loại thần chú vương đạo, không giết người, chỉ khiến đối phương phát tán và tiêu tan năng lượng thôi. Hai câu chót là thần chú bá đạo, trúng phải là chết ngay, dùng để đối phó với những phù thủy hắc ám đã hoàn toàn mất hết nhân tính.

- Em chắc chắn chứ, Suku? - Nguyên nín thở hỏi, cảm thấy câu chuyện ngày hôm nay càng lúc càng nghiêm trọng.

- Chắc chắn một trăm phần trăm! Đây chính là thần chú kim cương!

Tiếng thầy Akô Nô thỉnh linh vang lên và trước vè mặt ngưỡng của bọn trẻ, thầy thông thả bước ra từ sau một bụi cây.

- Thần chú kim cương thiệt hà thầy? - Păng Tìng láu táu hỏi lại, nó là đứa duy nhất không trở mặt lên trước sự xuất hiện đột ngột của thầy Akô Nô.

- Hồng lẽ ta nói chơi với bọn nhóc người.

- Vậy thầy có biết ai đã sử dụng thần chú kim cương để tấn công Balibia không? - Păng Tìng nhìn thầy Akô Nô bằng ánh mắt ngờ vực.

- Nhóc người đừng nhìn ta như thế. - Thầy Akô Nô hừ mũi - Hừm, ta cũng đang muốn biết ai là kẻ ra tay đây! Hấn chắc chắn không phải là chủ nhân núi Lung Chùng rồi.

Thầy quét mắt sang thân hình vẫn còn lơ lửng của Balibia, khe khoa tay một cái vào không khí khiến hấn rơi ngay xuống đất, bữu môi nói:

- Còn gã này đâu phải là Balibia. Nếu gã đúng là tả hộ pháp của phe Hắc Ám, bọn người làm quái gì còn sống sót đến bây giờ!

Ngày hôm nay bọn Kăply gặp nhiều chuyện lạ lùng đến mức không đứa nào còn đủ sức trợn mắt lên lần nữa, nhưng câu nói của thầy Akô Nô vẫn khiến tội phạm cố hết sức để đừng ngã dúi vào nhau.

- Sao lại như thế được hở thầy? - Nguyên lắp bắp - Chính hấn đã dùng bàn tay máu...

- Bàn tay máu thì ai bịa ra chẳng được.

Thầy Akô Nô vung tay một cái, một bóng máu có hình bàn tay hiện ra nhanh như chớp và không hề khác một chút xíu nào với bàn tay máu của Balibia khi nãy, thậm chí bàn tay máu của thầy còn lớn hơn và chói chang hơn nhiều.

Trước những bộ mặt đang ngệt ra của bọn trẻ, thầy Akô Nô vung tay một cái nữa: bàn tay máu lập tức biến mất, còn nhanh hơn khi nó hiện ra.

- Thấy chưa! Dễ ợt à. - Thầy Akô Nô cười hi hi - Nhưng bàn tay máu của Balibia xưa nay chưa bao giờ chụp hụt đối phương. - Thầy liếc Balibia đang nằm thẳng cẳng dưới đất, cười khẩy - Còn chụp đầu trật đó như gã này chứng tỏ đó là đồ dỏm.

- Vậy hần là ai vậy hờ thầy? - Păng Ting chớp mắt - Con nghĩ đâu có ai dám giả mạo Balibia...

- Hần là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu. - Thầy Akô Nô chưa kịp mở miệng, Suku đã tỉnh khô đáp - Hần dám giả dạng Balibia có lẽ vì hần biết đích xác hiện nay Balibia không ở quanh đây.

- Buriăk á? - K'Tub lộ vẻ nghi hoặc - Làm sao mà biết hần là Buriăk?

- Tao nhớ lại ánh mắt hần, K'Tub à. - Suku vuốt tóc, thùng thỉnh nói - Ánh mắt hần chốc chốc lại đỏ rực lên như than hồng. Đó là đôi mắt của Buriăk. Tao còn nhớ cảm giác rờn rợn hôm nọ, lúc Buriăk nhìn bọn mình.

- Hần đúng là Buriăk rồi. - Nguyên reo lên - Bàn tay máu của hần tuy là giả, nhưng thần chú của hần là thần chú thật. Vừa rồi hần đã sử dụng bàn tay máu thay cho chiếc lục lạc để thực hiện lời nguyện Tan xác.

- Đúng vậy, anh K'Brăk. - K'Tub nhảy cẫng như thể nó là người đầu tiên phát hiện ra Balibia là Buriăk - Hèn gì khi này lúc đầu vầng mắt hoa, ngực tức nghẹn đến không thở nổi, tự dưng em có cảm giác mình đã từng trải qua nỗi đau đớn giống như thế này một lần rồi.

Câu nói của K'Tub khiến cả bọn bất giác rung mình, trong tâm trí lập tức hiện lên hình ảnh cuộc đối đầu suýt chết trước Buriăk, cũng chính tại chỗ này. Hôm đó nếu không có sự bảo vệ của Tam phù thủy Bạch kỳ lân, tội nó chắc đã bị lời nguyện Tan xác của Buriăk đóng lút xuống đất như tảng đá cạnh dòng suối rồi.

- Muốn biết hần là ai thì bọn ngươi nhìn đây!

Thầy Akô Nô hừ giọng và phẩy tay một cái về phía Balibia.

Ngay tức khắc, chuyện lạ xảy ra. Khi tấm lưới ngân nhũ biến mất, hình dáng Balibia từ từ thay đổi. Người hần bé lại, tóc mọc ra rất nhanh trên chiếc đầu trọc, chiếc áo choàng bằng tóc và râu chuôi trên cổ tự nhiên mất tấm, thay vào đó là chiếc áo chùng cũ mềm, rách teng beng, da hần ít xám đi một chút nhưng trông mốc meo kinh khủng, y như thể cả đời hần không bao giờ tắm gội.

- Quả nhiên hần là Buriăk. - Êmê nhìn chăm chăm vào gã sứ giả thứ năm của trùm Bastu, bước lui một bước và khẽ rên lên.

Thầy Akô Nô đột ngột nói:

- Bọn ngươi giải hần về và giao cho thẳng-cha-khoái-ngồi-trên-mái-nhà. Ta có chuyện phải đi rồi đây!

- Thầy đi đâu vậy thầy? - Păng Ting háo hức - Cho con theo với!

- Nhóc ngươi đừng lộn xộn. - Thầy Akô Nô hừ mũi - Ta phải truy tìm kẻ bí mật đã xuống tay với Buriăk, ngươi đi theo làm sao được.

Đang nói, trán thầy bỗng nhàn tí:

- Thần chú kim cương tái xuất hiện! Hừm, phen này lớn chuyện rồi đây!

- Ngài khỏi cần truy tìm nữa, ngài Akô Nô. - Một tiếng nói trầm trầm thỉnh linh vọng tới từ đâu đó tí đằng xa - Người vừa sử dụng thần chú kim cương trừng trị Buriăk chính là trùm Bastu.

- Trùm Bastu á? - Thầy Akô Nô ngơ ngác hỏi lại, mặt bắt giác thần ra - Làm sao mà hắn biết được thần chú này chứ?

Bọn trẻ hoàn toàn không nghĩ Buriăk lại bị hại dưới tay chủ nhân của hắn, dáo dác đưa mắt nhìn quanh, cố đoán xem người vừa lên tiếng là ai.

Nhưng tiếng nói vừa rồi nương theo gió lan tới rồi cũng theo gió tan đi như ảo ảnh, không làm sao xác định được vắng tới từ hướng nào.

Lúc này trời dần về chiều và gió dưới đáy thung lũng mỗi lúc một lạnh hơn, sương đã bắt đầu dâng là là mặt cỏ như những cụm khói trắng. Nhưng trước những biến cố dồn dập liên tiếp xảy ra, bọn Kăply đứa nào cũng thấy trong người nóng bức như ngồi cạnh bếp lò.

Trong khi đó, thầy Akô Nô có vẻ như đang đấu tranh kịch liệt với những ý nghĩ trong đầu mình. Thầy nắm tay lại rồi thả ra, rồi nắm lại, rồi dấm hai tay vào nhau như để làm cho chúng đỡ ửng lên, rồi thầy lăm bắm như nói với chính mình:

- Nếu là trùm Bastu thì ta đuổi theo hắn để làm cái quái gì kia chứ!

Thầy liếc bọn Kăply, giọng vội vã:

- Ta về trường đây. Bọn người nhớ lời ta dặn đấy nhé.

Nói xong, thầy biến mất, bỏ mặc lũ học trò đứng ngẩn ra giữa một rừng câu hỏi như những kẻ lạc đường.

Chương 9: Đam Pao

Giao Buriăk cho Păng Tìng và Suku giải đến chỗ thám tử Eakar, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan lật đật chạy về nhà. Thằng Đam Pao từ đầu đến cuối không hó hê một tiếng, trông nó như người chết rồi, ai hỏi gì cũng không nói, cứ lếch thếch theo chân bọn Kăply như một chiếc bóng câm nín.

Một tiếng quát đón bọn trẻ ngay trước cổng:

- Nói nghe coi! Tụi con đi đâu mà giờ này mới về?

Bọn Kăply lấm lét ngược lên, thấy bộ mặt ông K'Tul đang co giật một cách kinh dị, ngó rất giống một con rồng đang chuẩn bị phun lửa.

K'Tub vừa định trả lời, một tiếng quát tiếp theo đã chặn ngang họng nó:

- Ta nói trước. Hễ phát hiện đứa nào nói dối nửa lời là ta không tha đâu.

K'Tub đã định nói dối, nghe ba nó quát thét ghê quá, liền hoang mang quay đầu nhìn quanh. Thấy cây cối trong vườn gãy ngang, nhàu nát như có một đàn bò rừng vừa kéo qua, nó mừng rỡ là ba nó đã kịp chặn họng nó trước khi nó kịp bịa ra một câu chuyện tưởng tượng và đi nhiên là lời đuôi ngay tắp lự.

- Bữa nay tụi con ghé phòng y tế xem pháp sư Lăk chữa bệnh nên về trễ một chút ba à. - K'Tub dè dặt nói, cẩn thận chọn từng từ.

Ông K'Tul xoay mắt vào bộ mặt thật như đêm của thằng con, căng thẳng hỏi, thân hình cao lóng không của ông cúi xuống như để nghe cho rõ hơn câu trả lời:

- Balibia đến đây từ lúc nào? Tại sao hần lại đến đây?

Bọn Kăply giật thót một cái, nhưng rồi tụi nó chợt hiểu ông đã nhìn thấy cầm lệnh bàn tay máu của Suku trên trụ cổng.

Như vậy là ba mình mới về tới! K'Tub nhè nhẹ thờ ra và ngo ngậy cổ, mừng rỡ khi không thấy con Choleng đâu. Chắc con nhỏ chưa kịp ton hót điều gì, cũng có thể khi nãy do sợ quá nó trốn biệt trong bếp chả nhìn thấy gì cũng nên. K'Tub phấp phỏng nhủ bụng, và sau khi quét mắt một vòng, biết chắc gã Mustafa chết nhất đã chuẩn khỏi lâu đài K'Rahlan từ lâu, nó quyết định giấu nhem mọi chuyện cho đỡ rắc rối:

- Tụi con vừa về tới nhà thì đã thấy Balibia đứng lù lù trong góc vườn. Lúc đó tụi con không biết hần là ai.

Ông K'Tul giật giật chiếc khăn rằn trên cổ một cách nóng nảy, lấm bầm:

- Balibia đến đây làm gì vậy kia? Hồng lẽ hần đi tìm ta?

Ông cần môi nhìn thẳng con, mồ hôi trên trán túa ra:

- Thế mà tụi con thoát chết dưới tay hắn?

- À... lẽ ra thì tụi con đã nát bét rồi... - K'Tub chà tay lên mũi - may mà nhờ Đam Pao dùng thần chú đánh vào lưng hắn...

Biết mình lỡ lời, thẳng oắt ngưng bật. Nhưng đã quá muộn để ngăn hai tiếng Đam Pao lọt vào tai ba nó.

- Cái gì? - Ông K'Tul thẳng thốt kêu lên - Đam Pao biết pháp thuật?

Ông quay sang Đam Pao, nhìn chòng chọc vào mặt thẳng bé:

- Thiệt vậy hả, Đam Pao?

Gương mặt Đam Pao lúc này trông xanh xao như sắp òa ra khóc tới nơi. Nó gục đầu xuống như không chịu nổi ánh mắt sắc lạnh của ông K'Tul:

- Dạ...

- Mày giỏi lắm, Đam Pao! - Ông K'Tul giẫm mạnh đôi guốc gỗ lên mớ đá vụn dưới chân làm phát ra những tiếng lộc cộc đầy đe dọa, giận dữ rít giọng - Thế ra từ lâu mày đã lên lút học pháp thuật?

Đam Pao trả lời bằng cách gục đầu thấp hơn.

Ông K'Tul tức đến thở không ra hơi. Và ông làm cái chuyện mà bọn trẻ chưa từng thấy ông làm bao giờ là thò tay véo tai thẳng oắt, mạnh đến mức có cảm tưởng ông định nhổ phăng vành tai nó ra khỏi đầu, và hét lên bằng giọng bốc khói:

- Mày có biết mày sẽ bị trừng phạt thế nào không hờ Đam Pao?

Đam Pao như bị nỗi sợ hãi ghim chặt xuống đất. Chắc nó cũng muốn phản trần một câu gì đó để tội trạng nhẹ đi một chút nhưng cái lưỡi của nó rõ ràng đã thụt đi đâu mất.

- Ta sẽ xin ý kiến của Hội đồng tối cao xứ Lang Biang. - Trước ánh mắt ái ngại của bọn Kăply, ông K'Tul hùng hổ tuyên án, với vẻ phẫn khích của một quan tòa đang tức mình vì đã lâu chưa tổng được ai vào tù - Chắc chắn mày sẽ bị treo cổ, bết ra mày cũng bị phơi trên ngọn cây suốt một tháng...

Êm rụt rè lên tiếng:

- Cậu K'Tul ời. Ngày hôm nay nếu không có sự giúp đỡ của Đam Pao, tụi con chắc không đứa nào còn sống.

- Ta không cần biết chuyện đó. - Ông K'Tul gào lên như người mất trí - Tụi con còn sống thì nó phải chết. Nó phải chết, tụi con hiểu chưa?

- Con chưa hiểu gì hết, ba à. - K'Tub nói giọng ráo hoảnh, trông nó đã bắt đầu mất bình tĩnh - Thế nếu ba về đến nhà mà con đã bị Balibia giết chết tươi rồi thì ba ít giận dữ hơn bây giờ sao?

- Con ư, con trai của ta? - Lời trách cứ của thằng con như một gáo nước lạnh xối lên chiếc đầu nóng phùng phùng của ông K'Tul. Ông nhìn sững K'Tub như cố nghĩ xem con ông vừa nói gì, ánh mắt dần dần dịu đi. Rồi đột nhiên ông nói, giọng dịu dàng như mơn của ai - Nếu mà con thực sự chết đi thì ta cũng không thiết sống trên đời nữa làm gì, con trai à.

Nguyên và Kăply như không tin vào tai mình. Từ ngày đặt chân vào tòa lâu đài K'Rahlan đến nay, tụi nó chưa từng nghe ông K'Tul nói một câu nào ủy mị đến thế, có lẽ tụi nó sẽ ít ngạc nhiên hơn nếu ông tiếp tục nói những lời vô cảm như những gì tụi nó đã từng chứng kiến. Thái độ mềm yếu rõ ràng không phù hợp chút nào với con người thâm trầm như ông K'Tul nên khi nghe ông thốt ra những lời như vậy, ngay cả Êmê và Đăm Pao cũng lặng người đi.

Sau một thoáng sững sờ vì xúc động, K'Tub ngập ngừng nói:

- Vậy thì ba hãy tha cho Đăm Pao đi ba!

- Tha ư? - Ông K'Tul thần thờ nói, hoàn toàn chưa lấy lại thần sắc.

Êmê chép miệng:

- Con nghĩ là cậu nên tha cho Đăm Pao, cậu à.

- Ta tha cho Đăm Pao. - Ông K'Tul lẩm nhảm - Ta tha cho nó. Nhưng nó có tha cho chúng ta không?

Ánh mắt ông thỉnh linh quắc lên:

- Hừm, nó học pháp thuật để làm gì mới được chứ? Ai đã dạy pháp thuật cho nó? Phù thủy nào của phe Hắc Ám? Tại sao nó giấu tất cả chúng ta? Tại sao? Tại sao?

- Chẳng tại sao hết, K'Tul. Đơn giản là tại vì ta ép nó học. Và cũng chính ta cấm nó tiết lộ chuyện này với bất cứ ai.

Một giọng nói bất ngờ vọng tới như để trả lời, không biết phát ra từ đâu nhưng nghe rõ mồn một y như người nói đang đứng cạnh mọi người. Bọn Kăply bàng hoàng nhận ra đó chính là giọng nói đã vang lên ở thung lũng khi nãy.

So với bọn trẻ, ông K'Tul xem ra càng rùng động hơn. Ông nhón nhác dòm quanh, người run bần:

- Ngài... ngài...

Như không nghe thấy ông K'Tul, giọng nói bí mật đó vẫn tỉnh bơ tiếp tục:

- Khi ta đã muốn nó học thì nó không học cũng không được, K'Tul à.

- Tôi biết, thưa ngài. - Kăply ngơ ngác nhìn ông K'Tul, thấy ông giống như một con nhím bị nhổ hết gai, giọng trở nên khà khà như không còn chút hơi sức - Nhưng thưa ngài, tôi tưởng Đại tiên ông Mackeno đã lâu không can thiệp sự đời...

Như bị đạn sượt qua đầu, bọn Kăply tất cả đều nhảy nhồm lên khi nghe nhắc đến cái tên này. Không đứa nào nghĩ có ngày tụi nó sẽ nghe thấy giọng nói của

Đại phù thủy kiệt xuất nhất xứ Lang Bian qua mọi thời, lại tới những hai lần trong một ngày. Mặc dù biết Mackeno vẫn còn sống trên thế gian và mới đây Kăply đã từng bị ngài làm cho khổ sở, trong thâm tâm tụi nó vẫn có cảm tưởng Mackeno là nhân vật không tồn tại trong thế giới này.

Cả đồng cái tai cùng đồng lên hào hứng tóm bắt từng lời của nhân vật huyền thoại:

- Nè K'Tul, người đừng có nhiều chuyện. Cái đó không thể gọi là can thiệp sự đời.

Ngừng một chút, Đại tiên ông Mackeno hừ mũi tiếp:

- Người đừng lằng nhằng truy cứu chuyện này nữa. Nếu Hội đồng Lang Bian có hỏi tới, người cứ đổ vấy hết cho ta là được rồi.

- Vâng, thưa ngài. - Ông K'Tul lí nhí, mặt xệ xuống.

- Người nghe cho kỹ đây. - Đại tiên ông Mackeno hắng giọng - Người vừa đến đây không phải là Balibia. Hẳn là Buriăk. Vì tội giả mạo Balibia, hẳn đã bị Bastu dùng thần chú kim cương trừng trị và giờ này có lẽ hẳn đã ngồi trong nhà tù của Cục an ninh rồi. Còn người, ta nghĩ tốt hơn hết là người nên nhanh chóng kiếm cách chuộc lại những gì người đã trót đại bán đi.

Câu nói cuối cùng của Đại tiên ông Mackeno khiến ông K'Tul mặt mày xám ngắt. Ông rên ri:

- Ngài... sao ngài... Ngài có thể nói rõ hơn...

Nhưng lần này thì tiếng nói của Đại tiên ông Mackeno không vang lên nữa. Và một lần nữa, bọn Kăply lại rơi vào cảm giác kỳ quặc là Mackeno thực ra không hiện diện trên cõi đời và tất cả những gì tụi nó vừa nghe thấy chỉ là ảo ảnh.

- Mẹ con đâu rồi, cậu K'Tul? - Êmê chợt kêu lên, đến lúc này nó mới nhận ra sự vắng mặt bất thường của bà Êmô.

- Mẹ con á? - Ông K'Tul kéo một góc chiếc khăn rằn để chùi mồ hôi trán, miệng thờ phì phì - Mẹ con đang ngất xỉu trong phòng. Con tưởng nhìn thấy cảm lệnh của Balibia ở ngay trụ cổng, trong khi tụi con không biết biến đi đâu, mẹ con sẽ tỉnh queo như không có gì xảy ra chắc?

Không đợi ông K'Tul nói dứt câu, Êmê hét lên một tiếng và hối hả lao ngay lại chỗ cầu thang xoắn.

o O o

- Đam Pao nè, tao hỏi mày, mày phải nói thật nha! - K'Tub neho mắt nhìn thẳng Đam Pao đang mỗi tay bê một đĩa thức ăn từ nhà bếp đi ra, khịt mũi nói.

Lúc này Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub đang ngồi hai bên chiếc bàn dài trong khu vườn vừa được dọn dẹp. Ông K'Tul và bà Êmô đã ăn trưa từ sớm, trước khi Buriăk xuất hiện; sau những biến cố kinh thiên động địa vừa rồi, chắc họ chưa hết mệt mỏi nên không ai muốn bước chân ra khỏi phòng.

- Hỏi gì cơ, anh K'Tub? - Đam Pao đặt các đĩa thức ăn xuống bàn, ngoác ngoác, trông bộ mặt ngây thơ của nó cứ như thể ngày hôm nay không có gì xảy ra ở lâu đài K'Rahlan.

K'Tub phải cố hết sức mới không co chân đá cho thằng Đam Pao một cái. Mặt nó hầm hầm:

- Tao không ưa cái bộ tịch vờ vịt của mày chút xíu nào hết, Đam Pao. - K'Tub nhếch môi - Hay là mày cho rằng tài nghệ của mày đáng làm sư phụ tui tao nên mày không thèm nói chuyện đàng hoàng với tao nữa?

- Làm gì có chuyện đó, anh K'Tub. - Đam Pao nhăn nhó đáp và lúng túng chùi hai tay vào nhau theo thói quen.

- Tốt lắm. - K'Tub gật gù, mắt vẫn bám cứng khuôn mặt lo âu của Đam Pao - Vậy mày nói cho tui tao biết đi. Đại tiên ông Mackeno truyền dạy pháp thuật cho mày từ khi nào?

Bất gặp thẳng oắt lăm lét liếc ra cổng rào phía sau, Êmê vội trấn an:

- Đại tiên ông Mackeno sẽ không rầy em đâu, Đam Pao. Đẳng nào thì cũng chính miệng ngài nói ra chuyện đó rồi cơ mà.

Nghe vậy, Đam Pao bót căng thẳng được một chút, nó từ từ quay lại phía bọn Kăply, nuốt nước bọt hai ba cái, trông khó khăn như nuốt một quả táo, rồi e dè kể:

- Một năm trước...

Lúc đó là buổi trưa, dọn dẹp bàn ăn và rửa bát đĩa xong, đang lui cui xếp mọi thứ vào chạn, đột nhiên thẳng Đam Pao thấy một con bướm thật lớn bay nhõn nhõn quanh nhà bếp. Đam Pao chưa bao giờ trông thấy một con bướm nào lớn và đẹp như thế. Đôi cánh của nó có những hình thù rất lạ, và chiếc cọ màu của thiên nhiên đã phết lên các hình trang trí độc đáo đó những màu sắc sặc sỡ nhưng rất hài hòa.

Đam Pao trở mắt ra nhìn con bướm lạ, ngạc nhiên thấy nó không có vẻ gì sợ sệt. Nhưng cứ mỗi lần Đam Pao đưa tay ra định chạm vào nó là nó nhẹ nhàng tránh ra xa như trêu tức thẳng oắt.

Suốt một lúc lâu, Đam Pao mãi đuổi theo con bướm, không để ý chân nó đã dần dần bước ra khỏi nhà bếp, rồi bước ra khỏi cổng rào lúc nào không hay.

Con bướm không bay xa, cứ chập chờn trước mắt như cố ý dẫn dụ thẳng nhóc ham chơi.

Thoạt đầu Đam Pao rượt theo con bướm là do ham chơi thiệt, nhưng một lát sau chính sự tức tối khiến nó không thể nào ngừng được cuộc đuổi bắt.

Cho đến khi mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt vì mệt và vì trời càng lúc càng nắng nóng, Đam Pao đứng lại, bấy giờ nó mới kinh hãi nhận ra mình đang ở trong một khu vườn lạ, có hàng rào cọc kín mít bao quanh. Chính giữa vườn là một căn nhà sàn cũ kỹ với những cột chống nghiêng ngả phía dưới như sắp sụm bả chề tới nơi.

Khi sự bấn loạn qua đi, Đam Pao cố trấn tĩnh, đi vòng vòng tìm lối ra, nhưng càng tìm nó càng lo lắng khi không phát hiện ra một cái gì để có thể nghĩ rằng đó là một cánh cửa. Hàng rào bao quanh vườn hoàn toàn liền nhau, không chừa đường ra lối vào và Đam Pao thật sự phát hoảng khi không rõ lúc này nó đã vào đây bằng cách nào.

Nếu không kể tiếng gió rên rì trong những cành lá thì có thể nói khu vườn vô cùng tịch mịch. Ngay cả căn nhà mà Đam Pao đang thấp thòm quan sát cũng có vẻ như đã lâu không có người ở, thậm chí không có ai lai vãng.

Trong khi Đam Pao đang điếng người đi với cảm giác bị lạc vào một vùng đất chết thì đột nhiên mắt nó bắt gặp con bướm khi này.

Cạnh gốc cây lớn kê hàng rào, có một chiếc bàn vuông vức tạc bằng đá xanh, trên mặt bàn kê sẵn một bàn cờ, với những quân cờ cũng làm bằng đá đều đang được xếp một cách ngay ngắn trên đó. Hai bên bàn cờ, thấp hơn, là hai khúc gỗ tròn như đặt làm ghế ngồi. Và con bướm kỳ quái nọ đang đậu trên một chiếc ghế, đôi cánh sắc sỡ vậy nhẹ nhàng như thể mời mọc Đàm Pao.

Đàm Pao ngẩn ra một thoáng rồi ngập ngừng lê bước về phía chiếc bàn đá, hoàn toàn không chủ đích. Trông nó thờ thẩn như bị một bàn tay vô hình nào đó dắt đi.

Đàm Pao đặt người xuống chiếc ghế đối diện với con bướm, chưa ý thức được mình sẽ làm gì thì nó bỗng giật bắn người khi nghe một giọng nói phát ra từ con bướm:

- Nhóc ngươi biết chơi cờ không?

Đến bây giờ Đàm Pao vẫn lấy làm lạ rằng tại sao lúc đó nó không ngã lăn ra đất. Nó ngó sững con bướm, lấp bắp, lưỡng lự lại:

- Chơi cờ ư?

- Ừ, chơi cờ. - Con bướm đáp - Ngươi biết chơi không?

- Biết. - Đàm Pao đáp một cách máy móc và cựa quậy người như cố thoát ra khỏi một tấm lưới.

- Vậy thì ta với nhóc ngươi đánh một ván.

Con bướm thân nhiên nói và Đàm Pao thấy quân mã trên mặt bàn tự nhiên chuyển động.

Đàm Pao mê cờ từ nhỏ, ngay lúc đó nó cũng chẳng nghĩ ngợi gì nữa, thấy đối phương lên ngựa, nó cũng vội vàng cầm quân tượng đẩy tới trước, quên phắt cái sự quái đản sờ sờ là nó đang chơi cờ với một con bướm.

- Ta sống ở đây một mình nhiều lúc cũng cảm thấy buồn tẻ. - Con bướm vừa khiển quân tốt tiến về phía trước vừa nói.

Đàm Pao như nửa nghe nửa không, vẫn lầm lũi đẩy mã lên để ngăn tốt qua sông.

Con bướm lại nói:

- Thỉnh thoảng nhóc ngươi đến đây chơi cờ với ta.

- Tôi cũng khoái chơi cờ. - Đàm Pao đáp, giọng thờ ơ, mắt vẫn dán xuống bàn cờ.

- Nhóc ngươi chẳng lẽ là gì trong chuyện này đâu. Nếu ngươi thắng được ta một ván, ngươi có thể yêu cầu ta một việc gì đó.

Đàm Pao hừ mũi:

- Tôi chỉ muốn thắng thôi, ngoài ra chẳng muốn gì hết.

Con bướm cười khi khi:

- Hiểu thắng là tính cách của người chơi cờ. Ta nghĩ nhóc ngươi là cao thủ trong làng cờ, đúng không? Hà hà, nhưng hôm nay ngươi gặp phải đối thủ rồi.
- Cứ chơi đi rồi biết. - Đam Pao nói giọng quàu quàu và thò tay nhích quân cờ.

Chẳng bao lâu Đam Pao bị cuốn vào cuộc chơi một cách mê mẩn, nhất là khi hai quân xe của nó đã thoát ra ngoài khoảng trống, bắt đầu say sưa đánh phá. Mãi mê rình rập và tiêu diệt đối phương, nó quên rằng nó đang ở đâu và đang chơi cờ với ai và dĩ nhiên là cảm giác lo sợ trong lòng nó cũng bay biến đâu mất.

Nỗi kinh hoàng chỉ trở lại với Đam Pao khi cuối cùng nó hí hửng dồn được đối phương vào thế kẹt. Sau một hồi không tìm ra cách gỡ bí, con bướm có vẻ bực bội. Nó cúi kinh thốt lên:

- Ván này coi như ta thua!

Kèm theo lời nhận thua là một cái đập bàn đánh "chát".

- Bình tĩnh đi. - Đam Pao khoái chí - Thua keo này bày keo khác...

Đang títt mắt, Đam Pao bỗng chết sững khi nhìn xuống bàn tay với những ngón to như quả chuối nằm cạnh bàn cờ. Bàn tay đó vừa rồi đã vỗ lên mặt bàn? Nhưng mình đang đánh cờ với một con bướm cơ mà?

Đam Pao ngẩng phắt lên. Trong một thoáng, nó tưởng như có ai vừa gõ lên đầu mình, máu trong người nó đột ngột đông cứng lại: trước mặt nó, không biết từ bao giờ một ông lão quái thước với ánh mắt láu lỉnh đang ngồi lù lù trên ghế.

- Đừng sợ, nhóc. - Ông lão mỉm cười - Con bướm đó là ta đấy.

Đam Pao gơ bộ mặt dần dần:

- Ông vừa biến thành con bướm?

- Ờ, - ông lão háp háy mắt, tinh quái đáp - nếu không biến thành bướm, làm sao ta dụ ngươi tới đây được.

Ông lão nheo mắt:

- Ta là Mackeno, ngươi đã nghe cái tên đó bao giờ chưa?

Lần thứ hai trong vòng một phút, máu trong người Đam Pao như ngừng chảy. Nó lắp bắp:

- Ngài là... Đại phù thủy, Đại tiên ông...

- Đại cái con khi! - Ông lão hừ giọng - Ta chỉ là Mackeno thôi. Nhóc ngươi gọi ta là ông như này giờ được rồi. Ta ghét nhút hạng ai gọi ta là ngài.

Thái độ cời mở của Đại tiên ông Mackeno giúp Đam Pao đỡ sợ được một chút. Nó thử nhúc nhích vai và hông, tò mò ngó quanh:

- Nhà của ông ở đây à?

- Ồ. Không phải ai cũng vào đây được đâu nha. Người là người đầu tiên đây.

Đam Pao phồng mũi, tính hơi vừa rồi nó đã vào đây bằng cách nào nhưng rồi nó cảm thấy thắc mắc đó quá sức nhỏ nhặt. Với Đại tiên ông Mackeno thì đi xuyên qua hàng rào là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Í, tôi phải về đây. - Đam Pao chột kêu lên khi nhìn thấy mặt trời đang nằm chéch ngon cây.

- Nhóc người vội thế! - Đại tiên ông Mackeno nài nỉ - Làm một ván nữa đã!

- Không được. - Đam Pao lắc đầu quảy quảy - Tôi đi chơi quá lâu rồi. Cậu K'Tul và đi Êmô sẽ đi tìm tôi đấy.

- Thôi được. - Đại tiên ông Mackeno bắt đắc dĩ nói và uể oải đứng dậy - Vây lần sau người đến nhé. Người đến chơi cờ với ta và để cho ta trả nợ người nữa chứ.

- Ông nợ tôi á? - Đam Pao trố mắt.

Đại tiên ông Mackeno cúi xuống thẳng oắt:

- Người có quyền yêu cầu ta làm cho người một việc mà.

- Tôi chẳng có việc gì để yêu cầu hết. Chào ông nhé. - Đam Pao nói và lật đật đứng lên.

- Tạm biệt. Nhớ đừng có nói với ai là người đã gặp ta đấy!

Đại tiên ông Mackeno nghiêm nghị dặn và ngay lập tức Đam Pao thấy mình đã ở trong nhà bếp lâu đài K'Rahlan như thể nó chưa từng rời khỏi đó.

Kể tới đây, Đam Pao đưa mắt nhìn mọi người và tặc lưỡi kết luận, coi như đã xong chuyện:

- Thế đấy!

- Chỉ có thể thôi à? - Kăply bắt binh - Thế mà học pháp thuật vào lúc nào?

- Những lần sau, anh K'Brét. - Đam Pao thờ ra - Những lần sau em lại đến. Em không muốn đến cũng không được, vì hai chân em đâu có chịu nghe lời em. Và khi thấy em không yêu cầu ngài làm gì hết, Đại tiên ông Mackeno vô cùng giận dữ. Cuối cùng, ngài để nghị dạy em vài câu thần chú.

- Thế là mà học? - K'Tub tò mò.

- Vâng, em học. Cứ mỗi lần em thắng một ván cờ, ngài Mackeno lại bắt em học.

Nguyên nhủ mà:

- Nếu không muốn học, em có thể giả vờ đánh thua mà?

- Em cũng định làm như anh nói, anh K'Brăk. - Đam Pao đưa tay gãi đầu, lón lên - Nhưng cứ mỗi khi ngồi vào bàn cờ, tính hiếu thắng lại nổi lên, em lại đánh như say máu. Hơn nữa, học vài lần, thấy mình có thể khiến những luồng sáng đủ màu bay ra từ bàn tay, thú thật là em cũng thấy thích.

- Không sao đâu, Đam Pao. - Êmê dịu dàng nói - Nếu em học pháp thuật là do Đại tiên ông Mackeno ép buộc, chị nghĩ chẳng có gì phải lo hết.

Ánh mắt Đam Pao chợt sáng lên:

- Ngài bảo em học những thứ này chẳng phải để cho vui mà sẽ có ngày em thấy nó cực kỳ hữu ích. Hi hi, lúc ngài nói như vậy, em chỉ nghĩ là ngài ba xạo để cho em chịu học, không ngờ hôm nay...

Nguyên vỗ vai Đam Pao, tươi tỉnh:

- Khi này em ra tay đúng lúc lắm, Đam Pao! Lúc thấy thần chú cầu vòng ở trong vườn vọt ra, Buriăk sợ xanh mặt. Chỉ tiếc là năng lực pháp thuật của em kém quá, nếu không hẳn chẳng làm gì nổi bọn mình.

- Nhưng dù sao thì Buriăk cũng bị bắt rồi. - K'Tub hào hứng phụ họa - Phải nói là nếu không nhờ...

Đang thao thao, K'Tub bỗng giật mình phát giác ra mình sắp sửa nói bậy. Nó ngưng bặt, cố nuốt cái tên "Bastu" vào lại trong bụng và tụi bạn đều thấy rõ nó làm cái chuyện đó trông khổ sở ơ là khổ sở.

o O o

Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub ngồi cặm như thóc ở bốn góc giường, theo cái cách của bọn chuyên xài macorana, đầu gối cao tới tận mang tai. Cái kiểu ngồi đó như muốn nói cuộc đời này hoặc là có một tí thứ đáng lo hoặc không còn gì đáng lo nữa, tức là nếu cái chết có xảy ra thì cũng ráng hân hoan mà chấp nhận quách cho rồi.

Mãi một lúc Êmê mới cho phép mình phá tan bầu không khí đặc quánh trong phòng bằng cách chia cái mũi hếch vô mặt Nguyên:

- Em thấy mọi chuyện đâu đã đến mức trầm trọng, anh K'Brăk?

Nguyên nhìn Êmê, khó khăn nói, như thể đang có một tảng đá chặn ngang ngực:

- Em không thấy diễn biến mấy ngày hôm nay rất đáng ngại sao, Êmê.

Nguyên cựa quậy người như muốn làm cho tảng đá vô hình rơi xuống, nghiêm nghị tiếp:

- Hắc tinh tinh và Buriăk gần như cùng lúc xâm nhập lâu đài K'Rahlan. Nhưng điều đó cũng chưa kinh khủng bằng sự xuất hiện bất ngờ của trùm Bastu ở khu vực này.

- Ờ, xưa nay trùm Hắc Ám ít khi lộ diện, trừ khi có những chuyện thật quan trọng. - K'Tub tán đồng bằng một sự bổ sung rùng rợn đến nỗi mặt mày của cả

bọn trắng bệch ra như giấy.

Kăp lý cổ chứng tỏ tài suy luận, mặc dù ý nghĩa của câu nói làm mỗi nó run lên:

- Anh nghĩ là hiện nay phe Hắc Ám đang tập trung vào K'Brăk, K'Tub à.

- Vô cả mày nữa, K'Brêl. - Nguyên trầm giọng - Chắc chắn là bọn chúng biết hai đứa mình được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba và chuẩn bị lên đường đến núi Lung Chừng. Tao nghĩ chúng đang làm mọi cách để ngăn cản.

- Anh K'Brăk. - Êmê giương cặp mắt đen lay láy - Nhưng Hắc tinh tinh đâu có liên quan gì đến chuyện này. Hắc tinh tinh không phải là người của phe Hắc Ám, hơn nữa bọn chúng đến lâu đài K'Rahlan chỉ vì mãi đuổi theo chú Mustafa thôi.

Nguyên nhún vai:

- Điều anh quan tâm không phải là Hắc tinh tinh mà chính là kẻ bỏ tiền ra thuê bọn chúng, Êmê à. Còn việc bọn Tam phù thủy định xâm nhập lâu đài K'Rahlan là do tình cờ hay do chúng cố tình nương cho Mustafa chạy vô lâu đài để kiểm soát công thì chúng ta khó mà biết được. Em quên là chú Mustafa từng bị sắp bầy phe Hắc Ám một lần khi cấm cản chạy vào khu rừng tiền tri giả rồi sao?

Kăp lý, Êmê và K'Tub ngồi nín thinh nghe Nguyên nói, lòng lạnh ngắt khi thấy những phân tích của bạn mình không phải là những lập luận vu vơ. Nguyên đắm chiêu tiếp:

- Cũng có thể khi thuê bọn Hắc tinh tinh, kẻ nào đó trong phe Hắc Ám chỉ nhắm vào Mustafa và gia đình lão Alibaba, ngoài lý do họ là dân nhập cư, còn một lý do quan trọng khác: Phe Hắc Ám biết tội mình từng sử dụng thảm bay để tìm kiếm núi Lung Chừng.

Êmê lắc mạnh mái tóc vàng, một động tác giống như cổ hát nổi lo văng ra khỏi tâm trí:

- Và họ muốn triệt phá phương tiện đi lại của tội mình?

Nguyên chưa kịp đáp lời Êmê thì K'Tub bỗng ré lên như phát rồ:

- Sợ gì kia chứ. Em nghĩ thầy Akô Nô thừa sức đối phó với bọn chúng. Các anh chị đừng quên từ xưa đến nay thầy là giáo viên duy nhất được phép đi lang thang bên ngoài khuôn viên nhà trường. Chắc chắn thầy sẽ...

- Chẳng chắc chắn chút nào hết, K'Tub à. - Êmê cất giọng rầu rầu - Thầy Akô Nô giỏi thì giỏi thật nhưng theo như Păng Ting vừa cho biết thì hình như thầy không muốn đương đầu với phe Hắc Ám.

Mặt K'Tub đỏ gay:

- Thiệt là bệ ạc. Hồng lễ suốt ngày thầy chỉ khoái đánh nhau với tội Đêra và Y Đê, nếu không tốn thì giờ vào việc bám tò tò theo chị Păng Ting?

- Không được nói xấu thầy Akô Nô à nha! - Tiếng Păng Ting phẫn nộ vang lên từ chỗ cửa phòng khiến cả bọn ngoảnh phất lại.

Suku là đứa đầu tiên bước vào, phía sau nó là khuôn mặt bưng bưng của Păng Tìng.

- Em không được nói về thầy như thế, K'Tub. - Păng Tìng hằm hằm nhìn thẳng oắt và khi nhớ đến những gì thầy nói với nó lúc nó rơi xuống bụi cây, Păng Tìng chớp mắt nói thêm - Chị nghĩ có lẽ thầy có nỗi khổ tâm nào đó.

K'Tub "hử" một tiếng, giọng không giấu vẻ cay đắng:

- Sao mà trùng hợp tuyệt vời vậy không biết! Hừm, khổ tâm. Em có cảm giác những người có khả năng đối phó với phe Hắc Ám ai cũng có nỗi khổ tâm hết ráo. Trước đây là Đại tiên ông Mackeno, bây giờ đến lượt thầy Akô Nô. Hay thiệt!

- Nhưng bữa nay Đại tiên ông Mackeno đã chịu ra mặt rồi, K'Tub. - Kăply nhắc.

- Anh vừa nói gì, anh K'Brê? - Suku quay bộ mặt ngờ ngác về phía Kăply - Đại tiên ông Mackeno...

- Suku! - Nguyên vọt miệng đáp thay bạn - Giọng nói bí mật vang lên khi nãy ở thung lũng chính là giọng nói của Đại tiên ông Mackeno.

- Và chính ngài là người truyền thụ thần chú cầu vòng cho Đam Pao. - Kăply hào hứng tiếp.

- Dạy pháp thuật cho thằng Đam Pao chỉ là một thú vui bốc đồng của Đại tiên ông Mackeno thôi. - K'Tub nhần mặt - Thiệt sự thì em vẫn có cảm tưởng ông không tha thiết gì đến chuyện chặn tay Bastu đâu, anh K'Brăk. Anh cũng biết rồi đó, hồi trưa chẳng phải ông đã để cho Bastu đến và đi một cách thoải mái sao! Rõ ràng ông không hứng thú gì với chuyện bước chân ra khỏi cái hang của ông mà.

K'Tub chưa bao giờ tỏ ra ưa thích Tam tiên. Dường như nó không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để công kích Mackeno, Pi Năng Súp và Păng Sur, kể cả khi có mặt Suku và Păng Tìng. Nhưng đề bác bỏ lý lẽ của nó trong lúc này thì đúng là chuyện hết sức gay go.

Nguyên cắn môi:

- Đúng là chúng ta không hiểu được Đại tiên ông Mackeno và thầy Akô Nô đang nghĩ gì.

Đôi mắt nó đột nhiên xa vắng:

- Trong khi đó không biết bằng cách nào trùm Bastu lại luyện được thần chú kim cương. Thiệt quái lạ! Những ngày sắp tới chắc là sẽ rất tồi tệ...

Nguyên nói rề rề, bằng thứ giọng rất thích hợp với những người đang trấn trời và điều đó khiến không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên khắc khoải kỳ lạ.

- Anh K'Brăk. - Păng Tìng cao giọng một cách không cần thiết, có lẽ nó muốn kéo mọi người ra khỏi những ý nghĩ âm ảm đang luẩn quẩn trong đầu - Vừa rồi tại Cục an ninh, Buriăk đã khai ra rất nhiều chuyện. Hẳn thừa nhận đã từng gặp pháp sư Lăk nhiều lần hồi chín năm về trước.

Câu nói của Păng Tìng xoáy vào tai bọn trẻ lâu dài K'Rahlan như một chiếc dùi nhọn. Nguyên thót bụng lại:

- Như vậy là những tin tức mà thám tử Eakar thu thập được là chính xác?

- Hoàn toàn chính xác. - Păng Ting so vai - Nhưng dĩ nhiên là pháp sư Lăk đã không làm gì sai trái.

Suku nhanh nhẩu giải thích, khi thấy những dấu hỏi hiện lên trong mắt tụi bạn:

- Sau khi giăng bẫy ở khu rừng tiên tri giả, Balibia đã sai Buriăk đến gặp pháp sư Lăk, tố cáo mối quan hệ bí mật giữa chú Mustafa và cô Kemli Trinh.

Nguyên gât đầu:

- Nếu anh đoán không lầm thì bọn chúng muốn kích động sự thù hận nơi pháp sư Lăk. Tàn sát dân nhập cư là chủ trương không thay đổi của trùm Bastu nhưng một khi chưa thu tóm quyền lực trong tay, hắn không muốn công khai và trực tiếp hành động. Hắn muốn mượn tay người khác.

- Đúng vậy, anh K'Brăk. Và phải nói pháp sư Lăk có một cái đầu cực kỳ tinh táo. Ông không để Buriăk lôi kéo, và hành động quyết liệt nhất mà ông có thể làm trong lúc đó là dùng dùng đến làng Ea Tiều, tuyên bố cắt đứt quan hệ với cô Kemli Trinh.

Kăply nghĩ ngay đến gã Mustafa, đến thắc mắc của gã về phản ứng nhanh nhạy của pháp sư Lăk sau sự cố ở khu rừng tiên tri. Hóa ra Balibia đã sắp xếp từ trước, đã tính toán sẵn đường đi nước bước cả rồi. Càng nghĩ, Kăply càng thấy gai ốc sờn khắp người.

Suku nói tiếp bằng giọng lo lắng:

- Buriăk còn cho biết lần này phe Hắc Ám gần như tung ra toàn bộ lực lượng để ngăn chặn sự tái lập vai trò chiến binh giữ đền. Hắn khai cùng đi với hắn đến lâu đài K'Rahlan hôm nay còn có cả sứ giả Badd.

- Cái gì? - Cả đồng cái miệng cùng há hốc và chủ nhân của cái miệng lấu tấu nhất là K'Tub khiếp hãi ré lên - Cả sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám cũng tới đây trưa nay?

- Ồ, - Suku e dè liếc Kăply, ngạc nhiên thấy thẳng này không lộ chút xíu đau buồn hay phần nộ nào ra ngoài mặt khi nghe nhắc đến cái tên này - sau lần Badd bắt thần tấn công vợ chồng K'Srêgol khiến một người chết một người mất tích, không ai nhìn thấy hắn đâu cả. Không ngờ mười hai năm sau, hắn lại mò đến lâu đài K'Rahlan lần nữa.

- Trình độ pháp thuật của Badd rất cao, anh K'Brăk. - Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt rầu rĩ như nhìn một phạm nhân sắp ra pháp trường - Chắc chắn là cao nhất trong đám sứ giả, thậm chí có thể nói là ngang ngửa với Balibia và Balikem.

Suku cup đôi mắt sáng, minh họa với vẻ phiến muộn:

- Tài nghệ của vợ chồng pháp sư K'Srêgol không kém hơn vợ chồng K'Rahlan - Kaming là bao nhưng vẫn không thể chống nổi hắn.

- Nhưng tại sao Buriăk lại giả dạng Balibia? - Nguyên thỉnh linh hỏi.

- Badd xúi hắn. - Suku đáp - Badd muốn tăng thêm màu sắc khủng bố khi thấy em đang giả mạo cấm lệnh của Balibia.

- Chỉ vậy thôi sao? - Nguyên thò tay dứt một sợi tóc - Thật là khó hiểu. Anh nghĩ bản thân Buriăk đã là một sự khủng bố rồi.

- Buriăk cũng không muốn gây thù với Tam tiên, nhất là trong trường hợp chị Păng Ting, Đam Pao và em chẳng may chết dưới lời nguyên Tan xác. - Suku khẽ hất mớ tóc đang rũ xuống trán, từ tốn nói - Nói tóm lại, Buriăk vừa muốn hoàn thành nhiệm vụ trừng Bastu giao phó vừa không muốn bị Tam tiên hỏi tội. Trút hết trách nhiệm lên đầu Balibia là an toàn nhất, hẳn nghĩ vậy nên nghe theo lời Badd.

Nguyên nhìn Suku chăm chăm, cần mẫn hỏi:

- Chính miệng Buriăk khai như vậy à?

- Vâng, anh K'Brăk.

- Tại sao hẳn lại khai tuốt tuốt như vậy hả? - Kăply vọt miệng - Tao tưởng bọn sứ giả Hắc Âm tên nào cũng cứng đầu hết cỡ, Suku?

- Buriăk đang căm tức chuyện hẳn bất ngờ bị trúng thần chú kim cương của Bastu khiến hẳn rơi vào tay Cục an ninh, K'Brê. - Nguyên nhún vai - Chắc chắn hẳn cũng thù sứ giả Badd tận xương tủy. Badd xúi hẳn giả dạng tả hộ pháp Balibia, nhưng khi hẳn bị trừng Bastu trừng phạt thì Badd lẳng lặng chuồn mất.

K'Tub cười hì hì và đập mạnh hai tay vào nhau, cổ khuấy động bầu không khí càng lúc càng nặng trĩu như trước một cơn giông:

- Baltalon tiêu tủng, anh em Buriam và Buriăk bị bắt, em nghĩ dù sao đó cũng là chuyện rất đáng ăn mừng, anh K'Brăk. Trong lịch sử Lang Bian, chưa bao giờ ba sát thủ hàng đầu của phe Hắc Âm bị thảm bại trong một thời gian ngắn như thế.

- Nhưng nếu không kể lần tấn công lâu đài K'Rahlan hồi mười ba năm về trước, cũng chưa bao giờ cả sứ giả thứ nhất lẫn trùm Hắc Âm xuất hiện cùng một chỗ như thế, K'Tub.

Suku phang một câu khiến chiếc mặt nạ tươi cười K'Tub vừa gượng gạo tròng lên mặt rơi đi đâu mất.

Lần này thì giông thật. Bọn trẻ nhìn thấy mưa rơi rầm rập qua cửa kính, những lần chớp chốc chốc lại lóe lên ngoằn ngoèo bên ngoài và trời sụp tối rất nhanh.

Păng Ting giậm giậm đôi giày thể thao:

- Em về đây.

- Khoan đã, Păng Ting. - Êmê hốt hoảng kêu - Em có thể triệu tập Tam phù thủy Bạch kỳ lân ngay tối nay được không?

- Nếu trời tạnh mưa, chị Êmê. Với những gì xảy ra trong ngày hôm nay, em cũng cho rằng chúng ta nên đến núi Lưng Chùng càng sớm càng tốt.

Nói xong, Păng Ting quay mình đi ra cửa. Suku cũng lên tiếng chào mọi người rồi lật đật đi theo. Bọn Kăply ngồi đực mặt ngó theo hai bạn. Nghĩ đến lát nữa gặp Bạch kỳ lân, tụi nó thấy lòng nhẹ đi được một chút.

Trong bọn, chỉ có Nguyên là vẫn giữ vẻ dàu dàu, dù nó không hề muốn chút nào. Nó đang bắt gặp mình lo lắng không yên và cố quay mặt đi chỗ khác để tụi bạn không nhìn thấy. Nó có cảm tưởng mọi rắc rối chỉ mới bắt đầu, thậm chí có lúc nó tưởng như có thể ngửi thấy cái mùi nguy hiểm không thể nhầm được của những bầy rập đang giăng mắc đầu đây. Nguyên biết Bastu có thể không vội hạ sát tiểu chủ nhân lâu đài K'Rahlan trời gả không chặt, nhưng khi đã biết nó

và K'Brét được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba và sắp sửa đến núi Lung Chùng, hẳn sẽ không đời nào buông tha. Chắc chắn là như vậy.

Chương 10: Lời Chỉ Dẫn Của Bạch Kỳ Lân

Sáng hôm sau, Nguyên và Kăply không đến lớp. Tụi nó ở nhà; trong khi Kăply vừa nhai cơm vừa nghĩ ngợi lan man và đoán hoài không ra cô Haifai sẽ dạy môn Nghệ thuật nguyên rửa như thế nào cho sinh động khi mà thằng Tam không còn là đối tượng thích hợp để cô lôi ra nguyên rửa nữa thì Nguyên vắt óc cố nhớ xem ngoài thầy Haifai, tụi nó còn học thầy nào nữa.

Tối hôm qua, Tam phù thủy Bạch kỳ lân lộ vẻ sững sốt cực độ khi Păng Ting hỏi bọn họ làm thế nào để đến núi Lung Chùng.

- Em gặp bọn anh chỉ để hỏi chuyện này thôi sao, Păng Ting?

Masari mở to đôi mắt đẹp, tấm khăn choàng trắng bay phấp phật trong gió. Như chưa từng xảy ra cuộc đụng độ khốc liệt với Baltalon cách đây hơn nửa tháng, ba chàng trai Bạch kỳ lân hiện ra trước mắt bọn trẻ nom vẫn xinh đẹp và điệu dàng như các hoàng tử Bắc Âu. Các cây gậy sừng hươu trên tay bọn họ trông còn sắc sảo hơn các cây gậy đã bị Baltalon phá hủy.

Păng Ting cố tỏ ra duyên dáng bằng cách cười thật tươi:

- Vâng, đúng thế, anh Masari.

Karăm cắn môi hời, tay nắm chặt vạt áo chùng, cử chỉ khiến Nguyên nghĩ rằng anh đang cố trấn tĩnh:

- Nhưng tại sao tụi em cần biết điều đó?

Păng Ting đưa mắt nhìn Nguyên và Kăply, ngần ngừ đáp:

- Với các anh thì em nói ra cũng không ngại gì. Anh K'Brăk và anh K'Brêt đã được chọn là chiến binh giữ đền đời thứ ba.

Cả ba chàng trai Bạch kỳ lân cùng "ồ" lên một tiếng và đưa mắt nhìn nhau. Kăply quan sát cái cách những ánh mắt họ gặp nhau để cố đoán xem họ đang muốn bày tỏ điều gì nhưng nó hoàn toàn bất lực cho đến khi họ quay sang nhìn nó và Nguyên với vẻ dò xét và nói:

- Ra vậy.

Masari nhíu mày:

- Nhưng tụi anh vẫn chưa hiểu tại sao em lại tìm kiếm điều đó nơi tụi anh? Dựa vào đâu mà em nghĩ là tụi anh có thể trả lời câu hỏi đó?

- Anh Masari. - Păng Ting hít vô một hơi, giọng có vẻ bức bối - Từ nãy đến giờ các anh hỏi em hơi nhiều rồi đó. Em trả tiền để mua câu trả lời của tụi anh

chứ không phải để nghe tụi anh hỏi tới hỏi lui và cuối cùng em phải ề cổ ra thanh toán cho khoản thời gian lãng nhách đó.

Pila lắc khê những lọn tóc mềm mại trên vai, lăm bằm như nói với chính mình:

- Lạ lùng thiệt. Tại sao cô bé lại triệu tập tụi mình để hỏi đường đến núi Lưng Chùng?

Karăm nhìn chòng chọc vào mặt Păng Ting, giọng nôm nóng:

- Em nói đi, Păng Ting. Ai bảo em đến gặp tụi anh? Tụi anh hứa sẽ không tính tiền cuộc gặp hôm nay nếu em trả lời câu hỏi này.

Bọn Kăply không thể không nhận thấy Tam phù thủy Bạch kỳ lân đang vô cùng thắc mắc về những gì diễn ra. Có vẻ như việc Păng Ting hỏi thăm họ về núi Lưng Chùng là chuyện họ không bao giờ ngờ tới và căn cứ vào thái độ hoang mang mà họ bộc lộ nãy giờ, Nguyên tin là tụi nó đã hỏi đúng người.

Nó liếc Păng Ting, nhận ra cô bé đang tươi hơn hớn trước đề nghị bắt ngờ của Karăm.

- Anh nói chắc đó chứ, anh Karăm?

Păng Ting cẩn thận hỏi lại và khi bắt gặp cái gật đầu khẳng khái của thủ lĩnh Masari, nó toét miệng cười hì hì:

- Vậy thì em xin nói ngay. Đúng là có người xui em đến gặp tụi anh để hỏi về núi Lưng Chùng nhưng em cũng thú thiệt là em hông biết người đó là ai hết.

Trong khi Karăm phát ra một tiếng gầm khe khẽ trong cổ họng thì Pila thở phì phì, tức tối:

- Em đùa với tụi anh hả, Păng Ting?

- Em không đùa, anh Pila. - Păng Ting chớp chớp mắt để tạo một vẻ ngây thơ hoàn hảo - Đó hoàn toàn là sự thật. Người đó cỡi chổi bay, bí mật bám theo tầm thăm của tụi em và nói như thế.

Karăm nhui mày:

- Em không nhìn thấy hấn ta à?

- Em hông thấy gì hết trơn. - Păng Ting lắc đầu - Lúc đó, cả hấn lẫn tụi em đều đang bay trong mây mù.

- Anh tin em, Păng Ting. - Thủ lĩnh Masari cất giọng ôn hòa, tay mân mê chuỗi cườm ngọc bích trên cổ và nói tiếp bằng giọng thông cảm - Đôi khi chúng ta vẫn gặp phải những trường hợp như thế trong cuộc sống.

Đôi mày anh khê cau lại, dù giọng nói vẫn mềm mại:

- Kê bí mật đó rõ ràng biết rất rõ chúng ta nhưng chúng ta không biết gì về hấn. Thiệt là tệ quá!

- Ờ, tệ thiệt. - Păng Ting a dua - Nhưng dù tệ đến mấy thì tụi anh vẫn giữ lời đó chứ?

- Giữ lời gì cơ? - Masari nhướn mắt, không hiểu cô bé định nói gì.

Păng Ting gãi đầu, ấp úng:

- Cái vụ... vụ miễn phí bữa nay đó.

- Dĩ nhiên rồi. - Masari mỉm cười, độ lượng - Không những không lấy tiền em bữa nay mà tụi anh sẽ giải đáp thắc mắc của em ngay đây.

Câu nói của Masari ngay lập tức dựng đứng các vành tai của bọn trẻ. Cả đồng ánh mắt chăm chú nhìn anh và cả đồng cái miệng cùng há ra, cứ như thể người ta có thể nghe bằng cả tai lẫn miệng.

- K'Brăk. - Khẽ hươu cây gậy phép trên tay, Masari nhìn sâu vào mắt Nguyên, nghiêm nghị nói - Muốn đến được núi Lung Chùng, chỉ có một cách duy nhất là em phải hỏi thầy em.

- Không được! Không được! - Păng Ting giậm chân bình bịch - Anh không thể trả lời như vậy được, anh Masari. Anh K'Brăk đã hỏi thầy N'Trang Long rồi và thầy chẳng chỉ dẫn gì cụ thể hết.

- Đúng rồi đó, anh Masari. - Nguyên vọt miệng, lo lắng - Thầy chỉ bảo núi Lung Chùng nằm ở... lưng chừng thôi à.

Masari thân nhiên:

- Anh không nghĩ là em chỉ có một ông thầy.

Không để cho bọn Kăply kéo nài thêm, nói xong, Masari lập tức biến mất. Karăm và Pila nhìn bọn trẻ, nói "Tạm biệt" rồi biến theo Masari, nhanh như khói.

Trong bọn, chẳng đứa nào biết độn thổ nên cả đám đành đưa mắt nhìn xuống chỗ Tam phủ thủy Bạch kỳ lân vừa đứng, trông chờ trong vô vọng rằng họ sẽ trôi lên nói thêm một câu gì đó rõ ràng hơn một chút trước khi biến mất thực sự nhưng dĩ nhiên là chẳng có cái quái gì nhúc nhích ở chỗ đó hết.

Bây giờ nghĩ lại, Nguyên nặn óc cố nhớ xem ngoài thầy N'Trang Long ra, vị giáo sư nào có thể là người mà Masari muốn nói đến nhưng càng nghĩ nó càng rơi vào chỗ mù mờ, chẳng thu lượm được kết quả gì ngoài chừng nhức đầu khùng khiếp.

- Tao vẫn chưa nghĩ ra ai hết, Kăply. - Một lúc, Nguyên nói, đúng hơn là than vãn.

Nhưng Kăply lại hiểu là bạn đang hỏi ý kiến mình. Nó ngược mặt lên khỏi tô com:

- Chuyện hỏi đường đến núi Lung Chùng hả?

Bất gặp cái lừ mắt của bạn, Kăply luống cuống nói thêm:

- Theo tao, có thể Bạch kỳ lân muốn tụi mình đến gặp thầy Haifai.

- Thầy Haifai với thầy N'Trang Long gần như là một. - Nguyên ngo nguẩy đầu, giọng mệt mỏi - Nếu thầy N'Trang Long đã không nói thì thầy Haifai chắc

chấn cũng không hề mới.

Nguyên nhún vai:

- Cũng chưa chắc thầy Haifai đã biết núi Lung Chùng nằm ở đâu.

- Hay là thầy Đi Pri? - Kăply lại nói hù họa.

- Không thể là thầy Đi Pri được. - Nguyên nhìn bạn bằng ánh mắt chán chường - Thầy Akô Nô mới chuyển về, cũng không thể tính vô đây. Theo cách nói của anh Masari, người đó phải là người gần bó và rất gần gũi với tội mình.

Kăply giật bắn, đôi đũa rơi ngay xuống đất:

- Hồng lẽ anh Masari muốn nói đến thầy Hailixiro?

Nguyên ngước lên cảnh lá trên đầu, lầu bầu:

- Nếu vậy thì thiệt là quái đàn!

- Tao nhớ rồi, Nguyên. - Kăply bắt thần reo lên, lần này nó làm vắng luôn cái tô xuống cỏ - Mà còn có một ông thầy dạy về.

- Siêu phù thủy Yan Dran?

Nguyên trở mắt nhìn Kăply, sừng sốt buột miệng, đầu óc như bưng tỉnh khi những hình ảnh trong tấm gương lưu trữ hôm nọ cháy lên trong tâm trí nó. Lúc vợ chồng Krazanh và Kim thỉnh linh xuất hiện ở khu núi đá đê cứu Yan Dran, Nguyên nhớ trộm Bastu có hỏi một câu "Hắn đã giúp vợ chồng người đến núi Lung Chùng?". Đó chỉ là một câu hỏi thoáng qua, hết sức nhỏ nhặt, nhưng đối với Nguyên lúc này, đó chính là chiếc chìa khóa mà nó đang tìm kiếm.

- Xong rồi. - Mặt rạn ra, Nguyên đập hai tay vào nhau đánh "bốp" và nhìn bạn bằng ánh mắt rất khó diễn tả - Cảm ơn mày, Kăply. Mày nói đúng. Yan Dran chính là ông thầy mà Masari nói đến.

Kăply quấy mình còn mạnh hơn Nguyên, không phải vì tội nó đã tìm ra đáp số của bài toán học búa mà vì lần đầu tiên trong đời nó nghe thẳng bạn đại ca của nó mở miệng cảm ơn nó, lại bằng giọng xúc động đến mức nó tin rằng nếu thẳng Nguyên không ngắt đi thì chính nó sẽ lăn ra xỉu.

o O o

Không đưa nào xỉu hết, vì ngay lúc đó Êmê và K'Tub về tới.

- Có cái này hay lắm nè.

K'Tub vừa nói vừa liệng chiếc cặp lên bàn đánh rầm, rồi lúi húi lục từ trong đó một lá thư, hí hửng chia ra:

- Hai anh đọc đi.

Nguyên và Kấply mở ra xem, ngạc nhiên thấy đó là thư của thầy hiệu trưởng gửi ông K'Tul và bà Êmô xin phép cho bốn đứa tụi nó chiều nay vô trường để phụ làm sổ sách.

- Anh không hiểu gì hết, K'Tub. - Nguyên ngược nhìn thẳng oắt và đưa trả lá thư cho nó.

K'Tub toét miệng cười:

- Em chẳng cần hiểu làm quái gì. Được đi chơi là em khoái rồi.

- Ai bảo em là đi chơi? - Êmê trừng mắt.

K'Tub nhăn nhó:

- Nhưng em thì biết con khi gì về chuyện sổ sách cơ chứ!

- Đùng cái nữa! - Nguyên nhìn Êmê và K'Tub, rồi thỉnh linh hạ giọng - Tụi em có biết Bạch kỳ lân muốn chúng ta đi gặp ai không?

- Ai vậy, anh K'Brăk? - Êmê và K'Tub hồi hộp dán mắt vào mặt Nguyên.

- Yan Dran.

K'Tub nháy mắt một cái, bay tuốt lên ghế khi nghe cái tên đó:

- Sao em và chị Êmê không nghĩ ra ông há! Dở thiệt tình!

- Con làm gì thế, K'Tub? - Tiếng ông K'Tul vang lên từ chỗ cầu thang cắt đứt cơn phấn khích của thằng oắt - Tháng này con xếp hạng nhất trong lớp à?

K'Tub hươu tờ giấy trên tay về phía ba nó:

- Thầy hiệu trưởng gửi thư cho ba nè.

Có lẽ ngay cả trong mơ ông K'Tul cũng không bao giờ chờ đợi điều đó. Kẹp xấp báo vô nách, ông bước nhanh về phía K'Tub, giật lấy lá thư trên tay nó rồi ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc ở đầu bàn, ông mở thư chăm chú đọc.

- Có thiệt là lão N'Trang Long kêu tụi con vô trường để làm sổ sách không? - Buông lá thư xuống bàn, ông K'Tul ngược cặp mắt lấp lánh chiếu thẳng vào mặt thằng con, nghi ngờ hỏi.

- Làm sao con biết được, ba. - K'Tub nhăn nhó, nó đã leo xuống khỏi ghế và đang nhìn ba nó từ đầu bàn đối diện - Chiều nay tụi con mới vô trường mà.

- Hừm, ta nghi lão này lắm. - Ông K'Tul khẽ nhúc nhích hàng ria mép - Có khi lão tính lợi dụng tụi con vô chuyện bá láp gì đó.

K'Tub lia mắt xuống xấp báo ba nó vừa đặt trước mặt:

- Bộ tờ Tin nhanh N, S & D vừa đầu độc ba chuyện gì nữa hả ba?

Ông K'Tul quắc mắt nhìn thẳng con, những thớ thịt trên mặt đanh lại, giọng gằn gằn như thể ông nhai kỹ từng tiếng trước khi nhả ra:

- Ta nghĩ con nên học cách tôn trọng Ama Đliê, K'Tub à. Theo ta thì trong vụ Bolobala, Ama Đliê chỉ sai lầm về mặt suy luận nhưng khi thông tin về các sự kiện, ông ta không hề bịa đặt.

K'Tub định im lặng nhìn ba nó, vì đầu sao thì nó cũng thấy chỗ này ba nó nói đúng. Nhưng rồi rất nhanh, nó phát hiện ra ngay lỗ hổng trong câu nói của ba nó.

- Con thì con không dễ tin như ba. - K'Tub dài môi ra - Dựa trên những sự kiện có thật để dẫn dắt người đọc đến những kết luận vớ vẩn, điều đó xem ra còn lão toét hơn là bịa đặt hoàn toàn.

Thái độ ương ngạnh của thằng con làm ông K'Tul điên tiết. Ông đập mạnh tay xuống bàn làm xấp báo nảy tung lên. Ông chộp lấy một tờ liệt kê tới trước mặt bọn trẻ và há họng gầm lên, Kăply lấy làm mừng là thằng Đam Pao và con Choleng chưa dọn bát đĩa ra, nếu không thức ăn trong miệng ông thể nào cũng văng tã lá và bắm đầy dầu cổ tụi nó là cái chắc:

- Chổng mắt lên xem đi, con trai! Để thấy Ama Đliê có phải hạng người lão toét không!

Nguyên, Kăply và Êmê tò mò chum đầu vô tờ Tin nhanh N, S & D lờ lợt trên tay K'Tub, không hiểu Ama Đliê còn tung được tin gì bậy bạ khi mà thám tử Eakar vừa thất bại thảm hại trong vụ kết án cô Kemli Trinh và pháp sư Lăk.

THÊM MỘT RẮC RỎI CHO N'TRANG LONG

Theo tin bản báo vừa nhận được, ngày hôm qua Tam phù thủy Hắc tinh tinh lần sứ giả thứ năm của phe Hắc Âm Buriăk đồng loạt xuất hiện ở khu vực lâu đài K'Rahlan. Sau khi Hắc tinh tinh đột ngột rút lui không rõ lý do, Buriăk đã có một cuộc chạm trán nảy lửa với các thành viên của lâu đài K'Rahlan ở thung lũng phía sau ngọn đồi. Sau nửa tiếng giao tranh ác liệt, cuối cùng Buriăk đã bị bắt. Người phát ngôn của Cục an ninh cho biết, căn cứ vào lời khai của Buriăk thì nguyên nhân thảm bại của hắc là lũng đến khó tin, hiện nay Cục chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng vì nội vụ đang trong quá trình điều tra. Cũng theo sự khai báo của Buriăk, dường như có một giáo viên của trường Đămri hiện diện tại cuộc giao tranh - điều hoàn toàn bất thường so với nội quy nghiêm ngặt của nhà trường trong việc quản lý giáo viên. Trong những ngày tới, chắc chắn hiệu trưởng N'Trang Long sẽ được triệu tập đến Cục an ninh để giải trình. Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi sự vụ để kịp thời thông tin đến quý độc giả.

Tin tức nhanh nhạy của Polona và Chor khiến bọn Kăply xanh mặt. Nhưng rồi tụi nó nhanh chóng hiểu ra hai tay phóng viên này khai thác mọi thứ từ thám tử Eakar - người trực tiếp tham gia cuộc xét hỏi Buriăk chiều hôm qua.

Êmê ngược mắt lên khỏi tờ báo để ném cho ông K'Tul một cái nhìn bất mãn:

- Ama Đliê thiệt đáng ghét. Thay vì khấn cấp báo động cho cư dân xứ Lang Biang về sự xuất hiện ồ ạt trở lại của phe Hắc Âm, hắc làm như đây là chuyện riêng giữa trùm Bastu và lâu đài K'Rahlan.

K'Tub phụ họa một cách hào hứng:

- Ama Đliê là con người tiêu nhân hết chỗ nói. Rõ ràng hẳn quan tâm đến việc hát văng thầy N'Trang Long ra khỏi chiếc ghế hiệu trưởng hơn mọi thứ trên đời.

Kăply cũng ngửa miệng không kém gì hai đứa bạn nó:

- Cái cách đặt tit cho thấy Ama Đliê không biết điều gì là chính, điều gì là phụ. Nói chung là lẫn lộn hết ráo.

- Im đi! - Ông K'Tul quát lớn, sự phản kích dồn dập của bọn trẻ làm mặt ông nóng ran - Ta nghĩ là tụi con chẳng biết tụi con đang nói cái quái gì đâu!

Ông ngừng lại một chút để hít hơi đầy lồng ngực và hỗn hển tiếp:

- Chắc chắn Ama Đliê đã nhìn ra điểm mấu chốt trong chuyện này. Không phải ngẫu nhiên mà lão N'Trang Long thả cho giáo viên của mình đi long nhong như thế. - Ông lừ lừ quét mắt dọc bàn, giọng thách đố - Làm sao tụi con dám khẳng định N'Trang Long không tìm cách bắt liên lạc với trùm Bastu để thực hiện một âm mưu khủng khiếp nào đó.

Lối suy diễn của ông K'Tul làm Nguyên, Kăply và Êmê trợn mắt ngó nhau. Còn thằng K'Tub thì đứng bật lên khỏi ghế, trừng trừng nhìn ba nó bằng ánh mắt này lửa như sẵn sàng nhảy xổ vào ông. Nhưng nó chưa kịp nói hay làm một điều gì đó bậy bạ thì bà Êmô đã ra tới.

- Ngồi xuống đi, K'Tub. - Bà vẫy tay về phía thằng oắt, dịu dàng nói, rồi quay sang phía ông K'Tul, bà khẽ lắc đầu - Anh đã đẩy trí tưởng tượng đi quá xa rồi, anh K'Tul. Thiệt tình mà nói, tôi chẳng thấy có mối liên hệ nào giữa N'Trang Long với trùm Bastu hết.

Bà nhăn mặt, điều hiếm thấy ở một phụ nữ lịch lãm và hòa nhã như bà:

- Không khí hiện nay đang rất ngột ngạt, anh đừng làm cho mọi chuyện rối lên chứ, anh K'Tul!

Lần đầu tiên, bọn trẻ nghe bà Êmô trách cứ ông K'Tul, thậm chí còn hơn một lời trách cứ thông thường, Kăply nghĩ có thể coi đó là lời phê phán và nó hết sức sững sốt về điều đó. Xưa nay, mỗi khi không bằng lòng ông K'Tul điều gì, bà Êmô ít khi nào nói thẳng. Bà thích chọn lối nói vòng vèo để tránh làm tổn thương ông.

Bữa nay giọng bà vẫn rất nhẹ nhàng nhưng lời lẽ của bà cứng rắn đến mức chính ông K'Tul cũng ngạc nhiên, và rõ ràng là ông không biết phải phản ứng như thế nào.

Mặt xệ xuống, ông đưa tay kéo chiếc khăn rằn trên cổ nhưng không để làm gì hết, miệng thở phì phì, nói như phân bua:

- Tôi cần phải đề cao cảnh giác, di à. Nhất là chiều nay lão N'Trang Long bắt bọn trẻ nhà ta vô trường làm sổ sách cái con khi gì đó.

Vừa nói ông vừa đẩy lá thư trước mặt về phía bà Êmô trong khi tay kia vẫn nắm cứng chiếc khăn như sợ buông ra nó sẽ bay đi mất.

o O o

Ngã lưng chút xíu rồi phải vô trường nên Nguyên và Kăply lật đặt thay đồ ngay sau khi trở về phòng rồi để nguyên áo chùng như thế, chúng nằm bò ra giường.

Nhưng Kăply vừa nằm xuống đã bật ngay dậy. Nó đang khoái trá đến mức không thể nào nằm yên.

- Hà hà, - Kăply vỗ tay lên tấm nệm lông chim - lần đầu tiên tao thấy ông K'Tul có vẻ ngán bà Êmô. Nhìn ông nhũn như con chì chì, nói thiệt là tao sướng kinh khủng!

Nguyên thân nhiên:

- Chẳng có gì lạ hết. Mày đừng quên bà Êmô là cấp trên của ông K'Tul.

- Cấp trên á? - Kăply thô lỗ mắt nhìn bạn, nhưng rồi nó sực nhớ ra - À, tao nhớ rồi. Ông K'Tul hiện nay đang làm việc cho giáo chủ Ama Êban...

- Thì mày cũng biết rồi đó. Bà Êmô là người tâm phúc của Ama Êban và cũng là người trực tiếp truyền lệnh cho ông K'Tul.

Kăply nhú mày nghĩ ngợi, rồi có lẽ không muốn làm khổ đầu óc mình hơn nữa, nó vọt miệng hỏi:

- Nhưng tao không hiểu tại sao bà Êmô lại bệnh thầy N'Trang Long.

- Bà Êmô không bệnh ai hết, Kăply. - Nguyên chép miệng - Bà chỉ quan tâm đến sứ mạng của ông K'Tul thôi. Theo tao thì lúc này bà đang băn khoăn không biết Hắc tinh tinh và Buriäk đến đây với mục đích gì.

- Thì Hắc tinh tinh vì rượt theo Mustafa...

- Trừ bọn mình, không ai nhìn thấy Mustafa. - Nguyên cắt ngang - Hôm qua Mustafa đã chuồn từ rất sớm. Bà Êmô và ông K'Tul cũng không biết tụi mình sắp đi tìm núi Lung Chùng. Do đó, bà nghi ngờ sự xuất hiện của Hắc tinh tinh và Buriäk ở lâu đài K'Rahlan có liên quan đến nhiệm vụ bí mật của giáo phái Madagui. Đó là lý do bà không muốn ông K'Tul suy diễn tá là rồi đổ pho lung tung.

Kăply nhìn Nguyên bằng ánh mắt thần phục, và sung sướng củng cố cái quan niệm hết sức lười biếng là suy nghĩ bằng cái đầu của bạn nó dù sao cũng tốt hơn là suy nghĩ bằng cái đầu của chính nó.

Một lần nữa Kăply thấy mình đặt trọn niềm tin vào sự thông minh của bạn, nhưng chưa kịp mở miệng nịnh nọt đã nghe K'Tub động cửa rầm rầm:

- Lẹ lên nha! Trễ giờ rồi!

Thầy N'Trang Long đón bọn Kăply ngay tại bậc thềm dẫn vô phòng y tế. Thầy đứng đó với thầy Haifai và thầy Akô Nô, cả ba như sốt ruột chờ bọn trẻ trong khi mặt trời đang không ngừng thả từng bọng nóng xuống sân trường.

- Chào thầy ạ. - Cả đồng cái miệng cùng rống lên và cùng há hốc ra khi nhác thấy Păng Ting, Suku cùng con khi Chacha đang đứng lấp ló sau lưng thầy N'Trang Long.

Thầy N'Trang Long khẽ gật đầu:

- Chào các con.

K'Tub lấu tấu:

- Sổ sách gì vậy thầy? Tụi con đâu có biết làm ba thứ rồi rắm đó.
- Sổ sách là nói chơi thôi. - Thầy N'Trang Long mỉm cười - Ta cũng biết các con dốt đặc về chuyện đó mà.

Đôi mắt to cỡ cộ của thầy thỉnh linh xoáy vào mặt Nguyên và Kăply:

- Ta đoán là tụi con đã biết được manh mối có thể giúp tìm ra núi Lưng Chùng, có đúng vậy không hả tụi con?
- Dạ, đúng ạ. - Nguyên lí nhí đáp và đưa mắt nhìn Păng Ting, đoán là con nhò này đã xì ra mọi chuyện.
- Vậy thì tụi con phải lên đường ngay. - Thầy N'Trang Long xoắn một lọn râu cằm - Thời gian dành cho tụi con không còn nhiều nhận gì nữa.
- Đi ngay bây giờ hả thầy? - Kăply ngơ ngác.
- Ngay bây giờ! - Thầy N'Trang Long nghiêm giọng - Tụi con phải hái cho được hai quả táo vàng ở núi Lưng Chùng trước khi trùm Hắc Âm kịp quay lại.

Kăply định nói là trùm Bastu đã quay lại rồi nhưng sau khi liếc thầy Akô Nô, nó nghĩ chắc là thầy đã báo cho thầy hiệu trưởng biết rồi.

- Suku và Păng Ting sẽ đi cùng tụi con...

K'Tub ngắt lời:

- Cả con và chị Êmê cũng được đi, phải không thầy?

Thầy N'Trang Long để dài:

- Ờ, nếu hai đứa con tự nhận là mình không biết cái con khi gì về chuyện sổ sách thì tụi con cũng tách đi luôn cho rồi.

Êmê chột ngẩn ngại:

- Thầy ơi, chuyến đi này kéo dài bao lâu hờ thầy?

- Lâu hay mau là tùy vào nỗ lực và vận may của tụi con. - Thầy N'Trang Long cúi vằng trán thông thái xuống thật thấp như để cho Êmê nghe rõ câu trả lời - Nhưng K'Brăk và K'Brêt chỉ có khoảng thời gian tối đa là sáu ngày thôi. Bốn ngày vừa qua, hai con rùa lè mề đó đã tiêu phí thời gian vô những chuyện vô bổ mất rồi còn đâu!

- Tới sáu ngày lận hả thầy? - Êmê tròn mắt kêu lên, rồi nó lắc đầu quảy quảy - Không được! Dứt khoát là không được rồi, thầy ơi. Tụi con vắng mặt lâu như thế, chắc chắn mẹ con và cậu K'Tul sẽ đi tìm và sẽ làm ầm lên...

- Trò yên tâm đi, Êmê. - Thầy Haifai nóng nảy vọt miệng đáp thay thầy hiệu trưởng, đôi mắt tối om om của thầy lóe lên - Chuyện đó bọn ta đã lo liệu cả rồi. Sẽ chẳng có rắc rối gì xảy ra đâu.

Như không muốn Êmê hỏi thêm, thầy N'Trang Long phát tay áo chùng rộng, giống như trọng tài phát cờ hiệu trong một cuộc thi chạy, cao giọng nói:

- Thôi, đủ rồi. Ta tưởng tụi con lên đường lúc này là quá trễ rồi đó!
- Chúc đi đường bình an nhé, Păng Ting!

Thầy Akô Nô đột ngột hét lên làm Păng Ting đỏ bừng mặt. Nó đang đưa chiếc giỏ xách trên tay, vừa cảm động vừa xấu hổ vì cả đồng lứa lên đường mà thầy chỉ chăm chăm chúc có một mình nó.

Theo chân Suku, bọn trẻ lục tục tiến về phía cổng phía Đông, lòng dậy lên những cảm giác khác nhau: hồi hộp, xao xuyến và phấn khích. Lúc sắp chui qua cổng, Kăply chợt nhìn thấy một hình vẽ ngoằn ngoèo giống như chiếc đồng hồ cát trên tường.

- Gì thế, Suku? - Kăply chỉ tay vào hình vẽ, ngạc nhiên hỏi.
- Bùa nén thời gian. - Suku nói.
- Bùa này có tác dụng gì hờ mày? - K'Tub thắc mắc.

- Đây chính là điều mà thầy Haifai vừa khoe. Sau khi được ếm bùa, bên kia cánh cổng, thời gian sẽ thay đổi: một ngày chỉ tương đương với một tiếng đồng hồ ở thế giới bên này.

Nguyên gật gù:

- Nghĩa là chúng ta đi sáu ngày nhưng với những người ở nhà chúng ta chỉ vắng mặt có sáu giờ?
- Đúng là vậy đó. - Suku đáp, chân tiếp tục rảo bước về cánh cổng phía bắc của bức tường thành bên ngoài - Ngay từ lúc này, thời gian đã thay đổi rồi, anh K'Brăk.

Nguyên tò mò nhìn quanh, khi đã ra tới vườn rau quen thuộc. Xa xa trước mặt nó là rừng cây thưa, nơi trước đây nó từng khoái trá chứng kiến thằng Amara mắc kẹt dưới gốc cây trong tiết thực hành môn Độn thổ. Cảnh vật chung quanh không có gì khác, các loại cây cỏ cô cô Cafeli Chil trồng rải rác khắp vườn như bạc hà miêu, cửu lý hương, tầm ma, cây đuôi điều, tiêu hay hành tây vẫn tươi tốt và điều đó làm nó dần dần yên tâm.

- Bây giờ mình đi đâu đây, Suku? - Êmê giương đôi mắt đen láy nhìn thẳng oắt, thấp thòm hỏi.

Suku chưa kịp đáp, Kăply đã nhanh nhẩu:

- Tới nhà Yan Dran.

Câu nói của Kăply đẩy tia nhìn của Êmê sang phía Nguyên:

- Anh K'Brăk. Trước đây, mỗi lần đi học về...

- Anh K'Brāk chẳng còn nhớ gì đâu, chị Êmê. - Suku nhún vai - Chính vì vậy mà thầy N'Trang Long mới nhờ em dẫn đường.

K'Tub nhìn bạn với vẻ nghi ngờ:

- Mày tới đó rồi à?

- Chưa. - Suku lắc khẽ những lọn tóc xanh rêu - Nhưng tao biết hồ Ma ở đâu. Chỗ của Yan Dran nằm cạnh hồ Ma.

Kăply lạnh ngắt sống lưng khi nghe hai chữ hồ Ma. Nó đang định lên tiếng dò hỏi, bỗng nghe tiếng cả đồng lứa kêu réo inh ỏi phía sau:

- Chờ tụi tao với.

Bọn Kăply quay phắt lại, mắt tròn xoe khi thấy tụi thằng Tam, Kan Tô, Bolobala và Mua đang tất tả rượt theo.

Nguyên há hốc miệng:

- Tụi mày... tụi mày...

Kăply nhìn sừng Mua, ánh mắt nó bị hai bím tóc của con nhò níu chặt:

- Mua... sao Mua...

- K'Brê! - Mua nói như mếu - Bạn thiệt là tệ quá. Bạn từng hứa với tôi điều gì bạn còn nhớ không?

Dĩ nhiên là Kăply nhớ như in những gì nó nói. Rằng nó sẽ không giấu Mua bất cứ điều gì nữa. Nhưng bây giờ Kăply làm như nó đột ngột đánh mất trí nhớ. Nó trả lời câu hỏi của Mua bằng một câu hỏi khác:

- Sao Mua biết tụi tôi ở đây?

- Làm sao mà tôi biết được khi bạn không nói gì về chuyến đi này. - Mua giận dữ - Nếu Tam không rủ tụi này đi theo thì có thể tôi sẽ không bao giờ gặp lại bạn rồi.

- Đừng bị quan như thế, Mua. - K'Brê cố lấy giọng dịu dàng - Đi tìm núi Lưng Chùng đâu có phải là đi vào chỗ chết.

Nguyên nhìn Tam:

- Ai tiết lộ cho mày về chuyến đi của tụi tao hở Tam?

- Thầy Haifai. - Tam chớp mắt đáp, khuôn mặt thanh tú của nó sáng lên như chiếc lá phản chiếu ánh mặt trời.

- Thầy Haifai? - Nguyên ngạc nhiên, nó neho neho mắt - Chà, đạo này thầy cung mày quá há!

- Đời là thế! - Kăply nhún vai - Mọi chuyện cứ quay ngoắt 180o, chẳng biết đâu mà lường.

Tam nhe răng cười, cổ tình không nghe thấy Kăply:

- Thầy bảo tụi mày sắp sửa đi đến hồ Ma, thế nào cũng đi ngang qua thung lũng Plei Mo.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Kăply choáng váng như vừa đâm đầu vô gốc cây. Đối với nó, thung lũng Plei Mo, sào huyết của Basil, còn rùng rợn hơn hồ Ma nhiều, mặc dù nó không biết hồ Ma là cái quái gì.

- Tụi này hiểu rồi, Tam. - Êmê gặt gù chiếc mũi hếch - Ba của bạn đang bị sử giả thứ hai của trùm Bastu giam cầm ở đó.

Kể từ lúc đó, bọn trẻ lê bước trong im lặng. Cho tới khi Tam xuất hiện, trừ Suku, không đứa nào trong bọn biết rằng để đến được chỗ Yan Dran, tụi nó sẽ phải đi ngang thung lũng Plei Mo khủng khiếp. Bấy giờ thì tâm trí của tụi nó đang xao động dữ dội, hình ảnh khủng bố của con basilic khiến đứa nào đứa nấy thấy đôi chân thót nhiên nặng như đeo chì và không khí chung quanh đột ngột trở nên khắc khoải, hanh khô. Ngay cả con khi Chacha cũng không kêu chí chỏe như thường lệ. Nó lặng lẽ quăng mình trên bất cứ nhánh cây nào nó gặp phải, khoải trá một cách âm thầm.

Suku nhìn quanh, thấy mặt mày tụi bạn kỳ quái như vừa bị tọng vô họng một nùi cá pha lê, liền hắng giọng:

- Chẳng có gì phải sợ. Em đã chuẩn bị cách đối phó với con basilic rồi.

Nó cho cả hai tay vào túi áo, mỗi tay lôi ra một nắm kiếng đủ loại hươu qua hươu lại trước mặt, hào hứng quảng cáo, đã bắt đầu trông giống lão Seradion ở Cửa hiệu Thất tình:

- Thấy chưa. Đây là loại kiếng đeo mắt đặc biệt, có tác dụng vô hiệu hóa cái nhìn chết chóc của con basilic.

- Có chắc không đó mày? - K'Tub nhìn nắm kiếng trên tay bạn, giọng không chút yên tâm.

- Sao lại không chắc? - Suku phồng má - Đây là chuyện sống chết chứ đâu phải chuyện đùa. Chính thầy N'Trang Long đã nhờ thầy Akô Nô kiểm tra các siêu sản phẩm của tao trước khi đồng ý cho tao dẫn đường...

Nghe thẳng oắt đem thầy hiệu trưởng ra làm bằng chứng, bọn trẻ cảm thấy như có ai vừa nhấc tảng đá ra khỏi ngực mình. Cả đồng cái miệng đồng loạt thờ phào. Riêng Kăply, phải nói là nó vô cùng mừng rỡ khi thấy cơ thể thôi gào lên vì lo sợ.

Chương 11: Tả Hộ Pháp Balibia

Ngày đầu tiên của cuộc hành trình, không xảy ra chuyện gì tệ hại. Nhưng không vì thế mà tâm trạng của bọn Kăply bớt căng thẳng. Suốt từ trưa cho đến xế chiều, cả bọn cắm cúi và lẳng lặng bước, thỉnh thoảng trao đổi với nhau bằng những tiếng thì thầm.

- Đi mấy ngày mới tới hờ Suku?
- Có một lúc K'Tub không nhận được, hạ giọng vo ve hỏi.
- Cứ đi như thế này thì mất khoảng ba hay bốn ngày.

K'Tub quệt mồ hôi trán, nhăn nhó:

- Sao mình không đi bằng thám bay hay chôi bay có phải lẹ hơn không?

Nguyên hừ mũi trước khi Suku kịp đáp:

- Phơi mình ra trên trời có khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Em tưởng trùm Bastu và tay chân của hắn để yên cho chúng ta đến núi Lung Chùng hà K'Tub?
- Vậy thì độn thổ?
- K'Tub vẫn ương bướng.
- Ở đây chỉ có anh Tam và chị Bolobala là đã học qua môn Độn thổ thôi, K'Tub à. - Kăply nói.

Bolobala ngược đôi mắt to lên nhìn Kăply rồi cụp nhanh xuống:

- Nhưng tại này cũng chỉ độn thổ được từng quãng ngắn thôi à. Nói chung là chẳng dùng được vào việc gì.

Bọn trẻ đi xuyên qua một khu rừng dày trong suốt hai tiếng đồng hồ cuối cùng của ngày đầu tiên và kịp thoát ra một cánh đồng cỏ xanh mượt trước khi trời sụp tối.

- Chúng ta nghỉ ở đây.

Suku nhìn quanh và nói, trông nó rất ra dáng một sĩ quan chỉ huy.

Trong khi tụi bạn xúm quanh Păng Ting chờ cô nàng soạn thức ăn trong giỏ xách đem theo thì Kăply và Mua lặng lẽ tách ra một chỗ.

Hai đứa ngồi trên khúc gỗ mục nằm khuất sau một bụi cây ở bìa rừng để tụi bạn khỏi nhìn thấy.

- Mua à... - Kăply áp úng mờ lờ, không dám nhìn thẳng vào mặt cô bạn gái - không phải tôi giấu Mua mà... thực ra tôi không biết gì về chuyến đi này hết.

- Bạn nghĩ tôi là một đứa trẻ con sao, K’Brê? - Mua cười nhạt và dĩ nhiên khi nghe tiếng cười đó, Kăply không thể liên tưởng đến bất cứ một loại âm nhạc du dương nào.

Nó cựa quậy người để lấy can đảm:

- Tôi nói thật đó, Mua. Tôi cứ tưởng thầy hiệu trưởng kêu tụi tôi vô trường để phụ thầy làm sổ sách. Trong giấy mời ghi rõ như vậy. Chính K’Brăk, Êmê và K’Tub cũng biết điều này mà.

Sự nghi ngờ của Mua bắt đầu bị lung lay. Nó lúc lắc hai bím tóc:

- Tại sao thầy lại làm vậy há?

- Có lẽ thầy sợ nếu biết tụi này đi đâu, cậu K’Tul và dì Êmô sẽ phản đối.

Kăply thấy Mua làm thỉnh một lúc lâu. Và khi Mua lên tiếng, giọng nó bỗng nhiên ngọt ngào đến mức Kăply có cảm giác khúc gỗ cứng ngắt mà nó đang ngồi đột ngột mềm đi:

- Ồ, như vậy là Mua đã trách oan K’Brê rồi. Mua nói và khẽ nhắm mắt lại, tin rằng làm như vậy sẽ kéo dài hơn những khoảnh khắc êm đềm dễ chịu mà dạo gần đây nó ít có dịp trải qua. Trong một thoáng, nó cảm thấy yêu vô hạn những tiếng rì rào của tụi bạn đang ngồi ngoài bìa rừng và trên cái nền âm thanh thân thiết đó, tuy nhắm mắt Mua vẫn nghe được những tia nắng mặt trời đang sưởi ấm trên tóc trên vai nó, nghe thấy Kăply đang ở rất gần nó, im lặng nhưng vô cùng triu mến. Chưa bao giờ nó cảm thấy cuộc sống đẹp thế, thanh bình và đáng yêu đến thế.

- Hôm trước, tôi đã hứa là tôi sẽ nghe lời Mua mà.

Tiếng Kăply gần như thủ thi, và thiệt tình Mua chẳng muốn mở mắt ra chút nào để có thể cảm nhận trọn vẹn tình cảm trong câu nói của Kăply.

Nhưng rồi Mua bỗng cảm thấy là lạ. Nó lập tức rơi ra khỏi trạng thái mơ màng khi chợt nhận ra Kăply đang quàng tay qua lưng nó. Nó không bao giờ nghĩ Kăply bạo dạn đến thế và điều đó khiến nó sững sốt đến nỗi không biết phải hướng suy nghĩ của mình vào đâu.

- K’Brê... êê... - Mua áp úng, cố đẩy những âm thanh bay ra khỏi đôi môi.

- Gì hờ Mua?

Tiếng của Kăply vang lên và Mua muốn nổi điên khi nghe thằng này hỏi một câu tinh bơ như thế nó vẫn ngồi yên từ nãy đến giờ.

- Bạn có buông tay ra không? - Mua quát lên, sự tức giận khiến nó đột ngột tìm lại được tiếng nói và nó không kể gì đến tụi bạn đang ngồi rất gần đó.

- Mua nói gì thế? - Kăply vẫn đáp trả với vẻ ngơ ngác.

Mua mở bừng mắt ra và quay phắt sang Kăply, nhưng bộ mặt đang giận sôi của nó thỉnh linh ngớ ra khi thấy Kăply vẫn ngồi cách nó một quãng bằng một thân người, hai tay đang bối rối vò đầu và nhìn nó bằng ánh mắt như thể nó vừa mọc ra thêm tám cái tai.

Rất nhanh, Mua quờ tay ra sau lưng nhưng nó chỉ chộp được vào khoảng trống. Nó đứng bật dậy, chưa kịp quay lại đã nghe Kăply khiếp đảm rú lên:

- A... a... a... a...

Lúc tui bạn ngoài bia rừng đổ xô lại, Mua đã kịp nhìn thấy cái mà Kăply nhìn thấy: một cánh tay ốm tong ốm teo với những ngón quắt queo và nhợt nhạt đang hấp tấp trườn khỏi khúc gỗ mục như chạy trốn. Giống hệt một con rắn lớn, cánh tay bò rất nhanh trên mặt cỏ, uốn éo và gập khúc sau mỗi cú phóng, ngó rừng rợn không thể tả.

- Nó... chính nó...

Kăply lấp bấp như trong cơn mê sáng, mặt tái nhợt đi vì hãi hùng, và hoàn toàn có thể coi là chuyện lạ nếu nó không khuyu xuống ngay lúc đó.

Những đứa còn lại không đến nỗi mất vía như Kăply nhưng đứa nào đứa nấy đều luống cuống nhảy phắt ra sau, trống ngực đập thình thịch.

Cho đến khi cánh tay ma quái chui hẳn xuống đất, bọn trẻ vẫn còn ngợp trong nỗi sợ hãi, không bàn chân nào dám thử nhúc nhích.

- Quái đản thiệt! - Mãi một lúc, Păng Ting mới cố là đứa đầu tiên trấn tĩnh, môi vẫn còn run run.

- Chính cánh tay này... - Kăply vất vả rặn từng tiếng - chính cánh tay này hôm trước đã xuất hiện ở công viên Các Thứ Kẹo...

Mua hít một hơi thật sâu:

- Có phải bạn muốn nói đây là cánh tay đã cướp đồng 100 năpken của bạn không, K'Brê?

- Chính nó. - Kăply cắn môi, đã có vẻ bình tĩnh hơn chút xíu - Gì chứ cánh tay này đến chết tôi cũng không quên mà. Những ngón khẳng khiu, trắng bệch trườn lên từ dưới đất, ngo ngoe chộp lấy đồng tiền vàng trên tay tôi. - Kăply rút cổ - Và khi chạm vào nó thì cảm giác mới thiệt là kinh khủng. Nó nhơn nhớt và lạnh ngắt như tay một xác chết...

- Thì hẳn đây không phải tay của người sống rồi.

K'Tub vọt miệng chen ngang nhưng không đứa nào cười dù câu nói của nó xét ra cũng rất đáng bật cười.

Nguyên cau mày nhìn lom lom xuống mặt cỏ, lăm bắm:

- Nhơn nhớt và lạnh ngắt... Như tay một xác chết... Sao bây giờ mày mới kể, K'Brê....

Nó ngược nhìn K'Brê, mắt lóe lên:

- Buổi tối đầu tiên đột nhập vô trường Đămri, tao từng nắm phải một bàn tay lạ, trơn và lạnh như da lươn, một bàn tay hoàn toàn không có sự sống, mày còn nhớ không?

- Em nhớ, anh K’Brăk. - K’Tub lầu tầu reo lên.

Êmê “à” lên một tiếng, gục gặc chiếc mũi hếch:

- Cánh tay đó, cánh tay xuất hiện ở công viên Các Thứ Kẹo và cánh tay mình nhìn thấy hôm nay là một.

- Là một. Và đó là cánh tay của Baltalon.

Tiếng Suku bắt ngờ vang lên khiến chín cái đầu còn lại quay phắt sang nó và khi nhìn vào đáy mắt long lanh của thằng oắt, bọn trẻ như nhìn thấy lại hình ảnh cuộc chiến đấu hôm nào nơi thung vắng với sử giả thứ ba của trùm Hắc Ám.

Tam ngược cặp mắt mơ màng nhìn lên trời:

- Đúng rồi. Hôm nọ con Boumboum đã tha đi một cánh tay của Baltalon...

- Kinh khủng thiệt. - Bolobala rùn vai - Không ngờ Baltalon chết rồi mà một cánh tay của hắn vẫn còn sống.

- Đó là bí mật của thuật Phân thân, chị Bolobala. - Suku thờ dãi - Khi người luyện thần chú Phân thân lia dãi, cơ thể sẽ tự động tách ra; nếu không tiếp đất quá một ngày, tất cả các bộ phận sẽ được bảo quản qua thời gian. Sau đó, nếu được ủ trong một loại dược thảo được chế luyện đặc biệt, các bộ phận sẽ sống lại và ráp vào với nhau. Chính vì sự lợi hại của loại thần chú này mà Hội đồng tối cao xứ Lang Biang đã liệt nó vào nghệ thuật hắc ám, cấm tu luyện.

Nguyên tắc lưỡi:

- Có lẽ Baltalon đã tập cho con Boumboum cách thức cứu chủ trong trường hợp xấu nhất.

- Chắc chắn rồi, anh K’Brăk. - Suku gật đầu - Nhưng may cho chúng ta là Baltalon lại bắt ngờ chết dưới lời nguyện Không tha thứ, các bộ phận nhanh chóng bị co rút và tan biến nên con Boumboum không thể cứu được gì ngoài một cánh tay.

- Hừm, thần chú Phân thân chỉ là trò trẻ con!

Từ trong rừng, một giọng nói ken két như xay bột hất ra chỗ bọn trẻ đang đứng. Cả bọn ngoảnh phắt lại và cùng xám mặt kêu lên:

- Buriăk!

Quả nhiên, cách chỗ bọn trẻ khoảng hai mươi mét là một bóng người nhỏ thó, ăn mặc lôi thôi và bẩn thỉu, tà áo chùng rách teng beng bị gió thổi phàn phật khiến Kăply bất giác liên tưởng đến những tàu lá chuối xác xơ sau hè nhà nó trong những ngày mưa bão. Buriăk đứng đó, gương cặp mắt đỏ rực ra dờm lử trẻ, nom hẩn như một con thú say mồi.

- Người... người... - Păng Ting lập bập nói, khổ sở thấy cái lưỡi thụt đi đâu mất - bọn ta đã giao người cho thám tử Eakar và Cục an ninh rồi kia mà.

Buriäk cười hắc hắc:

- Bọn ăn hại đó tài cán gì mà giữ được ta.

Cứ như thể có một con rắn nước vừa bò vào cổ áo, bọn Kăply chợt nghe sống lưng lạnh toát. Lão Eakar đúng là đồ vô tích sự, chỉ được mỗi cái miệng xoén xoét! Kăply cầu kinh nhủ thầm, lòng bắt giác dậy lên mối lo âu: Chắc chắn Buriäk sẽ trả thù bọn mình! Nó hoảng hốt nhớ tới cả đồng thần chú mà tụi nó đã niệm lên người Buriäk vào chiều hôm qua.

Bọn trẻ tự động nhích sát vào nhau như để cho đỡ sợ. Kăply lo lắng nhìn quanh, không biết nên chờ đợi điều gì hay nên hướng sự chờ đợi vào ai. Tụi nó dĩ nhiên không thể trông mong gì vào thầy N’Trang Long hay thầy Haifai, dù đó là hai người quan tâm đến tụi nó nhất. Các giáo viên trường Đămri từ lâu đã không nhúng tay vào những chuyện xảy ra bên ngoài khuôn viên nhà trường. Thầy Akô Nô là giáo viên duy nhất được phép đi ra ngoài, tài nghệ phi thường, lại rất lo lắng cho Păng Tíng, nhưng có vẻ như thầy không muốn đối đầu với phe Hắc Ám. Mặt Kăply chợt rạng lên khi thoáng nghĩ đến Đại tiên ông Mackeno nhưng rồi nó xù ngay xuống: người cầm đầu Tam tiên chắc chắn không thể tự tiện phá bỏ luật lệ của mình.

Kăply ngược nhìn bộ mặt mốc thếch của sứ giả thứ năm phe Hắc Ám, rùng mình khi nhớ ra trong đám sứ giả của Bastu, Buriäk là tay khó lường nhất. Cả ba lần tụi nó chạm trán Buriäk đều trong tình thế bất ngờ. Hắn ẩn hiện như ma, và đáng sợ nhất là hình như hắn sinh ra chỉ để bám sát bọn Kăply như hình với bóng.

- Đứa nào không phải người của lâu đài K’Rahlan thì dang ra. - Buriäk quát mát, rít lên the thé - Bữa nay ta không muốn giết quá nhiều người.

Vừa nói hắn vừa rút từ trong người ra chiếc lục lạc làm bằng quả bầu khô với ba chiếc lỗ đen ngòm.

Nguyên dán chặt mắt vào Buriäk, khẽ nói với Suku:

- Em lấy áo tàng hình ra đưa cho mỗi người một cái đi, Suku.

- Không ăn thua gì đâu, anh K’Brêt. - Suku lúc lắc món tóc trước trán, giọng tiu ngiu - Áo tàng hình không phát huy được công dụng trong thời gian nén.

Nguyên hỏi, cảm thấy trái tim mình rơi xuống chỗ nào đó:

- Vậy phải đánh nhau với Buriäk à?

- Anh nhìn kia!

Suku khẽ kêu lên và gần như ngay lập tức Nguyên nhìn thấy con Chacha đang lặng lẽ chuyển đi trên các cành cây phía sau lưng Buriäk.

- Nó làm gì thế? - Nguyên liếm đôi môi khô rang.

- Con khi ngốc này liều quá. - Suku thấp thòm - Chắc nó định tấn công Buriäk.

Lúc này cả bọn đều đã thấy Chacha. Nó lơ lửng phía trên đầu Buriäk, càng lúc càng đến gần đối phương.

Bọn Kăply gần như nín thở theo dõi nhất cử nhất động của con khi. Suku muốn quát bảo Chacha dừng mạnh động nhưng lại sợ Buriăk phát hiện, Nguyên thấy rõ thẳng oắt nháp nha nháp nhồm, mặt mếu xệch đi vì lo lắng.

- Tụi bay nếu đã nhất định chết chung với bọn nhóc K`Rahlan thì đừng có nhè ra đó. - Buriăk hiểu lắm thái độ của Suku, nhếch mép nói - Gặp ta đến hai lần mà tụi bay vẫn còn sống nhăn, dù sao cũng có thể kể là kỳ tích rồi.

Giọng hần bồng nghe kèn kẹt như đang nghiêng răng:

- Nhưng lần này thì không có ngoại lệ đâu.

Hắn vung tay, định ném chiếc lục lạc lên không thì ngay lúc đó, con Chacha nhào xuống như một tia chớp và chộp lấy cái lục lạc.

- Há há. Mày giỏi lắm!

Cùng lúc với tiếng cười gằn của Buriăk, những lưỡi lửa từ trong ba cái hốc của chiếc lục lạc bắt thần phóng ra. Bọn trẻ nhắm tịt mắt không dám nhìn, bụng quặn lại khi nghe tiếng chí chèo thâm thiết của con Chacha cất lên lồng lộng trong gió rừng.

Nhưng Chacha là một con khi đặc biệt. Nó bị lửa tấp và hắt văng tuốt đằng xa nhưng vẫn kịp bám vào một nhánh cây, đeo toòng teng ở đó.

Chacha không chết, nhưng trông nó có vẻ đau đớn và sợ hãi.

Suku mờ mắt ra, thờ một hơi mạnh:

- May quá!

Buriăk lại bậm môi tung chiếc lục lạc lên. Đã từng ném mùi lợi hại của lời nguyên Tan xác, bọn trẻ lùi cả lại, nhưng rồi biết không thể thoát được, cả mớ cánh tay cuống quýt chĩa lên trời, miệng đưa nào đưa nấy hồi hả niệm chú, không tin chút xíu nào vào khả năng chống trả của mình.

Như đã từng xảy ra, bên dưới chiếc lục lạc, không khí đặc quánh lại và bắt đầu ép xuống.

Trong bọn chỉ có Nguyên, Kăply, Tam và Bolobala biết sử dụng thần chú chiến đấu nhưng năng lượng pháp thuật của tụi nó đem ra chơi với Buriăk chẳng khác gì trứng chơi đá.

Kèm theo sức ép mỗi lúc một khủng khiếp, tiếng cười hăng hắc của Buriăk vang lên, động vào tai bọn trẻ như những nhát búa khiến đứa nào đứa nấy cảm thấy màng tang muốn vỡ tung.

Đang chìm trong cơn mù mịt, Kăply bỗng nghe một tiếng “bịch” như có vật gì vừa rơi xuống trước mặt. Nó cố chống mi mắt nặng chịch, dòm xuống, ngạc nhiên thấy đó là một con cóc. Con cóc to gấp năm, sáu lần con cóc thường, da màu đỏ và trong suốt như hồ phách với những mụn sần sùi to bằng hạt đậu.

Con cóc vừa rơi xuống đã ngóc cổ lên trời và há họng phun ra một thứ gì đó giống như sương mù. Trong khoảnh khắc, Kăply cảm thấy sức ép như giảm đi được một chút. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã nghe những tiếng lách bịch vang lên liên tiếp và bên cạnh con cóc đó lúc này đã xuất hiện thêm một con ngựa, một con nhện và một con dế, con nào con nấy bị chàng và mỗi con đều mang trên mình một màu sắc kỳ dị: con ngựa thì màu vàng, con nhện màu

xanh còn con để có màu trắng.

Cũng như con cóc đỏ, vừa đáp xuống trước mặt bọn trẻ, cả ba con vật mới đến đều ngóc cổ nhìn lên chiếc lục lạc và phun ra một thứ sương mù đục đục, trong chốc lát chung quanh chỗ bọn Kăply đứng đã chìm trong một màn sương dày đặc.

Lời nguyên Tan xác rõ ràng là đã bị màn sương kỳ dị của bốn con vật chặn lại, bọn Kăply cảm nhận ngay điều đó khi thử nhúc nhích tay chân và thấy không khí đã ra vô dễ dàng hơn trong lồng ngực.

- Tứ bắt từ!

Kăply nghe tiếng Buriäk kêu lên thảng thốt bên kia bức màn sương.

Nguyên liếc sang chỗ mà nó nghĩ là Suku đang đứng, thì thào:

- Tứ bắt từ là ai vậy?

- Tứ bắt từ là tổng quản của giáo phái Madagui. Nhân vật này xưa nay rất ít khi rời khỏi lâu đài Sêrôpôk. Hôm nay ông ta đến đây là lạ lắm.

Kăply quay đầu nhìn quanh, dĩ nhiên không thể nhìn xuyên qua màn sương, chép miệng:

- Ông ta tên là Tứ bắt từ à?

- Không ai biết tên ông ta là gì. Khi đối địch, ông cũng không bao giờ ra mặt, chỉ để bốn con vật xông trận. - Suku giải thích - Tứ bắt từ là tên mọi người dựa vào các con vật của ông để gọi.

Màn sương trước mắt loảng đảng và bây giờ bọn Kăply nhìn thấy Buriäk đã thu chiếc lục lạc lại, cặp mắt đỏ khé của hắn đang đảo quanh.

- Tứ bắt từ! - Giọng Buriäk cay cú - Làm gì ngươi nôn nóng quá thế. Rồi sẽ tới ngày bọn ta làm cô lâu đài Sêrôpôk kia mà.

- Chừng nào tới ngày đó hăng hay! - Tiếng của tổng quản lâu đài Sêrôpôk vang lên từ chỗ nào đó giữa các lùm cây, giọng sang sảng pha chút châm chọc - Còn bữa nay thì ta nhất quyết không để ngươi ngăn cản bọn trẻ đến núi Lung Chừng.

Buriäk khinh khinh:

- Ta thấy giáo phái Madagui đâu có lợi lộc gì trong chuyện này. Chiến binh giữ đền đời thứ ba thuộc về người của lâu đài K’Rahlan chứ đâu phải lâu đài Sêrôpôk.

- Ta đâu phải là kẻ ngốc, Buriäk. - Tứ bắt từ hừ mũi đằng sau các nhánh lá - Nếu chiến binh giữ đền không kịp thời xuất hiện, ai sẽ chặn tay trùm Bastu khi hắn đã luyện thành công thần chú kim cương và bắt đầu ra tay tàn sát.

Buriäk ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ngài đã luyện thành công thần chú kim cương rồi, Tứ bất tử. Theo ta, mọi chuyện đã trở nên quá muộn. Hừm, nói thật là ngươi đã lắm lắm rồi.

- Ta lắm lắm?

- Quá lắm lắm là đằng khác. - Buriak cười ngạo nghễ - Lắm lắm nhất là ngươi tưởng có thể ngăn cản được ta bữa nay.

Bàn tay trái của Buriak đỏ lên theo câu nói. Và kỳ quái nhất là thân thể hắn cũng biến đổi theo. Người hắn cao lên, tóc rụng lá tả, da như dày lên và chuyển sang màu lông chuột.

Chiếc áo te tua, dơ đầy biến mất, thay vào đó là chiếc áo choàng kết bằng tóc khoác bên ngoài áo chùng đen và nơi cổ hắn đột ngột lũng lảng một xâu chuỗi răng người.

- Hắn lại giả dạng Balibia. - K'Tub nuốt nước bọt.

Êmê cau mày: - Hồng lễ vừa bị trùm Bastu trừng phạt mà hắn chưa tồn.

- Nhưng hắn làm thế để làm gì? - Kăply không kềm được thắc mắc - Dù có bàn tay máu, hắn cũng chỉ có thể sử dụng lời nguyện Tan xác thôi. Mà Tứ bất tử đâu có ngán lời nguyện Tan xác của hắn.

Như cùng ý nghĩ với bọn trẻ, tổng quân lâu đài Sêrôpôk bật cười vang:

- Người đừng có đem Balibia ra hù ta. Ngay cả Balibia thật có mặt ở đây cũng chưa chắc đã làm gì được ta đâu.

Buriak trả lời bằng cách lạnh lùng hất tay lên, một chiếc bóng máu vút ra từ bàn tay hắn, đỏ rực cả một góc rừng.

Thấy bàn tay máu khổng lồ chồm vờn chụp xuống, bốn con vật của Tứ bất tử đồng loạt ngóc cổ lên, há miệng phun sương mù mịt.

Bọn Kăply vội vã bước lùi ra khỏi màn sương để xem cho rõ hơn và tụi nó dù đang lo đến thất ruột cũng phải thừa nhận hình ảnh mà tụi nó đang nhìn thấy đúng là một kỳ quan độc nhất vô nhị trên đời. Những làn sương trắng như sữa dâng lên đỡ lấy bàn tay máu như đỡ một chiếc rương đỏ, giăng co lơ lửng cả buổi giữa không trung trông vô cùng đẹp mắt.

Kan Tô xộc tay vô mái tóc xù, bồn chồn hỏi:

- Ai sẽ thắng hờ Suku?

- Em không biết, anh Kan Tô. - Suku đáp giọng ưu tư - Lẽ ra thì Buriak phải thua từ sớm rồi. Khi này hắn đâu có chống chọi được lâu như vậy.

Dù đang đánh nhau kịch liệt, Buriak vẫn nghe thấy cuộc đối đáp giữa Kan Tô và Suku. Hắn khịt khịt mũi:

- Yên chí đi. Bọn ta sẽ phân thắng bại ngay đây.

Cùng với lời nói của Buriak là một tiếng nổ như sấm rền. Bọn Kăply bị xô bật ra phía sau như hứng trọn một cơn lốc, phải cố gắng lắm mới không ngã lăn ra

có.

Khi tụi nó lấy lại được thăng bằng thì hình ảnh kỳ diệu trước mắt cũng biến mất. Bàn tay của Buriäk đã trở lại bình thường, còn bốn con vật của Tứ bất tử không thấy đâu.

Tít đằng xa, tiếng nói hậm hực của Tứ bất tử văng lại cho biết ông đã bỏ đi:

- Đồ gian trá! Người không phải là Buriäk.

Bọn Kăply còn chưa hết sừng sốt trước câu nói của Tứ bất tử, đã nghe một giọng nói lạ hoắc cất lên bên cạnh:

- Đúng là gian trá hết sức! Có nằm mơ ta cũng không thể nghĩ Balibia lại đi giả dạng Buriäk.

Bọn trẻ giật mình nhìn sang, thấy một lão già ốm nhom ốm nhách, mặt mày nhăn nheo thâm hại như vừa bị ai vò, đang đứng dựa lưng vào một gốc cây gần đó, cặp mắt nheo nheo nhìn về phía Buriäk. Phải nói là Kăply chưa từng thấy người nào trông ốm yếu ho hen như lão già này và nó tin rằng nếu không dựa vào gốc cây chắc là lão đã bị gió thổi té giúi giúi và nằm thẳng cẳng dưới đất từ lâu rồi.

Bộ mặt bình thường vô cảm của Balibia bỗng lộ vẻ dữ dằn khi nhác thấy lão già lạ mặt:

- Ta còn có chuyện phải thanh toán với người, Badd.

Tên Badd đập vào tai bọn Kăply chất chứa đến mức tụi nó nghe lùng bùng một hồi lâu.

Ước gì cho hai tên này tiêu diệt lẫn nhau quách! Kăply nghe tiếng nói thâm của mình khẩn cấp vang lên trong đầu và nó nhắm mắt lại, tin rằng làm như vậy nỗi khát khao cháy bỏng đó sẽ trông giống lời cầu nguyện hơn.

Giọng Balibia vẫn giận dữ:

- Hôm qua người xúi ta giả dạng Balibia, nhưng khi ngái xuất hiện người lại trốn mất. Người không những không nói giúp ta một lời, mà cũng không thềm báo động cho ta một tiếng.

- Câm mồm đi, Balibia! - Badd bắt thần quát lên, bọn Kăply hoàn toàn không ngờ một lão già hom hem như thế mà tiếng quát của lão lớn đến mức làm tụi nó giật bắn người và chung quanh tụi nó lá trên cành rừng mình rơi ào ạt - Người là Balibia, còn giả dạng Balibia cái quái gì nữa. Chính người giả dạng Buriäk để lừa ta thì có. Thiệt là đồ mặt dày.

- Người nhầm rồi. - Nguyên đột ngột cất tiếng - Hẳn không đóng giả ai hết. Balibia là hẳn. Mà Buriäk cũng là hẳn. Cả hai chỉ là một người. Khi thì hẳn dùng thân phận Balibia, khi thì hẳn dùng thân phận Buriäk. Tùy theo hoàn cảnh và mục đích cụ thể mà hẳn xuất hiện lúc trong vai này lúc trong vai khác.

Tiết lộ của Nguyên không những khiến tụi bạn nó và sứ giả Badd, mà ngay cả Balibia cũng há hốc miệng ra.

Badd vịn cả hai tay vào gốc cây như để cho khỏi ngã, mắt trở lên:

- Người... người... dựa vào đâu mà kết luận như vậy?

- Hai ngày nay, lời nguyên Tan xác mà hấn liên tiếp sử dụng chắc chắn là thật, bọn ta nếm mùi của hấn lần này là lần thứ ba nên ta tin chắc hấn là Buriäk. - Nguyên điềm tĩnh - Nhưng bàn tay máu mà hấn vừa dùng để đối phó với tổng quản lâu đài Sêrôpôk cũng không phải là giả, nếu không hấn đã không thể khiến được Tứ bắt từ rút lui.

Badd gật gù, vỡ lẽ:

- Như vậy hôm qua hấn đánh đắm chẳng ra cái ôn gì, bàn tay máu của hấn cứ quơ quào như chụp ruồi là do hấn cố tình vờ vịt?

- Có lẽ lúc đó do phát hiện có nhiều nhân vật lạ mặt đang bí mật giám sát hiện trường nên cuối cùng hấn quyết định giấu nhem thân phận tả hộ pháp. - Nguyên nhún vai và nói bằng giọng như đang đi guốc trong bụng Balibia - Ta nghĩ nhờ vậy mà hấn trốn thoát khỏi trại giam của Cục an ninh. Bọn họ không biết hấn là Balibia nên đã không đề ra một biện pháp canh giữ thích hợp.

- K’Brăk. - Sứ giả Badd run giọng, lão chăm chăm nhìn Nguyên, trong đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng kỳ lạ - Ta không ngờ người thông minh hơn ta tưởng!

- Vì vậy mà nó phải chết.

Balibia rít qua kẽ răng. Hấn nhìn Badd qua khoe mắt:

- Badd, chuyện riêng giữa ta và người tạm thời gác lại đó. Bây giờ người cùng ta giết sạch bọn hậu duệ nhà K’Rahlan này trước đã. Ngài sẽ đến kiểm tra ngay bây giờ đó.

Hấn vừa nói vừa vung tay, một bóng máu đỏ lờm lập tức bay lên không.

Như để phụ họa, Badd khẽ lắc vai, từ ống tay áo của lão bay ra một quả cầu pha lê to bằng quả bóng.

Quả cầu lơ lửng trong không, vừa bay vừa không ngừng chiếu ra những tia sáng lóng lánh, trông vô cùng đẹp mắt.

- Lẹ lên đi!

Balibia trầm giọng ra lệnh và cùng với tiếng quát, bàn tay máu của hấn chụp xuống bọn trẻ nhanh như chớp. Trong khi bọn Kăply chìa tay lên trời niệm chú một cách vô vọng thì quả cầu của Badd đang bay lừ đừ thỉnh linh tăng tốc và đâm thẳng vào bóng máu của Balibia làm phát ra những âm thanh đi đùng buốt óc.

- Badd! - Balibia hét âm, cổ niu chiếc bóng máu đang bay tuốt lên cao - Người điên rồi sao?

- Balibia. - Badd cười khùng khục - Ta thì ta muốn thanh toán chuyện người lừa ta trước. Bọn nhóc này tính sau.

Không để cho Balibia kịp thở, Badd vừa nói vừa bắn quả cầu vào giữa mặt đối phương. Quả cầu lao đi với một tốc độ kinh hồn, giống như một ngôi sao xẹt và bọn Kăply tin chắc thể nào Balibia cũng bị nát bét như tương.

Nhưng chẳng có gì giống như sự mừng rỡ trong lòng bọn trẻ. Trước khi quả cầu chạm vào người Balibia, hắn đã biến mất.

- Hắn trốn rồi... - Suku kêu khẽ.

Suku chưa dứt tiếng, bọn Kăply đã giật hồn thấy Balibia đột ngột hiện ra ngay sau lưng Badd, vung tay lên.

- Hắn ở phía sau. K'Tub hét hoảng ré lên, nhưng không còn kịp nữa. Bàn tay máu chộp xuống thân hình ốm nhách của Badd như một tấm lưới màu đỏ.

Kăply nhắm mắt lại, đau khổ và tuyệt vọng, biết rằng Badd mà tiêu ra tro thì bữa nay tại nó sớm muộn gì cũng tiêu ra nước.

Những tiếng ầm ì liên tiếp vang lên khiến Kăply mở bừng mắt. Nó mừng rơn khi thấy Badd vẫn đứng bên gốc cây, chưa hề té xuống. Và lúc này có tới bốn, năm quả cầu đang vây chặt lấy Balibia, quả này lui lại thì quả khác phóng tới, trong khi đó hai quả cầu khác đang ngăn cản không cho bàn tay máu trên không sa xuống.

- Người giỏi lắm, Badd. - Giọng Balibia rít lên đầy phẫn nộ - Hóa ra người đã âm thầm luyện thần chú Nây nhờ tựa lưng, hèn gì người dám chống lại ta!

- Ai chống lại ta hộ pháp Hắc Ám đều phải chết! - Một tiếng cười lạnh vang lên khiến bọn Kăply rùng mình đảo mắt nhìn quanh. Tại nó không thấy một bóng người nào gần đó nhưng giọng nói ròn rợn kia khiến đứa nào đứa nấy tự nhiên cảm thấy người ran ran như đổ bệnh.

Kăply nhìn lại phía gốc cây Badd đang đứng, thấy mặt lão trắng bệch ra, cặp mắt lão nhìn lão liên đi đâu đó bên tay trái, nom vô cùng căng thẳng.

Kăply nhìn theo lão, và nó đột ngột tê cứng cả người khi bắt gặp bên trên tàng cây một cái gì đó rất quen thuộc nhưng cũng rất đáng sợ.

Bây giờ thì cả bọn đều thấy một cuộn khói màu đen càng lúc càng bốc cao trong bóng chiều chập choạng và chẳng mấy chốc tụ lại thành hình một con ó khổng lồ.

- Điều sát tinh! - Êmê ré lên khiếp đảm, hình ảnh kinh hoàng của trận đánh nhau giữa vợ chồng thầy Haifai và trùm Bastu trong tấm gương lưu trữ bắt chợt cắt ngang tâm trí nó như một nhát chém nóng bỏng.

Nguyên cũng hét lạc giọng:

- Chạy đi! Trùm Bastu tới rồi!

Trong tích tắc, cả bọn quay mình cuống cuồng phóng ngược lại phía Điều sát tinh xuất hiện, nháo nhác như một bầy ong vỡ tổ.

Chương 12: Trong Gương Và Bên Ngoài Gương

Bọn trẻ chạy thục mạng, không còn biết trời đất gì nữa. Chúng đâm đầu vô bụi gai, xước cả mặt và cổ. Chúng vấp vào các sợi dây leo chằng chịt dưới chân, té chúi nhủi rồi gượng dậy cả nhắc chạy tiếp. Lúc này chúng không nghĩ tới điều gì khác hơn là chạy và chạy, bất chấp bóng đêm đang lần lượt nhả xuống vô số những mảng tối khắp khu rừng.

Nguyên, Kăply, Êmê, Păng Ting, Suku và K’Tub, những đứa đã từng chứng kiến sức mạnh và sự tàn phá khủng khiếp của thần chú Điều sát tinh trong tấm gương đồng ở văn phòng hiệu trưởng, bị kích động đến mức chúng không nhớ ra là chúng hoàn toàn không nhìn thấy gì trong lúc này. Chúng cắm cúi chạy, té xuống rồi vọt lên để lại té xuống lần nữa khi va phải những vật chướng ngại khác đang chực chờ trước mặt.

Ở phía sau, bọn thằng Tam quýnh quíu chạy theo, cũng té ngã và trầy xước nhiều không kém, nhưng không đứa nào dám xuýt xoa hay rên rì.

- Chạy đi đâu nữa! Tụi bay đã tới giờ tận số rồi!

Giọng nói mềm mại nhưng đầy sát khí của trùm Bastu bắt thần vang lên đầu đó trên tàng cây khiến bọn Kăply có cảm giác cồn cào như có một con gì đó đang quậy tung trong bao tử và tụi nó phải cố hết sức để đừng ói ra.

Kăply run bắn khi nghe tiếng Balibia phụ họa:

- Ngày mai là chúng ta có thể ăn ngon ngủ yên rồi, thưa ngài.

Nó ngoái nhìn qua vai, tuyệt vọng thờ một hơi dài, biết rằng không còn mong đợi gì ở sứ giả Badd nữa. Chắc chắn Badd đã chống không lại Bastu và bỏ chạy rồi.

- Balibia, nguoi vòng ra phía trước lừa bọn nhóc lại đây!

Tiếng của trùm Bastu lại cất lên, thân nhiên như thể kêu Balibia lừa bắt một bầy thỏ.

- Suku, làm sao đây nhóc? - Păng Ting lo lắng hỏi.

- Em chưa nghĩ ra cách nào hết, chị Păng Ting. - Suku nói như mếu.

Păng Ting cắn môi:

- Hồng lẽ tụi mình chịu chết ở đây?

Nguyên trầm giọng:

- Quẹo trái!

Và nó lập tức quẹo ngang. Cả bọn lật đật chạy theo Nguyên, hoàn toàn máy móc, dĩ nhiên không chút xúu hy vọng gì. Ngay cả Nguyên cũng thừa biết quẹo trái hay quẹo phải cũng chẳng giúp ích được gì cho tụi nó trong lúc này. Trùm Bastu và Balibia chặn hai đầu buộc nó phải thoát sang trái hoặc phải, đó là quyết định hoàn toàn bản năng của một con thú bị dồn vào chân tường, không hề tính toán và thiệt ra thì dù muốn Nguyên cũng không có đủ thì giờ để tính toán.

Mới chạy vài ba bước, Nguyên vô cùng kinh ngạc khi nhận ra mình vừa đâm đầu đánh sầm vào một cái gì đó không giống chút nào với một gốc cây.

Nguyên nhăn nhó xoa trán và nghe vang lên bên tai liên tiếp những tiếng va đập, biết là đám bạn của nó cũng đang động đầu vô vật đó.

Nó đưa tay ra phía trước sờ rầm, cảm giác đang sờ lên một mặt phẳng, một cái gì đó tựa tựa như một tấm ván hay một bức vách.

- Tất cả cùng nắm tay nhau và đi theo tôi.

Nguyên quay ra sau thấp giọng nói và thận trọng dò dẫm đi men theo bức vách.

- Cái gì thế, anh K’Brăk? - K’Tub thì thảo hời.

- Anh không biết. - Nguyên đáp lại bằng giọng muối vo ve - Hình như là một ngôi nhà.

- Một ngôi nhà ư? - Bolobala ngạc nhiên.

- Đừng nói chuyện nữa! - Nguyên suyt khê.

Đúng lúc đó, bọn trẻ nghe tiếng trùm Bastu văng vẳng trên đầu:

- Sao lâu thế, Balibia?

- Bọn nhóc hình như không chịu tiến tới nữa, thưa ngài. - Tiếng Balibia ngập ngừng.

- Tụi nó không tiến tới thì ngươi tiến tới! - Giọng trùm Bastu bực bội - Ta không nghĩ là ngươi không biết phải làm gì để tóm cổ tụi nó.

Bọn Kăply thót bụng lại khi nghe tiếng các cành cây gãy rãng rắc trên đầu, đoán là bàn tay máu của Balibia đang điên cuồng sờ soạng phía trên.

- Đây rồi. - Nguyên reo khê khi bàn tay nó phát hiện được một cánh cửa, bây giờ thì nó tin chắc đây là một ngôi nhà.

Chẳng mấy chốc bọn trẻ đã xuyên qua cánh cửa và khi tụi nó đã vào hết bên trong, cánh cửa vừa mở hé đã tự động đóng sập lại.

- Á... á... á... Kăply sợ hãi thét lên khi nghe tiếng sập cửa đánh “rầm”.

- Mày có im đi không! - Nguyên nổi quạu.

- Chẳng có gì phải sợ, K’Brêl. - Mua dịu dàng trấn an Kăply - Dù chủ nhân ngôi nhà này là ai, chắc chắn họ cũng không thể đáng sợ bằng trùm Hắc Ám.

Kăply dần bình tĩnh. Nó cố dán miệng mình lại, im lặng đi theo các bạn.

Khi bọn trẻ đẩy thêm một lần cửa nữa, đứm nào đứm nấy diếng hồn tưởng như mình vừa rơi vào một ngọn núi lửa đang phun. Hàng trăm ngọn nến chiếu sáng lòa khiến tụi nó phải nhắm nghiền mắt lại.

Khi Kăply rụt rè hé hé mắt ra, nó ngỡ ngàng nhận ra cả bọn đang ở trong một căn phòng rộng với những đồ trang trí có hình thù và màu sắc hết sức kỳ quái.

Chính giữa phòng là một cái bàn dài bày hai mâm trái cây ngon mắt, mỗi bên kê năm chiếc ghế như dành sẵn cho tụi nó.

- Lạ thiệt. - Êmê lẩm bẩm - Hình như chủ nhà biết bọn mình sẽ vào đây.

K’Tub nhìn hai mâm trái cây đầy vun, nuốt nước bọt:

- Chúng ta ngồi vào chứ, chị Êmê?

Kan Tô bước lại cầm lên một trái táo, phân vân:

- Nhờ họ tẩm thuốc độc hay thuốc mê...

- Không có đâu, anh Kan Tô. - Suku nhún vai nói, dưới ánh nến lung linh đôi mắt của nó sáng ngời như hai vì sao - Nếu muốn hại chúng ta, chủ nhân nơi đây không cần phải làm thế.

- Người nói đúng đó, nhóc. - Một giọng nói âm áp cất lên từ bên trái.

Bọn trẻ giật mình ngoảnh lại, chưa hết bàng hoàng vì sự xuất hiện bất ngờ của người lạ mặt, đã nghe một giọng nói khác từ bên phải:

- Dĩ nhiên chúng ta là bạn chứ không phải là thù.

Bây giờ thì bọn Kăply đã thấy rõ hai người đàn ông mặc áo ngắn bằng len và quần lông thú, mặt mày hiền từ đứng ở hai đầu căn phòng, đang tươi cười nhìn tụi nó. Họ như hiện ra từ không khí, hoàn toàn đột ngột, nhưng không có vẻ gì ác ý.

Suku mấp máy môi:

- Các ngài là...

- Hai anh em ta là chủ nhân nơi đây. - Người đàn ông bên trái mỉm cười, mặt ông mịn màng và láng o như vừa được đánh bóng, có cảm giác trước đây một phút ông còn ở trên sân khấu.

Ông khoát tay:

- Bọn người ngồi vào bàn đi. Đã lâu lắm bọn ta không có khách tới thăm.

Người đàn ông bên phải có khuôn mặt hăm húp, híp mắt nói:

- Bọn người nên cảm ơn số phận. Không phải ngày nào hai anh em ta cũng đãi tiệc linh đình như thế này đâu.

Hai mâm trái cây thì không thể gọi là linh đình, nhưng Kăply không còn tâm trí đâu để nghĩ đến lối nói khoa trương đó. Nó đang nhìn sững hai vị chủ nhà, thấy họ vừa nói vừa tiến lại hai phía đầu bàn, hươ tay một cái, lôi ra mỗi người một chiếc ghế từ trong không trung đặt xuống đất, y như cái cách mà thầy Haifai vẫn khoái biểu diễn.

Thấy hai người đàn ông đã ngồi vào bàn, bọn trẻ lục tục ngồi xuống theo. Nhưng Kăply vừa đặt mông xuống đã bật ngay dậy, mắt lăm lét liếc ra cửa, nói nhanh:

- Ngoài kia...

- Nhóc người ngồi xuống đi! - Người đàn ông bên trái phẩy tay về phía Kăply - Bọn đó không vào đây được đâu.

Kăply vẫn chưa cảm thấy yên tâm. Nó liếm môi, mắt vẫn thăm dò chỗ khung cửa:

- Có lẽ các ngài chưa biết những kẻ bên ngoài đáng sợ như thế nào...

- Ta biết bọn đó. - Người bên phải hừ mũi - Nhưng trùm Bastu và Balibia chỉ đáng sợ với người khác chứ không hù dọa được anh em ta đâu. Bọn người cứ bình tĩnh đánh chén đi.

Trước thái độ bình thản của hai vị chủ nhà, bọn trẻ cảm thấy trái tim mình như được sưởi ấm từng phút một. Tụi nó nhìn hai người đàn ông bằng ánh mắt cảm kích và bắt đầu lấy lại thần sắc.

K'Tub nhanh nhẩu thò tay nhón một chùm nho:

- Vậy thì xin phép được tự nhiên nha.

Nguyên cắn một miếng táo và chúi đầu vào tai Suku, thì thào:

- Em có biết hai người này không, Suku?

- Không, anh K'Brăk. - Thằng oắt trầm ngâm - Xứ Lang Biang có không ít những cặp anh em nổi tiếng như Mackeno - Macketa, Buriam - Buriăk, Pôcô - Pôca... nhưng hai người này thì em chưa nghĩ ra họ là ai. Thiệt ra ở xứ này, những người dám chống lại trùm Hắc Ám đâu có nhiều!

Nguyên tỉnh hỏi tiếp nhưng người đàn ông mặt lằng đã hắng giọng:

- Ta không hiểu được bọn người đã làm gì đến nỗi trùm Hắc Ám phải đích thân truy sát các người.

Người đàn ông mặt hum húp tiếp lời:

- Theo chỗ ta biết thì xưa nay Bastu rất ít khi tự mình ra tay.

- Hắn muốn ngăn cản tội tôi đến núi Lưng Chùng. - K'Tub vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản.

- Ra vậy. - Người đàn ông mặt lảng tròn mắt - Thì ra trong bọn người có kẻ sắp trở thành chiến binh giữ đền. Chắc đó là hậu duệ nhà K'Rahlan?

Không đợi bọn trẻ trả lời, ông lim dim mắt, gật gù:

- Tuyệt lắm! Thật là tuyệt!

Đang hào hứng, thốt nhiên ông lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng bọn nhóc người mò mẫm đến núi Lưng Chùng như thế này thì thiệt là nguy hiểm.

Ông hướng mắt vào mặt Nguyên:

- Nhóc người là con trai của K'Rahlan phải không?

- Vâng - Nguyên gật đầu - Tôi là K'Brăk.

Ông nhìn Nguyên chăm chăm, mày cau lại, rồi ông đưa tay véo môi mình một cái, tắc lưỡi nói:

- Theo ta biết, lâu đài K'Rahlan hiện đang cất giấu một báu vật. Nếu có được vật đó trong tay, người có thể an toàn đến núi Lưng Chùng.

Câu nói của người đàn ông làm Nguyên khẽ rung người một cái: rất nhanh, nó nhớ ngay đến những hành vi đáng ngờ của ông K'Tul. Như vậy là người đàn ông này nói thật. Nguyên chột dạ nghĩ. Hóa ra giáo phái Madagui biết được bí mật đó từ lâu và đã phái ông K'Tul và bà Êmô đến nằm vùng trong lâu đài K'Rahlan để thay nhau lùng kiếm.

Phải cố lắm Nguyên mới kềm được một tiếng reo khi bất ngờ biết được sứ mạng cụ thể của ông K'Tul, mặc dù nó vẫn chưa biết báu vật mà người đàn ông mặt lảng vừa nhắc đến là vật gì. Nó khẽ đưa mắt nhìn Kăply, bất gặp thẳng nãy cũng đang nhìn lại mình đầy ngụ ý.

- Ở lâu đài K'Rahlan không có báu vật gì hết á. - K'Tub vùng nói.

- Tôi cũng nghĩ là không có. - Êmô tiếp lời, chiếc mũi hếch của nó quay qua quay lại một cách nóng nảy giữa hai vị chủ nhà như nòng đại liên đang muốn khạc đạn - Có lẽ hai ngài nghe phải tin đồn thất thiệt rồi.

Như không nghe thấy K'Tub và Êmô, ánh mắt người đàn ông mặt lảng vẫn bám cứng lấy khuôn mặt đang thần ra của Nguyên:

- Thế nào, K'Brăk? Ta nói có đúng không?

Nguyên phân vân đánh mắt sang phía Êmô và K'Tub, không biết nên trả lời như thế nào để hai đứa này đừng bị sốc. Nó đưa tay dứt mạnh một sợi tóc, đầu

xoay như chong chóng, cảm thấy cái ước muốn được biết bầu vật đó là vật gì nóng bỏng trong đầu, đến mức nó có cảm giác nó sắp xịt khói ra đằng tai.

- Như vậy có nghĩa là người không phù nhận những gì ta nói? - Người đàn ông mặt lảng mím cười.

Nguyên thấp thỏm hỏi lại:

Nhưng ngài có thể nói cho tôi biết vật đó là vật gì không?

Có vẻ như người đàn ông hoàn toàn bất ngờ trước thắc mắc của Nguyên. Ông há hốc miệng, chồm người tới trước như để nhìn nó cho rõ hơn, bất kể cái chuyện chớp mũi ông sắp ùi đổ mâm trái cây trước mặt:

- Người thiệt không biết vật đó là vật gì ư?

- Không. - Nguyên lo lắng đáp, không hiểu tại sao người đàn ông bị kích động dữ vậy.

- Tức là người cũng cóc biết vật đó đang được cất giấu ở đâu?

- Tôi... tôi... không biết. Nguyên nói giọng run run, thái độ và ngữ điệu của người đàn ông khiến nó linh cảm sắp xảy ra một chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng.

Quả như nó nghĩ, trước vẻ mặt hoang mang của bọn trẻ, người đàn ông thỉnh linh bật ngựa người ra sau, ngược mặt lên trần nhà, bật cười điên dại:

- Há... há... há...

Hai mươi con mắt của bọn Kăply lúc này đổ dồn vào người đàn ông mặt lảng, cố tìm hiểu xem việc gì đã khiến ông ta phát rồ như vậy và điều đó liệu có phải là dấu hiệu cực xấu cho tụi nó hay không.

Và tất cả đều rụng rời khi ông ta ngồi bật dậy: trước mặt tụi nó người đàn ông mặt lảng không còn khoác chiếc áo ngắn bằng len nữa mà thay vào đó là chiếc áo chùng màu mỡ gà với những đường viền màu cánh gián thanh nhã, thậm chí gọi ông ta là người đàn ông mặt lảng cũng là gọi theo ấn tượng ban đầu, còn bây giờ khó mà biết khuôn mặt ông như thế nào: lúc này che ngang mặt ông là một tấm sa mỏng màu xanh ngọc và từ đằng sau tấm vải im lìm như tấm vải tang đó, một cặp mắt sáng quắc đang chiếu ra những tia sáng lạnh lùng và chết chóc.

- Trùm Hắc Ám!

Kăply rú lên, giọng lạc hẳn, đầu óc đột ngột tê liệt, chỉ chút xíu nữa là ngất đi.

Trước sự biến đổi bất ngờ này, những đứa còn lại cũng rất muốn hét lên một tiếng gì đó nhưng mọi cái lưỡi đã lú lại. Cả bọn nhanh chóng nhận ra cơ thể của tụi nó đã bị sự sợ hãi xâm chiếm và đánh quỵ: không đứa nào nhúc nhích nổi dù đứa nào cũng nghĩ ngay đến chuyện vùng dậy và bỏ chạy.

- Bọn người nhận ra được ngài sao?

Ở phía đầu bàn đối diện, người đàn ông có khuôn mặt hum húp nhẹ nhàng cất tiếng. Bọn Kăply rất muốn ngó qua người đàn ông đó một cái nhưng không cái

cô nào trong mười cái cô có thể cử động được. Nhưng cô không quay lại, tội nó vẫn nhận ra giọng nói quen thuộc của tá hộ pháp Balibia và có thể mừng tượng được bên dưới cái đầu trọc lóc như một quả dưa, hần đang chành đôi môi xám ngoét đắc ý mỉm cười.

Tội mình rơi vào bẫy rồi! Nguyên than thầm, cố làm mọi cách để đầu óc đừng trở nên mù mịt. Ở bên cạnh, dường như tội bạn nó cũng đang nỗ lực xốc lại bản thân, Nguyên đoán ra điều đó qua những tiếng khịt mũi khe khẽ đang ngập ngừng phát ra từ một đứa nào đó.

Trùm Bastu xoay đôi mắt sáng rực vào mặt Nguyên, háng giọng:

- Có ít nhất là hai lý do để người phải chết trong đêm nay, K’Brăk. Là tiểu chủ nhân của lâu đài K’Rahlan, người đương nhiên sẽ là thủ lĩnh tương lai của phe Ánh Sáng, đó là lý do thứ nhất. Người đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang, đó là lý do thứ hai. Trong cả hai vai trò, người đều trở thành kẻ đối địch nguy hiểm nhất của ta, người cũng biết mà, phải không?

Nguyên không có bất cứ một cử chỉ gì cho thấy là nó đang nghe câu hỏi của trùm Bastu. Nhưng trùm Bastu rõ ràng là cũng không thềm chờ đợi Nguyên trả lời. Hần hỏi như thuận miệng, rồi thông thả tiếp:

- Lẽ ra thì người có thể sống lâu hơn một chút, K’Brăk. Nhưng tiếc là người chẳng biết chút gì về điều bí mật trọng đại nhất trong những điều bí mật ở xứ Lang Biang trong vòng ba trăm năm trở lại đây. Mạng sống của người xét cho cùng chẳng có ích gì cho ta hết.

Tấm khăn che mặt của trùm Bastu khẽ lay động, và bọn Kăply run bắn khi nghe hần tuyên án tử hình bằng một giọng mượt mà đến khó tin:

- Vì thế mà bây giờ người phải chết!

Êmê suýt òa ra khóc mặc dù nó chưa thấy trùm Bastu nhúc nhích gì sau câu nói. Nó rất muốn hét lên để kêu gọi tội bạn vùng dậy tấn công đối phương như nó đã từng làm nhưng không hiểu sao lần này nó bất gặp mình đang vô cùng lưỡng lự. Có lẽ cái uy danh của trùm Hắc Âm khiến nó ngần ngại và cảm thấy mất hết tự tin.

Trong lúc đó, Bolobala bất thần văng ra khỏi ghế và té đánh bịch xuống sàn nhà một cú như trời giáng. Tiếp theo là tiếng trùm Bastu cười khẩy:

- Hừm, một buyagan tép riu như người mà cũng đòi đánh lên ta sao!

Trùm Bastu vừa nói vừa từ từ đứng lên.

Bọn Kăply đưa mắt tuyệt vọng nhìn nhau, mồ hôi ướt đầm sau gáy. Đang chưa biết phải phản ứng như thế nào, thỉnh linh tội nó nghe thấy một giọng nói khẩn cấp vang lên trong đầu: “Bỏ trái lê vô miệng, đừng nuốt, nhai ra nước và phun ra thật nhanh”.

Thần giao cách cảm! Nguyên và Kăply giật thót, nghĩ ngay đến thầy Akô Nô nhưng rất nhanh, tội nó biết là không phải: giọng nói tội nó vừa nghe thấy là giọng nữ.

Ý nghĩ chi thoáng qua đầu, Nguyên và Kăply chộp ngay lấy mỗi đứa một trái lê trong chiếc mâm trước mặt, bỏ tọt vào miệng. Ở bên cạnh, những đứa khác cũng ra tay nhanh không kém.

Trùm Bastu và Balibia trợn mắt lên trước hành động của bọn Kăply. Cả hai ngó nhau và ngay trước khi bọn trẻ kịp phun nước lê ra theo lời mách bảo của kẻ

bí mật, Balibia đã nhanh như chớp hất tay vào mặt tụi nó, hét:

- Nghiến răng lại!

Ngay lập tức, bọn Kăply đưa nào đưa nấy điếng hồn thấy hai hàm răng mình tự động nghiến vào nhau, không tài nào tách ra được. Tụi nó ngậm nước trong miệng, không dám nuốt xuống nhưng cũng không biết làm sao để phun ra.

Trùm Bastu quét mắt xuống hai mâm trái cây:

- Chuyện gì thế, Balibia?

- Có kẻ nào đó phá chúng ta, thưa ngài. - Balibia hoang mang đáp.

Trùm Bastu lừ lừ:

- Bọn nhóc vừa ăn lê?

- Vâng. - Balibia run lên vì sợ và vì giận, hần giật giật xâu chuỗi rằng người trên cổ như để cho dễ thở - Hai mâm trái cây của chúng ta lúc đầu không hề có lê mà bây giờ lại có.

Trùm Bastu lướt mắt qua những đĩa trái đang cựa quậy một cách khỏ sở vì bị thần chú của Balibia đánh trúng, thờ phào đằng sau tấm khăn:

- Dù sao thì người cũng kịp thời dán miệng tụi nhóc lại. Chắc hẳn người đã nhớ ra quả lê nếu được cắt làm tám mảnh, chà xát từng mảnh vào lá bạc hà miêu sau đó phủ phép cho nó liên lại, lập tức sẽ trở thành một loại trái cây vô cùng nguy hiểm. Nước quả lê đó mà trộn với nước bọt sẽ cho ra một thứ thuốc gây mê cực mạnh...

- Tôi biết, thưa ngài. - Balibia nói, bộ mặt xám xịt của hần dẫn ra.

- Ta và người sẽ tra khảo từng đứa một, xem ai đã đứng đằng sau tụi nó.

Bastu vừa nói vừa bước tới một bước, giọng đầy vẻ khủng bố. Balibia lật đật rời khỏi ghế, đi vòng qua bàn để đứng cạnh trùm Hắc Ám, chờ thực hiện mệnh lệnh.

Mua ngồi đầu bàn, tự nhiên trở thành đứa đầu tiên bị hạch hỏi.

- Nhóc người nghe cho rõ đây. - Balibia cúi cái đầu trọc xuống khuôn mặt nhợt nhạt của cô bé, gằn mạnh từng tiếng - Dĩ nhiên là người không thể mở miệng. Nhưng người có thể gật đầu hay lắc đầu sau mỗi câu hỏi của ta. Ta nói trước, hể...

Giọng Balibia đầy đe dọa, nhưng ngay vào lúc hần đang thao thao, một luồng nước bất thành linh tia ra từ miệng Mua làm đứt ngang câu nói của hần. Hoàn toàn không đề phòng, Balibia, và cả trùm Bastu đứng cạnh bất ngờ bị nước văng trúng mặt, lão đảo lủi lại.

Bọn Kăply chưa hết sững sờ, đã nghe giọng nói khi nãy vang lên trong đầu:

- Lao ra cửa, quẹo phải! Nhanh!

Như được một sức mạnh vô hình giúp sức, bọn trẻ phóng vèo ra cửa, không thể nào nhanh hơn.

Quẹo phải là đâm đầu vào một căn phòng khác, bọn Kăply nhận ngay ra điều đó khi cánh cửa lắc lư dữ dội phía sau lưng lúc tụi nó băng qua.

Kăply đứng lại trước tiên, vì nó là đứa chạy trước tiên. Đập vào mắt nó là một tấm gương lớn gắn trên vách phòng, trong gương một cô gái xinh đẹp trạc mười tám tuổi đang ngồi trên ghế và nhìn tụi nó mỉm cười. Kăply nhìn trùng trùng bóng người trong gương, không nghĩ trên đời lại có một cô gái xinh đẹp như vậy. Kim, khi chưa trở thành cô Haifai đã là một phụ nữ tuyệt đẹp nhưng rõ ràng không thể so sánh với cô gái mà nó đang nhìn thấy. Dung mạo của cô gái trong gương giống như một bức tranh, có nét gì đó mong manh, tinh khiết và thần tiên.

Lòng bồi hồi, Kăply quay đầu nhìn quanh phòng, và ngay lập tức nó đưa tay lên dụi mắt lia lịa. Lúc đó nếu không bị thần chú của Balibia khoá miệng, nó đã rú lên thê thảm khi không nhìn thấy bất cứ một bóng người nào trong phòng.

Đầu choáng váng, Kăply bước giật lùi ra sau rồi lại thấp thòm ngược mắt nhìn lên. Vẫn không có ai trước mặt nó. Chiếc ghế trong phòng vẫn trống không.

Nhưng khi lia mắt vào gương, Kăply vẫn thấy cô gái đang nhìn mình.

Hay đây không phải là tấm gương? Chắc là một bức tranh vẽ khéo! Kăply xao xuyến nhũn bụng và nhích chân định bước tới.

- Đứng lại, anh K'Brê! Đó đúng là một tấm gương!

Tiếng Păng Tìng vang lên phía sau chôn luôn đôi chân Kăply xuống đất. Nó ngoảnh cổ ra sau, thấy tụi bạn đang giương đôi mắt thất thần nhìn vào tấm gương như bị thôi miên.

Chỉ có Păng Tìng và Suku là còn giữ vẻ tỉnh táo.

- Thoát nạn rồi. - Suku tươi tỉnh nói - Hồng ngò trùn Bastu và Balibia xáo quyết thiệt tình!

Kăply lại quay đầu về phía tấm gương, thấy cô gái giờ đôi tay nờn nà lên phẩy nhẹ một cái. Lập tức, nó nhận thấy quai hàm nó đã bắt đầu có cảm giác trở lại.

- Thưa chị, - Kăply sung sướng lắp bắp - tụi em... tụi em...

Suku vọt miệng cắt ngang:

- Anh K'Brê! Không thể xưng hô như thế!

Như để cho Kăply và những đứa khác biết phải ăn nói như thế nào, nó quay về phía tấm gương, cung kính:

- Tụi con cảm ơn ngài đã tận tình giúp đỡ...

Cô gái mỉm cười với Suku:

- Theo ta biết thì người đầu phải là đứa bé ngoan ngoan lắm. Chắc là ông người bày cho người cách lấy lòng ta phải không?

Suku gãi tai, lí nhí:

- Dạ không ạ.

Bây giờ thì bọn trẻ đã đoán ra cô gái này chính là người vừa rồi đã dùng thuật thần giao cách cảm cứu tụi nó thoát khỏi tay trùm Bastu và Balibia.

Cả bọn đồng loạt cúi gập đầu, lễ phép:

- Tụi con cảm ơn cô ạ.

- Lại thế nữa! - Suku nhăn nhó - Sao các bạn lại kêu bằng cô?

- Kệ các bạn, Suku. - Cô gái vui vẻ - Thiết tình thì ta thấy chuyện đó chẳng quan trọng chút xíu nào hết.

Cô gái hất nhẹ mái tóc một cách duyên dáng:

- Bây giờ con và Păng Ting kêu các bạn đi ngủ đi. Con trai ngủ ở gần cửa, còn con gái ngủ sát vách phía trong.

Nói xong, cô gái khẽ phất tay một cái, ngọn đèn sáng treo nơi góc phòng bỗng tối lại, chuyển sang màu vàng và trong cái quầng sáng nhờ nhờ của đèn ngủ đó, Kăply tròn xoe mắt khi thấy cả dãy gối mềm thơm phụng phịu được sắp xếp ngay ngắn trên cái sàn nhà mà nó biết chắc là trống trơn khi tụi nó vừa bước vào.

Đang khoái chí, sực nhớ đến chuyện bọn con trai phải nằm ngủ gần cửa, ruột nó bỗng cồn lên.

- Cô ơi cô. - Kăply quay về phía tấm gương, kêu bài hãi - Nhỡ tụi con đang ngủ mà trùm Hắc Ám ập vào...

Đang oang oang, Kăply bỗng ngưng bật khi phát giác cô gái khi nãy đã không còn ở trong gương. Nó thộn mặt nhìn quanh, ngơ ngác hồng hồng biết cô ta có còn ở trong phòng không.

- Ngài đã đi rồi, anh K'Brêt. - Suku đập tay lên vai Kăply. Nó chép miệng nói thêm - Nhưng anh yên chí đi. Ngài đã bố trí như vậy có nghĩa là trùm Bastu và Balibia không xông vào đây được đâu. Nếu em đoán không lầm thì lúc này bọn chúng đã bỏ đi rồi.

- Nhưng cô ta là ai vậy hở Suku? - Bolobala tò mò hỏi, nãy giờ nó ngửa miệng đến mức nó tin rằng nếu bây giờ nó không hỏi thì nó sẽ lăn đùng ra chết.

Suku khẽ cau mày trước lối xung hô của Bolobala, nhưng vẫn ôn tồn đáp:

- Ngài chính là bà của Păng Ting.

Bọn trẻ đã trải qua một ngày mệt nhọc và căng thẳng, lúc này vừa đặt người xuống sàn mát đũa nào đũa nấy díp cả lại, chỉ chực chờ lăn ra ngáy. Nhưng câu trả lời của Suku y như một chiếc dùi nhọn. Bọn trẻ như bị chích vào lưng. Trừ Suku và Păng Ting, những đứa còn lại đều bắn người lên như những nút chai

sâm banh. Và cả tám cái miệng cùng há ra:

- Đại phù thủy Păng Sur!

- Nhị tiên!

- Người vô hình!

Kăply đưa tay lên và miệng mình bôm bốp:

- Trời đất! Vậy mà mình lại kêu ngài bằng chị. Bậy bạ quá sức!

Bolobala bắt chước Kăply, nhéo môi mình một cái:

- Kêu bằng cô cũng hết sức là phạm thượng!

Mua chớp chớp mắt:

- Mấy trăm tuổi rồi mà sao trông ngài trẻ măng vậy há?

- Ồ, - Tam nhìn Păng Ting, xuýt xoa - bà cháu gì mà ngó giống như hai chị em!

Êmê liếc nhỏ bạn một cái sắc như dao:

- Em biết trước là bà em sẽ xuất hiện trong khu rừng này, phải không Păng Ting?

Păng Ting lúc lắc mái tóc xanh lá cây, chuyển đi nguy hiểm khiến nó không dám kiêu cợ một miếng như lúc ở nhà:

- Em không hề biết, chị Êmê. Chỉ đến lúc nghe giọng bà em vang lên trong đầu, em mới nhận ra.

- Sao em không nói cho các bạn biết? - Êmê nói giọng trách móc.

- Làm sao nói được, chị Êmê! - Păng Ting kêu lên oan ức - Lúc đó trùm Bastu và Balibia đang uy hiếp chúng ta. Sau đó chúng ta lại chạy thực mạng tới đây.

Nó ngừng một chút rồi dụ giọng:

- Đến khi nhìn thấy bà em trong gương, được bà giải chú Nghiến răng, em đã định kêu lên nhưng bà lại trừng mắt không cho em mở miệng.

Nguyên lắm bầm:

- Như vậy là cả Đại tiên ông Mackeno lẫn Đại phù thủy Păng Sur đều đã ra mặt...

- Họ phá bỏ lời thề há anh K’Brăk? - K’Tub giương mắt hỏi.

- Cũng không hẳn như vậy đâu, K'Tub. - Suku từ tốn giải thích - Nói cho đúng ra, ông tao và bà của Păng Tìng trước sau hồng có thể thốt gì hết, chỉ là theo chân Đại tiên ông Mackeno rút lui khỏi mọi tranh chấp. Nếu gọi là thẻ thì chỉ có một mình Đại tiên ông Mackeno thôi, sau cái ngày ngài cần rằng tiêu diệt trùm Pô Palay Tàn Phế. Nhưng ngài cũng chỉ thẻ là sẽ không bao giờ hạ sát thủ với bất cứ ai. Còn chuyện không can thiệp sự đời chỉ là do lòng nguôi lạnh, đó là thái độ mà ngài tự nguyện chọn lựa chứ không phải do lời thẻ ràng buộc.

Nguyên định dứt một sợi tóc nhưng không hiểu sao gior tay lên nửa chừng nó lại bỏ xuống, thờ một hơi dài:

- Thực ra thì cho tới bây giờ, Đại tiên ông Mackeno và Đại phù thủy Păng Sur vẫn không muốn phá bỏ quy tắc của mình. Họ không muốn trực tiếp đối đầu với phe Hắc Ám.

- A, em quên mất! - Suku long lanh mắt - Còn một lý do tối quan trọng khiến Đại tiên ông Mackeno không thể ra mặt đối phó với phe Hắc Ám được.

- Ông sợ chết? - K'Tub vọt miệng xiên xỏ.

Như không nghe thấy K'Tub, Suku nghiêm nghị tiếp:

- Theo cuốn Lịch sử Lang Bian - những trang trắng của sử gia Ama Pô, chiến binh giữ đền đời nào thì chỉ thực hiện sứ mạng của đời đó thôi, không được phép chen vào việc của đời khác.

Bolobala nhắm mắt lại với vẻ đau khổ:

- Nghĩa là chủ nhân núi Lung Chùng, chiến binh giữ đền đời thứ nhất, không được phép tham gia cuộc chiến chống lại Pô Palay, cũng như Đại tiên ông Mackeno, chiến binh giữ đền đời thứ hai, không được phép đương đầu với trùm Bastu?

Suku không đáp nhưng cái cách nó cụp mắt xuống còn rõ rệt hơn một câu trả lời.

Tiết lộ của Suku khiến bầu không khí đột ngột chùng xuống khi bọn trẻ biết chắc Đại tiên ông Mackeno sẽ không giúp được gì nhiều cho tụi nó. Hiện nay đứa nào cũng biết Nguyên và Kăply được chọn là chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Bian nhưng nhìn vào trình độ lôm côm của hai đứa này, hồng đứa nào tin tưởng gì hết ráo. Không cần phải bi quan lắm tụi nó mới nhận ra rằng dù Nguyên và Kăply có ăn được quả táo vàng ở núi Lung Chùng cũng chưa chắc đã đối phó nổi với các siêu phù thủy sừng sỏ của phe Hắc Ám. Lùng lẩy như Tứ bắt từ mà còn bại dưới bàn tay máu của Balibia, cỡ như Nguyên và Kăply đâu có thấm tháp gì. Đó là chưa kể đến Badd, đến hữu hộ pháp Balikem và sử giả Basil đến nay vẫn chưa ra mặt. Và trên hết là trùm Bastu. Chi riêng thần chú sát tinh của hắn thôi đã không ai chống đỡ nổi, huống gì bây giờ hắn đã luyện thành thần chú kim cương bất khả chiến bại.

Mua khẽ đóng đưa hai bím tóc như muốn xua tan sự nặng nề đang bóp nghẹt bầu không khí trong phòng và ngược nhìn các bộ mặt dàu dàu của tụi bạn, nhẹ nhàng nói:

- Dù Tam tiên không trực tiếp ra tay, nhưng dường như họ sẵn sàng giải cứu chúng ta khỏi những nguy hiểm. Theo mình, như vậy cũng quá tốt rồi.

- Ồ, tôi cũng nghĩ như Mua. Nói chung chẳng có gì đáng lo hết.

Nguyên nói và quay nhìn Mua. Đột nhiên, nó reo lên khi ánh mắt chạm vào gương mặt duyên dáng của cô bạn gái:

- Trời đất, tôi quên hỏi Mua. Khi này bạn làm sao mà phun nước lên ra được, thật khó hiểu quá!
- Ồ, đúng rồi đó, chị Mua. - K'Tub nhảy tung tung - Chị chỉ cho em bí quyết đi. Trúng phải thần chú Nghiến răng mà vẫn phun nước hạ địch thù được, cái vụ này hay à nha.
- Dễ lắm, K'Tub. - Mua tủm tỉm - Muốn làm được như chị, em đi nhặt một hòn đá nhon.
- Nhặt một hòn đá nhon? - Đôi mắt K'Tub mở to - Để làm gì vậy, chị Mua? Chắc chị kêu em bỏ hòn đá trong vạc và rang cho nóng lên...
- Không, K'Tub. - Mua lắc đầu, có vẻ như nó cố giấu một nụ cười trong cái mím môi - Không cần phải rang! Cứ để nguyên như vậy và đập mạnh hòn đá vào miệng sao cho gãy ít nhất là một cái răng...
- Em không giỡn à nha. - K'Tub xịu mặt - Em hỏi thật mà chị thì cứ...
- Chị cũng nói thật chứ bộ. Chỉ như vậy thì em mới có thể phun nước hạ địch thù ngay cả khi hai hàm răng không tách ra được thôi.

Nói xong, Mua toét miệng ra cười.

K'Tub đã định nổi quạu nhưng vừa nhìn vào miệng cười của Mua, nó bỗng khựng lại một chút rồi phá ra cười, cười ngật cười nghèo, cười như không thể dứt được. Tụi bạn không biết tại sao thẳng oắt tự dưng phát khùng như vậy nhưng khi nhìn vào mặt Mua, đến lượt tụi nó cũng gập bụng lại mà cười.

Bây giờ cả bọn mới nhớ ra Mua bị sún răng. Khi nãy nó đã tia nước ra qua chỗ răng sún và cũng chỉ có nó là đứa duy nhất trong bọn có thể làm được điều đó. Không đứa nào nhớ ra chi tiết đó, trùm Bastu và Balibia dĩ nhiên càng không nghĩ tới.

Kan Tô ngo ngoáy mái tóc xù:

- Thật không ngờ!
- Hay thật là hay! - K'Tub hoa chân múa tay, miệng bô bô.
- Em lợi hại thật đó, Mua. - Bolobala quệt nước mắt, cười nói, trông nó như một con mèo vừa được vớt từ thùng mỡ ra.

Mỗi đứa bình luận một câu, sôi nổi và hào hứng. Chỉ Kăply là không nói gì. Nó đã yêu nụ cười răng sún của Mua từ lâu rồi, ngay lần đầu gặp gỡ. Cho nên lúc này nó làm thinh nhìn Mua cười và sung sướng nghĩ: tình cảm của mình đặt vào nụ cười duyên dáng đó, đến hôm nay có thể khẳng định là đúng đắn hết chỗ nói!

Chương 13: Con Mắt Của Chim Đầu Rìu

Những tia nắng đầu ngày rơi mỏng manh trên mặt, ấm dần từng chút một, cuối cùng đánh thức bọn trẻ dậy.

Nguyên ngồi lên trước tiên. Nó gập một cái dài, ợ thêm một cái nữa, chắc hôm qua nó ăn trái cây hơi nhiều, rồi đưa tay dụi mắt, mở mắt ra, lại dụi mắt rồi mở ra lần nữa, lần này mở ra luôn và nhìn quanh, ngạc nhiên kêu lên:

- Ô, mình đang ở đâu thế này?

Tụi bạn bị tiếng kêu của Nguyên dựng dậy. Sau khi nhón nhác nhìn quanh, cả đồng tiếng “ơ” hốt hoảng thì nhau cất lên, vẻ ngái ngủ trên mặt lập tức bị sự hoang mang chùi sạch.

Kăply rùng mình khi thấy cả bọn vừa ngồi lên khỏi nệm cỏ và lá khô. Gối mềm thơm tho tối hôm qua biến mất. Căn ngôi nhà cũng không còn. Cứ như thể suốt đêm tụi nó nằm ngủ giữa rừng và câu chuyện bị trùm Bastu lừa vào nhà rồi sau đó được Đại phù thủy Păng Sur cứu thoát chỉ là một giấc mơ giàu kịch tính.

Nhưng Kăply biết đó không phải là mơ. Lướt mắt qua những gương mặt ngẩn ngơ của tụi bạn, Kăply biết rằng tụi nó cũng đang thắc mắc giống như mình. Không thể xảy ra trường hợp cả đồng lứa cùng mơ chung một giấc mơ được.

Như sức nhớ ra, nó ngoảnh phất sang Păng Tíng:

- Păng Tíng, tối hôm qua...

- Không phải là mơ đâu, anh K’Brê. - Păng Tíng mỉm cười nói, biết tông Kăply đang nghĩ gì trong đầu - Tối hôm qua đúng là đã xảy ra những chuyện đó.

- Nhưng căn nhà... - Bolobala ngập ngừng.

- Căn nhà hôm qua là do trùm Bastu hóa ra. - Suku nhún vai - Nó không thể tồn tại mãi được, chị Bolobala.

Nguyên lồm cồm đứng lên và vận mình làm khớp xương kêu rôm rốp. Đang ngược cổ hít thở, ánh mắt nó chợt bắt gặp con khỉ của Suku trên tàng cây:

- Chacha kia.

Suku nhìn theo ánh mắt của Nguyên, reo ầm:

- A, Chacha! Tối hôm qua mày đi đâu vậy?

Bây giờ bạn trẻ mới nhớ ra hôm qua con Chacha không theo tụi nó vào trong nhà. Như vậy là nó ở suốt đêm ngoài rừng! Suku ngạc nhiên nghĩ và lại kêu:

- Chacha, xuống đây đi!

Nhưng Chacha như không nghe thấy Suku. Nó cứ vắt vẻo trên cành cây to, mắt nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó ở trên cao, tâm trí có vẻ như bị hút hết vào đó.

Bất thần, nó vọt mình lên cành cây phía trên, đưa tay ra chụp, nhanh như chớp.

Trước ánh mắt mở to của bạn Kăply, một vật loằng ngoằng từ trên cao rớt xuống. “Bịch” một tiếng, vật đó bò ngang qua chỗ tụi nó, trông mốc meo như một khúc cây mục.

- Rắn! - Êmê rú lên - Nó đang ngậm... một con gì đó!

- Không phải, Êmê! - Kăply rú còn lớn hơn nhỏ bạn - Đó chính là cánh tay của Baltalon!

Tiếng rú thứ ba là của Păng Ting, xem ra còn kinh hoàng hơn hai tiếng rú trước:

- Trời ơi, nó đánh cắp giò thức ăn của tụi mình!

Không kịp nghĩ ngợi, Suku chìa tay về phía cánh tay ma quái, hét lên:

- Tách ra!

Phải mất đến mấy giây, tụi bạn mới nhận ra Suku không còn đứng ở chỗ cũ.

Dĩ nhiên Suku dùng câu thần chú vừa rồi để ra lệnh cho cánh tay của Baltalon buông giò thức ăn nhưng rồi cũng như thông lệ xưa nay, sau khi nghe hai tiếng Tách ra, cánh tay Baltalon không những không buông mà còn cầm chặt hơn chiếc giò, trong khi đó Suku bị câu thần chú của nó đẩy bắn đi và nhờ nhìn thấy khuôn mặt của nó lấp ló sau bụi cây rậm cách đó một quãng và đang nhăn nhó tìm cách chui ra, Nguyên mới yên tâm là thằng nhóc vẫn còn trong rừng.

Mãi dạo mất tìm Suku, Nguyên không thấy Kăply dùng câu Thần chú chiến đấu số 8 để đối phó với cánh tay của Baltalon.

Đến khi nghe bạn mình lập đi lập lại bốn, năm lần câu “Trọ quai hàm” một cách vô vọng, nó mới quay lại, gằm gừ:

- Trọ quai hàm cái con khi! Cánh tay thì làm gì có hàm mà trọ với chả trọ!

Những đứa còn lại cũng đang loay hoay như gà mắc tóc, không biết nên dùng câu thần chú gì để có thể giật lại được giò thức ăn. Tụi nó càng phát hoảng khi thấy cánh tay Baltalon có vẻ như muốn chui xuống đất.

Đúng lúc tụi nó mếu xệch miệng như thê sắp òa ra khóc, con Chacha thỉnh linh lao xuống như một mũi tên. Nó liệng ngang qua chỗ cánh tay đang ngúc ngoắc chuẩn bị dọn thổ, xốt gọn chiếc giò xách như chim ó xốt mỡ rồi nhanh nhẹn bắn mình qua một bụi cây thấp kế đó trước những tràng vỗ tay tung bừng của bạn trẻ.

- Đuổi theo và giật lại! - Suku thất thểu bước lại, lầu bầu - Chuyện đơn giản như vậy mà không nghĩ ra. Xài thần chú làm gì cho phức tạp, mà cũng chẳng hiệu quả gì hết.

- Ồ, - K'Tub nhìn lên trời, phụ họa bằng vẻ mặt hết sức nghiêm trang - Lại còn bị văng vô bụi rậm cho gai cào nữa!

*

Cho tới trưa thì cả bọn đổ ra một con đường mòn vắng vẻ. Nắng lấp lánh trên những tàng cây và trên cao là bầu trời xanh nhạt với những đụn mây trắng to lớn đang nằm ngủ, thờ ơ và bất động. Bên cạnh, những đám mây con, nhỏ hơn và mỏng hơn, đang trốn giấc ngủ trưa và dất díu nhau đi chơi ở chỗ nào đó về phía Bắc.

Suốt buổi sáng trùm trùm Bastu và tả hộ pháp Balibia không thấy xuất hiện. Cả cánh tay ma quái của Baltalon sau lần ăn trộm bắt thành cũng biến mất và bọn Kăply không mong gì hơn là buổi chiều cũng sẽ yên bình như thế.

Sau khi ăn trưa và ngả lưng một chút dưới gốc cây to, Suku lại dẫn cả bọn đi về hướng Tây, dọc theo con đường mòn.

Bolobala rào bước bên cạnh Nguyên, ngạc nhiên hỏi:

- Hồng lẽ hỏi trước, mỗi lần đến chỗ Siêu phù thủy Yan Dran học vẽ, anh phải đi đứng vát và thể này sao, anh K'Brăk?

Chính Nguyên cũng thắc mắc y như Bolobala. Nó không tin thằng K'Brăk hằng tuần lại phải lặn lội cực khổ như vậy để đến chỗ thầy dạy vẽ của nó. Bây giờ nghe Bolobala hỏi, Nguyên ngẩn ra không biết phải trả lời như thế nào.

- Anh K'Brăk không nhớ gì đâu. - Suku chép miệng - Nhưng em tin chắc lúc trước anh K'Brăk đi đến chỗ họa sĩ Yan Dran bằng con đường khác hoặc bằng một cách khác, tiện lợi, an toàn và nhanh chóng hơn nhiều...

Phòng đoán của Suku chỉ lý đến mức không đưa nào hó hé phân đối. Có lẽ Suku nói đúng, Kăply nghĩ thầm, nếu đi như thế này, ngay cả khi không gặp biến cố gì, thằng K'Brăk cũng không thể kịp quay lại trường để đi học.

Tiếng khọt khẹt của con Chacha trên tàng cây bên đường khiến Suku bỏ ngang câu nói, thấp thòm ngó lên:

- Chacha! Chuyện gì nữa thế?

Cả bọn giật mình nhìn theo Suku, bụng nơm nớp nghĩ đến chuyện cánh tay của Baltalon quay trở lại.

Con Chacha vẫn tiếp tục vừa kêu vừa quăng mình vun vút giữa các cành nhánh. Bây giờ thì bọn trẻ thấy rõ Chacha đang hăng hái đuổi theo một con chim đầu riu. Cứ mỗi lần Chacha lao tới, con chim lại đập cánh bay lên, đáp qua cành kế bên. Kăply không hiểu tại sao con chim nọ không bay đi mà cứ đáp lòng vòng như trên tức Chacha.

- Hình như con chim này bị thương nơi cánh. - Tam đoán mò.

Suku lo lắng nói:

- Cùng với chim gõ kiến và chim ruồi, chim đầu riu là một trong ba loài chim có ma thuật. Theo sách Đối thoại chim chóc của Ala Krem, nếu ta lấy con mắt phải của chim đầu riu gắn vào giữa hai con mắt của mình, ta sẽ nhìn thấy của cái giấu dưới đất.

- Xạo đi mày! - K'Tub nhìn bạn nghi ngờ.

- Chuyện đó có thiệt không hở Suku? - Mua háo hức hỏi, trong bọn nó là đứa nghèo nhất.

- Đúng rồi đó, Mua. - Êmê vọt miệng - Tuy chim đầu riu không nằm trong phạm vi của môn Quái vật học, nhưng khi giảng về loài đại bàng ba đầu, thầy Di Pri có nhắc đến loài chim này. Thầy bảo giống như phượng hoàng lửa, đây là loài chim mà các linh hồn người chết rất thích nhập vào. Bộ lông của nó nếu sấy khô và mang theo bên người có thể trừ tà và chống các vía xấu.

Con chim đầu riu lúc này đã bay gần đến chỗ bọn trẻ, sau một hồi bị Chacha rượt loanh quanh các cành nhánh.

Nó đáp xuống một nhánh cây thấp, chiếc mào lông trước trán dựng đứng lên, gương đôi mắt đen láy nhìn bọn Kăply, tò mò và bạo dạn.

Bọn Kăply cũng thao láo mắt nhìn lại con chim, cố quan sát con mắt phải của nó có gì lạ.

Nhìn một hồi, bọn trẻ kinh ngạc nhận ra màu sắc trong đáy mắt của con chim đang từ từ biến đổi. Đang xanh biếc, con mắt phải của con chim chuyển sang màu tím sẫm - một màu tím u tối và lạnh lạnh khiến bọn trẻ có cảm giác đang nhìn vào đáy biển sâu.

Trong một thoáng, đứa nào đứa nấy bất chợt cảm thấy người ngứa ngáy và khó thở, một nỗi bực tức vô cớ dâng lên trong đầu.

Kăply bất ngờ huých cùi chỏ vào hông K'Tub, gầm gừ:

- Đang ra, nhóc. Đừng đụng vào tao.

K'Tub sa sầm mặt và đột ngột nó làm cái chuyện mà không bao giờ nó nghĩ có lúc nó sẽ làm là đang tay xô ông anh yêu quý của nó một cái mạnh đến mức Kăply té lăn ra đất, miệng thét be be:

- Đang ra nè!

Kăply cũng không vừa. Như một cái lò xo, vừa chạm lưng xuống đất nó đã nhanh nhẹn tung người lên, tay chĩa vô mặt K'Tub, màu đỏ trên mặt lan ra tới gáy và bất chấp tiếng kêu la rên rĩ của Suku và Păng Ting, nó hét vang:

- Cho mày sụn bà chè luôn đi!

Trước ánh mắt sừng sốt của tụi bạn, K'Tub bị câu thần chú chiến đấu số 7 của Kăply quật xuống đất như trời giáng. Nó nằm bẹp bên vệ đường, người xụi lơ như thể xương sống bị gãy làm tám khúc.

- Mày điên hả, K'Brêt?

Nguyên thét be be và trở vô mặt bạn, nó rít lên dữ dội:

- Trói gô mây lại quách cho rồi!

Trong tích tắc, Kăply đã nằm cạnh K'Tub, tay chân và cả thân người bị quán chặt bởi những sợi lòi tói bắn ra từ tay Nguyên.

Cuộc hỗn chiến thực sự bắt đầu khi Mua xông vào Nguyên, Êmê điên cuồng lao thẳng vào Mua, còn Tam thì bậm môi xoắn lấy xoắn để mái tóc vàng óng của Êmê như xoắn một cái mền. Bốn đứa quần vào nhau như một lũ rồ, và chỉ một chốc sau những tiếng kêu la vang lên não động, cả đám nghiêng rãng nện thỉnh thỉnh vào bất cứ cái lung nào hiện ra trước mặt mà không cần biết đó là lưng của ai.

Trên nền những tiếng dậm bình bịch, tiếng la hét chí chóe đó, Kan Tô nhấp nhòm quết mắt vào lũ bạn, quýnh quít không biết nên nhảy xổ vào đứa nào hay tiện nhất là nên tấn công tất cả mọi người cùng một lúc.

Trong bọn, xem ra chỉ có Suku và Păng Ting là chưa bị cuốn vào cơn bão của sự điên rồ. Nhưng hai đứa cũng không biết phải làm gì để đánh thức những cái đầu mụ mị của lũ bạn đột ngột phát khùng kia ngoài cách chạy quanh đám đầu cổ bát nháo một cách vô vọng, vừa chạy vừa lóng ngóng kéo tay kéo chân hết đứa này đến đứa khác, chẳng được tích sự gì, thỉnh thoảng lại nhăn nhó vì lãnh những cú đập giập dừ của tụi bạn.

Đến khi thấy Bolobala có vẻ như sắp sửa mấp máy môi để tung ra lời nguyên rủa thảm thì Suku và Păng Ting biết rằng tụi nó không thể không làm một cái gì đó trước khi sự tởm tệ nhất có thể xảy ra.

Như hai mũi tên, hai đứa bay ngang mặt cỏ, dậm sầm vào Bolobala khiến con nhò ngã vật ra đất như bị hai chiếc máy bay ủi phải.

Ngay lúc đó Chacha quăng mình tới, kêu khọt khẹt khi phát hiện ra con chim đầu riu mà nó tìm kiếm này giờ.

Chacha ra tay như điện xẹt nhưng con chim ranh ma đã kịp tung mình lên như một vận động viên nhào lộn siêu hạng, thoát khỏi đòn tấn công trong một tích tắc, chiếc mỏ dài, mảnh và cong thót lên một tiếng gì đó dường tượng như tiếng chửi tục và hăm hăm đập cánh bay đi.

- O, chuyện gì thế? - Kăply cựa quậy giữa mớ dây nhợ, thẳng thốt kêu lên, trông nó như người vừa thức giấc.

K'Tub nhúc nhích đôi móng đang bị dính chặt dưới đất, hoàn toàn bất lực khi cổ nhỏ lên, miệng la oai oái:

- Sao em lại ra thế này?

Ở cạnh đó, bọn Êmê cũng ngừng tay, ngơ ngác nhìn nhau và hỏi bằng giọng của những người vừa ra khỏi một giấc mơ:

- Bạn điên rồi hả Tam?

- Mua làm gì vậy?

- Sao chị lại đánh em, chị Êmê?

Cả đồng cái miệng đều hỏi và không cái miệng nào trả lời, đơn giản là cho đến lúc đó sự hoang mang vẫn đang lấp đầy cổ họng mỗi đứa. Tụi nó nghệt ra nhìn những vết xước trên mặt nhau, ngỡ ngàng, bối rối, hàng chục đầu hỏi gợn lên lần lần tấn trong đầu.

Sau khi được Nguyên giải ế, Kăply và K’Tub lồm cồm bò dậy và ngượng ngịu nhìn nhau. Thằng K’Tub không buồn xoa cặp mông chắc là nát bét, mặt thần thờ:

- Em nhớ rồi, anh K’Brêt. Chính em đã xô anh té xuống đất.

Nó đưa tay cốc đầu một cái, giọng bút rút:

- Hình như lúc đó có một sự căm giận bùng lên trong lòng em...

- Anh cũng vậy, K’Tub. - Kăply thú nhận, cũng là để xoa dịu nỗi ân hận của thằng nhóc - Anh cũng đã hành động như một kẻ mất hết lý trí. Nếu thầy Haifai mà biết anh học thần chú chiến đấu để đối phó với em thì chắc là...

- Hồng ai có lỗi trong chuyện này hết á. - Suku khẽ lắc món tóc xanh râu trước trán và lướt mắt qua những khuôn mặt chưa hết ngẩn ngơ của tụi bạn - Em nghĩ chúng ta đã trúng phải thuật thôi miên của con chim đầu riu...

- Cái gì? - Nguyên bật kêu - Con chim khi nãy á?

Suku gật đầu:

- Bây giờ thì em tin chắc con mắt phải của nó là con mắt ma thuật. Lúc này, khi thấy con mắt nó chớp đôi màu, em đã vội nhìn đi chỗ khác.

- Em cũng vậy, anh K’Brăk. - Păng Ting tắc lưỡi - Có lẽ nhờ vậy mà em và Suku vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Suku ngoái nhìn con Chacha đang nhún nhảy sau lưng, giọng triu mến:

- May mà nhờ Chacha kịp đuổi con chim đầu riu bay đi khiến ma lực của ánh mắt thỉnh linh mất hiệu nghiệm...

Kăply bỗng nhiên hừ mũi:

- Bùa gây gỗ của em cũng tựa tựa như vậy chứ gì!

Suku lón lên gãi đầu, biết ông anh nhắc đến chuyện nó đưa nhâm bùa bữa trước:

- Hồng có đâu, anh K’Brêt. Bùa gây gỗ của em chỉ là món đồ chơi, nhằm chọc phá cho vui thôi. Còn ánh mắt của con chim đầu riu có thể khiến người ta tàn sát lẫn nhau...

Đang nói, Suku bỗng “a” lên một tiếng, mặt đột ngột xanh rờn.

Cả chín bộ mặt còn lại chồm hết vô mặt thằng oắt, cả chín cái miệng cùng há ra:

- Gì thế, Suku?

Suku bị kích động đến mức không thèm để ý đến chuyện tụi bạn đang dồn mắt vô nó. Mắt trở lên, nó há miệng ra để hớp không khí trước khi khó nhọc rặn

từng tiếng:

- Ba... bali... li... bia...

Như nghe một phát đạn sượt qua tai, bọn trẻ hốt hoảng quay đầu nhìn tứ phía. Nhưng hồng có gì chứng tỏ là Balibia đang ở quanh đó.

Êmê quay phắt lại, môi giần giật:

- Balibia đâu?

Suku lấp bắp, mặt vẫn chưa hết kinh sợ:

- Balibia chính là... là... con chim đầu riu...

Một lần nữa, bọn Kăply lại thấy một cơn ớn lạnh tràn qua người.

Kăply run run hỏi lại:

- Em muốn nói con chim khi nãy chính là... là Balibia?

K'Tub sốt ruột:

- Có phải hần đã hóa ra con chim đầu riu?

- Không. - Suku cố vét hết can đảm để có thể giữ cho giọng nói đừng đứt khúc - Hóa thú là một khả năng phi thường. Xưa nay, trừ Tam tiên, chủ nhân núi Lưng Chùng, Bajaraka và Pô Palay ra, tao chưa nghe nói có ai đạt tới trình độ này. Cũng có thể có thêm vài người nhưng chắc chắn không phải là Balibia. Có lẽ lúc nãy hần đã nhập vào con chim đó. Mắt chim có màu xanh, còn mắt của Balibia, như chúng ta biết, có ẩn màu đỏ. Do đó khi hần phát huy năng lượng để thôi miên chúng ta, con mắt phải của con chim đầu riu lập tức chuyển sang màu tím.

- Anh hiểu rồi, Suku. - Nguyên gặt đầu - Màu đỏ trộn lẫn với màu xanh sẽ cho ra màu tím.

Bolobala đầu môi:

- Dù sao đó cũng chỉ là suy đoán thôi.

- Còn nữa. - Suku bình tĩnh nói tiếp - Hôm trước, lúc dựng độ ở lâu đài K'Rahlan, Balibia đã dùng tà thuật khiến chúng ta trúng lẫn đòn của nhau. Hôm nay, ánh mắt của con chim đầu riu một lần nữa khiến chúng ta quay sang nện nhau chí tử. Hai loại tà thuật đó rõ ràng là một.

- Em không biết đó là loại thần chú gì sao, Suku? - Kăply liếm môi hỏi.

- Không, anh K'Brêt. - Suku cup mắt xuống - Em chưa nghe nói tới loại thần chú như thế trong bất cứ cuốn sách nào. Có thể đây là loại thần chú Balibia mới sáng tạo ra.

Kan Tô vò mái tóc rối như để làm cho nó bù xù hơn nữa:

- Nhưng tại sao Balibia phải ẩn mình trong con chim quái quỷ đó để hãm hại chúng ta trong khi hẳn hoàn toàn có thể hiện thân ra để tiêu diệt chúng ta một cách dễ dàng?

- Dễ hiểu thôi, Kan Tô. - Nguyên thờ một hơi dài - Hẳn vẫn còn ngán Đại phù thủy Păng Sur, mặc dù có thể cho đến lúc này hẳn vẫn chưa biết kẻ bí mật đó là ai.

Păng Ting nghiêng tai như nghe ngóng điều gì rồi khẽ liếc Suku, chép miệng nói:

- Bà em chắc chắn đã bỏ đi rồi, anh K’Brāk. Bà em có thói quen không bao giờ xuất hiện hai lần trong một ngày ở cùng một địa điểm...

- Hà hà. - Một tiếng cười đắc ý đột ngột vang lên ở bên phải con đường mòn - Dĩ nhiên ta đã đoán ra kẻ đó là Păng Sur từ khuya hôm qua. Ta chỉ không biết bà ta có thói quen chỉ xuất hiện một lần trong ngày thôi. Cảm ơn người đã cung cấp cho ta thông tin đó, Păng Ting. Phải nói là một thông tin hết sức bổ ích!

Bọn Kăply biến sắc mặt khi nhận ra giọng nói của tá hộ pháp Hắc Ám. Hẳn tuy lộ vẻ khoải trá nhưng vẫn thận trọng nấp trong bia rừng nói vọng ra nên bọn trẻ không thể biết chính xác hẳn đang đứng ở chỗ nào.

Kăply thấy bụng mình quặn đau và nó không kềm được một cái liếc mắt về phía Păng Ting như thầm trách nhò bạn “xì” ra tùm lum làm gì trong một hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

- Chacha! Quay lại ngay! - Păng Ting hét lên khi phát hiện con khi của Suku lăm le nhảy bỏ vào rừng. - Người không cần phải sốt sắng như thế đâu, Chacha. Thiệt ra ta đã nói hết câu đâu.

Păng Ting hơn hờ nói tiếp, giọng cất cao một cách bất thường:

- Sở dĩ bà của ta không bao giờ xuất hiện hai lần trong một ngày là vì bà không muốn giành phần của Đại tiên ông Pi Năng Súp đó thôi.

Nguyên đột nhiên vỗ tay bôm bốp, hành động mà nó ít khi nào làm:

- Hi hi, Balibia mắc bẫy rồi.

Balibia như bị nghẹn, giọng hẳn nghe lơ lửng ở đâu đó giữa nỗi khiếp hãi và sự ngờ vực:

- Người...

Nhưng tá hộ pháp Hắc Ám không có cơ hội để nói hết câu. Một tiếng sáo du dương thỉnh linh cất lên từ đâu đó phía rừng cây đối diện cắt ngang lời hẳn.

- Balibia, đòi người tàn rồi!

Păng Ting kêu lớn, giọng lồng lộng, nhưng trả lời cô bé chỉ là tiếng những cành cây rên ri dưới làn gió chiều rồi lặng tắt. Chỗ mà bọn trẻ đoán là Balibia ẩn nấp không một tiếng động nào vang lên.

- Hắn dộn thổ trốn rồi.

Nguyên nói, thờ phào một cái và ngược mắt nhìn lên, cảm thấy như có ai vừa nhấc tảng đá khỏi ngực mình. Trong khoảnh khắc, nó bất chợt bắt gặp mình đang ghen tị với những con chim to lớn đang xoè những đôi cánh khỏe mạnh ung dung bay liệng trên cao, có vẻ như chúng đang lười nhác công những tia nắng chiếu bay về chỗ rặng núi xa mờ ở cuối con đường, hoàn toàn chẳng biết gì đến những chuyện rắc rối đang xảy ra dưới mặt đất.

Suku mỉm cười bước ra từ cánh rừng bên trái, trên tay vẫn còn cầm cây sáo trúc màu xanh.

- Cát đi, Suku! - Mua kêu khê - Coi chừng Balibia nhìn thấy.

- Yên chí đi, chị Mua. - Suku toét miệng cười khi khi - Bây giờ có cho vàng hắn cũng không dám quanh quẩn ở đây nữa đâu.

- Cây sáo hôm nọ hờ Suku? - K'Tub nhìn sững cây sáo trên tay bạn, mặt không giấu vẻ thích thú.

Tam nhìn Păng Ting bằng ánh mắt thán phục:

- Làm sao em biết Balibia còn nấp trong rừng hờ Păng Ting?

- Em đâu có biết. - Păng Ting ngo ngoay đầu, nhưng rồi nó dừng ngay động tác làm dáng đó lại khi sức nhớ mái tóc của nó bữa nay chẳng có gì độc đáo để khoe - Em chỉ nghĩ ngờ thôi, và em vờ nói như thế để kiểm tra xem sự nghi ngờ của mình có đúng không.

Tam hướng mắt về phía Suku, gật gù:

- Phải nói là sự phối hợp giữa em và Suku tuyệt đẹp. Một cú lừa ngoạn mục. Và cả K'Brăk nữa. - Tam quay sang Nguyên, nheo nheo mắt - Hình như mày đã đoán ra mọi chuyện phải không, K'Brăk?

- Ngay cả ta cũng đoán ra mọi chuyện. - Nguyên chưa kịp mở miệng, tiếng của Balibia một lần nữa lại bất thần vang lên như để trả lời thay nó.

Balibia còn ở lại trong rừng là điều hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của bọn Kăply, vì vậy khi hắn lên tiếng, bọn trẻ gần như muốn khuyu chân xuống. Kăply cảm thấy ruột gan nhộn nhạo như sắp sửa nôn thốc nôn tháo, cái cảm giác mà nó chỉ mong đừng trải qua một lần nào nữa trong đời.

Như một phản xạ tự nhiên, bọn trẻ tùm lại một chỗ, chính giữa con đường mòn. Ngay cả con Chacha cũng bị Suku tóm lấy và giữ rịt bên mình mặc cho nó luôn kêu kêu khèng khèc như để kịch liệt phản đối.

Kăply ném cho Nguyên một cái nhìn tăm tối như muốn nói: “Lần này chắc tụi mình khó thoát!”.

Ở mé rừng bên phải, Balibia lừng lững tiến ra, lần này hắn không còn e ngại nữa, vừa đi hắn vừa ngúc ngoắc bộ mặt dày và tối, thêm chiếc áo khoác dệt bằng tóc cholang bên ngoài áo chùng đen, trông hắn như đang bước ra từ màn hình tivi đời cũ, các nét nhòe vào nhau và hoàn toàn mất màu.

- Suku. - Hắn cười khàng khặc, gật gù cái đầu trọc, cục hàu chạy lên chạy xuống trên cổ họng - Ta không nghĩ nhóc ngươi lại ngờ ngêch đến mức dùng lại chiêu cũ. Ngươi tưởng cuộc đối đầu giữa bọn ngươi và Baltalon xảy ra ở trong một cái hũ chắc?

Balibia khinh liếc Suku một cái, rồi lia mắt qua những khuôn mặt đang chờ ra vì sợ, rồi lại quay lại phía Suku, xoáy mắt vào mặt thẳng oắt, nhếch mép, giọng đắc ý:

- Nếu Baltalon đã không bị lừa chẳng lẽ ta lại mắc bẫy của ngươi! Hà hà, phen này bọn ngươi...

Cũng như lần trước, ngay vào lúc đang cao hứng thao thao, Balibia bỗng im bất, y như thể có ai vừa giật tiếng nói ra khỏi đôi môi xám xịt của hắn.

Balibia như đứng trông khi Suku đang đứng trước mặt hắn thỉnh linh biến mất. Hắn trở mắt lên, chưa kịp hoàn hồn, Suku đã hiện ra trở lại. Nhưng đứa đứng cạnh Suku là Tam lại không thấy đâu.

Đến khi Tam hiện ra thì Bolobala lại đột ngột mất dạng.

Chắc chắn Balibia đang xám mặt đi, mặc dù bọn trẻ không nhìn thấy điều đó trên một gương mặt vốn đã xám xịt. Ánh mắt hắn lúc này đang đảo quanh, hoang mang và khiếp sợ. Trông bộ tịch nhớn nhác của hắn, có vẻ như hắn đang bị một tiếng thét lấp đầy cổ họng và cuối cùng như không kèm được, tiếng thét đó cũng đã bật ra:

- Păng Sur!

Tiếng thét còn ngân nga trong gió chiều chưa dứt, Balibia đã mất tăm.

- Lần này thì hắn độn thổ chuẩn đi thật rồi.

Suku lăm bắm và đảo dác nhìn quanh như tìm kiếm người nào đó.

- Suku, lần này thì bà của chị cũng bỏ đi thật rồi. - Păng Tìng cố tình nhại lại câu nói của thẳng oắt.

- Độc chiêu thiệt! - Nguyên liếc Păng Tìng, buông một câu cảm khái - Tất cả những chuyện này chắc do bà của em dùng thần giao cách cảm bày vẽ cho em và Suku?

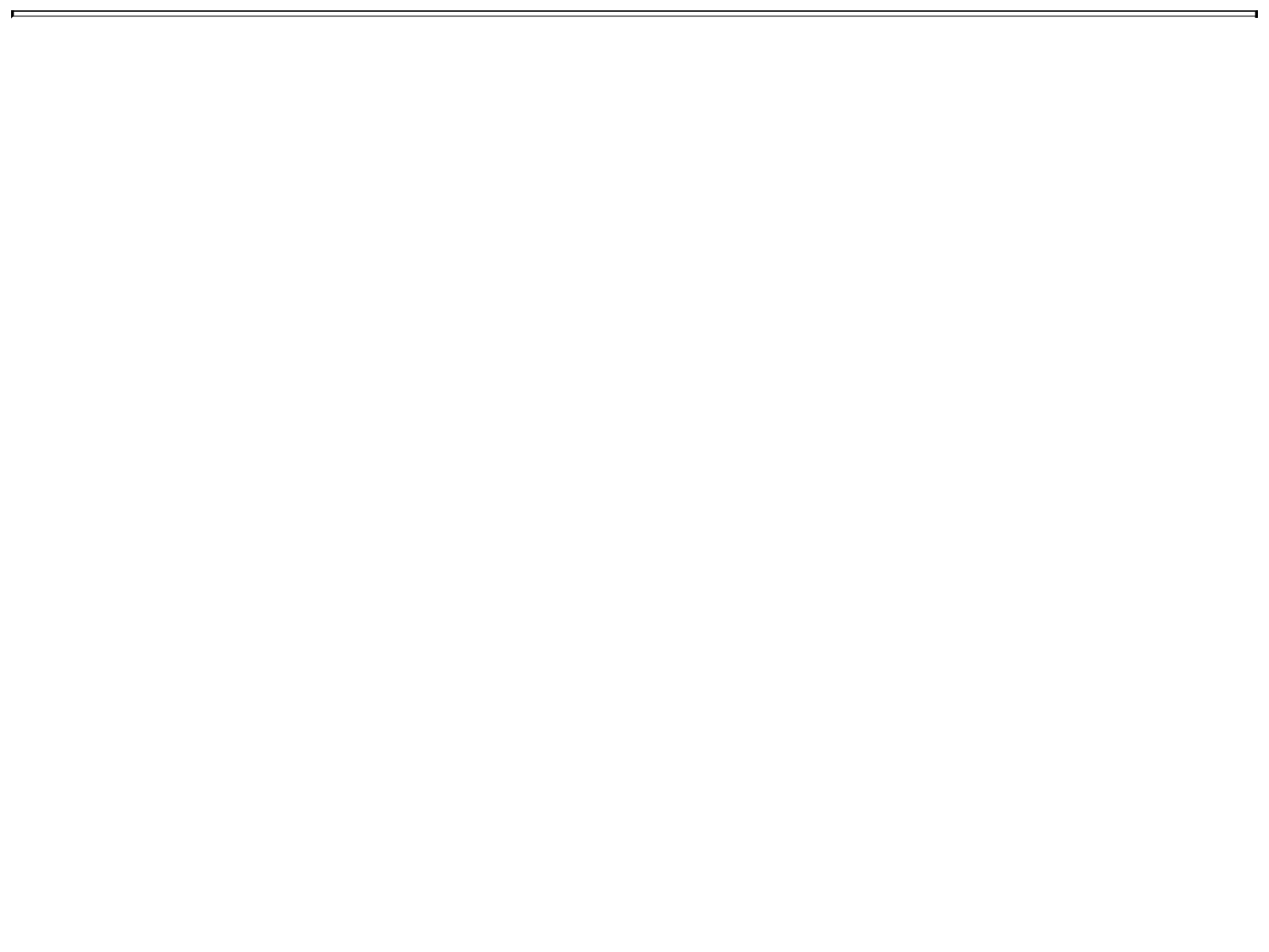
- Thiệt ra bà em đâu có tuyên bố là không xuất hiện hai lần trong một ngày. - Păng Tìng nhoèn miệng cười tươi như hoa, nó không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên nhưng ý tứ thì quá rõ.

- Tại sao ngài phải làm thế, anh K’Brăk? - K’Tub thắc mắc - Em thấy thiệt là vòng vo! Ngài ra tay ngay từ đầu có phải hơn không?

- Chính phải hư hư thực thực như thế mới khiến Balibia tổn tới già, K’Tub à. - Nguyên ngoẹo đầu nhìn thẳng oắt - Có lẽ từ đây cho tới khi chúng ta đến được hồ Ma, Balibia sẽ không dám quấy rầy chúng ta nữa đâu.

Trong khi Nguyên giảng giải cho K’Tub, Kăply hồi hộp và tò mò quét mắt ra bốn phía, tự hỏi không biết Đại phù thủy Păng Sur có thật đã bỏ đi không. Bây giờ nó đã biết Păng Sur không những là một người vô hình mà khi ngài chạm tay vào ai, người đó cũng trở thành vô hình nốt.

Kăply lẩn thần nghĩ và khi nhớ đến sự bố trí ngoạn mục của ngài để hù cho Balibia bỏ chạy, nó nhận thấy lòng mình vừa nẩy mầm một cảm giác gì đó giống như là sự ngưỡng mộ.

Chương 14: Cái Chết Được Báo Trước

Lúc trời sẩm tối thì bọn trẻ tới một khu rừng dày với những thân cây có hình thù rất lạ. Không dám tiến vào, cả bọn quyết định ngủ ngoài bia rừng, chờ trời sáng.

Suku, được sự giúp sức của Kan Tô, Bolobala, Tam và Mua đã biến cái khăn quàng cổ thành một túp lều đủ rộng cho cả bọn qua đêm, mặc dù trên nóc lều vẫn rách một lỗ toang hoác, qua đó Kăply có thể ngắm những vì sao đang lấp lánh bên trên những tầng cây như những con mắt hiểu kỳ nhòm vào trong lều.

Quá mệt nên bọn trẻ vừa nằm xuống đã ngáy vang. Tụi nó có vẻ tin chắc trùm Bastu và Balibia sẽ không quay lại khi biết Đại phù thủy Păng Sur đang quanh quẩn ở vùng này. Chỉ có Kăply là trần trọc gần như suốt đêm. Nó nhìn mãi những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đen thẫm, tự nhiên thấy nhớ nhà, nhớ làng Ke ghé góm. Tiếng gió đi u u trên mái lều khiến nó thao thức không sao ngủ được.

Kăply không nhớ chính xác nó đã lạc đến xứ Lang Biang bao lâu rồi, nó áng chừng không đến hai tháng nhưng bao biến cố thì nhau xảy đến dồn dập khiến nó có cảm giác nó xa nhà đã lâu lắm. Hằng ngày, đầu óc nó phải căng ra để đối phó với bao nhiêu là thử thách nên nó không có thì giờ để nhớ. Tình cảm dịu dàng với Mua, tình bạn chân thành và cảm động với Êmê, K'Tub, Suku, Păng Ting, Tam, Bolobala cũng giúp nó khuây khỏa rất nhiều, đến mức có lúc nó tưởng nó là một thằng nhóc Lang Biang chính hiệu và ý định đào thoát khỏi vùng đất lạ này nhạt nhòa dần trong tâm trí nó.

Nhưng đêm nay, nằm day qua trở lại giữa rừng vắng, nghe hơi giá lạnh tràn vào trong lều, những tình cảm của một đứa nhóc làng Ke chợt thức dậy trong lòng Kăply, từ chỗ nào đó chắc rất là sâu thẳm. Nó đoán thế và thấy lòng bồi hồi quá đỗi. Những vì sao trên bầu trời Lang Biang cũng chẳng khác gì những vì sao trên bầu trời làng Ke thân yêu của nó và điều đó làm nó nhớ da diết đến những đêm nằm ngoài đồng cỏ cùng lũ bạn chờ bắt bọ rầy.

Kăply lo lắng không biết đến lúc nào thì những chuyện rắc rối này mới kết thúc để nó và Nguyên có thể trở về nhà. Nó cảm thấy buồn cười khi tự nhiên nó và Nguyên bị vướng vào một cuộc tranh chấp thực ra không liên quan gì đến tụi nó, vậy mà tụi nó không những mắc kẹt trong đó mà còn tham gia với tư cách những nhân vật chính - gánh trên vai sứ mạng trọng đại của cái chiến binh giữ đền gì gì đó để trở thành đối tượng luôn luôn bị phe Hắc Ám săn đuổi và truy giết cho bằng được.

Đang vẫn mơ nghĩ ngợi, đột nhiên Kăply có cảm giác ai đang khều chân nó. Nguyên? Nó nghĩ. Thằng này đánh thức mình có chuyện gì vậy há? Hay là Mua? Ý nghĩ trong đầu nó lại xoay chuyển, lần này tìm đáp rợn. Hồng lẽ cô nàng rù mình chui ra ngoài trò chuyện? Chắc cô nàng muốn bày tỏ sự hối hận về việc đã nghi ngờ mình quàng vai cô ta? Nhớ đến chuyện xảy ra ở bia rừng trưa hôm qua, Kăply chợt giật mình: người! A, phải rồi, nó...

Tiếng kêu trong đầu Kăply lập tức bật ra thành tiếng, hoàn toàn không tự chủ, nghe y như tiếng còi xe lửa:

- A... a... a... a.....aaaaaaa....

Còn hơn bị một quả bom rơi trúng lều, tụi bạn nhảy bắn lên khỏi chỗ nằm, ruột gan trôi đi đâu mất.

Trong ánh sáng mù mờ của bầu trời lúc tinh sương, bọn trẻ nhác thấy cánh tay ma quái của Baltalon đang vội vã vờn đi trên cỏ, thoảng chốc đã chui qua dưới mép vải bạt, chuồn ra ngoài.

Mua nhìn Kăply ngồi bóp chân ở một góc, mồ hôi tuôn thành dòng trên trán, thấp thỏm hỏi:

- Có sao không, K’Brêt?

- Không... không có gì... - Kăply hỗn hển - Nhưng nó làm tôi sợ quá.

Păng Ting lật đật sờ tay lên chỗ nằm, yên tâm khi chạm phải giò thức ăn nó vẫn dùng gói dầu.

Kan Tô nhú mày:

- Hồng lẽ cánh tay của Baltalon cũng biết suy nghĩ sao, Suku?

- Em nghĩ là không, anh Kan Tô. - Suku ngược đôi mắt sáng lên nóc lều, như sợ cánh tay bất thần từ trên đó bò xuống - Hiện nay có lẽ nó chỉ quậy phá linh tinh thể thôi.

Giọng Suku chợt chuyển sang lo lắng:

- Nhưng nếu được thu phục và huấn luyện, nó sẽ hành động theo yêu cầu của chủ nhân...

Những tiếng ầm ầm vang lên như sấm động chung quanh ngay lập tức nhấn chìm câu nói của thằng oắt. Cả bọn xanh mắt nhìn nhau, nỗi khiếp sợ chảy tràn ra ngoài mặt.

- Ra ngoài xem! - Nguyên hét lên, và là đứa đầu tiên vọt ra khỏi lều.

Bọn trẻ luống cuống chạy theo Nguyên. Ngay khi vừa ra tới bên ngoài, cả bọn điếng hồn thấy mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội khiến tụi nó có cảm giác như đang đứng trên một cái bàn xoay.

Người lão đạo, Nguyên vội vã ngồi bệt xuống đất, kéo theo cả một đám. Nhưng ngay cả ngồi cũng không vững, trong tích tắc cả bọn nằm bò ra, kinh hoàng thấy mặt đất đang dong đưa như một chiếc võng khổng lồ.

- Gì thế này? - Êmê run rẩy - Hồng lẽ phe Hắc Ám...

- Không phải đâu. - Suku nói, giọng dứt quãng - Đó là con... con...

- Là con gì? - K’Tub tay bám chặt một bụi cỏ, cổ gào to để át tiếng động đinh tai nhức óc đang động không thương tiếc vô tai tụi nó.

- Con xatara đang ngáp. - Giọng Suku cất lên đầu đó giữa những tiếng ầm ì mỗi lúc một lớn.

Nguyên ré lên:

- Hồng lẽ khu rừng trước mặt là khu rừng tiên tri sao?

Không ai đáp lời Nguyên, kể cả Suku vì ngay lúc đó mặt đất có vẻ nghiêng đi và bắt đầu sụp từng mảng lớn.

Trước nguy cơ trùng trùng, bọn trẻ tự động nắm tay nhau thành một chuỗi và lăn đi theo một hướng nào đó, đau đớn và tuyệt vọng.

Tụi nó lăn như vậy một hồi lâu, trông như những bao tải bị lốc cuốn, buông tay ra lúc nào không hay và chỉ dừng lại khi không còn chỗ nào để lăn nữa: tụi nó va phải một thứ gì đó rắn chắc và lạnh ngắt mà mãi một lúc sau, khi đã hoàn hồn và cả nhấc đứng dậy tụi nó mới biết là một vách đá.

Có lẽ chưa bao giờ bọn Kăply bị ê ẩm tang thương như lúc này, quần áo te tua, đầu cổ và chân tay trầy trụa, mặt sưng vù, môi vều lên, thậm chí thằng K'Tub đập mặt vào đầu đó gây mất một cái răng cửa khiến nó dờ khóc dờ cười khi nhìn nhỏ Mua, nhưng có lẽ cảm giác được sống sót sau cơn địa chấn kinh hoàng khiến tụi nó không thực sự cảm thấy ê chề lắm.

Bây giờ thì cả bọn biết mình đang rơi vào một thung lũng được vây bọc bởi rất nhiều núi đá. Nguyên đảo mắt nhìn quanh, hồi hộp ngắm nghía các vách đá bờ chỉ chít những dây leo và bám đầy rêu lưu cữu khiến khung cảnh phẳng phất một màu xanh đen âm u, buồn rầu và huyền bí.

- Nhờ cơn động đất vừa rồi, chúng ta đã lăn qua khỏi khu rừng tiên tri rồi. - Suku thông báo bằng giọng không rõ là phấn khởi hay tự nhạo báng.

Kăply xoa tay lên chỗ sưng trên trán, nhăn nhó:

- Vượt rừng theo kiểu này nhanh thì có nhanh nhưng thiệt tình anh hồng khoái chút nào hết, Suku à.

- Ê, - Tam chợt kêu lên - xem cơn khi của Suku làm gì kia!

Ở cách đó một quãng, con Chacha đang nhảy nhót quanh một phiến đá vuông vức, miệng kêu chỉ chóc như phát hiện được điều gì lý thú, trông nó có vẻ không hề hấn gì sau cơn động đất vừa rồi. Cả bọn tò mò bước lại và cả đồng cặp mắt cùng trở lên khi nhìn thấy rải rác trên phiến đá những chiếc lá tròn màu đỏ lớn bằng bàn tay.

- Những chiếc lá tiên tri! - Suku reo lên.

K'Tub tính nhảy lên nhưng sợ đang bị trặc chân nên chỉ lúc lắc vai và hông, la lớn:

- Đứng mười chiếc lá, Suku! Lạ quá há!

Trong thoáng mắt, bọn trẻ bu quanh tảng đá, mỗi đứa nhanh nhẹn nhặt một chiếc lá, háo hức như tôm lấy tương lai của mình và tò mò trở mắt dòm. Quả nhiên, đó là những chiếc lá tiên tri, trên mỗi chiếc đều có chữ.

Kăply là đứa rừng mình đầu tiên, khi mắt nó bắt gặp dòng chữ khủng khiếp: “Trong bọn người, có kẻ sẽ chết trước khi đến được núi Lung Chừng”.

Tóc gáy dựng đứng, nó hốt hoảng quay sang Mua, tính hỏi Mua đọc thấy gì trong chiếc lá, nhưng rồi nó thấy không cần hỏi nữa: Bàn tay Mua đang run bần bật, chiếc lá rơi xuống chân, mắt cô bé dờ ra như thất thần.

Ở bên cạnh, miệng thẳng Tam há hốc, Păng Ting có vẻ đang lên cơn co giật, Êmê nhắm nghiền mắt như đang lìm đim cầu nguyện và những đứa khác nếu không giống một trong ba tư thế đó thì chỉ vì tụi nó giống cả ba tư thế cùng một lúc.

- Ghê quá! - Êmê rên lên một tiếng khẽ, vẫn chưa dám mở mắt ra.

- Em sợ quá, anh K’Brăk. - K’Tub lấp bắp, người lắc lư dữ dội như thể chỗ nó đứng vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cái ngáp của con xatara.

Nguyên nhú mày nhìn Suku, giọng hoang mang:

- Đây có đúng là chiếc lá tiên tri không, Suku?

Suku chưa kịp đáp, Bolobala đã rầu rĩ nói, môi run run:

- Đúng là nó rồi, anh K’Brăk. Nếu không, làm sao nó biết chúng ta đi đến núi Lung Chùng.

Đôi mày Nguyên càng cau chặt, xếp thành một đường thẳng tắp:

- Nhưng hổng lẽ nó nói gì cũng đúng?

Suku thờ dãi, ù rừ:

- Em chưa từng nghe chuyện chiếc lá tiên tri nói sai bao giờ.

Lời xác nhận của Suku quét lên mặt cả bọn một lớp sơn trắng đến mức không đứa nào dám nhìn thẳng vào mặt đứa nào.

Kể từ lúc đó, bầu không khí chung quanh bọn Kăply trở nên nặng nề và âm ảm hơn bao giờ hết. Đã thế, cái chỗ mà tụi nó đang đứng khung cảnh nom đơn điệu khủng khiếp và cảm giác mà những vách đá gây nên là sự cô độc và phiền muộn đến nao lòng. Tụi nó như bị cánh vật gieo vào đầu cái ý nghĩ rằng tụi nó đang ở một nơi vô cùng xa xôi, hoàn toàn tách biệt với mọi người, nơi sự sống có vẻ từ lâu lắm rồi đã bị cả thế giới lãng quên.

- Đây là đâu?

Mua chọt lên tiếng hỏi, vẻ ngờ ngác và mù mịt, không rõ hỏi ai, hay chỉ là một tiếng vọng của tâm trạng, trông nó giống như người mộng du.

- Chúng ta đi!

Suku trả lời Mua bằng một câu lệnh, cổ tin rằng sự quyết đoán trong lúc này cần thiết hơn bất cứ một sự giải thích nào.

Cả bọn lặng lẽ và máy móc đi theo Suku tiến về vách đá phía tay phải để rừng mình đặt chân lên một lối đi nhỏ cheo leo, cảm thấy không khí chứa đựng một điều gì đó rờn rợn như là sự chết chóc, nhất là lúc này đầu óc đứa nào cũng bị ám ảnh bởi lời tiên tri rừng rợn của những chiếc lá đó.

Suku cứ làm thỉnh đi miết. Có vẻ như nó cố đi thật nhanh mặc dù bước nhanh trên con đường mấp mô như vậy thiệt là khó khăn, nhưng Suku vẫn lăm li dấn bước như sợ phải tụt lại và nghe một thắc mắc mà nó không trả lời được hoặc không muốn trả lời.

Gió trong thung lũng quạt ràn rạt trên lưng tụi nó, làm lay động những đám mây leo lùa xoà trên vách đá, tạo nên những âm thanh đều đều như phát ra từ một cỗ máy xay thóc khổng lồ.

Mặt trời lên cao dần, nắng bắt đầu bóng rắt trên vai và hơi nóng tỏa ra từ các vách đá càng lúc càng hầm hập.

K'Tub chùi mồ hôi trên trán, lâu bầu:

- Sắp qua khỏi chỗ chết tiệt này chưa, Suku?

- Sắp rồi.

Suku nói bừa cho bạn mình khỏi cảm râm. Thiệt sự nó cũng không biết con đường dọc vách núi này sẽ dẫn tới đâu khi mà chính nó chưa từng tới đây lần nào.

o O o

Con đường nhỏ cuối cùng cũng kết thúc nhưng để mở ra một con đường khác, vẫn loanh quanh trong thung lũng, hai bên vẫn là những vách đá khô khốc và đen sì, sự thật đó khiến Suku méo xệch miệng còn những đứa nóng nảy như Kăply hay K'Tub phải khó nhọc hết sức để đừng phun ra một tiếng chửi bậy trước mặt tụi con gái.

Sự mệt mỏi và chán nản in rõ trên mặt bọn trẻ, Suku thấy điều đó nhưng nó cũng chỉ có cách động viên suông:

- Có thể đây là con đường dẫn chúng ta ra khỏi chốn này.

K'Tub nhún vai:

- Hy vọng lần này mày nói đúng, Suku. Nếu... nếu...

Cả bọn ngạc nhiên thấy thằng K'Tub đột nhiên ngắc ngứ như bị ai nhét giẻ vô họng.

Bolobala đánh mắt sang K'Tub, thấy thằng oắt vừa ú ớ vừa sợ sệt chỉ tay ra phía trước, liền ngược nhìn.

- Trời, trùm... trùm Hắc Ám và... Balibia! - Bolobala rên lên, chỉ muốn khụy chân xuống.

Tuốt đàng xa, bên tay phải, chỗ con đường gấp khúc quanh một mô đá nhọn chìa ra từ vách núi, quả thực có hai người đang đứng quay mặt về phía bọn trẻ.

Cả hai đứng im, đáng như chờ đợi, chiếc bóng bất động của họ in lên nền trời đầy đe dọa.

Bọn Kăply không nhìn rõ diện mạo hay cách ăn mặc của hai người này do khoảng cách quá xa nhưng tụi nó thấy không có lý do gì để không tin vào cảm giác của Bolobala.

- Nếu trùm Bastu và Balibia chặn ở chỗ này thì tụi mình banh ta lông là cái chắc! - Kăply mặt tái nhợt, thiếu não thốt lên, giọng ai oán như đang đọc điều vận cho cả bọn.

Trong khi tụi bạn chờ người ra vì khiếp hãi và vì không biết phải làm gì trước tình huống bất ngờ này, Suku một tay giữ chặt con Chacha đang cố giãy ra, tay kia lật đặt thọc vào túi áo mò mẫm.

Kăply hồi hộp dán mắt vào thằng oắt, thấy nó lòi ra một chiếc gương tròn, giống như thứ gương bọn con gái làng Ke vẫn bỏ trong bóp để chốc chốc lòi ra soi mặt.

Suku giờ chiếc gương lên, quay lòng vòng bốn phía, mắt nhìn chăm chăm vào đó. Bọn trẻ đầu quay mòng mòng theo từng động tác kỳ quái của Suku, không hiểu nó định giờ trò gì.

- Gì trong đó thế, Suku? - Một lát, không kèm nổi, Kăply buột miệng hỏi.

Thằng nhóc thông tay xuống, thờ đánh thụt:

- Hồng có gì ở trong hết, anh K'Brét.

- Vậy chứ... - Nguyên nhướn mắt lên, nhưng rồi nó cụp ngay mắt xuống, gật gù - À, em định quan sát xem Đại phù thủy Păng Sur có ở quanh đây không chứ gì?

Suku nhét chiếc gương vào lại trong túi, xụi lơ đáp:

- Ờ, nhưng hồng thấy ngài đâu hết.

- Vô ích thôi, Suku! Đâu phải thứ gương lôm côm nào cũng phản chiếu được hình ảnh bà của chị. - Păng Ting rầu rĩ - Dù sao thì bà của chị cũng không có ở đây đâu. Nếu có, chị nghĩ bà đã báo cho chị biết rồi.

Nguyên lại nòm nớp nhìn về phía trước, ngạc nhiên thấy trùm Bastu và tá hộ pháp Balibia vẫn không nhúc nhích. Có vẻ như họ biết chắc thế nào bọn Kăply cũng phải đi qua ghềnh đá họ đứng.

- Làm sao đây, anh K'Brắc? - Êmê lại gần Nguyên, lo âu hỏi.

Nguyên vẫn dán mắt vào hai bóng người trước mặt, thoát đầu lời tiên tri của những chiếc lá đỏ lớn vờn trong tâm trí khiến nó hoảng sợ và lo lắng tột độ, nhưng chốc sau lòng nó lại dậy lên mỗi bản khoăn, cuối cùng nó bắt gặp mình đang đối diện với cảm giác giống như là nghi ngờ. Sao trùm Bastu và Balibia lại đứng bất động như thế, thậm chí không thốt một tiếng nào, nhất là khi họ biết là bọn mình đã trông thấy họ?

Mất vẫn không rời hai bóng người bên ghềnh đá, Nguyên khề nhiu mây và bắt thần rảo bước xông lên trước.

Suku sừng sốt khi thấy Nguyên vượt qua mình, chưa kịp nói gì đã nghe Nguyên hừ giọng:

- Cứ đi theo anh, Suku.

Êmê hốt hải:

- Anh K’Brăk...

- Không sao đâu, Êmê. - Nguyên ngoái cổ ra sau, cố rặn một nụ cười để trấn an nhỏ bạn.

Khoảng cách giữa bọn trẻ và hai tay tổ Hắc Ám dần dần được rút ngắn. Đến khi đã có thể trông rõ từng người, cả bọn bỗng cảm thấy ngỡ ngợ. Xét hình dáng bề ngoài, họ không có vẻ gì là trùm Bastu và Balibia. Ít nhất, trùm Bastu bao giờ cũng che mặt và Balibia bao giờ cũng trọc đầu. Nhưng hai người đang chặn đường tụi nó lại không có chút gì giống như thế.

Tuy nhiên điều làm Nguyên cảm thấy ngỡ vực nhất là tư thế của họ. Họ giống như người đang đi, một chân đưa ra đằng trước, chân kia dợm nhấc lên, động tác hai tay cũng thế, nhưng họ lại không động đậy, y như hai pho tượng được tạc rất sống động.

Một ý nghĩ vụt qua đầu khiến Nguyên nghe gai ốc sờn khắp người. Và không nén được, nó há họng ré lên:

- A... a... a... a... aaaaaa...

- Gì thế, anh K’Brăk? - Bolobala háp tấp hỏi, bụng giật thon thót.

Những đứa khác cũng xạm hấn mặt, trở mắt ra nhìn Nguyên, lòng đầy khiếp sợ. Chưa bao giờ tụi nó thấy Nguyên lộ vẻ kinh hoàng như vậy, tiếng thét lồng lộng kia nếu phát ra từ miệng Kăply có lẽ sẽ khiến tụi nó đỡ nhón nháo hơn.

Thét một tràng vẫn chưa xả hết cơn sợ, Nguyên đưa tay vuốt ngực, vừa thờ hồn hên vừa nhón nhác quay sang Suku, giọng đứt quãng:

- Có phải chúng ta... chúng ta đang ở... ở... thung lũng Plei Mo?

Thung lũng Plei Mo, cái từ ghê rợn đó vừa rời khỏi đôi môi Nguyên, ngay lập tức biến thành một cơn bão sợ hãi. Bọn trẻ như bị sự hoảng loạn nhấn chìm, cả đồng cái miệng thét lên be be như những con thú sắp bị giết thịt, trông điên dại và man rợ hết chỗ nói.

Kăply cũng không khá hơn các bạn. Cơ thể nó gào lên hãi hùng, đầy kích động. Trùm Bastu và Balibia dù sao cũng chỉ tượng trưng cho sự chết chóc, nhưng Basil với con quái xà của hắn đối với bọn trẻ không những là thần chết mà là một thần chết có bộ mặt gớm ghiếc, ác độc và qui quyết, tóm lại là một cái gì đó thật ghê tởm mà mỗi lần nghĩ đến, đứa nào cũng có cảm giác buồn nôn và ngầy ngật như phát ốm.

Từ nãy, trong thâm tâm, Suku đã lờ mờ đoán ra chỗ tụi nó vừa rơi vào chính là thung lũng Plei Mo, sào huyệt của sứ giả thứ hai Basil. Nhưng nó cho rằng nói điều đó ra thực chẳng hay ho gì khi mà tụi bạn nó chưa kịp hoàn hồn sau trận động đất vừa rồi, đã tiếp tục bị những chiếc lá tiên tri làm cho hồn vía bay tuốt lên mây.

Bây giờ thì Suku chẳng có lý do gì để giấu giếm nữa. Nó đưa cặp mắt buồn rầu nhìn các bạn và thờ ra khe khẽ:

- Thung lũng Plei Mo, đúng thế, anh K’Brăk à.

Mua đưa tay bụm miệng để ngăn một tiếng nấc, giọng lạc đi:

- Như vậy đằng kia chính là hai tượng đá phải không Suku?

Suku không trả lời nhưng về mặt tiu nghiu của nó còn hùng hồn hơn một lời xác nhận.

Tam nhìn thẳng oắt, nghe cay cay nơi mũi. Bất thần nó hét lên:

- Tôi phải đi tìm ba tôi!

Nhưng Nguyên đã kịp tóm lấy Tam trước khi thằng này lao đi, vắt và như chặn một chiếc xe đua phát khùng. Nó nhìn vào đôi mắt ửng đỏ của Tam, cổ lấy giọng dịu dàng:

- Tam, đừng nào tội tao cũng tìm cách cứu ba mày mà.

- Đúng là vậy đó, Tam. Nếu không tôi đã chẳng đi theo bạn đến đây làm gì.

Giọng nói của Bolobala cất lên, dịu dàng nhưng đầy quyết tâm, giọng của người sẵn sàng nhảy vào lửa vì trót mắc nợ quá nhiều.

Tam dờ dãn khép mắt lại, và trong tâm trạng rối bời, cả bọn nhìn trùng trùng vào đôi môi nhợt nhạt của nó, nghiêng tai qua một bên, sừng sốt lắng nghe những câu thơ kỳ quặc của một thi sĩ kỳ quặc đang làm nhảm cất lên:

- Nhắm mắt, nhắm mắt

Quay đầu, quay đầu

Nếu muốn sống lâu

Quay đầu, nhắm mắt...

o o o

Vượt qua hai pho tượng ở khúc ngoặt, bọn trẻ thận trọng tiến về phía trước, hoang mang và sợ sệt.

Nhà-phát-minh Suku móc túi phát cho mỗi đứa một cặp kiếng đeo mắt gọng tròn, tròn kiếng không biết làm bằng chất liệu gì, có màu xanh nõn chuối, sờ tay vào thấy mềm mềm như sờ lên bong bóng cá.

- Đeo kính này lên mắt, chúng ta có thể nhìn thẳng vào ánh mắt của con basilic mà không hề hấn gì.

- Chắc không đó, mày? - K'Tub nhe răng gầm gừ, quên mất nó đang khoe răng sún và điều đó làm nó trông rất ngố.

Suku nhún vai:

- Nếu không tin tưởng vào phát minh của tao, thầy N'Trang Long đâu có để cho tội mình mò tới chỗ này.

Mua lắt hai bím tóc, lo âu:

- Nhưng sau đó thì sao, Suku? Chúng ta đối phó với con basilic bằng cách nào?

- Tất cả tập trung đánh vào đôi mắt nó. - Suku nghiêm nghị - Khi con basilic bị mù, chúng ta sẽ triệt hạ nó dễ dàng.

Cầm cặp kiếng trên tay, bọn trẻ tươi tỉnh lên được một chút, tiếp tục lê bước trên con đường đá gập ghềnh.

Kan Tô đi sau cùng vì còn phải điu thăng Tam lúc này vẫn còn mê man. Tam quyết đến thung lũng Plei Mo để cứu ba nó nhưng đến đây rồi thì nó hoàn toàn bị sốc. Chắc nó cảm thấy vui mừng, cảm thấy khó khăn và sợ hãi, nhiều thứ cùng một lúc và trái tim nó không chịu nổi.

Bọn Kăply lại vượt qua hai pho tượng khác trên đường đi, một nam và một nữ, chắc là một cặp vợ chồng, chốc sau lại bắt gặp hai pho tượng giống nhau đến mức có thể tin đó là hai anh em sinh đôi, gương mặt của tất cả những pho tượng đều lộ vẻ hãi hùng, có vẻ như trước khi hóa đá họ thoáng nhìn thấy điều gì đó rất kinh khủng nhưng không kịp đối phó hay trốn chạy.

Êmê run run hỏi, cổ họng khô rang:

- Hồng lẽ những người này không biết đây là thung lũng Plei Mo sao, anh K’Brăk?

- Họ biết, Êmê à. - Nguyên căn môi đáp - Tay người nào cũng cầm roi phép, gậy phép hay quạt phép, chứng tỏ họ đến đây để chiến đấu. Tiếc là họ chưa kịp làm gì đã bị ánh mắt của con basilic biến thành tượng đá.

Nguyên dứt một sợi tóc, giọng băng khuâng:

- Có lẽ họ cũng như chúng ta, đến đây để cứu người thân.

Con đường đột ngột dốc xuống và hoàn toàn không thể tin được, trước mắt bọn trẻ thình lình mở ra một khung cảnh hoàn toàn tương phản với vẻ khô khốc, âm u bên ngoài. Trên một bãi cỏ mượt và rộng, cây cối xanh um và những khóm hoa tươi tốt tạo nên một cảnh quan đẹp đẽ đến không ngờ. Như một công viên loại xịn, uốn lượn quanh co giữa màu xanh cây lá là những lối đi rải đá cuội trắng tinh và những hồ nước con con bập bênh vô số những bông hoa tím tím.

Nhưng bọn Kăply vừa thở ra nhẹ nhõm đã vội rùng mình hít hơi vào. Tụi nó nhanh chóng nhận ra sự chết chóc mai phục trong bức tranh tươi tắn kia khi nhác thấy vô số tượng đá rải rác trong vườn, xen lẫn giữa hoa và lá, dọc các lối đi và chung quanh các hồ nước. Những pho tượng đi và đứng, nằm và ngồi, đủ mọi tư thế, giống như một thế giới đang dạo chơi, trò chuyện, vui đùa thì vì một sự trục trặc nào đó của tạo hóa mà thời gian đột ngột ngừng trôi khiến họ vĩnh viễn đóng băng trước khi kịp chỉnh sửa tư thế cho nghiêm trang, ngay ngắn.

Cảnh quan kỳ dị trước mắt khiến bọn trẻ không rét mà run. Tụi con gái như Êmê, Mua, Bolobala và Păng Ting lật đật đưa tay ôm lấy đầu như để khỏi bị sự khiếp đảm nghiền nát. Kăply và K’Tub cố mím chặt môi, hy vọng làm như vậy rằng sẽ không va vào nhau.

Nguyên quay sang Bolobala, trấn tĩnh nói:

- Đây có lẽ là khu vườn tượng mà ba em đã nói.

Bolobala gật đầu, ngực phập phồng dữ dội:

- Có lẽ có ba anh Tam trong đó.

Nguyên ngoái đầu nhìn qua vai, ra hiệu cho Bolobala im lặng bằng cách đưa một ngón tay lên miệng suyt khê khi thoáng thấy Tam đang từ từ mở mắt và nhấc đầu lên khỏi vai Kan Tô.

Trước sự chăm chú của tụi bạn, Tam đảo dác nhìn quanh, ánh sáng dần dần trở về trong mắt nó, môi mấp máy:

- Ba tôi... các bạn có thấy ba tôi...

Một tiếng sột soạt vang lên rất khê ngay sau lưng Kan Tô khiến cả bọn giật bắn. Chưa đũa nào kịp quay nhìn, Suku đã ré lên bằng giọng vô cùng rùng rợn:

- Coi chừng! Đeo kiếng vào, lẹ lên!

Chương 15: Sứ Giả Thứ Hai

Như một đàn hươu cổ thoát khỏi nạn cháy rừng, bọn Kăply ba chân bốn cẳng phóng vèo vèo về phía trước, đầu óc tê dại, bất chấp mặt đường mấp mô, quên cả trước mặt tụi nó là khu vườn tượng đáng sợ, vừa chạy vừa vội vã trông kiểng vô mắt, như thể chậm một giây thì cái chết sẽ sập xuống đầu.

Suku không thét bảo tụi bạn chạy, nhưng khi thấy tất cả hoảng loạn phóng đi, nó cũng quỳnh quít đeo kiểng vô rồi co giò chạy theo.

- Anh Tam. - Suku la lớn khi thấy Tam cùng Kăply tụt lại phía sau - Kiểng của anh nè!

Nó lôi cái kiểng trong túi ra ném về phía Tam.

Tam quay lại, vừa chop được cái kiểng đã vấp chân vào mô đá ngã giúi giúi. Kăply chạy phía sau, vướng chân vào Tam cũng ngã lăn theo.

Suku đánh vội mắt ra sau, hải hùng khi thấy một con rắn lớn, toàn thân vàng khè, đập cánh như chim ngó thiệt là quái đản, đang vun vút phóng tới, quyết liệt và hung hãn, chiếc họng đỏ như máu đang há rộng và cặp mắt trên trán nó, ngay dưới cái mào đỏ tươi như mào gà, chiếu ra những tia sáng trắng như bắn ra từ mô hàn. Mặc dù đã đeo cặp kiểng-chống-hóa-đá, Suku vẫn thấy ruột gan mình đang bị sự sợ hãi tóm lấy và xoắn mạnh, đau đến ngất xỉu. Nó không dám nhìn con basilic[i], nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía Tam và Kăply, cuống quýt đỡ hai bạn dậy.

Nhưng dường như mọi cố gắng đã trở nên quá muộn.

Kăply vừa lồm cồm bò lên, chưa kịp dợm chân, đã nghe “phụp” một tiếng, bấp dùi nhối lên như bị một chiếc dùi nóng đâm vào, bồng rớt, lại ngã lăn ra.

Suku chìa tay vào con basilic, quỳnh quít hết văng, lưỡi quít lại:

- Giờ tay lên! À quên, bắt đi bắt dịch!

Suku bị cả hai câu thần chú của mình cùng lúc đánh trúng, hai tay giơ cao khỏi đầu, đôi chân hóa thành hai khúc cây, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo và miệng vẫn nói được.

- Anh Tam! Đeo kiểng vào ngay! - Nó kinh hoàng thét lên khi thấy con basilic đang quay sang chuẩn bị tấn công Tam.

Như một cái máy, Tam vội đưa kiểng lên mắt. Thấy cái kiểng trong tay chỉ có một tròng, nó sừng sốt liếc mắt xuống, điếng hồn phát giác đó là chiếc kiểng tròn soi mặt chứ không phải kiểng đeo mắt.

- Đeo đi! - Thấy Tam chần chừ trong khi con basilic vỗ cánh phành phạch và ngóc cao đầu sắp sửa mổ xuống, Suku hét giật, hoàn toàn chưa nhận ra sự nhầm lẫn tai hại của mình.

Nghe Suku hét, Tam lại luống cuống đưa kiếng lên, chỉ để che mặt, hoàn toàn theo bản năng, mắt nhắm tịt, phản xạ của người không đủ can đảm nhìn thẳng vào lưỡi hái của tử thần.

Tam đứng trơ ra đó, không thấy gì, không nghĩ gì, thiết sự thì muốn nghĩ cũng không được - những ý nghĩ đã bị sự bấn loạn vắt hết khôì đầu óc của nó rồi. Tam chỉ đứng chờ chết.

Suku thì nghĩ Tam đã chết rồi, hoặc cũng đã hóa đá rồi. Thằng bạn nó hoàn toàn bất động.

Nhưng rồi nó ngạc nhiên thấy Tam khề nhúc nhích, thoát đầu là hai cánh tay rồi hai cẳng chân, rồi đến vai và cổ, cuối cùng he hé mắt ra.

Trước mặt Tam, con basilic vẫn cất cao đầu, cánh xòe ra, miệng há rộng bày những chiếc răng nhọn hoắt, nhưng không hiểu sao không mở xuống.

Tư thế đe dọa của con rắn vipe khiến Tam vừa nhìn thấy đã lại nhắm nghiền mắt, cảm thấy xương sống trôi đầu mất, chỉ muốn sụm xuống.

Đứng ở một góc nghiêng, lại xa hơn, tính mạng không nguy hiểm, Suku bình tĩnh hơn Tam. Nó thấy rõ ràng con basilic đã thành linh trơ ra, cứng đờ một cách kỳ lạ, rất giống một gốc bonsai được uốn khéo, điều đó khiến miệng nó há ra và nếu không cố mấp máy môi để lấy cảm giác rất có thể quai hàm nó cũng y chang quai hàm con basilic.

Lúc Suku hét báo thẳng Tam đeo kiếng vào, bọn Nguyên, Êmê lập tức phát giác ra Suku, Kăply và Tam rút lại phía sau. Chúng quỳnh quáng quay lại, càng hoảng vía hơn khi thấy con basilic quăng mình tới trong khi Tam và Kăply đã ngã.

Rồi một cú mổ, rồi con basilic thốt nhiên treo mình lơ lửng trên không, tụi nó chứng kiến tất cả những chuyện ghê tởm đó như trong một cuốn phim được chiếu với tốc độ nhanh, cảm xúc không theo kịp, chính xác hơn là cảm xúc hoàn toàn tê liệt.

Vừa tới nơi, Nguyên, Mua và K'Tub cuống cuống đâm bổ xuống chỗ Kăply, không kể gì đến con basilic có thể thức dậy bất cứ lúc nào.

- K'Brêt!

- Anh K'Brêt!

Kăply không trả lời, vẫn nằm sấp mặt xuống con đường hẹp, như đã ngất đi.

Mặt méo đi vì lo lắng, Nguyên và Kan Tô lông ngóng lật ngửa Kăply dậy và đỡ nó ngồi lên. K'Tub nhảy tung tung bên cạnh, mắt dán chặt vào ông anh đang mê man, rồi rít lặp đi lặp lại:

- Anh K'Brêt! Anh K'Brêt!

Nước mắt trên mặt tụi con gái đã bắt đầu chảy quanh. Trong khi Êmê, Bolobala và Păng Ting thút thít thì Mua nắm chặt tay Kăply:

- Tỉnh lại đi, K'Brêt.

Thằng Tam, đã ra khỏi con hoảng hốt, bản thân cúi xuống Kăply, giọng bồn chồn:

- Bây giờ phải làm sao đi chứ!

Như nghe thấy Tam, Kăply khẽ cựa quậy và từ từ mở mắt ra. Nó nhìn tụi bạn, cười méo mó:

- Tụi mình còn sống hết... chứ hả?

- A, anh K'Brêt tỉnh rồi. - K'Tub reo hò - Còn sống nhần hết, anh K'Brêt.

Kăply thều thào:

- Con... con basilic...

K'Tub hào hứng:

- Hồng biết sao tự nhiên nó trơ ra như con rắn bằng gỗ...

Bọn trẻ ngược nhìn con basilic vẫn đang vươn mình bất động trên không, đôi cánh sắc sỡ như cánh gà trống của nó khiến cả đám bất giác thót bụng lại.

- Kỳ lạ thiệt! - Tam tặc lưỡi - Đáng lẽ tao phải trơ ra mới đúng.

Nó chia chiếc gương soi trong tay ra, mặt nhẵn như bị:

- Tụi mày coi nè. Đang lúc thập tử nhất sinh mà thằng Suku lại đưa lộn cho tao cái kiếng này, có chết không chứ!

- A, em hiểu rồi! - Suku bắt thần reo lên - Con basilic đã bị hóa đá! Nó đã tiêu tùng rồi!

- Nó đã hóa đá? - Tam trở mắt nhìn thẳng oắt.

- Đúng vậy, anh Tam! - Suku hươ tay đầy kích động - Khi nãy lúc con basilic phóng tới, em thấy anh đưa cái kiếng này lên che mặt, đúng không?

- Ờ... ờ...

- Và anh đã quay mặt kiếng ra ngoài?

Tam gãi cổ, ngơ ngác:

- Cái đó thì anh... không nhớ.

- Chắc chắn là như vậy. - Suku hăng hái - Con basilic đã nhìn vào gương và bị chính ánh mắt của mình trong gương làm cho hóa đá.

Păng Tìng ngẩn ngơ:

- Có nghĩa con basilic bị hóa đá là do chính nó đã nhìn vào mắt nó?

- Đúng là vậy đó, chị Păng Ting. - Suku cười khi khi - Không ngờ em đưa lộn kiếng cho anh Tam mà lại hóa hay!

Không đưa nào nghĩ cuộc đối đầu với con basilic lại kết thúc theo cái kiểu hồng giống ai như vậy. Tụi Êmê chưa kịp tung ra câu thần chú nào (tất nhiên là không tính hai câu thần chú lôm côm của Suku) thì con rắn vipe đã banh ta lông.

- May thiệt tình! - Kan Tô chép miệng, tay không ngừng chùi mồ hôi trán.

Tam ngó quanh, nơm nớp:

- Nhưng còn sứ giả thứ hai của trùm Hắc Ám. Chẳng lẽ hắc không hay con basilic đã bị ngủm?

Lời nhắc nhở của Tam khiến cả bọn nháo nhác.

- Ồ há. - K'Tub nói, môi giần giật - Chúng ta còn chưa chạm trán với Basil.

- Ê, nhìn con basilic kia!

Tiếng Bolobala vang lên đầy sùng sốt khiến cả bọn nhảy phắt ra sau, tim động bình bình.

Con basilic trước mặt đang động đậy khiến cả đồng cảnh chân run bắn. Hồng lễ nó không bị tác động bởi ánh mắt chết chóc của chính nó như Suku suy luận? Nguyên thấp thòm nghĩ, đầu nhăm lại mấy câu thần chú chiến đấu thầy Haifai đã dạy, hoàn toàn thiếu tự tin.

Trước vẻ mặt căng thẳng của bọn trẻ, con basilic không ngừng biến đổi: nó ngán dần lại từng tắc một, lớp da nứt ra từng mảng, rụng lá tả. Ở trên đầu, cái mào hóa thành những lọn tóc xanh, cặp cánh biến thành hai tay, còn chỗ lẽ ra là cái đuôi bây giờ đột nhiên xuất hiện hai cẳng chân.

Cái quái gì thế nhì? Nguyên nhìn chăm chăm vào sự biến dạng kỳ dị của con rắn, hoang mang nhũ bưng. Trong nháy mắt, không còn con basilic nữa, thay vào đó là một mụ già da dè nhăn nheo, cặp mắt tí hi với sống mũi gồ cao đang đứng trong tư thế chồm người lên như định phóng tới.

- Mụ chính là Basil. - Suku nhẹ thờ ra.

Tam há hốc miệng:

- Sứ giả thứ hai của trùm Hắc Ám đây ư?

Nguyên gật đầu đáp thay Suku:

- Mụ không nuôi con basilic nào hết, Tam à. Con basilic tác oai tác quái lâu nay là do chính mụ hóa ra.

Suku rùng mình:

- Basil là một trong rất ít các siêu phù thủy có khả năng hóa thú. Thiệt không ngờ.

- Chào các con. - Tiếng một người đàn ông vọng tới từ rất gần, giọng vô cùng hoan hỉ - Con quái vật kinh tởm kia đã chết gác rồi phải không?

Bọn trẻ giật mình quay lại, thấy hai người đàn ông đang tiến về phía tụi nó, giật mình thêm cái nữa khi nhận ra đó chính là hai pho tượng anh em sinh đôi tụi nó nhìn thấy khi nãy trên đường đi.

- Đứng trở mắt lên như thế chớ. - Một trong hai người đàn ông tươi cười - Hồng lè tụi con không biết khi con basilic tiêu đời, những nạn nhân của nó sẽ trở lại bình thường sao!

- Đúng như thế đấy. - Một cặp vợ chồng đi tới, cũng là cặp vợ chồng mà bọn trẻ đã nhìn thấy, và người vợ hân hoan bổ sung - Chúng ta đã đóng băng bao nhiêu năm nay rồi, tưởng không thể nào quay lại thế giới này nữa chớ.

Người chồng quệt tay lên pho tượng đá của Basil:

- Ta biết mục từ thời đi học. Có thể nói mục là một phù thủy thiên tài nhưng bản chất mục nham hiểm, rắn rết, luôn luôn bị cái Ác mê hoặc. Chính trùm Hắc Ám cũng kiêng nể mục mấy phần.

Chung quanh chỗ bọn trẻ chẳng mấy chốc đã đầy nhóc người. Những nạn nhân của sứ giả Basil hồi sinh cùng một lúc từ khu vườn tượng và từ vô số các lối đi, các góc ngách, các hẻm khuất của thung lũng Plei Mo rộng lớn, tất cả bọn họ nhanh chóng đổ ra, già trẻ trai gái, tất cả cùng gào thét, hò reo, ríu rít kêu con gọi mẹ, tay bắt mặt mừng, náo động cả một góc trời.

Giữa vô vàn tiếng hòi han, trầm trồ chen lẫn tiếng chửi rủa và kẻ tội Basil, tóm lại là trong cái cảnh nhĩ nhố ồn ào đình tại nhức óc đó, không đứa nào trong bọn nhìn thấy thằng Tam lên đi. Chỉ đến khi nó vệt đám đông và xuất hiện với vẻ mặt tươi rói bên cạnh một người đàn ông mặt mày thanh tú và xanh xao giống hệt nó, tụi bạn mới biết là nó đi tìm ba nó.

- Đây là ba tôi. - Tam chỉ tay vào ba nó, giới thiệu, mặc dù nó biết là tụi bạn đã biết thừa. Đang nói, Tam bỗng rơm rớm nước mắt - Tôi không biết nói gì để cảm ơn... cảm ơn...

Kan Tô cúi đầu chào ba thằng Tam rồi quay sang nó, mỉm cười:

- Mày lớn tòng ngồng rồi, Tam à. Nín đi!

Bolobala đặt tay lên tay Tam:

- Chúc mừng bạn. Đúng ra thì chính tôi phải cảm ơn bạn về những ngày qua...

Ba thằng Tam triu mến nhìn bọn trẻ, giọng rung rung:

- Bác và những người ở đây có lẽ không tìm thấy từ ngữ nào đủ đẹp để diễn tả sự cảm kích to lớn trong lòng mình. Tụi con đã làm được một chuyện vĩ đại hơn bất cứ chuyện vĩ đại nào từ trước tới nay, phải nói là một chuyện không tin được...

Ba thằng Tam có lẽ là một người nói nhiều, càng xúc động càng hăng nói. Có vẻ như ông sẽ tiếp tục thao thao đến đứt hơi chỉ để diễn tả cái điều mà người khác chỉ nói gọn trong hai tiếng “cảm ơn” nếu như ánh mắt ông không nhắc thấy Kăply đang là người trong tay Nguyên lúc này vẫn còn ngồi bệt dưới đất.

- Úy. - Ông tròn xoe mắt - Bạn con bị làm sao vậy, Tam?

Bọn trẻ lập tức cúi xuống Kăply, bây giờ tụi nó mới thấy bạn mình mặt mày nhợt ra như xác chết, mắt khép chặt, còn Suku đang hí hoáy hút nọc rắn chỗ bắp đùi thẳng này bằng một cái túi lông cừu, với con Chacha đang thấp thò nghiêng ngó sau lưng.

- Bạn con bị con basilic mổ trúng, ba à. - Tam ngược nhìn ba nó.

- Ôi, - Đôi mắt chột tối sầm, ba thẳng Tam sợ hãi kêu lên - theo như ba biết, nọc của con basilic thuộc loại cực độc. Thậm chí độc nhất trong các loại độc.

- Là sao hả ba? - Tam ré lên thất thanh - Hồng lẽ...

- Con rắn viper này hiểm khi sử dụng đến nọc độc của mình. - Ba thẳng Tam nói giọng run run, cổ không nhìn thẳng vào mắt con trai - Ánh mắt của nó quá đủ để đem lại sự hủy diệt rồi. Nhưng xưa nay những ai chẳng may bị nó mổ trúng sẽ không sống quá một ngày.

- Không có cách nào cứu chữa sao ba? - Tam nhìn ba nó trừng trừng như ngăn không cho ông gạt đầu.

- Có lẽ là không có cách nào. - Êmê liếc nhìn Kăply, méo máo nói - Mình nhớ rồi, Tam. Năm ngoái lúc học môn Độc dược, tụi mình nghe cô Kemli Trinh nói trên đời có ba loại độc không có thuốc giải...

- Em cũng nhớ rồi, chị Êmê. - Păng Ting sụt sịt, mắt ầng àng nước - Đó là quả của cây hiến sinh vốn do oan hồn của các ma cà rồng bị xử tử hóa thành, nọc độc chứa trong móng của con rồng Ouroboros đang canh giữ những quả táo vàng trên núi Lưng Chừng và nọc độc của loài rắn viper.

- Suku. - Nguyên đang đỡ lưng Kăply, chột nhớ ra, ngẩng nhìn thẳng oắt - Em có đọc qua sách Y tông bao giờ chưa?

- Có, anh K'Brêt. - Suku nói mà không nhìn Nguyên, giọng rầu rầu, mắt vẫn theo dõi nét mặt cứng như gỗ của Kăply - Nhưng ngay cả NHỮNG TRANG ĐEN vốn hướng dẫn cách chữa bệnh bằng phép hủy thân cũng không đề cập đến trường hợp này.

Suku thở hắt một cái rồi lại cầm nín chà túi lông cừu lên vết thương của Kăply, không buồn hắt những lọn tóc đang lăm le chích vào mắt như thường lệ.

Ngồi đằng sau Êmê, Mua trông như kẻ thất thần. Nó không khóc nhưng mắt nhìn chăm chăm vào một điểm vô hình nào đó trước mặt, luôn mồm lẩm bẩm:

- Không thể nào... không thể nào...

Chỉ khi Suku reo lên:

- Anh K'Brêt tỉnh rồi! Tỉnh rồi!

Nó mới choàng tỉnh, quay phắt lại và gần như đổ ập lên người Êmê, rồi rít:

- K'Brêt! K'Brêt!

Kăply từ từ mở mắt trong vòng tay Nguyên. Mọi thứ trước mắt nó lúc này chập chờn như trong một giấc mơ. Phải định thần một lúc Kăply mới lờ mờ nhận ra từng gương mặt thân quen. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó là hai bím tóc của Mua.

Kăply nở một nụ cười héo hắt:

- Mua...

K'Tub chụp tay Kăply:

- Anh K'Brê! Em nè!

Kăply mặt mũi đưa mắt sang thẳng nhóc, thều thào:

- K'Tub...

- Anh thấy trong người thế nào, anh K'Brê? - Êmê rên rĩ hỏi.

Kăply khẽ nhắm mắt lại, giọng rời rạc:

- Ruột gan... và trái tim anh... đang nóng như lửa, Êmê à. Tất cả... sắp cháy thành than rồi.

- Không! Không, K'Brê! - Mua ré lên, trông nó có vẻ sắp hóa rồ - Sẽ không có việc gì xảy ra với bạn hết!

- Tôi biết tôi sắp chết mà. - Kăply mấp máy môi, cổ cựa quậy đầu nhưng bất lực - Chiếc lá tiên tri đã nói rồi...

- Chiếc lá tiên tri nói sai! - Mua nắm tay thỉnh thoảng lên lưng Êmê - Nó nói sai rồi! Nó nói sai!

Cứ mỗi câu, Mua nắm một cái nhưng Êmê vẫn thờ người ra như không hề thấy đau, thậm chí không hề hay biết.

- Nó không nói sai đâu, Mua. - Kăply gắng gượng mở mắt ra, cảm thấy hai mí mắt nặng như chì - Tôi không phải là người bạo dạn... nhưng Mua yên tâm đi, tôi không sợ chết. Ồ, trước đây thì tôi có sợ... nhưng lúc này thì tôi không sợ nữa. Tôi cũng không hối hận. Bạn biết... tôi ghét phe Hắc Ám mà, Mua.

Kăply dừng lại thờ dốc, có thể thấy ngực nó nhô lên hụp xuống gấp gấp và nặng nhọc.

Mua rơm rớm nước mắt: - Bạn nghỉ ngơi đi. Đừng nói nhiều...

Kăply hít vô một hơi, tay khẽ phác một cử chỉ mơ hồ như phản đối:

- Tôi phải nói, Mua à. Kèo không còn kịp nữa. Tôi muốn nói là tôi tiếc có mỗi một điều là đã không đưa Mua đi thăm được làng Ke...

- Bạn nói gì thế, K'Brê? - Mua chồm xuống thêm một chút nữa để mặt nó sát mặt Kăply

- Làng Ke nào? - Làng Ke là quê tôi. Làng Ke nghèo nàn nhưng thật là xinh đẹp, Mua à... Ở đó tôi có ông bà, ba mẹ, thầy giáo và rất nhiều bạn bè... Có vườn rau, có lũy tre... Có sông và suối nữa.

Kăply nói, đều đều và dứt quãng nhưng cả bọn đều nghe rõ và dĩ nhiên trừ Nguyên ra, không đứa nào hiểu nó nói gì.

Nguyên ngược bộ mặt buồn bã nhìn tụi bạn, chép miệng nói:

- K'Brê! đã mê sáng rồi.

- Còn mày, Nguyên à. - Kăply tiếp tục lâm nhâm, mắt khép hờ - Tao nghĩ cuối cùng mày và các bạn cũng sẽ chiến thắng được trùm Bastu, đem lại yên bình cho xứ Lang Biang...

- Ờ. - Nguyên rầu rĩ đáp, tay vuốt ve vai bạn.

- Mày biết lúc này tao đang nhớ gì không Nguyên? - Không đợi Nguyên hỏi lại, Kăply mở bừng mắt ra, long lanh nhìn bạn. Như có một nguồn năng lực vô hình vừa trút vào người nó, Kăply hỗn hên tuôn một hơi - Lúc này tao đang nhớ da diết ngôi nhà của tao. Tao nhớ từng bụi cây, từng viên gạch. Tao nhớ từng đồ vật trong nhà tao, Nguyên à... Tao biết mẹ tao cất thức ăn gì ở đâu... Tao còn biết ba tao giấu cây roi ở chỗ nào. Tao biết nhưng tao không cần phải liệng đi. Cần gì liệng cây roi đi, phải không Nguyên? Hề ba tao cầm cây roi lên là tao chạy. Hi hi, tao chạy qua trốn bên nhà mày...

Đang nói, Kăply bỗng thốt lên một tiếng gì như tiếng nấc, ngực đột ngột xẹp đi. Tụi bạn đều thấy nó cổ nhướn mắt lên mà không được, miệng phều phào:

- Tao chết rồi... mày nhớ đem xác tao về làng Ke nha... Mày hứa đi, Nguyên!

- Tao hứa. - Nguyên đáp mà nước mắt chảy dài xuống cằm, nhò tong tong trên mặt Kăply.

Không rõ có nghe thấy lời hứa của bạn hay không mà trên môi Kăply phảng phất một nụ cười mơ hồ. Đó có lẽ là nụ cười cuối cùng Kăply dành cho đám bạn thân yêu của nó. Sau khoảnh khắc đó, nó bất thần gục hẳn đầu xuống, cầm tì lên ngực và ở tư thế đó, nó lặng lẽ đi vào thế giới mà nó chưa biết nhưng chắc là rất âm u và lạnh lẽo.

- K'Brê! K'Brê! - Mua nhào hấn xuống, hai tay bung lấy mặt Kăply, khóc nức.

Như nghe pháo hiệu, cả bọn lẫn ra khóc như mưa như gió. Những còi lòng dậy sóng nhưng cố nén, bây giờ như bị vỡ đê, òa ra thảm thiết và tức tưởi.

- Trời ơi! - K'Tub vừa gào lên vừa đầm ngực bình bình.

Ngay cả Nguyên, đứa cứng rắn và giỏi kiềm chế nhất trong bọn, cũng như kẻ mất hồn. Nó ôm chặt xác Kăply, cắn môi bật máu, cổ nuốt tiếng khóc vào ngực, nhưng như thể nó càng cố về như sắp ngất đi.

Ở tảng đá xa xa, con Chacha ngồi thu lu một đống, không nhảy nhót, cũng không khọt khẹt. Trông nó như một con khi đá.

Đám đông lúc này bu đông nghet chung quanh bọn trẻ. Họ đứng vòng trong vòng ngoài, tò mò hỏi ba thằng Tam chuyện gì đã xảy ra và khi nghe ông giải thích, những bộ mặt liền thuôn ra. Có thể đọc thấy tâm trạng của họ qua vẻ xúc động bùi ngùi, nhiều người không giấu vẻ thương tâm trong khi những người khác lắc đầu bất lực. Có không ít siêu phù thủy trong số họ nhưng khi nghĩ đến nọc độc của con basilic, mặt ai nấy bắt giác se lại.

Trên cái nền của những tiếng rì rầm bản tán nghe giống như một điệu nhạc tang đơn điệu và ảo não, Nguyên vẫn gục đầu trên xác bạn, trông nó lúc này cũng rất giống một xác chết, vai thông xuống, lưng cong vồng và những nét nhàu trên mặt nó hằn sâu đến mức tưởng như có thể sờ được.

Những đứa bạn nó cũng có vẻ không tha thiết gì đến cuộc hành trình dang dở. Cái chết bất ngờ của Kăply khiến tụi nó đột ngột cảm thấy chuyển đi như mất hết ý nghĩa, thậm chí cuộc sống cũng trở nên trống vắng và cực kỳ tẻ nhạt. Ngồi chầu chung quanh thân thể bất động của Kăply, bọn trẻ nắc những tiếng nắc cuối cùng và đưa những cặp mắt đã tắt hết ánh sáng nhìn đi đâu đó, và thiệt khó mà nói nhìn đi đâu.

Cuối cùng, Nguyên vẫn là người đầu tiên thoát ra ngoài rìa của cơn mụ mị. Nó xốc Kăply trên tay, nặng nhọc đứng lên và buồn bã đưa mắt nhìn những gương mặt vô hồn của tụi bạn, cắn môi nói:

- Chúng ta đi!

- Đi ư? - Mua đồ dẫn ngược nhìn Nguyên, giọng ngờ ngác như người mộng du - Đi đâu, K’Brăk?

Nguyên cười khổ:

- Chúng ta tiếp tục đi đến núi Lưng Chùng, Mua à.

- Đi đến núi Lưng Chùng ư? Để làm gì? - Mua rên lên, đau đớn.

Suku đưa tay quệt nước mắt:

- Sao lại để làm gì, chị Mua! Đó là ước nguyện của anh K’Brêt mà.

- Ồ, vậy thì đi.

Mua đáp, thờ ơ và máy móc, vẫn chưa tỉnh trí và lờ mờ đứng lên.

Những đứa khác cũng cố nhắc mình khỏi nỗi đau, lục tục nhòm dậy.

Nguyên ẵm Kăply trên tay thất thủ đi trước, tụi bạn nó và con Chacha sắp hàng một lúi thui theo sau, sau nữa là hàng người rỗng rần nổi đuôi, tất cả như một đám tang, nghiêm trang và lặng lẽ xuôi theo con đường dốc đỏ xuống công viên xanh của thung lũng Plei Mo.

Nguyên lầm lũi lê bước, thỉnh thoảng đưa tay vuốt mắt bạn, lòng đau như cắt. Nó không bao giờ nghĩ rằng có ngày Kăply sẽ vĩnh viễn chia tay nó, lại trong một hoàn cảnh như thế này. Tuy không nói ra miệng như Kăply, nhưng ngày nào Nguyên cũng nhớ về làng Ke. Đêm đêm, nó luôn luôn thấy ngôi làng thân yêu của nó hiện ra trong giấc mơ. Nó gặp lại những người thân, bạn bè và sung sướng trò chuyện với họ.

Thực lòng thì Nguyên không tin là tụi nó sẽ mãi mãi ở lại xứ Lang Biang này, mặc dù càng ngày nó càng yêu quý và cảm thấy gắn bó với con người ở đây. Nó yêu Êmê, Păng Ting, Suku, K’Tub và đám bạn trên trường, kể cả những đứa như thằng Steng cũng gây cho nó nhiều thiện cảm. Nó yêu bà Êmô tốt bụng, yêu tình cảm và cách xử sự của bà mà theo nó thì giống hệt những bà mẹ ở làng Ke của nó, yêu thằng Đam Pao nhiều chuyện, con Choleng ít lời. Nó yêu thầy N’Trang Long thông thái và hóm hỉnh, yêu thầy Haifai, cả người-vợ-hai-trong-một của thầy, yêu cô Kemli Trinh, thậm chí cả mẹ Gian và lão Chu nó cũng không thấy có lý do gì để nó không yêu. Nó cũng yêu lão Alibaba tội nghiệp lẫn gã tài xế Mustafa nhát như cáy của lão. Và cả thám tử Eakar nữa, máy móc nhưng rõ ràng là người tốt...

Nhưng dù vậy nó vẫn nghĩ nó và Kăply sớm muộn gì cũng sẽ trở về làng Ke. Khi nó và Kăply đột ngột trở về, cả làng sẽ vui mừng và đón tiếp tung bừng ra

sao há? Nó thường cố hình dung cảnh đó trong đầu bằng cách tưởng tượng một hình ảnh thật hoành tráng rồi xóa đi để sau đó dựng lên một cảnh ít hoành tráng hơn nhưng theo nó là cảm động hơn rồi sốt ruột mong đến ngày trở về để xem cảnh đó diễn ra có đúng như nó nghĩ không.

Nhưng bây giờ thì Nguyên đâm sợ hãi khi nghĩ đến chuyện quay về làng. Nó sợ mẹ của Kăply sẽ không chịu đựng nổi khi thấy nó lếch thếch quay về với cái xác lạnh giá của con bà trên tay. Mà nếu Kăply chết rồi thì mình còn quay về làm gì nữa? Nguyên lần thần nghĩ, nước mắt lại ứa ra.

- Rẽ phải, các con. - Tiếng một người đàn ông nói - Rẽ phải là ra khỏi cái thung lũng thổ tả này.

Nguyên không biết đó là tiếng nói của ai, cứ theo âm thanh lẫn tẩn trong tai mà liêu xiêu quẹo sang con đường nhỏ kế hồ nước phủ đầy hoa tím.

Đầu óc trống rỗng, nó cũng không nhớ là nó đã ra khỏi thung lũng Plei Mo như thế nào, chỉ biết khi ngẩng đầu nhìn lên, nó ngẩn ngơ thấy bầu trời như thấp xuống, những đám mây xin màu vì phản chiếu những vách đá đen bên dưới và nó như nghe rõ tiếng nước réo ùng ục trong bụng những đám mây.

Lát sau thì mưa xuống.

Chương 16: Chiếc Mặt Nạ Thần Hộ Mệnh

Mưa rất lớn, chẳng mấy chốc làm xuất hiện những con suối nhỏ róc rách giữa các khe đá. Nhưng bất chấp mưa quá rất mặt rất mảy, đám người hồi sinh từ những pho tượng vẫn nôn nao trở về nhà. Một số độn thổ, số khác đi bằng chôi bay, còn một số đông hơn sẵn sàng rào bước trong mưa để được xúc động nhìn ngắm cảnh vật dọc đường đi.

Ba thằng Tam kéo tay nó:

- Về thôi, con.
- Ba về trước đi. - Tam gỡ tay khỏi tay ba nó - Con phải đi cùng các bạn.

Nguyên quay nhìn Tam, nghiêm mặt:

- Mày về đi, Tam.
- Không. - Tam nghiêng rắng - Tao không về.
- Nhưng tao không muốn mày đi theo. Cả Kan Tô, Bolobala và Mua nữa. Tất cả về hết đi!
- Bạn nữ đuổi tôi sao, K’Brăk? - Mua mếu xệch miệng, mắt đã ngân ngấn nước.
- Ồ. - Nguyên sầm mặt - Các bạn đi theo chỉ tổ vương chân vương tay. Về đi!

Như bị đâm vào mặt, tụi thằng Tam ngăn người ra. Tụi nó không bao giờ nghĩ Nguyên có thể nặng lời với tụi nó như vậy. Ngay cả đám Suku, Păng Ting, Êmê và K’Tub cũng hết sức ngỡ ngàng. Chắc K’Brăk quá đau thương trước cái chết của đứa em họ nên phát khùng rồi! Păng Ting buồn rầu nghĩ, không biết phải can thiệp như thế nào cho Nguyên đừng làm ầm lên.

- Đi đi! - Nguyên quát lên khi thấy tụi thằng Tam vẫn đứng đực ra đó - Tôi không muốn nhìn thấy một ai trong các bạn nữa!
- Vậy thì về thôi, con. - Ba thằng Tam dịu giọng nói với con trai và ông lại nắm lấy cánh tay đang run bần bật của nó.

Mặt Tam tím bầm, nó nói, giọng lầy bầy:

- Về thì về! Mày đừng quên là do mày đuổi tao đó nha, K’Brăk.

- Anh K'Brăk, anh làm gì vậy? - K'Tub kêu lên.

- Anh làm gì mặc anh, K'Tub. - Nguyên nhếch mép nhìn K'Tub qua khóe mắt - Nếu em muốn thì em cũng có thể về luôn. Nói thiệt thì anh đâu có cần em trong chuyến đi này.

Trong một giây, K'Tub có cảm giác Nguyên đang ném vào đầu nó cả chục mũi tên tẩm thuốc độc - thứ thuốc độc được pha chế từ sự hằn học mù quáng, không thể nào hiểu nổi. Nó giật lùi liên tiếp hai, ba bước, gương mặt ra nhìn Nguyên, miệng há hốc:

- Anh vừa nói gì vậy, anh K'Brăk?

Nguyên lạnh lùng:

- Anh nói là anh không cần em, K'Tub. Nếu tiếp tục đi theo, em sẽ là một gánh nặng cho anh.

Mặt K'Tub như bị ai kéo lệch đi. Nó đã toan nhảy bắn lên nhưng trong tích tắc cuối cùng, nó ghìm người lại được, giọng đột nhiên ráo hoảnh:

- Được lắm! Em về đây, chúc anh đi đường bình an nha!

Nói vừa dứt câu, K'Tub xoay lưng đi thẳng một mạch. Phía sau, hai cha con thằng Tam ngẩn ngừ một thoáng rồi quay mình lẻo đẻo đi theo. Mua và Bolobala cũng lần lượt bỏ đi sau khi ném cho Nguyên một cái nhìn phiến muộn. Cuối cùng là Kan Tô. Trước sau nó tuyệt nhiên không hé môi, chỉ khẽ lắc đầu rồi gượng gạo lê bước theo những kẻ thất sủng.

- Chậc. - Păng Ting nhún vai khi tụi thằng Tam đã khuất sau bụi cây xanh - Cứ như địa ngục vừa trút lên đầu mình.

Nó nhìn Nguyên, cay đắng:

- Tại sao anh lại thôi phồng cơn giận lên một cách quá đáng như vậy, anh K'Brăk? Hồng lẽ anh muốn bạn bè phải học cách coi anh là người tính khí thất thường?

- Anh phải làm như vậy, Păng Ting à. - Nguyên cúi xuống cái xác Kăply đang dần trĩu nặng trên tay, giọng buồn rười rượi - Một người bỏ mạng đối với anh đã quá đủ rồi. Nếu có một ai đó ngã xuống nữa, trái tim anh sẽ không chịu đựng nổi.

Cơn bão trong lòng Păng Ting lập tức nguôi ngất. Nó ngơ ngác nhìn Nguyên, giọng xúc động:

- Anh K'Brăk...

- Đi thôi! - Nguyên chép miệng - Anh hy vọng bạn bè sẽ hiểu ra và tha thứ cho anh...

Nhưng Nguyên vừa cất bước đã phải đứng khựng lại.

- Tụi tao đã tha thứ cho mày rồi, K'Brăk.

Tiếng thẳng Tam thỉnh linh vọng ra từ sau một bụi cây và liền theo câu nói, nó cùng Bolobala, Mua, Kan Tô và K'Tub lon ton vạch lá chui ra.

- Hi hi, anh K'Brăk. - K'Tub khoe bộ mặt tươi hơn hớn - Thoạt đầu thì em tức sôi sục, nhưng rồi cảm thấy hành động của anh phi lý quá, em chợt nghĩ hay là anh cố tình giảng một cái bẫy...

Tới lượt mặt Nguyên biến dạng. Sự thất bại trong việc cố gắng tạo ra một hình ảnh khó ưa trước mắt tụi bạn làm mặt nó nhăn nhúm như một tờ giấy bị ai vò. Nó nhìn Tam, méo mó hỏi:

- Ba mày đâu rồi?

- Ba tao về trước rồi. - Tam nhe răng cười - Ông nhớ mẹ tao.

- Mày ở lại, ba mày không nói gì à?

- Có. Ba tao có nói một câu. Ông bảo: Con ở lại là đúng rồi! Bạn con chỉ làm bộ thể thôi!

o O o

Khi trời tạnh, bầu trời trong xanh và cao lên. Bọn trẻ tiếp tục đi về hướng Tây theo hướng dẫn của Suku. Thằng oắt chỉ nói ngắn gọn:

- Chúng ta sắp đến hồ Ma.

Hồ Ma, cái địa danh thật là rùng rợn. Nếu Kăply còn sống, chắc thế nào nó cũng ré lên. Nguyên búi ngủ nghĩ, thấy không còn sợ nữa. Khi quá đau khổ, người ta không còn sợ hãi. Nguyên ngoái nhìn ra sau, thấy tụi bạn tỉnh khô, đoán tụi nó đã chai lì cảm xúc, giống như mình.

Nhưng bọn trẻ không thể đến được hồ Ma ngay. Vừa leo lên một con dốc, tụi nó đã giật bắn mình khi thấy một bóng người đứng lù lù trên đỉnh dốc từ hồi nào, như chờ đợi tụi nó.

- Đi tới nữa không, Suku? - Êmê chợt dạ hỏi.

- Cứ đi! - Nguyên nói, giọng lì lì - Nếu tai họa đã tới thì không thể tránh được đâu.

Nói xong, Nguyên ôm chặt Kăply vào ngực, mím môi vượt lên trước.

Đi thêm khoảng mười mét, Nguyên đã nhận ra người cản đường là một lão già hom hem, ốm nhom ốm nhách, mặt mày nhàu nhò như mớ giẻ cũ.

- Sứ già Badd!

Nguyên lăm bằm, chẳng hề kinh hãi, đến mức chính nó cũng ngạc nhiên về sự bình thản của mình.

Sứ già thứ nhất của phe Hắc Ám không buồn nhìn bọn trẻ. Ánh mắt của lão dán chặt vào cái xác của Kăply, những thớ thịt trên mặt gầy giat:

- Thằng nhóc bị làm sao thế?

Nguyên thờ hắt ra:

- Nó chết rồi.

- Chết? - Badd la lên, bàng hoàng - Người đừng có giỡn chơi à nha!

Lão hỏi giống như quát vào mặt Nguyên, giọng cất cao một cách bất thường:

- Làm sao mà thằng nhóc chết được? Theo ta biết thì mụ Basil đã hóa đá rồi kia mà?

Nguyên cúi nhìn gương mặt trắng bệch của Kăply, ù rử đáp:

- Trước khi hóa đá, con basilic đã mổ trúng nó.

Badd không hỏi nữa, ánh mắt của lão như chết sững trên cái xác Kăply. Bọn trẻ ngạc nhiên thấy người lão rung lên, trông giống hệt một cành cây khô trước gió.

- K’Brêt chết thật rồi ư? - Một lát sau, lão mấp máy môi, ngầy ngớ hỏi.

- Người đừng có vờ vịt! - K’Tub hừ mũi, giọng khiêu khích và thù địch - Người đã giết mẹ anh K’Brêt, làm cho ba anh K’Brêt biến mất, bây giờ anh K’Brêt cũng chết luôn, ta nghĩ chắc người khoái chí lắm!

Badd như không nghe thấy K’Tub. Lão cứ đứng trơ ra đó và chia bộ mặt ngờ nghệch vô mặt bọn nhóc, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tại sao? Tại sao lại như thế được? Tại sao chứ?

K’Tub liếc Êmê rồi lại quay sang Nguyên nhưng không đưa nào nhìn nó khiến nó không thể chia sẻ những câu hỏi đang nảy mầm trong đầu như một thứ nấm độc.

Suốt một lúc lâu, sứ giả Badd vẫn đứng lăm nhâm với những câu hỏi kỳ quặc, còn bọn trẻ cầm nín dãn mắt vào lão, thấp thòm chờ xem điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra khiến cuộc đời đầu tự nhiên trở nên tịch mịch một cách khác thường.

- Lão già này bữa nay mắc chứng gì vậy hả? - Như không chịu đựng nổi, K’Tub cụng đầu vào đầu Suku, thì thầm.

- Ồ, trông lão là lạ. - Suku bắn khoăn đáp, mắt nhìn lom lom sứ giả thứ nhất phe Hắc Ám, thầm mong lão hóa đá luôn cho rồi.

- Một là người tránh đường cho ta đi. - Nguyên xốc Kăply trên tay, mím môi nói cứng - Hai là người cứ giờ thần chú Này nở tựa lua ra đi, bọn ta không ngăn đâu!

- Này nở tựa lua ư? - Badd bắn thần hỏi lại, và Nguyên ngạc nhiên thấy lão lắc đầu - Không được. Loại thần chú đó ta dùng để đối phó với Balibia chứ không phải đối phó với bọn người. Với bọn người, ta đâu có bệ rạc đến mức phải xài tới...

Đang nói, lão bỗng nhón nhấc ngoái đầu nhìn ra sau lưng. Lập tức, một vệt đen đen bất thình lình vút ra từ tay Păng Tìng nhanh như tên bắn, lao vào giữa ngực lão. Vệt đen bay với tốc độ vô cùng khủng khiếp, không ai nhìn kịp, Nguyên đoán đó là chiếc đinh ma thuật và pháp phòng chờ tên sứ giả ngã vật xuống.

Badd dĩ nhiên không trông thấy đòn tập kích bất ngờ của Păng Tìng. Khi lão quay đầu lại, mũi đinh đã cắm phập vào ngực lão.

Bọn trẻ nghe rõ một tiếng “bụp”, chưa kịp reo lên đã thấy chiếc đinh rớt thẳng xuống đất trong khi tên sứ giả vẫn đứng yên như chưa hề có vật gì chạm vào người.

Cả bọn hấp tấp bước lùi ra sau, đồng loạt chìa tay ra phía trước, sẵn sàng đánh trả sự phản kích của đối phương.

Nhưng trái với sự lo lắng của bọn trẻ, Badd chẳng có vẻ gì nổi giận. Lão thản nhiên cúi nhìn chiếc đinh dưới chân rồi ngược lên dòm Păng Tìng, tặc tặc lưỡi:

- Người là cháu của Đại phù thủy Păng Sur phải không?

Lão nhún vai:

- Phải nói thiệt là trình độ của nhóc người quá kém. Bà của người ít khi nào chơi cái trò trẻ con này. Nhưng một khi ngài đã phóng đinh ra, chắc chắn không có ai thoát chết...

Một lần nữa, Badd bỏ ngang câu nói và đảo mắt nhìn quanh.

- Ta phải chuẩn đây. Trùm Bastu sắp tới rồi.

Lão nói nhanh, và biến mất còn nhanh hơn. Bọn trẻ chớp mắt một cái, đã không thấy lão đâu nữa.

Bọn Suku chưa kịp trấn tĩnh, đã thấy hiện ra ngay chỗ sứ giả Badd vừa đứng một bóng người tầm thước với chiếc áo chùng màu mỡ gà bay phấp phật, đáng đập vô cùng thanh nhã.

Trùm Hắc Ám! Bọn trẻ rên lên trong bụng và thoái lùi về phía sau thêm mấy bước dài, đầu gối như nhũn ra. Những hình ảnh của lần giảng dạy hụt hẫng trước của trùm Hắc Ám và tả hộ pháp Balibia thoát hiện về trong tâm trí khiến tụi nó bất giác nghe lạnh từ đầu tới chân.

Bastu đứng bất động như một pho tượng, hai tay khoanh trước ngực và cũng như Badd trước đó, từ đằng sau tấm khăn che mặt màu xanh ngọc, ánh mắt sáng quắc của hắn đang tỏ mò rọi lên cái xác trên tay Nguyên.

Ánh mắt của trùm Hắc Ám từ từ di chuyển lên gương mặt đau buồn của Nguyên, đọng ở đó một lúc rồi rớt trở xuống cái xác cứng đờ của Kấply.

Mãi một hồi lâu, hắn không nói tiếng nào, chỉ có tấm sa móng rung động khe khẽ. Chung quanh bọn trẻ lúc này, không khí bị nén lại, căng thẳng và tức thờ như trước một cơn bão lớn.

Nguyên dán mắt vào tấm sa móng trên mặt trùm Hắc Ám, cảm thấy bất lực khi cố đoán xem hắn đang nghĩ gì đằng sau vẻ câm nín khó hiểu kia.

- Nó chết rồi à? - Trùm Bastu bắt thần lên tiếng, hấn hỏi bằng giọng mượt mà quen thuộc.

- Chết rồi. - Nguyên nghiêng răng, nói như nhai từng tiếng - Từ nay người bớt được một đối thủ rồi đó.

- Hừm, bọn người chưa xứng là đối thủ của ta. - Trùm Bastu nói, giọng tinh bơ. Hấn liếc Nguyên một cái rồi lại xoáy mắt vào Kăply - Nó bị con basilic mổ trúng à?

Nguyên không trả lời, vì cảm thấy không cần trả lời. Nó lặng lẽ cúi nhìn Kăply, lòng thất lại.

- Ta nghĩ vẫn còn cơ may cứu sống thằng bé.

Trùm Bastu lại nói, giọng trầm trầm nhưng đủ làm bọn trẻ nháy dưng như đập phải lửa.

- Người nói sao? - K'Tub ré lên, giọng kích động - Có thể cứu sống anh K'Brêt ư?

- Ồ. - Trùm Bastu thờ ơ đáp, có vẻ như hấn đang nghĩ ngợi hay tính toán điều gì đó.

- Người nói láo! - K'Tub lại hét lên - Hồng lệ nọc độc của con basilic không phải là một trong ba thứ chất độc không có thuốc giải sao?

Bọn trẻ phập phồng đồn mắt vào trùm Bastu, chờ xem hấn đáp như thế nào.

- Ta không nói là trên đời này có thuốc giải nọc độc của con basilic. - Trùm Bastu rùn vai - Ta chỉ nói là thằng bé này vẫn còn cơ hội được cứu sống.

- Thiệt là hoang đường! - Bolobala dài môi “xì” một tiếng - Đã không có thuốc giải thì làm sao cứu sống được chứ!

Trùm Bastu lừ mắt nhìn Bolobala, tuy gương mặt phần lớn bị che khuất sau tấm khăn nhưng ánh mắt của hấn vẫn toát ra một uy lực ghê người đến nỗi Bolobala phải quay mặt đi, tim đập thình thịch.

- Người thì biết cái quái gì chứ! - Hấn nhặt nhèo nói - Xưa nay, những ai bị con basilic mổ trúng đều có thể kéo dài mạng sống trong vòng một ngày.

Ánh mắt của trùm Bastu lại đáp lên cái xác Kăply:

- Thằng bé này bị trúng độc chưa quá một ngày, dĩ nhiên là chưa chết hấn.

- Người nói là K'Brêt chưa chết ư? - Nguyên rùng mình một cái, đưa mắt nhìn trùm Bastu, thẳng thốt hỏi. Ở phía sau, Mua và K'Tub cũng tự động nhích tới trước một bước.

- Nó chỉ chết lâm sàng thôi. - Trùm Bastu chớp mắt - Bây giờ cho đến trưa mai, nếu nó may mắn gặp được một con basilic, có thể nó sẽ sống lại.

- Là sao? - Nguyên ngơ ngác - Ta chẳng hiểu gì cả.

- Nọc độc của con basilic hấn nhiên là không có thuốc giải. - Hai cánh tay của trùm Bastu bây giờ không khoanh trước ngực nữa. Hấn chấp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn lên những đám mây lơ lửng trên cao, chậm rãi nói - Nhưng trong lúc chưa chết hấn, nếu được một con basilic dùng miệng hút hết chất độc từ vết

thương ra thì nạn nhân sẽ sống lại.

Nguyên thấp thòm quay sang Suku:

- Có đúng vậy không em?

Suku lúc lắc những lọn tóc trước trán, nhăn nhó đáp:

- Em chưa nghe nói tới vụ này, anh K’Brăk.

Nguyên nhìn Bastu, chưa kịp hỏi thêm đã giật bắn khi thấy trùm Hắc Ám thỉnh linh giờ tay lên.

Cả đám hấp tấp lùi lại trước cử chỉ đột ngột của Bastu, chưa biết phải làm gì thì mắt đã hoa lên. Hành động của trùm Hắc Ám xem ra còn nhanh hơn ý nghĩ của bọn trẻ: từ tay hắn, một tấm lưới bạc xuất hiện sáng lóa khiến cả đồng cặp mắt vội nhắm lại, cả đồng cái miệng cùng hốt hoảng kêu lên:

- Thần chú kim cương!

Tiếng kêu vừa ròi khỏi đôi môi, bọn trẻ đã hoảng kinh thấy cơ thể tụi nó lập tức dính chặt vào một tấm lưới bùng bùng, mềm mềm, dẻo dẻo, nhưng lại dai nhách, càng cựa quậy càng bị thít chặt, nhưng cái làm tụi nó hãi nhất là vừa dính vào tấm lưới, năng lượng pháp thuật trong người mỗi đứa tự động theo lỗ chân lông thoát hết ra ngoài. Con Chacha bị trói chặt, giãy dụa dụa dụa và kêu chí chóe liên hồi càng khiến tụi nó thêm bấn loạn.

- Người... người... Nguyên lắp bắp, không rõ vì tức giận hay sợ hãi, hay là vì cả hai.

Đang ấp úng, mắt nó chợt trở lên khi nhác thấy một quả cầu pha lê óng ánh từ một bụi rậm bay ra, lặng lẽ lao thẳng vào lưng Bastu, im ru không một tiếng động. Sứ giả Badd! Nguyên mừng rỡ reo lên trong đầu, tự hỏi không biết lão này dùng đến bao nhiêu gam can đảm để có thể quyết định một cái chuyện tày trời là ra tay đánh lén trùm Hắc Ám.

Bastu như không hay biết hiểm họa đến từ sau lưng. Hắn nhìn bọn trẻ đang bị trói chặt trong tấm lưới bạc, hừ mũi:

- Yên tâm đi, K’Brăk. Nếu muốn giết bọn người, ta cần gì phải dùng đến thần chú kim cương.

Hắn nhích chân về phía trước, giọng dịu dàng đến khó tin:

- Chẳng qua ta muốn cứu thẳng bé này.

Trùm Bastu vừa nói vừa hất tay một cái, cái xác cứng đờ của Kăply lập tức nhấc mình lên khỏi vòng tay Nguyên, từ từ trôi về phía hắn, vững vàng như trên một tấm ván trượt.

Trong chỗ nấp, sứ giả Badd có lẽ kịp phát giác ra sự lạ. Quả cầu bay gần tới chỗ Bastu liền khựng lại, khẽ ngúc ngoắc vài giây rồi hồi hả bay lui, thoáng mắt đã biến mất chỗ bụi cây um tùm ven dốc.

Cái xác Kăply trôi đến trước mặt trùm Bastu, cách vài tấc thì dừng lại và lơ lửng một chỗ, như có một bàn tay vô hình đỡ lấy.

T trước về mặt lo âu của bọn trẻ, trùm Bastu cho tay vào túi, lôi ra một chiếc mặt nạ quỷ màu gạch cua, không biết làm bằng vật liệu gì nhưng trông thật dữ dằn.

Mua bòn chồn nhìn chiếc mặt nạ vuông vức với cặp lông mày xéch, chiếc mũi dài và đỏ ừng như củ cà rốt, run run quay sang Suku:

- Hắn định làm gì thế, Suku?

- Chì yên tâm đi. Chiếc mặt nạ này trông đáng sợ thật nhưng nó chính là gương mặt thần hộ mệnh xưa nay vẫn treo ở đền thờ phúc thần Kalām, có tác dụng xua đuổi ma quỷ và tiêu trừ sát khí.

Trùm Bastu úp chiếc mặt nạ lên mặt Kăply rồi duỗi tay ra phía trước, miệng lầm rầm, cặp mắt sáng quắc của hắn lúc này khép hờ như đang ngủ.

Bọn trẻ nhìn chòng chọc vào Kăply, mừng quýnh khi thấy cái xác khê động đậy. Nhưng Kăply chỉ cựa quậy có một chút rồi lại nằm im như cũ.

Nguyên gần như nín thở, cổ không chớp mắt. Nó không rõ trùm Hắc Ám đang có âm mưu gì nhưng trong giờ khắc quan trọng này nó đang tìm mọi cách làm dịu đi mối nghi ngờ trong đầu.

- Xong!

Trùm Bastu chợt thở phào và khê phát tay. Chiếc mặt nạ chui vô túi áo chùng của hắn, còn cái xác Kăply lững lờ trôi ngược về phía Nguyên. Hắn phất tay một cái nữa, tấm lưới bạc quanh bọn trẻ biến mất.

Nguyên đỡ lấy Kăply, chưa kịp nói gì trùm Bastu đã trầm giọng tiếp:

- Ta đã cố gắng duy trì mạng sống của thằng bé thêm hai ngày nữa. Trong thời gian đó, nếu gặp may thì nó sẽ sống lại. Còn nếu số nó đã tuyệt thì...

Bastu bỏ lưng câu nói, kết thúc bằng một tiếng thở dài và quay mình bỏ đi, vạt áo chùng màu mỡ gà rực lên trong nắng chiều như một cánh chim lớn.

- Khoan đã! - Nguyên la lên, những câu hỏi nó đã cố dìm đi, bất chợt hiện lên lần tấn trong óc nó - Ngươi hãy nói thật đi: Tại sao ngươi cứu K'Brê? Tại sao ngươi buông tha bọn ta?

- Đơn giản thôi, K'Brăk. - Trùm Bastu cất tiếng cười ngạo mạn, chân vẫn không dừng bước - Chẳng qua ta muốn xem chiến binh giữ đền là thứ quái vật gì? Bajaraka Đầu Bự và Pô Palay Tàn Phế sợ chiến binh giữ đền chứ ta thì không. Ha ha ha...

Cho đến khi trùm Hắc Ám đã mất hút, tiếng cười của hắn vẫn còn ong ong trong đầu bọn trẻ, âm i, dai dẳng và nhức buốt.

Nguyên cúi nhìn Kăply, sẫm soi tỉ mỉ vẫn không thấy có gì đặc biệt. Gương mặt thằng bạn nó vẫn nhợt nhạt như nặn bằng bột, chỉ có tay chân mình mẩy dường như mềm đi được một chút.

- Ảnh tinh lại chưa, anh K'Brăk? - K'Tub nồn nóng hỏi, nó và Mua đang xô nhau nhảy bổ lại.

Nguyên lắc đầu, cười khỏ:

- Vẫn thế.

- Sứ giả Badd! - Suku nhìn về phía bụi cây, giọng nghi hoặc - Người ra đây đi!

- Có lẽ hắn đi rồi. - Êmê hờ hững nói, khi cả bọn chong mắt một hồi vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, ngoài những nhánh cây bị gió chiều bẻ cong khiến những chiếc lá chúi vào nhau rì rào như trò chuyện.

- Tiếc thật. - Suku chớp đôi mắt sáng - Có thể Badd biết được âm mưu thật sự của trùm Bastu.

- Hắn không nói cho chúng ta nghe đâu. - Êmê khụt khịt chiếc mũi héch - Em đừng quên hắn dù sao cũng là sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám.

Mua cau mày:

- Nhưng gần đây giữa bọn chúng hình như xảy ra bất hòa nghiêm trọng, chị Êmê.

- Đúng là vậy đó, Mua. - Nguyên chen lời - Badd và Balibia rõ ràng đang xung đột với nhau dữ dội, lý do bên ngoài không có gì to tát nhưng nguyên nhân sâu xa có lẽ do hai bên ngầm ngầm tranh chấp quyền lực. Nhưng trùm Bastu lại đứng về phía Balibia, chúng ta cũng biết rồi đó.

Tam gật gù:

- Sự thiên vị đó có vẻ làm Badd nổi điên.

- Còn hơn cả nổi điên nữa, Tam. - Nguyên tặc lưỡi - Theo tao thấy, Badd bắt đầu tỏ thái độ chống đối. Có thể sự khắt khe của trùm Hắc Ám đã dồn hắn tới chỗ buộc phải làm phản. Mà không thấy khi nãy hắn định tập kích Bastu sao.

Kan Tô mơ màng:

- Khi nãy nếu quả cầu pha lê của Badd đánh trúng Bastu thì chuyện gì sẽ xảy ra hả? Theo em, Bastu có sẽ tiêu tùng không, Suku?

- Em nghĩ là không. - Suku lắc đầu - Em không tin một đại phù thủy cỡ Bastu, lại vừa luyện thành công thần chú kim cương, có thể bị hạ gục dễ dàng như thế. Lúc này, nếu quả cầu đánh trúng Bastu, người thâm chính là Badd.

- Thôi, chúng ta lên đường đi. - Păng Ting giục - Tên nào ngủ cũng tốt. Bọn chúng mà tàn sát lẫn nhau được thì càng đỡ khổ cho xứ Lang Biang.

Lần này Nguyên đi thật lại sau lưng Suku, vẫn với Káp ly nặng trĩu trên tay.

- Sao mày không biến K'Brêt nhỏ lại như một đứa bé dễ ẵm cho đỡ mệt, K'Brăk? - Kan Tô nhìn bạn, góp ý, nhưng lời khuyên vừa buột ra khỏi miệng nó chợt biết ngay là mình vừa nói một câu đại ngu.

Quả nhiên, Nguyên lạnh lùng:

- Không bao giờ, Kan Tô. Tình cảm của tao không cho phép tao làm như thế.

*

Sáng hôm sau, bọn trẻ thức dậy từ rất sớm dù cơ thể và thần kinh phải nói là vô cùng mệt mỏi. Đã vậy, cánh tay của Baltalon lại xuất hiện và quấy tung suốt đêm khiến không đứa nào dỗ giấc được.

Sau khi trải qua một đêm chẳng ra gì ở khu rừng chè dưới chân dốc, tụi nó kéo nhau lên đường lúc trời còn mù, lòng chỉ mong cuộc hành trình chóng kết thúc.

Nguyên rào bước lên để đi song song với Suku.

- Suku nè. - Nó cất giọng lo lắng - Có thật là trùm Bastu đã kéo dài mạng sống của K'Brêt thêm hai ngày không?

Suku ngáp ngừng:

- Cái đó thì em không biết chắc, anh K'Brăk à.

Nguyên cúi nhìn Kăply. Nó nói mà nghe sổng mũi cay cay:

- Nếu hần nói láo thì K'Brêt chỉ giữ được mạng sống đến trưa nay nữa thôi. Sau đó thì vô phương, phải không Suku?

Suku quay nhìn Nguyên, giọng dằn đo:

- Thực ra nếu mạng sống của anh K'Brêt kéo dài thêm hai ngày nữa, cơ may cũng rất thấp, anh K'Brăk à.

- Ờ, - Nguyên nói, ù ê và tuyệt vọng - tụi mình biết tìm ở đâu ra một con basilic trong thời gian ngắn như vậy. Basilic chứ đâu phải là một con rắn nước.

Nguyên thở hắt một cái, như người ta vẫn làm thế để tống mọi phiền não ra khỏi đầu, nhưng trong hoàn cảnh này động tác của nó lại giống như là sự bất lực:

- Mà giả dụ có gặp thì làm sao sai nó hút chất độc cho K'Brêt được. Không khéo nó biến bọn mình thành tượng đá cả lũ không chừng.

- Thú thiệt là chuyện này rất khôì hải, anh K'Brăk. - Suku ngo ngậy đầu - Em không hiểu trùm Bastu muốn gì khi bày ra trò này.

Nguyên nhún vai:

- Cách xử sự của bọn chúng bao giờ cũng khó lường. Nếu anh không lầm, lúc đầu Bastu có ý định trừ khử chúng ta. Hần chẳng từ tế gì khi trối chúng ta lại. Nhưng đến phút chót có lẽ hần phát giác có người bí mật luẩn quẩn bên cạnh.

- Hần không biết kẻ đó là Badd?

- Không. Đối với trùm Bastu, Badd đâu có nghĩa lý gì. Sờ dĩ Bastu chùn tay vì hần nghĩ đến Đại phù thủy Păng Sur.

- Nhưng cách hần cứu chữa anh K'Brêt thì không phải là trò bịp. Em nhận ra chiếc mặt nạ đó, anh K'Brăk.

- Bịp là không bịp. Không bịp tức là bịp. - Nguyên cay đắng, trông nó lúc này giống hệt một triết gia chán đời, từ giọng lưỡi cho đến vẻ mặt mỗi lúc một cau có - Bởi vì phương pháp cứu sống K’Brêt mà trùm Bastu chỉ dẫn là một phương pháp nếu có thật cũng không thể thực hiện được, và chính vì biết như thế nên hắn không ngại ngần gì mà không nói ra.

Nguyên liếc Suku, cười khẩy:

- Hơn nữa, hắn cũng nhân cơ hội này để mua chuộc anh, Suku à!

- Hắn mua chuộc anh để làm gì? - Suku nhệt mặt ra.

- Giết anh thì lúc nào hắn cũng giết được. Ngay cả khi ăn được quả táo vàng trên núi Lưng Chùng, anh cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng theo anh, cái hắn đang cần hiện nay không phải là mạng sống của anh hay của K’Brêt...

- Em hiểu rồi. - Suku gật đầu - Hắn đang cần cái báu vật quý quái gì đó ở lâu đài K’Rahlan.

- Ở lâu đài K’Rahlan chẳng có báu vật gì hết á!

Tiếng Êmê vang lên từ sau lưng, nó đã tới sát Nguyên và Suku lúc nào không hay và giọng nói của cô nàng thì dù vô tâm như Suku cũng thấy rõ là đang ra chiều giận dữ.

Chương 17: Hồ Ma

Càng đi xa về phía Tây, khung cảnh càng âm u, hoang dã. Rừng nối tiếp rừng, cây dày đặc, lá kết thành vòm và ở phía xa núi kéo thành từng vệt xanh mờ. Thời tiết vùng này thật là thô tả! Nguyên lâu bầu khí những cơn mưa cứ nhì nhằng từ sáng đến tối khiến quần áo tui nó lúc nào cũng ẩm ướt, rịn rịn một cách khó chịu. Suốt một ngày, tui nó chỉ nhìn thấy mặt trời chừng một hai lần, vào lúc những cơn mưa tạm nghỉ để lấy sức trút xuống còn dữ dội hơn sau đó.

Gần tối thì tui nó đến một hồ nước rộng, mặt nước đen như mực, chính giữa hồ có một hòn đảo nhỏ hình con rùa, chung quanh cỏ cao và lau sậy mọc um tùm. Khung cảnh thê lương, buồn tẻ đến nỗi bất cứ ai đứng ở nơi này cũng nhanh chóng bắt gặp cảm giác chán chường gieo vào lòng mình từng phút một.

Đây chắc là hồ Ma! Nguyên nhũ bụng và cảm thấy buồn nôn khi xộc vào mũi nó mùi thối rửa của xác chết. Nó nơm nớp nhìn quanh, ruột gan đảo lộn khi đập vào mắt nó vô số những mẫu xương trắng hếu nằm rải rác quanh bờ hồ.

- Đừng sợ. Đó không phải là xương người.

Một giọng nói ồm ồm vang lên từ bụi cây trước mặt làm bọn trẻ suyt chút nữa sụm người xuống.

- Ai thế nhỉ? - Bolobala sợ hãi thì thảo, ánh mắt xẹt ngang xẹt dọc trong bụi cây nhưng không thấy một bóng người.

Suku hít vô một hơi:

- Đừng tìm kiếm vô ích. Có thể đó là một hồn ma.

Câu nói của Suku càng khiến Bolobala thêm biến sắc. Nó nú tay thẳng oắt:

- Hồn ma ư?

- Em nghĩ thế.

Bolobala lăm lét quét mắt xuống đất, môi giần giật:

- Họ nói có đúng không? Đây có thật là xương thú vật không, Suku?

- Đúng thế, chị Bolobala à.

K'Tub kêu lên, giọng run bần:

- Vậy ai đã giết những con thú này?

- Cái đó thì tao không biết. - Suku nhìn bạn, thờ đánh thượt.

Kan Tô tái mặt:

- Hồng lẽ những hồn ma cũng ăn thịt sống?

- Mày ngu quá nhóc. - Giọng nói ồm ồm khi nãy lại cất lên - Ma không ăn thịt. Nói chung là hồng ăn cái gì hết.

Păng Ting nhìn về phía bụi cây:

- Thế ông là hồn ma à?

- Bọn ta ư? - Lần này là một giọng đàn bà trong trẻo trả lời - Bọn ta cũng không biết bọn ta là cái gì nữa.

- Sao lạ thế? Các người không biết các người là cái gì sao?

- Ồ, không biết. - Một giọng nam trầm buồn bã đáp, nghe có vẻ lớn tuổi hơn giọng nam vừa rồi - Một thời gian nữa có lẽ bọn ta sẽ là những hồn ma. Lúc đó bọn ta sẽ sống dưới hồ. Còn hiện giờ thì đúng là bọn ta không biết bọn ta là cái gì hết!

Bọn trẻ nhìn sững vào bụi cây, bất khoãn không biết có bao nhiêu hồn ma ẩn nấp trong đó.

K'Tub liếc xuống chân, quay trở lại thắc mắc khi nãy:

- Không phải những hồn ma, thế ai đã giết những con thú này?

Giọng nam trầm nói:

- Tụi bay nhìn giữa hồ coi, có thấy hòn đảo kia không?

- Thấy. - K'Tub gật đầu - Hòn đảo hình con rùa chứ gì.

- Mắt mày lè hà nhóc? Đó là con rùa thật chứ hòn đảo hình con rùa cái quái gì!

Trong khi bọn trẻ trở mắt quan sát hòn đảo, giọng nam trầm “xi” một tiếng:

- Tụi bay không thấy cái đầu rùa nhúc nhích há?

- A, thấy rồi. - Tam reo lên - Hóa ra đó là con rùa chứ không phải hòn đảo.

- Lại thêm một thằng ngu nữa. - Giọng nam trầm chưa nói gì, giọng ồm ồm đã mắng - Cái tụi bay nhìn thấy ở giữa hồ đúng là một hòn đảo, và một con rùa đang nằm trên hòn đảo đó, hiểu chưa?

Tam trợn mắt:

- Làm gì có một con rùa bị chẳng vậy?
- Thì bị như vậy nó mới ôm hết hòn đảo chứ. Nó làm cái nắp mà?
- Cái nắp? - Tam ngẩn người hỏi lại - Cái nắp gì?
- Tôi hiểu rồi. - Suku nói - Những hồn ma bị nhốt dưới hồ và ở giữa hòn đảo chắc là có lối thoát ra cho nên con rùa mới canh giữ chỗ đó.
- Mày khá đó nhóc. - Giọng ồm ồm cười hề hề, khen - So với đám bạn của mày thì mày ít ngu hơn một chút. Nhưng mày vẫn cứ nói trật: Cái hồ này là vương quốc của những hồn ma. Họ sống vui vẻ dưới đó chứ không phải là bị nhốt nhिếc gì hết.

K'Tub hừ mũi:

- Thế thì sao phải canh giữ họ? Các người nói thiệt là vô lý!
- Vô lý cái con khi! - Giọng ồm ồm có vẻ tức giận - Phải canh giữ bởi vì trong bọn họ cũng có những hồn ma lôm côm, nóng nảy và cứng đầu cứng cổ như nhóc mày vậy. Sống yên ảm một chỗ không chịu, cứ thích chuồn ra ngoài đi lang thang như bọn bụi đời. Hai anh em thằng Pôcô - Pôca mất dạy bây giờ chắc te tua như cái mền rách rồi.
- Dường như nhận ra hồn ma bên cạnh đang mắt bình tĩnh, giọng nữ nhẹ nhàng lái câu chuyện sang hướng khác:

- Các hồn ma không được ra khỏi vương quốc của mình, đó là quy tắc. Nhưng mỗi tháng, vào đêm ba mươi, họ được phép ra ngoài vui chơi một lần.

Nguyên gật gù:

- Và đó cũng là thời khắc con rùa vào bờ kiếm ăn, và đó là lý do tại sao có những mẫu xương này?
- A, thằng nhóc này coi bộ ít ngu nhất trong bọn. - Giọng ồm ồm reo lên khoái trá, nghe rất giống âm thanh phát ra từ một quả chuông rè - Ủy, nhóc mày ôm cái gì trong tay vậy?
- Em tôi.
- Nó chết rồi sao?
- Chết rồi. - Nguyên đáp, giọng chùng xuống - Nó bị ngấm nọc độc của con basilic.
- Đó là nhóc mày tưởng thế thôi! - Giọng nam trầm vọt miệng - Thằng bé này chưa chết.
- Chưa chết? Sao các người biết? - Nguyên tròn mắt, tim đập thình thịch, bắt đầu nghĩ trùm Bastu không lừa gạt mình. Đã quá buổi trưa, nếu tính từ lúc Kăply bị con basilic mổ trúng, thời gian đã hơn một ngày rồi.

- Sao lại không biết? Bọn ta đâu có xa lạ gì với cái chết.

Thấy bộ mặt bọn trẻ thuần ra, giọng nam trầm khoan thai giải thích:

- Khi một người chết đi, linh hồn sẽ thoát qua miệng để ra ngoài...

Suku gật đầu:

- Tôi có biết chuyện đó.

- Nhóc mày cảm mồm đi để nghe ta nói. - Giọng nam trầm cấu kinh, bọn trẻ nghe có tiếng khịt mũi bực dọc phát ra từ trong lùm cây - Nhóc mày chỉ biết một chữ đâu có biết hai. Sau khi linh hồn thoát ra, đôi môi người chết sẽ biến thành màu đen, tụi bay hiểu không?

- Tôi hiểu rồi. - Nguyên nhìn xuống gương mặt Kăply, nói giọng kích động - Đôi môi em tôi chưa biến thành màu đen, nghĩa là linh hồn nó vẫn còn trong thân xác?

- Chứ gì nữa! Hồng lễ ta nói vậy chưa đủ rõ ràng sao?

- Thế còn các người thì sao? - Păng Ting tò mò hỏi - Các người cũng là linh hồn thoát xác đó chứ?

- Sao nhóc mày ngu như heo vậy? - Giọng ồm ồm rên lên - Khi này ta đã bảo bọn ta không phải là những hồn ma mà lại.

- Không phải hồn ma thì là cái quái gì mới được chứ? - K'Tub giữ bộ mặt quàu quau, nó chưa nguôi nổi ám ức bị kêu là lôm côm, cứng đầu cứng cổ.

Bọn trẻ nín thở chờ một tiếng quát tháo phun ra từ trong lùm cây, nhất là cái giọng ồm ồm rất khoái mắng chửi người khác. Nhưng chẳng có gì giống như tụi nó nghĩ. Chỉ có những tiếng thì thảo vắng ra như trong một cuộc họp kín. Sau một lúc hội ý, giọng nữ dịu dàng lên tiếng:

- Bọn người lại đây!

Bọn trẻ đưa mắt nhìn nhau rồi rụt rè bước lại, bụng giật thon thót. Chỉ có con Chacha là đứng tuốt đằng xa, khua tay múa chân, vè bòn chòn, lo lắng.

Vài phút sau, Nguyên đã đứng sát bụi cây rậm, tròn mắt sẫm soi. Nhưng nó chẳng thấy gì, ngoài những cành cây bình thân dong đưa trước mặt, thỉnh thoảng quẹt vào chóp mũi nó như trâu người. Bên cạnh nó, tụi bạn cũng giở mắt vào đám lá xanh, hồi hộp nghiêng ngó. Nhưng cũng như Nguyên, chẳng đứa nào thấy gì lạ hết. Chỉ có những nhánh lá rên rì trong gió chiều nghe thiệt là ảo não.

- Tụi bay không nhìn thấy bọn ta à?

Giọng ồm ồm cất lên gần như ngay trước mặt khiến cả đám bắn người lên và hốt hoảng thụt lui ra sau, đứa nào đứa nấy mặt cắt không còn hột máu.

- Đừng sợ. - Giọng nữ nhẹ nhàng trấn an - Nhìn kỹ đi. Bọn ta đang đậu ở trên cây ấy.

Sau khi hoàn hồn, bọn trẻ ngược mắt dòm đảo dáo, lần này thì tụi nó đã trông thấy ba con chim đậu trên nhánh cây phía trên đầu, cách tụi nó chừng một sải

tay. Ba con chim to như ba con gà, lông đen tuyền, đang đứng quay lưng lại, chìa chiếc đuôi dài vào mắt tui nó.

- Các người đấy à? - Nguyên nuốt nước bọt, cố giữ giọng đừng run.

- Đúng rồi. Bọn ta đấy. - Giọng nam trầm đáp, vì ba con chim đứng sát vào nhau nên Nguyên không xác định được tiếng nói đó phát ra từ con chim nào trước mặt.

- Sao các người không quay lại? - Êmê hỏi.

- Tui bay muốn bọn ta quay lại ư? Giọng ồm ồm hỏi lại và bọn trẻ một lần nữa ngệt mặt ra, cố đoán xem câu hỏi kia có ẩn ý gì.

- Các người cứ quay lại đi!

Cuối cùng Nguyên nói liều, giọng căng thẳng, tin rằng nếu có gì xảy ra cũng đâu có khủng khiếp bằng những chuyện động trời tui nó đã trải qua mấy ngày nay.

Tui bạn nó chắc cũng nghĩ vậy nên không đưa nào lên tiếng, nhưng đến khi ba con chim trước mặt đồng loạt quay lại thì tất cả cái miệng cùng rú lên khiếp đảm, tất cả trái tim như ngừng đập và tất cả hồn vía của tui nó có vẻ như đã bay đi đâu mất.

Không đưa nào ngờ rằng đó là những con chim mang đầu người. Ngay cả Suku, thẳng nhóc thông thái nhất đám, cũng hoàn toàn chết điếng khi nhìn thấy những con chim quái dân này.

Con chim đứng giữa có gương mặt một người đàn ông dữ tợn với bộ râu quai nón viền quanh chiếc cằm bạnh cười khà khà:

- Ai biểu tui bay kêu bọn ta quay lại! Són ra quần rồi hả, các con?

Thấy bọn trẻ có vẻ như sắp xiu tới nơi, con chim bên trái có gương mặt phụ nữ xinh đẹp ôn tồn nói:

- Không có gì phải kinh hãi hết. Các người cũng thấy rồi đó, bọn ta đâu có phải là những hồn ma, đúng không?

- Còn ghê hơn những hồn ma nữa! - K'Tub meo máo, răng đánh vào nhau lập cập.

- Tôi nhớ ra rồi. - Suku trấn tĩnh nói - Ala Krem có nhắc đến trường hợp này trong cuốn Đối thoại chim chóc. Những ai vì lý do nào đó tạm thời rời bỏ sự sống, nhưng chưa thực sự chết vĩnh viễn, đều hóa thành chim đầu người. Linh hồn tạm trú ngụ ở thế gian dưới hình thức này cho đến chừng nào nó quyết định sẽ sống lại hay chết hẳn.

Đôi mắt người nữ nhìn Suku với vẻ thần phục:

- Ta nghe đồn Đại tiên ông Pi Năng Súp có một đứa cháu nhờ bị nhốt trong thư viện quanh năm nên lâu thông kim cổ. Hà, người chắc là thẳng nhóc Suku đó?

- Đúng rồi đó. - Nghe người phụ nữ tán dương Suku, cái miệng đang méo xệch của K'Tub lập tức toét ra cười. Sự sợ hãi trong lòng bay biến mất, nó vỗ tay lên vai Suku bồm bộp - Thằng này đúng là Suku. Nó là bạn thân của tôi đó.

Không đề ý đến giọng điệu khoe khoang của K'Tub, ánh mắt người phụ nữ vẫn dán vào mặt Suku:

- Thế người có biết bọn ta phải làm sao để trở lại cuộc sống trước đây không?

Suku đóng đưa đôi mắt sáng:

- Theo tôi biết, chỉ có quả táo vàng ở núi Lưng Chừng mới giúp chim đầu người trở lại thành người.

- Người nói đúng rồi đó. - Đôi môi người nữ chợt thờ dài - Và đối với bọn ta, điều đó gần như là không tưởng.

K'Tub lau tấu:

- Bọn tôi đang trên đường đến núi Lưng Chừng nè.

- Cái gì? - Người nữ kinh ngạc thốt lên, đôi mày nhưn cao, cong vồng như hai mảnh trắng lưỡi liềm - Bọn người đến núi Lưng Chừng? Hồng lễ chiến binh giữ đèn xuất hiện trở lại sau ba trăm năm sao?

- Thiệt là ba xạo hết chỗ nói. - Con chim bên phải nhếch mép hừ một tiếng. Đó là con chim mang cái đầu của một ông già râu tóc bạc phơ, mặt mày đỏ au như quả cà chua chín, lúc này cái đầu đó đang gác ngoắc, còn đôi cánh đen không ngừng vỗ phành phạch làm những chiếc lá chung quanh kêu rào rào.

- Ai xạo mấy người làm gì. - K'Tub dài môi ra như muốn mổ vào mặt ông già.

Ông già lừ mắt nhìn K'Tub, cất giọng trầm trầm:

- Mày có biết chiến binh giữ đèn đời thứ nhất và đời thứ hai là ai không hả nhóc?

K'Tub nhún vai:

- Ông muốn nói đến chủ nhân núi Lưng Chừng và Đại tiên ông Mackeno chứ gì. Nhưng như vậy đâu có nghĩa chiến binh giữ đèn đời thứ ba phải là mấy lão già cóc để.

Thằng K'Tub khùng khùng bắt đầu nói xằng nhưng ông già không có vẻ gì là giận dữ. Ông lướt mắt qua từng gương mặt, nhíu mày hỏi:

- Thế đứa nào trong tụi bay được chọn làm chiến binh giữ đèn?

K'Tub chỉ Nguyên và Kăply:

- Đây là hai chiến binh giữ đèn nè.

Nó ưỡn ngực ra phía trước, hoàn toàn không biết đã nhiễm nặng cái cung cách chào hàng của thằng Suku:

- Anh K'Brăk, con trai của K'Rahlan. Và anh K'Brêt, con trai của K'Srêgol.

Tên tuổi của các thù lĩnh phe Ánh Sáng đập tắt ngay sự ngờ vực của những con chim đầu người. Thậm chí con chim có khuôn mặt người nữ còn khiến bọn trẻ cực kỳ sững sốt khi reo lên:

- A, ta có biết mẹ của K’Brêt. Hình như bà ta cũng ở quanh đây.

- Bà nói gì? - K’Tub ngơ ngác hỏi lại, nhìn bộ tịch của nó có thể tin chắc nó đang nghĩ mình nghe lộn.

Êmê lập tức chìa cái mũi hếch lên cảnh cây như người thợ săn chìa súng, có vẻ sẵn sàng bắn hạ con chim đầu người nếu nó không trả lời thỏa đáng:

- Bà có nhầm không đó? Mẹ của anh K’Brêt đã chết cách đây mười hai năm rồi kia mà.

- Nhầm sao được mà nhầm. Bà ta tên là Ka Lên, vợ của pháp sư K’Srêgol, không phải sao?

- Ôi, đúng là di ấy rồi. - Êmê hét lên mừng rỡ - Di ấy còn sống thật sao? Thiệt không ngờ! Bà gặp di ấy ở đâu? Làm sao tụi tôi gặp được di ấy bây giờ?

Êmê hỏi dồn, trông nó như khẩu súng liên thanh không ngừng xả hết băng đạn này đến băng đạn khác.

- Bà ấy ư? Thịnh thoảng bọn ta mới gặp bà ấy. Hình như bà ấy trú ngụ ở bờ hồ bên kia.

K’Tub nắm hai tay vào nhau:

- Ôi, di Ka Lên còn sống. Thật không thể tin được!

Chiếc đầu có bộ mặt dữ tợn cất giọng ồm ồm:

- Sống cái con khi khô! Bà ấy cũng sắp hóa thành một hồn ma rồi.

- Là... sao... ă? - K’Tub lấp bắp, người run lên.

Gương mặt người nữ tối lại:

- Cũng như bọn ta, bà ấy là một con chim đầu người.

- Trời ơi. - Êmê kêu lên thảng thốt - Sao lại có thể như thế được?

- Sao lại không được! - Bộ mặt dữ tợn cười khẩy - Mười hai năm trước, bà ta trúng đòn của sứ giả Badd nhưng chưa chết, chỉ bất tỉnh thôi. Hắn đem bà ta đến đây, liệng xuống hồ, dĩ nhiên sau đó bà ta hóa thành một con chim đầu người.

Êmê cắn môi muốn rớm máu:

- Ai bị ném xuống hồ Ma đều biến thành chim đầu người hết sao?

- Thì tụi bay cứ nhìn bọn ta đây nè. - Con chim có chiếc đầu ông già khế nhấc một chân lên, chỉ vào ngực mình - Ở quanh cái hồ khôn nạn này, có tới bốn,

nằm chực con chim đầu người chứ ít đâu!

- Tất cả đều bị phe Hắc Âm ném xuống sao? - Păng Ting ngạc nhiên hỏi.

- Chỉ có một số là bị hãm hại thôi. - Gương mặt người nữ ứng đồ, gương ngáp đáp - Còn như bọn ta thì bọn ta tự mò xuống hồ.

- Tự mò xuống hồ? - Păng Ting há hốc miệng - Đó chẳng phải là hành động tự sát là gì!

- Sao mà hỏi ngu thế, nhóc? - Bộ mặt dữ tợn có vẻ nổi quạu, chòm râu quai nón cựa quậy một cách nóng nảy - Ai dại gì đâm đầu xuống hồ nếu biết trước rơi xuống đó sẽ hóa thành con chim chết tiệt này.

K'Tub ngửa ngáy hỏi:

- Nhưng các người mò xuống hồ để làm gì mới được chứ?

- Do lòng tham thôi, K'Tub à. - Suku chép miệng, vừa nói nó vừa lùi xa ra khỏi bụi cây, đề phòng những con chim đầu người nổi khùng - Chúng ta thấy mặt nước hồ Ma đen kịt, nhưng thiệt ra không hoàn toàn như thế. Mỗi ngày vào lúc mặt trời đứng bóng, hồ Ma bỗng trở nên trong suốt, có thể nhìn tận đáy. Lúc đó, hồ Ma giống như một bầu trời lồng, ai tình cờ đi ngang, sẽ thấy một thế giới nguy nga, lộng lẫy với vô số những cung điện có mái vòm bằng pha lê, tường bằng kim cương và những cây cột bằng vàng...

Bọn trẻ tìm động binh binh, sững sốt khi nghe Suku tiết lộ bí mật của hồ Ma thì ít mà thất kinh khi nghe thẳng oắt nói huych toẹt điều thâm kín của những con chim đầu người thì nhiều. Mọi cặp mắt đều cảnh giác xoắn chặt lấy ba con chim bụi chằng và đen thui lùi trước mặt, nơm nớp chờ một phản ứng bất lợi. Nhưng thực tế lại xảy ra nhẹ nhàng hơn lo lắng của tụi nó nhiều.

Hoàn toàn không giống một quả mìn bị châm ngòi, người nữ cup mắt xuống, giọng buồn bã:

- Người nói đúng đó, Suku. Và đó là cái giá mà bọn ta phải trả. Tiếc là bọn ta không có một cơ hội còn con nào để chuộc lại lỗi lầm.

Nguyên thắc mắc:

- Sao các người không bay về nhà hay nơi nào đó để báo tin và nhờ giúp đỡ?

Con chim có chiếc đầu ông già làm một động tác trông giống như là nhún vai:

- Hừm, nếu bay được thì bọn ta đã bay rồi. Tụi bay ráng bắt cái đầu của tụi bay suy nghĩ chút đi: nếu bà Ka Lên bay về nhà được thì tụi bay đâu có phải đợi đến bây giờ mới biết được sự thật về số phận của bà.

Trước vẻ mặt ngờ ra của bọn trẻ, gương mặt người nữ khề khàng giải thích:

- Chim đầu người chỉ có thể sống luân quần quanh hồ Ma thôi. Bọn ta tồn tại một nửa do khí dương, một nửa nhờ khí âm. Ra khỏi hồ Ma khoảng ba dặm, bọn ta sẽ tức khắc nhận lãnh cái chết vĩnh viễn và hóa thành hồn ma thực thụ ngay.

- Tôi hiểu rồi. - Nguyên gật đầu, giọng cảm khái - Phen này nếu hái được táo vàng ở núi Lung Chùng, bọn tôi nhất định sẽ quay lại đây.

- Ta cảm ơn nhóc mày trước, K'Brăk. - Người đàn ông dữ tợn cười nói, có lẽ bộ mặt bặm trợn đó sinh ra không phải để cười nên lúc này trông nó như bị biến dạng, ngộ thiệt là kỳ cục - Và để tỏ sự cảm kích một cách cụ thể, ta cho nhóc mày biết điều bí mật này: thằng em của mày sẽ được cứu sống nếu có một con basilic chịu hút chất độc trong người nó ra.

- Tôi biết. - Nguyên nói, không để ý đến vẻ mặt cụt hứng của người đàn ông - Nhưng cách đó thiệt tình là hồng có giá trị chút nào hết. Các người cũng biết rồi đó, basilic là một con quái xà...

- Nè nhóc! Mày tốt bụng thiệt, nhưng như vậy không có nghĩa là mày bót ngu đi. - Bộ mặt dữ tợn thu ngay nụ cười lại và thô bạo ngắt lời - Ta đâu có bảo mày đi tìm một con basilic thật. Mày và em mày là hai chiến binh giữ đền, hồng lẽ mày không thể nhờ Nhị tiên hay một đại phù thủy nào đó phe Ánh Sáng hóa thành con basilic để cứu em mày sao?

- Ồ há! - Nguyên, và cả đồng cái miệng của tụi bạn nó, bật reo lên.

K'Tub cộc tay lên đầu:

- Minh ngốc thiệt. Nó quay sang Nguyên, mắt sáng rỡ:

- Cần gì Nhị tiên, anh K'Brăk. Em nghĩ thầy N'Trang Long hay thầy Akô Nô đều thừa sức giúp chúng ta.

Trong bọn, chỉ có Suku là chẳng tỏ vẻ gì phấn khởi.

- Chẳng ăn thua gì đâu! - Nó khề nói, giọng dàu dàu - Chỉ có các phù thủy Hắc Ám hoặc có khuynh hướng hắc ám mới có thể hóa ra con basilic. Còn Nhị tiên hay các phù thủy phe Ánh Sáng dù rất thành thạo khả năng hóa thú cũng không thể và không được phép tự biến thành con vật kinh tởm đó.

Y chang như bị tạt nước lạnh, mặt mày bọn trẻ đang tươi hơn hớn bỗng xẹp lép và chảy xệ xuống như những thỏi kem bị nặn quá tay. Mua gục đầu lên vai Êmê, cố hết sức để đừng dội nước mắt lên người nhỏ bạn, trông nó đau khổ đến nỗi không buồn quan tâm đến việc ba con chim đầu người đang giương mắt nhìn nó chòng chọc.

Nguyên xốc Kăply trên tay, búi ngùi nói:

- Bọn tôi đi đây.

Gương mặt người nữ tròn xoe mắt:

- Các người không đợi bà Ka Lên ư?

- Không. - Nguyên thờ dãi - Bọn tôi không muốn đi Ka Lên trông thấy K'Brêl trong tình trạng như thế này. Các người cũng làm ơn đừng nói gì với di ấy.

- Được rồi. - Con chim ông già đưa chân lên gãi đầu, tư thế ngó thiệt là quái chiêu - Cứ coi như bọn ta chưa hề gặp tụi bay là xong!

- Tam biệt ha.

Păng Ting nói, và quay người đi theo Nguyên. Ba con chim đầu người đưa mắt buồn phiền nhìn theo bọn trẻ, con chim đứng giữa tăng hắng một tiếng rồi cất giọng ồm ồm:

- Chúc tụi bay đến được núi Lung Chùng và hái cả đồng táo về nha.

o O o

Bọn trẻ lẻo đẻo lê bước dọc hồ Ma. Mưa lúc này đã ngưng nhưng tiếng gió thổi qua đám lau sậy ven hồ kêu u u nghe thiệt là lạnh lẽo. Buổi chiều tự dưng dài ra và khung cảnh chung quanh tựa như một bức tranh quá nhiều màu xám, nom buồn tẻ vô hạn.

K'Tub đưa mắt nhìn xuống hồ, chép miệng:

- Hai con ma Pôcô và Pôca hồi trước cũng ở đây, anh K'Brăk há?

- Ờ.

- Anh em tụi nó chắc quậy dữ. - K'Tub lại nói - Bỏ nhà đi bụi đầu phải là chuyện giỡn chơi.

Bolobala bênh hai con ma nhóc:

- Nếu không có tụi nó, sứ giả Buriam của trùm Bastu đã trốn thoát rồi, K'Tub.

Tam quay đầu nhìn quanh:

- Hồng lẽ trùm Hắc Ám để tụi mình thông dong đến núi Lung Chùng thiệt sao?

Bọn trẻ vừa đi vừa tự hâm nóng bằng những câu trò chuyện vu vơ, một hồi đã qua khỏi hồ Ma và bắt đầu tiến vào một vùng đồi mọc toàn những loại cây thấp. Hoa sim và hoa mua nở tím sườn đồi khiến cảnh vật trong mắt bọn trẻ vui tươi lên được một chút. Mặt trời lúc này cũng đã ló ra sau cụm mây chiều, và bọn trẻ sung sướng khi thấy cơ thể ấm dần lên.

- Con gì kia?

Đang đi, Nguyên chợt khựng lại, kinh ngạc kêu lên, cái xác Kăply trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Tụi bạn nó lạt đặt chồm tới trước, sững sốt khi thấy cạnh bụi sim trên sườn đồi bên phải một con vật kỳ lạ đang đứng giương mắt ra nhìn tụi nó. Suku phải mím môi ghì con Chacha lại để nó khỏi lao tới.

Nguyên cắn môi, mắt mờ trùng trùng, không biết con vật trước mặt là con gì. Nó giống như con sóc nếu căn cứ vào bộ lông mềm mại màu nâu và chiếc đuôi dài nhưng đôi chân nó lại là đôi chân vẹt, trong khi cái đầu của nó là đầu cá nhám với chiếc mõm dài và nhọn, đôi mắt lơ dờ, nói chung trông thiệt là quái gở.

Con quái đứng im lìm chỗ bụi cây, không tỏ vẻ gì sắp tấn công bọn trẻ nhưng hình thù kỳ dị của nó vẫn khiến đứa nào đứa nấy không rét mà run.

- Giờ tỉnh sao, K'Brăk? - Kan Tô bối rối hỏi - Tiếp tục đi tới hay là...

- Cứ đi! - Nguyên ngắt lời bạn - Chắc nó không làm gì tụi mình đâu.

Nói xong, Nguyên sẽ sẹ nhích chân về phía trước, mắt vẫn chăm chăm nhìn con quái.

Quả như Nguyên nghĩ, con quái chẳng có phản ứng gì khi bọn trẻ lướt ngang qua. Nó vẫn đứng bất động một chỗ, chỉ quay chiếc mõm nhọn theo hướng chuyển động của bọn nhóc như một chiếc kim đồng hồ bị chằng và phát ra một âm thanh kỳ cục trong cổ họng nghe như tiếng òng ọc.

- Ổn lạnh thiệt! - K'Tub vuốt ngực nói, sau khi đã ngoái đầu nhìn lại cả chục lần và chắc nụi là con quái không đuổi theo.

Nguyên quay sang Suku:

- Em biết con vật đó không, Suku?

- Không, anh K'Brăk. - Thằng oắt đáp, ánh mắt xa xăm như đang nghĩ ngợi điều chi.

Mua rụt cổ:

- May mà đó không phải là một con ác thú. Nếu không...

Tiếng đập cánh phành phạch sát rạt trên đầu quạt câu nói của Mua bay mất nửa khúc sau.

Bọn trẻ ngẩng phắt lên, diếng hồn thấy một con chim khổng lồ bay lướt qua, thấp đến mức suýt chạm vào đầu tụi nó. Đó đích thị là một con chim, không nghi ngờ gì nữa, nhưng bọn trẻ rõ ràng cũng nhìn thấy dưới bụng nó có những cái vây lấp lánh như vây cá và khi bay ngang qua, con chim lại kêu lên những tiếng meo meo khiến tụi nó rung mình tin là nó có cái đầu của một con mèo.

Lần này thì Nguyên dừng phắt lại, mặc dù con quái điều đã bay mất.

- Suku! - Nguyên nghiêm mặt nhìn thẳng oắt, giọng ngờ vực - Thế này là thế nào? Nơi đây thực ra là đâu?

- Em không rõ lắm, anh K'Brăk. - Suku lúng túng chùi tay lên vạt áo - Nhưng chắc chắn siêu phù thủy Yan Dran ở loanh quanh trong khu vực này.

Nguyên nhón nhác nhìn quanh, lại hỏi, cảm thấy cổ họng khô rang:

- Hồng lẽ ông chọn một cái chỗ quái đàn như thế này để cư ngụ?

Như để trả lời Nguyên, một tiếng ùn ùn vang lên từ bên trái. Bọn trẻ ngoảnh phắt lại, thấy một con heo trắng thò đầu ra khỏi bụi cây rậm, miệng đang nhai chóp chép một thứ lá qui quái gì đó màu đỏ. Con heo không để ý gì tới tụi nó, cứ gục đầu cặm cùi đánh vật với mớ lá trong miệng, vừa ăn vừa kêu ục ục một cách khoái trá.

Bọn trẻ dán mắt vào con heo, thấp thòm chờ đợi. Và đúng như tụi nó lo lắng, khi con heo chui hẳn ra ngoài, tụi nó thấy con quái chỉ có cái đầu là heo, còn thân mình là của một con vật nào đó tựa tựa như con bê nhưng lại có đuôi rắn.

Trong khi tụi con gái sợ hãi giúi vào nhau thì Nguyên một lần nữa đưa mắt nhìn Suku.

- Kệ bọn chúng! Chúng ta cứ đi tiếp, anh K’Brăk!

Suku hắng giọng nói, cố tỏ ra bình thản và nhất là cố tránh ánh mắt của Nguyên mà nó tin là chẳng có chút xiu vui vẻ nào trong đó.

Chương 18: Cuộc Chiến Bên Bờ Suối

Bọn trẻ lúu rúu kéo đi trong lặng lẽ, thỉnh thoảng lại giật bắn mình bởi những tiếng động lạ trong các bụi cây. Nguyên nhận ra tụi nó đang lạc vào một miền đất quái và một chỗc sau thì nó bắt gặp trong lòng mình cảm giác rờn rợn của cái lần tụi nó nửa đêm đột nhập vào trường Đămri.

Rất may là mình chỉ gặp những con thú hiền! Nguyên tự trấn an, sau nhiều lần phát hoảng vì những con quái thú đủ kiểu, đủ cỡ cứ chốc chốc lại ló ra trên các sườn đồi hoặc ung dung lướt ngang trước mặt tụi nó.

- Làm sao biết họa sĩ Yan Dran ở chỗ nào, Suku?

Nguyên sốt ruột hỏi, cảm thấy hai tay đã mỏi nhừ nhưng nó lại không muốn đặt Kăply xuống.

Suku chưa kịp đáp, thiệt tình thì nó cũng không biết đáp như thế nào, bọn trẻ đã ngoặt quanh chân đồi và Nguyên kịp thấy một dãy nhà lá hiện ra trong tầm mắt.

- Chắc là đây rồi.

K'Tub reo lớn và xông lên trước, xăm xăm đi tới.

Chỗ ở của Yan Dran trông giống như một khu nghỉ mát với những căn nhà lá có mái tròn như bát úp, ngăn cách với nhau bằng những thảm cỏ xanh rờn. Từ xa, Nguyên đã nhìn thấy những cây cột chạm khắc các hình thù kỳ lạ với những ô tam giác và hình thoi được sơn đồ sộ dựng rải rác khắp nơi. Vô số mảnh thú như voi, cạp, sư tử châu quanh mỗi cây cột và hình ảnh đó quả thực khiến bọn trẻ nổi gai ốc khắp người, chân căng tự nhiên dừng phát lại.

K'Tub nheo mắt nghiêng ngó một hồi rồi thờ phào:

- Hình như đây là những con thú bằng đá.

Nó đá mớ sỏi vụn dưới chân bắn về phía các con vật và cười hì hì khi chẳng thấy bọn chúng nhúc nhích gì hết:

- Thấy chưa!

Một tiếng nói thanh linh vang lên từ sau gò đất nhỏ ven đường:

- Ê, chơi trò gì kỳ vậy?

Bọn trẻ giật mình đánh mắt về phía phát ra tiếng nói, ngạc nhiên thấy một thằng oắt chừng bảy tuổi từ sau gò đất bước ra, mắt gườm gườm nhìn K'Tub,

trông có vẻ rất tức giận. Nó cầm trên tay một cây cọ vể, mặt mày nhem nhuốc nhưng không che lấp được vẻ thông minh lanh lợi.

K'Tub phì cười khi thấy thằng oắt mặc trần xì một cái quần cụt, phơi cái bụng chang bang ra trước mặt mọi người và cái vẻ giận dữ của nó trông thiệt là ngộ nghĩnh:

- Chà, em định làm gì vậy?

Thằng oắt nhận ra ngay K'Tub đang trêu nó. Mặt nó lập tức sa sầm và trong lúc bọn trẻ chưa đoán ra thằng oắt sẽ làm gì thì nó đã nhanh như chớp chìa cây cọ vào người K'Tub, găm lên:

- Đứt phụt nè!

Thằng oắt la rất lớn, đứa nào cũng nghe nhưng không hiểu nó bảo cái gì đứt thì hoàn toàn bất ngờ, thằng K'Tub hét lên một tiếng thất thanh và quính quíu dùng cả hai tay giữ chặt chiếc quần lúc này đã tụt xuống tới đầu gối. May mà chiếc áo nó mặc khá dài nên những chỗ kín đáo không đến nỗi phơi ra trước bàn dân thiên hạ nhưng cái hình ảnh lom khom kéo quần của nó cũng đã là cực kỳ khó coi.

Tại Êmê, Păng Tìng, Bolabala và Mua hét lên một tiếng xem ra còn rùng rợn hơn tiếng hét của K'Tub, cả tám bàn tay hấp tấp đưa lên che mặt, bốn cái đầu lật dật ngoảnh đi chỗ khác, nhanh đến mức có cảm tưởng nếu gặp con basilic có lẽ tụi nó cũng không phản ứng thần tốc như vậy.

Bây giờ thì bọn trẻ đã biết thằng oắt dùng thần chú để làm đứt dây lưng quần của đối phương, và khi biết được điều đó rồi thì tụi nó dờ cười dờ khóc và đưa mắt nhìn nhau, thiệt tình không biết phải nên đánh trả như thế nào.

K'Tub mặt đỏ như gấc, luống cuống thất lại dây lưng cả buổi vẫn không xong mặt càng chín nừ. Đã thế, thằng oắt không ngừng hoa tay múa chân, miệng bô bô:

- Lêu lêu, mắc cỡ! Lêu lêu, mắc cỡ!

Dĩ nhiên hành động đầu tiên của K'Tub sau khi đã chinh trang y phục đầu vào đấy là hằm hằm chìa tay vào thằng oắt nghịch ngợm. Nhưng nó chưa kịp hô một câu thần chú nào, Suku đã ôm cứng lấy tay nó:

- Khoan đã, mày!

Suku quay sang thằng nhóc, tươi cười hỏi:

- Em là Yan Jik phải không?

- Sao anh biết tên em? - Thằng oắt giương cặp mắt đen láy nhìn Suku.

Suku chỉ Nguyên:

- Em nhận ra ai đây không?

Bấy giờ thằng Yan Jik mới nhìn thấy Nguyên.

- A, anh K’Brăk! - Nó reo lên hớn hờ - Lâu nay anh đi đâu vậy? Sao anh không đi học nữa? Ba em nhắc anh hoài!

- Ồ, ờ, anh bị ốm. - Nguyên ấp úng, đã đoán đây là con trai của họa sĩ Yan Dran.

Yan Jik nhìn sững Kăply:

- Anh ôm ai vậy?

- Em họ anh. K’Brêt.

- Anh K’Brêt cũng bị ốm à?

- Ồ, bị ốm. - Nguyên đáp qua loa. Rồi nó chỉ tay vào lũ bạn - Còn đây là những bạn tốt của anh, Yan Jik.

Trong khi Nguyên giới thiệu tên từng đứa, Yan Jik tò mò lướt mắt qua những khuôn mặt, cuối cùng dừng lại ở K’Tub, cười khi khi:

- Xin lỗi chuyện khi nãy nha, anh K’Tub.

- Không có chi. - K’Tub cười gương gạo - Nhưng thiệt tình anh hồng hieu em học ở đâu loại thần chú kỳ cục này...

- Anh Pôcô và anh Pôca dạy em đó. - Yan Jik khoe, mặt nó như nở ra vì kiêu hãnh.

K’Tub nhún vai:

- Hai thằng nhóc đó dạy bậy bạ không hà.

- Bậy bạ ư? - Yan Jik nhíu mày, rồi nó lắc đầu lia lịa - Không đâu, anh K’Tub. Câu thần chú này dùng để đối phó với lão Imđi hiệu nghiệm lắm đó. Nếu không có nó, chắc em bị lão làm khổ dài dài.

Nguyên hỏi:

- Lão Imđi là ai?

Yan Jik có vẻ không tin một cái tai nào trong hai cái tai dơ hầy của mình. Nó nhìn sững Nguyên, miệng há hốc:

- Trời đất, anh quên lão rồi sao, anh K’Brăk?

- Ồ, ờ... - Nguyên bối rối đập đập tay lên trán - Vừa rồi anh ôm một trận quá mạng nên đã quên rất nhiều thứ, Yan Jik à.

- Đó là lão quán gia. - Yan Jik quệt mũi nói, mặt nó nhăn húm khi nhắc đến lão Imđi, y như thể nó đang nói đến một cái giá treo cổ - Ba em thuê lão trông nhà và trông chừng em.

Yan Jik vung cây cọ:

- Chậc, mấy anh chị biết không, lão ta khó chịu cực kỳ. Lúc nào lão cũng lải nhải: Mày không được làm cái này. Mày không được làm cái kia. Thiệt rầu chết được. Đã thế, lão còn sống dai nhách.

Nguyên trở mắt nhìn Yan Jik, không tin trước mặt mình là một thằng nhóc bảy tuổi. Nó nhớ trùm Bastu từng khen Yan Jik rất thông minh, nhưng không nghĩ thằng này lại tinh khôn và lâu lỉnh như vậy. Chắc tại nó chơi với hai con ma song sinh Pôcô và Pôca nhiều quá. Nguyên nghĩ bụng và hắng giọng:

- Ba em có nhà không, Yan Jik?

- Có. Tụi anh đi theo em. Yan Jik nhanh nhẩu đáp và lập tức quay mình đi trước.

Căn nhà họa sĩ Yan Dran ở là căn nhà lớn nhất, nằm mé trái dãy nhà, bên cạnh một con suối hẹp và nhỏ, tiếng nước chảy róc rách khe khẽ, nghe buồn buồn nhột nhột như một vòi nước hồng.

Trong khi bọn trẻ ngắm nghía mái lá tròn xoe như tán nấm khổng lồ và hiếu kỳ sờ tay vào những cây cột chạm trổ dựng hai bên cổng thì Yan Jik chui tọt vào nhà.

Nhưng thoáng một cái, nó đã chạy ra:

- Ba em không có đây.

Nó đảo cặp mắt, lảo liên nhìn quanh:

- Chắc ba em ở ngoài suối.

Bọn trẻ lại theo chân Yan Jik đi vòng qua căn nhà. Nhưng vừa quanh ra phía sau, tất cả liền khựng lại, mắt trợn lên.

Trước mặt tụi nó, bên này bờ suối, có hai người đàn ông đang đứng. Một người mặc đồ ngắn màu đen với những đường diềm sắc sỡ ở vai và cổ tay, tóc rối bù, tay đang cầm chặt thanh gươm ngắn chĩa về phía trước. Vừa nhác thấy hình dạng người đàn ông này, Nguyên đã nhận ngay ra đó là siêu phù thủy Yan Dran, thầy dạy vẽ của K’Brăk. Đứng bên cạnh Yan Dran là một lão già có khuôn mặt dài như mặt ngựa, những thớ thịt trên hai gò má nổi thành cục, sắc cạnh như đao băng đá. Lão chống cây gậy trắng hếu như ống xương xuống đất, lưng lão hơi bị khòm nên trông như lão đang tựa người lên chiếc gậy cho khỏi ngã.

Lão này chắc là quân gia Imđi! Nguyên nghĩ bụng và quét mắt sang bên kia suối. Ngay lập tức, nó giật bản mình, mắt chớp liên ba, bốn cái, thậm chí phải kềm chế lắm nó mới không đưa tay xuống dùi véo một cái để xem mình tỉnh hay mơ.

Các chàng trai Bạch kỳ lân tươi tắn trong những chiếc áo chùng đồ quen thuộc đang đứng cạnh ba hình thù đen thui lúi lúi với ba con hắc xà ngoe nguẩy trên tay, trông âm u ma quái như vừa chui lên từ hầm mộ. Vừa nhác thấy ba người này, Nguyên đã cảm thấy khó thở, liền vội vã hít vô một hơi, sừng sốt lấm bầm: “Sao Bạch kỳ lân lại đi chung với Hắc tinh tinh há?”. Nguyên tự hỏi, nhưng rồi rất nhanh nó nhớ ra: Phải rồi! Bạch kỳ lân không đối phó với phe K’Rahlan, còn Hắc tinh tinh không chống lại phe Hắc Ám, nhưng Yan Dran là người của giáo phái Madagui, không liên quan gì đến những cảm kị của bọn họ.

Masari khề ve vẩy cây gậy sừng hươu trên tay, mỉm cười nói, trông anh tươi tỉnh như đang trò chuyện với bạn bè:

- Thế nào, Yan Dran? Hồng lẽ đến nước này mà ngươi còn chưa chịu nói ra?

Yan Dran khoa thanh gươm một vòng:

- Ngươi hãy hỏi thanh gươm của ta trước đã, Masari.

Pila lắc đầu làm những lọn tóc xanh thẫm dài tận vai khẽ đong đưa như có gió thổi, nom thật đẹp mắt:

- Ngươi ngoan cố thật đấy, Yan Dran. Ngươi nghĩ ngươi có thể chống lại sự liên thủ của sáu người bạn ta sao?

Yan Dran nhún vai, giọng khinh bỉ:

- Cách đây nhiều năm Bastu đích thân tra hỏi ta còn không có kết quả, lũ đánh thuê như bọn ngươi đừng có nằm mơ!

- Đừng nhiều lời với hần nữa! - Một giọng nói khề khề phát ra từ chỗ Hắc tinh tinh, không rõ do ai nói - Nếu hần không chịu mở miệng, bọn ta cho hần về châu trời quách!

- Im đi! - Lão quân gia Imdi quát lớn, chiếc lưng còng đột ngột thẳng lên khiến lão tự nhiên cao thêm một tấc - Cho bọn ngươi về châu trời thì có!

Vừa hét lão vừa giận dữ trở cây gậy về phía Hắc tinh tinh, như thể cầu cho sét giáng xuống bọn họ cho rồi.

Yan Jik nín tay Nguyên, sợ hãi:

- Bọn này là ai vậy, anh K'Brăk?

- Đây là bọn sát thủ đánh thuê.

- Đánh thuê à? - Yan Jik cau mày - Thế anh có biết ai đã thuê họ không?

Nguyên tặc lưỡi:

- Chắc là phe Hắc Ám.

Yan Jik đưa cặp mắt lo lắng nhìn qua bên kia suối, bắn khoăn:

- Chẳng hiểu họ muốn ba em nói ra điều gì?

Nguyên chưa kịp đáp, một tên trong bọn Hắc tinh tinh đã cất giọng gai gai:

- Ngươi thà chết chứ nhất định không chịu tiết lộ bí quyết vẽ truyền thần ư, Yan Dran?

Yan Dran lắc thanh gươm:

- Bọn người không xứng để nói câu đó đâu.

- Được rồi, bọn ta sẽ cho người biết ngay bọn ta có xứng hay không.

Gần như cùng lúc với câu nói, Tam phù thủy Hắc tinh tinh đồng loạt hất tay ra. Ba con hắc xà trên tay chúng lập tức vọt tới trước như tên bắn, vừa bay trong không vừa rít lên vì vu như tiếng sáo.

Lão Imdi hươ loạn xạ khúc xương trắng nhưng không đánh trúng được con rắn nào, mặt mày có vẻ đã bắt đầu hoảng sợ. Yan Dran vội vã bước lên chắn trước mặt lão quân gia và vung tay một cái: từ mũi gươm, một bầy điều hầu bay ra, xông thẳng vào ba con hắc xà.

- Hay quá! - Bolobala reo lên - Bọn quái xà gặp khắc tinh rồi...

Bolobala chưa nói hết câu, đã thuận mặt ra. Ba con rắn của Hắc tinh tinh nhanh như ba tia chớp đen, phóng loảng ngoảng ngó hoa cả mắt, vừa luồn lách né tránh những cái mỏ nhọn của bầy điều hầu vừa tấn công vào những kẽ hở của đôi phương từ nhiều hướng. Vừa xông trận, bầy chim chưa mỏ trúng địch thủ được cái nào đã thi nhau rơi xuống lộp độp.

Yan Dran thu những con chim về và làm rằm niệm chú, lần này từ mũi gươm bay vọt ra một con rồng lấp lánh vảy bạc. Rồng là vua của các loại rắn, chưa thềm nhe nanh múa vuốt, chỉ quẫy mình một cái, ba con quái xà đã hấp tấp bay lộn trở về.

Bọn Hắc tinh tinh ré lên, giận dữ:

- Masari! Bọn người chỉ biết trơ mắt ra dòm sao?

Masari khẽ mỉm cười, nhìn Pila và Karãm, hất đầu một cái.

Những chiếc gậy sừng hươu lập tức phun ra ba luồng ánh sáng chói lòa, chia nhau bắn thốc vào đầu, mình và đuôi rồng.

Thấy Bạch kỳ lân đã ra tay, Hắc tinh tinh cũng phát tay áo chùng, làm bay ra một làn khói đen thui và khảm lăm, tanh tưởi như mùi tử thi, càng lúc càng tỏa rộng, nhanh chóng bao phủ cả một vùng.

Bọn trẻ linh quỳnh bước lui cả chục bước để tránh xa cái mùi tử khí đó, mắt vẫn dán chặt vào trận đánh trước mặt, tim thắt lại khi thấy lão Imdi không chịu nổi làn khói đen, ngã đánh huych một cái, nằm thẳng cẳng, khúc xương trên tay văng tuốt ra xa.

Con rồng bạc thấy nguy, há họng phun ra những quả cầu lửa. Những quả cầu va vào những luồng sáng của Bạch kỳ lân, phát ra những tiếng ùng oàng như tiếng đại bác khiến bọn trẻ phải đưa tay bịt chặt hai tai, chân bắt giắc thối lui liên tiếp.

Lúc này, trời đã hoàng hôn, con rồng bạc quẫy lộn giữa màn khói đen xen lẫn những luồng chớp sáng khiến dãy rặng đỏ phía xa xa rực lên dữ dội, trông như chân trời đang bốc cháy.

Nguyên lo âu thấy con rồng bạc của Yan Dran dường như đuối sức dần, những cú nhào lộn đã chậm chạp hẳn, có lẽ do hít phải làn khói độc của Hắc tinh tinh.

- Thế nào, Yan Dran? - Tiếng một phù thủy Hắc tinh tinh vọng ra từ sau bức màn khói - Đến nước này mà người vẫn bướng bỉnh hay sao?

- Bướng bình là hay chứ sao! - Một giọng nói sang sảng vang lên - Yan Dran, người cứ bướng xem bọn chúng làm gì được người!

Cùng với tiếng nói, một tiếng “bộp” vang lên, nghe như tiếng một quả táo vừa rụng xuống đất.

Bọn trẻ chưa hiểu ra chuyện gì, đột nhiên một làn sương trắng từ dưới đất từ từ dâng lên.

- Tứ bắt từ! - Suku khẽ kêu.

Bây giờ thì làn khói đen của Hắc tinh tinh đã bị đẩy lên cao, mỗi lúc một nhạt dần và mọi người sững sờ nhìn thấy trước mặt Yan Dran một con cóc đỏ to lớn đang ngửa đầu lên trời phun sương một cách say sưa.

- Hay lắm! - Karãm hào hứng - Bọn ta từng nghe nhắc tới Tứ bắt từ nhưng chưa có dịp so tài.

- Chẳng có gì là hay hết, Karãm! - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng bên trái hừ mũi - Mới có con cóc xuất trận thôi mà đã rắc rối rồi. Hắn đưa thêm ba con vật chết tiệt kia ra là bọn ta mệt đấy.

Bạch kỳ lân không đếm xỉa gì đến Hắc tinh tinh. Ba chàng trai hươu cây gậy sừng hươu một cái, ba luồng sáng tắt phụt.

- Tím hoa cà!

Masari khẽ hô, lập tức những chùm tia sáng tím lóng lánh từ các đầu gậy bắn ra, rực rỡ như pháo bông, trong nháy mắt đã chụp xuống người Yan Dran.

Bọn trẻ diếng hồn nhớ đến lần các chàng trai Bạch kỳ lân đánh nhau với sát thủ Baltalon ở thung lũng phía sau lâu đài K’Rahlan. Lần đó, khi những luồng sáng tím gặp phải sự phản kích của đối phương, đã phát ra một tiếng nổ kinh hồn, đẩy tụi nó ngã rạp và lăn lông lốc như trong một trận bão.

Bây giờ thấy đám mây màu tím của Bạch kỳ lân sắp sửa sa xuống chỗ Yan Dran đứng, tụi nó hoảng hốt ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu. Thằng oắt Yan Jik và con khỉ Chacha ngơ ngác nhìn quanh, thấy đứa nào cũng làm như vậy, liền bắt chước làm theo. Nguyên ôm chặt Kăply vào lòng, loay hoay chọn tư thế sao cho hai tay che kín được khuôn mặt Kăply, tâm trí chỉ nghĩ đến chuyện làm sao cho bạn khỏi thấy xước nếu chẳng may cả hai cùng lăn đi.

Nhưng trái với sự chờ đợi của bọn trẻ, đám mây tím chạm phải làn sương trắng của con cóc đỏ lại không phát ra một tiếng nổ nào, thậm chí không vang lên một âm thanh nhỏ. Như hai mớ bông gòn chạm vào nhau, cả hai nhẹ nhàng đỡ lấy nhau và xô đẩy nhau một cách êm ái.

Một lát sau, con cóc đỏ có vẻ bị thất thế: Làn sương trắng tuôn ra từ miệng nó bị đám mây màu tím ép xuống, càng lúc càng thấp, Nguyên lo lắng thấy bụng nó phồng lên xẹp xuống một cách gấp gáp.

Đúng vào lúc làn sương sắp chạm mặt cóc, con bộ ngựa vàng, con nhện xanh và con đế trắng đồng loạt nhảy ra, hăng hái giúp sức cho con cóc đỏ. Ngay tức khắc, làn sương tỏa rộng, trở nên dày đặc, và những luồng sáng tím nhanh chóng bị đẩy bắn lên cao.

Hắc tinh tinh thấy không xong, liền giữ tay áo chùng, những luồng khói độc một lần nữa bay ra, làn này hợp với đám mây màu tím của Bạch kỳ lân chống chọi kịch liệt với bốn con vật của Tứ bắt từ.

Thế trận bỗng chốc trở nên giằng co, những màn khói sương cứ thay nhau trôi lên hợp xuống, mặc dù không đẹp mắt bằng cuộc đụng độ giữa Tứ bắt từ với

bàn tay máu của Balibia hôm trước nhưng vẫn khiến bọn trẻ hồi hộp và say mê theo dõi.

- Ba giúp ngài tổng quản một tay đi ba! - Yan Jik sốt ruột kêu lớn.

Yan Dran giật mình ngoái lại, thấy cả đồng nhóc tí đang đứng sau hè dóm ra, nhưng ông không đủ thì giờ xem bọn nhóc là ai, chỉ nhận ra thằng Yan Jik đang nhảy tung tung, tay hươu qua hươu lại cây cọ vẽ một cách nóng nảy.

- Được rồi, con.

Ông mỉm cười, và quay mặt vô đầu trường, cao giọng:

- Ta phụ với lão, Tứ bắt từ!

Vừa nói ông vừa ngoắt thanh gươm một cái, lòi ra từ đầu đó trong không trung một con chim vàng với sải cánh to như một cánh cửa. Con chim vừa xuất hiện đã bay bỗng lên cao, vươn đôi cánh dài vỗ phành phạch. Những luồng khói đen từ trong tay áo Hắc tinh tinh tuôn ra bị con chim vàng quạt bay tứ tán.

Nhưng con chim hiện ra từ thanh gươm phép thuật của Yan Dran không làm mọi người kinh ngạc bằng con chim thứ hai bay ra từ cái xác của Kăply. Đây cũng là một con chim vàng, nó bất ngờ vọt lên từ cái xác cứng đờ của Kăply, trong tích tắc đã tới chỗ con chim kia; cả hai con cùng riu rít kêu lên như chào hỏi rồi thì nhau quạt cánh như một cặp vũ công đang trình diễn màn múa đôi, nhịp nhàng và đẹp mắt không thể tả.

Trong khi Nguyên và tụi bạn há hốc miệng ra trước hiện tượng lạ lùng này thì cuộc chiến trước mặt đã phân thắng bại. Khói độc của Hắc tinh tinh bị hai con chim vàng quạt một hồi đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa, đám mây màu tím của Bạch kỳ lân một mình không chống nổi bốn con vật của tổng quản lâu đài Sêrôpôk, càng lúc càng loãng dần.

- Ha ha ha. - Tiếng cười nhạo báng của Tứ bắt từ vang lên từ một chỗ bí mật nào đó - Tam phù thủy tài nghệ thiệt ra chỉ có thể...

Đang nói, tổng quản lâu đài Sêrôpôk bỗng nhiên im bật, như bị ai thỉnh linh giật mất tiếng nói ra khỏi miệng.

Trước mặt mọi người, Tam phù thủy Hắc tinh tinh bỗng nhiên biến mất. Bên kia bờ suối chỉ còn ba chiếc áo đỏ của Bạch kỳ lân.

- Yan Jik, coi chừng! - Chợt hiểu ra, Yan Dran ré lên, lật đặt quay phắt ra sau.

Nhưng đã muộn: Hắc tinh tinh đột ngột trồi lên từ dưới đất, sát bên Yan Jik. Chưa ai kịp phản ứng, kể cả bọn Nguyên đứng ngay đó, ba con quái xà trong tay Hắc tinh tinh đã phóng ra, quấn chặt lấy Yan Jik.

Xách bỗng thẳng oắt như xách một đòn bánh, bọn Hắc tinh tinh khua chân một cái, đã lùi xa cách đó một quãng.

- Người thua rồi, Yan Dran. - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa cười khục khục, về đắc ý.

Yan Dran vẫy thanh gươm, thu con chim vàng lại. Ông mắt thêm một lúc nữa để nhìn con chim vàng lạ lùng kia chui vào người Kăply mới từ từ quay lại phía Hắc tinh tinh, giọng mỉa mai:

- Bây giờ ta mới biết Tam phù thủy là thứ đầu trộm đuôi cướp.

Phù thủy đứng bên trái khọt khẹt như bị nghẹt mũi:

- Người đừng quên bọn ta sống bằng nghề đánh thuê.

Phù thủy bên phải tiếp lời:

- Với bọn ta, mục đích là trên hết.

- Im đi! - Lão quản gia của Yan Dran lóp ngóp bò dậy sau một hồi nằm xụi lơ, sờ soạng mò tìm cây gậy trắng và câu đầu tiên thốt ra khỏi miệng là tiếng quát quen thuộc.

Lão nhướn mày làm khuôn mặt thêm dài ngoẵng:

- Hồng lễ Tam phù thủy là bọn người bất chấp những thủ đoạn bẩn thỉu?

- Lão đừng có vơ đũa cả nắm, lão Im đi! - Tiếng Masari vang lên từ bờ suối đối diện - Đó là chủ trương của Hắc tinh tinh. Bọn ta không bao giờ làm những trò như vậy.

- Anh nói hay lắm, anh Masari. - Păng Ting bước tới một bước, cao giọng - Vậy anh bảo Hắc tinh tinh thả Yan Jik ra đi!

Bây giờ các chàng trai Bạch kỳ lân mới trông thấy bọn Păng Ting. Cả ba trở mắt lên và Masari mỉm cười nói, nghe giọng điệu thì dường như anh biết trước bọn trẻ sớm muộn gì cũng tới chỗ này:

- Các em đấy à?

Păng Ting gật đầu và lặp lại yêu cầu:

- Các anh cứu Yan Jik ra đi.

- Cái này thì không được, Păng Ting. - Masari cười khò.

- Nhất định các anh phải cứu Yan Jik. - Păng Ting mím môi - Các anh ra giá đi. Tụi em sẽ trả tiền sòng phẳng, thậm chí trả gấp đôi.

- Păng Ting, em đừng làm khó tụi anh chớ. - Pila nhăn nhó, tay vò vò tấm khăn choàng lông thú trắng tinh trên cổ, vẻ khó xử.

- Masari và Pila nói đúng đấy. - Karăm thờ hất ra - Bọn anh không thể đáp ứng yêu cầu của em được, mặc dù bữa nay anh thiệt là khoái khi thấy em không buồn kỳ kèo giá cả như mọi lần. Hồng lễ hồi trưa em ăn trúng thứ chi hả Păng Ting?

Suku khẽ giọng:

- Vô ích thôi, chị Păng Ting. Một là, Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh không bao giờ đối đầu với nhau. Hai là Tam phù thủy không thể nhận tiền của người thứ

hại để làm ngược lại yêu cầu của người thứ nhất.

- Nhóc ngươi nói đúng đấy, Suku. - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa cười khùng khục, Suku nói nhỏ xiu nhưng hắn vẫn nghe được - Còn con nhỏ Păng Ting kia, ngươi qua lại với bọn ta không ít mà không hiểu rõ quy tắc của bọn ta sao?

Păng Ting nhìn thẳng Yan Jik đang giãy giụa một cách tuyệt vọng trong tay Hắc tinh tinh, ngực xẹp xuống:

- Làm sao giờ, anh K'Brăk?

Nguyên chưa kịp đáp, Yan Dran đã nhận ra nó:

- Con đó hả, K'Brăk? Con biến đi đâu mấy tháng nay vậy?

- Con bị ốm, thưa thầy.

- Con ôm người nào trong tay vậy?

- Dạ, em họ con.

Phù thủy Hắc tinh tinh bên trái lộ vẻ nóng nảy, hắn sờ tay lên cái mũi lệch, cất giọng lạnh lẽo:

- Cắt câu chuyện của thầy trò ngươi vào đi. Yan Dran, bây giờ ta hỏi lại lần chót. Ngươi có chịu nói ra bí mật của ngươi hay không?

Yan Dran nghiêng răng:

- Nếu ta không nói thì sao?

Hắc tinh tinh mỗi người cầm một cái đuôi rắn, đang đưa thẳng Yan Jik trong không trung như đưa võng làm thẳng oắt kêu thét lên.

- Ngươi cũng thấy rồi đó. - Phù thủy bên phải khịt khịt mũi, giọng đe dọa - Nếu ngươi tự hào rằng ngươi là người cha độc ác nhất thiên hạ thì ngươi cứ để thằng bé này chết trong tay bọn ta.

Nguyên sẽ đặt Kăply xuống đất, quay nhìn tụi bạn:

- Yan Dran không dám ra tay, nhưng tụi mình có thể liều mạng với Tam phù thủy. Chỉ cần Yan Jik thoát khỏi sự kềm chế của Hắc tinh tinh trong lúc lộn xộn, Tứ bắt từ nhất định sẽ can thiệp.

Hắc tinh tinh hoàn toàn bất ngờ khi thấy bọn trẻ chia ra bao vây bọn chúng vào giữa. Chúng liếc nhau như hội ý rồi quay nhìn đối phương, đôi mắt bắt đầu phát ra thứ ánh sáng lập lờ như ma trôi.

- Tụi con lui ra đi. - Yan Dran quát lớn - Tụi con không phải là đối thủ của bọn chúng đâu.

Lúc này Nguyên bị kích động đến nỗi không buồn để ý đến lời cảnh cáo của Yan Dran, vẫn chăm chăm dán mắt vào mặt Hắc tinh tinh, tay từ từ giơ ra phía

trước, đầu cổ nhớ lại những câu thần chú chiến đấu đã học.

- Đã đến nước này thì bọn anh cũng đánh phải vào cuộc thôi!

Tiếng Masari vang lên và gần như cùng lúc, ba chiếc áo đỏ như ba con chim lửa từ bờ suối bên kia bay vọt sang và đáp xuống bên cạnh Hắc tinh tinh.

- Xin lỗi tụi em nhé. - Pila nói, tay chìa chiếc gậy sừng hươu về phía bọn trẻ.

- K’Brăk, con cãi lời ta sao? - Yan Dran lo lắng và giận dữ rít lên - Làm sao mà tụi con...

Hai vệt sáng một xanh một trắng từ xa lao tới như hai tia chớp cắt ngang câu nói của Yan Dran. Chưa ai kịp nhìn thấy đó là thứ gì, thì hai vệt sáng đã phóng thẳng vào người Hắc tinh tinh, nhanh không tưởng.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh tái mặt, vừa kịp né qua một bên đã nghe vang lên những tiếng “phụt, phụt”.

Trước ánh mắt sừng sốt của mọi người, ba con hắc xà trên tay Hắc tinh tinh rũ xuống như ba sợi dây bị đứt, nhùng nhằng một lát rồi rớt bộp xuống đất, nằm cứng đờ.

- A!

Bọn Hắc tinh tinh la lên, hấp tấp vươn tay ra định tóm thằng Yan Jik vừa thoát khỏi ba sợi dây trời thì hai tiếng huýt sáo một bỗng một trầm đã vang lên từ xa.

Như nhận được hiệu lệnh, hai vệt sáng nhanh nhẹn chia ra hai bên, cuốn lấy tay phải và tay trái của Yan Jik, rồi “véo” một tiếng, mang thằng oắt bay đi, nhanh đến mức khi Yan Jik đã mất hút rồi, ba cánh tay khẳng khiu của Tam phù thủy Hắc tinh tinh vẫn còn lơ lửng giữa không như ba nhánh cây khô.

Chương 19: Họa Sĩ Yan Dran

Nguyên quay sang Suku, bắt gặp thẳng này cũng đang đưa mắt nhìn mình. Bốn con mắt nhìn nhau trùng trùng, sừng sốt và ngờ vực, rồi như không nén được hai cái miệng cùng bật kêu lên:

- Thanh xà bạch xà!

Masari giật mình một cái rồi khẽ cúi đầu lẩm bẩm:

- Đúng rồi! Là thanh xà bạch xà!

- Ha ha ha! - Từ đầu đó, tiếng cười của tổng quản lâu đài Sêrôpôk chọt vang lên, đầy châm biếm - Hắc tinh tinh, thành thật chia buồn với bọn ngươi nha! Luyện lại ba con rắn khác chắc không dễ chút nào chứ hả?

Hắc tinh tinh ủ rũ nhìn ba xác rắn cứng quèo, vè mặt đau khổ và mắt mắt. Phải mất một lúc lâu, cả ba mới nhấc mắt lên khỏi những con rắn thân yêu, ngoảnh đầu nhìn ra xa, giận dữ gào lên:

- Pôcô, Pôca! Đồ mắt dạy! Tụi bay ra đây!

Hắc tinh tinh gào to đến mức ba chiếc mũi lệch rung rinh như sắp rớt.

Nhưng mặc cho bọn chúng gào thét, Pôcô và Pôca vẫn im ru. Hắc tinh tinh vẫn nhìn chăm chăm về phía mà bọn chúng tin là cặp ma song sinh đang ở đó, răng nghiến ken két, con phần nộ làm những chiếc áo chùng đen phồng lên như sắp phát nổ.

- Thôi, chúng ta về đi. - Masari chống cây gậy sừng hươu xuống cỏ, thờ dài nói.

- Vê? - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng bên trái quay phắt sang Masari, mắt lóe lên rờn rợn - Ngươi điên rồi hả, Masari? Ta chưa từng biết có lần nào Tam phù thủy rút lui khi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

- Thiệt vậy sao? - K'Tub nói, giọng châm chọc - Vậy mà tôi tưởng lúc ở lâu đài K'Rahlan mấy ông đã chạy vắt giò lên cổ khi nhìn thấy cấm lệnh của Balibia chứ?

Gương mặt trơ như gỗ của Hắc tinh tinh đột nhiên rung động. Cả sáu ánh mắt rọi thẳng vào mặt K'Tub như muốn dùng tia nhìn giết chết thẳng oắt cho rồi.

- Ngươi tưởng bọn ta sợ Balibia ư? - Phù thủy đứng giữa cười khẩy - Hừm, nếu ngươi là thẳng nhóc có đầu óc thì ngươi phải biết là bọn ta không muốn đối địch với tà hộ pháp của phe Hắc Ám.

- Thăng cha Balibia đó cũng chẳng ra gì. - Phù thủy đứng bên phải nhún vai, cất giọng rín rít - Nếu bọn nhóc lâu đài K'Rahlan còn sống sờ sờ ra đây thì chắc là gã Mustafa cũng đang nhớn nhor ở đâu đó. Hừm!

Pila mân mê chuỗi cườm trên cổ, chép miệng:

- Nếu bọn nguoi không về thì bọn ta đi trước ả.

- Pila! - Phù thủy đứng giữa hét lên điên tiết - Bọn nguoi làm ăn cái kiểu gì lạ vậy hả? Nếu vậy thì đừng nhận tiền của người ta...

- Nguoi đúng là ngu như heo. - Pila cúi kinh quát lại - Chúng ta nhận tiền là để đổi phỏ với người sống chứ đâu phải để đổi phỏ với người chết. Làm sao chúng ta giết được hai thằng nhóc Pôcô, Pôca khi mà tụi nó đã chết ngắc từ đời kiếp nào rồi. Hừm, ngay cả chạm vào chúng cũng không được nữa là.

Lý lẽ của Pila làm Hắc tinh tinh cứng họng. Phù thủy đứng giữa sững sờ một thoáng rồi ngửa mặt lên trời, cười ghê rợn:

- Thiệt tức chết đi được! Ta sẽ kiện vụ này lên Hội đồng Lang Biang, yêu cầu họ cách chức ngay tên thối tha nào cai quản hồ Ma. Làm sao mà để cho hai con ma nhóc sẩy ra ngoài đi quậy lung tung như vậy được chứ!

Hắn giận quá, thân hình cao lêu nghêu run bần bật, ngực áo phồng lên xẹp xuống như đang lặn trong người một cái ống bơm.

- Về thì về! Cuối cùng, hắn rên lên, bắt lực và phẫn nộ. Và gần như ngay lập tức, cả ba biến mất.

Masari quay sang bọn trẻ, vẫy cây gậy sắc sờ thay cho lời chào:

- Bọn anh đi trước nhé. Hẹn gặp lại.

- Im đi! - Lão quản gia vừa quát vừa vung khúc xương trắng về phía các chàng trai Bạch kỳ lân - Tốt nhất là bọn nguoi đừng bao giờ để cho ta thấy mặt nữa!

Lão Imdi chỉ nói để xả cơn giận, chứ lão cũng thừa biết lời nói của lão rơi tõm vào khoảng không: Ai cũng thấy Tam phù thủy Bạch kỳ lân đã không còn ở đó nữa.

o O o

Căn nhà của họa sĩ Yan Dran tranh vẽ treo la liệt, ngợp cả mắt. Các vách kín tranh, bức này chồng lên bức kia, có nhiều bức thông xuống từ trên nóc nhà. Có thể thấy Yan Dran không vẽ gì khác ngoài những con vật. Bọn Nguyên nhìn quanh, có cảm giác tụi nó đang lạc vào trong một vườn thú, rờn rợn vì đó là những con thú sống khỏi thiên nhiên; trong tranh của Yan Dran không có một cái cây nào.

Trong khi Nguyên tò mò ngắm một con rùa đang bơi một cách sống động trong bức tranh ở sát cùi tay nó, Yan Dran đã cất giọng trầm trầm:

- Tụi con đã làm ta vô cùng cảm động. Chà, - ông đưa tay quẹt mũi để chặn lại một tiếng khịt - không phải ai ở xứ Lang Biang này cũng dám công khai đối địch với Tam phù thủy đâu.

Ông cúi xuống Nguyên, ân cần hỏi:

- Con ốm như thế nào hả K’Brăk?

- Thưa thầy... - Nguyên ngập ngừng - theo như người ta nói, con và K’Brêt bị trúng lời nguyền Tan xác của Buriăk. Bây giờ ký ức của tụi con đã mất sạch.

Yan Dran cúi xuống thấp hơn nữa, chớp mũi của ông suýt quét vào chòm tóc của đứa học trò:

- Thế những gì ta đã dạy cho con?

- Con cũng đã... quên hết, thưa thầy. - Nguyên đáp bằng giọng biết lỗi.

Yan Dran xộc tay vào mái tóc rối bù và đứng thẳng người lên.

- Không sao. - Ông thờ đánh thượt - Từ từ rồi ta sẽ dạy lại cho con.

Ông đưa mắt nhìn một lượt những đứa trẻ trước mặt:

- Hôm nay tụi con đi đến núi Lung Chùng phải không?

- Dạ, - Nguyên ngạc nhiên - thầy biết rồi hả thầy?

- Ta đã được giáo chủ Ama Êban thông báo. - Giọng ông chuyển qua nghiêm trang - Ta biết con và K’Brêt đã được chọn là chiến binh giữ đền đời thứ ba. Chủ trương của giáo phái Madagui từ xưa đến nay là luôn luôn ủng hộ các chiến binh giữ đền. Hơn nữa, đưa các chiến binh giữ đền đến núi Lung Chùng là nhiệm vụ mà Hội đồng tối cao xứ Lang Biang đã giao cho ta.

- Ông biết núi Lung Chùng ở đâu sao? - K’Tub vọt miệng hỏi.

- Ta ư? - Yan Dran đột nhiên trở nên mơ màng, ông nói mà không nhìn K’Tub - Thú thật là chính ta cũng không biết núi Lung Chùng ở đâu.

Câu trả lời của nhà họa sĩ khiến bọn trẻ ngơ ngác nhìn nhau.

- Thế... thế... - Tam ấp úng - thế làm sao...

- Thế làm sao ông có thể đưa K’Brăk và K’Brêt đến đó được? - Bolobala sốt ruột nói tiếp câu nói dang dở của Tam.

Yan Dran như bừng tỉnh. Ông quét mắt qua những gương mặt đang nghệt ra nhìn ông rồi chỉ tay vô tấm tranh bên vách trái căn nhà:

- Tụi con nhìn bức tranh này nè.

Nguyên kinh ngạc khi nhận ra bức tranh này giống hệt bức tranh vẽ ngựa của thằng K’Brăk nó từng nhìn thấy ở đồi Phù Thủy. Chỉ khác là trong bức tranh này có tới hai con ngựa bạch. Hai con ngựa đang phi, bồm tung bay phất phới, vó cất cao, đặc biệt mỗi vó có một cặp cánh nhỏ ở hai bên.

Mua liềm môi, hỏi hớp hỏi:

- Hồng lễ đây là những con ngựa biết bay?

- Đúng thế. - Yan Dran gật đầu - Chính chúng sẽ đưa K’Brăk và K’Brêt đến núi Lưng Chùng. Ta không biết hòn núi này ở đâu nhưng chúng thì biết rõ.

Kan Tô gãi gáy:

- Nhưng đây chỉ là tranh vẽ...

Yan Dran lừ mắt nhìn Kan Tô, cắt ngang:

- Chà, thằng nhóc này. Hồng lễ con không biết Yan Dran là ai? Hồng lễ con thiệt tình không biết trùm Bastu tìm hết cách này đến cách khác đe dọa ta để mong ta tiết lộ bí quyết gì sao?

Yan Dran cầm bức tranh ngựa xoay ra ngoài cửa, khẽ phất tay áo một cái. Trước sự sững sờ của bọn trẻ, từ trong bức tranh, hai con ngựa phi ra, phóng ào qua cửa, đánh một vòng quanh bãi cỏ rộng, ngửa mặt lên trời hí vang, rồi bất thần tung vó bay vọt lên không.

Chúng bay càng lúc càng cao, những chiếc cánh nhỏ ở bốn vó vẩy nhịp nhàng trong ánh hoàng hôn, trông giống như những cánh bồ câu đang bay theo vó ngựa.

Yan Dran thả tay ra, bức tranh lập bập quay về vị trí cũ và bọn trẻ tròn mắt thấy đó chỉ là một tấm vải trống trơn.

Nguyên chột buột miệng “à” lên một tiếng, nhớ ngay đến những bức tranh quái dị của thằng K’Brăk. Hôm đó, K’Brăk vẽ tất cả là ba bức. Một bức vẽ ngựa, một bức vẽ rồng, bức cuối cùng vẽ thầy nó - họa sĩ Yan Dran. Nhưng do trình độ của K’Brăk có hạn, những sinh vật trong tranh không thoát hẳn ra ngoài được. Con ngựa bạch lộ ra được cái đầu, con rồng chỉ quẫy được nửa khúc trên, còn họa sĩ Yan Dran thì thò ra được mỗi cánh tay cầm gươm. “Thầy tao khen tao vẽ đẹp, nhưng ông bảo tao phải học thêm ít nhất là hai trăm năm nữa họa may mới được phân nửa trình độ của ông”. K’Brăk nói câu này lúc ngồi vẽ trên sườn đồi Phù Thủy, Nguyên từ từ nhớ lại. Lúc Nguyên và Kăply sợ xanh mặt khi thấy con ngựa bạch thò đầu ra khỏi bức tranh, K’Brăk lại trấn an: “Tụi mày yên chí đi. Trình độ của tao chưa thể khiến các hình vẽ thoát hẳn ra ngoài”. Lúc đó, Nguyên chưa hiểu hết những gì thằng K’Brăk nói.

Bây giờ thì Nguyên đã hiểu. Và nó ngược nhìn họa sĩ Yan Dran, vờ cất giọng buồn bã:

- Thầy ơi, chắc con phải học thêm hai trăm năm nữa may ra mới được phân nửa trình độ của thầy.

- Cái đó là ta nói cho vui thôi. - Họa sĩ Yan Dran mỉm cười - Nếu con cố gắng, ta nghĩ chừng vài năm nữa con cũng có thể làm được như ta.

Ông đưa mắt nhìn Kăply đang nằm trên chiếc ghế dài kê sát vách, tặc lưỡi:

- Ta cũng biết K’Brêt bị trúng độc của sứ giả Basil. Nhưng nếu thằng bé chưa chết thì nó vẫn phải có bổn phận đến núi Lưng Chùng.

- Thế còn tụi con, thưa ông? - K’Tub thấp thỏm hỏi, cái cảm giác sắp sửa bị bỏ rơi khiến bụng nó lạnh ngắt - Tụi con cũng cùng đi với anh K’Brăk và anh K’Brêt chứ?

Một tràng tiếng hí vút lên ngay trước nhà cắt ngang câu chuyện. Mọi người quay ra đúng lúc hai con ngựa phi qua cửa. Bọn trẻ hoảng hốt thót bụng lại và vội

vàng nhắm tịt mắt, sau này nghĩ lại tụi nó mới thấy đó là chuyện đại ngu vì khi nhắm mắt dĩ nhiên tụi nó hông thấy được hai con ngựa đã chui vào lại trong bức tranh như thế nào.

K’Tub ngắm hai con ngựa lúc này đã yên vị trong tranh, vẫn với tư thế cũ không sai một mảy, rồi ngược nhìn Yan Dran, thắc mắc khi nãy vẫn đang lấp đầy miệng nó:

- Thế nào hờ ông? Tụi con sẽ đi đến núi Lung Chùng chứ?

- Không được đâu, con trai. - Họa sĩ Yan Dran gõ gõ thanh gươm vào lòng bàn tay, lắc đầu nói - Tất cả tụi con phải ở nhà. Chỉ có chiến binh giữ đền mới được phép đi đến đó thôi.

- Con cũng không được đi hà ba? - Thằng Yan Jik ré lên bắt binh, nãy giờ nó vẫn ngồi thu lu đằng góc nhà với lão Imđi.

- Im đi, Yan Jik! - Lão quân gia bắn tia nhìn răn đe vào mặt thằng oắt, nạt - Trước tiên con phải tự hỏi xem con có phải là chiến binh giữ đền không đã!

- Lão im đi thì có! - Thằng Yan Jik đồ quạu - Tôi có hỏi lão đâu!

Lão Imđi bật lên khỏi ghế như cái cặp kênh thỉnh linh bị chống một đầu.

- Mày nói gì, nhóc? - Lão sùi bọt mép, giận đến mức nửa mặt bên trái đỏ ửng còn nửa mặt bên kia vàng khè - Hổng lẽ mày không hỏi thì tao không được răn dạy mày sao?

Tính nét thẳng Yan Jik hóa ra giống hệt K’Tub. Nó cũng đứng phắt dậy, gần như ngay lập tức, mắt lóe lên thứ ánh sáng điên tiết và chĩa thẳng cây cọ vẽ vào người lão quân gia, mặt khùng khùng:

- Lão muốn chơi tay đôi với tôi hả?

Trong khi lão Imđi tái mặt, mắt nhìn chòng chọc cây cọ trên tay thằng oắt, hai tay lật đật giữ chặt lưng quần thì họa sĩ Yan Dran đập thanh gươm đánh chát vào cây cột tròn giữa nhà, xằng giọng:

- Yan Jik, con có thôi cái trò thô bỉ đó đi không!

Mặt ông phùng phùng:

- Con đi kiểm hai anh em Pôcô, Pôca về đây ta bảo. Ta giữ hai đứa nó ở lại đây cho con có bạn chơi đâu phải để chúng bày trò bá láp cho con hà.

Yan Jik không dám cãi lại ba nó, mặc dù có thể thấy nó là thằng nhóc cực kỳ bướng bỉnh. Nó dè dè đi ra cửa, mặt hầm hầm như sắp sửa giết người. Đi ngang qua chỗ Nguyên ngồi, nó tung chân đá đánh “binh” một cái vào bức tranh con rùa, sém tí nữa bức tranh đã rách toạc.

Nhưng Yan Jik vừa thò chân ra khỏi cửa, mọi người ngạc nhiên thấy nó hấp tấp rút trở vô. Chưa ai kịp hỏi, những cái miệng đã há hốc khi thấy đằng sau Yan Jik là một chòm râu dê đang chìa vô người nó, trông đe dọa như mũi súng sẵn sàng nhà đạn.

- Hề hề hề.

Thám tử Eakar chưa bước vô cửa đã cất tiếng cười quen thuộc.

- Ủa, bọn nhóc người làm gì mà đồn cục ở nhà lão Yan Dran thế? - Nhà thám tử trở mắt nhìn bọn trẻ, cây gậy phép suýt tuột khỏi tay vì bất ngờ.

Như hình ảnh Nguyên vẫn thấy, sau lưng Eakar là ba phù thủy đeo huy hiệu Cục an ninh. Một phù thủy tiến lên nói:

- K’Brăk và K’Brêt nhà K’Rahlan chuẩn bị đến núi Lưng Chùng, thưa ngài.

- À, ta nhớ rồi. - Thám tử Eakar vung vẩy cây gậy phép - Nhưng dù như vậy, ta cũng không thể không hỏi tội lão Yan Dran.

Eakar quét mắt một vòng qua các bức tranh, không giấu vẻ soi mói, cuối cùng ánh mắt dò xét của ông dừng lại trên khuôn mặt của chủ nhà, nhếch mép hỏi:

- Ông biết tôi chứ, ông Yan Dran?

Họa sĩ Yan Dran vẫn nín thinh kể từ khi bọn người lạ bước vào nhà. Nghe nhà thám tử hỏi, ông khẽ động dẩy thanh gươm trên tay:

- Ở xứ Lang Biang đại danh của ngài như sấm rền, thưa ngài Eakar.

Thám tử Eakar không biết Yan Dran đang nhạo báng mình. Ông toét miệng cười, mặt nở ra:

- Hân hạnh, thiệt là hân hạnh.

Đang vui vẻ, mặt ông chợt cau lại, nụ cười thoát biến mất:

- Vậy thì chắc ông cũng biết tôi đến đây dĩ nhiên là chẳng đem lại điều gì tốt lành cho ông.

Yan Dran nhún vai:

- Tôi cũng nghĩ thế. Nhiều người nói, cũng như bệnh dịch, ông không có thói quen đem lại niềm vui cho người khác.

Lần này thì Eakar biết là nhà họa sĩ đang bỡn cợt mình. Chòm râu dưới cằm ông quắp lại như thù thế.

- Ông cứ vung vít cho sướng miệng đi, ông Yan Dran. - Eakar gằn giọng, mặt đỏ lên - Ông cứ nói cho đã, rồi bình tĩnh trả lời những câu hỏi của tôi đây.

- Ông cứ hỏi. - Yan Dran nheo mắt, giọng khiêu khích - Tôi tưởng tôi có thể trả lời những câu hỏi của ông mà không cần phải bình tĩnh lắm.

- Được rồi. - Thám tử Eakar nhìn trừng trừng vào mặt nhà họa sĩ - Nếu thế thì tôi cũng không khách sáo. Ông bắt đầu trả lời đi. Ông có biết Hiệp ước Không

Pach cấm tu luyện và sử dụng các loại thần chú giết người hàng loạt không?

- Dĩ nhiên là tôi biết. - Yan Dran dè dặt đáp, cảm thấy thám tử Eakar đang cố tình giăng một cái bẫy để ông chui vào.

Thám tử Eakar hỏi tiếp, vẫn không rời mắt khỏi Yan Dran:

- Thế ông có biết Hiệp ước Krông Pach cũng cấm các phù thủy thực hiện việc biến đổi gen để tạo ra các quái vật không?

- Cái này tôi cũng biết.

- Tốt lắm. - Thám tử Eakar vung cây gậy phép chữa ngay người Yan Dran - Vậy tôi được phép tuyên bố ông đã phạm vào điều cấm kỵ này.

Trước vẻ mặt hoang mang của mọi người, Eakar khoa cây gậy thành một vòng tròn rồi lại chữa vào Yan Dran lần nữa, giọng chắc nịch:

- Lời tuyên bố thứ hai trong ngày hôm nay của tôi: Ông đã bị bắt.

Yan Dran vẫn tỉnh bơ trên chỗ ngồi, và nói:

- Ông không thể bảo những con ngựa có cánh của tôi là quái vật, ông Eakar. Thứ nhất, chúng không phải là những con vật được tạo ra để chiến đấu. Chúng không có chức năng đó, vì vậy chúng không làm hại ai. Thứ hai, chúng cũng không phục vụ cho những âm mưu đen tối. Chúng là linh vật, có khả năng siêu nhiên là xác định được núi Lưng Chùng đang tọa lạc ở đâu. Và điều quan trọng nhất, nhờ khả năng này những con ngựa bay của tôi đã có giấy phép sử dụng do Hội đồng Lang Bian cấp, hồng lễ ông không biết điều này?

- Tôi biết.

Họa sĩ Yan Dran kiêu hãnh đội thêm một tràng:

- Vậy thì ông cũng nên chuẩn bị biết thêm một chuyện nữa: Nếu sáng mai những con ngựa bay của tôi đưa được K'Brăk và K'Brêt đến núi Lưng Chùng thì không chừng chúng sẽ được Hội đồng Lang Bian gắn huy chương đấy.

- Về điều này, tôi tin là ông không khoác lác. - Thám tử Eakar bình tĩnh nói. Đột nhiên, ông đập cây gậy vào cột nhà một cái “bộp”, cao giọng - Nhưng ông vờ vịt như thế là đủ rồi, ông Yan Dran. Ông thừa biết là tôi đâu có ngu đến mức chọc mũi vào mấy con ngựa bay của ông.

Mặt lộ sắc giận, Yan Dran đã bắt đầu không còn nề nang:

- Nhưng nếu ông đã biết vậy mà vẫn kết tội tôi vi phạm Hiệp ước Krông Pach thì cũng đâu có thể gọi là khôn.

Thám tử Eakar nghiêng răng trèo trẹo:

- Tôi hỏi ông. Một con sóc có đôi chân vịt và cái đầu cá nhám có thể gọi là quái vật không?

Yan Dran hừ mũi:

- Dĩ nhiên là quái vật.

- Hay lắm. - Thám tử Eakar gật đầu - Thế một con chim có vây của con cá và đầu của con mèo thì gọi là gì?

- Quái vật.

Eakar nheo mắt:

- Còn một con bê có đầu lợn và đuôi rắn?

- Cũng quái vật tuyệt. - Họa sĩ Yan Dran đáp nhanh và hậm hực xoáy mắt vào nhà thám tử - Ông còn định tưởng tượng ra những con quái đến bao lâu nữa hờ ông Eakar? Ông tưởng tôi rảnh rỗi đến mức có thể ngồi ở đây suốt ngày để trả lời những câu hỏi vớ vẩn của ông sao?

- Tôi chẳng tưởng tượng gì sất. - Thám tử Eakar lại quơ cây gậy phép một vòng - Tất cả những con quái đó đều quanh quẩn trong khu vực này. Và dù trời có sập xuống đầu, tôi cũng quả quyết đó là sản phẩm của ông.

- Láo toét! - Họa sĩ Yan Dran đứng bật dậy, thanh gươm trên tay run lên - Hồng lè ông nghĩ là tôi bị mất trí sao, ông Eakar?

Thám tử Eakar thân nhiên:

- Rất tiếc là tôi đang nghĩ như vậy đó.

- Im đi, Eakar. - Lão quản gia gầm lên, gương mặt ngra của lão đột ngột dài ra - Ông tưởng ông đang nói chuyện với ai chứ?

Thám tử Eakar từ từ xoay người về phía lão Imđi, lặng lẽ ngắm lão một lúc rồi chậm rãi nói:

- Ngay cả lão nữa, lão cũng không nằm ngoài vòng điều tra đầu. Nếu ta mà phát hiện lão có nhúng tay vào vụ này, lão đừng hòng thoát. Thay vì quang quác lên, tốt nhất lão nên ngồi im mà nghĩ cách gỡ tội trước Cục an ninh đi!

- Gỡ cái con khi! - Lão Imđi tức đến sùi bọt mép, bắt thẩn lão văng tục - Ông đúng là đồ chó chết, ông Eakar! Những trò vu khống này, ta còn lạ gì.

Họa sĩ Yan Dran môi giãn gật:

- Thám tử Eakar! Tôi không thể nghĩ được tại sao ông lại bịa ra những chuyện đó...

Tới nước này, Nguyên tự thấy không thể làm thành được nữa. Nó bút rút kêu lên:

- Ông không bịa chuyện đầu, thưa thầy.

- Con nói gì, K’Brăk? - Họa sĩ Yan Dran thô lỗ mắt nhìn đứa học trò, có cảm tưởng ông mới nhìn thấy nó lần đầu.

Nguyên đưa tay dứt một sợi tóc, nhăn nhó nói:

- Trên đường đi tới đây, chính mắt con đã nhìn thấy những con quái đó.

- Không thể nào! - Yan Dran hét to - Không thể nào!

- Ông Yan Dran. - Păng Tìng rụt rè nói - Tất cả tội con đều nhìn thấy.

- Vô lý! - Yan Dran vùng gườm, đầy kích động, mái tóc rối bù dựng lên, xù ra mọi hướng - Làm gì có chuyện đó! Ta đâu có điên!

Ông lướt mắt qua từng gương mặt như tìm kiếm sự chia sẻ, giọng khản đặc:

- Các con nghĩ coi. Ta không hề làm chuyện đó. Mà ta tạo ra một đồng quái vật lôm côm như vậy làm gì mới được chứ...

Đang nói, Yan Dran bỗng ngưng bật khi ánh mắt ông dừng lại trên gương mặt bối rối của Yan Jik.

Ông thờ hồn hên, mắt chột tối sầm:

- Mà? Như vậy là mà? Đúng là mà rồi!

Yan Jik lúng túng miết cây cọ vẽ lên bắp đùi trần, áp úng:

- Con... con...

- Mà giết tao rồi, Yan Jik! - Yan Dran rên lên, phần uất và chán chường, lưng còng xuống như thân cây bị bão uốn cong.

- Không phải con! - Yan Jik hoảng sợ la lên - Chính Pôcô và Pôca xúi con...

Lão Imđi hình như không còn hơi để quát “Im đi”. Lão tước lấy cây cọ trên tay Yan Jik, cẩu kính liệng ra ngoài cửa.

- Ra vậy. - Thám tử Eakar gật gù - Thì ra thủ phạm vụ động trời này là đứa con trai bảo bối của ông.

Ông ném cho Yan Dran đang rũ người trên ghế một cái nhìn tinh quái:

- Nhưng Yan Jik còn vị thành niên, chưa đủ tuổi để chịu trách nhiệm trước pháp luật...

- Ông khỏi cần nói nữa, ông Eakar. - Họa sĩ Yan Dran mặt mới cất tiếng - Tôi sẽ theo ông về Cục an ninh.

- Không! - Yan Jik meo máo ré lên - Con sẽ đi theo mấy ông. Việc này chẳng liên quan gì tới ba.

- Im đi, nhóc con! - Lần này thám tử Eakar quát thay lão quản gia câu nói ưa thích của lão - Việc quyết định ai đi ai ở cũng chẳng liên quan gì tới người hết.

Ông quay về phía các phù thủy Cục an ninh, hất hàm:

- Các người tước năng lượng pháp thuật của họa sĩ Yan Dran rồi giải ông ta về Cục!

Nhưng ba phù thủy Cục an ninh vừa nhích chân, Suku đã thét:

- Không được! Họa sĩ Yan Dran còn phải thực hiện nhiệm vụ đưa các chiến binh giữ đền đến núi Lung Chùng.

Bị phá bình, thám tử Eakar sôi gan, ông quay sang Suku, mắt lóe lên điên tiết:

- Câm mồm! Ai cho phép ngươi xen vô chuyện của người lớn!

Thứ ánh sáng đỏ quạch thoáng rực lên trong đáy mắt nhà thám tử rồi tắt phụt nhưng cũng đủ để Suku nhận ra. Nó gào tướng lên:

- Ngươi không phải là thám tử Eakar!

- Cái gì? - Cả đồng cái miệng vụt hỏi.

Eakar nghiêng răng ken két:

- Ngươi nói năng vớ vẩn gì thế hả?

Suku đứng phắt dậy:

- Ngươi lộ tẩy rồi, Balibia!

Như một tiếng sét, câu nói của Suku dựng bật mọi người lên khỏi ghế. Sau một thoáng sững sờ, hàng loạt cẳng chân hấp tấp lùi lại, quây thành một vòng tròn quanh Balibia, tay run run chìa ra phía trước. Đằng sau Balibia, các tay chân của hắc phù thủy Cục an ninh cũng lập tức cho tay vào túi áo chùng. Không khí trong căn nhà của Yan Dran đột nhiên căng như một sợi dây đàn.

- Ha ha ha! - Balibia ngửa mặt lên trần nhà, cười khàn khạch - Balibia thì sao nào! Dù Tứ bát tử có ở đây, hắc cũng đâu có dựng đến được một sợi lông chân của ta.

Balibia ngừng bật, để người nghe có thì giờ nghĩ ngợi và run sợ trước sự thật hắc vừa nói.

Đúng là không ai trong những người có mặt có thể chống lại tà hộ pháp Hắc Ám, Nguyên lo lắng nghĩ. Siêu phù thủy Yan Dran giỏi lắm là ngang tay với các sứ giả của Bastu, hoặc trội hơn một chút. Còn muốn thắng được Balibia là chuyện không tưởng. Tổng quản lâu đài Sêrôpôk mà còn bỏ chạy trước bàn tay máu của Balibia thì Yan Dran gần như hoàn toàn không có cơ hội.

- Thế còn Đại phù thủy Păng Sur thì sao? - Bolobala thỉnh linh hỏi.

Balibia giật bắn:

- Păng Sur há... ả...?

Bolobala trả lời bằng cách lập tức biến mất. Trong khi Balibia há hốc miệng chưa kịp ngậm lại, Bolobala đột ngột hiện ra trở lại nhưng thẳng Tam bên cạnh nó lại tan vào không khí.

- Thiệt là xúi quẩy! Rút!

Balibia mặt xanh rờn, phất tay một cái và vọt ra cửa. Ba tên phù thủy nhép hổi hà co giò chạy theo.

Yan Dran sau thoáng ngỡ ngàng, liền cúi đầu cung kính:

- Thiệt không ngờ Nhị tiên xuất hiện...

- Bà của con không có ở đây, ông Yan Dran. - Păng Ting cười nói.

Yan Dran nhìn sững Păng Ting:

- Con là cháu của Đại phù thủy Păng Sur à?

- Đúng rồi. - Păng Ting chỉ tay vào Suku - Còn nhóc này là cháu của Pi Năng Súp.

- Ô! - Yan Dran gai gai mũi grom lên cảm, mặt rạng ra. Nhưng cặp lông mày ông lập tức cau lại - Con vừa bảo sao? Đại phù thủy Păng Sur đã bỏ đi rồi ư?

- Bà của con không hề đến đây.

Yan Dran quay sang Tam và Bolobala, ánh mắt ông đi qua đi lại giữa hai đứa trẻ, dò xét và nghi hoặc:

- Thế sao...

- Vừa rồi Tam và Bolobala đã độn thổ, thưa thầy. - Nguyên mim cười, giải thích - Bạn con không độn thổ đi xa được nhưng chui xuống rồi chui lên thì dễ như trở bàn tay.

Trong khi Yan Dran ngẩn ra thì lão Imđi vỗ đùi đánh đét:

- Hà hà, không ngờ tá hộ pháp Balibia lại bị mắc lừa bởi trò trẻ con này.

Bọn trẻ không muốn làm lão Imđi cụt hứng nên không nhắc tới chuyện cách đây mấy ngày Balibia đã tận mắt nhìn thấy Đại phù thủy Păng Sur làm Tam và Bolobala biến mất nên bây giờ thấy hai đứa này biến mất lần nữa, hấn hấp tấp chuồn ngay, không còn tâm trí đâu để suy xét thực hư.

- Làm sao con biết hấn là Balibia hờ Suku? - Lão Imđi kéo dài sự hào hứng bằng cách quay nhìn Suku, khoái trá hỏi.

- Chính ánh mắt hấn đã tiết lộ điều đó. - Suku lắc khế mở tóc trước trán - Lúc giận quá, ánh mắt hấn rợn lên màu đỏ. Đó là ánh mắt của Balibia.

Yan Dran không có được vẻ hơn hớn như lão Imđi. Mặt sụp xuống, ông buồn bã nhìn cậu quý tử, thờ dãi nói:

- Nhưng dù có thoát được Eakar giả, mai mốt Eakar thật mò đến đây, ta cũng đành bó tay.

- Ba đừng lo! - Thăng Yan Jik vung cây cọ vè không biết nó đã nhặt lại từ hồi nào, bô bô - Thám tử Eakar mà dẫn xác tới đây, con sẽ cho ông đứt phụt luôn!

- Đứt phụt cái đầu mày! - Yan Dran nổi cộc - Ta bảo mày đi kiếm hai thằng Pôcô, Pôca về đây sao mày còn đứng đó há? Lần này mà ta không tống cổ hai

thằng ôn đó về hồ Ma thì ta không phải là người!

Chương 20: Bạn Đồng Môn

Nguyên ôm Kăply trên tay, loay hoay cả buổi không leo lên được lưng ngựa. Đơn giản vì từ bé đến giờ, nó chưa bao giờ cỡi ngựa. Ngay cả khi Kan Tô đỡ giùm Kăply, Nguyên vẫn hết sức lúng túng trước con ngựa bạch cao lớn. Nó cứ trườn người lên lại tuột xuống, như vậy cả chục lần.

- Sao thế con? - Họa sĩ Yan Dran tặc lưỡi - Con đã quên cách cỡi ngựa rồi sao? Trước đây, những ngày con học vẽ, chính nó đã đưa con đi đi về về mà.

Nguyên không biết đáp như thế nào. Điều duy nhất nó có thể làm trong lúc này là đỏ mặt lí nhí:

- Sau khi trúng lời nguyên Tan xác...

- Thôi, được rồi. Ta sẽ giúp con.

Không đợi Nguyên nói hết câu, họa sĩ Yan Dran ôm ngang người Nguyên, quăng nó lên lưng ngựa, nhẹ nhàng như liệng một chiếc gối.

- Đờ này! - Kan Tô nói, và bế Kăply đưa lên.

Nguyên ẩm bạn vào lòng bằng một tay, tay kia nắm chặt bờm ngựa, khi bắt gặp ánh mắt của tụi bạn đang ngược nhìn mình, nó nhe răng lẩn thần cười, dĩ nhiên nụ cười gượng gạo của nó không thể che giấu một thực tế là nó đang bị sự hồi hộp nhấn chìm.

Đến khi con ngựa bạch rời vó khỏi mặt đất, Nguyên lập tức nằm phục xuống, điếng người vì sợ hãi, đến mức nó nghe họa sĩ Yan Dran và cả đồng cái miệng gào lên “Ê, leo xuống đi!” nó cũng không có thì giờ ngoảnh đầu lại nhìn. Nó chỉ tự hỏi tại sao mọi người lại bảo nó leo xuống khi mà nếu làm theo lời họ, nó sẽ té gãy cổ là cái chắc. Chắc tại bọn họ thấy mình căng thẳng quá! Nguyên nghĩ thầm, càng cố sức níu chặt túm lông bờm mềm và dày trước mặt, cảm thấy bữa ăn sáng lúc nãy nằm yên trong bụng bây giờ tựa quạu dữ dội như đòi ọc ra.

Lúc này đang là buổi sáng, ánh nắng rực rỡ và ấm áp. Nguyên bình tĩnh dần khi nhận ra con ngựa bạch bay êm như ru, chiếc thảm bay của gã Mustafa chưa chắc đã êm bằng, đến nỗi có lúc nó nghĩ không nhất thiết phải nằm mọp xuống và mím môi mím lợi níu lấy bờm ngựa làm gì.

Nguyên từ từ thẳng lưng lên. Nó và Kăply, dĩ nhiên cả con ngựa bạch nữa, lúc này đang bay xuyên qua những đám mây nõn như bông, ở xa xa trước mặt những đám mây khác vừa tằm vừa đùa giỡn trong ánh nắng ban mai để tự biến mình thành những đám mây nhiều màu, hình ảnh kỳ diệu đó làm nó rơi vào cảm giác lâng lâng một lúc lâu cho đến khi nó giật mình nghe tiếng ngựa hí bên tai.

Thoạt đầu, Nguyên nghĩ đó là tiếng hí của con ngựa nó đang cỡi. Nhưng đến khi tiếng hí cất lên một lần nữa, nó bàng hoàng nhận ra âm thanh đó phát ra từ phía sau lưng. Nó ngoái nhìn qua vai, kinh ngạc thấy một con ngựa khác đang mãi miết bay phía sau, lẽ ra Nguyên cũng không đến nỗi sững sốt lắm vì nó đã biết trong bức tranh của họa sĩ Yan Dran có một cặp ngựa bay, nhưng điều làm nó trợn mắt lên lúc này chính là con Chacha đang ngồi chễm chệ trên lưng con

ngựa thứ hai và hí hùng cất tiếng khọt khẹt khi thấy Nguyên quay lại dòm.

Thì ra lúc mọi người hét ầm “Leo xuống” là để quát con khi nghịch ngợm này. Nguyên sực hiểu và bắt giác phì cười. Từ lúc tá hộ pháp Balibia xuất hiện rồi bỏ đi, cho đến suốt đêm hôm qua, tụi nó không thấy Chacha đâu, mặc dù Suku sục sạo khắp nơi và gào khản cả giọng. Chắc con khi tinh quái này cố tình trốn trong các bụi cây và tờ mờ sáng, nó đã nấp sẵn trên mái nhà để bắt ngờ phóng lên lưng ngựa khi hai con phi mã của Yan Dran bắt đầu cất vó.

Nhưng Nguyên không có cơ hội nghĩ ngợi lâu hơn. Con ngựa bạch thỉnh linh chồm lên rồi bắt đầu phóng giạt cục như gặp phải ổ gà khiến Nguyên một lần nữa lại mọp xuống, nơm nớp tóm lấy chòm lông bờm trước mặt, tay kia ôm chặt Kăply vào người, cứ thon thót sợ bạn mình bắt thần vắng ra.

Đã vậy, con ngựa bạch đột nhiên quay ngang và xoay tít, mỗi lúc một nhanh, như thể rơi vào giữa cơn lốc xoáy. Nguyên nhắm nghiền mắt, cảm thấy một nỗi khiếp hãi đang xuyên thẳng vào tim. Nó không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này, hai tay bện bện, muốn gào lên nhưng không thể thốt được lời nào.

Sau này nghĩ lại, Nguyên không hiểu tại sao lúc đó nó không rớt ra khỏi lưng ngựa, cả con khi Chacha nữa. Chỉ biết một lúc thì đầu nó thôi choáng váng, dà xoay của con ngựa có vẻ chậm lại, tiếng gió vù vù bên tai dịu dần rồi im hẳn. Đợi đến khi ruột gan thôi nhộn nhạo, Nguyên mới từ từ mở mắt ra, ngạc nhiên thấy nó đã ở giữa một thảo nguyên bát ngát. Hoa, rất nhiều hoa, có thứ nó biết tên có thứ nó mới nhìn thấy lần đầu nhưng tất cả đều một màu vàng với sắc đậm nhạt khác nhau, hoa mọc xen lẫn với cỏ dưới chồn trải dài trước mắt như một tấm thảm xinh đẹp của thiên nhiên. Ở làng Ke của nó cũng có những thung lũng đầy hoa nhưng không nhiều và đẹp như thế này.

Nguyên thăm so sánh và đưa mắt nhìn ra xa. Cuối cánh đồng hoa là dãy đồi trọc, cây xanh rải rác nằm xen kẽ với đất đỏ khiến những ngọn đồi trông như những cái đầu bị hói. Xa hơn nữa là núi đá, xanh màu da trời với những làn mây trắng uốn éo lững lờ trên đỉnh như những tấm voan trắng mềm mại.

Có lẽ đây là núi Lưng Chùng? Nguyên tự hỏi và cúi đầu nhìn con ngựa bạch đang ung dung gặm cỏ, bụng thăm nghĩ giá như mà con ngựa này biết nói.

Lóng ngóng một lát, Nguyên cũng tuột được khỏi lưng ngựa. Nó ngồi bệt xuống cỏ, với Kăply trên tay và con Chacha ngồi xồm bên cạnh, loay hoay không biết phải làm gì và nên bắt đầu mọi thứ từ đâu. Nó ngỡ ngàng nhận ra nó luôn nung nấu đến được núi Lưng Chùng nhưng khi đã đến được đây rồi thì nó bỗng thấy tất cả những gì hiện ra trong đầu giống như một cái nút vừa rồi nùi vừa mơ hồ đến mức không thể gỡ nổi.

Kể từ ngày lạc đến xứ Lang Bian, chưa bao giờ Nguyên rơi vào cảnh một thân một mình như thế này. Trước đây, nó luôn luôn có K’Tub, Êmê bên cạnh, lại được sự giúp đỡ hết sức nhiệt tình của Suku và Păng Tìng. Nếu không có ai thì ít ra nó cũng có Kăply, nghĩa là cũng có một đứa bên cạnh để bàn bạc, trao đổi, tẻ lăm thì cũng có chỗ để bày tỏ và chia sẻ ý nghĩ của mình.

Nguyên cứ ngồi thần ra, mặc ánh nắng trượt dần xuống vai rồi xuống đùi nó. Lòng Nguyên ngập tràn lo lắng khi nó nghĩ đến chủ nhân núi Lưng Chùng.

Nếu còn sống đến ngày nay, hẳn chủ nhân núi Lưng Chùng đã hơn bảy trăm tuổi rồi. Không biết ngài là đàn ông hay đàn bà và tính nết có quái dị lắm không. Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, Nguyên rất hy vọng ngài là người tốt, hiền nhân rồi, chiến binh giữ đền không thể là người xấu được. Nó nhớ lại những gì sử gia Ama Pô ghi chép về cuộc đối đầu dai dẳng giữa chủ nhân núi Lưng Chùng và trùm Hắc Ám Bajaraka Đầu Bự hồi sáu trăm năm trước, mừng tượng lại những trận ác chiến chắc là rung trời chuyển đất giữa hai phù thủy kiệt xuất. Nghĩ ngợi lan man một hồi, Nguyên lại ngạc nhiên không hiểu sao gần đây trùm Bastu lại học được thần chú kim cương vốn đã thất truyền và điều đó bỗng nhiên làm nó hoang mang ghê gớm. Nếu trùm Bastu có dính dáng đến chủ nhân núi Lưng Chùng thì hồng biết số phận xứ Lang Bian sẽ ra sao, có lẽ là banh ta lông hết cả đám, và số phận của nó nữa, chắc là nó bỏ xác tại đây mất.

Gã dụ điều đó xảy ra thì nó sẽ không còn cơ hội đem xác Kăply về làng Ke, nếu chẳng may thăng bạn thân yêu của nó qua đời sau thời hạn ba ngày kể từ lúc bị con basilic mổ trúng. Nguyên buồn rầu nghĩ, rồi tự nhiên nó chợt nhớ đến con chim vàng bay ra từ cái xác Kăply chiều hôm qua, đầu óc bỗng chốc rối bời, cảm thấy cuộc sống càng ngày càng kỳ quặc, không thể giải thích nổi, nói chung là tất cả giống như thi nhau tuột khỏi tầm hiểu biết của nó.

Lâu thật lâu, lâu lắm, Nguyên mới ôm cái xác Kăply lộ mọ đứng lên, rào bước tiến về phía trước, giữa cánh đồng hoa, tin rằng bước đi như vậy sẽ giúp làm dịu đi cơn bão trong lòng hoặc ít ra là không nghĩ đến nó nữa. Trong khi hai con ngựa bạch vẫn thân nhiên gặm cỏ, hoàn toàn không quan tâm Nguyên làm gì hay đi đâu thì con Chacha theo sát sau lưng Nguyên, vẫn nhảy nhót nhưng không luôn mồm khọt khẹt như mọi khi, có vẻ như nó cũng linh cảm được nó và Nguyên đang lạc vào một chốn vô cùng thần bí.

Nguyên ngập ngừng đi tới, thận trọng dò dẫm từng bước, mắt đảo dác nhìn quanh, cố đoán xem những cây táo vàng người ta đồn đãi mọc ở hướng nào, mặc dù nó thừa biết nếu phát hiện ra, nó cũng không có cách nào hái được những quả táo kỳ diệu đó. Păng Ting đã nói rồi, đang canh giữ những quả táo vàng trên núi Lung Chùng là con rồng Ouroboros, mà nọc độc chứa trong móng của con rồng này được liệt vào ba loại kỳ độc của thế gian, ngang với nọc độc của con basilic và nhựa độc của quả hiên sinh.

Nhưng dù thế nào thì mình cũng phải tìm cho ra những cây táo vàng đã. Nguyên nghĩ, cố xốc lại can đảm và tiếp tục lần tới. Chẳng mấy chốc nó đã vượt qua cánh đồng hoa và bất gặp mình đang đứng lơ ngơ dưới chân ngọn đồi trọc gần nhất. Vẫn không có một bóng người hay bóng thú vật nào. Bên tay trái nó, kẹp giữa hai ngọn đồi là con đường nhỏ, hai bên mọc một loại cây như cây thông nhưng thấp chùn chụt, lá dày và dài quét đất.

Nguyên lần theo con đường nhỏ đi xuôi xuống, chẳng bao lâu trông thấy trước mặt một thung lũng hẹp, không có các loại cây lớn, một bãi cỏ xanh mượt lốm đốm hoa dại li ti trải từ chân đồi bên này đến vách đá đối diện như một tấm thảm bằng nhung.

Gọi là vách đá nhưng thực ra sườn núi cuối thung trông như một bức tranh ghép từ những phiến đá lớn, giữa các khe đá và trên mặt đá, suối róc rách tuôn xuống từ trên cao tạo thành một thác nước mảnh mai và hiền hòa.

Đang ngồi trên phiến đá chính giữa, mặc nước bắn tung tóe trên đầu, mê mải khua chân vào làn nước trắng xóa để đùa nghịch, là một thằng nhóc khoảng mười tuổi. Nguyên chơi với khi nhận ra thằng nhóc đó chính là thầy Akô Nô.

Nguyên hoàn toàn không ngờ có người trong thung, càng bất ngờ hơn khi người đó lại là vị giáo-sư-nhóc-tì này. Nó hoảng hốt thụt người vào sau cây thông lùn, trở mặt ngo ra, tim động binh binh.

Nguyên bất gặp hàng đồng câu hỏi này ra trong óc nhưng nó không trả lời được câu hỏi nào. Đầu nó tự nhiên trống rỗng như một chiếc hộp đã dốc hết đồ chứa bên trong. Tại sao thầy Akô Nô lại đến đây? Đến đây bằng cách nào và để làm gì? Và làm sao mà thầy biết được núi Lung Chùng nằm ở đâu nếu không có con ngựa bay của Yan Dran dẫn đường? Thầy đã gặp chủ nhân núi Lung Chùng chưa và có đúng là thầy vẫn sống sót sau khi gặp ngài? Nguyên nhớ là khi tụi nó chuẩn bị rời khỏi trường Đămri để bắt đầu cuộc hành trình gian khổ đến núi Lung Chùng, thầy Akô Nô cũng có mặt ở đó, cùng với thầy N'Trang Long và thầy Haifai, thậm chí nó còn nhớ thầy hét om sòm, chúc Păng Ting lên đường bình an, ờ mà thầy cũng ngộ thiệt, cả đồng lứa ra đi mà thầy chẳng chúc ai, chỉ chúc mỗi con nhỏ Păng Ting. Như vậy hồng biết thầy có biết là mình đã có mặt ở hòn núi huyền bí này chưa? Ờ, biết đâu thầy cố tình đi tìm mình? Nguyên lại chìm vào những suy nghĩ miên man, chuyện nọ xọ chuyện kia, suốt một lúc lâu nó bản thân vất óc như người ta vất một mũi chanh nhưng hồng chảy ra được chút nước nào.

Ở trên tầng đá trước mặt, thầy Akô Nô vẫn hồn nhiên đùa giỡn, hoàn toàn là một đứa bé, quần áo và mái tóc trái đào ướt đầm, những tràng cười thích thú chốc chốc lại vang lên, ngân nga không dứt do đập vào vách đá rồi dội ngược trở ra, lan dài trong gió.

Nguyên nghe tim mình nhảy tung tung. Nó biết thầy Akô Nô vẫn có tính cách của một đứa trẻ con, dù thầy là một siêu phù thủy và đang giảng dạy lớp Cao cấp 1 trường Đămri. Mà một đứa trẻ con khi đã vui chơi thì bất kể trời đất. Suốt một lúc lâu, thầy Akô Nô cứ cười như nắc nẻ trên phiến đá, trong khi Nguyên bụng giật thon thót, cứ phải đảo mắt nhìn quanh, sợ tiếng cười của thầy đánh động chủ nhân núi Lung Chừng hoặc khiến con rồng Ouroboros mò tới.

Nguyên nhìn quanh quất như vậy cả chục lần. Đến lần thứ mười một thì nó không nhúc nhích cái cổ được nữa. Cổ nó cứng đơ và miệng há ra khi nhìn thấy ba cái chấm màu đỏ hiện ra ở bên tay trái, trên một con đường khác dẫn vào thung. Chết rồi, rồng Ouroboros?

Từ lúc đó, đôi mắt của Nguyên không nhắm lại được nữa. Sự sợ hãi như một cái que chống giữa hai mí mắt nó. Nó trừng trừng nhìn ba chấm đỏ đang di động về phía nó, ruột gan tan ra, cái xác Kăply trên tay bỗng nhiên nặng như chì.

Nguyên chỉ hơi để thở một chút khi ba cái chấm đỏ đến gần và nó thấy những cái chấm đó ngó không giống rồng cho lắm.

Bây giờ thì Nguyên đã biết đó là ba người mặc áo chùng đỏ. Và khi họ lướt ngang qua chỗ nấp của nó để tiến về phía tảng đá thầy Akô Nô ngồi thì nó sững sờ nhận ra đó là Tam phù thủy Bạch kỳ lân. Lẽ ra khi nhắc thấy ba chấm đỏ di động đằng xa, Nguyên phải lập tức nghĩ ngay đến các chàng trai tuần tú này, nhưng thiệt tình dù có nằm mơ nó cũng không thể hình dung Tam phù thủy Bạch kỳ lân lại xuất hiện ở chốn này. Theo truyền thuyết ở xứ Lang Biang, núi Lung Chừng là một huyền thoại, đó là ngọn-núi-không-tùy-ý-muốn, là nơi không ai đến được, thậm chí không biết nó ở đâu và nếu đúng như những gì Nguyên nghe được thì tự cổ chí kim chỉ có Đại tiên ông Mackeno là người duy nhất đến được nơi đó mà thôi. Vậy mà bây giờ, ngoài nó và Kăply ra, còn cả đồng người có mặt ở đây, biểu làm sao nó không ngỡ ngàng cho được.

Rúc chặt trong bụi, Nguyên thò lò mắt dòm ra, mồ hôi chảy ướt trán, cảm thấy sự việc sắp đến hồi quan trọng. Ai đã thuê Bạch kỳ lân đi tìm thầy Akô Nô? Hồng lẽ trù Bastu cho rằng thầy đến đây để giúp đỡ mình hái những quả táo vàng và tìm cách ngăn chặn? Nhưng khi dùng chiếc mặt nạ thần hộ mệnh để kéo dài mạng sống cho Kăply, Bastu chẳng đã tuyên bố hắn tò mò muốn coi thử chiến binh giữ đền là thứ quái vật gì đi sao? Thiệt ra hắn có sợ cóc gì những chiến binh giữ đền cỡ như mình và Kăply! Những câu hỏi không ngừng gợn lên lần lần tấn trong đầu Nguyên, câu này nối tiếp câu kia, tất cả xoắn vào nhau như mớ bông bong, càng lúc càng rối tít mù.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân đã đến trước tảng đá thầy Akô Nô ngồi, đứng thành một hàng ngang, gậy sừng hươu nắm chặt trên tay. Nguyên hồi hộp muốn nín thở khi thấy thầy Akô Nô dường như không hay biết có người đến bên cạnh, vẫn cầm đầu đùa giỡn, hai chân vừa đập ầm ầm vừa đá vung làm nước văng tung tóe.

Nước bắn cả lên đầu cổ các chàng trai Bạch kỳ lân, những chiếc áo chùng đỏ bị dầy nước, thấm lại như tiết gà, cả mái tóc đẹp lẫn tấm khăn choàng trắng tinh bằng lông thú lúc này cũng ướt nhẹp, khiến họ trông giống như vừa từ dưới sông lên.

Nguyên như ngồi trên đồng lửa. Nó nhìn những chàng trai dóm dáng Bạch kỳ lân sẽ nổi giận dưng dưng trước những trò quá quắt của thầy Akô Nô, nhưng rồi nó thuôn mặt ra khi trông bộ tịch của bọn họ nguội ngất. Họ không phản ứng gì đã đành, hình như cũng không dám cả lấy tay chùi, cứ để mặc nước chảy ròng ròng trên mặt.

Gi thế nhì? Nguyên thầm hỏi. Hay là họ biết họ không phải là đối thủ của thầy Akô Nô? Nhưng nếu vậy thì họ nhận lời của trù Bastu làm gì?

Tam phù thủy Bạch kỳ lân giải đáp các thắc mắc trong đầu Nguyên bằng cách đồng loạt cúi đầu thật thấp trước tảng đá, cất giọng lễ phép:

- Chào thầy...

Đôi môi Nguyên lập tức vẽ thành hình chữ O. “Thầy???” , Nguyên khẽ thốt lên, tay chân tê đi, đầu kêu vo vo như có ai vừa đánh rơi một cái chong chóng trong đó.

Thầy Akô Nô bây giờ mới từ từ quay mặt lại.

- Tụi con đây à? - Thầy nhìn các chàng trai Bạch kỳ lân bằng vẻ mặt tươi cười.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân không trả lời, chỉ đưa cặp mắt lo lắng nhìn thầy Akô Nô.

- Tụi con vừa ăn trúng thứ gì mà á khẩu cả đám vậy hả? - Thầy Akô Nô cười hì hì - Lại đánh thua người ta chứ gì?

Câu hỏi của thầy làm các chàng trai cup mắt xuống, trông họ tiu nghỉu như các học trò đang chờ trách phạt.

Ra họ là thầy trò thật! Nguyên nhấp nhồm trong bụi cây, lạ lùng nghĩ và cổ mở to mắt hơn nữa.

- Đứng thẳng người lên xem nào! - Thầy Akô Nô cao giọng - Tụi con đánh thua Baltalon thì việc gì phải rầu rĩ chớ. Bộ tụi con tưởng tên đó là đồ rác rưởi sao?

Masari lí nhí:

- Ngay cả Tứ bắt từ tụi con cũng không làm gì nổi hần, thưa thầy. Tụi con phải liên thủ với Hắc tinh tinh mới đánh ngang tay với hần.

- Chẳng sao hết. - Thầy Akô Nô khoát tay - Tứ bắt từ là tổng quân lâu đài Sêrôpôk, tài nghệ không phải tầm thường.

Thầy nhóm người dậy, đứng thẳng người trên phiến đá, thò tay cốc đầu Masari một cái:

- Con ngu quá! Nếu tụi con xuống núi đánh đầu thắng đó, chẳng hóa ra cái xứ Lang Biang là một đồng giẻ rách à.

Một thằng nhóc mười tuổi gõ đầu và lên giọng dạy đời một thanh niên hăm bốn, hăm lăm tuổi trông hoạt kê đến mức Nguyên suýt phì cười, nhờ vậy mà nó cảm thấy bớt căng thẳng được một chút.

Thầy lại giơ tay đập bốp lên đầu Pila và Karãm:

- Hai đứa con cũng vậy. Vui vẻ lên. Ta sẽ dạy thêm cho tụi con vài câu thần chú đủ để tụi con đánh cho Baltalon lăn bò càng.

Pila nuốt nước bọt, vẫn cúi gằm đầu:

- Hần chết rồi, thưa thầy.

- Hần chết rồi thì kệ hần. - Thầy Akô Nô gằm gừ - Còn cả đồng tên khác nữa chi. Rồi Tứ bắt từ nữa. Tụi con phải bẻ giò mấy con vật bản thiu của hần để trả thù chớ...

Như một đứa trẻ hiểu thắng, thầy Akô Nô càng nói càng hăng, tay hươu loạn xạ, đến nỗi Nguyên có cảm tưởng nếu các chàng trai Bạch kỳ lân không kịp thời ngăn lại, thầy sẽ đứt hơi mất.

Thầy Akô Nô tiếp tục tuôn một tràng nữa, cho tới khi tí tít đằng xa, trên con đường Tam phù thủy Bạch kỳ lân vừa đi qua thỉnh linh xuất hiện ba chấm đen.

Lần này thì Nguyên đoán ra ngay đó là Tam phù thủy Hắc tinh tinh và một lần nữa nó có cảm giác nó vừa trúng phải bùa Ngốc, đầu óc cứ ngu dần từng phút một.

Năm phút sau, Nguyên còn ù ừ cạc cạc hơn nữa khi ba thân hình cao lêu nghêu của Hắc tinh tinh đứng nghiêm trước thầy Akô Nô, khom mình cung kính:

- Chào thầy...

Nguyên đứng lặng người trong bụi cây, mắt nhìn trần trối ra phía trước và hoàn toàn không tin những gì nó đang trông thấy. Nguyên biết mình không phải là đứa ngu ngốc, nó tin nó có thể nghĩ ra nhiều chuyện trên đời nhưng chắc chắn không bao giờ nó nghĩ ra được rằng Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh đều là học trò của thầy Akô Nô. Đó là sự thật không ai có thể tưởng tượng ra hoặc mơ thấy, ngay cả khi không còn gì để mà mơ nữa. Bây giờ nó mới nhớ đến những gì thằng Suku nói với nó trên đường đến trường trong ngày đi học đầu tiên. Thằng oắt khoe trường đào tạo tài năng Đămri là nơi sản sinh ra những pháp sư và phù thủy lừng danh nhất xứ Lang Biang trong vòng một ngàn năm nay. Giáo chủ Ama Êban, vợ chồng pháp sư K'Rahlan - Ka Míng, pháp sư K'Srêgơl, pháp sư K'Tul, bà Êmô, kẻ cả trùm Bastu và các sứ giả khét tiếng của hắn cũng xuất thân tại đây. Chỉ có Tam phù thủy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân là không phải học sinh trường này. Bữa đó thằng Suku thú nhận là chính nó cũng không biết bọn Tam phù thủy học hành ở đâu. Hóa ra họ là học trò của thầy Akô Nô! Nguyên thờ ắt ra, đầu tung tung, hơi lo lo khi thấy mình có vẻ bất đầu giống thằng Mom hết sức.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh sau khi cất tiếng chào, lập tức đứng im thín thít, tay chân thẳng đuột như càng cổ giống thân cây khô hơn nữa.

Thầy Akô Nô lừ lừ nhìn ba tên học trò mới đến, không nói tiếng nào. Nguyên ngạc nhiên thấy thầy có vẻ ác cảm với bọn Hắc tinh tinh nếu so với thái độ tươi cười lúc thầy gặp các chàng trai Bạch kỳ lân.

- Hay lắm! Hay thiệt là hay!

Mãi một lúc thầy mới nhếch mép, giọng bèn bẹt không rõ khen ngợi hay chế giễu và Nguyên thấy rõ Tam phù thủy Hắc tinh tinh đang run lên trong những chiếc áo thụng đen.

Thầy chống hai tay vô hông, hừ giọng:

- Sao? Tụi bay trở về thân tàn ma dại như thế này à?

Tam phù thủy Hắc tinh tinh trả lời bằng cách cúi đầu thấp hơn nữa.

Thầy Akô Nô tung chân đá vào phù thủy đứng giữa, rít lên giận dữ:

- Ngược mặt lên, đồ khốn!

Thầy đá bồi thêm một cái nữa:

- Nói nghe coi! Mấy con giun thô tả của tụi bay đâu rồi?

Lúc đầu Nguyên không hiểu thầy muốn ám chỉ điều gì, đến khi phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa lớp bấp đáp, nó mới biết thầy muốn nói đến ba con hắc xà:

- Thưa thầy... thưa thầy... bọn chúng chết rồi...

Thầy Akô Nô gật gù, lặp lại câu nói đầu tiên bằng giọng đe dọa:

- Hay lắm! Hay thiệt là hay!

- Thưa thầy...

- Thưa cái con khi! - Thầy Akô Nô quát ầm - May mà thiên hạ không biết tụi bay là học trò ta, nếu biết, chắc ta treo cổ tự tử vì nhục mắt.

Phù thủy bên trái lấy hết can đảm ngược mặt lên:

- Thưa thầy... tụi con dùng phải thanh xà bạch xà... mà thầy cũng biết rồi, đó là linh xà...

- Linh cái đầu mày! - Thầy Akô Nô đá đũa học trò vừa lên tiếng một cái “bịch” vào giữa ngực, xắc giọng - Biết hai con rắn đó là linh xà thì tránh xa ra, ai bảo tụi bay cậy giỏi sấn vào. Hồng lễ học trò của Akô Nô ngu đến mức không biết hai con ma nhóc Pôcô Pôca đang ở nhà gã Yan Dran sao! Hừm, thiệt tức chết được!

Bị mắng xối xà, Tam phù thủy Hắc tinh tinh im như thóc, lại cúi mặt xuống.

Nhưng thầy Akô Nô không có vẻ gì là sắp buông tha cho ba tên học trò tội nghiệp.

- Thế còn Balibia thì sao? - Thầy gừ gừ - Hắn đâu có phải là linh xà linh xiếc gì, nhưng vừa thấy cấm lệnh của hắn, tụi bay đã chạy vắt giò lên cổ là sao? Lại là cấm lệnh giả nữa mới nhục chứ!

Phù thủy đứng giữa ấp úng phân trần:

- Balibia là tả hộ pháp của Bastu. Mà... thầy... thầy Ôkô Na không cho tụi con đối đầu với phe Hắc Ám...

Nghe nhắc đến Ôkô Na, thầy Akô Nô thờ đánh thượt, giọng buồn bực:

- Ôi, cái lão chết tiệt đó! Vừa ngu ngốc, vừa độc ác, vừa xấu xí, lão chẳng dạy cho học trò được điều gì tử tế. Thiệt tình!

Đang than thở, mắt thầy bỗng quắc lên:

- Thế còn Tứ bất tử? Tụi bay gặp hắn, chưa đánh đã sồn ra quần rồi phải không?

Nguyên càng nghe, đầu óc càng quay cuồng: Thầy Ôkô Na nào nữa? Hồng lễ bọn Tam phù thủy có tới hai vị sư phụ? Làm thầy của Tam phù thủy chắc chắn trình độ pháp thuật phải ngang cỡ thầy Akô Nô, thế sao mình chưa bao giờ nghe ai nhắc đến cái tên Ôkô Na lạ hoắc này? Ờ, nhưng tài nghệ siêu đẳng như

thầy Akô Nô, trước khi thầy về trường Đămri, mình cũng có nghe tiếng tăm gì đâu!

Mãi nghĩ ngợi, Nguyên không nghe những đối đáp sau đó giữa thầy trò Tam phù thủy. Khi nó dứt ra khỏi mớ bong bong trong đầu, ngược lên, đã thấy bọn Hắc tinh tinh người nào người nấy đang ôm mặt nhăn nhó. Còn thầy Akô Nô thì cười nhạt:

- Lần này ta cho mũi tụi bay lệch qua bên phải. Phạt như vậy là nhẹ tay lắm rồi. Lần sau ta mà ngứa mắt, ta sẽ cho cái mũi tụi bay rụng luôn xuống đất. Liệu hồn đó.

Thầy đá chân vào không khí:

- Cút!

Tam phù thủy Hắc tinh tinh cúi gập mình chào rồi lúi thủi quay lại đường cũ, mũ trùm lệch hẳn một bên, tay người nào người nấy vẫn bụm chặt lấy mũi.

- Tụi con cũng về nghỉ đi! - Thầy quay sang các chàng trai Bạch kỳ lân, giọng dịu dàng như thể thầy có thể nói bằng hai thứ giọng khác nhau trong một phút.

Masari có vẻ như chẳng hào hứng gì trước sự trừng phạt thầy Akô Nô dành cho bọn Hắc tinh tinh. Anh nhìn theo ba chấm đen đang thất thểu đằng xa, nhăn nhó:

- Thầy ơi, thầy nặng tay quá...

- Hề hề, ta tưởng ta ra tay như vậy là nhẹ hều đó chứ. - Thầy Akô Nô cười nói, tay xua xua trước mặt như muốn bảo Masari đừng ca cẩm nữa.

Masari không dám hé môi, khề liếc sang Pila và Karăm rồi quay lại phía thầy Akô Nô, ngoan ngoãn:

- Thưa thầy, tụi con đi.

Chân môi nhừ, Nguyên ngồi bệt xuống cỏ, đưa mắt nhìn theo các chàng trai Bạch kỳ lân đang nổi gót Hắc tinh tinh ra khỏi thung trên con đường khi nãy, bụng phân vân không biết nên ngồi lì trong bụi hay chạy ra chào thầy.

Đang lưỡng lự, nó bỗng giật bắn khi nghe tiếng thầy Akô Nô vang lên rất rành rọt:

- Ta nghĩ là ngươi chui ra được rồi đó. Thoạt đầu Nguyên không nghĩ là thầy nói với nó. Nó hồi hộp quay đầu nhìn quanh nhưng chẳng thấy một bóng người nào quanh đó. Hay là mình? Hồng lẽ thầy biết mình nấp trong này?

- Ngươi nhón nhác cái gì vậy! Ta nói ngươi đó, K'Brăk! - Tiếng thầy Akô Nô lại oang oang.

Lần này thì Nguyên vội vàng bước ra khỏi chỗ nấp.

Nó chưa kịp lên tiếng chào thì ánh mắt của thầy Akô Nô đã trượt từ mặt nó xuống cái xác của Kăply, mày cau lại:

- Làm gì mà ngươi ôm nó cứng ngắc vậy. Thả nó chỗ bụi cây kia đi!

Nguyên cúi xuống Kăply rồi ngược nhìn thầy Akô Nô, ngơ ngác:

- Thả xuống hả thầy?
- Thì thả xuống chờ người ôm làm gì cho môi tay.

Nguyên liền ngồi xồm và sẽ sệ đặt Kăply xuống cỏ, chưa kịp buông tay, thầy Akô Nô đã quát giạt:

- Ta bảo người đặt nó chỗ bụi cây kia kìa. Chỗ người nấp từ sáng đến giờ đó.

Nguyên không hiểu tại sao thầy Akô Nô lại bắt mình đặt Kăply chỗ đó nhưng nó không hỏi lại, cầm cúi ôm Kăply đi tới chỗ bụi cây khi nãy, thận trọng đặt xuống. Lúc ngẩng lên, nó bắt gặp cặp mắt của con khỉ Chacha lấp ló sau cành lá nhìn ra.

- Cứ để con khỉ con ở trong đó. Người lại đây ta bảo.

Tiếng thầy Akô Nô vang lên và cái cách thầy nhìn thấy hết mọi thứ làm Nguyên muốn nổi da gà.

Đợi thẳng nhóc lại gần, thầy Akô Nô nghiêm trang nói:

- K'Brê chỉ kéo dài tính mạng được đến trưa mai, và tối nay nếu ta không thuyết phục được lão Ôkô Na ra tay giúp đỡ, nó sẽ vĩnh viễn không còn nhìn thấy mặt trời nữa.

Nguyên cúi đầu:

- Dạ, con hiểu.

Và ở tư thế giống như cam chịu đó, một câu hỏi đột ngột xì ra từ cổ họng nó:

- Ủa, Ôkô Na là ai vậy thầy?

Câu hỏi của Nguyên làm thầy Akô Nô nhăn mặt như vừa nhai phải một hạt sạn

: - Lão đó ư? Hừm, đó là một lão già thô tả nhất mà ta được biết. Có thể nói tóm tắt, lão là một cái túi chứa đủ mọi thứ xấu xa. Nói chung là con không nên biết nhiều về lão ta làm gì!

Nguyên tính hỏi có phải Ôkô Na cũng là thầy của Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân không, nhưng nghe thầy Akô Nô nói vậy, nó đành nuốt câu hỏi trở lại vào bụng.

- Người đừng có nghĩ ngợi lung tung, hãy ráng nhớ những gì ta dặn đây nè. - Thầy Akô Nô hắng giọng, mắt nhìn Nguyên chăm chăm như để kiểm tra xem nó có tập trung hay không - Chiều nay, ngay khi trời vừa tắt nắng, lão Ôkô Na sẽ xuất hiện. Lão sẽ ngồi ngay trên phiến đá ta đang ngồi đây. Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh sẽ đến gặp lão, nghe lão răn dạy, mắng nhiếc và trừng phạt, đại khái là bằng khoảng thời gian mà ta trừng phạt, mắng nhiếc và răn dạy tụi nó. Trong thời gian đó, người cứ nấp trong bụi cây khi nãy, không được lên tiếng, cũng không được cử động gì hết.

Nguyên nín thờ:

- Thế lão có biết con đang nấp trong đó không hả thầy?
- Ngươi nấp ở đâu mà lão chả biết, cái lão tà đạo đó. Nhưng nếu ngươi cứ nín thinh, cũng không có bất cứ hành động gì thì lão sẽ không động đến ngươi. Đó là điều mà ta sẽ thỏa thuận với lão.

Nguyên lại thấp thòm:

- Thế con phải nấp đến bao lâu hả thầy?

Thầy Akô Nô lừ mắt nhìn Nguyên một cái, thân nhiên tiếp:

- Sau khi lũ học trò giải tán, lão Ôkô Na sẽ tự biến thành con basilic. - Chỗ này, Nguyên hoàn toàn không nghe mình thờ, nó vênh tai lên, ước chi có thêm vài cái tai nữa để nghe cho rõ - Con basilic sẽ bò đến chỗ K’Brêt để hút nọc độc ra.

Giọng thầy Akô Nô chuyển qua dằn dò:

- Suốt trong thời gian đó, kể từ lúc lão Ôkô Na hóa ra con basilic, ngươi nhớ đeo cặp kiềng pháp thuật của thằng oắt Suku vào.

Nguyên liếm môi:

- Con sẽ nhắm tịt mắt lại cho chắc ăn.
- Điều này mới quan trọng nè. - Thầy Akô Nô đột ngột cao giọng - Khi con basilic hút xong nọc độc trong người K’Brêt và bỏ đi, con khi Chacha phải nhào ra ôm K’Brêt chạy đi liền...
- Sao vậy thầy? - Nếu không đem K’Brêt đi, khi con basilic tiêu hóa xong nọc độc mà nó vừa hút, chắc chắn nó sẽ quay lại tấn công. - Thầy Akô Nô nhìn cái miệng há hốc của Nguyên, thờ dài giải thích - Lão Ôkô Na nếu đã hứa sẽ hút nọc độc cho K’Brêt thì dĩ nhiên lão sẽ làm, nhưng lão coi chuyện sau đó lão mổ chết K’Brêt hay biến nó thành đá là một chuyện hoàn toàn khác, không liên quan gì đến lời hứa kia. Lão ôn dịch này tính khí rất kỳ quặc, vì vậy ngươi phải nhớ kỹ lời ta dặn.

Nguyên dứt mạnh một sợi tóc:

- Thầy ơi, thế con không tự mình ôm K’Brêt chạy đi được sao? Con khi Chacha chắc gì đã cẩn thận...

Thầy Akô Nô sờ tay lên đầu Nguyên, nắn tới nắn lui một lúc rồi hừ mũi:

- Ta thấy đầu ngươi cũng mềm đó chứ, đầu có giống cục gạch.

Thầy bỏ tay xuống, “xì” một tiếng:

- Lúc này ta nói gì, hồng lễ người quên sạch rồi sao? Ta nói là người không được làm bất cứ hành động gì, nghĩa là không động dục gì hết, chỉ khi nào con Chacha cấp thẳng nhai K’Brêt chạy đi thì người mới được co giò chạy theo, và cố mà chạy cho xa, hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

Nguyên gượng gạo đáp, trong khi nó nghĩ là nó không hiểu cái quái gì hết. Đã vậy, nó còn khổ tâm hết sức khi bị đem ra so sánh với cục gạch, tự nhiên nó thấy nó giống thằng Káp lý dễ sợ và ý nghĩ đó làm miệng nó như bị ai kéo lệch đi.

- Hiểu rồi thì đi đi. - Thầy Akô Nô phẩy tay về phía bụi cây - Ta cũng đi đây.

Nguyên nói nhanh, như sợ thầy Akô Nô biến mất:

- Thế tối nay thầy có tới đây không hả thầy? Nó hỏi hả nói thêm, khi thấy thầy Akô Nô có vẻ như sắp sửa lác đầu:

- Thầy tới nha thầy. Có thầy bên cạnh chắc con sẽ đỡ sợ hơn.

- Có lẽ là ta không tới được, K’Brăk à. - Trong khoảnh khắc, giọng thầy Akô Nô chợt chùng xuống, nghe trầm và buồn hiu hắt, thứ giọng không thể nhầm lẫn của người chất chứa nhiều tâm sự nặng nề, và khi thầy thốt ra những lời đó, Nguyên thấy rõ đôi mắt của thầy bỗng nhiên trở nên xa vắng và có vẻ thầy cố tình nhìn đi đâu đó phía trên đầu Nguyên như không muốn nó nhận ra nỗi buồn thăm thẳm của thầy - Hừm, ta không muốn giáp mặt với lão Ôkô Na. Người biết không, lão và ta giống như là nước với lửa, thậm chí còn hơn thế nữa. Ở đâu có người này thì không có người kia.

Thầy đặt tay lên vai Nguyên, một động tác giống như để sưởi ấm đứa học trò và lấy giọng điềm tĩnh:

- Nhưng người chẳng việc gì phải lo lắng. Nếu người làm đúng theo những gì ta dặn, mọi chuyện ắt sẽ tốt đẹp. Lão Ôkô Na tuy độc ác nhưng dẫu sao lão cũng biết giữ lời. Hà, nếu một ngày nào đó lão thực sự trở thành con người tâng tặn lương tâm thì ta sẽ liêu với lão. Bất quá cả hai đều chết là cùng!

Những câu cuối cùng, giọng của thầy Akô Nô lại trở lại âm sắc ban đầu, âm ức và phiền muộn, có lẽ hoàn toàn không ý thức, cái kiêu của người tự nhiên rơi vào trạng thái độc thoại với chính mình.

Cái cách thầy cắt ngang câu chuyện cũng rất đáng chú ý. Đang cúi đầu suy tư, Nguyên bỗng nghe vai mình nhẹ hẫng. Nó ngẩng phát lên, chớp mắt liền hai, ba cái, bàng hoàng thấy phiến đá trước mặt trống trơn.

Chương 21: Lão Quái Ôkô Na

Nguyên lại chui vào trong bụi cây, ngồi bệt xuống cỏ, vừa moi lương khô ra nhai, đợi trời tối, vừa vắn vơ nghĩ về những điều xảy ra trong nửa ngày qua, kể từ khi nó đặt chân đến núi Lưng Chừng. Mặt trời chiếu ngay đỉnh đầu nhưng gió thổi luồn vào từ các khe núi khiến không khí trong thung không quá oi bức.

Bây giờ, khi đã bình tĩnh, Nguyên mới nhận ra có cả đồng chuyện nó quên hỏi thầy Akô Nô. Nó quên hỏi làm sao thầy tới được hòn núi này và tới làm gì. Nó nhớ lại, và ngay lập tức nó trả lời được một nửa: Hiển nhiên là thầy tới đây để giúp nó và Kăply, nếu không, việc gì thầy phải cạy cục nhờ cái người mà thầy ghét cay ghét đắng là lão Ôkô Na cứu mạng cho Kăply. Nó chỉ không biết thầy tới đây bằng cách nào thôi. Nguyên nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, óc chợt lóe lên: Đúng rồi, ngay từ đầu thầy đã biết là mình đến núi Lưng Chừng, chính thầy và bọn Tam phù thủy đã bí mật bám theo sau hai con ngựa bay của Yan Dran để lần được đến đây.

Nguyên dần dần nhớ lại, mắt nó sáng lên từng giây một. Những sự kiện đã trải qua tự động xâu thành chuỗi trong tâm trí nó. Ồ, như vậy là rất nhiều người biết đầu mối dẫn đến núi Lưng Chừng nằm ở họa sĩ Yan Dran. Trùm Bastu và các bộ hạ của hắn không ngừng ép buộc Yan Dran tiết lộ bí quyết vẽ truyền thần để nhìn là nhầm mục đích tạo ra những con phi mã dẫn đường đến hòn núi huyền bí này. Vợ chồng thầy Haifai cũng biết bí mật đó, khi còn là Krazanh và Kim họ đã từng dùng chuyện này để đánh lừa trùm Bastu. Thầy N’Trang Long cũng thế, nếu không thầy đã không nhờ Suku dẫn tụi nó đến chỗ họa sĩ Yan Dran. Cả vợ chồng K’Rahlan - Kaming nữa, khi họ làm một chuyện treó ngoe là cho con trai mình đến thụ giáo một họa sĩ thuộc giáo phái Madagui hẳn là họ đã tính đến mối lợi này. Và cuối cùng là thầy trò Tam phù thủy - những người được lợi nhất trong chuyến đi của Nguyên.

Nguyên chỉ lấy làm lạ là tại sao không ai chịu hé môi cho nó biết về sự liên quan giữa Yan Dran và núi Lưng Chừng. Ngay cả Tam phù thủy Bạch kỳ lân cũng vậy, khi bị Păng Tíng gặng hỏi, họ chỉ nói úp úp mở mở, cứ như thể đó là điều cấm kỵ và họ sẽ bị phạt nếu nói thẳng ra. Hồng lễ đó là quy định của Hội đồng Lang Biang: chiến binh giữ đền phải tự tìm đường đến núi Lưng Chừng?

Nguyên cũng phát giác ra mình quên hỏi thầy Akô Nô về những quả táo vàng và ngạc nhiên là ngay cả thầy cũng quên mất chuyện đó trong khi chính thầy thừa biết những quả táo đó đối với nó và Kăply có ý nghĩa quan trọng như thế nào. Thế nào rồi mình cũng sẽ gặp lại thầy, tới lúc đó nhất định mình sẽ hỏi. Nguyên nhủ thầm, lúc lắc đầu như cổ ghim chặt dọt tính đó vào trí nhớ.

Những cây thông lùn vẫn thấp chùn, nhưng lúc này Nguyên thấy những bóng cây trên cỏ đã dài ra gấp đôi. Nó nhìn lại chỗ Kăply nằm, pháp phòng không biết bạn mình có sẽ sống lại như thầy Akô Nô nói hay không. Tự nhiên thấy thương bạn, nó bẻ mấy nhánh lá, chạy lại đắp trên người Kăply rồi chạy về chỗ cũ, bó gối ngồi nhìn trời nhìn đất.

Suốt một hồi lâu, Nguyên chẳng biết làm gì cho bớt sốt ruột. Nó cứ ngồi như vậy, lặng lẽ nhìn nắng, nhìn cây lá, nhìn bóng chiều, lòng bất giác cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Trời dần nhạt nắng, sương bắt đầu dùn lên từ mặt cỏ và gió thổi mạnh hơn. Ở bên trên những ngọn núi đá, những đám mây bị gió xô đẩy, toai ra và gầy rạc hẳn

đi so với buổi sáng.

Nguyên và con Chacha thu lu trong bụi cây, nồn nao chờ đêm xuống. Nguyên đã nói chuyện với Chacha rồi, và mặc dù ánh mắt con Chacha nhìn Nguyên với vẻ rất chi là hiểu biết, Nguyên vẫn không chắc con khi nghịch ngợm này có hiểu những gì nó nói hay không.

Có lúc Nguyên nhận ra mình vừa ngủ. Nó vội vàng đập hai tay vỗ má để cho tỉnh táo nhưng một lát sau những làn gió chiều cù mơn man lên lưng lên cổ nó, y như hồi ở làng Ke bà nó vẫn cù như thế để giúp nó dễ ngủ, làm nó thiếp đi lúc nào không hay.

Nguyên lại giật mình mở mắt ra, lại vỗ lên má, lát sau thì véo tai và ngất lên đùi, để rồi lại chìm vào giấc ngủ dễ dàng hơn, nhiều lần như vậy.

Tới lần không biết thứ bao nhiêu, khi Nguyên mở mắt ra thì bóng đêm đã nhả xuống thung lũng những mảng tối cuối cùng. Nó giật mình đánh mắt về phía vách núi đối diện, thấy lão Ôkô Na đã ngồi trên phiến đá từ hồi nào.

Nguyên ngẩn ra khi thấy những phiến đá chung quanh chỗ lão ngồi đều phát sáng, thứ ánh sáng xanh lè, gây cảm giác lạnh lẽo và rờn rợn. Trong thứ ánh sáng ma quái lập lờ đó, lão Ôkô Na hiện lên như một phiên bản của thần chết. Lão gần như không có thịt, cái đầu lão giống như đầu lâu với hai hốc mắt đen ngòm, xương gò má nhô cao trong khi má lõm vào, hai cánh tay thò ra dưới tay áo thụng của lão rõ ràng là hai khúc xương; nói chung trông lão âm u và tăm tối đến mức nếu trong tay lão là chiếc lưới hái của thần chết thì Nguyên cũng không thắc mắc chút nào.

Lẽ ra Nguyên đã ngất đi nếu không biết trước lão là Ôkô Na, người sẽ cứu mạng cho Kăply trong lát nữa. Nhưng cái hình thù gớm ghiếc của lão vẫn khiến Nguyên không dám nhìn lâu, thậm chí có lúc nó phải nhắm mắt lại như thể cầu nguyện cho mình có đủ gan dạ để không hét lên một cách ngu ngốc hoặc bắt thần lẫn ra xiêu nửa chừng.

Như những bóng ma lướt qua mặt Nguyên, Tam phù thủy Hắc tinh tinh cảm nín tiếng về phía vách đá từ con đường ban sáng và khi cả ba đứng ngay ngắn trước mặt lão Ôkô Na, bốn thầy trò họ nom giống nhau đến mức trong phút chốc Nguyên như quên cả sợ hãi, chỉ thấy trong bụng đang trôi lên một cảm giác gì đó như là sự buồn cười khiến nó phải trấn áp một cách khổ sở.

- Các con đấy ư?

Tam phù thủy Hắc tinh tinh chưa kịp cất tiếng, lão Ôkô Na đã hỏi, giọng ngọt ngào như phát ra từ một hũ đường.

- Thưa thầy...

Phù thủy đứng giữa nói, giọng nghèn nghẹt như vẫn còn uất ức về chuyện thầy Akô Nô trừng phạt hẳn.

- Ta biết. - Lão Ôkô Na hắng giọng - Nhìn thoáng qua ta đã biết. Chắc lão Akô Nô vừa làm khổ tụi con phải không?

Bọn Hắc tinh tinh không nói gì nhưng vẻ ủ rũ của bọn họ có giá trị còn hơn cả ngàn lần xác nhận.

- Lão đó thiệt chẳng ra gì, chỉ được mỗi cái thù vật. Mà thiệt ra các con cũng có gây ra chuyện gì phiền phức đâu. - Ôkô Na cười khẩy, càng nói càng cao giọng, đến câu cuối cùng thì gần như lão hét lên - Lẽ ra lão phải khen thưởng tụi con mới phải chứ!

- Thầy Akô Nô trách tụi con không làm gì được Tử bắt từ...

- Lão thiết là bá láp. - Lão Ôkô Na hử mũi, bắt binh - Tứ bắt từ đâu phải là thứ dễ xơi.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân xuất hiện ngay vào lúc lão Ôkô Na đang nổi quạu. Và khi bọn họ bước đến trước phiên đá lão ngồi thì cả bọn tá hỏa húng lấy một con bảo những lời rửa xà đột ngột dội xuống đầu:

- Mấy thằng khốn kiếp này, tụi bay đi đâu mà bây giờ mới vác mặt tới hả? Hừm, áo đỏ khăn trắng, bánh bao gớm! Lại còn đeo chuỗi ngọc nữa chứ! Nói thiệt, tụi bay chẳng làm chuyện gì ra trò ngoài chuyện làm ta xốn mắt kinh khủng.

- Thưa thầy... tụi con...

Thủ lĩnh Masari bối rối nói, trong khi Pila và Karãm rúm người lại.

- Ba đứa bay thiệt chẳng ra gì. - Như không nghe Masari, hoặc nghe mà không thêm hiểu, lão Ôkô Na tiếp tục phun ra những lời dao búa, trông lão hẳn học đến mức Nguyên tự hỏi tại sao lão không phun lửa ra quách cho rồi - Nói thiệt, lão Akô Nô chỉ đào tạo ra toàn đồ cóc nhái. Hừ, Bạch kỳ lân, cái biệt hiệu hay ho gớm! Bạch kỳ lân mà để cho tên nhãi nhép Baltalon đánh văng tuốt lên mây như những cái lông vịt. Thiệt tình!

Masari cười khỏ:

- Hắn đã luyện được thần chú Phân thân, thưa thầy.

- Phân thân là cái quái gì chứ! Học trò của Ôkô Na mà sợ loại thần chú lôm côm đó sao! - Đầu lão Ôkô Na lắc lư đầy giận dữ, người yếu bóng vía có thể phát hoảng nghĩ lão là một hài cốt từ dưới mộ đang cựa quậy chui lên và cái cách lão nhe gằn đủ ba mươi hai chiếc răng trắng nhơn nom ẩn tượng đến nỗi Nguyên phát run lên đặng sau bụi cây.

Lão Ôkô Na tiếp tục hành hạ Bạch kỳ lân, theo kiểu cách mà xét cho cùng thì giống một cách đáng kinh ngạc với thái độ ác cảm mà thầy Akô Nô dành cho bọn Hắc tinh tinh lúc ban ngày:

- Cả lão Tứ bắt từ những nhit kia mà tụi bay cũng đánh không lại nghĩa là sao?

Masari khẽ liếc Tam phù thủy Hắc tinh tinh, liếm môi với vẻ chịu đựng:

- Thưa thầy, Tứ bắt từ đã luyện bốn con vật đến độ xuất thần...

Một lần nữa lão Ôkô Na không để Masari nói hết câu. Lão nhanh nhẩu cướp lời, cái cách chặn họng đầy sốt sắng của lão cho thấy lão không hề chờ đợi các chàng trai Bạch kỳ lân trả lời, lão chỉ dựng lên câu hỏi như người ta dựng một chiếc bục sân khấu để từ trên đó lão trút xuống đầu các tên đệ tử bất cứ lời lẽ cay độc nào mà lão chọt nghĩ ra:

- Xuất thần cái đầu tụi bay. Mấy con vật nhí nhỏ đó mà tụi bay đánh không lại thì còn mong gì đối đầu với ai. - Lão ghéech mặt nhìn Tam phù thủy Bạch kỳ lân, từ trong bụi cây ngó ra Nguyên nghĩ là lão đang nheo mắt nhưng đôi mắt của lão chỉ là hai cái hốc nên nó chỉ có thể phỏng đoán qua cái nghiêng đầu khinh khinh của lão - Ta không đến nỗi quá khắt khe nhưng thiệt sự là ta thấy tụi bay giống y chang ba con gà trống.

Nếu cuộc đối thoại này diễn ra ban ngày và nếu không nấp xa quá, Nguyên tin rằng nó sẽ thấy gương mặt của các chàng trai Bạch kỳ lân đang chuyển màu

gạch cua. Điều đó càng dễ tin hơn khi một trong ba phù thủy Hắc tinh tinh đột ngột “híc” lên một tiếng, một dấu hiệu cho biết nếu không vắt và kiểm chế hẳn đã phá ra cười trước so sánh đầy nhạo báng của lão Ôkô Na.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân đứng im như tượng, về biết thân biết phận. Nhưng lão Ôkô Na vẫn không dễ yên. Những cái mũi lệch của đám đệ tử thân yêu phơi ra trước mặt, hể lão không nhìn thì thôi, cứ mỗi lần chạm mắt vào bộ mặt dị dạng của bọn họ, lão như bị đánh thuốc độc.

- Tụi bay sử dụng mấy câu thần chú mèo quào của tụi bay cho ta coi thử nào! - Lão đột ngột rít lên, cánh tay khẳng khiu trở vào Bạch kỳ lân như sẵn sàng đâm thủng bụng lũ học trò.

Masari tính hỏi lại nhưng không dám. Anh vung cây gậy sừng hươu vào tảng đá bên cạnh, những luồng ánh sáng chói lọi từ đầu gậy phụt ra, chạm vào tảng đá kêu đánh “bùng” một tiếng; trong tích tắc khi luồng sáng lịm đi, Nguyên nhìn rõ tảng đá đã tan thành bụi.

- Cái đó kêu là thần chú gì? - Lão Ôkô Na nhếch mép, mặt không lộ cảm xúc, mà nếu có thì không ai có thể nhận ra trên khuôn mặt như ác quỷ của lão.

Masari lí nhí: - Vàng hoa cúc, thưa thầy.

- Pila. - Lão Ôkô Na hát hăm - Tới phiên ngươi múa may đi.

Một chùm tia sáng tím lóng lánh từ đầu gậy của Pila bắn ra, chói lòa, rực rỡ và cũng như luồng sáng của Masari trước đó, trong nháy mắt đã làm biến mất một tảng đá lớn trên vách núi.

Lão Ôkô Na cười khẩy, nghe giọng cười đó Nguyên tin nếu lão có một khuôn mặt bình thường như mọi người chắc chắn nó đã thấy môi lão trề ra:

- Cái này là cái gì?

Pila rụt rè:

- Dạ, thần chú Tím hoa cà, thưa thầy.

Cây gậy trên tay Karãm khẽ rung động, rõ ràng anh đang hồi hộp chờ lão Ôkô Na kêu đến mình. Nhưng lão không thềm liếc mắt đến Karãm. Lão ngửa mặt lên trời, cười ha hả:

- Thiệt là chưa từng thấy. Phải nói là lão Akô Nô dạy học trò hay thiệt... Ha ha ha...

Lão chợt ngưng cười, ánh mắt rớt bộp xuống bọn Bạch kỳ lân, mắc lại ở những khuôn mặt đang giãn gặt vì lo lắng, nói giọng khinh miệt:

- Hừ, Vàng hoa cúc, Tím hoa cà! Đúng là thần chú của lũ gà trống! Còn gì nữa hả tụi bay? Chắc thế nào cũng có ba cái tên ông ọ như Trắng cọng mây, Xanh cọng cỏ chó há?

Lão thỉnh linh vỗ mạnh tay lên chỗ ngồi làm tảng đá xịt khói tùm lùm và mê mất một miếng lớn, cất tiếng mắng:

- Tụi bay ăn mặc thì đom đóm, thần chú thì ủy mị, gậy phép cũng bày đặt màu mè, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ra đòn phải đẹp, tên gọi phải kêu, ba cái thứ

nhỏ nhằng đờ chi hữu dụng để đi tán gái chứ đánh đắm cái cóc khô gì. Hừ, tụi bay thiệt giống lão Akô Nô quá sức. Thầy thì lãng mạn, trò thì chài chuột, đúng là một lũ vừa hâm vừa ngớ ngẩn.

Nghe lão Ôkô Na mắng sa sả như tát nước, Tam phù thủy Bạch kỳ lân ngậm tằm không dám nói, cũng không cả thờ. Nhưng khi lão nói đến câu cuối cùng thì Masari ngẩng phắt lên:

- Thầy chửi tụi con te tua thế nào cũng được, xin thầy đừng nói động đến thầy Akô Nô.

- Ha ha ha... - Phản ứng bất ngờ của Masari khiến lão Ôkô Na giận đến mức chỉ biết bật ra một tràng cười dài, những khớp xương trong người lão kêu lên cọt két như tấm ván bị uốn cong - Hay lắm! Hay lắm! Thầy trò bênh nhau, đúng là cùng một giuộc. Bộ ta không phải là thầy tụi bay chắc?

Lão Ôkô Na vung tay áo thụng lên, hoàn toàn không báo trước:

- Hồn lão nè!

Một luồng khói đen từ tay áo lão phụt ra, đập thẳng vào mặt Tam phù thủy Bạch kỳ lân. Nguyên giật mình nghe các chàng trai kêu lên một tiếng đau dớn và bắn tung ra xa, ngã chổng gọng trên cỏ như những con điều đứt dây, gậy trên tay văng mỗi nơi một chiếc.

Khi Tam phù thủy Bạch kỳ lân lóp ngóp bò dậy, Nguyên hoảng hồn thấy trên mặt họ máu trào ra như suối từ hai lỗ mũi.

- Hà hà, - lão Ôkô Na cười sảng sặc - Tím hoa cà thì được tích sự gì! Ta cho tụi bay thấy thế nào là Trào máu mũi nè.

Bây giờ Nguyên mới hiểu tại sao Tam phù thủy Bạch kỳ lân lộ vẻ lo lắng khi thấy thầy Akô Nô trừng phạt Hắc tinh tinh. Hẳn họ biết thế nào thầy Ôkô Na cũng sẽ điên lên mà trút giận lên đầu họ.

- Tụi bay còn đứng xớ rớ ở đó há? - Lão Ôkô Na gầm lên - Lượm mấy cây gậy đánh chó của tụi bay lên rồi xéo đi cho rảnh!

Như chỉ chờ có thế, các chàng trai Bạch kỳ lân vội vàng nhặt nhanh những chiếc gậy sừng hươu vương vãi trên cỏ, cúi đầu chào lão Ôkô Na rồi quay mình rảo bước, điệu bộ hấp tấp như cổ chạy xa một bãi mìn sắp nổ.

Lão Ôkô Na nhìn theo những chàng trai Bạch kỳ lân, phun một bãi nước bọt rồi quay sang bọn Hắc tinh tinh này giờ vẫn im lìm theo dõi mọi diễn biến, giọng hài lòng:

- Ta ra tay như vậy là còn nể mặt lão Akô Nô lắm đó.

Phù thủy Hắc tinh tinh đứng bên trái đưa tay mân mó chiếc mũi lệch, bất bình nói:

- Con nghĩ hình phạt thầy dành cho Bạch kỳ lân chưa tương xứng với những gì tụi con nhận lãnh ở thầy Akô Nô.

- Tại tụi con chưa biết đo thôi. - Lão Ôkô Na an ủi học trò bằng thứ giọng người ta thường dùng để dỗ trẻ con - Tụi con bị vẹo mũi chỉ là chuyện vặt. Hơn nữa, dù mũi tụi con có thẳng thơm thì ta nghĩ cũng không nhờ thế mà tụi con trở nên đẹp trai hơn.

Lão bật cười hiêm độc:

- Còn bọn Bạch kỳ lân sau khi bị ta dùng thần chú đánh trào máu mũi, tụi nó sẽ mất đi khoảng một phần mười năng lượng pháp thuật. Cái đó mới đáng gọi là trừng phạt.

Lão lại bật cười khan một hồi; nhìn về hoan hỉ của lão Nguyên nghĩ chắc là lão đang tự cho mình điểm mười về cái âm mưu thâm hiểm vừa rồi. -

Nói cho chính xác thì trình độ của tụi con so với Bạch kỳ lân thì ai hơn ai kém? - Lão chợt hỏi, giọng trở lại nghiêm trang.

- Con không biết, thưa thầy. - Phù thủy đứng giữa trầm ngâm đáp.

- Con nghĩ chắc là ngang nhau. - Phù thủy đứng bên phải dè dặt bổ sung.

- Hừm, sao lại có thể như thế được. - Lão Ôkô Na lại đập tay xuống tảng đá và làm mẻ thêm một miếng nữa - Tài nghệ của tụi con phải cao hơn Bạch kỳ lân chứ.

Thấy ba tên học trò không nói gì, lão Ôkô Na có vẻ bực mình:

- Dĩ nhiên là tụi con và Bạch kỳ lân không được phép so tài trực tiếp với nhau. Nhưng như vậy không có nghĩa là không so sánh được. - Cái khung xương của lão lại cựa quậy một cách nóng nảy trong chiếc áo thụng làm phát ra những tiếng răng rắc - Phe Hắc Âm lúc này như thế nào rồi? Cần đây tụi con có giúp trùm Bastu được chuyện gì đáng kể không? Cứ đem thành tích của tụi con và Bạch kỳ lân ra đo với nhau là biết ngay tụi con cao hơn tụi nó bao nhiêu cái đầu chớ.

- Dạ.

Phù thủy đứng giữa mơ hồ đáp. Nguyên có cảm giác hần cổ tỉnh né tránh những câu trả lời cụ thể, nhất là vụ ba con hắc xà bị tiêu tùng, sợ lão Ôkô Na thêm câu.

Như nhìn xuyên qua đầu học trò, lão Ôkô Na bỗng nói:

- Ta sẽ dạy cho tụi con loại thần chú để đối phó với hai con linh xà ở hồ Ma. Chẳng có gì phức tạp hết. Thậm chí muốn thắng gã tổng quản lâu đài Sêrôpôk cũng không phải là chuyện khó. Nói chung, những gì Bạch kỳ lân không làm được thì tụi con phải làm bằng được.

Trước ánh mắt vui mừng của bọn Hắc tinh tinh, lão Ôkô Na đột ngột tặc lưỡi thay cho dấu chấm hết:

- Bây giờ thì tụi con đi đi. Ta có việc phải làm.

o o o

Ở trong bụi cây, Nguyên hồi hộp nhìn theo những bước chân của Tam phù thủy Hắc tinh tinh rồi lại quay về phía tảng đá lão Ôkô Na đang ngồi, cảm thấy trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Suốt cả buổi chiều, Nguyên chờ đợi giây phút này nhưng khi lão Ôkô Na chuẩn bị hóa thành con basilic thì dạ dày nó quặn lại.

Nguyên cuống quít lòi cặp-kiếng-chông-hóa-đá trong túi ra trông lên mắt, cảm thấy run sợ hơn nó nghĩ. Thậm chí khi lão Ôkô Na bắt đầu lác lư trên tảng đá, Nguyên xấu hổ bắt gặp mình đang cố thu nhỏ người lại mặc dù nó thừa hiểu lão biết tông nó đang nấp trong này.

Trong một thời gian ngắn, Nguyên thấy rõ lão Ôkô Na bắt đầu phình lên và dài ra, chẳng mấy chốc một con rắn lớn thế chỗ của lão che kín cả tảng đá. Con rắn uốn éo trườn xuống, lừ lừ bò về phía bụi cây. Mặc dù biết con basilic đang đến chỗ cái xác của Kăply để hút nọc độc, Nguyên vẫn dựng tóc gáy khi thấy những khúc mình vàng khè của nó mỗi lúc một quãng đến gần, cứ mỗi lần như thế lại làm phát ra những tiếng lạch bạch như một người đang vỗ tay vào bụng.

Nguyên phải cố hết sức để khỏi ọc ra những gì nó nhét vô bao tử hồi trưa khi ánh mắt nó chạm phải hai cái cánh quái dị trên mình con basilic, cái mào đỏ như máu và dưới đó một chút là cặp mắt hình tam giác đang không ngừng quét tới phía trước những tia sáng trắng như hai chiếc đèn pha. Con basilic vừa trườn tới chỗ Kăply vừa lúc lác đầu, ánh mắt nó thỉnh thoảng lại chiếu ngay bụi cây khiến Nguyên khiếp hãi tưởng như cả người đang bị phơi ra trước luồng sáng chói lòa kia. Cuối cùng, Nguyên nhắm nghiền mắt lại, hoàn toàn không tự chủ, răng trên cắn chặt môi dưới để khỏi bắt thần bật ra một tiếng rên, tay nắm chặt tay con khi Chacha đang co ro bên cạnh.

Nguyên ngồi rúm người trong bụi cây, không trông thấy con basilic đã hút nọc độc cho Kăply như thế nào, chỉ đến khi nghe tiếng quăng mình của con basilic mỗi lúc một xa, nó mới dám hé hé mắt nhìn.

Không đợi Nguyên nhắc, con Chacha nhào ra khỏi chỗ nấp, ồm ồm Kăply lúc này vẫn chưa động đậy, quay mình vọt đi như tên bắn trên con đường dẫn ra khỏi thung. Vất giơ lên cổ, Nguyên hối hả chạy theo, nhìn những cây thông lùn lụi vùn vụt lại sau lưng, nó nhớ ra từ bé tới giờ chưa bao giờ nó chạy nhanh đến thế.

Vừa đến chân ngọn đồi trọc, Nguyên tái mặt nghe những tiếng lộp bộp sau lưng, biết con basilic đã tiêu hóa xong chất độc và đang điên cuồng rượt theo. Người run bắn, Nguyên lao thục mạng về phía trước, chân dẫm bừa lên cánh đồng hoa, cố bám sát con Chacha đang ồm ồm Kăply phóng như gió trước mặt.

Nguyên chạy và chạy, băng suốt chiều dài cánh đồng, đầu óc gần như mù đi. Tiếng thở phì phì của con basilic càng lúc càng lớn ở sau lưng khiến chân Nguyên đôi lúc như quíu lại, đã mấy lần nó vấp té nhưng gượng dậy được và cắm cổ chạy tiếp, lòng dấy lên ao ước cháy bỏng là được mọc thêm đôi cánh ở dưới chân như mấy con ngựa của Yan Dran.

Từ trong thâm tâm, Nguyên cũng trông chờ sự xuất hiện của thầy Akô Nô, mặc dù nó thừa biết đó là hy vọng hết sức mong manh.

Cho đến khi Nguyên trượt chân té thêm một lần nữa, không biết là lần thứ mấy, người lẩn lờ lóc, cặp kiếng của Suku văng đi đâu mất trong khi tiếng khè khè gấp gáp của con basilic đã gần như ở ngay sau gáy thì thiệt tình mà nói, Nguyên đã nghĩ rằng nó không còn sống nữa.

Đúng vào lúc Nguyên không còn nuôi nấng một tia hy vọng nào, thậm chí còn đang nghĩ nên tròng bộ mặt nào để đón nhận cái chết thì nó thấy tay nó bị ai đó nắm chặt và người nó thỉnh linh bị nhắc bổng lên.

Thầy Akô Nô? Nguyên reo lên trong đầu và ngược mắt nhìn lên, cảm động muốn khóc khi thấy kẻ đang lòi nó bay trong không là con Chacha. Bây giờ Nguyên mới biết là nó đã té ngay ở nơi bắt đầu cánh đồng hoa và trước mặt nó lúc này là hai con phi mã đang bồn chồn dậm chân thỉnh thỉnh trên mặt cỏ ra

chiều thức giục.

Trên lưng một con phi mã, Kăply đang nằm vắt ngang. Bằng một sức mạnh phi thường so với thân hình nhỏ thó của nó, Chacha liệng Nguyên lên lưng con ngựa thứ hai rồi nó tự mình nhảy lên ngồi đằng sau Kăply.

Hai con ngựa lập tức cất mình bay lên không, vừa kịp thoát cú mô đầy giận dữ của con basilic trong tầm một phân không hơn không kém.

Đêm đó, Nguyên bám lấy cổ ngựa, đánh một giấc mê man, không mộng mị. Thoạt đầu, nó không muốn chớp mắt, với niềm tin nếu hai con phi mã cao hứng bay vòng quanh núi Lung Chùng như kiểu phi thuyền bay quanh mặt trăng, nó sẽ được tận mắt nhìn thấy một hòn núi nằm lơ lửng giữa trời là như thế nào. Nhưng hoặc là nó quá mệt mỏi sau những gì vừa trải qua, hoặc là có một sức mạnh huyền bí nào đó kéo sụp mí mắt nó, Nguyên đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng, hoàn toàn ra ngoài sự nhận thức của nó nhưng phải nói là hết sức thỏa thuê.

Khi Nguyên bị những tia nắng sớm bò trên mặt đánh thức, nó mở mắt ra và sợ đến liú lười khi thấy có người đang nhìn mình mỉm cười.

Thấy nó định nhảy bắn lên, người đó chặn tay lên vai nó, cười hi hi:

- Mày làm gì vậy? Tao đây mà.

Phải một lúc Nguyên mới thôi sững sốt và khi đã hoàn hồn thì đột ngột nó làm một cái chuyện mà không bao giờ nó nghĩ có ngày nó sẽ làm là òa ra khóc. Nó khóc nức nở, khóc ngon lành, vừa khóc vừa rung rúc nói:

- Tiên sư mày, Kăply!

Kăply ôm choàng lấy bạn và đến phiên nó rung rung:

Kể tao nghe đi. Tụi mình đang ở đâu? Và tại sao mà tụi mình ở đây?

- Mày... mày... - Nguyên hình hích - lẽ ra thì mày đã chết rồi... thẳng cả chớn...

Kăply đã định trêu bạn, vì thiệt sự thì nó thấy thẳng Nguyên bữa nay lạ quá. Đối với Kăply, thẳng bạn đại ca của nó mà chịu xì ra nước mắt trông còn hoang đường hơn là con nhò trùm sò Păng Tìng chịu xì tiền. Nhưng nghe Nguyên nói vậy, mặt Kăply đỏn ra:

- Mày nói sao? Tao đã chết rồi ư?

Nguyên lấy tay áo quẹt nước mắt lẫn nước mũi, trông nó dơ dáy y như thằng K'Tub nhưng vì đang nóng lòng nghe nó trả lời, Kăply cố dìm câu chế nhạo bằng một tiếng khịt mũi âm ỉ.

- Mày còn nhớ lúc tụi mình ở thung lũng Plei Mo không? - Nguyên nhìn bạn bằng cặp mắt đỏ hoe, sụt sịt hỏi.

- À, à, nhớ. - Kăply gãi đầu - Nhớ chứ. Lúc đó tụi mình nhìn thấy mấy pho tượng bằng đá.

- Rồi con basilic xuất hiện... - Nguyên nhắc.

- Ô, đúng rồi, con basilic thỉnh thoảng hiện ra từ phía sau và rượt theo tội mình. - Kăply vỗ đùi một cái “bốp”, la lên - A, tao nhớ rồi, nó đã mổ tao một phát phát đau điếng ngay đùi.

Kăply vén vạt áo lên, ngoài cổ quan sát xem vết cắn nằm ở đâu.

- Đây nè. - Nó xoa xoa tay lên vết thương vẫn còn bầm tím, nhe răng cười - May mà nọc con basilic không độc...

Nguyên nhìn bạn, thờ một hơi dài:

- Nghe đây nè, đồ ngốc. Ở xứ Lang Biang có ba thứ tuyệt độc. Đó là nhựa độc của quả hiền sinh, chất độc trong móng rồng Ouroboros và nọc độc của con basilic. Đó là những loại độc không có thuốc giải. Những ai bị con basilic mổ trúng, chỉ có thể kéo dài mạng sống tối đa là một ngày...

- Cái gì? - Kăply lấp bắp, mặt xám ngoét - Hồng lẽ tao sắp chết rồi ư?

- Sắp chết cái con khi. - Nguyên mỉm cười - Từ lúc mày bị con basilic mổ trúng đến nay đã gần ba ngày rồi...

Trước vẻ ngỡ ngàng của Kăply, Nguyên từ từ thuật lại những gì đã xảy đến với tội nó trong mấy ngày qua.

Xếp bằng trên cỏ, Kăply nghệt mặt há họng nghe, vẻ đăm đăm như đang nghe một vở kịch truyền thanh với vô số những cung bậc và cao trào: hấp dẫn, căng thẳng và rất nhiều bí ẩn, nhất là sau cái chết của chính nó. Kăply cố không ngắt lời bạn, che giấu sự ngứa ngáy bằng cách nãy bứt những cọng cỏ trong tâm tay và đến khi Nguyên kết thúc câu chuyện thì quanh chỗ Kăply ngồi chỉ còn là mảnh đất trụi.

- Tao không thể hiểu được tại sao trùm Bastu lại tốt với tao như vậy? - Kăply nhăn nhó vò đầu.

- Nghe tao nói đây, Kăply. - Nguyên nghiêm mặt - Về nguyên tắc, trùm Hắc Ám không bao giờ đối xử tốt với các thành viên của lâu đài K’Rahlan, đặc biệt khi người đó được chọn làm chiến binh giữ đền. Bastu hành động tuy khó hiểu nhưng tất cả đều phục vụ cho những âm mưu thâm kín của hắn thôi.

- Thế mẹ của K’Brét còn sống à? - Kăply chợt nhớ đến câu chuyện kỳ quái ở hồ Ma.

- Mày cũng biết rồi đó, chim đầu người là một dạng sống dở chết dở. Nếu tội mình đem về được những quả táo vàng thì lúc đó mới có thể nói tới chuyện bà Ka Lén còn sống hay không.

Kăply quay đầu nhìn quanh:

- Thế đây là núi Lưng Chùng sao? Sao tao hồng thấy một cây táo nào hết vậy?

Nguyên đặt tay lên vai Kăply:

- Ngay bây giờ, tao và mày sẽ đi lòng vòng thăm dò. Dẫu sao, mày sống lại mới là điều quan trọng nhất đối với tao. Còn những quả táo vàng, tao nghĩ sớm muộn gì tội mình cũng sẽ tìm thấy. Chỉ có điều đáng lo là làm sao vượt qua được sự canh giữ của con rồng Ouroboros, và nhất là đừng chạm trán với lão Ôkô Na thổ tả kia.

Kăply vụt hỏi:

- Mà y có nghĩ lão Ôkô Na chính là chủ nhân núi Lưng Chùng không?

- Tao cũng từng nghĩ về điều này. - Nguyên nhún vai - Nhưng có lẽ là không phải. Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, có bốn phận trấn áp các thế lực hắc ám. Trong khi đó, lão Ôkô Na không những cho bọn Hắc tinh tinh đi giúp trùm Bastu mà bản thân lão có thể hóa thành con basilic, một khả năng chỉ có ở các phù thủy hắc ám.

- Hay là thầy Akô Nô? - Kăply cắn môi và trừng trừng nhìn Nguyên, có vẻ sẵn sàng lặn ra xiêu nếu thằng bạn đại ca của nó gật đầu. - Cũng không phải nốt. - Nguyên thô tay dứt một sợi tóc, lắc đầu nói - Nếu thầy Akô Nô là chủ nhân núi Lưng Chùng thì với trách nhiệm và trình độ pháp thuật cao tột bậc của thầy không đời nào thầy lại để cho lão Ôkô Na tự tung tự tác như vậy. Có thể thấy thầy cực kỳ căm ghét và ghê tởm lão này nhưng rõ ràng thầy không làm gì được lão. Mà nhớ coi, trong lịch sử xứ Lang Biang, ngoài Tam tiên ra, làm gì có nhân vật nào được coi là ngang ngửa với chủ nhân núi Lưng Chùng. Hoàn toàn không có, đúng không?

- Ờ, đúng... đúng...

Kăply ấp úng đáp, thấy trong những trường hợp cần suy luận rắc rối như thế này, nghĩ ngợi bằng cái đầu của thằng bạn mình vẫn là tốt nhất. Nhưng rồi một thắc mắc chợt chộp lên trong đầu nó:

- Thế chủ nhân núi Lưng Chùng đâu?

- Tại sao bọn ngươi không nghĩ ngài đang đi chơi đâu đó và hiện nay không có mặt ở hòn núi này?

Tiếng thầy Akô Nô vang lên bên trái cánh đồng khiến Nguyên và Kăply quay phắt về phía phát ra tiếng nói, mừng rỡ:

- Chào thầy ạ.

Thầy Akô Nô nhìn Nguyên, cười khi khi:

- Tối hôm qua, ta rất tiếc không làm gì để giúp ngươi được mặc dù biết là ngươi bị con basilic làm cho sợ hãi mất.

Nguyên chớp mắt:

- Mà mà tụi con đã được hai con phi mã cứu đi, thưa thầy.

- Tốt! Tốt lắm! - Thầy Akô Nô đưa mắt nhìn Kăply, câu nói vừa rồi chính xác là dành cho nó, rồi như thấy chưa đã, thầy lại gục gặc đầu - Tốt! Tốt lắm! Rất tốt!

Kăply cúi đầu, giọng xúc động:

- Con không biết phải nói sao để cảm ơn thầy...

- Cảm ơn cái con khỉ! - Thầy Akô Nô sầm mặt - Nếu người không phải là chiến binh giữ đền đời thứ ba, ta cứu người làm cái cốc gì chứ. Hừm, giả dụ người chỉ là một thằng nhóc bình thường thì ta để người chết ngắc từ lâu rồi, hổng việc gì phải quy lụy lão Ôkô Na cho nhục.

Rõ ràng cứ nhắc đến lão Ôkô Na là thầy nổi xung. Thầy giãy dụa dụa trên hai chân, nói như tát nước vào mặt khiến không chỉ Kăply mà cả Nguyên cũng phát hoảng đến dờ mặt ra.

- Thôi, bỏ qua đi. - Thầy Akô Nô phẩy tay, làm như lão Ôkô Na là một con ruồi đang vo ve đầu đó và thầy đang ra sức đuổi lão đi - Bây giờ chuyện cần kíp là bọn người phải đi hái mấy quả táo vàng rồi chuồn lẹ khỏi núi Lung Chùng trước khi chủ nhân hòn núi này kịp tóm cổ bọn người.

Nguyên như người ngủ mê choàng tỉnh:

- Những cây táo đó ở đâu hả thầy? Từ hôm qua đến giờ con hổng thấy chúng đâu hết.

- Bọn người đi theo ta.

Thầy Akô Nô nói và băng băng xông vào giữa cánh đồng hoa.

Chương 22: Rồng Ouroboros

Cuối cánh đồng là những ngọn đồi trọc, nơi Nguyên đã đến rồi. Nhưng thầy Akô Nô không rẽ theo con đường có những cây thông lùn dẫn đến thung lũng hôm qua.

Thầy băng băng quẹo phải, nơi không hề có lối đi. Trong khi Nguyên tò mò chưa biết thầy làm cách nào để vượt qua những bụi rậm toàn loại cây cao ngang ngực với những chiếc lá cứng, dài và nhọn như mũi giáo thì nó bỗng trợn tròn mắt lên: Thầy Akô Nô đi tới đâu, những bụi rậm tự động tách ra tới đó, rất giống với cái cách nhường đường của dãy hàng rào ở công viên Các Thử Kẹo mà nó và Kăply từng chứng kiến.

Nguyên, Kăply và con Chacha lẻo đẻo bám theo, đến khi những tia nắng mặt trời gần như xuyên thẳng xuống từ trên đỉnh đầu, mọi người đã vòng ra phía sau ngọn đồi. Nguyên ngạc nhiên thấy một vườn cây xanh um đập vào mắt, chưa kịp hỏi, thầy Akô Nô đã quay lại, nói nhỏ:

- Đây là vườn táo.

Về bình tĩnh tuốt khỏi gương mặt Nguyên và Kăply. Hai đứa kiễng chân, căng mắt cố nhìn xem những quả táo vàng nằm ở đâu trên cây nhưng khoảng cách quá xa, tụi nó chẳng nhìn thấy gì.

- Bọn người có thấy bờ đê bao quanh khu vườn không? – Thầy Akô Nô bỗng hỏi.

- Dạ thấy.

- Bọn người có biết đó là cái gì không?

- Dạ không. – Kăply nín thở – Đó là cái gì hả thầy?

- Rồng Ouroboros đó.

Như bị nhét một đồng cá pha lê vô họng, Nguyên và Kăply đột nhiên ứ ớ:

- Rồng... Ouro... ro... bo... ros...?

Hai đứa mặt mày xanh lè, kích thước và chiều dài khủng khiếp của con rồng khiến tụi nó thấy tay chân tự nhiên lạnh ngắt như rơi vào một hố băng.

- Một ngàn năm trăm năm trước, con quái này từng canh giữ bộ Long Cừu Vàng ở xứ Mũi Lỗ. – Thầy Akô Nô nghiêm trang giải thích – Nó có hai đầu, khi đầu này ngủ thì đầu kia thức, do đó không ai đột kích hoặc đánh lừa nó được. Chết độc trong móng chân nó lại cực kỳ lợi hại, ai để nó chộp trúng coi như chết chắc.

- Thế làm sao tụi con... tụi con...

Kăply lấp bắp hỏi, vừa nói nó vừa sè sè lùi ra phía sau.

- Người yên tâm, nó chưa phát giác ra chúng ta đâu. – Thầy Akô Nô nhìn Kăply qua khoeo mắt, về chế nhạo – Rồng Ouroboros đến nay đã già khom rồi. Trong vòng hai trăm năm trở lại đây, thị lực và thính lực của nó đã không còn bén nhạy nữa. Hiện nay nó chỉ phát hiện được vật lạ trong vòng bán kính năm mươi mét thôi.

Nguyên lo lắng:

- Thầy ơi, ngay cả như vậy tụi con cũng hầu như không có cơ hội nào.

- Người calm mồm lại đi, đồ thô đồ! Thế mà cũng gọi là chiến binh giữ đền! – Thầy Akô Nô thỉnh linh nổi quạu – Ta đã nói hết đâu! Nghe cho kỹ nè! Rồng Ouroboros thực ra cũng có nhược điểm. Đây là một trong những bí mật lớn nhất của xứ Lang Biang.

Nguyên và Kăply hồi hộp dán mắt vào mặt thầy Akô Nô, dường như không cá thờ. Thậm chí tụi nó tập trung đến mức không biết cả hai đều đưa tay vò đôi tai đến đỏ tấy như muốn sàng lọc lại bộ nghe nhằm chớp bắt vận may mà thầy Akô Nô sắp cung cấp cho tụi nó, dù có thể cái vận may đó nhỏ xíu, không đủ cho một muỗng cà phê.

- Ouroboros là một con rồng bị dị tật bẩm sinh. – Thầy Akô Nô chậm rãi – Nó chỉ thuận bên trái. Nửa mình bên phải của nó không linh hoạt bằng.

- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Nguyên nói, mặt rạn dần ra – Có phải thầy muốn tụi con xông vào vườn táo lúc cái đầu bên trái của con rồng Ouroboros đã ngủ?

Thầy Akô Nô toét miệng cười:

- Hi hi, ta nghĩ là ta muốn nói vậy đó. Khi bị con quái rượt, bọn người lập tức chạy về bên phải. Và nhớ chạy vòng tròn. Vòng tròn càng nhỏ càng tốt.

- Chi vậy thầy? – Kăply thắc mắc.

- Đừng hỏi nhiều. – Thầy Akô Nô khoát tay – Nếu bọn người làm đúng theo lời ta, đến một lúc con quái sẽ bất động. Nhưng nó chỉ bất động trong một thời gian ngắn thôi, do đó vừa thấy con quái đứng im, bọn người phải nhanh chóng thoát thân liền.

- Thế còn những quả táo vàng, thưa thầy? – Nguyên chung hừng – Tụi con còn phải hái táo nữa chứ!

Thầy Akô Nô bĩu môi:

- Có khoảng hai chục đứa cỡ bọn người cũng đứng hòng rờ vào những quả táo đó được.

Trước ánh mắt dò hỏi của Nguyên và Kăply, thầy chỉ tay vào những tán lá trước mặt, thủng thỉnh nói:

- Dĩ nhiên là những quả táo vàng đang ở trên cây. Nhưng chúng dính rất chặt vào cuống lá, chặt đến mức không một ai, cũng không một loại thần chú nào trên thế gian này có thể bứt chúng ra khỏi cây được.

- Sao kỳ vậy thầy? – Kăply lại lầu tầu hỏi.

Thầy Akô Nô đưa tay xoa xoa chòm tóc loe hoe, tặc tặc lưỡi:

- Bọn ngươi không biết đó thôi. Cây táo vàng ở núi Lung Chùng còn gọi là cây Đồi. Số lá cây trong khu vườn này bằng với số người sống ở xứ Lang Biang. Trên mỗi chiếc lá đều có ghi tên một người. Ai chết đi thì dĩ nhiên chiếc lá có ghi tên người đó sẽ rụng xuống. Ai sắp chết thì chiếc lá của họ sẽ khô gần hết, chỉ còn một góc nhỏ còn xanh. Thời gian còn được sống càng ngắn thì phần xanh càng nhỏ.

Nguyên và Kăply há hốc miệng ra nghe, sững sờ và khiếp hãi.

- So với những vận mạng mà vườn táo này nắm giữ, khu rừng tiên tri trên mặt đất chỉ là trò trẻ con. – Thầy Akô Nô vung tay, hào hứng tiếp – Mỗi cây táo vàng chỉ sinh một quả, được gọi là quả của trí thức, ma thuật và sức mạnh, hạt táo có hình ngôi sao năm cánh, bỏ hạt táo trong túi áo có thể bảo vệ được mạng sống trước mọi hiểm họa.

Lòng Nguyên chùng xuống theo từng câu nói của thầy Akô Nô. Sự thật về vườn táo ở núi Lung Chùng có lẽ là một bí mật rất ít người biết và dĩ nhiên không ghi trong sách, bằng chứng là nhà thông thái Suku cũng chẳng biết mô tê gì về những điều thầy Akô Nô vừa kể. Và những điều đó khiến Nguyên gần như bị sốc. Nó nhìn thầy Akô Nô, nặng nề hỏi:

- Thế tại con không có cách gì hái được những quả táo kia hả thầy?

Thầy Akô Nô chưa kịp đáp, Kăply đã ré lên bằng thứ giọng phải nói là xằng hết sức:

- Thầy nói sao ấy chứ. Nếu những quả táo vàng không thể rời khỏi cây thế sao trước đây Đại tiên ông Mackeno đem về được một quả?

- Hời hay lắm! – Thầy Akô Nô neho mắt nhìn Kăply – Nhưng ta nhớ ta đâu có nói là không hái được những quả táo đó. Ta chỉ nói là không người nào có khả năng bứt chúng ra khỏi cây thôi. Không một người nào, ngươi hiểu chưa?

- Chưa hiểu! – Khuôn mặt Kăply vẫn khuaít sau chiếc mặt nạ quạu quọ, nó nói như gây gổ – Thầy nói vậy hổng lẽ Đại tiên ông Mackeno không phải là người?

- Ngươi cóc biết gì mà cũng làm om sòm. – Kăply quạu khiến thầy Akô Nô đâm quạu theo – Lão Mackeno đâu có tự tay hái quả táo đó.

- Vậy là ai hái thầy? – Nguyên vội vã cất tiếng, vừa tò mò vừa muốn đập tắt bầu không khí căng thẳng Kăply vừa khuấy lên.

- Đó chính là bấy khi Manibum, còn được biết dưới biệt danh những kẻ cướp vui tính. Mỗi ngày, trước khi mặt trời lặn, bao giờ bọn khi này cũng kéo đến vườn táo đùa giỡn và hái quả trên cây chơi trò ném nhau. Theo truyền thuyết, bọn khi Manibum từng có ơn với phúc thần Kalām và được ngài ban cho một quyền năng đặc biệt. Đó là trở thành sinh vật duy nhất có thể bứt rời những quả táo vàng ra khỏi cây Đồi.

Kăply nhảu nhỏ:

- Ngày nào bọn chúng cũng kéo tới quậy tung như vậy, chắc vườn táo trụi lủi từ đời tám hoánh rồi...

Thầy Akô Nô nhếch môi:

- Nếu nói như người thì cây Đời là loại cây tầm thường sao? Người phải biết, cứ mỗi quả táo rụng xuống đất thì ngay ở chỗ cuống cũ một quả táo khác lại mọc ra.

Thầy cười hi hi:

- Trước đây, lão Mackeno lợi dụng lúc nhá nhem hóa thành một con khi lảng lạng chui vào vườn táo, rình bắt được một quả...

Nguyên reo lên:

- Ra là thầy muốn tui con cầm chân con rồng Ouroboros để con Chacha có thì giờ trà trộn vào bọn khi Manibum?

- Chính xác là ta đang nghĩ như vậy đó. – Thầy Akô Nô gật gù, vè hài lòng. Chợt thầy trở nên nghiêm trọng, gương mặt trẻ con nhăn lại như làm nũng nhưng nội dung lời dặn dò của thầy khiến Nguyên và Kăply không cảm thấy buồn cười chút nào – Trước khi bọn người bắt đầu, ta lưu ý một điều tối quan trọng. Đó là bọn người phải kết thúc mọi chuyện trước khi trời sập tối rồi chạy lẹ tới chỗ hai con phi mã, quay về ngay. Nếu bọn người để lão Ôkô Na bắt gắp, mọi chuyện coi như hỏng bét bẻ bẻ.

Kăply ngó quanh:

- Lão ta hiện đang ở đâu hả thầy?

- Lão là loại người sống về đêm. – Thầy Akô Nô chép miệng – Cho đến chừng nào trời chưa tối hẳn, lão không đáng sợ với bọn người đâu.

Thầy Akô Nô tự nhiên biến mất trong khi hai đứa trẻ còn bao nhiêu điều chưa kịp hỏi, y như thành linh độn thổ giữa chừng câu chuyện để làm người đối thoại hụt hẫng là thói quen ưa thích của ông thầy trẻ con này.

o O o

Nguyên và Kăply cùng con Chacha giấu mình trong bụi rậm dưới chân đồi, thấp thóm chong mắt nhìn về phía khu vườn táo. Ở trên cao, mặt trời uest oải nhích xuống từng nấc một như chẳng có việc gì đáng làm hơn là chọc cho bọn trẻ sốt ruột chơi.

- Tao chẳng hiểu tại sao chạy vòng tròn lại làm cho con rồng Ouroboros bất động? – Kăply háng giọng, tin rằng tán gẫu là cách tốt nhất để đốt cháy thời gian.

- Tao cũng hông biết. – Nguyên đăm chiêu, không quên dút một lúc hai, ba sợi tóc – Nhưng tao nghĩ khi nói như vậy, thầy Akô Nô đã tính toán hết rồi.

Kăply lại bắn khoăn:

- Nếu không thuận bên phải, con quái đó có thể không chop được tui mình, nhưng nếu nó nổi hứng phun lửa ra thì sao? Chắc tao và mày thành tro quá hà.

- Thầy Akô Nô không nói gì về chuyện này có nghĩa là con rồng Ouroboros sẽ không phun lửa.

- Hổng có con rồng nào là không phun lửa. – Kăply phản đối – Nhất là với một con rồng có nhiệm vụ canh giữ khu vườn đặc biệt này. Rồng mà không phun lửa chẳng khác nào chó mà không biết sủa.

Nguyên so vai, giọng không tự tin lắm, giống như nó đang thử cất nghĩa xem tại sao con Ouroboros không xài tới lửa:

- Có thể chính vì vai trò quan trọng của những cây Đời mà rồng Ouroboros không dám phun lửa. Nó sợ sức nóng ảnh hưởng đến đời sống của vườn cây.

Nguyên nói thêm bằng giọng cao hơn:

- Hơn nữa, nó cần quái gì dùng tới lửa khi mà những móng chân cực độc của nó đã là thứ vũ khí hết sức ghê gớm rồi.

Kăply không hỏi nữa, nó thấy sự phân tích của Nguyên không thuyết phục lắm nhưng quả thực thì nó cũng không thấy cách giải thích nào khác hơn.

Kăply ngồi im, lắng nghe gió đi trong bụi cây, mắt nhìn đau đáu vào chỗ con rồng Ouroboros đang nằm bao quanh khu vườn táo, thử hình dung lát nữa con quái vùng dậy và rượt đuổi tụi nó như thế nào. Kăply càng tưởng tượng bụng càng thắt lại, bất giác nó nhìn đăm đăm xuống hai cẳng chân mình, như thể nuôi dưỡng một hy vọng mơ hồ về một cặp cánh sẽ bắt thần mọc ra ở chỗ nào đó cạnh đầu gối hay nhích xuống một chút về phía dưới, gần gót chân.

“Mọc ra!”, có lúc Kăply bắt gặp mình đang lăm bắm như thể đọc thần chú, và dĩ nhiên vì nó chưa học qua một câu thần chú nào như vậy nên chẳng có gì mọc ra ở dưới chân nó hết, và nó lại buồn phiền đưa mắt ngắm nghĩa bóng những chiếc lá nhọn in xuống đất thoát dài thoát ngắn do nhánh cây sau lưng nó đong đưa trong ánh nắng chiều.

- Gần đến giờ rồi!

Kăply giật bắn khi nghe tiếng Nguyên vang lên bên tai. Nó bưng tỉnh và lật đật quét mắt về phía khu vườn táo, phát hiện nhiều bóng đen đang nhảy nhót trên các cành cây và nếu nó không nhìn thấy thì những tiếng khọt khẹt vắng vắng trong gió cũng đủ cho nó biết bọn khi Manibum đã xuất hiện.

- Tụi mình phải làm gì đây? – Kăply hỏi, cổ giữ giọng dừng run.

Nguyên đứng dậy, nói như ra lệnh:

- Phải đến gần con rồng Ouroboros hơn nữa. Con quái đó mà chưa ngóc đầu lên thì tụi mình hông biết hiện nay cái đầu nào của nó đang thức.

Kăply gần như bị Nguyên lôi về phía trước, mặc dù nếu thẳng bạn đại ca buông tay nó ra thì chắc chắn nó sẽ không bỏ chạy. Nó vẫn đi, chắc thế, nhưng có lẽ là đi từng bước rất ngắn, như kiểu di chuyển của người bị trời chặt hai chân.

Đầu rồng Ouroboros nằm ở mé phải khu vườn, Nguyên và Kăply chỉ nhận ra điều đó khi con quái bắt thần ngóc đầu lên. Mặc dù nhận ra cái đầu bên trái đã ngủ, sự mừng rỡ đó vẫn không giúp hai đứa trẻ bớt run khi nhìn thấy vẻ dữ tợn của cái đầu còn lại.

Đó là một cái đầu lân với bờm sư tử. Cặp sừng ngắn, nhọn, cái trán dồ, đến đôi mắt tròn quay, to như lục lạc, cái mũi bự chảng, tiếp theo là cái miệng đang há rộng, đỏ lòm viền quanh bởi chòm râu vàng, dài thậm thụt, toàn bộ ngó giống như cái đầu của một quái nhân nghiện rượu, trông càng đáng sợ hơn với một cái đầu khác đang ngáy khò khò ở bên cạnh.

Con Ouroboros đứng vươn mình trên hai chân trước, kéo lên cả một khúc mình dài ở phía sau với những chiếc vây trắng lóa như dát bạc và hai đứa trẻ điếng hồn thấy cả khu vực chung quanh kêu ầm ầm khi nó đứng dậy.

Con rồng quay đầu về phía Nguyên và Kăply, khịt khịt mũi, hơi thở của nó nóng đến mức hai đũa phải liếc mắt xem vật áo trước ngực mình đã cháy thành tro hay chưa.

Kăply cảm thấy sự sợ hãi của mình phản chiếu trong ánh mắt của con rồng Ouroboros và điều đó càng làm nó hãi sợ hơn, đến mức gần như không đứng vững nổi. Nó thêm run vì nghĩ rằng con quái dường như cũng đọc được tâm trạng của nó.

- Nhớ chạy về bên trái...

Kăply nghe tiếng Nguyên thì thảo bên tai. Nó chưa kịp hiểu ra tại sao thầy Akô Nô dặn tụi nó chạy về bên phải mà Nguyên lại kêu nó chạy qua bên trái thì con Ouroboros đã bắt đầu tấn công.

Khúc mình dài ngoằng và to lớn của con Ouroboros không hề là gánh nặng đối với nó. Nó chỉ quăng mình một cái là cái đầu dữ tợn đã ở cách bọn trẻ chừng hơn mười mét.

Hoàn toàn không nhận thức được mình đang làm gì, Kăply quỳnh quáng lao người về phía tay phải và ngay lập tức nó bị Nguyên tóm tay kéo lại.

- Đồ ngu! Bên phải của nó tức là bên trái của mình!

Nguyên gầm gừ và lôi Kăply phóng ngược lại, vừa kịp thoát một cú chụp của con quái, mạnh đến mức đất cỏ bay tứ tung.

Kăply lúc này không biết hồn vía của mình ở đâu. Sự khiếp đảm khiến nó đáng lẽ phải nhanh nhẹn hơn bao giờ hết, lại đột nhiên trở nên mù mịt và chậm chạp như một con gấu vừa thức dậy sau kỳ ngủ đông. Nó máy móc chạy theo Nguyên, như bị cột chặt vào thẳng này bằng dây cáp, chuyển động hoàn toàn theo quán tính.

Nguyên kéo Kăply chạy loanh quanh, khổ tâm vì không làm sao thu nhỏ vòng tròn lại trong một thời gian ngắn.

Ở phía sau, con rồng Ouroboros tiếp tục tung ra những cú chụp mãnh liệt bằng chân trước, suýt vồ trúng bọn trẻ mấy lần, trong chốc lát đã cày nát cả một vùng rộng, và khúc mình của nó theo đà rượt đuổi mỗi lúc một dài ra, đến khi Nguyên và Kăply bắt đầu chạy qua vòng thứ hai thì toàn bộ thân mình của con quái đã hiện ra hoàn toàn.

Nguyên và Kăply chạy bán sống bán chết, không dám nhìn thẳng vào con rồng khổng lồ, cũng không đủ thì giờ để quan sát xem con Chacha đã lẫn vào khu vườn táo hay chưa.

Nguyên vừa chạy, vừa né trái né phải, tay vẫn không dám buông Kăply ra. Mồ hôi đầm đề, chân vô mắt cay xè nó cũng không dám lấy tay lau. Nếu con rồng Ouroboros thuận bên phải, có lẽ mình và Kăply đã bị chụp trúng cả chục lần rồi, Nguyên phập phồng nghĩ và cố thu vòng tròn nhỏ lại, mặc dù cho đến lúc này nó vẫn không hiểu tại sao thầy Akô Nô dặn dò như thế. Vòng tròn càng nhỏ có nghĩa tụi nó càng lúc càng bị con quái vây chặt, đến lúc đó chẳng cần vồ trúng, chỉ cần cuộn tụi nó vào giữa những khúc mình, ép mạnh một cái, con Ouroboros sẽ nghiền tụi nó thành bột một cách dễ dàng.

Đang hoang mang trước viễn ảnh u ám đó, Nguyên bỗng nghe vang lên một tiếng “sực”, cảm thấy bầu không khí chung quanh đột ngột lặng đi, những tiếng động điếc tai do những cú chụp và những cú quất đuôi của con rồng Ouroboros cũng tự nhiên im bật, giống như một cuộn phim thỉnh linh bị mất tiếng.

Nó đánh mắt ra bốn phía, mừng rỡ thấy con rồng Ouroboros đã đứng sững từ hồi nào, móng chân phải đang cắm phập vào khúc đuôi, từ chỗ đó máu đang

tuôn ra từng giọt.

- Hay quá! Chạy mau!

Nguyên reo lên, và hấp tấp kéo Kăply len qua những khoảng trống chật hẹp giữa những khoanh mình đồ sộ của con Ouroboros, chạy ra ngoài.

Đến khi cả hai chạy được một đổi xa, đôi môi Kăply mới bắt đầu tìm lại được cảm giác:

- Chuyện gì thế này?

- Con quái đã chụp trúng chính nó. – Nguyên hần hển giải thích – Theo như những gì thầy Akô Nô nói thì có lẽ nọc độc của nó đã làm cho nó bị tê liệt trong một lúc.

Kăply ngoái đầu ra sau, lo lắng:

- Thế con Chacha đâu?

- Yên tâm đi! Con khi đó còn thông minh, tinh quái gấp mấy lần mình.

Nguyên vừa đáp vừa đánh liều lao vào giữa những bụi cây lá nhọn dưới chân đồi, sung sướng khi thấy chúng tách ra hai bên chữa lối cho tụi nó.

Kăply khâm phục:

- Mà học thần chú này từ hồi nào thế?

- Tao có biết cóc gì đâu. Chắc là thầy Akô Nô đã phù phép sẵn rồi.

Đang nói, Nguyên chợt nghiêm giọng:

- Đừng hỏi nữa. Chạy lẹ đi. Trời bắt đầu tối rồi.

Kăply rùng mình một cái rồi nín thính, lăm lũi chạy. Nó biết Nguyên đang nghĩ đến lão Ôkô Na. Kăply chưa nhìn thấy lão Ôkô Na bao giờ nhưng qua những gì Nguyên kể, nó vẫn có thể hình dung được lão phù thủy đó nham hiểm và độc ác như thế nào. Tối hôm qua, nếu Nguyên không kịp chạy đến chỗ hai con ngựa bay của họa sĩ Yan Dran, bây giờ chắc chiếc lá bốn mạng của thằng K’Brăk trong khu vườn táo đã rụng mất rồi. Chiếc lá ghi tên K’Brăk nhưng người chết lại là Nguyên!

Ý nghĩ đó như một cây gai nhọn ghim vào ngực Kăply, làm ruột gan nó muốn tan ra và nó mím chặt môi, cố rảo bước nhanh hơn.

o O o

Khi Nguyên và Kăply băng hết cánh đồng hoa, trời đã tối mịt, bóng đêm loang ra rất nhanh như có một con bạch tuộc khổng lồ đang nấp đằng sau những đám mây không ngừng phun mực xuống. Dưới ánh sao mờ, tụi nó thờ phào thấy con khỉ Chacha đang ngồi thù lù một đồng trên lưng con phi mã.

Không kịp hỏi đến những quả táo vàng, hai đứa vội vàng trèo lên con ngựa thứ hai, lần này thì Nguyên và Kăply ngồi chung với nhau.

Ngay lập tức, hai con phi mã hí lên một tràng dài và cất bồng bốn vó. Nguyên ngoái đầu nhìn xuống, không thấy con rồng Ouroboros đâu, ngay cả thầy Akô Nô và lão Ôkô Na cũng không thấy xuất hiện. Thế còn Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh, bọn họ đang ở đâu há?

Như hôm trước, Nguyên sợ hãi phát hiện con phi mã đang bắt đầu phóng giạt cục. Giống như bị một con dê chặn ngang đầu, Nguyên không còn nghĩ ngợi gì được nữa, hai tay bám chặt lấy bờm ngựa trong khi ở phía sau Kăply đang xanh mặt ôm cứng lấy hông nó. Và đến lúc con phi mã chuyển qua kiểu xoay vòng tròn thì cả Nguyên lẫn Kăply đều nhắm tịt mắt.

- Đừng lo. Cứ ôm tao chặt vào!

Nguyên trấn an Kăply bằng giọng lập bập và bị gió đánh bật đi nên rất khó nghe, nhưng chỉ cần cảm nhận được hơi ấm truyền sang từ tấm lưng rắn chắc của bạn, Kăply vẫn hiểu hết và vòng tay của nó càng siết chặt hơn.

Không biết trải qua bao lâu, tốc độ xoay của con phi mã dần dần chậm lại, như động cơ đến hồi cạn xăng. Kăply hoàn hồn nhận ra nó vẫn chưa rút khỏi lưng ngựa và nhất là đầu nó vẫn chưa vắng khỏi cổ. Nó sung sướng ngúc ngoắc đầu, và nói:

- Ghê quá!

- Lúc đến đây cũng vậy. – Nguyên thở hắt ra – Đến và đi khỏi núi Lưng Chùng đều phải trải qua những thử thách khủng khiếp này. Có lẽ đó là một kiểu mê lộ...

Kăply xuýt xoa:

- Tao không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi mình không ngồi vững trên lưng ngựa...

Nói chưa dứt câu, Kăply bỗng rú lên thất thanh, và Nguyên điệp hờn, trái tim như ngừng đập khi thấy con Chacha không hiểu nhảy nhót như thế nào mà rút khỏi lưng con ngựa bay phía trước, lao vùn vụt xuống đất như một mảnh thiên thạch.

Trong khi Nguyên và Kăply còn chưa thoát khỏi nỗi bàng hoàng kinh sợ, con phi mã đã phản ứng rất thần tốc: nó gần như để tự mình rơi xuống và vì con ngựa to gấp mấy chục lần con Chacha nên tốc độ rơi của nó ghê gớm hơn rất nhiều.

Nguyên và Kăply ngoái đầu nhìn xuống nhưng trong thoáng mắt đã không thấy Chacha lẫn con ngựa đâu nữa, cả hai đã hoàn toàn chìm lẫn vào mây mù. Lúc này Nguyên và Kăply không có ao ước nào cháy bỏng hơn là hạ thấp xuống để xem con ngựa kia có cứu được Chacha hay không nhưng con phi mã chờ tụi nó dường như chẳng thêm quan tâm đến chuyện vừa xảy ra, vẫn thản nhiên bay tà tà về phía trước.

Đến khi nó luồn qua một, hai rồi năm, sáu đám mây và hạ dần độ cao thì Nguyên và Kăply mới thở ra nhẹ nhõm khi thấy con phi mã khi nãy đang bay lững lờ trước mặt và trên lưng nó con Chacha đang nằm bẹp, hai tay níu chặt túm lông bờm, và vì Chacha là một con khi tinh nghịch nên bộ dạng chết nhát của nó lúc này trông thật là kỳ cục.

Từ trên cao, từng phút một, Nguyên và Kăply trông thấy những ngọn đồi thấp hiện dần ra trong tầm mắt và khi màu tím của hoa sim và những mái nhà tròn như bát úp nổi rõ lên giữa đám lá xanh thì phải nói là hai đứa thấy hồi hộp hết sức.

Êmê, Mua, Păng Ting, Suku, K’Tub, Bolobala, Kan Tô, Tam, Yan Jik và cả lão quân gia Imđi tủa hết ra ngoài sân khi hai con phi mã vừa chạm đất.

Trừ lão Imđi và Yan Jik, cả đám lao như bay về phía Nguyên và Kăply và cùng reo lên một tiếng gì đó nghe như tiếng “a” bị kéo dài:

- Aaaaa... aaaa... aaa... aa... a... a... a... a...

Bây giờ thì bọn trẻ không buồn tò mò xem hai con phi mã chui vào lại trong bức tranh như thế nào nữa, đứa nào đứa nấy tíu tít thì nhau rờ chân nắm tay hai nhà thám hiểm, với lo lắng rằng những kẻ vừa trở về từ hòn núi huyền thoại kia nếu không mất miếng thịt nào thì chắc là phải tróc vài miếng da.

Mua lao vào vòng tay Kăply như một hòn đạn, không còn biết mắc cỡ là gì nữa, khóc lên rung rúc:

- Hu hu... K’Brêt, thế là bạn đã sống lại... hu hu...

Kăply đỏ bừng mặt, nhưng nó cũng biết đây Mua ra trong lúc này là một hành động cực kỳ ngu ngốc. Hơn nữa, lòng nó cũng đang mềm nhũn, thậm chí nó đang nghĩ giả như mỗi ngày nó có thể chết đi sống lại vài chục lần thì hay biết mấy.

Kăply trần mình chịu trận, bối rối và sung sướng, cùng một lúc.

K’Tub chắc cũng rất muốn ôm lấy Kăply nhưng đã bị Mua nhanh tay giành mất. Nó vòng ra phía sau, dầm thùm thụp vào lưng ông anh, miệng meo xệch:

- Anh K’Brêt! Anh K’Brêt!

Kăply ngưng ngừng khi bao nhiêu cặp mắt đang dồn vào nó, cảm giác như nó nếu không dính lọ nổi trên mặt thì cũng mọc thừa ra một cái tai nhưng lạ lùng là nó bất giác mình đang muốn trải qua cảm giác đó càng lâu càng tốt.

Ở bên cạnh, như thi đua với Mua, Êmê cũng đang bám cứng lấy Nguyên, chôn sống thẳng này trong vòng tay của nó và ngược chiếc mũi hếch lúc này đang xi nước ra tùm lùm vào mặt Nguyên, vừa khóc vừa cười:

- Anh đã trở về rồi... hic hic... may quá... hic hic...

Một lát sau, vừa thở vừa giẫy giụa và hỗn hển đáp những câu hỏi không đầu không đuôi của lũ bạn, Nguyên và Kăply đã thấy tụi nó ở trong căn nhà của họa sĩ Yan Dran mà thiệt tình thì hai đứa cũng không nhớ tụi nó đã di chuyển bằng cách nào để vào tới đây.

- Chúc mừng tụi con thắng lợi trở về. – Họa sĩ Yan Dran ngồi trên chiếc ghế quen thuộc, cười nói khi nhìn thấy bộ mặt đỏ lợt đỏ lưỡng của Nguyên và Kăply. Ông vừa cất tiếng vừa vung cây gươm ngắn như thế giờ tay chào.

- Thắng lợi hả thầy? – Nguyên ngơ ngác, bây giờ nó mới nhớ ra nó chưa kịp kiểm tra xem con Chacha có bắt được quả táo nào không – Thiệt ra tụi con vẫn chưa nhìn thấy những quả táo vàng, thầy ơi.

Tất cả những người có mặt trong nhà lập tức đứng phắt dậy như chiếc ghế dưới móng thỉnh linh phát hỏa.

- Trời đất ơi! Con vừa nói gì, K’Brăk? – Họa sĩ Yan Dran cào tay lên đầu như muốn làm cho mái tóc bù xù của ông giống tổ quạ hơn nữa – Tại sao lại như thế

được?

Ông rũ người xuống như một miếng cao su, giọng ỉu xiu, hoàn toàn mất hết hơi sức:

- Những con ngựa bay của ta đưa tụi con tới núi Lung Chùng là để hái táo chứ đâu phải để đi du lịch hả?

Nguyên bối rối đáp, không được tự tin lắm:

- Không phải thế, thưa thầy. Những quả táo vàng có lẽ... đang nằm trong tay con Chacha.

- Chacha, mày trốn đâu rồi, con ranh? – Suku đánh mắt ra cửa, hét ầm – Có đưa những quả táo ra đây không!

Từ trên mái nhà, một cái đầu thò xuống. Con Chacha kêu khềnh khếch, đưa tay gãi đầu sồn sột rồi vung mạnh một cái, hai quả táo vàng bay vù vào trong nhà, rớt ngay dưới chân Nguyên và Kăply.

- Đây rồi, hay quá!

Nguyên reo lên. Nhưng khi nó cúi xuống định nhặt lấy thì một cánh tay khẳng khiu và nhọn nhọt bất thình lình mọc lên từ dưới nền nhà, nhanh nhẹn quơ lấy hai quả táo rồi lặn nhanh như chớp.

- Baltalon!

Cả đồng cái miệng ré lên. Nguyên bất ngờ đến liú cả lưỡi, muốn hét lên nhưng âm thanh không bật ra được, tiếng nói của nó hoàn toàn đã tuột khỏi miệng.

Họa sĩ Yan Dran cũng kinh ngạc đến nhảy dựng. Ông ném cho bọn trẻ một cái nhìn sùng sốt:

- Cái gì thế? Chẳng phải Baltalon đã chết rồi sao?

- Hắn chết rồi, thưa thầy. – Nguyên khó khăn nói, mắt nó tối đi từng giây – Nhưng một cánh tay của hắn vẫn còn sống.

- Là cánh tay vừa rồi hả con? – Lão Imdi há hốc miệng, khuôn mặt ngựa của lão như vừa bị ai kéo dãn.

- Ta hiểu rồi. – Yan Dran thở phì một tiếng – Ta quên là Baltalon đã luyện thành công thần chú Phân thân.

Nguyên sụm người xuống ghế, nhìn bộ dạng của nó tưởng như nó sắp lặn ra xiu tới nơi:

- Thế này thì làm sao tụi con dám quay về trường Đămri...

Suku lướt mắt qua những khuôn mặt đưa đám của tụi bạn, tỉnh khô nói:

- Đừng lo, anh K’Brăk. Em sẽ lấy lại những quả táo vàng cho tụi anh.

- Em vừa nói gì? – Kăply quay phắt sang thẳng oát, kích động tuôn một tràng – Em sẽ lấy lại giùm tụi anh? Chùng nào hờ Suku?

- Ngay bây giờ, anh K’Brét.

Bất chấp ánh mắt nghi ngờ của mọi người đang xoáy vào mình, Suku đáp chắc nịch, y như đó là chuyện quá sức nhỏ nhặt và ngày nào nó cũng làm vài chục lần.

Nói xong, Suku chum môi huýt sáo một tiếng, rất giống cái cách anh em thằng Pôcô Pôca gọi hai con linh xà.

Gần như ngay lập tức, cánh tay góm ghiếc của Baltalon trồi lên ngay chỗ Suku đứng, những ngón quắt queo vẫn đang nắm chặt hai quả táo lúc nãy.

Trước vè mặt thuần ra của tụi bạn, Suku thân nhiên đón lấy hai quả táo vàng đưa qua cho Nguyên và Kăply, miệng cười hí hí:

- Nhớ cất kỹ à nha.

Chương 23: Dì Ka Lên

Lúc bọn trẻ rời khỏi nơi ở của họa sĩ Yan Dran, trời bắt đầu hừng sáng. Không đứa nào cảm thấy mệt mặc dù đêm hôm trước tụi nó gần như không chớp mắt phút nào, cả bọn túm tụm lại một chỗ ngồi nghe Suku kể chuyện nó đã bí mật thu phục và huấn luyện cánh tay của Baltalon như thế nào, và nhất là nghe Nguyên và Kăply thuật lại những gì tụi nó đã trải qua ở núi Lung Chùng, vừa nghe vừa luôn miệng đắm vào những tiếng hít hà như cái kiêu thêm gia vị vào thức ăn để câu chuyện thêm đậm đà, hấp dẫn.

Sự xuất hiện của thầy Akô Nô và Tam phù thủy ở núi Lung Chùng khiến bọn trẻ rất ngạc nhiên, nhưng dĩ nhiên không ngạc nhiên bằng mối quan hệ giữa bọn họ với nhau. Đặc biệt, câu chuyện về lão quái Ôkô Na gây cho tụi nó một cảm giác rờn rợn, mặc dù lão đã nhận lời thầy Akô Nô cứu chữa cho Kăply nhưng cứ mừng tượng đến cảnh lão biến thành con basilic với đôi cánh quái dị và chiếc mào đỏ như máu trên trán, cả bọn như tắm mình trong nỗi sợ hãi, và một cách tự nhiên tụi nó nhớ ngay tới sư giả Basil ở thung lũng Plei Mo và những hình ảnh ghê rợn đó rõ ràng đã khiến tụi nó thấy người gầy gầy như phát ốm.

Yan Jik dẫn hai con ma nhóc Pôcô, Pôca đi theo bọn Kăply tới tận ngọn đồi nơi hôm trước các vị khách nhìn thấy con sóc có đôi chân vịt và cái đầu cá nhám.

- Em về đi, Yan Jik. – Nguyên nhìn thẳng oắt, triu mến nói – Em tiễn bọn anh tới đây là được rồi.

- Mai mốt anh sẽ đi học lại chứ, anh K’Brăk? – Yan Jik hỏi, mắt nó đỏ hoe.

- Dĩ nhiên rồi. – Nguyên nói.

- Yan Jik nè. – Êmê nghiêm mặt – Câu thần chú gì gì đó, em đừng bao giờ đem ra xài nữa nha.

Yan Jik hồn nhiên hỏi lại:

- Câu thần chú gì gì đó là câu thần chú gì hờ chị Êmê?

Trong khi Êmê đỏ bừng mặt thì K’Tub cau mặt nạt:

- Mày đừng có giả vờ, Yan Jik. Câu thần chú gì gì đó tức là câu thần chú mà mày dùng để long trọng đón chào tao hôm đầu tiên đó.

- À, đó là thần chú Đứt phứt anh em Pôcô Pôca dạy cho em. – Yan Jik kêu lên, tay vung vẩy cây cọ vẽ. Mặt nó nhăn nhó như thể bị ai đó nắm tai kéo lên – Không được đâu, chị Êmê. Lão Imđi làm tăng ghê lắm. Em mà không xài câu thần chú đó, lão sẽ đi em sói trán mất.

Nguyên đưa mắt nhìn anh em song sinh Pôcô Pôca đang đứng sau lưng Yan Jik một quãng. Hai con ma nhóc khoảng mười tuổi, mặt mày láu lỉnh, tay mỗi đứa

đều cầm một con rắn, Nguyên nhận ra đó là thanh xà và bạch xà.

- Pôcô, Pôca này. – Nguyên chép miệng nói, không biết đứa nào là Pôcô đứa nào là Pôca – Tụi em đừng có bày vẽ cho Yan Jik những trò nghịch ngợm nữa nghe chưa. Đừng xúi Yan Jik vẽ những con vật dị dạng nữa. Nếu không, thám tử Eakar sẽ tìm tới đây đó.

Pôcô, Pôca cùng lúc xịu mặt xuống. Và một trong hai đứa nói:

- Tụi em có được ở lại đây nữa đâu. Họa sĩ Yan Dran đuổi tụi em đi rồi.

Păng Ting chớp mắt:

- Thì tụi em quay về hồ Ma.

- Không. – Lần này cả hai đứa đều giãy nảy – Tụi em sợ lắm. Hồ Ma toàn ma không hà. Tụi em không muốn sống chung với những con ma nữa đâu.

Câu nói của anh em Pôcô Pôca khiến bọn trẻ bất giác đưa mắt ngó nhau. Hồng lễ Pôcô, Pôca không biết tụi nó là hai con ma? Kăply cắn môi nghĩ, mắt nhìn chằm chằm hai đứa nhỏ.

- Trời đất! – K’Tub phì cười – Bộ tụi em tưởng tụi em là...

Nguyên ho một tiếng to như sấm để cắt lời K’Tub, và nói nhanh:

- Không muốn về hồ Ma thì cứ ở lại đây. Nếu tụi em không xúi Yan Jik những chuyện bá láp nữa, thầy Yan Dran sẽ không đuổi tụi em đâu...

- Pôcô Pôca nè. – Bolobala khịt khịt mũi – Nói thiệt chị hồng biết làm sao phân biệt được đâu là Pôcô, đâu là Pôca...

Thằng bé đứng bên trái hươu con bạch xà một vòng, toét miệng cười:

- Chị nhìn vào con rắn trên tay tụi em ấy. Em là Pôcô, chủ nhân con rắn trắng. Còn đứa cầm con rắn xanh là Pôca, em trai của em...

- Em trai cái đầu mày, Pôcô! – Thằng Pôca ré lên giận dữ – Tao là em mày hồi nào vậy hả?

Pôcô cười giả lả:

- Không chịu làm em thì thôi, làm gì mày la lối diếc tai vậy!

Pôca dường như chưa hết bực. Mặt nó quạu đeo:

- Lần sau em mà còn xưng hô lung tung như vậy, anh sẽ không bỏ qua đâu đấy.

- Ha ha, buồn cười quá! – Thằng Pôcô hai tay ôm bụng, gập người cười sặc sụa – Nếu tao không làm anh mày thì mày cũng đừng hòng làm anh tao, Pôca à.

Hai con ma nhóc cãi qua cãi lại sùi bọt mép, đến khi ngược lên đã không thấy bọn Kăply đâu nữa.

- Bọn họ đâu rồi, Yan Jik? – Pôcô ngo ngác nhìn thẳng oắt.

- Họ đi rồi. – Yan Jik buồn bã đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm con đường mòn lượn quanh chân đồi bây giờ đã vắng hoe, không một bóng người.

Nó chép miệng, cảm khái:

- Không biết bao giờ em mới gặp lại họ.

- Tao biết chỗ họ ở, Yan Jik. – Pôca quay tít con rắn trên tay thành một vệt màu xanh, hãnh diện khoe – Họ ở trường Đămri. Ngài hiệu trưởng N’Trang Long đã mời tụi tao đến đó một lần.

- Thiệt á? – Yan Jik ngẩn người nhìn Pôca.

Pôca uốn ngực ra phía trước:

- Tao xạo mày làm chi. Lần đó nếu tụi tao không ra tay, thằng cha Buriam gì đó đã quậy nát bét cái trường Đămri rồi.

Pôcô hăng hái tiếp lời:

- Mày yên chí đi, Yan Jik. Hôm nào tụi tao sẽ lên dẫn mày đến đó chơi.

Pôcô vừa nói vừa hào hứng vỗ vai Yan Jik và khi nhận ra bàn tay nó bị trượt vào khoảng không, Pôcô mới sực nhớ nếu không có hai con thanh xà bạch xà làm phương tiện, anh em nó không thể chạm vào cơ thể của bất cứ ai và cũng không ai chạm vào người tụi nó được. Còn tại sao lại như vậy thì tụi nó hoàn toàn không hiểu nổi.

o O o

Hồ Ma buổi sáng không đến nỗi quá buồn tẻ như bọn Êmê từng chứng kiến. Nắng dát từng mảnh vàng lên cây cỏ và gió vẫn thổi qua đám lau sậy rậm rạp ven hồ làm phát ra những tiếng sáo vi vu nhưng âm điệu đã không còn ni non như chiều mưa hôm trước. Hơn nữa lần này đi ngang hồ Nguyên đã không còn bế cái xác lạnh ngắt của Kăply trên tay, trong túi hai đứa lại có thêm hai quả táo vàng quý giá.

Lúc tụi nó đến nơi, nước hồ Ma vẫn đen kịt và con rùa khổng lồ vẫn kiên trì thi hành nhiệm vụ bằng dáng nằm bất động trên hòn đảo giữa hồ.

Nguyên nói nhỏ vào tai Kăply:

- Lát nữa thế nào tụi mình cũng gặp bà Ka Lên, mẹ của K’Brêt. Mày không được sơ suất đấy...

Nguyên chưa dứt lời, một giọng nói ồm ồm đã mừng rỡ cất lên:

- A, tụi bay đã về rồi đấy à? Có hái được quả táo vàng nào không?

- Có đây.

Nguyên đáp và vui vẻ cho tay vào túi, lấy quả táo của mình ra, vừa nghe tiếng Bolobala thì thảm ngay sau gáy:

- Anh K’Brăk... chúng ta chỉ có hai quả...

Nguyên làm như không nghe thấy cô bạn gái, tiếp tục chia quả táo ra trước mặt:

- Một quả có đủ cho các người không?

Ba con chim đầu người phấn khích đến mức không còn đứng hoài trong bụi cây nữa. Cả ba vội vã liệng ra khỏi chỗ nấp, cánh vỗ rào rào và đáp xuống nhánh cây thấp trước mặt bọn trẻ.

Con chim có cái đầu ông già giương mắt nhìn quả táo trên tay Nguyên, vẻ kích động:

- Đúng là nó rồi. Ta có nghe nói về quả táo này.

Gương mặt người nữ sáng lên:

- Cảm ơn con. Theo ta biết thì một quả táo thừa sức cứu sống tất cả số chim đầu người quanh hồ Ma này.

- Vậy thì các người cầm lấy đi. – Vừa nói Nguyên vừa vươn dài tay ra, giở quả táo vào sát nhánh cây.

Con chim có gương mặt dữ tợn háo hức vươn cổ ra và há miệng định ngoạm lấy quả táo nhưng đến phút chót không hiểu sao nó lại rút cổ lại.

- Sao thế? – Nguyên thắc mắc.

- Không được. Bọn ta không thể dùng quả táo này được. – Con chim đưa chân lên gãi gãi bộ râu quai nón, ngập ngừng nói – Nếu không còn quả táo này, nhóc mày không thể trở thành chiến binh giữ đền thực thụ được đâu.

Nguyên sững người ra, chớp chớp mắt và nhìn sang hai con chim bên cạnh. Bất gặp cái nhìn của Nguyên, cái đầu ông già thờ hất ra, giọng trầm hẳn đi:

- Hẳn nói đúng đấy. Nhóc mày giữ lấy mà dùng.

Ánh mắt người nữ nhìn Nguyên long lanh:

- Bọn ta thiết sự rất cảm kích tấm lòng tốt của con. Nhưng con cũng biết rồi đó, số phận của bọn ta không quan trọng bằng số phận của xứ Lang Biang...

Bolobala lúc đầu có ý ngăn cản Nguyên tặng quả táo vàng cho những con chim đầu người, bây giờ chợt bất gặp một cảm giác gì đó rất khó tả đang nảy mầm trong lòng mình. Nó nói, hoàn toàn không tự chủ:

- Tụi này còn một quả nữa.

- Ta biết. – Gương mặt dữ tợn cất giọng ồm ồm – Nhưng trong bọn người có đến hai chiến binh giữ đền kia mà.

Ông già ngúc ngoắc khuôn mặt đỏ au, Kăply thấy ông làm một động tác gì đó giống như là nhún vai:

- Hồng lễ bọn ngươi không biết mỗi chiến binh giữ đèn phải ăn trọn một quả táo sao?

Nguyên không ngờ mình lại rơi vào một tình huống khó xử như thế. Nó cứ ngỡ một quả táo là đủ cho cả nó lẫn Kăply. Nó quay sang Êmê, cảm thấy bối rối hơn nó nghĩ:

- Làm sao đây, Êmê?

Êmê trả lời Nguyên bằng cách không trả lời gì cả. Nó nhìn Nguyên nhưng ánh mắt hoang mang của nó dường như trượt đi đâu đó.

Nguyên khề liếc K'Tub, tặc lưỡi:

- Nếu không có quả táo này thì những con chim đầu người quanh hồ Ma, cả di Ka Lên nữa...

- Ai nhắc đến tên ta đó?

Một giọng nói lanh lảnh vang lên kèm theo tiếng cánh vỗ phành phạch. Bọn trẻ ngẩng phắt lên, giật mình thấy một con chim đầu người từ xa bay vù tới, đáp mạnh xuống cạnh ba con chim kia làm nhánh cây rung lên bần bật.

Con chim mới đến có gương mặt của một phụ nữ sắc sảo với đôi mắt nhỏ và cặp môi mỏng nhưng những vết hằn trên trán khiến bà trông héo hắt và có vẻ già trước tuổi.

Trong bọn, chỉ có K'Tub và Êmê là biết mặt bà Ka Lên. Khi bà Ka Lên bị sứ giả Badd bắt đi, Êmê mới ba tuổi còn K'Tub vừa chào đời. Nhưng trong phòng bà Êmê có treo những bức chân dung của vợ chồng K'Srêgol và vợ chồng K'Rahlan nên dù bà không lên tiếng, chỉ nhìn thoáng qua, hai đứa nó đã nhận ngay ra bà.

Bà Ka Lên dĩ nhiên không nhận ra bất cứ đứa trẻ nào trong lâu đài K'Rahlan, kể cả K'Brăk và K'Brêt – con trai bà. Bà quét mắt qua những gương mặt, nôn nao lặp lại câu hỏi:

- Ai vừa nhắc đến tên ta, phải không? Ta vừa nghe như thế mà.

Êmê chìa chiếc mũi hếch về phía bà Ka Lên, kêu lên bằng giọng xúc động:

- Di Ka Lên...

- Di Ka Lên? – Bà Ka Lên tròn xoe mắt, những chiếc móng bầu chặt lấy cành cây – Ngươi kêu ta là di Ka Lên?

Êmê mếu máo:

- Con là Êmê đây mà.

- Êmê? – Bà Ka Lên há hốc miệng – Cha mẹ ơi, con là con gái chị Êmô ư?

- Vâng ạ. – Êmê chỉ tay sang các bạn, giới thiệu bằng giọng nghèn nghẹt – Đây là K'Tub, con trai cậu K'Tul. Còn đây là K'Brăk, con trai pháp sư K'Rahlan...

- Ô, con đã lớn như thế này rồi sao, K'Brăk. – Bà Ka Lên mừng rỡ reo, đôi cánh vỗ liên hồi như muốn bay bổng lên – Thiết là hay quá!

Ngón tay Êmê ngừng lại chỗ Kăply:

- Thừa di, còn đây là K'Brêl...

Êmê vừa nói vừa hồi hộp quan sát bà Ka Lên, hoảng hồn thấy bà như bị một chứng nhức đầu đột ngột. Bà nhắm mắt một cái, những thớ thịt trên gò má giật giật rồi hoàn toàn không báo trước, bà òa ra khóc như mưa:

- Ôi, con trai ta...

Đôi cánh dang rộng, bà cúi tới trước như muốn ôm lấy Kăply khiến con chim ông già phải xòe cánh cản bà lại để bà khỏi té nhào xuống đất.

Kăply liếc Nguyên, bắt gặp cái trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của thằng này, liền lật đật nhích tới trước một bước và run run mở miệng:

- Mẹ...

- Di Ka Lên, – Êmê vọt miệng – anh K'Brăk và anh K'Brêl hiện là chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang đó.

Thông tin kịp thời của Êmê ngay lập tức làm dịu đi cơn bão cảm xúc của bà Ka Lên. Bà sụt sịt giờ chân lên tính quẹt nước mắt nhưng sức nhớ bà đang sống trong lốt của một con chim, liền hạ chân xuống, hồi giọng phản kích:

- Thật thế sao, Êmê?

- Thật mà, thưa mẹ. – Êmê chưa kịp đáp, Kăply đã vọt miệng, tay hớn hờ lôi quả táo trong túi áo chia ra – Con đem quả táo này về cho mẹ và...

- Không được ăn quả táo đó, bà Ka Lên. – Con chim ông già cuống quýt nói – Đó là những quả táo vàng có tác dụng tăng năng lượng pháp thuật cho các chiến binh giữ đền. Chúng ta không thể đụng tới được.

- Ta biết mà. – Bà Ka Lên gạt đầu, vui vẻ nói – Khi nghe Êmê bảo hai đứa nhỏ là chiến binh giữ đền, ta đã biết đây là những quả táo gì rồi...

Bà quay nhìn Kăply, ôn tồn:

- Con không được phung phí như thế, K'Brêl. Ta biết con là đứa con hiếu thảo nhưng đối phó với phe Hắc Ám là chuyện cần thiết hơn.

Bà chớp chớp mắt:

- Con phải ăn quả táo này, rồi sau đó cùng với ba con...

Kăply nói nhanh, làm như thể nói như vậy thì bà Ka Lên sẽ hiểu ngược lại:

- Ba con mất tích mười hai năm nay rồi, thưa mẹ.

- Thế ư? – Trái với sự lo lắng của bọn trẻ, bà Ka Lên lẩm bẩm, vẻ cam chịu, có vẻ như bà đã sẵn sàng đón nhận hung tin này từ lâu – Ông ấy mất tích à? Mất tích kè như chưa phải là xấu lắm, đúng không con? Dù sao thì mất tích không có nghĩa là đã chết. Ta cũng mất tích mười hai năm nay đó thôi.

Kăply rụt rè chia quả táo ra lần nữa:

- Vì vậy mà mẹ nên ăn quả táo này. Lúc đó, mẹ sẽ giúp đỡ con và anh K’Brăk...

- Con im đi, K’Brêt! – Rõ ràng là Kăply đã thất bại thảm hại khi cố nhắc lại đề nghị của mình. Bà Ka Lên giận dữ nạt, làm như Kăply vừa xúc phạm bà ghê gớm – Nếu con thông minh như ta tưởng thì con phải hiểu điều này: Nếu con không ăn quả táo này thì dù có sống lại, ta cũng không giúp được gì cho con đâu. Con và K’Brăk phải trở thành những chiến binh giữ đền thực thụ thì mới có thể báo thù cho ba mẹ, cho vợ chồng K’Rahlan – Kaming và đem lại thanh bình cho xứ Lang Biang...

Một bầu không khí ngột ngạt kéo dài sau câu nói của bà Ka Lên. Ba con chim đầu người đứng cạnh bà suốt một lúc lâu không tham gia vào cuộc tranh cãi giữa hai mẹ con, bây giờ con chim ông già mới thùng thình lên tiếng:

- Con nên nghe lời mẹ con, K’Brêt à.

Kăply cúi đầu xuống, cố sàng lọc lại những cảm xúc trong lòng. Nó không phải là thằng K’Brêt, vì vậy mẹ của K’Brêt hẳn nhiên không phải là mẹ nó. Nhưng không hiểu sao nó vẫn bắt gặp trong lòng mình một cảm giác là lạ. Có thể vì nó đã ở trong vai thằng K’Brêt quá lâu, đã gắn bó với lâu dài K’Rhalan nói riêng và số phận xứ Lang Biang nói chung chặt chẽ đến mức tự nhiên nó mang trong người một phần tình cảm của thằng K’Brêt. Kăply biết nếu bây giờ bà Ka Lên và những con chim đầu người khác không ăn quả táo này thì có thể họ sẽ không còn cơ hội nào để trở lại thành người được nữa, cũng có nghĩa chẳng bao lâu họ sẽ chết hẳn và trở thành những cư dân của hồ Ma. Ý nghĩ đó khiến Kăply cảm thấy bất nhẫn, lòng nó dâng lên một nỗi xót thương mà từ trước đến giờ nó chưa từng trải qua.

Một cái gì rơi trên vai đánh “bộp” làm Kăply choàng tỉnh. Nó quay đầu nhìn quanh quất, há hốc miệng khi trông thấy một quả táo vàng đang lăn lóc trên mặt đất.

Kăply đánh mắt qua bên cạnh, thấy quả táo trên tay Nguyên vẫn còn đó. Như vậy đây là quả táo khác. Mọi người giương mắt ra nhìn quả táo, sững sờ đến mức không ai nghĩ đến chuyện nhặt lên cho tới khi thằng Suku chột ré lên một tiếng và ngược mắt lên ngọn cây trên đầu, hét âm:

- Chacha! Mây lén lút làm trò gì đấy hả?

o o o

Bọn trẻ đi theo đường cũ đến giữa trưa thì tới thung lũng Plei Mo. Vẫn những vách đá xanh đen phủ đầy dây leo và các loại rêu xám bao quanh bước chân khiến tụi nó rùng mình bắt gặp lại cái cảm giác đang rơi vào một thế giới bị ruồng bỏ. Lúc đi qua con đường dẫn ra khỏi thung lũng, mặc dù không muốn, bọn trẻ vẫn hồi hộp đưa mắt nhìn pho tượng mục Basil đứng cheo leo bên vách núi. Trông mục hoàn toàn cô độc, nhưng cái tư thế đứng chồm trên hai chân như gợi

lại một thời gieo rắc kinh hoàng khiến mọi vật toát ra một nét gì đó thật đáng sợ.

Bà Ka Lên không theo Kăply trở về lâu đài K’Rahlan dù bà đã thoát khỏi tay thần chết và trở lại hình dáng bình thường trước sự reo mừng của bọn trẻ. Những con chim đầu người khác cũng vậy. Sống quá lâu trong lồng chim, họ không thể hoạt động giống như người bình thường ngay được. Bọn ta cần ít nhất là một tháng để hồi phục và thích nghi trước khi quay về nhà. Không giấu được vẻ buồn rầu, bà Ka Lên đã thở dài cho biết như vậy lúc bọn trẻ rời khỏi hồ Ma.

Bây giờ nhớ lại, Kăply vẫn cảm thấy lâng lâng sung sướng và thiết tình lúc nhìn sự hân hoan trên mặt từng người sau khi trút bỏ lồng chim, Kăply nghe rất rõ trái tim nó đang tung bừng ca hát. Nó biết ơn vô cùng sự lấu cá của con Chacha mặc dù sau khi ném quả táo vàng xuống đất, con khi con đã trốn mất tiêu, mặc cho Suku gào đến toạc cả cuống họng.

Suốt dọc đường đi, bọn trẻ cứ bàn tán mãi về con Chacha, không biết thiết ra thì nó đã hái bao nhiêu quả táo vàng, và lo lắng liệu sự tham lam quá quắt của nó rốt cuộc có sẽ khiến nó bị Hội đồng tối cao Lang Biang treo cổ lên hay không.

Nóng lòng về nhà, bọn trẻ đi rất nhanh, dù vẫn không ngừng trò chuyện. Lúc đi ngang khu rừng tiên tri, Kăply sức nhớ đến chiếc lá màu đỏ hôm nọ, liền cho tay vào túi mò mẫm.

- Hà hà. – Kăply hươu qua hươu lại chiếc lá trên tay trước mặt Suku, cười nhạo – Suku nè. Em cứ khẳng khẳng đây là khu rừng tiên tri thật nhưng theo anh, khu rừng này chắc cũng là khu rừng già quá hà.

Suku lúc lắc lộn tóc trước trán cho nó chạy qua chạy lại:

- Trận động đất hôm nọ không thể là giả, anh K’Brêt.

Kăply dài môi ra:

- Uy tín của một khu rừng tiên tri không phải ở chỗ nó động đất hay không động đất mà ở chỗ nó tiên tri có chính xác hay không thôi.

Kăply đưa chiếc lá lên sát mắt, cười khi khi:

- Chắc em quên rồi. Để anh đọc lại cho em nghe nha: “Trong bọn người, có kẻ sẽ chết trước khi đến được núi Lưng Chừng... nhưng... nhưng...”.

Như bị một quả táo chẹn ngang họng, Kăply kẹt cứng ở chỗ chữ “nhưng”, không làm sao phun nốt câu nói ra được.

- Gì thế, K’Brêt? – Mua trở mắt nhìn Kăply, tò mò xen lẫn lo âu.

- Lạ quá, Mua à. – Kăply ngần ngừ đáp, vẫn không rời mắt khỏi chiếc lá – Mua còn giữ chiếc lá của Mua không. Mua lấy ra xem đi.

Không chỉ Mua, cả đồng lứa hấp tấp cho tay vào túi sau câu nói của Kăply. Tất nhiên không phải đứa nào cũng tìm thấy chiếc lá của mình. Chỉ có Nguyên, Êmê, Păng Ting và Bolobala là còn giữ lại chiếc lá hôm nọ. Chiếc lá của Mua đã rơi khỏi tay nó ngay phút đầu tiên, lúc nó sợ hãi nhìn thấy dòng chữ tiên tri u ám. Còn bọn con trai, trừ Nguyên và Kăply, hoặc là đã làm mất hoặc đã ném chiếc lá đi đâu đó và thiết tình là tại nó cũng không nhớ đã ném ở đâu.

Cũng như Kăply khi nãy, Nguyên và tụi Êmê tròn xoe mắt khi nhìn vào chiếc lá trên tay. Những chiếc lá vẫn đỏ tươi như vừa rời khỏi cành, nhưng điều đó

không đáng kinh ngạc bằng những gì tụi nó đọc thấy trên mặt lá. Vẫn dòng chữ cũ “Trong bọn người, có kẻ sẽ chết trước khi đến được núi Lưng Chùng” nhưng bây giờ bỗng có thêm một đoạn phía sau “nhưng sẽ sống lại sau khi rời khỏi hòn núi đó”.

- Lạ thiệt đó nha. – Păng Ting sững sốt nói – Hôm trước đâu có dòng chữ này.

Thằng K’Tub nhảy tung tung và hấp tấp chia tay ra:

- Chị Păng Ting! Đưa em mượn xem đi!

Nó gi mắt vào chiếc lá, hét ầm:

- Đúng rồi, hôm trước không hề có câu này.

Một phút sau, tất cả những đứa còn lại đều được xem dòng chữ kỳ lạ trên những chiếc lá tiên tri.

Kan Tô bấu môi “xì” một tiếng:

- Nếu dòng chữ này hiện ra sau khi K’Brêt sống lại thì đâu có thể gọi là tiên tri.

- Không hẳn thế đâu, anh Kan Tô. – Suku dong đưa đôi mắt sáng – Có thể dòng chữ đó hiện ra trước khi anh K’Brăk và anh K’Brêt đặt chân lên núi Lưng Chùng nhưng chúng ta đã không lấy ra xem.

- Trời đất, mày nói gì thế, Suku! – K’Tub ré lên – Hồng lẽ lâu lâu mình phải lôi chiếc lá ra nghiên cứu, xem nó có nổi hứng thêm thất gì không hay sao?

- Đúng là vậy đó, K’Tub. – Suku gật đầu, thần nhiên – Mày sẽ không ngạc nhiên nếu mày nhớ ra kẻ cai quản khu rừng tiên tri chính là ác thần Mituyn, một vị thần có tính khí kỳ quặc nhất trong các vị thần...

Đang nói, Suku phải dừng lại để gỡ những sợi tóc vướng ngang miệng. Rồi nó hất mạnh đầu để những lọn tóc trước trán không đâm vào mắt, nhưng ngay lập tức nó cảm thấy hết sức bối rối khi lần đầu tiên trong đời những lọn tóc bỗng nhiên không thềm trượt qua một bên mà cứ đâm thẳng vào mắt nó một cách ngang ngạnh.

K’Tub khoái chí nhìn thẳng Suku loay hoay với mớ tóc, chưa kịp mở miệng trêu đã cảm thấy cổ nhột nhột, liền đưa tay lên mò mắt và nhặt được một túm tóc.

Ở bên cạnh, tụi Kăply cũng đang luống cuống gỡ những lọn tóc không biết từ đâu bay tới dính đầy đầu, ngực, bụng và cả hai chân.

Nguyên hét lên, hai tay vẫn đang sờ soạng khắp người:

- Balibia.

Bọn trẻ gật mình ngược lên, hải hùng thấy tóc bay đầy trong không trung. Và khi ánh mắt tụi nó chạm phải những bàn tay máu đỏ tươi, đầy sát khí, được khảm vào những thân cây to bên đường không biết từ bao giờ thì đứa nào đứa nấy cảm thấy trái tim gần như muốn vọt ra ngoài.

Cả bọn đứng tùm vào nhau, nhón nhác dòm quanh. Êmê níu tay Nguyên và Kăply, giọng căng thẳng:

- Hai anh phải cẩn thận với hai quả táo. Hắn sẽ đánh cướp đấy.

Giọng Êmê nhỏ xiu, còn tệ hơn một lời thì thầm nhưng vẫn không lọt khỏi tai Balibia.

- Ta đã đến đây rồi thì bọn ngươi có muốn cẩn thận cũng không được đâu.

Giọng cười hăng hắc của hắn vọng ra từ trong rừng và cùng với tiếng nói, tả hộ pháp Hắc Ám lừ lừ tiến ra, lần này trong hình dáng thật của hắn, với chiếc áo choàng bằng tóc quần bên ngoài áo thụng đen, râu chuỗi răng người trên cổ lúc lắc theo từng bước đi.

Bolobala trừng trừng nhìn Balibia:

- Bộ ngươi hồng sợ Đại phù thủy Păng Sur sao mà đón đường bọn ta?

Balibia nhếch mép, chân vẫn không ngừng bước:

- Bọn ngươi đừng có đem Nhị tiên ra dọa ta! Khôn hồn thì đưa hai quả táo vàng ra đây!

Suku rón rén bước tới sau lưng Nguyên và Kăply, nói khẽ:

- Hai anh ăn quách hai quả táo đi. Lúc đó, chẳng sợ gì tên Balibia này nữa.

- Nhưng thầy N’Trang Long bảo hái đem về mà. – Nguyên phân vân đáp – Thầy có bảo tụi anh ăn dọc đường đâu.

Đứng trước mặt, Balibia lại buông ra một tràng cười ròn rợn:

- Bọn ngươi xì xầm cái gì đó. Hừm, bây giờ có muốn nhét hai quả táo đó vô bụng cũng đã muộn rồi.

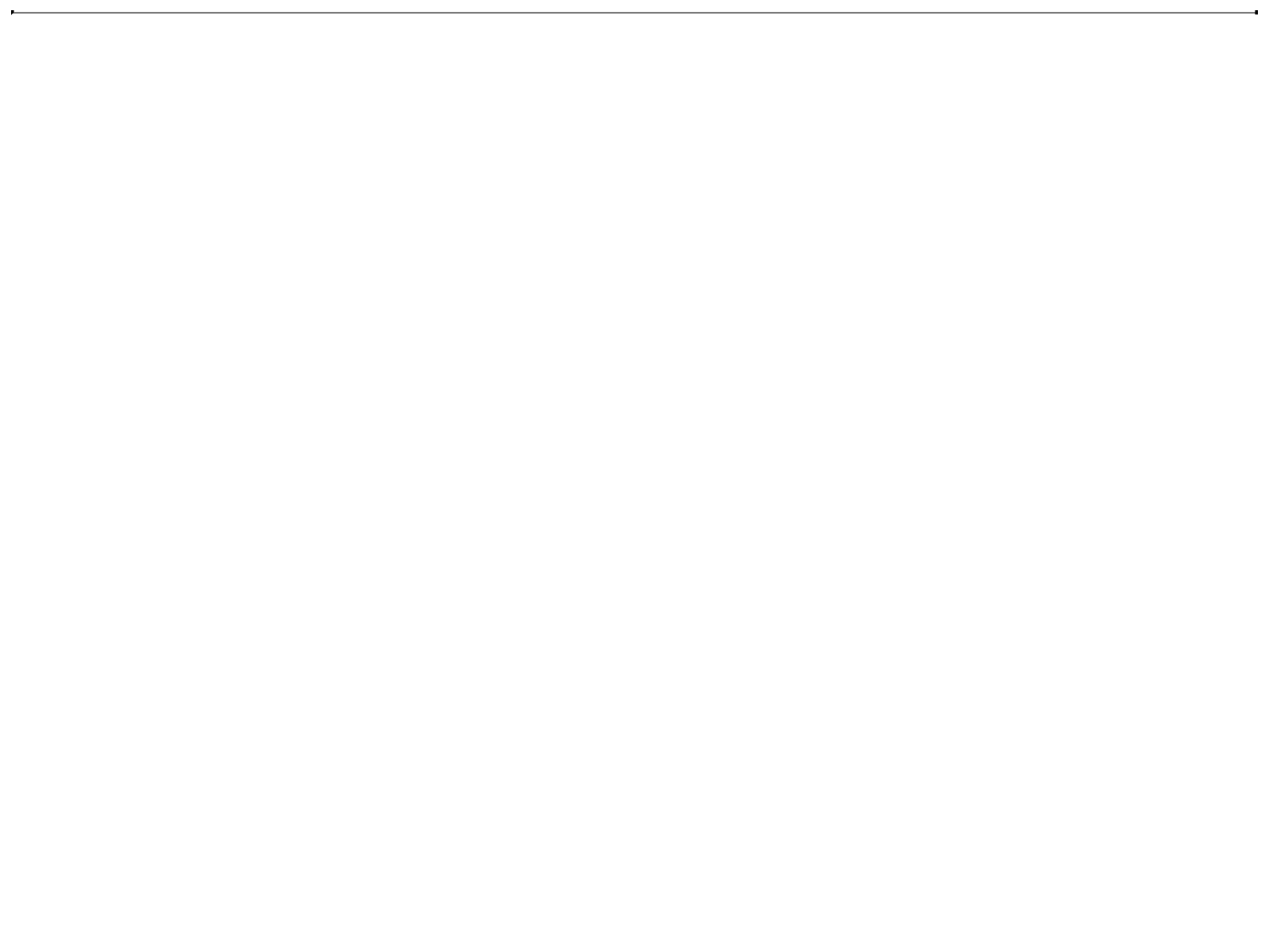
Nói xong, Balibia vung tay lên, lập tức một bàn tay máu khổng lồ xuất hiện ngay trên đầu hắn, chồm vờn đầy đe dọa.

Trong khi bọn trẻ chĩa tay ra phía trước chuẩn bị một trận sống mái thì Balibia khẽ rung người một cái. Bàn tay máu thay vì chụp xuống thì lại quạt ngang. Một cơn lốc dấy lên, mạnh đến mức những thân cây quanh đó bị uốn cong đi, lá rụng rào rào, còn bọn trẻ gần như bị lột truồng khi những vạt áo chùng bị cuốn lên kêu phàn phật, và từ trong khung cảnh hỗn loạn đó, hai quả táo vàng trong túi Nguyên và Kăply rơi ra, lăn tròn trên cỏ.

Bọn trẻ chưa kịp nhìn thấy gì thì Balibia đã phẩy tay. Hai quả táo như bị một sức hút vô hình, bay vọt về phía Balibia đang xòe tay đợi sẵn.

- Chết rồi! Hai quả táo!

Thoáng thấy hai chấm màu vàng bay về phía đối phương, Suku hét hoảng ré lên. Lúc này nó muốn sai cánh tay của Baltalon đi giật lại hai quả táo cũng không còn kịp nữa. Kêu lên một tiếng, nó đứng đực ra, mặt héo đi, cảm thấy rõ rệt trái tim nó đang rơi xuống đầu đó chỗ dạ dày, nhưng cũng có thể là vẫn còn rơi xuống nữa.

Chương 24: Thử Lĩnh Ánh Sáng

Hai tay xòe ra trước ngực, Balibia ngửa mặt lên trời cười sảng sặc. Hấn khoái chí quá. Khoái chí đến mức nhắm tịt hai mắt lại mà cười cho đã. Hấn không nghĩ việc đoạt lấy hai quả táo vàng lại dễ dàng đến thế. Hấn cười, cười mãi, vai rung rung, cái đầu trọc cũng rung rung.

Nhưng rồi đột nhiên hấn ngưng cười. Đang phần khích, hấn chợt lạnh người nhận ra không có quả táo nào bay vào tay hấn. Cái gì thế nhỉ? Lẽ ra mình đã chop được hai quả táo trong tay rồi mới phải chứ!

Balibia mở choàng mắt ra, thấy cách đó một quãng có một lão già gầy khảnh gầy kheo, mặt mày nhăn nheo héo úa như quả táo khô, đang đứng tựa lưng vào gốc cây nhìn hấn mỉm cười. Tay lão rõ ràng đang cầm hai quả táo vàng.

- Badd! – Balibia ré lên, tức muốn xịt khói lỗ tai – Trả hai quả táo lại cho ta.

Sứ giả Badd khê cựa quây cánh tay phải. Lập tức cả chục quả cầu pha lê xuất hiện bay lòng vòng quanh thân hình ốm nhom của lão, vừa bay vừa phát ra những tia sáng lóng lánh.

- Hà hà, đâu có đơn giản thế. – Badd cười khùng khục – Người hỏi những quả cầu của ta xem chúng có đồng ý không.

- Đồ phản phúc! – Balibia nghiêng răng trèo trẹo – Lát nữa thế nào ngài cũng đến đây róc thịt người.

Badd cười hề hề:

- Chẳng ăn thua gì rồi. Ta gầy như cái que thế này, làm gì có thịt mà róc với chả róc!

- Thế thì ta bẻ xương người!

Balibia gằm lên. Tiếng gằm chưa dứt bàn tay máu của hấn đã chụp xuống đầu Badd như một tia chớp đỏ.

- Người chẳng làm gì được ta đâu, Balibia!

Sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám cười khẩy, khinh khinh nói, cùng lúc hai trong cả chục quả cầu của lão tách ra, vọt thẳng lên cao, đâm sầm vào bàn tay máu của đối phương.

Bàn tay máu gặp khắc tinh, không sa xuống được, cứ ngúc ngoắc cách đầu Badd vài mét, dùng dằng một lúc rồi bị đẩy dần lên cao.

Bọn Kăply nín thở theo dõi trận quyết đấu giữa hai tay tổ Hắc Ám, trán từ từ dần ra. Tụi nó đã từng chứng kiến tá hộ pháp Balibia và sứ giả Badd đối đầu cách

đầy mấy ngày, biết chắc Balibia không thể thắng nổi thần chú Này nở lửa của Badd. Nhưng dù kết quả cuối cùng có thế nào đi nữa, khả năng thu hồi hai quả táo vàng của tụi nó cũng rất mong manh. Viễn ảnh đó khiến lòng dạ tụi nó rối bời, niềm vui thoát chết dưới bàn tay máu bồng chốc nguội ngất.

- Làm sao đây, Suku? – Kăply cụng đầu vào tai thẳng nhóc, lo lắng hỏi.

- Em chưa nghĩ ra cách nào, anh K’Brết. – Suku tặc lưỡi – Cánh tay Baltalon không thể lọt qua hàng rào những quả cầu pha lê của sứ giả Badd được.

- Nhưng với lão Badd, chúng ta còn hy vọng thương lượng. Nếu Balibia đoạt được hai quả táo đó thì chúng ta vô phương lấy lại.

Nguyên nói xen vào, mắt vẫn không ngừng theo dõi cuộc quyết đấu trước mặt. Da xám như chì, bộ mặt của Balibia giống như đeo mặt nạ, không lộ cảm xúc gì nhưng hai hàm răng hằn cứ chốc chốc lại nghiền vào nhau ken kết cho thấy hằn đang điên tiết tột độ.

- Hà hà. – Sứ giả Badd thốt lên một tràng cười dài, giọng nhạo báng – Bàn tay máu của ngươi có vẻ thích hợp với chuyện rửa bát hơn là đánh nhau...

- Chưa chắc!

Có tiếng đáp trả nhưng tiếng nói đó rõ ràng không phải phát ra từ miệng tả hộ pháp Balibia. Cả sứ giả Badd lẫn bọn Kăply hấp tấp quay phắt lại phía bia rừng, sững sờ khi thấy một Balibia khác đang lững thững bước ra.

Balibia thứ hai vừa đến nơi, phất tay áo một cái làm hiện ra trên đầu một bàn tay đỏ lôm y hệt bàn tay máu của gã Balibia đến trước.

- Sao lại có đến hai Balibia, K’Brăk? – Tam trở mắt – Hay là trong này có một người do Buriăk hóa ra?

Kan Tô nhìn Nguyên, ngơ ngác:

- Hôm trước chính mây bão Balibia và Buriăk là một người kia mà!

- Có lẽ là tao nhầm. – Nguyên lăm bầm, ánh mắt đi qua đi lại giữa hai gã Balibia, đầu xoay như chong chóng.

- Thế ai mới là Balibia thật hờ anh? – K’Tub níu tay Nguyên, giọng háo hức.

Nguyên cắn môi:

- Có lẽ gã Balibia xuất hiện trước là Balibia thật...

Êmê hắng giọng:

- Ánh mắt của Balibia thật lúc bình thường trông không có gì khác lạ, chỉ khi nào giận dữ mới phát ra màu đỏ. Còn ánh mắt của Balibia giả, tức là Buriăk, lúc nào cũng đỏ rực.

- Không đúng đâu, chị Êmê! – Suku tặc lưỡi – Em đã quan sát kỹ rồi. Từ khi xuất hiện đến giờ, ánh mắt của Balibia không hề có chút sắc đỏ. Nếu em đoán không lầm thì Balibia thật bao giờ cũng xuất hiện với cầm lệnh bàn tay máu và những lọn tóc đi kèm.

Mua há hốc miệng:

- Hồng lẽ đến hôm nay chúng ta mới lần đầu gặp Balibia thật, còn trước giờ chỉ gặp toàn Balibia giả?

Như để xác nhận sự phỏng đoán của bọn trẻ, gã Balibia xuất hiện trước phần nộ hét vang:

- Buriăk! Ta chỉ dẫn ngươi cách tu luyện bàn tay máu đầu phải để ngươi giả dạng ta mọi lúc mọi nơi hả?

- Ủa, – gã Balibia thứ hai, tức Buriăk, cười hềnh hếch – ta tưởng vụ này bọn ta đã thỏa thuận với nhau rồi kia mà. Ngay cả ngài cũng đồng ý là khi nào ngươi bận việc ta sẽ dùng thân phận tả hộ pháp...

- Câm mồm! – Balibia hét sùi bọt mép – Ta đang ở thù lù trước mặt ngươi đây mà ngươi còn muốn làm Balibia, thế là cái quái gì hả?

- Thôi được rồi. Hừ, ta nghĩ làm Balibia thì có gì là hay kia chứ.

Buriăk đầu dúi và cùng với câu nói, hình dáng hắn từ từ biến đổi, trong chốc lát đã hiện nguyên hình một con người nhỏ thó, da dẻ và quần áo mốc thối, dơ bẩn như một tên ăn xin, nhìn hắn bao giờ bọn trẻ cũng có cảm giác như nhìn qua một tấm kính bẩn. Chi có bàn tay máu là vẫn còn chấp chờn trên đầu hắn.

Hắn chiếu ánh mắt đỏ rực vào Balibia, đánh giọng nói:

- Đề ta giúp ngươi xóa sổ tên phản bội này!

Nhanh như chớp, bàn tay máu của hắn quạt mạnh xuống đầu sứ giả Badd. Như đã đề phòng từ trước, hai quả cầu khác của Badd bay vọt lên, chặn bàn tay máu của Buriăk lại. Từ khi Buriăk xuất hiện, Badd không hề mở miệng để tập trung năng lượng cho cuộc tử chiến mà lão biết là rất gay go.

Quả như Badd lo lắng, lần này bốn quả cầu của lão không thể chống nổi hai bàn tay máu của Balibia và Buriăk, mắt lão trợn trừng khi thấy bốn quả cầu bị ép xuống từng tấc một.

Lại hai quả cầu nữa bay lên, rồi hai quả nữa, nhưng bọn trẻ thấy rõ Badd vẫn không sao lấy lại được thế cân bằng. Lão chỉ trì hoãn được sự thất bại nhưng không thể ngăn được sức ép càng lúc càng mãnh liệt của hai bàn tay máu lúc này bỗng nặng như hai quả núi.

Và đến khi thấy lão tung nốt hai quả cầu cuối cùng lên không mà vẫn không có vẻ gì sẽ cầm cự nổi với Balibia và Buriăk, vóc người gầy gò hom hem của lão rung bần bật như một cái que sẵn sàng gãy ngang bất cứ lúc nào, bọn Kăply bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Êmê ném cho Nguyên một cái nhìn u ám:

- Badd có sẽ lật ngược tình thế được không, anh K’Brăk?

Câu hỏi của Êmê như cái kẹp dây phơi, kẹp chặt đôi môi Nguyên lại. Nó lúng túng đánh mắt sang Suku.

Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Nguyên, thẳng oắt thờ một hơi dài thượt:

- Badd coi như tiêu tùng rồi. Khi Balibia và Buriäk liên tay, nhất là cùng sử dụng bàn tay máu, ở xứ Lang Biang này chỉ có các đại phù thủy như thầy N’Trang Long hay thầy Akô Nô họa may mới chống cự nổi.

K’Tub nhíu mày:

- Thế sao khi này lão Badd chỉ cần hai quả cầu đã có thể đánh lui được bàn tay máu của Balibia?

Suku nhìn K’Tub bằng ánh mắt của thầy giáo nhìn đứa học trò chậm hiểu:

- Bởi vì lúc đó toàn bộ năng lượng của lão dồn cả vào hai quả cầu. Bây giờ nhìn bề ngoài, chúng ta thấy lão huy động đến mười quả cầu, chia ra chống đỡ mỗi bên năm quả, tưởng là mạnh hơn, trong khi thực ra sức mạnh của năm quả bây giờ chỉ ngang với một quả hồi nãy thôi.

Tràng cười đắc ý của cả hộ pháp Balibia cất lên cất ngang tiếng thì thầm của bọn trẻ:

- Ha ha ha. Đến lúc này mà ngươi còn chưa chịu đưa hai quả táo ra để chuộc mạng mình sao?

Êmê nhìn ra, thấy lão Badd tóc tai rối bù, hơi thở gấp và cạn, như sắp đứt hơi tới nơi. Nó nôn nóng lướt mắt qua tụi bạn:

- Hay chúng ta cùng xông vào giúp lão Badd một tay!

- Việc quái gì phải giúp lão, chị Êmê! – K’Tub phản đối – Bộ chị quên lão là thủ phạm hãm hại ba mẹ anh K’Brêt rồi sao?

- Bây giờ không phải là lúc nhắc đến chuyện đó, K’Tub. – Êmê tặc lưỡi – Chúng ta phải nghĩ đến việc đoạt lại hai quả táo vàng đã!

- Đồ ngu! – Bọn trẻ cãi nhau chưa ngã ngũ, đã nghe lão Badd quát ầm – Tụi bay muốn chết hết cả lũ hay sao mà định xông vào!

Bọn trẻ ngớ ra, không ngờ lão Badd đang chống đỡ cật lực với đối phương mà vẫn nghe thấy những gì tụi nó nói tận đằng xa. Tụi nó chưa hết ngạc nhiên, bỗng nghe Badd quát tiếp:

- Đón lấy này!

Hai chấm màu vàng thỉnh linh vọt ra khỏi tay lão, bay vèo về phía bọn Kăply. Lão Badd nhanh, Balibia còn nhanh hơn. Như đã đoán ra hành động này của Badd từ trước, hẳn quơ tay một cái, bàn tay máu trên không đột ngột dài ra, chụp xuống hai quả táo.

Ngay lúc đó, tất cả những người ở hiện trường chợt thấy mắt mình hoa lên. Một tấm lưới bạc không biết từ đâu bay tới, cuộn lấy hai quả táo. Tả hộ pháp Balibia rề lên thẳng thốt khi bàn tay máu của hắn vừa chạm vào tấm lưới bạc đã vắng ngược trở lại như chạm phải vách sắt:

- Thần chú kim cương!

o O o

Một bóng người đứng sững ở bìa rừng không biết từ lúc nào. Căn cứ vào vóc dáng tầm thước, chiếc áo chùng màu mỡ gà khoác bên ngoài và tấm sa mỏng màu

xanh ngọc che ngang mặt, bọn trẻ khiếp hãi nhận ra đó là trùm Hắc Ám. Cả bọn bắt giác thôi lui một bước, cả người tê dại như vừa bị ai đóng một cây cọc xuyên từ đỉnh đầu đến gót chân. Kăply cảm thấy đầu óc mình lúc này rất giống một miếng bọt biển thấm đẫm nỗi kinh hoàng mà nó không biết làm cách nào để vớt cho khô. Điều duy nhất mà nó có thể làm trong lúc này là bước lui một bước, đứng nấp sau lưng thẳng bạn đại ca của nó.

- Tiêu rồi, anh K’Brêr. – Tiếng thẳng K’Tub sợ hãi xát vào tai Kăply càng làm nó thêm quíu – Những quả táo này mà rơi vào tay trùm Bastu thì tai họa không biết đâu mà lường.

Như bị thôi miên, Kăply mở to mắt, trừng trừng nhìn trùm Hắc Ám qua khe hở giữa Nguyên và K’Tub, cố nhớ lại câu chuyện Nguyên đã kể cho nó nghe về chiếc mặt nạ thần hộ mệnh. Trùm Bastu đã luyện được thần chú kim cương thì đâu có coi chiến binh giữ đèn ra cái đinh gì. Hắn đã từng kéo dài mạng sống cho Kăply, dĩ nhiên hắn cũng chẳng thêm tước đoạt những quả táo vàng này làm gì. Chắc là hắn sẽ trả những quả táo này lại cho nó và Nguyên, đợi hai đứa nó trở thành những chiến binh giữ đèn thực thụ rồi, lúc đó hắn mới ra tay để tỏ rõ oai phong. Kăply thắc thòm nghĩ, cảm thấy trái tim trong ngực nó không nhúc nhích gì hết, y như cánh bướm bị ép chặt vào giữa hai trang sách.

Ở phía trước, trùm Bastu vẫn không nói một tiếng nào từ khi xuất hiện. Hắn chỉ khẽ vẩy tay thu tấm lưới bạc về, trông hắn làm chuyện đó nhẹ nhàng như ngoắt một cánh chim.

Sau thoáng bàng hoàng, sứ giả Badd đột ngột ngửa mặt lên trời cười thê lương:

- Những tên đầu sỏ đã đến cả đây rồi... ha ha ha...

Balibia và Buriăk quát to, gần như cùng một lượt:

- Hồn xược!

- Khép cái miệng hôi thối của ngươi lại!

Badd lừ lừ quét mắt qua Balibia, Buriăk và trùm Bastu, đáy mắt của lão lóe lên thứ ánh sáng thù hận, căn cứ vào ánh mắt đó có thể tin là lão đang ước gì có thể dùng tia nhìn giết chết tươi đối thủ cho rồi:

- Hà hà, bữa nay nếu ta bỏ mạng tại đây thì trong bọn ngươi ít nhất cũng sẽ có một, hai tên nằm lại với ta...

Balibia cười nhạt:

- Ngươi nằm mơ hả Badd?

Bọn Kăply nín thở chăm chú nhìn cảnh tượng trước mặt, lòng khắp khởi mừng thầm khi thấy sự xung đột giữa các tay tổ Hắc Ám gay cấn và quyết liệt đến mức gần như không thể nào cứu vãn.

Tấm khăn che mặt của trùm Bastu khẽ lay động và từ bên trong một giọng nói nhẹ nhàng đưa ra:

- Trong vòng năm phút, hai ngươi phải giết chết tên khốn kiếp này cho ta!

Trùm Hắc Ám ra lệnh giết người bằng một giọng mượt mà đến khó tin. Chứng kiến thái độ của hắn, bọn trẻ bắt giác run lên. Nghĩ đến số phận của mình sau khi trùm Bastu thanh toán xong sứ giả Badd, đứa nào đứa nào cảm thấy toàn thân căng thẳng như sợi dây đàn, tưởng như bất cứ ai hoặc bất cứ vật gì đụng vào cũng có thể ngân lên thành tiếng.

Ở trên không, hai bàn tay máu của Balibia và Buriăk dần dần phồng to ra, lần này áp lực dữ dội đến mức chung quanh Badd cô tróc lên từng mảng, đá vụn bay tứ tung, còn bọn Kăply đột nhiên cảm thấy gần như không thở nổi.

- Lùi lại nhanh! Buriăk có lòng căm thù Tan xác trong cú đánh này...

Suku rồi rít nói và hấp tấp lùi ra xa, kéo theo nguyên cả đám bồ nháo bồ nhào về phía sau.

- Đến nước này ta cũng chẳng buồn giữ kẽ với các ngươi làm gì nữa...

Sứ giả Badd rít lên và trước vẻ mặt sững sờ của mọi người, những quả cầu pha lê chung quanh lão biến mất, thay vào đó một luồng khói trắng bất ngờ vọt ra từ trong tay áo lão. Luồng khói tuôn ra không ngừng, càng lúc càng dày, chẳng mấy chốc tụ lại thành một đám mây có hình một con bạch mã đang sải vó trên không.

Cả đồng cái miệng cùng lúc ré lên:

- Thần chú sát tinh!

- Trời ơi! – Êmê mặt mày tái nhợt – Làm sao lão ta biết thần chú Mã sát tinh?

K'Tub chồm qua tóm lấy vai Suku, lắc mạnh:

- Suku! Vụ này là sao?

Mã sát tinh vừa xuất hiện đã lao thẳng vào bàn tay máu của Buriăk, tức khắc làm phát ra những tiếng nổ vang như sấm rền và đẩy bắn bàn tay máu của Buriăk lên cao. Tiếng động còn âm u trong gió chưa dứt, con ngựa trắng đã nhanh như chớp quay sang tấn công bàn tay máu của Balibia, tiếp tục làm dậy lên một tràng âm thanh đi đoàng như cú đến mức bọn trẻ phải hoảng hốt đưa tay bịt chặt hai tai.

Như thể một cuộc đấu pháo, Mã sát tinh một mình quần thảo với hai bàn tay máu trên cái nền những tiếng nổ mỗi lúc một kinh hồn. Nếu còn đủ bình tĩnh, Kăply sẽ nhận thấy chỉ trong một phút mà nó đã đưa tay chặn ngực tới năm lần. Hai bàn tay nó, và những đứa khác cũng vậy, đi qua đi lại giữa tai và ngực liên tục như đang thực hiện những chuyển bay khứ hồi gấp gáp.

Balibia và Buriăk có vẻ như không chống chọi nổi với Mã sát tinh. Hai bàn tay máu cứ bợt đi sau mỗi cuộc tấn công hung hãn của con ngựa trắng, bây giờ đã bắt đầu nhợt nhạt giống như bàn tay của xác chết.

- Khoan đã!

Thình lình, Balibia hét lên. Và hắn bắn vọt người ra xa, hồn hên hỏi:

- Thực ra người là ai?

Sứ giả Badd nheo mắt:

- Thế người nghĩ ta là ai?

- Chắc chắn người không phải là Badd.

Buriăk tranh thủ cơ hội hai bên đối đáp cũng thu bàn tay máu lại, lần tuốt ra sau một gốc cây to. Hấn thò gương mặt mốc thếch ra khỏi gốc cây, hoang mang nói:

- Trên đời này chỉ có một người duy nhất biết sử dụng thần chú Mã sát tinh. Đó là K’Rahlan.

Balibia hừ giọng:

- Nhưng K’Rahlan đã chết mười ba năm nay rồi.

- Người xem đây, Balibia.

Badd nhếch môi ngoay ngoảnh nói và lão khề rùng mình. Trước những ánh mắt chăm chú đang đổ dồn vào lão, thân hình Badd từ từ mập ra, cao lên, những nếp nhăn trên mặt biến mất, từ một lão già ho hen như sắp chui vô quan tài, lão bỗng hóa thành một người đàn ông cường tráng, mũi to, mày rậm, cái miệng rộng với đôi môi dày toát ra vẻ quả quyết, cương nghị.

Đôi mắt Balibia như đứng tròn. Hấn hỏi, môi run run:

- Hồng lễ người... còn... còn sống sao, K’Rahlan?

Đằng xa, bọn Kăply hoàn toàn không tin vào mắt mình. Thủ lĩnh phe Ánh Sáng bị trùm Bastu và năm tên phù thủy hắc ám vây đánh và giết chết mười ba năm về trước bây giờ bất thần xuất hiện dưới lốt của sứ giả thứ nhất phe Hắc Ám quả là chuyện không ai tưởng tượng nổi, ngay cả trong những giấc mơ táo tợn nhất.

Êmê và K’Tub sau thoáng ngỡ ngàng, cùng hoan hỉ reo:

- Cậu K’Rahlan!

Tiếng kêu của hai bạn khiến Nguyên sực tỉnh, ngay lập tức nó biết nó phải làm gì.

- Ba. – Nguyên ngoác miệng cổ rống thật to.

K’Rahlan từ từ quay mặt về phía bọn trẻ, giọng cố nén xúc động:

- Con giỏi lắm, con trai ba. Cả các bạn con nữa, các con thật là tuyệt.

Giọng ông chột nghiêm lại:

- Nhưng bây giờ thì các con chạy đi. Nghe lời ta, chạy nhanh đi...

Balibia hét lên, cắt ngang lời K'Rahlan:

- Người đã làm gì Badd rồi, K'Rahlan?

- Badd ư? – K'Rahlan nhún vai – Hắn đã đến một nơi thật yên tĩnh...

- Người không định nói hắn đã chết đó chứ?

- Rất tiếc là ta định nói như vậy đó, Balibia. – Giọng thủ lĩnh phe Ánh Sáng lạnh lùng – Badd hiện đang ở cùng một chỗ với Baltalon và Basil.

Balibia quay phắt sang Bastu, mặt xám như tro:

- Thưa ngài...

Trùm Hắc Ám giơ một cánh tay lên:

- Ta biết ta phải làm gì, Balibia.

Hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của mọi người, nói xong Bastu đột ngột quay sang phía bọn trẻ, ánh mắt sáng quắc của hắn chiếu thẳng vào mặt Nguyên và Kăply

như hai ngọn đèn khiến hai đứa bất giác bùn rùn cả tay chân.

Chưa kịp nghĩ ra nên làm gì, Nguyên và Kăply đã thấy Bastu phất tay một cái, ngay lập tức hai đứa cảm thấy quai hàm của mình như bị ai kéo mạnh. Hai đứa

hả hốc miệng ra, hoàn toàn không tự chủ.

- Bastu! Người dám...

K'Rahlan thét lên và Mã sát tinh lao xuống đầu trùm Hắc Ám nhanh như điện xẹt.

Trước cú bổ nhào khủng khiếp của con ngựa trắng, Bastu chỉ ve vẩy mấy ngón tay một cách hờ hững. Như một trò ảo thuật, hai quả táo vàng từ trong tấm

lưới lẫn gọn vào lòng bàn tay hắn, còn tấm lưới thì phình to ra như một bức màn bằng bạc, bay lên chắn ngay trên đầu.

Bọn Kăply quên mất nguy hiểm, hồi hộp căng mắt dòm. Thầy N'Trang Long từng nói cho tụi nó biết thần chú sát tinh là thần chú siêu đẳng nhất của phe

Ánh Sáng, phe Hắc Ám và giáo phái Madagui, chỉ lãnh tụ tối cao của mỗi phe phái mới được phép tu luyện. Qua tấm gương lưu trữ, nhiều đứa trong tụi nó đã

được chứng kiến sức tàn phá khủng khiếp của Điều sát tinh, thủ phạm biến các siêu phù thủy Krazanh và Kim thành một cặp vợ-chồng-hai-trong-một. Uy lực

của Mã sát tinh nếu không hơn thì chắc chắn cũng không kém Điều sát tinh, Kăply hồi hộp nhũn bụng, nếu không thần chú này vừa rồi đã chẳng làm cho cả họ

pháp Balibia và sứ giả Buriāk xiềng liềng đến thế. Nhưng lần này, thần chú sát tinh đụng phải thần chú kim cương, xưa nay vẫn được truyền tụng là thần chú vô địch. Hồng lè... Kăply không dám nghĩ tiếp, và cũng không có thì giờ để nghĩ tiếp: Ở trước mặt nó, con ngựa trắng đã chạm vào tấm lưới bạc.

Tất cả bọn trẻ đều cuồng quýt bùm chạt hai tai, chờ một tiếng nổ kinh thiên động địa để lăn tròn ra đất. Nhưng rồi cuộc chẳng có một âm thanh nào phát ra sau cú va chạm kia. Như trong một cuốn phim câm, Mã sát tinh vừa va phải tấm lưới đã lộn ngược một vòng và văng tuốt ra xa, êm ru như va phải một bức tường bằng bông.

“Thôi rồi!”, Kăply vừa than thảm trong bụng đã sừng sốt thấy hai quả táo vàng từ tay trùm Bastu bắn tới như hai hòn đạn và chui tọt vào hai cái miệng há rộng từ nãy đến giờ của nó và Nguyên.

Kăply cảm nhận rất rõ quả táo vừa chun vô miệng liền bốc lên một mùi thơm kỳ lạ nhưng nó chưa kịp hít hết mùi thơm đó vào lồng ngực thì quả táo đã lật đật lăn qua cuồng hòng, chui tọt xuống dạ dày, trơn tuột và nhanh như thể đó không phải là quả táo mà là một con thằn lằn đang cuồng cuồng chạy trốn.

Cùng lúc đó, Kăply phát hiện ra quai hàm của nó đã cử động được. Nó tính buột ra một tiếng kêu, bỗng thấy có vật gì vương vướng nơi cổ. Nó lo lắng thò hai ngón tay vào mò mẫm và lôi ra thứ gì đó giống như một ngôi sao năm cánh. Nó chưa kịp ngạc nhiên đã nhớ ngay tới lời nói của thầy Akô Nô: Hạt của quả táo vàng có hình ngôi sao năm cánh, bỏ hạt táo trong túi áo có thể bảo vệ được mạng sống trước mọi hiểm họa.

Kăply lập tức nhét hạt táo vào túi áo chùng, quay sang bên cạnh thấy Nguyên cũng vừa rút tay ra khỏi túi.

- Chúc mừng hai anh nha. – Suku toét miệng cười nói – Như vậy thì thầy N’Trang Long đầu có trách hai anh về vụ này được.

Thằng K’Tub vỗ tay bôm bốp:

- Hay quá! Bây giờ thì hai anh có thể giúp pháp sư K’Rahlan một tay để đối phó với trùm Hắc Ám được rồi.

- Ủa, – Êmê ngúc ngoắc chiếc mũi hếch, giọng như mơ ngủ – tại sao trùm Hắc Ám lại giúp anh K’Brăk và anh K’Brêt nuốt hai quả táo há?

- Chị quên trùm Bastu đã nói gì hôm trước rồi sao, chị Êmê. – Păng Tìng nhún vai – Hắn nói hắn muốn coi thử chiến binh giữ đền là thứ quái vật gì. Hắn bảo Bajaraka và Pô Palay sợ chiến binh giữ đền chứ hắn cóc sợ.

- Hắn ngạo mạn như vậy có lẽ do hắn ý vào thần chú kim cương. – Bolobala rầu rĩ tiếp lời – Mã sát tinh của thủ lĩnh K’Rahlan còn không làm gì nổi hắn thì K’Brăk và K’Brêt có ăn hai quả táo này vào cũng chẳng ăn thua gì.

Nguyên và Kăply nghe hết những lời bàn luận của tụi bạn nhưng không cách gì mở miệng được. Cơ thể tụi nó thoát nóng thoát lạnh như đang ngâm mình trong một cái bồn tắm mà nhiệt độ thay đổi đột ngột và liên tục từ 0o qua 100o rồi ngược lại.

Mồ hôi vừa túa ra trên trán, cả hai đã tức khắc run cầm cập. Mặt mày nhẩn nhúm và trắng bệch, nom Nguyên và Kăply đau đớn như đang bị một chất độc cực mạnh hành hạ.

Balibia, Buriăk và K’Rahlan thoát đầu không hiểu hành động của trùm Hắc Ám có dụng ý gì, cứ trở mắt ra nhìn Nguyên và Kăply.

Bây giờ thì K’Rahlan đã có vẻ hết kiên nhẫn. Môi ông run run:

- Bastu... người vừa cho bọn trẻ ăn... quả gì vậy?

Buriăk cười hiềm độc:

- Ta thì ta nghĩ đó là quả hiển sinh.

Như bị rắn mổ, K’Rahlan và bọn trẻ gần như nhảy dựng lên.

- Người vừa nói gì, Buriăk? – K’Rahlan cắn môi muốn bật máu, ánh mắt như xuyên thủng gã Buriăk đang thò nửa người ra sau gốc cây.

- Người cũng biết rồi mà, K’Rahlan. – Buriăk cười hê hê – Chỉ có nhựa độc của quả hiển sinh mới có thể làm lục phủ ngũ tạng của con người ta nát bét và mặt mày thoát xanh thoát đỏ thể thôi. Hà hà, đây là một trong ba thứ độc bất trị...

- Nói láo! – Suku vung nắm tay nhô xúu về phía Buriăk, quát lớn – Người cóc biết gì về các loại độc mà cũng bày đặt nói lung tung.

- Thằng nhãi ngu ngốc kia! – Buriăk trợn đôi mắt đỏ khé nhìn Suku – Nếu người thiệt sự chưa mất hết thần trí thì người thử quay nhìn hai đứa bạn của người đi. Có phải là chúng sắp chết rồi không?

Hắn quét mắt qua Nguyên và Kăply, sung sướng kêu lên:

- Đó, nhìn gương mặt chúng kìa! Chúng đã... đã...

Buriăk không có cơ hội nói hết câu. Ngay lúc đó, giống như kẻ thỉnh linh ra khỏi một trận ốm, khuôn mặt của Nguyên và Kăply sáng bừng lên, cơ thể cũng thôi co giật. Và đến khi hai đứa mở mắt ra thì mọi người đều nhận thấy ánh mắt của tụi nó hoàn toàn khác hẳn trước đây mấy phút. Êmê mừng rỡ khi thấy đôi mắt của Nguyên và Kăply lúc này sáng lấp lánh, trông oai phong không kém gì đôi mắt của pháp sư K’Tul. Nó lấp bắp, mừng mừng tủi tủi:

- Suku nói đúng... Không phải là quả hiển sinh... không phải...

- Tôi đã biết là Buriăk nói xạo mà.

Bolobala hoan hỉ vọt miệng, vừa nói nó vừa thò tay nắm chặt tay Nguyên như thể mục đích của cuộc đời không có gì khác hơn là chọc cho nhỏ bạn Êmê phát khùng lên chơi. Nhưng con nhỏ Êmê lúc này nguội ngất, nó không quan tâm đến chuyện gì ngoài chuyện chà tay lên chiếc mũi hếch để ém lại những tiếng sục sục cứ chực xì ra.

Mua và K’Tub cũng đâm bổ vào người Kăply từ phía bên kia, trông cái cảnh tụi nó giành nhau để được tóm Kăply, thằng này bỗng rất giống một thứ có thể ăn được.

Nhìn cái cảnh nhí nhố trước mặt, Buriăk hoàn toàn không tin vào mắt mình. Hắn ngo ngác quay sang trùm Hắc Âm:

- Thưa ngài... hồng lễ... đó là những quả táo ở núi Lung Chừng thật...

Trùm Bastu lạnh nhạt đáp:

- Người không tin ư?

Đột ngột, hần gằn giọng:

- Để ta chứng thực cho người thấy.

Quay về phía bọn trẻ, Bastu cất cao giọng:

- K’Brăk, K’Brêt! Hai người thử đánh nhau với Balibia và Buriăk xem nào!

- Đánh nhau với họ? – Kăply hoang mang hỏi lại, lưng bắt chợt nổi đầy gai ốc. Chưa bao giờ nó nghĩ sẽ có ngày nó dám đối địch với Balibia hay Buriăk.

Bastu hừ mũi đằng sau tấm khăn che mặt:

- Bọn người đã ăn quả táo tri thức, sức mạnh và ma thuật đó rồi, còn sợ sệt gì nữa.

Nguyên liếc về phía K’Rahlan, bắt gặp cái gât đầu khe khẽ của ông, liền bước tới một bước:

- Thử thì thử.

- Thưa ngài... – Balibia lồm lét liếc trộm trộm Hắc Ám, rụt rè cất tiếng.

- Đánh đi! – Giọng Bastu ráo hoảnh – Không lẽ bọn người sợ mấy đứa nhóc?

- Nhưng...

Balibia ấp úng, nhưng hần mới nói được một tiếng, những sợi lòi tói từ phía Nguyên đã phóng tới trước mặt. Biết không thể né tránh cuộc đánh nhau vô vị này, đôi mắt Balibia lập tức lóe lên sát khí. Bàn tay máu của hần xuất hiện, chụp xuống làm những sợi dây đứt phụt.

Bắt chước Nguyên, Kăply lật đật chìa tay về phía Buriăk, lăm bằm niệm thần chú chiến đấu số 6 “Trói gô”, và nó há hốc miệng khi thấy từ tay mình những sợi dây loằng ngoằng bắn thốc ra, dữ dội đến mức làm phát ra những tiếng veo veo ghê hồn.

Chương 25: Trở Về Trường

Kăply nhìn xuống, như thể kiểm tra xem bàn tay đánh ra cú đòn vừa rồi có phải là bàn tay của nó hay không. Nhưng Kăply vội ngẩng đầu lên ngay, khi tiếng reo hò của tụi bạn đập mạnh vào tai.

Trước mặt nó, Buriăk đang cuống quýt cổ bứt đứt sợi dây đang quấn lấy chân hắn.

- Tuyệt lắm, K’Brê. – Tam bô bô, mặt mày hớn hờ như chính nó vừa tung ra câu thần chú vừa rồi.

- Hắn đang lúng túng. Đánh tiếp đi, K’Brê. – Kan Tô hời hả giục, hai tay tóm chặt lấy mái tóc xù, hành động không thể nhầm lẫn của một kẻ đang vô cùng sốt ruột.

Thấy Kăply đứng nghệt mặt ra, Tam đoán bạn mình quên bống bài học, liền nhắc:

- Đánh thần chú số 10 ấy.

Kăply bối rối:

- Thần chú số 10 là thần chú gì?

Bolobala nhanh nhẩu:

- Thần chú Siết cổ ấy mà.

Kăply “à” lên một tiếng rồi láu táu niệm chú. Lần này, Buriăk đã kịp chuẩn bị. Bàn tay máu của hắn nhanh chóng phình to ra gấp đôi, hạ xuống và dựng đứng ngay trước mặt như một bức bình phong, hóa giải câu thần chú số 10 của Kăply một cách dễ dàng.

- Thần chú số 7! – Tam lại nhắc, và nó hấp tấp nói thêm – Tức thần chú Sụm bà chè.

Kăply tung ra thần chú Sụm bà chè. Nhưng cũng như vừa rồi, Buriăk vờ như chẳng hề hấn gì. Những câu thần chú của Kăply đụng phải bàn tay máu chỉ phát ra những tiếng nổ lộp bộp, hoàn toàn vô hại.

- Hà hà. – Buriăk cười khàn khặc – Thì ra chiến binh giữ đền cũng chẳng phải thứ gì ghê gớm lắm!

Cùng với tràng cười, Buriăk bắt đầu phản công. Bàn tay máu của hắn bay vút lên cao và như một con ó lửa khổng lồ, hung hãn chụp xuống đầu Kăply.

Buriäk ra tay nhanh đến mức Tam và Bolobala không kịp mở miệng mách nước. Kăply quỳnh quang dành tung ra thần chú Sụm bà chề một lần nữa. Và nó thờ phào khi thấy câu thần chú của nó lập tức chặn đứng được bàn tay máu của Buriäk. Bàn tay đỏ lòm khựng lại một chỗ, không sa xuống được nhưng cũng không chịu rút về, treo lơ lửng trên đầu bọn trẻ.

Ở bên cạnh, Nguyên và Balibia cũng đang rơi vào thế bất phân thắng bại. Trong khi ai nấy định ninh cuộc quyết đấu giữa hai chiến binh giữ đền và hai siêu phù thủy sừng sỏ của phe Hắc Ám sẽ tiếp tục giằng co thêm một lúc lâu nữa thì bọn Kăply cảm thấy lồng ngực tự nhiên tức nghẹn. Không khí chung quanh như đặc lại khiến tụi nó nghe máu trong người chảy rần rật và hai bên thái dương bắt đầu tung tức.

K’Rahlan lẩm bẩm:

- Lời nguyên Tan xác!

Ông hất tay một cái, luồng khói trắng từ tay áo lại vọt ra. Mã sát tinh hiện hình rất nhanh và phóng thẳng vào bàn tay máu của Buriäk. Một tràng sấm rền nổi lên và cũng như khi nãy, Buriäk dạt tuốt ra xa, thân hình nhỏ thó của hắn lắc lư không ngừng như một chiếc thuyền con gặp bão.

Sau khi đẩy lùi Buriäk, Mã sát tinh tiếp tục tấn công Balibia. Tả hộ pháp Hắc Ám đang loay hoay đánh nhau với Nguyên, thấy Mã sát tinh đâm bổ tới, liền kêu lên thất thanh:

- Thủ lĩnh Ánh Sáng đã ra tay rồi, xin ngài hãy...

Dĩ nhiên, bọn trẻ biết Balibia đang cầu cứu trùm Hắc Ám và điều đó khiến tụi nó nhận thức rất rõ hiểm họa đang tới gần. Lúc phát hiện Nguyên và Kăply sau khi ăn quả táo vàng, năng lượng pháp thuật đột nhiên tăng tiến vượt bậc, có thể chống chọi ngang ngửa với các siêu phù thủy phe Hắc Ám, đứa nào đứa nấy như cời được mối lo. Nhưng bây giờ thì sự sợ hãi nhanh chóng quay trở lại với cả bọn. Tụi nó đã tận mắt chứng kiến uy lực của thần chú kim cương, biết rằng nếu trùm Bastu quyết định tham gia vào trận chiến hôm nay, cả K’Rahlan lẫn tụi nó không một ai có cơ may thoát nạn.

- Vậy thì có lẽ ta không thể đứng yên được nữa rồi.

Trùm Bastu chậm rãi cất tiếng, giọng vẫn ôn tồn như mọi khi nhưng lần này bọn Kăply cảm thấy trong giọng nói nhẹ nhàng của hắn có giấu những cây kim tăm độc và tụi nó không khỏi run lên vì ý nghĩ đó.

Trước vẻ mặt khiếp đảm của bọn trẻ, tấm lưới bạc lại bay lên theo tiếng nói của trùm Hắc Ám, lượn về phía Mã sát tinh đang đánh nhau với tả hộ pháp và sứ giả thứ năm của phe Hắc Ám, êm ái sa xuống.

Chuyện xảy ra lạ lùng đến mức bọn Kăply đứa nào đứa nấy tròn xoe mắt: Trong khi Mã sát tinh không hề hấn gì thì hai bàn tay máu của Balibia và Buriäk tắt phụt, hai tên loạng choạng lùi lại cả chục bước, cuối cùng như không gượng nổi, ngã bệt xuống đất, giương cặp mắt thất thần ra nhìn trùm Bastu.

Trong đấu trường bây giờ chỉ còn lại hai người đối diện nhau. Cả trùm Bastu lẫn K’Rahlan đều không hé môi, cả hai cầm nín nhìn nhau như thể người này cố đọc ý nghĩ trong đầu người kia, không khí căng như sắp phát nổ.

K’Rahlan nhìn chằm chằm vào tấm khăn che mặt của trùm Hắc Ám một hồi lâu, hắng giọng một cái rồi khẽ mấp máy môi:

- Người muốn tự tay giết ta à?

Thật khó mà biết Bastu đang nghĩ gì đằng sau tấm khăn. Hắn không đáp lời thù lĩnh Ánh Sáng nhưng tấm khăn rung lên dữ dội. Nguyên và Kăply vội vã bước tới vài bước, tay chia về phía trùm Hắc Ám, về như sẵn sàng liều mạng nếu hắn ra tay lấy mạng K'Rahlan.

- Sau khi thoát chết dưới sự đột kích hèn hạ của bọn người mười ba năm về trước, thiết tình là ta chưa nghĩ đến chuyện giết Badd. – Thù lĩnh Ánh Sáng cất giọng trầm trầm – Nhưng khi hắn điên cuồng tấn công vợ chồng K'Srêgol – Ka Lên, ta quyết định không tha cho hắn. Rồi đến cái ngày người đặt ra chức vị sứ giả và chiêu dụ năm sát thủ tham gia cuộc đột kích lâu đài K'Rahlan về với người thì ta lập tức nghĩ đến chuyện hóa ra Badd để tiện bề hành động.

K'Rahlan nhún vai, buông ra một tiếng thờ dài đầy tiếc nuối:

- Chi tiếc là trong suốt thời gian đó ta vẫn chưa tìm ra cách tiếp cận để hạ sát người được. Đến khi biết người luyện được thần chú kim cương thì ta nhận ra ta không còn hy vọng báo thù được nữa rồi.

Thù lĩnh Ánh Sáng khẽ phát tay áo:

- Bây giờ thì chúng ta buộc phải sống mái với nhau thôi. Dù sao thì trong những kẻ vây đánh vợ chồng ta, Badd, Basil, Baltalon đã chết, Buriam thì bị bắt. Chừng đó cũng đủ làm ta thỏa mãn rồi. Còn người, Buriăk, tá hữu hộ pháp Balibia và Balikem, vào một ngày đẹp trời nào đó con ta sẽ thay thế ta để đòi nợ.

K'Rahlan đột ngột bắn tia nhìn vào mặt trùm Bastu, cao giọng:

- Ta chỉ có một đề nghị nhỏ: Nếu người tỏ ra xứng đáng với tư cách lãnh tụ Hắc Ám, hôm nay người phải để cho bọn trẻ rời khỏi nơi đây an toàn.

Trùm Hắc Ám vẫn không nhích môi. Từ nãy đến giờ, mặc cho K'Rahlan nói, hắn không ngắt lời, không hỏi lại, từ đằng sau tấm khăn đôi mắt sáng như sao của hắn vẫn lặng lẽ dán vào mặt thù lĩnh Ánh Sáng, có vẻ như hắn đang suy tính một âm mưu cực kỳ nham hiểm để trả thù cho thuộc hạ.

- Thế nào? – Thái độ của trùm Bastu khiến K'Rahlan cảm thấy chột dạ. Ông hỏi, giọng bồn chồn – Người không dám nhận lời à?

- Ngài đừng nghe lời hắn. – Balibia rên lên từ dưới đất, hắn vẫn nằm mọp chưa bò dậy được – Chúng ta không thể để sống bọn chiến binh giữ đền được.

Buriăk hòa theo:

- Balibia nói đúng đó. Ngài nên giết sạch bọn chúng. Giết không còn một ngoe nào hết.

Như không nghe thấy hai tên thuộc hạ, trùm Bastu thu tấm lưới bạc về, nhìn K'Rahlan, khoan thai nói:

- Ta giấu tấm thảm bay mượn của lão Alibaba trong mé rừng bên phải. Lát nữa, người lái tấm thảm đưa bọn trẻ về trường Đămri, càng nhanh càng tốt.

Gần như không ai hiểu trùm Hắc Ám nói gì. Kăply nhìn sững gương mặt bị che khuất của hắn, bắt đầu nghĩ hắn đã không còn tỉnh táo.

- Bastu! Người nói những gì thế? – K'Rahlan kêu lên bằng cái giọng của kẻ đang cố gắng kéo Bastu trở lại với vấn đề thiết thực mà ông vừa đề nghị.

Nhưng trùm Bastu vẫn tiếp tục nói chuyện với về không không:

- Các người có biết tại sao Baltalon bị tiêu tùng không?

K’Rahlan nhăn mặt nhưng vẫn nhẫn nại trả lời:

- Hắn bị banh ta lỏng bởi lời nguyện Không tha thứ.

- Nhưng tại sao hắn lại chết dưới lời nguyện của chính hắn?

Lần này không để thù lĩnh Ánh Sáng kịp đáp, thằng K’Tub láu táu cướp lời:

- Tại hắn nặn tượng theo bức chân dung tự họa của anh K’Brāk nên bị lộn tay trái với tay phải.

- Thế các người có biết hắn lấy bức tranh đó từ đâu không?

Kăply không biết trùm Hắc Ám định dẫn dắt câu chuyện tới đâu nhưng vẫn vọt miệng trả lời:

- Dĩ nhiên là pháp sư K’Tul đã đưa cho hắn để gài hắn vào bẫy.

- Sai rồi. – Trùm Hắc Ám khụt khịt mũi – Chính ta đã đưa bức tranh đó cho Baltalon.

Tiết lộ của Bastu khiến Balibia và Buriăk hoang mang đưa mắt nhìn nhau, còn bọn Kăply có bao nhiêu cái miệng đều há hốc cả ra.

K’Rahlan nhíu đôi mày rậm:

- Ta không tin. Hồng lẽ người lại cố tình hại chết sứ giả của mình?

- Đúng là như vậy đó. – Trùm Bastu thân nhiên – Tiếc là bọn khốn nạn đó chưa chết sạch như ta muốn.

Lúc nói câu này, giọng Bastu hoàn toàn thay đổi. Và đưa đầu tiên nhận ra điều đó là K’Tub. Nó ré lên như thể gặp người quen:

- A, tôi nhận ra rồi. Ông là người cỡi chổi bay bên cạnh tấm thảm của bọn tôi hôm trước. Giọng ông nghe rất giống giọng anh K’Brāk.

Êmê ngơ ngác:

- Hồng lẽ chính ông là người bảo bọn tôi muốn đến núi Lung Chùng phải tìm cho bằng được Tam phù thủy?

- Đúng là ông rồi, Êmê. – Nguyên thờ hất ra – Hôm đó nhìn ông phóng chạy trên cây chổi, chúng ta thấy giống như một chấm màu vàng lướt đi trong không trung. Màu vàng đó, chính là chiếc áo ông đang mặc.

Bọn trẻ rọi mắt vào chiếc áo chùng màu mỡ gà trên người trùm Hắc Ám. Trừ Mua, Bolobala, Kan Tô và Tam, những đứa còn lại đều nhớ lại mồn một trong đầu chuyến bay kinh hoàng hôm nọ. Và khi phát hiện ra Bastu chính là người đã mách nước cho tụi nó về cách hỏi đường đến núi Lung Chùng, đứa nào đứa nấy choáng váng như bị đá rớt trúng đầu.

- Vậy chính ông là người đã cứu Đam Pao và bắt sống Buriak ở thung lũng phía sau lâu đài K’Rahlan? Và cũng chính ông dùng chiếc mặt nạ thần hộ mệnh kéo dài mạng sống cho anh K’Brê? – Suku ngẩn ngơ nhìn trằm Hắc Ám.

- Người nói đúng rồi đó.

Mặc dù đoán trước được câu trả lời, bọn Kăply vẫn không tin vào tai mình khi chính Bastu thừa nhận một cách quá đơn giản. Tụi nó sững sờ chia bộ mặt dần dần vào mắt nhau rồi lại quay nhìn K’Rahlan, xem thủ lĩnh Ánh Sáng phản ứng như thế nào trước sự cố bất ngờ này.

Và cả đồng cặp mắt như hoa lên khi thấy K’Rahlan đang xiêu vẹo bước về phía trằm Hắc Ám, hai tay giơ ra phía trước như muốn ôm chầm lấy kẻ thù, miệng mếu xệch đi.

- Tinh lại đi, cậu K’Rahlan! – Êmê hoảng sợ la lên.

Nhưng K’Rahlan hoàn toàn không nghe thấy Êmê, như người mất hết lý trí, ông vẫn lao đảo bước tới, bước tới nữa và đứng như sự lo lắng của bọn trẻ, hai cánh tay dang rộng của ông ôm choàng lấy trằm Bastu, cái hành động mà dưới mắt bọn Kăply cũng nguy hiểm ngang với việc ôm lấy một khối thuốc nổ.

Bọn trẻ nhắm nghiền mắt, chờ một tiếng kêu thét đau đớn của thủ lĩnh Ánh Sáng nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy gì, liền mở choàng mắt ra.

Và tụi nó như đứng tròng khi thấy trong tay K’Rahlan bây giờ là một phụ nữ xinh đẹp nhưng khắc khổ, mái tóc màu xanh lá cây phù xuống ngang lưng, đặc biệt trông bà giống Nguyên như đúc.

- Di Ka Míng. – Êmê và K’Tub đồng loạt reo lên, sau đó một chút là tiếng Kăply.

- Mẹ. – Nguyên hét lên và đâm bổ lại, sà vào người phụ nữ.

- Tội nghiệp con tôi. – Ka Míng vuốt tóc Nguyên, âu yếm và thương cảm, nước mắt nhỏ tong tong trên đầu trên cổ nó.

K’Rahlan buông vợ ra, đặt tay lên đầu Nguyên, giọng chưa hết xúc động:

- Lúc ta và mẹ con bị nạn, con mới ba tuổi nên dĩ nhiên con không nhận ra giọng của mẹ con. Nhưng ngay từ câu đầu tiên, khi mẹ con lấy lại giọng nói bình thường, ta đã biết trằm Bastu đang đứng trước mặt ta là ai rồi. Hà hà, đúng là trời cao có mắt.

Bọn trẻ nhanh chóng xúm xít lại quanh vợ chồng K’Rahlan – Ka Míng, sung sướng chứng kiến niềm hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt của vợ chồng con cái thủ lĩnh phe Ánh Sáng trong ngày đoàn tụ.

- Mẹ. – Nguyên ngược mắt nhìn bà Ka Míng – Hóa ra cả ba lần mẹ đều còn sống trên đời. Làm sao mà ba mẹ thoát chết trong cuộc tấn công mười ba năm trước được hở mẹ?

- Chuyện đó ta sẽ kể cho tụi con nghe sau, K’Brăk. – Bà Ka Míng vỗ vai con trai, dịu dàng nói – Còn bây giờ tụi con phải theo ba con rời khỏi chỗ này đã. Trằm Bastu có thể sẽ đến đây ngay đó.

- Mẹ đã luyện được thần chú kim cương hồng lễ còn sợ hấn?

Bà Ka Ming chép miệng:

- Thần chú kim cương có tất cả bảy câu. Ta luyện được ba câu đầu, Bastu luyện được ba câu sau. Mà so với ba câu đầu thì ba câu sau lợi hại hơn nhiều, con à.
- Di phải xử lý tả hộ pháp và sứ giả thứ năm của trùm Bastu đã chứ.

K’Tub vội vàng nhắc nhưng khi nó nhìn về phía Balibia và Buriäk thì hoảng hồn không thấy bọn chúng đâu.

- Di Ka Ming! Cậu K’Rahlan! – K’Tub hét âm – Hai tên đó trốn rồi!

Ka Ming nhìn chồng, tặc lưỡi:

- Chỉ có thần chú kim cương mới giải được thần chú kim cương, trùm Hắc Ám đã đến rồi. Anh đưa bọn trẻ đi đi!
- Thế còn em? – K’Rahlan lo âu hỏi.
- Em sẽ cản hấn. Anh đừng lo cho em. Em không làm gì được hấn nhưng hấn cũng không dễ gì gây nguy hiểm cho em đâu.
- Người tự tin quá đấy, Ka Ming. – Một giọng nói ngọt mà vắng tới, thoát gần thoát xa – Hừm, mấy năm qua ta cứ tự hỏi không biết ai đã cả gan giả danh ta, không ngờ là người. Nếu ta không ân hận để luyện thành công thần chú kim cương, người đã tàn đời từ lâu rồi, Ka Ming.

Ka Ming hừ mũi:

- Nếu chưa luyện xong thần chú kim cương, người tìm ta cũng vô ích thôi.

Giọng trùm Bastu tiếp tục ngân nga trong gió:

- Thiệt tình thì ta không hiểu nổi tại sao vợ chồng người có thể sống sót dưới sự liên thủ của tám người bọn ta. Thực sự thì chỉ cần ta và hai hộ pháp của ta cùng lúc ra tay, không ai ở xứ Lang Biang này có thể thoát chết được. Đằng này, ta cẩn thận mời thêm năm đại sát thủ nữa, vậy mà vợ chồng người hiện giờ đang đứng sờ sờ ra đây, thiệt quái đản hết sức!
- Người còn không ngờ nhiều chuyện nữa, Bastu à.

Giọng Ka Ming khiêu khích nhưng trùm Hắc Ám vẫn không tỏ vẻ gì tức giận. Giọng hấn vẫn đều đều:

- Lẽ ra, khi có kẻ giả danh ta để tập hợp Badd, Basil, Baltalon và anh em Buriam, Buriäk vào dưới trướng, sau đó bọn họ lần lượt bị tai họa, ta phải nghĩ ngay đến vợ chồng người. Chỉ kẻ nào hận bọn ta đến tận xương tủy mới nghĩ ra cách trả thù cay độc như vậy. Nhưng tiếc là ta đã quá chủ quan. Ta từng chứng kiến không ít chuyện kỳ quặc trên đời nhưng có lẽ chuyện vợ chồng người thoát chết là chuyện kỳ quặc nhất trong những chuyện kỳ quặc.

Lợi dụng lúc trùm Hắc Ám đang say sưa với câu chuyện trong đầu hấn, K’Rahlan hối hả dẫn bọn trẻ đi men theo bia rừng. Như để trợ giúp cho sự đào thoát của họ, Ka Ming tìm cách thu hút sự chú ý của Bastu:

- Có phải người đang rất muốn biết vợ chồng ta đã thoát chết bằng cách nào không?

Bastu thờ phỉ phỉ trong chỗ ẩn mình:

- Đúng vậy, Ka Ming à. Ta nghĩ là bây giờ ước muốn biết được điều bí mật đó ở trong lòng ta còn cao hơn ước muốn giết người hay ngăn cản K’Rahlan và bọn nhóc tí chạy trốn.

- Hắn là một con quỷ. – K’Rahlan nói khẽ vào tai bọn trẻ – Hắn vẫn đang để ý đến chúng ta đó. Tụi con phải cẩn thận.

Tầm thâm bay cuộn mình đằng sau một bụi cây rậm và đầy gai.

- Đây rồi. – K’Rahlan mừng rỡ lôi nó ra và trải rộng trên mặt cỏ – Ngồi vào đi, tụi con.

Trong nháy mắt, tất cả chen chúc trong tầm thâm đã trở nên quá chật. Cả buổi, con Chacha biến đầu mắt tầm, bây giờ vẫn kịp nhào vào giữa tầm thâm, ngơ ngậy tứ tung khiến tầm thâm đã chật càng thêm chật. K’Rahlan ngồi vào chỗ gã tài xế Mustafa thường ngồi, vội vã niệm chú cho tầm thâm bay lên.

Trùm Hắc Ám không thèm truy cản, chỉ có tiếng nói của hắn vang lên lồng lộng:

- K’Rahlan! Hôm nay ta chưa thêm tính sổ với người. Nhưng người và hai tên chiến binh giữ đèn lóc chóc kia đừng hòng mơ đến chuyện thoát khỏi tay ta.

o O o

Tầm thâm do K’Rahlan điều khiển lao vút lên không, êm ái lướt đi trong ánh nắng chiều. Cánh rừng và con đường mòn lùi lại phía sau và càng lúc càng bé đi khi K’Rahlan cho tầm thâm hướng tới những đám mây trên đầu. Lần đầu tiên kể từ lúc rời khỏi trường Đămri, bọn Kăply cảm thấy tâm trạng của tụi nó không bị cột chặt vào nỗi lo lắng. Nhưng khi niềm hân hoan lắng xuống, bọn trẻ bắt đầu cảm thấy ái ngại cho bà Ka Ming.

- Mẹ có sao không hả ba? – Nguyên hỏi, cố hết sức để làm quen với cách xưng hô mà nó cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng.

- Ta nghĩ trùm Bastu không làm gì được mẹ con đâu. – Thủ lĩnh Ánh Sáng vừa đáp vừa cúi đầu nhìn xuống mặt đất phía dưới như không tự tin vào sự khẳng định của mình lắm.

- Cậu K’Rahlan ời. – K’Tub vùng vãi – Cậu kể cho tụi con nghe chuyện cậu thoát chết mười ba năm trước đi!

Mười tám con mắt còn lại đồng loạt xoáy vào tầm lưng của thủ lĩnh K’Rahlan sau câu hỏi của K’Tub, hồi hộp chờ nghe câu trả lời. Nhưng thủ lĩnh K’Rahlan đã nhanh chóng làm tụi nó thất vọng.

- Chuyện đó hả? – Ông “e hèm” một tiếng, phân vân nói – Chuyện đó sau này tụi con sẽ biết.

- Thế cậu nói ra bây giờ không được hả cậu? – Êmê khịt khịt mũi, cái động tác mà nó chỉ làm những khi phật ý.

- Không được đâu, tụi con à. – K’Rahlan quay đầu lại như muốn dùng ánh mắt làm dịu đi nỗi bất bình của bọn trẻ – Chuyện tại sao vợ chồng ta thoát chết dưới tay trùm Hắc Ám và đồng bọn của hắn là điều tuyệt mật.

Ông nói thêm, bằng cái giọng mà một đứa tinh tế như Nguyên hiểu ngay là thay cho lời kết thúc:

- Đến một ngày nào đó tội con sẽ biết, nhưng không phải là bây giờ.

Nói xong, ông quay lưng lại, ngồi rất ngay ngắn, cái thế ngồi như muốn bảo bọn trẻ nếu lịch sự thì chớ có hỏi thêm gì về chuyện đó nữa.

Thái độ của K’Rahlan y như một thứ keo thượng hạng. Nguyên cảm thấy miệng mình bị dán lại và nó không thể phủ nhận là ngồi im như vậy thì ngứa ngáy kinh khủng.

- Nhưng chắc chắn là sau khi thoát khỏi tay trùm Bastu và đồng bọn, cậu không biết đi Ka Ming đi đâu phải không cậu? – K’Tub vọt miệng bô bô, rõ ràng nó không giỏi nhin như Nguyên.

- Không, con à. Ta biết là bà ấy cũng thoát chết giống như ta. Nhưng bà ấy lưu lạc chốn nào thì quả tình ta không biết. Ta cất công dò la suốt mười năm nay nhưng vẫn công cốc.

Thủ lĩnh Ánh Sáng đưa tay xoa gáy, làm như tại cái gáy mà ông bắt lực trong việc khám phá ra chân tướng của vợ ông:

- Không ngờ bà ấy lại đội lốt trùm Hắc Âm.

Giọng ông chợt méo đi:

- Thiệt buồn cười. Suốt bao nhiêu năm trôi, bà ấy cũng không nhận ra ta. Nếu ta không cảnh giác, ta đã bị bà ấy hại chết mấy lần rồi.

Kấply vụt nói:

- Thế thì ba con cũng có thể đang sống trong diện mạo của một ai đó, phải không cậu?

- K’Srêgor ư? – K’Rahlan nhìn lên những đám mây trôi ngang đầu – Ta cũng hy vọng là như vậy. Nếu Ka Lên còn sống thì rất có thể chú ấy cũng đang ở đâu đó.

- Ủa, – Êmê ngạc nhiên – cậu biết rõ chuyện đi Ka Lên...

- Hầu như chuyện gì liên quan đến tội con, ta đều biết. Trong thời gian qua, mỗi khi có dịp ta vẫn thường bí mật ở bên cạnh tội con.

Bọn trẻ còn bao nhiêu thứ để hỏi nữa nhưng tám thám bay đã đáp xuống khu rừng thưa bên ngoài trường Đămri.

- Tạm biệt tội con nha. – K’Rahlan nói trong khi nhìn bọn trẻ lục tục bước ra khỏi tám thám.

- Ba không về nhà há ba? – Nguyên giương mắt nhìn thủ lĩnh Ánh Sáng.

- Ta còn phải quay lại chỗ mẹ con.

K’Rahlan đáp và tám thám vọt lên như một cánh chim khổng lồ, lao nhanh về hướng cũ. Như lúc ra đi, Suku vọt lên trước tội bạn, dẫn đầu. Tội nó chui qua

cánh cổng phía bắc rồi rẽ trái để vào đúng cánh cổng phía đông của lớp tường thành bên trong, nơi tụi nó đã từ đó ra đi.

Lão Chu đón bọn trẻ ngay sau cổng với chiếc muỗng bự chẳng trên tay, trông lão như nấp sẵn ở đó từ tối hôm qua.

- Tụi bay đi theo ta.

Lão nói nhanh khi bọn Kăply vừa dứt đầu qua cổng rồi không đợi tụi nhóc hỏi đi hỏi lại, lão quay mình đi về phía ngọn tháp.

Lúc này trời đã tối, ở trên cao những vì sao đã lấp đầy bầu trời và trên đỉnh tháp viên bích ngọc đang tỏa ra thứ ánh sáng xanh lơ nhàn nhạt.

- Sáu đứa tụi con đã về rồi đấy à?

Thầy N’Trang Long đứng lù lù như một hòn núi ngay chỗ bậc thềm dẫn vô dãy nhà lá nằm quanh chân tháp, vui vẻ hỏi.

- Dạ. – Nguyên lí nhí đáp, nhớ đến hai quả táo mà nó và Kăply đã lỡ nuốt vô bụng, cổ họng nó tự nhiên khô rang.

Đột ngột, Kăply kêu lên:

- Ủa, tụi con tất cả là mười đứa mà thầy.

Thầy N’Trang Long giương đôi mắt to cò cò ra nhìn Kăply:

- Vậy là mất mũi ta kèm nhèm mắt rồi, con ơi. Con nói mười đứa mà hông biết sao ta đếm đi đếm lại cũng chỉ thấy có sáu đứa hà!

Bọn trẻ ngoảnh phất lại phía sau, điếng người khi không thấy Tam, Bolobala, Mua và Kan Tô đâu trong khi này giờ tụi nó định ninh là bốn đứa này vẫn đi sau lưng tụi nó.

- Lạ thiệt đó nha. – K’Tub đảo dác nhìn quanh sân trường, mặt thộn ra – Lúc leo xuống thăm bay, con vẫn còn nhìn thấy các anh chị đó mà.

- Thôi rồi. – Suku nắm hai tay vào nhau, buột ra một câu nghe rất giống tiếng than – Bọn họ bị mắc kẹt lại rồi.

- Là sao hở mày? – K’Tub nhìn bạn, mắt nheo lại – Sao tụi mình không kẹt mà họ lại kẹt?

Suku lúc lắc món tóc trước trán, giọng rầu rĩ:

- Chắc chắn là lúc đuổi theo tụi mình, họ rời khỏi trường không theo cánh cổng phía đông. Tụi mình đi về mất bảy tiếng đồng hồ nhưng Kan Tô, Tam, Bolobala và Mua có lẽ phải bảy ngày sau mới về tới nơi.

Nó ngược đôi mắt sáng nhìn thầy hiệu trưởng:

- Có đúng vậy không hở thầy?

- Ta rất tiếc phải công nhận là con nói đúng chóc, Suku à. – Thầy N’Trang Long nhìn thẳng oắt bằng ánh mắt triu mến, bàn tay thầy đưa lên xoa xoa vàng

trần rộng – Hồi xưa lúc nghe tin tụi con sẽ đi thung lũng Plei Mo, trò Tam liền co giò chạy như bị ma đuổi, kéo theo mấy đứa ngốc nghếch khác, không thèm nghe ta dặn dò lấy một tiếng. Thiệt tình!

Thầy lim dim mắt, lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Ngoài lão Boloradam ra, hồng biết ba mẹ mấy trò kia có ai hung dữ không há?

- Con nghĩ...

Nguyên định nói vài lời an ủi thầy hiệu trưởng nhưng nó mới nói được hai tiếng, đã giật mình thấy thầy mở bừng mắt ra và rọi tia nhìn sáng quắc vô mặt nó:

- Ủa, tụi con có hái được quả táo vàng nào không mà nãy giờ hồng nghe con nói gì hết vậy há?

Trong một thoáng, Nguyên cảm thấy máu trong người đông lại, y như Buriäk đang đứng ở đầu đó trên cao dùng lời nguyên Tan xác đánh xuống.

- Dạ... có, thưa thầy. – Giọng nói của Nguyên nghe bèn bệt như phát ra từ một chiếc ống nhựa.

- Có thì con phải phấn khởi lên mới phải chứ. Sao ta thấy con nói năng như người bị bóp miệng vậy?

Nguyên đỏ bừng mặt, cảm thấy như có ai đang bóp miệng mình thiệt. Khó khăn lắm nó mới tách được cặp môi ra, vát và rặn từng tiếng:

- Nhưng... nhưng con và Kăply lỡ... lỡ... ăn dọc đường rồi, thưa thầy.

- Hay lắm. – Thầy N’Trang Long bật cười ha hả – Ta bảo đem về thì tụi con lại ăn mất. Tụi con đã là chiến binh giữ đền rồi thì đâu có coi lão già gàn đát xa trời này ra gì nữa!

Nguyên chưa kịp phân trần, thầy đã hất tay ra. Tay áo của thầy phồng lên như một cánh điều và từ trong đó một luồng gió thoang thoang đưa ra. Luồng gió thổi hiu hiu, nhẹ nhẹ nhưng khi chạm vào nó, Nguyên và Kăply cảm thấy mất hết tự chủ, hai chân từ từ cất rời khỏi mặt đất. Lạ nhất là luồng gió trong tay áo thầy N’Trang Long quét tới cả sáu đứa học trò nhưng chỉ có Nguyên và Kăply là bị nhấc bổng lên cao, những đứa còn lại chẳng hề hấn gì, chỉ thấy một làn gió nhẹ mơn man da thịt như ngọn gió mùa hè mát mẻ.

Không nhanh không chậm, Nguyên và Kăply cứ tà tà bay mỗi lúc một cao, có vẻ như trong cơn hoảng loạn, tụi nó sẵn sàng để mình bay tuốt lên mây như những quả bóng bay.

- Đồ ngu! Bộ mấy trò không biết sử dụng thần chú Té xuống hay thần chú Lộn mèo há?

Tiếng thầy Haifai gầm gừ, vừa nói thầy vừa bước lên mấy bước, đến lúc đó bọn trẻ mới biết nãy giờ thầy vẫn đứng im lìm sau lưng thầy N’Trang Long.

Té xuống và Lộn mèo là hai câu thần chú phổ thông, Nguyên và Kăply vẫn nghĩ loại thần chú sơ đẳng đó chắc chẳng có ích lợi gì trong thực tế. Hơn nữa, hai câu thần chú này thường dùng để đối phó với kẻ địch chứ đâu phải để tác động lên chính mình. Nghe thầy Haifai quát ầm, hai đứa vội vã mấp máy môi, ngay cả lúc đó tụi nó vẫn không từ bỏ ý nghĩ rằng tụi nó không thể chống lại luồng gió quái dị của thầy N’Trang Long.

Nhưng sự thật lại diễn ra đúng là không mơ thấy nổi: sau khi niệm chú, Nguyên và Kăply thấy rõ cơ thể mình không còn bay lên nữa. Hai đứa hạ xuống, từ từ, từng giây một, giống như hai quả khinh khí cầu bị xì hơi.

Tụi bạn mặt dãn ra, hân hoan dãn mắt vào Nguyên và Kăply, hơi giật mình một chút khi hai đứa này tiếp đất bằng một cú loạng choạng suýt ngã.

- Vậy là tốt rồi.

Thầy N’Trang Long tươi cười nói, tay mân mê chòm râu cằm, có vẻ như thầy muốn xoắn lấy một cọng râu nào đó nhưng chưa tìm thấy cọng râu ưng ý.

Nguyên ngược mắt lên nhìn thầy, giọng vẫn chưa hết sóc:

- Cái gì tốt hả thầy?

- Con chẳng thấy có gì tốt hết! – Kăply xằng giọng, không quan tâm đến việc đang tỏ ra thô lỗ – Nếu thầy Haifai không kịp nhắc, chắc giờ này tụi con đã bị thầy đẩy tuốt lên mặt trăng rồi.

- Đừng quang quác lên thế, K’Brêt! – Thầy N’Trang Long nheo mắt – Tụi con đã nuốt hai quả táo vàng vô bụng mà vẫn bị ta đẩy lên mặt trăng thì hồng lẽ đó là hai quả táo giả?

- Ủa, – Kăply há hốc miệng – vậy là khi này thầy muốn thử sức tụi con hả thầy?

- Ta tưởng là ta đang muốn làm như vậy đó. – Thầy N’Trang Long nói giọng khoai chí, không biết vì Kăply đoán đúng ý thầy hay vì thầy vừa tóm được cọng râu ưa thích – Hừm, trừng phạt tụi con thì có gì là thích thú chứ!

- Thầy ơi, – Nguyên kêu lên bứt rứt – thiệt ra thì tụi con không cố tình ăn hai quả táo đó. Chẳng qua...

Thầy N’Trang Long gờ một bàn tay lên:

- Ta biết, K’Brăk. Dĩ nhiên là chính mẹ con đã làm chuyện đó.

Nguyên dựng mắt lên:

- Thầy biết hết rồi sao?

Thầy N’Trang Long nhìn đi đâu đó phía trên đầu bọn trẻ, không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên mà đột ngột nói sang chuyện khác:

- Năng lượng pháp thuật của hai đứa con bây giờ đã có thể đương đầu với những phù thủy hạng nhất của phe Hắc Ám. Những ngày sắp tới, ta muốn hai đứa con phải tập trung vào môn Thần chú chiến đấu của thầy Haifai.

Ánh mắt xa vắng của thầy rơi trở xuống mặt lũ học trò:

- Còn bây giờ ta nghĩ tụi con nên lập tức trở về nhà. Tụi con đừng quên tụi con đã đi mất bảy ngày, tức là về trễ một tiếng đồng hồ so với dự tính của ta.

Nguyên thấp thỏm:

- Thế còn các bạn Tam, Bolobala...

- Không có gì đáng lo về tội nhóc đó. – Thầy N’Trang Long nhún vai – Nhưng ngay cả ta cũng không có cách nào đưa tội nó về sớm hơn được, con à.

Bọn trẻ kéo nhau ra cổng, lòng không ngớt lo lắng về tội bạn còn kẹt lại ở đâu đó giữa cuộc phiêu lưu. Đám trẻ nhà K’Rahlan còn lo thêm chuyện khác: hồng biết lát nữa ông K’Tul và bà Êmô sẽ đón tội nó bằng bộ mặt như thế nào khi tội nó đi làm sổ sách suốt bảy tiếng đằng đằng, đến tối mệt mỏi về tới nhà.

Một tiếng thét khủng khiếp thỉnh thoảng bay ra từ phía sau khiến cả đám giật mình ngoảnh phất lại. Đằng trước thềm, thầy N’Trang Long và thầy Haifai đã biến mất.

Tim đánh ló to trong ngực, bọn trẻ nhón nhác nhìn quanh, không biết tiếng thét rờn rợn vừa rồi phát ra từ đâu.

Đang sục mắt vào các khoảng tối, một lần nữa tóc gáy của cả bọn lại dựng lên khi tiếng thét khi nãy lại cất lên chói tai, lần này nghe rõ là phát ra từ trong ngọn tháp.

- Gì thế hở mày? – K’Tub níu tay Suku, hỏi bằng giọng lập bập.

- Tao không biết.

Êmô run run nói:

- Hồng lẽ lại có ai đó sa vào thuật Quỷ mộng?

- Quay lại xem!

Nguyên nói và nó lao lên dẫn đầu cả bọn tiến về phía ngọn tháp.

Nhưng bọn trẻ vừa đi được vài ba bước, bốn, năm bóng người đột ngột trôi lên từ dưới đất, đứng chắn trước mặt tội nó.

Mụ Gian chọc đôi đũa to dùng ngay mặt bọn trẻ:

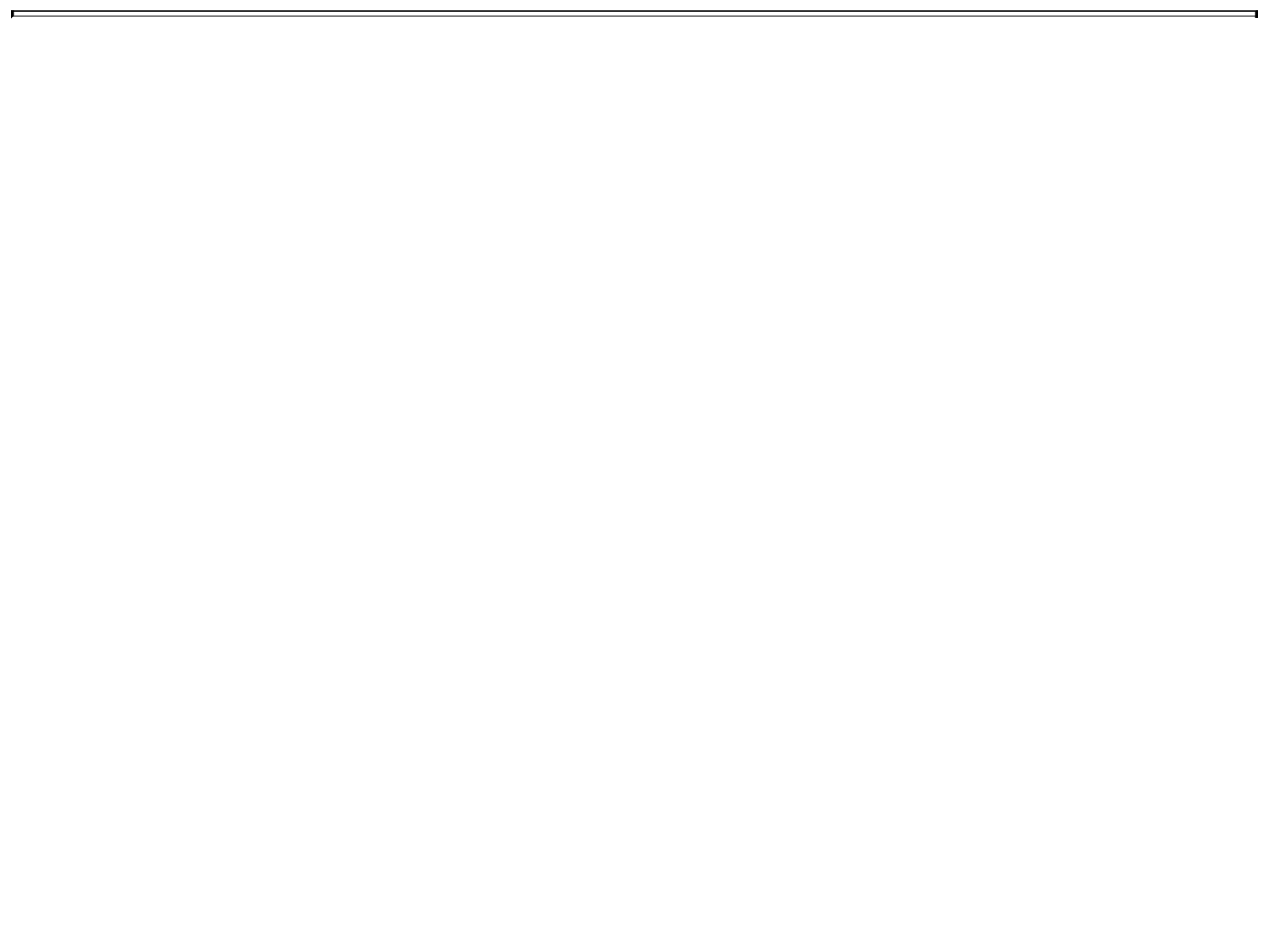
- Tội bay định làm loạn hả? Cút!

Lão Chu thờ phì phì, tay giơ cao chiếc muống trên đầu như định giáng xuống:

- Ngài hiệu trưởng đã kêu tội bay về sao tội bay còn lảng vảng ở đây hả?

Nguyên tính niệm chú, nó biết lần này nó sẽ đánh cho đám bảo vệ này lăn lông lốc, nhưng đến phút chót nó kịp thu ý định điên rồ đó lại. Nó liếc mắt qua đám bạn, đưa tay véo môi, xoay chuyển ý nghĩ rồi thờ hất ra một cái:

- Về thôi!

Chương 26: Tiếng Thét

Cho đến trưa hôm sau, bộ mặt ông K'Tul và bà Êmô vẫn còn chằm chằm. Cả hai lặng lẽ mức đồ ăn vô chén, lặng lẽ nhai, lặng lẽ nuốt, không nói một tiếng. Trông họ lảm lì y chang hai người máy, ngó phát ón.

Êmê, Nguyên, Kăply và K'Tub ngồi chụm lại ở đầu bàn đối diện, trao đổi với nhau bằng mắt và liên tục đá chân nhau dưới gầm bàn.

Bữa ăn trôi qua trong không khí ngột ngạt khủng khiếp, giống như bữa ăn của các tử tội trước khi ra pháp trường.

Tối hôm qua, suýt chút nữa thằng K'Tub đã làm tung tóe mọi thứ khi nó chia bộ mặt hờn hờ vô bộ mặt quạu quọ của ông K'Tul, định khoe chuyện nó đã gặp bà Ka Lên lần vợ chồng K'Rahlan để mong lấy cái tin vui đó đập tắt cơn cáu giận của ba nó. Lúc đó nếu Nguyên không kịp hắt hơi một tiếng to như sấm và kín đáo thúc khuỷu tay vô lưng thằng nhóc, nó đã phun ra tất tần tật về chuyện đi bí mật của tụi nó rồi.

Bây giờ nhớ lại, Nguyên còn thấy lạnh toát sống lưng. Nguyên liếc qua K'Tub, thấy thằng này đang tọng một nùi cá pha lê vô họng nhai ngốn ngấu như muốn dùng thức ăn thay cho cái nút nhét miệng mình lại để khỏi xì ra những lời lẽ mà nó biết chắc là nó không kiểm soát được.

Nhưng K'Tub là đứa không có khả năng kiềm chế được tính khí của mình. Lạ một điều là nó ít khi giữ được bình tĩnh khi đối diện với ba nó. Nguyên nghĩ chắc là tại ông K'Tul nuông chiều nó quá, kể từ khi mẹ nó qua đời.

Lần này cũng vậy, K'Tub chỉ bắt mình làm thinh được đến giữa bữa ăn. Sau khi liếc nhìn ông K'Tul rồi nhìn bà Êmô rồi lại nhìn ông K'Tul, thấy hai người cương quyết đeo bộ mặt băng đá để gây căng thẳng cho tụi nó, K'Tub bắt đầu xì mũi ùng ùng.

Ba đứa Nguyên, Kăply và Êmê đều né người qua một bên, nhẩn mặt nhìn thằng nhóc lảm trò. K'Tub vốn là đứa ở dơ nổi tiếng, giờ nó cố tình xì mũi văng tùm lum, ngó cang dơ bạo.

Ông K'Tul thoát đầu chủ trương phớt lờ. Ông cầm mặt vô đĩa thịt khoanh, hồng hế môi tiếng nào, làm như ta đây bị điếc đột xuất. Nhưng nhìn quai hàm của ông bạnh ra một cách bất thường khi nhai thức ăn, Nguyên biết là ông đã muốn bóp cổ thằng con lảm rồi.

Nguyên nơm nớp giạt tay K'Tub ra hiệu cho nó xì-tốp nhưng ngay lập tức bị thằng nhóc hắt văng ra một cách thô bạo.

- Niu, niu cái gì! – K'Tub rống lên – Bò tay ra, anh K'Brăk!

Bộ mặt của thằng K'Tub trông khủng khủng đến mức thằng Đam Pao và con Chơleng cứ lấp ló mãi chỗ cửa bếp, không dám bung thức ăn ra.

- Cầm mồm đi! – Ông K'Tul hét chịu nổi, quát lên, đôi mắt lấp lánh của ông xoáy vào mặt K'Tub như hai lưỡi gươm – Mày đi lông nhông suốt cả ngày hôm

qua mà bây giờ bày đặt gây sự hả?

- Lòng không? – K’Tub nhìn trừng trừng vào mặt ba nó, chẳng sợ gì hết, ánh mắt của hai cha con đấu nhau như người ta đấu gươm – Chính thầy hiệu trưởng gửi giấy về nhà, rồi cũng chính ba và di Êmô cho phép tụi con đi, vậy mà bây giờ ba nói vậy hả?

- Nhưng ta đâu có nghĩ tụi con đi đến tối mịt như thế? – Bà Êmô đứng về phía ông K’Tul – Đi lang thang ngoài đường vào ban đêm, điều đó thật chẳng hay chút nào với những đứa trẻ nhà K’Rahlan, tụi con à.

- Mẹ sợ gì hả mẹ? – Êmê thận trọng lên tiếng – Baltalon đã chết, còn Buriâm và Buriăk thì bị bắt rồi.

Chỗ này Êmê cố tình giấu nhem chuyện sử giả thứ năm của phe Hắc Ám đã trốn thoát khỏi Cục an ninh. Nó còn định nói ngay cả sử giả thứ hai Basil cũng đã tòng tòng nhưng may mà nó ngậm miệng lại kịp.

Bà Êmô nhún vai:

- Hồng lễ tụi con không biết Buriăk đã chạy thoát?

Ông K’Tul phụ họa với bà Êmô bằng cách nhặt tờ Tin nhanh N, S & D cạnh cùi tay liệng đánh “xoạch” trước mặt bọn trẻ, bữa nay trông ông cẩu đến mức không thèm điều khiển cho tờ báo lượn từ từ như mọi lần.

Bọn trẻ chụm đầu đọc, sồn gai ỏ trước tin tức nhanh nhạy của Ama Đliê:

CHUYỆN GÌ ĐANG ĐƯỢC CHE GIẤU Ở TRƯỜNG ĐĂM RI

Có quá nhiều điều để phụ huynh học sinh trường Đămri lo ngại trong những ngày này. Tin tức về vụ vượt ngục của Buriăk, sử giả thứ năm của trùm Bastu, chưa kịp lắng xuống, hàng loạt tin chấn động khác đã khiến tất cả những ai quan tâm đến tình hình an ninh của xứ Lang Biang đều cảm thấy vô cùng hoang mang. Đặc biệt những tin xấu nhất đều liên quan đến trường Đămri, đứng đầu là hiệu trưởng N’Trang Long. Theo một nguồn tin thông thạo, tối hôm qua đã có nhiều tiếng thét hãi hùng phát ra từ ngọn tháp trong khuôn viên trường Đămri. Trả lời phỏng vấn của phóng viên bản báo, cô Kemli Trinh, người từng là nạn nhân của thuật Quỷ mộng trước đây, khẳng định tiếng thét đó không phải là của cô. Khi được hỏi tiếp rằng vậy đó là tiếng thét của ai và nguyên nhân nào gây ra tiếng thét đó thì cô Kemli Trinh đã không trả lời. Các giáo viên khác cũng từ chối các câu hỏi tương tự của chúng tôi. Thái độ bất hợp tác của đội ngũ giáo viên trường Đămri với báo chí quanh sự kiện này có lẽ xuất phát từ lệnh cấm của hiệu trưởng N’Trang Long. Đây vốn là cách thức ông thường áp dụng mỗi khi gặp rắc rối.

Những tin tức tệ hại nhất chưa dừng lại ở đó: Sáng nay có ít nhất là bốn học sinh trường Đămri không tới trường. Đó là các học sinh Kan Tô, Mua ở lớp Cao cấp 1 và Tam, Bolobala ở lớp Cao cấp 2. Cho đến trước khi bài báo này lên khuôn, chúng tôi vẫn chưa nghe nhà trường và phụ huynh của bốn học sinh này có phản ứng gì, nhưng bằng linh cảm nghề nghiệp, chúng tôi tin rằng đây là một vụ mất tích tập thể.

Hiện nay Cục an ninh đã vào cuộc, Bộ giáo dục đang lo lắng theo dõi và buộc ông N’Trang Long gửi báo cáo khẩn cấp. Đặc biệt, Hội đồng tối cao Lang Biang cũng đang rất quan tâm đến những gì chúng tôi vừa đề cập. Mời quý độc giả đón đọc các số báo tới để được biết những thông tin nóng, sốt và dèo nhất quanh những sự kiện bí ẩn này.

- Thế nào hả, tội con? – Ông K’Tul nói ngay khi bọn trẻ vừa rời mắt khỏi tờ báo, hàng rìa mép rung rung một cách đặc ý – Ta và đi Êmô lo lắng cho tội con có gọi là thừa không hả?

Lần này thì tội nhóc im ru. Bốn đứa đưa mắt nhìn nhau, không biết phải trả lời giọng điệu khiêu khích của ông K’Tul như thế nào. Tội nó tất nhiên không thể nói huých toẹt về sự thật đằng sau chuyện biến mất của tội thằng Tam, nhưng như vậy có nghĩa là tội nó buộc phải thừa nhận sự phỏng đoán của tờ Tin nhanh N, S & D mà nói cho cùng thì không phải là không có lý.

Rồi còn tiếng thét tối hôm qua tội nó nghe thấy trong sân trường nữa. Bây giờ thì Nguyên tin chắc lúc đó thám tử Eakar đang quanh quẩn đâu đó trên mái nhà và chính ông đã xì cái vụ này ra cho Ama Điê.

- Thiệt là đáng sợ. – Bà Êmô khẽ nhắm mắt lại như không muốn nhìn thẳng vào sự thật mà bà đang nói – Nguy hiểm vẫn còn trùng trùng ở chung quanh mà tội con thì như một lũ ngựa non, hồng biết trời cao đất dày là gì hết. Bộ con tưởng sau khi Baltalon và Buriam một tên tiêu tung một tên bị bắt thì phe Hắc Âm không còn ai hỏi thăm sức khỏe của con nữa hả, K’Brăk?

- Dạ, con không nghĩ thế, thưa di. – Nguyên cúi đầu lên chén canh, lí nhí đáp, tâm trí mãi nghĩ đến tiếng thét tối hôm qua, hồng biết đó là tiếng thét của ai mà nghe rùng rợn quá sức.

Ông K’Tul gườm gườm nhìn bọn trẻ, giọng không giấu vẻ ngờ vực:

- Thiệt tình ta không hiểu tội con làm cái quái gì trong trường từ hồi chiều tới giờ. Lão N’Trang Long có xúi tội con làm chuyện bậy bạ gì không hả?

- Tội con làm sổ sách thiệt mà ba. – K’Tub nói dối, nhưng cổ hét to bằng giọng của người vừa bị tòa kết án oan.

- Hừm. – Ông K’Tub bực dọc giựt phắt chiếc khăn rằn ra khỏi cổ, rồi không biết làm gì với nó, ông lại vắt trở lại lên vai, quạu quọ nói – Ta thì ta chẳng tin lão ta chút xíu nào hết. Ngôi trường của lão cứ xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác...

Káp ly ngựa miệng:

- Những chuyện đó là do trùm Bastu và tay chân của hắn gây ra chứ chẳng liên quan gì đến thầy N’Trang Long hết, bố à.

Bà Êmô liếc hàng rìa đang cựa quậy dữ dội của ông K’Tul, khéo léo lái câu chuyện qua hướng khác:

- Thế khi còn ở trong trường, tội con có nghe thấy tiếng thét mà tờ Tin nhanh N, S & D nói không?

- Không, mẹ à. – Êmê nói, làm hết sức để tỏ ra hồn nhiên – Tội con chẳng nghe thấy gì hết. Hồng biết đám phóng viên của Ama Điê lấy những tin tức lôm côm này từ đâu ra.

- Con nói những gì thế, Êmê. – Ông K’Tul hét to, phải khó khăn lắm ông mới không đứng bật lên khỏi ghế – Xưa nay, những thông tin trên tờ Tin nhanh N, S & D luôn luôn chính xác. Con hãy cố bắt cái đầu của con ghi nhớ điều đó đi.

Bữa ăn đầy tiếng quát tháo, nhưng bọn trẻ cảm thấy như vậy thì dễ chịu hơn. Ít ra tội nó cũng được nói, cũng như nghe ông K’Tul và bà Êmô nói và nhờ vậy tội nó biết được họ đang nghĩ gì.

Tụi nó chỉ không thoải mái lúc bà Êmô đưa ra đề nghị vào cuối bữa ăn:

- Hay là tụi con nghỉ học một vài bữa. Chờ Cục an ninh làm rõ mọi chuyện đã.
- Việc gì phải sợ dữ vậy, đi! – K’Tub nhăn nhó – Bây giờ anh K’Brăk và anh K’Brêt đâu có giống như...

Đang leo lẻo, một cú đá muốn gây óng quýt khiến K’Tub cầm bật. Nó không biết đá nào vừa đá nó dưới gầm bàn, nhưng nó không quan tâm đến điều đó bằng việc suýt chút nữa nó đã làm vỡ lở mọi chuyện.

Nhưng ông K’Tul đã kịp rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt Nguyên và Kăply, theo cái cách nhà thám hiểm rọi đèn pin để thăm dò hang động, và ông bỗng ngỡ ngơ khi thấy đôi mắt của hai thằng nhóc lấp lánh một cách khác thường.

- Con định nói gì về K’Brăk và K’Brêt thế, K’Tub? – Ông nhìn thẳng con qua khước mắt, giọng căng thẳng.
- À, ờ... – Thằng K’Tub cào tay lên tóc, bụng rửa thầm mình tươi tắn – ý con muốn nói là bây giờ anh K’Brăk và anh K’Brêt đâu có giống như... những con giun nữa.

Nguyên vọt miệng:

- Con nghĩ những câu thần chú chiến đấu mà tụi con đã học dù sao cũng có thể giúp tụi con tự bảo vệ được mà, bố.
- Chẳng ăn thua gì đâu, con. – Bà Êmô khẽ nhún vai, cái nhún vai của bà trông rất điệu so với mọi người – Nếu gặp Buriăk, Badd hay Basil, thần chú của con không chống lại chúng nổi đâu. Đó là chưa kể nếu chạm trán các hộ pháp Balibia hay Balikem, coi như con không còn đường thoát.

Mặc dù đã no kênh, K’Tub vẫn cố tọng thêm một khúc thịt khoanh vô họng, nếu không làm vậy nó biết nó sẽ ầm ức xì ra chuyện Nguyên và Kăply đã từng đánh ngang tay với Balibia và Buriăk như thế nào.

Bữa đó, không chỉ K’Tub tự bịt miệng mình bằng cách đó. Ba đứa còn lại cũng ăn ngập họng đến mức khi đứng dậy tụi nó có cảm giác tụi nó đang bị neo chặt vào ghế và đến khi nhô mông lên được, tụi nó cảm thấy như người bị tước hết năng lượng. Chỉ có điều an ủi duy nhất là cho đến khi tụi nó rời khỏi bàn, bà Êmô không nhắc đến chuyện nghỉ học thêm một lần nào nữa.

o O o

Buổi chiều Suku và Păng Ting lao vô lầu đài K’Rahlan với vẻ mặt hớt hải:

- Các anh chị đã đọc báo Tin nhanh N, S & D trưa nay chưa?
- Rồi. – K’Tub sa sầm mặt – Ba tao là cái loa của tờ báo cả chớ đó mà, Suku.

Păng Ting lo lắng ngo nguậy mái tóc đã kịp nhuộm đỏ hoe từ tối hôm qua:

- Chắc chắn ngày mai ba mẹ của tụi Bolobala sẽ xộc vô trường quây tưng cho coi.

- Cứ nhớ đến ông Boloradam là anh phát rét, Păng Ting à. – Kăply rụt cổ.
- Cứ cho họ quây. – Êmê thân nhiên – Đẳng nào thì bốn đứa tụi nó cũng sẽ trở về mà. Tới khi tụi nó về tới trường thì mọi chuyện sẽ lập tức êm xuôi.
- Em nói đúng lắm, Êmê. – Nguyên khen Êmê làm cô nàng ứng mặt lên vì sung sướng – Điều đáng lo hiện nay không phải là sự mất tích của tụi thằng Tam mà chính là bí ẩn quanh tiếng thét trong trường Đămri.

K’Tub liếc Suku:

- Mày có đoán ra đó là chuyện gì không, Suku?
- Không. – Suku thờ dãi – Từ hôm qua tới giờ tao nghĩ về chuyện đó hoài nhưng vẫn không lần được chút xiu manh mối nào hết.
- Quý mộng? – Nguyên thì thầm như nói với chính mình, đôi mắt nó đột nhiên trở nên xa vắng.
- Người duy nhất biết thuật Quý mộng là Buriam đã bị bắt rồi, anh K’Brăk. – Suku phản đối.
- Ờ, – Nguyên mơ màng nói – và thay thế Buriam dạy môn Thần giao cách cảm ở lớp Cao cấp 1 là thầy Akô Nô...
- Nhưng thầy Akô Nô chắc chắn không biết thuật Quý mộng. – Suku đưa tay véo môi – Anh cũng biết mà, anh K’Brăk. Chỉ những phù thủy hắc ám mới luyện tả thuật này.

Đôi mắt Nguyên đột ngột rực lên. Nó chiếu tia nhìn vào Suku làm thằng oắt bắt giác thấy hai gò má nóng bỏng:

- Vấn đề là chúng ta làm sao biết được thầy Akô Nô có phải là một phù thủy hắc ám hay không?
- Thầy Akô Nô không thể là phù thủy hắc ám được. – Kăply ré lên – Một phù thủy hắc ám không bao giờ giúp chúng ta hái những quả táo vàng.
- Anh K’Brêt nói đúng đó. – Păng Ting cao giọng, mái tóc đỏ của nó có vẻ sẵn sàng xù ra bốn phía – Theo em, không nên đặt ra câu hỏi đó về thầy Akô Nô.

Nguyên ném cho Păng Ting một cái nhìn bối rối, rồi quay sang Suku:

- Em còn giữ những chiếc áo tàng hình...
- Chẳng ăn thua gì đâu, anh K’Brăk. – Suku biết ngay Nguyên đang nghĩ gì trong đầu – Trước đây nhờ thầy Hailixiro...
- Buriam. – Êmê nhắc.
- Ờ, Buriam. – Suku tặc lưỡi – Nhờ Buriam vô hiệu hóa bùa Bất khả xâm phạm, tụi mình mới đột nhập vô trường Đămri được...
- Ờ há. – Nguyên dứt một lúc hai, ba sợi tóc, mặt ngẩn ra.

Suốt từ lúc đó cho đến xế chiều, ngay cả khi Suku và Păng Ting đứng dậy ra về, bọn trẻ vẫn chẳng nghĩ được điều gì hay ho, mặt đứa nào đứa nấy héo đi từng

phút một và tâm trạng tội nó đã bắt đầu giống tâm trạng của những kẻ bị nhốt trong hầm mà không biết bao giờ nắp hầm mới mở ra.

Đêm đó, trong khi Kăply ngủ khò, Nguyên mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà, nằm day qua trở lại không sao dỗ giấc được. Lòng rối bời, nó có cảm giác như nó đang nằm trên một miếng sắt nóng. Có quá nhiều sự kiện trọng đại chập xuống đầu nó trong những ngày qua khiến nó thấy nó giống y chang một con ruồi sa vào tấm lưới nhện bùng bùng những khó bề thoát ra. Sự quay về của bà Ka Lên và vợ chồng K’Rahlan – Kaming đi nhiên làm nó vui mừng nhưng đồng thời cũng khiến nó cảm thấy lo lắng hết sức. Cho đến lúc này, mọi người đã mặc nhiên coi nó và Kăply là K’Brăk và K’Brêt. Nhưng với bà Ka Lên và vợ chồng K’Rahlan thì điều đó không có gì là chắc chắn. Tuy không sống gần con nhiều năm nay nhưng với linh cảm của người làm cha làm mẹ, có thể họ sẽ phát hiện ra sự giả mạo của tội nó, mặc dù tội nó biết là tội nó không hề cố ý.

Khi Nguyên mở miệng kêu ông K’Rahlan bằng tiếng ba hay kêu bà Kaming bằng tiếng mẹ, nó đã bộc lộ niềm vui một cách thành thật nhưng xét cho cùng vẫn thiếu một điều gì đó như là sự thiết tha cảm động của một đứa con thực sự. Nguyên nhận ra thiếu sót đó của mình, thiếu sót mà nó biết có cố đến mấy nó cũng không thể sửa được, vì vậy mà nó rất dễ hoảng mang. Nguyên biết chắc sớm muộn gì bà Ka Lên và vợ chồng K’Rahlan cũng sẽ trở về lâu dài và từ nay đến đó nó buộc phải sống trong tâm trạng pháp phông của kẻ đột nhập trái phép chờ bị bắt quả tang.

Thần thờ một hồi, Nguyên lại ái ngại nghĩ đến số phận hiện nay của nó và Kăply. Đã ăn hai quả táo vàng rồi, đã chính thức trở thành chiến binh giữ đền đời thứ ba rồi, những ngày sắp tới hẳn tội nó phải trực tiếp và công khai đương đầu với trùm Hắc Ám. Như chiến binh giữ đền đời thứ nhất và đời thứ hai đã làm. Nhưng khổ nỗi tội nó lại không có được trình độ như chủ nhân núi Lung Chùng hay Đại phủ thủy Mackeno – những chiến binh giữ đền trước đây. Nguyên biết hiện nay năng lượng pháp thuật của nó và Kăply đã tăng tiến vượt bậc, nhưng cũng chỉ đủ để giữ gìn tính mạng trước sự tấn công của các hộ pháp và sứ giả của phe Hắc Ám. Còn nếu đề đối phó với trùm Bastu, Nguyên biết tội nó không có khả năng. Ngay cả thần chú Điều sát tinh, tội nó cũng không chống nổi, nói gì tới thần chú kim cương.

Rồi còn tiếng thét trong tòa tháp ở trường Dămri? Rồi hành tung mập mờ của ông K’Tul? Rồi báu vật gì gì đó được giấu ngay trong lâu đài K’Rahlan mà bao nhiêu người tìm kiếm? Rồi con chim vàng quai quai bất ngờ bay lên từ cái xác Kăply? Liệu tất cả những chuyện đó có liên quan gì đến số phận của nó và thẳng bạn nó? Rồi còn làng Ke nữa, bao giờ tội nó mới được trở về quê hương đích thực của mình?

Nguyên nghĩ và nghĩ, càng nghĩ bụng càng thắt lại, phần lớn thời gian trong đêm nó nằm trong lo âu và mệt mỏi. Đến gần sáng, nó mới mơ màng thiếp đi, và trong giấc ngủ chập chờn hình như nó thấy gương mặt thần chết của lão Ôkô Na hiện ra như một viên đạn, bắn xuyên qua đầu nó, nhức buốt.

o O o

- Kỳ này banh ta lông hết cả lũ rồi!

Sáng hôm sau, vừa đặt chân qua cửa lớp, Nguyên và Kăply đã nghe thẳng Amara bỏ bô. Thằng nhãi chia bộ mặt hí hửng vô mặt Nguyên và Kăply, khoái trá một cách độc ác:

- Báo cho hai đứa mày một tin vui là thằng Tam và con nhò Bolobala nhiều chuyện đã biến khỏi cuộc đời rồi.

- Tin vui cái đầu mày, Amara! – Kăply nghiêng răng ken két – Mày đối với bạn bè như thế đấy hả?

- Việc quái gì mày phải tru tréo lên thế, K’Brêt! – Amara nhăn nhó – Tao biết hai đứa đó là bạn thân của tội mày. Nhưng với tao thì hai đứa đó chỉ là đồ cóc nhái. Tao muốn tội nó biến lâu rồi nhưng tiếc là mãi đến hôm nay ý muốn của tao mới thành sự thật.

- Chính mày mới là đồ cóc nhái!

Kăply găm lên và vung nắm đấm vào giữa mặt Amara. Thoáng thấy gương mặt bạn mình đổi sang màu tím, Nguyên hoảng hốt chụp tay Kăply nhưng không kịp.

“Bốp” một tiếng, Amara ngã bật ngửa ra sau, bong bóng máu phì ra cùng lúc từ hai lỗ mũi giữa tiếng thét the thé của thằng Y Đê lẫn tiếng hoan hô rầm trời của những đứa lâu nay vốn không ưa thằng Amara.

Trong khi Kăply ngơ ngàng nhìn xuống bàn tay mình, ngạc nhiên về sức mạnh bất ngờ của cú đấm, Amara đã kịp vùng dậy. Mặt xạm đi, nó chĩa tay ngay người Kăply, rống lên:

- Trói gô mày lại nè, đồ khốn nạn!

Hàng loạt sợi dây màu trắng bắn ra từ tay Amara bay tua tua về phía Kăply, nhanh đến mức dù đứng sát bên cạnh Nguyên cũng không kịp ra tay can thiệp.

Thằng Hailibato dậm chân lạch bạch, tay hươu tít, quát tướng:

- Ê, ai cho mày dùng thần chú chiến đấu đánh nhau trong lớp hả Amara? Tao sẽ méc thầy Hai...

Chưa nói hết chữ “Haifai”, miệng mồm Hailibato đã há hốc ra như thể thấy ma. Trước mặt nó, những sợi lòi tói của Amara vừa chạm vào người Kăply đã bay ngược trở lại, nhanh chóng trói nghiêng lấy Amara, thoáng mắt đã biến thằng này thành một đôn bánh không lồ.

Cả lớp đực mặt, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì thầy Haifai đã xuống tới.

- Cái quái gì thế này hả? – Thầy găm lên khi nhìn thấy thằng Amara đứng trơ giữa lớp với mớ dây nhợ chằng chịt quanh người.

Thằng Y Đê vội vã ton hót:

- Bạn K’Brê vừa trói bạn Amara, thưa thầy.

Thầy Haifai lập tức quay cái trán dô về phía Kăply, mấy chục chiếc răng nhe hết ra ngoài:

- Trò chơi ngon quá hả, K’Brê. – Thầy càng nói càng nói điên, cái đầu lưa thưa tóc lác lư dữ dội – Ta dạy câu thần chú chiến đấu số 6 đầu phải để mấy trò đem ra đánh nhau loạn xạ ngầu trong lớp như bọn đầu đường xó chợ vậy hả?

- Thưa thầy...

Kăply ấp úng, chưa nói hết câu phân trần, thầy Haifai đã quát:

- Câm mồm! Trò định nói câu thần chú trò vừa sử dụng không phải là thần chú chiến đấu số 6 chứ gì!

- Con không sử dụng bất cứ một câu thần chú nào hết, thưa thầy. – Kăply nói một lèo như gió để thầy Haifai không thể chặn họng nó lần thứ hai.

- Lão toét! – Thầy Haifai động tay lên cánh cửa đánh “rầm” một cái – Bộ trò cho rằng ta bị đui hà K’Brêt!

- Thưa thầy, bạn K’Brêt nói thật đấy ạ. – Hailibato bênh bạn, vừa nói nó vừa lấy cườm tay chùi mồ hôi đang tươm ra đầy mặt vì hồi hộp.

Thằng Lung cũng nhanh nhẩu hòa theo:

- Bạn K’Brêt chỉ thui vô mặt Amara thôi ạ. Thế là bạn Amara dùng thần chú chiến đấu số 6 đánh trả nhưng không hiểu sao... không hiểu sao những sợi dây bay ngược trở lại và... và trói chính bạn Amara...

- Có gì đâu mà không hiểu. Đó là hiệu ứng phản nguyên...

Như biết mình lỡ lời, thầy Haifai khịt khịt mũi mấy cái rồi dùng dùng đi thẳng vô chỗ ngồi để khỏi phải nói tiếp câu nói đang dở.

- Hiệu ứng phản nguyên là gì hả thầy? – Bọn học trò nhao nhao.

- Hiệu ứng phản nguyên hả? – Thầy Haifai lúng túng gãi những móng tay sắc sỡ lên trán, rồi không biết làm sao để dập tắt những ánh mắt đau đầu của học trò đang nhìn mình, thầy nổi khùng nạt ngang – Đó là cái gì thì sau này các trò sẽ được học tới. Còn bây giờ thì lũ ngu ngốc tội bay mau giờ tập ra!

Trong lớp, dĩ nhiên chỉ có Nguyên và Kăply biết hiệu ứng phản nguyên là gì. Suku đã từng giải thích cho tụi nó biết nếu dùng thần chú hoặc lời nguyện đối phó với người có năng lượng pháp thuật cao hơn mình nhiều lần, đòn đánh đó sẽ văng ngược lại, đánh vào chính mình. Chính Bolobala đã từng lãnh đủ hiệu ứng phản nguyên khi dùng lời nguyện rửa sạch đánh lên Baltalon và trùm Bastu.

Như vậy là năng lượng pháp thuật của mình bây giờ đã cao ghê gớm! Kăply mừng rỡ nhủ bụng, nhưng liền sau đó nó lại bắt đầu lo lắng nghĩ đến chuyện làm sao đừng để xảy ra đánh nhau với tụi bạn trong lớp.

Hôm nay thầy Haifai dạy đến thần chú chiến đấu số 14 và số 15. Hai câu thần chú này là một cặp, lúc nào cũng đi chung với nhau, thầy bảo thế. Kăply suyt nửa phá ra cười khi nghe tên của hai câu thần chú. Thần chú số 14 là Chụp ếch, thần chú số 15 là Lạng qua lách lại.

Kăply cố dán miệng mình lại nhưng những tiếng rúc rích vẫn vang lên khắp lớp.

- Im lặng! – Thầy Haifai quát lên và đứng phắt dậy, đôi mắt sâu hút như hai đường hầm của thầy lừ lừ quét dọc các dãy bàn khiến bọn học trò rúm lại như bị quát roi – Chẳng có gì đáng để các trò rúc lên như chuột hết.

Thầy vừa nói vừa vung vẩy hai cánh tay, như thể để cho đỡ mỏi sau khi thui rầm rầm lên bàn, lên cửa:

- Đây là hai câu thần chú chiến đấu duy nhất nghiêng về phòng thủ. Gặp đối phương quá mạnh, các trò phải dùng hai câu này để té lăn ra và trượt đi.

- Đang đánh nhau mà trượt đi đâu thầy? – Thằng Amara giả bộ ngờ nghệch.

- Trượt đi đâu thì kệ trò! – Thầy Haifai mím môi lại và Kăply nghe tiếng thầy rít qua kẽ răng – Miễn làm sao cái xác của trò đừng có bị nát bét trước đòn tấn công của đối phương là được rồi.

Nguyên cụng đầu vô đầu Kăply, thì thăm:

- Thầy cố tình dạy hai câu thần chú này là vì tao và mày đó.

- Vì tao và mày? – Kăply ngờ ngác.

- Không phải sao! Hôm qua thầy chứng kiến tụi mình bị trúng đòn của thầy N’Trang Long một cách dễ dàng. Nếu đã học qua hai câu thần chú này có phải tụi mình đã tránh được rồi không?

- Ờ há.

Kăply lại thốt lên câu quen thuộc và đưa mắt nhìn ra sân, hồi hộp chờ phụ huynh của tụi thằng Tam xuất hiện.

Nhưng suốt buổi sáng hôm đó chẳng có tiếng ầm ĩ nào cất lên giữa sân trường, thậm chí không có một người lạ mặt nào bước qua khỏi cổng.

Kăply liếc mắt về phía Amara ngồi, thấy thằng này thấp tha thấp thom suốt từ đầu giờ đến cuối giờ, đầu tóc xoăn tít của nó không ngừng ngo nguẩy và nó ngồi học mà cặp mắt tí hí cứ đảo lia ra ngoài cửa sổ, và đến khi biết chắc sáng nay chẳng có trò hay nào để xem, nó xịu mặt xuống như thể trường Đămri mà không nào loạn thì đời chẳng có gì vui.

Ở trên bâng, thầy Haifai cứ lần lượt kêu hết cặp này đến cặp khác lên thực hành hai câu thần chú mới học, mặc dù tiếng ngã oanh oách vang lên mỗi lúc một nhiều và đặc biệt là cứ mỗi lần trượt người đi để né câu thần chú của đối phương, hầu hết bọn học trò đều húc đầu rầm rầm vào vách tường hay chân bàn chân ghế vì lố đã, và kết quả của tiết học phòng thủ đầu tiên là đầu đưa nào đưa nấy sung bốn, năm cục to tổ chẳng.

Nguyên và Kăply cũng bị kêu lên bâng nhưng rõ ràng thầy Haifai chỉ dám cho tụi nó thực hiện các câu thần chú Chụp ếch và Lạng qua lách lại. Có lẽ đánh giá được năng lượng khủng khiếp hiện nay của Nguyên và Kăply nên thầy tuyệt nhiên không sắp xếp hai đứa nó vào vai trò tấn công để tránh xảy ra những tổn thương mà thầy biết chắc là rất nghiêm trọng.

Khi tiếng chuông hết giờ reo lên, Nguyên và Kăply đang phân vân nhìn nhau, chưa biết có nên tìm cách lân la lại gần thầy Haifai để hỏi về tiếng thét vang lên đêm đêm trong ngọn tháp hay không thì thầy đã chọc ngón tay khẳng khiu và màu mè vào mặt tụi nó, giọng khô khốc:

- Các trò đi theo ta!

Kăply giương mắt ếch:

- Đi đâu vậy thầy?

- Lên văn phòng hiệu trưởng! – Giọng thầy Haifai vẫn ráo hoảnh – Ngài N’Trang Long sẽ cho tụi bay biết thế nào là động bạn bè sặc máu mũi ngay trong lớp!

- Thầy thiệt là công minh đó thầy!

Thằng Amara nhìn Nguyên và Kăply lẻo đẻo theo chân thầy Haifai đi về phía ngọn tháp, hét lên khoái chí. Nó còn rống thêm một câu nữa mà Kăply biết chắc là thầy nghe rõ mồn một nhưng không thêm trả lời:

- Càng ngày thầy càng học tập ở cô được nhiều tính tốt rồi đó thầy!

Chương 27: Ly Xirô Đáng Ngờ

Thằng K’Tub nhảy phóc một cái lên hành lang, xáp lại cạnh Nguyên và Kăply:

- Hai anh đi đâu vậy?

Kăply hạ giọng để thầy Haifai đi đằng trước không nghe thấy:

- Lên văn phòng hiệu trưởng.

Mặt K’Tub nở ra:

- Thầy N’Trang Long kêu hai anh lên à?

- Không. – Kăply xui lơ – Tụi anh lên đó để chịu phạt. Anh vừa đánh thằng Amara học máu mũi.

K’Tub há miệng tính kêu lên nhưng Kăply đã nhanh tay bịt mồm nó, và thì thầm dặn:

- Ba em và dì Êmô có hỏi, em và chị Êmê nhớ nói tụi anh được giữ ở lại trường làm vệ sinh nha.

Kăply chưa kịp dặn thêm câu nào nữa thì đã tới các căn nhà lá kế chân tháp.

Suốt dọc đường từ chân tháp lên tới văn phòng hiệu trưởng, thầy Haifai vẫn nín khe. Có lúc ngứa ngáy quá, Kăply tính thắc mắc về tiếng thét bí ẩn mà nó nghe thấy bữa trước nhưng chợt nhớ thầy chúa ghét cái trò hỏi han lời thôi (y như thể lúc nào thầy cũng đeo sau lưng tấm bảng “CẤM HỎI”), nó đành bắt mình ngậm chặt miệng. Trong khi đó, Nguyên vừa dọ dẫm bước vừa đảo mắt trông ngang liếc dọc cố đoán xem tiếng thét hôm trước phát ra từ tầng tháp nào và cuối cùng Nguyên phát hiện ra việc làm của mình cũng ngu ngốc như là cố tìm kiếm một con kiến lúc nó đang ngủ.

Chiếc cầu thang bằng đá trước cửa văn phòng hiệu trưởng từ từ nhấc lên để lộ ra vầng trán bác học của thầy N’Trang Long đằng sau chiếc bàn bệ bộn y như lần đầu Nguyên và Kăply đặt chân vào đây. Hai đứa tròn mắt lên khi thấy đang ngồi cạnh thầy, trên chiếc ghế nhỏ kê bên trái bàn giấy là thầy Akô Nô với vẻ mặt căng thẳng tụi nó chưa bao giờ trông thấy nơi thầy, và phải nói là về mặt đó hoàn toàn không hợp với một đứa trẻ mười tuổi nên trông rất kỳ cục.

- Hai cục cưng của ông đã tới rồi đây, ông N’Trang Long! – Thầy Haifai lùa hai đứa nhóc vô phòng, lạnh nhạt nói.

Thầy N’Trang Long và thầy Akô Nô ngẩng mặt nhìn ra cửa, không có vẻ gì là ngạc nhiên khi trông thấy Nguyên và Kăply.

- Anh cứ để tụi nó ở lại đây, anh Krazanh! – Thầy N’Trang Long vui vẻ nói.

Thầy Haifai đã bước qua cửa, bỗng ngoài cô lại nói, lần này là cái giọng eo éo của bà vợ thầy:

- Tôi cần phải báo cho ông biết là sáng nay tụi nó đã gây lộn ỉ xèo ở trong lớp và thằng bé Amara hết sức dễ thương đã lãnh đủ hiệu ứng phản nguyên.

Cô Haifai vừa nói xong, thầy Haifai đã hấp tấp giành quyền phát ngôn, chỉ đề “xì” một tiếng rõ to:

- Thôi đi bà. Thằng đó mà dễ thương thì kiếp này tôi đi đầu xuống đất!

- Ông có muốn đi đầu xuống đất thì phải hỏi qua ý kiến của tôi. – Cô Haifai vặc lại ngay – Ông muốn đi bằng đầu nhưng tôi cứ muốn đi bằng chân thì sao?

Vợ chồng thầy Haifai đột nhiên như bị chó dại cắn, quên mất trước mắt họ là hai vị giáo sư đáng kính, ngoác miệng cãi qua cãi lại như đang đứng trước lớp học, nước miếng văng tã lả đến mức Nguyên và Kăply phải quỳnh quáng xích sát vô bên trong.

Kăply nhìn thầy N’Trang Long, ngạc nhiên thấy thầy cứ ngồi im tại chỗ, mặt mày tỉnh rụi, thậm chí ánh mắt thoáng nét cười.

- Ô, xin lỗi hai ông. Chà, thiệt chẳng ra làm sao. Tụi tôi đi đây.

Thầy Haifai đột ngột sực tỉnh, thầy nói nhanh và biến còn nhanh hơn.

- Thiệt tỉnh! – Thầy N’Trang Long nhìn Nguyên và Kăply, nói như phân trần giùm cho thầy Haifai – Hồi chưa nhập lại làm một, họ có như thế đâu. Hai người mà dùng chung một thân xác thì làm sao mà không bực bội, phải không tụi con?

- Một người mà dùng hai thân xác có khi còn bực bội hơn, ông N’Trang Long à. – Thầy Akô Nô cười khi khi.

- Ờ, ờ...

Thầy N’Trang Long lúng túng đáp, Nguyên và Kăply thấy thầy hơi cau mày trước câu bông phèng mà theo tụi nó là không đúng lúc chút nào của thầy Akô Nô và điều đó khiến tụi nó giương mắt lên nhìn ông thầy nhóc con một cách bất bình.

- Ta nói tới đâu rồi, anh Akô Nô há? – Thầy N’Trang Long thở hắt ra, sốt ruột nối lại câu chuyện đang dở – Ờ, ờ, tới chỗ phải tiếp tục dè chừng lão già mắc dịch đó.

Thầy vừa nói vừa gõ ngón tay lên trán.

- Dè chừng ư? – Thầy Akô Nô như muốn đứng bật lên khỏi chiếc ghế con – Không còn là chuyện dè chừng nữa, ông N’Trang Long. Mà tôi nghĩ chúng ta phải nghĩ cách đối phó ngay tức khắc, đối phó thật hiệu quả. Tôi có cảm giác lão bắt đầu rục rịch rồi...

- Anh cho là như thế ư? – Thầy N’Trang Long hỏi lại, giọng suy tư.

- Trước đây thì lão chưa có ý định gì rõ rệt hết. Lão vẫn nằm im. Nhưng từ ngày trùm Bastu luyện thành công thần chú kim cương và chuẩn bị chường mặt ra ánh sáng, lão cảm thấy bị kích thích, ông hiểu không? Lúc trước tôi chưa biết chuyện trùm Bastu vớ được thần chú kim cương nên cứ ù ù cạc cạc, hồng hồng biết tại sao lão già này bỗng nhiên trở chứng, nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã rõ như ban ngày. Cái ác luôn luôn là một hấp lực đối với lão, ông N’Trang

Long à, nhưng lâu nay lão vẫn dè dặt nên được là do chưa có một sự tác động mạnh mẽ nào. – Thầy Akô Nô tuân một trăng, kích động đến mức những câu cuối giọng thầy lạc hẳn đi.

Nguyên và Kápny nhìn thầy hiệu trưởng và thầy Akô Nô đối đáp, không hiểu gì hết và có vẻ như cả hai ông thầy cũng tin là tụi nó còn lâu mới hiểu nên cứ oang oang như thế tụi nó vừa dè ra đã dần dặt rồi.

Thầy N’Trang Long xoắn một lọn râu cằm, đôi mắt to cò cò của thầy thoát lim dim và bên dưới hàng ria đen rậm vắng ra những tiếng lảm bảm:

- Thần chú kim cương...

- Đúng là thần chú kim cương! Thiết tinh! – Thầy Akô Nô thốt lên đầy cảm thán, vừa nói thầy vừa thò tay bứt tai, đã vô tình trở lại cữ chi của một đứa trẻ con.

Thầy N’Trang Long tặc lưỡi, bàn tay không còn xoắn từng lọn râu nữa mà bắt đầu vò nguyên cả chòm:

- Ổ đời vẫn có những chuyện nằm ngoài ý muốn của con người, anh Akô Nô à.

Thầy buông một tiếng thở dài:

- Tôi hiểu rồi. Ka Míng luyện thần chú kim cương thì không sao. Nhưng khi Bastu sử dụng thần chú này, lão ta tất sẽ có cảm ứng. Cái này gọi là ngưi tầm ngưi, mã tầm mã...

- Ông đã hiểu ra then chốt của vấn đề rồi đó, ông N’Trang Long. – Thầy Akô Nô thở phì phì, rồi thầy xoáy mắt vào thầy N’Trang Long, điệu bộ rất nóng nảy – Bây giờ ta phải làm gì chứ? Ông đã nghĩ ra biện pháp chu toàn nào chưa? Nói ông đừng giận chứ theo như cách làm hiện nay của ông, tôi thấy chắc chắn cầm cự được bao lâu quá hà. Hiệu quả thì ít mà tai tiếng thì nhiều. Ông phải thiết cẩn thận đó, ông N’Trang Long. Lão ta mà tìm được cơ hội ra tay thì cái xứ Lang Biang này nát bét.

Thầy N’Trang Long nheo mắt nhìn thầy Akô Nô:

- Hồng lẽ lão ta ngứa ngáy dữ vậy sao?

- Ông N’Trang Long. – Thầy Akô Nô nhăn nhó – Có lẽ trên đời này không ai hiểu lão bằng tôi đâu.

- Tôi biết, tôi biết, anh Akô Nô! – Thầy N’Trang Long mỉm cười – Thiết ra thì tôi cũng đã nghĩ ra một kế mọn.

Vàng trán rộng của thầy đột nhiên cau lại và giọng thầy trở nên khẩn khoản:

- Có điều tôi phải làm phiền anh một chút. Nghĩa là anh cần phải giúp đỡ tôi.

- Ông cứ yên tâm! – Thầy Akô Nô đáp giọng khẳng khái – Thiết sự thì không thể nói là tôi không có trách nhiệm gì trong chuyện này...

- Có lẽ Păng Sur cũng có liên quan một phần. – Thầy N’Trang Long tiếp lời.

Nguyễn và Kăply thấy rõ nếu không bám chặt hai tay vào mép bàn thì thầy Akô Nô đã bắn lên trần nhà.

- Sao ông lại nói thế, ông N’Trang Long? – Vẫn bám cứng mép bàn, thầy Akô Nô ré lên, mặt đỏ bừng – Cô ta chẳng dính dáng gì đến chuyện này hết. Ông... ông...

Thầy Akô Nô kích động đến mức không thể nói tiếp ý nghĩ trong đầu, hai gò má co giật dữ dội. Có vẻ như thầy sẵn sàng lao đầu vào giữa mặt người đối thoại trong khi thầy N’Trang Long đang cố làm hết cách để điều đó không xảy ra. Thầy gờ bàn tay to bè lên:

- Bình tĩnh nào, anh Akô Nô!

Bàn tay kia của thầy vội vã ngoắt vào không trung, lôi ra từ đâu đó ở khoảng giữa mép tai và bức vách bên phải một chiếc lọ cổ cao xanh màu ngọc bích.

- Xirô này là dành cho anh đây. Anh uống một chút cho dịu thần kinh nhé!

Vừa nói thầy vừa nghiêng chiếc lọ. Một chất nước sền sệt màu vàng chảy ra từ chiếc vòi cong như cổ cò, rót thẳng xuống mặt bàn. Nhưng trước khi mở giấy tờ của thầy kịp ướt nhẹp thì một chiếc ly trong suốt đã hiện ra hững hờ lơ lửng vòi xirô.

Thầy Akô Nô đăm đăm nhìn ly nước trước mặt, trông thầy có vẻ ngờ vực. Kăply nhìn thầy rồi lại nhìn thầy N’Trang Long, không hiểu đang xảy ra chuyện gì giữa hai ông thầy. Nó liếc sang Nguyễn, thấy thẳng này cũng đang lộ vẻ băn khoăn, vẻ mặt đó cho biết thẳng bạn đại ca của nó cũng không hiểu cái quái gì hết.

Thầy Akô Nô ngược lên nhìn thầy N’Trang Long một lúc, ánh mắt lại rớt trở lại xuống ly xirô, ngần ngừ một chút rồi khẽ mấp máy môi:

- Ông có chắc ly nước này sẽ làm dịu thần kinh không đó?

- Chắc mà. Anh cứ uống đi!

Thầy Akô Nô không nói không rằng, chộp lấy ly nước trước mặt, kê vào miệng.

- Đứng, thầy! – Như người ngủ mê choàng tỉnh, Kăply bật kêu lên hoảng hốt, không hiểu tại sao mình lại làm thế.

Nhưng thầy Akô Nô đã dốc trọn ly nước vào miệng. Thầy đặt chiếc ly rỗng xuống bàn, quẹt mép và quay sang Kăply, ngạc nhiên hỏi:

- Nhóc ngươi nói sao? Ngươi bảo ta đừng uống...

Đang nói, thầy Akô Nô thỉnh thoảng đổ gục đầu xuống bàn, thiếp đi, như thể bị giấc ngủ bất thần rơi trúng ót.

Nguyễn và Kăply mắt tròn trắng, dạ dày thắt lại, tay chân như xụi đi, cảm thấy một nỗi hoang mang to lớn đang lấp đầy tụi nó. Rõ ràng hình ảnh trước mặt khiến tụi nó trơ ra như hóa đá.

- Tụi con ngồi xuống ghế đi! – Thầy N’Trang Long cất giọng nhẹ nhàng như không có gì xảy ra – Hồng lễ tụi con khoái đứng hơn khoái ngồi?

Nguyên và Kăply lê đôi chân yếu ớt và nặng chịch lại chỗ chiếc ghế dài đối diện với bàn hiệu trưởng, thả người rơi phịch xuống, mặt vẫn chưa hết sốc. Nỗi thần thờ tê tái đọng lại trong lòng tụi nó sau sự việc vừa rồi như một lớp cặn khó tan.

Kăply tần ngần đưa mắt nhìn thầy Akô Nô lúc này đã rất giống một kẻ vừa tiêm nọc của con macorana vào mạch máu, ngập ngừng hỏi:

- Thầy vừa cho thầy Akô Nô uống thứ gì vậy, thầy?

- Thì tụi con cũng đã nghe rồi đó. Xirô!

Kăply cắn môi:

- Thầy nói thiệt chứ hả, thầy? Sao con nghi không phải xirô quá hà. – Kăply hất mạnh bàn tay Nguyên đang tóm lấy khuỷu tay nó giật giật – Chắc đó là thuốc mê hay thuốc độc...

- Ủa, ra là con nghĩ ta đầu độc thầy Akô Nô? – Thầy N’Trang Long nhướn mày – Con giàu tưởng tượng thiệt đó, K’Brêt.

Bàn tay thầy nhảy từ cằm lên trán, xoa xoa, và thầy “e hèm” một tiếng:

- Thiệt sự thì ta có pha một ít thuốc mê vào ly xirô khi nãy. Tụi con cũng thấy rồi đó, cần phải để thầy Akô Nô thiếp đi một chút cho đầu óc được thư giãn.

Nguyên và Kăply đưa mắt nhìn nhau và đưa này có thể đọc thấy cả chục dấu hỏi hiện lên trong mắt đứa kia.

Thầy N’Trang Long dường như đoán biết hai đứa học trò đang nghĩ gì nên thầy hắng giọng, lảng sang chuyện khác:

- Thế sáng nay tụi con làm một cái chuyện đại ngu là đánh nhau với tụi bạn trong lớp hả, tụi con?

Kăply nhìn xuống đất, và dù không cố ý giọng nó cũng giống y tiếng đế, nhỏ xíu xiu xiu:

- Dạ.

- Vậy mà ta cứ tưởng tụi con được chọn làm chiến binh giữ đền là để đánh nhau với phe Hắc Ám chứ. Nếu chỉ đánh nhau với thằng nhóc Amara thì đầu cần phải ăn những quả táo ở núi Lung Chừng làm chi.

Giọng thầy N’Trang Long vẫn êm ái nhưng Kăply nghe như dùi xuyên qua tai. Nó muốn ngẩng đầu lên nhưng cổ nó đột ngột trở nên yếu đuối như làm bằng cao su.

- K’Brêt không cố ý, thưa thầy. – Nguyên bênh bạn – Tại thằng Amara ăn nói mất dạy...

- Con mà cũng nói vậy sao, K’Brăk? – Thầy N’Trang Long nghiêm giọng – Hậu duệ của thủ lĩnh Ánh Sáng mà cũng nghĩ rằng nhiệm vụ của chiến binh giữ đền là đối phó với những kẻ ăn nói mất dạy sao?

Thầy khẽ nhún vai:

- Hôn nữa, tụi con phải biết năng lượng pháp thuật của tụi con hiện nay đang ở mức nào chứ. Dĩ nhiên những đại phù thủy có trình độ cao, như thầy Akô Nô chẳng hạn, vẫn có thể tự làm biến mất năng lượng khi cần, chứ tụi con thì còn lâu.

Hèn gì thầy Akô Nô trình độ siêu đẳng như vậy mà ông vẫn đánh lộn thoải mái với học trò! Kăply gật gù nhủ bụng và vênh tai nghe tiếp:

- Cho nên ta cần phải nghiêm khắc nói với hai đứa con rằng: từ giờ phút này trở đi, tụi con không được vung tay múa chân với bất cứ đứa bạn nào trong trường, nhớ chưa?

- Dạ nhớ. – Nguyên và Kăply rập ràng đáp.

Bây giờ thì Kăply đã có thể ngược mặt lên và điều đầu tiên nó nhìn thấy là ánh mắt ám áp của thầy hiệu trưởng. Thầy trở lại giọng vui vẻ:

- Hôm nay ta muốn gặp tụi con thiệt ra cũng không phải vì những chuyện nhí nhố đó đâu.

- Chắc là thầy muốn giao nhiệm vụ cho tụi con? – Nguyên vọt miệng.

- Con nói đúng chóc rồi đó, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long tươi cười, và thầy bày tỏ sự hài lòng của mình bằng cách vừa nói vừa nhip tay lên bàn theo thói quen – Nói thiệt thì trình độ của tụi con hiện nay vẫn chưa đương đầu nổi với trùm Bastu đầu. Nhưng có cái hay là trình độ chiến đấu thì chưa bằng nhưng trình độ bỏ chạy thì có thừa. Tụi con lại có hai hạt tảo hộ mạng nên ta cũng rất yên tâm.

Nguyên và Kăply dán mắt vào chòm râu quai nón của thầy như dán vào cái radiô đang phát tin dự báo thời tiết.

- Sắp tới, vợ chồng K’Rahlan – Ka Ming và Ka Lên trở về, tụi con sẽ có thêm sự che chở đáng tin cậy. Hừm, vì vậy bắt đầu từ hôm nay...

Nguyên và Kăply như ngừng thờ khi biết thầy sắp nói tới chỗ quan trọng. Nhưng thầy N’Trang Long không nói ngay mà xoáy mắt vào mặt hai đứa trẻ, hạ giọng hỏi:

- Chắc tụi con đã nghe nói tới...

- Dạ, có nghe ạ. – Nguyên láu táu – Có phải thầy muốn nói tới báu vật gì gì đó ở lâu đài K’Rahlan không hả thầy?

- Chà, thằng nhỏ này. – Thầy N’Trang Long thốt lên khoái trá – Ta nghĩ ta đang định nói tới điều bí mật mà con vừa nói đó, K’Brăk à.

Nguyên liếm đôi môi khô rang:

- Thầy có biết báu vật đó là thứ gì không hả thầy?

- Ta không biết. Vì vậy mà tụi con phải đi tìm.

Hình ảnh ông K’Tul với những hành tung bí mật lập tức hiện ra trong óc Kăply và ý nghĩ phải quay trở lại cái tiệm Những Dấu Hối qui quái để thăm dò manh mối khiến nó muốn run lên.

- Vậy nha, tội con!

Thầy N’Trang Long vui vẻ cất tiếng, không cho hai đứa học trò nghĩ ngợi thêm. Bao giờ tiễn khách trông thầy cũng hơn hờ gấp bội lần đón khách, Nguyên và Kăply quá quen thuộc với điều đó nên tội nó cũng chẳng buồn nán nã, mặc dù cả đồng thắc mắc còn chèn cứng trong đầu.

o O o

Nguyên và Kăply đụng đầu thám tử Eakar ngay tại ngã tư Brabun – Chifichoreo. Ông đứng nhấp nhồm trước cửa tiệm Cái Cốc Vàng của lão Bebet, gây phép kệp vô nách, dáng điệu có vẻ như chờ đợi hai đứa trẻ từ lâu.

- Ê, bọn người theo ta vô đây làm vài cốc bia chơi!

Nguyên và Kăply vừa trở tới, Eakar lật đật đưa tay ngoắt, miệng tía lia.

Nguyên ngược mắt nhìn lên, thấy trời đã ngả chiều, ở phương Đông lác đác vài vì sao mọc sớm, bụng đâm hoảng, không ngờ tội nó ở trong văn phòng hiệu trưởng lâu như vậy.

- Cảm ơn ông, ông Eakar! – Nguyên lắc đầu quảy quảy – Nhưng tội tôi phải về nhà rồi.

Thám tử Eakar bước ra khỏi mái hiên, đến sát bên bọn trẻ. Ông quét chòm râu dê ra phía trước thay cho cái bắt tay:

- Hé hé, vậy thì chúng ta nói chuyện vài câu chơi.

Không cần biết Nguyên và Kăply có đồng ý hay không, Eakar thân nhiên sánh vai cùng bọn trẻ, vừa đi vừa tò mò hỏi:

- Bọn người vừa ở chỗ lão N’Trang Long ra phải không?

- Vâng. – Nguyên gật đầu, cảm thấy không cần phải giấu giếm.

- Thế lão gặp bọn người để làm gì thế?

Kăply cười kháy:

- Tọc mạch là thói xấu đó, ông Eakar.

Nhà thám tử nhăn nhó, cảm nhô ra, bộ mặt trông như vừa bị Kăply vót nhọn:

- Sao nhóc người khoái dạy đời thế, K’Brêt?

Mặt Kăply sa sầm:

- Tôi đâu có khoái dạy đời nhưng tại ông cứ khoái chõ mũi vô chuyện thiên hạ.

- Chẳng có chuyện gì đặc biệt đâu, ông Eakar. – Nguyên nói như xả van, cố xi bớt bầu không khí căng thẳng – Tụi tôi đánh nhau trong lớp nên bị giải lên văn phòng hiệu trưởng thôi.

Rõ ràng thám tử Eakar không tin lời Nguyên mấy may. Ông nhìn thẳng oắt qua khóe mắt:

- Chỉ đơn giản thế thôi à?

- Đơn giản thế thôi.

Eakar nhếch mép:

- Ta không tin.

- Tin hay không là chuyện của ông. – Kăply găm gừ – Tụi tôi đâu có cần phải làm mọi cách để ông tin.

Eakar thỉnh linh hỏi:

- Thế bọn người có gặp giáo sư Akô Nô ở chỗ lão N’Trang Long không?

- Có. – Kăply máy móc đáp, cầu cho nhà thám tử biến lẹ cho rồi.

- Có à? – Chòm râu Eakar vênh lên – Giáo sư Akô Nô làm gì ở đó?

- Tụi tôi không biết. – Nguyên đáp nhanh, sợ Kăply lơ dềnh phun ra những thông tin bất lợi – Mà thiệt ra tụi tôi cũng không cần biết. Hồng lẽ ông cho rằng một giáo sư làm việc với hiệu trưởng là chuyện bất bình thường sao?

Khuôn mặt nhà thám tử đột nhiên rung động:

- Trong trường hợp này thì đúng là bất bình thường đấy, nhóc con à.

Cả Nguyên lẫn Kăply ngoảnh phắt sang Eakar, bốn con mắt bắn ra những tia nhìn dò hỏi:

- Ông nói vậy là sao, ông Eakar?

Nhà thám tử chép miệng, vẽ dấu đo:

- Bọn người chắc có nghe nói đến tiếng thét cất lên hằng đêm trong trường Đămri thời gian gần đây chớ?

Hai đứa trẻ nín thở:

- Có. Mà sao?

Sau khi nhìn quanh một vòng như sợ có người nghe lỏm, Eakar quay sang Nguyên và Kăply, nặng nề nói:

- Tiếng thét của giáo sư Akô Nô đó.

Tiết lộ của Eakar khiến Nguyên và Kăply lặng người đi. Thoạt đầu Kăply tính hét lên phản đối nhưng chợt nhớ đến những gì nhìn thấy trong văn phòng hiệu trưởng lúc này, tay chân nó bỗng xụi lơ như không còn chút hơi nào.

- Vô lý! – Kăply lăm bắm, cố chống lại những nghi ngờ trong đầu mình – Thầy Akô Nô không có lý do gì để thét om sòm như thế.

- Tại bọn ngươi không biết đó thôi. – Giọng Eakar đều đều – Theo ta biết, lão N’Trang Long đã bắt nhốt giáo sư Akô Nô.

- Ông đừng có đoán mò, ông Eakar. – Nguyên hừ mũi – Sáng nay, tụi tôi thấy thầy Akô Nô vẫn giảng dạy bình thường ở lớp Cao cấp 1. Hơn nữa, như tôi đã nói với ông, hồi chiều chính mắt tôi nhìn thấy thầy Akô Nô ngồi trong văn phòng hiệu trưởng.

- Những gì bọn ngươi nhìn thấy chẳng có ý nghĩa gì hết. – Nhà thám tử nhếch mép – Trên đời này có cả tí người có thể hóa ra giáo sư Akô Nô.

Lần này thì Nguyên làm thình. Nó nhận ra Eakar có lý và vì vậy mà nó cảm thấy hoang mang cùng cực. Nó không rõ người mà nó và Kăply nhìn thấy là thầy Akô Nô thật hay thầy Akô Nô giả. Nếu đó là thầy Akô Nô giả mạo thì thật là đáng sợ. Nhưng nếu là thầy Akô Nô thật thì nó không hiểu nổi tại sao thầy N’Trang Long lại làm thế? Lúc này, nó trông thấy rõ ràng thầy và thầy Akô Nô đang bàn bạc với nhau để chống lại một lão già hắc ám nào đó, và trong khi cả hai đang trò chuyện ăn ý, đột nhiên thầy lên lút hạ thuốc mê vào nước uống. Thầy làm thế để làm gì mới được chứ? Hồng lẽ thầy ngăn ngại tài phép của thầy Akô Nô, sợ rằng với trình độ cao cường của mình sớm muộn gì thầy Akô Nô cũng ngồi vào chiếc ghế hiệu trưởng của thầy? Càng nghĩ, Nguyên càng cảm thấy một nỗi đau khổ không tên dâng lên trong lòng mình, càng tồi tệ hơn khi nó cố tránh mọi suy nghĩ đen tối về thầy N’Trang Long thì tâm trí nó lại không ngừng hướng tới điều đó.

Suốt từ lúc đó cho tới khi lâu đài K’Rahlan hiện ra trong tầm mắt, Nguyên không nói thêm với thám tử Eakar câu nào nữa, thậm chí khi nhà thám tử chia tay, nó cũng hầu như không hay biết. Phần lớn thời gian, nó và Kăply cúi đầu lê bước và nếu tụi nó có mấp máy môi cũng chỉ để tự làm nhâm với chính mình.

Tâm trạng nặng nề, Nguyên và Kăply chẳng thấy hân hoan chút nào khi ông K’Tul và bà Êmô không một lời trách móc về chuyện tụi nó về trễ, điều mà lúc bình thường chắc tụi nó đã chấp tay rồi rít cảm ơn số phận.

Trưa không ăn nhưng tụi nó cũng không thấy đói. Trong bữa ăn tối, cả hai gặm đầu vào chén, cố lừa thức ăn vô miệng cho nhanh để chuồn về phòng.

K’Tub đá vào chân Kăply, thì thào:

- Bộ bữa nay tụi anh bị phạt thể thao sao mà trông như gà rù vậy?

Kăply cố hạ giọng thật thấp:

- Lát ghé phòng tao...

Tiếng ông K’Tul cất lên cắt ngang câu nói của Kăply:

- Tụi con chắc chưa đọc tờ Tin nhanh N, S & D số ra ngày hôm nay phải không, K’Brăk, K’Brêt?

- Dạ chưa ạ. – Nguyên thờ ơ đáp, vẫn chưa thoát nổi ám ảnh về những gì thám tử Eakar vừa nói với tụi nó.

Ông K’Tul “e hèm” một tiếng, và nói bằng giọng hờn hờ của người vừa đào được kho báu ngay dưới chỗ ngồi:

- Nếu vậy thì để ta tóm gọn cho tụi con nghe. Toàn là tin tức phần khởi không hà.

Ông rung rung hai sợi ria mép, như thể chinh ăng-ten trước khi phát sóng:

- Các phóng viên tài ba của Ama Đliê vừa phát hiện lão N’Trang Long tìm cách mua chuộc các phụ huynh có con em mất tích để bọn họ không làm ầm lên về sự cố động trời đó. Còn về tiếng thét bí ẩn trong trường Đămri, thám tử Eakar tuyên bố đã khám phá được nguyên nhân, thậm chí ông ta còn khẳng định ông ta biết rõ đó là tiếng thét của ai...

Kăply chớp mắt, không nghĩ Eakar xì bí mật này ra ngoài:

- Của ai hờ bố?

- À, cái đó thì Eakar không tiết lộ. Nhưng ông ta cho biết trong một, hai ngày nữa, ông ta sẽ phơi bày toàn bộ sự thật của vụ này khi có được chứng cứ cụ thể.

Ông K’Tul gục gặc đầu, tay vuốt vuốt chớp mũi:

- Theo ta, Eakar là một thám tử lão luyện và có trách nhiệm.

Giọng ông K’Tul khi nói câu này nghe giống như giọng của Cục trưởng Cục an ninh, nhưng Nguyên và Kăply không cảm thấy buồn cười chút nào. Bây giờ thì tụi nó hiểu tại sao bữa nay ông K’Tul lại dễ chịu một cách đặc biệt như vậy.

- Thế tờ Lang Biang hằng ngày có bình luận gì về những chuyện này không hờ bố? – Kăply thắc mắc.

Ông K’Tul nhăn mặt như thể Kăply vừa nhắc tới một bệnh dịch:

- Ta không quan tâm đến thông tin của thằng cha Kan Blao. Đã hai hôm nay ta không đặt mua tờ báo cà chớn đó nữa!

Ông cười khẩy, mặt phồng lên vì sung sướng, như thể tin rằng quyết định đó sẽ góp phần làm tờ Lang Biang hằng ngày sập tiệm ngay ngày mai.

Cho tới khi chui vào phòng và ngồi khoanh chân trên giường rồi, Nguyên vẫn không quên gương mặt khoái trá một cách hiểm độc của ông K’Tul lúc ở ngoài bàn ăn.

Tất nhiên nó tin rằng thầy N’Trang Long nếu không đích thân thì chắc chắn cũng đã cử người đi tiếp xúc với gia đình của Kan Tô, Tam, Bolobala và Mua. Nó nhớ lại lần Bolobala đi học không về, lão Boloradam đã vô trường làm om sòm như thế nào. Chỉ một đứa bị mất tích mà trường Đămri bữa đó đã rung rinh như muốn sập, đằng này cả bốn học sinh biến mất cùng một lúc nhưng chẳng có cuộc đại náo nào xảy ra, sự kiện lạ lùng đó chỉ có thể do sự dàn xếp của thầy N’Trang Long.

- Chắc chắn là như thế rồi. – Tự xưng Nguyên buột miệng theo ý nghĩ.

Kăply lộ mắt nhìn bạn:

- Mà nói gì cơ?

- Tao nghĩ thầy N’Trang Long đã đến gặp ba mẹ của bốn đứa kia.

K’Tub há hốc miệng, nó và Êmê theo Nguyên và Kăply vô phòng ngay sau khi rời khỏi bàn ăn:

- Anh bắt đầu tung từng giống ba em hồi nào vậy, anh K’Brăk? Hồng lễ đến anh mà cũng tin lão Ama Đliê?

- Nói cho công bằng, tin tức của tờ Tin nhanh N, S & D xưa nay thường chính xác về mặt sự kiện, K’Tub à. – Nguyên đặt tay lên vai thẳng nhóc, như muốn bảo nó chờ có nỗi khùng trước khi mình kịp nói hết – Cái tội tệ của Ama Đliê là từ những sự kiện có thật, hắn luôn suy diễn theo hướng bất lợi cho thầy N’Trang Long.

K’Tub thờ ra một hơi khoan khoái, nhớ là nó cũng từng nhận xét về Ama Đliê như vậy:

- Ý anh muốn nói thầy N’Trang Long có gặp gỡ ba mẹ tội thẳng Tam nhưng không hề mua chuộc?

- Đúng là như vậy đó, K’Tub. – Nguyên vui vẻ nhìn thẳng oắt – Theo anh, có lẽ thầy cam kết với các phụ huynh là những đứa con của họ sẽ trở về sau bảy ngày nữa. Thậm chí có thể thầy không ngần ngại gì mà không tiết lộ sự trở về sắp tới của ba thẳng Tam.

- Ông đã về lâu rồi mà, anh K’Brăk. – Êmê ngạc nhiên.

- Chưa đâu. Ba thẳng Tam và các nạn nhân khác của sứ giả Basil hiện nay vẫn còn ở dọc đường. Em quên là chúng ta đi và về trong thời gian nén sao, Êmê. Những gì với chúng ta và thầy Akô Nô đã là quá khứ thì với bọn họ, mọi chuyện vẫn đang diễn ra.

- Hay lắm. – Êmê thỏa mãn gục gác chiếc mũi hếch – Uy tín của thầy N’Trang Long sau vụ Bolobala mất tích lần trước chắc chắn đã tạo được sự tin cậy nơi ba mẹ của mấy đứa bạn mình.

- Thế còn tiếng thét trong ngọn tháp? Anh có đoán ra đó là chuyện gì quái gì không? – K’Tub nôn nóng chuyển đề tài và trông về mặt háo hức của nó có vẻ đây mới thực là chuyện đáng quan tâm.

Nguyên và Kăply bất giác đưa mắt nhìn nhau, như ngầm hội ý với nhau là nên nói như thế nào để K’Tub và Êmê đừng nhảy dựng lên. Trong khi Nguyên đang loay hoay sắp xếp ý nghĩ, vất vả còn hơn chơi trò ghép hình, Suku và Păng Tíng đã xộc vào phòng như gió lốc.

Sự xuất hiện của hai đứa mới đến khiến bọn trẻ lâu đài K’Rahlan lập tức thuôn mặt ra. Xưa nay, Suku và Păng Tíng chưa bao giờ đến chơi với tụi nó vào lúc tối mịt như thế này.

Không đợi đứa nào trong bốn đứa có mặt trong phòng kịp hỏi, Suku đã hớn hên thông báo ngay:

- Kỳ quái thiệt đó. Lâm sao mà tin được người bị bắt nhốt trong ngọn tháp ở trường Đămri và gào thét đêm đêm chính là thầy Akô Nô.

Trong khi K’Tub và Êmê có vẻ muốn khuyu chân xuống thì Kăply nhanh nhẩu buột miệng:

- Em vừa gặp thám tử Eakar phải không, Suku?

Suku đáp trả bằng một câu hỏi lại, đôi mắt sáng của nó lóe lên như hai vì sao:

- Ủa, tui anh cũng gặp ổng rồi sao?

- Gặp rồi. – Nguyên thờ dài.

Sau phút bàng hoàng, K’Tub ré lên như mất trí:

- Không! Thầy N’Trang Long không đời nào hành động như thế! Thám tử Eakar là một gã lão toét!

- Còn tệ hơn là lão toét. – Êmê thều thào cất tiếng, hoàn toàn thất bại trong việc dùng để cho giọng nói của mình biến thành rên rỉ – Đó là một gã hoàn toàn không có đầu óc. Rõ ràng hai ngày nay thầy Akô Nô vẫn dạy học bình thường...

Păng Ting vô tung mớ tóc kiêu cợ, không quan tâm đến việc đang làm hỏng công trình ưa thích của mình:

- Em cũng không tin lời ổng một chút xíu nào hết, chị Êmê à. Thầy N’Trang Long không làm như thế. Và thầy Akô Nô cũng không làm điều gì để bị đối xử như thế. Hừ, nếu em là một aslang, khi này em đã nhảy vô cắn cổ Eakar rồi.

K’Tub vẫn mắt lên nhìn Suku, khiến thằng này phải lùi tuốt ra xa, sợ trong một phút hóa rồ K’Tub nhìn lộn nó thành thám tử Eakar:

- Tao rất hối hận vì trước đây vẫn coi mày là một “nhà thông thái”, Suku à. Thiệt là buồn cười khi ngay cả mày mà cũng hốt lên trước những lời nhăng cuội của gã Eakar.

- Hồi chiều tui anh gặp thầy Akô Nô trong văn phòng hiệu trưởng. – Nguyên đột ngột nói, cố lấy giọng khoan thai, bụng hồi hộp hết sức mặc dù nó tin rằng nó đã tìm ra được lời mở đầu tuyệt diệu.

Đúng như Nguyên dự liệu, cuộc tranh cãi và trình diễn cảm xúc của tui bạn lập tức tắt ngóm khi nó lên tiếng. Phớt lờ những ánh mắt nóng bỏng đang dồn vào mình đến rất mặt, Nguyên thông thả tiếp, tay bầu chặt vào thành giường:

- Gần suốt buổi chiều, thầy N’Trang Long và thầy Akô Nô trò chuyện rất tâm đắc, hình như cả hai đang bàn cách chống lại một trợ thủ nào đó của trùm Bastu...

- Thấy chưa, Suku! – K’Tub quay phắt sang Suku, nói như quát vào mặt thằng này – Vậy mà gã Eakar bịp bợm dám bảo là thầy Akô Nô bị thầy N’Trang Long bắt nhốt.

Nguyên như không nghe thấy K’Tub. Nó nói như rặn từng tiếng, những ngón tay suýt xoi thủng thanh gổ nó đang nắm:

- Nhưng câu chuyện đang nửa chừng thì thầy N’Trang Long lấy ra từ trong không khí... một ly xirô và... mời thầy Akô Nô uống.

Tụi bạn không hện mà cùng nín thở trước chi tiết Nguyên vừa xi ra, mặt đứa nào đứa nấy khê biến sắc. Dĩ nhiên tụi nó linh cảm ngay rằng việc thầy hiệu trưởng mời một giáo sư uống nước là chi tiết tự nhiên và tầm thường đến mức không ai đưa vào một câu chuyện đang căng thẳng như thế này nếu nó không có một ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

- Lúc đó tụi anh thấy rõ thầy Akô Nô nhìn ly nước với vẻ cảnh giác...

K’Tub không nhịn nổi, sớt ruot vọt miệng:

- Nhưng rốt cuộc thầy Akô Nô có uống không?

- Thầy uống, K’Tub à. – Nguyên nhìn thẳng oắt, gât đầu buồn bã.

Về mặt khác lạ của Nguyên khiến K’Tub và Păng T ing cùng lúc kêu lên:

- Rồi sao nữa, anh K’Brăk?

Nguyên ngo lờ chỗ khác và đáp bằng giọng thấp đến mức dường như chỉ có mình nó nghe thấy:

- Vừa uống xong ly nước, thầy Akô Nô gục ngay xuống bàn, thiếp đi.

Nhưng dù Nguyên có thì thảo hết mức, điều khủng khiếp đó vẫn lọt vào tai tụi bạn nó rõ mồn một như vọng qua một cái máy khuếch âm bị chằng.

Về mặt K’Tub trông như thể nó vừa bị ai đó liệng một chiếc giày vào giữa mặt. Nó ngoác miệng ra tính nói gì đó nhưng rốt cuộc chỉ đủ sức hóp lấy hóp để không khí cho khỏi chết ngạt.

Păng T ing như người đang đi trong mơ, ánh mắt ngo ngác đến tội. Êmê thì dùng hết sức để lúc lắc mái tóc vàng, làm cho nó xỏ tung ra và bay qua bay lại, như thể làm vậy thì những gì Nguyên vừa kể sẽ vắng ra khỏi đầu óc.

Trong bọn, chỉ Suku là không có dấu hiệu gì của người đột ngột bị rơi ra khỏi thực tại. Vầng trán thông minh của nó cau lại và như thường lệ, nó đưa mắt nhìn lên một điểm nào đó trên trần nhà.

- Em không tin những gì anh vừa kể à, Suku? – Nguyên xoay người lại, thông chân xuống khỏi giường để có thể ở vào tư thế đối diện với thẳng oắt, dè dặt cất tiếng.

Suku hạ ánh mắt xuống ngang mặt Nguyên, trầm ngâm nói:

- Em tin những gì anh nói là sự thật. Nhưng trong chuyện này có nhiều điểm rất khó hiểu, anh K’Brăk.

Nguyên nói ngay:

- Chẳng hạn tại sao thầy Akô Nô đã bị bắt nhốt mà hằng ngày vẫn có mặt ở lớp Cao cấp 1?
- Điều đó thì có thể giải thích được. – Suku nhún vai – Nếu thầy N’Trang Long thực sự có hành động ám muội, thầy thừa sức biến một ai đó thành thầy Akô Nô để che mắt mọi người.
- Thế theo em...

Không đợi Nguyên hỏi hết câu, Suku nói ngay, ánh mắt nó lướt qua những gương mặt của bọn Êmê, Păng Ting, K’Tub lúc này đã dần dần trấn tĩnh và đang thô lỗ mắt ra nhìn nó:

- Theo em, Akô Nô là vị giáo sư tài ba nhất ở trường Dămri mà em được biết. Rất có thể là tài ba nhất từ trước đến nay. Bản lĩnh và trình độ pháp thuật của thầy có lẽ không kém thầy N’Trang Long...
- Hoàn toàn chính xác. – Păng Ting sốt sắng chen ngang – Biến một học sinh thành mặt trắng, điều đó ngay cả thầy N’Trang Long cũng chưa chắc làm được.

Mặc kệ Păng Ting phá đám, Suku vẫn tiếp tục trình bày suy nghĩ của mình:

- Do đó, giả như thầy N’Trang Long có muốn hãm hại thầy Akô Nô, điều đó không dễ thực hiện chút nào.
- Thầy N’Trang Long không bao giờ hại ai! – K’Tub rống lên, có vẻ bất đầu khùng khùng trở lại.
- Bình tĩnh đi, K’Tub. – Nguyên nhấn nhò – Đây là Suku chỉ ví dụ thôi.
- Thầy Akô Nô cũng không dễ rơi vào bẫy của thầy N’Trang Long chỉ bằng một ly nước. Hơn nữa, như anh K’Brāk nói, khi đó thầy đã đề cao cảnh giác.
- Đúng vậy. – Nguyên phụ họa.

Nhưng điều quan trọng nhất nằm ở chỗ thầy N’Trang Long và thầy Akô Nô có vẻ như cùng một phe. Cả hai đều chống lại sự bành trướng thế lực của phe Hắc Ám và tìm mọi cách giúp đỡ anh và anh K’Brêt nhanh chóng trở thành chiến binh giữ đền...

Giọng Suku cất lên đều đều như phát ra từ một cuộn băng thu sẵn và trông vẻ mặt thì tụi bạn có vẻ phục lẫn trước những phân tích chặt chẽ của nó. Cuối cùng, thẳng oắt kết luận:

- Do đó, thầy N’Trang Long không có lý do gì để hãm hại thầy Akô Nô hết.

Nguyên dứt mạnh một sợi tóc, ngập ngừng:

- Nhưng trên thực tế thì tụi anh thấy đúng là thầy N’Trang Long đã làm như vậy.

- Anh K’Brāk. – Suku lắc đầu – Nếu quả thực thầy N’Trang Long cố tình mưu hại thầy Akô Nô thì thầy cũng đâu có khùng đến mức làm chuyện đó ngay trước mắt anh và anh K’Brêt.

Lý lẽ của Suku chắc nụi như một bức tường hai lớp. Nguyên buộc phải húc đầu qua chỗ khác:

- Thế người uống ly xirô đó không phải là thầy Akô Nô à?

- Cái đó thì em chưa thể kết luận được. – Suku ngo nguậy đầu để những lọn tóc trượt qua một bên – Nhưng nếu thầy N’Trang Long thực sự đang nhốt một ai đó trong tháp thì người đó chắc chắn không phải là thầy Akô Nô.

Chưa bao giờ Kăply thấy đầu mình giống cục gạch đến thế. Câu chuyện xoay quanh nghi vấn về tiếng thét trong tháp khiến đầu nó quay mòng mòng, mặc dù này giờ nó chỉ há hốc miệng ra nghe. Vì vậy khi nghe Êmê hiền kẻ:

- Tốt nhất là sáng mai chúng ta tìm cách tiếp xúc với thầy Akô Nô để dò xét xem thầy là người thật hay là kẻ giả mạo. Sau đó mới có thể suy đoán tiếp được.

Kăply tán thành ngay:

- Êmê nói đúng đó. Bây giờ cố nghĩ ngợi chi tở nhưc đầu thêm.

Kăply bô bô như thể con người ta sống trên đời không có mục đích nào cao đẹp hơn là để cho đầu óc quanh năm nghĩ ngợi và nó vô cùng sung sướng khi thấy Suku và Păng Tìng đáp lại câu nói của nó bằng cách gật gù và vội vã quay lưng bước ra cửa, như thể tụi nó chờ đợi câu nói này từ lâu.

=====

Chương 28: Tù Nhân

Păng Ting và bọn trẻ lâu đài K’Rahlan không đưa nào học lớp Cao cấp 1 của thầy Akô Nô. Nguyên và Kăply học với thầy Haifai. K’Tub học lớp Sơ cấp 2 của cô Cafeli Chil. Còn Êmê và Păng Ting học với thầy Đi Pri ở lớp Trung cấp 2. Để có thể mon men lại gần thầy Akô Nô, tụi nó chỉ có cách chờ đến giờ tan học.

Suốt buổi sáng, đứa nào đứa nấy cứ nhấp nha nhấp nhôm trong chỗ ngồi, chỉ mong cho các tiết học qua lẹ lẹ. Bụng dạ để đầu đầu nên bữa đó K’Tub lần đầu tiên trong đời lãnh một con dêrô to tướng trong môn bói toán mà thiệt ra thì nó học không đến nổi tề lể.

Lúc bói bằng cách tung đồng xu, nó mắt tròn mắt dẹt ngắm nghía các đồng sắp giữa một hồi rồi tuyên bố trong vòng một tuần nữa toàn bộ học sinh trường Đămri sẽ bị sét đánh nát bét như đồng thịt vụn khiến cả lớp nhảy dựng và hét lên be be còn cô Cafeli Chil thì xanh mét mặt, lật đặt đưa cho nó một cái mai rùa, hy vọng môn bói này sẽ giúp cho miệng mồm của nó bớt thối đi một chút, nhưng K’Tub sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng những vạch ngang vạch dọc trên chiếc mai rùa liền hơn hờ bỏ sung rằng không chỉ học sinh mà cả các thầy cô trong trường cũng đừng hòng một ai thoát chết dưới lưỡi tầm sét và cũng như học trò, thân thể các thầy cô sẽ nát nhừ như cám là cái chắc.

Có thể nói cô Cafeli Chil là cô giáo có tấm lòng của một người mẹ, xưa nay chỉ cho học trò điểm 1 là thấp hết mức, ngay cả với những đứa dốt đặc cán mai đến mức không phân biệt được cây tầm ma với cây đuôi điều hay lẫn lộn thần chú Lộn mèo với thần chú Té xuống. Nhưng buổi sáng hôm đó, cô giận đến tím bầm mặt. Như một con ngỗng phát khùng, cô quay ngoắt lại, đứng đứng đi thẳng lên bàn giáo viên, rút ngăn kéo đánh rột một tiếng, lôi cuốn sổ điểm ra và khoan tròn một con số không to tướng ngay cạnh cái tên K’Tub, ngòi bút chạy nhoáng nhoáng, quyết liệt.

Cùng lúc đó, ở lớp Trung cấp 2, Êmê và Păng Ting cũng đang bị thầy Đi Pri chửi te tua vì sau khi trúng phải bùa mê của Êmê, đối thủ của nó không những tỉnh rụi mà còn ngoác miệng cười sằng sặc; còn chiếc đỉnh ma thuật của Păng Ting trước nay vẫn được thầy Đi Pri khen là hoàn hảo và khéo léo nhất lớp, bữa nay không hiểu sao không chịu bắn vào thằng Đêra theo ý định của Păng Ting mà cứ cầm cúi rượt theo thầy Đi Pri, lại lăm lăm đâm bổ vào mái tóc bóng mượt của thầy khiến thầy phải cuống cuống né trái né phải vì không trở tay kịp.

Chỉ có Nguyên và Kăply là hên nhất. Mãi sa đà vào chuyện thăm dò thầy Akô Nô, tụi nó quên bếng hôm nay không có tiết học Thần chú chiến đấu nên lơ chui vào lớp, tụi nó đành ngồi tro thổ địa, ngáp ngáp dài chờ tiếng chuông tan học vang lên. Nhờ vậy mà tụi nó không phải bị trả bài; nếu không, chắc hẳn hai đứa nó, nhất là Kăply, sẽ sa vào tình cảnh của mấy đứa kia là điều hoàn toàn không tránh khỏi.

Thầy Akô Nô vừa bước ra khỏi lớp đã tròn mắt khi thấy bọn Kăply đứng đợi ngay trước cửa. Thầy quét mắt một lượt qua các gương mặt rồi dừng lại ở Păng Ting, toét miệng cười:

- Nhóc người đạo này vui vẻ chứ?

- Dạ vui, thưa thầy.

Thầy Akô Nô xoa tay lên mái tóc trái đào:

- Bộ hôm nay bọn nhóc ngại định mời ta đi ăn kem hay sao mà cả lũ châu chực ở đây thế?

Câu hỏi của thầy khiến cả bọn ngẩn ngơ đưa mắt ngó nhau. Như vậy đây là thầy Akô Nô thật. Vừa bước ra, thầy không hỏi thăm ai mà hỏi thăm ngay chóc Păng Ting đã khiến tụi nó nghi nghi trong bụng rồi. Bây giờ thầy lại nhắc tới chuyện ăn kem, chứng tỏ là thầy chưa quên vụ thầy bị thằng Y Êê giật kem trên phở hôm nọ, sau đó thầy bắt thằng này phải mua dền sáu que kem cho sáu thầy trò cùng ăn.

Păng Ting mừng rỡ:

- Ra thầy đúng là thầy, hà thầy?

- Ủa, nhóc ngại bữa nay làm sao thế? – Thầy Akô Nô dòm Păng Ting lom lom – Bộ thần kinh ngại bị trục trặc hả, nhóc? Tự nhiên chặn đường ta chỉ để hỏi một câu lằng ờm.

Nguyên vội lên tiếng thay nhỏ bạn:

- Tụi con không dám chặn đường thầy ạ. Tụi con đang đi tìm Y Gok và Diradivo.

Chờ thầy Akô Nô khua ở cuối hành lang, bọn trẻ mới dám kéo nhau ra cổng.

- Rõ rồi! – K’Tub là đứa đầu tiên reo lên khi cả bọn đặt chân lên đại lộ Brabun – Thầy Akô Nô là thầy Akô Nô. Hồng có ai giả mạo hết.

- Thầy chưa, anh K’Brăk! – Êmê đập lên tay Nguyên khiến thằng này phải vội nhích ra xa, đề phòng cứ chỉ thân mặt tiếp theo – Cái đầu của thám tử Eakar rõ ràng là có vấn đề.

Păng Ting hậm hực:

- Tay này rất đáng nghi. Ông làm thám tử cái quái gì mà hờ một tí là phun ra tùm lum trên tờ báo của Ama Đliê. Chắc tờ Tin nhanh N, S & D phải tốn bọn bạc để mua ba thứ tin tức vớ vẩn của ông.

Nguyên không hào hứng lắm với việc lên án thám tử Eakar. Lúc này tâm trí nó đang bị choán bởi cả đồng thắc mắc quan trọng: Vậy có ai bị nhốt trong ngọn tháp hay không? Nếu có thì kẻ đó là ai? Nếu không thì tiếng thét rừng rợn kia cất lên từ đâu? Nó cúi đầu rào bước, rơi ra ngoài rìa câu chuyện của tụi bạn lúc nào không hay.

Nguyên chỉ sức tỉnh khi Kăply cất tiếng:

- Vậy ly nước mà thầy Akô Nô uống hôm qua đúng là loại xirô làm dịu thần kinh hờ mảy?

- Ờ, – Nguyên lừng khừng đáp – nếu xâu chuỗi những sự kiện mà tụi mình nhìn thấy hai ngày nay thì có thể đó chỉ là loại thuốc an thần thông thường.

- Như vậy là không có chuyện thầy Akô Nô bị bắt nhốt? – Káply lắc đầu.
- Chuyện sờ sờ ra như vậy mà anh còn không tin sao, anh K’Brêt? – K’Tub ré lên, giọng phật ý.
- Chẳng có gì là sờ sờ hết. – Tiếng nói của thám tử Eakar thỉnh thoảng vang lên sau lưng bọn trẻ – Trong những vụ lắt léo như thế này, bọn nhóc người không thể tin vào con mắt được.

Năm cái đầu ngoảnh phất lại và đáy mắt thẳng K’Tub rõ ràng là đang lóe lên thứ ánh sáng điên tiết. Nó nghiêng răng ken két, bộ tịch đã rất muốn lao vào nhà thám tử:

- Ý của ông là tội tôi không nên tin vào mắt mình mà chỉ nên tin vào lời nói nhăng nhít của ông?
- Đúng như vậy, nhóc con à. – Thám tử Eakar tinh khô, tay ve vẩy cây gậy phép – Nhóc người chỉ nói sai có một điểm thôi: Những gì ta nói không hề nhăng nhít.

Păng Ting bấu môi về phía Eakar như thể ông là một con cóc:

- Ông chỉ bịp được Ama Đliê thôi, ông Eakar. Thực ra thì hắn cũng không bị ông lừa đâu nhưng hắn muốn mua ba cái tin giật gân của ông để bịp độc giả. Hừ, toàn là một bọn hám tiền như nhau!
- Ê, người ăn nói cẩn thận nha. – Thám tử Eakar vênh râu lên – Nếu gọi là hám tiền thì không chừng có cả nhóc người trong đó nữa à.

Cú phản đòn của Eakar làm Păng Ting nghẹn họng. Từ lúc chơi thân với đám nhóc lâu đài K’Rahlan, Păng Ting đã bớt so đo tiền bạc đi nhiều, nhưng cái tai tiếng đó thật khó mà gột rửa trong ngày một ngày hai.

Êmê bênh bạn bằng cách bước tới một bước, chìa cái mũi hếch ngay mặt Eakar, đầy hăm dọa:

- Nghe nè, ông Eakar. Dĩ nhiên là Păng Ting cũng khoái kiếm tiền nhưng đồng bạc mà Păng Ting kiếm được là đồng bạc chính đáng và lương thiện. Còn bọn ông thì chuyên tung tin giả để trục lợi. Hai bên tư cách khác nhau xa.
- Thôi được, ta không tranh cãi với bọn người nữa. – Nhà thám tử nhếch mép, chẳng tỏ vẻ gì tức giận trước nhận xét sỗ sàng của Êmê – Tốt nhất là tối nay bọn người đi theo ta.

- Đi đâu? – K’Tub nhú mày.

Eakar quất cây gậy vô lòng bàn tay đánh “bốp” một tiếng, hừ mũi:

- Đi vô trường Đămri chứ còn đi đâu. Còn chỗ nào khác để nhốt giáo sư Akô Nô nữa.

K’Tub gầm lên:

- Đến bây giờ mà ông còn nói...

Nhà thám tử đập tay lên vai thẳng nhóc theo cái cách người ta đập tắt một mối lửa:

- Những gì lỗ măng nhóc người định phun ra tạm thời cứ cất lại đó, đợi sau khi chứng kiến mọi chuyện vào tối nay rồi người hãy văng ra cũng chưa muộn.

Nói xong, Eakar quay mình bỏ đi. Từ xa, bọn trẻ nghe tiếng ông vọng lại:

- Tối nay ta đợi bọn người ở trước cổng trường.

Từ lúc đó cho tới khi về đến nhà, bọn trẻ không ngớt nguyên rủa nhà thám tử bằng những lời lẽ mà nếu nghe được chắc nui là ông sẽ bóp cổ không sót một đứa.

K'Tub nghiêng răng trèo trẹo:

- Tối nay ông mà không chứng minh được người bị nhốt là thầy Akô Nô thì tội mình sẽ xúm vào xé xác ông, chị Păng Ting à.

- Ô, – Êmê chọt kêu lên – làm sao chúng ta có thể đột nhập vào trường Đămri được?

- Chắc là Eakar có cách. – Nguyên chép miệng nói – Xưa nay, Eakar và bọn người bên Cục an ninh không bị bùa Bất khả xâm phạm cản trở. Có lẽ đó là quy chế đặc biệt mà Hội đồng tối cao xứ Lang Biang dành cho bọn họ.

Đúng như Nguyên phỏng đoán, tối đó thêm thẳng Suku là sáu đứa, cả bọn dùng áo tàng hình lên ra khỏi nhà, chạy thẳng tới trường và được thám tử Eakar dắt qua hai lớp cổng êm ru.

Khi lọt vào bên trong sân trường, bọn trẻ cởi áo tàng hình ra cầm tay nhưng vẫn không có ai chặn tội nó lại. Đội bảo vệ không thấy chui lên từ dưới đất như mọi lần, ngay cả lão Chu và mục Gian cũng chẳng thấy đâu.

Dưới ánh sáng mờ mờ của viên ngọc bích khảm trên nóc tháp, thám tử Eakar dẫn bọn Kăply đi thẳng vào dãy nhà lá ở góc sân phía Bắc. Bọn trẻ vừa liú ríu cất bước vừa hồi hộp vênh tai chờ nghe một tiếng thét bất chợt vang lên nhưng chung quanh tội nó hình như mọi vật đều ngủ say.

Kăply dùng mắt mân mê các xó tối, lạnh người khi nghĩ có thể vì một nguyên nhân bất ngờ nào đó mà đêm nay không một ai trong trường Đămri sống sót cũng nên. Cô họng đột nhiên khô đặng, Kăply cố chen vào giữa Suku và K'Tub như để giấu con sợ hãi.

Nó lập cập lê bước như người bị mộng du, chính xác là giống như trôi một cách máy móc vào trong ruột tháp, hoàn toàn không biết đã leo lên bao nhiêu tầng lầu và chỉ bừng tỉnh khi trán nó đập vào gáy thẳng Nguyên đi trước đánh “cốp” một cú quá mạng.

Ở phía trước, thám tử Eakar đã đứng lại trước một căn phòng kín cửa. Ông nói mà không quay đầu:

- Ở trong này.

Eakar móc trong túi ra một xâu chìa khóa, chọn trúng phóc chiếc chìa khóa thích hợp, nhanh nhẹn mở cửa ra và khẽ hất chòm râu dê ra hiệu cho bọn trẻ bước vào.

Căn phòng tối đen như mực, lạnh tanh, hình như không có ai ở. Bọn trẻ va vào đồ đạc, khua lạch cạch một lúc cho đến khi đầu gây phép của thám tử Eakar cháy lên một ngọn đèn nhỏ xíu.

Cả bọn vội vã đảo mắt ra chung quanh, nhẹ nhẹ thở ra khi thấy đây chỉ là căn phòng ở bình thường chứ không có dấu hiệu gì của một nơi cất giấu hiểm họa.

Như thể đã từng lúng lúng sục chồn này nhiều lần, thám tử Eakar không thèm trông ngàng liếc dọc, cứ xăm xăm đi thẳng lại bức vách phía trong.

Bọn trẻ ngạc nhiên thấy ông áp tay lên vách, càng ngạc nhiên hơn khi thấy ngay chỗ nhà thám tử đặt tay vào, bức vách thỉnh linh thụt vào một ô vuông vức và từ bên trong một chùm ánh sáng chói chang hắt thẳng ra ngoài khiến cả bọn giật bắn mình như thể trước đây tụi nó vẫn mang một tấm khăn bị mất và bây giờ tấm khăn đó đột ngột bị rơi xuống.

- Đây là phòng giam bí mật của lão N’Trang Long!

Thám tử Eakar đắc ý nói. Và không thèm nhìn vào ô cửa, ông bước lui qua một bên, quét mắt về phía bọn trẻ, cười hề hề:

- Bọn nguời thử nhìn xem ai bị nhốt trong đó!

Tim đập bình bình, bọn Kăply dè dặt bước lại chỗ ô vuông, rón rén ghé mắt nhìn vào.

Quả như thám tử Eakar nói, phía trong là căn phòng nhỏ; bốn góc tường treo bốn ngọn đèn hình quả lê – cũng có thể đó là bốn quả lê được phù phép để phát sáng, chính giữa phòng là một chiếc cũi làm bằng loại gỗ có màu đỏ tươi rất lạ, trên mỗi chấn song đều có dán bùa, mấy chục lá chi chít, không biết là loại bùa gì.

Păng Ting là đứa xông tới trước tiên. Nó căng mắt run rẩy nhìn người đang bị nhốt trong cũi, thấy kẻ bị nhốt hình như đang ngủ say.

Păng Ting chớp mắt lia lịa, như vẫn còn ngỡ vực, lại đưa tay lên dụi mắt, và đến khi tin là mình không trông lầm, trán nó từ từ dần ra và ngực nó bỗng trở nên nhẹ hẫng.

Nó quay về phía thám tử Eakar, chưa kịp mở miệng, K’Tub đã reo lên khoái trá:

- Kỳ này ông tiêu tùng rồi, ông Eakar. Kẻ bị nhốt trong kia đâu có phải là thầy Akô Nô.

Nụ cười đột ngột tuột khỏi gương mặt đắc thắng của Eakar. Ông trừng trừng nhìn Kăply:

- Nhóc nguời không giỡn chơi đó chứ.

Kăply nhích qua một bên, mặt tươi hơn hớn:

- Không tin thì ông lại mà xem nè. Ông đúng là kẻ bịp bợm nhất trên đời, một kẻ nói dối không hề biết xấu hổ là gì.

Thám tử Eakar nhào lại chỗ ô cửa, như thể bị ai đẩy mạnh từ phía sau. Bọn trẻ nín thở quan sát, thấy ông vừa lia mắt vào bên trong, mặt bỗng ngây ra như vừa nhìn vào mắt con basilic.

Ông đứng đó, lâu thật lâu, hoàn toàn bất động, ánh mắt như bị cột chặt vào chiếc cũi.

Bọn trẻ không đứa nào lên tiếng, và như vẫn thường xảy ra, không khí bắt đầu ngưng đọng và có vẻ sắp đặc lại tới nơi.

- Không thể nào! Không... thể... nào...

Mãi một hồi, nhà thám tử mới cất giọng thều thào. K'Tub rất muốn ném ra vài câu nhạo báng thật thô lỗ cho sừng miệng nhưng trông bộ mặt Eakar lúc này đã có vẻ dần dần, nó cố mím chặt môi lại, không nỡ làm cho ông bị sốc nặng hơn nữa.

- Cái gì mà không thể nào với có thể nào. – Păng Ting chọc thủng sự nặng nề đang vây bọc quanh phòng – Ông bảo tui tôi không nên tin vào mắt mình hông lẽ bây giờ chính ông cũng không tin vào mắt ông?

Có vẻ phải gắng hết sức Eakar mới quay được người về phía bọn trẻ và từ trong cái miệng như bị ai kéo lệch qua một bên, ông lắp ba lắp bắp:

- Người nói đúng đó, Păng Ting à. Thiết tình thì... ta không tin được con mắt nào... trong hai con mắt chết tiệt của ta.

Ông lại quay mặt vào ô cửa, rên ri:

- Hẳn là ai vậy? Tại sao lão N'Trang Long lại nhốt hẳn ở đây?

- Đùng ca cầm nữa, ông Eakar. – Nguyên đột nhiên cất tiếng – Tôi biết người này.

Y như thể Nguyên vừa ném ra một quả bom. Không chỉ Eakar mà cả tui bạn đều giật bắn người lên trước tiết lộ bất ngờ của nó.

Nhà thám tử nhìn Nguyên, đôi mắt lơ dờ vụt sáng lên:

- Nhóc người nói thiết đó chứ?

- Thiết. – Nguyên chậm rãi đáp – Tôi đã gặp người này rồi. Lão tên là Ôkô Na.

- Ôkô Na? – Thám tử Eakar nhú mày, gân trán nổi vằn và không ngừng giằn giặt như thể bộ não bên trong đang làm việc quá sức – Sao ta chưa từng nghe qua cái tên này kia?

Bọn Êmê dĩ nhiên lập tức nhớ ngay ra Ôkô Na là ai. Cách đây mấy ngày, sau khi trở về từ núi Lung Chùng, Nguyên đã rùng mình kể cho tui nó nghe về cuộc đụng đầu với nhân vật quái gở này, người đã hóa ra con basilic để hút nọc độc cho Kăply rồi liền sau đó rượt Nguyên và Kăply chạy trốn chết. Khi ấy, lúc nhìn vào trong phòng giam, tui nó cũng lơ mơ nhận ra kẻ bị nhốt có một ngoại hình cực kỳ gớm ghiếc, cái đầu như chỉ có da bọc xương, hai cánh tay chạy dọc hai bên hông trông quắt queo như hai cành cây khô, nhưng lúc đó không đứa nào đủ bình tĩnh để nghĩ đến lão Ôkô Na.

- Người không gạt ta đó chứ, K'Brăk? – Sau khi bắt lực trong việc sàng lọc trí nhớ, thám tử Eakar ngược nhìn Nguyên, giọng bán tín bán nghi – Thế người có biết lão Ôkô Na này là ai không?

- Ông Eakar, lão chính là sự phụ của Tam phù thủy Hắc tinh tinh.

Nhà thám tử nhảy nhôm như bị rấn mỗ.

- Người vừa nói gì? – Ông nói như quát, mặc dù Nguyên nghĩ là ông nghe rất rõ những gì nó nói.

Nguyên thờ ra:

- Tôi vừa nói lão Ôkô Na chính là sư phụ của Hắc tinh tinh.

- Trời đất, người nói thiệt đó chứ? – Eakar hươ cây gậy vào không khí – Xưa nay ta vẫn thắc mắc không biết bọn Hắc tinh tinh xuất thân từ đâu, hóa ra chúng là học trò của lão này sao?

Eakar lò mắ nhìn Nguyên, chòm râu dưới cằm rung rung một cách hồi hộp:

- Thế người có thể cho ta biết người gặp lão ở đâu không?

- Ở núi Lung Chùng.

- Cái gì? – Lần này thì nhà thám tử nhảy vọt lên như pháo thăng thiên, trông ánh mắt láo liên của lão thì có vẻ lão đang hoang mang tội độ – Hồng lễ lão ta là chủ nhân núi Lung Chùng?

Nguyên nhún vai:

- Cái đó thì tôi không biết.

Nó dứt một sợi tóc, giọng thân nhiên:

- Nhưng theo tôi, lão Ôkô Na không thể là chủ nhân núi Lung Chùng được. Nếu thực sự là chủ nhân núi Lung Chùng, lão không để thầy N’Trang Long khổng chế một cách dễ dàng thế này. Mà thầy N’Trang Long chắc chắn không có lý do cũng như không có đủ can đảm để đối địch với chủ nhân núi Lung Chùng. Thầy đâu có điên!

Eakar gại gại đầu gậy vào chiếc cằm nhọn, gật gù:

- Ờ, người nói cũng có lý.

- Hơn nữa, lão Ôkô Na là một phù thủy hắc ám. – Nguyên thông thả tiếp – Lão từng hóa thành con basilic, trong khi chủ nhân núi Lung Chùng vốn là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, chuyện đó theo tôi là quá sức rạch ròi, ông Eakar à.

Nhà thám tử lúc này đã lấy lại thần sắc, ông hào hứng tán thành ngay ý kiến của Nguyên:

- Ta không ngờ người là một đứa bé có đầu óc...

K’Tub vọt miệng:

- Nghĩa là hoàn toàn ngược lại với ông, ông Eakar.

Eakar cụt hứng ngang. Ông quắc mắt nhìn K'Tub nhưng rất nhanh, ông cụp mắt xuống, giọng phân vân:

- Nhưng nếu lão ta không phải là chủ nhân núi Lưng Chùng tại sao lão lại có mặt ở hòn núi huyền bí đó?

- Lão Ôkô Na chính là chủ nhân núi Lưng Chùng, ông Eakar!

Một giọng nói trầm trầm vang lên từ phía sau khiến ai nấy giật mình ngoảnh phất lại. Không biết từ bao giờ, thầy N'Trang Long đã lặng lẽ đứng đó, vóc người cao lớn của thầy sừng sững như một ngọn tháp đột ngột mọc lên chỗ cửa phòng và đôi mắt như hai chiếc lục lạc của thầy đang nheo nheo nhìn mọi người.

- Ngài nói sao, ngài hiệu trưởng? – Thám tử Eakar ngược bộ mặt ngơ ngác về phía thầy N'Trang Long, chiếc gậy trong tay sém chút nữa rớt xuống đất – Lão Ôkô Na nằm trong kia là chủ nhân núi Lưng Chùng thật ư?

Thầy N'Trang Long chưa trả lời, Nguyên đã ré lên, xúc động:

- Không phải đâu, thầy ơi. Chủ nhân núi Lưng Chùng không thể nào là một phù thủy hắc ám được.

- Thế mà lão già chết tiệt ấy đúng là chủ nhân núi Lưng Chùng đó, con à. – Thầy N'Trang Long xoắn lấy một lọn râu, giọng có vẻ rất ưu phiền.

Thầy ném về phía thám tử Eakar một cái nhìn đe dọa:

- Còn ông, nhà đại thám tử tài ba, ông tưởng tôi không hay biết gì về sự đột nhập của ông mấy ngày nay hay sao?

- Ô... thưa ngài...

Thầy N'Trang Long cắt ngang:

- Ông rình rập và lên lút theo chân tôi và giáo sư Akô Nô vào đây, mò mẫm đánh chìa khóa giả, nghiền cứu cách hoạt động của bức tường... Hừm, ông tưởng trường Đămri là chốn không người chắc?

- Thưa ngài... – Thám tử Eakar đỏ bừng mặt, ấp úng phân trần – tôi chỉ thi hành nhiệm vụ của Cục an ninh...

Thầy N'Trang Long cười nhạt:

- Tôi không nghĩ trong những nhiệm vụ mà Cục an ninh giao cho ông có cả nhiệm vụ ba hoa chích chòe trên tờ Tin nhanh N, S & D như một gã bán thuốc dạo hạng bét.

Nhà thám tử như bị quai búa vào giữa miệng, lập tức nín khe.

Thầy N'Trang Long lấy lại giọng ôn tồn, ánh mắt đi qua đi lại giữa thám tử Eakar và ô cửa phòng giam:

- Hành nghề lâu năm như ông lẽ ra ông phải biết lúc này ông có thể dắt bọn trẻ vào đây một cách êm ru như thế là có chuyện không bình thường chớ. Hừm, nếu tôi không thực sự có nhà ý muốn ông vào đây đêm nay thì chắc chắn là ông tiêu rồi, ông Eakar.

Khuôn mặt Eakar rung động:

- Ý ngài muốn nói là... là...

- À không, – thầy N’Trang Long khoát tay, nụ cười tinh quái lấp lánh dưới hàng ria rậm – ông yên tâm, có cho vàng tôi cũng không dám đụng đến người của Cục an ninh đâu. Tôi nói tiêu là tiêu sự nghiệp của ông kia. Nếu tôi không tạo điều kiện cho ông tận mắt chứng kiến sự thật, để ông suốt ngày huênh hoang với Ama Đliê thì chắc có ngày cái nghề thám tử của ông đi đứt mất.

Thám tử Eakar lộ vẻ ngẩn ngơ. Gương mặt ông ngó như thể một lần nữa ông bị quai búa vào giữa miệng. Ông chậm chạp ngược nhìn thầy N’Trang Long nhưng khi bắt gặp thầy đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt của ông lại rớt xuống đầu đó chỗ chiếc giày.

- Lạ thiệt. – Eakar lẩm bẩm – Nói cho đúng ra tôi đâu phải là người không cẩn thận. Chính mắt tôi nhìn thấy ngài và giáo sư Akô Nô đi vô căn phòng này, sau đó chỉ có một mình ngài đi ra...

K’Tub lại thừa cơ xỏ ngọt:

- Trong những vụ lắt léo như thế này, ông không thể tin vào con mắt được, ông Eakar.

- K’Tub nói đúng đó. – Trong khi nhà thám tử giận tím mặt, thầy N’Trang Long cười hì hì – Mặt mạnh của ông là bám rất sát sự kiện, ông Eakar à. Điều đó thì không có gì là không tốt. Nhưng cái quan trọng nhất đối với một nhà thám tử là óc suy luận thì ông không có cái quái gì hết. Một mảy cũng không.

Bị chế giễu tới tấp mặt mày, thám tử Eakar bắt đầu đồ quạu. Lòng tự ái đột ngột bị cùng lúc mấy vết khoét, Eakar hoàn toàn mất bình tĩnh. Ông gầm lên, tung tóc:

- Ta đến đây không phải để đấu khẩu với thầy trò nguoi, K’Tub. Nhiệm vụ cao cả của ta là giữ gìn an ninh tuyệt đối cho mọi cư dân Lang Biang.

Eakar lia mắt qua thầy N’Trang Long, cao giọng hùng hổ:

- Ngài hãy nói cho tôi biết đi, ngài hiệu trưởng! Kẻ bị nhốt là lão Ôkô Na, thế còn giáo sư Akô Nô hiện nay đang ở đâu?

Thầy N’Trang Long không thềm ngó nhà thám tử. Tia nhìn buồn rầu của thầy lướt qua bọn học trò xếp hàng trước mặt và đang giương những cặp mắt xao xuyến lên nhìn mình, lưỡng lự một chút rồi tặc lưỡi nói, cái câu nói khiến căn phòng trong thoáng mắt như bị đánh bom:

- Thiệt ra lão Ôkô Na cũng chính là giáo sư Akô Nô, tụi con à!

Chương 29: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng

- Chủ nhân núi Lưng Chùng có thể coi là đại phù thủy kiệt xuất nhất trong lịch sử xứ Lang Biang. Ngài là một tài năng phi thường, một đầu óc thông minh và uyên bác, đã nhận lãnh trọng trách chiến binh giữ đền đời thứ nhất để đối phó và diệt trừ trùm Hắc Âm Bajaraka Đầu Bự cách đây gần sáu trăm năm. Thần chú kim cương mà ngài đã sáng tạo ra cho đến nay vẫn xứng đáng được tôn vinh là thần chú vô địch.

Ngồi sau chiếc bàn giấy trong văn phòng hiệu trưởng, thầy N’Trang Long lim dim mắt, nói giọng đều đều và thiết tình bọn Kăply chẳng thấy hứng thú gì lắm với những gì thầy nói vì tất cả điều đó tụi nó đều biết cả rồi.

Nhưng tụi nó, cũng như thám tử Eakar đang ngồi thu lu trên chiếc ghế con kê đó, vẫn há họng ra nghe, biết rằng những gì kỳ lạ nhất vẫn còn ở phía trước.

Thầy N’Trang Long tiếp tục nói, vẫn không mở mắt, làm như thể không nhìn thấy gì hết thì thầy sẽ nhớ rõ hơn câu chuyện trong đầu:

- So với Tam tiên, chủ nhân núi Lưng Chùng còn xa lánh cõi đời hơn gấp bội phần. Tụi con biết đó, hòn núi ngài ở, tự nó đã là một sự cách biệt với thế giới còn lại. Điều đó cho thấy ngài tuyệt đối không muốn dính dáng gì đến trần thế. Sau khi hoàn thành sứ mạng của chiến binh giữ đền đời thứ nhất, chủ nhân núi Lưng Chùng quyết định không xuất hiện thêm một lần nào nữa...

Thấy thầy N’Trang Long ngừng bật như quên mất tụi nó đang ngồi vênh muốn mỏi cả tai, Kăply rụt rè cất tiếng:

- Chỉ đến khi Buriam bị bắt thì thầy Akô Nô mới rời khỏi núi Lưng Chùng hả thầy?

- Giáo sư Akô Nô chỉ là phân nửa con người của chủ nhân núi Lưng Chùng thôi. Nửa kia là lão Ôkô Na. – Thầy N’Trang Long chép miệng nói, có vẻ như thầy đang bị lạc đầu đó giữa trí nhớ ngồn ngang nên lời giải thích của thầy chẳng dính dáng gì đến thắc mắc của Kăply – Nhưng đó là chuyện sau này. Còn chủ nhân núi Lưng Chùng trước kia tên là gì thì ta không biết. Mà ta cũng không chắc ngài có tên không nữa.

Đến bây giờ thì Nguyên và Kăply mới ngỡ ngàng vỡ lẽ câu nói của thầy Akô Nô mà tụi nó nghe được trong văn phòng hiệu trưởng chiều hôm qua “một người mà dùng hai thân xác có khi còn bực bội hơn” không phải là câu nói cà rồn như tụi nó tưởng.

Đứng trước mặt, thầy N’Trang Long đang lướt những ngón tay bự chàng quanh vầng trán rộng như muốn tìm chút ký ức nào còn đọng ở chỗ đó. Rồi như sực nhớ ra mình chưa trả lời câu hỏi của học trò, thầy he hé mắt ra:

- Con đoán sai rồi, K’Brê. Không phải đến bây giờ, chủ nhân núi Lưng Chùng mới rời khỏi chỗ ở. Gần ba trăm năm trước, lúc Đại tiên ông Mackeno, tức chiến binh giữ đền đời thứ hai, đến núi Lưng Chùng để tìm hái quả táo vàng, chủ nhân núi Lưng Chùng đã một lần đi theo Đại tiên ông Mackeno xuống núi rồi.

Từ miệng bọn trẻ, những câu hỏi giống hệt nhau bắn ra cùng lúc như từ một nòng súng:

- Tại sao vậy hả thầy?

K’Tub nhú mày:

- Hồng lễ Đại tiên ông Mackeno mời chủ nhân núi Lưng Chừng giúp mình đối phó với trùm Pô Palay Tàn Phế?

- Làm gì có chuyện đó, K’Tub. – Suku nhún vai – Mày cũng biết chiến binh giữ đền đời này không được quyền can thiệp vào sứ mạng của chiến binh giữ đền đời khác mà.

Thầy N’Trang Long hắng giọng:

- Chủ nhân núi Lưng Chừng lúc đó rời khỏi chỗ ở chỉ với mục đích diện kiến Đại phù thủy Păng Sur thôi.

Cả đồng ánh mắt đổ dồn vô Păng Ting khiến mặt nó lập tức nóng rực như dát trong lò nung. Ngay cả nó, lâu nay nó cũng mơ hồ cảm thấy có nguyên nhân bí ẩn nào đó trong thái độ ân cần của thầy Akô Nô đối với nó và lúc này phải nói là nó đang rất háo hức chờ nghe thầy N’Trang Long tháo gỡ mỗi nghi ngờ trong lòng, mặc dù cái cách mọi người đang nhìn nó làm nó lúng túng hết sức.

- Làm sao chủ nhân núi Lưng Chừng biết Đại phù thủy Păng Sur khi ngài không hề rời khỏi núi trước đó hở thầy? – Êmê hỏi, cố ý giúp Păng Ting thoát khỏi bối rối.

- Dĩ nhiên là do Đại tiên ông Mackeno xì ra. Tụi con đừng quên Mackeno, Pi Năng Súp và Păng Sur cùng ở trong Tam tiên. Bọn họ gần như là anh em kết nghĩa.

- Thế sao chủ nhân núi Lưng Chừng không đòi gặp Đại tiên ông Pi Năng Súp mà chỉ muốn gặp Păng Sur? – Kăply các cơ hỏi.

- Bởi Păng Sur là một người vô hình, anh K’Brét. – Suku lên tiếng đáp thay thầy hiệu trưởng – Em nghĩ điều đó đã kích thích mạnh mẽ óc tò mò của chủ nhân núi Lưng Chừng.

- Con nói đúng đó, Suku. – Thầy N’Trang Long nhìn thẳng bé bằng ánh mắt triu mến – Ông của con thì cũng bình thường như Đại tiên ông Mackeno thôi, chẳng có gì đặc biệt đến mức khiến chủ nhân núi Lưng Chừng phải rời khỏi nơi cư trú đâu.

Thầy “e hèm” một tiếng, bàn tay vừa đặt xuống bàn lại nhảy trở lại lên trán như đột nhiên bị nhức đầu và nhăn nhó nói:

- Cuộc gặp gỡ giữa chủ nhân núi Lưng Chừng và Đại phù thủy Păng Sur không ngờ rốt cuộc lại gây nên tai họa.

Kăply chồm tới trước:

- Họ đánh nhau hả thầy?

- Sợ gì chứ! – K’Tub hào hứng – Bên Tam tiên có tới ba người lận mà.

- Làm gì có chuyện đánh nhau ở đây! – Thầy N’Trang Long tặc lưỡi, những ngón tay vẫn bấu cứng lấy trán – Nhưng chuyện xảy ra còn tệ hơn là đánh nhau. Chủ nhân núi Lung Chùng đột nhiên đâm ra say mê Păng Sur.

Nguyên nhân tò te:

- Trời đất, chủ nhân núi Lung Chùng lớn hơn Păng Sur đến ba trăm tuổi là ít.

- Đối với các Đại phù thủy, chuyện tuổi tác chẳng có gì quan trọng, con à. Ba trăm tuổi thì cũng giống như ba tuổi thôi. Lúc đó, quả thật chủ nhân núi Lung Chùng trông cũng già chất giống như ta, nhưng tất nhiên ngài thừa sức tu luyện để trẻ lại thành một chàng trai hai mươi tuổi hoàn toàn xinh đẹp.

Káp lý chớp mắt:

- Thế nhưng Đại phù thủy Păng Sur không đồng ý phải không thầy?

- Thực ra vấn đề không phải ở chỗ đó. – Thầy N’Trang Long ngửa mặt nhìn lên trần nhà, miệng nhăm nháp một sợi rìa – Điều rắc rối nằm ở chỗ Păng Sur là người mà không ai trên đời có thể sánh đôi được. Cô ta tâm tính hồn nhiên như trẻ thơ, vì vậy cô ta không lớn nữa. Tụi con cũng biết rồi đó, Păng Sur mãi mãi dừng lại ở tuổi mười tám. Đây là trường hợp thứ hai trong lịch sử xứ Lang Biang. Bảy trăm năm về trước đã xuất hiện một vụ tương tự.

K’Tub láu táu:

- Con thấy thầy Akô Nô cũng hồn nhiên.

Thầy N’Trang Long từ tốn nói tiếp, không thêm đề ý đến thằng nhóc phá đám:

- Nhưng điều đó xét cho cùng cũng không phải là trở ngại đáng kể. Chủ nhân núi Lung Chùng cũng có thể làm cho mình mãi mãi ở tuổi mười tám, đôi mươi. Nhưng kẹt một nỗi, tâm hồn của Păng Sur rất đặc biệt, đó là một tâm hồn vô cùng thánh thiện, ta chưa từng biết có tâm hồn nào thánh thiện như thế. Kết quả là càng ngày cô ta càng trở nên trong suốt, và cuối cùng chỉ hiện ra trong thế giới được phản chiếu mà thôi.

- Con có biết trường hợp này, thưa thầy. – Suku khẽ kêu lên – Trong cuốn Huyền thoại về thánh nữ, tác giả Nagar có nhắc đến hiện tượng người vô hình, những người chỉ hiện lên trong tấm gương của các nữ sư già của phúc thần Kalâm, nhưng ông ta cho rằng đó là truyền thuyết không đáng tin.

- Cuốn sách của Nagar được viết ra cách đây ba trăm năm mươi năm. Lúc đó, ông ta không biết gì về Đại phù thủy Păng Sur, con à.

Bầu không khí bỗng nhiên chùng xuống và có điều gì đó như là sự khắc khoải đang chạy quanh phòng. Mọi người đang cố đoán già đoán non xem chuyện gì xảy ra sau đó với chủ nhân núi Lung Chùng. Bọn Káp lý tin chắc Đại phù thủy kiệt xuất nhất xứ Lang Biang sẽ không chịu bó tay. Và điều đó ắt có liên quan mật thiết đến lão Ôkô Na gớm ghiếc đang nằm trong phòng giam dưới kia.

Păng Ting ngồi thừ người ra trước những gì vừa nghe được. Có phải vì vậy mà thầy Akô Nô đã đối xử với nó hết sức tử tế hay không? Nó nhớ lần nó bị Buriāk đánh văng ra khỏi lâu đài K’Rahlan, chính thầy Akô Nô đã cứu nó khỏi nát xương, lúc đó nó đã hỏi “Sao thầy lo cho con dữ vậy hả thầy?”. “Nhóc người con nít hỏi làm gì chuyện đó?” – “Nhưng mà con âm ức” – “So với nỗi âm ức trong lòng ta thì sự âm ức còn con của nhóc người đâu có thấm gì!”. Nó nhớ như in cuộc đối thoại hôm đó và dĩ nhiên cũng nhớ là nó đã rất buồn cười khi nhìn thấy nỗi khổ tâm trên gương mặt non choẹt của thầy. Hóa ra nguyên nhân là từ bà mình! Păng Ting thờ dãi và nhìn sang bên cạnh, thấy tụi bạn cũng đang nghệt mặt nghĩ ngợi.

Dĩ nhiên bọn Kăply không biết gì về cuộc trò chuyện ngắn ngủi giữa thầy Akô Nô và Păng Ting. Lúc này tụi nó đang nhớ lại khung cảnh trong phòng y tế hôm pháp sư Lăk chữa bệnh cho thằng Mom, nhớ lại lúc thầy Akô Nô cao giọng giáo huấn thám tử Eakar: “Ông nên tập yêu một ai đó, ông Eakar, cho dù có thể người ta không thêm đề ông vào mắt. Ông từng này tuổi mà chưa từng yêu ai nên khùng khùng là phải rồi”. Hôm đó cái cảnh một thằng nhóc mười tuổi rao giảng về tình yêu cho một lão già đã khiến tụi nó phải khó khăn lắm mới không phá ra cười.

Nhưng bây giờ thì không đứa nào cảm thấy buồn cười nữa. Tụi nó chong mắt nhìn thầy N’Trang Long, đợi thầy kể tiếp mà không cần phải cố tỏ ra nghiêm túc.

Thầy N’Trang Long khẽ liếc về phía thám tử Eakar rồi quay nhìn bọn trẻ, cất giọng nặng nề:

- Ta nghĩ tụi con chắc cũng đoán ra chủ nhân núi Lưng Chừng không chịu đầu hàng trước nghịch cảnh. Sau nhiều ngày suy nghĩ, cuối cùng ngài đã đi đến một quyết định hết sức kinh khủng, nhưng cũng hết sức là đại độ: Bằng tài năng pháp thuật phi thường của mình, ngài tự tách mình ra làm hai phần.

Mặc dù đã biết trước điều đó, bọn Kăply vẫn thấy gai ốc nổi khắp người, nhiều cái miệng bật “a” lên một tiếng.

- Tại sao chủ nhân núi Lưng Chừng phải làm thế hả thầy? – Êmê hỏi giọng sững sờ.

- Con cũng biết rồi đó, con người chúng ta ai mà chẳng có mặt tốt lẫn mặt xấu. – Thầy N’Trang Long mỉm cười yếu ớt – Từ xưa đến nay cuộc sống luôn luôn là như thế mà, là một cuộc đấu tranh không ngừng, mà quan trọng nhất là đấu tranh với chính mình. Người lương thiện sợ đi trở nên lương thiện là vì họ biết dùng phần tốt để chế ngự phần xấu trong bản thân. Kẻ độc ác thì ngược lại, để cho cái xấu ngự trị...

- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Nguyên liếm môi – Ở đây, chủ nhân núi Lưng Chừng muốn tách biệt hẳn phần xấu ra khỏi phần tốt trong con người mình.

Đôi mắt thầy N’Trang Long vụt trở nên xa xăm:

- Đó là một mơ ước không tưởng. Ta nghĩ chủ nhân núi Lưng Chừng có lẽ cũng thừa hiểu vấn đề này không thể giải quyết bằng pháp thuật. Nhưng vì quá say mê Păng Sur, ngài muốn lọc lấy phần thánh thiện nhất để có thể đến với cô ta.

Thầy thở hắt ra:

- Quá mù quáng, ngài quên rằng Păng Sur là một thánh nữ, số phận đó hoàn toàn không phải do con người định đoạt.

Thám tử Eakar thỉnh linh lên tiếng hỏi:

- Như vậy buổi sáng chủ nhân núi Lưng Chừng là giáo sư Akô Nô, còn buổi tối lại hóa thành lão Ôkô Na hờ ngài hiệu trưởng?

- Ông nói đúng chóc rồi đó, ông Eakar.

Thầy N’Trang Long đáp, giọng không chút hào hứng, có vẻ như nếu có một đề tài nào khác có thể nói vào lúc này thì thầy chẳng buồn nhắc đến câu chuyện bí hiểm này nữa.

Bây giờ thì Nguyên mới hiểu tại sao hồi ở núi Lưng Chừng, thầy Akô Nô bảo với nó lão Ôkô Na là loại người sống về đêm và thầy nghịch với lão đến mức ở

đầu có người này thì không có người kia. Hóa ra cả hai đều là hai nửa của một người. Sống như vậy chắc thầy đau khổ lắm, Nguyên bùi ngùi nghĩ, đau khổ gấp trăm lần so với hoàn cảnh của vợ chồng thầy Haifai. Hai người sống chung một thân xác nhưng tâm hồn gần gũi dù sao cũng còn dễ chịu hơn là một người sống bằng hai thân xác mà hai thân xác đó tâm tính tốt xấu hoàn toàn trái ngược nhau. Nguyên nhớ thầy còn quả quyết nếu một ngày nào đó lão Ôkô Na trở thành con người táng tận lương tâm thì thầy sẽ liều chết với lão. Lúc đó Nguyên chưa hiểu rõ lắm ý định của thầy, tưởng thầy sẽ quyết đấu với lão, nhưng bây giờ thì nó rùng mình hiểu rằng nếu không khống chế được hành vi độc ác của lão Ôkô Na thì thầy sẽ chọn biện pháp tự sát để cả hai cùng biến mất khỏi cõi đời.

Nguyên càng nghĩ, mồ hôi càng chảy ròng ròng trên trán, tim thắt lại từng chập.

- Con vẫn có điểm chưa hiểu, thưa thầy. – Tiếng Suku êm ái vang lên giúp Nguyên bớt căng thẳng được một chút – Rõ ràng chủ nhân núi Lung Chừng chọn hình ảnh của thầy Akô Nô để đến với Păng Sur, nhưng ngài tu luyện cách sao mà trông hồng giống chàng trai hai mươi tuổi chút nào...

Câu hỏi của Suku như gài vào chỗ nào đó trên người thầy N’Trang Long. Thầy nhồm người như định đứng lên nhưng rồi lại buông phịch người xuống chỗ cũ, thầy nói mà mặt phù ra:

- Thì vậy! Nếu Akô Nô là bộ mặt tốt thì lão Ôkô Na hiển nhiên là bộ mặt xấu của chủ nhân núi Lung Chừng. Đó là một lão phù thủy độc ác và nham hiểm. Lão có dã tâm quây tung cả cái thế giới này mà.

Thầy N’Trang Long như quên mất Suku vừa hỏi gì, cứ thao thao đầy kích động:

- Lão đào tạo ra bọn Hắc tinh tinh bản thủ để tiếp tay cho trùm Bastu...

Thảm tử Eakar giật nảy trên chỗ ngồi, miệng bật ra một tiếng gì như tiếng “á”:

- Như vậy không lẽ Tam phù thủy Bạch kỳ lân là học trò của giáo sư Akô Nô?

- Còn không lẽ với có lẽ gì nữa. – Giọng thầy N’Trang Long buồn bực – Dĩ nhiên Akô Nô phải làm thế để bù đắp phần nào thiệt hại do học trò của lão Ôkô Na gây ra chứ.

Đang nói, ánh mắt thầy chợt bắt gặp vẻ mặt chờ đợi của Suku, liền “e hèm” một tiếng, tay tóm lấy chòm râu như để cho khỏi quên:

- Còn cái chuyện mà con hỏi đó là như thế này. Theo chỗ ta biết thì lúc chủ nhân núi Lung Chừng tự tách ra thành hai con người, Akô Nô ban ngày và Ôkô Na ban đêm đều là hai lão già khom. Sau đó, Akô Nô bắt đầu tu luyện để trẻ lại. Chuyện đó đối với Akô Nô hồng có gì là khó. Nhưng có điều Akô Nô càng trẻ lại bao nhiêu thì đồng thời Ôkô Na càng già đi bấy nhiêu. Vì Akô Nô và Ôkô Na tuy hai mà một nên khi người này giảm tuổi xuống thì người kia tất phải tăng tuổi lên. Rồi đến một ngày Akô Nô hoá thành một chàng trai đôi mươi trẻ trung và xinh đẹp...

Káp lý ngứa miệng:

- Hồng lẽ thầy Akô Nô đăng trí đến mức vẫn tiếp tục tu luyện...

Thầy N’Trang Long lườm Káp lý một cái, thần nhiên tiếp:

- Còn lão Ôkô Na thì già cộc đế, nhưng dĩ nhiên không đến mức gầy trơ sọ như bây giờ. Tất nhiên lão Ôkô Na không quan tâm đến chuyện tuổi tác. Già hay trẻ đối với lão không có ý nghĩa gì hết. Nhưng lão muốn chơi khăm Akô Nô.

Thầy khẽ nhún vai và từ chòm râu rậm bay ra một tiếng thở phì:

- Thế là lão cũng cầm đầu đêm đêm tu luyện. Lão luyện ngược lại. Luyện sao cho ngày càng già thêm nữa. Vì lão biết tuổi lão càng tăng thì tuổi của Akô Nô càng rút xuống. Cứ vậy, cho đến khi lão giống y chang một bản sao của thần chết thì chàng trai Akô Nô cũng hóa thành một thằng nhóc chín, mười tuổi.

Trước câu chuyện bí hiểm của chủ nhân núi Lung Chùng, bọn trẻ không biết nên cười hay nên khóc. Chúng bồi hồi ngó nhau, bất gặp một nỗi buồn phảng phất đâu đó trên khóe mắt của mỗi đứa.

Thám tử Eakar cũng ngồi lăm thình, hai chân co lại, gầy phép nằm im lìm trên đầu gối và trông mặt thì hình như tâm trí của ông cũng đang ở một nơi nào thiệt là xa vắng.

- Rốt cuộc chủ nhân núi Lung Chùng chẳng đạt được cái quái gì hết. – Giọng thầy N’Trang Long vang lên giữa thình lặng, nghe buồn hiu hắt – Chuyện tình cảm cũng không toại nguyện mà bây giờ lại sinh ra lão Ôkô Na quỷ quyết và bắt trị. Vì những lẽ đó mà lần này xuống núi, Akô Nô không còn mặt mũi nào giáp mặt với Păng Sur. Hi hi, cùng lắm là chỉ quanh quẩn nịnh nọt con nhỏ Păng Ting bé bỏng này cho đỡ ray rút thôi.

Tiếng cười của thầy N’Trang Long đánh thức nhà thám tử khỏi cơn mê. Eakar sức nhớ đến nhiệm vụ của mình, lập tức tỉnh như sáo, hoàn toàn trở thành con người hằng ngày với giọng nghiêm nghị:

- Nhưng tại sao ngài lại bắt nhốt lão Ôkô Na, ngài hiệu trưởng? Ngài đâu có quyền! Tôi nghĩ lão dù sao cũng từng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất...

- Ông ăn nói ngốc lảm, ông Eakar. – Thầy N’Trang Long nhăn mặt như vừa nuốt phải mớ dưa thối – Thiệt tình tôi không biết phải nói như thế nào để ông biết là tôi chán ông tới tận cổ. Này nhé, – thầy giơ một ngón tay lên như để nhà thám tử có thể tập trung – lão Ôkô Na bây giờ không còn danh phận là chiến binh giữ đền nữa. Lão là một phù thủy hắc ám, thậm chí còn hắc ám hơn cả hắc ám mà giữ đền cái cốc khô gì. Giáo sư Akô Nô mới chính là chiến binh giữ đền thực sự, còn lão già kia thì chẳng liên quan gì vô đây hết. Thứ hai, – thầy giơ thêm một ngón tay nữa – gần đây chắc ông có nghe tin trùm Bastu sắp trở lại?

- Tôi có nghe. – Thám tử Eakar gật đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm hai ngón tay của thầy hiệu trưởng như thể đó là hai ngọn nến.

- Thế ông có biết tại sao trùm Bastu không quay lại sớm hơn không? Hơn mười năm nay hắn ở đâu, ông có biết không?

Thám tử Eakar bối rối:

- Tôi cũng đang tự hỏi...

- Ông khỏi cần tự hỏi làm gì cho nhúc đầu. – Hàng rìa mép thầy N’Trang Long khẽ cựa quậy – Cứ hỏi ngay tôi đây nè. Mà dù ông không hỏi thì tôi vẫn cứ muốn nói cho ông biết. Thời gian qua, trùm Bastu trốn vào một chỗ bí mật nào đó để tu luyện thần chú kim cương với sự hộ vệ của Balibia và Balikem.

- Thần chú kim cương? – Eakar kêu lên sừng sốt – Theo tin tuyệt mật của Cục an ninh, trước khi vượt ngục Buriāk khai báo hình như hắn bị trúng phải thần chú kim cương trong cuộc đụng độ ở thung lũng phía sau lâu đài K’Rahlan. Hồng lệ kẻ ra tay hôm đó chính là Bastu?

- Kê ra tay hôm đó có phải là Bastu hay không sau này rồi ông sẽ biết. – Thầy N’Trang Long hừ mũi – Còn bây giờ điều quan trọng tôi muốn báo với ông là trùm Hắc Ám đã luyện thành thần chú kim cương và chuẩn bị quay lại thôn tính cái xứ này.

Bộ mặt của nhà thám tử lập tức thẫn ra. Ông chớp mắt mấy hồi nhưng không có âm thanh nào phát ra, hình như đó là cử chỉ để tự trấn an chứ không phải để thông báo điều gì.

- A! – Như sự nghĩ ra một chuyện hay ho, Eakar quay phắt sang Nguyên và Kăply, reo lên – Ta nghe nói hai nhóc người được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba...

- Tụi nó đúng là hai chiến binh giữ đền, ông Eakar à. – Thầy N’Trang Long cướp lời – Và báo tin mừng cho ông là tụi nó đã nuốt vào bụng hai quả táo vàng ở núi Lung Chừng rồi. Nhưng cho dù như vậy, tụi nó cũng không thể nào chống chọi nổi thần chú kim cương.

Ánh mắt Eakar thoát trở lại mơ màng. Bọn Kăply nghe ông lẩm bẩm, đứng ra là than vãn:

- Giáo sư Akô Nô là cha đẻ của thần chú kim cương nhưng ông ta lại không được phép ra tay...

Thầy N’Trang Long nhếch mép:

- Đã vậy, kẻ thứ hai am tường thần chú kim cương là lão Ôkô Na lại có vẻ đang muốn giúp sức cho trùm Bastu.

Câu nói của thầy N’Trang Long khiến Eakar chơi với đến mức nếu không có chiếc ghế dưới móng chắc ông đã sụm luôn xuống nền nhà.

Hoàn toàn bị sự lo sợ nhấn chìm, Eakar hai tay ôm mặt, chòm râu dề cụp xuống và từ đầu đó giữa những kẻ tay văng ra một tràng những lời bấn loạn:

- Tôi thiệt không thể hiểu nổi tại sao thần chú kim cương lại lọt ra ngoài? Làm sao mà trùm Bastu lại luyện được nó kia chứ?

- Chuyện đó phức tạp lắm, và chắc chẳng ai muốn như vậy đâu, ông Eakar. – Thầy N’Trang Long khề nhú mày – Theo chỗ suy đoán của tôi thì có lẽ Akô Nô đã đem bí kíp tu luyện thần chú kim cương ra khỏi núi Lung Chừng từ lâu và trao cho người nào đó cất giữ.

- Ông ta làm vậy để làm gì?

- Đơn giản thôi! Akô Nô không muốn bí kíp quan trọng này rơi vào tay Tam phù thủy Hắc tinh tinh.

- Tôi không hiểu, thưa ngài hiệu trưởng. – Nhà thám tử nhấc đầu ra khỏi hai bàn tay – Hồng lễ lão Ôkô Na không thể trực tiếp truyền thụ thần chú kim cương cho đệ tử của lão sao?

- Đúng là như vậy đó, ông Eakar. – Thầy N’Trang Long gật gù – Thần chú kim cương là loại thần chú vương nguyên, người này không được truyền thụ cho người khác. Sau khi sáng tạo ra thần chú này, chủ nhân núi Lung Chừng bỗng nhận ra uy lực quá lớn của nó nên đã ếm thêm lời nguyên đó. Thần chú kim cương có nhiều câu, ngài ghi mỗi câu vào một tấm da dê khác nhau và đem cất đi. Lễ ra ngài đã hủy nó nhưng lại không nỡ, đành để đó chờ nó rơi vào tay người hữu duyên....

Eakar ngán ngẩm:

- Không ngờ rốt cuộc trùm Bastu vớ được.

- Có lẽ đó là chuyện số phận, ông Eakar à. – Thầy N’Trang Long lại thờ một hơi dài thượt, chưa lần nào bọn Kăply thấy thầy thờ dài nhiều như bữa nay – Và cũng là số phận nốt, khi ác tính của lão Ôkô Na đột ngột gia tăng khi lão cảm nhận được thần chú kim cương đang ở trong tay trùm Bastu. Nếu không có biện pháp kim chân lão, chắc chắn sẽ có ngày lão gây ra đại họa.

Thầy chiếu đôi mắt to cổ cổ vào mặt nhà thám tử:

- Bây giờ thì ông hiểu tại sao tôi phải tìm cách khống chế lão Ôkô Na rồi chứ?

Thám tử Eakar gật đầu:

- Tôi hiểu. Và chính giáo sư Akô Nô đã tích cực hợp tác với ngài trong kế hoạch này?

- Thành thật chúc mừng ông, ông Eakar. – Gương mặt rạng ra, thầy N’Trang Long nói giọng vui vẻ, mặc dù mọi người không rõ thầy nói thật hay cố ý trêu ghẹo nhà thám tử – Rốt cuộc thì ông cũng đã sờ trúng mấu chốt của vấn đề rồi đó.

Lần này thầy không xoa trán hay xoắn lấy râu cằm nữa mà đặt cả hai tay lên xấp giấy tờ bề bộn trước mặt, vẻ rất thoải mái:

- Nói thiệt với ông, lần này Akô Nô đến trường Đămri chính vì lo lắng về những biểu hiện bất thường của lão Ôkô Na chứ đâu phải để làm một giáo viên quen ở đây.

- Vậy những lần tôi thấy ngài và giáo sư Akô Nô đi vô phòng giam...

- Thì chính giáo sư Akô Nô tự ý chui vô cái cũi chết tiệt đó mà. Tôi chỉ phụ cái việc còn con là kiểm và lá bùa lẳng nhăng dán lên để lão Ôkô Na không thoát ra được thôi. Ông cũng biết rồi đó, hễ trời sắp tối là giáo sư Akô Nô sẽ biến thành lão Ôkô Na.

- Thầy ơi, – Kăply đột ngột kêu lên – vậy thứ xirô hôm qua thầy cho thầy Akô Nô uống cũng là một thứ bùa há thầy?

Thầy N’Trang Long nhìn thẳng oắt, mỉm cười:

- Gọi là thuốc mê cũng được mà gọi là bùa Ngáy khò khò cũng được, con à. Mấy đêm trước, lão Ôkô Na múa may trong cũi và la hét ghê quá khiến mọi người nghi ta đang làm cái trò quái gở gì trong này nên ta phải chế ra thứ xirô nhăng nhít đó cho lão cảm ốm lại. Vậy mà giáo sư Akô Nô vẫn không tin ta, ông tưởng ta là thằng cha dốt nát về sản xuất xirô. Hi, tối hôm qua và tối hôm nay, tụi con đâu có nghe lão Ôkô Na gào thét om sòm nữa phải không?

- Vâng. – Thám tử Eakar giành đáp – Hai hôm nay đúng là im ru.

- Ông thấy chưa, ông Eakar. – Thầy N’Trang Long nhip những ngón lên bàn làm phát ra những tiếng lộc cộc – Tôi đâu có bắt nốt giáo sư Akô Nô. Ông thử tưởng tượng đi, nếu đêm nay tôi không cho ông vô đây, có phải ông sẽ bị hỏ to rồi không?

Eakar hé môi chưa kịp đáp, K’Tub đã thô lỗ tuôn ào ào:

- Chắc nui là như vậy rồi thầy ơi. Chắc chắn là ông sẽ tiếp tục cung cấp những thông tin sai bét, nói chung là chẳng được trò trống gì ngoài việc giúp cho Ama Diễ bán báo thôi.

Như không muốn nhà thám tử khó xử, thầy N’Trang Long đứng lên, đuổi khách bằng vẻ mặt tươi hơn hơn:

- Bây giờ ra về cũng đã là muộn rồi đó, tụi con.

Lần này, bọn Kăply ngạc nhiên thấy thầy làm một cái chuyện trước nay thầy chưa bao giờ làm là đích thân đưa thám tử Eakar và đám học trò xuống đất.

- Vậy Păng Ting thiệt ra không phải là cháu của Đại phù thủy Păng Sur hả thầy? – Kăply vừa dọ dẫm những bậc cầu thang vừa hỏi.

- Sao con lại nói thế! Păng Ting có tới ba người bà lặn. Păng Sur là một trong ba người đó.

Păng Ting rõ ràng không muốn đề cập đến đề tài này. Nó tìm cách dẫn câu chuyện ra xa:

- Thầy ơi, anh K’Brăk bảo tấm gương lưu trữ trong phòng thầy là sản phẩm của chủ nhân núi Lưng Chùng, đúng vậy không hả thầy?

- Cái này thì đúng. – Thầy N’Trang Long vui vẻ – Từ ngày nhìn thấy Păng Sur trong gương, chủ nhân núi Lưng Chùng đâm ra mê chơi kiếng. Ngài vui đùa nghiên cứu và mây mờ chế ra đủ thứ kiếng. Y như con nít vậy. Khi trở thành thằng bé mười tuổi lóc chóc, ngài càng mê chơi dữ. Chơi thôi, chứ chẳng để dùng làm gì. Nhưng mà tấm gương đó cũng làm lắm kẻ khổ đốn đẩy.

Sực nhớ hôm trước Suku báo chính thầy N’Trang Long phải nhờ thầy Akô Nô kiểm tra chất lượng loại kiếng-chống-hóa-đá của nó trước khi cả bọn đi đến thung lũng Plei Mo, Nguyên và Kăply đang tính góp chuyện, chợt nghe thầy N’Trang Long phun ra câu cuối, tụi nó nhột nhạt dán miệng lại luôn, bắn khoăn hổng biết có phải thầy cố tình châm chọc tụi nó chuyện xảy ra trong văn phòng hiệu trưởng bữa trước hay không.

- Vô trông coi thử lão Ôkô Na tinh dậy chưa, thầy?

Nghe giọng K’Tub háo hức vang lên, Nguyên và Kăply nhận ra tụi nó đang đi ngang phòng giam khi nãy.

Suku hừ giọng:

- Nếu lão thức, nãy giờ lão đã làm um sùm rồi, K’Tub à.

Nhưng thầy N’Trang Long đã mở cửa phòng. Bọn trẻ mặc dù vừa ở đây ra và biết rõ những gì chứa bên trong nhưng khi nhìn thầy hiệu trưởng áp tay lên vách tụi nó vẫn thấy hồi hộp hết sức.

Ô cửa vuông trên bức vách lập tức hiện ra. Căn phòng như bừng sáng và hoàn toàn trái với những gì tụi nó chờ đợi, thầy N’Trang Long đột nhiên bước lui một bước, miệng bật ra tiếng la hoảng:

- Ủa.

- Gì vậy thầy? – Cả đồng cái miệng bật hỏi.

- Lão Ôkô Na không có trong này.

Thầy N’Trang Long ngạc nhiên đáp và quay đầu lại. Không cần đợi lệnh, thám tử Eakar và bọn Kăply hấp tấp nhào lại chỗ ô cửa, chen nhau kê mắt nhìn vô bên trong. Quả nhiên, chiếc cũi trống không, những lá bùa trên các chấn song rõ ràng đã bị gỡ mất.

- Ngài hiệu trưởng. – Thám tử Eakar chia bộ mặt xanh mét về phía thầy N’Trang Long, run run hỏi – Hồng lễ thứ xirô của ngài...

- Ông Eakar, – thầy N’Trang Long nhún vai – nếu xirô của tôi là xirô dôm thì cũng chỉ làm lão Ôkô Na thức dậy hò hét linh tinh như các đêm trước thôi. Lão không thể thoát ra khỏi chiếc cũi này được. Nói chung là không ai trên đời có thể làm được chuyện đó.

Thám tử Eakar nhíu mày:

- Ngài tin rằng những lá bùa của ngài...

- Những lá bùa dán trên các chấn song không phải là bùa của tôi, ông Eakar. – Thầy N’Trang Long ngắt lời – Đó là loại bùa ếm vẫn được dán ở đền thờ phúc thần Kalăm.

Nguyên buột miệng:

- Thừa thầy, kẻ bị nhốt không thể thoát ra nhưng nếu kẻ ở ngoài...

- Con nói hay lắm, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long chà mạnh hai tay vào nhau, giọng tán thưởng – Chính là ta đang nghĩ đến khả năng đó...

- Như vậy là vừa rồi có kẻ đột nhập vô đây hả thầy? – Kăply lấp bắp hỏi, chân nó như muốn khụy xuống.

- Chắc chắn là vậy rồi, K’Brêr. – Thầy N’Trang Long thở hắt ra – Nếu đầu óc ta chưa lú lẫn thì ta đoán vừa rồi chính trùm Hắc Ám đã vô đây.

- Trùm Bastu? – Thám tử Eakar ré lên, chòm râu dưới cằm rung bần bật như có gió thổi – Ngài dựa vào đâu để khẳng định kẻ đột nhập là hắn?

- Chỉ có thần chú kim cương mới có thể làm mất hiệu lực của bùa Bất khả xâm phạm và không chế giáo sư Haifai lẫn đội bảo vệ của tôi êm ru như thế. Và cũng chỉ có thần chú kim cương mới có khả năng gỡ những lá bùa kia ra khỏi các chấn song, ông Eakar à.

Thầy vuốt đầu:

- Trùm Hắc Ám đã bắt đầu hành động rồi.

- Tôi phải quay về Cục an ninh ngay đây. – Thám tử Eakar lao ra cửa như một viên đạn, chân gần như không chạm đất – Nếu để trùm Hắc Ám bắt tay với lão Ôkô Na thì cái xứ này tiêu ra nước mắt.

Thầy N’Trang Long nhìn theo nhà thám tử, lắc đầu ngán ngấm:

- Không biết bao giờ nhà đại thám tử hậu đậu này mới tập cho cái đầu của mình chịu suy nghĩ! Thiệt tình!

- Ông nói không đúng sao, thầy? – Êmê hỏi.

- Đã là Eakar thì làm sao mà nói đúng được kia chứ. – Thầy N’Trang Long vừa bước ra cửa vừa tắc tắc lưỡi – Thứ nhất, trùm Bastu chắc chắn không biết Ôkô Na là ai, thậm chí hẳn còn chưa bao giờ nghe nói tới. Hẳn nửa đêm vô đây dò xét, tình cờ phát hiện lão này bị nhốt, bèn thuận tay cứu đi vậy thôi. Thứ hai, cho đến khi lão Ôkô Na tỉnh dậy vào sáng mai, lão đã trở lại là giáo sư Akô Nô mất rồi.

K’Tub reo lên:

- Thần chú kim cương hệt đầu hệt đuôi của trùm Bastu làm sao địch lại thần chú thứ thiệt của thầy Akô Nô, thầy hả?

- K’Tub! – Suku nhắc – Giáo sư Akô Nô không được phép đối đầu với trùm Bastu.

- Ta cũng chẳng cần giáo sư Akô Nô nhúng tay vào chuyện này. – Thầy N’Trang Long bước xuôi theo các bậc thang, chép miệng nói – Đó là sứ mạng của K’Brak và K’Brêt. Bây giờ ta chỉ lo có một điều duy nhất thôi, là hồng biết sáng mai Akô Nô có quay về lẹ lẹ đề vô lớp cho kịp giờ dạy không. Cái ông thầy nhóc tí này mà lọt ra bên ngoài rồi thì lần nào cũng nổi máu ham chơi phát sọ.

Khi bọn Kăply chui qua dây nhà lá dưới chân tháp để bước ra sân, thầy N’Trang Long đứng lại ở bậc thềm, cất giọng triu mến:

- Đi thông thả nha, tội con.

Nguyên đạo gác ngó quanh, không thấy bóng người nào trong sân, lo lắng hỏi:

- Thầy Haifai và đội bảo vệ có sao không hả thầy?

- Con yên tâm. Chắc là họ chỉ bất tỉnh thôi. Trùm Bastu không dám khinh suất giết người bừa bãi trong trường Đămri ngay ngày quay lại đầu tiên đâu. – Thầy chọt “a” lên một tiếng – Ủa, cái này hồng biết tội con đã biết chưa. Trong ba câu thần chú kim cương mà trùm Bastu vừa luyện được, chỉ có câu cuối là có khả năng giết người thôi. Hai câu còn lại là loại thần chú vương đạo, chỉ có tác dụng khống chế và làm phát tán năng lượng của đối phương.

- Thầy ơi, – Kăply bắt thần rên lên – nhờ lát nữa tội con đụng đầu trùm Bastu ở dọc đường thì sao hả thầy?

- Con là chiến binh giữ đền hay là chiến binh giữ gà vậy hờ, K’Brêt? – Thầy N’Trang Long ho lên một tiếng thiệt to – Đánh không lại hẳn thì con co giò lên mà chạy đi chứ.

Thầy phác một cử chỉ vào không khí, tươi tỉnh nói tiếp:

- Nhưng giờ này thì trùm Bastu không còn lảng vảng quanh đây nữa đâu. Hẳn đã quay lại bên kia thời gian nén rồi. Hừm, ta biết hẳn đến và đi theo ngã nào mà.

Bọn trẻ bắt gặp ánh mắt thầy lia về cánh cổng phía Đông, nơi hình vẽ ngoằn ngoèo giống như chiếc đồng hồ cát vẫn còn nhìn thấy lờ mờ trên tường dưới ánh sáng xanh nhạt tỏa ra từ viên bích ngọc trên đỉnh tháp, và thầy cong những ngón tay lại, gõ gõ lên trán:

- Ta thiệt là đáng trí quá! Bây giờ có lẽ phải đợi giáo sư Akô Nô quay về, ta mới xóa lá bùa chết tiệt này đi được.

Bằng thái độ điềm tĩnh của mình, có vẻ như thầy hiệu trưởng vừa dốt lên một ngọn lửa. Kăply thấy trái tim mình ấm lên từng phút một. Cùng với tụi bạn, nó bình tĩnh đi xuyên qua cổng để trở ra đường.

Khi đặt chân lên đại lộ Brabun, Kăply ngược nhìn lên trời, ngạc nhiên thấy đêm nay sao rực rỡ. Dưới bầu trời như nạm ngọc, đường phố lấp lánh như được đánh bóng. Kăply nghe trong gió thoang thoảng mùi hoa cải hương từ vườn cây của cô Cafeli Chil đang mơn man thổi tới và trong cảm giác dịu ngọt thư thái đó, tâm trí nó dường như gột sạch hết những ưu phiền, lo nghĩ, kể cả cái chuyện gian nan là truy tìm báu vật đang cất giấu đâu đó ở lâu đài K’Rahlan mà thầy N’Trang Long vừa giao cho Nguyên và nó.

Ồ, mà nói Kăply lúc này chẳng nghĩ ngợi gì hết cũng chưa thiệt là chính xác. Có một chuyện nó không hề nói ra nhưng mấy ngày nay không lúc nào nó không bồn chồn nghĩ tới: Bây giờ Mua đang ở đâu?

Tập 4: Báu Vật Ở Lâu Đài K'rahlan

NGUYỄN NHẬT ÁNH

CHUYỆN XỨ Lang Bian

Tập
Bốn

Báu vật
ở lâu đài
K' Rahlau

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

nhasach
phuongnam

Chương 1: Kẻ Giấu Mặt

Lúc câu chuyện này bắt đầu, Kăply và Mua đang ngồi trong quán chá cá của gã Y Sai.

Kăply vừa mân mê đồng 5 năpken trong túi áo vừa tò mò liếc gã chủ quán đang lui cui quét chá đăng sau quầy. Trước đây, nó chưa bao giờ đặt chân vào quán của Y Sai. Trong đây ki-ốt trước cổng trường, Kăply thường ăn bánh Nhớ dai của mụ Gian và thỉnh thoảng xực món bột chiên Yếu đời dờ ẹc của lão Chu bụng bự.

Nhưng từ ngày biết hai người này là đội trưởng và đội phó của đội bảo vệ nhà trường, Kăply dâm ngán. Vì thế mà bữa nay nó lôi Mua vào quán của gã Y Sai.

Y Sai tất nhiên cũng nằm trong đội bảo vệ của lão Chu, nhưng dù sao gã cũng là lính lác, hơn nữa gã chưa trực tiếp gây hấn với Kăply lần nào. Kăply nghĩ bụng, mặc dù nó không chắc là gã có nhớ mặt nó không.

Y Sai người thấp bé, tóc ngắn, mặt tròn, trông gã chưa tới ba mươi tuổi. Kăply dán chặt mắt vào chiếc chân vàng trên tay gã. Y Sai quét chá bằng chiếc chân này, trong một chiếc cối cũng bằng vàng sáng chói. Trước đây, Y Sai đi đâu cũng mang theo bên người chiếc chân đồng, đó cũng là vũ khí của gã, chá hiểu gã đòi chiếc chân vàng này từ khi nào. Gã này chắc giàu sụ. Kăply tặc lưỡi và khề liếc Mua, thấy Mua cũng đang ngẩn ngơ nhìn dụng cụ hành nghề sang trọng của gã chủ quán.

Bất giác Kăply thấy lòng mình chùng xuống. Nó chợt nhớ ra là Mua rất nghèo. Nghèo nhất trong bọn. Ba Mua thất nghiệp, quanh năm say xin chỗ quán Cái Cốc Vàng của lão Bebet, toàn ký sỗ nợ. Mẹ Mua giặt đồ thuê, trước cửa nhà treo tấm biển: “NHẬN GIẶT CÁC LOẠI ÁO CHỪNG – ÁO KHOÁC – MŨ TRÙM – NÓN CHÓP – KHĂN QUÀNG CỒ”. Đó là Mua kể với Kăply, trong dịp tái ngộ cảm động sau những ngày mắc kẹt thê thảm trong thời gian nén, chứ xưa nay Mua không bao giờ rù bạn về nhà chơi. Có lẽ nó mặc cảm! Kăply rầu rầu nghĩ và bản thân nhớ lại lần nó và Mua lạc vào tiệm Những Dấu Hỏi. Lúc ông K’Tul tung ra số tiền thưởng khổng lồ 100.000 năpken cho ai giải được câu đố, nó đã thấy Mua dờ người ra như thế nào, đến nỗi phải khó khăn lắm nó mới lôi được cô bạn ra khỏi cửa tiệm. Có lẽ đó là một gia tài mơ ước đối với Mua! Bây giờ Kăply vẫn còn nhớ như in vẻ mặt thần thờ của Mua lúc đó lần đôi môi lăm nhâm như người mộng du của nhỏ bạn. Hôm cả hai đến công viên Các Thứ Kẹo cũng vậy. Khi Kăply móc tiền ra mua vé, Mua cứ nhìn chằm chằm 100 năpken trên tay Kăply, miệng không ngớt xuýt xoa: “Bạn giàu quá há?”. Bữa đó, lời trảm trồ của Mua làm Kăply ngạc nhiên quá sức. Tại nó thấy gì chứ đồng 100 năpken ai mà chả có. Tụi Suku, Păng Tìng càng có hàng đồng. Nói qua nói lại một hồi, Kăply mới sừng sốt biết rằng từ bé đến lớn chưa bao giờ Mua được cầm đồng 100 năpken trong tay...

Càng nghĩ Kăply càng cảm thấy như ai chất đá vào lòng mình. Không muốn để nỗi buồn lôi đi mãi, nó cựa quậy người, cố thoát khỏi cảm giác nặng nề bằng cách mấp máy môi:

- Minh kêu hai đĩa há Mua?

Mua giặt mình, rời mắt khỏi chiếc chân vàng trên tay gã Y Sai:

- Ồ... ờ...

Kăply nhìn gã chủ quầy, nói nhanh, cố không nhìn về mặt vẫn còn ngậy ra của bạn:

- Chú bán cho tui tôi hai đĩa.

- Đĩa lớn hay đĩa nhỏ? Đĩa lớn 10 năpken, đĩa nhỏ 5 năpken. – Y Sai hỏi lại một cách máy móc, vẫn không ngẩng mặt lên, chiếc chày trên tay tiếp tục động chan chất vô cối.

Như người va phải tường, Kăply khựng lại mất một lúc, miệng há hốc. Nó không ngờ quầy chả cá của gã Y Sai bán mắc đến thế. Ở chỗ mù Gian hay lão Chu, nó có thể mua bánh Nhở dai hay bột chiên Yêu đời chỉ với 1 năpken. Với 5 năpken bà Êmô nhét vào túi nó mỗi buổi sáng, nó có thể mua được mười lăm viên bột chiên của lão Chu hay mười chiếc bánh của mù Gian. Kăply chợt nghĩ: Hay gã nói lộn?

- Đĩa nhỏ giá bao nhiêu hả chú? – Kăply ngần ngừ hỏi lại.

- Nhóc mày điếc hay sao hả? – Y Sai ngừng tay, ngược bộ mặt tròn quay lên khỏi chiếc cối. Gã nhún từng tiếng một, như người ta dần từng đồng tiền vàng lên mặt bàn – Đĩa nhỏ, 5 năpken! Đĩa lớn, 10 năpken!

Kăply khề liếc Mua, đắn đo một thoáng rồi rụt rè cất tiếng:

- Có đĩa nào nhỏ hơn nữa không hả chú?

- Ta chưa hiểu ý nhóc mày!

Kăply thấy mắt gã Y Sai nheo lại mặc dù nó biết là gã không hề bị chói nắng. Nó tính hỏi là có đĩa nào giá một hoặc hai năpken hay không nhưng đến phút chót nó lại dậm ra ngần ngại.

- Vậy thì chú bán cho tui tôi một đĩa nhỏ. – Kăply áp ứng đề nghị, cảm thấy hai đứa mà chỉ mua có một đĩa chả cá là tội lỗi gì ghê gớm.

Gã Y Sai lại cúi mặt xuống, như chẳng đếm xia gì đến hai vị khách. Nhưng ngay lúc đó, y như mọc lên từ dưới gầm bàn, một đĩa chả gồm bốn miếng đột ngột hiện ra trước mặt hai đứa nhỏ. Kăply ngạc nhiên hết sức, vì nó hông thấy gã chủ quầy nhắc tay nhắc chân gì hết trời.

Kăply tặc lưỡi bốc một miếng chả đưa cho Mua, và cầm một miếng khác tọng vô miệng. Tuy gã Y Sai bán mắc như quý nhưng nó phải công nhận chả cá của gã ngon thiệt.

Nhưng Kăply chưa kịp nuốt miếng chả đã giật bắn người như bị roi quất ngang lưng. Tiếng gã Y Sai hét ầm:

- Đúng là hạng người không ra gì!

Kăply tái mặt liếc sang Mua, thấy nhỏ bạn cũng đang dờ mặt ra, miếng chả nghẹn ngay cuống họng.

Như chưa hết câu, gã chủ quầy nện chiếc chày xuống mặt bàn đánh “rầm” một tiếng khiến chiếc cối này tung tung. Trên nền những tiếng động “lộc cộc”

phát ra từ chiếc cối đang khiêu vũ một cách điên cuồng, giọng gã rít lên:

- Ta thiệt không hiểu ngài N’Trang Long nghĩ như thế nào mà chưa tổng cổ thứ đó ra khỏi trường!

Kăply nghe mặt mày nóng ran, cảm thấy mình đang bắt đầu mất bình tĩnh. Nó biết chắc nếu nó chưa ăn quả táo vàng ở núi Lung Chùng, nó sẽ không ngại ngần gì mà không nhảy xô vào gã Y Sai cục súc kia.

Cắn chặt răng vào nhau cho khỏi run, Kăply long mắt nhìn gã chủ quầy, cố nén giận:

- Chú... chú...

Kăply không nói được hết câu, một phần vì bị kích động quá mức, phần khác nó phát giác Mua đang giật khễ tay áo nó.

- Ta nói không đúng sao, tội bây! – Gã Y Sai ném chiếc chày trên tay xuống bàn đánh “cạch” và cầm lên tờ báo màu mè trước mặt, vung vẩy một cách phần nộ – Tội bay xem thử thám tử Eakar phát biểu gì trong này. Hừm, cái lão này càng ngày càng gần dờ hết chỗ nói!

Bây giờ Kăply và Mua mới vỡ lẽ từ nãy đến giờ gã Y Sai gằm mặt xuống bàn là do gã chúi mũi vô tờ Tin nhanh N, S & D chứ không phải vì say sưa quết chả như tội nó tưởng. Và cái “thứ đó” mà gã đang chỉ chiết là đề ám chỉ nhà thám tử chứ không phải nhắm vào tội nó.

Kăply thờ phào, bây giờ nó mới nhận thấy cái cách gã Y Sai huơ tờ báo soàn soạt nom mới giống ông K’Tul làm sao.

- Chú cũng đọc tờ báo cà chớn này sao? – Kăply tròn xoe mắt.

- Chính vì nó cà chớn mà ta phải đọc. – Y Sai nghiêng răng ken két – Ta đọc để xem Eakar về hòa với lão Ama Đliê đến mức nào để còn báo lại với ngài hiệu trưởng chớ.

Đang thao thao, gã Y Sai bỗng nhìn sừng Kăply:

- Ê, mày vừa bảo tờ báo này là tờ báo cà chớn hả nhóc?

Không đợi Kăply xác nhận, gã gờ ngón tay cái lên, giọng nghiêm nghị:

- Vì nhận xét thông minh đó, ta long trọng tuyên bố nhóc mày khỏi phải trả tiền đĩa chả cá bữa nay.

Trong khi mặt Mua rạng ra trước sự rộng rãi bất ngờ của Y Sai thì Kăply dường như không nghe thấy gì hết. Câu nói của Y Sai có vẻ như không chạm được vào người nó.

- Thám tử Eakar nói gì trong đó hờ chú? – Kăply vẫn dán chặt mắt vào tờ báo trên tay gã chủ quầy.

Y Sai trả lời bằng một cái hất hàm:

- Nhóc mày chắc biết chuyện lùm xùm mấy bữa nay ngoài phố chớ?

- Biết. – Kăply chớp mắt – Chắc chú muốn nói đến vụ “mông tặc”?

- Hừm, “mông tặc”! – Y Sai khẽ nhăn mặt, ngó như thể gã vừa nuốt phải một con ruồi – Tay phóng viên Pôlôna dùng từ thấy mà ớn. Nhưng đại khái là ta đang muốn nói đến chuyện đó.

Mua lập tức lãng ngay vụ tiền bạc. Đề tài trước mắt nóng hổi đến mức vừa nghe Y Sai và Kăply nhắc đến, tâm trí nó liền bị hút hết vô đó. Lòng Mua bắt giác dậy lên một nỗi sợ hãi, tuy chưa đến mức phải rên lên nhưng có thể thấy là nó đang thụ nhận điều đó một cách không thể nhầm qua ánh mắt.

o o o

Kăply nhìn chằm chằm tờ báo trên tay Y Sai, cố đoán xem thám tử Eakar nói những gì mà khiến gã chú quảy câu kinh đến vậy. Nó tiếc là hỏi trưà ông K’Tul không có mặt ở nhà, nếu không thể nào ông cũng sốt sắng “xì” chuyện này ra trong bữa ăn rồi. Với tư cách là cộng tác viên ruột của Cục an ninh, thám tử Eakar đương nhiên bị cột chặt vào vụ “mông tặc”, nói theo ngôn ngữ của Pôlôna. Kăply thừa hiểu điều đó, vì bản thân nó và đám bạn cũng quan tâm đặc biệt đến vụ này. Cho đến lúc này, Kăply vẫn thấy đó là một vụ quái đản: Trong liên tiếp năm ngày, một kẻ giấu mặt không ngừng tấn công một cách điên cuồng vào bất kỳ phụ nữ nào hần bắt gặp trên đường. Thủ phạm chỉ xuất hiện vào ban đêm và ở những nơi bất ngờ nhất. Cái cách tấn công của hần cũng vô cùng kỳ quặc. Hần dùng một vật nhọn mà theo các chuyên gia ở Cục an ninh là một chiếc đinh ma thuật được ếm bùa mê cực mạnh đâm vào mông nạn nhân khiến họ thiếp đi suốt hai ngày liền. Lờ kể của các nạn nhân khi tỉnh lại hoàn toàn giống nhau: Đang đi, họ bỗng bắt thần nghe nhói nơi mông và ngay lập tức không biết gì nữa.

Cũng may là cho đến nay, thủ phạm chưa thực sự gây ra một vụ án mạng nào. Những nạn nhân chỉ bị mê man trong vòng hai ngày rồi sau đó dần dần tỉnh lại. Nhưng sự lộng hành của hần khiến cả xứ Lang Biang mất ăn mất ngủ gần một tuần lễ liền.

Đã vậy, như để giúp cho bầu không khí thêm hoang mang và hỗn loạn hơn nữa, ngày nào tờ Tin nhanh N, S & D cũng đưa tin một cách hào hứng:

- Tồi qua vào lúc 22 giờ, một phụ nữ 35 tuổi tên Ka Tong đã bị “mông tặc” tấn công trên đường Chifichoreo...

- Hai mươi ba giờ khuya hôm qua, trên đường Ea Nop, cô gái Somoray 18 tuổi đã gặp nạn cách công viên Các Thứ Kẹo khoảng 300 mét khi vừa trở về từ tiệc sinh nhật một người bạn...

- Kẻ giấu mặt đã táo tợn tấn công pháp sư Homhem ngay trên đại lộ Brabun cạnh cửa tiệm Cái Cốc Vàng trước sự chứng kiến của một cặp vợ chồng tình cờ đi ngang...

Kiểu đưa tin dồn dập của tờ Tin nhanh N, S & D gây ra cảm giác như ngày tận thế đã diễn. Dư luận bị đầu độc thê thảm, buổi tối không ai dám đặt chân ra đường, kể cả đàn ông. Chỉ có đám phù thủy của Cục an ninh là rải dày ngoài phố. Nhưng họ cũng ân minh ở đâu đó trong các xó tối, sau những bức tường và những gốc cây.

Phổ phường về đêm vắng ngắt, đom đóm chập chờn bay lẩn với sao rơi. Chỉ trong vòng mấy ngày, xứ Lang Biang hóa thành một nghĩa trang khổng lồ khi đêm xuống.

Như thường lệ, thám tử Eakar lại có dịp tuyên bố vùng vít trên tờ báo của Ama Đliê:

- Dấu vết của hấn đã dần dần hiện rõ trong mắt chúng tôi.

- Chúng tôi đã sắp vạch mặt được thủ phạm.

- Mân lưới của pháp luật đang từ từ siết chặt quanh con mồi.

Cứ mỗi sáng ra, độc giả của tờ Tin nhanh N, S & D buộc phải nghe Eakar bốc phét một câu. Mặc dù nghi ngờ Eakar khoác lác, số lượng độc giả của tờ Tin nhanh N, S & D vẫn tăng đến chóng mặt. Về mặt tâm lý, người ta cố tìm nơi những lời huênh hoang của nhà thám tử một sự yên lòng để sống qua những ngày đen tối.

Kăply nhớ là ông K'Tul đã phản kích như thế nào trước sự bành trướng nhanh chóng của tờ Tin nhanh N, S & D.

- Tụi con thấy chưa! – Trong bữa ăn trưa hôm qua, ông đập đập tay lên xấp báo trước mặt như thể đó là một xấp tiền vàng, nói bằng giọng khoa trương, không thêm giấu vẻ rạng rỡ lộ lộ trên mặt – Ta nghĩ cho đến hôm nay tụi con không thể không thừa nhận rằng, với số độc giả hơn hẳn tờ Lang Biang hằng ngày của Kan Blao, hơn rất xa, Ama Đliê đúng là một tài năng vô địch. Tin tức nhanh nhạy, phong phú, đa dạng, nói chung là đúng với phương châm nóng, sốt và dẻo...

- Đúng là nóng, sốt và dẻo thiệt! – Thằng K'Tub xỏ lá – Rõ ràng lão Ama Đliê đã nhắm nháp tai họa của dân Lang Biang với vẻ khoái trá như đang thưởng thức món sinh vật nguyên thủy...

- Cầm mồm! – Ông K'Tul quát giật, mặt đanh lại, chiếc khăn rằn trên vai suýt nữa rớt xuống đất.

Lúc đó nếu bà Êmô không khéo léo can thiệp, không biết chuyện gì sẽ xảy ra giữa hai cha con thằng K'Tub. Kăply nhớ lại, rung mình một cái, ánh mắt đi qua đi lại giữa tờ Tin nhanh N, S & D và gương mặt cau có của gã Y Sai, nồn nóng hỏi:

- Bộ thám tử Eakar bắt được thủ phạm rồi hả chú?

- Hừ, cái lão vô tích sự đó mà bắt được ai!

Y Sai bĩu môi vô tờ báo, vẻ khinh bỉ. Vung tay một cái, gã liệng tờ báo đến trước mặt Kăply và Mua:

- Hai nhóc mày đọc đi. Để xem lão Eakar nói năng thú vị hoặc như thế nào.

Ngay trang nhất, bên cạnh bản tin của Pôlôna về những vụ tấn công nhắm vào phụ nữ xảy ra tối hôm qua, có một bài phóng vấn khá dài của phóng viên Chor dành cho thám tử Eakar.

CHOR: Thưa nhà đại thám tử, ông có thể vui lòng cho độc giả của tờ Tin nhanh N, S & D biết quá trình điều tra của ông đang diễn ra như thế nào không?

EAKAR: Rất thuận lợi. Hoàn toàn thuận lợi.

CHOR: Nếu chúng tôi không làm ông đã nắm được đầu mối...

EAKAR: Đã nắm được. Và nắm rất chắc.

CHOR: Có nghĩa ông đã biết được thủ phạm là ai?

EAKAR: À, cái đó thì chưa. Tôi cần thêm vài ngày nữa để có thể tuyên bố cụ thể. Lúc này tôi chỉ có thể nói một điều: Tên “mông tặc” là người của trường Đămri.

CHOR: Ô, thưa nhà đại thám tử, ông biết ông đang nói những gì đó chứ?

EAKAR: Tôi đang rất tinh táo. Và tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm về những phát ngôn của mình.

CHOR: Không lẽ ông cho rằng thủ phạm là một trong những giáo viên của trường Đămri?

EAKAR: Xét về tài xuất quỷ nhập thần, hẳn có thể là một giáo viên đương nhiệm. Cũng có thể là nhân vật chủ chốt trong đội bảo vệ. Hà, cũng không loại trừ ngài N’Trang Long...

CHOR: Ông không sợ mình quá đa nghi?

EAKAR: Về phương diện nghiệp vụ, trước khi mọi chuyện sáng tỏ, tất cả đều ở trong vòng nghi ngờ. Nếu giáo sư Hailixiro có thể là sứ giả của trùm Hắc Ám thì ngài hiệu trưởng cũng có khả năng là người của Bastu lắm chứ!

CHOR: Chúng tôi e rằng ông N’Trang Long sẽ có những phản ứng bất lợi đối với nhận xét thẳng thắn của ông, thưa nhà đại thám tử?

EAKAR: Tôi không quan tâm ngài N’Trang Long nghĩ gì. Tôi chỉ thừa hành chức trách và phát biểu quan điểm của tôi ở khía cạnh nghề nghiệp. Trường Đămri không phải là khu vực bất khả xâm phạm. Và ngài N’Trang Long chưa bao giờ được biết đến như một nhân vật nằm ngoài hoặc nằm trên pháp luật.

Càng đọc, gương mặt Kăply và Mua càng tái đi, mồ hôi chảy thành dòng trên trán. Kăply cắn chặt răng, chốc chốc lại ngúc ngoắc vai và hông để biết chắc mình chưa bị sự sừng sốt làm cho đông cứng lại.

Nhưng tụi nó đang đọc nửa chừng, tờ báo bỗng bất thần rời khỏi bàn, bay về phía Y Sai. Gã chủ quầy quơ tay tóm lấy tờ báo, cẩu kinh vò thành một cục rồi vứt vào sọt rác ở dưới chân, giọng khinh khinh:

- Đọc thế đủ rồi. Ta nghĩ tụi bay không nên để những lời nhăng nhit của lão Eakar làm bận đầu óc hơn nữa.

Mua ngược mắt về phía Y Sai, lúc lắc hai bím tóc:

- Từ trước đến nay Eakar vốn không ưa thầy N’Trang Long...

- Lão không ưa thì kệ lão. – Kăply hừ mũi – Nhưng lão không nên bắt chước Ama Đliê chơi trò ngậm máu phun người.

Kăply nói tiếp, mặt hầm hầm:

- Còn gã Chor thâm hiểm kia nữa. Gã cứ một điều “đại thám tử”, hai điều “đại thám tử”. Thế là lão Eakar phồng mũi lên nói năng vung tán tăn.

- Mày nói hay lắm nhóc! – Gã Y Sai nhìn Kăply bằng ánh mắt long lanh – Vì nhận xét thông minh đó, một lần nữa ta long trọng tuyên bố đả nhóc mày thêm một đĩa chả cá.

Cũng như lần trước, Y Sai chẳng hề có một cử chỉ gì đặc biệt nhưng gã vừa nói xong, trước mặt Kăply và Mua bỗng xuất hiện một đĩa chả cá thơm phức. Lần này vừa liếc mắt qua, Kăply đã nhận thấy trong đĩa có tới tám miếng chả. Chắc đây là loại đĩa lớn 10 nắpken, Kăply khoái chí nhủ bụng. Nhưng chuyện đó chỉ làm nó khoái sơ sơ. Trong vòng một tiếng đồng hồ mà gã Y Sai khen nó thông minh tới những hai lần, chuyện đó mới làm nó khoái dữ.

o O o

Sau khi rời khỏi quầy chả cá của Y Sai, Kăply và Mua ngược đại lộ Brabun, nôn nóng bươn thẳng một mạch về nhà. Lúc ngang qua tiệm Cái Cốc Vàng, tụi nó cảm cú đi luôn, không rẽ vào đường Chifichoreo như dự định.

Hồi sáng ở trên trường, Kăply đã bí mật hẹn Mua chiều nay sẽ trở lại đường Chifichoreo để dò la tông tích của tiệm Những Dấu Hôi. Chính trên con đường vắng vẻ này, lần trước tụi nó đã tình cờ bắt gặp cửa tiệm quái chiêu của lão Luclac. Nhưng bây giờ thì cả hai thấy chuyện này không còn cần thiết, một phần tụi nó không tin cơ may sẽ mỉm cười với tụi nó lần nữa, phần khác những tuyên bố bạt mạng của thám tử Eakar trên tờ Tin nhanh N, S & D khiến tụi nó tức giận và hoang mang đến mức muốn chia sẻ ngay cảm xúc của mình với bọn Êmê.

Khi Kăply và Mua rón rén thò đầu vào cổng sau của lầu đài K’Rahlan, ông K’Tul vẫn chưa về. May quá! Kăply thờ phào, ngay lập tức nó nhớ ra hôm nay là thứ sáu, ngày hoạt động duy nhất trong tuần của tiệm Những Dấu Hôi. Chắc ông đang mải la cà ở chỗ cửa tiệm chết tiệt đó. Kăply nghĩ và kéo tay Mua chạy thẳng lại chỗ cầu thang xoắn trước ánh mắt dò hỏi của thằng Đam Pao và con Choleng đang đứng đồn cục chỗ cửa bếp cảm nín ngó ra.

Kăply và Mua xộc thẳng vào phòng Nguyên, mừng rỡ thấy Êmê và K’Tub đang túm tụm ở đó. Nhưng hai đứa lập tức cụt hứng khi Kăply vừa mở miệng:

- Tin sốt dẻo đây. Tờ Tin nhanh N, S & D ra trưa nay...

Êmê đã cắt ngang:

- Tụi em đọc rồi, anh K’Brêt.

Nó chìa cái mũi hếch vào mặt Kăply, mắt nheo nheo:

- Nãy giờ anh và Mua đi đâu vậy?

- Đi đâu hả? – Kăply lúng túng, cố chọn cách trả lời thiệt vòng vèo để che lấp sự quan tâm của nó đối với tiệm Những Dấu Hôi – Cũng chẳng đi đâu đặc biệt, Êmê à. Anh và Mua lên trường. Nói chung là... cũng chẳng hiểu ra sao nữa... đại khái là tự dưng anh bỗng thèm món chả cá...

Êmê đánh mắt sang Mua, không nói gì nhưng cũng đủ khiến mặt Mua ửng lên như mặt trời mới mọc.

- K’Brêt nói thiệt đó. – Mua ngượng ngập xác nhận – Tụi này đi ăn ở chỗ chú Y Sai...

- Phải nói là chà cá của gã Y Sai ngon thiệt. – Kăply lấu tấu tiếp lời bạn – Bữa nay tụi này lại bắt ngờ được ăn miễn phí, khoái ời là khoái!

- Miễn phí? – K’Tub nhảy tung tung – Anh không nói xạo đó chứ, anh K’Brêt?

- Thiệt trăm phần trăm, K’Tub! – Kăply toét miệng cười – Gã Y Sai thấy cho tụi anh tờ Tin nhanh N, S & D ra bữa nay. Đọc xong, anh chửi lão Eakar và tay phóng viên Chor tan nát. Điền tiết thì chửi khơi khơi vậy thôi. Không ngờ gã Y Sai khoái quá, khen anh tới tấp và tuyên bố không lấy tiền. Còn tặng thêm một đĩa chà to dùng nữa chứ.

Nghe nhắc đến tờ Tin nhanh N, S & D, mặt K’Tub sa sầm xuống:

- Không hiểu Ama Điê ăn phải thứ gì mà càng ngày lão càng khó ưa quá sức. Làm như thầy N’Trang Long chưa bị cách chức hoặc chưa bị tổng giam thì lão ngu không ngon hay sao ấy.

- Ama Điê xưa nay vẫn thế, K’Tub. – Êmê nhún vai – Đáng giận chính là lão Eakar. Hôm rày, thầy N’Trang Long đã giúp lão vén được bao nhiêu là bí mật. Cái đầu mít đặc của lão luôn luôn đi chệch hướng. Nếu không có thầy nhúng tay vào, đến nay chắc lão cũng chưa mò ra được ngón chân út của Buriam.

Nguyên này giờ không nói một câu nào, vẫn bó gối ngồi tựa lưng vào thành giường, đầu óc như đang lang thang đầu đó bên ngoài cửa phòng. Chắc chắn là nó nghe tất cả những gì tụi bạn nói nhưng trông mặt thì dường như nó không hiểu gì.

- K’Brăk! – Mua kêu lên khi phát giác ra vẻ khác lạ của Nguyên – Bạn có nghe tụi này nói gì không vậy?

- Ờ, ờ... – Như bị đánh thức, Nguyên ngồi thẳng lưng lên, chớp mắt nhìn mọi người.

- Anh đang nghĩ gì vậy hả, anh K’Brăk? – Êmê nhìn Nguyên, dò xét với vẻ âu yếm.

- À, ờ... – Nguyên thò tay dứt một sợi tóc, tặc tặc lưỡi – Anh đang nghĩ xem kẻ lộng hành mấy bữa nay là ai.

Mua run run:

- Bạn không nghĩ hần là Bastu đấy chứ?

- Tôi không tin đó là hành động của Bastu. – Nguyên khề lắc đầu – Điều đó không phù hợp với tác phong của một trùm hắc ám. Có thể đó là một tay chân của hần.

- Anh nói đúng đó, anh K’Brăk.

Tiếng Suku oang oang. Cả bọn ngó ra, thấy Suku và Păng Ting đang lục tục nổi bước đi vào.

Suku hất mớ tóc rêu lòa xòa trước trán, đảo mắt ngó quanh, cuối cùng tia nhìn dừng lại trên mặt Nguyên:

- Đó là chưa kể, theo như những gì em biết được, trùm Bastu hiện đang ở rất xa.

K'Tub dài môi ra:

- Lại nghe lên ông mày chứ gì!

Êmê chọt buong một tiếng thờ dài:

- Lạ thật. Tụi mình đã trở về đây một tuần rồi mà vợ chồng cậu K'Rahlan chẳng thấy đâu. Không lẽ...

Êmê bỏ ngang câu nói dở, nhưng vẻ mặt hoang mang của nó khiến Suku không thể không lên tiếng:

- Chị yên tâm đi, chị Êmê. Vợ chồng thủ lĩnh K'Rahlan chưa quay lại lâu dài có lẽ do bận chuyện gì đó. Với trình độ của họ, nếu không thắng được trùm Bastu họ cũng không dễ cho hắn dễ dàng hãm hại đâu.

Păng Ting cất giọng phấn khích, ánh mắt chạy qua chạy lại giữa Nguyên và Kăply:

- Thế hai anh có định giúp Cục an ninh truy nã tên tội phạm kia không? Em nghĩ sau khi ăn được quả táo vàng...

- Đó không phải là nhiệm vụ của chiến binh giữ đền, Păng Ting à. – Nguyên ngắt lời bạn – Cách đây ba ngày, thầy Haifai đã nói chuyện với tụi anh rồi. Thầy bảo thầy hiệu trưởng dẫn tụi anh nếu không thực cần thiết thì không được can thiệp vào vụ lộn xộn này, đó là chuyện của Cục an ninh.

- Nhưng bây giờ thì em thấy quá sức cần thiết rồi đó, anh K'Brăk. – K'Tub ré lên, tức tối – Lão Eakar đã lôi trường Đămri vào cuộc. Có nghĩa là ngay cả tụi mình cũng bị Cục an ninh đặt dấu hỏi. Em nghĩ, để tự vệ, anh bắt buộc phải ra tay...

- Đừng đẩy vấn đề đi quá xa như thế, K'Tub. – Nguyên khịt khịt mũi, nó cố nặn một vẻ mặt bình thản nhưng giọng nói lại không giấu được nỗi lo lắng – Nhưng dấu sao thì những tuyên bố của thám tử Eakar cũng sẽ đẩy lên trong trường một bầu không khí hoang mang và nghi kỵ, mà điều đó thì thiệt là tệ hại!

Cả đồng ánh mắt đổ dồn vào Nguyên, có vẻ bọn trẻ cảm thấy sự việc bắt đầu trở nên nghiêm trọng:

- Vậy tụi mình phải làm sao hả?

Nguyên lướt mắt qua những gương mặt căng thẳng của tụi bạn, cảm thấy tự mình cũng không biết phải làm sao. Cuối cùng nó mừng rỡ nghĩ ra một cách. Cách đơn giản nhất:

- Ngày mai anh và K'Brêt sẽ đi gặp thầy N'Trang Long.

Chương 2: Thần Chú Số Chín Rưỡi

Nguyên trừng mắt nhìn Kăply, khi chỉ còn hai đứa trong phòng, hỏi bằng giọng đe dọa:

- Nói thật đi! Khi này mày rù Mua đi đâu?

- Mày cũng biết rồi mà. – Kăply nhăn nhó – Tụi tao đi ăn chả cá chỗ cổng trường...

- Quây chả cá của Y Sai chỉ là diêm hện. – Nguyên chặn ngang họng Kăply bằng câu nói chắc nịch như thể nó đi guốc trong bụng thẳng này – Tao hỏi sau đó kia. Sau đó tụi mày đi đâu?

- Đi thẳng về đây chứ đi đâu.

Nguyên nheo nheo mắt:

- Thế tụi mày không rẽ qua đường Chifichoreo như dự tính à?

Như bị rần mỗ, Kăply bắn lên khỏi tấm nệm, miệng há hốc:

- Sao mày biết tụi tao định rẽ qua đường Chifichoreo?

- Đơn giản thôi. – Nguyên mỉm cười với cái vẻ rất ư là đại ca – Vì tiệm Những Dấu Hối mà mày và Mua lạc vào hẻm nọ đã xuất hiện trên chính con đường này.

Đang nói, Nguyên thoát nghiêm mặt lại, vẻ tươi cười biến mất:

- Nói đi! Mua có thắc mắc gì không?

- Không.

- Nó không hỏi mày đi tìm tiệm Những Dấu Hối làm gì à?

- Tao nói là tao tò mò.

- Hừm, mày phải hết sức thận trọng đó, Kăply. Tao không nghĩ sau khi ăn được quả táo vàng, mày có thể tự cho phép mình làm những chuyện động trời như thể này mà không cần hỏi qua ý kiến tao.

- Tao biết.
- Mày chẳng biết cái cóc khô gì hết. – Nguyên nổi cáu – Đối đầu với ông K’Tul thực ra còn phức tạp và nguy hiểm hơn là đối đầu với trùm Bastu cả ngàn lần.
- Tao biết mà. – Kăply cười khò – Vì ông K’Tul dù sao cũng là ba của K’Tub và là cậu của Êmê.

Nguyên gầm gừ:

- Thế mà khi nãy suýt chút nữa mọi bí mật đã tung tóe ra hết. May mà Mua không nhắc gì đến chuyện này.
- Mua không biết người đàn ông ra giải thưởng 100.000 năpken hôm nọ là ông K’Tul. – Kăply phân trần bằng giọng khào khào như hết hơi.
- Đồ ngu! – Nguyên rít qua kẽ răng – Hôm đó thì nó không biết, nhưng tới đây chơi hoài thế nào chẳng có ngày nó giáp mặt với ông. Mày có hình dung chuyện gì sẽ xảy ra khi Mua nhận ra ông K’Tul không?

Kăply chìa bộ mặt xanh mét vào mắt bạn, không nói được tiếng nào.

- Chắc chắn nó sẽ rú lên! – Nguyên nhếch mép – Nó sẽ hào hứng nhắc lại chuyện nó và mày chui vô tiệm của lão Luclac. Nó sẽ khoe chuyện hai đứa nhìn thấy ông K’Tul trên sân khấu. Mày thử bắt cái đầu của mày tưởng tượng đi: Ông K’Tul sẽ làm gì khi ông hay được bí mật của ông bị người khác khám phá?

Ngực Kăply không ngừng phồng lên xẹp xuống theo từng câu nói của Nguyên. Đến câu cuối cùng thì nó gần như không thở được nữa. Nó nhìn sững Nguyên, ngực hóp lại, mồ hôi túa ra đầm đề như vừa bước ra từ phòng xông hơi.

Như để làm cho Kăply sụm bà chè luôn cho rồi, Nguyên hừ giọng, lạnh lùng:

- Đó là chưa kể, ông ở sát rạt bên cạnh mình. Đương đầu với ông tức là đương đầu với một họng súng đang chĩa vào be sườn, trong hoàn cảnh đó liệu tao và mày có thoát chết được không?
- Tao hiểu rồi. – Mãi một lúc Kăply mới tìm lại được tiếng nói – Ngày mai tao sẽ dặn Mua thiết kế lưỡng.

Nguyên dứt tóc theo thói quen, trầm ngâm:

- Ông K’Tul có lẽ chẳng có ác ý gì với tao và mày. Nhưng nếu ông biết tội mình đã phát giác ra hành tung của ông, chắc chắn thái độ của ông sẽ thay đổi. Và nếu biết mình cũng đang lũng sục bấu vật trong lâu đài này, ông sẽ không ngần ngại gì mà không ám hại tội mình.

Kăply nhìn xuống hai cánh tay đang duỗi dài hai bên hông:

- Hồng lẽ bây giờ hai đứa mình cũng không chống nổi ông. Tao không nghĩ trình độ ông cao hơn Balibia hay Buriäk.
- Chỉ có một cục gạch mới có lối suy luận như mày thôi. – Nguyên lườm bạn qua khoe mắt – Vấn đề ở đây không liên quan gì đến trình độ. Nửa đêm tội mình đang ngáy khò khò, ông lên vô ông “bụp” một phát, tội mình có trờ tay kịp không. Đó là chưa nói đến thằng K’Tub. Giả dụ có cơ hội giết được ông mày có nỡ xuống tay khi hình ảnh thằng K’Tub hiện ra trong đầu không?

- Ở há.

Kăply ngẩn mặt ra, miệng bắt giác thốt lên câu nói quen thuộc.

- Cho nên cách tốt nhất là đừng để cho Êmê và K'Tub biết gì về hành động của ông K'Tul. Cũng đừng để tụi nó biết mình đang theo dõi ông.

- Chắc chắn rồi, Nguyên. – Kăply nói, giọng xúc động – Thú thật là bây giờ tao có cảm giác tình cảm của tao đối với Êmê và K'Tub không kém gì tình cảm tao dành cho mây.

- Tao cũng có cảm giác y như vậy. – Nguyên gật đầu – Do vậy mà mình không được làm tụi nó đau đớn.

Nguyên thờ đánh thượt một cái và ngã lưng xuống tấm nệm lông chim, cái động tác rất giống với cách người ta hạ đầu chấm hết cho một trang văn. Kăply hiểu ngay điều đó, vì thế nó cũng lật đặt ngã lưng xuống theo, mặc dù nó biết nó khó mà chớp mắt được khi trong đầu nó đang chất đống cả mớ câu hỏi, rằng hồng biết báu vật của lâu đài K'Rahlan là thứ quái quỷ gì mà giáo chủ Ama Êban phải sai ông K'Tul và bà Êmô tới nằm vùng hàng chục năm trời ở lâu đài K'Rahlan để sục sạo, dò tìm; trùm Bastu cũng quan tâm chuyện này đến mức coi việc khai thác bí mật từ miệng K'Brăk quan trọng hơn việc trừ khử hậu duệ của thủ lĩnh Ánh Sáng; và ngay cả thầy N'Trang Long nữa, đối với thầy, nhiệm vụ hàng đầu của chiến binh giữ đền đời thứ ba là phải nhanh chóng truy lùng cho bằng được báu vật này trước khi người của phe Hắc Ám và giáo phái Madagui kịp tìm thấy.

Kăply nghĩ và nghĩ, trần trọc day qua trở lại, đầu óc rối tung, thỉnh thoảng liếc qua chiếc giường bên cạnh, nơi thằng bạn nó đang nằm ngay cán cuốc bằng ánh mặt ghen tị.

Kăply không biết Nguyên chỉ nhắm mắt để đó, chớ thiệt ra thằng bạn nó đầu đã ngủ. Vô tâm cỡ như Kăply mà còn thao thức trước bao nỗi rối ren thì đũa cả lo như Nguyên làm sao đỡ giắc được. Cũng như Kăply, Nguyên quan tâm đặc biệt đến tiệm Những Dấu Hỏi của lão Luclac. Nó biết nơi đây chính là đầu mối để tụi nó có thể từ đó lần ra những bí mật hiện đang bao phủ quanh lâu đài K'Rahlan. Chắc chắn tuần nào ông K'Tul cũng lên đây để tìm kiếm lời giải đáp cho những thắc mắc của mình từ những bộ óc thông thái, Nguyên lo lắng nghĩ, hồng biết từ bữa đó đến nay ông đã thu lượm được kết quả gì chưa? Nhưng muốn lần ra cái cửa tiệm quái chiêu này không thể làm theo cách cầu may của Kăply được. Mỗi tuần tiệm Những Dấu Hỏi chỉ xuất hiện một lần vào ngày thứ sáu, lại ở những địa điểm hoàn toàn khác nhau và không ai biết trước, chắc chắn muốn tìm được dấu vết của nó phải có một phương pháp thích hợp nhưng đó là phương pháp gì thì Nguyên vẫn chưa nghĩ ra.

Trầm tư một hồi, Nguyên lại nghĩ lan man đến vụ “mông tặc” đang làm xúi Lang Biang nhốn nháo mấy bữa nay. Nó không tin thủ phạm vụ này lại không có liên quan gì đến phe Hắc Ám. Khuấy động dân tình để gây bất loạn, theo Nguyên nghĩ, đó là cách tốt nhất để tạo thời cơ cho Bastu quay lại. Nghĩ đến trùm Hắc Ám, bắt giác Nguyên cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Nó không biết bằng cách nào nó và Kăply có thể chống lại thần chú kim cương của hắn. Đó là chưa kể, cho đến nay thầy N'Trang Long và giáo sư Akô Nô vẫn chưa tìm ra cách nào hữu hiệu để khống chế hoàn toàn lão Ôkô Na. Cái tên Ôkô Na bật ra trong đầu khiến Nguyên suyt chút nữa bắn mình lên khỏi nệm. Nguy rồi! Nguyên xám mặt than thầm. Có thể nào lão già quái gở này chính là tên “mông tặc”? Lão sống về đêm, mà những vụ tấn công phụ nữ cũng toàn xảy ra ban đêm. Nếu đúng là lão thì thám tử Eakar và đám phù thủy của Cục an ninh không làm gì được là chuyện không có gì khó hiểu. Hèn gì thám tử Eakar cứ khẳng khái thủ phạm là người của trường Đămri, còn thầy N'Trang Long thì cương quyết không cho mình và Kăply dính vô vụ này. Tuy năng lực pháp thuật của mình và Kăply tăng tiến vượt bậc nhưng nếu sánh với lão Ôkô Na, một hóa thân của chủ nhân núi Lung Chùng, thì chẳng khác nào đom đóm so với mặt trăng ...

Nguyên càng nghĩ ngợi càng thấy lòng nặng nề, đầu nó cứ tói đi từng phút một. Có lúc nó cảm thấy ngột ngạt như thể căn phòng đang bị trùm trong một tấm vải dày. Ngay cả khi đã mệt mỏi thiếp đi rồi, nó vẫn không ngừng hét lên khi nhìn thấy lão Ôkô Na lù lù hiện ra trong giấc mơ; lão ngồi lác lư trên tảng đá,

cứ sau mỗi cú lắc, người lão lại phình to lên và dài ra một khúc, một lát sau đã biến thành con basilic với những khúc mình to lớn, vàng khè, ngo thiết là góm ghiếc...

o O o

Sáng hôm sau, đúng như Nguyên phỏng đoán, vừa đun đầu qua khói công, tụi nó nhận thấy ngay một sự lặng lẽ khác thường phủ xuống trường Đămri như một đám mây đen. Bọn học trò không buồn chạy nhảy, đùa giỡn rần rần như mọi khi mà tùm tùm thành từng nhóm nhỏ ở các góc sân, chụm đầu xì xào với vẻ bí mật – xem tình hình có vẻ còn tệ hơn cái lần tờ Tin nhanh N, S & D tiết lộ Bolobala bị mất tích.

K’Tub liếc quanh sân trường một vòng, mặt quàu quau:

- Lão Ama Đliê đã thành công vượt bậc rồi đó.

Păng Ting đưa tay lên tính vò đầu nhưng sức nhớ nó phải mất cả tiếng đồng hồ để lằng-xê kiểu tóc mới ngo rất giống bờm sư tử, liền bỏ tay xuống, hậm hực:

- Hồng lễ đám học trò trường Đămri yếu bóng vía đến mức lão Eakar nói gì cũng tin.

- Lão Eakar này kỳ cục thiệt đó, Êmê. – Mặt phù lên, Kăply nói như rít qua kẽ răng – Thám tử gì mà lúc nào cũng bô bô như gã bán thuốc dạo. Anh không hiểu tại sao Cục an ninh chưa tổng cổ lão cho rồi.

Nguyên như không nghe thấy các bạn, mãi đảo mắt tìm xem thầy Akô Nô đang ở đâu nhưng nó chẳng thấy gì hết. Chi có thằng Steng đang phi tới như ngựa.

Căn cứ vào chiếc áo chùng đã thoi rộng thùng thình trông vô cùng chường mắt, có thể thấy Steng mập lên nhiều so với trước, mặc dù những nốt mụn trên mặt nó dường như trở ra nhiều hơn.

Steng chia bộ mặt tươi hơn hớn vào lũ bạn, cười toét miệng:

- Ê, tụi mày chúc mừng tao đi chứ. Bữa nay tao đi học lại rồi.

K’Tub quên ngay nỗi bức tức trong lòng, hí hửng vọt miệng:

- Hay quá, anh Steng! Như vậy là pháp sư Lăk...

Một tiếng ho như sấm bắn ra từ miệng Nguyên nhấn chìm lời hỏi han của K’Tub một cách thô bạo. Thằng oắt ngạc nhiên ngược nhìn Nguyên, lời cự nự chưa kịp phun ra đã vội nuốt ngay xuống khi thấy ông anh kín đáo nháy mắt với nó rồi lật đật quay sang Steng, vui vẻ hỏi:

- Thế công việc chỗ phòng y tế đã xong xuôi hết rồi hả mày?

- Xong hết rồi. – Steng không nghi ngờ gì, tiếp tục trưng ra bộ mặt tí tởn như thể chính nó vừa giúp pháp sư Lăk cai nghiện thành công – Hừm, không có tao ông Lăk chỉ có khóc. Tao giúp ông toàn những chuyện khó nhằn.

Steng vuốt ngực, tỉnh bơ:

- Gian khô thiết tình!

Nhớ lại những lần bị Steng trù ẻo hôm trước, Kăply ngựa miệng muốn xô thẳng này một câu nhưng cuối cùng nó kềm lại được, lảng sang chuyện khác:

- Ê, mày có biết chuyện gì đang xảy ra mấy bữa nay không?

- Vụ “mông tặc” chứ gì. – Steng nhún vai – Tao có nghe pháp sư Lăk nói.

- Pháp sư Lăk có bình luận gì không? – Êmê tò mò.

- Có chứ. – Steng khịt khịt mũi – Ông bảo không hiểu làm sao mà tờ báo của Ama Đliê đến nay vẫn chưa sập tiệm.

Păng Ting neho mắt hỏi, vẫn không quên ngo ngoáy mái tóc một cách duyên dáng:

- Thế pháp sư Lăk không tin thủ phạm là người của trường Đămri à?

- Tin sao được, khi chính tôi đã bảo với ông là chỉ những ai không còn lý trí mới tin có một con ma cà rồng thứ hai trong nhà trường.

Steng hùng hồn đáp, miệng chành ra, như thể làm vậy thì tội bạn sẽ tin là nó có bảo pháp sư Lăk như thể thật, chứ không phải là ngược lại.

- Hay lắm, Steng. – Nguyên vỗ vai Steng, một cử chỉ như muốn nói là nó sẵn sàng tin những lời bốc phét của thằng này – Hy vọng là những đứa khác cũng tinh táo như mày.

Steng đảo mắt một vòng, khinh khinh nhìn lũ học trò đang tùm ba tùm bảy đằng xa, hừ mũi:

- Hừm, tao thấy tội ngốc này cũng không sống lâu đâu...

Đang nói, nhận ra mình lỡ lời, Steng liền im bặt, sượng sùng nhìn tội bạn. Nhưng đám Nguyên và Êmê chỉ cười cười, không nói gì, biết Steng vẫn còn quen miệng, hơn nữa suy cho cùng thì tội nó thấy lũ học trò nhát cáy đó dù sao cũng xứng đáng với lời trù ẻo của thằng Steng lắm.

Nhưng một lát sau thì Nguyên và Kăply lại nghĩ rằng nếu có đứa nào xứng đáng với lời nguyên rủa độc địa của thằng Steng trong ngày hôm nay thì đứa đó dứt khoát phải là Amara, tức là cái đứa mặt mày phải nói là hơn hờ một cách ngu ngốc, cứ như thể hạnh phúc lớn nhất trong đời nó là được nhìn thấy trường Đămri tanh bành xi quách. Nguyên và Kăply vừa ló đầu vô lớp, chưa kịp mở miệng đáp lại lời chào của Kan Tô, thằng Amara đã vội vã phóng tới cản đường. Chia bộ mặt cực kỳ nhăn nhó vào mắt Nguyên và Kăply, Amara oang oang, đôi mắt hí của nó híp lại một cách khoái trá:

- Hà hà, phen này thầy hiệu trưởng của tội mày khôn khổ rồi!

- Hiệu trưởng của mày nữa, đồ khôn ả. – Kăply gầm gừ, phải kềm chế lắm nó mới không dấn vào bộ mặt nhơn nhơn của thằng Amara.

- Cái đó thì tao còn phải chờ đợi xem. – Amara tỉnh khô – Biết đâu ông chẳng là một nhân vật cao cấp của phe Hắc Ám.

Kăply nghiêng chặt răng để khỏi nhe ra đớp thẳng này một phát. Tiếng nói của nó gần như xì ra từ hai lỗ mũi:

- Chỉ những đứa không có đầu óc như mây mới ăn phải bã của Eakar và Ama Đliê thôi.

Amara rất muốn nhảy xổ vào Kăply nhưng nhớ đến cú phản đòn cách đây mấy ngày, nó cố bắt mình đứng yên, chu mỏ phun ra một câu rất mùi khiêu khích:

- Tao không nghĩ mây dám phi báng cả xứ Lang Biang. Độc giả của tờ Tin nhanh S, N & D đến nay đã tăng lên bao nhiêu thì mây cũng biết rồi đó.

- Tờ báo lá cải đó chẳng đáng để đem ra khoe đâu, Amara!

Tiếng thầy Haifai lạnh lùng cất lên từ ngoài cửa cất ngang cuộc tranh cãi giữa hai đứa. Như bị ném giầy vào giữa mặt, Amara ngoảnh phất lại, hần học:

- Thầy không được quyền đụng chạm đến ba con.

- Lạ nhì! – Thầy Haifai cười khẩy – Thế mà trước nay ta cứ tưởng Ama Đliê là một người, còn ba của trò là một người khác chớ.

Nhìn hai bàn tay không ngớt đuối ra co vào của Amara, Nguyên và Kăply đoán là nó rất muốn xáng cho mình một bạt tai về câu nói hớ hênh vừa rồi. Những tiếng cười khúc khích vang lên từ các dãy bàn không ngừng chọc vào tai Amara khiến mặt nó càng lúc càng tím bầm.

- Cô ơi, cô! – Bất thần nó tru lên – Thầy xúc phạm đến con như vậy mà cô nữ nào làm thỉnh hả cô?

- Cũng tại trò cả thôi. – Thầy Haifai khề lắc đầu làm hai chiếc khoen đeo tai đưa qua đưa lại, và một giọng eo éo phát ra từ đôi môi đỏ chót – Ama Đliê có liên quan gì đến trò mà trò cứ một điều “ba con” hai điều “ba con”.

- Cái đó là con nói lộn. – Amara nhăn nhó như vừa đặt móng phải tổ kiến – Cô cũng biết rồi mà. Ba con cung cấp giấy cho ông.

Cả lớp nghe rõ tiếng cô Haifai thờ dài:

- Cho dù như vậy thì theo ta, trò cũng không nên xoén xoét cái miệng về tờ báo của Ama Đliê nếu không định làm cho trường Đămri hỗn loạn hơn nữa.

- Người gây ra sự hỗn loạn là thầy hiệu trưởng chớ không phải là con. – Không tìm thấy sự ủng hộ thường lệ nơi sư mẫu, Amara bắt đầu nói xằng.

Cả đồng cặp mắt đỏ đờn vào thầy Haifai, xem thử trước thái độ xấc láo của Amara, thầy hay là cô sẽ giành là người mở miệng trước.

Không đứa nào nghĩ người lên tiếng lại chính là thầy N’Trang Long. Quấn mình trong chiếc áo chùng màu tím rộng rinh, không biết thầy xuống tới từ hồi nào mà bọn học trò thấy thầy đứng ngoài cửa nói vô:

- Trò đừng có nói oan cho ta à nha. Người gây ra tình trạng bát nháo thê thảm này là tên thù phạm giấu mặt chớ hồng phải là ta à.

Thầy N’Trang Long nói giọng vui vẻ nhưng vẫn khiến thẳng Amara rúm người lại. Nó nghệt mặt cố áp úng một câu gì đó như là lời phân bua nhưng tại bạn đều thấy sự sợ hãi như một cục tổ chẳng chắn ngang miệng nó.

Không để ý đến vẻ lóng ngóng của Amara, thầy N’Trang Long tình bơ xoắn lấy một sợi râu cằm, thung thảng tiếp:

- Những điều Eakar nói không phải là vu vơ nhưng nếu xét cho cùng thì hoàn toàn trật lất. Vì vậy mà ta nghĩ là các trò cứ yên tâm ngồi học cho từ tể.

Lần này, nói xong thầy N’Trang Long biến mất chỗ cửa, cũng đột ngột như lúc thầy xuất hiện, nhưng mãi một lúc lâu thằng Amara vẫn không cựa quậy nổi, đến nỗi cuối cùng thằng Y Đê phải chạy tới kéo nó vô chỗ ngồi, ẩn vai nó giúp cho nó rơi phịch xuống ghế nhưng ngay cả như vậy, Kăply vẫn thấy là Amara rơi theo cái kiểu của người chết rồi và điều đó làm nó hả hê hết sức.

- Kết thúc chuyện này được rồi đó!

Thầy Haifai đập hai tay vào nhau theo thói quen và ngoác miệng hô lớn, giọng đồng đặc, thậm chí long trọng như tuyên bố kết thúc chiến tranh. Như chưa cho thể là ẩn tượng, thầy cung tay động tay lên bảng đánh “rầm” một tiếng, cao giọng:

- Các trò lật tập ra. Hôm nay ta sẽ dạy cho các trò câu thần chú chiến đấu số 9.

Thầy Haifai điệu bộ trông rất hung hăng, câu thần chú chiến đấu mà thầy sắp dạy có cái tên nghe cũng hung hăng không kém: thần chú Rụng răng.

- Rụng răng là sao thầy? Có phải đây là câu thần chú làm cho đối phương móm xòm như ông nội bà nội mình không hả thầy? – Thằng Y Đê lắc các hỏi, căn cứ vào bộ mặt xắc lảo lảo lẫn cái cách nó rướn người như cổ kéo dài thân hình nhỏ thó của nó ra có thể tin là nó muốn đóng thế vai trò của sư phụ nó lúc này đã bắt đầu nhúc nhích được một chút trong ghế.

- Ta không cần biết ông nội hay bà nội của trò rằng cò như thế nào. – Thầy Haifai nhếch đôi môi mông, khoe gần hết ba mươi hai cái răng nhọn hoắt ra ngoài – Nhưng rụng răng nghĩa là không có chút xiu gì giống như ta, tức là nếu muốn cũng không thể nhào tới cắn cổ những tên học trò quậy phá được.

Giọng điệu đe dọa của thầy Haifai khiến khuôn mặt Y Đê trông giống như một bức tường vừa bị quét vôi. Lần này thì rõ ràng là nó đang cố thu người lại theo cái cách của một con giun chết nhát và điều đó thiệt tình khiến Kăply khoái chí không thể tả.

Mà thầy Haifai cò về cũng muốn coi thằng Y Đê là một con giun thiệt. Thầy nguýt nó một lần nữa bằng vẻ chán ghét (cái nguýt này chắc là động tác của vợ thầy – Kăply thâm nghĩ) rồi lướt mắt một vòng khắp lớp, cái trán dô lừ lừ quét từ phải qua trái rồi vòng trở lại như cổ sục tìm một gương mặt nào đó thiệt để ưa để rớt cuộc khìn khịt mũi, hỏi một câu để ợt:

- Tam, trò có thể nói cho ta biết câu thần chú chiến đấu số 8 là thần chú gì không?

- Thưa thầy, – Tam nhanh nhẹn bật người lên khỏi ghế, hoàn toàn khác hẳn thằng Tam ủ dột và rúm ró trước đây – thần chú chiến đấu số 8 là thần chú Tựa quai hàm ạ.

- Giỏi! Giỏi lắm! – Thầy Haifai reo lên – Trò ngồi xuống đi. Ta cho trò 10 điểm.

Trong khi Tam tựa người xuống ghế vì sướng thì thằng Amara cựa quậy người dữ dội trong chỗ ngồi như một con thú bị đánh lười, Kăply thấy rõ là nó đang muốn rống lên thiệt to để phản đối cái lỗi cho điểm quai chiêu của thầy Haifai nhưng cuối cùng Amara ngoác miệng ra chỉ để làm mỗi một việc là hớp lấy hơi để không khí như thể nó vừa trôi lên khỏi mặt nước.

Không cần quan tâm đến chuyện Amara có thể chết vì uất, thầy Haifai lắc lư chiếc đầu lưa thưa tóc, tiếp tục tán dương Tam:

- Đúng như trò Tam vừa trả lời một cách đặc biệt xuất sắc, thần chú chiến đấu số 8 chính là thần chú Tựa quai hàm. Một khi đối thủ đã tựa quai hàm, coi như các trò đã vô hiệu hóa được khả năng kháng cự của hắn, ta nói vậy các trò thấy có đúng không?

- Dạ rất đúng ạ. – Cả đồng cái miệng rập ràng hồ.

Thầy Haifai gật gù, giọng hài lòng:

- Cũng như trò Tam, các trò thiết là thông minh ngoài sức tưởng tượng của ta. Tất nhiên là trừ trò Amara và trò Y Đê...

Lần này thầy Haifai chưa kịp nói hết những lời thiên vị quá đáng, vợ thầy đã bực mình chen ngang:

- Ông ăn nói vớ vẩn gì thế. Dạy không lo dạy, cứ nói linh tinh.

- Cô ôi, cô! – Được tiếp sức bởi sự can thiệp bất ngờ của cô Haifai, Amara cố gào lên bằng cái giọng không hiểu sao trở nên the thé rất giống với cái giọng của sư mẫu nó – Cô phải bắt thầy xóa bỏ cái điểm 10 cà chớn của thằng quái nhân Tam đi cô.

- Quái nhân cái con khi! – Vẫn giọng eo éo của cô Haifai đáp trả nhưng lần này chiều hướng có vẻ không thuận lợi cho Amara chút nào – Hồng lễ đến giờ này mà trò không biết...

Như chợt nhận ra sự hờ hênh của mình, cô Haifai đột nhiên ấp úng và cố tìm cách xoay chuyển tình thế:

- ... trò... trò không biết rằng ta không có quyền thay đổi điểm số trong giờ dạy của ông sao.

Bọn Tam, Bolobala, Nguyên và Kăply tim động binh binh, cơ thể gần như đông cứng lại, đến khi cô Haifai kịp nói trở đi, tụi nó mới có cảm giác máu trong người bắt đầu lưu thông trở lại. Cái vụ thằng Tam bị gán cho là quái nhân dù sao cũng đã xảy ra rồi và càng ngày mọi người càng như không nhớ tới nữa, nhất là lâu nay con nhò Bolobala không tung ra trong trường một lời nguyên rủa thâm nào. Bây giờ nếu bí mật của Bolobala bị xì ra, chắc chắn trường Đămri sẽ đẩy lên một cơn bão mới và không cần phải thông thái mới biết lần này cơn bão dư luận sẽ khủng khiếp như thế nào. Bolobala khó yên thân đã đành mà thầy N'Trang Long lẫn thầy Haifai sẽ bị lão Ama Đliê và đám tay chân quay như quay để là cái chắc, thậm chí nhiều khả năng lão sẽ tìm mọi cách lôi kéo Cục an ninh và Bộ giáo dục vào cuộc. Và nếu tờ Tin nhanh N, S & D nhân danh vấn đề an ninh của cộng đồng để liên tục kích động và yêu sách, ngay cả Hội đồng Lang Biang cũng chưa chắc sẽ đứng ngoài như xưa nay.

Trong khi bao rắc rối hiện nay chưa giải quyết xong, nếu chồng chất thêm gánh nặng này nữa, trường Đămri sẽ đổ sập và tanh bành như một bãi chiến trường là điều không cần phải nằm mơ mới thấy được.

Amara dĩ nhiên không hiểu được tất cả những éo le đó. Thấy không làm suy suyển được điểm 10 cao chót vót của thằng Tam, nó húc đầu qua chỗ khác:

- Nhưng con vẫn chưa hiểu học câu thần chú số 9 này làm cái con khi gì.

- Đồ ngu! – Thầy Haifai quắc mắt, giành lại quyền phát ngôn nhân lúc bà vợ còn chưa kịp trấn tĩnh sau khi suýt để lộ bí mật của Bolobala – Học để chiến đấu chứ không phải để làm cái con khi!

Thầy chìa ngón tay màu mè ra trước mặt, rà rà dọc các dây bàn như xạ thủ quơ nòng đại liên, khò khè hỏi:

- Các trò nói ta nghe đi. Có phải nếu chẳng may thần chú Trạo quai hàm không hiệu nghiệm thì các trò phải sử dụng tiếp thần chú Rụng răng để đối thủ hết đường niệm chú hay không?

Trong khi cả đồng cái miệng nhao nhao “Dạ phải” thì thầy Amara vẫn bướng bỉnh:

- Con không nghĩ rụng hết răng thì đối thủ không nói được.

Có thể thấy thầy Haifai đang làm mọi cách để không văng ra một tiếng chửi tục. Thầy đưa tay lên nắn nắn chiếc mũi gãy (Kấyly có cảm tưởng như thầy đang ấn nút kiểm soát để con giận khỏi bùng lên) và trong cái tư thế ngó thiệt là kỳ cục đó, thầy gằn giọng, nói như nhai từng tiếng:

- Ta muốn đập vỡ cái đầu ngu muội của trò ra để nhét vô đó một ít thông minh quá, Amara à. Trò thử hình dung đi, nếu trò không còn lấy một cái răng làm vốn thì trò sẽ niệm chú như thế nào.

Thầy Haifai ngừng lại một chút rồi tiếp tục gằn gừ:

- Hừm, ta nói thiệt, muốn niệm một câu thần chú đơn giản nhất như Giờ tay lên, trò cũng cóc làm được.

- Được! – Amara gằn lên bằng cái giọng đã bắt đầu khùng khùng.

Thầy Haifai rọi mắt vô mặt tên học trò cứng đầu, cười khẩy:

- Nghe nè, lúc đó cái miệng móm xòm của trò cùng lắm chỉ có thể rặn ra những tiếng phều phào. Trong khi đối thủ của trò đang hoành hô “Giờ tay lên” thì trò chỉ có thể móm mém “Phơ phay phen” như một thứ ngôn ngữ cóc nhái chỉ có tác dụng cù lét đối thủ thôi, hiểu chưa?

Mặt Amara tím bầm như bị ai bóp cổ. Những tiếng cười rúc rích như chuột của tụi bạn ở chung quanh càng khiến nó cảm thấy như có ai chẹt lấy cổ nó thật. Nhưng Amara không phải là thằng nhãi đàn độn đến mức bỏ ra ngoài tai những lý lẽ chính xác của thầy Haifai.

Nó xộc tay vào mái tóc quăn như để làm cho nó quăn hơn nữa, cặp mắt hí lảo liên, cái cách của người không chịu đầu hàng một cách dễ dàng.

Trong khi Amara đang cố nghĩ cách lấy lại thể diện, Hailibato thỉnh linh vọt miệng:

- Dù sao thì thần chú số 9 cũng là thần chú quá sức nguy hiểm để học nó, thưa thầy. Tác dụng của các loại thần chú khác đều có thể sửa chữa, nhưng nếu tụi con thực hành thần chú Rụng răng và thực hành hiệu quả, thì tụi con lấy gì để ăn uống, thưa thầy?

Thầy Haifai liếc về mặt lo lắng đến tươm mỡ của Hailibato, cặp mắt sâu hoắm của thầy lóe lên:

- Hừ, ta tưởng khi đặt chân vào lớp, trò đã tự giác bỏ cái tật tham ăn của trò ở bên ngoài cổng trường rồi chứ, Hailibato.

Thầy động tay vô tấm bảng đánh “rằm” một cái, lần này mạnh đến mức làm cả lớp học giật bắn:

- Hồng lẽ mấy trò nghĩ ta là người đàn độn đến mức sau khi dạy xong câu thần chú số 9, học trò của ta rụng rụng sạch trơn sao? Hừm... hừm...

Cô Haifai có lẽ cũng nóng ruột không kém gì mấy đứa ngồi dưới, nhất là cô thấy tiết học đã trôi qua hơn phân nửa rồi mà ông chồng mình vẫn còn say sưa cãi nhau với học trò, chưa kịp dạy một chữ nào. Cô vội vàng nói, thừa lúc thầy Haifai đang thờ đốc:

- Thần chú Ônđư, mấy trò. Mấy trò sẽ được học thần chú Ônđư.

Câu thần chú lạ hoặc khiến cả lớp ngệt mặt ra.

- Thần chú Ônđư là thần chú gì vậy, cô? – Thằng Lung ngơ ngác hỏi.

- Thần chú Ônđư là thần chú số 9 rưỡi. – Vẫn giọng cô Haifai trả lời với sự đồng tình của thầy Haifai, Kăply đoán thế vì nó thấy thầy có vẻ đuối đơ sau một hồi hò hét quá mạng – Đây là câu thần chú có nguồn gốc từ xứ Mũi Lồ, có tác dụng giúp đối tượng trở lại tình trạng nguyên vẹn ban đầu sau khi trúng phải thần chú Rụng răng.

Năm phút sau, Kăply đã thấy Hailibato và Lung đứng trước bảng, chuẩn bị thực tập câu thần chú chiến đấu số 9 thầy Haifai vừa giảng. Hai đứa run run chia bộ mặt xanh lè xanh lét vào mắt nhau, cái bộ dạng không thể nhầm được của những kẻ không tin chút xíu nào hết vào câu thần chú Ônđư mà cô Haifai vừa quảng cáo.

Nhưng đến khi Hailibato và Lung đã vung tay vào mắt nhau và hét tướng câu thần chú số 9 lên thì hai đứa nó chợt nhận ra thà rụng sạch trơn hai hàm răng còn sướng hơn là cái tình trạng mà đứa này vừa gây ra cho đứa kia: Răng chiếc rụng chiếc không, có chiếc lung lay như cây cọc rào bị bão. Đám con gái sợ hãi thét lên be be khi thấy Hailibato và Lung miệng ri máu, đầy cả ra vạt áo trước ngực, trong khi Amara và tên đệ tử Y Đê của nó vừa nhảy cẫng vừa vỗ tay bôm bốp với vẻ mặt rất chỉ là phấn khích.

- Tụi bay làm ăn cái kiểu gì ngu như heo vậy hả? – Thầy Haifai giận dữ đến mức tóc trên đầu dựng đứng.

Thầy lắc lư cái trán đỏ, hét âm:

- Quay mặt lại đây! Nhanh lên!

Thầy phẩy tay một cái nhẹ hều vào hai đứa học trò khốn khổ, ngay lập tức răng cô tụi nó trở về ngay chóc vị trí cũ, y như trồng mới, máu me biến mất, vạt áo trước ngực sạch bong như mới giặt.

Thằng Lung đưa tay lên mặt rờ rẫm, lúng búng hỏi:

- Thầy vừa sử dụng thần chú Ônđư hả thầy?

- Đúng rồi! Trò thấy có hay không?

- Hay thiệt đó, thầy ơi. – Hailibato nhăn nhó đáp thay bạn, hai tay nó đang bụng lầy cầm – Nhưng quai hàm con vẫn còn rēm quá hà.

Căn cứ vào thân hình cựa quậy một cách nguy hiểm của thầy Haifai có vẻ như thầy đang tính tuôn ra tiếp một tràng chửi rủa nếu như ngay lúc đó tiếng chuông tan học không kịp thời vang lên trong tiếng thở phào của những đứa chưa bị thầy kêu lên thực tập bữa nay.

Chương 3: Người Đàn Ông Ở Hẻm Râu Ngô

Văn phòng hiệu trưởng vẫn bừa bộn như một cái nhà kho khi Nguyên và Kăply thò đầu vào. Các loại hũ sành và chai lọ thủy tinh vẫn đầy ắp kê sát tường, vẫn như xưa nay, sắp xếp chẳng theo hàng lối nào hết. Những chiếc mặt nạ rắn rì vẫn từ trên cao nhìn xuống hai đứa trẻ bằng ánh mắt phải nói là đe dọa hết biết.

Khi đã ngồi xuống chiếc ghế dài quen thuộc trước bàn giấy theo lời mời rất ư là lịch sự của thầy N’Trang Long, Nguyên vừa bóp cặp chân mồi nhừ vừa tò mò đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt mân mê các pho tượng dựng sát vách, cố sức tạo các khoảng trống để tìm xem cái bảo động kể đang nằm ở đâu.

Trong khi đó, Kăply lom lom dán mắt vào vầng trán mệnh mông của thầy N’Trang Long, lo lắng chờ xem chừng nào thì thầy mới ngược mắt lên khỏi đồng giấy tờ để giữa tội nó te tua về cái tội xồng xộc chạy lên đây mà hồng chịu về nhà truy tìm báu vật ở lâu đài K’Rahlan theo lời dặn của thầy.

Nhưng như thình thoảng vẫn xảy ra, sau khi chi chiếc ghế kêu Nguyên và Kăply ngồi xuống, thầy làm như quên mất hai đứa học trò đang ngồi trước mặt, cứ chúm mũi vô xấp giấy tờ gì đó có vẻ đang làm thầy rất khoái chí.

Căn cứ vào cái cách thầy mê mải dán mình vào mớ giấy má đó, Kăply có cảm tưởng thầy coi tội nó như hai cái giá mắc nón hay là đồ cóc nhái gì đó, và cái thứ cóc nhái đó sinh ra trên đời chẳng làm được gì ra hồn ngoài chuyện liên tục quấy rầy thầy.

Đúng vào lúc Kăply bắt đầu nghĩ là mình đã xài đến gam nhẫn nại cuối cùng, chuẩn bị quay sang Nguyên để huých cùi chỏ vô hông thẳng này thì thầy N’Trang Long bắt thần ngẩng đầu lên. Đôi mắt to cô cô của thầy chớp chớp như bị chói nắng:

- Ủa, tội con mò vô phòng ta chỉ để ngồi nghỉ mệt hay sao mà im ru bà rù vậy hả?

- Dạ, tội con...

Kăply ấp úng, câu hỏi có vẻ giễu cợt của thầy hiệu trưởng làm nó đột nhiên quên mất nó lên đây để làm gì.

- Chắc thầy có đọc những phát biểu của Thám tử Eakar trên tờ Tin nhanh N, S & D?

Nguyên háp tấp đỡ lời bạn, cố nói thật chậm để thăm dò phản ứng trên mặt thầy, ngạc nhiên thấy thầy chẳng lộ chút giận dữ nào hết.

- Có chứ. – Thầy N’Trang Long thần nhiên đáp, bàn tay theo thói quen đưa lên mò mẫm chỗ râu cằm – Nhà đại thám tử của chúng ta lần này không biết là lần thứ mấy lại cho mình là tài ba nhất xứ rồi.

Câu nói mơ hồ của thầy hiệu trưởng khiến bọn trẻ không biết phải hướng suy nghĩ của mình vào đâu. Kăply nhìn chăm chăm vào bàn tay thầy hiệu trưởng, rụt rè thông báo:

- Báo Tin nhanh N, S & D mấy bữa nay bán chạy lắm đó thầy.

- Họ đưa tin giật gân kiểu đó, không bán chạy mới là lạ, con à. – Thầy N’Trang Long gật gù đáp, vẫn bằng vẻ bình tĩnh hiếm có.

Nguyên liếm đôi môi khô rang, lấy hết can đảm để xi ra cả đồng câu hỏi mà nó chôn chặt trong lòng từ hôm qua đến giờ:

- Thế thầy có biết thù phạm vụ này là ai không hả thầy? Thám tử Eakar có thiệt là đã bịa chuyện để hại thầy không? Lão Ôkô Na không dính gì vào đây, đúng không thầy?

Trước những thắc mắc dồn dập của Nguyên, thầy N’Trang Long trở mắt nhìn sững nó như thể nó vừa làm một chuyện gì đó vô cùng lỗi bịch:

- Con làm sao thế hờ con? Bộ con nghĩ ta sắp sửa chuyển sang nghề thám tử như Eakar sao?

Thầy nhíp những ngón tay to như quả chuối xuống đồng giấy tờ trước mặt, tặc tặc lưỡi:

- Ta đang suy nghĩ. Mọi chuyện đang dừng lại ở chỗ suy nghĩ, con à. Mà khổ nỗi, những suy nghĩ của ta mấy hôm nay chỉ mới nhúc nhích được có chút xíu thôi. Nói chung là chẳng có gì đáng kể hết.

Thầy hướng tia nhìn lên trần nhà như thể tránh tỏ lộ sự bất lực của mình qua ánh mắt:

- Vụ này nhìn bề ngoài thì có vẻ vô cùng đơn giản nhưng bên trong lại lắt léo trăm bề. Dù sao thì ta cũng có thể khẳng định với tụi con điều này: Thứ nhất, thám tử Eakar không bao giờ có ý định hãm hại ta. Ông ta là con người hời hợt nhưng lại khoáng huênh hoang, và Ama Đliê đã lợi dụng điểm yếu này của Eakar để công kích ta. Thứ hai, các con có thể yên tâm rằng vụ này không dính dáng gì đến người của trường Đămri.

Kăply không nhin được, ý nghĩ trong đầu nó gần như tự động bật ra thành lời:

- Như vậy là Eakar nói xạo hả thầy?

- Thú thiệt là ta cũng hông biết Eakar có nói xạo không nữa.

Nguyên và Kăply có cảm tưởng tụi nó đang rơi vào một chỗ nào đó rất mù mờ. Mà không mù mờ sao được khi mà tụi nó đang ngờ rằng chính thầy N’Trang Long cũng không nắm chắc những gì mình nói. Nguyên chợt nhớ đến một chuyện quan trọng:

- Nhưng vụ này chắc là có liên quan đến phe Hắc Ám phải không thầy?

Thầy N’Trang Long chép miệng:

- Có vụ rắc rối nào ở trên đời mà không liên quan đến phe Hắc Ám hả tụi con?

Ánh mắt thầy đột nhiên trở nên nghiêm nghị:

- Nhưng dù thế nào đi nữa ta cũng không muốn các con phí công sức vào cái chuyện lôm côm này. – Đang nói, thầy làm như giật mình nhớ ra – Ủa, mà hình

như ta nhớ là ta đã dặn thầy Haifai nói lại với tụi con điều này rồi mà. Hay là ta nhớ lộn không biết?

- Thầy có dặn, thưa thầy. – Kăply láu táu – Thầy bảo nhiệm vụ hàng đầu của tụi con là nhanh chóng tìm cho bằng được báu vật ở lâu đài K’Rahlan.

- Con nói hay lắm, K’Brêt. Hình như bao giờ con cũng nói rất hay thì phải. – Thầy N’Trang Long neho mắt nhìn Kăply, và lời khen tặng của thầy khiến nó nhột nhạt đến mức chỉ mong đừng bao giờ nghe thêm một lời khen như thế nữa trong đời.

Như chưa cho thế là đủ, thầy khẽ nhún vai, vờ ngạc nhiên:

- Ủa, ta tưởng sau khi nghe ta nói như vậy thì các con sẽ không ngồi ì ra trong phòng ta nữa chứ?

Lần này câu đuôi khéo của thầy trảng lên mặt Nguyên và Kăply một thứ gì đó giống như nước cà chua ép và lập tức dựng hai đứa lên khỏi ghế.

o O o

Xuống tới sân trường, mặt trời vẫn chưa chịu lặn trên gương mặt của Kăply. Nó thụi tay vô lưng Nguyên, giọng hầm hầm:

- Tại mày đó. Thầy Haifai đã nói như vậy rồi mà mày còn rù tao mò lên trên.

Nguyên né người qua một bên để phòng cú thụi thứ hai, điềm tĩnh nói:

- Nếu không mò lên đó, làm sao tụi mình biết được lão Eakar không hoàn toàn phịa chuyện. Vụ này thiệt là quái đản.

- Nhưng thầy N’Trang Long đã quá quyết thù phạm không dính dáng gì đến trường Đămri kia mà. – Kăply giương mắt nhìn bạn, nôn nóng chờ một cái gật đầu.

- Vậy mới khó nghĩ. – Nguyên dăm chiêu, Kăply thấy rõ một sợi tóc vừa rời theo tay bạn, cứ như thể Nguyên không dứt tóc thì ý nghĩ sẽ đóng cục lại – Rõ ràng bất chấp sự nghi ngờ của Eakar, thầy N’Trang Long có vẻ không muốn can thiệp vào vụ này. Có lẽ thầy cho rằng đó là chuyện của Cục an ninh chứ không phải chuyện của nhà trường.

Khi Nguyên nói tiếp, Kăply thấy trán bạn nó đột ngột nhăn tít:

- Nhưng nếu thế thì tại sao thầy không thẳng thừng và công khai bác bỏ những tuyên bố hồ đồ của Eakar?

- Ờ, khó hiểu ghê há.

Kăply nói như đưa đẩy, rồi dỏng tai lên chờ xem thẳng bạn đại ca của mình giải thích như thế nào. Nhưng Nguyên dường như đang bị thu hút bởi một chuyện khác. Nó đập tay lên trán một cái “bốp”, giọng bài hải:

- Chết rồi! Khi nãy tao có hỏi về vai trò của lão Ôkô Na trong vụ này mà hông nghe thầy ừ hừ gì hết.

- Hổng lẽ mày nghi ngờ lão Ôkô Na là thù phạm? – Kăply nín tay bạn, run run hỏi lại, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến thế – Ờ... ờ... đúng rồi... lão

già này chỉ xuất hiện... ban đêm...

Bất thần Kăply ré lên:

- Không đúng! Không thể như thế được! Chính thầy N’Trang Long đã khẳng định trường Đămri không dính gì vô đây hết.

- Kăply! – Nguyên nhìn bạn, giọng ráo hoảnh – Đừng quên lão Ôkô Na không phải là người của trường Đămri. Thậm chí ngay cả giáo sư Akô Nô nếu nói cho đúng ra cũng không phải nốt.

- Thế... thế... – Kăply lấp bắp, mặt xạm như đất, không nhận ra mình đang cà lăm.

- Mày cẩn thận kéo nuốt mất cái lưỡi đó. – Nguyên hừ mũi – Thiệt ra tao chỉ nghĩ thế thôi. Không có gì là chắc chắn hết.

Nguyên chép miệng nói thêm, mặc dù trong thâm tâm nó cũng không rõ có nên tin vào những gì nó đang nói hay không:

- Tao không tưởng tượng được thầy N’Trang Long lại giấu tụi mình một chuyện động trời như vậy.

Nguyên đã không tin lời mình, Kăply dễ gì tin. Đầu óc nó lúc này đang đặc lại như một khúc gỗ, nếu không có tiếng con nhò Bolobala thỉnh linh vọng tới chắc nó không biết làm sao để dứt ra khỏi cơn mụ mị:

- K’Brăk! K’Brêt!

Kăply ngo ngắc ngắc lên, thấy Bolobala từ chỗ quầy bánh Nhớ dai của mụ Gian phóng tới như một con mèo đen khổng lồ, phía sau thấp thoáng những khuôn mặt quen thuộc của tụi Êmê, Păng Ting và K’Tub.

- Có phẳng ra được đầu mối nào chưa, anh K’Brăk? – Êmê chạy sau Bolobala nhưng câu hỏi lại đến trước.

- Chẳng có gì rõ ràng hết, Êmê à.

Giọng Nguyên xuôi xị đến mức K’Tub phải trở mặt:

- Bộ thầy N’Trang Long không bình luận gì về vụ này sao?

- Thầy chỉ báo vụ này không dính dáng gì đến trường Đămri thôi.

Êmê thờ phào:

- Thiệt ra tụi mình cũng chỉ cần thầy xác nhận vậy thôi.

Kăply liếc Êmê, tính xì ra những nghi ngờ của tụi nó đối với lão Ôkô Na, nhưng thấy Nguyên làm như không muốn nhắc gì đến chuyện này, nó quyết định làm thỉnh luôn.

Păng Ting lúc lắc mớ tóc kiêu cợ trông như hai cánh bướm khổng lồ, chép miệng:

- Tụi em cũng chẳng ai tin tên thù phạm là người của trường Đămri, nhất là sáng nay chị Bolobala vừa phát hiện một nhân vật rất khả nghi...

Những ánh mắt sẫm soi của tụi bạn làm mặt Bolobala nóng lên. Nó đưa tay giạt giạt cổ áo chùng, như thể làm vậy thì nó cảm thấy tự nhiên hơn:

- K’Brăk, K’Brê! Sáng nay lúc tôi ôm cặp ra khỏi nhà một đoạn, lúc quẹo sang đường Ma Ya bỗng thấy một người đàn ông từ trong hẻm Râu Ngò đi ra. Trông ông ta rất lạ, tóc húi trọc, trông rất giống thằng Đăm Krông. Mấy bạn còn nhớ thằng Đăm Krông chớ?

- Nhớ. – Nguyên gật đầu – Đó là thằng nhãi buồn bán macorana tụi mình từng gặp trong rừng bữa trước phải không?

- Đúng rồi. Ý tôi muốn nói là... là... – Bolobala tắc tắc lưỡi, bối rối khi cố diễn tả chính xác những cảm giác của mình – nghĩa là ý tôi muốn nói ông ta trông rất ngầu. Hôm trước tôi đã trông thấy ông ta một lần, cũng ở trong hẻm Râu Ngò đi ra nhưng không chú ý lắm. Nhưng sáng nay lúc tôi nhìn thấy ông ta thì ông ta đang cầm trên tay hai cây đinh dài...

Rõ ràng Bolobala rụt cổ lại khi thuật đến chỗ này, cứ như thể nó vừa nhắc đến một con ma cà rồng. Kăply nghe tim đập bình bình, cố nghiêng chặt răng để không ợ ra một tiếng rên. Nguyên cũng liên tục máy môi để bắt mình tập trung, nhất là chi tiết hai chiếc đinh làm nó quan tâm quá xá cỡ.

Phải mất một lúc Bolobala mới bình tĩnh kể tiếp:

- Ông ta vừa đi vừa gõ hai cây đinh vào nhau làm phát ra những tiếng lanh canh...

Nhưng rồi nó lại đột ngột ngưng ngang khiến Kăply lên tiếng giục:

- Rồi sao nữa?

- Hết rồi. – Bolobala đập tay lên chiếc cặp sách, mặt ửng lên – Vừa nhắc thấy hai cây đinh là tôi... co giò chạy thẳng.

- Trời đất! – Kăply ré lên tiếc nuối – Lẽ ra bạn phải bí mật theo dõi...

- Lúc đó, Bolobala đang trên đường đến trường, K’Brê. – Nguyên bênh vực Bolobala, giọng nghiêm nghị, cố hết sức để không nhìn Êmê – Hơn nữa, một mình Bolobala bám theo người đàn ông đó thì thiệt là nguy hiểm.

- Đúng rồi đó, anh K’Brê. Anh đừng quên nạn nhân của tên tội phạm này luôn luôn là phụ nữ. – Êmê vọt miệng hòa theo Nguyên, và sự ủng hộ bất ngờ của nó khiến thằng này cảm thấy như có ai vừa nhắc tảng đá ra khỏi ngực mình.

Nguyên nói tiếp, đã vững tâm hơn:

- Điều quan trọng là Bolobala đã nhìn thấy những cây đinh trên tay ông ta. Đó là một phát hiện đầy ý nghĩa.

- Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là vũ khí mà ông ta dùng để gây án mấy bữa nay. – K’Tub hùng hổ vọt miệng, cảm thấy lúc này mà không tham gia góp ý thì đúng là không còn cơ hội nào tốt hơn nữa.

- Vẫn còn chỗ để nghi ngờ, K’Tub à. – Nguyên nhìn thẳng oắt, mắt nheo lại, óc nó vẫn không gột bỏ được những ám ảnh về lão quái Ôkô Na – Anh không

nghĩ thủ phạm lại to gan đến mức dám chường mặt ra giữa ban ngày ban mặt.

Păng Ting lắc đầu một cách không cần thiết, như cố làm cho mái tóc hình cánh bướm không ngớt lay động:

- Anh K’Brăk. Anh đã từng nói là phe Hắc Ám thường có những hành động vượt ra ngoài lý lẽ thông thường.

- Ủ. – Nguyên gật đầu – Có lẽ chúng ta không nên coi thường người đàn ông này...

- Bây giờ mình phải làm gì đây, anh K’Brăk? – K’Tub nôn nóng hỏi, nó đổi chân liên tục như đang đứng trên tổ kiến – Chắc chắn là tụi mình phải tìm cho ra ông ta chứ?

- Nếu đúng như Bolobala nói thì có lẽ tụi mình nên mai phục trong hẻm Râu Ngô. – Êmê hiến kế.

- Anh cũng nghĩ như em, Êmê. Đó là nơi ông ta thường xuất hiện. – Nguyên nhìn Êmê bằng ánh mắt tán thưởng, vừa nhích người ra xa để phòng trường hợp Êmê vì quá phấn khởi mà quăng lấy vai nó.

K’Tub bóp chặt hai nắm tay, mặt rạng ra, như nãy giờ nó chỉ chờ có thế:

- Vậy chúng ta tới đó ngay bây giờ chứ?

Nguyên lừ mắt nhìn thẳng oắt:

- Bộ em muốn ba em và đi Êmô làm ầm lên khi tất cả chúng ta đều đồng loạt vắng mặt ở bàn ăn hả, K’Tub?

Nguyên hắng giọng một tiếng như diễn giả thử micro rồi quay đầu một vòng, nghiêm trang tiếp:

- Chiều nay, sau khi ăn trưa xong, chúng ta sẽ gặp nhau ở trước Cửa hiệu thất tình...

- Không! Không! – Tiếng Êmê hét ầm.

- Sao lại không? – Nguyên sừng sốt nhìn Êmê, nhưng rồi nó sức hiểu ra – À, chúng ta không hẹn trước Cửa hiệu thất tình mà sẽ gặp nhau chỗ tiệm BAY LÊN NÃO của mụ Kibo.

Bây giờ Kăply mới nhận ra không có Mua trong bọn. Nó ngoảnh cổ nhìn quanh, ngạc nhiên:

- Ủa, Mua đâu rồi há?

- Chị Cặp Sách hả? – K’Tub chớp chớp mắt – Hình như sáng nay chỉ không đến lớp, anh K’Brêt.

Êmê nhú mày, giọng bắn khoăn:

- Chắc Mua ốm rồi. Xưa nay tụi mình có thấy Mua nghỉ học bao giờ đâu.

Sống trên đời ai mà chẳng có lần ốm, nhưng Kăply vẫn thấy lòng mình quặn lại khi nghĩ đến Mua. Chắc tại hôm qua mình dẫn Mua lang thang ngoài ngõ nên bây giờ nhỏ bạn của nó đang nằm xụi lơ ở nhà! Kăply rầu rầu nghĩ. Đang hào hứng vì cả bọn vừa tìm ra được đầu mối dù là rất mơ hồ của vụ án “mông tặc”, nhưng cứ nghĩ đến Mua lúc này đang nằm rên hừ hừ bằng cặp môi tái xanh, Kăply cảm thấy như có ai đang vặn tắt niềm vui vừa chớm lên trong lòng nó.

Mặt dầu dầu, nó thất thiêu bước, kéo lê nỗi buồn của mình trên đại lộ Brabun, trông u sầu như một con rùa khốn khổ đang lê chiếc mai của mình trên đường đời dang dặc. Cả bọn kín đáo nhìn Kăply, thấy buồn cười quá sức nhưng không đùa nào dám hé môi. Tự nhiên mà cả đám đi đứng lặng ngắt. Chia tay cũng lặng ngắt.

o o o

Nhưng khi giáp mặt ông K’Tul ở bàn ăn thì Kăply không nhớ là mình đang trải qua nỗi buồn.

- Ghê chưa, tụi con! – Cái giọng đầy phần khích của ông K’Tul nghe sang sảng như phát qua một cặp loa cực lớn, vừa nói ông vừa huơ tít tờ báo trên tay theo cái kiểu người lính xung kích hân hoan phất cờ trên lô cốt địch.

Kăply quên mất Mua đang ốm, cảm mất vô tờ báo mà nó biết là tờ Tin nhanh N, S & D vì đã lâu ông K’Tul đã không đặt mua tờ Lang Biang hằng ngày nữa, một tờ báo mà theo ông là thối hoặc như một đồng rác và tờ mờ hời:

- Thám tử Eakar bắt được thủ phạm rồi hả bố?

- Chưa. Cái đó thì chưa. – Hàng rìa con kiến trên môi ông K’Tul rung rung, cho thấy ông đang khoái chí ghê gớm – Nhưng chắc cũng sắp rồi. Ai chứ Eakar thì ta tin lắm.

K’Tub giương mắt nhìn ba nó, thắc mắc:

- Ủa, Eakar chưa tóm được thủ phạm, làm gì mà ba vui dữ vậy?

- Nghe đây nè. – Ông K’Tul phe phẩy tờ báo – Tối hôm qua lại thêm một nạn nhân bị tên “mông tặc” tấn công.

- Con thấy chẳng có gì đáng vui trong chuyện này hết. – K’Tub hừ giọng, chẳng chút nể nang – Ama Đliê mở cờ trong bụng thì kệ ông, bởi vì thằng cha đàn độn đó tin rằng vụ này liên quan đến trường Đămri. Ba thì đâu có dính dáng gì vô đây!

- Hồn xược! – Ông K’Tul quát mắt nhìn thằng con, nói như gằn từng tiếng – Bộ mày tưởng trường Đămri dạo này ngon lành lắm hả? Nói thiệt thì ta cũng đâu có ưa gì lão N’Trang Long.

- Con cũng nói thiệt là con không hiểu nổi tại sao ba lại ghét thầy hiệu trưởng trường con đến thế. – K’Tub thừa cơ xỏ luôn ầm ục lâu nay – Theo con, thầy N’Trang Long là một hiệu trưởng tốt...

- Tốt cái con khi! – Ông K’Tul gầm lên, mạnh đến mức tô canh trước mặt rung rinh khiến nước bên trong suýt tạt ra bàn – Nếu lão thực sự là một hiệu trưởng tốt thì trường Đămri đâu có tuyền huây ra như thế. Từ xưa đến nay ta và di con chưa từng nghe nói có thời kỳ nào trường Đămri xảy ra hết rắc rối này đến rắc rối khác trong một thời gian ngắn như vậy.

K’Tub mặt đỏ phừng phừng và khi thấy nó có vẻ muốn đứng bật dậy, bà Êmô lập tức đưa tay ra:

- Bình tĩnh đi, K’Tub.

Bà lướt đôi mắt dịu dàng và phiến muộn qua các gương mặt đang ngồi quanh bàn, nói như phân bua:

- Cậu K’Tul có nói vậy thiệt ra cũng chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của các con thôi. Ngay cả ta nữa, ta cũng không an lòng chút nào khi mỗi ngày lại đón nhận một tin không hay, nhất là đạo gần đây các sư giả của phe Hắc Ám liên tục xuất hiện ở khu vực này. Cả tá hộ pháp Balibia cũng ra mặt...

Đến đây, thấy bà rút từ trong túi ra một chiếc khăn. Kăply biết là bà sắp sửa xì mũi. Nó vội vã ngăn sự xúc động của bà lại bằng cách lảng sang đề tài khác.

- Thế tối hôm qua nạn nhân bị tấn công ở đâu hờ bố?

- Trên đường Ma Ya.

Ông K’Tul đáp gọn lỏn nhưng với bọn trẻ hai chữ Ma Ya y chang hai phát đạn vừa bắn sượt qua tai. Phải vất vả lắm tụi nó mới không nhảy nhồm lên, nhưng mặt mày đứa nào đứa nấy không giấu được vẻ thẳng thốt.

- Đừng sợ, tụi con. Đừng sợ! – Bà Êmô hiểu thái độ của bọn trẻ theo cách đơn giản nhất, lật đặt lên tiếng trấn an, vừa nói bà vừa rồi rít hươ chiếc khăn trên tay, quên mất đó là tấm khăn để xì mũi chứ không phải là tấm bùa trừ tà ma – Miễn là buổi tối, các con, nhất là Êmê đừng lang thang ngoài phố thì chẳng có gì đáng sợ hết.

- Dĩ nhiên là con không bao giờ ra ngoài vào ban đêm.

Êmê nói, hết sức nhỏ nhẹ và bà Êmô hoàn toàn bị vẻ ngoan ngoãn đó đánh lừa, không biết con gái bà vừa nói vừa thò chân đạp lên chân Nguyên một cái dưới gầm bàn như ngầm giục thẳng này ăn vội lên để còn chạy lẹ ra cửa tiệm của mụ Kibo.

Thằng K’Tub cũng không buồn cãi lại ba nó nữa. Nôn nóng với chuyện phục kích ở hẻm Râu Ngó, nó vục mặt lên đĩa xà lách trộn, nhét bất cứ thứ gì quơ quào được vô miệng, vờ như không nghe thấy tiếng ông K’Tul tiếp tục ra rả bên tai:

- Thám tử Eakar mà tóm cổ được tên “mông tặc”, lão N’Trang Long thế nào cũng bị rầy rà to...

Như sợ những lời lẽ của ông K’Tul sẽ châm ngòi cho một cuộc phản kháng mới, nhất là một đứa lúc nào cũng sẵn sàng bùng nổ như thằng K’Tub, bà Êmô thận trọng quét mắt sang mấy đứa trẻ, cố lấy giọng êm ái, hy vọng không làm đứa nào cảm thấy tổn thương:

- Tụi con ăn lẹ đi rồi đi nghỉ.

Và bà không khỏi ngạc nhiên, cả xúc động nữa, khi thấy bọn trẻ hưởng ứng đề nghị của bà một cách tích cực, một chuyện phải nói là vô cùng hiếm có. Ngay lúc đó, bà không hề biết rằng chừng nửa tiếng sau, mấy đứa trẻ ngoan ngoãn mà bà tưởng là đang ngủ khò trong phòng thực ra đang lông nhông trên đường Brabun, vừa chạy vừa thở hồng hộc, y như những đứa ma cà bông hạng nhất.

Êmê chạy nhanh nhất, như đã từng xảy ra. Nó đã không muốn hẹn trước CỬA HIỆU THẤT TÌNH, nhưng lúc đi ngang qua đó, ban nhạc củ cái của lão

Seradion vẫn động âm âm vô tai tai nó những lời lẽ mà thiệt sự là nó không bao giờ muốn nghe kể cả khi không còn gì để mà nghe nữa trên cõi đời này:

- Những ai không thiết sống

Vô đây, sống lại liền

Những ai co giò chạy

Sẽ đến nhà thương điên...

Chỉ nghe loáng thoáng mấy câu, Êmê đã cầm đầu chạy, kéo cả bọn chạy theo, bụng nguyên rủa lão Seradion tơi tả. Nó tin chắc lão già móm xòm đó viết bài nhạc này hồng có mục đích gì đẹp đẽ ngoài mục đích nhạo báng nó và những kẻ yếu bóng vía như nó.

Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, bọn Kăply vừa trở tới trước cửa tiệm Bay Lên Nào đã thấy Bolobala và Păng Ting đợi sẵn ở đó.

Bộ tịch xốc xếch của tụi bạn khiến Bolobala tròn xoe mắt:

- Chuyện gì thế?

- À, không có gì. – K'Tub cười khi khi, tính trêu Êmê một câu nhưng thấy mặt bà chị đang nhảy loạn xạ từ xanh qua đỏ rồi từ đỏ qua xanh, nó rụt cổ nín thinh, biết rằng hành động khôn ngoan nhất trong lúc này là dán chặt miệng mình lại.

- Em không rù Suku đi à, K'Tub? – Păng Ting hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào túi áo của K'Tub, vè dò xét.

- Em bỏ quên chiếc ống Siêu cảm ứng trong chiếc áo chùng rồi. – K'Tub gãi đầu, và nhăn nhó nói thêm – Hơn nữa thằng Suku dạo này bận rộn lắm. Có rù chưa chắc nó đã đi.

- Nó làm gì mà bận thế? – Bolobala hỏi.

- Em cũng chẳng biết nữa. – K'Tub phân vân đáp – Hình như nó đang rắp tâm theo dõi con Chacha. Nó nghi con khi nhà nó đem về cả đồng tảo vàng chứ không chỉ ba quả.

Cả bọn vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã tới đường Ma Ya. Đường Ma Ya cắt ngang đại lộ Brabun, cách con đường nhỏ dẫn vô nhà thằng Tam khoảng nửa cây số, hai bên cây cối um tùm, Kăply để ý thấy toàn loại cây lạ, lá tròn như mặt trăng với những bông hoa to như quả bí ở làng Ke.

- Nhà bạn ở đường này à, Bolobala? – Nguyên hỏi.

- Ờ. Nhưng ở tận cuối đường, còn phải đi xa lắm. – Bolobala gật đầu, đang nói nó vùng chi tay vào con hẻm nhỏ bên tay phải – Đây là hẻm Râu Ngô. Tụi mình vô nấp đi.

Hẻm Râu Ngô nhưng không có cây bấp nào, Kăply nhìn quanh, ngạc nhiên vì phát hiện lạ lùng đó, nhưng rồi nó đoán có lẽ địa danh này đã có từ thời xa xưa. Hồi trước có lẽ ở đây là cánh đồng bắp, Kăply nghĩ bụng và giậm giậm chân lên miếng đất dẻo bên vệ đường rồi ngồi thụp xuống sau lùm cỏ rậm lá nhọn như

lá mía quệt vô má rất rất.

Ồ bên cạnh, tụi Êmê cũng đã giấu người trong cỏ, và đứa nào đứa nấy rụt lại, hoang mang và sợ sệt, tóm lại không giống chút nào với hình ảnh của người đi săn đang rình mồi.

Cả bọn ngồi lâu thật lâu nhưng chẳng có gì đáng chú ý hết. Cũng có đám bầy người ra vô con hẻm nhưng người đàn ông mà Bolobala mô tả hông thấy đâu. Trong khi đó trời càng lúc càng hầm hập, cây cối thì nhiều nhưng cành lá như mơ ngủ, chẳng có lấy một chút gió. Kăply quệt mồ hôi trên trán, quay sang Bolobala, ánh mắt nó nhìn nhỏ bạn trông rất giống với cái cách nó nhìn một đứa ba xạo hết chỗ nói.

- Kiên nhẫn chút đi, K’Brêt. – Bolobala thì thầm, không cần phải thông thái nó mới biết Kăply đang nghĩ gì trong đầu và điều đó khiến nó cảm thấy bị xúc phạm – Hôm qua chính mắt tôi thấy ông ta đi ra từ con hẻm này.

Nguyên ngồi cạnh, nghe những gì Bolobala nói một cách hững hờ. Ngồi rình thú phạm nhưng từ nãy đến giờ hình ảnh lão Ôkô Na đang choán hết tâm trí nó. Không hiểu sao cho đến lúc này nó vẫn cảm thấy lão Ôkô Na là đáng nghi nhất. Nó không tin người đàn ông mà Bolobala trông thấy là tên “mông tặc”. Nó không tìm thấy lý do gì để thủ phạm phải khoe ra những chiếc đinh hằn thương dùng để gây án giữa ban ngày ban mặt như thế nếu hắn không vừa bị chó dại dớp cho một phát.

Nguyên nghĩ và nghĩ, chốc chốc lại thò tay dứt tóc nếu chẳng may ý nghĩ trong đầu bị rơi ở một chỗ nào đó, rồi lại bứt chiếc lá nhọn đang quệt vào chóp mũi, vò vò trong những ngón tay, mắt vẫn nhìn lom lom qua kẽ lá.

Lâu thật lâu, chẳng thấy gì khả nghi, đầu óc Nguyên có vẻ sắp sửa lãng đi thì Bolobala bật rên khê một tiếng trong cổ họng khiến nó lập tức tỉnh như sáo:

- Ông kia!

Đúng là người đàn ông đó, như Bolobala mô tả: Tóc lún phún trên chiếc đầu húi trọc, khi ông tới gần Nguyên ngạc nhiên thấy mặt ông đỏ gay như người say, mà có lẽ ông say thật cũng nên vì khi ông đi ngang nó nghe bốc vào mũi mùi gì nồng nặc cứ như thể đang lượn qua trước mặt tụi nó là một hũ rượu mớ nấp. Mỗi tay ông cầm một chiếc đinh dài, cứ đi một đoạn ông lại dang tay gõ mạnh hai cây đinh vào nhau, trông như thể thầy pháp đang làm phép. Những âm thanh leng keng phát ra từ hai chiếc đinh không vang xa lắm nhưng đủ khiến những người đi đường ngoảnh cổ nhìn và cứ mỗi lần như vậy ông lại đập hai cây đinh vào nhau mạnh hơn nữa như để gây sự chú ý.

Bọn trẻ chăm chú dõi mắt vào người đàn ông quái dị, nghĩ là ông bị điên và khi ông lướt ngang qua trước chỗ tụi nó nấp thì mắt đứa nào đứa nấy trợn ngược lên như thể thấy ma.

Rõ ràng trên chiếc đầu nhẵn thín của ông đang chạy dài một hàng chữ kẻ bằng thứ gì đó đỏ lòm ngó giống như là máu. Nhưng sự kiện đó không làm bọn Kăply đứng tim bằng nội dung của những hàng chữ đang phơi ra lồ lộ trên đầu ông:

NGÀY TẬN THẾ SẮP ĐẾN

NGÀI SẮP QUAY LẠI

TẤT CẢ CHỈ LÀ BẮT ĐẦU

- Cái gì thế nhỉ? – K’Tub run run hỏi, phải vất vả lắm nó mới nặn được bốn từ ngăn ngùn vào tai Păng Tìng.

- Chắc chắn đây là thông điệp của Bastu. – Păng Tìng thì thảo đáp, giọng nhỏ xúu như phát ra đằng mũi.

K’Tub gào lên trong cổ họng:

- Nhưng người đàn ông này là ai?

- Dĩ nhiên hắn là tay chân của phe Hắc Ám. – Êmê nói, giọng thiếu não như thể đang đọc điều văn cho xứ Lang Biang – Cũng có thể hắn là một hóa thân khác của Balibia hoặc Buriăk.

Bọn trẻ sững sốt chia những bộ mặt trắng bệch vào mắt nhau, gần như không đũa nào tin được trùm Hắc Ám lại cả gan đến vậy và khi không thể không tin thì tụi nó cảm thấy lo lắng khủng khiếp. Hồng lễ trùm Bastu đã bắt tay với lão Ôkô Na? Nguyên tự hỏi và thấy ruột gan như có ai xoắn lấy. Nó không muốn đẩy sự phỏng đoán của mình đi quá xa nhưng vẫn không làm sao ngăn được ý nghĩ rằng chính Ôkô Na đã tích cực dọn đường cho Bastu quay lại bằng cách nhen lên không khí hoang loạn mấy ngày nay. Và chỉ khi được lão quái Ôkô Na trợ lực, Bastu mới dám ngang nhiên cho thuộc hạ xuất hiện công khai giữa ban ngày như vậy. Nghĩ ngợi một lúc, Nguyên không tìm ra cách giải thích nào xác đáng hơn vì vậy càng nghĩ nó càng cảm thấy người nó như bị tiêm thuốc mê, đầu óc chìm dần vào chỗ tối tăm, mù mịt.

Nguyên chỉ choàng tỉnh thì Kăply kéo tay nó:

- Hắn đi xa rồi. Đuổi theo đi!

Nhưng bọn trẻ vừa nhòm người dậy đã vội ngồi thụp ngay xuống. Cả đồng phù thủy đeo huy hiệu của Cục an ninh trước ngực đang lướt vèo vèo qua trước mắt tụi nó.

Dẫn đầu đám này, như thường lệ là chòm râu của thám tử Eakar.

Chương 4: Bầy Miếng Da Dê

Lâu đài Sêrôpôk được xây dựng từ bảy trăm năm trước, là một công trình kỳ vĩ và kiên cố, từ xa trông như một tòa thành lớn với những tháp canh lồ nhỏ giữa trời xanh. Các bức vách ngoài cùng của lâu đài đều dày trên năm mét, có cổng lớn cho xe ngựa ra vô mặc dù tất cả phù thủy ở đây không ai dùng tới phương tiện di chuyển cổ xưa này. Cũng như mọi phù thủy ở xứ Lang Biang, đám thuộc hạ của Ama Êban vẫn khoái trò độn thổ hơn, vừa nhanh vừa kín đáo. Xe ngựa có lẽ là loại phương tiện có từ thời các giáo chủ đời trước và chắc là bắt chước thói quen của các phù thủy đến từ xứ Mũi Lỗ.

Hồi mới xây lên, lâu đài Sêrôpôk chắc cũng không giống một thành lũy đến vậy. Có lẽ sau nhiều lần bị phe Hắc Ám tập kích, giáo phái Madagui đã tự bảo vệ bằng cách dần dần biến thánh địa của mình thành một pháo đài thứ thiệt với vô số đài quan sát và chắc nụi là họ đã ếm đủ thứ bùa như bùa Bất khả xâm phạm, bùa Khùng và hàng trăm thứ bùa ác liệt khác.

Muốn đến chỗ giáo chủ Ama Êban phải đi qua ít nhất là mười lăm lớp cửa, giải ít nhất mười lăm loại bùa ếm khác nhau, đó là nói lối đi ngắn nhất và với điều kiện kẻ đột nhập không bị bất tỉnh hay bị tan xác dọc đường. Nếu không chết, kẻ đó mới lọt qua được cánh cửa đá cuối cùng chạm trở vô số mảnh hổ ở nhiều tư thế khác nhau, đặc biệt là trông sinh động như một bầy cọp sống.

Lúc bọn trẻ lâu đài K'Rahlan đang nằm mọp ở hèm Râu Ngõ thì bà Êmô đang đứng trước cánh cửa đó, cánh cửa thứ mười lăm, tay vuốt lại vạt áo chùng, một động tác hoàn toàn không cần thiết vì các nếp áo của một phụ nữ dóm dáng như bà bao giờ cũng phẳng phiu như vừa lấy từ tiệm giặt ủi về.

Bà nhìn lên những hình vẽ sống động trên cánh cửa, đã mấy lần tính mấp máy môi nhưng rồi bà lại bỏ dờ câu thần chú để nán ná thêm một lúc trước khi diện kiến giáo chủ của bà. Bà biết Ama Êban lúc này đã gần như hết kiên nhẫn với bà và pháp sư K'Tul. Đã mười mấy năm rồi, bà và ông K'Tul ngày đêm âm thầm lục soát không sót một xó xỉnh nào của lâu đài K'Rahlan, vậy mà vẫn không hoàn thành được sứ mạng mà Ama Êban giao phó. Chính vì lý do đó mà lần nào trở về lâu đài Sêrôpôk, bà cũng bắt gặp mình đứng tần ngần trước cánh cửa mở vào bí thất của giáo chủ.

Nhưng dĩ nhiên bà biết là bà không thể đứng chết lạng ở đó mãi. Cuối cùng, không biết là lần thứ mấy, bà đưa tay vuốt lại nếp áo, chỉnh lại cái nón chóp vốn đã nằm rất ngay ngắn trên đầu, rồi hắng giọng như để xốc lại bản thân trước khi quyết định lâm râm niệm chú.

Cánh cửa đá lập tức xịch qua một bên, kéo theo vô số mảnh hổ vào bóng tối để mở ra trước mắt bà khung cảnh trang nghiêm với hàng dãy cột đồng cũng chạm hình cọp với những chiếc nanh lấp lánh dưới ánh sáng vàng khè tỏa ra từ những quả cam được phù phép nằm chỉ chít hai bên vách.

Chính giữa bí thất, giáo chủ Ama Êban râu tóc bạc phơ, hai hàng lông mày trắng như cước rủ xuống hai bên trông như một ông tiên, đang ngồi trên lưng một con cọp vàng to tướng. Trông dáng ngồi bất động của ông, tưởng như ông đã ngồi ở tư thế đó từ lâu lắm để đợi người thuộc hạ của mình, cặp mắt sáng quắc của ông chiếu về phía bà Êmô như hai ngọn đèn sân khấu bà phải gắng hết sức để tỏ ra tự nhiên.

- Hôm nay chắc là ngươi cũng không đem về tin tức gì tốt lành? – Ama Êban cất giọng trầm trầm, câu hỏi kiểu trách cứ này bà Êmô nghe đã nhiều lần nhưng

lần nào bà cũng cảm thấy chột dạ như thể bà vừa phạm thêm một lỗi lầm mới.

- Vàng. – Bà nói, đầu cúi thấp đến mức có cảm tưởng cảm bà chạm vào xương ức và chiếc nón chóp sắp tuột ra khỏi mái tóc vàng óng như tơ – Thừa ngài, pháp sư K’Tul vẫn chưa giải mã được câu thơ...

- Hừm, thơ với thần! – Ama Êban vỗ tay lên lưng cộp, và khi ông nói có thể thấy là ông cố kềm chế để không tỏ ra thô lỗ trước mặt phụ nữ – Ta đã bảo người nói với hân là đẹp mấy câu thơ nhằm nhĩ đó lại đi. Phải nghĩ cách khác. Phải để mắt đến những gì nhỏ nhặt nhất trong lâu đài. Thiết là tệ hại, bọn người mai phục ở đó gần hai mươi năm mà chẳng tìm được một mảnh da dê nào, trong khi trùm Bastu chỉ đột nhập vào lâu đài K’Rahlan có một đêm ngắn ngủi đã lấy được ba mảnh; ba mảnh kia thì Ka Ming đã kịp đem đi ngay trong đêm hôm đó.

- Ngài nói sao? Hồng lễ Ka Ming chưa chết? – Bà Êmô giật bắn, chiếc quạt trên tay suýt rơi xuống đất, có lẽ từ trước đến nay chưa bao giờ bà nghe thấy một điều gì kỳ quái hơn thế.

- Đúng là bà ấy chưa chết. – Ama Êban lắc lư trên lưng con cộp vàng to tướng, trầm tư đáp – Cả K’Rahlan và Ka Lên nữa, bọn họ cũng còn sống nhăn.

Giống như bị ai đánh mạnh vào đầu, bà Êmô rụng người xuống chiếc ghế đá bên cạnh, không còn tâm trí đâu để cẩn thận vén vạt áo chùng theo thói quen.

- Ngài lấy... tin tức này... ở đâu ra? – Mãi một hồi, bà mới tìm thấy lại tiếng nói, nghe rõ giọng mình đứt từng khúc.

- Tứ bắt từ.

Khi nghe Ama Êban nêu tên vị tổng quân, bà Êmô biết mình không tìm thấy chỗ để mà nghi ngờ nữa. Tứ bắt từ là một siêu phù thủy, không những tài nghệ phi thường mà cung cách làm việc xưa nay luôn chính xác, thận trọng. Nếu Tứ bắt từ đã nói thế, có nghĩa là vợ chồng K’Rahlan và bà Ka Lên vẫn còn hiện diện trên cõi đời.

- Hay quá! – Bà Êmô reo lên như một đứa trẻ – Hóa ra bọn họ còn sống cả. Phen này trùm Bastu khốn đốn rồi...

- Cũng không hay lắm đâu, Êmô! – Ama Êban nói giọng ráo hoảnh – Nếu bọn họ quay về lâu đài K’Rahlan, nhiệm vụ của K’Tul và người càng thêm khó khăn bội phần.

Bà Êmô cố nén cơn bão cảm xúc đang dậy lên trong lòng, tò mò hỏi:

- Làm sao Tứ bắt từ biết được tin này, thưa ngài?

- K’Brăk và K’Brêt vừa rồi đã đi đến núi Lung Chùng, người cũng biết rồi đó. Trong khi theo dõi hai đứa nhỏ, Tứ bắt từ tình cờ phát hiện ra tung tích của vợ chồng K’Rahlan và Ka Lên.

- K’Brăk và K’Brêt đã đến núi Lung Chùng? – Bà Êmô kêu lên thảng thốt, cứ như thể bà vừa nhìn thấy ác mộng giữa ban ngày – Không thể có chuyện đó được, thưa ngài! Không thể được!

- Theo ta nghĩ thì chuyện đó rất có thể được, Êmô à. – Ama Êban nhìn người thuộc hạ tâm phúc bằng ánh mắt lạ lùng – Hai đứa nhỏ đi và về tổng cộng bảy ngày, đã hái được táo vàng và đã đánh nhau u đầu sứt trán với cả đồng người, ta tưởng người đã biết hết rồi chứ, nhất là trong bọn trẻ đi theo có cả con gái của

người nữa.

Bà Êmô càng lúc càng thấy đầu óc mù đi.

- Làm sao lại như thế được. – Bà lẩm bẩm như đang trò chuyện với chính mình, quên mất giáo chủ Ama Êban đang nhìn bà chăm chăm – Từ trước đến nay bọn trẻ lâu đài K’Rahlan chưa bao giờ đi khỏi nhà quá một ngày...

- Người nói thật đó à? – Tới lượt Ama Êban rơi vào chỗ hoang mang.

Ông rọi ánh mắt quanh gương mặt đã bắt đầu có vẻ dần dần của người thuộc hạ, hỏi giọng ngờ vực:

- Người chắc chắn là không nằm mơ đó chứ, Êmô?

- Không, thưa ngài. – Bà Êmô lắc đầu mạnh đến suýt làm văng chiếc nón chóp, trông bà như đang cố thoát ra khỏi một sợi dây trói vô hình – Tôi thề là tôi hoàn toàn tỉnh táo khi nói đến chuyện này.

- Chắc, ta hiểu rồi. – Đôi lông mày bạc nhăn tít, giáo chủ Ama Êban gõ những đầu ngón tay lên lưng con cộp vàng nằm bất động đến mức có thể nghĩ nó là một con thú bằng bông nếu chốc chốc nó không chớp chớp cặp mắt xanh biếc – Chắc chắn lão N’Trang Long đã dùng một thủ thuật nào đó tựa tựa như là phép dịch chuyển thời gian để che mắt mọi người.

- Phép dịch chuyển thời gian? – Bà Êmô ngược mặt lên, chiếc mũi hếch của bà lúc này trông rất giống chiếc micrô đang hồi chờ thu lời giải thích của Ama Êban.

- Đúng là vậy đó, Êmô. – Đôi mắt Ama Êban nhìn đi đâu đó bên trên chiếc nón chóp của người thuộc hạ – Phép dịch chuyển thời gian cho phép biến một tháng thành một ngày, một ngày thành một giờ. Đại loại là như vậy.

- Có nghĩa là nếu bọn trẻ đi và về trong bảy ngày, chúng chỉ biến mất trong mắt chúng ta có bảy tiếng đồng hồ? – Bà Êmô phập phồng hỏi, trong đầu nghĩ ngay tới buổi chiều bọn trẻ vô trường làm sổ sách đến tối mịt mới quay về, bụng bắt giắc run lên.

- Thì vậy chứ sao. – Ánh mắt Ama Êban rơi xuống trên mặt người thuộc hạ thân tín, vẻ dò xét – Chắc là người đã nghĩ ra điều gì hà Êmô?

- Thưa, không có gì ạ. – Bà Êmô nói dối, cũng không hiểu vì sao mình lại nói dối.

- Người nghe cho kỹ đây, Êmô. – Ama Êban khẽ cựa quậy trên lưng cộp như muốn lựa một thể ngồi thích hợp với vấn đề nghiêm trọng mà ông sắp nói – Theo lời đồn, thần chú kim cương có tất cả là 7 câu. Trong khi người và K’Tul chỉ biết trơ mắt ra ngó thì Ka Ming đã lấy đi ba câu đầu, Bastu lấy được ba câu sau. May mà câu cuối cùng, cũng là câu quan trọng nhất vẫn còn lạc lõng ở đâu đó.

- Chúng tôi vẫn đang ngày đêm...

Bà Êmô áy náy buột miệng, nhưng giáo chủ của bà làm như không nghe thấy hoặc là không muốn nghe, vẫn tiếp tục:

- Người thử hình dung mà coi: Phe Ánh Sáng và phe Hắc Ám mỗi bên đều luyện được thần chú kim cương, còn chúng ta thì có cái gì? Hồng có cái gì trong

tay hết, Êmô à. Nếu người và K'Tul không tích cực tìm cho ta mảnh da dê số 7, có thể nói là giáo phái Madagui đã đến ngày tàn lụi.

Bà Êmô không dám nhìn vị giáo chủ của mình. Bà cúi đầu xuống, cảm thấy trách nhiệm của mình sao mà nặng nề quá sức. Chợt nghĩ ra một điều gì đó, bà sẽ sẹ ngẩng lên:

- Thưa ngài, nếu những mảnh da dê ghi chép bí quyết về thần chú kim cương được cất giấu ở lâu đài K'Rahlan là bí mật trọng đại nhất ở xứ Lang Biang trong vòng ba trăm năm trở lại đây, vì vậy không phải ai cũng biết. Có lẽ ngay cả vợ chồng K'Rahlan cũng chỉ biết về chuyện này rất mơ hồ. Theo giáo chủ đời trước kể lại, chính chủ nhân núi Lưng Chùng đã tận tay trao những mảnh da dê này cho thủ lĩnh Ánh Sáng K'Pal, tức là ông nội của K'Rahlan.

Bà Êmô gật gù như có vẻ hiểu ra:

- Và ông ta chưa kịp nói lại với con cháu thì đã đột ngột qua đời?

- Không đúng. – Ama Êban nhún vai và neho mắt lại như cổ làm cho hàng lông mày rủ xuống thấp hơn nữa – Hai mươi năm sau ngày gặp gỡ chủ nhân núi Lưng Chùng, K'Pal mới mất. Trong thời gian đó, nếu muốn nói ra, ông ta có vô số cơ hội. Vấn đề là chủ nhân núi Lưng Chùng không cho phép K'Pal tiết lộ bí mật này với bất cứ ai, kể cả vợ con. Nói tóm lại là họ đã giao ước với nhau như thế.

- Chủ nhân núi Lưng Chùng hành động như vậy nhằm mục đích gì, thưa ngài? – Bà Êmô dù không muốn cắt ngang câu chuyện đang cực kỳ hấp dẫn, vẫn không làm sao ép mình dừng lên tiếng hỏi.

- Thú thật là ta cũng không hiểu được dụng ý của chủ nhân núi Lưng Chùng trong chuyện này. – Ama Êban thở một hơi dài, và khi nói tiếp thì mắt ông bừng sáng – K'Pal dĩ nhiên không muốn vi phạm lời giao ước nhưng có lẽ lúc sắp qua đời, ông ta không đành lòng chôn bí mật này theo mình. Để có thể yên tâm nhắm mắt, ông ta đã hé lộ câu chuyện với con trai, tất nhiên có thể đoán là ông ta chỉ nói vòng vèo, đại khái như trong lâu đài có cất giữ một vật gì đó của núi Lưng Chùng.

- Chắc chắn ông ta không cho biết đó là vật gì và đang được cất ở chỗ nào? – Một lần nữa, bà Êmô không chặn được miệng mình.

- Hẳn là thế rồi. – Ama Êban gật đầu – Giáo chủ đời trước tình cờ nghe được bí mật này từ miệng con trai của K'Pal. Sau này, vợ chồng K'Rahlan nếu nghe kể lại, có lẽ cũng chỉ biết đến thế. Chỉ tới ngày trù m Bastu và thuộc hạ đột nhập vào lâu đài K'Rahlan gây náo loạn thì bí mật đó mới vỡ ra.

- Như vậy trù m Bastu cũng đã nghe phong thanh về bí mật này?

- Có lẽ hẳn cũng như ta và vợ chồng K'Rahlan, nghĩa là chỉ biết chung chung thôi. Nhưng hẳn khác ta ở chỗ hẳn đã chọn cách thức táo tợn là tấn công và bới tung lâu đài K'Rahlan lên để dò tìm.

Ama Êban chép miệng như muốn kết thúc câu chuyện:

- Cũng may là mảnh da dê quan trọng nhất vẫn còn đâu đó trong lâu đài. Và ta nghĩ đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để người và K'Tul lấy lại những gì đã mất.

Giọng Ama Êban vẫn nhẹ tênh nhưng bà Êmô cảm thấy như có một hòn núi vừa đè lên vai mình. Cảm giác đó rõ rệt đến mức bà bắt giác oằn mình xuống, lí nhí:

- Tôi sẽ làm hết sức...

- Người về đi. – Ánh mắt Ama Êban lại rực lên như hai ngọn đèn – Nhớ bảo K’Tul trong vòng một tháng nữa hẳn phải quay về Sêrôpôk gặp ta. Nếu hẳn vẫn chống lệnh, ta sẽ đến tận lâu đài K’Rahlan hỏi tội đó.

Bà Êmô bệnh K’Tul:

- Pháp sư K’Tul đang phải trông coi lâu đài K’Rahlan nên không tiện vắng mặt quá lâu, thưa ngài. Hơn nữa, anh ấy muốn dồn mọi thì giờ và tâm trí vào việc hoàn thành sứ mạng...

- Người im đi, Êmô. – Ama Êban thỉnh linh nổi cáu, người ông lắc lư mạnh đến mức suýt chút nữa lăn ra khỏi lưng cọp – Gần đây K’Tul có coi ta ra gì. Ta đã triệu hồi hẳn bao nhiêu lần, lần nào hẳn cũng viện ra đủ thứ lý do để phớt lờ mệnh lệnh của ta. Hừm!

Nhìn sắc mặt của vị giáo chủ, bà Êmô biết là mình không nên nói gì về đề tài này nữa. Bà khụt khịt chiếc mũi hếch, lảng qua chuyện khác:

- Còn vụ K’Brăk và K’Brêt...

Ama Êban khoát tay:

- Người cứ cư xử như trước nay, vờ như không biết gì hết. Chi âm thầm theo dõi thôi. Mục tiêu của chiến binh giữ đền là trùm Hắc Ám, không liên quan gì đến giáo phái Madagui. Thậm chí nếu K’Brăk và K’Brêt tiêu diệt được Bastu, điều đó chỉ có lợi cho chúng ta.

Lần này, không đợi vị giáo chủ mở miệng đuổi, vừa thấy ông phát tay áo, bà Êmô vội cúi đầu hấp tấp lui ra.

Trên đường về, bà Êmô nhận ra mình chưa bao giờ hoang mang và căng thẳng đến thế. Việc truy lùng mảnh da dê thứ bảy quả là vô cùng vất vả và nói chung là không có chút xiêu triển vọng nào hết. Chuyện đó đã làm bà phát mệt, bây giờ lại thêm chuyện bọn nhóc lâu đài K’Rahlan lén lút đi đến núi Lưng Chùng; làm một cái chuyện cực kỳ nguy hiểm như vậy mà tội nó, kể cả con nhóc Êmê, cũng không thêm thông báo với bà một tiếng thì đúng là quá đáng. Rồi chuyện vợ chồng K’Rahlan và bà Ka Lên vẫn còn sống trên cõi đời nữa, một sự thật mà đến lúc này bà vẫn chưa thể làm quen được...

Mãi nghĩ ngợi, càng nghĩ càng rối, bà Êmô quên cả thờ. Đột thổ một hồi, bà cảm thấy ngợp thờ liền vội vã trôi lên.

Lúc bà Êmô ló đầu lên khỏi mặt đất cũng chính là khoảnh khắc bọn Kăply nhìn thấy thám tử Eakar đang dẫn các phù thủy Cục an ninh rượt theo người đàn ông lạ mặt.

Bọn trẻ không nhìn thấy bà Êmô, cũng không nghĩ là bà lại xuất hiện vào lúc này và ngay tại chỗ tội nó đang nấp. Đám người của Cục an ninh vừa vụt qua là bọn trẻ lật đặt nhóm dậy bám theo, không hay biết chiếc mũi hếch của bà Êmô đang nóng nẩy quét phía sau tội nó như cần ăng-ten dò sóng.

o O o

Mười phút sau, người đàn ông kỳ quái ra khỏi hẻm Râu Ngô và quẹo trái, vẫn thong thả bước, vừa đi vừa hăm hờ gõ hai chiếc đinh vào nhau, trông điệu bộ của ông thì dường như ông chẳng coi thiên hạ ra cái quái gì hết.

Đi hết đường Ma Ya, là ra đến đại lộ Brabun. Trên trục đường chính này, người qua kẻ lại tấp nập và cứ chỉ quái dị của người dân ông lẫn dòng chữ trên chiếc đầu láng bóng của ông ta chẳng khác nào những chiếc gai chọc vào mắt họ. Bọn Kăply nhìn thấy những cái liếc mắt, những vầng trán cau lại, những gương mặt nhớn nhác vì lo sợ, cũng có người nhỏ nước bọt về ghê tởm nhưng không ai có phản ứng gì quá khích, có lẽ cũng như bọn Kăply lúc này, họ ngỡ rằng người dân ông này bị điên.

Người dân ông đi trên đường Brabun một quãng khá dài rồi bất thần quẹo phải, chui vào một con ngõ nhỏ không tên chạy song song với đường Ma Ya. Bọn Kăply không thể không nhận thấy tại nó đang vô cùng ngạc nhiên trước sự tự tin của người dân ông: ông đi đứng rất hiên ngang, không thèm ngoái đầu ra sau một lần nào, y như thể ông nghĩ rằng ông đang cống hiến cho thiên hạ một trò vui chứ không phải đang truyền đi thông điệp khiêu khích và đe dọa của trùm Hắc Ám.

Nếu như gã Mustafa đang cỡi thảm và ngóc cổ nhìn xuống từ trên cao chắc là gã sẽ phì cười, Nguyên ngo nguẩy đầu, thảm nghĩ. Không cần giàu tương tượng, nó cũng biết cảnh rượt đuổi trên đường lúc này trông rất hoạt kê. Người dân ông đầu trục lưng thỉnh thoảng đằng trước, nhấp nhô sau lưng gã là thám tử Eakar và đám phù thủy Cục an ninh, tiếp theo nữa là lũ khù sáu đứa tại nó, nếu những kẻ theo dõi không lần lẩn tránh tránh thì đoàn người có lẽ sẽ giống y một đám rước. Lúc đó, Nguyên không biết chiếc mũi hếch của bà Êmô đang lặng lẽ chĩa vô lưng tại nó từ phía sau, nhờ vậy mà nó chưa đến nổi lăn ra xỉu vì sững sốt.

Giống như ở hẻm Râu Ngó, hàng cây hai bên con ngõ cũng là một loại cây lạ, Nguyên chưa thấy bao giờ. Những chiếc lá mảnh đan vào nhau và xòe ra như những chiếc ô khổng lồ. Người dân ông bước liêu xiêu trong ngõ vắng, lúc này ông không buồn gõ hai cây đinh vào nhau nữa, ông đi sát vào vệ đường, dưới những bóng râm tỏa ra từ những tán lá tròn, nhét hai cây đinh vô túi áo như diễn viên xiếc cất những lá bài khi cửa rạp đã đóng và khán giả đã kéo nhau ra về.

Nguyên thận trọng giấu mình sau những bụi cây, vừa căng mắt quan sát. Trước mặt nó, cũng ẩn mình sau những bụi cây như nó là bọn người của Eakar, chỉ có mỗi người dân ông quái dị bước loạng choạng giữa con đường vắng vẻ. Ông đã bắt đầu đi theo kiểu đi của người mất thăng bằng và trong khi không ngừng xiêu qua vẹo lại, ông ngẫu nhiên hát một bài hát gì đó mà nếu không có ca sĩ nào hát lại cho từ tế thì ngay cả những đứa nhóc Lang Biang như Êmê, K'Tub, Păng Ting cũng chẳng biết đó là bài gì.

Cuối con ngõ vắng là một xóm nhà lá trông có vẻ tồi tàn, người dân ông chui vào căn nhà đầu tiên và nhanh chóng mất hút đằng sau cánh cửa đang xệ xuống một bên vì bị sứt bản lề. Nhìn tấm biển cũ xi treo phía trước, Nguyên nhận ra đó là chỗ giặt đồ thuê. Những đứa khác cũng nhìn thấy tấm biển đó và cũng như Nguyên, tại nó hồng có cảm giác gì khác lạ, trừ Kăply.

Ngay khi hàng chữ “NHẬN GIẶT CÁC LOẠI ÁO CHỪNG – ÁO KHOÁC – MŨ TRÙM – NÓN CHÓP – KHĂN QUÀNG CỎ” đập vào mắt, Kăply đã bần rùn tay chân, nhớ ngay đến những gì Mua tâm sự với nó hôm trước. Hồng lẽ đây là nhà Mua? Tim đập thình thịch, nó dần bước chạy lên, chưa kịp nghĩ ra nên làm gì thì đằng trước mặt, thám tử Eakar và ba phù thủy Cục an ninh đã nhanh chóng ập vào căn nhà, các phù thủy còn lại vội vã đi vòng ra phía sau với ý đồ rõ ràng là chặn các lối thoát.

- Tại mình làm gì đây, K'Brăk? – Kăply chộp tay bạn lay lay, bụng rối lên.

- Để yên nào! – Nguyên lừ mắt nhìn bạn, ngạc nhiên thấy thẳng này linh quỳnh như gà nhảy ổ.

Êmê đưa mắt quan sát căn nhà, chép miệng nói:

- Bọn họ canh gác kiểu này, tại mình không xáp lại gần được đâu.

Păng Ting ngo nguây mái tóc hình cánh bướm, bắn tia nhìn về phía K'Tub:

- Nếu có Suku ở đây, tội mình sẽ dùng áo tàng hình...

Không cần phải thông minh thẳng K'Tub mới biết Păng Ting đang xả trách móc lên đầu nó. Nó thót bụng lại như tránh một mũi tên vô hình và hấp tấp quay mặt đi.

- A, chị Bolobala! – K'Tub chột reo lên khi ánh mắt nó chạm phải khuôn mặt bầu bĩnh của Bolobala – Ở đây chỉ có chị là biết độn thổ...

Bolobala nhún vai:

- Chị độn thổ dở ẹc à.

- Không sao đâu, Bolobala. – Kăply cất giọng – Bạn chi độn thổ một quãng ngắn từ đây đến đó thôi. Chi cần thò đầu lên xem chuyện gì ở trong.

- Liệu có cần phải mạo hiểm như vậy không? – Nguyên cần môi và thò tay dứt một sợi tóc – Nhất là vụ này Cục an ninh đã nhúng tay vô rồi. Hơn nữa, thầy N'Trang Long cũng không muốn tội mình...

- Em chẳng thấy chút mạo hiểm nào trong chuyện này hết, anh K'Brăk. – Thằng K'Tub nhảy tung tung, trông mặt thì biết nó rất sợ K'Brăk ra lệnh quay về – Rùi chị Bolobala trôi lên mà bị Eakar phát giác, em nghĩ ông cũng chẳng làm gì lớn chuyện đâu. Ông quá rành bọn mình mà. Hồi bọn mình theo dõi thẳng Steng trong rừng đó...

- Thôi được rồi. – Nguyên khoát tay, và quay sang Bolobala – Bạn thấy thế nào?

- Cứ thử xem.

Bolobala nói và nó đột ngột biến mất.

Những đứa còn lại một lần nữa ngồi thu lu bên vệ đường, sau những bụi cây rậm, hồi hộp chờ đợi. Ở cách đó một quãng, bà Êmô cũng thu mình sau một gốc cây, tìm đập thành thịch với bao ý nghĩ ngồn ngang bay lượn trong đầu.

Bên trong, Bolobala nhô đầu lên đúng vào lúc thám tử Eakar đập mạnh cây gậy phép vô cây cột giữa nhà một cú quá mạnh và hét lên be be khiến con nhỏ thấy đầu óc rung rinh mất một lúc:

- Người còn chối nữa hả, Pirama!

Cùng với tiếng hét, cây gậy phép trên tay Eakar lập tức chĩa ngay vô người đàn ông đầu trọc y như một nòng súng sẵn sàng khạc đạn.

- Ta nói thiệt chớ chối cái con khi gi!

Ông Pirama lúc này đang ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào vách nhà, đáp trả bằng giọng đã bắt đầu lè nhè. Trông ông chẳng sợ hãi gì dù lúc này thám tử Eakar và ba phù thủy khác đang vây quanh ông, tay người nào cũng lăm lăm gậy phép.

Bolobala cảm thấy mừng rỡ là nó đã đun dầu lên ngay góc nhà, lại khuấy sau mấy thau quần áo nên các phù thủy Cục an ninh đã không phát hiện ra nó mặc dù nó thấy rõ là tia nhìn của họ đang xẹt qua xẹt lại, không ngừng sục sạo khắp các xó xỉnh.

- Nếu ngươi không phải là tay chân của trùm Hắc Ám, vậy ta hỏi ngươi, những chiếc đỉnh ma thuật trên tay ngươi ở đâu ra? Ngươi dùng chúng để làm gì mấy ngày nay? – Thám tử Eakar cất vắn bằng giọng khô khốc, cứ hỏi một câu ông ngoáy đầu gây một cái như thề ông rất khoái cái trò về ra trong không trung những vòng tròn vô hình.

Bolobala hiểu ngay thám tử Eakar đang nghĩ tới những vụ tấn công gần đây của tên “mông tặc”. Bất giác nó nín thở nhìn chăm chăm vô bộ mặt nom có vẻ mệt mỏi của ông Pirama.

- Ngươi đừng có giờ trò vu khống, Eakar. – Từ dưới nền nhà, ông Pirama ghéech mắt nhìn nhà thám tử, mũi nhăn lại – Những cây đỉnh của ta chẳng phải là đỉnh ma thuật gì hết ráo. Đó chỉ là những cây đỉnh dùng để đóng giường đóng tủ thôi.

Không đợi nhà thám tử gặng hỏi, ông lôi hai chiếc đỉnh dài trong túi liệng ra trước mặt, môi trề ra:

- Bọn ngươi chống mắt lên mà xem. Ma thuật gì mấy cây đỉnh gì này.

Một phù thủy Cục an ninh vội vã bước tới, cúi nhặt hai chiếc đỉnh đưa cho nhà thám tử.

Eakar kẹp gậy vô nách, mỗi tay cầm một chiếc đỉnh, gơ ra trước mặt, lăm rằm niệm chú, Bolobala thấy rõ chòm râu dê của ông đang vểnh lên một cách căng thẳng.

Kiểm tra một lát, có lẽ nhận thấy hai chiếc đỉnh không có gì khác lạ, ông bỏ tọt chúng vào túi áo, ánh mắt lại bắn về phía Pirama, vẻ dò xét:

- Hồng lễ ngươi muốn nói cái trò làm âm ỉ với hai cây đỉnh của ngươi mấy ngày nay chỉ là thú tiêu khiển? Rồi hàng chữ thổ tả trên đầu ngươi nữa, chắc cũng là một trò chơi ngôn luận?

- Ta không nghĩ là ta rồi hơi đến vậy đâu. – Giọng Pirama vẫn nhừ nhựt, nghe cái giọng đó Bolobala không rõ ông có định khiêu khích nhà thám tử hay không.

Eakar nhếch mép, chòm râu dê rung rung cáu kinh, nhưng ông chưa kịp cất tiếng, Pirama đã nhún vai nói tiếp:

- Ngươi cũng biết rồi đó. Ta là dân mạt hạng ở cái xứ này. Thứ khổ rách áo ôm như ta thì làm gì ra tiền. Ta đâu có rùng rình như bọn ngươi.

- Pirama. – Eakar gầm gừ – Ngươi đừng có đánh trống lảng. Hôm nay bọn ta đến đây không phải để điều tra gia cảnh nhà ngươi.

Nhà thám tử lại ngoáy đầu gậy, gằn giọng:

- Ngươi thú tội đi! Ngươi giữ vai trò gì trong phe Hắc Ám? Và ngươi quan hệ như thế nào với lão N’Trang Long? Nếu ngươi không phải là tên “mông tặc” thì ngươi phải khai ra hẳn là ai trong trường Đămri?

- “Mông” cái con khi! – Pirama khề cựa quậy người – Ngươi hỏi thối lắm! Ta... a... a... aaa...

Pirama không có dịp nói hết câu cuối cùng. Ông gục xuống giữa chừng câu nói và trước ánh mắt sững sốt của mọi người, ông đã hòng ngáy khò khò. Cái cách ông rơi vào giấc ngủ giống như người thỉnh linh sẩy chân rơi xuống nước và điều đó làm Bolobala gần như không tin vào mắt mình.

Eakar hươ cây gậy về phía các phù thủy Cục an ninh:

- Giải hẩn về Cục!

- Không được bắt ba tôi!

Có tiếng nói vang lên và một cô gái nhô ra từ góc nhà kế cánh cửa thông ra căn bếp phía sau. Bolobala suýt kêu lên khi nhận ra cô gái vừa lên tiếng là Mua. Từ nãy đến giờ cô lẽ Mua vẫn ngồi ở chỗ đó nhưng Bolobala bị những chiếc thau quần áo che khuất nên không nhìn thấy.

Mặt Mua tái mét, hai bím tóc rũ xuống như chết giắc trên vai nó. Trông Mua còn tệ hơn người mới ốm dậy, Bolobala lo lắng nghĩ và qua khe hở giữa những chiếc thau nó hồi hộp dán mắt vào mặt bạn. Hồng lễ đây là nhà Mua? Bolobala tự hỏi và liếc mắt qua người đàn bà xuất hiện cùng lúc với Mua, lúc này đang đứng cạnh nó, vóc người nhỏ thó, gầy như que củi, mặt choắt lại, rúm ró như phơi quá lâu ngoài nắng. Phải chăng đây là mẹ Mua...

- Ta biết nhóc ngươi, cô bé. – Tiếng cười hé hé của thám tử Eakar cắt ngang ý nghĩ trong đầu Bolobala – Nhưng như vậy không có nghĩa là ta sẽ dừng cuộc điều tra khi mà nó sắp đi đến đích.

Mua nhìn trừng trừng nhà thám tử, như muốn bằng ánh mắt của mình bịt mồm ông ta lại:

- Ông đi sai đường rồi, ông Eakar. Ba tôi không liên quan gì đến phe Hắc Ám.

- Hừm, ngươi nghĩ ta nên tin lời ngươi hay nên tin vào dòng chữ chết tiệt trên đầu ba ngươi hả nhóc? – Thám tử Eakar nheo nheo mắt, ông rút cây gậy về, gõ bèm bẹp vô lòng bàn tay như đánh nhịp.

- Ông ấy chẳng biết gì hắc ám hắc iếc đâu. – Người đàn bà thỉnh linh cất tiếng, giọng run rẩy và yếu ớt, như đã hết hơi – Ông chỉ ham rượu nên người ta lợi dụng ông thôi.

- Lợi dụng? – Eakar tròn xoe mắt, Bolobala không hiểu ông ngạc nhiên thật hay vờ làm ra thế – Thiết tình là ta không hiểu bà muốn nói gì, bà Mên.

Nhà thám tử một lần nữa nheo nheo mắt:

- Theo như bà nói thì có vẻ ông chồng quý hóa của bà trong sạch như một tờ giấy trắng?

- Tôi không nói vậy. – Bà Mên gục đầu xuống và ở tư thế đó trông bà còn bé nhỏ hơn nữa – Ông là một tờ giấy đã bị rượu nhuộm bẩn rồi, thưa ngài.

Giương mặt Eakar dãn ra khi bất ngờ được gọi bằng “ngài”. Ông khẽ ve vẩy cây gậy, giọng đã bắt đầu dễ dãi:

- Ta rất muốn nghe bà giải thích rõ hơn, bà Mên à.

- Ông nhà tôi là một con sâu rượu. – Bà Mên ngược mặt lên, nói như than, Bolobala như thấy tất cả mọi phiền não của cuộc đời đang chất chứa trong ánh

mắt buồn bã của bà và điều đó khiến lòng nó nảy mầm một cảm giác gì đó rất khó tả – Mà một con sâu rọu là thế nào thì ngài cũng biết rồi, nó tệ hơn mọi thứ sâu khác trên đời.

Bà Mên ngưng lại một chút như để ngăn những giọt nước mắt sắp sửa trào ra, rồi rầu rầu nói tiếp:

- Thiệt chẳng hay ho gì khi đem chuyện trong nhà ra kể lể. Nhưng đã đến nước này tôi muốn nói với ngài rằng trong căn nhà xập xệ này không có thứ đồ đạc gì đáng giá mà chưa bị ông đem đi bán. Tệ nhất là quần áo, mũ nón của khách bỏ giặt cũng bị ông đánh cắp. Tôi nai lưng ra làm nuôi ông, nhưng ông không hề biết điều. Nếu không vì con tôi, có lẽ tôi đã dùng lời nguyện Tự hủy để giải thoát...

- Bà Mên. – Eakar gờ cây gậy lên thay cho cái khoát tay – Ta chỉ sẵn lòng nghe câu chuyện đau khổ của bà nếu nó giúp ích cho nhiệm vụ của ta.

Rồi có lẽ sợ người đàn bà khổ tâm không biết cách kiểm soát nguồn tâm sự đang lai láng, ông nói luôn:

- Thế tất cả những điều đó thì có liên quan gì đến dòng chữ trên đầu ông ta?

- Dòng chữ đó chẳng nói lên điều gì hết, thưa ngài. – Bà Mên thờ ra một hơi dài, trông bà rất muộn phiền – Ngài không thấy cái đầu nhẵn thín của ông sao. Cả tháng nay ông cạo trọc đầu và lấy đó làm tấm bảng quảng cáo di động. Ông muốn kiếm tiền để nhào tới chỗ cửa tiệm của vợ chồng lão Bebet mà.

- Bảng quảng cáo? – Nhà thám tử há hốc miệng, cây gậy dừng phất lại giữa khoảng không như bị ai tóm chặt.

- Ồ. – Bà Mên chép miệng và len lén nhìn Eakar – Ông rao giá cứ một centimét vuông là 500 năpken, quảng cáo trong vòng một tháng, ai muốn vẽ gì trên đầu ông cũng được...

- Tại sao là một tháng? – Eakar ngắt lời.

- Vì sau một tháng thì tóc ông đã dài ra, che mất tấm bảng quảng cáo rồi...

Suýt chút nữa Bolobala đã phì cười. Hai cánh tay còn kẹt dưới đất, không bụm miệng được, nó phải nghiêng chặt răng để dìm tiếng cười trong cổ họng.

Bà Mên chớp đôi mắt đỏ hoe, mắt bà nhòa lệ khi bà run run kéo vạt áo một cách không cần thiết, giọng đã bắt đầu sụt sịt:

- Tôi đã bảo ông rồi. Là đừng có làm trò cười cho thiên hạ. Ai thèm quảng cáo trên cái đầu gớm ghiếc của ông kia chứ. Thế mà cách đây hai ngày, ông vác cái đầu này về, mặt mày tí tớn...

- Ta hiểu rồi.

Nhà thám tử ngắt lời lần thứ hai, lần này ông chọc đầu gậy vào ngực Pirama khiến ông ta hấp háy mắt, lè nhè hỏi:

- Đứa nào phá đó. Có để yên cho ta ngủ không hả?

- Ngủ cái con khi! – Eakar đâm quạu – Ngươi mở mắt ra và trả lời những câu hỏi của ta đây nè.

- Hồi gì hồi hoài vậy. – Pirama cố chống mí mắt lên như người ta chống một cánh cửa sập, trông thiệt là vất vả. Ông vừa nói vừa vung tay ra hai bên – Ta đã nói hết rồi. Là ta không giàu có như các người...

- Đẹp chuyện đó đi, Pirama. – Chòm râu nhà thám tử rung rung cho thấy ông rất muốn nổi khùng – Người nghe ta hỏi đây: Ai đã vẽ những dòng chữ khổng khiếp đó lên đầu người? Người phải trả lời thành thật. Nếu người không tích cực hợp tác với Cục an ninh...

- Ta có biết hần là đồ cóc nhái nào đâu. – Pirama cắt ngang lời đe dọa của Eakar bằng một cái nhún vai, giọng vẫn nhừa nhựa như trét keo.

- Nói láo! – Nhà thám tử quát lớn.

- Láo cái đầu người. – Pirama cũng gằn cổ quát trả, nhưng chỉ phát ra những tiếng khào khào – Hần đến sau lưng ta như một bóng ma, phát tay áo đánh rẹt một cái, mắt ta lập tức tối sầm...

- Hừm. – Eakar rút cây gậy về – Đó là thần chú Tối mò mò, một loại thần chú bị cấm. Đích thị hần là người của phe Hắc Ám. Thế người không thấy hình dáng của hần à?

Pirama bĩu môi:

- Nếu trúng phải thần chú Tối mò mò mà vẫn còn nhìn thấy được thì có lẽ bây giờ ta đã là một đại phù thủy lừng lẫy ở cái xứ Lang Biang này rồi. – Ông ta nói tiếp bằng giọng giễu cợt – Rất tiếc là ta không có khả năng đó, Eakar à. Ngay cả khi hần trao tiền cho ta, ta cũng có thấy mặt mũi hần đâu. Chỉ khi hần đi rồi...

Bolobala bắt đầu cảm thấy tức ngực vì chôn người quá lâu dưới đất. Nó cũng sợ nếu nó nấn ná thêm nữa, tụi bạn sẽ nóng ruột xông vào, mặc dù không thể nói là nó không còn hứng thú với câu chuyện trước mắt. Bolobala xoay chuyển ý nghĩ, định véo môi một cái nhưng không rút tay lên được. Nó lướt mắt một vòng, tia nhìn dừng lại trên mặt Mua, gương mặt nhỏ bạn xanh xao đến mức nó quyết định chuẩn thẳng để không phải thấy ruột mình thắt lại.

=====

Chương 5: Tấm Thẻ Hội Viện

Như bị ai kéo, quai hàm của bọn Kăply trề xuống khi nghe Bolobala thuật lại những gì nó vừa chứng kiến. Trừ Kăply, mặt mày đứa nào đứa nấy trông kỳ quái như bị tọng vô họng một đồng cá pha lê.

- Thế người đàn ông đó là ba chị Mua hả chị Bolobala? – Thăng K’Tub là đứa đầu tiên tìm lại được tiếng nói, nhưng chỉ để hỏi một câu rất ư là thừa thãi.

- Ủ. – Êmê máy móc đáp thay bạn, tâm trí nó dường như còn bị kẹt đầu đó trong câu chuyện Bolobala vừa kể.

- Thế ba chị Mua không phải là người của trùm Bastu à? – K’Tub lại giương mắt lên nhìn mọi người.

- Sao em ngờ ngẩn thế, K’Tub. – Kăply nhăn mặt như vừa bị thăng nhóc xúc phạm ghê gớm – Ba chị Mua làm sao là người của phe Hắc Ám được. Ông ấy chỉ bị lợi dụng thôi, em hiểu không?

- Suyt! – Nguyên đưa ngón tay lên miệng – Bọn họ ra rồi kia.

ghe cái giọng của nó có cảm tưởng như chính nó vừa bị bắt.

Bolobala cắn môi:

- Rốt cuộc bác ấy vẫn bị giải về Cục.

K’Tub nhấp nhòm:

- Chúng ta vào trong nhà an ủi chị Mua đi.

- Hay đó, K’Tub. – Êmê nhìn thăng nhóc bằng ánh mắt triu mến, càng sung sướng hơn khi nghe Nguyên nhanh nhẩu tán thành “Đúng rồi. Tụi mình vô đi”.

Mua đang đứng chỗ ngưỡng cửa nhìn theo ba nó, sững sốt khi thấy tụi Êmê ập tới. Có vẻ sự xuất hiện của tụi bạn làm cho tiếng nói đột ngột tuột khỏi môi nó. Nó há họng ra, chỉ để ứ ớ:

- Ổ... ơ...

- Tụi tôi biết hết rồi, Mua. – Nguyên khề hắng giọng, và nó vội vàng nói thêm – Tụi tôi cũng biết ba của bạn không phải là người của Bastu.

Kăply chen lên trước, hỏn hển nói, nếu không có tụi bạn đứng quanh đó chắc nó đã cầm lấy tay Mua:

- Mua dửng lơ. Những dòng chữ đó chỉ là quảng cáo thôi. Cùng lắm ba Mua chỉ bị giam giữ vài ngày...
- Người ta không giam giữ ba tôi. – Mua thì thâm – Thám tử Eakar đưa ba tôi đi để nhờ các siêu phù thủy trên Cục an ninh xóa giùm dòng chữ kia.
- Eakar không xóa được sao? – Păng Ting tròn mắt ngạc nhiên.
- Không. – Mua lúc lắc đầu và Bolobala mừng rỡ nhận thấy hai bím tóc lúc này đã thức dậy, đang nhảy nhót trên vai nhỏ bạn – Những dòng chữ đó đã bị ếm bùa. Một loại bùa ếm cực mạnh.

Nguyên nhìn sâu vào mắt Mua, ngần ngừ hỏi:

- Có phải Mua biết thế nào hôm nay Cục an ninh cũng tìm đến nhà vì vậy mà bạn quyết định nghỉ học?
- Ờ, – Mua cười như mếu và nhìn đi chỗ khác – ngay hôm đầu tiên nhìn thấy dòng chữ đó, tôi và mẹ tôi đã mất vía, biết sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Mẹ tôi năn nỉ ba tôi đừng ra khỏi nhà, nhưng ba tôi hồng chịu. Ông nói người ta quy định cho ông mỗi ngày phải đi làm việc ngoài đường ít nhất là bốn tiếng đồng hồ...

Kăply đóng tai nghe, thấy ông Pirama quả là người kỳ quặc. Tự dưng trong lòng nó dâng lên một cảm xúc gì đó như là sự xót xa và trong một lúc Kăply nhận ra nó quan tâm đến Mua hơn là nó tưởng, thậm chí nó thấy mình suýt khóc vì điều đó.

Bữa đó bọn trẻ ở lại chơi với Mua đến chiều. Lúc đầu Mua có vẻ ngượng ngập về cảnh nhà nghèo hèn nhưng dần dần sự cười đùa hồn nhiên của lũ bạn giúp nó đỡ mặc cảm hơn. Nép mình vào một chỗ khuất, Kăply không ngừng kín đáo quan sát Mua và những chuyển biến của Mua làm nó thiết là nhẹ nhõm. Đến khi cả bọn thì nhau chọc tay vào những chiếc thau to dùng, hào hứng dùng cả đồng thần chú lôm côm như Bay lên, Tách ra, Nhảy nhót, Lộn mèo, Té xuống để giúp bà Mên thanh toán mớ quần áo mũ nón của khách thì Kăply thấy Mua đã bắt đầu cười khoe răng sún.

- Ê, cái gì nè?

Bọn trẻ ngoảnh phắt lại khi nghe Păng Ting kêu lên. Và tụi nó vừa kịp nhìn thấy điều gì đã khiến nhỏ bạn ngạc nhiên như vậy: có một vật gì đó vừa rơi ra từ một chiếc áo chùng đang bay lơ lửng trên không.

Như thường lệ, K’Tub giành là đứa đầu tiên cúi xuống nhặt vật đó lên. Cả bọn lập tức nhận ra đó là một tấm thẻ giống như thẻ học sinh. Gì vậy há? Kăply lăm bắm và chúi đầu xuống sát hơn nữa.

Tấm thẻ óng ánh màu bạc, không biết làm bằng chất liệu gì. Khi nhìn rõ ba dấu hỏi to tướng màu đen với những nét uốn rất điệu nghệ nằm chính giữa tấm thẻ, ngay bên dưới vát ngang một dòng chữ nhỏ “Hãy đổi trí thông minh để lấy những đồng vàng”, đứa nào đứa nấy trợn ngược mắt lên.

- Chính nó! – Kăply hét lên đầy phấn khích.
- Có lẽ đây là thẻ hội viên của tiệm Những Dấu Hỏi.

Nguyên vừa nói vừa run run cầm lấy tấm thẻ trên tay K’Tub, lật tới lật lui tò mò ngắm nghía, nhưng ngoài những gì tụi nó đã nhìn thấy, tấm thẻ không có thêm một dòng chữ hay một ký hiệu nào khác.

Kăply nhìn Nguyên, quét mắt lên tấm thẻ rồi lại nhìn vô mặt bạn, nín thở hỏi:

- Có gì lạ không hở mày?

Kăply hỏi cho có hỏi, vì chính nó cũng thấy là tấm thẻ hồng có gì đáng để ý. Nhưng khi nghe Nguyên nói “Không có gì”, Kăply vẫn thấy bụng mình thót lại:

- Không có gì thật à? Thẻ thì tấm thẻ này có giá trị gì mới được chứ?

- Để vô cửa, K’Brêt. – Bolobala vọt miệng.

- Không đúng. – Lần này người lên tiếng là Mua – Hôm trước tôi và K’Brêt đã lọt vào tiệm Những Dấu Hối mà không cần tới tấm thẻ này.

- Ồ, lạ thật. – Nguyên nói, thò tay dứt một sợi tóc, tay kia bỏ tọt tấm thẻ vào túi áo.

Mua nhìn tấm thẻ đang nằm đâu đó trong túi áo chùng của Nguyên, giọng phân vân:

- Bạ định giữ tấm thẻ này luôn sao?

- Ồ, tôi nghĩ nếu đưa cho Suku xem tấm thẻ này có thể thẳng nhóc sẽ phát hiện ra điều gì đó. – Nguyên cố nặn ra một nụ cười vui vẻ – Khám phá bí mật của cửa tiệm này cũng là điều lý thú đó chứ, Mua.

- Đúng đó, chị Mua. – K’Tub nhảy tung tung – Trừ những hội viên có thẻ, hồng ai ở xứ Lang Biang này biết được tiệm Những Dấu Hối hoạt động như thế nào. Tụi mình là người đầu tiên biết được cũng hay chứ sao.

Mua cắn môi:

- Nhưng...

- Bạn đừng lo. – Nguyên chép miệng, nhìn thái độ của Mua nó biết ngay nhò bạn đang nghĩ gì – Chủ nhân của tấm thẻ này sẽ không nhớ ra mình đánh rớt nó ở chỗ nào đâu.

Bolobala nhìn về phía cánh cửa dẫn xuống nhà bếp:

- Mẹ bạn không lên à?

- Mẹ tôi đang buồn. – Mua cụp mắt xuống, có vẻ như nỗi muộn phiền đang sắp sửa quay lại với nó – Mấy bạn về đi, không cần phải chào hỏi đâu.

Bọn Kăply chưa định về nhưng câu nói của Mua, nhất là nét mặt dàu dàu của Mua khiến tụi nó cảm thấy nếu có hành động nào được coi là tốt nhất trong lúc này thì đó là nên làm theo lời nhò bạn. Ngay cả Kăply, dù rất muốn, cũng không nghĩ ra được điều gì hay hơn.

o O o

Khác với ông K’Tul, bà Êmô không phải là người giỏi đóng kịch. Nhưng trong bữa ăn chiều hôm đó, bà vẫn làm được một chuyện siêu đẳng là giữ cho nét mặt

minh không bị co giật, nhất là mỗi khi lướt mắt qua những đứa trẻ đang ngồi trước mặt bà lại nhớ ngay đến những gì giáo chủ Ama Êban đã nói với bà. Rồi cái cảnh bọn trẻ lẳng nhăng bám theo người đàn ông đầu trọc và đám phù thủy Cục an ninh nữa, hình ảnh đó đến giờ vẫn đang ghim chặt trong tâm trí bà như những chiếc móc sắt. Hồi chiều, thiết tình là tội nó đã làm bà hồi hộp và lo lắng đến phát điên, may mà cuối cùng hồng xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Như vậy những gì Tứ bắt từ nói nếu không hoàn toàn là sự thật thì cũng chẳng xê xích là bao! Bà Êmô hoang mang nghĩ bụng và đẩy tô canh đến trước mặt bọn trẻ, một động tác mà bà không bao giờ làm nếu không bối rối quá mức, vì vậy trông bà rất không tự nhiên.

- Ăn đi tội con. Ta nghĩ tội con nên... – Bà nói và khi phát hiện giọng mình bỗng dưng nghèn nghẹt bà liền ngưng ngang.
- Mẹ ốm hả mẹ? – Êmê lo lắng nhìn mẹ và khi thấy bà đang luống cuống mò mẫm trong túi áo, nó biết ngay là bà chuẩn bị rút khăn tay để xì mũi.
- Ồ không...

Bà Êmô lôi cái khăn ra khỏi túi, hấp tấp đáp lời con gái, bụng tức điên vì không thể nói thẳng ra là ta nhức đầu vì phải phơi mình ra ngoài nắng cả buổi để âm thầm theo dõi và bảo vệ tội bay. Nếu giáo chủ Ama Êban không dặn bà phải vờ vịt như hồng biết cái con khi gì hết thì bà tin chắc bà đã phun tung tóe con phần nộ ngay giữa bàn ăn rồi.

- Con hồng khoái ăn canh. – Thăng K'Tub bô bô và kéo cái rẹt đĩa thịt khoanh sinh vật nguyên thủy vô sát người như sợ có ai giành mất.
- Con cũng không khoái canh. – Kăply hùa theo và chúi đầu vô đĩa xà lách trộn, không buồn tự hỏi sao nó ăn hoài thứ này mà hồng thấy ngán.

Ở bên cạnh, Nguyên cũng bắt đầu chop lấy chiếc nĩa, dĩ nhiên để tọng vô hòng một thứ không phải là canh. Chỉ có Êmê là nghe lời bà Êmô, nó ngoan ngoãn vục chiếc muỗng vào tô canh bà vừa đẩy tới, mặc dù xưa nay theo như Kăply nhìn thấy thì thiết sự chỉ có ông K'Tul là người khoái ăn canh nhứt hạng, một phần vì đó là món hợp khẩu vị với ông, phần khác (phần này có lẽ quan trọng hơn) là để lúc nào tức giận ông có thể diễn tiết phóng chiếc muỗng trên tay vô tô canh làm cho nước văng tá lả, sung sướng tưởng tượng mình là chiếc máy bay ném bom hạng nặng dù Kăply tin chắc là ông K'Tul chưa hề thấy máy bay lần nào.

Rõ ràng bà Êmô có vẻ cảm động trước hành động hiếm có của cô con gái, bà khịt khịt mũi liên tục đằng sau tấm khăn; điều đó có cái hay là giúp bà bớt bức tức được chút xíu về những gì mà bọn trẻ đã lừa dối bà trong mấy ngày qua.

Nhốt mình một cách lặng lẽ trong chiếc ghế quen thuộc ở đầu bàn ăn, ông K'Tul cố tình cho mọi người thấy là ông cóc thèm quan tâm đến chuyện canh kiếc lẳng nhăng. Bằng cách rúc người đằng sau tờ Tin nhanh N, S & D, có vẻ như ông muốn tỏ ra ông đang ở một thế giới khác sang trọng hơn thế giới ăn uống nhiều.

K'Tub vừa nhét khoanh thịt tổ bồ vô hòng vừa liếc tờ báo trên tay ba nó, ngạc nhiên thấy bữa nay ba nó không bô bô như mọi bữa, mặc dù nãy giờ nó đang vênh tai chờ ba nó tiếp tục chương trình phát thanh ca ngợi Eakar và rửa xà thầy N'Trang Long như một món khai vị ưa thích.

- Bữa nay lão Eakar không ợ ra mẩu tin nhảm nhí nào hả ba? – Cổ nuốt vội miếng thịt khoanh, nó tò mò hỏi, khiêu khích một cách không chủ định.
- Cảm mồm đi, K'Tub. – Ông K'Tul hạ thấp tờ báo xuống và ngầu mắt nhìn thẳng con qua mép trên tờ báo – Càng ngày ta càng thấy mây đi quá xa rồi đó.

Mặt K'Tub thoát đó bầm, nhưng nó chưa kịp xả ra một mớ lời lẽ bá láp nào đã thấy một khoanh thịt tổ chàng tổng vô miệng nó và cái bàn tay cầm nĩa dích

thị là tay của Kăply. Cùng lúc đó, bàn chân trái của nó như muốn rụng ra khỏi người khi lạnh một cú đập đau đینگ của đũa nào đó, mà căn cứ vào vị trí trong bàn ăn thì mười phần hết chín đó chính là thằng Nguyễn.

- Ăn đi, K’Tub. – Kăply nói như đóng vào tai K’Tub trước khi thẳng nhóc kịp chửi vung lên – Đừng gây gổ với ba em nữa nếu không muốn chiều nay thẳng Suku bị tổng ra khỏi cổng trước khi nó kịp gắp tụi mình.

Lời nhắc nhở của Kăply như một hồi chuông cảnh tỉnh, K’Tub sực nhớ đến tám thê hội viên của tiệm Những Dấu Hối và bắt đầu nhận ra nó là đũa đại ngu nếu cứ gân cổ lên quát nhau với ba nó. Cũng như Kăply, trong lúc quá căng thẳng K’Tub quên bằng một điều: bằng chiếc ống Siêu cảm ứng thẳng Suku có thể vào thẳng bên trong lâu đài K’Rahlan mà không gặp bất cứ trở ngại gì.

Chôm rìa mép rung rung đặng sau tô canh quen thuộc, ông K’Tul đang có vẻ vô cùng khoái chí vì cuối cùng thẳng con bướng bỉnh của ông cũng đã tỏ ra thích sử dụng cái miệng vào việc ngốn ngẫu thức ăn hơn là dùng nó để cãi cọ triển miên với ông.

- Nói thiệt là tụi con rất ngu. – Ông K’Tul hào hứng nói, ông nhìn bọn trẻ bằng cặp mắt như thê tụi nó ngu thiệt và khi hùng hồn nhận xét như vậy, khuôn mặt dài ngoẵng của ông dần ra giống như là ông vô cùng hạnh phúc khi ai cũng ngu hết – Thám tử Eakar không nhất thiết ngày nào cũng phải nói một câu vàng ngọc gì đó trên tờ báo Tin nhanh.

Nếu không nhanh tay động thêm một khoanh thịt thứ ba vô hợng khi hai chữ “vàng ngọc” vừa đập vô tai, chắc chắn K’Tub sẽ không ngăn được mình phun ra một câu gì đó đại loại như là “Cục phân heo!”.

- Vì thiệt sự thì cho đến thời điểm này, Eakar tài ba chẳng còn gì để mà nói nữa. – Kăply nhận thấy ông K’Tul vẫn còn rất phấn khích khi ông tí tòn gior tờ báo lòe loẹt trên tay lên khỏi đầu, hã hê nói tiếp – Sáng ngày kia, tức là đúng vào ngày đầu tuần, theo như tờ báo uy tín này cho biết, sẽ có một cuộc đối chất ra trò giữa Cục an ninh và N’Trang Long quanh những cáo buộc chắt nụi gần đây của thám tử Eakar. Lần này nghe nói có cả Cục trưởng Cục an ninh Ama Moto và Bộ trưởng Bộ giáo dục Kan Kuru tham dự. Hã, không cần phải thông minh xuất chúng mới biết được giờ tàn của lão N’Trang Long đã điểm.

- Anh nghĩ như thế thiệt hã, anh K’Tul?

Bà Êmô nhìn ông K’Tul bằng ánh mắt không thể biết chính xác là trách cứ hay đồng tình nhưng dù thế nào đi nữa thẳng K’Tub cũng cảm thấy biết ơn bà không để đầu cho hết khi bà đã hỏi chính cái câu mà nó cố lên chặt trong bụng đến mức chiếc áo nó đang mặc bỗng trở nên chặt cứng.

- Di tin tôi đi, di Êmô. – Vẫn không chịu hạ tờ báo xuống như lẽ ra phải làm, ông K’Tul nhe răng cười và đáp bằng giọng đắc thắng như thê chính mắt ông vừa đọc thấy số phận te tua của thầy N’Trang Long trong chiếc lá tiên tri – Xưa nay, thám tử Eakar và lão N’Trang Long đã đụng độ nhiều vụ, nhưng phải nói là chưa lần nào đích thân Ama Moto phải trực tiếp giải quyết. Lại có cả Kan Kuru ở trên Bộ nhà xuống nữa chớ. Sự việc như vậy là nghiêm trọng quá mức rồi, di Êmô à.

- Nếu đúng như vậy thì con thấy cũng chưa có gì rõ ràng hết, bố à. – Dù không muốn cướp lời bà Êmô, Kăply vẫn không thể bắt mình ngậm miệng, mặc dù trông nó vô cùng khổ sở khi cố uốn giọng nói của mình sao cho thiệt dịu dàng lễ phép – Con nghĩ điều quan trọng nằm ở chỗ kết luận. Mà khi cuộc đối chất chưa diễn ra thì chúng ta không thể biết câu chuyện sẽ đi về hướng nào.

- K’Brêt! – Ông K’Tul nhếch mép, không giấu vẻ khinh khinh – Khi ta nói tụi con là một lũ ngu thì ta không hề có ý coi con là một ngoại lệ đâu.

Lần này thì ông K'Tul buông tờ báo xuống để có thể đập hai tay lên bàn cùng một lúc. Không thèm nhìn các loại tô đĩa đang khiêu vũ điên cuồng trên bàn sau cú động, ông nheo mắt nhìn Kăply:

- Con hãy kiểm cái gì đó chống hai tai lên để nghe cho rõ nè: Sự hiện diện bất thường của Cục trưởng Cục an ninh và Bộ trưởng Bộ giáo dục tại buổi đối chất sáng ngày kia tại trường Đămri chính là một sự kết luận, cái đầu cục gạch của con đã vỡ ra miếng nào chưa hả? – Chỗ này, Kăply bắt giác đưa tay lên sờ đầu và nếu có thì giờ liếc qua bên cạnh nó sẽ thấy Nguyên đang tùm tùm cười – Ama Moto không cần thiết có mặt ở đó nếu sau khi cuộc đối chất kết thúc, ông không có ý ký lệnh tổng giam lỏng N'Trang Long. Còn Kan Kuru đảm bảo tới đó làm gì? Hừm, câu trả lời không thể nào sáng sủa hơn: Hiển nhiên là ông cũng nhân tiện ký quyết định sa thải lão hiệu trưởng cả chón đó luôn.

- Bỏ phân tích rất là hợp lý đó, bố. Con no rồi. – Nguyên nói nhanh, câu trước câu sau không ăn nhập gì với nhau và nó hấp tấp nhấc mình lên khỏi ghế.

Kăply ngạc nhiên không hiểu thằng bạn đại ca của mình mắc chứng gì nhưng khi liếc bộ mặt đang phù lên của thằng K'Tub, nó cũng lật đật nhòm mông lên theo:

- Con cũng thấy lưng lưng rồi.

- Con cũng vậy.

Tới lượt Êmê nói và buông chiếc nĩa xuống.

K'Tub ngơ ngác nhìn ba đứa bạn đang vọt ra khỏi chỗ ngồi, rồi rít:

- Chờ em với!

Quên phất chuyện ba nó dám chửi thấy N'Trang Long là đồ cả chón, K'Tub quỳnh quíu vực mặt vô đĩa thịt khoanh, tay trái vớ thêm một chiếc nĩa rồi bằng cả hai tay nó càn quét thô bạo tất cả những gì nằm trong đĩa, nhét tất tần tật vào cái miệng đang há rộng hết cỡ, khiến Kăply không thể không nhăn mặt tưởng tượng tới cánh người làng Ke đang đồn thóc lúa dự trữ vô kho.

o O o

Khi thằng K'Tub vác cái bụng lặc lè khệ nệ bước qua ngưỡng cửa thì Nguyên, Kăply và Êmê đã ngồi cười khúc khích trên giường.

- Mấy anh chị làm cái trò gì vậy? – K'Tub hỏn hển hỏi, mặt nó đã rất giống một kẻ sắp giết người.

- Ê, đừng giỡ bộ mặt đó ra nha. – Thu hai chân sát vô người để thủ thế, Kăply xua tay la oai oái – Tụi anh no thì kêu no, dính dáng gì tới em hả?

Mặt hằm hằm, có thể thấy rõ đôi môi K'Tub dài ra cả tấc, nó nói mà như mổ vào mặt Nguyên:

- Chính anh K'Brăk xương ra trò này nè.

- Em phải cảm ơn anh mới đúng. – Nguyên tặc lưỡi nói, mặt nó tròn về nghiêm trang vô vệt – Nói thiệt là chưa bao giờ anh thấy ai nuốt được một đồng thịt nhiều như vậy trong một thời gian ngắn như vậy. Tên em chắc chắn sẽ được ghi vô cuốn Kỷ lục Lang Giang của nhà báo Y Riềng đó, K'Tub.

Êmê lật đật vọt miệng, thấy rõ là K'Tub không cười nổi trước câu bông phèng của Nguyên:

- Thôi đi, K'Tub. Em cố bắt mình nhớ lại đi, nếu lúc nãy lẽ mà ngồi lại chắc chắn đại chiến sẽ nổ ra ngay giữa bàn ăn lúc ba em gọi thầy N'Trang Long là “lão hiệu trưởng cà chớn”, đúng không?

Rất nhanh, mặt K'Tub xẹp xuống như ổ bánh mì nhúng nước. Nó lặng lẽ lê cái bụng chang bang lại phía Êmê, ném phịch người xuống cạnh con nhỏ, làm như thể bằng động tác đó nó có thể liệng đi nỗi buồn.

- Ba em... chắc, thiệt tình... – K'Tub nói, mặt ủ ề, nghĩa là trông nó chẳng giống nó chút nào, cũng không giống cả ở chỗ chỉ nói có mấy tiếng rồi ngưng bật.

- Ba em lúc nào chả thế. – Nguyên đỡ lời, cố nói bằng giọng ra vẻ chẳng có gì mà ầm ĩ – Bỏ qua đi, K'Tub. Ba em mà mở miệng khen thầy N'Trang Long mới là chuyện lạ.

Nhìn chằm chằm vô túi áo của thằng oắt, Nguyên liếm môi nói tiếp, dù không tìm cách tránh xa cái đề tài dễ bùng nổ về mối căm ghét lạ lùng mà ông K'Tul hào phóng dành cho thầy N'Trang Long thì nó thấy chuyện này cũng rất cần hỏi:

- Em có nhét cái ống Siêu cảm ứng trong áo đó không?

- Anh muốn gặp Suku à? – K'Tub nặng nề ngược lên, mặt vẫn còn chằm dằm một đống.

- Ừ. – Nguyên gật đầu, kín đáo liếc thằng oắt qua khước mắt – Anh muốn cho Suku xem tấm thẻ hội viên.

- A, phải rồi đó. – Mặt K'Tub tươi lên đột ngột, rõ ràng việc khám phá bí mật của tấm thẻ nhật được nơi nhà Mua là điều duy nhất trong lúc này có thể làm nó dịu đi những bức bối.

Không đợi Nguyên nhắc đến lần thứ hai, K'Tub nhanh nhẩu lôi chiếc ống sắc sỡ trong túi ra, chõ miệng vào, kêu ầm:

- Suku ơi! Suku à! Mày có...

Một tiếng “bụp” cắt ngang lời K'Tub và từ đằng sau bụng khối đang tung tóe mù mịt, khuôn mặt của Suku hiện ra. Khó mà nói thằng oắt hào hứng khi gặp mọi người nếu căn cứ vào bộ mặt đang quạu quọ hết biết của nó.

Nó lúc lắc món tóc râu thẫm trước trán, cầu nhàu bằng giọng của người thỉnh linh bị phá ngang giấc ngủ:

- Bộ mày không chọn được lúc nào tốt hơn lúc này để gọi tao hả K'Tub?

Ánh mắt K'Tub quét lên quét xuống trên người Suku như một chiếc máy rà, giọng ngạc nhiên:

- Tao chắc chắn lần này mày không đến từ nhà vệ sinh...

- Tao và cánh tay của Baltalon đang theo dõi con Chacha. – Suku nhấn nhá cắt ngang – Và sắp tìm ta nơi nó giấu những quả táo vàng, nếu thực sự nó đem về nhiều hơn ba quả.

- Nếu vậy thì tao xin lỗi nha. – K’Tub cười hì hì – Nhưng vụ này không phải do tao. Anh K’Brăk muốn gặp mày.

Nguyên không tin con khỉ Chacha lại cả gan hốt về một đồng tảo như thằng Suku nghỉ ngơi. Nó nhún vai, phớt lờ sự cầu kinh của thằng oắt và lôi chiếc thẻ trong túi áo, chìa ra:

- Suku, em thử xem tấm thẻ gì nè.

Suku vớ lấy tấm thẻ, trở mắt dòm. Và nó nói ngay, không buồn nghĩ ngợi:

- Đây là thẻ hội viên của tiệm Những Dầu Hối.

Nó chiếu đôi mắt sáng như hai vì sao vào mặt Nguyên:

- Làm sao anh có được tấm thẻ này?

Phải mất một lúc Nguyên mới có thể nhét hết vào tai Suku những gì xảy ra mấy ngày nay, với sự phụ họa ồn ào và hăng hái quá mức cần thiết của Kăply, K’Tub và Êmê.

- Em hiểu rồi. – Thằng oắt lại cúi xuống tấm thẻ khi Nguyên dứt lời – Nhưng tấm thẻ này có gì đặc biệt đâu. Có lẽ đây là thẻ vào cửa.

- Không phải đâu, Suku. – Nguyên khẽ lắc đầu, tiếc là không có mớ tóc xoăn lò xo xoa trước trán như thằng oắt để nó dung đưa qua lại – Hôm trước K’Brêt và Mua đã lọt được vào cửa tiệm của lão Luclac mà đâu có xài tới tấm thẻ này.

Đôi mày đẹp đẽ của Suku cau lại. Ánh mắt nó rời khỏi tấm thẻ và bắn thẳng lên trần nhà, như thẻ trên đó có một tấm thẻ đang được phóng lớn.

Khi mọi người bắt đầu sốt ruột và thằng K’Tub đang định gân cổ ho một tiếng to thiệt to thì ánh mắt của Suku rớt xuống trên mặt Nguyên:

- Em đoán ra rồi, anh K’Brăk.

Trước ánh mắt dò hỏi của tụi bạn, Suku giải thích bằng cách cầm tấm thẻ bằng tay trái, tay phải chìa thẳng vô tấm thẻ, hô lớn:

- Nổi lên!

Như bị điện giật, K’Tub vội đâm bổ tới ôm ngang hông Suku khi thằng này hai chân rời khỏi sàn nhà và bắt đầu bồng bênh trong không.

Êmê cố ém một tiếng cười phì đằng sau đôi môi mím chặt, phẩy tay hô “Tê xuống” để thằng oắt chấm dứt tình trạng lơ lửng không cần thiết.

- Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi hả Suku! – K’Tub nổi giận dưng dưng – Là ba thứ thần chú tự học của mày hông có xài được cái mớ xì gì hết á.

Nguyên liếc Suku, định xì ra vài câu an ủi nhưng thấy thằng này hồng tỏ ra chút xíu gì để có thể nói là nó đang xấu hổ, liền hỏi:

- Em muốn cái gì nổi lên hả Suku?

- Chắc chắn không phải là em nổi lên chứ? – Kăply trừu, trong khi cô thụt người sâu hơn vào giữa chiếc nệm lông chim.

Cố tình không nghe thấy Kăply, Suku dong đưa đôi mắt sáng:

- Trên tấm thẻ này chắc chắn có dòng chữ cho biết địa điểm sắp tới của tiệm Những Dấu Hôi. Các hội viên căn cứ vào chỉ dẫn đó để đến điểm hẹn.

Nguyên “à” lên một tiếng:

- Dòng chữ đó đã bị ếm?

- Đúng vậy, anh K’Brăk. – Suku liếc xuống tấm thẻ trên tay – Có lẽ lão Luclac đã dùng bùa Ẩn hình.

- Đưa đây cho chị.

Êmê nói, nó đón lấy tấm thẻ trên tay Suku và bắt đầu lăm rằm niệm chú. Nhưng ngay cả Êmê cũng chẳng thể làm cho dòng chữ bí mật hiện ra, nó chỉ khá hơn thằng Suku một chút ở chỗ nó không bốc mình lơ lửng như một quả bóng bay khiến bạn bè phải mất công tóm lấy chân nó.

K’Tub biết thân biết phận, không dám giành lấy tấm thẻ. Cỡ học sinh Trung cấp 2 như Êmê, tức là đã học qua môn Luyện bùa của thầy Đi Pri mà còn không làm gì được, học sinh Sơ cấp 2 như nó có mà mơ. K’Tub chép miệng đầy tiếc nuối, và quay sang Kăply:

- Anh K’Brê thử giải ếm đi. Em nghĩ năng lượng pháp thuật của anh và anh K’Brăk bây giờ có thể giải bất cứ thứ bùa ếm lôm côm nào.

Kăply nặn ra một nụ cười méo mó:

- Nhưng tụi anh chưa học qua thần chú Nổi lên.

- Không có gì phức tạp hết, anh K’Brê. – Suku vung tay, và khi nói tiếp thì nó đã rất giống thầy Akô Nô – Thần chú Nổi lên chỉ là trò trẻ con. Anh nghe em nói nè...

Năm phút sau, tụi Êmê bắt gặp mình đang nhìn trần trời những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu đang thi nhau tủa ra khắp đầu cổ Nguyên và Kăply trong khi hai đứa này vẫn tiếp tục hợp tác với nhau để đánh vật một cách vô vọng với tấm thẻ lúc này đã được đặt trên chiếc bàn kê phòng tắm.

- Không ăn thua gì rồi.

Cuối cùng, Nguyên nói, và nó lượm tấm thẻ nhét vô túi áo trước những cái nhìn ngơ ngác của tụi bạn.

- Thế anh quyết định bỏ qua vụ này à? – K’Tub hỏi giọng căng thẳng, rõ ràng nó không mong sự đầu hàng này chút nào.

- Không đâu, K’Tub. – Nguyên điềm tĩnh nói và K’Tub cảm thấy rõ rệt trái tim nó đang được vuốt ve – Chúng ta vẫn còn thời gian. Bữa nay đến thứ sáu còn mấy ngày nữa.

Quay sang Suku, Nguyên trở nên nghiêm nghị:

- Có chuyện này cấp bách hơn cả chuyện tìm ra tiệm Những Dấu Hối, Suku à.

Suku không hỏi lại nhưng cái nhìn như đóng đinh vào mặt Nguyên còn nóng bỏng hơn là lời thúc giục.

- Sáng ngày kia sẽ có một cuộc đối chất gay gắt giữa thầy N’Trang Long và thám tử Eakar...

Nhìn về mặt tinh queo của Suku, không khó để nhận ra nó coi chuyện hai nhân vật đó đối đầu nhau là chuyện quá sức bình thường, và có lẽ nó đang tự hỏi thằng Nguyên bữa nay ăn phải thứ gì mà mặt mày lại căng thẳng một cách bất thường trước một tin tức nhỏ nhặt như thế. Nhưng khi nghe tới chỗ Bộ trưởng giáo dục lẫn Cục trưởng Cục an ninh sẽ cùng lúc có mặt tại trường Đămri vào sáng hôm đó thì chiếc mặt nạ thần nhiên lập tức tuột khỏi mặt nó:

- Anh nói sao? Cả Ama Moto lẫn Kan Kuru đều đến à?

- Chính tờ Tin nhanh N, S & D đã đăng như vậy. – Nguyên rầu rĩ đáp – Mà nói chung, về mặt sự kiện, xưa nay tờ báo của Ama Đliê chưa bao giờ đưa tin sai.

- Lớn chuyện rồi, anh K’Brăk. – Suku lo lắng nói.

- Mày cũng cho là thầy N’Trang Long sẽ bị cách chức và bắt giữ hả Suku?

K’Tub ré lên, cảm thấy chưa bao giờ cuộc đời lại bất công và không đáng sống đến thế. Và nếu Suku gật đầu thì không lấy gì làm chắc là K’Tub sẽ không tổng cho thằng bạn mình một cú vào quai hàm.

- Không. – Suku nhún vai, không biết là mình vừa thoát hiểm – Tao không nghĩ vậy.

- Xưa nay chưa bao giờ Ama Moto và Kan Kuru can thiệp vào những chuyện như thế này, Suku à. – Êmê nói, sốt ruột lúc lắc mái tóc vàng óng và ý tứ trong câu nói của nó thì không thể nào rõ hơn.

Đôi trông mắt của Suku lẩn qua lẩn lại như hai viên bi:

- Nhưng xưa nay cũng chưa bao giờ sự đe dọa của trùm Bastu rõ rệt như bây giờ, chị Êmê à.

- Em nói vậy nghĩa là sao, Suku? – Kăply nhìn thẳng oắt với cái quai hàm đang trễ xuống.

- K’Brê. – Nguyên hắng giọng – Điều đó có nghĩa là sự xuất hiện khá đặc biệt của hai người đứng đầu Bộ và Cục trong cuộc đối chất vào sáng thứ hai tới đây không phải là dấu hiệu đáng tin cậy cho việc thầy N’Trang Long bị cách chức hay bị bắt giữ như bố K’Tul suy luận. Nếu tao không hiểu sai ý Suku thì sự hiện diện của họ có lẽ xuất phát từ tình trạng an ninh chung đang bị đe dọa, mày hiểu không?

- Hồng hiểu gì hết. – Kăply dầm tay lên đầu, cảm giác đang dầm vào một cục gạch và hoàn toàn không ý thức, câu nói ưa thích bỗng bật ra khỏi môi nó – Sáng thứ hai tao và mày chạy lên đó coi là chắc ăn nhất!

Chương 6: Cáo Trạng Của Eakar

Đĩ nhiên (điều này có thể nói chắc mà không sợ trời sập xuống đầu) là không có điều gì có thể khiến Nguyên và Kăply khoải chí trong buổi sáng thứ hai hôm đó hơn là việc tụi nó hông có giờ học môn Thần chú chiến đấu với thầy Haifai.

Tụi nó xách cặp ra khỏi nhà cùng lúc với Êmê và K’Tub trong lòng sung sướng biết chắc là lát nữa tụi nó sẽ mò lên văn phòng hiệu trưởng mặc dù có sẽ bị ông Ama Moto hay ông Kan Kuru tổng cổ ra hay không thì hông đũa nào biết chắc.

Nếu có thứ gì quái gì đó làm cho tụi nó cảm thấy mất vui chút đỉnh trong lúc rảo bước đến trường thì đó là không khí căng thẳng của cư dân hai bên đại lộ Brabun. Chỉ cần nhìn thoáng qua bộ tịch nhớn nhác của bọn họ, không cần phải có bộ óc xuất chúng lắm tụi nó cũng biết tông là họ đã bị mầu tin trên tờ Tin nhanh N, S & D bắt mắt hỏn. Dù không nhuộm đầy ác ý như cái đầu bệnh hoạn của ông K’Tul, có lẽ không ít phụ huynh đang tin rằng có chuyện gì đó nghiêm trọng sắp xảy ra ở trường Đămrì, và chuyện vị hiệu trưởng của ngôi trường mà con họ đang theo học sẽ bị cách chức hay bị bắt giữ lát nữa đây cũng là điều mà chắc họ từng run sợ nghĩ tới.

Không chỉ Nguyên và Kăply mà ngay cả Êmê, K’Tub và Păng Tìng cũng đọc thấy nỗi hoang mang đó trong từng gương mặt đi lướt qua tụi nó.

Đầu óc Êmê lúc này bị choán hết bởi những ý nghĩ u ám về cuộc đối chất đến mức lần đầu tiên nó không bỏ chạy khi thứ âm nhạc thổ tả của lão Seradion đầm ình ình vào tai nó:

- Nó là nàng tiên

Ta biến nó thành con cú

Hu... hú... hu...

Nó là hoàng tử

Ta biến nó thành con dê

Hê... hê... hê...

Nhưng mặc cho nhạc phát ra rả, liên tục dụ khị những trái tim thù hận bằng lối trả thù ngoạn mục, Cửa hiệu thất tình sáng nay vẫn vắng tanh vắng ngắt. Như thường lệ, những kẻ ưa hóng hớt đồn hết vô quán Cái Cốc Vàng của vợ chồng lão Bebet chỗ ngã tư mà qua cánh cửa mở toang bọn Kăply thấy rõ những bụng khoái thuốc lá đang uốn lượn mù mịt quanh những bộ mặt đỏ gay và nều ông Pirama hiện không còn ở trên Cục an ninh thì chắc nụi là ông đang chen chúc trong đám bọm đó.

Một vài người đứng lảng vảng trước Tiệm Chảo Lú và Tiệm Cầm Đồ, không cố nhìn sang đám nhí nhỏ bên quán bia và xì xào với nhau những tin đồn bá láp gì đó, mặt mày người nào người nấy trông rất kích động. Kăply tức đến bầm mặt khi thấy tay người nào cũng cầm một tờ báo mà vừa nhác thấy trang bia màu mè rẻ tiền nó biết ngay là tờ Tin nhanh N, S & D.

- Thị hiếu tầm thường!

Kăply lâu bầu và rảo bước nhanh hơn, cố trốn chạy đám người mà nó tin rằng cũng cùng một giuộc với ông K’Tul, quanh năm chỉ khoái nhăm nháp ba thứ tin tức giật gân một cách hồng có đầu óc gì hết trội.

Nắng buổi sáng lấp lánh trên những tàng cây hai bên đường, những mái phố như dát vàng và bên tai chim hót tung bừng nhưng Kăply chẳng thấy thư thái chút nào hết. Có lẽ chưa bao giờ nó trải qua khoảnh khắc kém vui như thế trong một buổi sáng sớm. Vừa khua chân nó vừa thử tưởng tượng cảnh ông Moto và ông Kuru ngồi đối diện với thầy N’Trang Long, chăm chăm nhìn thầy và thay nhau buông ra những lời kết án nặng nề nhưng nó làm điều đó thật vất vả và rất cuộc chẳng có hình ảnh nào nảy ra trong đầu nó hết, đơn giản vì nó chưa nhìn thấy ông Moto và ông Kuru bao giờ.

Đứng sau cái chảo bự chẳng đang bốc khói và không ngừng phát ra những tiếng xèo xèo, mẹ Gian vùng đôi đũa to tướng lên khỏi đầu khi bọn trẻ lướt ngang qua quầy bánh của mẹ, đơn dãi:

- Ê, ghé vô đây đi tụi con. Ngày nào cũng xực bánh Nhớ dai...

- Bà nội ơi! – Kăply thỉnh linh đồ quạu – Bà nghĩ là tụi tôi còn bụng dạ để ăn uống khi lát nữa thầy hiệu trưởng sẽ đối diện với mấy lão trên Bộ và Cục hả?

K’Tub gừ gừ phụ họa, y chang một chú sói con:

- Tụi này hồng có muốn ăn mừng chuyện đó đâu nha.

Nguyên lật đặt kéo tay Kăply và K’Tub, nhưng ngay lập tức nó nhận thấy mẹ Gian chẳng tỏ vẻ gì tức giận trước hai thằng nhóc xấc láo. Trước vẻ mặt ngạc nhiên của bọn trẻ, mẹ cúi tay lên tấm tạp dề, cười hi hi như thể Kăply và K’Tub vừa khen mẹ:

- Tụi bay nói hay lắm. Hay thiệt là hay.

Mẹ gõ đôi đũa vào thành chảo đánh “choang” một tiếng khiến bọn trẻ giật nảy:

- Nhưng tụi bay nghĩ ngài N’Trang Long là ai hả? Hồng lẽ tụi bay cũng dần dần đến mức tin rằng tên “mông tặc” là người của trường Đămri?

Ai phát ngôn câu đó thì bọn Kăply có thể phải hỏi lại nhưng do miệng mẹ Gian nói ra tụi nó thấy dù sao cũng còn có chỗ để treo lên niềm tin. Mẹ là đội phó đội bảo vệ, đêm đêm chắc mẹ cùng lão Chu và đám thuộc hạ vẫn bí mật giám sát chặt chẽ mọi động tĩnh trong khuôn viên nhà trường. Nếu mẹ đã tuyên bố như vậy, thủ phạm các vụ tấn công phụ nữ ban đêm chắc không phải là người của trường Đămri, trừ phi trình độ tên “mông tặc” cao cường đến mức hấn mặt tình hành động mà đội bảo vệ nhà trường hồng hay biết khi gì hết. Kăply như bụng, bất chợt cảm thấy một luồng điện xẹt qua người khi nhớ đến nhân vật mà Nguyên vẫn nghi ngờ: lão Ôkô Na.

Hình ảnh lão già hắc ám đó gieo vào đầu Kăply, cảm rõ luôn trong óc nó như một loài cỏ độc. Nó bần bịu với những ý nghĩ về lão đến mức lát sau nó làm ngơ cả những khung cảnh mà lúc bình thường chắc nó đã lăm bằm rửa xá: bọn học trò ngu ngốc lại tùm năm tùm ba như hôm trước, lăm như trường Đămri đang bị

cái bom hẹn giờ và giữa mớ rì rầm hỗn độn đó, tiếng cười của thằng Amara chốc chốc lại vang lên, khoái trá, hiêm độc, nói chung là rất mất dạy.

o O o

Khi chiếc cầu thang đá trước văn phòng hiệu trưởng chậm rãi cất lên, Nguyên và Kăply mừng quýnh khi thấy chỉ có một mình thầy N’Trang Long ở trong phòng, vẫn với dáng ngồi đầm chiêu bên bàn giấy với mớ sổ sách giấy tờ mà hai đứa dám cá nghìn năpken ăn một là cho đến chừng nào thầy N’Trang Long còn làm hiệu trưởng thì cái đồng bữa bọn đó vẫn không bao giờ trở thành ngăn nắp, nếu không muốn nói là ngày càng bữa bọn hơn.

- Chắc tụi con đã tìm ra manh mối gì về báu vật ở lâu đài K’Rahlan rồi hả tụi con?

Thầy N’Trang Long ngược mắt lên khỏi cuốn sách đang đọc, nhìn ra cửa và câu hỏi dụ dằng của thầy khiến Nguyên và Kăply tưởng như có một mũi tên đang bắn tới.

- Dạ, không ạ. – Nguyên đáp, tai nó nóng ran, cổ đứng để cụp mắt xuống.

- Không à. – Thầy N’Trang Long tặc tặc lưỡi, trông thầy ngạc nhiên đến mức hai đứa nhóc đoán là thầy vờ làm ra thế – Thế mà ta tưởng tụi con chỉ cho phép mình mò đến chỗ ta khi nào đã thành công chút đỉnh rồi chứ.

Nguyên ấp úng:

- Tụi con nghe nói sáng nay thám tử Eakar sẽ gặp thầy...

- Quá đúng vậy. – Hàng rìa sâu róm của thầy N’Trang Long nhúc nhích một cách mơ hồ – Nhưng ta không tin trong hai đứa con có một đứa tên là Eakar.

Như không nghe lời giễu cợt của thầy, Nguyên nghiêm nghị tiếp:

- Lần này có cả Bộ trưởng giáo dục và Cục trưởng cục an ninh...

- Ồ, hai thằng cha đó dạo này rảnh rồi thiệt. – Thầy N’Trang Long gật gật vằng vặc trán thông thái và hai đứa nhóc thiệt sự không biết nên hiểu lời bình luận của thầy theo hướng nào.

- Ủa. – Thầy N’Trang Long chợt kêu lên, làm như bây giờ thầy mới phát hiện ra Nguyên và Kăply vẫn còn đứng chỗ ngưỡng cửa – Ta nghĩ phòng làm việc của ta vẫn còn đủ rộng để tụi con đặt chân mà. Hay tụi con chê văn phòng của lão già này bệ rạc quá?

- Dạ, tụi con không dám ạ.

Nguyên lí nhí đáp và nó đi trước Kăply theo sau, hai đứa rụt rè bước tới chỗ chiếc ghế dài đối diện với bàn giấy của thầy, rón rén ngồi xuống.

Thầy N’Trang Long không thèm nhìn hai đứa học trò, thầy lại cúi mắt vào cuốn sách gì đó đang làm thầy rất khoái và nói như thể nói với cuốn sách:

- Lạ thiệt đó nha. Ta nhớ ta từng nói là ta hông muốn các chiến binh giữ đèn phí sức vào cái chuyện lôm côm này rồi mà.

- Thầy ơi. – Kăply gần như rớt lên, Nguyên phải giật tay áo nó để ngăn con kích động mà thăng thoảng vẫn nhiệm của K’Tub – Chuyện vậy mà thầy kêu lôm côm hà thầy? Ngoài phố người ta đang xì xào là thầy sắp bị cách chức hay bị...

Kăply nói tới chỗ này thì Nguyên không thêm giật tay áo nó nữa mà ngấm ngấm thụi nó một cú thật mạnh vô hông làm Kăply đột ngột ngưng bật trước khi kịp phun ra hai tiếng “bất giữ”.

- Người ta đồn vậy hà con? – Ngón tay to như quả chuối của thầy N’Trang Long xoắn lấy một lọn râu cầm như giữ cho mình khỏi ngã lăn ra trước thông tin nóng hổi của Kăply – Nếu tụi con thiệt tình bị những tin đồn lằng nhằng đó làm hoang mang đến mức không thể tập trung đầu óc vô nhiệm vụ mà ta giao cho tụi con thì tụi con cứ ở đây.

Bàn tay thầy nhảy từ cầm lên đầu, vừa nói thầy vừa xoa xoa vầng trán thông thái:

- Chà, biết đầu lát nữa ta bị rắc rối, tụi con có thể giúp được ta cũng nên.

Lần này Nguyên ngờ ngợ có một nụ cười nấp dưới hàng rìa rậm không ngừng cựa quậy của thầy, nhưng nó thấy điều đó không đáng chú ý bằng chuyện thầy cho phép tụi nó tham dự cuộc đối chất sáng nay. Nó mừng rỡ hỏi, mặt nở ra:

- Vậy là tụi con được phép ngồi lại đây hờ thầy?

- Ủa, ta tưởng ta nói vậy là rõ ràng quá rồi chứ. – Thầy nhướn mắt nhìn hai đứa học trò như thể trên cổ tụi nó là hai cục đá. Rồi thầy quay mặt ra cửa, thở một hơi dài thượt – Nhưng ta nghĩ thám tử Eakar, cả ngài Ama Moto lẫn ngài Kan Kuru hồng lầy gì làm vui khi thấy tụi con ngồi thù lù một đồng trong phòng ta đâu.

Thầy làm một động tác gì đó mà Nguyên nghĩ là nhún vai:

- Tụi con phải khoác áo tàng hình vô.

- Tụi con không đem theo áo tàng hình, thưa thầy. – Kăply nhăn nhó – Tụi con không biết là cần đến nó.

Nguyên phát hoảng khi thấy thẳng bạn mình đột nhiên cao giọng gậy gổ:

- Bộ không tàng hình là hông được ngồi ở đây hà thầy?

Thầy N’Trang Long quan tâm đến bộ mặt đỏ bừng của Kăply chắc không hơn một cú cái phoi nắng.

- Ta thì cho là không có trở ngại gì. – Thầy thân nhiên đáp, thậm chí giọng vẫn đầm ấm như đang bàn về chuyện chuẩn bị đồ đạc cho một buổi đi picnic – Nhưng những người kia thì chắc là họ nghĩ ngược lại, con à.

Nguyên đưa tay bưng lấy cằm, có vẻ dăm chiêu dừ dội. Ở bên cạnh, Kăply cũng làm động tác y hệt thẳng bạn đại ca của nó, nhưng dĩ nhiên không phải để suy tính điều gì mà mục đích là để cho bộ mặt khỏi chảy dài ra sau khi những lời của thầy hiệu trưởng xuyên qua cái đầu đặc cứng của nó.

- Thôi, – thầy N’Trang Long phẩy tay, mây cau lại khi nhìn Nguyên và Kăply, có vẻ rất khó nghĩ, thầy nói mà Nguyên có cảm tưởng thầy đang bối rối nhai

bộ râu của mình – nếu tụi con cảm thấy không được tham dự cuộc đối chất sáng nay thì tụi con sẽ lần đùng ra chết, ta sẽ chỉ cho tụi con một cách.

- Hay quá! Cách gì vậy hả thầy? – Kăply reo lên, nếu không kèm được chắc nó đã bắn thẳng lên trần nhà. Vừa hỏi nó vừa đổ người tới trước như để nghe cho rõ hơn.

Liếc xéo đũa học trò, thầy N’Trang Long ngần ngừ đáp:

- Bây giờ tụi con leo trở xuống sân, đi thẳng tới lớp Sơ cấp 1, tức lớp có cửa kính tím...

Nguyên và Kăply há họng nhìn thầy như uống từng lời:

- Tụi con im lặng đi thẳng tới bàn giáo viên...

- Giáo viên lớp Sơ cấp 1 là ai hả thầy?

Nguyên và Kăply cùng sừng sốt buột miệng, đến bây giờ tụi nó mới sực nhớ ra tụi nó chưa từng nhìn thấy hay nghe nói tới vị giáo viên dạy lớp Sơ cấp 1. Dạy lớp Sơ cấp 2 là cô Cafeli Chil, lớp Trung cấp 1 là cô Kemli Trinh. Lớp Trung cấp 2 là thầy Đi Pri. Phụ trách lớp Cao cấp 1 trước đây là thầy Hailixiro, bây giờ là thầy Akô Nô. Còn lớp Cao cấp 2, tức lớp tụi nó đang học, là thầy Haifai. Nhưng còn lớp Sơ cấp 1, lớp vỡ lòng của trường Đămri, vị giáo viên nào phụ trách lớp này? Đã không nghĩ tới thì thôi, càng thắc mắc Nguyên và Kăply cảm thấy đầu óc càng rơi vào chỗ mù mờ. Điều kỳ lạ nhất là ngay cả đám bạn thân thiết của tụi nó như Êmê, K’Tub, Păng Ting, Mua, Bolobala, Tam, Kan Tô, kể cả nhà thông thái Suku, cũng chẳng ai nhắc tới vị giáo viên dạy lớp Sơ cấp 1 lần nào trong các câu chuyện của mình, cứ như thể trường Đămri không có người nào như thế. Mà đến chính tụi nó nữa, tụi nó cũng chẳng bao giờ tự hỏi về điều này, thiệt là quái đản!

- Giáo viên dạy lớp Sơ cấp 1 là ai thì chính thầy cũng không biết, tụi con à. – Tiếng thầy N’Trang Long như vọng ra từ một màn sương và ý nghĩa trong câu nói của thầy càng làm cho tấm màn mù mịt đó thêm dày đặc và bí hiểm hơn nữa – Ta nghĩ tụi con chẳng cần băn khoăn về điều đó làm gì. Chỉ cần tụi con bước thẳng tới bàn giáo viên, đụng cái bàn một cái rồi quay trở ra. Xong, tụi con co giò chạy lẹ lên đây. Nhớ đó, tụi con phải trở lại văn phòng của ta trước khi mấy tay kia xuống tới, nếu không cửa phòng đã đóng lại thì tụi con chỉ có cách đứng khóc bên ngoài thôi.

- Thầy ơi. – Kăply không làm sao bắt mình đừng rống lên – Thầy là hiệu trưởng, làm sao mà thầy lại không biết giáo viên của thầy...

Thầy N’Trang Long đáp lời thẳng nhóc bằng một cái xua tay dứt khoát về phía cửa phòng:

- Đi đi, tụi con. Theo ta thì đi lúc này cũng không thể gọi là sớm đâu đấy.

Biết không thể moi thêm một thông tin nào từ thầy hiệu trưởng, Kăply hậm hực đứng lên và lẻo đẻo theo chân Nguyên ra cửa, cổ đẩy miệng mình lại để thầy N’Trang Long đừng nghĩ nó là đứa có tính khi khùng khùng.

- Mày ngu quá! – Vừa leo xuống một bậc cầu thang, Nguyên bực mình đập ngay – Lát nữa vô lớp Sơ cấp 1, tụi mình sẽ biết ngay giáo viên phụ trách là ai, việc gì mà phải tru tréo om sòm trong văn phòng hiệu trưởng thế.

Đang câu sườn, Kăply tính vặc lại Nguyên nhưng rồi nó chợt nhận ra ý tưởng mà thẳng bạn đại ca của nó vừa nêu lên hết sức là sáng suốt, thế là nó thốt lên hai tiếng ưa thích “Ồ há” rồi hồi hả lao xuống từng bậc cấp.

Nhưng khi cả hai đã đứng trước lớp học gần cửa kính màu tím duy nhất trong trường và thập thò nhìn vào thì đứa nào đứa nấy cảm thấy sống lưng lạnh ngắt như có một tảng nước đá bự chảng ai vừa tuồn vào cổ áo.

Trên bục giáo viên không có một bóng người. Chiếc bàn nằm trơ trọi kẻ tấm bằng đen, không ai ngồi ở đó, trên bàn cũng hồng hỏ thấy sờ sách gì hết ráo.

Kăply cụng đầu vào tai Nguyên, môi run run:

- Chắc giáo viên vừa đi đâu ra khỏi lớp?

Ánh mắt thận trọng quét qua đám học trò nhí đang ngồi hí hoáy làm bài trong im lặng. Nguyên đưa tay véo môi, nghĩ ngợi một lúc rồi phân vân đáp:

- Khó nói lắm. Tao cảm thấy không khí của lớp học này có điều gì đó rất khác thường.

Kăply nhấp nhòm hỏi:

- Bây giờ sao? Tụi mình có nên vô không?

- Vô chứ. Thầy N’Trang Long đã dặn rồi mà. – Nguyên đáp giọng quả quyết, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó vừa nói vừa nắm chặt hai tay để tự trấn an, cứ như thể nó và Kăply sắp xông vào sào huyệt của sứ giả Basil.

Bọn học trò lớp Sơ cấp 1 có vẻ như không trông thấy Nguyên và Kăply đang dè dặt chân qua ngưỡng cửa. Hàng chục cái đầu vẫn cắm cúi trên những cuốn tập đang mở trước mặt, làm như đối với bọn chúng trên đời này hồng có gì hấp dẫn hơn là làm bài tập tại lớp và thái độ trông rất sinh viên của bọn nhóc hí mũi chưa sạch này khiến Nguyên và Kăply khó khăn lắm mới không phá ra cười.

Hai đứa lặng lẽ nhích dần về phía bàn giáo viên, sợ sệt một cách không thể giải thích được. Lớp học im ắng đến bất thường khiến lưng mỗi đứa nổi đầy gai ốc, tụi nó càng thấy rờn rợn hơn nữa khi đột nhiên bất gặp trong lòng mình cảm giác có một ánh mắt nào đó đang nhìn tụi nó chăm chăm, và như thỉnh thoảng vẫn xảy ra, tụi nó thấy khoảng cách từ ngưỡng cửa đến chỗ chiếc bàn sao mà xa lằng lác.

Vừa đụng được những đầu ngón tay vào mép bàn (cảm giác rõ rệt như sờ vào ổ điện), Nguyên và Kăply lật đật phóng vù ra cửa, lao xuống sân và cắm cổ phóng thực mạng về phía ngọn tháp.

Phải nói là chưa bao giờ Nguyên và Kăply ngạc nhiên về mình đến thế: tụi nó trèo nhanh khủng khiếp lên những bậc thang, siêu nhất là không vấp té cái nào và cho đến khi tụi nó đứng trước chiếc cầu thang đá đang từ từ nhấc lên (chắc nụi là theo lệnh của thầy N’Trang Long), cả hai cảm thấy ngực mình đang phồng lên xẹp xuống gấp gáp, còn đôi chân rõ ràng là đang muốn làm cái điều tụi nó không muốn chút nào là sụm xuống quách cho rồi.

- Vô đi tụi con!

Thầy N’Trang Long nhìn ra cửa, nhẹ nhàng nói, không để ý đến chuyện hai đứa học trò sắp sụm bà chè tới nơi.

Nguyên tập tễnh lê bước qua ngưỡng cửa, hỏn hỏn hỏi:

- Họ chưa xuống tới hả thầy?

- May là tội con về vừa kịp. – Thầy N’Trang Long đưa tay xoa cằm và thờ đánh phào một cái – Bọn họ đã tới cổng trường rồi đó.

Thầy chỉ tay vô góc phòng phía trong, chỗ hôm trước vẫn treo cái báo động kẻ, thùng thỉnh nói:

- Tội con ngồi chỗ đó. Nhớ không được gây ra bất cứ tiếng động nào đó nha.

Kăply quét mắt về phía góc phòng trống trơn rồi quay lại nhìn thầy N’Trang Long:

- Ngồi bệt dưới đất hả thầy?

- Ngồi trên ghế đàng hoàng chứ con.

- Ghế đâu mà ghế hả thầy. Con hông thấy...

Vừa nói Kăply vừa ngoảnh đầu về phía góc phòng lần nữa và lần này thì nó á khẩu luôn: Có hai chiếc ghế mới cấu không biết hiện ra từ lúc nào, đang nằm chênh lênh ở đó như sẵn sàng phản đối sự nhận xét vớ vẩn của nó.

Nhưng Kăply làm như rất khoái chứng tỏ mình là thẳng thắn không bao giờ tự hài lòng. Vừa đặt mông lên ghế, nó đã bật ngay dậy:

- Không được rồi, thầy ơi.

- Cái gì không được hả con?

- Chỗ này trống hươ trống hoạc à. Bộ thầy nghĩ mấy người kia họ đui hết hay sao? – Kăply nhấn nhá nói giọng điệu chẳng lịch sự gì hết.

- Con yên tâm đi. – Thầy N’Trang Long tinh bơ – Trong vòng một tiếng đồng hồ, trừ thầy ra, không ai nhìn thấy các con đâu.

Nguyên và Kăply lập tức liếc xuống cơ thể mình, thấy mọi thứ đều lộ lộ, hồng giống chút xíu nào với lúc tội nó mặc áo tàng hình của Suku. Bán tín bán nghi, Kăply ngược mặt lên, nhưng lần này nó chưa kịp cất tiếng đã giống như người bị đâm vào miệng: từ ngoài cửa ba bóng người nôi nhau xộc vào phòng như ba con lóc.

Mặc dù không hề có ý chế nhạo cách phục sức sỗ của những người mới đến, Nguyên và Kăply vẫn có cảm tưởng họ mới vừa tách ra khỏi một chiếc cầu vồng. Hai đứa phải chớp chớp mắt một lúc mới phân biệt được các vị khách quý với những chiếc mặt nạ lòe loẹt treo đầy trên tường. Lão già đi trước mặt tròn quay, dáng điệu phục phịch như thể lão không bà con với sứ giả Buriam thì chắc chắn là anh em với lão Boloradam. Chiếc áo thụng màu cam chói mắt của lão bị cái bụng to chằng độn lên một cục ngay chính giữa, người già tưởng tượng rất có thể nghĩ là lão đang giấu một quả dưa hấu trong đó.

Nguyên và Kăply đoán cái khối thịt đồ sộ này là Bộ trưởng Bộ giáo dục Kan Kuru, bởi vì người đi phía sau trẻ hơn một chút, người tầm thước, chiếc áo chùng màu lam được cắt rất vừa vặn như thể đặt may từ một cửa hiệu thời trang; căn cứ vào những thớ thịt trên gò má không ngừng giãn giật, có thể đoán ông này suốt đời sống trong căng thẳng, mặc dù nếu không có chiếc huy hiệu Cục an ninh gắn trước ngực áo, khó có thể tin ông ta là Cục trưởng Ama Moto.

Nhưng Nguyên và Kăply không ngạc nhiên về hai người đi trước bằng người đi sau rốt: thám tử Eakar. Từ hồi quen biết nhà thám tử đến nay, chưa bao giờ tội nó thấy ông mặc trang phục gì ngoài chiếc áo chùng đen quen thuộc, và nghiêm túc mà nói, chiếc áo chùng đen thích hợp với dáng người gầy gò và chòm râu

đề của ông một cách kỳ lạ. Cả Nguyên lẫn Kấply đều tin tưởng chắc nịch rằng màu đen chính là màu được sinh ra cho Eakar, và vì Eakar.

Vậy mà bữa nay không biết mắc chứng gì ông lại cao hứng trông lên người chiếc áo màu tím vốn là màu độc quyền và có vẻ chỉ phù hợp với vóc người cao lớn của thầy N’Trang Long. Mà lạ thật, Nguyên lẫn thần nghĩ, cũng là áo tím nhưng thầy hiệu trưởng khoác lên người thì trông rất oai phong, còn thám tử Eakar mặc vào thì trông y chang một gã trai lơ lảm lảng. Có lẽ màu tím của thám tử nhạt hơn, đã vậy còn điểm tủa tung những hoa văn màu vàng mà khi nhìn kỹ Nguyên nhận ra đó những bông hoa li ti được vẽ một cách rất kiểu cọ. Ngắm nghía nhà thám tử một hồi, suýt chút nữa Nguyên đã bật cười khi càng nhìn nó càng thấy ông giống quả cà tím kinh khủng.

- Thiệt là hân hạnh. – Không cần đợi chiếc cầu thang đá hạ xuống, thầy N’Trang Long lịch sự đứng lên khi ba vị khách bước vào, niềm nở chỉ tay vào chiếc ghế dài trước mặt – Và càng hân hạnh cho tôi hơn nữa nếu các ngài vui lòng ngồi vào chiếc ghế không được bánh tòn cho lắm này.

- Ông trẻ mãi là nhờ cái tính hài hước này phải không ông N’Trang Long?

Vừa cười nói, Kan Kuru vừa ném khối thịt hơn một trăm ký xuống ghế làm chiếc ghế suýt chút nữa chổng một đầu nếu ông không vội vàng nhích người vô chính giữa.

- Ông mới hài hước hơn tôi. – Thầy N’Trang Long tươi cười – Gọi một lão già khom như tôi là trẻ mãi, đó là cách nhạo báng độc chiêu mà tôi phải học tập đó, ông Kan Kuru.

- Tôi thì tôi thấy chẳng có gì hay ho trong việc thi nhau coi ai hài hước hơn ai. – Bộ mặt của ông Ama Moto từ lúc mới bước vô đã chậm dãi, nên dù có hiểu câu nói của ông theo hướng lạc quan cũng không ai tin là ông đang pha trò, và khi ông nói tiếp thì mọi người thấy rõ là ông đang muốn gây gổ – Xin lỗi, lúc bình thường tôi đã không khoái hài hước. Trong tình hình nghiêm trọng như hiện nay, tôi càng không muốn hài hước chút xíu nào.

- Ông phải học cách hài hước trong bất cứ hoàn cảnh nào, ông Ama Moto à. – Thầy N’Trang Long không coi lời cà khịa của ông Cục trưởng là sức nặng lớn đến mức thầy phải thay đổi đề tài – Ốc khôi hài sẽ giúp chúng ta cảm thấy cuộc sống thiệt ra cũng hồng có chi gọi là nặng nề...

- Đó là ý nghĩ của ông, ông N’Trang Long. – Cục trưởng Ama Moto cau có cắt ngang, có vẻ sắp phát khùng lên trước sự thân nhiên của vị hiệu trưởng – Tôi thì không có được sự bình tĩnh như ông, nhất là trong trường hợp chẳng may tên “mông tặc” là một thành viên của ngôi trường mà ông phụ trách.

Nguyên và Kấply không làm sao ép mình dừng cựa quậy người trước câu hăm dọa bóng gió của Cục trưởng Cục an ninh. Một cách bản năng, tụi nó vẫn sợ những cử động của mình sẽ gây ra sự chú ý, mặc dù đến lúc này hai đứa biết chắc là thầy N’Trang Long không gạt tụi nó: đám người mới đến nhìn về phía tụi nó mấy lần nhưng không có phản ứng gì, chứng tỏ là tụi nó đã trở nên vô hình trước mắt mọi người.

- Ông Ama Moto, tôi nghĩ không nên đẩy sự việc tới chỗ gay gắt như vậy. – Bộ trưởng Kan Kuru lên tiếng dàn hòa, vừa nói ông vừa hít vào một hơi như muốn làm cho chiếc bụng vốn đã to thêm căng phồng hơn nữa – Trước khi thám tử Eakar trình bày đầy đủ, chúng ta vẫn chưa thấy rõ sợi dây nào cột trường Đămri vô với vụ này. Cũng không chắc là có sợi dây đó không nữa.

- Tôi đang nắm sợi dây đó trong tay, thưa ngài Bộ trưởng. – Eakar bắt bình vọt miệng – Rồi ngài sẽ thấy, sợi dây đó to tổ chẳng chứ không mỏng manh gì đâu.

Nhìn nhà thám tử qua khốe mắt, Kan Kuru lắc lư người, mấp máy môi tính nói gì đó nhưng thầy N’Trang Long đã giơ bàn tay to bè lên, giọng từ tốn:

- Ông Kan Kuru, ông cứ để cho ông Eakar nói tiếp. Hôm nay thú thật là tôi cũng rất muốn biết nhà thám tử tài ba của chúng ta căn cứ vào đâu mà liên tục tung hết tin này đến tin khác lên tờ Tin nhanh N, S & D, và xui một cái là tin nào cũng bất lợi cho trường Đămri hết.

- Thám tử Eakar không có lý do gì để ác cảm với trường Đămri. – Cục trưởng Ama Moto lạnh lùng nói.

- Tôi còn biết rõ điều đó hơn ông, ông Ama Moto. – Thầy N’Trang Long mỉm cười vui vẻ, bàn tay thầy mò mẫm đầu đó giữa đám râu xoắn như để tìm cách diến đạt ưa thích – Từ lâu tôi vẫn tin thám tử Eakar là một trong những người bạn thân thiết nhất của trường Đămri nếu xét cái chuyện hồng ngay nào là ông vắng mặt trên nóc nhà của chúng tôi.

Nhà thám tử ngọ nguậy chồm râu dê, mặt ửng đỏ:

- Nếu không làm thế thì tôi đã không có cơ hội để biết tên thù thậm bí mật luôn luôn xuất phát từ trường Đămri để đi gây án, thừa ngài.

Tiết lộ của Eakar khiến Nguyên và Kăply suýt chút nữa té lăn ra khỏi ghế. Trong khi bộ mặt của Ama Moto tối đi thì Kan Kuru lộ vẻ ngờ vực, ông không ngừng xoa tay lên bụng như thể bằng động tác đó ông sẽ nhanh chóng tiêu hóa được cái tin khủng khiếp Eakar vừa xì ra.

Chỉ có thầy N’Trang Long là tỉnh queo. Thầy buông tay khỏi mớ râu cầm để có thể nhíp lên bàn những tiếng lộc cộc vui tai, hờn hờ nói:

- Thiệt là một thông tin thú vị. Phải nói là vô cùng thú vị. Thế ông có thể nói rõ thêm người đó là ai không hở ông Eakar?

Nhà thám tử nắm chặt chiếc gậy phép như sợ ai giật mất, ấp úng:

- Cái đó thì...

- Hừm. – Cục trưởng Ama Moto chen lời – Nếu biết được xuất xứ của thù phạm thì chuyện vạch mặt hắn chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, ông N’Trang Long à.

Thầy N’Trang Long gật gật vâng trán thông thái, hồ hởi nói, cứ như thể ông Ama Moto vừa hăng hái bênh vực thầy:

- Ông Cục trưởng, ông nói đúng đến mức tôi có muốn phản đối cũng hồng biết làm sao hết tội. Nhưng tôi nghĩ tôi vẫn còn cái quyền be bé là được nêu một thắc mắc nho nhỏ chứ hả?

Không đợi ông Cục trưởng Cục an ninh trả lời, đôi mắt lục lạc của thầy lóe lên khi rọi vào mặt nhà thám tử:

- Ông Eakar, tôi tưởng cũng là rất hay nếu ông vui lòng cho mọi người biết ông dựa vào cái con khi gì để đưa ra những nhận xét vừa rồi...

- Tôi dựa vào cái này, thưa ngài hiệu trưởng.

Vừa nói, nhà thám tử vừa rút từ trong túi áo ra một chiếc lọ pha lê màu hồng. Nguyên và Kăply thô lỗ mắt nhìn chiếc lọ, cố đoán xem nó là thứ gì và khi Eakar mở nắp lọ ra thì cả hai phải hấp tấp đưa tay bịt kín miệng mũi để không phải tự tổ cáo mình bằng một cái hắt hơi sấm sét.

Quả thật, từ trong chiếc lọ trên tay Eakar tỏa ra một mùi gì đó như là mùi dầu thơm nhưng rất nồng.

- Cái gì vậy? – Kan Kuru nghiêng người qua chiếc lọ ngạc nhiên hỏi, trông ông giống hệt một quả cam khổng lồ lăn qua một bên và sắp sửa đè bẹp nhà thám tử.

Thầy N’Trang Long khịt khịt mũi:

- Tôi nghe có mùi dầu mùi.

- Ngài nói đúng rồi đó, ngài hiệu trưởng. – Thám tử Eakar lúc lắc chiếc lọ trên tay, giọng đắc ý – Loại dầu thơm này được bảo chế từ hạt mùi.

- Tôi biết. – Thầy N’Trang Long gật gù – Ông đã đem hạt mùi giã nát rồi trộn với rượu trắng, vừa trộn vừa đọc thần chú “Hạt ám hạt thơm, này rạ với rơm, này cơm với nếp...”, đúng như vậy chứ?

Đôi mắt nhà thám tử trợn ngược:

- Hóa ra ông cũng biết cách làm này à?

- Tôi nghĩ là tôi biết. – Thầy N’Trang Long mỉm cười, cái nụ cười độ lượng theo kiểu “cái trò trẻ con đó ai mà hông biết” – Dù sao thì cái thứ dầu thơm này cũng thiệt là lợi hại. Nó bám vào tóc tai, quần áo dai như d*****. Chỉ cần đặt cái lọ bé xíu này trên nóc nhà, mở nắp ra là tất cả những ai sống trong khuôn viên trường Dămri đều bị mùi dầu ám vô người. Nếu tôi không lầm thì đêm nào ông cũng giữ cái trò này ra trong trường của tôi phải không ông Eakar?

- Ông N’Trang Long. – Cục trưởng Ama Moto hừ mũi – Thám tử Eakar được phép làm như vậy.

- Tôi hiểu rồi. – Bộ trưởng Kan Kuru liếm môi, mặt đột nhiên lộ vẻ căng thẳng – Ông Eakar nè, có phải ông muốn nói ông đã gửi thầy mùi dầu mùi ở những nơi thù phạm gây án?

- Chính xác là như vậy đó, thưa ngài Bộ trưởng. – Thám tử Eakar nói với ông Kan Kuru nhưng Nguyên và Kăply thấy rõ là ông đang nhìn về phía thầy N’Trang Long bằng ánh mắt giống như là đồ thầy đám cãi.

Thầy không cãi nhưng có thể thấy là thầy không còn giữ vẻ bàng quan được nữa. Như thể muốn tạo ra hình ảnh một ngọn tháp trong cơn động đất, thầy khề cựa quậy thân hình đồ sộ, tặc lưỡi nói:

- Những gì ông nói đều chắc chắn hết đó chứ, ông Eakar?

- Không thể nào chắc chắn hơn được nữa, thưa ngài hiệu trưởng. – Nhà thám tử tự tin đáp, còn hơn cả tự tin, cái toát ra trong giọng nói của ông là sự đắc thắng – Vì không chỉ riêng tôi, cả ba nhân viên an ninh đi theo tôi đều phát hiện mùi dầu mùi nơi hiện trường.

- Ông N’Trang Long. – Cục trưởng Ama Moto hắng giọng, vẫn tiếp tục đeo bộ mặt khó khăn của người táo bón kinh niên – Tôi nghĩ có lẽ đã đến lúc ông cần đưa ra một lời giải thích về sự cáo buộc theo tôi là không thể nào rõ ràng hơn của thám tử Eakar.

Trong khi Nguyên và Kăply thấp thòm trên chỗ ngồi, cảm thấy sự việc đã đến hồi nghiêm trọng, thì thầy N’Trang Long bằng cách nào đó chỉ có mình thầy biết đã kịp trông vô mặt vẻ tỉnh queo cổ hữu, hai đứa nó thậm chí còn thấy hình như thầy vờ làm ra vẻ rầu rầu:

- Nói ông đừng buồn chớ thiệt tình là tôi chẳng hề nhận ra chút xiu nào rõ ràng trong lời cáo buộc của ông Eakar hết á.

- Vậy mà ông còn cho là chưa rõ ràng sao, ông N’Trang Long? Ông không định nói là ông bắt đầu không còn tinh táo đó chớ?

Ama Moto cất cao giọng, các cơ mặt co giật dữ dội như người lên cơn động kinh. Ông cúi đến mức hươu mạnh tay qua một bên, dụng văng cả chiếc lọ dầu mùi trên tay thẳm từ Eakar khiến chiếc lọ văng bắn về phía Nguyên và Kăply đang ngồi, nhưng trước khi nó kịp đập bốp vào mặt một đứa thì ông Kan Kuru đã khê ngoắt tay một cái: chiếc lọ lập tức khựng lại khi chỉ cách chớp mũi của Kăply có một tấc và từ từ bay ngược trở lại, đậu ngay chốc vô tay Eakar như một chú chim ngoan ngoãn.

Có lẽ chưa bao giờ Nguyên và Kăply sợ hãi người như thế. Người tê cứng, tụi nó như bị trói chặt vào nỗi khiếp đảm, muốn né qua một bên cũng không sao nhúc nhích được. Lúc đó chỉ có một ý nghĩ duy nhất lấp đầy tụi nó: Nếu chiếc lọ va phải Kăply thì các siêu phù thủy cỡ Ama Moto và Kan Kuru, cả Eakar nữa, chắc chắn sẽ phát hiện ra ngay hiện tượng bất thường đó. Tụi nó hoảng sợ đến nỗi khi chiếc lọ đã nằm trong tay Eakar rồi vẫn chưa đứa nào dám thử cựa quậy và chắc nụi là hơi thở rời khỏi đôi môi tụi nó đến giờ vẫn chưa quay lại.

Hoàn toàn trái ngược với hai đứa học trò đang muốn tề ra quần, thầy N’Trang Long làm như chẳng thèm quan tâm đến chuyện bí mật của Nguyên và Kăply có thể bị bại lộ, cũng có thể thầy tin chắc ông Kan Kuru sẽ thay thầy tóm lấy chiếc lọ trước khi nó kịp làm vỡ lở mọi chuyện. Như một đứa trẻ ham vui, thầy cứ ngồi mân mê râu cằm, ánh mắt khoai trá đuổi theo đường bay của chiếc lọ, có vẻ theo thầy thì chuyện thường thức cái trò bay tới bay lui ngoan mục này xem ra hấp dẫn hơn là phải ề cổ trả lời những câu hạnh hộc của ông Cục trưởng Cục an ninh.

- Ông đang làm một chuyện vô ích, ông N’Trang Long à. – Ama Moto nhìn về mặt hờn hờ của thầy hiệu trưởng bằng ánh mắt khó chịu – Tôi nghĩ dù ông có vô vĩnh thế nào thì hôm nay tôi cũng sẽ quyết đem ông quay trở lại với những chứng cứ mà thám tử Eakar vừa cung cấp.

- Cái đó không phải là chứng cứ. – Thầy N’Trang Long quay phắt sang ông Ama Moto, đôi mắt to cồ cộ của thầy mở to như thể bấy giờ thầy mới nhìn thấy ông Cục trưởng – Bởi nếu có thể dùng dầu mùi để theo dấu vết thủ phạm dễ dàng như thế, sao đến giờ này Eakar và Cục an ninh vẫn chưa tóm được hần?

Thầy nhún vai một cái (mà theo Kăply là rất điệu):

- Tôi không nghĩ các thuộc hạ của ông lại dấn dộn đến thế, ông Cục trưởng.

- Chà, cũng không nên nặng lời như vậy đâu, ông N’Trang Long. – Bộ trưởng Kan Kuru lại lắc lư người trên chỗ ngồi như một quả cầu biếu động, lo lắng chen lời, có cảm tưởng bữa nay ông có mặt ở đây chỉ với nhiệm vụ duy nhất là giảng hòa hai bên – Tôi thì tôi cho rằng thám tử Eakar có những vấn đề của mình.

- Cảm ơn ngài Bộ trưởng. – Chòm râu dể rung rung một cách xúc động, thám tử Eakar ngược bộ mặt đầy cảm kích về phía ông Kan Kuru – Đúng là chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn trong quá trình điều tra vụ án này, điều mà ngài cảm thấy và ngài hiệu trưởng không cảm thấy, mặc dù tôi không dám nói là ngài hiệu trưởng kém hiểu biết hơn ngài. Cho đến nay, với những gì thu lượm được, chúng tôi quả quyết thủ phạm là người của trường Đămri, nhưng hần là ai thì chúng tôi vẫn chưa xác định được, ngoài việc chúng tôi đã thống nhất kết luận rằng tên “mông tặc” là kẻ có trình độ pháp thuật rất cao cường.

Eakar ngừng lại như lấy hơi, rồi trước ánh mắt sừng sốt của mọi người, ông thở phì một tiếng:

- So với hần, có lẽ các sứ giả của trùm Bastu còn kém một bậc.

Tuyên bố của Eakar như một nhát cọ quét lên mặt Bộ trưởng Kan Kuru một màu xám xịt, đến mức Kăply có cảm tưởng ông vừa chui ra từ một bức tranh vẽ bầu trời mùa đông. Ông kính hãi nhìn Eakar, môi giần giật:

- Ông Eakar, tôi nghĩ ông không biết vừa rồi ông đã nói gì đâu.

- Tôi biết rõ điều tôi nói, ngài Bộ trưởng. – Nhà thám tử lạnh nhạt đáp – Trong sự nghiệp đồ sộ được dựng lên bởi rất nhiều chiến tích của tôi, thú thiệt là chưa bao giờ tôi thất bại với phương pháp truy tìm thù phạm bằng đầu mũi, trừ lần này.

- Như vậy thì sự nghiệp đó cũng chưa đáng gọi là đồ sộ lắm.

Thầy N’Trang Long tỉnh bơ chêm một câu khiến mặt mày Eakar sượng ngắt. Trong khi Ama Moto sa sầm mặt thì ông Kan Kuru cố giấu một nụ cười tủm tỉm và trong một thoáng có vẻ như ông đã lảng đi nỗi sợ hãi. Đằng góc phòng, Kăply khoái chỉ đến mức suýt chút nữa nó đã vỗ tay nếu Nguyễn không cảnh giác chớp cứng lấy tay nó.

- Ở trường Đămri chỉ có hai người có khả năng biến thám tử Eakar và các nhân viên Cục an ninh thành trò cười thôi. – Ông Ama Moto quàu quàu nói, cố phớt lờ lời nhạo báng của thầy N’Trang Long đang làm ông sôi máu.

- Ai vậy, ông Cục trưởng? – Ông Kan Kuru dè dặt hỏi.

- Một người là ông N’Trang Long. Người kia là giáo sư Akô Nô.

- Giáo sư Akô Nô? – Ông Kan Kuru gần như ré lên.

Ama Moto nhìn ông Bộ trưởng, giọng rảo hoành:

- Ông cũng biết giáo sư Akô Nô là nhân vật nào rồi mà.

- Ờ... thì tôi biết. – Ông Kan Kuru nuốt nước bọt – Hội đồng Lang Biang đã có thông báo chuyện này đến một số người.

Ông liếm đôi môi khô rang để thăm giọng và khi nói tiếp thì giọng ông run run:

- Hồng lẽ ông nghĩ giáo sư Akô Nô là... là...

- Ông Bộ trưởng nè. – Cục trưởng Ama Moto nghiêm mặt – Ông thử suy nghĩ xem, giữa hiệu trưởng N’Trang Long và giáo sư Akô Nô nếu buộc phải nghi ngờ một người thì ông nghi ngờ ai?

Kan Kuru chớp mắt:

- Dĩ nhiên là tôi luôn tin tưởng ông N’Trang Long.

- Như vậy là rõ rồi. – Ama Moto nhún vai, gọn lỏn.

Kan Kuru nhún nhó và lại cựa quậy người một cách khó nhọc. Vừa nói, ông vừa nhìn ông Cục trưởng an ninh chòng chọc.

- Tôi thấy chưa có gì là rõ hết, ông Ama Moto. Chính ông cũng được Hội đồng Lang Biang thông báo về...

Ama Moto cười khẩy, không để ông Bộ trưởng nói hết câu:

- Ông Kan Kuru, tôi đang muốn nói đến con người thứ hai của giáo sư Akô Nô.

- Ông muốn nói đến lão Ôkô Na? – Mặt ông Kan Kuru tái dần theo câu hỏi và đáy mắt ông rõ ràng đang lóe lên thứ ánh sáng khiếp sợ – Nhưng... nhưng ông N’Trang Long đã bảo đảm với chúng ta là trường Đămri đang khống chế và quản lý lão Ôkô Na một cách hiệu quả...

- Ông nghe cho kỹ nè, ông Bộ trưởng. – Ama Moto nhếch mép – Trình độ pháp thuật của ông N’Trang Long chắc chắn không thể cao hơn chủ nhân núi Lung Chùng. Do đó việc ngài hiệu trưởng của chúng ta nghĩ rằng mình đã giám sát được lão Ôkô Na trong khi trên thực tế lão già quỷ quyết đó vẫn lén ra khỏi trường hằng đêm để đi quấy phá là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Cục trưởng Cục an ninh nói về thầy N’Trang Long thân nhiên như thể nói về một người vắng mặt, hồng nẻ nang gì hết. Điều đó làm thám tử Eakar há hê đến mức bàn tay cầm chiếc lọ đầu mũi của ông không ngớt co vào đuối ra, và nếu ông không nhanh tay chụp kịp, chiếc lọ đã rơi xuống đất vỡ tan mất rồi.

Nhấp nhồm trên ghế, Nguyên và Kăply hồi hộp đưa mắt nhìn nhau khi thấy suy luận của ông Ama Moto giống hệt những ngờ vực trong đầu tụi nó và sự trùng hợp đó đáng lẽ khiến hai đứa khoái chí thì lại làm tụi nó bất giác run lên.

Nguyên nơm nớp nhìn về phía thầy N’Trang Long, chờ đợi một phản ứng mạnh mẽ để giúp nó vững tâm nhưng nó thất vọng ngay khi thấy thầy chẳng giống con sư tử bị chọc gậy vào mũi chút nào. Thầy đáp trả đòn tấn công của ông Cục trưởng một cách yếu ớt:

- Đó là ý nghĩ chủ quan của ông, ông Ama Moto.

Ngược lại với vẻ hòa hoãn của thầy N’Trang Long, thái độ của ông Ama Moto càng lúc càng quyết liệt, có vẻ như đến lúc ông tự cho phép mình không cần biết đối phương nói gì hay nghĩ gì:

- Nếu ông không chứng minh được tên “mông tặc” là ai. Cục an ninh bắt buộc phải có biện pháp mạnh.

- Biện pháp gì thế, ông Cục trưởng? – Ông Kan Kuru nhớn nhác hỏi.

- Chúng tôi sẽ không để cho Ôkô Na tồn tại trên cõi đời. – Ama Moto nói qua hàm răng nghiến chặt – Nhất là trong bối cảnh trù Bastu và bọn tay chân đang chuẩn bị quay lại.

- Tôi nghĩ chuyện này khó lắm đó, ông Ama Moto. – Thầy N’Trang Long nhẹ nhàng nói, cứ như đang góp ý cho ông Cục trưởng về cách thức trồng hoa – Ôkô Na không phải là nhân vật mà Cục an ninh có thể đối phó, cho dù ông có kéo nguyên cả Cục vào vụ này.

- Cảm ơn sự nhắc nhở của ông, ông hiệu trưởng. – Ama Moto đáp bằng giọng khô khốc – Nhưng tôi biết tôi phải làm gì để đạt mục đích.

Như thường lệ, Bộ trưởng Kan Kuru tỏ ra căng thẳng khi thấy sự việc bắt đầu có vẻ gay gắt:

- Ông định làm gì thế, ông Ama Moto?

- Tôi nghĩ chuyện này...

Ama Moto ngẩn ngừ nhìn ông Bộ trưởng, nửa muốn xì ra kế hoạch của mình nửa muốn giữ nó trong vòng bí mật, và cái cách ông đánh vật với những ý nghĩ trong đầu trông khô sở đến mức Kăply có cảm tưởng ông sắp lẫn ra xiêu tới nơi.

- Nếu ông cảm thấy khó nói thì tôi nói giùm ông nha, ông Cục trưởng? – Thầy N’Trang Long khoan thai cất tiếng, vẻ mặt cho thấy thầy không đùa chút nào.

Như bị rần mỗ, Ama Moto giật nảy một cái trên chỗ ngồi và nhìn thầy hiệu trưởng chòng chọc:

- Hồng lẽ ông biết tôi định làm gì sao?

Thầy N’Trang Long vẫn vân về mớ râu cằm, tỉnh queo:

- Biết chứ. Một khi ông không dám đụng tới Ôkô Na thì chắc chắn là ông định đối phó với Akô Nô rồi. Thú thiệt là tôi không nghĩ được ông còn cách nào khác.

Đột nhiên thầy thờ dài một cái, trông thầy như đang nói lời chia buồn:

- Nhưng ông đừng quên là tài nghệ của giáo sư Akô Nô đâu có kém cạnh gì so với Ôkô Na mặc dù ngó phớt qua thì trông giáo sư nhí thiệt. Hừm, các loại bùa mê hay độc được đối với giáo sư chỉ là trò trẻ con.

- Ông hiệu trưởng. – Ama Moto cười hiềm độc – Cái kiểu đánh lạc hướng của ông thiệt là ngộ. Nhưng có lẽ tôi đành phải làm cho ông thất vọng khi nói thẳng ra luôn là tôi đã được thám tử Eakar báo cáo đầy đủ về những điểm yếu của giáo sư Akô Nô rồi.

Bất gặp cái nhìn dò hỏi của Bộ trưởng Kan Kuru, Ama Moto hừ giọng giải thích:

- Điểm yếu lớn nhất, cũng là điểm yếu dễ lợi dụng nhất của giáo sư Akô Nô là ông rất khoái đánh nhau với học trò, ông Bộ trưởng à.

Kan Kuru ngơ ngác:

- Vậy thì sao, ông Ama Moto?

Hỏi xong, ông “hừm” một tiếng rồi đưa tay xoa bụng theo thói quen mỗi khi gặp vấn đề nan giải:

- Tôi có nghe nói tới chuyện này. Nhưng tôi không nghĩ rằng Bộ giáo dục có thể dựa vào lý do đó để đuổi một giáo sư có lai lịch đặc biệt như Akô Nô, nhất là gần đây hồng có thêm một vụ đập lộn nào xảy ra trong trường nữa hết.

Ama Moto nhún vai “xì” một tiếng, qua cái cách bĩu môi của ông có thể thấy ông không buồn giấu vẻ coi thường ông Bộ trưởng:

- Tôi không trông mong gì bàn tay của Bộ giáo dục trong nhiệm vụ trừ khử Akô Nô đầu. Điềm then chốt mà tôi muốn nói là những lần choàng nhau như vậy, giáo sư Akô Nô bắt buộc phải tạm thời triệt tiêu năng lượng của mình để tránh gây ra hiệu ứng phản nguyên cho học trò. Tôi nói vậy có đúng không, ông N’Trang Long?

- Ông nói rất đúng, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long neho neho đôi mắt lục lục, khẽ khàng đáp, và khi thầy nói tiếp thì Kan Kuru, Ama Moto và Eakar không hiểu gì hết – Nhưng tôi cũng muốn nói thêm cho những ai say sưa theo dõi câu chuyện này là thời gian một tiếng đồng hồ đã sắp hết rồi, khôn hồn thì chuẩn cho lẹ.

Dĩ nhiên Nguyên và Kăply biết ngay là thầy muốn nhắc nhở tội nó, mà quả thực nếu thầy không nhắc thì cả thế kỷ trôi qua chắc tội nó cũng hồng hay biết. Thái độ hung hăng và âm mưu thâm độc của Cục trưởng Cục an ninh trong kế hoạch ám hại thầy Akô Nô khiến trái tim tội nó trôi lên sục xuống liên tục và tâm trí tội nó hoàn toàn bị cột chặt vô cuộc tranh luận nảy lửa trước mặt, không tài nào bứt ra được.

Trong khi Nguyên và Kăply sè sè nhắc người lên khỏi ghế và rón rén đi lướt qua sau lưng ba vị khách trên những đầu ngón chân, thận trọng tiến về phía cửa phòng thì Ama Moto như chợt nhận ra ý nghĩa trong câu nói của thầy hiệu trưởng. Chiếc áo chùng màu lam đột ngột phồng lên, ông nói như quát vào chiếc bàn giấy trước mặt, hai gò má co giật dữ dội:

- Ông tưởng là ông được quyền đuổi chúng tôi sao, ông N’Trang Long? Mặc dù ông là cục cưng của Hội đồng Lang Biang nhưng nếu xét về cấp bậc và chức vụ...

- Tôi nghĩ cuộc làm việc hôm nay... có lẽ... không nên giới hạn giờ giấc... – Bộ trưởng Kan Kuru mở miệng một cách khó khăn, cái lưỡi nói chậm như để chọn lựa từng từ cho thấy là ông không muốn làm mất lòng bất cứ bên nào.

Thầy N’Trang Long cười giả lả, vừa nói thầy vừa xua xua tay như cố dập tắt một đám cháy sắp sửa bùng lên từ tia nhìn xẹt lửa của Ama Moto:

- Các vị bình tĩnh chút đi. Thiệt sự mà nói thì tôi không có ý mời ai ra khỏi đây hết, kể cả ông Eakar. Nếu vừa rồi tôi có lỡ nói câu gì đó khiến các vị hiểu qeoa ra như thế thì tôi thành thật xin lỗi nha.

Thầy sờ tay lên trán như để xem xét lại đầu óc, miệng lẩm bẩm:

- Hồng lễ đạo này tôi lằm cằm dữ vậy sao ta! Chắc, – thầy đột ngột cao giọng, nói như phân trần – nếu các vị không lấy làm phiền thì cho phép tôi mở cửa một lát cho thông thoáng căn phòng và thông thoáng bộ não già nua của tôi luôn thể.

Nguyên và Kăply đang đứng chôn chân trước cánh cửa đóng chặt, chưa biết làm thế nào để lên ra khỏi phòng, câu nói của thầy N’Trang Long đập vô tai làm tội nó mừng rỡ hết sức, càng mừng hơn nữa là khi thầy vừa nói xong, chiếc cầu thang bằng đá chắn trước cửa nhanh chóng cất mình lên.

Lúc đó, nếu hai đứa nán lại thêm chút nữa, chắc chắn tội nó sẽ càng cảm động hơn khi biết rằng lúc lao ra khỏi phòng thẳng Kăply hậu đầu đá chân vào chiếc giỏ rác kể lối đi một cái “rột” khiến thám tử Eakar ngoảnh phắt lại, kêu lên:

- Gì thế?

Trước ánh mắt ngờ vực chuyên nghiệp của nhà thám tử, thầy N’Trang Long vội vàng hươ tay một cái vào khoảng không, ngay lập tức đã tóm được đuôi một

con chuột không biết từ đâu hiện ra.

Thầy nhìn con chuột đang ra sức vùng vẫy và luôn miệng kêu chít chít, hải hước nói:

- Tôi không dám nghĩ đây là một phù thủy hóa thú đâu nha!

Chương 7: Kế Hoạch Âm Sát

Nguyên và Kăply rời khỏi những căn nhà lá dưới chân tháp, băng ngang sân trường để ra cổng, vẫn không bị ai nhìn thấy. Chỉ khi đi lướt qua quầy bánh Nhớ dai, thấy mẹ Gian cầm đôi đũa vẩy vẩy, miệng mỉm cười tia lóa “Vô đây đi, các con. Nhìn mặt ta biết ngay là các con đói bụng rồi”, tụi nó mới biết một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

- Vụ này hông biết kết thúc ra sao há?

Kăply lo lắng nói, nhớ lại lúc tụi nó rảo ngang các lớp học, bọn học trò trông rất nhốn nháo. Rõ ràng lũ tiểu yêu đó ngồi học mà luôn nhấp nhòm quay mặt ra cửa sổ, có vẻ đang hồi hộp chờ cái cảnh thầy N'Trang Long lếch thếch đi theo Ama Moto và Eakar về Cục an ninh.

Đám đông tụ tập bên trong tiệm Cái Cốc Vàng vẫn chưa giải tán khi Nguyên và Kăply đi qua. Nhiều người đứng trước cửa sớt ruột nhìn về phía trường Đămri theo cái kiểu chờ xem một đám cháy được báo trước, mặt mày ai nấy đỏ gay như mặt trời giữa ngo. Và phải nói thiệt là cái cảnh đó khiến Kăply sôi gan hết sức.

Nguyên lặng lẽ đi bên cạnh bạn, từ khi rời khỏi ngọn tháp đến giờ, nó vẫn im thít, thậm chí không buồn lên tiếng trả lời cả khi Kăply vọt miệng thắc mắc. Câu chuyện xảy ra trong văn phòng hiệu trưởng giống như một con dê chần ngang miệng nó. Đôi môi khô rang, nó lăm li bước, bòn chòn mỗi khi nhớ tới khuôn mặt đặng đặng sát khí của ông Cục trưởng và cố đoán xem ông sẽ làm gì để ám hại thầy Akô Nô mà theo như kiểu-nói-không-cho-phép-ai-phân-đối của ông thì đó là cách tốt nhất để tiêu diệt mầm họa Ôkô Na.

Tâm trạng nặng nề làm trưa đó Nguyên và Kăply ngồi vào bàn ăn ngó như hai mảnh thiên thạch ở đâu vừa rớt xuống. Đến nỗi bà Êmô phải rút khăn ra chấm lên mắt hai ba cái để tin chắc là bà không bị hoa mắt và khi đã đồng ý với mình là Nguyên và Kăply bữa nay quả thật trông rất giống hai cục đá, bà lo lắng hỏi:

- Tụi con bị ốm à, K'Brăk, K'Brêt?

- Dạ, không ạ.

Nguyên dè dặt đáp, cố làm cho mặt mình tươi lên để bà Êmô và nhất là ông K'Tul đừng chú ý đến nó và Kăply nhiều quá. Nó không biết rằng bà Êmô thiệt ra đâu có nghĩ là tụi nó bị ốm, bà không tin sau khi đã ăn những quả táo vàng ở núi Lung Chùng, tụi nó có thể lẫn ra ốm lảng xệt như vậy được. Nhưng dĩ nhiên là bà không cho phép mình hỏi câu gì khác để tránh sự ngờ vực nơi bọn trẻ và cả nơi ông K'Tul nữa.

Đôi khi bà Êmô cũng lấy làm lạ về mình. Bà không hiểu giáo chủ Ama Êban đã kịp thông báo những tin tức sốt dẻo cho pháp sư K'Tul chưa nhưng riêng bà thì thiệt lòng bà hông muốn ông K'Tul biết những bí mật của bọn trẻ chút nào. Bằng trực giác, bà nghĩ ông K'Tul sẽ gây bất lợi cho bọn trẻ nếu như ông biết được tụi nó đã len lút đi đến núi Lung Chùng, và cũng bằng cách hết sức âm thầm đó K'Brăk và K'Brêt đã trở thành những chiến binh giữ đền mà chẳng thêm báo qua cho ai một tiếng.

Kăply nhìn về trầm ngâm của bà Êmô bằng cái nhìn của một thằng nhóc làng Ke nhìn người bà cả lo của mình. Nó nói như an ủi:

- Hồng sao đâu, di ơi. Trời bữa nay nắng quá, tội con chỉ hơi mệt chút thôi.

- Ta thì ta nghĩ tội bay lừ dừ chẳng phải do trời nắng mà vì đang lo sốt vó cho lão N’Trang Long đó thôi. – Từ đầu bàn, ông K’Tul thò đầu ra khỏi tờ báo này giờ vẫn quần lấy người ông, ném ra một câu đầy gây hấn.

Đáp lại lời khiêu khích của ông K’Tul, Êmê và K’Tub ngoảnh phất sang Nguyên và Kăply, hỏi hộp tìm câu trả lời từ thái độ của hai đứa này, tức mình là từ lúc về nhà đến giờ tội nó chẳng có thì giờ để trao đổi với nhau về những gì vừa xảy ra trong văn phòng hiệu trưởng.

Kăply nhìn hai đứa bạn, rồi nhìn Nguyên, và cái ý mà nó muốn bộc lộ qua ánh mắt với thằng-bạn-đại-ca của nó là mày nói đi, tao mà nói là đổ bể tùm lum rảng chịu à.

- Tội con có lo lắng gì đâu. – Nguyên thận trọng nhả ra từng tiếng, vừa quan sát nét mặt ông K’Tul vừa cố kiểm soát tình cảm của mình – Con nghĩ là tình hình chẳng đến mức nghiêm trọng như bố nói đâu.

- Rất tiếc là ta đang nghĩ ngược lại, K’Brăk à. – Ông K’Tul cười khẩy – Cho đến giờ này mà cuộc đối chất vẫn chưa kết thúc chứng tỏ là lớn chuyện rồi.

Không đợi K’Tub kịp hỏi, vừa thấy thằng nhóc ngoác miệng, ông K’Tul đã liệng đánh vèo tờ báo trên tay ra phía trước, và như mọi khi, tờ báo lia một đường thẳng tắp qua một đồng lũ khù tồ đĩa trước khi đáp êm ru xuống trước mặt bọn trẻ.

SỰ VÙNG VÃY MUỘN MÀNG

Cho đến khi bài báo này đến tay quý vị vào trưa nay, cuộc đối chất giữa thám tử Eakar và hiệu trưởng N’Trang Long quanh vụ án “mông tặc” vẫn tiếp tục diễn ra gay gắt trước sự chứng kiến của Bộ trưởng giáo dục Kan Kuru và Cục trưởng Cục an ninh Ama Moto. Buổi làm việc dự kiến sẽ gói gọn trong vòng một tiếng đồng hồ nên cuộc đối chất đã bắt đầu khá trễ, với hy vọng sẽ kết thúc cùng lúc với thời điểm trường Đămri tan học, nhưng thực tế cho thấy mọi sự đã không diễn ra như ý muốn. Tới giờ phút này nội dung trao đổi giữa hai bên vẫn được giữ kín và có khả năng buổi làm việc sẽ kéo dài đến chừng nào mọi bí ẩn quanh trường Đămri thực sự sáng tỏ. Theo phỏng đoán của phóng viên bản báo, có lẽ thám tử Eakar đã gặp phải sự phản kích quyết liệt của hiệu trưởng N’Trang Long nên cuộc đối chất buộc phải kéo dài hơn so với dự định. Động thái tự bảo vệ của ông N’Trang Long đầu sao cũng là điều đã được các cơ quan cấp trên tiên liệu trước nên chúng tôi tin rằng sớm muộn gì màn lưới pháp luật vẫn siết chặt được “con mồi”, bắt chấp những vùng vẫy điên cuồng, nhất là khi màn lưới đã được giăng ra đúng lúc và đúng chỗ. Xin mời quý vị đón đọc phụ trương buổi sáng của Tin nhanh N, S & D sẽ được phát hành vào rạng sáng ngày mai để biết tin tức mới nhất.

Nguyên rất muốn phá ra cười khi đọc xong mẩu tin trước mắt nhưng nó vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng không nên làm như thế trước ánh mắt chòng chọc của ông K’Tul đang không ngừng chĩa vào tội nó. Nhưng Kăply lại không giới kềm chế như thằng-bạn-đại-ca của mình. Nó hừ mũi và trước khi cảm nhận được cú đá của thằng Nguyên dưới gầm bàn đang làm nó muốn gây ổng quyền, câu chế nhạo đã tuột ra khỏi môi nó:

- Hồng ngờ phóng viên của Ama Đliê lại kiếm thêm nghề thầy bói đạo. Đúng là một lũ bịp bợm siêu hạng.

- Con vừa nói câu ngu ngốc gì đó, K’Brêr? – Trong khi Êmê và K’Tub thờ phào nhẹ nhõm thì ông K’Tul trái lại trợn mắt lên, tay chop lấy chiếc muỗng cán dài trước mặt nhanh đến mức Nguyên cầu cho ông đừng nhìn lộn bộ mặt đang phùng phùng của Kăply thành tô canh quen thuộc.

- Câu nói vừa rồi không hề ngu ngốc, thừa bỏ. – Kăply quạo đến mức quên bằng cái chân đau, nó nói giọng lì lì, chẳng coi chiếc muỗng trên tay ông K’Tul ra cái quái gì hết – Nếu nội dung cuộc đối chất vẫn được giữ kín như chính tờ Tin nhanh N, S & D khẳng định thì họ hồng có cơ sở nào để cho rằng thầy N’T’rang Long đang phản kích quyết liệt và là miếng mồi ngon của Cục an ninh hết.

- Hoàn toàn là nói mò! – Thăng K’Tub hét lên như thể chưa bao giờ nó khoái chí đến thế.

- Một lũ ngu! – Ông K’Tul sầm mặt, cổ hét lớn hơn thằng con, có vẻ sắp giật phất chiếc khăn rằn ra khỏi vai và khi nói tiếp thì giọng ông trở nên khàn đặc vì quá giận – Cái đó không phải là nói mò. Đó là những suy luận của một bộ óc thông minh, nghĩa là của một bộ óc không giống với bất cứ bộ óc nào trong tụi bay...

Như thường lệ, khi cảm thấy cuộc cãi cọ triền miên giữa ông K’Tul và bọn trẻ bắt đầu có dấu hiệu chuyển sang mặt sát, bà Êmô hấp tấp chứng minh ngay sự có mặt của mình:

- Tôi nghĩ thật là vô nghĩa nếu chúng ta cứ tranh luận về cái chuyện mà chỉ cần ngủ một đêm thức dậy là chúng ta biết ngay sự thật rồi.

- Di nói hoàn toàn đúng, thừa di. – Nguyên vội vã hưởng ứng, cũng chẳng khoái gì cái chuyện tranh cãi vô bổ này, nhất là nó đang cho rằng tính mạng bị đe dọa của thầy Akô Nô là điều đáng quan tâm hơn rất nhiều so với việc ăn thua đủ với ông K’Tul trong lúc này.

Câu nói của Nguyên y như một hiệu lệnh: Từ lúc đó cho đến khi bữa ăn kết thúc, Kăply và K’Tub chúm đầu sát rạt vào đĩa thức ăn như thể muốn chôn luôn bộ mặt đỏ gay của mình vô trọng đề ông K’Tul đừng ngứa mắt. Nhưng tụi nó nghĩ như vậy là quá lo xa, bởi vì tuốt đằng góc bàn ông K’Tul cũng đang quàu quàu nhai bộ ria của mình: lần này là lần thứ hai ông bị bà Êmô trách cứ ngay giữa bàn ăn, điều đó làm ông bị tổn thương đến mức nếu bà không phải là cấp trên của ông thì có lẽ ông đã đá tung cái bàn từ đời nào đời nao rồi.

o O o

Sáng hôm sau bọn trẻ lâu đài K’Rahlan đến trường trên những đôi chân ngó giống y như là có cánh. Có thể nói chưa bao giờ tụi nó chạy nhanh đến vậy. Gió lướt vào vù vù bên tai, thậm chí lúc băng qua Cửa hiệu T’hất tình, ca khúc thổ tả mới nhất của lão Seradion cũng bị gió đánh bạt đi mất, chỉ nghe mỗi câu đệm văng lên những từ gì đó nghe giống như là “bình, bình, bình”.

Chiều hôm qua, lúc nghe Nguyên và Kăply thuật lại những gì nghe thấy trong văn phòng hiệu trưởng, Êmê và K’Tub cảm thấy ruột gan tụi nó như bị ai bóp chặt. Păng T’ing và Suku ló đầu vào phòng sau đó một phút, nghe K’Tub hỗn hển thông báo lại, mặt mày cũng lập tức biến sắc.

- Không thể như thế được, anh K’Brăk! – Păng T’ing hớt hải rên lên, nó hoảng hốt đến mức vô tung mái tóc được chải bởi tí mi để trông giống như một con thiên nga đang bơi trên đầu nó – Anh và anh K’Brêt là hai chiến binh giữ đền, các anh phải chặn tay lão Ama Moto khôn kiếp đó lại. Không thể để ông ta hăm hại thầy Akô Nô!

Êmê thờ dài:

- Không ngờ Cục trưởng Cục an ninh là kẻ hồ đồ đến thế.

- Ama Moto không hề hồ đồ, Êmê. – Nguyên chán nản buột miệng – Nói chính xác thì đó là người không có năng lực. Ông không có khả năng đương đầu với

khó khăn. Hy sinh thầy Akô Nô để triệt hạ lão Ôkô Na, đó là biện pháp tàn nhẫn nhất nhưng cũng dễ dàng nhất. Và Ama Moto đã chọn cách này.

- Lão Cục trưởng này có lẽ hám thành tích không thua gì Eakar. – Kăply nhún vai – Lão giống y một phiên bản của Eakar được phóng to. Chắc chắn những thông tin Eakar phun ra trên tờ Tin nhanh N, S & D phải nhận được sự đồng tình của lão.

Păng Ting lại ré lên, cảm thấy có điều đáng bàn hơn là xúm vô chê bai thầy trò lão Cục trưởng:

- Anh đã nghĩ ra cách gì chưa, anh K’Brăk?

Êmê đỡ lời Nguyên:

- Theo chị thì thầy N’Trang Long sẽ không khoanh tay đứng nhìn Ama Moto muốn làm gì thì làm đâu. Xưa nay, đội ngũ giáo viên trường Đămri chỉ không can thiệp những chuyện xảy ra bên ngoài khuôn viên nhà trường thôi.

- Nhưng với Ama Moto thì khác, chị Êmê à. – Suku chép miệng – Cục an ninh được toàn quyền hành động ở bất cứ nơi nào trên lãnh thổ Lang Biang và không ai được phép cản trở...

Êmê nhúm mày:

- Nhưng làm sao biết Ama Moto và đám đệ tử của lão sẽ ra tay lúc nào?

- Sáng mai, Êmê. – Nguyên lẩm bẩm như nói với chính mình – Chắc chắn ông ta sẽ ra tay sớm nhất có thể. Ama Moto đang nóng lòng kết thúc ngay vụ án “mông tặc”. Ông cũng muốn Ôkô Na biến mất càng sớm càng tốt, trước khi trùm Bastu chính thức quay lại.

K’Tub tròn xoe mắt:

- Sáng mai à? Anh nói có chắc không đó, anh K’Brăk?

- Chắc chứ, K’Tub. – Suku lúc lắc món tóc râu trước trán, đáp thay Nguyên – Việc xúi một đứa học trò nào đó gây sự với thầy Akô Nô để thừa cơ ám hại thầy là chuyện dễ quá mà.

Cuộc đối đáp chiều hôm qua vẫn còn khắc mồn một trong tâm trí khiến tụi Kăply thấy con đường đến trường hôm nay sao mà dài thê thảm dù đứa nào đứa nấy đang thở hồng hộc vì phải chạy quá nhanh. Sáng nay, tờ Tin nhanh N, S & D không phát hành phụ trương như đã quảng cáo càng làm tụi nó linh cảm có chuyện gì đó sắp xảy ra. Một tay làm báo bộm như Ama Đliê không bao giờ cho phép mình nuốt lời với độc giả nếu không có một lý do thật đặc biệt khiến lão không thể giữ lời hứa. Và tụi nó đều đồng ý với nhau rằng đó chỉ có thể là lý do an ninh. Tin nhanh N, S & D xưa nay vẫn là diễn đàn của thám tử Eakar, nếu lão không bỏ bỏ một câu nào trong một dịp rất cần khoe khoang như thế này, hẳn là sếp của lão không muốn kế hoạch ám sát giáo sư Akô Nô bị bại lộ.

Càng nghĩ tụi Kăply càng hoảng, càng ra sức phóng vèo vèo như bị ma đuổi. Quán Cái Cốc Vàng vẫn ken chặt người, xem ra còn đông hơn hôm qua. Không có cái loa ồn ào của Ama Đliê, đám người hiếu kỳ đồn hết vô cửa tiệm của vợ chồng lão Bebet để hóng tin và hiện tượng nhặng xị đó chẳng được tích sự gì ngoài việc làm cho lão chủ quán sượng híp cả mắt vì lượng bia vơi đi nhanh chóng.

Cổng trường Đămri hiện ra ngay vào lúc bọn trẻ tưởng đã sắp dứt hơi nguyên cả lũ. Như năm chiếc tên lửa, tụi nó xuyên qua cánh cổng thứ nhất, bay vòng

qua trái rồi lao thực mạng qua cánh cổng thứ hai trước khi sừng sốt dừng lại trước một bầu không khí thanh bình đáng kinh ngạc.

- May quá! – Păng Ting reo lên – Hồng có vụ đánh nhau nào hết.

- Mừng mừng vội, Păng Ting. – Nguyên cất giọng trầm ngâm và như thường lệ, một sợi tóc theo tay nó vĩnh biệt da đầu – Đây là sự yên tĩnh của bầu trời trước cơn giông.

K’Tub níu tay Nguyên:

- Hồng lẽ anh muốn nói đây là sự yên tĩnh bất bình thường sao, anh K’Brăk?

- Đúng vậy đó, K’Tub. – Nguyên đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp với giọng lo lắng – Căn cứ vào tình hình lộn xộn mấy bữa nay, học trò trường Đămri không thể nào chơi đùa nhớn nhác như vậy được. Chắc chắn đây là bố trí của Cục an ninh. Ama Moto và Eakar có lẽ đã có mặt ở đây rồi.

Nhận xét của Nguyên y như một làn gió lạnh thổi qua đám bạn khiến từng khuôn mặt như bị ai kéo lệch đi. Păng Ting khẽ rung mình, cảm thấy rất rõ trái tim nó đang rơi xuống chỗ nào đó và khi nhìn thấy thầy Akô Nô chui ra khỏi những căn nhà lá dưới chân tháp và lon ton đi dọc hành lang thì trái tim nó vừa rơi vừa tan chảy ra từng phút một.

Tự động, bọn Kăply quờ tay qua một bên, đưa này nắm chặt tay đứa kia, theo cái cách người ta giúp nhau để khỏi khuyu chân xuống.

Đúng như tụi nó lo sợ, khi thầy Akô Nô vừa đi ngang qua lớp Cao cấp 2, hai bóng người từ bên trong lao ra, đứa chạy đứa đuổi, trong nháy mắt đã đâm sầm vào vóc người nhỏ bé của thầy làm thầy suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

- Nè, – thầy Akô Nô giận dữ – tụi bay có mắt không vậy hả?

Bây giờ thì bọn Kăply đã nhìn rõ đó là thằng Amara và đệ tử của nó – thằng Y Ê. Phát hiện đó làm Nguyên hết muốn thờ.

- Bọn họ bắt đầu rồi đó. – Nguyên rít qua kẽ răng, giọng căng thẳng.

- Là sao, anh K’Brăk? – K’Tub lại giật tay ông anh, mặt nó lo lắng đến mức tường sắp òa ra khóc tới nơi.

- Vụ va chạm vừa rồi không phải ngẫu nhiên. – Nguyên vung tay ra phía trước – Tụi mình chạy lại đó xem.

Khi bọn Kăply chạy tới chỗ lớp Cao cấp 2 thì lũ học trò Đămri đã đánh hơi có chuyện hấp dẫn, bu lại đông nghịt. Lúc này, đám gậy gỗ đã hùng hổ kéo nhau xuống sân, như thể hành lang đối với họ là võ đài quá chật hẹp.

Thằng Amara vênh mặt lên khi thấy tụi bạn xúm đen xúm đỏ. Nó chỉ tay vào thầy Akô Nô, oang oang, giọng rất mất dạy:

- Thầy ăn nói cần thận chút nha. Bộ thầy nghĩ là thầy có mắt sao?

Thằng Y Ê phang luôn, giọng nhăn nhở không kém gì sư phụ của nó:

- Thầy đừng tui tôi, đã không mở miệng xin lỗi còn bày đặt la lối nữa hả?

- Trời đất cha mẹ ơi! – Thầy Akô Nô nắm hai tay vào nhau, chân nhảy tung tung – Ai cho phép tui bay ăn nói hỗn xược với thầy giáo vậy hả?

Amara nhỏ một bãi nước bọt, lạnh lùng.

- Tui tôi kêu ông bằng thầy là đã lễ phép lắm rồi, ông Akô Nô. Ông nên nhớ là tui tôi chưa từng học ông ngày nào.

- Được rồi. Vậy thì ta sẽ dạy cho tui bay ngay bây giờ đây. – Mặt phù lên, thầy Akô Nô xắn tay áo, hỗn hển như người lên cơn say – Bữa nay mà ta không biến tui bay thành hai cái mền rách thì chắc ta biến thành con gián quá!

Như một hòn đạn, vừa dứt câu thầy đã lao đầu vào bụng Amara. Hoàn toàn bất ngờ, Amara kêu “hự” một tiếng, ngã lăn ra trước tiếng vỗ tay như sấm của tui học trò lớp Cao cấp 1.

- Hay lắm thầy! – Tiếng thằng Kan Tô vang lên đầy hào hứng.

Diradivo quên mất mối hận bị thầy Akô Nô biến thành mặt trăng hôm trước, cứ chạy vòng vòng quanh đám ầu đã, sốt sắng mách nước.

- Chợt vô nách nó, thầy! Cởi lên bụng nó!

Nhưng trước khi thầy Akô Nô kịp làm theo lời chỉ dẫn của học trò thì thằng Y Đê đã xông tới ôm chặt lấy cổ thầy, vật xuống.

- Đồ hèn! Chơi trò hai đánh một hả?

Y Gok hét ầm, nhìn đôi chân nhấp nhô của nó có thể đoán là nó sắp nhảy xổ vô thằng Y Đê.

Nhưng Y Gok rõ ràng không có cơ hội để lập lại sự công bằng. Nó chưa kịp nhúc nhích, tiếng thảm tử Eakar đã bắt thán vang lên:

- Tất cả đứng yên!

Vừa dứt câu thầy đã lao đầu vào bụng Amara...

Đám khán giả giật mình ngoảnh phất lại phía có tiếng quát, giật nảy thêm cái nữa khi thấy Eakar không đến một mình. Bên cạnh nhà thám tử là Kan Kuru, Ama Moto và đám phù thủy Cục an ninh với gậy phép lăm lăm trong tay. Đứng cách đám người đó một quãng, hơi lùi lại phía sau là chiếc áo chùng màu tím thẫm của thầy N’Trang Long.

Hầu hết học trò trường Đămri không biết mặt Bộ trưởng giáo dục và Cục trưởng Cục an ninh, nhưng sự xuất hiện của thầy hiệu trưởng đủ làm các đôi chân chôn cứng xuống đất. Y Gok cố gồng người để không ngã đập mặt xuống sân vì cú nhảy bị thắng lại quá đột ngột.

Chỉ có Amara và Y Đê là không biết hoặc cố tình không thèm biết sự có mặt của những người mới đến. Hai đứa vẫn say sưa vật nhau với thầy Akô Nô, đưa tùm đầu đưa tùm chân, trông hăng máu hết sức.

Păng Ting ré lên:

- Amara, Y Đê! Thầy hiệu trưởng tới kia!

Mặc cho Păng Ting sốt ruột la hét, hai thằng nhãi làm như ta đây điếc đặc, vẫn chí thú vật ngựa thầy Akô Nô ra đất và bắt đầu nện “kinh, kinh” vô mặt thầy.

Păng Ting chia bộ mặt méo máo vào mắt Nguyên.

- Anh nói gì với thầy hiệu trưởng đi chứ. Sao thầy cứ đứng trơ ra vậy?

- Không ăn thua gì rồi, Păng Ting. – Có tiếng trả lời cô bé, lúc đầu Păng Ting tưởng là Nguyên nhưng rồi ngay lập tức nó biết không phải: Nguyên vẫn đang cắn chặt môi còn tiếng nói này vang lên ngay trong đầu nó, và khi nghe tiếp thì nó nhận ra giọng thầy N’Trang Long – Ta đau buồn mà thú nhận với con rằng ta không được phép can thiệp vào vụ này, dù chỉ bằng một ngón tay.

Thần giao cách cảm, Păng Ting giật mình nghĩ và vội đưa mắt nhìn về phía thầy hiệu trưởng nhưng thầy đã ngó lơ chỗ khác theo cái cách của người không muốn bất cứ ai nhìn thấy sự bất lực trong ánh mắt của mình.

Đám học trò hoang mang khi thầy hiệu trưởng xuất hiện nhưng rồi thấy thầy không muốn làm ra vẻ mình là hiệu trưởng, tụi nó ngo ngác mắt một lúc, rồi lại hấp tấp quay nhìn cánh Amara và Y Đê nhún nhảy trên người thầy Akô Nô như đang phi ngựa.

K’Tub này giờ vẫn làm thỉnh kiên nhẫn chờ phản ứng của Nguyên và Kăply. Nhưng đến lúc này thì nó không làm chủ bản thân được nữa. Nó dậm thùm thùp vô lưng Nguyên, răng nghiến ken két:

- Nếu tụi anh chỉ biết giương mắt ngó thì để em!

Trước khi Nguyên kịp túm lấy tay nó thì K’Tub đã hung hăng lao vào giữa đám trường, giơ tay ra định chẹt lấy cổ Y Đê nhưng chộp hụt, rốt cuộc nó chỉ làm được mỗi một việc là ngã dề lên thẳng nãy khiến thầy Akô Nô nằm bên dưới muốn tắt thở luôn tại chỗ.

Sự tham gia tích cực của K’Tub có nguy cơ biến cuộc vật nhau trở thành một đám lộn xộn những đầu và cổ, và chắc chắn là sẽ bắt nháo khủng khiếp nếu sự can thiệp của nó kích động sự tham chiến của tụi học trò lớp Cao cấp 1 này giờ đang phân vân không biết có nên nhảy xổ vào nện nhau với Amara và Y Đê để giải cứu ông thầy ưa đánh lộn của mình hay không, điều mà nếu không có thầy N’Trang Long đứng đó, những đứa hiếu động như thằng Kan Tô hay thằng Y Gok nhất định đã nhập cuộc lâu rồi.

- Tách ra!

Một tiếng thét to như sấm vang lên và trong khi âm thanh của tiếng thét vẫn còn kêu ong ong trong đầu, tụi học trò đã thấy Amara, Y Đê và K’Tub văng mỗi đứa một nơi và ở dưới đất thầy Akô Nô đang lồm cồm bò dậy, vừa phui vạt áo lấm lem vừa lau bầu, mặt quạu đeo:

- Ai phá đám vậy ta? Hừm, vật nhau chưa đã cái con khi gị hết!

Bây giờ thì mọi người đã biết kẻ hét to câu thần chú vừa rồi là Eakar: nhà thám tử đang nghiêm nghị chĩa cây gậy phép bóng loáng ra phía trước, vẻ mặt trầm trọng một cách đáng ngạc nhiên.

- Người làm gì mà to mồm thế hả?

Thầy Akô Nô tròn mắt nhìn nhà thám tử, vẻ giận dữ, không nhận thấy thầy N’Trang Long và hai vị khách đặc biệt đang đứng kể đó.

Chòm râu dê rung rung đầy kích động, thám tử Eakar lạnh nhạt trả lời thầy Akô Nô bằng một câu thần chú thứ hai:

- Đi đời nhà ma nè!

Gần như cùng lúc, cánh tay của Cục trưởng Ama Moto và các đầu gậy của đám phù thủy Cục an ninh đồng loạt chìa ra phía trước, cả đồng những tia chớp sáng đột ngột lóe lên và thi nhau bắn vút về phía thầy Akô Nô đang đứng ngăn ra giữa sân, ngó rất giống một trận mưa sao băng, tất cả hợp với cú đánh của Eakar thành một đòn hủy diệt rừng rợn.

Trong khi lũ học trò chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Nguyên la hoảng “Hông rồi!” và không một chút đắn đo, nó lật đật vung tay ra, biết rằng nếu nó không can thiệp kịp thời chắc chắn thầy Akô Nô sẽ tan xác trước đòn tập kích bất ngờ của Ama Moto và đám thuộc hạ. Ở bên cạnh, Kăply cũng vội tung một câu thần chú về phía đám người của Cục an ninh. Cũng như Nguyên, Kăply hiểu rằng thầy Akô Nô đang ở trong tình trạng triệt tiêu năng lượng, lúc này chỉ một câu thần chú nhẹ hều cũng thừa sức làm thầy banh tã lông, huống gì đang ập xuống đầu thầy cả đồng thần chú nặng ký của các siêu phù thủy đang quyết lấy mạng thầy.

Ở bên cạnh, tụi Êmê, Păng Ting, K’Tub cũng nhúc nhích vai và hông, đang định làm một điều khùng khùng gì đó nhưng khi thấy Nguyên và Kăply đồng loạt ra tay, tụi nó quyết định đứng yên, hồi hộp trở mắt nhìn.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa dội lên khi các câu thần chú của hai bên đụng nhau, kéo theo những tiếng “đùng đoàng” rền rĩ như một trận núi lở. Các bức vách của dãy lớp chung quanh lung lay dữ dội, mái nhà kêu rảng rặc như sắp sập, còn đám học trò khán giả, kể cả tụi Kăply đều bị thổi bật ra sau như gặp phải một cơn lốc xoáy.

Ở phía đối diện, thám tử Eakar và các phù thủy Cục an ninh trong giống như đang rù nhau chơi trò điều đứt dây: y phục xóc xếch thảm hại, mặt không chút máu, cả đám bay tuốt về phía ngọn tháp, hoàn toàn không hiểu sao mình lại biết bay, và rơi đánh “rầm” lên các mái lá quanh chân tháp, nơi ở bên dưới cả đồng giáo viên bị tiếng nổ kinh hoàng kéo ra ngoài sân và đang nhớn nhác nhìn quanh.

Cục trưởng Ama Moto không đến nổi te tua như đám tay chân nhưng ông cũng bị sức phản chấn đẩy lui ra sau cả chục bước, lão đảo một lúc mới gượng lại được và lập tức giương đôi mắt đỏ kè ra nhìn thầy N’Trang Long với cái vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện.

- Ông... ông...

Mặt tím bầm, Ama Moto không thốt nên lời, vì giận và vì sợ, cùng một lúc. Cũng có thể ông chỉ lắp bắp được hai tiếng vì thực ra ông há họng là muốn cắn thầy N’Trang Long hơn là muốn nói với thầy.

Cùng với Bộ trưởng Kan Kuru, thầy N’Trang Long là một trong hai người không bị đẩy bật khỏi chỗ đứng, chỉ có chiếc áo chùng và đám râu tóc bay ràn rạt như đang trong cơn bão, vì vậy thầy phải quay người thêm gần một vòng để có thể đối diện với ông Cục trưởng an ninh.

- Ông đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long từ tốn nói, vừa đưa tay tóm lấy chòm râu như sợ nó bị gió thổi bay đi mất

– Như ông cũng thấy đó, tôi đứng sau lưng ông, nghĩa là tôi chẳng dính dáng gì đến chuyến bay đẹp mắt của các thuộc hạ ông hết.

Lối nói khôi hài như đổ dầu vô lửa của thầy hiệu trưởng khiến đôi mắt của Ama Moto như bốc cháy.

- Thế thì ai? – Ông gầm lên và quay đầu nhìn quanh – Ai cả gan chống đối Cục an ninh khi chúng tôi đang thi hành công vụ?

Như một ngọn roi, tia nhìn của ông quét một vòng qua những gương mặt thất thần của lũ học trò đang rúm vào nhau rồi đột ngột quay phắt về phía thầy N’Trang Long, răng nghiến ken két:

- Chi có thể là ông thôi, ông hiệu trưởng. Ngay cả trong trường hợp ông Bộ trưởng giáo dục có bí mật ra tay, tôi nghĩ ông ta cũng không đủ khả năng ngăn chặn đòn đánh phối hợp giữa tôi, Eakar và các phù thủy ở Cục.

- Ê. – Kan Kuru cựa quậy chiếc bụng mập ú, phản đối bằng giọng yếu ớt – Đừng nói như vậy chứ, ông Cục trưởng. Tôi đâu có điên.

Ngoài bọn Êmê, lúc này tại Kan Tô, Bolobala, Tam và Mua cũng đã lờ mờ đoán ra Nguyên và Kăply là thủ phạm bí mật của vụ này. Nếu thầy hiệu trưởng quả thực không can thiệp thì chỉ có hai đứa này mới đủ trình độ làm cho thầy trò Ama Moto te tua như thể thổi, tại nó nghĩ vậy và mặc dù rất muốn quay đầu nhìn về phía Nguyên và Kăply một cái, không đứa nào dám nhúc nhích trước cơn phẫn nộ điên cuồng của ông Ama Moto.

“Ta nói thiệt là tại con đã chơi cái trò ngu hết sức”, đúng lúc đó cả Nguyên lẫn Kăply đều nghe giọng nói phiền muộn của thầy hiệu trưởng bắt thần vang lên trong đầu, “Xưa nay chống lại Cục an ninh chưa bao giờ được coi là sứ mạng của chiến binh giữ đền”. Thầy ngừng nói chút rồi tiếp, giọng cất cao hơn “Hừm, còn đứng sớ rở ở đó nữa! Tại con nên rời khỏi nơi đây ngay lập tức trước khi bọn họ nhớ ra hai đứa con là ai”.

Mặt mày trắng bệch, Nguyên và Kăply rón rén đi thụt lui khỏi đám đông, tự nguyện rửa mình tội tã. Nếu thầy hiệu trưởng đã không hài lòng về hành động của tội mình, hẳn là thầy đã có cách bảo vệ thầy Akô Nô! Nguyên và Kăply nghĩ bụng, bất giác quay nhìn nhau, và đứa này đọc thấy trong mắt đứa kia những ý nghĩ y hệt mình và điều đó khiến tại nó không dám nhìn nhau thêm một lần nào nữa.

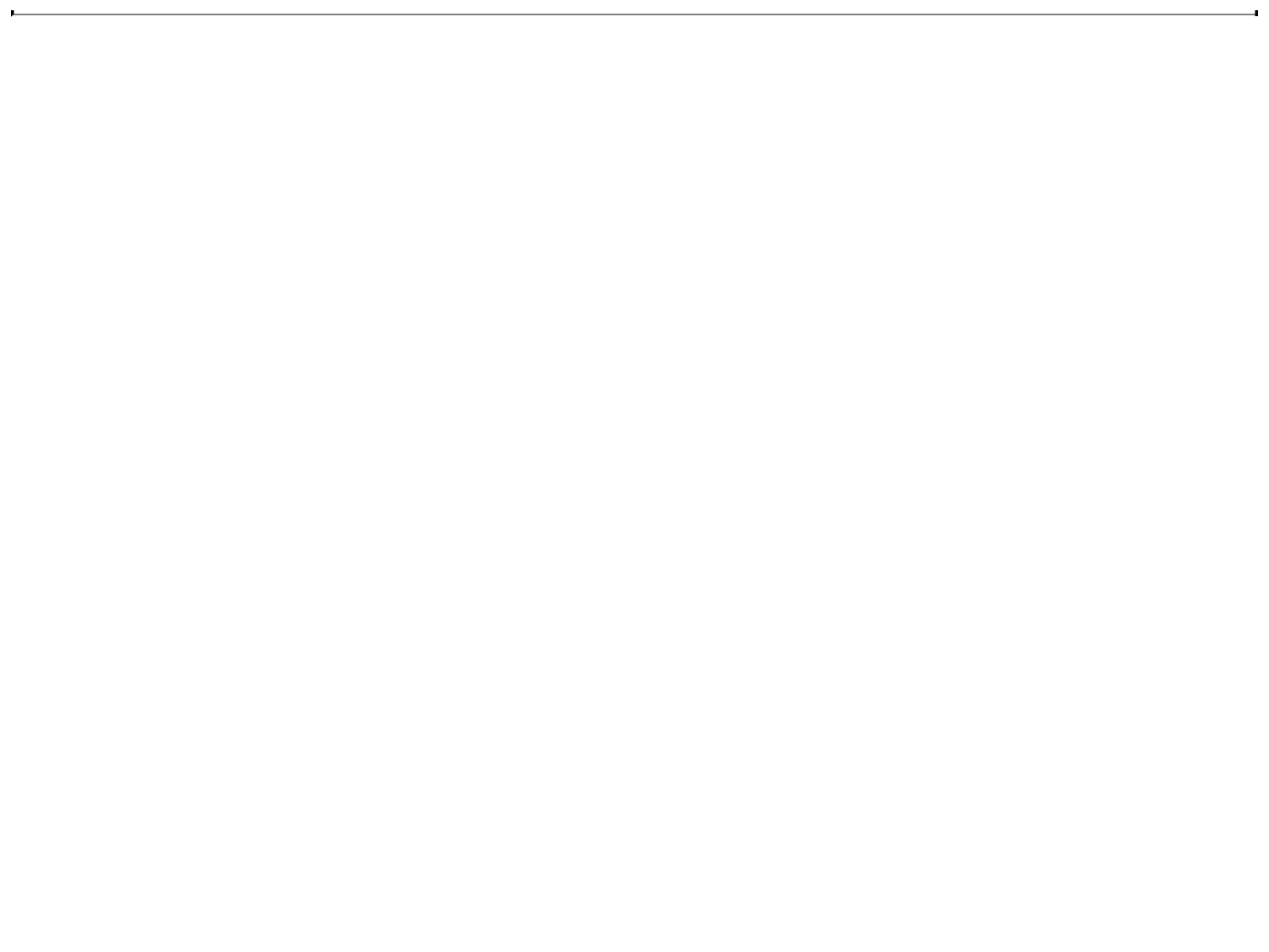
À quên, có thêm một lần, đó là lúc tại nó sắp khuất sau cánh cổng ngoài cùng, bỗng giạt nảy mình khi tiếng nói của thầy N’Trang Long một lần nữa thỉnh linh vang lên trong đầu “Ta tưởng tại con nên để dành tâm trí cho nhiệm vụ truy tìm báu vật ở lâu đài K’Rahlan thì hơn. Vụ án “mông tặc” chỉ là chuyện nhỏ. Ta nghĩ rằng tối nay thế nào thủ phạm cũng sẽ bị sa lưới”.

Đôi mắt của Nguyên và Kăply rục lên sau lời khẳng định có vẻ rất chắc cú của thầy N’Trang Long và không kèm được, tại nó nhìn vào mắt nhau như để nhằm thống nhất ý kiến là tối nay thế nào cũng mượn thẳng Suku hai chiếc áo tàng hình để lên vô trường coi cho biết.

Nhưng thầy N’Trang Long, như đọc được ý nghĩ của Nguyên và Kăply, lại cất giọng đe nẹt thông qua cái loa bí mật đặt đầu đó trong đầu tại nó: “Câu cuối cùng ta muốn nói là ta rất sung sướng nếu tối nay không nhìn thấy hai đứa con lảng vảng ở khu vực này”.

Lần này Nguyên và Kăply vênh tai chờ cả buổi (mặc dù tại nó thừa biết tiếng nói của thầy không đi vào theo ngã lỗ tai) vẫn không nghe thầy hiệu trưởng nói thêm câu nào với đại ý phủ nhận lời cấm cản vừa rồi.

Mặt xệ xuống, hai đứa rầu rĩ lê bước dọc đại lộ Brabun, hoàn toàn chán nản, quên cả chuyện lần đầu tiên tại nó bỏ học môn Thần chú chiến đấu của ông thầy khó tính Haifai.

Chương 8: Thủ Phạm

Nguyên và Kăply, vì lý do nào đó, đã không để ý thầy Akô Nô ở đâu khi cơn chấn động nổ ra. Có thể tội nó nghĩ thầy đã bị sự va đập của các câu thần chú đẩy bắn vào chỗ nào đó giữa đám học trò nháo nhác đang không ngừng thét lên be be đầy khiếp đảm.

Và không chỉ hai đứa nó, bọn học trò Đămri và cả đồng phù thủy của Cục an ninh cũng nghĩ như vậy. Chỉ đến khi sự hoảng loạn dịu xuống, đám đệ tử của Ama Moto hoàn hồn leo xuống từ trên các mái nhà và thất thiểu chạy lại chỗ ông Cục trưởng đang gườm gườm găm mắt vào thầy N’Trang Long thì Eakar mới hoảng hốt kêu lên:

- Giáo sư Akô Nô... giáo sư Akô Nô...

Ama Moto quay phắt sang nhà thám tử, dùng tia nhìn thay cho câu hỏi.

- Giáo sư Akô Nô... – Eakar tiếp tục gào to, không làm sao ngăn mình dừng cả lăm – Ông ta đâu... đâu rồi?

Lúc này mọi người mới phát hiện ra sự mất tích của thầy Akô Nô. Ama Moto sục mắt vào đám học trò lớ nhố, mặt rạn dần ra khi hồng thấy ông thầy loắt choắt đâu hết.

- Thiệt là vô ích phải không ông N’Trang Long? – Ông nhìn thầy hiệu trưởng, vẻ khoái trá ra mặt – Cho dù ông cố tình vi phạm quyền bất khả xâm phạm của Cục an ninh, giáo sư Akô Nô giờ này có lẽ cũng đã biến thành tro mắt rồi. Làm sao một đứa bé mười tuổi không có năng lượng pháp thuật có thể chịu nổi một vụ nổ lớn như thế chứ.

Ama Moto nhún vai, vừa lắc lư người như thể đang chuẩn bị một điệu nhảy ăn mừng:

- Sự can thiệp của ông rốt cuộc chẳng đem lại điều gì hay ho hết, ngoài việc ông có thể bị Hội đồng Lang Biang ghép vào tội phản loạn.

Ánh mắt của Bộ trưởng Kan Kuru đi qua đi lại giữa ông Ama Moto và thầy hiệu trưởng một cách nóng nảy, mặt méo đi từng phút một. Và ông đột ngột rên lên, như thể chính ông vừa bị khép tội một cách oan ức:

- Ông Ama Moto, tôi nghĩ tội trạng của ông N’Trang Long đâu có đến mức...

- Ông yên tâm đi, ông Kan Kuru. – Thầy N’Trang Long hắng giọng thật to, nghe như tiếng một cây mía vừa bị bẻ gãy và bằng vẻ bình tĩnh hiếm có, thầy từ tốn cất giọng – Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nói với ông Cục trưởng những điều mà thiệt tình tôi không muốn nói thêm một lần nào nữa. Thứ nhất, tôi không hề động tay động chân gì trong vụ vừa rồi. Tôi tưởng Hội đồng Lang Biang sẽ không gặp khó khăn gì trong việc xác minh lời nói của tôi.

Thầy xoay mặt vào bộ mặt quạu đeo của ông Cục trưởng:

- Thứ hai, tôi cũng xin báo cho ông một tin không vui: giáo sư Akô Nô chắc chắn không thể tan thành tro một cách dễ dàng như thế.

Rất giống bị ai véo mũi, Ama Moto gầm lên, chiếc áo chùng màu lam bay phấp phật như có gió thổi:

- Thế ông đang giấu ông ta ở đâu?

Như không nghe thấy ông Cục trưởng, thầy N’Trang Long vẫn chí thú theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Thứ ba, tôi muốn tối nay tất cả các ông đến đây một lần nữa, lần này không phải để nghe ông Eakar chất vấn tôi những điều vớ vẩn mà sẽ cùng tôi tóm cổ tên “mông tặc” lộng hành mấy ngày nay.

Câu nói của thầy N’Trang Long như một chiếc muỗng vô hình, bầu không khí đang lặng phất lập tức bị quấy lên ồn ào kinh khủng và những tiếng xì xầm nhanh chóng tan ra như một đám cháy.

Thám tử Eakar reo lên đắc thắng, tay kẹp chặt cây gậy phép vô nịch để ngăn cơn phẫn khích:

- Thế là rốt cuộc ngài cũng thừa nhận thủ phạm là người của trường Đămri rồi à, ngài hiệu trưởng?

- Tôi chẳng thừa nhận thừa thối gì hết, ông Eakar. – Thầy N’Trang Long thờ ơ một tiếng – Khi thủ phạm bị tóm rồi, lúc đó các ông muốn tôi thừa nhận cũng không muộn.

- Nhưng...

Thám tử Eakar cựa quậy chồm râu dê, tính phun ra một thối mồm chắc là gay go hơn thối mồm vừa rồi nhưng thầy N’Trang Long đã nhún vai cắt ngang một cách dứt khoát:

- Điều cuối cùng tôi muốn nói với các ông là sáng nay trường Đămri vẫn chưa bắt đầu buổi học mặc dù đã lỡ nửa tiếng so với quy định. Tôi nghĩ ông Bộ trưởng giáo dục tuy không nói ra nhưng trong bụng chắc không hài lòng lắm về chuyện đó.

Phớt lờ vẻ mặt bất bình của ông Kan Kuru vì tự nhiên bị lôi vô bài diễn văn, thầy N’Trang Long tỉnh bơ tuyên bố bẽ mặt, theo giọng điệu ưa thích của thầy:

- Vì vậy mà tôi xin phép được nói thẳng rằng bây giờ mà các ông vẫn còn khoái cái trường của tôi đến mức cứ đứng ì ra đó thì nói thiệt là trông chẳng ra làm sao.

Cái lối đuổi khách của thầy N’Trang Long khiến mặt mày ông Cục trưởng nhăn nhúm như chiếc áo vừa lấy vô từ dây phơi chưa kịp ùi.

Nhưng Eakar đã kịp lên tiếng, nhà thám tử quá quen với phong cách bất lịch sự của hiệu trưởng trường Đămri.

- Chúng ta về thôi, ngài Ama Moto. Có lẽ ngài nên xem những gì sẽ xảy ra tối nay quan trọng hơn là đứng đó cãi nhau với lão N’Trang Long, người mà thủ thật nếu rảnh rồi tôi cũng nhất quyết ăn thua đủ với lão.

Năm phút sau, trên đường quay về Cục an ninh, khi đã chia tay với Bộ trưởng Kan Kuru và biết chắc không ai có thể nghe lỏm được cuộc trò chuyện giữa bọn họ, thám tử Eakar thận trọng lên tiếng:

- Ngài Cục trưởng, đến bây giờ tôi vẫn không đoán ra ai đã ngăn cản cú đánh của chúng ta.

- Dĩ nhiên không phải là lão N’Trang Long rồi.

Chòm râu dê của Eakar vênh lên như một dấu hỏi:

- Thế sao khi nãy ngài khẳng khẳng...

- Ta nói thế để lão N’Trang Long xì ra thù phạm. – Ama Moto khịt khịt mũi – Nhưng cái lão đó khôn như một con cáo.

- Nếu không phải N’Trang Long thì là ai? – Eakar vừa nói vừa rút cổ – Phải nói là năng lượng của tên đó thật khủng khiếp.

- Khi nãy thiệt tình ta cũng không biết ai đã ra tay, nhưng bây giờ thì có lẽ ta đã đoán ra rồi. – Cục trưởng Ama Moto lau bàu.

Lần này thì không chỉ Eakar mà các phù thủy Cục an ninh đều đồng thanh:

- Là ai thế, thưa ngài?

- Chiến binh giữ đền! – Ama Moto buông gọn.

Eakar há hốc miệng:

- K’Brăk và K’Brêt?

- Đúng là hai đứa đó. – Ama Moto thờ ắt ra – Nếu Kan Kuru và lão N’Trang Long không nhúng tay vào thì chỉ có thể là hai thằng nhóc nhà K’Rahlan thôi. Tiếc là lúc nãy ta không kịp nghĩ ra điều này.

Eakar lăm bắm, chòm râu dê lúc này đã cụp xuống:

- Chiến binh giữ đền?

Đột ngột ông hét lên:

- Không được. Tụi nó hành động như vậy là quá tùy tiện. Có lẽ ngài nên báo chuyện này với Hội đồng tối cao Lang Biang...

- Eakar, không phải chuyện gì cũng báo lên Hội đồng. – Ama Moto nghiêm mặt – Người đừng quên là Hội đồng Lang Biang không hề biết gì về việc chúng ta định ám sát Akô Nô. Nếu làm rõ ra, đó cũng là một kế hoạch tùy tiện...

Lời quở trách của Cục trưởng Cục an ninh nhấn chiếc cổ vừa nhướn cao của nhà thám tử thụt vào lại trong cổ áo.

- Thề theo ngài thì giáo sư Akô Nô còn sống không? – Eakar vùng hời.

Ama Moto liếc nhà thám tử, các thớ thịt trên mặt giãn giãn:

- Người đừng hời nhiều quá, Eakar. Tối nay chúng ta đến đó xem sao.

- Hồng lễ ngài tin lão N’Trang Long sẽ giao ra tên “mộng tặc” cho chúng ta thật sao? – Eakar chưa chịu thôi, ông vừa hời vừa gai gai đầu gây phép lên cảm như thể sự ngờ vực trong lòng lan ra tận ngoài mặt và điều đó làm ông thấy ngứa ngáy khủng khiếp.

Nhưng lần này Ama Moto không trả lời. Trong thâm tâm, ông không tin vị hiệu trưởng trường Đămri điên rồ tới mức đó nhưng đồng thời ông cũng nhớ ra N’Trang Long là người chưa từng nói suông bao giờ. Vì vậy mà ông cho rằng cách trả lời tốt nhất trong lúc này là không trả lời gì hết.

o O o

Giáo sư Akô Nô tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trắng tinh. Ông chớp mắt hai ba cái, nhận ra ngay mình đang ở đâu khi thấy pháp sư Lăk đang lại gần và cúi bộ mặt dài ngoẵng như quả dưa leo lên mặt mình.

- A, ông đã tỉnh lại rồi, thưa giáo sư. – Pháp sư Lăk nhe răng cười, vàng trán nhăn tít dần ra.

- Mẹ nó! – Giáo sư Akô Nô bất thần vắng tục.

Ông nhảy xuống đất, định tóm lấy cổ áo pháp sư Lăk nhưng vì ông thấp quá nên chỉ chop được sợi đai lưng của pháp sư:

- Sao ta lại ở đây?

- Khi nãy ông bị bất tỉnh, thưa giáo sư.

Pháp sư Lăk đáp, tay giữ chặt sợi thắt lưng, mặt mày xanh lè vì sợ các lọ thuốc đeo lưng lẳng trên đó rơi ra.

- Bất tỉnh cái con khi. Lão toét. – Akô Nô tức tối – Làm sao mà ta bất tỉnh được cơ chứ?

Ông hỏi, rồi ngay lập tức ông tự trả lời:

- Ờ mà ta cũng có thể bất tỉnh lắm. Ta nhớ rồi, lúc ta đang vật nhau với hai thằng oắt thì bọn người của Cục an ninh mò tới.

Ông xoáy mắt vào mặt pháp sư Lăk:

- Tại sao bọn họ âm mưu giết ta hờ ông Lăk?

Pháp sư Lăk sè sẹ gỡ tay Akô Nô ra khỏi sợi đai lưng và bước lui một bước, thận trọng đáp:

- Tôi nghe ngài hiệu trưởng nói họ muốn trừ khử lão Ôkô Na, thưa giáo sư.

Có vẻ câu trả lời của pháp sư Lăk ra ngoài tiền liệu của Akô Nô nên gương mặt trẻ con của vị giáo sư lớp Cao cấp 1 cau lại một hồi lâu. Trong một lúc, pháp sư Lăk có cảm tưởng giáo sư Akô Nô đang đứng đó nhưng tâm trí của ông đã đi đâu ra khỏi phòng.

- Thưa giáo sư... – Pháp sư Lăk nhìn chăm chăm bộ mặt thẫn thờ của giáo sư Akô Nô, dè dặt lên tiếng, trông ông cẩn thận như thể đang đánh thức một đứa bé đang ngủ say.

Akô Nô rõ ràng là bị giật mình. Ông choàng tỉnh, và lập tức trợn mắt lên, giọng bốc khói:

- Thế lão N’Trang Long có nói tại sao lão không thêm cho ta biết chút xiu gì về âm mưu thổ tả này không? Hồng lẽ ngay cả lão cũng muốn ta chết quách cho rồi?

Pháp sư Lăk cố giữ thái độ nhã nhặn:

- Về nguyên tắc, ngài hiệu trưởng không được phép tiết lộ với giáo sư về kế hoạch của Cục an ninh...

- Nguyên tắc cái móc xì! – Lần thứ hai trong vòng năm phút, Akô Nô nổi khùng. Mặt ông đỏ bầm theo câu nói.

Pháp sư Lăk vẫn nhẵn nại:

- Nhưng ngài đã có kế hoạch bảo vệ an toàn cho ông, thưa giáo sư.

Akô Nô hừ mũi:

- Ta không thích an toàn bằng cách tinh dâm trong phòng y tế của ông đâu, ông Lăk.

- Đó là chuyện ngoài ý muốn, thưa giáo sư. Lẽ ra ông đã thoát hiểm một cách nhẹ nhàng. Nhưng K’Brăk và K’Brêt bất ngờ ra tay đánh nhau với bọn người của Ama Moto khiến ông bị chấn động mạnh.

- Ra vậy. – Akô Nô đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn pháp sư Lăk – Thế lão N’Trang Long định cứu ta bằng cách gì vậy? Hừm, nếu lão là kẻ sợ nguyên tắc đến nhũn người ra như thế, ta không nghĩ lão dám trực tiếp đối đầu với Cục an ninh đâu.

- Theo kế hoạch, người ra tay cứu ông không phải là ngài hiệu trưởng mà là một người khác...

Sực nhận ra mình lỡ lời, pháp sư Lăk im bặt. Nhưng Akô Nô đã chồm sát vô người pháp sư:

- Người đó là ai?

Pháp sư Lăk nuốt nước bọt:

- Tôi không nói được. Về nguyên tắc...

Một lần nữa, Akô Nô chộp lấy sợi đai lưng của pháp sư Lăk.

- Dẹp cái nguyên tắc của ông đi. Sao cái trường thô tả này lăm nguyên tắc thể. – Akô Nô gằm lên – Nói mau! Người đó là ai?

Một tay giữ thắt lưng, một tay tóm chặt các lọ thuốc toòng teng quanh hông, pháp sư Lăk áp ứng:

- Tôi không được phép nói tên người đó ra. Tôi chỉ có thể nói là... là...

- Là sao? – Akô Nô nóng nảy quát âm – Là sao hờ ông Lăk?

- Là... nếu như người đó chạm vào ông, ông sẽ biến mất trong mắt của Ama Moto và...

Pháp sư Lăk nói chưa hết câu, Akô Nô đã rùng người xuống đất. Trông ông giống như một con chim vừa bị câu nói của pháp sư Lăk bắn hạ.

Ôm lấy mái tóc trái đào giữa hai bàn tay, Akô Nô rên ri như một đứa bé mới bị ăn đòn:

- Păng Sur... Cô đã tha thứ cho ta rồi sao?

o o o

Có thể chia bữa ăn trưa ở lâu đài K’Rahlan hôm đó ra làm hai phần.

Phần đầu là màn trình diễn quen thuộc của ông K’Tul.

- Lão N’Trang Long ngày càng quá quắt. – Như thường lệ, món khai vị ưa thích của ông K’Tul là khoai trá đưa hiệu trưởng trường Đămri lên bàn mổ – Hồng

lẽ lão không biết chống lại Cục an ninh sẽ bị khệp tội gì sao? Hừm, theo ta thì lão già này tới số rồi, di Êmô à.

- Cũng không nên tin hoàn toàn vào tờ Tin nhanh N, S & D, anh K’Tul. – Bà Êmô sắp muống nữa ra bàn ăn, hờ hững nói – Tôi không nghĩ một người từng

trải như N’Trang Long lại cho phép mình làm điều đại đột đó.

- Dù không phải lão đích thân ra tay, nhưng để xảy ra chuyện tồi tệ đó trong khuôn viên trường Đămri, lão cũng không thể thoái thác trách nhiệm. – Ông

K’Tul ngừng một chút rồi nói tiếp bằng giọng rin rit – Nói chung, bất cứ ai cố tình cản trở Cục an ninh thì hành nhiệm vụ cũng là bọn đại ngu.

Khi nói câu này, ánh mắt sắc lạnh của ông K’Tul quét ngang qua mặt Nguyên và Kăply khiến hai đứa vội gằm mặt xuống đĩa thức ăn, trông ngực động thình thịch.

- Tối nay nếu Cục an ninh xác định được tên “mông tặc” là người của trường Đămri thì lão N’Trang Long rù tù là cái chắc...

Y như đã từng xảy ra, đang thao thao, ông K’Tul lại bị thằng K’Tub làm cho cụt hứng ngang hông:

- Ba đừng quên chính thầy N’Trang Long mời ông Kan Kuru và ông Ama Moto xuống trường để truy bắt thủ phạm.

Nó liếc tờ báo trên tay ông K’Tul, môi bĩu ra:

- Ama Đliê bị sự hận thù làm cho mất trí nên hẳn có thể nghĩ thầy N’Trang Long ngu đến mức sẵn sàng tự đưa mình vào tù. Còn ba việc gì phải tin theo lời

lão.

Cả bàn ăn lo lắng chờ ông K’Tul gầm lên và chộp lấy chiếc muỗng cán dài. Nhưng khác với mọi lần, ông chẳng giống chút gì với quả mìn bị đánh thức.

- Có mày mắt trí thì có!

Ông nhếch mép nhìn thẳng con và vung tay một cái. Tờ báo trên tay ông đáp ngay chóc xuống trước mặt bọn trẻ, còn nhanh hơn chim bay. Hàng títt màu đỏ vắt ngang trang báo như một vết máu:

HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG ĐĂM RI KHÓ THOÁT VÒNG LAO LÝ

Bọn trẻ chúi đầu vào trang báo, càng đọc mồ hôi càng túa ra và chột hiều tại sao hôm nay ông K’Tul tự tin đến thế:

Theo như những gì phóng viên bản báo thu thập được, sự cố bất ngờ xảy ra ở trường Đămri sáng nay có thể đưa hiệu trưởng N’Trang Long vào vòng lao lý bất cứ lúc nào.

Xưa nay, để cấu thành một tội phạm phải có đủ bốn yếu tố, đó là: chủ thể, khách thể, mặt khách quan và mặt chủ quan của tội phạm. Chủ thể ở đây là người có chức vị, quyền hạn lợi dụng công việc được giao để phạm tội; khách thể ở đây là xâm phạm vào hoạt động đúng đắn hoặc uy tín của Hội đồng tối cao xứ Lang Biang; mặt khách quan của tội phạm đó là việc để xảy ra hành vi phạm tội; mặt chủ quan đó là sự cố ý thực hiện hành vi hoặc cố ý tiếp tay hay dung túng cho hành vi đó.

Căn cứ theo những nguyên tắc trên đây của luật pháp, hiệu trưởng N’Trang Long nếu không trực tiếp chống lại nhiệm vụ của Cục an ninh thì cũng đã lợi dụng chức vụ, quyền hạn được giao để dung túng cho bè đảng cản trở Cục an ninh hoạt động nhằm làm mất uy tín của Hội đồng Lang Biang. Dù N’Trang Long có cố ý hay không, chỉ riêng việc để sự cố đáng tiếc đó xảy ra trong địa bàn do ông phụ trách cũng đủ để ông phải trả lời trước Hội đồng về sự tắc trách của mình. Nếu hành vi này nhằm bao che cho tên “mông tặc” đang lẩn trốn trong trường Đămri, N’Trang Long sẽ bị khởi tố về việc gây nguy hại cho nền an ninh cộng đồng.

Để đáp lại sự quan tâm của bạn đọc, phóng viên bản báo sẽ cố gắng bám sát tình hình để thông tin về những diễn biến mới nhất. Theo đánh giá của chúng tôi, trước sự công minh của pháp luật, ông N’Trang Long có khả năng sẽ bị bắt giữ và truy tố không chỉ với một tội danh.

Bọn Kăply nhắc mắt lên khỏi trang báo chỉ để nhìn nhau đầy lo lắng, trừ K’Tub. Thằng oắt “xì” một tiếng cố ý kéo hơi thật dài:

- Con nói thiệt, nếu những dự đoán từ trước đến nay của tờ Tin nhanh N, S & D đều đúng thì thầy N’Trang Long đã bị tổng vô tù từ lúc mới sinh ra chớ hông phải đợi đến hôm nay đâu.

- Để rồi mày coi! – Ông K’Tul khinh khinh nói, nhìn mặt thì thấy ông rất muốn chửi thẳng con một trận nhưng rõ ràng là ông cố không để cho mình nổi điên.

- Hai cha con cứ chờ xem tối nay chuyện gì sẽ xảy ra rồi quyết định có tiếp tục cãi nhau hay không cũng chưa muộn mà. – Bà Êmô nói như rên và có vẻ sắp rút chiếc khăn ra khỏi túi.

Nguyễn và Kăply không chỉ lo lắng. Lòng tụi nó lúc này ngập tràn hối hận về hành động bông bột của mình sáng nay.

Nguyên lơ đãng lật từng trang báo, bụng nguyên rủa mình toi tã. Lúc này đây, nó cố bắt mình tin lời K’Tub, rằng sẽ không có chuyện gì xảy đến cho thầy N’Trang Long như xưa nay vẫn thế. Nó nhớ đây không phải là lần đầu tiên Ama Đliê tấn công thầy N’Trang Long và cố tình suy diễn bất lợi cho thầy. Dĩ nhiên là lần nào thầy cũng vượt qua được hết. Nhưng còn lần này?

Rõ ràng Nguyên đang bắt gặp trong lòng mình nỗi thắc thòm kỳ lạ, không chỉ vì Ama Đliê cố ý phân tích sự kiện dưới khía cạnh luật pháp, xem ra vô cùng chặt chẽ, mà còn vì sự dính líu trực tiếp của nó và Kăply trong chuyện này, thậm chí có thể xem hai đứa nó là nguyên nhân gây ra tai họa cho thầy N’Trang Long nếu chẳng may những tiên đoán của tờ Tin nhanh N, S & D trở thành sự thật.

Những ý nghĩ u ám trong Nguyên chợt lảng đi khi nó sắp lật đến trang báo cuối cùng.

Một bài thơ ở góc trang 7 khiến nó đột ngột dừng tay lại. Nói cho đúng ra, không phải bài thơ mà chính cái tên ký dưới bài thơ đã níu lấy ánh mắt nó: RCHOM TAM.

- Xem nè! – Nguyên bật kêu khẽ – Thằng Tam!

Cả bọn lập tức cầm mắt vô tay chỉ của Nguyên.

K’Tub láu táu:

- Gì vậy, anh K’Brăk? Anh Tam trả lời phỏng vấn tay Chor à?

- Không phải.

Êmê sừng sốt khi bài thơ đập vào mắt:

- Phải anh Tam mình không?

- Nó chó ai. – Kăply reo lên – Rchom Tam chính là nó.

Bây giờ thì cả tám con mắt đều mở lớn và bốn cái miệng cùng nhẩm đọc:

Vì bình an của bạn

Tôi sẵn sàng oan khiên

Trong nỗi đau quá lớn

Vẫn giấu niềm vui riêng

Nếu tôi không vì bạn

Tôi không còn là tôi

Một ngày không thấy bạn

Nỗi buồn sẽ thấy tôi.

Bài thơ có tên là BẠN TÔI, bên dưới có dòng chữ nhỏ “Tặng B.”.

K’Tub vỗ tay bồm bốp:

- A, anh Tam làm thơ hay quá!

- Chuyện gì vậy, tụi con? – Từ đằng sau đĩa xà lách, bà Êmô tò mò hỏi.

- Bạn con có thơ đăng trên báo, mẹ à. – Êmê vui vẻ.

- Thấy chưa, tụi con! – Ông K’Tul không bỏ lỡ cơ hội quảng cáo cho Ama Diê – Ta không khoái đọc thơ nhưng ta biết một tờ báo cà chớn thì không bao giờ đăng thơ. Và nếu tờ Tin nhanh N, S & D đúng là tờ báo nhảm nhí như tụi con vẫn nghĩ một cách ác ý thì tại sao bạn con lại gửi thơ đăng trên tờ báo này?

Cái cách ông K’Tul vừa phát biểu – mặt nở ra, vênh lên, ria mép rung rung – trông rất giống với cách huênh hoang của một tổng thống vừa đắc cử. Nhưng tiếc cho ông là bọn trẻ hầu như điếc đặc. Điều tụi nó quan tâm nhất lúc này không phải là ông K’Tul nói gì mà là Tam làm thơ cho ai.

- Đây là thơ tình phải không anh K’Brăk? – Êmê thì thầm hỏi, giọng hơi giận dỗi một chút vì Nguyên không bao giờ nghĩ đến chuyện làm tặng nó một bài thơ như vậy.

- Hồng phải đâu. Bài thơ có tên là BẠN TÔI mà, chị không thấy sao chị Êmê. – K’Tul vọt miệng, cổ tỏ ra tuy mới mười hai tuổi nó vẫn có thể bàn đến đề tài này.

- Đây là thơ tình yêu, K’Tub. – Kăply nheo mắt nhìn thẳng oắt, mím cười – Tuy em từng khoe khoang với lão Seradion em đã thất tình tới tám lần nhưng anh nghĩ em không hiểu những chuyện như thế này đâu.

Kăply lại nhìn vào trang báo, lẩm bẩm:

- Nó đang khoái con nhỏ nào vậy kia? Thằng này tầm ngẩn tầm ngẩn mà ghê thiệt.

- Em thấy anh còn ghê hơn đó, anh K’Brê. – K’Tub trả đũa.

Trước khi Kăply kịp giơ tay cốc cho K’Tub một cái, Nguyên đã hắng giọng:

- Tam làm thơ tặng Bolobala đó.

- Đúng rồi. – Êmê xuýt xoa – Chữ B. trong lời đề tặng là Bolobala.

- Ồ há. – Kăply đắm hai tay vào nhau – Ý tứ trong bài thơ, đọc lên là biết ngay nó khoái con nhỏ Bolobala.

- Đọc lên chưa biết ngày đầu, anh K’Brét. – K’Tub lại xô ngọt ông anh, nó vẫn chưa hết ám ức vì bị Kăply coi thường – Phải đợi anh K’Brăk và chị Êmê nói ra rồi anh mới biết mà.

Phần hai của bữa ăn trưa hôm đó đã diễn ra như vậy. Bài thơ của Tam đã bắt ngờ dập tắt cuộc cãi cọ triển miên giữa cha con ông K’Tul khiến không khí quanh bàn ăn trở nên vui vẻ và dễ chịu chưa từng thấy.

Bọn trẻ và bà Êmô thấy dễ chịu đã đành, ngay cả ông K’Tul cũng cực kỳ khoan khoái: lần đầu tiên bọn trẻ bàn tán về bài vở trên tờ Tin nhanh N, S & D mà hồng thấy xài đến những từ chối tai như “lá cải” hay “vớ vẩn” dù ông vênh tai rình cả buổi.

o O o

Trời vừa sập tối, thám tử Eakar đã thu mình trên nóc nhà quen thuộc gần ngọn tháp phía bắc. Ngoài đội bảo vệ của nhà trường do lão Chu cầm đầu, còn có sáu phù thủy siêu hạng của Cục an ninh tham gia cuộc vây bắt đêm nay.

Khi Eakar yên vị trong chỗ nấp và không gian đã bắt đầu đậm đặc mùi dầu mùi, bốn nhân viên an ninh lập tức chia nhau án ngữ bốn cổng ra vào ở phía trong, hai nhân viên khác chặn hai cánh cổng còn lại ở bức tường thành phía ngoài, tất cả cặp mắt đều căng vào bóng tối, gây phép lăm lăm trong tay.

Bên ngoài bức tường thành là đội tuần tra của lão Chu.

- Với cách bố trí như thế này, chắc chắn một con kiến cũng không chui lọt chớ, ông N’Trang Long?

Cục trưởng Cục an ninh hừ giọng hỏi, không giấu vẻ ngờ vực. Lúc này bọn họ – Cục trưởng Ama Moto, Bộ trưởng Kan Kuru và hiệu trưởng N’Trang Long đang đứng chỗ hành lang trước phòng y tế, chờ đêm xuống.

- Một con kiến thì không chui lọt nhưng một con người thì có thể chui lọt, ông Ama Moto. Nên tôi chỉ có thể đảm bảo với ông về kiến thôi.

Câu trả lời bông phèng của thầy N’Trang Long làm ông Cục trưởng sa sầm mặt:

- Tôi thiệt không hiểu tại sao ông còn khôi hài được trong lúc này. Tôi thấy ông giống như người bệnh đó, ông N’Trang Long.

- Chắc ông Cục trưởng không để ý là chúng ta đang đứng trước phòng y tế. – Thầy N’Trang Long đáp trả bằng giọng không có vẻ gì là thầy đã chán đùa giỡn – Vì vậy ông không nên lo lắng cho tôi nếu chẳng may vì ông trừ ẻo mà tôi đâm ra bệnh thiệt.

- Hồng có chuyện đó đâu. – Bộ trưởng Kan Kuru lên tiếng. Y như thể miếng thịt bị kẹp cứng giữa hai lát bánh mì, ông luôn luôn cảm thấy khó thở khi đứng giữa ông Cục trưởng quạu quọ và ông hiệu trưởng cứng đầu – Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều cùng một mục đích...

Nhưng ông Kan Kuru đầy thiện ý kia không có dịp nói hết câu hòa giải của mình.

- Đi!

Thầy N’Trang Long quát khê và băng mình ra giữa sân trường. Ama Moto và Kan Kuru vội vã lao theo, hai cái miệng gần như hỏi cùng một lượt:

- Gì thế?

- Hắn đã xuất hiện rồi à?

Thầy N’Trang Long không đáp, nhưng cái cách thầy lia mắt về cánh cổng phía đông cho thấy thầy đã phát hiện ra điều gì đó. Ama Moto bồn chồn sục mắt vào bóng tối:

- Sao tôi hồng thấy gì hết?

- Hắn độn thổ. – Thầy N’Trang Long thì thầm.

- Độn thổ? Ông không đùa đó chứ, ông hiệu trưởng? – Bộ trưởng Kan Kuru bật kêu – Làm sao thủ phạm có thể độn thổ trong trường Dămri được?

- Vậy mới hay.

Thầy N’Trang Long buông gọn, câu nói không rõ ý tứ khiến Ama Moto và Kan Kuru bắt giắc ngệt mặt ra. Nhưng trước khi hai vị khách kịp thắc mắc về hiệu lực của bùa Bất khả xâm phạm, thầy đã phóng vèo ra cổng:

- Đi theo tôi.

Nhắc thầy Cục trưởng Ama Moto phi tới, nhân viên an ninh đang canh giữ cánh cổng phía đông lễ phép:

- Thưa ngài...

- Có thấy gì khả nghi không? – Ama Moto sốt ruột cắt ngang.

- Dạ không ạ.

Vèo một cái, trước vẻ mặt ngỡ ngác của tên thuộc hạ, Ama Moto đã biến mất sau cánh cổng, hối hả rượt theo Bộ trưởng Kan Kuru và thầy N’Trang Long.

Ông bắt kịp hai người kia ở giữa cánh đồng cỏ, và câu đầu tiên ông thốt ra là một lời cầu nhàu:

- Ông không định dẫn bọn tôi đi hái hoa đó chứ, ông N’Trang Long?

- Lối đi dưới lòng đất đầu có giống lối đi trên mặt đất. Tôi tưởng là ông đã từng độn thổ rồi mà.

Có thể thấy Cục trưởng Cục an ninh hoàn toàn bị sốc, không phải vì giọng điệu châm biếm của vị hiệu trưởng mà vì ý nghĩa của câu nói:

- Hồng lẽ ông muốn nói thủ phạm đang ở ngay dưới chân chúng ta?

Thầy N’Trang Long mỉm cười, chân vẫn lướt như bay trên đồng cỏ:

- Ông đã nói đúng cái điều tôi muốn nói rồi đó, ông Cục trưởng.

- Không thể nào! – Ama Moto ré lên – Tôi không tin ông có khả năng nhìn xuyên qua mặt đất.
 - Chẳng ai có khả năng siêu phàm đó hết, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long nhanh nhẩu tán thành – Tôi lại càng không.
 - Thế... – Tiếng ông Kan Kuru cất lên, trước sự khẳng định của thầy N’Trang Long về tung tích của tên “mông tặc”, ông cũng cảm thấy ngứa ngáy không thua gì ông Ama Moto.
 - Các ông nghe nè. – Thầy N’Trang Long ngắt lời ông Bộ trưởng – Hồng có gì gọi là kinh dị trong chuyện này hết. Chẳng qua tôi đã ngứa tay dán một lá bùa Cầm ứng lên người của thủ phạm...
 - Tôi hiểu rồi. – Cục trưởng Ama Moto bật ra một tiếng gì đó như tiếng ếch kêu – Và ông đã dùng năng lực thần giao cách cảm để dò tín hiệu phát ra từ lá bùa?
 - Hoàn toàn chính xác. – Thầy N’Trang Long cười tươi rói – Không chỉ mình tôi, ngay cả ông cũng có thể...
- Thầy nói chưa dứt câu, Ama Moto đã hét tướng:
- A, tôi bắt được tín hiệu rồi. Hắn đang chạy qua bên phải. Đuổi theo mau!
- Nhưng vừa lướt đi được một quãng, Ama Moto chợt khựng lại:
- Ủa, nói như vậy có nghĩa là ông đã biết trước thủ phạm là ai sao, ông N’Trang Long?
 - Tôi chỉ phỏng đoán thôi. – Túm chặt vạt áo chùng rộng thùng thình trong tay, thầy N’Trang Long vui vẻ đáp – Nhưng có điều quái quỉ là hồng hiểu sao xưa nay tôi đoán chuyện gì cũng trúng.
- Ama Moto nín thở:
- Thế hắn là ai vậy?
- Thầy N’Trang Long nhún vai:
- Hắn là ai thì lát nữa ông sẽ biết.
 - Hắn trôi lên rồi kia. – Tiếng ông Kan Kuru hốt hoảng.
- Cục trưởng Ama Moto và hiệu trưởng N’Trang Long lập tức dừng bước, quét mắt về phía trước.

Nét mặt Ama Moto lộ vẻ căng thẳng khi trước mặt mọi người một quãng không xa, ngay chỗ ngã ba Chifichoreo – Ea Nop đang xuất hiện thù lù một bóng người. Trời quá tối nên ông không nhìn rõ bóng người đó là ai nhưng qua những tiết lộ úp mở của thầy N’Trang Long, ông có linh cảm tên “mông tặc” là người không xa lạ gì với ông. Hồng lẽ hắn chính là Ôkô Na? Hay hắn là một phù thủy phe Hắc Ám xưa nay vẫn đội lốt giáo viên trường Đămri? Ama Moto tự hỏi, câu chuyện của giáo sư Hailixiro hiện về trong đầu ông như một nhát chém nhức buốt.

Lúc này thủ phạm đứng ngay giữa ngã ba, đảo mắt nhìn quanh.

- Hắn đang tìm môi. – Kan Kuru lầm bầm.

Cả ba không hẹn mà cùng đảo mắt ra bốn phía. Nhưng bốn bề vắng tanh vắng ngắt. Khu vực này vốn ít người qua lại, sau những gì tên “mông tặc” gây ra những ngày qua, càng không có ai lai vãng khi chiều xuống. Tiếng côn trùng rả rích, tiếng gió xạc xào trên cỏ và rên rĩ trong những vòm cây khiến khung cảnh thêm thê lương, hiu quạnh.

- Hắn biến mất rồi. – Vẫn giọng báo động của Kan Kuru.

- Không sao. – Ama Moto hừ mũi – Hắn đang dộn thổ về phía trước.

Ba người lại rượt theo tên “mông tặc”, dựa theo chỉ dẫn của bùa Cầm ứng.

Suốt một tiếng đồng hồ, tên “mông tặc” trôi lên lặn xuống cả chục lần.

Bộ trưởng Kan Kuru bắt đầu ngán ngẫm (trong ba người xét về ngoại hình chắc chắn ông là người vất vả nhất):

- Sao ta không tóm quách hắn cho rồi?

- Chúng ta cần phải bắt quả tang, ông Bộ trưởng. – Thầy N’Trang Long tắc lưỡi – Nếu không, tôi không thể thuyết phục được ông Ama Moto đây.

Lần này Ama Moto chỉ phản ứng lại thầy N’Trang Long bằng một tiếng “hừm” trong cổ họng. Có thể là sau khi tăng hắng, ông định phun ra một câu khó nghe gì đấy nhưng đúng lúc đó, bóng đen phía trước lại trôi lên khỏi mặt đất.

o O o

Đang căng mắt quan sát thủ phạm, Bộ trưởng Kan Kuru bỗng giật thót một cái, cảm thấy trái tim mình như ngừng đập: rõ ràng ông vừa nhìn thấy một bóng người từ xa đang đi lại.

Kan Kuru chớp mắt thêm hai ba cái, lần này ông nhận ra có hai căn nhà nằm dọc bên đường Chifichoreo, cách nhau khoảng hai mươi mét. Bóng người đang đi chuyển từ nhà này sang nhà kia, có lẽ khoảng cách giữa hai căn nhà quá gần nên người này không nghĩ mình sẽ gặp nguy hiểm.

Khi bóng người lại gần, Kan Kuru nghiêng người nhận ra đó là một phụ nữ qua chiếc váy kều lạt sạt theo từng bước đi và qua chiếc giỏ thức ăn đang đưa trên tay. Ông cũng thấy tên “mông tặc” lúc này đã lù vào bụi cây bên vệ đường.

Đúng vào lúc Kan Kuru định lên tiếng báo động, ông chợt nghe tiếng nói của thầy N’Trang Long vang lên trong đầu:

- Ông Bộ trưởng, khi hắn tấn công người phụ nữ, ông lập tức dùng thần chú Bất tỉnh...

Thầy N’Trang Long nói chưa dứt câu, tên mông tặc đã vọt tới sau lưng người phụ nữ, hoàn toàn không một tiếng động.

Chưa ai kịp thấy thủ phạm làm gì, nan nhân đã thất thanh kêu “á” một tiếng rồi ngã lảo ra.

Như đã hợp đồng từ trước, Ama Moto, Kan Kuru và thầy N’Trang Long nhanh nhẹn lướt người tới trước và động loạt phát tay ra.

Thần chú Bất tinh chỉ là thần chú phổ thông nhưng được cả ba siêu phù thủy đánh ra một lượt nên uy lực thật ghê hồn: Tên “mông tặc” rớt bịch xuống đất, gần như cùng một lúc với nạn nhân của hắn.

Cục trưởng Ama Moto là người lao tới chỗ thủ phạm trước tiên. Ông nôn nóng rút cây gậy phép ngăn cùn trong túi áo ra, ngay lập tức đầu gậy cháy lên một bóng đèn nhỏ xíu.

Ông chúc đầu gậy vô mặt tên “mông tặc” và bật ra tiếng la hoảng:

- Sao lại là hắn được?

Trái ngược với vẻ bình thân của thầy N’Trang Long, Bộ trưởng Kan Kuru đâm bổ lại chỗ ông Ama Moto với một tốc độ mà lúc bình thường ông không thể nào đạt được với khối thịt đồ sộ của mình.

Và cũng như ông Cục trưởng, ông Bộ trưởng thốt ra một tiếng gì đó nghe như tiếng nấc khi nhắc thấy chòm râu dê quen thuộc đang phản chiếu thứ ánh sáng xanh lè tỏa ra từ chiếc gậy không ngừng run rẩy trên tay ông Ama Moto.

Chương 9: Người Con Gái Cài Hoa Đỏ

Thám tử Eakar tỉnh dậy trên chiếc giường mà sáng nay giáo sư Akô Nô đã nằm.

Lúc vừa mở mắt, thoát tiên ông tưởng là mình đang ở trong văn phòng hiệu trưởng: Vây quanh ông là những gương mặt quen thuộc của Bộ trưởng giáo dục Kan Kuru, Cục trưởng an ninh Ama Moto và hiệu trưởng N’Trang Long. Nhưng khi thấy pháp sư Lăk đi tới đi lui, mặt mày nghiêm trọng, trán nhần tít, tay hươ loạn xạ con roi phép như đang đánh đuổi một kẻ thù vô hình, nhà thám tử đảo mắt nhìn quanh và ngạc nhiên nhận ra mình đang ở trong phòng y tế trường Đămri.

- Có chuyện gì thế, ngài Cục trưởng? – Eakar lồm cồm ngồi dậy và sừng sốt kêu lên – Sao tôi lại ở đây? Các ngài nữa, sao các ngài cũng ở hết đây thế?

Những thớ thịt trên mặt ông Cục trưởng đột nhiên co giật dữ dội. Có vẻ ông cố trấn tĩnh, chờ cho cơn xúc động lắng xuống. Nhưng các cơ bắp trên mặt không chịu nghe lời ông nên cuối cùng ông mặc kệ hai gò má đang rung động, lầm lì đáp:

- Chúng ta đã bắt được thủ phạm rồi.

Thám tử Eakar suýt chút nữa đã bay lên khỏi mặt giường, bất chấp câu trả lời của ông Cục trưởng không dính dáng gì đến thắc mắc của mình.

- Tuyệt quá! – Nhà thám tử reo ầm, người nhún nhảy như thể đang ngồi trên khối lò xo mặc dù chiếc giường ông đang ngồi chắc chắn không phải là loại giường nệm. Ông xoáy cặp mắt sáng trưng vào ông Cục trưởng – Hẳn là ai thế, thưa ngài? Chắc ngài không định nói hẳn là lão Ôkô Na đó chứ?

- Hẳn không phải là Ôkô Na. – Ama Moto lạnh lùng đáp.

- Vậy chắc hẳn là một kẻ nào đó trong đám giáo viên trường Đămri?

- Cũng không phải. – Giọng Ama Moto vẫn ráo hoảnh.

Eakar không để ý đến thái độ khác lạ của ông sắp. Đang phấn khích trước tin tên “mông tặc” sa lưới, nhà thám tử cảm thấy người lơ lửng như đang ở trên mây. Ông vớ lấy cây gậy phép gác trên đầu giường, gõ bém bép vô lòng bàn tay:

- Thế thì thủ phạm là người trong đội bảo vệ rồi?

- Rất tiếc là lần này người vẫn cứ nói sai.

Cục trưởng Ama Moto lâu bầu, giọng dửng dục như tiếng máy xe bị nén.

Bộ trưởng Kan Kuru và thầy N’Trang Long ngồi bên cạnh chăm chú theo dõi cuộc đối thoại giữa hai thầy trò Eakar, trước sau vẫn không thốt một tiếng nào. Sự im lặng đó làm ông Ama Moto cảm thấy rất khó chịu; ông cảm thấy giống như thể ông và tay thám tử của ông đang làm trò hề còn ông bộ trưởng và ông hiệu trưởng thì đang khoái trá lạng lẽ thường thức. Nhưng dù bực bội đến mấy, ông cũng chẳng có lý do gì để châm ngòi cho một cuộc gây gổ. Điều duy nhất ông có thể làm trong lúc này là xả cơn giận lên đầu nhà thám tử.

- Người đoán không ra đâu, Eakar.

Cục trưởng an ninh nhếch mép, nhìn nhà thám tử đang nhíu mày nghĩ ngợi bằng ánh mắt diên tiết. Ông cảm thấy rất rõ mình đang muốn phát khùng lên với tên thuộc hạ. Ngay cả chòm râu dê của Eakar lúc này cũng làm ông ngứa mắt kinh khủng.

- Thế hẳn là ai vậy, thưa ngài?

Cuối cùng, Eakar chấp nhận đầu hàng sau khi vắt óc cả buổi vẫn không đoán ra tên “mông tặc” là ai.

- Hẳn chính là người đó. – Ama Moto nghiêng răng, cay đắng.

Mất một lúc lâu, nhà thám tử vẫn không hiểu ông Cục trưởng nói gì. Eakar ngơ ngác hỏi lại:

- Ngài nói hẳn là ai, thưa ngài?

Ama Moto xắc giọng:

- Là người chớ là ai? Là người, người nghe rõ chưa?

- Là... là... tôi... – Eakar ấp úng, vẫn nghĩ mình nghe nhầm – Ngài không nói lộn đó chớ, ngài Ama Moto?

- Tên “mông tặc” lộng hành mấy hôm nay chính là ông đó, ông Eakar. – Không muốn kéo dài sự nghi hoặc trong lòng nhà thám tử, Bộ trưởng Kan Kuru khề khàng cất giọng, cố không làm ông Ama Moto nổi cáu bất tử.

Ngó đăm đăm ông Bộ trưởng một lúc, nhận thấy ông này không có vẻ gì đang nói đùa, Eakar vội quay nhìn thầy N’Trang Long bằng ánh mắt ngờ vực xen lẫn van lơn:

- Ngài nói đi, ngài hiệu trưởng! Tên thù phạm có phải là tôi thật không?

Thầy N’Trang Long tặc lưỡi, vè bắt nhẫn:

- Thiệt tình ta không muốn hẳn là ông nhưng sự thực thì ông chính là hẳn, ông Eakar à.

Y như bị sét đánh trúng đầu, nhà thám tử sụm người xuống, cây gậy phép văng khỏi tay, bắn vào góc phòng, suýt nữa nên trúng đầu pháp sư Lăk đang lui cui gần đó.

- Làm sao tôi là tên “mông tặc” được chớ. – Eakar rên rì, đầu gục xuống trên hai đầu gối, chiếc lưng dài lúc này đã thun lại như thể xương sống thỉnh linh bị

gây mất mấy đốt.

- Ngay cả ta cũng không hiểu được. – Ama Moto thờ phì phì.

- Ngài phải hiểu cho tôi, ngài Cục trưởng. – Eakar cổ nhấc mặt lên khỏi đầu gối, quá kích động nên giọng bắt đầu khào khào – Ngài phải minh oan cho tôi. Chính tôi là người tích cực nhất trong việc truy lùng thủ phạm trong thời gian qua. Ngày nào tôi cũng nằm phục suốt đêm trong trường Đămri. Và cũng chính tôi phát hiện ra mùi dầu mùi nơi thủ phạm gây án...

- Mùi dầu mùi đó là do chính người lưu lại. – Ama Moto cúi kinh.

- Làm sao như vậy được! – Eakar ré lên, hoàn toàn không còn bình tĩnh – Tôi thề là tôi không làm chuyện đó. Tôi không có lý do gì để bắt tay với phe Hắc Ám. Các ngài phải tin tôi. Tôi van các ngài.

- Tôi tin ông, ông Eakar.

Tiếng thầy N’Trang Long cất lên chậm rãi khiến không chỉ Eakar mà cả Bộ trưởng Kan Kuru lẫn Cục trưởng Ama Moto đều quay nhìn thầy.

Về mặt Ama Moto đẩy cánh giác:

- Ông không định khôi hài trong lúc này đó chứ, ông hiệu trưởng?

- Tôi nghĩ là tôi rất nghiêm túc, thưa ông.

Như một mũi tên, Eakar bắn ra khỏi giường, lao về phía thầy N’Trang Long. Ông hớn hển nói, lấp ba lấp bắp, đã rất muốn ôm chầm lấy vị hiệu trưởng:

- Tôi rất... rất biết ơn ngài, ngài hiệu trưởng. Hóa ra là ngài vừa... vừa nói đùa. Ngài cũng biết thủ phạm vụ này không... không phải là tôi mà, đúng không?

- À, chỗ này thì... không đúng lắm. – Thầy N’Trang Long xoa xoa tay quanh vầng trán rộng, vẻ khó nghĩ – Có lẽ là tôi cần khẳng định lại một lần nữa: ông chính là tên “mộng tặc”.

Trong một thoáng, Eakar trông rất giống người bị ném đá vào giữa mặt. Ông há hốc miệng:

- Thế sao...

- Ông Eakar, ông hãy bình tĩnh nghe tôi nói đây. – Thầy N’Trang Long chép miệng – Ông đúng là người đã làm ra những chuyện tày trời đó. Chuyện này ông Ama Moto và ông Kan Kuru có thể xác nhận.

Thầy mỉm cười:

- Ông cũng quá biết tôi rồi mà, phải không ông Eakar. Tôi không phải là người thích vu oan giá họa cho người khác.

Trước vẻ mặt hoang mang của nhà thám tử, thầy neho neho đôi mắt lục lạc, bàn tay lúc này đã nhảy từ trán xuống đầu đó chỗ đám râu xoắn:

- Nhưng cho dù sự thực đúng là như thế, tôi vẫn không tin ông làm việc cho phe Hắc Ám.

Bộ trưởng Kan Kuru cựa quậy chiếc bụng không lồ:

- Tôi không hiểu gì hết, ông hiệu trưởng.

Đôi mắt thầy N’Trang Long khẽ nhắm lại, như thể làm thế thì thầy dễ xâu chuỗi những ý nghĩ trong đầu hơn và thầy từ tốn nói trong khi vẫn khép chặt mắt:

- Nếu tôi đoán không lầm thì những ngày qua nhà thám tử của chúng ta đã hành động theo một sự sai khiến trong tiềm thức.

Bộ trưởng Kan Kuru “à” lên một tiếng:

- Có phải ông muốn nói đến hiện tượng mộng du?

- Tôi không nói thế, mặc dù về hình thức thì nó rất giống với chứng mộng du: khi điên cuồng tấn công các nạn nhân, thám tử Eakar không hề nhận thức được mình đang làm gì.

- Và sau đó thì ông Eakar quên sạch trơn? – Kan Kuru tiếp lời.

- Ông đã nói rất chính xác, ông Bộ trưởng.

- Ngài hay thiệt đó, ngài N’Trang Long. – Thám tử Eakar cảm động kêu lên – Tôi thì là tôi không biết chuyện gì đã xảy ra trong những khoảnh khắc đó. Tôi luôn định ninh tôi vẫn nằm suốt đêm trên nóc nhà, dĩ nhiên là có lúc tôi cũng mệt mỏi thiếp đi một chút...

- Ông Eakar, – thầy N’Trang Long ngắt lời nhà thám tử và mở bừng mắt ra – lúc mà ông tưởng là mình thiếp đi, thực ra là ông rời khỏi trường Đămri và đi gây án.

- Tôi không biết. – Giọng Eakar đau khổ – Tôi hoàn toàn không biết gì hết...

Cục trưởng Ama Moto quạu quọ:

- Dĩ nhiên là người không biết.

- Ông đã rời khỏi trường, tấn công các nạn nhân, sau đó quay về trường rồi tỉnh dậy. – Thầy N’Trang Long tiếp tục giải thích bằng giọng đều đều – Và ông cứ nghĩ ông chưa hề rời khỏi vị trí, chỉ là thiếp đi một chút xíu thôi.

Cục trưởng Ama Moto ngược đôi mắt nghi ngờ vào mặt thầy N’Trang Long:

- Nhưng làm sao ông suy ra được tất cả những chuyện này, ông hiệu trưởng?

- Thoạt đầu, có cho vàng tôi cũng không dám nghĩ thù phạm là thám tử của Cục an ninh. Tôi đâu có to gan dữ vậy! – Thầy N’Trang Long cố làm ra vẻ tỉnh

queo nhưng có thể thấy hàng ria mép của thầy rung rung như giấu đằng sau nó một nụ cười. (Ông Ama Moto rõ ràng là đoán thấy nụ cười tinh quái đó nhưng chỉ khẽ nhàn mặt để chờ nghe tiếp) – Chỉ đến khi ông Eakar luôn miệng huênh hoang trên tờ Tin nhanh N, S & D rằng ông đã lần ra dấu vết của thù phạm và quả quyết hẳn là người của trường Đămri thì tôi mới bắt đầu chú ý xem xét. Nhờ những gì Eakar tuyên bố là chính xác thì Cục an ninh đâu có để tôi yên, đúng không?

Thầy khịt khịt mũi và thân nhiên tiếp, phớt lờ tiếng tăng hắng bực bội của Cục trưởng:

- Ông Ama Moto nè, nói thiệt với ông là lúc đầu tôi cũng nghĩ đến lão Ôkô Na. Vì chỉ có lão già thổ tả này mới có khả năng rời khỏi trường mà dám nhân viên của ông và dám bảo vệ của tôi không hề hay biết. Nhưng tôi đã thức canh lão mấy đêm liền, thấy lão vẫn ngáy khò khò trong cũi. Ông cũng biết rồi đó, loại bùa ếm dán ở đền thờ phúc thần Kalām đâu phải là thứ giỡn chơi.

Thầy khề lúc lắc đầu và chòm râu rậm của thầy bay ra một tiếng thờ phì:

- Vậy mà ở bên ngoài, đêm nào cũng có nạn nhân ngã xuống vì tên “mông tặc”.

- Thế là ông nghĩ ngay đến thám tử Eakar? – Ama Moto hừ mũi.

- Hồng lẽ ông cho rằng tôi có thể nghĩ đến một ai khác?

Ama Moto cười mát:

- Ông tin tưởng đội ngũ giáo viên và dám bảo vệ của ông đến thế sao?

- Điều then chốt ở đây không phải là niềm tin, ông Ama Moto. – Thầy N’Trang Long khề nhún vai và bực mình xoắn lấy một lọn râu cằm – Vấn đề là các giáo viên và nhân viên bảo vệ của tôi không ai có khả năng ra vô trường Đămri mà không bị các siêu phù thủy của Cục an ninh phát hiện. Muốn tránh tai mắt của họ, chỉ có cách duy nhất là độn thổ. Bọn người của lão Chu tất nhiên cũng có quyền độn thổ chút chút, do yêu cầu của công việc, nhưng bọn họ chỉ được phép trôi lên hụp xuống tại chỗ thôi.

- Ông nói vậy thì đã quá rõ ràng rồi, ông hiệu trưởng. – Bộ trưởng Kan Kuru bắt thần lên tiếng, trông mặt thì biết là ông vô cùng khoái chí khi tự mình khám phá ra được phần sau của câu truyện – Xưa nay trường Đămri vẫn được ếm bùa Bất khả xâm phạm nên không ai có thể thi thổ pháp thuật gì ở đây được. Chỉ có thám tử Eakar và người của Cục an ninh là được hưởng quy chế đặc biệt.

- Cám ơn ông, ông Bộ trưởng. – Thầy N’Trang Long làm một động tác gì đó giống như là nghiêng đầu qua một bên – Nhờ ông mà tôi khỏi phải giải thích lòng vòng có thể khiến ông Cục trưởng mất lòng.

Nhưng một con người như Ama Moto không đến nỗi đánh mất hết bình tĩnh, dù thầy N’Trang Long có vẻ như sẽ còn giữ giọng mỉa mai cho đến chừng nào ông biến khỏi trường Đămri.

Ông nói nhanh:

- Và đến khi Eakar trung ra lọ dầu mùi thì ông đã khẳng định đến 99% Eakar là thù phạm?

- Thì ông cũng biết rồi đó. Eakar gây án, quay về trường rồi sáng hôm sau cùng các nhân viên an ninh đi đến chỗ nạn nhân bị tấn công và phát hiện ra mùi dầu mùi của chính mình lưu lại tối hôm trước. – Thầy N’Trang Long tặc lưỡi, đổi giọng khô hời – Thế là mọi tội vạ lại đổ hết lên cái đầu khốn khổ của tôi.

Ama Moto liếm môi, cơ mặt bắt đầu giãn gặt:

- Theo ông thì đây là...

- Ông đoán đúng rồi đó, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long hít vào một hơi dài – Eakar đã trúng phải tà thuật của phe Hắc Ám.

Về mặt Ama Moto trở nên căng thẳng:

- Ông có biết đây là loại tà thuật gì không?

- Rất tiếc là tôi không biết, thưa ông. – Thầy N’Trang Long thở dài – Những loại pháp thuật bị cấm có hằng hà sa số, mỗi năm đám phù thủy cà chớn của Bastu lại chế ra thêm các thứ thần chú và bùa ếm mới...

Kan Kuru hắng giọng, trông ông có vẻ mệt mỏi vì đứng lâu, hai tay lúc này đang ôm cứng lấy bụng như thể thả ra thì nó sẽ rơi xuống nền nhà:

- Về vụ này, tôi nghĩ có thể thám tử Eakar sẽ cung cấp được điều gì đó...

- Tôi á? – Eakar ngẩn ra.

- Người chứ ai. – Cục trưởng Ama Moto gằn gừ – Chẳng lẽ là ta hay ông bộ trưởng hay ông hiệu trưởng?

Mặt Eakar rúm lại:

- Nhưng...

- Người nói đi! – Ama Moto quắc mắt nhìn nhà thám tử – Người gặp gỡ với người của phe Hắc Ám khi nào?

- Làm gì có, thưa ngài. – Eakar ré lên oan ức – Tôi thề là tôi...

Ama Moto một lần nữa chặn họng nhà thám tử.

- Nếu người không gặp phe Hắc Ám làm sao người trúng phải tà thuật của bọn họ?

- Ngài cũng biết rồi mà. – Eakar nói như rên, tay hươ vào khoảng không (có lẽ ông định ngoe nguẩy cây gậy phép nhưng nó đã văng tuốt đằng góc phòng) – Lần gần đây nhất tôi chỉ gặp có mỗi Buriăk khi tham gia hội cung hấn ngay tại Cục an ninh theo lệnh của ngài...

- Người làm ta mệt mỏi quá rồi đó, Eakar. – Ama Moto ngán ngẩm nhìn người thuộc hạ.

- Ông Eakar nè. – Thầy N’Trang Long chột lên tiếng – Tôi rất lấy làm lạ về ông đấy.

- Thưa ngài...

Eakar quay sang thầy hiệu trưởng, áp úng hai tiếng rồi im lặng nhìn hàng rìa đang rung rung của thầy, hồi hộp như thể chờ một lời buộc tội bay ra từ chỗ đó.

- Nói ông đừng giận chớ tôi thấy chiếc áo tím ông đang mặc không hợp với ông chút nào hết á.

Thầy N’Trang Long nhận xét như thuận miệng. Nhưng câu nói băng quơ của thầy đủ làm gương mặt nhà thám tử đỏ lên:

- Tôi... tôi...

- Ông Eakar, – thầy N’Trang Long tỉnh bơ tiếp, như không nhận thấy vẻ lúng túng của nhà thám tử – màu đen không những rất hợp với ông mà còn hợp với cả cái nghề của ông nữa. Tôi không hiểu tại sao ông lại từ bỏ nó để khoác vào chiếc áo khá là lằng lự này.

- Ông N’Trang Long! – Bộ trưởng Kan Kuru kêu lên, rõ ràng ông vô cùng sốt ruột khi thấy sự quan tâm của vị hiệu trưởng càng ngày càng trượt ra ngoài rìa của cuộc điều tra và không biết sẽ dẫn dắt câu chuyện đi tới đâu trong khi hai chân ông đã có vẻ không gánh nổi trọng lượng của chính ông thêm một phút nào nữa – Tôi nghĩ chuyện ấn mặc là sở thích cá nhân.

- Ông cũng khoái mặc áo tím đó thôi, ông hiệu trưởng. – Cục trưởng Ama Moto nhếch mép.

- Sao ông lại nói thế, ông Cục trưởng? – Thầy N’Trang Long phất vạt áo chùng thùng thình lăm cho nó tung lên – Màu tím thắm của tôi là màu của người già. Rất già. Tôi đã già khụ rồi nhưng chiếc áo của tôi hình như còn già hơn tôi gấp bội.

Thầy chỉ tay vào nhà thám tử:

- Ngược lại, các ông nhìn xem, chiếc áo tím hoa cà của ông Eakar trông mới trẻ trung lắm sao. Lại còn những đốm hoa vàng li ti nữa. Chà, trông cứ như chàng trai hai mươi tuổi.

Bộ trưởng Kan Kuru nhăn nhó nói, hai tay vẫn thận trọng bợ lấy chiếc bưng:

- Cho dù như vậy thì tôi thấy chuyện ông Eakar trau chuốt cách ăn mặc cũng chẳng hề liên quan đến những gì chúng ta đang muốn biết.

- Ông Bộ trưởng. – Thầy N’Trang Long chỉ tay vào chiếc ghế kê sát vách – Nếu ông cảm thấy cặp giò của ông đã bắt đầu phản đối thì xin mời ông ngồi xuống ghế cho đỡ mệt. Tôi đâu có yêu cầu ông đứng đó để cản trở sự tò mò của tôi.

Cục trưởng Ama Moto nhật nhổ xen lời:

- Ngay cả tôi cũng không muốn chứng kiến cái cảnh ông cứ xoáy vào cách phục trang của thám tử Eakar nếu ông không chứng minh được đây là những thắc mắc phục vụ cho công cuộc điều tra.

- Tôi biết, tôi biết. – Thầy N’Trang Long gật đầu chẳng chút phật ý – Tôi cũng muốn kết thúc chuyện này lẹ lẹ cho rồi để tôi còn quay về với công việc chuyên môn của mình. Bộ mấy ông tướng tôi khoái cả kê dê ngỗng lắm hả?

Thầy liếc nhà thám tử lúc này đang lóng ngóng không biết làm gì với hai bàn tay của mình (ông hết chùi tay vào vạt áo lại bắt chước thầy N’Trang Long đưa lên mò mắt chỗ râu cằm), hắng giọng nói:

- Ông Eakar, chắc ông cũng rõ là tôi rất muốn biết tại sao ông tự dung khoái cái màu tím tình tứ này rồi chứ?

Thám tử Eakar giật thót như đang ăn vụng bị bắt quả tang:

- Ô... tôi...

Giọng thầy N’Trang Long giễu cợt:

- Ông đừng có nói là ngày xưa xa xôi tôi vẫn yêu màu tím đó nha.

Gương mặt Eakar ửng màu gạch cua:

- Ngài hiệu trưởng, tôi nghĩ luật pháp luôn bảo vệ những chuyện riêng tư...

- Ông Eakar, nhưng luật pháp cũng cho phép điều tra viên được quyền đặt bất cứ câu hỏi gì với những can phạm. – Từ chiếc ghế sát vách, Bộ trưởng Kan Kuru hùng hồn cất giọng, thái độ của ông lúc ngồi so với lúc đứng thiết khác nhau xa.

- Người cứ nói hết ra đi, Eakar. – Cục trưởng Ama Moto thở hắt ra – Nếu chuyện ăn mặc của người không ăn nhập gì đến nội dung vụ án, ta sẽ có cách buộc ngài hiệu trưởng phải trả lời trước pháp luật về hành vi xâm phạm đời tư người khác...

Được sắp động viên, nhà thám tử cảm thấy sự bình tĩnh đang từ từ quay về với mình. Và ông bắt đầu nhớ lại...

o O o

Hôm đó là một ngày rất đẹp. Một buổi chiều vàng. Trời trong vắng, đẹp đến nỗi thám tử Eakar vừa đi vừa ngược nhìn lên, cây gậy phép múa vu vơ trên tay, trông về mặt bằng khuân của ông có thể đoán trái tim ông đang được lấp đầy bởi một cảm giác xao xuyến mơ hồ.

Eakar cứ đi lang thang như thế, cũng không nhớ là mình định đi đâu. Dẫn dắt ông lúc này là một nỗi khát khao kỳ lạ. Chưa bao giờ ông cảm thấy yêu cuộc đời đến vậy. Dĩ nhiên thỉnh thoảng Eakar vẫn bắt gặp những cảm giác lâng lâng như thế. Một sớm mai mờ bùng mắt dậy, nghe tiếng chim hoàng yến liu lo ngoài cửa sổ, ông bỗng cảm thấy cuộc đời tuyệt đẹp. Buổi chiều ra thăm vườn, chợt phát hiện trên mảnh đất mình gieo hạt từ nhiều hôm trước có một mầm non mới nhú, ông cảm nhận rõ rệt niềm vui sướng ran ran trong người.

Nhưng những khoảnh khắc như thế thật là hiếm hoi với một người bận bịu như Eakar. Chiều nay, đã lâu lắm rồi ông mới tự cho phép tâm trí mình lang đi những vụ điều tra hay đuổi bắt để trôi bồng bềnh theo những cụm mây trắng nồn trên cao.

Chân nhà thám tử dẫm bừa lên cánh đồng cỏ. Ông đã bước chệch khỏi con đường mòn nhưng ông cứ mặc kệ. Thiên nhiên đẹp quá! Những vụ án được khám phá cũng có vẻ đẹp của nó, nhưng không đẹp bằng thiên nhiên! Ông tự nhủ, và lại rảo bước.

Nhà thám tử đi hoài, đi hoài như vậy, xuyên qua đồng cỏ, xuyên qua nắng, xuyên qua buổi chiều. Rồi đến một lúc, bất chợt ông cảm thấy buồn. Hình như

trong cuộc đời này, cái gì quá đẹp đều sinh ra nỗi buồn. Nhà thám tử cảm thấy hiu quạnh và ông vô cùng ngạc nhiên về điều đó – tâm trạng mà ông chưa từng trải qua bao giờ. Lúc này đây, trong lòng ông dồn nén bao nhiêu là cảm xúc, nhưng ông chợt nhận ra là ông không thể chia sẻ cùng ai. Giả dụ bên cạnh ông là những phù thủy của Cục an ninh, ông biết ông không thể nói với họ “cuộc đời đẹp quá”. Thám tử Eakar mà nói một câu như thế thì thiệt là ủy mị, thậm chí quá sức kỳ cục. Chẳng thà ông nói “Lọ dầu mùi này thơm quá”.

Tìm nhà thám tử đột nhiên nhói đau khi nhớ đến lời xài xẻ của giáo sư nhóc tí Akô Nô hôm đụng đầu với ông trong phòng y tế trường Dămri: “Ông từng này tuổi mà chưa từng yêu ai nên khùng khùng là phải. Ông nên tập yêu một ai đó, ông Eakar, cho dù có thể người ta không thêm đề ông vào mắt”. Ta mà khùng ư? Hừm, làm gì có chuyện đó! Eakar biết mình rất tinh táo, nhưng đầu óc ông không ngừng bị những lời mĩa mai của giáo sư Akô Nô ám ảnh: “Ngoài chuyện suốt ngày ngồi mái nhà, ông còn biết cái quái gì nữa đâu”. Thám tử Eakar từ từ nhớ lại, ông còn nhớ cả cụm từ “tâm hồn khô héo” mà giáo sư Akô Nô gán cho ông.

Eakar biết là tâm hồn mình không hề khô héo, nó chỉ sao nhãng đi bởi công việc. Như lúc này đây, khi nỗi băn khoăn về nghĩa vụ lẫn những khát khao về danh vọng tạm thời lắng xuống, ông bắt gặp mình đang trải qua một buổi chiều thật nhẹ nhõm và lòng ông đang dậy lên bao nỗi xốn xang.

Đúng vào lúc nhà thám tử mắc kẹt trong những mắt lưới của nỗi cô đơn và cảm thấy cuộc đời vắng vẻ hơn bao giờ hết, ông chợt nhìn thấy người đó.

Thám tử Eakar trước đây chưa bao giờ để tâm đến phụ nữ và nếu có lần nào đó ông chăm chú nhìn họ cũng chỉ để tự hỏi họ có gì khả nghi hay không. Phụ nữ dưới mắt một thám tử yêu nghề như Eakar chỉ là một nghi can không hơn không kém. Ông chưa bao giờ ngắm một phụ nữ với tư cách một phụ nữ. Trừ lần này.

Cho nên người phụ nữ mà Eakar trông thấy chắc chắn phải đẹp. Mà người phụ nữ đó đẹp thiệt. Cô ta ngồi trên một phiến đá xanh ở cuối cánh đồng cỏ, mặc chiếc áo trắng thanh nhã, chiếc váy màu tím điểm xuyết những hoa văn li ti, giỏ hoa dong đưa trên tay, đang hồn nhiên chơi đùa với những cánh bướm chập chờn quanh những bông hoa dại mà cô vừa mới hái.

Thám tử Eakar đứng xa xa, ngẩn ngơ nhìn. Trông gương mặt dờ dẩn của ông có thể tin rằng đây là lần đầu tiên ông chính thức nhìn thấy một phụ nữ. Ông nhìn cô gái lạ không chớp mắt, cố giữ mình để không gây ra tiếng động, mặc dù lòng ông đang vô cùng hồi hộp. Thậm chí có lúc ông nhận ra mình không hề thờ. Cứ như thể ông lo rằng hơi thở của ông có thể làm xao động bầu không khí trong lành đang vây quanh cô gái.

Cô gái không nhìn thấy nhà thám tử, cho dù ông đã đổi chân hai ba lần. Cô vẫn đùa giỡn với những cánh bướm đủ màu, thỉnh thoảng lại bật ra những tràng cười khanh khách nghe vui tai như tiếng pha lê chạm vào nhau. Thám tử Eakar vẫn chết lặng một chỗ, bản thân, mê mẩn, lòng ông nảy mầm một cảm giác gì đó như là sự xôn xao triu mến, nhất là càng lúc ông càng khám phá ở cô gái một vẻ yêu kiều đặc biệt.

Cuối cùng thì cô gái cũng ngẩng đầu nhìn về phía nhà thám tử, không phải vì cô phát hiện ra sự có mặt của ông mà vì lúc đó đằng sau lưng ông một con sóc đang quệt chiếc đuôi dài vào bụi tầm ma làm phát ra những tiếng sột sọat.

- Ôi, thưa ông...

Hết sức ngạc nhiên, cô gái giương đôi mắt tròn xoe ra nhìn nhà thám tử, bối rối thốt.

- Chào em. – Thám tử Eakar cất tiếng chào, sừng sốt về tiếng “EM” lạ lẫm trên môi mình.

- Ông đến đây đã lâu chưa ạ? – Cô gái ngập ngừng hỏi.

- Tôi vừa mới tới. – Eakar nói dối, không muốn làm cô gái xấu hổ. Ông nuốt nước bọt – Còn em?

- Em chơi ở đây lâu rồi, thưa ông. – Cô gái đặt giỏ hoa trên tay xuống, bẽn lẽn đáp – Em rất hay ra đây. Em thích cánh đồng này.

Nhà thám tử vội vàng tán thành, giọng dịu dàng như thể mượn của ai:

- Tôi cũng chưa từng thấy cánh đồng nào đẹp như cánh đồng này.

Vừa nói, Eakar vừa bước tới vài bước để đến gần hơn phiến đá xanh.

- Nhà em ở gần đây không? – Một lát ông đã đứng trước mặt cô gái, chăm chú nhìn cô, mỉm cười hỏi.

- Nhà em ở xa lắm.

Cô gái nói, rồi cô hồn nhiên vỗ tay lên phiến đá mình đang ngồi:

- Sao ông không ngồi xuống đây?

Thám tử Eakar ngần ngừ một thoáng rồi ngồi xuống cạnh cô gái. Trông ông rụt rè như một chàng trai mới lớn...

o o o

Hôm đó, Eakar nhớ lại, ông chưa bao giờ nói chuyện nhiều như thế trong đời, mặc dù ông không nhớ rõ đó là những chuyện gì.

- Những chuyện vắn vơ thôi. – Ông nói, không nhìn ai trong ba người.

Bộ trưởng Kan Kuru xoa bụng, giọng hồ hởi:

- Tôi nghĩ tôi nên chúc mừng ông, ông Eakar.

Cục trưởng Ama Moto liếc thầy N’Trang Long, vẻ mặt hả hê:

- Ông cũng chúc mừng ông Eakar chứ?

- Ông Cục trưởng, – Thầy N’Trang Long điềm nhiên – ông cũng biết là tôi chẳng phần khởi gì khi thấy nhà thám tử của chúng ta tới tuổi này rồi mà vẫn thui thủi một mình. Nhưng ông cho phép tôi hỏi ông Eakar thêm vài câu rồi chúc mừng sau cũng không muộn.

Quay sang nhà thám tử, thầy N’Trang Long ôn tồn:

- Ông Eakar, xin lỗi ông, đáng lẽ sau khi nghe xong câu chuyện thơ mộng như vừa rồi, tôi không nên tò mò thêm nữa. Nhưng để tôi có thể chia vui với ông một cách thiết sự thoải mái, tôi xin hỏi ông vài câu cuối cùng. Nói chính xác thì tôi chỉ hỏi ba câu thôi.

- Ngài cứ hỏi, ngài hiệu trưởng.

Eakar hồ hững đáp, có vẻ như ông cảm thấy ba câu hay ba trăm câu lúc này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tâm trí ông đang bay đến cánh đồng cỏ ngoài xa kia.

- Về cái vụ tại sao dạo này ông chuyển qua thích màu tím hoa cà thì đã có câu trả lời rồi. Điều tôi muốn biết là có phải sau lần đó ông còn gặp người con gái kia thêm nhiều lần nữa?

- Ờ.

Thầy N’Trang Long nhìn lom lom vào mặt nhà thám tử, thận trọng hỏi tiếp:

- Và tôi chắc là đến giờ này ông vẫn chưa biết được gốc gác của cô ta?

- Ờ. – Eakar vẫn đáp với giọng mơ màng.

- Ông Eakar. – Giọng thầy N’Trang Long đột ngột cất cao, như thể bằng cách đó hy vọng đánh thức nhà thám tử khỏi trạng thái thần thờ – Bây giờ là câu hỏi chốt của tôi, tôi chờ đợi ở ông một sự tỉnh táo và một trí nhớ cần thiết.

Eakar gật đầu, ánh sáng thoảng trở lại trong đôi mắt tinh nhanh:

- Ngài hỏi đi. Tôi sẵn sàng nghe đây.

Vẫn xoáy mắt vào mặt nhà thám tử, thầy N’Trang Long nói thật chậm như đang nhai từng từ:

- Cô gái đó có trang điểm thứ gì đặc biệt trên mái tóc hay không?

Trước ánh mắt đau đầu của thầy N’Trang Long, của ông Bộ trưởng và ông Cục trưởng, cả của pháp sư Lăk đang đứng thập thò gần đó, nhà thám tử hân hoan gật đầu:

- Dĩ nhiên là có. Ôi, các ngài không thể hình dung ra đâu. Một thứ trang sức vô cùng giản dị và mộc mạc. Một vẻ đẹp hương đồng gió nội làm say đắm lòng người. – Eakar càng nói mặt mày càng hớn hớ, ông đột nhiên giống như đang làm thơ chứ không phải đang trả lời chất vấn – Tôi yêu và vĩnh viễn yêu đóa hoa cài trên mái tóc cô ấy...

Nhà thám tử si tình vừa nói tới đây, cả ông Bộ trưởng giáo dục lẫn ông Cục trưởng an ninh đều giật bắn người.

Ông Ama Moto hỏi như quát:

- Bông hoa đó màu gì?

- Màu đỏ, thưa ngài. – Eakar xuýt xoa đáp, vẫn chưa dứt ra khỏi trạng thái hưng phấn – Một bông hoa đỏ trên mái tóc xanh, ôi, trông mới đẹp làm sao!

- Đẹp cái con khi! – Ama Moto gầm lên, những cơ mặt giật đùng đùng – Người có biết người con gái đó là ai không há?

Nhà thám tử ngơ ngác nhìn ông sếp:

- Là ai, thưa ngài?

Ama Moto rít qua kẽ răng:

- Ấ chính là Balikem, hữu hộ pháp của trùm Hắc Ám.

Chương 10: Xà Lách Áo Quần

Ngày hôm sau, tờ Lang Biang hằng ngày phát hành phụ trương buổi sáng, thông báo về việc tên “mông tặc” đã sa lưới pháp luật. Tờ phụ trương của Kan Blao bán chạy như tôm tươi vì Tin nhanh N, S & D, đối thủ cạnh tranh lâu nay, không phát hành phụ trương mỗi khi có sự kiện đặc biệt như thông lệ.

Sáng sớm, Nguyên, Kăply, Êmê và K’Tul vừa ôm cặp bước xuống cầu thang, đứa nào đứa nấy trở mắt khi thấy tờ phụ trương Lang Biang hằng ngày nằm trên bàn ăn giữa vườn và bà Êmô đang cúi đầu vô tờ báo, say sưa đến mức không nghe thấy tiếng chân của bọn trẻ.

- Cậu K’Tul lại đặt mua tờ báo này hả mẹ? – Êmê lại gần, ngạc nhiên hỏi.

- Không. – Bà Êmô ngẩng mặt lên – Chính mẹ đã đăng ký mua. Trong tình hình rối ren như hiện nay, mẹ nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng ta biết thông tin từ nhiều nguồn.

Bà buột miệng “à” lên một tiếng:

- Tên “mông tặc” đã bị Cục an ninh bắt giữ rồi. Thiệt là may quá!

Bọn trẻ dĩ nhiên chẳng hề bất ngờ về tin này. Hôm qua chính thầy N’Trang Long đã nói oang oang giữa sân trường về chuyện sẽ tóm cổ tên “mông tặc”. Điều tui nó quan tâm nhất lúc này là danh tính thủ phạm.

- Hẳn là ai thế hở mẹ? – Vẫn Êmê đại diện cho cả bọn.

- Họ cũng chỉ nói chung chung thế thôi. – Bà Êmô lại quay vô tờ báo – Có lẽ Cục an ninh không muốn tiết lộ danh tính kẻ bị bắt.

Đột nhiên, như sực nhớ ra chuyện gì, bà lại ngược lên, quét mắt qua Nguyên và Kăply, giọng đầy ẩn ý:

- Mẹ nghĩ K’Brăk và K’Brêt hẳn phải biết thủ phạm là ai chứ.

- Tụi con không biết, di à.

Nguyên dè dặt đáp, thận trọng nhìn lại bà Êmô khiến bà vội quay đi chỗ khác và tự nguyện rửa cái tội thiếu kèm chế của mình tội bởi.

Đọc đại lộ Brabun người ta đổ ra đầy đường y như đi trẩy hội, và cũng như bà Êmô, người nào cũng cầm trong tay hay kẹp trong nách một tờ phụ trương Lang Biang hằng ngày. Bọn trẻ bán báo dạo chạy lăng xăng từ đầu đường này đến góc phố nọ, ngoác miệng rao inh ỏi, tay trĩu xuống với xấp báo cao ngất mới vừa lấy ra từ nhà in đang chạy hết công suất.

Tiệm CÁI CỐC VÀNG của vợ chồng lão Bebet hốt bạc nhân dịp này đã dành, cả CỬA HIỆU THẤT TÌNH của lão Seradion hôm trước vắng tanh sáng nay cũng đông nghẹt người. Khi mỗi đe dọa về tính mạng đã được gỡ bỏ hình như con người ta hăng hái hơn trong việc chữa trị sự đau ốm của con tim.

Cả điệu nhạc phát ra từ ban nhạc củ cái hôm nay nghe cũng khác, dồn dập hơn, hùng hồn hơn, giống như đang rao giảng chân lý:

- “Yêu thì khổ

Không yêu thì lỗ”

Sai bét nhè

Sai bét bè be!

Đoạn này lặp đi lặp lại đến ba lần. Và cất lên ngay sau đó là một giọng đọc du dương trên nền nhạc, đậm đặc hơi hướm quảng cáo: “Từ khi có cửa hiệu thất tình – Yêu không hề khổ – Từ khi có cửa hiệu thất tình – Không yêu thì lỗ”. Tiếp theo là một chuỗi ca từ nghe giống như nhạc Rap: “Ai không tin – Xin đến đây – Chỉ một lần – Sẽ biết ngay”...

Tới đây thì Êmê co giò bỏ chạy.

Êmê chỉ dừng chân khi cổng trường Dămri hiện ra trước mắt. Lúc đó, nó mới sực nhớ hôm nay lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply không có giờ Thân chú chiến đấu.

- Ủa? – Êmê ngoảnh đầu ra sau, hét lớn – Hôm nay anh K’Brăk và anh K’Brêt...

Không đợi nhỏ bạn hỏi hết câu, Nguyên nói luôn:

- Tụi anh định đến gặp thầy hiệu trưởng, Êmê.

o O o

- Đầu đuôi là như vậy đó, tụi con.

Thầy N’Trang Long kết thúc câu chuyện về thám tử Eakar bằng một tiếng thở dài. Thầy nhìn hai đứa học trò đang nghệt mặt nhìn mình, xoắn một lọn râu cằm và giữ nó trong đầu ngón tay, tặc lưỡi nói thêm:

- Nếu tụi con không phải là chiến binh giữ đền, ta cũng chẳng xì bí mật này ra làm chi. Nhưng ta e rằng sự xuất hiện của Balikem có liên quan đến sứ mạng của tụi con ở lâu đài K’Rahlan.

Giọng thầy đột nhiên nghiêm nghị:

- Nhưng tụi con phải nhớ giữ mồm giữ miệng đó. Đây là một vố quá nặng đối với Cục an ninh. Tuy ta không ưa gì bọn người của Ama Moto nhưng cũng không muốn làm họ mất mặt.

- Tụi con nhớ, thưa thầy. – Nguyên lễ phép, mắt nó chột sáng lên – Nhưng loại tà thuật mà Eakar trúng phải là loại gì vậy hả thầy?

- Ta không biết chính xác, con à.

- Thuật thôi miên đó thầy. – Kăply bộp chộp vọt miệng, nhớ đến lần Buriak ẩn trong con chim đầu riu dùng ánh mắt sai khiến tụi nó đánh lẫn nhau đến u đầu sứt trán.

- Không phải đâu con. Đây là một loại tà thuật có nhiều điểm giống như thôi miên, nhưng trình độ cao hơn và khó đề phòng hơn nhiều. – Ánh mắt to cổ cổ của thầy N’Trang Long lang thang đầu đó trên trần nhà – Thuật thôi miên chủ yếu sử dụng ánh mắt và những siêu phù thủy cỡ Eakar sẽ phát hiện ngay lập tức khi có ai đó định thôi miên mình. Nếu Eakar trúng phải tà thuật, chắc chắn vì ánh mắt của Balikem không có gì khác lạ.

Kăply nhấp nhòm không yên trên ghế:

- Thế Balikem đã hạ thủ bằng cách nào hả thầy?

- Mỗi nguy hiểm của Balikem đến từ bông hoa trên mái tóc của cô ta, tụi con à. – Thầy N’Trang Long thở phì – Balikem có một biệt danh ít người biết “NGƯỜI CON GÁI CÀI HOA ĐỎ”. Eakar có thể cũng từng nghe nói tới biệt danh này, nhưng vì Balikem biệt tích đã quá lâu nên chắc ông quên khuấy mất rồi. Ngu ngốc thiệt tình!

- Thầy có biết đó là hoa gì không? – Kăply lại ngửa cái miệng.

- Dĩ nhiên là hoa hồng. Xưa nay người ta vẫn biết đến hoa hồng như là biểu tượng của tâm hồn, trái tim, nhan sắc và tình yêu – tóm lại là những phần thưởng của cuộc sống. Vì vậy mà Eakar đã bị mê hoặc. Ít ai biết cùng với cây tầm xuân và cỏ chân ngỗng, hoa hồng còn tượng trưng cho sự phục sinh huyền bí, vì màu đỏ của hoa hồng chính là màu của máu. Những con chim đầu người quanh hồ Ma hay những phù thủy bị lời nguyện hóa thú nếu ăn được những cánh hoa hồng trồng ở đền thờ phúc thần Kalâm trong suốt một tháng liền đều có thể trở lại thành người, chứ không nhất thiết phải ăn những quả táo vàng trên núi Lung Chừng.

Ánh mắt thầy nhẹ nhàng đáp xuống trên mặt bọn trẻ và giọng thầy trở nên trầm ấm:

- Đâu phải tự nhiên mà người ta có thói quen đặt hoa hồng lên những nấm mộ hở tụi con.

- Vậy thì tại sao nó trở nên nguy hiểm đến thế, thưa thầy? – Nguyên liếm môi hôi, một sợi tóc vừa rời khỏi đầu nó theo cái dứt khá mạnh.

- Chính vì đặc tính thần bí đó của hoa hồng, các siêu phù thủy dần dần đi đến chỗ phát hiện mỗi cánh của nó tương ứng với một thứ kim loại. Khám phá động trời này khiến hoa hồng nhanh chóng trở thành một loại dược liệu được các nhà luyện bùa ưa chuộng.

Thầy buông lọn râu cầm quần trên ngón tay ra để tóm lấy một lọn râu khác, giọng rầu rĩ:

- Chắc chắn bông hoa đỏ trên mái tóc của Balikem là một loại bùa cực mạnh. Nó không chỉ sai khiến Eakar hành động đúng vào giờ giấc đã định sẵn mà qua Eakar, nó có thể khiến nạn nhân của ông hôn mê theo ý muốn. Cũng may là Balikem chưa có ý định giết người. Nếu không mấy hôm nay xác chết đã tràn lan ngoài phố rồi.

Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu khiến Nguyên muốn ngừng thở:

- Thế tối nay thám tử Eakar có sẽ lại đi gây án nữa không, thầy?

- Con hỏi hay lắm, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long nhìn đứa học trò, vẻ tán thưởng – Nói thiệt, nếu ta không nhốt Eakar lại thì ông sẽ đi quây tùm lum cho coi. Nhưng tuy con yên tâm đi, trong vòng ba ngày nữa, pháp sư K’Budăng và pháp sư Lăk chắc chắn sẽ trả nhà đại thám tử của chúng ta về với trạng thái bình thường.

Giọng thầy đột nhiên trầm ngâm:

- Điều đáng lo nhất bây giờ là...

Kăply láu táu:

- Trùm Bastu sắp quay lại hả thầy?

- Hừm, hần chưa quay lại được đâu. – Thầy N’Trang Long nhún vai – Nếu ta đoán không lầm thì hiện nay vợ chồng K’Rahlan đang tìm mọi cách giữ chân hần.

Ánh mắt thầy N’Trang Long thỉnh linh động vào mặt Nguyên:

- Con có biết tại sao ba mẹ con làm thế không, K’Brêt?

- Dạ biết, thưa thầy. – Nguyên đáp và nghe mặt nóng ran – Ba mẹ con làm vậy để tụi con có thời gian tìm ra báu vật ở lâu đài K’Rahlan.

- Vậy mà đến giờ này hai đứa con vẫn giống y chang hai con rùa. – Thầy N’Trang Long khẽ lắc đầu và một lần nữa thầy nhắm mắt lại, như thể nếu nhìn hai đứa học trò lè mè này thêm một phút nữa thầy sẽ tức đến chết mất.

Chuyện chưa từng có đã xảy ra: khách của vị hiệu trưởng trường Đămri chủ động cáo từ trước khi bị đuổi khéo.

- Thưa thầy, tụi con về. – Nguyên đứng lên khỏi ghế.

- Hãy cố mà nhanh chân lên. Thời gian không dừng đình chờ tụi con đâu.

Thầy N’Trang Long nói, vẫn không mở mắt hoặc ít ra là Nguyên và Kăply tưởng như vậy. Nhưng dù sao điều đó vẫn khiến tụi nó bình tĩnh để mà rút lui hơn là thầy nhìn chằm chằm vào tụi nó.

Khi hai đứa xuống tới sân trường, chuông tan học vừa vãn réo lên và trước mắt tụi nó, bọn học trò đang chen nhau tuôn ra từ các cửa lớp với một vẻ hớn hờ đặc biệt.

Có lẽ sau khi tên mông tặc bị tóm mà chiếc ghế hiệu trưởng của thầy N’Trang Long vẫn không rung rinh chút xiu nào hết, bọn nhóc lại bắt đầu cảm thấy cuộc đời thiệt là đáng sống.

Di nhiên không phải tất cả học trò trường Đămri đều có chung một cảm xúc. Kăply khoai chỉ hết sức khi thấy Amara và cái đuôi của nó là thằng Y Đê lạng lẽ lướt ngang qua chỗ tụi nó đứng, mặt cùi găm như vừa bị ai đá vô mông.

- Bộ nhà máy giấy của ba máy đóng cửa rồi hay sao mà hông thấy tờ Tin nhanh N, S & D ra phụ trương hả Amara? – Kăply không làm sao ngăn mình đừng phun ra một câu cà khịa.

Nhưng Amara làm như không nghe thấy. Nó lúi lúi đi thẳng ra cổng, chiếc nón chóp kéo sụp xuống trán ép chặt mớ tóc xoắn, trông nó giống như một con thú đang chạy trốn.

- Thôi, bỏ đi! – Nguyên khề kéo tay Kăply – Đừng chọc nó nữa.

Kăply có muốn cãi lời Nguyên cũng không được: Thằng Amara đã biến mất chỗ lớp học có cửa kính tím, nhanh như khói. Kăply quay nhìn vào lớp Cao cấp 2 của mình, lập tức nhớ ra có đứa đáng trâu hơn: thằng Tam.

Nhưng dường như có cả đồng lứa đang làm rất tốt điều đó rồi, Kăply nghĩ bụng khi thấy thằng Tam vừa bước đi vừa đưa cặp sách lên che mặt trong khi vây quanh nó là tụi bạn cùng lớp đang không ngừng chọc ghẹo, to mồm nhất vẫn là thằng Lung và thằng Hailibato.

Hailibato lạch bạch bám sát Tam, tay không ngừng khều chiếc cặp sách mà thằng này hết che bên trái lại che bên phải để ngăn cản sự tấn công ồ ạt của tụi bạn, miệng cười khi khi:

- Hôm nào mày dạy tao làm thơ với nha Tam. Tao đang mê tít con nhỏ hàng xóm mà hông biết làm sao cura nó nè.

Thằng Lung thì bô bô:

- Nếu tôi không là bạn

Chỉ vì tôi là tôi

Một ngày không cần bạn

Thì chó sẽ cần tôi.

Thằng Tam mặt mày đỏ gay, lúc này nó phải dùng tới cả hai cùi chò để huých đám bạn quý quái mỗi lúc mỗi áp sát vô người nó.

Kăply thoát đầu tỉnh hùa vô trâu Tam chơi nhưng khi thấy thằng này sắp khóc tới nơi, con nhỏ Bolobala thì đi tách ra một quãng, bộ tịch giận dữ dưng dưng, Kăply bỏ ngay ý định đó.

- Ê!

Kăply ngoắt Kan Tô, Mua, Y Gok và Diradivo khi thấy tụi học trò lớp Cao cấp 1 sắp sửa đổ xô tới chỗ thằng Tam.

- Gì vậy mày? – Kan Tô tiến đến chỗ Nguyên và Kăply đứng, giọng ngạc nhiên.

- Tha cho thằng Tam đi. Nó sắp xỉu rồi.

Kăply nói và vội đánh mắt sang Mua:

- Ba của bạn...

Mua suýt khê và bước sát đến bên Kăply, nó hạ giọng thì thầm:

- Đã về nhà rồi.

- Thế dòng chữ trên...

- Đã tẩy sạch rồi. – Mua xích sát vào Kăply thêm chút nữa, giọng vo ve như muỗi kêu.

Kăply cảm thấy máu trong người như ngừng chảy khi bím tóc của Mua vô tình quệt má nó. Trái tim nó như đang rơi xuống đầu đó chỗ dạ dày.

Thu hết can đảm, Kăply khê liếc Mua một cái rồi ngoảnh đi ngay, biết mình không đủ bình tĩnh để nhìn thẳng vô gương mặt đáng yêu của nhỏ bạn. May mà lúc đó đám Êmê, Păng Ting và K'Tub kịp trở tới.

- Sao tụi em ra trễ quá vậy?

Kăply nói lớn, ra vẻ ta đây sỡ dĩ không kéo dài cuộc trò chuyện với Mua chẳng qua do cái đám nhí nhỏ này xuất hiện hổng đúng lúc chút nào hết, bực ới là bực!

o O o

Giống như thường lệ, có tất cả là chín đứa sóng bước trên đường về. Bữa nay chỉ khác một chút về mặt đội hình: tám đứa vẫn kẻ vai sát cánh trên đại lộ Brabun, chỉ có Bolobala là đi tuốt ngoài rìa, mặt phủ đầy băng giá.

Trưa hôm qua, lúc tình cờ phát hiện bài thơ BẠN TÔI trên tờ Tin nhanh N, S & D, tụi Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub mừng húm khi vớ được một đề tài hấp dẫn, định bụng sáng nay cả bọn sẽ xúm vô trêu Tam. Suốt buổi chiều, đứa nào cũng náo nức mong chóng đến ngày mai, nhưng bây giờ chứng kiến thái độ lạnh lùng của Bolobala lẫn nét mặt xanh xao ừ rừ như sắp chết của thằng Tam, đứa nào đứa nấy xụi lơ.

Không khí đột nhiên nghiêm trọng đến mức tụi Kan Tô, Mua và Păng Ting cũng im như thóc, lẽo đẽo lê bước như những hòn đá biết đi.

Nguyên tìm cách phá tan sự căng thẳng:

- Tôi và K'Brêt vừa ở văn phòng hiệu trưởng ra...

- Ồ, có gì mới không, K'Brăk? – Kan Tô kêu lên, bây giờ nó mới kịp ngạc nhiên về sự có mặt của Nguyên và Kăply ở trường sáng nay.

Păng Ting hỏi hệt:

- Thầy hiệu trưởng có tiết lộ tên “mông tặc” là ai không?

- Có.

Nguyên thấp giọng, kín đáo quan sát thằng Tam qua khoe mắt, cười thầm khi thấy hai vành tai thằng này đang dỏng lên, vẻ tiu nghỉu trên mặt như bị ai chùi mắt.

- Hắn là ai vậy, anh K’Brăk?- K’Tub nhảy tung tung.

- Hắn chính là...

Nguyên cố ý kéo dài giọng để đợi Bolobala lúc này đang làm ra vẻ vô tình rời khỏi lề đường, đi sát vô tội nó.

K’Tub sốt ruột đâm thùm thụp vô lưng Nguyên, không biết dụng tâm của ông anh:

- Anh nói lẹ đi! Hắn là ai?

Nguyên hít vô một hơi:

- Thám tử Eakar.

Trừ Kăply, những đứa còn lại cảm thấy chói với như thể mặt đất đang nghiêng đi dưới chân.

- Bạn không nói đùa đó chứ, K’Brăk? – Bolobala thắng thốt kêu lên, quên mất nó đang len vô giữa Păng Ting và Êmê – Chính Eakar là người hăng hái nhất trong việc truy bắt thủ phạm mà. Ngày nào mà ông chẳng khoe khoang khắp xứ về kết quả điều tra của ông.

Thằng Tam cũng không giấu vẻ ngờ ngàng trước tiết lộ của Nguyên (cũng như Bolobala, nó quên phắt là nó đang buồn thúi ruột về chuyện từ sáng đến giờ con nhò này không thèm nhìn mặt nó):

- Làm sao Eakar là thủ phạm được hả? Ông là thám tử kỳ cựu và là cộng tác viên ruột của Cục an ninh kia mà!

- Mà Eakar làm vậy để làm gì chứ, anh K’Brăk? – K’Tub tru tréo – Hồng lẽ ông cố tình tạo ra chứng cứ giả để hại thầy N’Trang Long?

Nguyên lướt mắt qua lũ bạn:

- Chuyện này đúng là khó tin. Nhưng rất tiếc đó là sự thật. Thầy hiệu trưởng đã dặn tôi không được nói om sòm chuyện này ra ngoài, vì vậy tôi yêu cầu...

- Anh cứ kể đi, anh K’Brăk! – K’Tub lắc lắc tay Nguyên, miệng tía lia – Tụi em biết rồi. Là nghe xong, không đứa nào được hé môi với bất cứ ai chứ gì!

Có thể thấy cả đồng cái miệng há hốc, cả đồng cặp mắt dán chăm chăm vào mặt Nguyên khi thằng này nghiêm trang thuật lại câu chuyện mà nó nghe được từ thầy N’Trang Long. Mười tám cái cằm chân tự nhiên đi chậm lại, túm tùm vào nhau, và Nguyên đã có thể yên tâm là chín đứa tụi nó bây giờ đúng là 9 chứ không phải là 8+1 như khi nãy.

- Ôn thiệt đó! – Kan Tô thề lười khi Nguyên kể xong – Nếu không biết chuyện này, mai mốt lỡ gặp Balikem tại mình chẳng biết đâu mà đề phòng.

- Khoái ghê! – K’Tub bô bô – Kỳ này chắc lão Ama Moto phải cắt cái mặt liệng đi mới hết xấu hổ.

Êmê nhìn Nguyên, không giấu vẻ lo lắng:

- Anh K’Brăk! Anh và anh K’Brêt từ nay phải hết sức cẩn thận đó.

Câu nói của Êmê khiến Kăply len lén nhìn Mua và khi bắt gặp Mua đang nhìn lại nó bằng nét mặt lo lắng không kém gì Êmê thì nó giật mình và hấp tấp quay đi, mặt mày nóng ran như dát trong lò nướng.

- Lo làm gì cho mệt! – Bolobala hừ mũi – K’Brăk và K’Brêt đã không ngăn Balibia thì hồng việc gì phải ngăn Balikem hết á.

Bolobala vừa nói vừa vung mạnh chiếc cặp sách trên tay, trông bộ tịch hùng hổ của nó khi nói về tả hữu hộ pháp của phe Hắc Ám tưởng như một con mèo đang nhận xét về hai con chuột nhắt.

- Chị Bolobala nói đúng đó. – Păng Ting hào hứng tán thành, nhưng khi con nhỏ vô tâm này nói tiếp thì mặt Nguyên liền xệ xuống – Thiệt ra thì người lão luyện như Eakar cũng không dễ gì mắc bẫy Balikem, chỉ tại lão yếu iếc lỏi thôi...

Như chợt nhận ra mình lỡ lời, Păng Ting im bật và bối rối đưa tay vuốt vuốt mái tóc bừa nay trông y chang một chiếc bắp cải.

Nhưng chỉ cần chùng đó thôi, đám bạn đã thấy Bolobala lại đứng tuốt ngoài lề đường, còn thằng Tam không biết từ lúc nào đã tiếp tục tròn vò mặt về sậu bi của người thấy đời chẳng có gì vui.

Trong khi không đưa nào trong những đứa còn lại biết nói gì trước tình huống bất ngờ đó thì thằng K’Tub tinh bơ cất tiếng:

- Anh Tam nè. Bài thơ mà anh làm tặng chị Bolobala hay thiệt đó.

Lời khen khời khời của thằng oắt lập tức gây ra đủ kiểu phản ứng khác nhau: Trong khi tại Êmê tay chân rụng rời, Nguyên và Kăply nghiêng răng ken két thì đôi chân Bolobala càng nhích ra xa hơn. Còn bộ mặt của Tam rõ ràng đang bắt đầu chuyển từ xanh qua trắng.

- Anh tập làm thơ suốt sáu năm nay chỉ để viết cho được bài thơ đó hả anh Tam? – Nguyên và Kăply chưa kịp véo tai K’Tub, thằng oắt lại níu lấy tay Tam liú lo hỏi tiếp.

Lần này thì Tam không thể không trả lời, nhất là thằng K’Tub đang bám cứng lấy nó. Tam gỡ tay thằng oắt, nhần nhó:

- Ai bảo em là anh tập làm thơ suốt sáu năm nay?

K’Tub dài môi ra:

- Ai chẳng biết ngay từ khi bước chân vô lớp Sơ cấp 1, anh đã mắc cái tật lảm bảm trong miệng rồi. Vì vậy mọi người mới nghĩ anh là quái nhân chớ. Hi, té ra là anh tập làm thơ.

- Đúng đó Tam. – Nguyên đột ngột xen lời, khi Tam đã chịu mở miệng, nó cảm thấy nên quay ủng hộ K’Tub – Tại mày không nhớ đó thôi. Lúc nhìn thấy hai pho tượng đá ở thung lũng Plei Mo, mày đã bị kích động đến ngất đi. Trước khi ngất, tụi tao đều nghe rõ mày lầm nhảm mấy câu thơ gì đó, hình như là “Nhắm mắt, nhắm mắt. Quay đầu, quay đầu”...

Kăply hí hửng tiếp lời Nguyên:

- Rồi hôm mày đi với bác Boloradam vô CỬA HIỆU THẤT TÌNH nữa. Hôm đó trên đường về, thằng Suku nghe rõ mày đọc bài thơ gì lạ lắm. Cái gì mà “Xà lách, áo quần. Độn thổ, chiến đấu”...

- Trời ơi! Tất cả những thứ đó đâu phải là thơ. – Tam đỏ mặt kêu lên – Chẳng qua...

Đang nói, đột nhiên Tam nhìn sững Kăply như thể thằng này vừa mọc ra thêm một cái tai:

- Ủa, làm sao tụi mày biết tao và bác Boloradam vô CỬA HIỆU THẤT TÌNH? Còn thằng Suku nữa, làm sao nó...

- Tam ơi là Tam! – Kăply giơ hai tay lên trời – Bộ mày tưởng đến giờ này tụi tao vẫn nghĩ mày là một buyagan sao. Tụi tao biết tổng mọi chuyện từ lâu rồi. Hôm mày hẹn với bác Boloradam ở CỬA HIỆU THẤT TÌNH, tụi tao ở ngay phòng bên cạnh chứ đâu. Sau đó, thằng Suku mặc áo tàng hình bám theo mày...

Như trúng phải gió độc, miệng thằng Tam đột ngột méo xệch qua một bên.

- Đừng trở mặt lên như thế. – Nguyên đập tay lên vai Tam – Hôm đó Bolobala bị mất tích. Tụi tao buộc phải tìm hiểu...

K’Tub lại chớp lấy tay Tam:

- Anh đừng có lảng đi như vậy chứ. Anh nói em nghe đi, anh Tam. Cái vụ anh làm thơ đó...

Tam cúi nhìn K’Tub, chớp chớp mắt, cảm thấy khó mà làm ngơ với thằng oắt dai như đũa này được:

- K’Tub nè.

- Dạ. – K’Tub ngoan ngoãn, biết là mình sắp được nghe một câu chuyện hay ho.

- Nhà anh ấy mà.

- Dạ.

Giọng Tam trở nên xa xăm:

- Nhà anh từ ông cố anh trở xuống hình như ai cũng mắc cái tật đăng tri. Ông cố anh và ông nội anh đều suýt mất mạng dưới tay các phù thủy Hắc Ám chỉ vì quên những câu thần chú quan trọng vào phút chót. Ngay cả ba anh cũng vậy. – Chỗ này tụi bạn đều nghe rõ giọng Tam như nghẹn lại – Chắc chắn là ba anh đã quên áp dụng những biện pháp cần thiết nên mới bị con basilic làm cho hóa đá.

- Ổi – K’Tub bật ra một tiếng gì như tiếng “hic”, nó đang hồi hộp nhớ đến khu vườn tượng ở thung lũng Plei Mo.

- Từ khi được bác Boloradam cho biết sự thật về vụ mất tích của ba anh, đêm nào anh cũng nằm mơ thấy con basilic. Anh thấy anh gặp nó, nhưng rồi cũng như ba anh, lần nào anh cũng quên mất những điều cần làm. Anh cứ nhìn vào mắt nó. Nó đã biến anh thành tượng đá hàng trăm lần trong giấc mơ, em biết không K’Tub?

Tam hỏi cho có hỏi. Không đợi thằng oắt trả lời, nó nói tiếp bằng giọng buồn buồn, đã nghe ra chiều tâm sự:

- Anh sợ lắm, K’Tub à. Anh lo một ngày nào đó anh cũng sẽ bị hóa đá như ba anh. Anh buộc phải nghĩ cách rèn luyện trí óc. Anh cố sắp xếp những điều cần nhớ thành những câu vần vèo và lẩm nhẩm suốt ngày cho khỏi quên.

- Em hiểu rồi, anh Tam. – K’Tub hớn hờ reo lên – Khi gặp con basilic phải “nhắm mắt nhắm mắt, quay đầu quay đầu”.

- “Nếu muốn sống lâu, quay đầu nhắm mắt”. – Ổi bên cạnh, Kan Tô lẩm bầm bỗ sung.

- Nhưng còn “Xà lách, áo quần. Độn thổ, chiến đấu. Nước ngọt ba chai. Nhớ đừng hậu đậu”? – K’Tub lại lay lay Tam, có vẻ như nếu chưa thỏa mãn nó sẽ dứt khoát không buông tay thằng này ra – Những câu thơ này là dùng để đối phó với... với...

- Với thầy Haifai và với mẹ anh, K’Tub à. – Tam mỉm cười nhìn thằng oắt, sắc hồng đã dần dần trở lại trên gương mặt xanh xao của nó – Hôm đó có các tiết học Độn thổ và Thần chú chiến đấu, anh phải nhớ đề ôn bài. Anh còn phải đi mua các thứ linh tinh như nước ngọt, xà lách rồi chiều về nhà lúi quúi áo ra giặt giúp mẹ anh...

K’Tub không nên được phần khích. Nó buông tay Tam ra để nhảy vòng quanh thằng này, hét toáng:

- Hay quá! Hay thiệt là hay! Và thế là anh trở thành nhà thơ hả anh Tam?

Păng Tíng bước lại gần và cầm lấy tay Tam, ngay chỗ K’Tub vừa buông ra, giọng cảm động:

- Anh Tam, không ngờ anh vất vả quá...

Thái độ của Păng Tíng khiến những đứa đứng quanh bất chợt lặng người đi, một cảm xúc gì đó thật khó tả dâng lên lẫn lẫn trong lòng. Nắng trên đầu chợt dịu đi và trong một thoáng cả bọn dường như nghe thấy trong không khí thoang thoang mùi hoa cải hương – ngọt ngào và vô cùng dễ chịu.

Trong khi cả bọn đang bị nổi xúc động nhấn chìm và cái khoảnh khắc êm đềm đó không biết sẽ kéo dài đến bao lâu, bất thần một tiếng quát vang lên khiến đứa nào đứa nấy giật bắn:

- Tam! Bạn có buông tay Păng Tíng ra không?

Bọn Káp lý ngoảnh lại, thấy Bolobala đang nhìn về phía Tam và Păng Tíng, mặt mày sùng sộ.

Nó vẫn đứng bên vệ đường, nhưng lúc này đã rất giống một con mèo nổi khùng nên không thể bảo là không nguy hiểm.

Păng Ting vội buông tay Tam ra, hấp tấp quay lưng về phía Bolobala, cố giấu một nụ cười tủm tỉm.

Và không chỉ Păng Ting, sáu đứa còn lại cũng cuống quýt quay lưng về phía Bolobala, rập ràng y như lính tập: Không đứa nào dám tin là mình sẽ không phá ra cười trước vẻ mặt sắp giết người của Bolobala.

Chỉ có Tam là không dám quay mặt đi, mặc dù nó thấy nó oan quá. Păng Ting cầm tay nó chứ nó đâu có cầm tay Păng Ting.

Tam trân trân nhìn Bolobala, bồi hồi, ngượng nghịu, mặt ngẩn ra, ngạc nhiên thấy mình đang ước gì ngày nào cũng bị oan ức vài lần như vậy. Vì bị oan mà không hiểu sao Tam lại thấy người lâng lâng như sắp sửa bay tuốt lên mây.

Chương 11: Hẻm Gieo Sự Chết

Ngày hôm sau, Tam vẫn chưa dứt ra khỏi cảm giác hân hoan bay bổng. Mặt nó như trắng một lớp men hồng. Vừa giáp mặt Nguyên và Kăply ở cửa lớp, nó toét miệng ra cười – điều chưa từng có trước đây. Tụi bạn xúm lại trêu nó về chuyện bài thơ, nó cũng nhe răng cười khi khi, chẳng buồn lấy cặp sách che mặt nữa. Đến nỗi ngay cả những đứa khoái chọc ghẹo như thằng Lung, thằng Hailibato cũng dần dần dậm chân.

Sự thay đổi của Tam chưa dừng lại ở đó. Trước ánh mắt sững sờ của cả lớp, nó bắt thần làm chuyện động trời khi giành là đĩa đầu tiên gior tay khi thầy Haifai yêu cầu hai học trò lên thực hành cặp thân chú chiến đấu số 9 và số 9 rưỡi, và Tam đã làm tốt đến mức thằng Y Đê đóng chung với nó rụng sạch cả hai hàm răng rồi mọc lại mà không cảm thấy đau đớn chút xíu nào.

- Phải như thế chứ! – Thầy Haifai phấn khích động tay vô bâng “rầm, rầm” – Các trò hãy nhìn vô trò Tam! Nhìn như nhìn một tấm gương sáng chói!

Thầy quay cái trán đỏ sang Tam, đầu giần giật vì xúc động:

- Tam, trò xứng đáng được 20 điểm nhưng tiếc là thang điểm cao nhất ở trường Đămri chỉ có 10. Để trò không bị thiệt thòi, ta tuyên bố ta cho trò hai điểm 10 về bài tập hoàn hảo vừa rồi.

Có vẻ thằng Amara rất muốn tru tréo lên nhưng nó chỉ cựa quậy người mấy cái rồi ngồi im. Kăply nhìn mái tóc xù đang gục xuống của thằng này, đoán là nó chưa hết ê chề về sự sụt giảm uy tín lẫn số lượng của tờ báo ruột Tin Nhanh N, S & D trong hai ngày nay. Tờ báo của Ama Đliê không ra phụ trương như Lang Biang hằng ngày nhưng tờ báo chính thức phát hành buổi trưa vẫn có mặt và cái tin tên “mông tặc” bị bắt được đưa một cách vắn tắt, thậm chí hồ hững, hoàn toàn trái ngược với những nhận định hùng hồn trước đó.

Rõ ràng tất cả những dự báo trên tờ Tin Nhanh N, S & D về sự thất sủng của hiệu trưởng trường Đămri đều sụp đổ thê thảm. Thầy N’Trang Long không những không sa vào vòng lao lý mà theo lời bình luận trên tờ Lang Biang hằng ngày, thầy được coi như người có công lớn nhất trong việc tìm ra và bắt giữ thủ phạm.

Ngược lại với vẻ ù dột của Amara, con nhò Bolobala tỏ ra rất ư là khoái chí trong buổi sáng hôm đó. Nó đón nhận sự thay đổi lớn lao của Tam lẫn hai điểm 10 chói lọi của thằng này với vẻ mặt tươi hơn hẳn như thể nó biết thừa chính nó là nguồn cảm hứng của sự kiện lịch sử này.

Kăply nhìn sang chỗ Bolobala ngồi, bất giác trong lòng nhớ đến Mua. Nó sờ tay lên má, mân mê như cố tìm xem chỗ hôm qua bím tóc của Mua đã quệt phải là chỗ nào.

Kăply ngồi ngẩn ngơ như vậy một hồi lâu, lắng nghe cảm giác dịu dàng xâm chiếm nó từng phút một, cho đến khi thầy Haifai một lần nữa động tay “kình, kình” lên bâng:

- Các trò giờ tập ra. Bữa nay chúng ta học Thần chú chiến đấu số 10: Thần chú Siết cổ!

Thần chú số 10 không đi kèm với thần chú ONĐU như thần chú số 9 nên sau khi từng cặp một được kêu lên bằng thực tập, khắp lớp nổi lên những tiếng ho sù sụ như trong một trại bài lao. Và khi tiếng chuông tan học vang lên, bọn học trò lớp Cao cấp 2 chen nhau ùa ra với những chiếc cổ đỏ rần, ngó thiệt là kinh dị.

Mua đợi Kăply và Nguyên ngay trước cửa lớp, không để ý đến những vết hằn trên cổ hai đứa này, chỉ nói:

- K’Brăk và K’Brêt, ba tôi vừa cho biết người thuê ba tôi quảng cáo những dòng chữ đó là một phụ nữ.

Kăply không rời mắt khỏi hai bím tóc của nhỏ bạn, thờ ơ nói, bụng đang nghĩ cách làm sao rủ Mua đi chơi:

- Ba bạn đâu có nhìn thấy người đó.

- Ba tôi có thể phân biệt được qua giọng nói.

Kăply nhún vai, chỉ mong đề tài này qua phút cho rồi:

- Nhưng hần là nam hay nữ thì có gì quan trọng?

- Rất quan trọng, K’Brêt – Nguyên nghiêm giọng – Nếu là nữ, người đó có lẽ là hữu hộ pháp Balikem.

Câu nói của Nguyên khiến Kăply thốt rùng mình. Như người thỉnh linh bị đá rớt trúng đầu, nó đảo dác nhìn quanh:

- Ý mày muốn nói Balikem đang lảng vảng đâu đây?

- Qua lời kể của Eakar thì ả đã đến đây lâu rồi. – Nguyên đáp và dứt một sợi tóc.

Mua lo lắng:

- Theo mình thì hai bạn...

- Mua đừng lo. – Nguyên thả sợi tóc vào trong gió, khịt khịt mũi – Tôi nghĩ Balikem đến đây không phải để gây hấn với tôi và K’Brêt. Nhiệm vụ của Balikem có lẽ là giám sát lâu đài K’Rahlan và dọn đường cho trùm Bastu quay lại.

- Giám sát lâu đài K’Rahlan? – Mua tròn mắt – Thế sao bạn...

Một lần nữa Nguyên ngắt lời nhỏ bạn:

- Cái mà Balikem quan tâm không phải là tôi và K’Brêt mà là báu vật gì đó đang được cất giấu trong lâu đài.

- Báu vật gì vậy hả? – Mua chớp mắt, nhớ đến lần đụng độ trùm Bastu và tá hộ pháp Balibia trong khu rừng hôm nọ. Bữa đó, trùm Hắc Ám đã tìm mọi cách dò hỏi Nguyên về chuyện này nhưng rõ ràng chính Nguyên và Kăply cũng không biết đó là báu vật gì.

Pằng Tìng và K’Tub kéo tới khiến dòng suy nghĩ trong đầu Mua bị đứt ngang và chỉ nổi lại khi cả bọn rảo bước trên đại lộ Brabun. Dĩ nhiên Mua luôn tin vào sự suy đoán của Nguyên nhưng ngay cả như vậy, nó vẫn cảm thấy lòng hồi hộp không yên. Nếu Balikem quanh quẩn ở lâu dài K’Rahlan, không ai có thể quá quyết là Nguyên và Kăply không gặp nguy hiểm. Với năng lực pháp thuật hiện nay, Nguyên và Kăply có thể không ngăn hữu hộ pháp của trùm Bastu, nhưng điều đáng lo nằm ở bông hoa đỏ trên mái tóc của Balikem. Nếu lơ đãng nhìn vào bông hoa đó, Nguyên và Kăply rất có thể sẽ rơi vào tình trạng của thám tử Eakar.

Trong khi Mua đang vất vả cố dìm nỗi lo bằng cách nghĩ đến những hạt táo hộ mạng mà Nguyên và Kăply luôn đem theo người thì ở bên cạnh thằng K’Tub cứ thoải mái bỏ bớ:

- Anh Tam nè. Anh thích chị Bolobala thì hông có gì kỳ lạ, em chỉ ngạc nhiên là tại sao anh lại gửi đăng bài thơ đó trên tờ Tin Nhanh N, S & D. Anh cũng biết tờ báo của Ama Đilê là tờ lá cái số một ở cái xứ này mà.

- Ờ...

Câu chất vấn của thằng oắt khiến Tam đỏ bừng mặt. Nó chỉ ú ớ được một tiếng rồi im bật, đến bây giờ nó mới đau khổ nhận ra sai lầm của việc đi quá gần thằng nhóc nhiều chuyện này.

- K’Tub! Tờ Lang Biang hằng ngày không có trang thơ. – Nguyên vọt miệng trả lời thay Tam, hy vọng sẽ giúp bộ mặt của thằng này bớt giống mặt trời mới mọc một chút.

Bolobala bữa nay không còn tìm cách chứng tỏ một mình nó có thể chiếm cả một lè đường như hôm qua nhưng không vì vậy mà nó có thể thân nhiên khi thằng K’Tub xí xon cứ nhắc hoài đến chuyện bài thơ.

Bolobala bước lại gần K’Tub, tươi cười:

- Chị cũng có làm thơ nữa đó, K’Tub.

- Hay quá, chị Bolobala. – Thằng oắt hớn hờ – Cũng thơ tình hả chị?

- Không phải thơ tình.

- Không phải thơ tình cũng được. Chị đọc em nghe đi!

- Đây là thơ bạo lực. Thế này nè:

Vì an toàn của bạn

Bạn cầm quách cho rồi

Nếu tôi không véo bạn

Tôi không còn là tôi.

Vừa nói, Bolobala vừa chộp lấy vành tai K’Tub, xoắn một cái thật mạnh khiến thằng oắt thét lên be be trong khi những đứa khác, kể cả Tam, ôm bụng cười ngặt nghèo.

o o o

Cũng như hôm qua, trưa nay ông K’Tul giống như người mới ốm dậy. Ông ngồi lừ lừ ở đầu bàn, tờ báo lờ lợc của Ama Đliê vẫn chặn dưới cùi tay nhưng hai hôm nay ông không buồn làm cái động tác ưa thích là phóng tờ báo bay vèo vèo ngang mặt bàn nữa. Ông phát ốm vì tờ Tin Nhanh N, S & D một lần nữa thất bại thê thảm trong việc chống lại hiệu trưởng N’Trang Long, phần khác tờ báo của Kan Blao đột nhiên xuất hiện trong nhà khiến ông như bị đánh thuốc độc. Ông không có lý do gì để phản đối bà Êmô đặt mua tờ Lang Biang hằng ngày và điều đó càng khiến ông muốn chết quách cho rồi.

Lạ một điều là bọn Kăply nhận ra tội nó chẳng sung sướng gì trước vè ù dột của ông K’Tul. Tội nó chỉ khoái mỗi chuyện là không phải vênh tai nghe ông quảng cáo không công cho Ama Đliê và luôn miệng chửi tội nó ngu.

Nhưng ông K’Tul mà không gân cổ lên chửi tội nó ngu thì không còn là ông K’Tul nữa. Ngay cả thằng K’Tub cũng chẳng muốn trêu chọc ba nó khi mà ông không khiêu khích trước.

Tóm lại, bữa ăn diễn ra trong bầu không khí hòa bình đáng kinh ngạc và vào cuối bữa ăn rõ ràng bà Êmô đã nhìn tội nhóc bằng ánh mắt biết ơn thâm kín.

Suku đâm bổ vào phòng khi Nguyên và Kăply vừa mới lim dim trên tấm nệm lông chim.

- Anh K’Brăk! Anh K’Brêt!

Thằng nhóc gọi giật khiến Nguyên và Kăply gần như bắn người lên khỏi giường.

Trước khi hai ông anh kịp cầu nhau, Suku đã hốt hải tiếp:

- Tắm thê hội viên đâu rồi?

- Có chuyện gì vậy, Suku? – Nguyên trở mắt nhìn thằng oắt.

Suku trả lời bằng một câu hỏi:

- Anh biết hôm nay là thứ mấy không?

- Thứ năm.

- Ngày mai là ngày hoạt động của TIỆM NHỮNG DẤU HỎI. – Suku nói luôn – Vì vậy rất có thể hôm nay tắm thê sẽ có chuyển biến.

Nguyên “a” lên một tiếng rồi vù lại đằng bàn, lòi ngắn kéo đánh “rột”, hấp tấp moi chiếc thẻ màu bạc ra đưa lên mắt sẫm soi. Ở phía sau, Kăply và Suku cũng chạy lại, châu đầu nín thở dòm.

Ở mặt trước tấm thẻ không có gì khác lạ: vẫn là ba dấu hỏi to tướng màu đen và hàng chữ nhỏ “Hãy đổi trí thông minh để lấy những đồng vàng” nằm ngay

phía dưới.

Nguyên lật tấm thẻ lại và vuốt chút nữa nó đã rú lên. Đúng như Suku phỏng đoán, mặt sau của tấm thẻ trước đây trống trơn, bây giờ đột nhiên hiện ra dòng chữ đỏ như son:

HÒN ĐÁ TÀNG

Kăply thoi vô lưng Suku một cú thật lực:

- Mày giỏi thiệt đó, Suku!

- Nhưng Hòn Đá Tàng nghĩa là gì hở em? – Chờ cho ngực áo bớt phập phồng, Nguyên nheo mắt nhìn Suku, bồn chồn hỏi, bụng thấp thòm chỉ sợ thẳng oắt lắc đầu.

Nhưng điều Nguyên lo ngại đã không xảy ra. Suku vui vẻ đáp, với cái vẻ tự tin của người đã nuốt cả đồng sách vô bụng:

- Đây là một địa danh, anh K’Brăk. Em chưa tới đó bao giờ nhưng em biết chỗ này. Hòn Đá Tàng nằm ở cuối hẻm Gieo Sự Chết.

- Hẻm Gieo Sự Chết? – Kăply rên lên.

- Cái tên này không có gì đáng sợ hết, anh K’Brê... – Suku phì cười, ánh mắt long lanh cho thấy nó đang thích thú một cách trắng trợn trước sự chết nhát của ông anh – Sở dĩ có cái tên này do hồi trước ở đây có lò mổ thịt của lão Daoto. Hẻm này cắt ngang đường Ma Ya, song song với hẻm Râu Ngô.

Trái với Kăply, Nguyên không quan tâm đến cái tên hẻm, dù thiệt sự cái tên này cũng rất đáng quan tâm. Chẳng qua nó thấy có điều cần lo nghĩ hơn. Lúc này Nguyên đang ngần ngừ nhìn Suku, băn khoăn không biết có nên rù thẳng oắt cùng đi đến TIỆM NHỮNG DẤU HỎI hay không. Nếu Suku đến đó, thẻ nào nó cũng nhìn thấy ông K’Tul, Nguyên thâm nghĩ. Thông minh như Suku, chắc nó chẳng khó khăn gì để đoán ra hành vi mờ ám của ông này.

Trong một lúc, Nguyên cắn môi, không biết là mình cắn môi, dứt tóc, không biết là mình dứt tóc. Xoay chuyển ý nghĩ một hồi, nó thờ ắt ra:

- Chiều mai em đi với tụi anh đến đó nha, Suku.

Nguyên quyết định rồi. Từ rúc gác của tụi nó, nó sẽ không giấu Suku bất cứ chuyện gì, kể cả nhiệm vụ bí mật của ông K’Tul và bà Êmô. Đẳng nào thì Suku cũng biết nó và Kăply là hai chiến binh giữ đền, đang gánh trên vai sứ mạng trọng đại liên quan đến sự an nguy của xứ Lang Biang, chắc chắn thẳng oắt sẽ không từ chối nếu các chiến binh giữ đền kêu gọi sự giúp đỡ.

- Rù Mua đi nữa chứ? – Kăply nhắc.

- Đi càng ít người càng tốt, K’Brê.

Lời từ chối thẳng thừng của Nguyên khiến quai hàm Kăply trễ xuống:

- Nhưng lần trước Mua đã từng đến đó...

Nguyên lạnh lùng:

- Tụi mình đi làm nhiệm vụ chứ không phải đi chơi.

Đôi mắt Suku mở to:

- Anh nói gì thế, anh K’Brăk? Em nghĩ đây chỉ là chuyện thỏa mãn óc tò mò...

- Mọi việc không đơn giản như em nghĩ đâu, Suku. – Nguyên đặt tay lên vai thẳng oắt, mặt thốt nhiên se lại – Theo như những gì tụi anh biết, tiệm Những Dấu Hôi hiện nay là nơi rất nguy hiểm. Nếu chẳng may cậu K’Tul phát hiện tụi mình có mặt ở đó...

- Cậu K’Tul? – Mặt ngẩn ra, Suku bắt giắc đưa tay vén những lọn tóc lòa xòa trước trán, như thể đang cố vén một bức màn bí mật – Cậu K’Tul thì dính dáng gì ở đây, anh K’Brăk?

- Suku nè, em phải bình tĩnh nghe anh nói đây. – Nguyên liếm môi khô rang, loay hoay không biết nên mở đầu câu chuyện từ chỗ nào để thẳng oắt không bị sốc.

- Anh nói đi, anh K’Brăk. – Suku hồi hộp đáp, cảm thấy những gì Nguyên sắp tiết lộ vô cùng nghiêm trọng.

- Cái hôm đầu tiên tụi mình gặp Tam phù thủy Bạch kỳ lân ở thung lũng phía sau lâu đài K’Rahlan, em có nhớ không? – Nguyên tìm cách nói lòng vòng, mắt chăm chăm dán chặt vô gương mặt sáng sủa của Suku.

- Em nhớ.

- Hôm đó chính là ngày báo tử thứ ba trong thời hạn ba mươi ngày của Baltalon, em có nhớ không?

Nguyên lại hỏi vu vơ. Và Suku lại bằng khuôn đáp:

- Em nhớ.

- Ồ, cái hôm đó, đúng cái hôm đó... anh và anh K’Brê đã vào nhà kho...

Nguyên quyết định bắt đầu câu chuyện từ buổi chiều nó và Kăply tình cờ nghe được cuộc đối thoại quan trọng giữa ông K’Tul và bà Êmô trong nhà kho của lâu đài K’Rahlan. Cuộc đối thoại đó ám ảnh nó mạnh mẽ đến mức bây giờ thuật lại, nó nhớ không sót một chi tiết nhỏ. Nguyên từ từ kể hết, tron tru và trôi chảy, chỉ giấu Suku về những chiếc ghế ngửa vắn – lý do thực sự khiến nó và Kăply rù nhau chui vào nhà kho trong buổi chiều thốt tim đó.

Mặt Suku ngệt ra theo từng lời kể của Nguyên. Chốc chốc nó lại bật ra tiếng xuýt xoa:

- Chắc, không ngờ cậu K’Tul là người của giáo phái Madagui.

- Ồi dào. Hóa ra cậu K’Tul và đi Êmô đến giúp việc cho lâu đài K’Rahlan là có mục đích riêng.

Khi Nguyên thuật đến những gì Kăply và Mua chứng kiến trong TIỆM NHỮNG DẤU HỒI thì thẳng oắt bật ra tiếng la hoảng:

- Không được, anh K'Brăk. Nếu đúng như vậy thì ngày mai chúng ta không nên mò đến chỗ lão Luclac.

- Em nói gì thế, Suku? – Nguyên sừng sốt thấy thẳng oắt đột nhiên lộ vẻ lo lắng.

- Bất cứ ai đến đó cũng được, trừ anh và anh K'Brêl. – Suku dong đưa đôi mắt sáng, giọng kích động – Chắc anh cũng đoán ra hai câu thơ tưởng như bâng quơ của cậu K'Tul chính là những chỉ dẫn để đi đến chỗ cất giấu báu vật. Và em nghĩ cậu cũng biết thừa sứ mạng quan trọng nhất của chiến binh giữ đền hiện nay là tìm cho bằng được báu vật đó.

- Cậu K'Tul chưa biết tụi anh là những chiến binh giữ đền. – Nguyên tặc lưỡi.

- Có thể cậu đã biết rồi đó, anh K'Braï. – Suku chớp mắt – Anh đừng quên chúng ta đã gặp tổng quản giáo phái Madagui trên đường đi đến núi Lung Chùng. Chưa kể họa sĩ Yan Dran cũng là người của lâu đài Sérêpôk...

- Nhưng nếu không đến chỗ lão Luclac, làm sao chúng ta biết câu đố đã được giải chưa và đáp án của nó là gì? – Nguyên nhiu mày, giọng phân vân – Em cũng biết rồi mà, Suku. Đó chính là đầu mối duy nhất để truy tìm báu vật...

- Anh và anh K'Brêl cứ ở nhà. – Suku hùng hồn – Chiều mai em và K'Tub sẽ đến đó dò la tình hình.

- Không thể để K'Tub biết chuyện này được, Suku. – Nguyên nghiêm mặt – Cả Êmê nữa, Êmê cũng không nên biết.

- Ồ há. Em quên mất. – Suku lại hất những lọn tóc đang thi nhau rũ xuống trán – Thôi, được rồi. Em sẽ rủ...

Suku gờ những ngón tay lên trán, đã bắt đầu trông giống thầy N'Trang Long lúc suy tư.

- Rủ Păng Tìng đi. – Nguyên gợi ý.

- Rủ Mua nữa. – Kăply không bỏ lỡ cơ hội lập lại đề nghị khi này, vừa nói nó vừa liếc thẳng bạn đại ca của mình bằng ánh mắt đến đá cũng phải mềm.

Nguyên không buồn nhìn Kăply nhưng lời nó dẫn dò Suku khiến Kăply cảm thấy như vừa nốc một ngụm bia Sayđimi:

- Nếu em đi cùng Mua và Păng Tìng, em phải nói cho hai bạn đó biết những gì anh vừa tiết lộ và nhớ dặn các bạn phải giữ kín mọi chuyện nha Suku.

- Em biết mà.

Suku kêu lên, mặt nhăn nhó như thể Nguyên vừa xúc phạm nó ghê gớm.

o O o

Hèm Gieo Sự Chết chì là một con hèm nhỏ, nhỏ hơn hèm Râu Ngô nhiều. Hèm nhỏ quá, chẳng ai thèm cất nhà quanh đó nên khung cảnh trông vắng vẻ, hoang tàn. Hai bên hèm mọc đầy một thứ cây cao vút, thân trơn láng, lá hình tam giác, to như chiếc ô. Hèm nhỏ mà lá to đầy nên ba đứa Suku, Păng Tìng và

Mua có cảm tưởng như đang đi luồn trong rừng, không khí lạnh buốt mặc dù trời vừa qua khỏi giấc trưa. Có lẽ nhờ đặc điểm này mà lão Luclac quyết định cho TIỆM NHỮNG DẤU HÔI xuất hiện ở đây nhằm tránh tai mắt của Cục an ninh.

Hèm sâu, hoặc tội Suku nghĩ là sâu, vì ba đưa đi cả buổi vẫn chưa tới Hòn Đá Tàng. Mua không phải là đứa yếu bóng vía nhưng khung cảnh tịch mịch, ám tối khiến tâm trạng nó bỗng nhiên bị cột chặt vào nỗi lo lắng. Mua không rõ là mình lo lắng chuyện gì nhưng càng đi thần kinh nó càng căng như sợi tơ và bất cứ tiếng sột soạt nào cũng làm nó rên lên.

Ngay cả Suku cũng bị sự sợ hãi xát vào người. Nó cố làm cho tiếng nói bật ra khỏi đôi môi, như cái cách người ta cho nổ một phát súng để đánh tan sự nghi ngại đang đóng thành cục trong tâm trí:

- Nè!

Nó hắng giọng, cố tỏ ra thần nhiên:

- Hồi trước lò mổ của lão Daoto tọa lạc ở đây, sao bây giờ hồng thấy dấu vết gì hết á?

Mua trả lời bằng cách rên thêm một tiếng nữa, lúc này hai chữ “lò mổ” đối với nó chẳng phải là từ êm ái lắm.

Păng Ting cựa quậy mái tóc kiểu cọ, khìn khịt mũi:

- Đúng là hồng thấy lò mổ của lão Daoto đâu nhưng tiệm Những Dấu Hôi đã ở kia rồi.

Câu nói của Păng Ting lập tức xoay cái nhìn của Suku và Mua ra phía trước.

Quả nhiên, cách đó không xa, một hòn đá to như một tòa nhà đang nằm chênh ỉnh ngay giữa lối đi. Cây cối hai bên hèm chấm dứt ngay tại chỗ này nên hòn đá sáng bừng lên như được một chiếc đèn pin khổng lồ từ trên cao chiếu xuống.

Cạnh hòn đá là một ngôi nhà trông cũ kỹ, tường vách lở lói lam nham và phủ đầy rêu, giống như một ngôi nhà hoang. Suku căng mắt cố tìm xem tấm biển TIỆM NHỮNG DẤU HÔI treo ở đâu nhưng nó chẳng nhìn thấy tấm biển mà hôm nọ Kăply và Mua từng nhìn thấy.

- Không có tấm biển... – Đúng lúc đó, nó nghe Mua thì thào.

- Nhưng chắc chắn đây là tiệm Những Dấu Hôi, chị Mua. – Suku thì thào đáp trả – Có lẽ gần đây cửa tiệm phi pháp này bị đám phù thủy của Cục an ninh truy lùng dữ quá, lão Luclac đã dẹp tấm biển đi rồi. Theo em nghĩ...

Nhưng Mua và Păng Ting không có cơ hội để biết Suku nghĩ gì. Đang nói nửa chừng, thẳng oắt thỉnh linh chui tọt vào bụi rậm, như thể thấy ma.

Mua và Păng Ting hoàn toàn bất ngờ trước hành động kỳ quặc của Suku. Mua ngoác miệng tính kêu lên nhưng quai hàm của nó lập tức cứng đơ: ngay trước mặt nó và Păng Ting, xé của TIỆM NHỮNG DẤU HÔI, không biết tự lúc nào có một bóng người đang lù lù đứng đó, bất động và câm nín.

Nhìn vóc người nhỏ thó như một đứa trẻ của hắn, nhất là đôi mắt đỏ khè như mắt thú đang rọi về phía mình, Mua giật gồng hồn nhận ra người đang đứng đó là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Hắc Ám.

- Hần... hẳn...

Mua nhìn Păng Ting, lắp bắp, không thể nào nói hết câu, có vẻ như tiếng nói của nó bất thần bị sự khiếp đảm lột khỏi đôi môi.

- Bình tĩnh đi, chị Mua.

Păng Ting khẽ lên tiếng, mắt vẫn nhìn trừng trừng về phía trước.

Nó cố tỏ ra không sợ hãi, nhưng rõ ràng cơ thể nó đang chống lại nó bằng những cơn run. Đôi chân Păng Ting lúc này bị chôn chặt xuống đất, và cùng với Mua cả hai chết đứng tại chỗ như trúng phải bùa Bất di bất dịch.

- Suku bỏ chạy rồi hả, Păng Ting?

Păng Ting nghe tiếng Mua rên ri bên tai nhưng không trả lời.

Mua lại thều thào:

- Ôi, hèm Gieo Sự Chết...

- Mày nói đúng đó, nhóc! – Buriak cười ròn rợn, vừa nói hẳn vừa lừ đừ tiến về phía hai cô bé – Tụi bay chuẩn bị trần trời đi là vừa.

Păng Ting kêu lên:

- Buriăk! Người định làm gì thế?

- Ta đang tự hỏi tụi bay định dò la gì ở chốn khi ho cò gáy này. – Giọng Buriăk khô khốc, ánh mắt hẳn rọi chăm chăm lên mặt Păng Ting và Mua khiến hai đứa cảm thấy gò má bóng rát như bị hai chiếc đuôi nung đỏ xuyên vào.

Păng Ting hừ mũi:

- Bọn ta đi dạo.

- Bộ tụi bay hết chỗ để đi dạo rồi hả? – Buriăk nhếch mép, hai cục than trong mắt hẳn đưa qua đưa lại, vè dò xét. Đột nhiên hẳn hỏi thẳng – Tụi bay định mò đến chỗ lão Luclac phải không?

- Bọn ta không biết Luclac là ai hết. – Păng Ting nói dối, cổ nặn ra một vè mặt ngơ ngác – Lão là ai vậy?

- Ta nghĩ tụi bay không những biết lão Luclac là ai mà còn biết rõ chuyện gì đang xảy ra trong cửa tiệm của lão. – Buriăk lạnh lẽo đáp. Hẳn từ từ giơ tay lên, lần này Mua và Păng Ting nghe rõ hẳn rít qua kẽ răng – Tụi bay đại đột chỗ mũi vào chuyện này tức là tụi bay hết muốn sống rồi đó.

Păng Ting hét giật:

- Người không được làm càn à nha. Người đừng quên ta là...

Nhưng Păng Ting chưa kịp đem bà ra hù dọa, chiếc bóng máu màu đỏ đã xuất hiện lơ lửng trên đầu Buriăk, chờn vờn như muốn chụp xuống.

- Đánh đi, Mua!

Păng Ting quính quíu hô, và từ bàn tay nó chiếc đinh ma thuật lập tức vút ra, bắn thẳng vào Buriăk. Ở bên cạnh, Mua cũng tung đại ra câu thần chú Té xuống và dĩ nhiên không hề tin đối thủ sẽ té xuống.

Buriăk cười khanh khách và hạ bàn tay xuống hứng trọn đòn đánh của hai cô bé. Và y như bán sao của cuộc đụng độ tại lâu đài K’Rahlan hôm trước, Mua ngã lăn ra đất bởi chính câu thần chú của mình còn chiếc đinh ma thuật của Păng Ting sau khi chạm vào bàn tay máu liền quay đầu lại lao thẳng vào cô bé với một tốc độ kinh người, nhanh gấp bội so với khi nó được phóng đi. Chỉ khác là lần này, Păng Ting không bị bó tay bó chân bởi thần chú Trói gô nên cuối cùng nó đã có thể tóm được chiếc đinh phân chủ, mặc dù có thể thấy rõ nó phải vất vả như thế nào: nó cầm chiếc đinh trên tay mà mồ hôi tuôn như mưa trên đầu trên cổ.

- Tụi bay giỏi lắm. Giờ đến phiên ta!

Buriăk găm gùr trong cổ họng, mắt lóe lên và cùng với câu nói bàn tay máu lại từ bay lên, trong nháy mắt phình to ra gấp đôi, đã bắt đầu giống một đám mây màu đỏ, trông thật là đe dọa.

Mua chia vè mặt xám xanh vào mắt Păng Ting, định nói một câu gì đó (với vè mặt tang tóc của nó thì rất có thể đó là câu “vĩnh biệt cuộc đời”) nhưng một tiếng “bịch” thỉnh linh động vô tài khiến nó hấp tấp quay lại dòm.

Y như người chết đuối vớ được cọc, mặt Mua lập tức tươi lên khi nhìn thấy con cóc khổng lồ đỏ như hổ phách đang ngồi chồm chồm ngay trước mặt, đầu ngóc về phía bàn tay máu của Buriăk, tư thế sẵn sàng chống chọi.

- Tứ bắt từ!

Buriăk ré lên, câu kinh và lo lắng.

Như để đáp lại Buriăk, hàng loạt những tiếng lộp bộp liên tiếp vang lên. Bên cạnh con cóc đỏ, bây giờ có thêm con nhện xanh, con bọ ngựa vàng, con dế trắng, con náo con nẩy to cổ cộ. Đặc biệt lần này có thêm con chuột đỏ hồng, to như một con mèo.

Buriăk nhìn năm con vật, giọng nghi hoặc:

- Người không phải là Tứ bắt từ.

- Ta là anh của Tứ bắt từ. Ta là Ngũ bắt từ. – Từ đâu đó giữa lùm cây rậm bay ra một giọng khàn khàn.

- Ta chưa bao giờ nghe nói Tứ bắt từ có anh.

- Kiến thức hạn hẹp như ngươi thì biết cái con khi gì.

Giọng nói bí mật thỉnh linh quát lên, giận dữ:

- Người chưa chịu cắt đi mà còn đứng đó lẳng nhăng hả?

Bàn tay máu trên không rung rung cho thấy Buriäk vô cùng lưỡng lự. Hắn vẫn nghi người đứng trong bóng tối là Tứ bắt tử. Từ ngày được Balibia dạy cách tu luyện bàn tay máu, Buriäk đã không còn ngần ngại lâu dài Sêrêpôk. Nhưng nếu lão luyện thêm một con vật nữa thì có thể ta không chơi lại lão! Ô, nếu không tự tin có thể thắng được ta thì lão không dại gì nhúng mũi vào chuyện bữa nay. Buriäk đắn đo nghĩ, mắt vẫn dán chặt vào năm con vật đang oai vệ dàn hàng ngang trước mặt.

Trong khi Buriäk đang phân vân chưa biết tính thế nào thì con chuột bỗng ngã lăn ra. Buriäk giật mình bước tới một bước, mắt căng ra, dò xét. Bây giờ thì hắn, và cả Mua lẫn Păng Ting, đều ngạc nhiên nhận ra con chuột này đã trụi hết lông, da dẻ đỏ hồng như vừa văng ra từ thùng nước sôi và căn cứ vào thế nằm chổng cẳng lên trời thì con chuột này rõ ràng đã chết từ lâu.

- Khắc... khắc... khắc... – Buriäk sắc ra cười – Người chưa trở thành Ngũ bắt tử được đâu. Tường sao, không ngờ người đem chuột chết ra hù ta. Khắc... khắc... khắc...

Buriäk sầm mặt, bàn tay máu trên không ung dung hạ xuống. Trong một thoáng, Mua và Păng Ting cảm thấy không khí chung quanh như đặc lại, ngực tức như bị đá đè, chỉ mong bốn con vật của Tứ bắt tử kịp thời phun sương để giảm bớt sức ép nhưng bốn con vật không những không chịu phun sương mà còn bắt ngờ té lăn ra trước tiên.

- Há... há... há... – Buriäk lại buông một tràng cười lạnh – Bước ra đây đi! Người không phải là Tứ bắt tử!

Một tiếng “soạt” vang lên, Suku từ bụi rậm phóng ra, hai tay vung cuống quít, giọng hốt ha hốt hải:

- Không xong rồi! Tất cả cùng hợp sức đánh ra một đòn đi!

Nhưng dĩ nhiên là ngay cả Suku cũng không thể làm theo lời kêu gọi của mình. Vừa lọt vào vùng ảnh hưởng của bàn tay máu, cả người nó tức khắc bị kẹp chặt giữa một gong kềm vô hình, tay chân, cả quai hàm nữa, cũng không sao nhúc nhích được.

Buriäk nhếch mép, lạnh lùng hạ bàn tay máu xuống thấp hơn. Đầu vầng mắt hoa, bọn trẻ đã bắt đầu nghe thái dương kêu lục đục như sắp sửa nổ tung. Tiếng của Buriäk vọng vào tai tụi nó như từ một nơi rất xa:

- Đây là hậu quả của những ai tò mò đến bấu vật ở lâu đài K’Rahlan. Ta hy vọng kiếp sau tụi bay phải biết khôn hơn một chút.

Đúng vào lúc tường như cái tên Gieo Sự Chết đã vô tình ứng nghiệm với số phận bi đát của tụi Suku thì từ hai bên con hẻm hai luồng gió bắt thần bay ra đánh thốc vào bàn tay máu.

Một tiếng nổ đi đoàn vang lên như sấm và kéo dài trong vài phút. Trong vài phút đó, cây cối hai bên ngã rạp như có bão, cành cây răng rắc, lá rụng tơi bời. Suku, Păng ting và Mua lẫn lông lốc trên đường. Buriäk lẫn còn xa hơn, như một trái cầu bằng rom, bàn tay máu tắt phụt. Và khi những tiếng âm ỉ chấm dứt, không ai còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Suku, Mua và Păng Ting lóp ngóp bò dậy, đang tự hỏi ai vừa ra tay đánh đuổi Buriäk đã nghe tiếng của Nguyên vọng ra từ sau hàng cây dày:

- Xin lỗi nhé. Tôi và K’Brêt tới trễ một bước.

Nguyên vừa nói vừa vệt cành lá bước ra. Từ mé bên kia, Kăply cũng nòn nao đâm bỏ về phía Mua:

- Bạn có sao không, Mua?

- Không. – Mua nhìn Kăply triu mến, tim vẫn còn đập thình thịch trong ngực – Nếu hai bạn không tới kịp thì...

Mua bỏ lửng câu nói, sự khiếp hãi vẫn còn chen ngang miệng nó.

Suku lúc lắc món tóc trước trán, giọng xúc động:

- Em đã dặn hai anh đừng đi kia mà.

- Ồ, – Nguyên gật đầu – nhưng không hiểu sao anh cứ thấy lo lo. Thề là anh và anh K’Brêt quyết định bí mật bám theo.

Păng Tìng nhìn Nguyên, mái tóc kiểu cọ của nó lúc này trông xơ xác như mớ cỏ khô:

- Hai anh tới đây từ lúc nào vậy?

Nguyên mím cười:

- Từ lúc con chuột của Ngũ bắt từ ngã lẩn ra.

Păng Tìng nhìn Suku qua khóm mắt, môi bĩu ra:

- Em hay thiệt đó, Suku. Hừ, Ngũ bắt từ!

Suku nhăn nhó:

- Buriäk đầu có ngán Tứ bắt từ. Em định thêm con chuột vào để dọa hấn, nhưng không hiểu sao lần nào em cũng chỉ biến ra được chuột chết...

Kăply cười khi khi:

- Khôi quảng cáo! Tao nhớ suốt đời cơn mưa chuột chết của mây mà, Suku.

Chương 12: Trở Lại Tiệm Những Dấu Hối

Sau khi bàn bạc, cả bọn quyết định Nguyên và Kăply ở lại bên ngoài. Suku, Păng Ting và Mua vẫn tiếp tục kế hoạch do thám cửa tiệm của lão Luclac.

Mua vẫn chưa hết hồi hộp khi nhớ đến sự cố vừa xảy ra:

- Buriăk có sẽ quay lại không, K'Brăk?

- Không đâu, chị Mua. – Suku vọt miệng – Cùng lúc lãnh đủ đòn đánh của cả anh K'Brăk lẫn anh K'Brêt, Buriăk phải dưỡng thương ít nhất là mười ngày.

Nguyên gật gù:

- Nếu không bị thương nặng hẳn cũng không dám quay lại đâu. Đơn giản là vì hẳn không biết người vừa tập kích hẳn là ai.

Trừ Kăply, Mua là đứa duy nhất trong bọn nó từng đặt chân vào TIỆM NHỮNG DẤU HỐI. Nó vượt lên trước Suku và Păng Ting (sau khi Nguyên và Suku quả quyết Buriăk sẽ chuồn luôn, Mua cảm thấy sự can đảm đã quay lại với mình).

Cửa tiệm của lão Luclac vẫn không có gì khác trước. Vẫn là ngôi nhà cũ kỹ và vắng hoe, cửa mở toang, trong nhà trống huếch trống hoác như vừa bị cướp dọn sạch. Mua dẫn đầu, Suku và Păng Ting đi sát phía sau, cả ba bước lên những bậc thềm, rón rén đi xuyên qua căn phòng trống để đến mảnh sân lát đá phía sau. Một hành lang dài và âm u tiếp liền theo khoảng sân, gió thổi vo vo như trong thùng sáo.

Mua đặt chân lên hành lang, lòng bất giác lo âu. Trước đây, khi lần đầu tiên lạc vào TIỆM NHỮNG DẤU HỐI cùng với Kăply, Mua không bắt gặp cảm giác này. Hôm đó, chính nó phải làm mọi cách để thẳng Kăply chết nhất không bỏ về nửa chừng. Nhưng lần này, Mua ý thức rất rõ sự mạo hiểm của chuyến đi. Bây giờ tụi nó có mặt ở đây không vì tình cờ, cũng không vì tò mò nữa. Tụi nó rõ ràng đang tìm cách khám phá một bí mật liên quan đến vận mệnh của xứ Lang Biang, bí mật đó hẳn là vô cùng trọng đại, nếu không trùm Bastu đã không ra lệnh cho Buriăk làm một cái chuyện liều lĩnh là hạ sát bất cứ ai khả nghi đang lảng vảng quanh cửa tiệm của lão Luclac. Hình ảnh bàn tay máu của Buriăk lại hiện ra lớn vồn trong đầu khiến Mua thấy ruột mình như đang đồ đầy chì.

Ba đứa lặng lẽ bước bên nhau, cổ lết qua hết cái hành lang ma quái rồi hồi hộp leo lên những bậc thang lạnh ngắt để lại tiếp tục nuốt hết một cái hành lang khác ma quái không kém trước khi đối diện với chiếc mặt nạ biết nói gắn trên cánh cửa màu lông chuột.

Păng Ting nhẹ thở ra:

- Tới rồi hả, chị Mua?

- Tới rồi. – Mua đáp khẽ và quay sang Suku – Bây giờ là tới phần việc của em.

Thằng oắt không nói gì nhưng ánh mắt long lanh đầy tự tin.

- Hãy trả lời đi! Cái gì cao hơn bầu trời? – Chiếc mặt nạ trên cửa cất giọng trầm trầm.

Đã được Kăply và Mua cho biết trước, Suku và Păng Ting vẫn giật người một cái khi chiếc mặt nạ vẫn yên mấp máy môi cất tiếng hỏi.

Cả Mua lẫn Păng Ting ghim mắt vào gương mặt sáng sủa của Suku, nín thở chờ đợi. Về căng thẳng trên mặt hai đứa dẫn ra được một chút khi thằng oắt thần nhiên đáp, gần như không cần suy nghĩ:

- Cái trán của chính mình.

Và đến khi cánh cửa trước mặt xịch mở thì Mua và Păng Ting mới thực sự thờ phào, một lần nữa tin rằng thằng nhóc trước mặt quả xứng danh là Suku biết tuốt.

Bọn trẻ hí hửng kéo nhau vào, nhưng không dám len ra phía trước. Cả bọn đứng tuốt phía sau, kiễng chân dòm. Trong khi Mua nhón nhác đảo mắt tìm xem ông K’Tul đang ở đâu, Suku và Păng Ting tò mò quan sát chung quanh, ngạc nhiên hết sức khi thấy khung cảnh náo nhiệt bên trong hoàn toàn trái ngược với vẻ tĩnh mịch bên ngoài. Các dãy ghế chật ních người, thậm chí chỗ đứng cũng phải xô lấn mới giành được, tiếng bàn tán ồn ào như một cái chợ và khói thuốc lá mù mịt chạy quanh phòng khiến Păng Ting phải dúi mặt vào tay áo để khỏi bật ra những tiếng ho không đúng lúc.

Lúc này trên chiếc bục cao, lão Luclac vẫn với chiếc áo chên láng bóng bên ngoài chiếc áo chùng sắc sỡ, liên tục ngúc ngoắc chiếc nón chóp trên đầu với bộ tịch hoạt kê không thể tả, những ngón tay bật vào nhau tanh tách làm xẹt lửa tùm lùm, hào hứng giới thiệu:

- Bây giờ xin mời bà Kibo.

Suku từng đến cửa tiệm BAY LÊN NÀO của mẹ Kibo, rồi cuộc không thuê được chiếc chổi bay nào, còn bị con mẹ chanh chua này làm cho ứa gan. Bây giờ, vừa nghe tên mẹ, nó cổ lên cái đầu nhô thó vào giữa hai cái vai to bè phía trước, mắt láo liên xẹt tứ tung.

Rất nhanh, nó nhận ra mẹ Kibo ngồi ở sát bức vách bên trái, dãy thứ hai. Vẫn trông trên người chiếc áo dơ hầy, ngang ngửa với chiếc áo bản kinh hồn của Buriäk, mẹ đứng bật lên khỏi chỗ khi được gọi tên, nhanh nhẹn như một thiếu nữ.

Mẹ thoăn thoắt leo lên bục, tới cạnh lão Luclac, rồi quay bộ mặt như quả dưa hấu ra bốn phía, mẹ động chiếc chổi bay Wind XP mới cẩu xuống sàn nhà làm phát ra những tiếng lịch kịch để gây chú ý. Suku cười thầm, biết chắc mẹ tới đây bằng phép độn thổ – mẹ có tình xách theo cây chổi xịn nhất trong cửa tiệm chẳng qua để tranh thủ quảng cáo trước đám đông.

- Trước tiên ta muốn hỏi các nhà thông thái ngồi đây, là không biết trong các vị có ai hành nghề y hay không? – Mẹ Kibo nhe hàm răng vàng khè, cất giọng chua lét hỏi như gây sự.

- Bà Kibo ơi, bà có thắc mắc hay tâm sự gì cứ nói đại ra đi. – Một lão phù thủy mặt mày gồ ghề ngồi ở hàng ghế trên cùng la lớn, tay quơ qua quơ lại chiếc tàu thuốc dài sọc trên tay. Lão nói tiếp bằng giọng đã có vẻ bực mình – Đã vào được cái cửa tiệm này rồi, ai cũng là thần y hết á.

Cả đồng tiếng nhao nhao phụ họa:

- Đứng rồi đó. Bà nói lẹ lên đi, bà Kibo.

- Bà già lắm lắm ơi, bà không nói ra thì ai mà biết bà muốn gì.

Đôi mắt mù Kibo lóe lên khi nghe hai chữ “lắm lắm” nhưng rồi mù lập tức sụp mắt xuống, rõ ràng là mù cố giữ cho mình đừng nổi điên.

- Như thế này này, – mù hít vô một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh, chậm rãi nói tiếp – ta rất thích uống nước dâu pha đường...

Giọng lều láo khi này lại chen ngang:

- Bà già ơi, đó là chuyện riêng của bà. Tôi thích uống bia Concop mà tôi có khoe nhặng gì ra đâu.

Như không nghe thấy tên phá bình, mù Kibo vẫn tiếp tục kể lể:

- Mỗi tuần ta uống nước dâu pha đường ít nhất hai lần.

- Và bà muốn bọn ta chỉ cho bà cách pha chế như thế nào để uống xong có thể trẻ lại hai mươi tuổi phải không? – Vẫn giọng khi này.

- Ta không cần tuổi trẻ, nhất là thứ tuổi trẻ ngu ngốc và hỗn láo như ngươi. – Mù Kibo rít lên, đã nhận ra cái giọng phá đám này giờ là của một gã thanh niên
– Ta chỉ muốn vị nào trả lời giùm ta là nước dâu pha đường có chứa độc tố gì mà hôm nào uống xong một cốc thì ngày hôm sau con mắt ta lại đau?

Mù động cây Wind XP xuống sàn một cái “kình”, cất cao giọng:

- Theo thông lệ, 20.000 năpken cho kẻ nào giúp ta gỡ được bói rối trong lòng...

Nói xong, mù Kibo bước lại chỗ chiếc ghế đặt cạnh đó, ung dung ngồi xuống.

Giọng gã thanh niên lúc này trầm trầm:

- Có 20.000 năpken mà cũng làm tàng.

Trong khi đám phù thủy trong phòng xôn xao ngoảnh tới ngoảnh lui, bàn cãi ầm ầm và cửa tiệm của lão Luclac đã bắt đầu trông giống một cái trại vịt, Păng Tỉng nín tay Suku, hỏi nhỏ:

- Nước dâu pha đường chứa độc tố gì vậy hả nhóc?

- Hồng có độc tố gì hết á. – Suku lắc đầu

- Thế sao con mắt mù Kibo lại đau?

- Ai mà biết. – Thằng oắt nhún vai, giọng bực bội vì bất lực.

Mua vẫn nhón nhác quét mắt quanh phòng, không để tâm lắm đến thắc mắc của mù Kibo. Từ khi bước vào phòng đến giờ, nó luôn lưu tâm tìm xem pháp sư

K’Tul đang lẫn vào đầu giữa cá đồng người nhưng vẫn không phát hiện ra. Mua lo ngay ngáy, đôi khi nó có cảm giác ông nấp ở một chỗ nào đó và đang kín đáo quan sát tụi nó và ý nghĩ đó khiến nó muốn khuyu chân xuống.

Lão phù thủy mặt mày nổi cục ngồi ở hàng ghế đầu bắt thần lên tiếng:

- Có lẽ phải chúc mừng bà thôi, bà Kibo. Xem tình hình bữa nay, chắc là bà không phải tốn 20.000 năpken rồi.

- Ông nói sao? – Mụ Kibo kêu lên, thất vọng. Vừa nói mụ vừa bật lên khỏi ghế.

Lão già quơ quơ lại chiếc tẩu thuốc trên tay, có vẻ đó là thói quen ưa thích của lão:

- Cho đến lúc này mà hồng có ai lên tiếng trả lời cô nghĩa là bà nên đi xuống chớ sao.

- Phải rồi. Xuống đi, bà già. – Gã thanh niên lúc nãy hòa theo – Ra giá có 20.000 năpken mà đứng lâu quá.

Lần này, chán nản vì không giải tỏa được thắc mắc lâu nay, mụ Kibo không buồn làm ra vẻ mình là người giỏi kiểm chế nữa. Mụ động ỉnh ỉnh cây Wind XP xuống bực khiến lão Luclac đứng bên xanh mặt ngó dăm dăm xuống chỗ mụ đứng, cứ sợ chiếc bực sập xuống thỉnh linh. Vừa động mụ vừa chửi toáng:

- Hừ, tưởng sao! Toàn là thứ ăn hại. Dù chi là 20.000 năpken nhưng cũng không tới lượt bọn đàn độn các nguoi đâu.

- Bà bình tĩnh đi, bà Kibo. – Lão Luclac xua tay rồi rít, chiếc nón chóp lệch hẳn sang một bên – Bà để ta còn làm ăn chứ. Bà nghe ta đi, lần tới bà lại đến đây. Biết đâu lúc đó sẽ có người nghĩ ra giúp bà.

- Bảo ta trở lại cái cửa tiệm nhăng nhít này nữa ư, ông Luclac? Ông không nằm mơ đó chớ? – Bà Kibo dài môi ra như muốn dớp cho lão chủ tiệm một phát – Ông nghe đây: ta sẽ tự giải quyết chuyện của mình. Hừ, khó quá gì. Ta chỉ cần không thêm uống nước đầu pha đường nữa là xong.

Xả một tràng cho đã nư, mụ Kibo ngúng nguẩy đi xuống, chiếc chổi bay kẹp trong nách quăng quật theo từng bước chân khiến lão Luclac phải dạt tuốt ra ngoài xa.

Nhưng mụ chưa bước tới ngoài rìa, một giọng eo éo cất lên từ dãy ghế bên phải:

- Khoan đã, bà Kibo.

Như va phải tường, mụ Kibo khựng lại, mắt nheo nheo nhìn xuống chỗ phát ra tiếng nói:

- Ai thế? Phải bà Homhem không?

- Tôi đây. – Bà homhem lập cập đứng lên, tay nắm cứng chiếc gậy đầu khi, Mua thấy bà hồng mặt lên chút xiu nào so với lần gặp trước đây.

- Tôi muốn hỏi bà... ề... – Bà Homhem khò khè như muôn thườ – Là mỗi khi uống cốc nước đầu pha đường... ề... bà có nhớ lấy chiếc muỗng ra khỏi cốc không... ề... ề...

Trong khi đám phù thủy ngồi bên dưới ngó ra, không hiểu bà Homhem đi hỏi cái chuyện vợ vẫn đó làm gì thì ở trên bục, mẹ Kibo hớn hờ rẻ lên, tay khua tí chiếc chổi bay lúc này đã rút ra khỏi nách:

- Tuyệt quá, bà Homhem. Bà đã phát hiện đúng chóc vấn đề rồi đó. Đúng rồi. Đúng là do chiếc mũ. – Mẹ Kibo càng nói càng phấn khích – Ta đã quên lấy chiếc mũ ra khỏi cổ. Và nó chọc vào con mắt tội nghiệp của ta.

Tràng liến thoảng của mẹ Kibo khiến ai nấy dờ khóc dờ cười. Thông minh đến như Suku cũng ngệt mặt ra, không ngờ nguyên nhân bệnh đau mắt của mẹ Kibo lại đơn giản và lãng nhè như thế.

Lão Luclac xem ra còn hạnh phúc gấp mười lần mẹ Kibo. Lão búng tay tróc tróc làm lửa xẹt thành vòi, mặt tươi roi rói:

- Thấy chưa, bà Kibo. Cửa tiệm Những Dấu Hối luôn luôn là địa chỉ uy tín và đáng tin cậy với bất cứ ai gặp phải vướng mắc trong cuộc sống.

Sửa lại chiếc nón chóp cho ngay ngắn, lão quay xuống khán phòng, ngực ưỡn ra phía trước, giọng trịnh trọng:

- Tôi chính thức tuyên bố bà Homhem đã trúng giải của bà Kibo.

- Bà chị Homhem thân yêu ơi. – Mẹ Kibo chưa chịu leo xuống khỏi bục, vẫn nhìn về phía bà Homhem, hỏi giọng cảm kích – Bà chị có thể cho mẹ già lắm cảm này biết làm sao mà bà chị có thể đoán ra nguyên nhân là ở chiếc mũ không?

Mẹ Kibo vui vẻ đến mức dùng luôn hai chữ “lắm cảm” mà mẹ rất ghét để nói về mình.

- Đơn giản thôi, bà Kibo. – Bà Homhem rung rung chiếc gậy – Chẳng qua tôi cũng từng bị đau mắt như bà. Bà không biết đó thôi, chứ nước dàu pha đường cũng là thứ mà tôi thích nhất...

Giọng gã thanh niên lại vang lên, nôm nong:

- Dù rồi, hai bà cô ơi. Hai bà cô muốn tâm sự thì lát nữa dắt nhau đến tiệm Cái Cốc Vàng tha hồ mà cà kê dê ngỗng. Bây giờ nhường chỗ cho người khác giùm chút đi.

Đám phù thủy bên dưới ủng hộ gã thanh niên bằng cách gõ lên ghế ngồi bằng đủ thứ vật dụng trong tay làm phát ra hàng tràng những tiếng lách cách, leng keng, lộc cộc khiến bọn Suku phải đưa tay lên bịt chặt lấy hai tai.

Ở trên bục, tiếng lão Luclac vang lên sang sảng như phát ra từ một chiếc loa công suất cực lớn, có thể thấy gân cổ lão nổi vằn vì cố sức:

- Bây giờ tôi xin phép giới thiệu nhân vật được chờ đợi nhất...

Lão Luclac vừa nói vừa nghiêng đầu một cách điệu dàng, trông bộ tịch của lão có cảm tưởng một ngôi sao ca nhạc sắp bước ra sân khấu. Và cảm giác đó càng có vẻ chính xác khi bên dưới bắt đầu vang lên những tiếng huýt sáo đầy kích động.

- Đây! – Trên nền âm thanh huyền ảo đó, lão Luclac hét muốn lạc giọng, tay vung mạnh về phía trái – Vị khách đặc biệt của cửa tiệm chúng tôi: Ngài K`Tul!

Bọn Suku cố căng mắt nhưng vẫn không nhận ra ông K’Tul bước ra từ dãy ghế nào. Lão Luclac vừa nói xong, đã thấy ông K’Tul đứng ngay trên bục, cứ như thể ông hiện ra từ trong không khí.

Tim đập thình thịch, Suku nói khê vào tai hai bạn:

- Cậu K’Tul độn thổ.

Păng Ting và Mua cố nghiêng đầu về phía Suku nhưng không nghe được gì. Câu nói của thằng oắt vừa thoát ra khỏi đôi môi đã bị nhấn chìm bởi những tràng vỗ tay dội lên rào rào khi ông K’Tul xuất hiện. Tiếng hú hét dậy lên như sóng, lan ra khắp khán phòng, cần quét hết mọi âm thanh khác.

Và cũng rất giống phong cách một ngôi sao ca nhạc, ông K’Tul gơ tay lên như để đáp lại sự ái mộ của khán giả. Nhưng bọn Suku thấy ông không cười. Giấu mình vào một chỗ thiếu sáng nhất trên sân khấu, ánh mắt sắc lạnh của ông quét quanh một vòng như để thấu tóm hết mọi gương mặt, dĩ nhiên chỗ này bọn Suku phải hụp người xuống để giấu mình đằng sau những tấm lưng đang án ngữ phía trước mặc dù tụi nó không nghĩ ông K’Tul có thể nhìn thấy tụi nó ở một khoảng cách xa như vậy.

- Nói thiệt với các vị là tôi rất thất vọng. – Ông K’Tul bắt đầu bằng một câu trách móc, bộ ria con kiến cựa quậy dữ dội như muốn bò ra khỏi gương mặt ông – Tôi tin là các bộ óc thông thái nhất của xứ Lang Biang đều tập trung hết tại đây. Thế mà bí mật của câu thơ “Ai vui ta sẽ vui cùng, ai buồn ta sẽ buồn chung với người” cho đến hôm nay vẫn chưa có ai giải được.

Ông nhìn rất nhanh lão Luclac đang đứng xun xoe bên cạnh rồi quay phắt xuống dưới, tay gơ cao lên khỏi đầu, cao giọng:

- Hôm nay tôi tuyên bố tăng giải thưởng lên 200.000 năpken. Các vị nên...

Nhưng ông K’Tul không bao giờ có thể nói hết câu nói của mình. Một cơn bão âm thanh đã tràn ngập khán phòng, lần này kèm theo những tiếng dậm chân thình thịch, vài viên đá lát sàn đã bung ra và đám phù thủy giống như đợt ngớt rơi thẳng vào cơn điên. Ở trên sân khấu, lão Luclac rụng người xuống bục và có vẻ không thể đứng dậy được nữa.

Bọn Suku cũng ngồi thụp luôn xuống nền nhà, một lần nữa đưa tay bịt tai, và bắt đầu hiểu ra tại sao mọi người muốn tổng khứ mục Kibo xuống khỏi bục càng nhanh càng tốt. Hóa ra tất cả bọn họ đều nóng lòng chờ ông K’Tul, nói chính xác là chờ món tiền thưởng khổng lồ của ông, mặc dù cho đến nay món tiền hấp dẫn đó vẫn lơ lửng trên không, chưa chịu rơi trúng đầu một ai trong số họ.

- Ông K’Tul – Tiếng một người nào đó gào lên, giọng méo đi vì xúc động quá mức – Đó là người chồng. Chỉ có người chồng mới vui buồn cùng vợ như thế thôi. Ông thấy đáp án của tôi hoàn toàn hợp lý chứ hả?

- Hợp lý cái con khi! – Ông K’ul chưa kịp đáp, một mục phù thủy đã cất giọng rủa xả – Ai thì tôi không biết, chứ như lão chồng chết tiệt nhà tôi, tôi chỉ mong quỷ vật lẩn rặng cho rồi.

- Thế thì đó là người vợ. – Tiếng một người khác – Ô hô, đúng rồi, người vợ chính là người mà câu thơ muốn nhắc đến: Tôi vui vợ sẽ vui cùng, tôi buồn vợ sẽ...

- Cầm cái mồm thối hoắc của ngươi lại đi. – Lại có người kịch liệt phản đối – Ta chắc ngươi vừa lọt lòng ra đã biết nịnh vợ rồi. Hừ, mục vợ của ta ấy à... hu...

hu... hu... mu đã đi theo thằng cha hàng xóm mất rồi còn đâu... hu... hu...

Tiệm Những Dấu Hối trong nháy mắt đã biến thành một thế giới hỗn loạn không thể tả. Suku chưa bao giờ trông thấy một cảnh tượng quái đản như thế: tiếng cười đùa, tiếng cãi cọ, tiếng gào thét, tiếng than khóc va đập nhau, trộn lẫn vào nhau để cho ra một thứ gì đó không thể hiểu nổi, nói tóm lại thiệt là kinh hồn động phách.

Suku nắm chặt tay Mua và Păng Tíng thay cho lời nói lúc này đã thành vô dụng, kéo tuột cả hai ra ngoài cửa.

- Suku... tới những 200.000 năpken...

Mua vừa mấp máy môi, đã thấy mình ở ngoài hành lang, sau lưng nó tiếng cánh cửa đóng sập và lời chào của chiếc mặt nạ biết nói niềm nở vang lên “Sẵn sàng đón chào quý khách trở lại”.

- Suku, như vậy có nghĩa là câu thơ của cậu K’Tul đến nay vẫn chưa có ai giải được? – Nguyên cật tiếng hỏi, khi cả bọn đang quay ngược trở ra đường Ma Ya.

- Đúng vậy, anh K’Brăk. – Thằng oắt hất lộn tóc đã sắp sửa đâm vào mắt, giọng chưa hết thẳng thốt – Cho nên cậu K’Tul mới tặng giải thưởng lên tới 200.000 năpken để kích thích họ.

- Không thể tưởng tượng nổi! – Mua thì thầm, trông mặt thì hình như nó vẫn chưa thoát ra khỏi sự ám ảnh về số tiền thưởng quá lớn của ông K’Tul.

Kăply nhìn Suku:

- Ê, thế còn câu hỏi vô cửa? Tại sao “cái trán của chính mình” lại cao hơn bầu trời được hờ Suku?

- Vì khi ngược lên, ta có thể trông thấy bầu trời, nhưng không thể nào trông thấy “cái trán của chính mình”. – Suku đáp, đơn giản.

Kăply nhìn thằng oắt thêm một lúc, vè thán phục in trên mặt, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Em thông minh như vậy mà không biết được bí ẩn nằm trong câu thơ của cậu K’Tul sao?

Suku trầm ngâm một lúc rồi khẽ khàng đáp:

- Đây là câu đố mẹo, anh K’Brêt à. Chính chữ “ai” và chữ “ta” trong câu thơ đã khiến những nhà thông thái trong tiệm Những Dấu Hối đi chệch hướng. Tất cả bọn họ đều bị lừa.

- Là sao hả Suku? – Mua dán mắt vào thằng oắt, hỏi hớp hỏi, nó vừa rơi ra khỏi nỗi ám ảnh tiền bạc để lại có vẻ bắt đầu rơi vào một nỗi phấp phỏng mới.

Suku thân nhiên:

- Em nghĩ chữ “ta” trong câu thơ chưa chắc là để chỉ người. Đó có thể là một con vật hay một đồ vật.

Thằng oắt nhún vai:

- Em chỉ có thể suy luận đến đó, chị Mua. Còn đây là con vật nào hay đồ vật gì thì em chịu.

Kăply nghĩ thêm một hồi về câu nói của Suku, càng nghĩ càng chẳng thấy gì hết, chỉ thấy nhưc đầu. Biết mình không thể thông minh hơn Suku hay thắng bạn đại ca của nó, Kăply liền lái câu chuyện sang hướng khác:

- Suku nè, em có thấy lạ không, khi sứ giả thứ năm của trùm Bastu không muốn ai mon men đến cửa tiệm của lão Luclac?

Nguyên cất giọng tư lự:

- Cửa tiệm của lão Luclac ngoài số hội viên có thể, còn đón thêm khách bên ngoài. Chính chiếc mặt nạ biết nói làm nhiệm vụ khảo sát trí thông minh của khách vắng lai. Do đó, Buriăk không thể giết hết khách của lão Luclac được. Có lẽ hẳn chỉ trừ khử những kẻ nào khả nghi như bọn mình thôi.

- Nói như anh, trùm Bastu đã biết tổng nhiệm vụ của cậu K'Tul từ lâu rồi? – Păng Ting ngộ ngậy cái gì đó giống như là mái tóc.

- Hẳn đã biết, Păng Ting. – Nguyên thờ dài – Hẳn cũng biết rõ câu thơ của cậu K'Tul chính là chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa bí mật trong vụ truy tìm báu vật ở lâu đài K'Rahlan.

Mua kêu lên:

- Nhưng Buriăk chỉ có thể ngăn chặn khách vắng lai, còn hội viên thường trực của lão Luclac, những phù thủy đến thắng cửa tiệm bằng phép độn thổ thì hẳn làm gì được họ?

Nguyên tắc lưỡi, suýt chút nữa đã đưa tay dứt tóc.

- Tôi nghĩ trùm Bastu đã có trong tay danh sách hội viên của tiệm Những Dấu Hối từ lâu rồi. Chắc hẳn hẳn đã cài thuộc hạ của hắn vào trong đó, đã điều tra từng người và hội viên nào tỏ ra quan tâm đến báu vật ở lâu đài K'Rahlan có lẽ bây giờ đã không một ai còn sống sót.

Nguyên khịt mũi nói thêm:

- Mua đừng quên hữu hộ pháp Balikem và sứ giả Buriăk hiện đang quanh quẩn ở vùng này.

Câu nói của Nguyên y như một ngọn roi quất ngang lưng bọn trẻ. Cả bọn giật nảy một cái, cổ bước thật nhanh ra khỏi hẻm Gieo Sự Chết, hoàn toàn bản năng, quên rằng Nguyên và Kăply hiện nay thừa sức cầm cự ngang ngửa với Balikem và Buriăk nếu cả hai cùng xuất hiện.

Êmê và K'Tub chờ Nguyên và Kăply ngay trước cổng.

- Tụi anh đi đâu mà không rủ em và chị Êmê đi với? – K'Tub chop lấy tay Kăply ngay khi thắng này vừa đặt chân qua cổng, hỏi giọng nôn nóng và giận dữ.

Kăply toét miệng cười, đã chuẩn bị sẵn câu trả lời:

- Tụi anh lên trường gặp thầy hiệu trưởng.

- Thầy N’Trang Long hện tội anh hả?

- Ừ.

K’Tub tròn mắt:

- Thầy gặp tội anh làm gì thế?

Kăply nhún vai:

- Thầy bảo tội anh phải cẩn thận. Balikem và Buriăk hiện nay đang lảng vảng quanh đây.

- Chỉ có vậy thôi hả, anh K’Brăk?

Êmê quay sang Nguyên, hỏi giọng ngờ vực. Nguyên nhìn cái mũi hếch xinh xắn của cô bé, tự nhiên liên tưởng đến cái máy dò sự thật, bụng bắt giắc thót lại:

- À không. Thầy còn hỏi tội anh về vụ truy tìm báu vật.

- Lại báu vật? – Êmê neho mắt – Thế anh vẫn nghĩ trong lâu đài K’Rahlan có báu vật thật ư?

- Chị Êmê. – K’Tub vọt miệng – Nếu thầy N’Trang Long đã quả quyết như vậy thì chúng ta nên tin là có.

Êmê lắc mái tóc vàng:

- Chị chưa từng nghe nói tới chuyện này, K’Tub.

- Êmê. – Nguyên cố lấy giọng điềm tĩnh – Nếu đây thực sự là bí mật quan trọng ở xứ Lang Biang trong vòng ba trăm năm qua thì không phải ai cũng từng nghe nói tới.

Bà Êmô từ trong nhà bước ra, kết thúc luôn câu chuyện giữa bọn trẻ:

- Sao tội con kéo hết ra đây thế?

Chưa đũa nào kịp đáp, bà đã rới rít khoát tay:

- Vào nhà! Vào nhà hết! Hồng lễ tội con chưa biết Balikem và Buriăk đã xuất hiện ở vùng này?

Êmê ngạc nhiên, không nghĩ bà Êmô lại biết tin này.

- Ai nói thế hở mẹ?

Bà Êmô vung lên tờ phụ trương buổi chiều Lang Biang hằng ngày đang cầm trên tay, mặt mày căng thẳng:

- Trong này nè. Cục an ninh vừa ra thông báo lưu ý cư dân Lang Biang đề cao cảnh giác. Theo họ, có nhiều dấu hiệu cho thấy Balikem, hữu hộ pháp của trùm Hắc Ám, tái xuất hiện sau mười ba năm biệt tích. Và cùng với sứ giả Buriäk, hiện nay cả hai đang có mặt ở đây.

Theo như những gì bọn trẻ được biết từ miệng bà Êmô thì thông báo của Cục an ninh chỉ ngắn gọn có thế, nghĩa là hoàn toàn không đề cập gì đến chuyện thám tử Eakar sập bẫy Balikem. Chắc họ không muốn bị cười vào mũi! Bọn trẻ nghĩ thầm và ngoan ngoãn theo chân bà Êmô vào nhà, mặt mày đứa nào đứa nấy nom ngây thơ hiền lành hết sức.

Trong khi bọn nhóc lâu đài K’Rahlan khoái chí vì đã đánh lừa được bà Êmô thì bà Êmô cũng khoái chí không kém vì đã vờ vịt một cách xuất sắc, mặc dù không thể nói là bà đã làm chuyện đó một cách dễ dàng, đơn giản vì đó không phải là chuyện mà bà thường làm. Thiệt tình thì bà không tin những chiến binh giữ đền như Nguyên và Kăply lại không được Hội đồng tối cao Lang Biang thông báo về sự xuất hiện của hữu hộ pháp và sứ giả thứ năm của phe Hắc Ám – toàn những tay đầu sỏ.

Dĩ nhiên, nhìn vào năng lượng pháp thuật của Nguyên và Kăply hiện nay, bà Êmô vững tin hai đứa có thể đối phó được với Balikem và Buriäk, cũng như đủ khả năng bảo vệ Êmê và K’Tub trước mọi bất trắc, nhưng dẫu sao với tâm lòng của một người mẹ, bà vẫn luôn bất gặp mình thấp thòm không yên.

Cho nên khi quỳnh quíu lừa bọn trẻ vào nhà, bà đã hoảng hốt thực sự. Nỗi lo lắng dâng lên từ đáy lòng đó đã giúp bà có một vẻ chân thành sâu sắc đến mức bọn Kăply không nghĩ là bà đã biết tòng những hành vi bí mật của tụi nó, kể cả về ngoan ngoãn láu cá mà tụi nó đang cố tình trưng ra trên mặt như những tấm bảng quảng cáo diêm dúa mà từ lâu bà Êmô đã thấy không đáng tin chút xíu nào.

Chương 13: Rèm Cửa Sổ

Sáng hôm sau, trên đường đi đến trường, bọn Kăply lại bất gặp bầu không khí chộn rộn tụi nó đã từng nhìn thấy trong những ngày tên “mông tặc” chưa bị tóm cổ. Thông báo của Cục an ninh về sự xuất hiện của hữu hộ pháp phe Hắc Âm lập tức quét lên mặt cư dân Lang Biang các gam màu lạnh ngắt. Mặc dầu xưa nay rất ít kẻ nhìn thấy Balikem nhưng cái tên khét tiếng này vẫn khiến tóc gáy nhiều người dựng đứng.

Cách đây không lâu, lúc ba thằng Tam và các nạn nhân của sứ giả Basil bắt ngờ trở về từ thung lũng Pleimo, mọi người như chìm đắm trong một cơn phấn khích theo Êmê là chưa từng có. Mặc dù âm ức vì không được tiết lộ nguyên nhân thoát nạn theo yêu cầu của bọn trẻ, bọn người hồi hương và thân nhân của họ vẫn không ngăn được đôi chân mình nhảy múa và những nụ cười toét miệng. Những cuộc vui chơi ca hát diễn ra thâu đêm suốt sáng như trong kỳ lễ hội. Tiệm Cái Cốc Vàng bia chảy như suối. Công viên Các Thứ Kẹo đầy ắp khách dạo chơi. Thậm chí tiệm cầm đồ của lão Lomcom cũng trở nên chật ních, gần như không còn chỗ chứa vì người ta cần tiền để mở tiệc liên hoan chiêu đãi bạn bè.

Nhưng niềm hân hoan chẳng kéo dài được lâu. Sự lộ ng hành của tên “mông tặc” đã nhanh chóng nhốt tất cả các đôi chân ở trong nhà ban đêm.

Thù phạm vừa bị bắt, mọi người chưa kịp thở phào đã xám mặt khi nghe tin dữ về sự xuất hiện của Balikem và Buriăk. Không ít người liên hệ thông báo của Cục an ninh với dòng chữ xuất hiện trên đầu ông Pirama cách đây mấy ngày: “NGÀY TẬN THẾ SẮP ĐẾN – NGÀI SẮP QUAY LẠI – TẤT CẢ CHỈ LÀ BẮT ĐẦU” và không cần thông thái lắm người ta cũng cảm nhận được mối đe dọa vô hình đang bắt đầu phủ xuống cuộc sống của mọi cư dân xứ Lang Biang như một tấm chăn khổng lồ.

Bọn Kăply nhớ là mới hôm qua đây thôi, Cửa hiệu thất tình của lão Seradion khách còn vô ra nườm nượp, bữa nay vắng tanh như đột nhiên không ai thiết tha gì chuyện yêu đương nữa. Trong tiếng nhạc xập xình yếu ớt, ban nhạc củ cải của lão chỉ nhai lại những bài cũ, có lẽ lão cũng đang sốt vó nên chẳng còn tâm trí đâu để soạn ca khúc mới.

Ở trường, thầy Haifai một lần nữa lại nhảy cóc: đang từ thần chú chiến đấu số 10 thầy vọt thẳng qua thần chú chiến đấu số 18.

Nhưng trước khi dạy thần chú mới, thầy không quên ưu ái đũa học trò cung:

- Tam, trò cho ta biết thần chú chiến đấu số 13 có tên là gì?

Tam bật dậy như lò xo:

- Thưa thầy, đó là thần chú Khăn quàng cổ ạ.

- Quá xuất sắc! Trò ngồi xuống đi! – Thầy Haifai hề hả – Ta nghĩ là trò hoàn toàn xứng đáng với điểm 10 đầu tiên trong ngày hôm nay.

Bên dưới, Amara và Y Đê đồng loạt cự mình, nhưng chẳng đứa nào lên tiếng, chỉ gườm gườm nhìn thầy Haifai như thằm mong quý vật thầy cho rồi.

Thầy Haifai nhìn thẳng vào mặt Amara như muốn nói đồ trò làm gì được ta, rồi đập đập hai tay vào nhau theo thói quen, thầy cao giọng:

- Hôm nay các trò sẽ được học thần chú chiến đấu số 18 – thần chú Rèm cửa sổ. Đây là loại thần chú tương tự thần chú Khăn quàng cổ mà siêu học sinh Tam vừa nhắc đến.

- Trò Tam trở thành siêu học sinh từ lúc nào vậy thầy? – Lần này thì Amara không nhịn được, nó nhếch mép khinh khinh hỏi, không thèm đứng lên – Con không nghĩ trường Đămri có chủ trương hề đưa nào là quái nhân đều được phong siêu học sinh hết ráo.

- Đồ ngu! Trò Tam chưa bao giờ là quái nhân, hiểu chưa? – Thầy Haifai rít lên và những đứa ngồi bàn đầu háp tấp né người qua một bên để tránh bị nước bọt văng trúng mặt.

- Chưa hiểu. – Amara ngang ngạnh đáp – Chỉ có thầy là người đầu tiên nói thế thôi.

Bọn trẻ thấy rõ chiếc đầu lưa thưa tóc của thầy Haifai lắc lư dữ dội, đôi mắt sâu hoắm và tối om om của thầy lóe lên thứ ánh sáng rờn rợn của kẻ sắp sửa giết người. Ngay cả Amara khi chạm phải thứ ánh sáng đó cũng thấy ớn lạnh toàn thân.

Nhưng thầy Haifai chưa kịp làm gì hoặc nói gì thì cô Haifai đã cướp mất diễn đàn:

- Amara, con không nên hỗn láo như thế. – Giọng nói eo éo của cô Haifai từ dịu dàng đột ngột chuyển sang khe khắt – Còn ông, tôi nghĩ là ông giận quá mất khôn rồi. Ông ráng làm nguội cái đầu của ông lại đi, để nhớ ra ông vừa nói bậy bạ gì thế.

Thầy Haifai thờ hỏn hển, ngực áo phồng lên xẹp xuống gấp gáp, vẫn còn rất giận, nhưng không vì thế mà thầy không hiểu ý nghĩa trong câu nói của vợ.

Thầy quay mặt đi chỗ khác (vì thầy biết nếu cứ nhìn hoài thẳng Amara mắt dạy, người thầy chỉ chực nổ tung) và thờ khò khè thêm một hồi trước khi cố ép mình quay lại với bài giảng:

- Các trò cũng biết rồi đó, thần chú số 13 là thần chú bảo vệ cổ, có mục đích đối phó với sự tấn công của ma cà rồng. Còn thần chú số 18 là thần chú bảo vệ tâm linh. Đây là một trong những câu thần chú siêu hạng, phức tạp và khó vận dụng hơn nhiều so với thần chú số 13, do đó các trò phải hết sức tập trung. Phải hoàn toàn tập trung!

Thình lình thầy động tay lên bảng đánh “rầm” một tiếng khiến cả lớp giật bắn:

- Các trò nghe rõ chưa?

- Dạ rõ. – Cả đồng cái miệng thi nhau rống thật lớn, biết là thầy vẫn còn quạu thẳng Amara nên không đứa nào dám tỏ ra lè mè.

- Tại sao thần chú này có tên là Rèm cửa sổ hở thầy? – Tam vọt miệng hỏi, cũng chỉ có nó là đứa duy nhất dám cho phép mình thắc mắc trong lúc này.

- Hay lắm, Tam! Một câu hỏi xuất sắc! – Thầy Haifai lập tức tóm lấy câu hỏi của Tam như tóm lấy một cái túi nilông có thể giúp thầy xả bớt bức bối. Thầy nói tiếp bằng giọng khiêu khích – Nói chung, trò luôn luôn xuất sắc. Với câu hỏi cực kỳ thông minh đó, lần thứ hai trong đời ta quyết cho trò tới hai điểm 10

để xem có thẳng ngu nào dám phản đối không.

Như nòng súng sẵn sàng khạc đạn, hai hốc mắt âm u của thầy quét một vòng khắp lớp, dừng hơi lâu chỗ thẳng Amara và không giấu vẻ hả hê khi thấy mặt thẳng này tái đi từng phút một.

- Các trò nghe đây. – Thầy Haifai lừ lừ quay cái trán đỏ theo chiều ngược lại – Đôi mắt của chúng ta chính là cửa sổ của tâm linh. Con mắt bên phải tương ứng với mặt trời, nhìn vào thời gian. Con mắt bên trái tương ứng với mặt trăng, hướng về cái vĩnh hằng. Nhưng có điều cả chón là đôi mắt của chúng ta cũng là cửa ngõ của lòng ước muốn và sự thèm khát nên rất dễ bị nghệ thuật hắc ám lợi dụng để lung lạc và sai khiến.

Khi nói tiếp, thầy nhe gằn đủ ba mươi hai cái răng lờm chờm như để gây ấn tượng:

- Các phù thủy hắc ám siêu đẳng có thể dùng một bông hoa hay quả táo là đủ để biến các trò thành nô lệ cho chúng suốt đời.

Ở bên dưới, Nguyễn thi thắm vào tai Kăply:

- Thầy muốn dạy tụi mình cách đối phó với Balikem đó.

- Tao biết rồi.

Kăply kiêu hãnh đáp và vênh tai nghe thầy Haifai nói tiếp:

- Dĩ nhiên chúng ta có nhiều cách để chống lại. Chúng ta có thể luyện bùa trừ tà bằng sừng, sắt móng ngựa, muối, phèn chua hay khói thơm. Nhưng cách tốt nhất và hiệu quả nhất là luyện thần chú Rèm cửa sổ...

- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Hailibato đột nhiên reo lên – Khi gặp loại nghệ thuật hắc ám có tính chất giống như thôi miên, câu thần chú số 18 sẽ giúp tụi con không bị mê hoặc. Cửa sổ tâm linh lúc đó được bảo vệ chặt chẽ nên thần chú này có tên là Rèm cửa sổ phải không thầy?

Không hề giận dữ vì bị Hailibato ngắt lời, thầy Haifai chọc ngón tay màu mè về phía nó, giọng sung sướng:

- Hà hà, lại thêm một đứa thông minh. Thế mà trước giờ ta cứ tưởng trò chỉ biết ăn cho mập thầy thôi chứ.

Thầy lại nện tay vô bảng đánh “rầm”, gầm lên:

- Ta cho trò 10 điểm, Hailibato.

Một lần nữa, Amara và Y Đề lại cựa quậy dữ dội trong chỗ ngồi. Một thẳng Tam được thầy ưu ái đủ khiến hai đứa nó bầm gan, bây giờ lại nảy ra thêm thẳng Hailibato nữa, biểu tụi nó làm ra vẻ tỉnh queo sao được. Nhưng chưa hết khiếp vía trước cái nhìn đe dọa của thầy vừa rồi, thẳng Amara chỉ dám bày tỏ sự bất bình bằng cách nhúc nhích vai và hông, cả lớp đều thấy nó đập móng bình bịch vào hai thành ghế như muốn làm cái ghế vỡ tan ra cho rồi. Ngồi sau một dãy, thẳng Y Đề là một bản sao thu nhỏ của Amara, nhưng chính vì nó nhỏ con hơn sư phụ nó nên sau khi đập móng vào thành ghế một hồi, nó thấy đau quá nên lại ngồi im và len lén đưa tay xoa hai bên bả sườn chắc là bầm tím.

- Dừng giờ trò hê ra nữa! – Thầy Haifai đột ngột quát – Hai đứa bay lên đây!

Amara ngằn nhắt:

- Tụi con tội gì kia chứ?

- Hồng có tội con khi gì hết! – Thầy Haifai gằn gừ – Ta bảo lên thì tụi bay cứ lên!

Một phút sau, Amara và Y Đê đã đứng trước mặt thầy Haifai. Y Đê càng lúc càng giống y chang sư phụ nó: Hai đứa mặt căng căng, ngó thiệt là xắc lảo.

Không thèm nhìn hai đứa học trò, thầy Haifai quay mặt xuống lớp:

- Các trò giờ sách ra, trang 216, chương 18.

Đợi cả lớp lật tập xong, thầy bắt đầu giảng bài. Amara và Y Đê đứng một bên, nghệt mặt ra nghe.

Khấpy chốc chốc lại liếc về phía hai đứa này, thấy rõ gương mặt Amara càng lúc càng lộ rõ vẻ tức tối. Trông tụi nó lúc này giống như hai cái giá mắc nón, thầy Haifai dường như đã quên bẵng tụi nó.

- Cô ơi, cô! – Amara bắt thần tru tréo, có vẻ đã hết chịu nổi sự hành hạ của thầy Haifai.

Thầy Haifai lập tức ngưng giảng. Thầy quay sang hai đứa học trò, lúc lắc đầu cho hai cái khuyên tai đưa qua đưa lại và vỗ vỗ bằng giọng nữ:

- Tụi con yên lặng nghe giảng bài đi. Ông sắp kiểm tra tụi con đó.

- Ta kiểm tra ngay bây giờ đây. – Thầy Haifai nói nổi theo bằng giọng nam, không thèm lấy hơi giữa hai giọng nói, vẻ gắt gỏng và đe dọa – Những phù thủy chân chính không bao giờ thêm tu luyện những gì thuộc về nghệ thuật hắc ám nên ta sẽ không dùng một thứ bùa nào tác động lên tâm linh mấy trò. Thay vào đó, ta sẽ sử dụng nghệ thuật thôi miên thông thường để kiểm tra xem mấy trò tiếp thu bài học được đến đâu.

Thầy gục gặc cái trán dồ, mắt bám cứng vào gương mặt của hai đứa học trò đang hoang mang nhìn lại thầy:

- Mấy trò chuẩn bị đi. Ta bắt đầu đây.

Trong một phút, Amara và Y Đê lo lắng nhận thấy đôi mắt thầy Haifai đột nhiên trở nên xanh biếc như hai vì sao lạnh. Hai đứa lật đật niệm chú, cố nhớ lại những gì thầy vừa giảng nhưng tụi nó biết ngay là tụi nó không thể nhớ bất cứ điều gì. Hai vì sao xanh bấy giờ đã hóa thành hai con ong đang tìm cách chui vào tâm trí Amara và Y Đê, thậm chí hai đứa dường như nghe có tiếng kêu vo vo trong tai và rõ ràng điều đó khiến tụi nó không thể nào tập trung đầu óc được.

Phát hiện ra nguy hiểm, Amara và Y Đê cố quay mặt đi phía khác để tránh ánh mắt thầy Haifai nhưng ngay lập tức cả hai điếng hồn nhận ra tụi nó không thể làm chủ được hành vi của mình.

Đôi mắt thầy Haifai bắt đầu đong đưa và cả lớp đều nhận thấy cả Amara lẫn Y Đê có hiện tượng giống như vừa chích nọc con macorana, trông tụi nó có vẻ ngất ngây, mí mắt từ từ sụp xuống như sắp sửa rơi tòm vào giấc ngủ.

Đang khi tụi bạn chờ đợi Amara và Y Đê đổ gục ra sàn và cất tiếng ngáy khò khò thì hai đứa bỗng mở bừng mắt ra, đột ngột tỉnh hẳn. Giống như những kẻ đang mắc kẹt trong giấc mơ bỗng thoát ra được, Amara và Y Đê vươn vai gáp một cái thật dài rồi lật đặt nhìn quanh, ánh mắt sáng lấp lánh.

Rất nhanh, và không hề có dấu hiệu báo trước, Amara phóng lại chỗ thằng Lung ngồi và trước vẻ ngạc nhiên cùng cực của tụi bạn, nó giật lấy cuốn sách trên tay thằng này, đem lại đặt trên bục cửa sổ, xong rút một chiếc giày dưới chân để lên cuốn sách. Rồi với một chân mang giày một chân không, Amara nhảy lò cò một vòng quanh lớp rồi leo lên bục cửa sổ ngồi cạnh cuốn sách, mặt ngáy ra, đã trở lại dáng điệu của kẻ không còn thần trí.

Thằng Y Đê còn khùng hơn. Nó không chạy nhăng lên như thằng Amara, chỉ đứng giữa lớp, lắc người như điên. Y Đê lắc người mỗi lúc một nhanh, vừa lắc vừa la om sòm:

- Ta là chai bia, sao chưa sùi bọt? Ta là chai bia, sao chưa sùi bọt?

Lúc bình thường, Y Đê không thể lắc lư lâu như thế. Mà cũng không đứa nào trong lớp có thể làm được điều phi thường đó. Nhưng Y Đê cứ lắc mãi. Dĩ nhiên động tác chậm dần và đến một lúc không còn là lắc nữa mà nó xiêu vẹo giống như người say rượu và tiếng la đã biến thành tiếng thều thào:

- Ta là... chai... bia..., sao... chưa... sùi bọt...?

Thiệt ra thì lúc này miệng thằng Y Đê đã sùi bọt nhưng chính nó không hề nhận thức được.

Tụi bạn quan sát Amara và Y Đê bị thôi miên, biết hành động quái gở của hai thằng này là do thầy Haifai sai khiến nhưng đứa nào đứa nấy vẫn thấy lưng nổi đầy gai ốc.

Thầy Haifai chấm dứt cuộc kiểm tra đầy ấn tượng bằng cách túm Amara và Y Đê mỗi đứa một tay và nhìn sâu vô mắt tụi nó, nghiêm giọng ra lệnh:

- Nhìn thẳng vô mắt ta!

Amara và Y Đê lập tức làm theo, miệng vẫn còn nở nụ cười ngờ nghệch.

Kăply chăm chú theo dõi cảnh tượng trước mặt, bụng run lên khi nghĩ tới ánh mắt của con chim đầu riu hôm trước. Và như một đám mây đen, câu chuyện về thám tử Eakar bắt chợt hiện ra lơ lửng trong đầu nó. Trong một thoáng, Kăply thấy tim mình như bị ai bóp chặt. Thầy Haifai chỉ dùng thuật thôi miên phổ thông mà hiệu quả đã ghê gớm đến thế, nếu nó và Nguyên trúng phải tà thuật của Balikem thì tai họa sẽ không biết đâu mà lường.

Lúc này, về đờ dẩn trên mặt Amara và Y Đê đã biến mất. Vừa khôi phục lại thần trí, Amara đã vùng khỏi tay thầy Haifai. Nó nhích ra xa, nhìn thầy bằng ánh mắt ngờ vực:

- Thầy đã làm gì con?

- Ta chỉ biểu trò làm vãi chuyện vặt vãnh thôi mà, Amara. – Thầy Haifai cười khục khục – Chẳng hạn như ta thì thăm với trò rằng mang một chiếc giày luôn luôn tốt hơn là mang hai chiếc giày và thiệt hên cho ta là trò đã ngu ngốc nghe theo.

Trong khi Amara cúi phắt xuống chân, tới lượt Y Đê réo lên bằng giọng của người mới ốm dậy:

- Còn con?

- Trò há? – Thầy Haifai cười hề hề – Trò thì ta gieo vào đầu ý nghĩ rằng trò là một chai bia nhưng là một chai bia dóm. Bia gì mà hông biết sùi bọt. Thế là trò cố làm hết cách để chứng minh trò cũng có thể sùi bọt không kém bất cứ một chai bia xịn nào. Và nói chung là trò đã làm rất tốt, Y Đê à.

Nhìn thẳng Y Đê đưa tay quẹt mép, thầy nhún vai, giọng đột nhiên câu kinh:

- Trước khi tụi bay về chỗ, ta nói thiệt là tụi bay giống đồ cóc nhái hết sức. Ta giảng khô cả cổ mà tụi bay chẳng tiếp thu được cái con khi gì hết. Nếu tụi bay không chăm chỉ luyện tập, buổi học tới đây ta sẽ khiến tụi bay chạy ra giữa sân làm trò cười cho cả trường cho coi.

Nạn nhân kế tiếp của thầy Haifai là thằng Hailibato.

- Hailibato, trò phải thận trọng đó. – Thầy Haifai nhìn chăm chăm gương mặt tròn quay của thằng này khi hai thầy trò đứng đối diện nhau trước tấm bảng – Ta nói trước, ta sẽ bắt trò tự bạch. Đây là trò chơi ưa thích của đám phù thủy ở Cục an ninh khi tra khảo phạm nhân, có hiệu quả tương tự như bùa Chống nói dối. Trò ráng mà dùng thần chú Rèm cửa sổ để chống lại đi.

Ngay từ khi chứng kiến Amara và Y Đê bị thuật thôi miên sai khiến, Hailibato đã cẩn thận nhắm đi nhắm lại cách vận dụng thần chú Rèm cửa sổ đến sái quai hàm và nó nghĩ là nó sẽ không rơi vào trường hợp của hai đứa lên trước.

- Dạ, con sẽ cố, thưa thầy. – Nó gật đầu, đáp một cách tự tin, không thêm tránh ánh mắt của thầy Haifai.

Lần này, thầy Haifai hỏi lớn và cả lớp đều nghe rõ cuộc đối đáp:

- Trò Hailibato, trò học tại trường nào?

- Trường Đămri, thưa thầy.

- Tốt lắm, thế trò học lớp nào?

- Lớp Cao cấp 2, thưa thầy.

- Giáo viên dạy trò tên gì?

- Giáo sư Haifai, thưa thầy.

Tới đây, thuật thôi miên của thầy Haifai bắt đầu phát huy tác dụng và thằng Hailibato đã bắt đầu mơ màng. Nó không buồn lễ phép “thưa thầy” trong từng câu nữa.

- Môn thể thao ưa thích của trò?

- Ăn.

- Thế món ăn yêu thích của trò là gì?

- Tất cả các món.

- Con vật yêu thích của trò?

- Tất cả những con vật ăn được.

Ở dưới lớp bắt đầu vang lên những tiếng khúc khích.

Trên băng, thầy Haifai vẫn đều đều:

- Nơi trò muốn đi du lịch?

- Nhà hàng ăn.

- Nghề mơ ước của trò?

- Chủ nhà hàng ăn.

- Thành thật lắm. Nhưng ta đã chán thói ham ăn của trò lắm rồi. – Thầy Haifai thở phì phì – Thế trò không có điều mong mỏi lớn lao nào trong cuộc đời à?

- Có chứ, thưa thầy.

- Điều gì? – Chỗ này, Kápplý thấy rõ đôi mắt thầy Haifai lóe lên đầy hy vọng.

- Lúc nào cũng ăn, thưa thầy.

Hailibato lại “thưa thầy” nhưng rõ ràng là nó đã không còn kiểm soát được mình.

Thầy Haifai ngán ngẩm đến mức không buồn chửi um khi dưới lớp nổ ra những trận cười nghiêng ngả. Thầy nhìn Hailibato, giọng dò xét:

- Thế trong ngày lễ Tình nhân, trò cũng chỉ quan tâm đến ăn thôi à?

- Đúng thế, thưa thầy.

Hailibato ngập ngừng nói thêm:

- Nhưng trong ngày đó, con ao ước được đi ăn cùng Bolobala.

- Tại sao lại phải đi cùng Bolobala?

- Con thích bạn ấy, thưa thầy.

Những tràng cười vừa lắng xuống lại bùng lên khắp các dãy bàn. Kápły liếc sang chỗ Bolobala, thấy nó đang gục xuống bàn, giấu mặt giữa hai cánh tay và có vẻ sẽ không bao giờ ngẩng lên nữa. Thi sĩ Tam mặt đỏ phừng phừng, quai hàm bạnh ra và trông cái cách nó trợn mắt nhìn Hailibato, Kápły tin rằng nó đang cầu cho sét giáng xuống đầu thằng này quách cho rồi.

Trên cái nền âm thanh nhí nhố đó, giọng thầy Haifai vẫn vang lên rành rọt:

- Thế giữa ăn và Bolobala nếu phải chọn một thì trò chọn...

- Dạ, con chọn ăn ạ.

Lớp học bỗng chốc không còn là lớp học nữa. Có thứ gì đó giống như một cơn bão âm thanh tràn qua các dãy bàn. Bất chấp thầy Haifai là người sùng bái trật tự và sẵn sàng trừng phạt bất cứ đứa học trò nào phá vỡ điều đó, nhiều đứa vẫn giậm chân thỉnh thoảng lên nền nhà, nhiều đứa khác gõ bàn thùng thùng một cách phấn khích. Kápły nhìn quanh, thấy tại bạn giống như một đàn bò điên.

Ngay cả thằng Tam lúc này cũng toét miệng cười hềnh hếch, chiếc mặt nạ màu gạch cua rơi đầu mất. Con nhỏ Bolobala đã nhấc đầu lên khỏi hai cánh tay, và vì không biết nên cười hay nên khóc, khuôn mặt bầu bĩnh của nó trông kỳ cục như một con mèo vừa được vớt lên từ dưới nước.

- Trò tuyệt lắm, Hailibato. – Thầy Haifai nói khi thằng này đã tỉnh trí và đang ngẩn ngơ nhìn quanh với vẻ hoang mang. Dĩ nhiên Hailibato không biết tại bạn đang cười cợt chuyện gì, trông nó có vẻ lo âu như kẻ nghi mình quên cài nút quần khi ra đường.

- Trò rất kiên quyết trong sự chọn lựa của mình. – Thầy Haifai nói tiếp, không rõ khen ngợi hay chế giễu – Cuộc đời trò tóm lại chỉ có ba việc đáng làm đó là: ăn, ăn và ăn. Nhưng không sao, ta luôn tôn trọng lý tưởng sống của người khác. Chỉ tiếc là trò không thông minh như ta tưởng.

Thầy Haifai bắt đầu nhe nanh, giọng sít lại:

- Cũng như Amara và Y Đê, nếu trò không chú tâm rèn luyện câu thần chú quan trọng này, lần tới chắc chắn ta sẽ khiến trò dốc ra những ý nghĩ thâm kín và bá láp đến mức sau đó trò sẽ nghi học luôn cho coi.

Mặt xanh lét xanh lét, Hailibato lạch bạch lê khối thịt đồ sộ về chỗ, những tràng cười dai dẳng vẫn vây bọc từng bước đi của nó khiến nó trông càng nặng nề, thâm nảo.

Đứa bị kêu lên tiếp theo là Kápły.

o O o

Kápły kêu khổ thầm trong bụng khi không cần nhìn nó cũng thừa biết hàng đồng cặp mắt đang tò mò dán vào nó, đang khoái trá chờ đợi ở nó một trò nhí nhố ngay khi nó vừa rời khỏi chỗ ngồi. Cái cảm giác sắp sửa làm điều ngu ngốc khiến Kápły đột nhiên thấy đôi chân như không còn hơi sức. Nó cố bước từng bước thật ngắn để trì hoãn giây phút đối diện với thầy Haifai, đau khổ khi bắt gặp mình đang run sợ. Nếu thầy kêu mình tự bạch như Hailibato, chắc hẳn mình sẽ nói vung vít về Mua và không có gì bảo đảm là mình sẽ không nói những lời nhăng cuội. Kápły cảm thấy lo lắng, nhưng rồi một ý nghĩ khác làm nó càng lo lắng hơn, thậm chí còn hơn cả lo lắng – đó là sự hoảng hốt. Nếu thầy kêu mình tự bạch về gia đình, về nguồn gốc thì sao há? Chắc chắn mình sẽ kể lung tung về làng Ke, về ba mẹ mình, về ngôi trường dưới chân đồi Phù Thủy, về thầy Râu Bạc, thế là hỏng bét! Kápły chết điếng với viễn ảnh đáng sợ đó,

trong một phút nó muốn rụng người xuống đất, mồ hôi tươm ướt cả lưng áo.

- Đừng sợ, K’Brét.

Kăply giật mình nghe tiếng thầy Haifai vang lên trong đầu. Hóa ra khi nãy thầy dùng phép thần giao cách cảm để sai khiến Amara và Y Đê. Kăply lăm bằm, cô quay đi nhưng cũng như mấy đứa kia, ánh mắt của nó không hiểu sao cứ mắc lại ở gương mặt quái dị của thầy Haifai, giống như cây kim bị hút chặt vào thỏi nam châm.

Kăply nơm nớp nhìn thầy Haifai, bụng giần giật từng cơn, thấy rõ sự bấn loạn của mình phản chiếu trong ánh mắt bắt đầu xanh biếc của thầy và khi thầy bảo nó đừng sợ, nó càng sợ hơn với cảm giác dường như thầy đọc được ý nghĩ trong đầu nó.

- Ta sắp kêu trò biểu diễn một màn vui nhộn đây. – Lần này, thầy Haifai nói lớn như muốn cho cả lớp nghe thấy, giọng khô khốc, không chút tình cảm – Trò ráng mà nhớ lại những gì ta đã giảng về cách vận dụng thần chú Rèm cửa sổ. Ta nói trước, nếu trò không biết cách bảo vệ tâm linh của mình thì dù trò có là thành viên của lâu đài K’Rahlan, ta cũng nhất định biến trò thành một tên hề. Trò nghe rõ chưa, K’Brét?

- Dạ, rõ ạ.

Kăply lí nhí đáp, cổ chừng ngả lẩn ra trước lời dọa nạt của thầy Haifai. Đúng lúc đó, nó chợt nghe giọng nói của thầy thỉnh linh vang lên trong đầu, như thể thầy đã cài đặt sẵn những mệnh lệnh ở chỗ nào đó trong bộ não của nó, chỉ đợi đến giờ là bật lên: “Trò đang lo lắng phải không? Trò hãy khóc thật to lên, những lo lắng sẽ tan biến ngay tức khắc, K’Brét à”. Kăply ngạc nhiên nhận thấy giọng nói đang lẩn tẩn trong đầu nó lúc này là một giọng dịu dàng, gần như là thủ thi, hoàn toàn không giống chút gì với giọng nói hăng ngày của thầy Haifai. “Trò hãy khóc đi, K’Brét!”, cái giọng ngọt ngào đó lại vang lên, êm ái, vỗ về, đầy ma lực.

Đột nhiên Kăply thấy lòng mình thổn thức. Và nó thấy ngoác miệng ra khóc lúc này là điều hoàn toàn tự nhiên. Ánh mắt của thầy Haifai càng lúc càng sâu thăm thẳm, nhìn nó nửa như sai khiến nửa như khuyến khích. Kăply thấy mình đã muốn nức nở lắm rồi. Khóe mắt nó đã bắt đầu ươn ướt. Nhưng Kăply cố gượng lại. Răng nghiến chặt, nó ép mình cố nhớ đến cách vận dụng câu thần chú số 18 vừa học nhưng ngay lập tức nó đau khổ nhận ra sự bất lực của mình khi ra lệnh cho đầu óc. Như một chiếc xe chết máy, bộ nhớ của nó hoàn toàn tê liệt.

Kăply rên rì trong tuyệt vọng: “Đừng khóc! Không được khóc! Dù thế nào cũng không được khóc!”. Nó biết những lời làm nhảm đó không phải thần chú, nhưng nó cứ mấp máy môi như người mê sảng. Và kỳ lạ thay, Kăply mừng rỡ nhận thấy sự tỉnh táo dường như đang quay lại với nó. Nó thấy nó không còn xốn xang hay bứt rứt như lúc nãy nữa.

“Khóc đi, K’Brét! Sẽ rất dễ chịu nếu trò ồa ra khóc, K’Brét à!”. Thầy Haifai vẫn tiếp tục rót vào tâm trí nó những lời đường mật nhưng lần này Kăply không để cho mình bị mê hoặc nữa. “Chẳng dễ chịu gì hết á”. Nó tự nhủ và mắt nó ráo hoảnh.

Cả lớp nín thở theo dõi cuộc kiểm tra trước mặt, kinh ngạc khi thấy Kăply có thể cầm cự được khá lâu trước thuật thôi miên của thầy Haifai.

Tụi nó háo hức chờ Kăply làm một trò hoạt kê gì đó để phá ra cười nhưng rốt cuộc chẳng thấy gì hết. Hai thầy trò vẫn đứng gờm gờm nhìn nhau, nín thình và bất động, lâu thật lâu, bất phân thắng bại.

Ngay cả Nguyên cũng há hốc miệng. Nó không tin cục gạch trên cổ Kăply có thể thông thái hơn bọn Amara, Y Đê và Hailibato. Trước sau, Nguyên dứt cả

thầy là tám sợi tóc, vẫn không biết thằng bạn mình làm cách nào để thực hành câu thần chú phức tạp kia ngon lành như vậy.

Thầy Haifai cũng sững sốt không kém. Nhưng rồi thầy chợt hiểu thầy không thể khuất phục được đứa học trò đang đứng trước mặt. Thầy nhắm mắt lại và thở phì một tiếng, giống như tuyên bố đầu hàng:

- Giỏi lắm, K’Brêt! Trò về chỗ đi!

Như được giải thoát, Kăply vội vàng chạy về chỗ, sung sướng hứng lấy hàng tràng tiếng vỗ tay phấn khích và ngưỡng mộ của tụi bạn đang động ầm ầm vô tai nó.

Nhưng niềm vui vừa chớm trong lòng Kăply lập tức bị thầy Haifai tạt ngay một thùng nước lạnh. Trong đầu nó, tiếng thầy bắt ngờ vang lên – lần này đúng là giọng thầy, lạnh lùng, gầy gỏ:

- Ta khen trò là để giữ thể diện cho trò thôi, chớ thiệt ra trò học ngu như heo, K’Brêt à. Sỡ dĩ trò không bị thuật thôi miên của ta tác động chẳng qua là nhờ trò ăn được quả táo vàng trên núi Lung Chùng chớ còn câu thần chú Rèm cửa sổ, ta biết trò hồng nhớ cái con khi gi hết á!

Chương 14: Ai Vui Ta Sẽ Vui Cùng

Sáng hôm sau, chủ nhật, bọn trẻ lâu đài K’Rahlan được nghỉ học. Nhưng khác với thông lệ, bữa đó tụi nó buộc phải trải qua những khoảnh khắc mà theo cách nhìn quạu quọ của thằng K’Tub là ngấy tận cổ. Trong bữa ăn tối hôm trước, bà Êmô đã tuyên bố thằng là ngày mai không đưa nào được bước chân ra khỏi nhà. Balikem và Buriäk trong mắt bà đích thị là hai con chồn, và bọn trẻ chẳng qua là những chú gà con ngốc nghếch, ngay cả khi hai chú gà trong bầy có là những chiến binh giữ đến đi chẳng nữa.

- Các con phải nghe lời ta!

Bà Êmô kết thúc buổi giáo huấn, và lời nói cuối cùng vừa rời khỏi đôi môi bà lập tức gây nên một cơn bão bất bình nhưng trước khi bọn trẻ phản đối, ông K’Tul đã kịp găm giữ từ đằng sau tô canh:

- Ta thấy cách ít ngu nhất là tụi con nên nghe lời đi Êmô.

Gần đây ông K’Tul và bà Êmô rất ít khi đứng về một phe nhưng một khi ý chí của họ đã nhập lại thành một thì bọn trẻ luôn bất gặp cảm giác mình đang đối diện với một bức tường. Tụi nó đành xả ầm ục lên các loại chén đĩa trước mặt bằng cách tổng hết vào hòng những thức gì chứa trong đó. Thằng K’Tub còn tìm cách quệt lung tung chiếc muỗng vào bất cứ thứ gì có thể phát ra những tiếng leng keng như muốn thông báo cho mọi người biết sự bất mãn của mình, bất chấp ba nó đang giương mắt ra trừng trừng nhìn nó.

Nhưng dù tối hôm qua K’Tub có làm ầm ĩ gấp mười lần hơn thì sáng nay tụi nó vẫn phải loanh quanh trong phòng, đại khái là không dám làm bất cứ một hành động gì cho thấy tụi nó là những đứa trẻ khó bảo.

Kăply bước ra khỏi phòng tắm, đứng chải tóc trước gương, miệng cười khi khi:

- Hồng biết thằng nhóc K’Tub tối hôm qua có ngủ được không há?

- Chắc là không. – Nguyên nói, vừa nhìn thằng Kăply phản chiếu trong gương – Không hiểu sao thằng nhóc đó lúc nào cũng giống như một quả mìn sắp nổ.

Kăply nhún vai:

- Tại sáng nay nó định rù cả bọn đi chơi ở công viên Các Thú Kẹo mà.

Nhớ đến chuyện này, mặt Kăply chợt xiu xuống:

- Tao cũng đang muốn quay trở lại đó để xem có thứ kẹo gì mới...

- Kăply... ly... ly... y... y...

Nguyên đột ngột hét lên, nghe rất giống tiếng còi xe lửa khi chuẩn bị chui ra khỏi đường hầm. Kăply giật bắn người, chiếc lược trên tay rơi bộp xuống sàn nhà.

- Chuyện... gì... vậy? – Kăply quay hẳn người ra sau, kinh ngạc lấp bắp.

Nhưng Nguyên không nhìn Kăply. Cặp mắt nó lúc này đang ngó chăm chăm tấm gương trên vách, mặt đờ ra, miệng lẩm bẩm như người mộng du:

- Tao hiểu rồi... tao hiểu rồi...

Kăply nhìn thẳng bạn đại ca của mình, dè dặt như nhìn một con cá mắc cạn, sợ hãi thấy thẳng này giống như đang ngáp ngáp. Nó sè sè gờ bàn tay lên trước mặt Nguyên hươ qua hươ lại, lo lắng hỏi:

- Mày thấy gì đây không?

- Bỏ tay xuống đi, Kăply. – Nguyên hừ mũi, mắt vẫn bám cứng tấm gương như thể nó bị tấm gương bắt mắt hồn – Tao không điên, mặc dù tao đang rất muốn hóa điên đây.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của Kăply, Nguyên dấm hai tay vào nhau, có vẻ muốn hét lên lần nữa nhưng cổ nén nên giọng nó nghe như rặn từng tiếng:

- Mày nhớ hai câu thơ của ông K’Tul không?

- Nhớ. – Kăply thận trọng đáp, không hiểu sao tự dưng Nguyên lại nhắc đến chuyện này. Nó lẩm nhẩm vừa đủ nghe, mắt không ngừng dò xét bạn mình – “Ai vui ta sẽ vui cùng. Ai buồn ta sẽ buồn chung với người”, đúng không?

- Hoàn toàn chính xác. – Nguyên gật đầu – Thế mày có biết chữ “ai” trong câu thơ ám chỉ điều gì không?

- Mày cũng biết là tao không biết mà. – Kăply nhăn nhó, rồi ngay lập tức nó thấy cần phải chia đều cái sự kém cỏi đó cho mọi người – Mà cũng chẳng có ai trên đời này biết hết á.

- Tao biết. – Nguyên nghiêm nghị – Chữ “ai” là chỉ tấm gương.

- Tấm gương? – Kăply đưa tay véo môi, giọng ngờ vực – Làm sao lại là tấm gương được.

Kăply lại quay nhìn vô gương. Nó ngẩn ngơ ngắm khuôn mặt của nó một lúc, bỏ tay xuống, nặn ra một nụ cười ngây ngô, rồi tiếp tục quan sát nụ cười của mình với vẻ dò xét. Thành linh, nó ợ ra một tiếng, người bắn lên như nút chai sâm banh.

- A, đúng là tấm gương. – Kăply reo ầm – Khi mình vui thì nó vui, mình buồn nó cũng buồn theo. Ha... ha... ha...

Một bàn tay đột ngột bùm chặt lấy miệng Kăply, và tiếng Nguyên giận dữ rít lên bên tai:

- Đồ ngu! Bộ mày muốn ông K'Tul và bà Êmô nghe thấy hả?

Hai đứa hồi hộp liếc mắt ra ngoài cửa, im lặng một lúc. Nhưng sau một hồi nghe ngóng, tụi nó chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng động binh binh trong ngực.

- Tụi mình xem xét tấm gương đi! – Nguyên thì thầm nói và nhích tới một bước, sờ tay lên tấm gương.

Tấm gương đồng hình bầu dục ốp chặt vào vách phòng tắm, ngay bên trên chiếc bàn nhỏ để ẩm chén và sách vở. Một đường viền chạm trổ vô số hình ngưa ở mọi tư thế chạy quanh tấm gương.

Suốt một lúc lâu, Nguyên mân mê các phù điêu bằng cả tay lẫn mắt, và trông vẻ mặt thất vọng của nó có thể biết là nó vẫn chưa khám phá được điều gì khác lạ.

- Hay bí mật nằm ở mặt sau tấm gương? – Kăply nhìn về trầm ngâm của bạn, rụt rè lên tiếng, nó chợt nhớ đến tiệm Những Dấu Hỏi.

Nguyên đáp lời bạn bằng cách chìa tay vô tấm gương, lăm rằm niệm chú. Tấm gương rời khỏi bức vách gần như ngay lập tức, và Kăply chực chờ sẵn nhanh tay đỡ lấy.

Nhưng mặt sau tấm gương phẳng lì, không có một dấu hiệu gì cho thấy đó là thứ tụi nó đang tìm kiếm.

Sau khi nhớ ra đủ loại thần chú và niệm đến sái quai hàm mà vẫn không đạt được kết quả gì, Nguyên và Kăply đưa mắt nhìn nhau và hai đôi môi mấp máy gần như cùng lúc:

- Kêu thẳng Suku.

Khò nỏi, muốn kêu thẳng Suku thì phải nhờ tới cái ống Siêu cảm ứng của K'Tub.

Nguyên dứt mạnh một sợi tóc:

- Làm sao bây giờ? Hồng lẽ nói cho K'Tub biết vụ này? K'Tub biết thì Êmê cũng biết.

Kăply tặc lưỡi và thốt ra một câu theo nó là tốt nhất trong lúc này:

- Ờ há.

- “Ờ há” không phải là một ý kiến. – Nguyên nổi khùng.

Trán Kăply nhăn tít, nó đang cố tưởng tượng đầu mình không phải là một cục gạch:

- Theo tao...

Nguyên không nói gì, chỉ giương mắt ra nhìn bạn. Bất gặp vẻ chờ đợi của Nguyên, Kăply biết mình không thể không nói một câu gì đó:

- Theo tao,... có lẽ tụi mình không thể giấu tụi nó chuyện này mãi được...

- Tại sao? – Nguyên hỏi lại, cụt lùn, mắt vẫn nhìn chòng chọc vào mặt Kăply.

Kăply đã rất muốn quay mặt đi nhưng một khúc cây đã nằm ngay ở chỗ đáng lẽ là cái cổ của nó. Nó đành phải nhìn trả lại Nguyên và liếm đôi môi khô rang, ấp ửng:

- Vì tội nó lúc nào cũng ở bên cạnh mình. Hơn nữa... hơn nữa...

- Sao?

- Hơn nữa... K’Tub và Êmê là những bạn tốt của mình. – Phải hết sức vất vả, Kăply mới có thể nói hết ý nghĩ trong đầu, bụng thấp thòm sợ thẳng Nguyên nổi cáu.

Và nó mừng rơn khi thấy Nguyên gật đầu:

- Tao cũng nghĩ vậy.

Nguyên nheo mắt nói thêm:

- Cục gạch phải ghen tị với mây rồi đó, Kăply.

Lâu lắm, Kăply mới lại được nghe Nguyên khen mình. Nó toét miệng cười hi hi, mặt nở ra. Nhưng rồi nó lập tức thu ngay nụ cười lại.

Nguyên đã kịp lấy vẻ nghiêm nghị:

- Nhưng tội mình chỉ cho K’Tub và Êmê biết về sứ mạng của tội mình thôi. Những gì liên quan đến ông K’Tul và bà Êmô, phải tuyệt đối giấu nhem, nhớ chưa?

o O o

Nguyên, Kăply, K’Tub, Êmê, Păng Ting và Suku, tất cả là sáu đứa ngồi quanh tấm gương vừa gỡ xuống trên vách phòng thẳng K’Tub, chụm đầu nghiêng ngó, nhìn mặt cũng biết là tội nó không tin sẽ phát hiện được điều gì đáng giá.

Khi này cả bọn gần như vật nhau với tấm gương trong phòng Êmê và kết quả là tội nó chẳng tìm thấy gì hết. Lần này cũng vậy, thần chú Nổi lên hoàn toàn vô tác dụng: tấm gương trước mặt bọn trẻ cứ trơ ra như trên người.

- Hay chữ “ai” trong câu thơ của người khách đó không phải chỉ tấm gương? – K’Tub đưa mắt nhìn Nguyên, ngờ vực hỏi, không hề biết đó là câu đố trị giá 200.000 năpken của ba nó.

- Chính là tấm gương, K’Tub. – Suku đóng đưa đôi mắt sáng, hăng giọng – Cách giải thích của anh K’Brăk theo tao là hoàn toàn hợp lý.

Nguyên nhìn Êmê:

- Trong lâu đài K’Rahlan còn chiếc gương nào nữa không, Êmê?

- Còn bốn chiếc nữa, anh K’Brăk. – Êmê quay chiếc mũi hếch về phía Nguyên, nhanh nhẩu đáp, trông cái cách nó lúc lắc mái tóc vàng một cách duyên dáng, có thể thấy nó rất sung sướng khi được Nguyên hỏi tới – Một chiếc trong phòng Đam Pao, một chiếc trong phòng Choleng, một chiếc trong phòng cậu K’Tul và một chiếc trong phòng mẹ em.

K’Tul lau tấu:

- Mình kéo xuống phòng Đam Pao và Choleng đi!

- Không được, K’Tul. – Êmê trừng mắt nhìn thẳng oắt – Anh K’Brăk đã nói rồi. Đây là nhiệm vụ bí mật của chiến binh giữ đền, không nên để bất kỳ một ai hay biết.

- Đúng đó, Êmê. – Nguyên nhìn Êmê bằng ánh mắt tán thưởng khiến trái tim cô nằng như tan ra – Chúng ta phải hành động hết sức kín đáo và thận trọng.

Bọn trẻ lại chụm đầu bàn bạc. Sau một hồi tranh cãi, cả bọn đồng ý rằng cách tốt nhất là Nguyên và K’Tul đem hai tấm gương trong phòng mình ga đổi hai tấm gương của Đam Pao và Choleng, dĩ nhiên để sự đổi chác này diễn ra thuận lợi và trông có vẻ tự nhiên tụi nó phải tìm cách gieo vào đầu hai đứa đầu bếp cái ý nghĩ rằng không có gì đáng chán cho bằng cứ phải xài hoài một tấm gương ngày này qua ngày khác. Còn tấm gương của Êmê, vốn giống y hệt tấm gương trong phòng mẹ nó thì nhân lúc bà Êmô xuống vườn ăn trưa, Êmê sẽ nắn ná trên này để chui vào phòng bà đánh tráo hai tấm gương với nhau.

Việc thương lượng với Đam Pao và Choleng sau đó nói chung là diễn tiến suôn sẻ và trót lọt, hai đứa nhóc này thậm chí cũng chẳng buồn thắc mắc Nguyên và K’Tul mắc chứng gì mà khoai ba cái trò đổi chác vớ vẩn này, vì tấm gương suy cho cùng cũng chỉ là một tấm gương, chẳng khác nhau gì mấy vì vậy cuộc trao đổi này thiệt tình hồng có chút xiu ý nghĩa nào hết.

Chỉ có việc đánh tráo chiếc gương trong phòng bà Êmô là hơi trục trặc chút xiu. Giờ ăn trưa, bọn Kăply cứ đĩnh ninh Êmê chi xuống trẻ chừng năm, mười phút là cùng (chuyện tráo hai chiếc gương xét cho cùng hồng đáng gọi là phức tạp), hồng ngờ cả nhà ngồi đợi gần nửa tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy tấm hơi nó đâu.

Thấy bà Êmô cứ chà tay lên vạt áo với vè sốt ruột, K’Tul chột dạ lên tiếng:

- Ăn đi, di ơi! Chắc chị Êmê đang soạn tập vở cho ngày mai.

- Soạn tập vở á? – Bà Êmô nhìn K’Tul bằng ánh mắt như thể nó vừa va đầu vào gốc cây – Êmê còn cả một buổi chiều và một buổi tối dài đằng đặc nữa mà bây giờ đã soạn tập vở á?

K’Tul biết ngay mình bị hớ. Nó nói, nhăm mắt lại để bà Êmô không thấy ánh mắt lão liên gian xảo của nó:

- Chị Êmê dạo này siêng học lắm, di.

- Di Êmô, di lên xem con bé đang làm gì ở trên. – Ông K’Tul thò đầu ra khỏi tò Tin nhanh N, S & D, giọng không giấu vẻ nghi hoặc. Trông ông như người lính thò đầu ra khỏi đài quan sát, liên tưởng đó làm Nguyên muốn ngừng thở.

- Đẻ con đi cho!

K’Tub lật đặt vọt miệng và nhanh nhẹn bật lên khỏi chỗ trước khi bà Êmô kịp đáp lời ba nó.

- Ngồi xuống, K’Tub! – Ông K’Tul quát lên, gườm gườm nhìn thẳng con – Ta đâu có bảo con!

Trong khi thằng K’Tub chết sững trên đôi chân, Kăply đưa đôi mắt lo lắng nhìn Nguyên và cổ tăng hắng một tiếng thật to, hy vọng làm vậy thì mình sẽ bớt sốc.

- Tờ báo của Ama Đliê bữa nay có tin gì mới không hờ bố? – Nguyên cố lái ông K’Tul ra khỏi mối bận tâm về sự vắng mặt của Êmê, phải nói là chưa bao giờ nó hỏi về tờ Tin nhanh N, S & D bằng vẻ sốt sắng đến thế.

- Tin mới à? Có đấy! – Ánh mắt lấp lánh của ông K’Tul quét qua mặt Nguyên nóng bỏng. Ông nhếch mép, nói tiếp, khoái trá vì không bị mắc bẫy – Đợi đi con kêu Êmê xuống đây, ta sẽ nói luôn thể.

Nguyên rất muốn nhắm mắt lại để không nhìn thấy bà Êmô hấp tấp rời khỏi bàn ăn và bước về phía cầu thang xoắn. Nó không hiểu Êmê làm cái quái gì mà giờ này chưa xuống tới, bụng nó khẽ run lên khi hình dung ra cảnh bà Êmô bắt gặp Êmê đang len lút trong phòng mình với tấm gương đáng ngờ trên tay.

Trái tim Nguyên, cả Kăply và K’Tub nữa, đang rơi xuống chỗ nào đó và có vẻ chuẩn bị rơi xuống nữa thì mái tóc vàng của Êmê bỗng ló ra chỗ đầu cầu thang.

Bà Êmô ngó lên, Êmê ngó xuống, hai chiếc mũi hếch chĩa vào nhau khiến Kăply nhớ đến cảnh trong phim Bắn chậm thì chết mà nó đã từng xem.

- Mẹ. – Êmê kêu lên, ngạc nhiên.

Bà Êmô mở to mắt:

- Con làm gì trên đó thế?

- Áo con bị dây nước. – Êmê nói dối, giọng thật như đếm – Con phải đợi cho khô.

Ồ chẳng bàn, ba cái miệng cùng sè sẹ thờ ra. Còn cái miệng thứ tư bắt đầu khạc đạn:

- Nghe nè! Tin sốt dẻo đây! Theo như phóng viên Pôlôna cho biết thì hiện nay Cục an ninh vẫn chưa từ bỏ kế hoạch giám sát trường Đămri...

K’Tub ngao ngán nhìn ba nó:

- Lại chuyện cũ mèm đó! Chắc Cục an ninh lúc này hông có việc gì làm hà ba?

Nguyên vội lên tiếng trước khi ông K’Tul kịp nổi điên lên với thằng con:

- Tên “mông tặc” bị bắt rồi mà, bố.

- Nhưng mối nguy hiểm vẫn còn tiềm ẩn ở chỗ lão N’Trang Long. – Mắt ông K’Tul lóe lên, hàng ria mép trên mặt ông rung rung như thể chính nó cũng cảm

thấy nguy hiểm khi nghe nói tới cái tên này – Ta không hiểu tại sao Bộ giáo dục vẫn tiếp tục giữ lão trên chiếc ghế hiệu trưởng trong khi lão hết gây ra vụ rắc rối này lại dính đến vụ bê bối khác.

Mặt K’Tub sụp xuống, tối sầm như đột ngột phủ mây đen. Nhưng nó chưa kịp làm om sòm, Nguyên đã giặt tay áo nó, hạ giọng vo ve:

- Ăn lệ đi rồi lên nghiên cứu mấy tấm gương.

Suku và Păng Tìng quay trở lại lâu đài K’Rahlan đúng vào lúc bọn Kăply đang xúm xít quanh ba tấm gương vừa đổi được.

- Gương mới hả, anh K’Brăk?

Suku hỏi, mặt tươi hơn hớn. Nhưng Nguyên đã nhanh chóng thôi tắt nụ cười trên môi nó:

- Gương mới. Nhưng vẫn vậy, Suku à. Chẳng tìm thấy gì hết.

Nguyên đáp giọng xuôi xi, vẫn đang sầm soi mò mẫm mặt sau tấm gương vừa lấy được trong phòng bà Êmô. Nó đã dò xét tới tấm gương thứ ba rồi. Chen chúc chung quanh, bọn Êmê, Kăply, K’Tub hồi hộp cắm mắt vào hai bàn tay Nguyên, thất vọng khi không phát hiện ra điều gì để có thể nghĩ đó là một dấu hiệu đặc biệt.

- Còn một tấm gương nữa trong phòng ba em. – K’Tub buột miệng, nghe giọng điệu thì có vẻ như thảng oất tin rằng nếu đáp án của câu thơ ám chỉ một tấm gương nào đó thì dứt khoát đó phải là tấm gương trong phòng ba nó.

Như một phản xạ, Nguyên quay nhìn Êmê, hoàn toàn không chú ý.

Lần đầu tiên trong đời, Êmê lần tránh ánh mắt của Nguyên. Nó thở một hơi dài, và khẽ thốt lên bằng cái giọng của kẻ thấy cuộc đời chỉ toàn là phiền não:

- Anh K’Brăk. Không ai trên đời này có thể đặt được chân vào bí thất của cậu K’Tul.

Nguyên và Suku nắm tay nhau, nhón chân rón rén bước lên từng bậc thang. Lúc này hai đứa đang mặc áo tàng hình nhưng không vì vậy mà trái tim trong lồng ngực tụi nó không động bình bình, thứ âm thanh phồng theo nhịp chân giã gạo. Phía cuối hành lang, khung cảnh tối nhờ nhờ. Cố đừng để răng va vào nhau, hai đứa mò mẫm nhích từng bước, ngực tức như chèn đá.

Sáng nay, Êmê và K’Tub đến trường trong khi Nguyên và Kăply được ở nhà vì không có giờ T hần chủ chiến đấu của thầy Haifai. Vì vậy chiều hôm qua, Nguyên đã bí mật hẹn Suku sáng nay quay lại lâu đài để cùng Kăply và nó tìm cách lọt vào bí thất của pháp sư K’Tul. Nhưng đến phút chót, Nguyên quyết định chỉ có nó và Suku đi do thám đề phòng trường hợp ông K’Tul hoặc bà Êmô bất ngờ xộc vào phòng. Nếu không thấy đứa nào trong phòng, chắc chắn họ sẽ sinh nghi, mà một viễn ảnh như thế chắc chắn chẳng hứa hẹn một điều gì tốt đẹp.

Nguyên và Suku lặng lẽ đi bên nhau, không ai nhìn thấy ai, đứa này chỉ cảm nhận được đứa kia qua bàn tay đang run rẩy trong tay mình, mà thiết tình thì hồng đứa nào biết là tay đứa nào đang run.

Nguyên đã từng lên tầng lầu này một lần. Lần này cảm giác của nó cũng không khác mấy so với trước đây: nó bắt gặp trong đầu mình cái ý nghĩ nó đang lạc vào một thế giới âm u, hoang lạnh và trùng trùng hiểm nguy, cái thế giới mà mỗi cử động của nó đều bị những cặp mắt trong bóng tối dòm ngó. Nguyên biết

đồ chỉ là ảo giác, nhưng tâm trí nó vẫn bị sự lo âu xâm chiếm mãnh liệt đến mức có lúc nó thấy đôi chân nó bỗng nhiên nặng như đeo chì, nhất là khi nó nhìn lên các ô cửa thông gió nằm dọc đầu tường, những ô cửa đen ngòm như giấu đằng sau nó bao nhiêu là cạm bẫy.

Trong nỗi sợ choáng ngợp, Nguyên vẫn nhận ra kho chứa đồ qua cánh cửa xin màu bên tay phải. Nó giạt tay Suku, định chỉ cho thẳng này căn phòng hôm trước nó và Kăply lên vào và tỉnh cờ chứng kiến cuộc đối thoại giữa ông K'Tul và bà Êmô.

Nhưng Nguyên chưa kịp lên tiếng, nó đã giạt bắn người khi những tiếng lộc cộc bắt thần vang lên từ phía sau lưng. Âm thanh đó cho biết ông K'Tul đang kéo lê đôi guốc gỗ của mình trên nền đá hoa cương. Trong một thoáng, Nguyên cảm thấy ruột gan mình lạnh ngắt như đột ngột nhúng trong nước đá, nếu không nhớ ra mình đang mặc áo tàng hình, một đứm bạo dạn như nó rất có thể cũng khụy chân xuống lấm.

Suku phản ứng cực nhanh. Nó hấp tấp kéo tay Nguyên dạt về bên trái, hai đứm gần như nép mình sát tường, và chắc chắn là hoàn toàn ngừng thở. Cho đến lúc đó, Nguyên vẫn không dám quay đầu lại. Khi ông K'Tul đi ngang qua bên cạnh, Nguyên mới dám liếc thân hình cao lêu nghêu của ông qua khõe mắt, rừng mình thấy bộ đồ trắng ông mặc in lên vách đá đen không khác gì một bóng ma vất vương.

Trước ánh mắt hồi hộp của hai đứm trẻ, ông K'Tul dừng lại trước kho chứa đồ, đưa tay đẩy cánh cửa khép hờ và nhanh chóng biến mất vào bên trong.

Nguyên và Suku đứng lặng người đến một lúc, như nhường cho thời gian trôi qua. Rồi Suku khẽ thì thầm:

- Vào theo không, anh K'Brăk?

Nguyên không đáp nhưng nó trả lời thẳng oắt bằng cách kéo tay thẳng này, hai đứm đi trên những đầu ngón chân tiển về phía cánh cửa lúc này vẫn còn mở hể.

Cả hai nin thờ ghé mắt qua khe hờ, nhớn nhác nhìn quanh, không thấy ông K'Tul đâu hết. Có thể ông đã đi sâu vào bên trong, khuất đầu đó sau dãy tủ kệ hoặc sau những con ngựa bằng đồng to như ngựa thật kê nhan nhản khắp nơi. Nguyên nghĩ thầm, thận trọng tí vai vào cánh cửa, và bằng cách đó nó đẩy cánh cửa nhích từng chút một, cô không tưởng tượng đến cảnh ông K'Tul đang đứng ngay sau cửa với cây gậy to dùng trên tay.

“Ông không nấp sau cánh cửa”, Nguyên thờ phảo khi lọt vào bên trong trót lọt, vô cùng sung sướng khi không bị một vật nhọn nào đánh vào đầu.

Vẫn không buông tay Suku, Nguyên đứng yên một lát rồi rụt về lẩn vào bên trong, tìm đập rộn, vừa lảo liên mắt xem ông K'Tul ở đâu vừa cố không chạm vào vô số đồ đạc quái đản linh kinh trong phòng.

Nhưng ông K'Tul giống như tan vào không khí, khi đi gần giáp vòng, hai đứm vẫn không thấy ông ta đâu. Hay ông cũng đang tàng hình như mình? Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong óc, Nguyên đã nghe lạnh toát sống lưng. Suýt chút nữa nó đã để rơi người xuống đất nếu ngay lúc đó, mắt nó không bắt gặp một cái gì giống như một đường hầm nằm khuất sau một con ngựa đồng to lớn đứng chắn ở góc phòng như một bức bình phong.

Nguyên bóp khẽ tay Suku và lập tức thấy Suku cũng bóp khẽ tay nó, cử chỉ cho biết thẳng oắt cũng đã phát hiện ra cái mà nó vừa nhìn thấy.

Chắc chắn ông K'Tul đã vào trong này! Nguyên nhủ bụng, phân vân một lát rồi quyết định tiến vào. Bụng giật thon thót nhưng nó vững tin vào chiếc áo tàng hình trên người, hơn nữa nó rất yên tâm về đôi guốc gỗ của ông K'Tul: những tiếng động lộc cộc là một cảnh báo hết sức quý giá đối với tụi nó.

Đường hầm rộng và ngắn, nếu không bít bùng thì đó chính là một cái hành lang. Nguyên và Suku đi một đoạn, thấy đột ngột mở ra trước mắt một căn phòng

lớn nhưng đồ đạc bày biện rất đơn sơ. Chỉ trừ một bộ bàn ghế cũ, sát tường là một chiếc giường nệm lông chim, giống như mọi chiếc giường khác trong lâu đài K’Rahlan. Trên trần phòng, một thứ trái cây giống như quả táo, đã được phù phép, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt và yếu ớt, nhuộm vẽ âm u buồn tẻ lên tất cả mọi thứ trong phòng. Bí thất của pháp sư K’Tul đây sao? Nguyên đảo mắt nhìn quanh, vô cùng thất vọng khi không thấy một tấm gương nào trong phòng, cũng không thấy hai chiếc ghế ngựa vằn đâu.

Ông K’Tul lúc này đang đứng ở cuối phòng, quay lưng lại phía bọn trẻ, trầm ngâm chống tay lên tường, vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Nhưng chăm chú một lát, Nguyên chợt biết là không phải và lòng nó lại bùng lên hy vọng. Trước mặt ông K’Tul là một cánh cửa sơn đen, thoạt đầu nó không nhận ra vì cánh cửa bị thân hình lỏng không của ông che khuất.

Nguyên chớp mắt hai, ba cái để nhìn cho rõ. Bây giờ thì nó nhận ra không phải ông K’Tul chống tay lên tường, mà ông đang áp tay lên cánh cửa. Còn ông áp tay lên đó làm gì thì bọn trẻ đã tức khắc nhận được lời giải đáp: Một tiếng “kịch” khê vang lên và cánh cửa chạy qua một bên, êm ru như trên một cái thanh trượt, rất giống với cách di động của chiếc tủ quái dị trong phòng thầy N’Trang Long.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra rất nhanh. Nguyên và Suku vừa chớp mắt một cái đã thấy cánh cửa chạy về vị trí cũ còn ông K’Tul thì không thấy đâu, cứ như thể ông vừa bị bức tường nuốt chửng.

Suku rất muốn bước lại chỗ cánh cửa để xem xét nhưng Nguyên đã giạt tay nó. Như hai chiếc bóng câm nín, hai đứa lặng lẽ và thận trọng lùi dần ra khỏi phòng, xuyên qua đường hầm để trở ra kho chứa đồ.

Chưa bao giờ Nguyên và Suku hành động nhanh nhẹn đến thế: chỉ không tới năm phút, tụi nó đã ở ngoài hành lang. Mồ hôi ướt tóc, người nóng hầm hập nhưng không đứa nào dám cởi áo tàng hình ra cầm tay. Thiệt tình mà nói thì cho đến lúc này sự bình tĩnh vẫn chưa quay về với tụi nó.

Cũng như lúc đi lên, hai đứa nhón chân sè sẹ lẩn về phía cuối hành lang rồi rón rén lẩn mò từng bậc cầu thang tối tăm để đi trở xuống, trong đầu không nghĩ đến điều gì khác hơn là làm sao về đến phòng trước khi nghe tiếng guốc lịch kịch của ông K’Tul vang lên.

Kấply ngồi nhấp nhồm bên mép giường, hoảng hồn bật dậy khi thấy Nguyên và Suku thò đầu ra khỏi áo tàng hình và toét miệng cười với nó.

- Cởi luôn ra đi. – Kấply làu bàu – Ngó ghê quá!

Nó nheo mắt nhìn Nguyên:

- Đã lọt được vào bí thất của cậu K’Tul chưa?

- Chưa. – Nguyên đáp, vừa loay hoay xếp chiếc áo màu cánh gián trên tay – Nhưng tao và Suku đã biết bí thất của cậu K’Tul nằm ở đâu rồi.

- Ở đâu?

- Ngay trong kho chứa đồ.

Mặt Kấply xám đi, có thể thấy nó vẫn chưa hết sợ khi nghĩ đến tình cảnh hôm nọ trong nhà kho. Nó hỏi lại, môi run run:

- Chỗ hôm trước tao và mày...

- Dừng rồi. – Nguyên thân nhiên đáp, trông mặt thì cứ như thể vừa rồi bụng nó chưa hề thất lại khi chui trở vô cái kho chứa đồ âm u đó – Khi này tụi tao phát hiện trong nhà kho có một hành lang dẫn đến bí thất.

- Sao tụi mày không vào? – Kăply liếm đôi môi tự nhiên khô rang.

- Cậu K’Tul đang ở trong.

Suku vọt miệng đáp, rồi nó hồi hộp thuật lại cho Kăply những gì vừa xảy ra ở tầng lầu trên. Kăply nghệt mặt ra nghe, tay này xoắn lấy tay kia, cảm thấy mừng là nó đã không có mặt ở đó.

- Thứ sáu này, tụi mình sẽ quay lại chỗ đó. – Suku kết thúc cuộc tường thuật bằng một câu nói giống như hò hẹn, nghe phần khởi hết sức.

Mặt Kăply một lần nữa trông giống như vừa chui ra từ một đồng tro. Nó ngần ngại:

- Tụi mình á?

- Ừ, tụi mình. – Suku hồn nhiên, tiếp tục phơ ra bộ mặt phần khích – Hôm đó em, anh K’Brăk và anh cùng đi.

- Yên tâm đi, K’Brê. Thứ sáu cậu K’Tul lê la suốt ngày ngoài cửa tiệm của lão Luclac, sợ gì chứ!

Nguyên đập tay lên vai Kăply, hắng giọng trấn an, tin rằng nếu mình không lên tiếng chắc thằng này không ngại gì mà không tè bậy ra quần.

Chương 15: Con Giận Của Ông K’tul

Cục trưởng Cục an ninh Ama Moto lại đến trường Đămri, lần này yêu cầu hiệu trưởng N’Trang Long cho ông ta gặp K’Brăk và K’Brêt.

- Tôi cần sự giúp đỡ của các chiến binh giữ đền. Hôm qua vừa xảy ra cuộc đua chổi bay của đám thanh niên. Một cuộc đua phải nói là rùng rợn chưa từng thấy. Đã có hai người chết, ông N’Trang Long. – Ama Moto mở đầu câu chuyện bằng vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

- Tôi biết. – Thầy N’Trang Long lim dim mắt – Cả tờ Lang Biang hằng ngày lẫn tờ Tin nhanh N, S & D trưa nay đều có đưa tin này.

Ama Moto hừ mũi, cổ kèm sự bất mãn trước vẻ tinh quái của vị hiệu trưởng:

- Đám này hình như con nhà giàu. Toàn cỡi Wind XP. Tầng lắm cũng là loại Wind 2000.

Và khi ông nói tiếp, những thớ thịt trên gò má bắt đầu giãn giãn:

- Hừm, tụi nó phóng như điên. Ông biết không, cả bọn đều dùng vải đen bịt mắt. Hơn một nửa trong số đó chít khăn tang trên đầu. Thiệt là một lũ rồ. May mà chỉ mất mạng có hai đứa – những thằng nhãi xấu số này bị lạc tay lái, đâm đầu ngay chóc vào Hòn Đá Tảng chỗ hẻm Geo Sự Chết. Mẹ kiếp! – Cục trưởng an ninh bắt thần văng tục – Thằng nào đặt cái tên hẻm xui thấy bà có luôn!

- Hôm qua cũng có ba đứa đâm thẳng vào ngọn tháp tôi và ông đang ngồi. – Thầy N’Trang Long thờ dài và mở mắt ra – Nếu trường Đămri không ếm bùa Bất khả xâm phạm, số tử vong đã là năm chớ không phải là hai, ông Cục trưởng.

- Ông thừa biết tại sao bỗng xảy ra vụ đua chổi man rợ này rồi chớ? – Ama Moto xoáy mắt vào mặt thầy N’Trang Long, trông bộ tịch thì không phải chờ câu trả lời mà để chờ bắt quả tang thầy nói dối là không biết.

- Dĩ nhiên là tôi đã đoán ra. – Thầy N’Trang Long thần nhiên.

Ama Moto buột miệng:

- Balikem?

- Thì cô ta chớ ai. – Thầy N’Trang Long chép miệng và khẽ cựa quậy người khiến thầy ngó giống như ngọn tháp bị lún – Chỉ có nhan sắc chìm sa cá lặn và bông hoa đỏ trên đầu cô ta mới khiến đám thanh niên phát cuồng lên như thế thôi.

Ama Moto khoa tay, phác một cử chỉ không rõ rệt, trông có phần lúng túng (có lẽ ông là loại người không quen hạ mình nhờ vả ai):

- Đó chính là lý do tôi đến gặp ông bữa nay. Tụi đua chôi đã bị bên tôi tóm hết rồi. Nhưng đứa nào đứa nấy nom như miếng giề rách. Ông cho tôi mượn pháp sư Lăk và pháp sư K’Budăng mấy bữa...

- Tốt thôi, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long dễ dãi, thậm chí thầy đồng ý ngay khi ông Ama Moto chưa nói hết câu – Tôi nghĩ đó là chút đóng góp nhỏ mọn của trường Đămri.

- Chuyện thứ hai... – Ama Moto có vẻ lưỡng lự khi nói tiếp, tay ông bầu chặt vạt áo chùng màu lam như thể ông giấu bùa Can đảm ở trong – Chuyện thứ hai chính là đề nghị mà tôi đã nói với ông khi mới đặt chân vào đây. Tôi muốn có K’Brăk và K’Brêt...

Lần này cũng không đợi Ama Moto nói hết, thầy N’Trang Long cắt ngang:

- Ông Cục trưởng, hồng lể ông không biết chiến binh giữ đền không phải là những nhân vật mà Cục an ninh có thể điều động?

- Tôi biết. – Ama Moto nhấn nhá – Nhưng ở đây không phải là điều động. Tôi chỉ muốn được giúp đỡ. Dù sao, đối phó với Balikem cũng là công việc chung.

Như thể sợ thầy N’Trang Long tiếp tục phản đối, Ama Moto hấp tấp tuôn một tràng, giọng hờn trách:

- Ông thử nghĩ xem, những Đại phù thủy lừng lẫy như Mackeno, Păng Sur, Pi Năng Súp và Akô Nô đều không thể ra tay. Các giáo viên của ông lại không được phép can thiệp vào những sự kiện xảy ra bên ngoài khuôn viên nhà trường. Bọn người của Ama Êban thì khỏi nói chuyện nhờ vả đi, mà bọn họ cũng ở tận đầu tận đuôi...

- Sao nghe nói bên ông vừa bắt được một con mụ nào đó? – Thầy N’Trang Long bỗng hỏi – Tôi tưởng Balikem bị sa lưới rồi chứ.

Ama Moto bất giác thu mình lại như bị ong chích và khi trả lời, mặt ông ửng lên như vừa chui ra khỏi lò than:

- À, đó là mụ Bêlikem.

- Bêlikem à? – Đôi mắt to cổ cò của thầy N’Trang Long mở to thật to, như thể thầy cố thử làm cho nó to hơn nữa.

- Cục an ninh đến khổ vì con mụ này. – Ama Moto giật mạnh cổ áo, cái động tác mà nếu không làm có thể ông sẽ ngạt thở vì tức – Mười bốn, mười lăm năm trước, đám nhân viên của tôi bắt nhầm mụ không biết bao nhiêu là lần. Đầu đuôi cũng tại cái tên thô tả của mụ. Tên gì không đặt, lại đặt là Bêlikem. Mụ đi đăng ký báo dài hạn, bị bắt về. Mụ đặt chỗ đi du lịch, cũng bị bắt. Đôi khi không làm gì, mụ cũng bị bắt. Chẳng qua hề thấy bóng dáng của nhân viên Cục an ninh là mụ co giò chạy, chắc mụ hãi cái chuyện bị điệu về trại tạm giam, nhưng mụ cứ thậm thà thậm thụt như thế, ai mà chẳng nghi ngờ kia chứ.

Rõ ràng thầy N’Trang Long đang làm hết sức để nhấn chìm một tiếng cười đằng sau hàng ria sâu róm. Thầy dùng ngón tay tro gãi chỗ cằm, cổ nặn ra một vẻ mặt trang nghiêm:

- Thế lần này...

- Lần này cũng thế. – Hoàn toàn không ý thức, Ama Moto cũng gãi gãi chỗ cằm, không biết mình đang bắt chước thầy N’Trang Long – Bọn tôi đang rối tinh rối mù, thế mà mụ lại cứ đi lon ton ngoài phố, rồi chạy quỳnh lên khi thấy mấy cái huy hiệu Cục an ninh...

- Ông cục trưởng. – Thầy N’Trang Long tặc lưỡi, có vẻ thấy đề tài Bêlikem không còn gì hấp dẫn – Nhưng dù thế nào đi nữa, K’Brăk và K’Brêt cũng không giúp gì cho ông được đâu. Chiến binh giữ đền đời thứ ba có sứ mạng rất quan trọng, tôi nghĩ là quan trọng hơn nhiều so với việc đối phó với hữu hộ pháp Hắc Ám.

- Ông N’Trang Long... – Cục trưởng an ninh kêu lên bằng giọng của người vừa bị ai đó bóp cổ.

- Hơn nữa, ở chỗ ông đầy rẫy siêu phù thủy.

- Nhưng Balikem là một con cáo thành tinh. – Ama Moto khò khè nói.

Thầy N’Trang Long di chuyển ngón tay xuống chỗ râu cằm như thể ý tưởng của thầy nằm hết chỗ chòm râu.

- Ông cứ giao đám thuộc hạ của ông cho thám tử Eakar. Eakar không phải là một phù thủy mạnh, nhưng ông ta rất giàu kinh nghiệm đối phó với phe Hắc Ám. Sau vụ vừa rồi, tôi nghĩ Eakar càng khôn ngoan hơn...

- Ông không hiểu, ông N’Trang Long. – Ama Moto thở hắt ra – Cho đến hôm nay Eakar vẫn còn mơ màng về người con gái cài hoa đỏ.

- Ngay cả khi biết cô ta là hữu hộ pháp của trùm Bastu?

- Ngay cả khi biết cô ta là hữu hộ pháp của trùm Bastu. – Ama Moto lặp lại một cách máy móc.

Thầy N’Trang Long lắc đầu và ngã người vào lưng ghế, từ chòm râu rậm của thầy bay ra một tiếng thở phè:

- Balikem quả là một phụ nữ đầy ma lực.

- Chính vì vậy mà tôi muốn nhờ đến các chiến binh giữ đền. – Ama Moto chớp ngay lấy lời cảm thán của vị hiệu trưởng – K’Brăk và K’Brêt dù sao cũng là những chú nhóc...

- Tôi biết ông muốn nói gì, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long chép miệng và khi nói tiếp, một lần nữa thầy nhắm mắt lại để không nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của ông Cục trưởng – Nhưng tôi xin báo với ông một tin buồn là các chiến binh giữ đền non choẹt của chúng ta đã biết yêu rồi đấy...

o O o

Nguyên và Kăply ngồi khép nép trước chiếc bàn giấy to đùng trong văn phòng hiệu trưởng, nghe thầy N’Trang Long thuật lại cuộc trò chuyện với Cục trưởng Cục an ninh, tới chỗ thầy khoe cả hai đã biết yêu thì mặt mày hai đứa ngó giống như có ráng chiều chiếu vào.

- Con... con... – Kăply ấp úng nói, cảm thấy mặt, cổ và tai như có thoa dầu nóng.

- Ta chỉ nói vậy thôi. – Thầy N’Trang Long làm một động tác giống như là nhún vai, Nguyên có cảm tưởng thầy đang kín đáo mỉm cười dưới hàng ria rậm – Có hay không thì tự con tự biết chứ ta thì nói thiệt là ta hông muốn biết ba chuyện lăng nhăng này lắm.

Giọng thầy đột ngột đổi sang nghiêm nghị:

- Cái mà ta muốn biết...

- Tụi con đã tìm ra manh mối rồi, thưa thầy. – Nguyên nói ngay, trước khi thầy N’Trang Long nhắc đến hai chữ “báu vật”.

Đôi mắt to cò cò của thầy rọi thẳng vào mặt nó:

- Nghĩa là có nhúc nhích chút xíu rồi hả con?

- Dạ.

- Tốt lắm. – Thầy chép miệng, hài lòng – Tụi con cứ tiếp tục đi. Phải khẩn trương lên.

Nguyên thấp thòm:

- Còn vụ Balikem...

- Con đừng lo, Balikem đâu phải là Bastu. Ama Moto chỉ vờ vịt thể thôi chứ lão sẽ chặn được tay mụ. Lão muốn dựa vào tụi con chẳng qua do lão không muốn dốc toàn lực ra thôi.

- Con không hiểu, thưa thầy. – Nguyên ngơ ngác nhìn vằng vặc trần thông thái của thầy N’Trang Long.

- Ama Moto biết sớm muộn gì trùm Bastu cũng sẽ quay lại. Lão cũng sợ Ôkô Na bắt thần trời dậy. Nên lão không muốn hao binh tổn tướng trong lúc này, con hiểu không?

- Con hiểu. – Nguyên đáp, vẫn chưa thật thông suốt. Nó nghĩ nếu nó và Kăply đi tìm Balikem thì điều đó chỉ tốt cho an ninh chung, không hiểu sao thầy hiệu trưởng lại không tán thành.

- Nghe nè, K’Brăk. – Như đọc được ý nghĩ của Nguyên qua vẻ ngáp ngừng trong mắt nó, thầy N’Trang Long tắc lưỡi, cố nói thật chậm như để từng lời có thể thấm vào cái đầu u mê của đứa học trò – Bữa nay thú thật là ta phải ráng hết sức để ép ta nhắc lại một lần nữa cho con nhớ. Con và K’Brêt đồng tai lên mà nghe đây: Mầm họa tiềm tàng của xứ Lang Biang nằm ở trùm Hắc Ám chứ không phải ở mấy tên lật vật như Balikem hay Buriăk. Một khi con và K’Brêt hoàn thành sứ mạng của mình thì mầm họa đó sẽ tự động bị tiêu diệt. Ngược lại, nếu tụi con không sớm tìm ra báu vật ở lâu đài K’Rahlan, và chẳng may ba mẹ con không thể cầm chân được Bastu và đành để cho hắn quay lại thì lúc đó cái xứ Lang Biang này banh ta lông là điều không cần phải giàu tưởng tượng mới hình dung ra được. Ta nói đến khô nước miếng như vậy, con đã hiểu chưa?

- Con hiểu.

Nguyên gật đầu, lần này thì nó hiểu thiệt, mà làm sao không hiểu cho được khi nó cũng công nhận là chưa lần nào thầy N’Trang Long nói một hơi dài ngoằng như vậy và trông cái cách nhần nhá từng từ của thầy có cảm giác như thầy đang cố gắng giảng giải cho một cục đất hiểu thế nào là một phép chia phân số.

o O o

Kăply không nghĩ là nó có thể lọt vào tận đây và đứng trước cánh cửa bí thất của ông K’Tul một cách dễ dàng như vậy. Hôm nay là thứ sáu và mặc dù biết

chắc ông K’Tul đang ở tiệm Những Dấu Hối, hồi này Kăply vẫn thấy ơn ớn khi Suku giúi chiếc áo màu cánh gián vào tay nó kèm theo câu nói gọn lòn:

- Anh mặc vô đi.

Kăply cố tình xô tay áo thiệt là lè mè, hy vọng Nguyên nổi nóng mà bắt nó ở lại nhưng thằng bạn đại ca của nó sáng nay không biết ăn trúng thứ gì mà tự nhiên tỏ ra dể dãi quá sức.

Ba đứa tàng hình leo lên tầng trên và chui vô kho chứa đồ dễ ợt. Đến lúc đó Kăply mới sung sướng nhận ra cuộc mạo hiểm rất cuộc cũng chẳng có gì đáng sợ lắm, dù lúc hồi hộp đặt chân vô nhà kho nó cũng hơi rờn rợn khi nhớ đến chuyến thăm dò lần trước.

Lúc này, Kăply đứng một bên, tò mò nhìn hình bàn tay trên cánh cửa đen kịt trước mặt, đoán là Suku đang áp bàn tay lên đó. Hình bàn tay được khắc lõm vào cánh cửa bí thất, ở vị trí cao ngang tầm mắt, nếu không để ý rất khó phát hiện. Hình bàn tay này, lần trước Nguyên và Suku không nhìn thấy vì đứng hơi xa, lại bị thân hình của ông K’Tul che khuất.

- Mấu chốt là ở đây, anh K’Brăk. – Vừa nhìn thấy dấu hiệu này, Suku đã mấp máy môi và nhanh nhẹn áp bàn tay phải vào hình bàn tay trên cánh cửa, những ngón tay gần như trùng khít với các vết lõm, dĩ nhiên là không thực vừa vặn vì bàn tay của nó là bàn tay nhỏ nhắn của thằng oắt mười hai tuổi.

Suku ịn tay lên cửa, rì rầm niệm chú:

- Tớì luôn!

Cả ba dán mắt vào cánh cửa bí thất, pháp phòng chờ đợi nhưng một hồi lâu chẳng có gì xảy ra hết. Cánh cửa không trượt qua một bên như tụi nó nghĩ, cũng hồng thêm nhúc nhích.

- Lạ quá. – Suku nói khề.

- Em để anh thử xem.

Nguyên nói và bước tới một bước. Nó cẩn thận mân mê lớp sơn và rờ rẫm các vết khắc như thể nó cho rằng bằng xúc giác nó có thể khám phá bí mật của cánh cửa và dĩ nhiên là nó chẳng khám phá được cái quái gì hết.

Suku ịn tay lên cửa, rì rầm niệm chú.

Cuối cùng, Nguyên áp tay vào hình bàn tay và cũng như Suku, nó bắt đầu đọc thần chú trong tâm trạng vô cùng căng thẳng.

Cánh cửa vẫn trơ ra trước vẻ thất vọng của bọn trẻ.

Hy vọng cuối cùng được dồn vào Kăply, mặc dù không đứa nào – kể cả Kăply – tin rằng nó có thể buộc được cánh cửa chuyển động. Kăply định quay sang Nguyên và Suku để bằng vẻ mặt thiếu náo báo trước cho hai đứa này là đừng có kỳ vọng vào nó nhiều quá nhưng sức nhớ ra nó không thể trông thấy tụi bạn và tụi bạn cũng không thể nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nó. Kăply đành ngập ngừng đưa tay ra phía trước.

Cánh cửa lạnh ngắt khiến nó vừa chạm tay vào đã muốn rút phắt lại nhưng rốt cuộc nó vẫn bắt được mình áp tay vào vết lõm và bắt đầu hồi hộp niệm chú.

Kăply nhận ra sự bất lực của mình từng giây một. Nó biết năng lượng pháp thuật của nó hiện nay không kém gì các siêu phù thủy mạnh nhất nhưng để mở được cánh cửa này thì nó hoàn toàn vô vọng.

Không nhìn thấy Kăply nhưng Nguyên vẫn đoán được về mặt rầu rĩ của bạn. Nó quay sang phía mà nó nghĩ là Suku đang đứng, bắn khoắn hỏi:

- Hay tội mình niệm thần chú không đúng?

- Thần chú Tới luôn là thần chú có tác dụng với tất cả mọi cánh cửa bị ếm bùa, anh K’Brăk.

Suku đáp, từ khoảng không. Thoạt đầu Nguyên không giấu vẻ ngờ vực (mặc dù giọng điệu của Suku tự tin một cách trắng trợn) nhưng khi nhớ lại mình đã dùng chính câu thần chú này để xê dịch chiếc tủ đựng giấy tờ trong văn phòng hiệu trưởng thì Nguyên thở hắt ra, nếu không trùm kín người trong chiếc áo tàng hình chắc nó đã đưa tay dứt ít nhất là ba sợi tóc:

- Quay ra thôi.

Cho đến khi về tới phòng riêng, chui ra khỏi những chiếc áo tàng hình, bộ mặt của ba đứa vẫn còn in đậm vẻ chán chường.

Kăply gieo phịch người xuống giường:

- Bỏ tay rồi!

- Bỏ tay à? – Nguyên nhìn bạn, vu vơ hỏi, đầu óc rõ ràng là đang lảng đi.

- Không thể như thế được... không thể như thế được...

Ở bên cạnh, Suku không ngừng lẩm bẩm, tia nhìn đang lang thang đâu đó trên trần nhà.

- Cái gì không được hở Suku? – Kăply thò chân khỏi giường, đập vô mông thẳng oắt.

- Tại sao cậu K’Tul mở được cửa mà tội mình mở không được?

Suku đáp trả câu hỏi của Kăply bằng một câu hỏi khác, ánh mắt nó rời khỏi trần nhà và đậu lại trên mặt Kăply nhưng trông bộ dạng ngẩn ngơ của nó thì hình như thẳng oắt không nhìn thấy Kăply mà đang nhìn xuyên qua người thẳng này để tìm kiếm một bí mật nào đó giấu ở phía sau.

- Đơn giản thôi, Suku. – Nguyên nhún vai – Bởi vì đó là bí thất của cậu K’Tul.

Kăply thờ dài:

- Theo như lời Êmê thì hình như trên đời này chỉ có một mình cậu K’Tul mở được cánh cửa đó mà thôi.

- Đương nhiên rồi. – Suku bắt thần reo lên, điệu bộ phấn khích đến mức có cảm tưởng nó sắp sửa biểu diễn một cú santô bốn vòng – Vì cánh cửa đó chỉ có thể mở được bằng chính bàn tay của cậu.

Trong một giây, Nguyên cảm thấy có một lần chớp nháng qua đầu. Nó nghiêng chặt răng, rít lên sung sướng:

- Thiệt là độc đáo. Thiệt là quý quái. Thiệt là thông minh.
- Thiệt là khó hiểu.

Kăply hăm hè rít lên theo, chưa bao giờ nó muốn đá cho Nguyên và Suku mỗi đứa một đá như lúc này.

- Nghe nè, K’Brê! – Nguyên đâm vào vai Kăply, một động tác mà một đứa điếm tỉnh như nó rất ít khi làm – Vấn đề không phải ở bàn tay mà ở những dấu vân tay.

- Đúng là vậy đó, anh K’Brê. – Suku hào hứng tiếp – Cánh cửa bí thất của cậu K’Tul đã được ếm bùa Nhận dạng.

Kăply hồng hỉu gì hết trội. Nó đang cố vắt óc, vắt vả như người ta vắt một tấm chăn ướt, nhưng vẫn chẳng thấy rỉ ra một giọt thông minh nào.

- Là sao há? – Cuối cùng, nó đành phun ra thối mồm, chấp nhận bị kêu là ngu.
- Anh K’Brê. – Suku hất lộn tóc sắp chọc vào mắt – Trên đời không có hai dấu vân tay giống nhau.
- Ê, anh đâu có ngốc đến mức không biết điều đó chứ. – Kăply ré lên đầy tự ái – Nhưng thú thiệt là anh hồng hỉu...

Đang nói, Kăply bỗng hét lên một tràng “aaaaaa... aaaa... aa... a...”.

Suku nhìn Kăply, toét miệng cười:

- Anh hiểu rồi chứ?
- Có gì đâu mà không hiểu! – Kăply gật đầu và đáp bằng giọng hào hứng như thể nó là người đầu tiên phát hiện ra bí mật này và đang giảng giải cho Suku nghe
- Thân chú Tới luôn chỉ phát huy tác dụng nếu cánh cửa nhận ra đúng dấu vân tay của cậu K’Tul...

Nguyên khụt khịt mũi, cắt ngang:

- Vấn đề là làm sao lấy được dấu vân tay của cậu K’Tul.

Câu nói của Nguyên làm Kăply đâm cụt hứng. Nó nói mà mặt sụp xuống.

- Ồ, lấy dấu vân tay của cậu K’Tul chắc còn khó hơn lấy sao trên trời.

Có vẻ như sự chán chường sắp quay lại trên mặt Kăply và Suku đang cố làm cho điều đó đừng xảy ra. Nó đập hai tay vào nhau, đôi mắt sáng long lanh lẩn qua lẩn lại như hai giọt nước:

- Em có cách rồi.

Bữa ăn tối đó tại lầu đài K’Rahlan bắt đầu bằng một sự cố dở khóc dở cười.

Như thường lệ, ông K’Tul là người đầu tiên vào bàn ăn và bữa nay khi vừa đặt đít xuống ghế, ông ngạc nhiên thấy có cái gì đó cộm cộm dưới mông. Ông nhồm người lên và đưa tay sờ mồm, cảm thấy là lạ khi chạm vào một thứ quí quái mềm mềm, dẻo dẻo.

Ông nhặt cái vật đó đưa ra trước mặt để xem, ngay lập tức nhích ra xa, hừ giọng một cái và nhăn mặt liệng qua hàng rào.

Nấp trên hành lang lầu một, Nguyên và Kăply cố nín cười khi thấy ông K’Tul phun nước bọt liên tục. Và khi ông đứng lên thì hai đứa co giò chạy biến, biết ông sắp quay trở về phòng để tắm rửa và thay quần áo.

Đến khi ông K’Tul trở xuống vườn khi mọi người đã đông đủ quanh bàn ăn. Nguyên và Kăply lúc này đã ngồi cạnh Êmê và K’Tub, đang vờ giương mắt sầm soi các khoanh thịt trên chiếc đĩa trước mặt.

- Đam Pao! Choleng! Hai đứa ra đây biểu!

Vừa ngồi xuống ghế, ông K’Tul đã cất tiếng gọi, giọng quạu đeo.

Hai đứa nhò từ trong nhà bếp lật đật chạy ra trong khi bà Êmô, Êmê và K’Tub trợn mắt nhìn, cảm thấy sự kiện bất thường này thiệt đáng chú ý.

- Thưa cậu... – Đam Pao ấp úng nhìn ông K’Tul, vè dò hỏi.

- Tụi bay làm ăn cái kiểu gì vậy hả?

Đam Pao sợ hãi đưa mắt nhìn bà Êmô, nhìn bọn trẻ, rồi quay lại nhìn ông K’Tul, vẫn không biết mình bị mắng về tội gì.

- Thưa cậu...

Đam Pao lại lí nhí trông khi con Choleng đứng rúm người bên cạnh.

Trừ Nguyên và Kăply, những người ngồi quanh bàn ăn đang tò mò dồn mắt vào ông K’Tul, cố đoán xem cái gì đang đốt nóng ông như vậy.

- Khi nãy tụi bay có lau bàn lau ghế không đó? – Ông K’Tul cố ép mình lấy giọng bình tĩnh, mắt xoáy vào mặt Đam Pao, trông đe dọa như họng súng sẵn sàng nhả đạn nếu thẳng này dám nói dối.

- Dạ có, thưa cậu. – Đam Pao ngơ ngác đáp – Bao giờ tụi con cũng lau bàn ghế trước mỗi bữa ăn mà.

- Có cái con khi! – Ông K’Tul thỉnh linh nổi cáu, mọi người thấy rõ ông hoàn toàn thất bại trong việc làm chủ bản thân

- Có mà vừa rồi... vừa rồi...

Ông K’Tul liếc những món ăn bày trước mặt, biết mình không thể nói huỵch toẹt ra chuyện khi nãy. Ông ngắc ngư một hồi rồi thở phì phì:

- Thiệt tức chết đi mất.

Rồi thấy thằng Đam Pao và con Chơleng cứ tròn mắt ra nhìn mình, ông điên tiết gầm lên:

- Tụi bay có xéo đi không? Còn giương mắt ếch ra nhìn nữa hả!

Chưa kịp hiểu ra tại sao mình bị đuổi đi. Mặc dù trước giờ chưa gặp điều gì kỳ cục như thế, thằng Đam Pao và con Chơleng không dám hỏi tới hỏi lui. Ông K'Tul vừa quát một tiếng, hai đứa lập tức co giò chạy thẳng.

Ông K'Tul dường như chưa hết bực. Ông tóm lấy chiếc khăn rằn, cẩu kính vò mạnh đến mức suýt chút nữa chiếc khăn đã bị lòi tuột khỏi vai.

- Chuyện gì thế, anh K'Tul? – Bà Êmô thận trọng hỏi, cố lấy giọng thiệt mềm mại.

- Không có gì! – Ông K'Tul gừ gừ đằng sau bộ ria con kiến.

- Bàn ghế thỉnh thoảng quên lau cũng đâu có sao. – Thằng K'Tub vọt miệng – Có gì mà ba quạu dữ vậy!

- Ta không quen ở dơ như mày, thằng kia! – Ông K'Tul có vẻ sắp dịu đi trước thái độ nhẹ nhàng của bà Êmô, bị thằng con nói xóc hông, lại gầm lên.

Thằng K'Tub cầm lên chiếc nĩa, tinh bơ:

- Con đói bụng rồi, ba.

- Mày ăn đi. Ta không ăn.

Ông K'Tul xô ghế đứng dậy, dùng dùng bỏ đi lại chỗ cầu thang, đôi guốc bực dọc nghiêng rào rào trên lớp sỏi.

Bà Êmô không ngăn ông K'Tul, nhưng đưa mắt nhìn K'Tub có ý trách móc.

- Con có nói gì quá đáng đâu, di. – Cúi đầu vô đĩa sinh vật nguyên thủy để tránh cái nhìn sắc như dao của bà Êmô, K'Tub lâu lâu nói, tay chọc nĩa thịt khoanh tổ chàng vô miệng.

Bà Êmô thờ ra và lắc lắc mái tóc vàng, một động tác cho thấy bà không buồn nói thêm gì nữa, không phải vì thằng K'Tub quá cứng đầu mà vì thiệt tình bà cũng không hiểu tại sao ông K'Tul lại nổi điên lên trước câu nói nhẹ hều của thằng K'Tub.

- Cậu K'Tul bữa nay làm sao ấy.

Êmê bệnh K'Tub, và lần này thì bà Êmô không thể không mở miệng.

- Ăn đi, tụi con. – Bà nói, và bọn trẻ hiểu là câu chuyện về ông K'Tul đến đây coi như kết thúc.

Trong bàn, chỉ có Nguyên và Kăply biết điều gì đã thổi phồng cơn giận của ông K'Tul và lý do thực sự đẩy ông ra khỏi bàn ăn: Thằng Suku tinh quái đã biến cục đá nhỏ thành một cục cứt mèo và trước khi bữa ăn bắt đầu khoảng dăm phút, chính Kăply đã lên lút đặt sản phẩm độc đáo của Suku lên ghế ngồi của ông

K'Tul khiến ông vô tình bóp nó lên tay rồi giật mình ghê tởm liệng đi.

Tuy không tận mắt chứng kiến nhưng Nguyên và Kăply biết chắc rằng khi cục cứt mèo rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt cô bên ngoài hàng rào, cánh tay đã được đeo găng của Baltalon lập tức trôi lên từ dưới đất, nhanh nhẹn chộp lấy rồi vội vã trườn đi như một tên trộm siêu hạng.

Chương 16: Pôca – Pôcô

Khi Suku bí mặt đem tới khoe Nguyên và Kăply chiếc bao tay nó vừa chế tạo, trên đó những dấu vân tay được mô phỏng theo đúng dấu vân tay mà ông K’Tul u trên cục phân giả thì hai đứa đã nôn nao lắm rồi. Nhưng dù sốt ruột đến mấy, Nguyên cũng đủ tỉnh táo để hiểu rằng mò vào bí thất của ông K’Tul trong khi không xác định được ông đang ở đâu cũng mạo hiểm không kém gì đút đầu vào miệng cá sấu.

Trong khi chờ đến ngày thứ sáu, ngày mà tụi nó biết chắc là ông K’Tul không có nhà, tụi nó vẫn buộc phải ép mình tới trường, ép mình nhìn bộ mặt khó ưa của thằng Amara. Cặp mắt thẳng này vốn đã ti hí, mấy hôm nay nó cứ cười títt cả lên nên gần như không thấy mắt nó đâu. Trong khi tụi học sinh Đămri không giấu vẻ lo lắng khi mọi thứ chung quanh đang rối tung thì thằng Amara lại cực kỳ khoái chí.

- Tụi mày có đọc báo Tin nhanh N, S & D hôm qua không? – Gặp ai, nó cũng hỏi như quát vào mặt – Trong hai đứa mất mạng vì đua chổi bay hôm nọ, có một thằng là sinh viên lớp Hướng nghiệp của trường mình đó.

Sáng nay nó chặn Nguyên và Kăply ngay tại cửa lớp một cách thô bạo cũng chỉ để phun vào mặt hai đứa này cái câu đó.

- Thì sao nè? – Kăply hầm hè.

Amara nhếch mép, tiếp tục phơi bộ mặt khiêu khích:

- Thì có nghĩa là hiệu trưởng trường mình phải lãnh đủ chứ sao.

- Chỉ những đứa có cái đầu làm bằng gạch mới nghĩ như vậy thôi. – Kăply nhún vai, cố để đừng nổi nóng (nhưng rõ ràng là nó đã nổi nóng, nếu không nó đã không vô ý dùng hình ảnh cục gạch để chửi thẳng Amara).

- Thầy N’Trang Long chỉ chịu trách nhiệm về những gì xảy ra trong khuôn viên nhà trường thôi, Amara.

Nguyên nói bằng giọng nhỏ nhẹ và kéo tay Kăply đi lại chỗ ngồi, theo cái cách người ta kéo mỗi lửa tách ra khỏi một đồng rơm trước khi một thứ kịp trở nên tệ hại.

- Hừm, tụi bay chống mắt lên mà coi!

Amara nói với theo, giọng gây hấn, nhưng Nguyên đã đột ngột giống như một kẻ bị điếc bẩm sinh.

Trong những ngày đó, sự xuất hiện của hai cha con họa sĩ Yan Dran và cặp ma nhóc song sinh Pôcô – Pôca tại trường Đămri giống như một cơn mưa mùa hè tưới mát những cơn bực dọc do hai thầy trò Amara – Y Đê gây ra cho bọn Kăply.

Thầy N’Trang Long giới thiệu ngắn gọn trước toàn trường:

- Họa sĩ Yan Dran sẽ phụ trách môn hội họa bên lớp Hướng nghiệp.

Khác với giáo viên thỉnh giảng ở lớp dạy nghề như danh y K’Budăng hay tổng biên tập Kan Blao, họa sĩ Yan Dran do nhà ở quá xa nên được trú ngụ luôn tại trường, trong một căn phòng do thầy N’Trang Long bố trí ngay trong tòa tháp phía bắc.

Họa sĩ Yan Dran góa vợ nên đi đâu cũng tha thằng Yan Jik theo. Còn thằng Yan Jik thì lẽ dĩ nhiên đi đâu cũng tha hai anh em Pôcô – Pôca đi theo. Nếu lão quần gia lmđi không ở lại trông nhà, cả nhà Yan Dran coi như dờn hết về đây.

Bọn Kăply và ba thằng quý con (nói chính xác là một thằng quý con và hai con ma con) gặp lại nhau tay bắt mặt mừng tíu tít.

Nguyên xoa đầu thằng oắt:

- Em vẫn khỏe chứ Yan Jik?

- Em sắp hết khỏe rồi, anh K’Brăk. – Đang tươi hơn hớn, Yan Jik bỗng xịu mặt – Ba em nói sẽ tổng em vô lớp Sơ cấp 1.

Bolobala cười:

- Em lớn rồi phải đi học chứ.

Êmê nhìn Yan Jik bằng ánh mắt cảnh giác:

- Còn cái câu thần chú bậy bạ gì gì đó...

- Thần chú Đứt phứt không phải là thần chú bậy bạ. – Thằng Yan Jik chu mỏ, trông cái cách nó nhướn mắt và gân cổ lên có thể thấy nó sắp sửa lao vào một cuộc tranh cãi, nhưng thoát cái nó dăm ra xụi lơ.

- Nhưng dù sao thì ba em cũng không cho em xài thần chú đó nữa. – Yan Jik nói tiếp bằng giọng buồn thiu buồn thiu.

- Đừng buồn nữa, Yan Jik. Câu thần chú đó thiệt ra chẳng có gì hay ho hết. Ở lớp Sơ cấp 1 có bao nhiêu là điều hay để học. – Mua an ủi và ngấm thẳng oắt bằng ánh mắt triu mến. Bữa nay Yan Jik không còn là thằng bé mặt mày lem luốc và lúc nào cũng mặc độc một cái quần cụt trễ rốn như tụi nó nhìn thấy hôm nọ. Khi ăn vận tươm tất, trông nó ít giống trẻ lang thang hơn, mặc dù cây cọ vẽ vẫn luôn ngo nguậy trên tay.

Mua đang tằm tắc khen thầm, thằng oắt bỗng phun ra một câu khiến cô nàng muốn té ngựa:

- Ê, chị nói sai rồi nha. Đi chơi sướng hơn. Chỉ có ai ngu mới đi học.

- Trời đất! Ai bảo em vậy?

- Anh Pôcô và anh Pôca bảo chứ ải.

K’Tub găm giữ:

- Hai thằng đó mới đứng đây đã biến đâu rồi? Để anh tần cho hai đứa lôm côm đó một trận.

Đang đảo mắt tìm anh em Pôcô – Pôca, K’Tub chợt giật mình phát hiện hai con ma nhóc đang bị một đám đông bu quanh chọc ghẹo ở góc sân phía tây, gần lớp học có cửa kính tím.

- Nguy rồi.

K’Tub la lớn và lật đật co giò chạy.

Phải rất vất vả bọn Kăply mới len qua được tụi học trò xúm đen xúm đỏ quanh hai anh em Pôcô – Pôca. Ở chính giữa vòng tròn, hai con ma nhóc đang đỏ mặt tía tai đấu khẩu với thầy trò Amara – Y Đê.

- Tụi mày là hai con ma. – Amara cười hề hề – Tao tưởng tụi mày phải biết là tụi mày đã chết ngắc từ đời nào rồi chứ.

- Tụi em không phải là ma. – Pôcô cãi lại, giọng đã muốn khóc.

- Coi nè!

Amara nói và bước tới một bước, quệt tay vô người Pôcô. Mọi ánh mắt đều thấy cánh tay nó quệt vào khoảng không.

- Thấy chưa! – Amara cười hăng hắc, đầu tóc xoắn tít của nó xoay tròn bốn phía như một con nhím – Tao hông chạm được vô người nó mà nó cãi nó không phải là ma kia tụi bay.

- Tụi em cũng đâu có chạm được vô người anh.

Thằng Pôca trong có vẻ lạnh hơn thằng Pôcô, vừa nói nó vừa nhào tới vùng tay quệt vô người Amara nhanh như chớp, dĩ nhiên là nó cũng quơ tay vô khoảng không y như Amara vừa rồi.

Pôca nhảy lùi lại và toét miệng cười, cố tình nhại lại câu nói khi nãy của thằng Amara:

- Hề, như vậy là anh cũng chết ngắc từ đời kiếp nào rồi.

Thái độ trẻ con của Pôca khiến tụi bạn đứng quanh cười ồ. Amara vất óc một hồi không tìm ra cách nào vạ lại thằng Pôca, đã vậy tiếng cười của lũ bạn không ngừng ngoáy vào tai khiến mặt nó ửng lên từng phút một.

Thằng Y Đê biết sự phụ đang bầm gan, liền giờ giọng nịnh nọt:

- Thằng oắt này láo quá. Để tao trị nó cho.

Amara chưa kịp nói gì, Y Đê đã xông tới vùng chân đá mạnh vô mông Pôca, quên phất rằng nó không thể nào chạm được vào người đối phương.

Y Đê đã đánh vù một cái, dùng sức nhiều quá nên mắt đã, người nó quay mòng mòng như đang đứng trên bàn xoay và ngã đánh “uỵch” một tiếng như trời giáng.

Lại một tràng cười rộ nổi lên.

K’Tub nhảy tung tung:

- Hay quá anh Y Đê.

Y Đê lồm cồm bò dậy, quắc mắt nhìn K’Tub:

- Mà nói gì, nhóc?

K’Tub tỉnh queo đáp:

- Em muốn nói là em chưa thấy ai đá đẹp như vậy. Anh đá lại cho em coi nào!

- Nghe đây, nhóc. – Y Đê nghiêng răng ken két – Tụi tao và hai con ma cà chớn kia không ai chạm được vô ai chứ nắm tay tao dư sức động vô mặt mày đó.

Có vẻ như sắp xảy ra đánh nhau to nếu lúc đó Pôca không lên tiếng.

- Anh nói sai rồi. – Pôca cười hi hi – Anh không chạm được vào tụi em nhưng tụi em có thể làm anh sặc máu mũi dễ như bỡn.

- Chơi liền đi, anh Pôca. – Thằng Yan Jik đến lúc này mới chen lọt vô được bên trong. Vừa lộ đầu vô nó đã hươ hươ cây cọ vể, hào hứng xúi liền – Cho hấn biết thể nào là lễ độ đi!

- Đừng có dóc! – Y Đê quay sang Pôca, mặt khinh khinh – Mà đừng đụng được chéo áo tao, tao đi đầu xuống đất liền...

Y Đê nói chưa dứt câu, vòng tròn người bu quanh đã thấy trước mắt nháng lên một vệt xanh lè như có một tia chớp xẹt qua. Chưa ai rõ là chuyện gì, đã nghe tiếng “bốp”, liền theo đó là tiếng rú thảm thiết của Y Đê. Nó té bật ngửa ra sau, động đầu xuống đất một cái “cộp”.

Sự biến xảy ra quá nhanh, đến khi kịp định thần, tụi bạn mới nhìn thấy thằng Pôca đang thông thả cột lại dây thắt lưng – một đầu dây vẫn còn đang ngoe nguẩy.

- Thanh xà!

Thằng Amara khiếp hãi ré lên, lười riu lại, trông nó đã rất muốn bỏ chạy nhưng đôi chân có vẻ đã không còn nghe lời nó.

Trừ bọn Kăply, tụi bạn đứng quanh quỳnh quít dạt tuốt ra xa, cứ như thể Amara vừa cho nổ một quả mìn. Đứa nào đứa nấy mặt mày xanh lè xanh lét, mắt nơm nớp nhìn chỗ thắt lưng của Pôca. Quả nhiên, thằng nhóc đang thắt chiếc dây lưng màu xanh. Ở bên cạnh, thằng Pôcô cũng có chiếc dây lưng y hệt như vậy nhưng màu trắng.

Y Đê té bật ngửa ra sau...

- Thanh xà bạch xà! – Tiếng một đứa nào đó run rẩy rên lên – Loại linh xà này mà đớp trúng một miếng coi như tiêu đời!

Ở dưới đất, thằng Y Đê lóp ngóp bò dậy, sợ hãi nhìn quanh, bong bóng máu không ngừng phì ra từ lỗ mũi. Trông bộ tịch nhớn nhác của nó có thể thấy rõ nó vẫn chưa hiểu tại sao vừa rồi nó bị một cú quá mạng như vậy.

- Cái gì thế?

Tiếng thầy Akô Nô vang lên và một cái đầu nhỏ xíu để tóc trái đào thò vào giữa đám đông chộn rộn.

Amara chỉ tay vào Y Đê, hùng hổ mếc, giọng nghiêm trọng như thể đang tố cáo một vụ giết người:

- Thầy ơi, thằng Y Đê mới bị hai con ma nhóc kia dùng linh xà đánh học máu đó thầy.

Trái với sự chờ đợi của Amara, thầy Akô Nô chỉ nhìn lướt qua Y Đê một cách hờ hững rồi quay phắt sang anh em Pôcô – Pôca, mắt sáng lên:

- Linh xà hả? Thiệt không đó?

Ánh mắt thầy dán cứng vào sợi thắt lưng của hai con ma nhóc, miệng reo ầm:

- A, đúng là thanh xà bạch xà rồi. Hi, lão Ôkô Na và đám Hắc tinh tinh ngốc nghếch thù hai con rắn này đến tận xương tủy đây mà.

Mặt mày hớn hờ, thầy chìa tay về phía cặp ma song sinh:

- Nè, bọn người đưa ta mượn xem hai con rắn chút đi.

Pôca bắt giắc bước lui một bước, đưa mắt tò mò ngấm thẳng nhóc trạc tuổi mình, hỏi giọng cảnh giác:

- Mày là ai?

- Pôca, em không được hỗn. – Bolobala vọt miệng – Thầy Akô Nô đó.

- Thầy bà gì. – Thầy Akô Nô toét miệng cười hì hì, ánh mắt vẫn đi qua đi lại giữa Pôca và Pôcô một cách hào hứng – Ta và bọn người coi như bạn bè thôi...

Đang nói nửa chừng, bất thình lình thầy thò tay ra chộp sợi thắt lưng của Pôca, giật mạnh một cái. Thầy Akô Nô ra tay nhanh như điện, lại hoàn toàn đột ngột, Pôca định ngăn cản hay tránh né thì đã muộn.

Con thanh xà lập tức tuột khỏi người Pôca. Nhưng thầy Akô Nô chưa kịp đưa lên mắt xem, Pôca đã chum môi huýt gió một tiếng, con thanh xà đã cong mình bung ra khỏi tay thầy, bay lộn trở về.

Thầy Akô Nô lại đưa tay ra chộp. Thầy ra tay cực kỳ thần tốc nhưng cũng chỉ tóm được mẩu đuôi của con thanh xà. Ở phía bên kia, Pôca cũng nhanh tay tóm lấy đầu rắn. Người tóm đầu người tóm đuôi, cả hai bặm môi ra sức kéo.

Bọn học trò trường Đămri quên cả sợ, há hốc miệng đứng xem như xem trò kéo co. Ngay cả Pôcô cũng không giấu vẻ khoái trá. Nó chạy lòng vòng quanh hai đối thủ, giọng hí hửng:

- Hay quá! Cho chơi với!

Không đợi thầy Akô Nô và Pôca đáp lại, nó huýt lên một tiếng, con bạch xà đang quấn ngang lưng nó bay vù ra, xẹt thẳng về phía thầy Akô Nô như một vệt sao băng.

Trước ánh mắt hồi hộp của bọn trẻ, thầy Akô Nô vung cánh tay còn lại, chớp trúng ngay chóc đầu rắn. Chỉ đợi có vậy, thẳng Pôcô tóm đuôi con bạch xà, lấu tấu:

- Bắt đầu kéo nha!

- Hi hi, ta chấp hai đứa người đó.

Thầy Akô Nô nói mà mặt tươi hơn hớn. Káply mím cười, nhớ là đã lâu rồi thầy Akô Nô không có dịp đùa giỡn với học trò. Bữa nay có lẽ gặp hai thằng nhóc cùng tuổi, tính trẻ con của thầy bắt thần trở dậy.

Một ông thầy nhóc tí và hai con ma cứ thế phồng má trợn mắt kéo qua kéo lại cả buổi. Nếu lúc đó họa sĩ Yan Dran không xuất hiện, chắc thầy Akô Nô sẵn sàng bỏ dạy để chơi với hai con ma nhóc tới trưa.

- Pôcô, Pôca! Trước khi dẫn tụi bay tới đây, ta đã dặn thế nào hử?

Đi liền với câu nói là một cái đầu rồi bù húc mạnh vào giữa đám đông. Vắn bó người trong bộ đồ ngắn màu đen chật chội với những đường diềm màu mè ở vai và cổ tay, họa sĩ Yan Dran huơ thanh gươm ngắn cùn về phía đám kéo co, thờ phỉ phỉ giận dữ:

- Tụi bay có thôi ngay đi không hả?

Lần này thì Pôcô và Pôca lập tức buông ngay hai con linh xà. Hai đứa quay về phía họa sĩ Yan Dran, áp ứng:

- Bỏ...

- Bỏ cái đầu tụi bay – Họa sĩ Yan Dran nổi cáu – Thanh xà và bạch xà đầu phải là thứ đồ chơi. Tao đã nói với tụi bay như thế nào ta hy vọng tụi bay chưa quên sạch hết chứ hả?

- Tụi con nhớ mà. – Pôca chớp chớp mắt, giọng biết lỗi – Bỏ dặn khi đặt chân đến trường Đămri tụi con không được lôi hai con linh xà ra. Chỉ được phép dùng làm dây thắt lưng thôi.

Gương mặt Yan Dran đỏ bầm:

- Thế mà...

- Ông Yan Dran ơi. – Thầy Akô Nô xen lời, tay vung vẩy hai con rắn, về bắt bình – Ông hông cho tui nó lòi hai con rắn nhép này ra chơi thì tui biết chơi với ai chứ.

- Ngài Akô Nô, đây là quy định của nhà trường. – Họa sĩ Yan Dran nhăn nhó, hạ cây gươm xuống – Tôi đã đồng ý với ngài N’Trang Long về chuyện này rồi, mong ngài thông cảm.

Câu nói của họa sĩ Yan Dran kết thúc luôn câu chuyện linh xình xoay quanh anh em Pôcô – Pôca trong buổi sáng hôm đó. Sau khi nhận lại hai con rắn từ tay thầy Akô Nô, hai con ma nhóc quần cặp thanh xà bạch xà quanh thắt lưng rồi lúu rúu đi theo họa sĩ Yan Dran về phía ngọn tháp trước ánh mắt tò mò của đám học trò trường Đămri.

Ở phía sau, thằng Yan Jik lót tót chạy theo, miệng không ngớt ca cẩm:

- Ba ơi ba. Ba đừng bắt con đi học nghe, ba. Ba cho con ở nhà chơi với anh Pôca và anh Pôcô đi, ba.

- Im đi! – Yan Dran nạt, tức giận đến mức không biết mình đang nói bằng giọng của lão quân gia Imdi – Ngay cả hai thằng Pôcô – Pôca, ta cũng tổng vô lớp luôn. Nói chung là hông đũa nào được ở ngoài rong chơi để rồi gây chuyện rắc rối hết á.

o O o

Bữa đó, Kăply ngồi học mà không làm sao ngăn mình dừng liếc qua chỗ thằng Y Êê ngồi, khoái chí khi thấy thằng này cứ gục mặt xuống bàn để giấu chiếc mũi sưng tấy. Ngồi ngay trước mặt Y Êê là sư phụ nó – thằng Amara.

Amara mặt vẫn hầm hầm, có lẽ chưa nguôi ảm ức về chuyện khi nãy ngoài sân trường. Nhìn Amara liên tục ngo nguẩy trong chỗ ngồi, Kăply hồng đảm chắc là nó đang cố nuốt con giận trong lòng hay đang cố nhốt một con sư tử dưới gầm bàn.

Kăply kín đáo quan sát Amara, thấy thằng nhãi lăm thỉnh được một lúc. Chi một lúc thôi, rồi nó có vẻ không thể làm chủ bản thân lâu hơn.

- Thầy ơi thầy... – Cuối cùng Amara đứng phắt dậy, ngoác miệng đến tận mang tai, kêu lớn.

Thầy Haifai giật nảy, lời giảng đột ngột tuột khỏi môi thầy. Trước vẻ mặt thắc thom của cả lớp, thầy lừ lừ quay cái trán đỏ về phía tên học trò phá đám, đôi mắt sâu hoắm lóe lên thứ ánh sáng rờn rợn:

- Ta nghĩ không phải là trò tự dưng phát điên đó chứ, Amara?

- Thưa thầy, chẳng lẽ thầy không biết hiện nay có hai con ma đang đi lại lon ton trong trường mình. – Amara cúi tiết xỏ một tròng, chẳng buồn để ý đến vẻ mặt đe dọa của thầy Haifai – Con không hiểu Bộ giáo dục đã hay biết chuyện này chưa. Cả thầy nữa, con không nghĩ thầy lại có thể tán thành một chuyện vô nguyên tắc như vậy.

- Ta thì ta chẳng thấy gì gọi là vô nguyên tắc. – Thầy Haifai khinh khệt mũi, giống như thể có một viên đạn từ trong đó sắp sửa vọt ra – Đó là hai con ma của họa sĩ Yan Dran, một giáo viên xuất sắc và cần thiết cho lớp Hướng nghiệp. Mà ai chứ Yan Dran thì ta rất hài lòng nếu ông mang theo vốn vẹn có hai con như hiện nay.

Y như bị ăn tát, Amara nhướn cao mày cô bắt chước thầy Haifai bắn ra những tia sáng giận dữ nhưng cặp mắt tí hí của nó gằng cách mấy cũng không giống như trọn lên được. Thế là nó lại há họng rống to theo cái cách không thể nhằm được của người ưa ản ực:

- Cô ơi coi! Hồng lẽ cô...

Nhưng ngay cả khi giờ đến chiều cầu cứu sư mẫu, Amara vẫn không gặp may. Từ đôi môi đỏ chót của thầy Haifai, một giọng nữ lạnh lạnh bật ra:

- Hồng lẽ cái con khi! Chỉ có đứa đại ngu mới đụng đến họa sĩ Yan Dran thôi.

Cô Haifai lật đật nói tiếp, về mặt ngơ ngác của tên đệ tử ruột khiến giọng cô mềm đi:

- Tốt nhất là con không nên tru tréo lên nữa, Amara. Chuyện họa sĩ Yan Dran, thằng nhóc Yan Jik lẫn hai anh em Pôcô – Pôca được bố trí ở trong trường Đămri, không chỉ Bộ giáo dục mà cả Hội đồng Lang Biang cũng đã biết rồi.

Kăply khoái chỉ nhìn thẳng Amara thả người rơi phịch xuống ghế và tức tối xộc mười ngón tay vô mái tóc xoắn như muốn đào một cái lỗ ngay đỉnh đầu. Thiết ra, ngay từ khi thầy Haifai còn là Krazanh và Kim thì giữa vợ chồng thầy và họa sĩ Yan Dran đã có một mối giao tình đậm đà. Hôm trước, qua tấm gương lưu trữ trong văn phòng hiệu trưởng, Kăply đã tận mắt chứng kiến cảnh vợ chồng thầy Haifai xả thân cứu Yan Dran khỏi tay trùm Bastu như thế nào và vợ chồng thầy vì vậy đã biến thành hình thù quái dị như ngày nay ra sao. Thằng Amara không biết chuyện đó nên đã chơi cái trò ngu ngốc là tìm cách tấn công họa sĩ Yan Dran, kết cục là bây giờ nó đang ngồi đực ra như bị thẩn lẩn ị trúng mặt.

Nhưng buổi sáng đó cũng không hoàn toàn là những khoảnh khắc vui sướng với Kăply. Lúc ra về, nhò Mua cứ xán lại cạnh nó. Luôn miệng hỏi han:

- Vụ truy tìm báu vật tới đâu rồi, K’Brê? Sao mấy hôm nay bạn không nói gì với tôi hết vậy?

- Tôi và K’Brăk đang mò mẫm, Mua à.

Kăply ngập ngừng đáp, lòng bất giác quặn lại. Không cần phải lạc quan lắm nó cũng biết là thứ sáu này tụi nó chắc chắn sẽ lọt vào bí thất của ông K’Tul. Nếu đúng như Suku suy đoán thì khi tụi nó đeo chiếc găng có dấu vân tay của ông K’Tul vào và áp lên cánh cửa, thần chú T’oi luôn sẽ phát huy tác dụng. Có thể tụi nó sẽ tìm thấy chiếc gương trong bí thất, rồi sau đó cũng rất có thể tụi nó sẽ khám phá ra điều gì đó liên quan đến báu vật ở lâu đài K’Rahlan.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì chẳng việc gì Kăply phải nói dối Mua. Sờ dĩ nó không nói với nhò bạn về chuyện tụi nó sắp tìm ra tấm gương trong bí thất của ông K’Tul chẳng qua vì mấy hôm nay nó mãi vật lộn với ý nghĩ nhờ nó và Nguyên tìm thấy hai chiếc ghế ngựa vằn trong căn phòng bí thất đó thì sao há. Chắc là tụi nó sẽ mừng rỡ leo lên ghế và vội vã về làng Ke! Kăply bản thân nhủ bụng. Nó và Nguyên xa nhà đã khá lâu rồi, tụi nó có nản nả ở lại xứ Lang Biang trong vai trò những chiến binh giữ đền bất đắc dĩ cũng chỉ vì tụi nó chưa dò ra cái chỗ ông K’Tul cất giấu hai chiếc ghế ngựa vằn. Một khi tìm được hai chiếc ghế đó rồi, không có lý do gì tụi nó không lập tức trở về làng Ke, hẳn nhiên là càng nhanh càng tốt. Mà như vậy có nghĩa là tụi nó sẽ không còn gặp lại những đứa bạn thân thiết như Êmê, K’Tub, Suku, Păng Ting, Bolobala, Tam... và nhất là Mua. Phải lia xa Mua đối với Kăply là chuyện vô cùng khổ tâm, nó càng cảm thấy ray rứt hơn khi chia tay nhò bạn mà không kịp nói lời từ giã. Kăply không biết mình có thể chịu đựng được sự thật đó không, rồi Mua nữa, Kăply không dám tưởng tượng khi biết được nó đã đột ngột ra đi và không hẹn ngày quay lại, tâm trạng của nhò bạn sẽ như thế nào.

- Bạn và K’Brăk đã giải được câu đố của cậu K’Tul chưa? – Câu hỏi của Mua cắt ngang sợi tơ buồn đang giăng trong lòng Kăply.

- Chưa. Nhưng sớm muộn gì tội này cũng giải ra, Mua à.

Kăply lại nói dối và quay mặt đi, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ nếu khám phá được bí mật trong tấm gương của ông K’Tul, mình sẽ tiết lộ cho Mua biết đáp án của câu đố. Lúc đó, đáp án chẳng còn giá trị gì nhưng ông Pirama sẽ có cơ hội tới tiệm Những Dầu Hôi để lãnh khoản tiền thưởng 200.000 năpken. Với gia cảnh của Mua, số tiền đó thậm chí còn lớn hơn một gia tài. Chà!

Kăply tự khen mình, suýt chút nữa đã buột miệng reo lên nhưng rồi nó kềm lại được. Kăply không nghĩ ra mình nên nói gì tiếp theo nhưng mặt nó đã lấy lại vẻ tươi tỉnh.

- Khi nào có tin gì mới, bạn không được giấu tôi đấy nhé. – Mua đi sát vào Kăply, thì thầm dặn, giọng phảng phất lo âu, có lẽ trực giác cho nó biết Kăply không hoàn toàn xỏ hết gan ruột ra với nó.

- Tôi nhớ rồi mà.

Kăply gật đầu đáp, tránh nhìn vào mắt Mua, sợ nhỏ bạn đọc được những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu mình.

Để lãng đi câu chuyện, Kăply nhìn thẳng Tam và Bolobala đang cặp kè bên nhau, nói lớn:

- Lâu quá tao hồng thấy mày làm thơ đó, Tam.

Nguyên liếc về lúng túng của Tam, mỉm cười đỡ lời:

- Đừng đòi hỏi nhiều thế, K’Brêt. Đôi khi suốt cả đời con người ta chỉ cần làm một bài thơ là đủ.

- Anh nói hay lắm, anh K’Brăk. – Êmê nhanh nhẩu vọt miệng, như thể cô nàng rình Nguyên từ nãy giờ – Nhưng cho đến hôm nay anh vẫn chưa hề làm tặng em một bài thơ nào hết đó nha.

Vừa nói Êmê vừa nhìn Nguyên bằng ánh mắt mà đứa nào cũng thấy rõ là chứa đầy trách móc. Nguyên càng thấy rõ điều đó hơn ai hết, cho nên màu đỏ trên mặt Tam lập tức chạy qua mặt nó, nhanh còn hơn người ta đổi màu trên bảng quảng cáo điện tử.

Dứt một lúc bốn, năm sợi tóc, Nguyên làm một động tác giống như cười mà không phải cười, trông nó ngượng ngùng đến mức cuối cùng Êmê đành phải nói thêm một câu nữa:

- Em chỉ trêu anh thôi. Khi nào muốn nói gì với em thì anh gặp em anh nói thẳng chứ đâu cần phải làm thơ như thi sĩ Rchom Tam, anh K’Brăk há?

Khi nói như vậy, Êmê không biết nó càng làm cho Nguyên bối rối hơn nữa. Lúc này, mặt Nguyên dờ cười dờ khóc. Còn bây giờ rõ ràng là khóc thật rồi.

Chương 17: Người Mất Bóng

Rồi ngày thứ sáu mà hai đứa trẻ làng Ke chờ đợi cũng tới. Đêm hôm trước, Nguyên gần như không chợp mắt được, rõ ràng có cái gì đó chắn ngang giữa nó và giấc ngủ. Cũng như Kăply, nó nghĩ về tấm gương trong bí thất của ông K'Tul thì ít, mà nghĩ về hai chiếc ghế ngựa vằn thì nhiều. Và cũng như bạn mình, lòng nó trộn lẫn bao nhiêu là cảm xúc. Nó vừa nôn nao mong đến thời khắc được quay về làng Ke, nó nhớ mọi người ở làng, nhớ gia đình nhớ bạn bè, nhớ cả thầy Râu Bạc, nhưng đồng thời khi nghĩ đến chuyện rời bỏ xứ sở mà đến hôm nay nó đã cảm thấy vô cùng gần bó, nghĩ đến chuyện chia tay và có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại Êmê ở nhà và tụi Bolobala ở trường, tự dưng nó lại cảm thấy buồn ngủ không nổi. Đó là chưa kể đến những người mà nó không thể nghĩ khác hơn là vô cùng thân thiết với nó như thằng Suku, nhỏ Păng Ting, thầy hiệu trưởng N'Trang Long, thầy Haifai, thầy Akô Nô, cả cô Kemli Trinh nữa – là người kể từ sau vụ Buriam đã giữ lời hứa “ta sẽ coi con như con của ta” bằng cách mỗi khi đi ngang nó, cô hay giúi vô tay áo chùng của nó khi thì một chiếc bánh Nhớ dai mua chỗ mụ Gian khi thì một túm cỏ xạ hương – thứ vật liệu dùng để pha chế nước tắm tình yêu khiến mỗi lần lòi ra khỏi túi nó cứ phải đảo đảo nhìn xem có đứa bạn nào trông thấy hay không. Nguyên ít có dịp trò chuyện với cô Kemli Trinh, nhưng cái cách cô đối xử với nó, bất chấp việc cô phải dành nhiều thì giờ quan tâm đến thằng Mom (gần đây cô đã công khai chuyện thằng Mom với sự đồng ý vui vẻ của pháp sư Lăk), tất cả những điều đó cộng với tính tình dịu dàng, hiền lành của cô khiến Nguyên vô cùng cảm động, mặc dù đôi lúc nó thắc mắc hồng biết cô đã thấy con nhỏ Êmê quàng tay nó bao giờ chưa mà cứ hay nhất cỏ xạ hương vô túi áo nó.

Nguyên nằm nghĩ ngợi miên man, nhắm mắt lại vờ ngủ, tin rằng như vậy Kăply sẽ không có cơ bắt chuyện, không biết thằng bạn nằm giường bên cạnh cũng đang thao thức và suy nghĩ lung tung không khác gì mình.

Có thể thấy rõ là đêm hôm đó Nguyên và Kăply đều bị ám ảnh bởi những chiếc ghế ngựa vằn nhưng rốt cuộc cả hai đã không hề nói với nhau về chuyện tụi nó sẽ làm gì nếu tìm thấy hai chiếc ghế đó trong bí thất của ông K'Tul, nhưng như vậy thì lẽ ra sáng hôm sau, trước khi cùng thằng Suku chun vô căn nhà kho, tụi nó cũng trao đổi với nhau về chuyện này mới phải. Vậy mà trên thực tế hồng có gì giống như vậy hết: tụi nó đứa nào cũng im im, từ lúc leo xuống khỏi giường, đi tắm, thay đồ rồi ngồi đợi Suku, cả Nguyên và Kăply đều tránh nhìn vào mắt nhau, nếu bốn ánh mắt lỡ giao nhau thì cả hai liền hấp tấp quay mặt đi, làm như thể nếu nhìn nhau lâu hơn chút nữa thì chắc nụi là cả hai sẽ òa ra khóc.

Đĩ nhiên Nguyên hiểu rõ những gì đang xảy ra trong lòng tụi nó, vì thế mà nó rất khó chịu về tình huống mà nó và Kăply đang rơi vào. Lúc mới lạc bước đến xứ Lang Biang, Nguyên nôn nóng tìm ra hai chiếc ghế ngựa vằn biết bao, mong muốn cháy bỏng nhất của nó trong lúc đó là bằng mọi giá phải thoát ngay về làng Ke, nhưng bây giờ thì Nguyên bối rối, thậm chí khô sở khi bất gặp những thay đổi trong lòng mình. Dù sao thì nó và Kăply cũng phải quay về làng. Điều đó không cần phải bàn cãi nhưng Nguyên biết là nó (và chắc chắn là cả Kăply nữa) chưa muốn xa rời xứ Lang Biang trong lúc này. Sự mạng tìm kiếm báu vật chưa hoàn thành, sứ giả Buriăk và hữu hộ pháp Balikem đang quần quanh đầu đây, trong khi đó trùm Bastu sắp quay lại và lão Óka Na lúc nào cũng sẵn sàng trở dậy như một nguy cơ tiềm ẩn – trước bao nỗi rối ren đó, Nguyên cảm thấy ra đi trong lúc này chẳng khác nào một cuộc chạy trốn, nhất là tụi nó đang được bao nhiêu người kỳ vọng. Về hay không về? Nguyên tự hỏi không phải chỉ một lần, và cũng không chỉ một lần nó không tìm ra câu trả lời dứt khoát. Vì vậy mà nó không dám nhìn thẳng vào mắt Kăply và nó biết cũng với lý do tương tự mà Kăply không dám nhìn thẳng vào mắt nó. Bởi tụi nó thật khó mà chọn cho được một vẻ mặt phù hợp với tâm trạng đang rối bời và nhờ đứa kia buột miệng hỏi về đề tài gay cần đó thì đứa này thiệt tình không biết phải đáp

lâm sao. Cho nên tốt nhất (mà cũng có thể là xấu nhất) là chẳng nói gì hết, mặc dù Nguyên thấy rõ khi vờ làm ra vẻ không nghĩ gì đến những chiếc ghế ngựa vẫn thì tội nó lại càng có vẻ chỉ nghĩ về mỗi chuyện đó thôi.

Suku không biết nỗi lòng của hai bạn nên vừa dứt đầu vô phòng, nó tưởng mình bị hoa mắt:

- Làm gì mà hai anh đầu đầu vậy? Em cam đoan bữa nay thế nào cũng mở được cánh cửa chết tiệt đó mà.

Thằng nhóc không nói ngoa. Khi đứng trước bí thất của ông K'Tul, nó đeo chiếc găng tự chế vào rồi áp tay lên hình bàn tay in lõm trên cánh cửa, lăm rằm niệm chú: trước vẻ mặt đau đầu của Nguyên và Kăply, cánh cửa đột ngột trượt qua một bên như có ai kéo mạnh.

So với căn phòng âm u phía ngoài, bí thất của ông K'Tul giống như đang phơi mình dưới nắng: một quả bí được phù phép đang tỏa sáng rực rỡ đẳng góc phòng khiến bọn trẻ phải đưa tay lên dụi mắt bốn, năm lần trước khi đặt chân qua ngưỡng cửa.

Đồ đạc trong phòng bày la liệt, cũ kỹ, bụi bặm, trông như một cái nhà kho thu nhỏ. Nguyên và Kăply vừa bước vào phòng, ánh mắt lập tức xẹt ngang xẹt dọc và khi nhác thấy hai chiếc ghế ngựa vẫn quen thuộc kê sát vách bên tay trái, trái tim tội nó như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, trong một thoáng dứa nào dứa nấy đều bắt gặp cảm giác lạnh ngắt nơi sống lưng.

Hoàn toàn không tự chủ, cả Nguyên lẫn Kăply đều run rẩy nhích chân về phía hai chiếc ghế, nhưng mới đi được vài ba bước, cả hai thỉnh thoảng dừng lại, dứa này liếc dứa kia để xem phản ứng của bạn mình nhưng dĩ nhiên là chẳng dứa nào trông thấy dứa nào khi cả hai đều trong chiếc áo tàng hình.

Kăply ngoái nhìn về phía bức vách sau lưng, nơi phát ra những tiếng lục đục cho biết thằng Suku đang mò mẫm tuốt đẳng đó, thờ nhẹ một cái rồi ngoảnh sang chỗ mà nó tin là Nguyên đang đứng, hạ giọng thì thầm:

- Bây giờ sao?

- Sao ư?

Bằng giọng vo ve như muỗi kêu, Nguyên đáp lại câu hỏi của bạn bằng một câu hỏi khác, phân vân và ngờ ngác – điều Kăply thiệt tình không chờ đợi. Ngay lúc này đây, Kăply không nhìn thấy Nguyên nhưng nó vẫn ngạc nhiên mừng rỡ tượng ra vẻ mặt hoang mang của thằng-bạn-đại-ca-nói-gi-cũng-đúng của mình.

- Về làng không?

Cuối cùng, Kăply quyết định hỏi thẳng, mặc dù khi hỏi như vậy thực sự nó cũng không biết nó đang mong đợi ở Nguyên câu trả lời như thế nào: rằng nên về làng ngay hay nên hoãn lại.

Câu hỏi vừa rời khỏi môi, Kăply ngóc cổ hỏi hớp chờ đợi, không biết ở bên cạnh Nguyên đang nhắm mắt lại, như thể khi không nhìn thấy gì hết thì nó mới đủ can đảm để chọn lựa câu trả lời. Nhưng rốt cuộc thì Kăply vẫn không biết ý kiến của bạn mình như thế nào (và chắc cũng chẳng có ai biết hết). Trong lúc Nguyên sắp thất bại trong ý định trì hoãn việc bày tỏ thái độ và chuẩn bị đáp lời Kăply thì ở bức vách đối diện, tiếng thằng Suku thỉnh thoảng vang lên:

- Lại đây, anh K'Brăk, anh K'Brêt!

Hai dứa giật mình ngoảnh lại, thấy một tấm gương tròn đang lơ lửng giữa không trung. Tất nhiên tội nó đoán ngay Suku vừa lòi thứ này ra từ đâu đó trong

mở đồ chất vương vãi trên sàn nhà.

- Tìm thấy rồi à?

Nguyên hồi hà bước lại chỗ Suku, mừng rỡ hỏi, không rõ mừng vì thắng oắt đã tìm được tấm gương hay mừng vì khỏi phải trả lời câu hỏi hóc búa của Kăply.

- Ờ.

Suku đáp khẽ và cùng lúc với tiếng nói, tấm gương từ từ trôi về phía chiếc bàn đằng góc phòng, ngay dưới chiếc đèn quả bí, cho biết là thắng oắt đang định đặt tấm gương lên đó để xem xét.

Cả ba chụm đầu vào tấm gương, chúm mắt sẫm soi. Đây là tấm gương cuối cùng trong lâu đài K’Rahlan, bọn trẻ biết thế nên sáu con mắt mở lớn hết cỡ: tấm gương bị lật sập lật ngửa, xoay tới xoay lui, các ánh mắt cẩn thận mân mê từng nét chạm, từng vết xước, tí mĩ như bác sĩ đang tìm kiếm vi khuẩn trong kính hiển vi.

Nhưng cũng như những tấm gương trước đó, bọn trẻ vẫn chẳng phát hiện ra điều gì khác lạ mặc dù suốt một lúc lâu tại nó đã xúm vô vật lộn với tấm gương của ông K’Tul đến toát mồ hôi.

Nguyên chép miệng, hoàn toàn thất bại khi cố ép mình làm ra vẻ điềm tĩnh:

- Hồng lẽ chữ “ai” trong câu đó thực sự không phải chỉ tấm gương?

Kăply há hốc mồm nhìn qua chỗ vừa phát ra tiếng nói, không tin đó là tiếng nói của Nguyên. Trong một lúc, nó tưởng mình nghe lầm khi thắng bạn đại ca của nó bất ngờ thở ra giọng điệu bí quan của thắng K’Tub bữa trước.

- Là tấm gương, K’Brăk! Dứt khoát là tấm gương!

Kăply hùng hổ vọt miệng và hoàn toàn không báo trước, nó lật phăng chiếc áo tàng hình ra khỏi đầu, đột ngột đến mức Nguyên và Suku không kịp thốt lên được một tiếng nào.

Trước ánh mắt sững sốt của hai bạn, Kăply thò chiếc đầu lơ lửng vào tấm gương, chành miệng ra cười. Cười xong, nó lại sụp mặt xuống, méo máo như vừa bị thắng Amara đá vô công, nói chung trông Kăply lúc này giống như đang phát rồ.

Nhưng Kăply dĩ nhiên không rồ. Mếu xong, nó toét miệng bỏ bô:

- Thấy chưa! Ai vui ta sẽ vui cùng. Ai buồn ta sẽ buồn chung với người...

Kăply định ba hoa thêm vài câu nhưng quai hàm nó đột nhiên cứng như gỗ. Trong tấm gương, bên cạnh khuôn mặt đang thộn ra của nó là hai câu thơ không biết xuất hiện từ lúc nào, ngay trên đầu nó – với những con chữ xanh lè như mắt mèo đang không ngừng chớp nháy:

“TRONG 100 VỤ ÁN OAN

Tuy không nhìn thấy Nguyên và Suku, Kăply đoán là hai đứa chắc cũng đang lịm người đi như mình. Lâu thiệt lâu nó mới nghe tiếng Suku thở phào:

- Anh hên thiệt đó, anh K’Brêr. Câu đố về tấm gương chính là mặt khẩu để giải mã...

Kăply hỏi lại, chưa hết ngẩn ngơ:

- Câu Ai vui ta sẽ vui cùng... á?

- Đúng vậy. – Tiếng Nguyên nhẹ nhõm – Muốn biết được lời chỉ dẫn bí mật, phải soi mặt vào tấm gương và đọc lên hai câu thơ đó.

Kăply ấp úng, niềm vui quá lớn khiến nó cà lăm ngang xương:

- Thế... thế... bây giờ tụi mình... phải làm gì?

- Lập tức ra khỏi đây. – Suku hăng hái – Và nhanh chân đi tìm cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San.

Nguyên nhìn Kăply, nhấn nhó:

- Chui đầu vô lại trong chiếc áo đi, đồ...

Tiếng “ngốc” chưa kịp bắn ra khỏi miệng, Nguyên đã vội nuốt trở lại xuống bụng. Nó sực nhớ ra hôm nay thằng Kăply không ngốc chút xíu nào, thậm chí nếu không nhờ cái-đầu-cục-gạch của nó, bí mật của tấm gương có lẽ sẽ mãi mãi chìm trong bóng tối.

Nhưng Nguyên không có thì giờ để ngắm nghĩ nhiều hơn về bạn mình. Kăply vừa rúc đầu vào lại trong áo, tiếng rè rè đã vang lên: cánh cửa bí thất đã đóng lại khi tụi nó vừa đặt chân vào bên trong bây giờ bắt ngờ chạy qua một bên và cả bọn gần như chết điếng khi đáng người lêu nghêu của ông K’Tul thỉnh linh hiện ra ngay ngưỡng cửa, đầy đe dọa.

Mặt xám xịt, tóc gáy dựng đứng, ba đứa nín thở nhìn nhau, yên tâm được một chút khi nhớ ra tụi nó vẫn đang an toàn trong những chiếc áo tàng hình. Trong bọn, Kăply yếu bóng vía hơn hết. Ngay từ lúc ông K’Tul xuất hiện, trái tim nó đã vắng đi đâu mất, và khi tin chắc ông không nhìn thấy mình, trái tim nhát hót của nó vẫn không thềm quay lại. Nó nhìn cặp mắt sáng quắc và bí hiểm của ông K’Tul đang quét quanh căn phòng, bụng quặn lại khi nghĩ tia nhìn lấp lánh đó dường như có thể xuyên qua tấm áo màu cánh gián tụi nó đang mặc.

Đến khi ông K’Tul bước lại chỗ góc phòng, nhũ mày nhìn tấm gương đang nằm im lìm trên mặt bàn như tự hỏi tại sao nó lại ở đây thì Kăply phải nghiêng chặt răng để đứng ngả lẩn ra. Nó càng hoảng hơn nữa khi đột nhiên nhận ra trong phòng không hề có một chiếc bóng nào in lên sàn nhà. Nó, Nguyên và Suku đang tàng hình, không có bóng đã đành, nhưng ngay cả ông K’Tul cũng không hề rọi bóng xuống sàn mặc dù ông đang đứng ngay dưới chiếc đèn quả bí sáng rực. Sao thế nhỉ? Kăply ngạc nhiên nhủ bụng, đoán là Nguyên cũng đã phát giác ra hiện tượng kỳ lạ này khi nó có cảm giác cánh tay Nguyên vừa chạm khê vào người nó một cách cố tình.

Bữa đó, không chỉ tụi Kăply khám phá ra chuyện ông K’Tul không có bóng. Chính ông K’Tul, sau một lúc ngẩn người ra nhìn tấm gương, đảo mắt xuống sàn nhà và giật mình “a” lên một tiếng khi không nhìn thấy chiếc bóng của mình đâu. Như người bị ma đuổi, ông hồi hã lao ra khỏi phòng, có vẻ như chuyện mất

bóng đối với ông còn quan trọng hơn cả chuyện tắm gương đang nằm dưới đất bất ngờ nhảy tót lên bàn một cách khó hiểu.

Bọn Kăply như trút được một gánh nặng khi ông K’Tul thỉnh linh bỏ đi. Nhưng mặc dù cánh cửa bí mật đã khép lại từ lâu, vẫn không đứa nào dám lên tiếng. Như thể vừa được vớt ra khỏi thùng nước đá, phải đợi một lúc lâu ba đứa mới cảm thấy người ấm lên được một chút và màu hồng mới bắt đầu rón rén quay lại trên gương mặt của tụi nó.

- Đi ra được chưa? – Kăply thấp thòm hỏi.

- Chờ thêm chút đi. – Nguyên thì thảo như sợ bị nghe lỏm.

Kăply ngáp ngừng một chút, rồi nói, giọng sợ sệt:

- Cậu K’Tul không có bóng...

- Tao thấy rồi. – Nguyên đáp.

Ngay sau đó là giọng Suku:

- Em cũng thấy.

- Về phòng rồi tính.

Nguyên nói, cố tỏ ra dạn dĩ và bước về phía cánh cửa. Khi này nó để ý thấy hể có người bước vào bên trong, cánh cửa sau lưng tự động đóng lại và khi bên trong muốn đi ra, cánh cửa lại tự động mở ra.

- Để tắm gương lại chỗ cũ chứ. – Kăply rụt rè đề nghị.

- Không cần đâu, anh K’Brêt. – Tiếng Suku vang lên từ chỗ nào đó sau lưng Kăply – Đẳng nào thì cậu K’Tul cũng đã nhìn thấy tắm gương trên bàn rồi.

Kăply vẫn chưa hết run:

- Khi này cậu có biết tụi mình đột nhập vô đây không há?

- Khó nói lắm, anh K’Brêt. – Suku lưỡng lự đáp.

- Có lẽ là không.

Nguyên hắng giọng và thận trọng bước qua cánh cửa vừa trượt sang một bên khi nó lại gần, theo sau là Kăply và Suku. Cả ba đứng yên một lúc cho quen với thứ ánh sáng tù mù bên ngoài bí thất rồi cẩn thận quét mắt ra bốn phía, cả bọn dọ dẫm chui qua đường hầm tối om om để trở ra căn nhà kho kế hành lang.

o O o

Cả ba cái miệng cùng thở phào khi sung sướng ném người lên hai chiếc giường nệm lông chim trong căn phòng ấm cúng của Nguyên và Kăply.

Kăply ngã đầu lên chiếc gối mà chưa bao giờ nó thấy êm ái như bữa nay, rên lên:

- Thoát rồi. May quá.

Nguyên ngồi co chân, tựa lưng vào thành giường và nhìn Suku (lúc này cả bọn đã chui ra khỏi áo tàng hình), giọng bắn khoăn:

- Kỳ quái thiệt! Hóa ra cậu K'Tul là người không có bóng.

- Hèn gì trước nay tụi mình chẳng hề thấy cậu K'Tul đi lại vào ban ngày. – Kăply hơi nhóm đầu lên khỏi chiếc gối, phụ họa – À quên, buổi trưa cậu vẫn ngồi ăn trong vườn...

- Ngồi ăn trưa trong khu vườn đầy bóng râm như thế chả có nghĩa lý gì hết, K'Brêt. – Nguyên cắt ngang – Ánh mặt trời bị những tán lá dày ngăn lại, ngay cả tụi mình cũng chẳng hề có bóng.

Suku hất mạnh những lọn tóc sắp chui vào mắt, tặc lưỡi như một ông cụ non:

- Có lẽ cậu K'Tul không muốn ai biết bí mật đó của mình. Em nhớ rồi, hôm nọ ở cửa tiệm của lão Luclac, rõ ràng cậu cố tình chọn vị trí tối tăm nhất để xuất hiện. Còn trong lâu đài K'Rahlan, hầu như chỗ nào cũng mờ mờ. Chỉ có bí thất của cậu là sáng sủa...

- Vì cậu nghĩ ngoài cậu ra, không ai có thể đặt chân vào đó. – Nguyên tiếp lời và cùng với cậu nói, một sợi tóc đã nằm gọn trong tay nó.

- Nhưng tại sao cậu K'Tul lại không có bóng? Và người không có bóng là người như thế nào mới được chớ? – Kăply gần như ré lên, lần này thì nó ngồi bật dậy luôn khỏi nệm.

Nguyên trả lời câu hỏi của Kăply bằng cách dán mắt vào gương mặt sáng sủa của Suku, trong khi thằng oắt đang dán chặt mắt lên trần nhà.

Suku thoi miên những tấm ván trên cao lâu thật lâu. Đến khi Nguyên và Kăply có vẻ đã bắt đầu hết kiên nhẫn thì nó mới từ từ hạ mắt xuống, và trước vẻ mặt nôn nóng của hai bạn, cậu trả lời của nó y như muốn làm cho hai đứa sụm bà chè quách cho rồi:

- Người không có bóng là người như thế nào, em cũng không có biết mấy anh à.

Kăply ngã lăn ra, đập đầu lên gối cái “bộp”, kêu lên ai oán:

- Suku ơi là Suku! Mày không biết thì nói đại là không biết ngay từ đầu cho rồi, còn làm ra vẻ ta đây thông thái lắm. Hừm, nghĩ với chả ngợi!

- Em nghĩ chuyện khác, anh K'Brêt. – Suku thỉnh linh nói, đôi mắt trong veo của nó đưa qua đưa lại như hai vì sao sắp sửa đổi ngôi – Chắc chắn trong thư viện của ông em có một cuốn sách nói về hiện tượng này. Hai anh chờ em một chút.

Nói vừa dứt câu, Suku biến mất chỗ cửa phòng nhanh như khói. Chắc nó vọt về nhà! Kăply nhủ bụng và đưa mắt nhìn Nguyên, thắc thòm hỏi:

- K'Tub và Êmê có biết ông K'Tul không có bóng không há?

- Tao nghĩ tụi nó không biết. – Nguyên trầm ngâm – Cả bà Êmô có lẽ cũng không biết. Và tụi mình cũng không nên cho K’Tub và Êmê biết làm gì.

Ánh mắt của Nguyên bắt thần rực lên:

- Máy và Suku nhớ giữ mồm giữ miệng đó.

- Tao biết mà.

Kăply đáp, mặt sụp xuống, bất mãn vì thằng bạn nó lúc nào cũng nghĩ nó là đứa không có đầu óc.

Suku quay trở lại với cuốn sách dày cộm trên tay. Nó tông cửa phòng đánh rầm, vừa thở hổn hển vừa toét miệng cười hi hi:

- Đây nè.

Nguyên khệ nệ đỡ lấy cuốn sách nặng trĩu từ tay Suku, mở to mắt sẫm soi. Bia sách làm bằng da rái cá rất bền nhưng nom cũ kỹ đến mức tên sách phải mò mẫm một hồi mới đọc ra: Tám mươi mốt hiện tượng bất thường trong cuộc sống – thống kê và khảo sát. Tên tác giả mờ đến nỗi phải lật vô trang trong mới biết đó là công trình của giáo sư Xu Man.

Suku nhanh nhẩu lật thêm vài trang và chỉ tay vào trang hướng dẫn:

- Hai anh xem đây nè.

Theo tay chỉ của thằng oắt, Nguyên và Kăply tò mò đọc:

APÔLÔ: Người bay.

BIĐÔ: Người hai đầu.

EYEEEE: Người ba mắt.

KHEC: Người khi.

KIKI: Người sói.

MIDIMÔ: Người mất bóng.

...

- Đây là những thuật ngữ chuyên môn. – Suku giải thích – Nếu không có bảng hướng dẫn này, mình sẽ chẳng biết đường nào mà tra cứu.

Nguyên tò mò tra từ APÔLÔ ở ngay trang đầu tiên của mẫu tự A. Giáo sư Xu Man giải thích “Người bay là người có hiện tượng mắc bệnh thần kinh, không thích ứng và cũng không giải quyết được những mâu thuẫn trong cuộc sống. Những dồn nén nội tâm dữ dội đến một mức nào đó sẽ tạo ra những xung lực giúp họ bay lên khỏi mặt đất như một cách trốn chạy thực tại. Người bay không nguy hiểm với đồng loại. Họ chỉ gây nguy hiểm cho chính mình, vì họ có thể bay

nhều ngày liền, vượt qua những khoảng cách rất lớn, nhưng họ cũng rất hay bị rơi...”

Nguyên lật lia lia qua mẫu tự B. Nó, Kăply và Suku cảm mắt vô từ BIĐỒ: “Người hai đầu có thể nhìn về phía trước lẫn phía sau cũng như có khả năng nhìn thấy quá khứ và tương lai của người khác. Về lý thuyết người hai đầu có tiềm năng chinh phục và thống trị thế giới, nhưng trong lịch sử chưa có người hai đầu nào tu luyện đến tầm cỡ Đại phủ thủy, chỉ vì hai cái đầu của họ thường xuyên bất hòa với nhau. Do vậy, người hai đầu thường chỉ thành công khi thi thố tài nghệ trong lãnh vực bói toán, mà nhà tướng số lưng lầy Lunlun Sai cách đây 457 năm là một ví dụ...”

Nguyên lại hiểu kỳ lật đến từ EYEEYE để xem người ba mắt là người như thế nào. “Trong đa số trường hợp, con mắt thứ ba thường là con mắt xấu. Điều đó giải thích tại sao người ba mắt thường có khuynh hướng hắc ám. Con mắt thứ ba của họ luôn gây ra chết chóc...”. Nhưng Nguyên mới đọc tới đó, Kăply đã thò tay lật loạt soạt một lúc chục trang, miệng nồn nóng:

- Ba mắt hay bốn mắt từ từ coi sau, K’Brăk. Mình tìm hiểu về người mắt bóng trước đi.

Lần đầu tiên Kăply làm trái ý thẳng bạn đại ca của nó một cách thô bạo, nhưng Nguyên không có tỏ thái độ phản đối. Nó nhìn bàn tay láu táu lật sách của Kăply bằng ánh mắt sốt ruột.

Kăply lật và lật, tìm đập binh binh trong ngực. Nhưng lật tới trang cuối cùng, nó vẫn chẳng thấy từ MIDIMÔ đâu hết, thậm chí nó không tìm thấy cả mẫu tự M.

- Sao lạ vậy nè.

Kăply ngạc nhiên kêu lên và cẩn thận dò lại từ đầu. Lần này nó tin chắc mình không bỏ sót một trang nào, nhưng cũng như lần trước, Kăply không làm sao tìm được từ MIDIMÔ. Cuốn sách dày cộp kia kết thúc ở mẫu tự L.

- Cuốn sách này chỉ có tới chữ L thôi, Suku. – Kăply quay sang thẳng oắt, giọng nghi hoặc – Hay bộ sách này có hai tập. Đây chỉ là tập 1.

- Vô lý.

Suku cau mày và giành lấy cuốn sách của giáo sư Xu Man trên tay Kăply, lật giờ từng trang, rồi cũng như Kăply, miệng nó há hốc khi nhận thấy đúng là cuốn sách đột ngột chấm dứt ở mẫu tự L.

Nguyên nhìn về mặt ngẩn ngơ của hai bạn, cảm thấy không cần phải tự mình xem lại, chỉ nói:

- Xem cuốn sách có chú thích gì không. Nếu đây là bộ sách hai tập, it ra phải có dòng chữ “HẾT TẬP 1”, hoặc “XEM TIẾP TẬP 2”...

Ánh mắt Kăply và Suku cùng quét xuống cuối trang, vội vàng như để giành là người đầu tiên reo lên. Nhưng trong một lúc quai hàm của hai đứa bắt thần trơ ra như bị ai nắm lấy.

Ở phía dưới trang sách cuối cùng quả nhiên có một dòng chữ. Nhưng trái với suy đoán của Nguyên, dòng chữ nếu không phải trêu chọc tụi nó thì quả là giống y một bản tin buồn:

“Do bị bạo bệnh bất ngờ, giáo sư Xu Man đã đột ngột qua đời khi mới biên soạn đến mẫu tự L. Trên thực tế, tác giả mới chỉ kịp khảo sát 38 trường hợp lạ

trong đời sống nhưng vì tôn trọng ý nguyện lúc sinh thời của người quá cố, chúng tôi quyết định vẫn giữ nguyên nhan đề Tám mươi một hiện tượng bất thường trong cuộc sống – thống kê và khảo sát. Mong độc giả thông cảm và lượng thứ”...

Chương 18: Vụ Án Thứ 39

Bây giờ thì cả trường đều đã biết Pôcô là thằng nhóc có con rắn trắng, còn Pôca là chủ nhân con rắn xanh. Nhưng đứa nào là anh đứa nào là em thì tụi học trò trường Đămri suốt ngày cãi nhau chỉ chớe vẫn không ai chịu ai. Tụi Kăply thân thiết với hai con ma nhóc là thế mà còn không xác định được, những đứa khác dĩ nhiên có tài thánh mới hòng mò ra.

Vậy mà sáng nay thằng Amara đi đâu cũng vênh mặt oang oang:

- Pôcô là anh, còn Pôca là thằng em. Tao là người duy nhất biết được điều đó. Đứa nào không tin thì đánh cược với tao. Mười vohen một kèo, quá rẻ!

Tất nhiên là không đứa nào dám cược với Amara mặc dù chẳng mấy đứa tin lời tuyên bố huênh hoang của nó. Mười vohen là 10.000 năpken, số tiền quá lớn so với những cô bé cậu bé còn mài đũng quần trên ghế nhà trường.

Amara đi rào một vòng quanh sân, cuối cùng tóm vai K'Tub, cười hềnh hếch:

- Hà hà, cược không nhóc? Mà chơi thân với hai đứa nó lắm mà.

- Không. – K'Tub vùng khỏi cái nắm của Amara, cau có đáp.

Amara nheo đôi mắt hí, giọng khiêu khích:

- Sợ thua à?

K'Tub hứ mũi:

- Sợ thắng.

- Láo toét. – Amara vung tay – Không dám chơi thì biến đi!

- Chơi đi, K'Tub!

Kăply vừa nói vừa tiến lại gần.

Amara liếc xéo Kăply:

- Ngon thì chơi. Đừng xúi người khác.

- Thích thì chiều. – Kăply đưa tay ra – Tao cựa với mày.

Amara cũng đưa tay ra. Hai đứa hăm hè bắt tay nhau như hai võ sĩ quyền Anh trước khi quyết đấm vỡ mặt nhau, đứa này bóp chặt tay đứa kia như cổ làm cho những ngón tay đối phương gãy rời.

Đánh hơi được cuộc náo nhiệt, bọn nhóc gần đó nhanh chóng đổ xô lại, bu quanh Amara và Kăply như bầy ruồi bu quanh hai cục đường.

Hất mặt về phía K'Tub, Kăply nghiêm trang:

- Thằng K'Tub làm chứng bên tao. Thằng Y Đê làm chứng bên mày.

Y Đê luôn luôn là cái đuôi của Amara. Nghe nhắc tới mình, cái đuôi thò ra, ve vẩy:

- Tao sẵn sàng.

Amara và Kăply lập tức buông tay ra.

Chỉ đợi có vậy, K'Tub nhảy tung tung:

- Anh K'Brê thắng rồi. Xưa nay Pôcô và Pôca hồng đứa nào chịu làm em hết á.

Kan Tô không biết xuất hiện từ lúc nào, cười hề hề:

- Mày thua rồi, chung tiền đi, Amara!

Amara bĩu môi:

- Còn lâu.

Nó nhướn cặp mắt ti hí, nom vắt vờ như hai dấu trừ đang cố trở thành dấu cộng, giọng đắc thắng:

- Nói cho tụi mày biết nè. Hôm qua tao đã theo rình hai thằng Pôca – Pôcô cả buổi chiều...

- Mày làm trò lên lút đó để làm gì vậy? – Kăply hỏi giọng khinh bỉ – Hồng lẽ mày là cộng tác viên đặc biệt của Cục an ninh?

Amara hơi khựng lại một chút. Nó nhún vai, mặt ửng đỏ:

- Tao không nghĩ tao có nhiệm vụ phải báo cho mày biết về việc làm của tao.

- Mày muốn dò xem anh em Pôca – Pôcô có quậy phá gì không để mách lẻo với lão Amara Đliê chứ gì. – Nguyên chen vào giữa Kăply và K'Tub, thân nhiên nói – Tao nói thiệt, dùng tờ Tin nhanh N, S & D để gây áp lực với Hội đồng Lang Biang là cái trò cũ rích và hồng có tác dụng gì đâu, Amara.

- Mày đừng có tỏ ra ta đây thông minh, K'Brăk. – Amara xì một tiếng, vừa nói vừa xua tay lia lịa – Nhưng hôm nay tao không muốn cãi nhau với tụi mày,

nhất là về những chuyện vợ vẫn như chuyện này. Tao chỉ muốn cho tụi mày biết là chiều hôm qua tao đã nghe hai thằng Pôca – Pôcô xưng hô với nhau...

Câu chuyện của Amara lập tức thu hút sự chú ý không chỉ của tụi Kăply. Bọn nhóc đứng chung quanh lúc này cũng không muốn làm điều gì khác hơn là vênh tai chờ nghe Amara nói nốt.

- Thằng Pôcô nói với thằng Pôca “Anh không muốn đi học chút nào hết, Pôca”. Thằng Pôca đáp “Em cũng vậy. Nếu buộc phải đùn đầu vô lớp Sơ cấp 1, em nghĩ thà chúng ta về hồ Ma ở quách còn hơn”. Chính tai tao nghe rõ mồn một...

- Nói láo! – K’Tub đỏ mặt tía tai – Pôca mà chịu làm em Pôcô hả? Không đời nào!

- Muốn chứng minh điều đó, rất đơn giản, K’Tub. – Amara tỉnh rụi, thái độ của kẻ biết mình nắm chắc phần thắng trong tay – Bây giờ mày đi kiểm hai thằng đó tới đây đi.

Về tự tin của Amara khiến Kăply đâm chột dạ. Nó quay sang Nguyên, thì thầm:

- Mày nghĩ sao?

Nguyên dè dặt đáp, mặt nó đột nhiên như phủ một làn khói xám:

- Tao nghĩ Amara không bịa chuyện.

Làn khói từ mặt Nguyên tức khắc lan qua mặt Kăply. Nó hít vô một hơi thật sâu và lo lắng đảo mắt nhìn quanh. Và khi nhác thấy thằng Yan Jik cùng cặp ma song sinh Pôcô – Pôca đang lững thững từ xa đi tới, trái tim trong lồng ngực nó chuyển qua chơi một điệu gì đó rất giống nhạc rock.

- Khỏi cần kiểm nữa. Tụi nó tới đây rồi.

Tiếng rao của thằng Amara nện vô tai Kăply như một nhát búa.

- Gì mà vui vậy, anh K’Brêt?

Yan Jik thò đầu vào giữa đám náo nhiệt, tò mò nhìn quanh và háo hức hỏi.

Như không nghe thấy Yan Jik, Kăply chớp chớp mắt nhìn Pôca, vẫn có cảm giác như nhìn xuyên qua sương mù, cất giọng thăm dò:

- Chùng nào tụi em mới bắt đầu đi học hả Pôca?

- Bỏ Yan Dran bảo tuần tới, anh K’Brêt. Nhưng em hông muốn đi chút nào hết á. – Pôca phụng phịu đáp.

Kăply thận trọng di chuyển ánh mắt qua thằng nhóc đeo chiếc thắt lưng màu trắng, hỏi hộp hời:

- Thế còn em, Pôcô?

- Em cũng thế. – Pôcô rút cổ – Anh Pôca không đi thì em cũng không đi.

- Cái gì?

Cả Nguyên, Kăply lẫn Amara, cả ba cái miệng cùng sừng sốt kêu lên.

- Mày nói gì thế, Pôcô? – Amara găm gừ giận dữ – Mày kêu thẳng Pôca bằng gì?

- Bằng anh chứ bằng gì. – Pôcô ngạc nhiên – Hồng lẽ anh bị ai nhét bông gòn vô lỗ tai hả anh Amara?

Thằng K’Tub lại nhảy cẫng, miệng không ngớt hò reo, cứ như thể nó sẽ được phân nửa tiền cá cược:

- Chung tiền đi! Chung tiền đi!

- Mày đừng có hòng chơi tao, Pôcô. – Amara nói giọng tức tối, thái độ của thằng K’Tub làm nó thêm bầm gan – Hôm qua tao nghe rõ ràng mày kêu thẳng Pôca bằng em kia mà.

Pôcô tròn mắt:

- Ủa, hôm qua anh ở đâu mà nghe?

- Tao ở đâu kệ tao. – Amara bứt tóc (chắc chắn không phải để làm cho tóc nó bớt xoăn hơn) – Mày nói đi, có đúng là hôm qua mày kêu thẳng Pôca bằng em không?

- Đúng. – Pôcô gạt đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm Amara, không hiểu tại sao thằng này bỗng dưng nổi giận dưng dưng về chuyện xưng hô giữa anh em tụi nó.

- Vậy sao hôm nay mày lại kêu nó bằng anh? – Amara nghiêng rặng treò treọ – Có phải tụi mày biết tao đánh cược với thằng K’Brêt nên cố tình làm cho tao banh ta lông không hả?

- Ê, cái anh kia. – Yan Jik hươ hươ cây cọ vẽ trước mũi Amara – Biết thì nói, không biết thì làm thỉnh đi nha.

- Hồn láo. – Amara thu nắm đấm, khi nó gào lên có cảm tưởng lửa sắp xẹt cả vòi qua lỗ mũi – Mày tưởng tao không dám đập mày hả nhóc?

Yan Jik chẳng coi lời hăm dọa của Amara ra ký lô nào.

- Chắc chắn là không dám rồi.

Nó đáp tinh queo, tay không ngừng vung vẩy cây cọ khiến Êmê đứng cạnh phải hót hải kêu lên:

- Ê, em không được xài câu thần chú kia đó nha, Yan Jik.

- Anh kia nghe đây nè. – Phớt lờ Êmê, ánh mắt Yan Jik vẫn không rời gương mặt bốc khói của Amara, khoái trá tiếp – Pôcô và Pôca xưa nay dĩ nhiên là không ai chịu làm em hết. Cả hai cứ cãi nhau suốt ngày về vụ này khiến ba em vô cùng bức mình. Cách đây hai ngày, ba em bảo: nếu tụi mày không ai chịu ai thì mỗi đứa làm anh một ngày, ngày hôm sau tới phiên đứa khác, ở đây là trường Đămri chớ hồng phải nhà mình, tụi mày cứ chí choét từ sáng đến tối, ngái

hiệu trưởng sẽ tổng cổ chúng ta ra khỏi đây cho coi...

Yan Jik nói tới đây, thẳng Amara thỉnh linh buột ra một tiếng gì đó như tiếng rên, người nó đột nhiên ngẩn đi một khúc.

Nhìn Amara sụm người xuống, K'Tub một lần nữa rất muốn bay lên nhưng thấy khuôn mặt thẳng này như bị ai làm cho biến dạng đi, nó cố ghim cơn phần khích của mình lại, và dĩ nhiên một đứa hiếu động như thẳng K'Tub mà buộc phải đứng yên trong tình huống này cũng khổ sở không kém gì những lần nó bị bà Êmô bắt đi tắm.

o O o

Nổi hân hoan trong lòng Kăply sau khi thắng cuộc Amara kéo dài suốt buổi sáng hôm đó, và chỉ đột ngột bị dập tắt khi nó và Nguyên ngồi đối diện với chiếc bàn giấy trong văn phòng hiệu trưởng sau giờ học, lúc đầu chia bộ mặt háo hức vô mắt thầy N'Trang Long để rồi lập tức xệ mặt xuống khi nghe thầy trả lời câu hỏi của tụi nó:

- Cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San hả? Trời đất, sao tụi con không nói sớm? Hồi con nhỏ Bolobala nộp cho ta, ta vẫn để trong ngăn kéo. Nhưng cách đây mấy hôm, ta tẩy máy tay chân đem nộp cho Hội đồng Lang Biang rồi.

Như thường lệ, Kăply buồn bực đến mức giọng điệu của nó bắt đầu trượt tới một chỗ nào đó rất xa với phép lịch sự:

- Nộp chi vậy thầy? Hồng lẽ đến thầy mà cũng không dám giữ cuốn sách đó?

- Trò coi ta là ai mà trò nghĩ ta dám đùa với pháp luật hả K'Brêt? – Thầy N'Trang Long cất cao giọng – Hừm, chỉ những kẻ có cái đầu làm bằng gạch thì mới khoái gập rắc rối với những chuyện không đâu thôi.

Kăply tin rằng thầy N'Trang Long không hề biết thẳng Nguyên vẫn hay ví cái đầu của nó với cục gạch, nhưng dù vậy câu nói vô tình của thầy vẫn khiến mặt nó nóng ran.

- Lúc đầu thú thiệt là ta chẳng quan tâm đến cuốn sách này cho lắm. – Thầy N'Trang Long tóm bằng quơ một sợi râu cằm, thân nhiên nói tiếp, không biết rằng Kăply sắp cháy thành than vì xấu hổ – Nhưng từ khi lão Ama Moto mò xuống tận đây, ta nghĩ tốt nhất là đem cuốn sách đi nộp quách. Hừ, cái lão đó, nếu ai nói lão có mắt ở dưới móng là ta tin ngay.

Nguyên thúc cùi chỏ vô hông Kăply khi nhận thấy thẳng này sắp sửa phun ra một câu bá láp tiếp theo.

Kăply đành nhún chim nổi thất vọng vào tận đáy lòng, thất thểu theo chân Nguyên lê bước xuống không biết bao nhiêu bậc cầu thang, hoàn toàn không hay nó sắp đón nhận một tin buồn khác đến từ nhỏ bạn mà nó yêu mến nhất.

Mua đứng đợi Nguyên và Kăply ngay trước phòng y tế bằng gương mặt trắng bệch giống như người mới ra tù:

- K'Brêt! K'Brăk! Ba tôi đã đến tiệm Những Dầu Hôi rồi.

Kăply sức nhớ hôm qua là thứ sáu và trước đó mấy ngày tụi nó đã tiết lộ cho Mua biết đáp án câu đố của ông K'Tul.

- Ô, thế ba bạn có nhận được tiền thưởng không? – Kăply reo lên, không để ý đến thái độ khác lạ của nhỏ bạn.

- Có.

- 200.000 năpken chứ? – Kăply liếm môi.

- Không tới 200.000n năpken.

- Không sao. – Kăply xoa hai tay vào nhau, vui vẻ nói – Đương nhiên phải trừ phần trăm hoa hồng cho lão Luclac.

- Có chuyện gì thế Mua? – Nguyên đột ngột hỏi, giọng quan tâm, này giờ nó đang ngạc nhiên về nét mặt dàu dàu của nhỏ bạn mà theo nó lẽ ra phải ngược lại mới đúng: gần 200.000 năpken với Mua phải nói là cả một gia tài.

- Ba tôi đem tiền về nhưng khi mẹ tôi hỏi, ba tôi bảo là không biết tiền ở đâu ra. – Mua đáp bằng giọng hoang mang.

Nguyên và Kăply cả hai cái miệng cùng “a” lên một tiếng.

Kăply nhúm mày, bắn khoăn:

- Tại sao ba bạn lại giấu mẹ bạn chuyện này nhỉ?

Nguyên nhún vai:

- Không phải thế đâu.

- Tôi không nghĩ là ba tôi cố ý giấu mẹ tôi chuyện này, K’Brêt. – Mua lúc lắc hai bím tóc như để xua đuổi những ý nghĩ u ám ra khỏi óc – Thiết sự là ông không giải thích được nguồn gốc của số tiền mà ông mang về. Thậm chí ông không nhớ trên đời có một nơi gọi là tiệm Những Dấu Hỏi.

- Lạ thật. – Kăply tròn xoe mắt, nó đưa tay lên đầu nhưng sức nhớ đứt tóc không phải là trò êm ái gì nên bỏ tay xuống.

Trong khi đó, rất giống nhà thông thái Suku, Nguyên bắt đầu ngẩng mặt nhìn lên trời.

Khi nó hạ tầm mắt xuống, cả Kăply lẫn Mua đều thấy nó biến hẳn sắc mặt.

- Gì thế, K’Brăk? – Mua hấp tấp hỏi, đôi môi đột nhiên khô rang.

- Bùa Lú. – Nguyên lăm bầm, cố nói thật nhỏ như thể không muốn cho Mua nghe thấy.

- Bùa Lú? – Kăply ré lên – Đúng rồi. Là bùa Lú. Chính cậu K’Tul đã ra tay. Ngoài cậu ra, cậu không muốn cho bất cứ ai biết được đáp án của câu đó.

- Không hẳn đâu, K’Brêt. – Nguyên trầm ngâm – Có thể cậu K’Tul cũng là nạn nhân. Biết đâu kẻ ra tay là một phù thủy Hắc Ám đang trà trộn trong số hội viên của tiệm Những Dấu Hỏi.

- Bấy giờ phải làm sao đây? – Mua kêu lên, trông nó đã có vẻ rất muốn òa ra khóc.
- Yên tâm đi, Mua. – Kăply nhìn nhỏ bạn, lòng bất giác chùng xuống – Tôi nghĩ pháp sư Lăk và pháp sư K’Budăng sẽ có cách phục hồi trí nhớ lại cho ba của bạn.
- Cũng chưa chắc là ba của bạn đã mất hết trí nhớ đâu. – Nguyên đột nhiên làm cái chuyện mà khi này Kăply không dám làm là dứt mạnh một sợi tóc, thông thả nói tiếp – Khi ba bạn vẫn nhận ra được mẹ bạn và bạn, có nghĩa là trí nhớ của ông không có tổn thất gì nghiêm trọng. Có thể đây là loại bùa Lú chỉ có tác dụng trong phạm vi hẹp, chỉ xóa những ký ức liên quan đến tiệm Những Dấu Hối thôi.
- Ôi, nếu đúng như vậy thì may quá. – Mặt Mua dần tươi lên – Tôi không nghĩ ba tôi lại cần loại ký ức đó làm gì.

Đang nói, Mua bỗng nhìn sững Nguyên và Kăply:

- Ủa, thế còn hai bạn? Hai bạn đã phục hồi trí nhớ chưa?
- Phục hồi trí nhớ á? – Kăply ngờ ngác – Tụi này đâu có trúng phải bùa Lú.
- Nhưng trước đây hai bạn đã trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk.
- Ờ, ờ... đúng rồi. Mình nhớ rồi. – Kăply giật thót, có vẻ nó rất muốn xáng cho mình một bạt tai – Nói chung thì chưa phục hồi được chút nào hết.
- Đúng rồi. Là bùa Lú. Chính cậu K’Tul đã ra tay.

Đôi mắt Mua mở lớn:

- Sao mình nghe nói những quả táo vàng ở núi Lung Chùng có công dụng phục hồi trí nhớ?
- Không đơn giản thế đâu, Mua. – Nguyên tắc lưỡi – Theo như cậu K’Tul cho biết, để tạo ra thuốc phục hồi trí nhớ cho những kẻ trúng lời nguyền Tan xác, phải đem những quả táo vàng đó nghiền thành bột, rồi bỏ vào vạc nấu với gan rồng và mật cá kiếm trong một trăm ngày...
- Trong khi mình và K’Brăk chỉ sức mỗi món táo thôi. – Kăply láu táu để thêm, tin rằng đó là cách hay nhất để chuộc lại cái tội dăng trí vừa rồi.

Ba đứa vừa trò chuyện vừa đi lần ra cổng, nơi tụi Păng Ting đang ngốc cổ chờ.

- Tụi anh làm gì mà chui vô ngọn tháp đó hoài vậy? – K’Tub quạu quọ vì phải đợi lâu.

Nguyên vỗ vai thẳng oắt:

- Tụi anh định hỏi mượn thầy N’Trang Long cuốn sách hôm nọ của Bolobala.
- Cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử hà K’Brăk? – Bolobala ngạc nhiên.

Nguyên chưa kịp đáp, Êmê đã nhú mày lo lắng:

- Cuốn đó là sách cấm, anh mượn làm gì?

Trong một lúc, Nguyên không biết có nên hé lộ những bí mật quanh cuốn sách cho tụi bạn biết hay không. Nó dứt một sợi tóc, buông ra, dứt thêm sợi nữa, lại buông ra. Dứt thêm sợi thứ ba, nó quyết định nói thẳng:

- Theo như tụi anh biết, cuốn sách của Đam San chứa đựng chỉ dẫn liên quan đến báu vật mà tụi anh đang tìm kiếm.

- Hay quá, anh K’Brăk. – K’Tub dầm thùm thụp vào lưng Nguyên, quên mất trước đây một phút mặt nó còn chăm đảm một đồng. Nó chia tay ra, hí hửng – Anh lấy cuốn sách ra cho em xem chút đi.

- K’Tub. – Êmê nạt – Đây không phải là đồ chơi.

- Nhưng thầy N’Trang Long đã không còn giữ cuốn sách đó nữa. Thầy nộp cho Hội đồng Lang Biang rồi. – Nguyên thờ dài, trông nó xụi lơ như người chuẩn bị đi du lịch chợt phát giác mình đánh rơi mất vé tàu.

- Vậy mà cũng nói. – K’Tub thông tay xuống, giọng xụi như bún, Nguyên xụi lơ làm nó xụi lơ theo.

- Sao anh không hỏi Suku? – Păng Tìng bắt thần lên tiếng, nó chìa cái tóc bửa nay vồng lên như một cái cổng chào vô bộ mặt héo úa điêu tàn của Nguyên – Hình như thư viện của ông nó có lưu trữ một cuốn...

- Suku á?

Nguyên há hốc miệng như thể lần đầu tiên nghe tới cái tên này. Liền theo đó, nó reo lên (nếu Kăply nhớ không lầm thì chưa bao giờ thằng bạn đại ca của nó reo lớn như thế):

- Đúng rồi. Hôm trước chính thằng Suku đã kể vanh vách về những gì Đam San ghi chép trong cuốn sách này, về di chứng di truyền theo dòng họ của các buyagan...

Đang thao thao, chợt nhác thấy vẻ mặt Bolobala xám đi, Nguyên giật mình, lật đật lái sang chuyện khác:

- Ủa, cả tuần nay thằng Suku biến đi đâu kia?

- Thiệt tình! – Kăply bứt tai – Có cuốn sách đó trong tay lẽ ra nó phải đến gặp tụi mình ngay mới phải chứ.

o O o

Suku chui ra từ chiếc ống Siêu cầm ứng, nách kẹp cuốn sách, hai tay xua xua làn khói lảng vảng trước mặt. Chưa ai hỏi gì, nó đã rối rít:

- Xin lỗi, xin lỗi nha.

- Không ai tha lỗi cho mày đâu, Suku. – Kăply găm gừ, chẳng buồn xưng hô anh em với thằng nhóc – Mấy ngày vừa rồi mày đi đâu?

- Cả tuần qua em bận tối mảy tối mất mả.

Êmê hỏi giọng thông cảm:

- Em bận chuyện gì thế?

Thằng oắt rút cuốn sách trong nách ra, vung lên:

- Nghiên cứu cuốn này né.

Nguyên đọc dòng chữ ngoài bìa sách, thấy đúng là cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử. Nó nhếch môi:

- Ôm cuốn sách trong người suốt cả tuần lễ, chắc em đã phát hiện được khối thứ quan trọng rồi hâ Suku?

Câu hỏi mắt của Nguyên y như một làn hơi lạnh thổi qua người Suku. Nó rụt cổ lại:

- Em chẳng tìm được chút dấu vết nào hết, anh K’Brăk.

Êmê lại hỏi, hy vọng có thể dùng câu hỏi thay cho cục gôm, tẩy bớt vế ngược ngùng trên khuôn mặt xinh xắn của thằng oắt:

- Em đã đọc kỹ vụ án thứ 39 rồi chứ?

- Ừa, chị biết hết rồi hâ, chị Êmê? – Suku ngạc nhiên, nó hỏi bà chị nhưng tia nhìn lại hướng về phía Nguyên.

- Anh đã kể cho mọi người nghe về cuốn sách của Đam San rồi. – Nguyên gật đầu và chia tay ra – Em đưa cuốn sách anh xem thử nào.

Nguyên cầm lấy cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử từ tay Suku, lật đúng trang viết về vụ án oan thứ 39, thận trọng lần dò từng chữ:

“Vào năm 1752, Ka Lêndi, một nữ ca sĩ chuyên hát phục vụ các lễ hội bị bệnh mãn tính khiến tóc bị hung đỏ và da đầu bị tróc ra từng mảng khiến cô phải từ bỏ nghề ca hát. Trước đó hai năm, một người hành nghề uốn tóc tên là Y Conma đến gặp Ka Lêndi, khen cô có mái tóc đẹp và hỏi cô có muốn sở hữu một mái tóc đẹp nhất xứ Lang Biang hay không. Ka Lêndi từ chối và chỉ trong vòng vài giờ sau cô cảm thấy đau đầu khủng khiếp. Con đau kéo dài suốt nửa năm, chỉ chấm dứt khi cô được pháp sư K’Băngđư chữa trị. Nhưng khi cơn đau qua đi, tóc cô trở nên kỳ dị, nó chuyển thành màu đỏ, vón cục và không tài nào chải được. Rốt cuộc chồng cô đành phải cắt cụt tóc cô khiến da đầu cô cứng lại, đóng thành vảy và tróc ra. Theo điều tra sau đó của Cục an ninh, Y Conma là một yusikan, một loại quái nhân có sở trường trừ ếm người khác bằng những lời khen. Vào thế kỷ thứ 18, yusikan phát triển đến mức người ta rất sợ ai đó khen mình. Ngay cả trong các trường học, Bộ giáo dục cũng khuyến cáo các thầy cô giáo không được tùy tiện khen ngợi học sinh. Y Conma bị bắt, ba ngày sau bị xữ treo cổ ở khu rừng thau lau phía bắc làng Ea Tiêu. Nhưng mười lăm năm sau, chính danh y K’Băngđư bất ngờ tiết lộ một khám phá động trời: Ca sĩ Ka Lêndi sở dĩ mắc chứng bệnh kỳ quái nọ là do tình cờ ăn phải một loại thảo mộc lạ có tên là inicô cho tới lúc đó vẫn chưa được y học biết đến...”

Cùng với Nguyên, cả Kăply, Êmê lẫn K’Tub đều chụm đầu vào trang sách, trông mặt thì hình như cả bọn đều bị câu chuyện về Y Conma và Ka Lêndi bắt mắt hẳn, đến mức chẳng đứa nào nhớ ra mục đích chính của tụi nó. Cho đến khi Suku sốt ruột kêu lên “Có thấy gì lạ không, anh K’Brăk?” thì bốn gương mặt mới bàng hoàng nhấc lên khỏi trang sách, ngơ ngác nhìn nhau và cùng buồn bã lắc đầu.

Suku chớp mắt:

- K’Băngđu là ba của danh y K’Buđăng, còn ca sĩ Ka Lêđi chính là cô ruột của di Ka Lên.
- Thế à. – Nguyên nói, giọng hồ hững – Nhưng thông tin này cũng chẳng giúp ích gì cho cuộc điều tra...
- Cái gì đây?

Kăply thỉnh linh ré lên, và theo tay chỉ của nó, cả bọn lại vực mặt vào trang sách:

“Cành thứ 9 của cây thau lau thứ 3 tính từ bìa trái khu rừng là nơi Y Conma thọ hình, đến hôm nay những ai gặp oan ức trong cuộc sống vẫn thường đến dưới gốc cây, hướng lên chỗ đó để cầu xin được giải oan”.

- Chia khóa nằm ở đây rồi. “Vụ án 39 hoàn toàn 93” chính là muốn đề cập đến vị trí Y Conma bị treo cổ. – Nguyên hớn hở reo, mặt giãn ra, vừa nói vừa liếc Suku bằng ánh mắt dù vô tâm đến mấy bọn trẻ cũng nhận ra là đầy ngụ ý.
- Vô lý. – Suku đồ mặt la lớn – Em đọc đi đọc lại câu chuyện này hàng trăm lần, không hề thấy có dòng chữ này.

Nguyên mỉm cười:

- Thế theo em là có ai mới viết thêm vào hả Suku?

Nguyên hỏi Suku bằng cái giọng như thể muốn nói mày là đồ ba xạo hết chỗ nói đó Suku, làm thẳng oắt nhọt nhọt kinh khủng.

- Em không hề nói xạo. – Nó ngửa mặt lên trần nhà, gần như tru lên, lúc này nếu nghĩ nó là một con sói con cũng không có gì là quá đáng – Dòng chữ đó hôm qua không hề có.
- Oan quá há, Suku? – Kăply đập cả hai tay lên vai thẳng oắt, nhe răng cười khi khi – Nếu Đam San còn sống, anh nghĩ ông sẽ thêm vụ này vào trong sách và tên sách chắc phải sửa lại thành Một trăm lẻ một vụ án oan trong lịch sử quá hà...

Kăply có lẽ định trêu thẳng oắt thêm vài câu nữa nhưng đúng lúc đó, Êmê vụt kêu lên thất thanh:

- Xem nè. Dòng chữ khi nãy biến mất rồi.

Y như bị gây quất vô lung, bọn trẻ nhảy dựng, lập tức quét mắt xuống trang sách. Trừ Êmê là đưa phát hiện, bốn đứa còn lại gần như không thờ được: quả nhiên dòng chữ vừa rồi đã không còn ở chỗ cũ.

- Thấy chưa. – Suku hét lên sung sướng – Em đã nói là em không hề nhìn thấy dòng chữ đó mà.

Không buồn nghe thẳng oắt, Nguyên cầm cuốn sách lên, gi sát vào chớp mũi. Nó dùng mắt mân mê trang sách từ dưới lên trên rồi từ trên xuống dưới, như vậy cả chục lần, lâu đến mức tụi bạn tưởng là nó đã ngủ.

- Là thật. – Cuối cùng, Nguyên đặt cuốn sách xuống, thờ ra một hơi dài thườn thượt.

Chỉ đợi có vậy, thằng K'Tub nhanh nhẩu tóm lấy cuốn sách, hy vọng mình sẽ là người đầu tiên tìm ra sự bí ẩn của dòng chữ khi này. Nhưng hết K'Tub đến Êmê rồi Suku, chẳng đứa nào khám phá được vì sao dòng chữ nọ đột ngột hiện ra rồi đột ngột biến mất như ảo ảnh.

- Hồng lè mình bị hoa mắt? – K'Tub chia bộ mặt ngẩn ngơ vào mắt mọi người, giọng nghi hoặc.

- Làm gì có chuyện cả đồng người cùng hoa mắt một lúc. – Kăply khịt mũi và chỉ tay vào trang sách – Khi này dòng chữ đó nằm ở ngay chỗ này nè.

Một lần nữa, bọn trẻ cảm giác có ai đánh mạnh vô lưng: Ngón tay Kăply vừa chạm vào trang sách, dòng chữ khi này thình lình hiện ra.

- Rút tay lại coi, anh K'Brêt. – Suku la lên.

Kăply nhấc tay ra, và quả đúng như Suku suy đoán, dòng chữ lại biến mất không còn một vết tích.

Lần này, không đợi Suku xúi, Kăply tự mình lặp đi lặp lại động tác đó thêm năm, sáu lần nữa. Kết quả y hệt: khi nó chạm tay vào trang sách, dòng chữ bí mật lập tức hiện ra, khi nó rút tay lại, dòng chữ lặn theo luôn.

- Em hiểu rồi. – Suku hất mạnh đầu, không hiểu là để cho món tóc trước trán trượt qua một bên hay để cho sự nặng nề ra khỏi tâm trí.

- Mà hiểu gì? – K'Tub láu táu, mắt nó long lanh còn quai hàm thì trễ xuống như chờ ngỗng ngấu một món ăn hấp dẫn.

- Rõ ràng anh K'Brêt có một năng lực đặc biệt. – Suku thoát trầm ngâm – Năng lực đó chúng ta không ai có. Ảnh có thể đánh thức được dòng chữ bí ẩn trong cuốn sách Đam San. Cũng như ảnh có khả năng nghe được lời nguyên rủa thầm của buyagan. Và khi nhìn vô tấm gương...

Chỗ này, Suku không có cơ hội để nói hết ý nghĩ trong đầu. Tiếng tăng háng to như sấm của Nguyên đã nhấn chìm luôn phần sau của câu nói.

Suku giật mình, mặt ửng lên vì nhận ra nó suýt để lộ cho Êmê và K'Tub biết chuyện tụi nó lén lút đột nhập vào bí thất của ông K'Tul. Bây giờ nhớ lại, Suku biết chắc hôm đó câu mật mã sởi dĩ hiện ra trong tấm gương là do Kăply đã soi mắt vào đó chứ hai câu thơ “Ai vui ta sẽ vui cùng. Ai buồn ta sẽ buồn chung với người” có lẽ không phải là mật khẩu để giải mã như nó và Nguyên suy luận.

- Còn vụ con chim vàng bữa trước nữa. – Êmê nhắc, vô tình kéo Suku ra khỏi cơn bối rối.

K'Tub vỗ tay đôm đốp, giọng húng khởi như thể nó chính là Kăply:

- Ồ, con chim vàng nữa. Hôm xây ra đánh nhau ở con suối phía sau nhà họa sĩ Yan Dran, con chim vàng bay ra từ người anh K'Brêt đã đẩy lùi cả Bạch kỳ lân lẫn Hắc tinh tinh. Ác liệt thiệt tình!

Kăply thần mặt ra nghe, trước nay nó cũng biết nó có một vài khả năng khác thường nhưng bây giờ nghe tụi bạn xúm vào bảo nó là nhân vật đặc biệt, bỗng dưng nó đâm ra hoang mang.

- Ồ, lạ thiệt há?

Lâu thật lâu, Kăply mới mở miệng, ngơ ngác như người vừa ra khỏi một giấc mơ. Cúi xuống cuốn sách của Đam San, nó bất giác đặt tay vào chỗ khi nãy như muốn kiểm tra xem có đúng là nó có khả năng kỳ lạ thiệt không.

Khi nó vừa chạm khẽ những ngón tay vào, dòng chữ bí ẩn lại xuất hiện khiến nó bần thần ngược mắt nhìn tụi bạn, bụng thắc thỏm không biết nên mừng hay nên lo trước hiện tượng quái chiêu đó. Cho nên cũng dễ hiểu là bộ mặt nó lúc này nom dần dần y như vừa trúng phải bùa Ngốc của Buriäk.

Chương 19: Giáo Sư Lãng Quên

Khi Nguyên và Kăply đặt chân vào văn phòng của thầy N’Trang Long, định hơn hờ báo cho thầy biết là tụi nó đã tiến một bước dài trên con đường truy tìm báu vật gì gì đó, hai đứa bỗng khựng lại khi nhìn thấy cái báo động kẻ quen thuộc đang giẫy giụa dưng dưng trên vách, ngay vị trí trước đây tụi nó thường nhìn thấy.

Đã một thời gian dài, kể từ ngày Buriam – sứ giả thứ tư của phe Hắc Ám trong lốt giáo sư Hailixiro – bị sa lưới, tụi nó không còn nhìn thấy cái báo động kẻ treo ở chỗ đó nữa. Dĩ nhiên là cả hai rất thắc mắc nhưng không nghe thấy thầy N’Trang Long đã động gì đến chuyện đó, tụi nó không dám hỏi, đành tự bằng lòng với cách giải thích rằng một khi mầm họa trong trường đã bị dập tắt, thầy không cần đến nó nữa nên đã cất đi.

Nguyên và Kăply gần như quên bằng cái báo động kẻ đi rồi thì nó lại đột ngột xuất hiện ngay vào lúc không ngờ nhất. Hai đứa nhìn chăm chăm về phía cái báo động kẻ, ngạc nhiên tại sao bữa nay thầy N’Trang Long lại lôi nó ra, muốn lại gần xem nhưng không dám.

- Tụi con cứ bước lại xem đi.

Thầy N’Trang Long e hèm một tiếng, dề dãi nói, ra về nếu không đi guốc trong bụng học trò thì không xứng là hiệu trưởng.

Chỉ chờ có vậy, Nguyên và Kăply hồi há xán lại chỗ bức vách gần như bay ngang căn phòng.

Vừa nhìn thấy chất lỏng màu đỏ trong cái báo động kẻ sôi xèo xèo ở 95°, hai đứa giật bắn người, lật đật thả tay xuống, tụi nó lại vội vã xát tay lên mắt lần nữa, như thể không làm vậy thì con số 95° sẽ không chịu biến đi.

Đến khi biết chắc mình không trông lầm, cả hai bắt giắc run lên, mặt xám ngoét như vừa trông lên chiếc mặt nạ màu tro.

Nguyên không ở trong số những đứa trẻ nhất gan nhưng lúc này cũng phải ngoảnh mặt về phía thầy N’Trang Long, lấp ba lấp bắp.

- Sao... sao nó... lên cao quá vậy thầy?

Kăply, như thường lệ, lại xì ra một câu chẳng ý tứ chút nào hết:

- Trường ta sắp banh ta lông rồi hả thầy?

- Chắc cũng sắp rồi. – Thầy N’Trang Long nghiêm nghị nói, bàn tay nháy lên trán, thận trọng xoa quanh chỗ đó như đang trị chứng nhức đầu – Nếu mà nó dâng thêm 5° nữa thì trường Đămri chắc biến thành cái nghĩa địa quá hà.

Kăply liếc cái báo động kẻ vừa sôi vừa giật ầm ầm và xẹt lửa tứ tung, bụng quặn lại:

- Lại có một con ma cà rồng trong trường mình hả thầy?

Thầy N’Trang Long lắc đầu và làm một động tác gì đó giống như là nhún vai:

- Có mười con ma cà rồng đi lại lờn ton trong trường thì mực máu trong báo động kể cũng không dâng cao đến thế con à.

- Con đoán ra rồi. – Nguyên bắt thần vọt miệng, và khi nó nói tiếp có thể thấy rõ là đôi môi nó không ngớt giần giật – Nguyên nhân có lẽ xuất phát từ lão Ôkô Na phải không thầy?

Như thể có một thể ki trôi qua sau câu nói của Nguyên. Trong bầu không khí lặng phất, có thứ gì đó như là sự khắc khoải chạy quanh căn phòng và Kăply tin rằng mình có thể nghe rõ tiếng ruồi bay nếu thầy N’Trang Long nổi hứng thả ra một con ruồi.

Không biết là thời gian có ngừng lại hay không, nhưng khi thầy N’Trang Long “e hèm” một tiếng thì Kăply có cảm giác thời gian mới bắt đầu trôi.

Thầy nói, giọng rầu rầu:

- Rất tiếc là con đã suy nghĩ giống như ta, K’Brăk à.

Kăply chưa hiểu tại sao Nguyên nói đúng mà thầy lại bảo là “rất tiếc” thì thầy lại nói tiếp, như thể biết thừa một cái đầu như nó bao giờ cũng cần nghe tới câu thứ hai để có thể hiểu được câu thứ nhất:

- Kể từ khi cái báo động kể đột ngột vọt lên con số 95° rùng rợn kia, ta luôn luôn hướng suy nghĩ của mình về lão Ôkô Na và thiết tình là ta luôn luôn hy vọng mình nghĩ sai.

Thầy chép miệng, nhìn thẳng vào hai đứa học trò đang nhấp nhòm trước mặt, đôi mắt to cò cộ vụt long lanh:

- Nhưng ngoài lão Ôkô Na ra, thú thật là ta không nghĩ ra có ai khác có khả năng đặt trường Đămri vào tình trạng báo động cao như vậy.

Nguyên nuốt nước bọt:

- Nhưng cho đến nay, thầy và thầy Akô Nô vẫn khống chế và giám sát được lão Ôkô Na mà, thầy.

- Cho đến nay thì đúng là như vậy. Ban đêm lão già thổ tả đó vẫn ngáy khò khò trong chiếc cũi, như tụi con đã từng nhìn thấy. Nhưng ai mà biết được ngày mai, ngày kia chuyện gì sẽ xảy ra. Trong cuộc đời bấp bênh và đầy bất trắc này, không chuyện gì là không thể, tụi con à.

Thầy N’Trang Long đột ngột chuyển sang giọng triết lý, hoàn toàn không ý thức, nhưng vì thế càng làm cho câu chuyện trở nên nặng nề hơn.

Kăply hít vào một hơi thật sâu, nhấn nhó nói:

- Vậy hóa ra Cục trường Cục an ninh Ama Moto quyết định khai trừ thầy Akô Nô là quyết định đúng hả thầy?

- Đúng ư? – Thầy N’Trang Long mở to mắt, có vẻ hết sức ngạc nhiên, như thể Kăply vừa phun ra một con cóc – Làm sao một quyết định thú ưm như vậy

mà đứng được kia chớ.

Thầy nhíp những ngón tay quả chuối xuống bàn, mặt nghiêm lại:

- Tụi con nghe đây nè. Thầy Akô Nô là thầy Akô Nô, còn lão Ôkô Na là lão Ôkô Na, không thể vì muốn sát hại người này mà cho mình quyền giết oan luôn người kia. Hừm, hành động như vậy thì có khác gì bọn người của phe Hắc Ám...

- Thế muốn không giống phe Hắc Ám thì phải làm sao hở thầy? – Kăply láu táu hỏi, nó sốt ruột đến mức không thể chờ thầy N’Trang Long nói hết câu.

- Phải nghĩ ra cách! Phải nghĩ ra một cách nào đó, con à. Một cách lương toàn.

- Thế thầy đã nghĩ ra cách gì chưa?

- Ờ, ờ... chưa. – Thầy N’Trang Long cup mắt xuống, vai thầy cũng trĩu xuống theo như thể thầy đang gánh một gánh đá trên vai.

- Thầy ời. – Nguyên chợt kêu lên, vẻ mặt của thầy hiệu trưởng làm nó xúc động, vì nó chưa thấy thầy rơi vào tình trạng này bao giờ – Thầy không nên lo lắng quá. Dù sao thì cho đến lúc này, lão Ôkô Na vẫn chưa có cách nào chống lại những lá bùa dán ở đền thờ phúc thần Kalăm

- Nhưng nếu trùm Bastu đột nhập vào đây thì hắn có thể cứu lão ra, K’Brăk. – Kăply phản bác – Hôm trước hắn đã từng đánh tháo cho lão một lần rồi.

- Ờ. – Thầy N’Trang Long tru phiên nói – Thần chú kim cương có thể gỡ được những lá bùa mà ta đang dán trên chiếc cũi.

Như không muốn hai đứa học trò thêm hoang sợ, thầy hắng giọng và lái câu chuyện sang phía khác:

- Ủa tụi con lên đây gặp ta không phải vì định chõ mũi vào chuyện của nhà trường đó chớ?

- Dạ không. – Nguyên gãi tai, ấp úng – Tụi con định báo cho thầy là ngày mai tụi con sẽ đến làng Ea Tiều...

- Ta biết rồi. – Thầy N’Trang Long ngắt lời – Ở phía bắc làng Ea Tiều có khu rừng thau lau...

Trong khi Nguyên há hốc miệng thì Kăply reo âm:

- Sao thầy biết hay vậy thầy? Có đứa nào mách lẻo với thầy hả?

Giơ bàn tay to tướng lên như muốn chặn họng tên học trò nhí nhỏ, thầy N’Trang Long điềm nhiên nói:

- Nếu trực giác của ta không phản lại ta thì ta nghĩ tụi con đang đi đúng hướng.

Đôi mắt thầy neho lại như có hạt bụi vừa rơi vô và hàng rìa rậm khê nhúc nhích như thể thầy vẫn quen nói bằng ria:

- Nói thiệt với tụi con chứ cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San về mặt nội dung hồng có gì đáng để cảm đoán hết. Một trăm năm mươi năm trước sở dĩ nó bị Hội đồng tối cao xứ Lang Biang tịch thu chẳng qua vì nó chứa cái bí mật mà tụi con vừa khám phá ra.

Nguyên và Kăply buột miệng “à” lên một tiếng, nhưng trước khi tụi nó kịp thắc mắc về tác giả cuốn sách, thầy N’Trang Long đã nói luôn:

- Đam San dĩ nhiên không hay biết gì về bí mật chứa đựng trong cuốn sách của mình. Ông ta chỉ ghi chép các vụ án sai dưới cái nhìn khách quan của một nhà sử học.

- Thầy ơi, – Nguyên khẽ cựa quậy người – nếu đúng như thầy nói thì tại sao Đam San lại phù phép dòng chữ nói về vị trí Y Conma bị treo cổ?

- Điều gì thì ta không dám chắc nhưng riêng chuyện này, ta có thể quả quyết Đam San không phải người phù phép dòng chữ đó.

Thầy N’Trang Long thông thả đáp và trước khi Kăply kịp bật ra câu hỏi “Thế thì ai há thầy?”, thầy đã xua tay về phía cửa phòng không biết đã mở ra từ lúc nào, tỉnh queo nói:

- Ta sẽ rất vui nếu tụi con đủ thông minh để hiểu được tại sao cửa phòng ta tự đứng lại mở ra trong khi không có ai bước vào hết tội.

Nguyên và Kăply bất đắc dĩ phải đứng lên trước lời đuổi khách, tức mình là tụi nó đã không cáo từ trước khi bị tổng cổ như bao lần khác.

- Mày ngu quá. – Nguyên cau kinh nói, khi cả hai lần mò leo xuống những bậc cấp – Chính Hội đồng Lang Biang đã phù phép dòng chữ đó chứ ai. Có vậy mà cũng hỏi.

- Tao hỏi hỏi nào? – Kăply cãi.

- Nếu thầy hiệu trưởng không thẳng tay đuổi tụi mình như đuổi ruồi, mày đã vo ve hỏi rồi. – Nguyên lâu bầu – Chính vì biết mày sắp sửa lằng nhằng, thầy mới tổng khứ tụi mình đó.

Lần này thì Kăply nín thinh, vì thẳng bạn đại ca của nó nói đúng quá.

Kăply cũng hiểu rằng cách tốt nhất để đừng chọc giận thẳng Nguyên trong lúc này là tiếp tục dán miệng mình lại, lặng lẽ chui ra khỏi những căn nhà lá dưới chân tháp, lặng lẽ băng ngang sân trường đầy nhóc những con mắt ngó ra từ các cửa sổ mà không thêm ngo nguẩy đầu, đại khái phải cố ra vẻ ta đây là một đứa vừa cảm vừa điếc.

Nhưng lúc lướt ngang qua phòng học có cửa kính tím, Kăply không thể nào ép mình làm thinh được nữa. Nó khẽ kêu lên, miếng băng keo vô hình dán ngang miệng rớt đầu mất.

- Ê, Yan Jik và anh em Pôcô – Pôca kia.

Ba đứa nhóc cũng vừa nhìn thấy Nguyên và Kăply. Mặt tươi hơn hớn, Pôca bay vèo ra cửa như một làn khói.

- Hai anh đi đâu đây?

- Đi chơi.

Nguyên đáp và tò mò nhìn gương mặt rạng rỡ của Pôca, ngạc nhiên thấy thẳng này hồng có vẻ gì là rầu rĩ khi bị nhét vô cái chỗ mà nó vẫn ghét cay ghét

đăng.

- Vô lớp đi Pôca. Coi chừng bị thầy giáo phạt đó.

Kấply lên tiếng nhắc, vừa liếc mắt vào lớp Sơ cấp 1, hoang mang khi chẳng thấy thầy phụ trách lớp đâu hết. Chiếc bàn giáo viên vẫn trống trơn như lần nó và Nguyên lò dò vô đây theo lời dặn của thầy N’Trang Long.

- Dạy tụi em là cô giáo chứ không phải thầy giáo. – Pôca cười khi khi.

- Cô giáo? – Cả Nguyên lẫn Kấply cùng bật hỏi.

- Ồ, cô giáo. – Pôca nói tiếp với vẻ khoái trá – Cô giáo đẹp lắm. Nhưng tụi học trò hồng đũa nào nhìn thấy cô hết. Đã vậy, vừa ôm cặp ra khỏi lớp là chẳng đũa nào nhớ ra cô giáo của mình là ai nữa.

Nguyên giật mình một cái, chợt dạ hỏi, không còn bụng dạ đâu để nổi nóng trước lời nhận xét bừa bãi của thằng nhóc về học trò trường Đămri:

- Cô giáo em già hay trẻ?

- Trẻ măng à. – Pôca hươ tay, hào hứng – Cô lớn hơn chị Êmê có vài tuổi hà.

Nguyên và Kấply bắt giác quay sang nhìn nhau, đũa này đều đọc được trong mắt đũa kia cái tên mà tụi nó đang phân vân nghĩ đến: Păng Sur.

Hết sức thận trọng, Nguyên ngoắt Pôca lại chỗ khuất sau bờ tường, cúi đầu hỏi nhỏ:

- Cô giáo em tên gì?

- Em chẳng thấy ai gọi tên cô hết á. – Pôca chớp mắt – Em hỏi bố Yan Dran, bố bảo thầy hiệu trưởng chỉ gọi cô là giáo sư Lăng Quên.

- Giáo sư Lăng Quên...

Nguyên thì thầm nhắc lại cái tên lạ lẫm đó, chợt hiểu ra tại sao từ khi đặt chân vô trường Đămri đến nay, nó không hề nghe đũa học trò nào thắc mắc về vị giáo viên đặc biệt này. Tụi học trò lớp Sơ cấp 1 chẳng tò về gì ngạc nhiên về cô giáo vô hình của mình, có lẽ những bản khoán của tụi nó đã bị một loại bùa phép nào đó gột sạch khỏi đầu óc. Ngay cả tụi Êmê, K’Tub, Păng Ting, Mua, Tam, Bolobala cũng không bao giờ bàn tán về người phụ trách lớp Sơ cấp 1. Đây chắc là một loại bùa có tác dụng như bùa Lú, nhưng hẳn là loại bùa cực mạnh, Nguyên nơm nớp nghĩ, nếu không thì tại sao cả đội ngũ giáo viên tài giỏi của trường Đămri lẫn đám phóng viên tọc mạch và ưa mách lẻo như Chor và Pôlôna xưa nay đều xem như không hề có vị giáo viên này trong bộ nhớ của mình.

- Thề Yan Jik...

- Yan Jik cũng như mấy đũa kia. – Pôca nhún vai cắt ngang câu hỏi của Nguyên – Em kể cho nó nghe về cô giáo, một chốc nó lại quên ngay.

Kấply nheo mắt:

- Tóm lại, chỉ có hai đứa em là nhìn thấy cô giáo và luôn biết rằng có một cô giáo như thế trong trường mình, điều đó khiến em và Pôcô rất ư là khoái chí, đúng không?

- Dĩ nhiên rồi, anh K’Brét. Nhưng có một chuyện tụi em không khoái lắm. – Bộ mặt tươi tỉnh của Pôca chùng xuống và khi nói tiếp ánh mắt nó chột tởm đi – Không hiểu sao khi tụi em ngồi trong lớp, hai con thanh xà bạch xà cứ dờ ra như hai con rắn bằng gỗ, hồng nhúc nhích gì hết. Chỉ khi nào ra khỏi lớp, tụi nó mới bắt đầu trở lại trạng thái bình thường.

- Chuyện đó anh cũng không hiểu, Pôca. – Nguyên tắc lưỡi và hất đầu về phía cửa lớp – Thôi, tụi anh về đây, em vô lớp đi.

Vừa chui ra khỏi cổng trường, Kăply đập mạnh vô lưng Nguyên, nói như xả ầm ục, trông bộ tịch thì có lẽ này giờ nó bị cả đồng câu hỏi dày vò:

- Pôcô – Pôca là hai con ma, tụi nó biết trong trường có một vị giáo viên ở lớp Sơ cấp 1 đã đành, nhưng tại sao tao và mày cũng biết điều đó trong khi những đứa khác đều mù tịt hả Nguyên?

- Mày đừng quên là tụi mình đến từ một thế giới khác. Đừng bao giờ quên điều đó, Kăply.

Nguyên giải thích bằng giọng nghiêm nghị đến mức Kăply chỉ biết thốt lên hai tiếng “Ồ há” rồi lảng lạng lê bước qua các quầy bánh giăng giăng hai bên đường, buồn bã nhận ra cái đầu mình lúc này đã tiến bộ khá nhiều nhưng chắc còn lâu lắm mới có thể gọi là thông minh.

o O o

Chiếc bàn ăn ở lâu đài K’Rahlan trưa hôm đó giống như một bãi chiến trường. Mé bên này ông K’Tul gân cổ nã đại liên bằng đủ thứ từ ngữ đao búa nhát mà ông có thể lôi ra từ cái đầu nóng hừng hực của mình. Ở phòng tuyến đối diện, bọn trẻ K’Rahlan hợp thành một đội quân mà hai chiến sĩ hăng hái nhất bao giờ cũng là hai tên lính xung kích K’Tub và Kăply, mặc dù để chống lại những đòn tấn công ồ ạt của ông K’Tul, hai đứa nó chỉ có thể dùng loại súng lục bắn từng phát một.

- Tụi bay chống mắt lên mà coi. – Ông K’Tul nhếch mép, cay độc – Ngày tận thế đến thiệt rồi đó. Rồi sẽ chết tiệt hết cả lũ. Lão N’Trang Long của tụi bay là người tiêu tùng trước tiên. Kể đến là những thằng ngu xưa nay vẫn ủng hộ lão.

- Mất ba bị làm sao rồi. – Thằng K’Tub tỉnh rụi – Con chẳng thấy có dấu hiệu gì của ngày tận thế hết.

- Đồ ngu. – Ông K’Tul long mắt lên nhìn thằng con, có vẻ tiếc là đã trót đẻ ra nó – Chính mày bị mù thì có. Hai hôm nay chim ruồi bay rợp trời mày không thấy sao?

Bọn trẻ tự nhiên nghe sống lưng lạnh ngắt khi nhớ đến lời Suku nói trong rừng bữa trước: chim ruồi cùng với chim đầu riu và chim gõ kiến là ba loại chim có ma thuật. Chim ruồi từ các cánh rừng xa xôi bỗng nhiên kéo hết về đây hẳn không phải điềm lành.

Ông K’Tul có vẻ rất ư khoái chí khi ngắm vẻ sợ hãi trên mặt bọn trẻ. Ông hí hửng khắc thêm một trảng như muốn làm mấy đứa nhóc sụm luôn cho rồi.

- Tờ Tin nhanh N, S & D vừa phát hành cách đây nửa tiếng đồng hồ còn cho biết rạng sáng hôm nay, một phù thủy đi chợ sớm đã hết sức kinh hoàng khi trông thấy một bầy kền kền đông vô kể, có đến hàng trăm con, đang bu lùc nhúc trên các cành cây dọc hai bên hẻm Gieo sự chết.

Nói tới đây, hàng ria trên mặt ông cựa quậy một cách thích thú:

- Mà kền kền là loài chim gì thì tụi bay cũng được học rồi đó.

Êmê sợ hãi đến mức quên cả mình cùng phe với K’Tub và Kăply. Nó run run nói, mặt bệch ra như sắp bị bỏ vào vạc dầu sôi:

- Đó là loài chim ăn thịt xác chết phải không cậu?

- Ăn thịt xác chết chỉ là chuyện nhỏ. – Ông K’Tul chậm rãi nói, cổ tình nhún nhá từng từ để thường thức sự khiếp đảm đang ngấm dần vào bọn trẻ – Trước đó, khi linh hồn người chết thoát qua miệng để ra ngoài, chim kền kền có nhiệm vụ dẫn linh hồn đó đi chỗ khác...

K’Tub hừ mũi:

- Ý ba muốn nói là chim kền kền về đông như thế thì xứ Lang Biang sắp ngum củ tỏi hết chứ gì?

- Ta không thèm nói gì hết. Tự tụi bay hay cái đầu dần dần của tụi bay suy ra đi. – Ông K’Tul gầm gừ đáp, câu hỏi khiêu khích của thằng con làm ông cau đến mức quên phất vừa rồi chính ông đã quả quyết xứ Lang Biang “sẽ chết tiệt hết cả lũ”.

Kăply đã định không lên tiếng, mặc dù thái độ của ông K’Tul làm nó bất mãn hết sức. Nhưng đến khi ông nhắc tới cụm từ “cái đầu dần dần” thì không hiểu sao nó thấy nhột nhột quá mạng – chắc tại hồi sáng về phát ý của thằng Nguyên làm nó khó chịu. Thế là nó bực bội vọt miệng:

- Nếu đúng như bố nói thì con thấy chẳng có gì đáng để bố hò reo như từ nãy đến giờ. Nếu xứ này chẳng may tanh banh hết thì nhà mình chắc cũng hồng còn một mống nào.

Y như bị kê một chiếc tủ vào giữa họng, ông K’Tul há hốc miệng, quai hàm đột nhiên cứng như gỗ. Ông nhìn trừng trừng Kăply, mắt rục lên nhưng không thốt được tiếng nào, đại khái trông ông giống hệt khẩu tiểu liên bị kẹt đạn.

- Này... này...

Mãi một lúc ông mới nấc được một hai tiếng, mặc dù ông không hề muốn nhưng rõ ràng sự áp úng của ông khiến Nguyên và Kăply tự nhiên liên tưởng đến một quả pháo bị xì.

Đã vậy, thằng K’Tub còn toét miệng cười hi hi:

- Anh K’Brê nói đúng quá hả ba?

Phải nói là K’Tub đã làm một trò đại ngu. Cái lỗi đồ dầu vô lừa đó lập tức thổi bùng cơn phẫn nộ trong lòng ông K’Tul, làm đứt tung hết những sợi dây vô hình đang trói chặt ông.

- Đúng cái đầu tụi bay! – Như sư tử sút chuông, ông K’Tul thỉnh thoảng phất lên khỏi ghế, mặt đỏ gay, ông nói như quát vào từng khuôn mặt, hàng ria rung bần bật như sắp văng ra khỏi mép – Ta cảnh báo để tụi bay liệu hồn chứ ta hò reo cái con khỉ gì. Hừm, nếu thích thì lũ nhãi tụi bay cứ việc chết hết đi. Nhưng ta thì không. Không bao giờ!

Ông K’Tul thở phì phò, ngực áo phồng lên xẹp xuống, gấp rút như thể ông chỉ thở bằng một lá phổi. Ông ngửa mặt nhìn lên các tán lá trong vườn, giọng đột nhiên lâm nhâm, trông ông lúc này dường như không còn là ông nữa, mà như một người nào đó đang giả mạo chính ông:

- Chim ruồi. Chim kền kền. Ngày tận thế sắp đến. Ngài sắp quay lại. Tất cả chỉ là bắt đầu...

Nếu không có cái lưng ghe phía sau thì bọn trẻ, và cả bà Êmô nữa, đã ngã lăn ra trước thái độ giống như không còn thần trí của ông K’Tul, và nhất là những câu lầm bầm của ông. Cũng như mọi người, Kăply điếng hồn nhận ra đó là những câu mà tay chân của trùm Bastu đã quảng cáo trên chiếc đầu trục của ông Pírama cách đây mấy hôm.

- Ba ơi ba. – Thằng K’Tub ré lên – Ba nói cái gì vậy?

- Ta nói cái gì ư? – Ông K’Tul như người mộng du, vấp phải câu hỏi của thằng con, giật mình choàng tỉnh – Ta có nói cái gì đâu.

K’Tub nhắc lại bằng giọng ngờ vực:

- Ba vừa nói: Ngày tận thế sắp đến. Ngài sắp quay lại. Tất cả chỉ là bắt đầu. Ba moi ở đâu ra mấy câu đó vậy?

- Ở đâu ra ư? – Ông K’Tul lúc lắc đầu như để sàng lọc lại trí nhớ – Ta đọc thấy nó ở đâu đó. Ở ngoài đường...

- Trên một cái đầu... – Êmê mấp máy môi.

- Ồ, có thể là trên một cái đầu. – Đang lầm bầm, ông K’Tul vụt long lanh mắt, hét lớn – Nhưng trên một cái gì thì đâu có quan trọng. Quan trọng là nó nói đúng. Đó là một lời cảnh báo nghiêm túc.

- Chẳng nghiêm túc chút nào hết. – K’Tub dài môi ra – Cho dù chim ruồi và chim kền kền...

- K’Tub. – Bà Êmô kêu lên, vừa ngắt lời thằng nhóc bà vừa ve vẩy chiếc khăn tay không biết đã được rút ra từ khi nào, và vì bà luôn luôn đóng vai trò gìn giữ hòa bình trong cuộc chiến bất tận giữa ông K’Tul và bọn trẻ nên Nguyên có cảm giác cái đang phơ phất trên tay bà không phải là chiếc khăn để thỉnh thoảng xì mũi mà là lá cờ của Liên hiệp quốc.

Mặt quạu đeo, ông K’Tul giảm mạnh đôi guốc gỗ lên lớp sỏi và bắt thần rời khỏi bàn ăn nhân khoảnh khắc hưu chiến ngắn ngủi, không nói một tiếng nào. Chắc chắn không phải vì ông đã no bụng – bọn trẻ thấy từ khi bắt đầu bữa ăn, ông chỉ húp đúng hai muỗng canh, toàn bộ thời gian còn lại ông dành cho việc nói về chim chóc, về cái chết và chửi người khác ngu và đần độn.

- Thấy chưa. – Bà Êmô đưa đôi mắt u buồn nhìn K’Tub – Ba con giận rồi đó.

K’Tub gừ gừ trong miệng, nó thấy mình không có lý do gì để gây gổ với bà Êmô mà nó rất yêu quý, phần khác lúc này miệng nó đang lên chặt thức ăn.

- Những điều ba con nói không phải là không có lý. – Bà Êmô tiếp tục bằng giọng lo lắng, tay nắm chặt chiếc khăn như thể đó là lá bùa hộ mạng – Một hi chim ruồi và chim kền kền đột ngột tập trung về đây, hiện tượng bất bình thường đó rất đáng để chúng ta lưu tâm để phòng.

Có vẻ như bà đang muốn thay thế vai trò của ông K’Tul khi bắt đầu điểm báo:

- Theo tờ Tin nhanh N, S & D, sáng nay Cục an ninh vừa phát hiện năm xác chết ở khu vực chung quanh Hòn Đá Tàng. Các nạn nhân đã chết nhiều ngày trước, và căn cứ vào tình trạng thì thể bị vùi trong đất, rất có thể họ đã trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriak.

Hình ảnh cuộc chạm trán sinh tử giữa Mua, Păng Ting và Suku với sử giả thứ năm của trùm Bastu tại hẻm Gieo Sự Chết hôm trước hiện về mồn một trong đầu khiến Nguyên và Kăply không hện mà cùng rên lên.

Rất may là những người ngồi quanh bàn ăn hiểu tiếng rên của hai đứa nó theo nghĩa khác.

- Chưa hết đâu, tụi con. – Bà Êmô nhìn Nguyên và Kăply bằng ánh mắt ngạc nhiên, ý chừng bà cho rằng nhát hít như thể làm sao mà làm chiến binh giữ đền cho nổi, rồi thắc thồm nói tiếp – Thông tin về những cái chết trên tờ báo của Ama Đliê dù sao cũng không kỳ lạ bằng tin tức mà tờ Lang Biang hằng ngày vừa tiết lộ sáng nay: Có những dấu hiệu cho thấy tiệm Những Dấu Hôi sẽ đóng cửa vô thời hạn. Thời gian gần đây, nhiều người bắt gặp lão Luclac xuất hiện thường xuyên ở tiệm Cái Cốc vàng, say bét nhè và hầu như không nhớ chút xịu gì về cửa tiệm mà lão từng điều hành bao nhiêu năm nay.

Một lần nữa, Nguyên và Kăply đã rất muốn ợ lên một tiếng rên nhưng lần này tụi nó kềm lại được. Như vậy là trong cái ngày ông Pirama lên tiếng giải mã câu thơ của ông K’Tul, ngay cả lão chủ tiệm cũng trúng phải bùa Lú của thù phạm chứ không chỉ các khách hàng. Thù phạm chắc là ông K’Tul rồi. Nguyên nơm nớp nghĩ. Rõ ràng là cho đến nay, ông K’Tul chẳng hề tỏ ra hề hấn gì hết, và không cần phải thiệt là thông thái mới hiểu rằng người không trúng phải bùa Lú chính là người đã sử dụng bùa Lú trong ngày hôm đó.

Nguyên đưa đôi mắt hoang mang nhìn theo hướng ông K’Tul vừa bỏ đi như nhìn theo một dấu hỏi to tướng, giật mình thêm cái nữa khi sực nhớ ra ông không hề có bóng như mọi người.

Trong một thoáng, Nguyên có cảm giác nó đang ngâm mình trong hầm nước đá và kể từ lúc đó, những lời giáo huấn của bà Êmô trượt qua tai nó loáng thoáng như gió thoảng và nếu như lúc đó có ai phát hiện ra dáng ngồi bất động của nó và hét lên rằng có một con basilic đang bò loanh quanh trong vườn, chắc chắn những người khác sẽ lập tức tin ngay.

Chương 20: Cây Thau Lau Thứ Ba

Một lần nữa trong đời, bốn đứa trẻ lâu đài K’Rahlan cùng Suku và Păng Tìng chắt lên chiếc thảm bay cũ mềm của gã Mustafa.

Ngày hôm qua, Suku dẫn thằng Nguyên đi lòng vòng gần hết cả buổi chiều mới tìm ra được chỗ ở mới của lão Alibaba. Gọi là chỗ ở vì đó là chốn để ở chứ thiệt ra cái nơi mà vợ chồng con cái lão Alibaba chọn làm chỗ để chui ra rúc vào giống y hệt một cái hang thỏ.

Suku và Nguyên cực nhọc theo lão Alibaba chui qua cái cửa hang khoét vào vách đá để luồn vào ruột một ngon đồi, đầu đụng lớp cốp vào các mô đá nhô ra tứ phía có cảm giác như đang phiêu lưu vào lòng trái đất. Chỗ này còn tệ hơn chỗ ở cũ! Tệ quá sức là tệ! Suku nhủ bụng và bĩu môi trong bóng tối:

- Lão định chuyển qua nghiên cứu hang động à?
- Cậu đừng trêu tôi, cậu Suku. – Lão chủ nhà mếu xệch miệng, ngượng nghịu đáp – Ông cậu vẫn khỏe đấy chứ?
- Những ai không sống trong hang đều khỏe hết.

Phớt lờ sự châm chọc của thằng nhóc, lão Alibaba nói giọng phân trần:

- Tuy nhốt mình trong chỗ tăm tối này nhưng tin tức bên ngoài tôi đều theo dõi không sót một mẩu nào, cậu Suku. Có phải... có phải... những ngày đen tối sắp... sắp đến rồi không hở cậu?

Khi run rẩy thốt lên câu sau cùng, lão Alibaba không nhận ra mình cả lăm. Suku nhún vai:

- Làm gì có!
- Cậu đừng trấn an tôi. – Lão Alibaba nói như khóc – Balikem và Buriäk mấy bữa nay đang quậy tung cái xứ này. Hết vụ “mông tặc” lại tới vụ đua chổi bay. Sau khi hai đứa thanh niên bị banh ta lông vì đâm đầu vô Hòn Đá Tảng, Cục an ninh lại mới moi lên thêm năm cái xác. Như vậy, riêng chỗ hẻm Gieo Sự Chết đã có bảy người bỏ mạng rồi, tôi nghe vậy không biết có đúng không?
- Ờ. – Suku thờ dãi, rất muốn lắc đầu nhưng biết không thể giấu được lão già chết nhất này.
- Trùm Bastu thì đang chuẩn bị quay lại. – Lão Alibaba bắt đầu đi vào chỗ không kiểm soát được thần trí, bắt đầu làm nhảm – Nếu gia đình tôi không nhanh chân chun vô cái hang này, cho đến giờ này số người táng mạng đã là mười ba chứ không phải là bảy, tôi nói vậy có đúng không hả cậu?

Suku biết ngay lão Alibaba đang nói đến vợ chồng lão và ba đứa con, cộng thêm gã tài xế Mustafa.

- Đúng cái mốc xi. – Tự nhiên Suku đâm bực mình – Cái đó là lão nói chứ tôi không nói. Bộ lão tưởng trùm Bastu và tay chân hắn muốn làm gì thì làm, giết ai thì giết sao?

- Tôi đâu có tưởng. – Lão Alibaba trợn mắt lên trong bóng tối, giọng lo lắng – Bọn chúng đã giết người rồi đấy chứ.

- Tôi nói cho lão nghe nè. – Suku đập tay lên vai lão chủ nhà – Trùm Bastu có quay lại cũng chẳng làm được trò trống gì đâu. Lão giỏi hóng tin như thế, lão không biết vợ chồng K’Rahlan vẫn còn sống nhăn và sắp quay lại sao?

Có vẻ lão Alibaba rất muốn để rơi người xuống trước câu nói của Suku. Lão túm lấy tay thẳng nhóc, giọng lạc hẳn đi:

- Cậu không gạt lão già tội nghiệp này đó chứ, cậu Suku? Trời ơi, thù lĩnh Ánh Sáng còn sống thiệt sao.

Sực nhớ ra Nguyên cũng có mặt ở đây, lão quay phắt sang chỗ mà lão nghĩ là Nguyên đang đứng, lấp ba lấp báp:

- Cậu K’Brăk... cậu nói đi. Có phải là... là ba mẹ cậu... vẫn còn sống trên đời?

- Suku không phịa chuyện đâu – Nguyên từ tốn – Đúng là ba mẹ tôi vẫn còn sống và hiện nay đang giao đấu với trùm Bastu để ngăn cản hắn quay lại.

- Trời đất ơi.

Lão Alibaba kêu lên và lần này thì lão sụm xuống thật. Lão ngồi bệt xuống nền hang, tay đầm binh binh vỗ ngực, vừa cười vừa khóc.

- Ha ha... như vậy là vợ chồng tôi sắp được sống dưới ánh mặt trời rồi. Bọn nhóc khốn khổ nhà tôi nữa, chúng sẽ được đến trường như những đứa trẻ Lang Biang khác. Hu hu hu...

Lão vừa “hức, hức” vừa nhìn quanh như kiểm tìm:

- Cả chú mày nữa, Mustafa. Tầm thâm của chú mày không còn phải bay lè tè như con gà què...

- Tụi tôi hôm nay đến đây chính là vì chuyện đó, lão Alibaba. – Suku chộp ngay câu nói của chủ nhà – Gã tài xế của lão đâu rồi?

- Các cậu cần đi đâu à? – Lão Alibaba nói ngay không cần suy nghĩ, giọng chưa hết kích động – Yên chí đi. Tôi sẽ kêu hắn chờ các cậu đi bất cứ đâu.

Suku và Nguyên bắt giác ngo ngoáy đầu, tuy khung cảnh tối om nhưng đứa này vẫn biết là đứa kia đang nhìn mình. Mặc dù cả hai đang mở cờ trong bụng trước sự đồng ý nhanh nhẩu của lão Alibaba nhưng bên cạnh đó tụi nó vẫn bắt gặp trong lòng mình nỗi áy náy khi tụi nó cố tình giấu lão chủ nhà một sự thật là vợ chồng K’Rahlan hiện nay không phải là đối thủ của trùm Bastu. Đó là chưa kể một mối nguy hiểm tiềm tàng khác đang trú ngụ trong trường Đămri: lão Ôkô Na. Nếu Alibaba biết cái báo động kể trong văn phòng hiệu trưởng đang dâng lên tới 95° chắc nụi là lão không hào hứng đến thế.

Bây giờ ngồi nhìn thấy lưng to bè của gã Mustafa đang lúi thăm phía trước, Nguyên không khỏi buông một tiếng thở dài.

- Anh sợ hã, anh K’Brăk? – Suku hiểu thái độ của Nguyên theo nghĩa khác, giọng nó như giọng thầy thuốc trấn an bệnh nhân – Chúng ta đã từng đối diện với bao nhiêu nguy hiểm rồi mà. Hà, cuối cùng chúng ta đều vượt qua được hết.

- Không, Suku. – Nguyên mỉm cười nhìn thẳng oắt, chợt nhớ ra cuộc trò chuyện với Pôca hôm qua – À, có chuyện này anh muốn hỏi em nè.

Đôi mắt trong veo của Suku đưa qua đưa lại theo từng lời kể của Nguyên, vẻ mặt hết sức chăm chú. Ở bên cạnh, tụi Păng Ting, Êmê, K'Tub cũng xúm lại làm gã Mustafa la chỉ chớo vì tấm thảm đột ngột chao mạnh.

- Bùa Lú à? – Suku chớp mắt khi Nguyên vừa dứt lời – Không, em không nghĩ đó là bùa Lú.

- Không phải bùa Lú ư? – Kăply ngạc nhiên.

- Không phải. – Suku hất lộn tóc xanh rêu trước trán – Nếu là bùa Lú, tụi học trò lớp Sơ cấp 1 đã quên tuốt luốt hết bài học rồi.

Kăply nhú mày:

- Thế không phải bùa Lú thì là gì?

- Chắc chắn đây là một loại pháp thuật siêu phàm. Chỉ các đại phù thủy ở đẳng cấp của Tam tiên mới vận dụng được.

Kăply nhìn Suku trừng trừng:

- Ý em muốn nói giáo sư Lăng Quên đúng là Păng Sur ư?

- Có lẽ vậy.

- Suku. – Păng Ting kêu lên – Em bảo bà của chị dạy lớp Sơ cấp 1 á? Không có chuyện đó đâu!

- Em có bảo gì đâu. – Suku ngược nhìn Păng Ting, ngơ ngác đáp.

Cái lối nói xong rồi chối, Kăply chưa bắt gặp ở Suku bao giờ. Vì thế nó trợn ngược mắt lên. Tới khi Păng Ting trả lời thì nó lại làm thêm một động tác xấu xí nữa là há hốc miệng ra. Con nhỏ không hề phật ý khi nghe Suku chối leo lẻo, lại nhoen miệng cười để dãi:

- Em không bảo thì thôi.

Êmê và K'Tub thờ ơ ngồi cạnh, chả buồn góp chuyện. Trong một thoáng, Kăply có cảm giác tụi bạn đã không còn tinh táo. Nó lướt mắt qua các gương mặt, sững sờ thấy tâm trí của bọn Suku, Păng Ting, Êmê và K'Tub dường như đã quên bằng chuyện về vị giáo viên bí ẩn ở lớp Sơ cấp 1.

Như để chứng minh là Kăply nghĩ đúng, Suku rướn cổ tới trước, hét lớn:

- Chú Mustafa, chú bay cao cao lên chút nữa không được sao?

- Không được, cậu Suku. – Gã Mustafa đáp không quay đầu lại, chỉ có cái cổ là rụt xuống – Cậu cũng biết tôi quá rõ rồi mà.

- Thế thì chú bay nhanh lên. – Suku lâu bầu – Hồng lè chú không nóng rột khi quay lại ngôi nhà của bà ngoại thẳng Mon sao?

- Tôi nóng ruột còn hơn cậu nữa, cậu Suku. – Gã tài xế đột nhiên lý sự – Chính vì nóng ruột mà tôi không muốn chết mất xác trước khi đến được làng Ea Tiều, cậu à.

- Thú thật là tôi không biết lão Alibaba đào đâu ra một gã tài xế như chú. – Biết không thể lay chuyển được lá gan bẻ tẹo của Mustafa, Suku bực mình – Lái thăm mà yếu bóng vía như chú hèn gì công việc kinh doanh của lão càng ngày càng lụn bại.

Lần này, gã tài xế không buồn đáp lại lời khiêu khích của Suku. Nhưng hình như tấm thảm của gã có bay nhanh hơn một tí. Một tí tẹo thôi, vì tụi Kăply vẫn thấy cảnh vật bên dưới trôi qua chậm ỏi là chậm.

Suốt từ sáng tới trưa, bất chấp lời thúc hối của bọn trẻ, như một con bò khoan thai gặm cỏ, tấm thảm của gã Mustafa thông thả gặm từng mét không gian. Khi nào thẳng oắt Suku cần nhả quả thì gã mới giờ chiều nhả nhó:

- Cậu và các bạn của cậu đừng quên tôi đang bay lại trên con đường đau khổ của tôi hồi chín năm về trước. Nếu các cậu ở vào hoàn cảnh của tôi...

- Thôi được rồi. Chú muốn làm sao tùy chú.

Khi nghe Mustafa nói vậy, bao giờ Suku cũng lật đật cắt ngang. Nó không muốn gã mất tập trung vì bị ám ảnh bởi chuyện cũ.

o O o

Cuối cùng thì làng Ea Tiều cũng hiện ra trước mắt mọi người. Đó là một ngôi làng đẹp như tranh vẽ với đồng cỏ mênh mông, nhà cửa cất theo kiểu nhà sàn như căn nhà của đại tiên ông Mackeno trên ngọn đồi đằng sau lâu đài K’Rahlan.

Tấm thảm của gã Mustafa tới đây vào buổi chiều nên bọn trẻ được dịp mê mẩn với những mái lá phản chiếu đầy ráng vàng trên cao khiến cảnh vật bùng lên như thể mọi ngôi nhà đều tỏa sáng.

Êmê háo hức:

- Ngôi nhà của cô Kemli Trinh là ngôi nhà nào đâu, chú Mustafa?

- Ngôi nhà ở phía trái, ngoài rìa làng. – Gã tài xế nhanh nhẩu đáp, cũng háo hức không kém – Cô nhìn thấy chưa, cô Êmê? Bây giờ tôi đáp xuống gần chỗ đó cho cô nhìn kĩ nha.

- Khoan đã, chú Mustafa. – Suku hấp tấp kêu – Chú chờ bọn tôi đi công chuyện trước đã.

- Công chuyện gì nữa? – Gã tài xế ngạc nhiên – Chẳng phải cậu kêu tôi chờ bọn cậu đến làng Ea Tiều sao?

- Đúng là đến làng. Nhưng không phải đến ngay chóc chỗ này. Chú quẹo về hướng bắc đi.

Bọn trẻ nghe gã Mustafa cảm râm gì đó trong miệng, nhưng gã vẫn làm theo lời Suku, nhanh chóng cho tấm thảm đổi hướng bay.

Ở phía bắc làng Ea Tiều chỉ có một khu rừng nên bọn Kăply không sợ nhầm. Khu rừng rất lớn, tí đằng xa đã thấy một vệt dài như con đê nằm chắn ngang

chân trời.

- Đúng là rừng thau lau trúc rồi.

Nguyên mừng rỡ thốt lên khi tấm thảm bay đến gần và nó sung sướng nhận ra những đốm hoa trắng li ti trên chót những nhánh cây.

Có vẻ như cảm xúc tồi tệ của lần lạc vào khu rừng tiên tri già đang trở về trong tâm thức của gã tài xế. Gã bay ngúc ngoắc dọc theo bia rừng, gương mặt bị nỗi sợ hãi nhuộm thành màu xám xịt.

- Đi... đi đâu... nữa hờ cậu Su... su... ku?

Chắc chắn là quai hàm của gã Mustafa đã cứng lại, nhưng lâu quá không nghe bọn trẻ nói gì, gã đành phải lắp bắp hỏi.

- Chú bay về phía trái. – Kăply đáp thay Suku – Chú run vừa phải thôi, run quá húc đầu vô gốc cây đó.

Gã Mustafa không nghe thấy lời trêu chọc của Kăply, hoặc làm như không nghe thấy. Gã thì thầm niệm chú cho tấm thảm bay qua phía trái.

Chắc chắn phải dùng từ bạt ngàn nếu cần phải mô tả khu rừng thau lau này. Lúc còn ở làng Ke, Nguyên và Kăply chưa bao giờ trông thấy một khu rừng nào lớn như thế. Bia trái khu rừng xa tít tắp, khi bọn trẻ đến được mép rừng thì mặt trời chỉ còn cách đỉnh núi phía tây khoảng một cây sào.

- Tới rồi đó, cậu Suku.

Gã tài xế lăm bằm, không quay đầu lại nên bọn trẻ không rõ gã vui mừng hay quạ quọ.

Suku chỉ tay ra phía trước:

- Chú tấp vô chỗ đó đi.

- Chỗ nào?

- Cây thứ ba tính từ ngoài bia rừng.

Tấm thảm đã bay về phía cây thau lau thứ ba. Lúc này bọn Kăply đã rất muốn đứng cả đây. Nhưng sợ gã tài xế nổi cáu nên tụi nó nửa quỳ nửa ngồi, những cái cổ thì nhau nhướn lên như thể bằng cách đó tụi nó có thể dài ra thêm vài tấc.

Tới sát cây thau lau, tấm thảm đứng tại chỗ, không ngớt chòng chành, có lẽ gã Mustafa không biết phải làm gì tiếp theo.

- Chú bay cao lên chút nữa. Chỗ cành cây thứ chín.

Suku lại nói và gã tài xế lại nhẩn nại làm theo. Dù sao thì Suku cũng không bắt gã chui vào trong rừng, điều đó giúp gã bớt lo lắng được một chút.

Khi cành cây thứ chín ở ngang tầm mắt, Suku chòm người, vịn tay vào lớp vỏ tróc nham nhờ từng mảng, lăm bằm:

- Y Conma bị treo cổ ngay tại chỗ này.

- Cậu nói... nói... gì thế, cậu Suku? – Gã tài xế lấy bầy hỏi, răng va vào nhau lớp cốp, hai chữ treo cổ xuyên qua tai gã như một mũi dùi.

- Chú yên tâm đi, chú Mustafa. – Nguyên đập tay lên vai gã tài xế trong khi rướn người về phía cành cây – Cái vụ này xảy ra cách đây hai trăm năm mươi lăm năm lận. Xa lắc xa lơ rồi.

Tiếp theo Suku và Nguyên, những đứa còn lại cũng nôn nóng nhào về phía cây thau lau khiến tấm thảm đột ngột nghiêng hẳn qua một bên.

- Các cô các cậu điên hả? – Gã tài xế quát lên, sợ hãi và giận dữ – Muốn té lộn cổ xuống đất hết cả đám hay sao chứ!

- Chú đừng lo. Tụi tôi tới bám chắc nụi vào cành cây mà.

Kaply nói và tiếp tục nhào người quét mắt dọc cành cây mà dòng chữ bí mật trong cuốn sách của Đam San đã đề cập tới.

Êmê, Păng Ting và K’Tub cũng nín thở lảo liên dòm dò. Nhưng sau một hồi căng mắt sẫm soi, chẳng đứa nào phát hiện ra điều gì đặc biệt. Cành cây thứ chín của cây thau lau thứ ba cũng giống như hàng triệu những cành cây khác trong khu rừng, vỏ cây xù xì như vỏ cây ổi với những túm lá có lông nhám ở bề trái, và đặng chót nhánh những chùm hoa nhỏ màu trắng đang không ngừng rung rinh trong gió.

- Lạ quá, Suku.

Nguyên thì thào, không ra một câu hỏi, nhưng Suku hiểu ông anh đang nghĩ gì.

- Ồ. – Suku hát đầu theo thói quen (tụi bạn đều thấy không có lộn tóc nào đang chuẩn bị chọc vào mắt nó) – Em thấy cành cây này hồng có gì khác lạ hết á.

Kaply nheo mắt:

- Nếu vậy Đam San viết chi tiết đó vô sách làm gì?

- K’Brê. – Nguyên hừ mũi – Thầy N’Trang Long đã nói rồi. Là Đam San chẳng liên can gì đến chuyện này hết.

- Thế ai đã phù phép những dòng chữ trong cuốn sách của Đam San hả Suku? – Păng Ting nghiêng đầu hỏi, cổ ý khoe kiểu tóc mới ngó rất là dị hợm của nó.

Động tác của Păng Ting làm K’Tub ngửa miệng:

- Chị Păng Ting. Chị đừng quên chúng ta đang đứng trên một tấm thảm sấp lặt đó nha.

Gã Mustafa tái xạm mặt trước câu nói xúi quẩy của thằng oắt.

- Cậu K’Tub. – Gã gằn như rên lên – Cậu nên giữ miệng một chút...

- Em vẫn chưa nghĩ ra người nào đã phù phép những dòng chữ đó, chị Păng Ting. – Suku cau đôi mày đẹp như vẽ và khi nó cất tiếng, gã tài xế lập tức bỏ lưng câu trách cứ khiến thằng K’Tub thờ phào – Em chỉ biết chắc một điều: Dòng chữ này đã bị phù phép ngay khi cuốn sách vừa in xong.

- Trời đất. Như vậy là chuyện ếm xì bùa này đã xảy ra từ một trăm năm mươi năm trước hả Suku?

Êmê tròn mắt kêu lên, vừa kêu vừa ngúc ngoắc đầu, cách biểu lộ sự ngạc nhiên của nó trông ngộ nghĩnh như thể nó cố dùng cái mũi hếch để vẽ một vòng tròn.

Nhưng gã Mustafa trông thấy thế lại lấy làm bức mình.

- Cậu Suku ơi. – Gã vò mạnh chiếc khăn bịt đầu, nhấn nhó – Hồng lẽ cậu kêu tôi lái thăm chờ bọn cậu tới chỗ chạc cây này rồi ề cỗ ra giữ thăng bằng để bọn cậu chuyện phiếm hay sao?

- Chú Mustafa. – Suku nghiêm mặt – Đây không phải là chuyện phiếm. Tôi thấy chú hơi quá đáng rồi đó. Chú nghĩ bọn tôi thừa tiền đến mức thuê một tấm thảm bay gần cả ngày trời để kiểm chỗ nói chuyện tào lao ư?

Suku làm một tràng khiến gã tài xế lúng búng lỗ tai. Mắt gã sụp xuống, có lẽ gã thấy mình nói năng cũng hơi quá lố. Kăply nhìn Mustafa, tin rằng nếu gã có nước da trắng như dân Lang Biang chính gốc, hẳn tụi nó sẽ thấy mặt gã đỏ như tôm luộc.

- A. Một cái hốc.

Tiếng Êmê reo lên khiến mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía chỗ bông cây, quên phất bộ mặt đang nghệt ra của gã Mustafa khiến gã mừng húm.

Kăply nhìn cái bông cây to bằng miệng bát và tối om om ngay chỗ chạc ba bằng ánh mắt cảnh giác:

- Coi chừng có rắn ở trong.

- Trời, chiến binh giữ đèn mà sợ rắn!

K’Tub cười hic hic và chưa ai kịp nói gì, nó đã nhanh nhẹn thọc tay vô hốc cây, miệng tía lia:

- Tao chỉ cầu cho ai đó giấu vài đồng 100 năpken trong này thôi, Suku.

Êmê nhìn lom lom gương mặt căng thẳng của thằng nhóc, hỏi hớp hỏi:

- Có gì trong đó không, K’Tub?

- Có. Hình như là một hộp tiền vàng.

Suku thụi tay vô lưng K’Tub:

- Lúc này không phải lúc giỡn. Không thấy gì thì lui ra để tao sục sạo thử coi.

Nhưng khi K’Tub rút tay ra thì cả bọn đều dựng mắt lên.

K’Tub không giỡn. Trên tay nó là một chiếc hộp hình chữ nhật bằng kim loại, to bằng cục gạch.

o O o

Păng Ting nghiêng mái tóc xuống tay K’Tub:

- Gì thế nhỉ?

- Đây có lẽ là báu vật mà tất cả mọi phe phái đang tìm kiếm.

Suku hỏn hỏn nói, nó kích động đến mức đôi môi đã bắt đầu giàn giụa.

- Báu vật ư?

Emê sừng sốt hời. Nhưng Suku không trả lời. Nó đỡ lấy chiếc hộp trên tay K’Tub lắc qua lắc lại một lúc rồi áp tay vô miếng kim loại lạnh ngắt, lẫm lẫm:

- Rất nặng. Không biết thứ gì trong này.

- Bọn ta biết.

Một giọng nói lạnh lẽo đột ngột dội xuống từ trên cao khiến bọn trẻ giật bắn mình, ngửa mặt ngó lên.

Giống như những oan hồn chết chóc thỉnh linh hiện về, Tam phù thủy Hắc tinh tinh lơ lửng trên ba chiếc chổi bay lêu nghêu, gầy gò, vắn áo thụng đen qua một bên, ba cặp mắt lân tinh rọi sáu luồng sáng xanh lè xuống bọn người đang nháo nhác trên tấm thảm.

- Bọn chúng... bọn chúng...

Gã Mustafa rên rì, cặp mắt không còn giọt máu, lười riu lại. Có lẽ cho đến chết gã không bao giờ quên cái ngày bị Hắc tinh tinh rượt đuổi lòng vòng trên trời, nếu hôm đó bọn Káply không phát hiện kịp thời cuộc truy sát và tìm cách cứu gã chắc chắn gã đã bỏ mạng rồi. Cái khoảnh khắc đó kinh hoàng đến mức bảy giờ gần như đêm nào gã cũng mơ thấy và khi thức giấc, trăm lần như một gã nhận ra người mình ướt đầm mồ hôi, đôi khi gã đau khổ bất giác múi gì ngai ngái như thể gã đã tè ra quần trong khi ngủ.

- Đừng sợ, chú Mustafa. – Suku lên tiếng động viên gã tài xế – Bọn chúng không làm gì nổi tụi này đâu. Điều quan trọng là chú cố làm sao giữ cho tấm thảm thiệt thẳng bằng.

Nói xong, Suku gửi chiếc hộp kim loại vào tay Nguyên:

- Anh cất đi, anh K’Brăk. Và bằng mọi cách phải giữ lấy nó.

Nguyên bỏ chiếc hộp vào túi áo chùng, khẳng khái:

- Anh biết rồi. Đó là sứ mạng của anh.

- Bọn người chết đến nơi rồi mà còn nói chuyện viễn vông. – Phù thủy ở giữa cất giọng rảo hoành, những thớ thịt trên mặt vẫn trơ như đá.

Păng Tìng ré lên:

- Hắc tinh tinh, bọn người đừng quên là có ta ở đây đó nha.

Phù thủy bên trái hừ mũi một tiếng, khò khè nói:

- Chính vì người có mặt ở đây nên ta thành thật khuyên người tránh qua một bên đi, Păng Tìng.

- Đừng làm phách. – K’Tub xì một tiếng – Bọn người tưởng bữa nay bọn người có thể ra về an toàn chắc?

- Người ngon đó nhóc! – Phù thủy bên mặt cất giọng rin rít như sợi xích bị khô dầu, hần trả lời K’Tub nhưng ánh mắt đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply vẻ dò xét – Bộ người tưởng chúng ta không biết trong bọn người có người vừa trở về từ núi Lưng Chừng sao?

Bọn trẻ tất nhiên không ngạc nhiên về thông tin Hắc tinh tinh thu lượm được. Bọn chúng là đệ tử của lão Ôkô Na, hơn nữa lại có mặt ngay tại hòn núi vào thời điểm Nguyên và Kăply ở đó. Tụi nó chỉ thắc mắc chuyện Hắc tinh tinh dám gây hấn khi đã biết năng lực pháp thuật của Nguyên và Kăply bây giờ đã có thể sánh ngang với các siêu phù thủy mạnh nhất xứ Lang Biang.

- Bây giờ sao... sao... ao, cậu Suku? – Gã Mustafa lấp bắp lên tiếng, hoang mang không biết phải đối xử như thế nào với tầm thâm.

- Quay về thôi, chú Mustafa. – Bất gặp ánh mắt dò hỏi của Suku, Nguyên quay sang gã tài xế, hắng giọng nói – Chúng ta không cần dây dưa với bọn này làm gì.

Nhưng gã Mustafa rõ ràng không có cơ hội làm theo lời Nguyên. Những luồng khói đen thỉnh thoảng vọt ra từ tay áo Hắc tinh tinh, bắn thốc vào chỗ đám người đang nhón nhào.

Y như rơi vào một con lốc xoáy, tầm thâm đột nhiên chòng chành dữ dội, suýt chút nữa đã lật úp. Nếu bọn Kăply không kịp bám tay vào mép thâm và níu kéo lấy nhau, chắc chắn đã có đứ đũa văng ra ngoài khoảng không.

- Đáp xuống đi, chú Mustafa. – Nguyên hét giạt – Lẹ lên!

Khói đen trong tay áo Tam phù thủy Hắc tinh tinh vẫn tuôn ra không ngừng mỗi lúc một dày đặc, trông như những chiếc vòi rồng, kèm theo mùi tanh tươi khờm lợm. Đã có những tiếng ho khức khặc vang lên đầu đầu chỗ bọn con gái.

Nguyên nghiêng răng bầu cứng mép thâm vừa lo lắng đảo mắt theo ba chiếc chổi đang xẹt ngang xẹt dọc trong đám khói mù mịt. Đã mấy lần, nó và Kăply định tung ra vài đòn phản công nhưng ngay lập tức cả hai diếng hồn nhận ra tụi nó không thể nào mở miệng được. Cứ mỗi lần mấp máy môi là tụi nó vội ngậm chặt lại để ngăn khói độc tràn vào miệng. Thậm chí có lúc tụi nó nhận ra mình không cả thở.

Chỉ đến khi chiếc thâm đánh “bình” một tiếng xuống đất, ném hành khách mỗi người văng đi một nơi một cách thô bạo (không biết vô tình hay cố ý, gã Mustafa văng xa nhất, lăn tuốt vào một bụi rậm), Nguyên và Kăply mới lóp ngóp bò dậy, và ngay tức khắc chọc tay ra tứ phía, rồi rít niệm chú.

Có cảm giác như Hắc tinh tinh không thể nào chịu nổi một đòn đánh phối hợp của hai chiến binh giữ đền. Bọn trẻ nhớ rõ hôm ở hẻm Gieo Sự Chết, Buriăk đã trông giống như một quả cầu rom như thế nào khi lãnh trọn cú tấn công khủng khiếp của Nguyên và Kăply.

Trong khi cả bọn hồi hộp và khoái trá chờ ba tên phù thủy đánh thuê bay tan tác như những cái lông vịt giữa tiếng sấm đi đùng nổ ra từ cú va chạm thì bất ngờ xảy ra: Một bàn tay máu thình lình vọt lên từ sau gốc cây, chặn đứng luồng sáng bắn ra từ tay Kăply, làm phát ra một tiếng “bụp” khe khẽ.

Gần như đồng thời, một bóng người nhỏ thó, mốc meo và dơ dáy kinh khủng, bước ra khỏi chỗ nấp, nhe răng cười hề hếch.

- Buriäk!

Cả đồng cái miệng cùng kêu lên thảng thốt.

Buriäk không nói không rằng, hấn đập bàn tay máu trong thoáng chốc phình to, hung hãn chụp xuống đầu Kăply như những chiếc vuốt khổng lồ.

Kăply ngạc nhiên thấy mình không hề sợ hãi. Có lẽ do lần trước trong rừng nó từng đánh ngang ngửa với Buriäk, và mới đây nó và Nguyên đã đánh cho tên này lăn bò càng ở chỗ Hòn Đá Tàng. Những sợi lông tới màu trắng từ tay Kăply bắn ra một cách tự tin, đánh phốc vào đối phương, vừa loảng ngoảng lao đi vừa rít lên veo veo. Đúng như Kăply dự liệu, bàn tay máu khổng lồ của Buriäk lập tức khựng lại, ngúc ngoắc mãi trên không như bị một tấm lưới vô hình cản trở.

- Buriäk đã tiến bộ nhiều. – Trái với vẻ rạn rờ của tội bạn, Suku lâu bầu – Trong cuộc chạm trán lần trước, thần chú Trói gô của anh K’Brêt đã từng quán được chân hấn.

- Nhưng mới đây, anh K’Brăk và anh K’Brêt đã đánh cho hấn lăn lông lốc đó thôi. – Păng Ting đầu môi.

- Chị Păng Ting. – Suku lúc lắc đầu – Hôm ở hèm Gieo Sự Chết là hai người đánh một. Phần khác, hôm đó Buriäk bị tập kích bất ngờ.

Păng Ting ngoác miệng tính cãi nhưng câu nói tiếp theo của Suku y như một nùi cá pha lê chặn ngang họng nó:

- Hơn nữa, thần chú lợi hại nhất của Buriäk là lời nguyện Tan xác chứ đâu phải cái món Bàn tay máu học lóm này. Nếu hấn giữ lời nguyện đó ra...

Khi nhớ đến mùi vị đau khổ của lời nguyện Tan xác mà nó từng ném trái, ngay cả Suku cũng khiếp đảm đến mức nửa sau của câu nói đột ngột trượt khỏi môi nó.

Ở cách đó hàng chục mét, cuộc đụng độ giữa Nguyên và Hắc tinh tinh cũng diễn ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Khói đen bốc ra cuộn cuộn, mùi thối khẳm phủ một vùng rộng lớn, bọn Hắc tinh tinh bay qua liệng lại như sao sệt và thấp thoáng trong đám bụi khói, bọn Êmê nhận ra những con hắc xà cũng đã vào cuộc. Chúng quảng mình vun vút như những mũi tên màu đen được bắn ra từ một cung thủ siêu hạng, vừa bay vừa rú rít nghe rợn người.

- Lạ thật, trình độ bọn Hắc tinh tinh cao hơn trước nhiều. – Suku thì thầm với chính mình, rõ ràng nó không muốn tội bạn nghe thấy – So với những con rắn trước kia, ba con hắc xà này tốc độ càng nhanh hơn gấp bội.

Êmê đưa đôi mắt lo lắng theo dõi cuộc quần thảo bất phân thắng bại giữa Nguyên và Hắc tinh tinh, giọng sốt ruột:

- Sao dằng dai thế nhỉ? Liệu anh K’Brăk có thắng nổi không, Suku?

Suku liếm môi khô rang, phân vân đáp:

- Chờ chút đi.
- Chị Êmê, hay là tụi mình cùng xông vô đi. – K’Tub ngo nguậy đôi chân đã muốn đâm bỏ tới trước lắm rồi.
- Không ăn thua gì đâu.

Một giọng nói trong vắt, ngọt ngào vang lên đáp lời thẳng oắt. Thoạt đầu K’Tub định ninh bà chị vừa lên tiếng, đến khi thấy Êmê giật mình một cái, hấp tấp quay đầu sang phía tay phải, và không biết cô nàng trông thấy thứ gì mà mặt bỗng vàng ệch ra như nghệ, K’Tub chợt dạ ngoảnh phắt ra sau.

Trong một thoáng, nó cảm giác có một cây cọc nhọn đâm xuyên qua người nó, từ đỉnh đầu cho tới gót chân, đóng chặt nó xuống đất.

Trừ Nguyên và Kăply đang mài mê chiến đấu, tất cả những đứa còn lại lúc này đều đã quay mặt về phía phát ra tiếng nói. Và tất cả bộ mặt tự nhiên giống hệt nhau như đúng ra từ một khuôn: những thớ thịt hai bên gò má co lại, cứng như ngói, y như thể vừa trúng phải bùa Dị dạng.

Trước mặt tụi nó, đứng tựa vào thân cây một cách duyên dáng với giỏ hoa không ngừng dong đưa trên tay là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Cô nhìn bọn trẻ, mỉm cười vui vẻ và thân thiện. Nhưng bọn Êmê không trông thấy nụ cười đó. Mọi ánh mắt lúc này đang đóng băng trên mái tóc cô gái – một mái tóc xanh mướt, mềm mại đang rũ xuống hai bên bờ vai thon thả và trên mái tóc mướt mà đỏ rõ ràng đang cài một bông hoa đỏ thắm.

Chương 21: Thập Diện Mai Phục

Suku là đứa đầu tiên thoát ra khỏi trạng thái tê dại. Nó thờ phào, thử ngúc ngoắc vai và hông rồi quay về phía Nguyên và Kăply, kêu lớn:

- Anh K’Brăk! Anh K’Brêt! Dừng tay đi! Chúng ta bị bao vây rồi!

Một phút sau, cả sáu đứa đã tùm tùm lại một chỗ. Căn cứ vào cái cảnh Hắc tinh, Buriăk và Balikem chia ra đứng chặn ba hướng, bọn Kăply trông rất giống một bầy cá đang nằm trong rọ.

Suku nói như mèo:

- Anh K’Brăk! Bọn chúng đã phục sẵn...

K’Tub nghiêng răng trèo trọc:

- Sao lại thế được? Hồng lễ bọn chúng cũng đọc được những dòng chữ vô hình trong cuốn sách của Đam San?

- Không phải đâu. – Nguyên thờ dài, nó nói mà mặt xệ xuống – Chắc chắn bọn chúng đã bí mật bám theo chúng ta từ lâu.

Kăply rất muốn góp vào một câu nhưng đầu nó chẳng nảy ra được sáng kiến gì đặc biệt. Hơn nữa, nó đang bận rì rầm câu thần chú số 18 thầy Haifai mới dạy: thần chú Rèm cửa sổ.

- Chú nhóc kia. – Balikem cất tiếng cười khanh khách – Chú không cần phải mất thì giờ với câu thần chú nhỏ nhẻ đó. Bọn ta chừng này người đã thừa sức tóm cô hết cả đám rồi, cần gì dùng đến ma lực của bông hoa trên đầu ta kia chứ.

- Bữa nay bọn người không thoát đâu. – Buriăk nhếch mép, nói như với một đám tù nhân – Khôn hồn thì giao chiếc hộp kia ra đây.

Kăply nháo nhác nhìn quanh, hồng thềm niệm chú nữa. Nó cảm thấy thật là vô ích nếu Balikem đã biết tông nó đang làm gì, thậm chí còn biết chính xác câu thần chú mà nó đang tụng.

Êmê bòn chồn nói, căng thẳng đến nỗi gần như cụng chiếc mũi hếch vào mũi Nguyên:

- Dừng thềm nghe bọn chúng, anh K’Brêt.

Nguyên rất muốn quay sang nhò bạn để bằng cả giọng nói lẫn ánh mắt của mình trấn an cô bé, nhưng nó không muốn chiếc mũi nhọn của Êmê chích vào mũi nó sâu hơn nên vẫn giữ nguyên cái đầu thẳng thớm, nghiêm nghị đáp:

- Dĩ nhiên rồi, Êmê. Anh sẽ bảo vệ chiếc hộp đến cùng!

Păng Ting nuốt nước bọt, phấp phỏng hỏi, cô nàng hoảng đến mức quên cả ngo ngoáy mái tóc theo thói quen:

- Liệu chúng ta có thoát không, anh K’Brăk?

- Anh cũng không biết nữa, Păng Ting.

Nguyên ngập ngừng đáp và Kăply biết ngay khi thằng bạn đại ca của nó đã nói không biết có nghĩa là đừng mong gì thoát được khỏi đây. Chính nó cũng tự thấy là không có hi vọng gì. Nó và nguyên rõ ràng chỉ đủ sức cầm cự ngang ngửa với Hắc tinh tinh và Buriăk. Tụi bạn còn lại dù có xúm vào mùa may cát lực cũng không phải là đối thủ của Balikem. So với tá hộ pháp Balibia, xưa nay hữu hộ pháp Balikem rất ít lộ diện nhưng trình độ pháp thuật của ả chắc chắn không dưới Balibia. Càng nghĩ ngợi Kăply càng thấy ruột gan mình như chảy ra.

- Nhưng có chắc chiếc hộp này là báu vật mà thầy N’Trang Long kêu tụi anh tìm kiếm không? – K’Tub nhìn chăm chăm vào túi áo Nguyên, giọng bắn khoăn.

- Chính nó, K’Tub. – Suku nói giọng quả quyết như thể nó chính là thầy N’Trang Long.

- Anh cũng nghĩ là nó. – Nguyên chép miệng, tay bắt giắc rờ rẫm nơi túi áo – Anh chỉ không biết nó chứa thứ gì ở trong thôi.

Balikem bật cười giòn tan, nghe vui vui như tiếng pha lê chạm vào nhau:

- Đúng là một lũ thò con ngây thơ và tội nghiệp. Ta nói cho bọn ngươi biết cũng không hề gì...

- Balikem! – Buriăk quát to – Ngươi không được tùy tiện...

Tới lượt Balikem cắt ngang câu nói của Buriăk:

- Ta đang cao hứng quá, Buriăk. Hơn nữa, trong chốc lát nữa thôi chiếc hộp này đã thuộc về bọn ta, hồng lễ ngươi thiếu tự tin đến mức đó sao?

Mặt hơn hớn, Balikem nhườn một nụ cười tươi tắn như tỏ ra mình đang cao hứng tốt độ, ả bắt thần liệng giỏ hoa trên tay bay tuốt lên cao, bọn Kăply há hốc miệng khi nhìn thấy chiếc giỏ lập tức dính chặt vào nhánh cây, chính xác như người ta móc một chiếc nón vào giá móc nón.

Buriăk nín thin, không rõ do câu nói hay nụ cười mê hồn của Balikem, hay là do cả hai. Hắn đứng yên dán mắt vào gương mặt xinh đẹp của vị hữu hộ pháp, mấp máy môi hai ba cái nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Không thèm nhìn tên sứ giả thứ năm, Balikem nheo mắt ngắm nghía từng đứa trẻ trước mặt, trông ả vui vẻ như đang chơi đùa chứ không phải đang ở trong tình huống một mất một còn.

- Để ta mở mang kiến thức cho bọn thò con các ngươi nhé. – Balikem long lanh đôi mắt xanh biếc – Vật báu đang được cất giấu trong chiếc hộp này chính là...

- Một miếng da dê. – Một giọng sang sảng bắt ngờ văng ra từ trong rừng thau lau, nghe như thoát xa thoát gần – Và trong miếng da dê đó có chếp câu thần chú kim cương số 7.

- Tên chuột nhắt nào đó? – Balikem quát giật và cùng với tiếng quát, ã dậm thẳng vô rừng, nhanh như một tia chớp.

Như vừa được kéo lên từ đáy vực, bọn Kăply thờ hắt một cái như muốn tổng hết lo lắng ra khỏi người. Ngay từ khi giọng nói lờng lợng đó theo gió vọng tới, tụi nó đã mừng rỡ nhận ra người mới đến là ai.

Phía đối diện, Buriäk và tam phù thủy Hắc tinh tinh cũng khẽ đưa mắt nhìn nhau, trán đột ngột nhăn tít. Họ đã từng chạm trán với con người bí ẩn này.

Cho nên bọn Kăply không hề tỏ ra ngạc nhiên khi Balikem tuyệt vọng chui ra khỏi rừng, mặt vẫn còn đỏ bừng vì tức giận, Buriäk đã nhếch mép nói ngay:

- Không tìm được hấn đâu.

Đôi mắt thanh tú của Balikem rướn lên:

- Người biết hấn sao?

Buriäk chưa kịp đáp, một tiếng “bộp” vang lên như thay cho câu trả lời.

Balikem ngoảnh nhìn, mắt trở lên khi thấy một con cóc to tướng, đỏ ửng và trong suốt như đẻo từ hồng ngọc đang ngồi chồm chồm trước mặt bọn trẻ, đáng điệu hùng hổ như một tay võ sĩ gan lì quyết bảo vệ kẻ yếu.

- Ra là hấn.

Balikem lăm bằm. Á lia mắt vào trong rừng, hừ mũi:

- Người ra đây đi, Tứ bắt từ.

- Nếu mỗi khi đánh nhau ta đều phải chường mặt ra để ông ọ với mọi người thì ta đã là Balikem chứ đâu còn là Tứ bắt từ.

Lời nhạo báng của Tứ bắt từ khiến khuôn mặt đỏ ửng của Balikem dường như bốc cháy.

- Tên khốn kiếp. – Balikem rít qua kẽ răng – Người tưởng con vật hôi thối của người có thể giờ trò được trước mặt ta sao?

Đáp trả con giận của Balikem là những tiếng lộp bộp liên tiếp. Con bộ ngựa vàng, con nhện xanh và con dế trắng thi nhau rút xuống từ trên ngọn cây, trong nháy mắt đã ở cạnh con cóc đỏ, cả đám xếp hàng ngang trước mặt bọn Kăply tạo thành một lớp tường rào kiên cố, đầu xoay ra ngoài, bộ tịch sẵn sàng nghênh chiến.

Bây giờ bọn trẻ mới để ý thấy những con vật của Tứ bắt từ dường như to gấp đôi so với trước kia.

Suku thờ dài:

- Vừa qua ai cũng tăng tiến, chỉ bọn ta là không.

Êmê lườm thẳng nhóc qua khoe mắt:

- Tụi mình là học trò, Suku.

Trong bọn, Suku chưa bao giờ là học trò. Nhưng đang buồn tình, nó chẳng buồn đính chính. Và lại, nó cũng không có cơ hội để đính chính.

Buriăk bước lên, đứng chắn ngay trước mặt Balikem, cười hề hề:

- Để ta thử sức với hần trước. Ta muốn xem trong thời gian qua hần đã học lỏm thêm được ba thứ nhăng nhít gì.

Balikem chưa kịp có ý kiến, Buriăk đã vung tay. Bàn tay máu vệt hiện ra, bay lên không, nhanh chóng biến thành một đám mây màu đỏ và sà rất nhanh xuống trên đầu những con vật.

Như thường lệ, con cóc đỏ lập trận trước tiên. Nó ngóc cổ, há họng phun ra một làn sương trắng như sữa. Khác với những gì bọn trẻ đã trông thấy, lần này trong làn sương nhấp nháy vô số những đốm sáng và cứ mỗi lần dâng lên nó lại phát ra những tiếng ầm ì khe khẽ hết như một đám mây tích điện.

- Khá lắm!

Buriăk hét lên và cùng với tiếng hét, bàn tay máu trên không bỗng chao mạnh như thể bầu trời đột ngột nghiêng đi và khi chiếc ráng đỏ thoi lắc lư, bọn Kăply điếng hồn nhận thấy làn sương trắng đang bị ép xuống rất nhanh.

Nhận thấy con cóc đỏ có vẻ không thể chống chọi lâu hơn, con bộ ngựa vàng và con nhện xanh lập tức xuất chiến. Cả hai ngóc đầu lên cao, đồng loạt phun sương dày đặc. Hai cụm sương nhanh chóng hòa với cụm sương trước đó thành một đám mây lớn và dày đến nỗi bọn Kăply không còn nhìn thấy Hắc tinh tinh, Balikem và Buriăk đâu nữa.

Bọn trẻ vội vã lùi ra xa và mặc dù đây không phải là lần đầu tiên chứng kiến cuộc so tài giữa Buriăk và Tứ bắt từ, tụi nó vẫn bị hình ảnh kì ảo trước mắt mê hoặc. Có một lúc, tụi nó dường như quên mất mình đang ở đâu, tất cả những gì đang lấp đầy mỗi đứa trong lúc này là một cảm giác say sưa, đầy phấn khích.

Chỉ đến khi bắt đầu nhận ra mình đang hít thở khó khăn, tay chân gần như không cựa quậy được, bọn Kăply mới giật bản mình.

- Lờn nguyên Tan xác. – Păng Ting sợ hãi thì thầm.

Nguyên lật đật chọc tay ra phía trước nhưng nó chưa kịp niệm chú, giọng của Tứ bắt từ đã văng ra từ chỗ nào đó trong khu rừng rậm rạp, đầy tự tin:

- Không cần đâu, K’Brăk. Bọn người cứ đứng đó chờ xem Buriăk giống con vịt què đến cỡ nào.

Khi nghe như vậy, bọn trẻ đính ninh rằng Tứ bắt từ sẽ tung thêm con đế trắng vào trận. Nhưng diễn biến trước mắt đã chứng minh là tụi nó hoàn toàn không hiểu gì về trình độ hiện thời của vị tổng quản lâu đài Sêrôpôk.

Làn sương trắng đang phun ra từ ba con vật thỉnh linh chuyển sang màu nước biển: bây giờ không còn là một đám mây nữa mà là một đại dương đang dâng lên

như lũ tràn bờ. Trong tích tắc, bàn tay máu bị con sóng thần nuốt chửng, hồng thấy đầu hết. Con sóng vọt lên rất nhanh và hạ xuống còn nhanh hơn.

Từ đầu đến cuối, không một tiếng động nào phát ra nhưng khi ba con vật thu sương lại, bọn Kăply thấy rõ Buriăk đang ngồi xếp xuống đất, mặt chảy dài, chiếc áo cũ mềm lúc này đã rách teng beng như thể hần vừa chui ra từ một bụi gai.

- Mùi vị thế nào, Buriăk?

Từ bắt từ cất giọng chầm chọc, vẫn không người nào biết ông ta đang ở đâu.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh không thốt một lời nhưng ba con hắc xà trên tay bọn chúng tự nhiên ngoe nguẩy dữ dội.

Như đoán ra ý định của đồng bọn, Balikem khẽ nhún vai:

- Đùng manh động. Bọn ngươi không phải là đối thủ của hần.

Quay về hướng Từ bắt từ đang ẩn mình, hữu hộ pháp Hắc Ám cười khẩy:

- Hóa kị thủy. Cái trò té nước của ngươi chỉ có thể dọa nạt được Buriăk chứ không ăn thua gì với ta đâu.

Balikem vuốt nhẹ mái tóc, lạnh lùng:

- Ta ra tay đây. Ta khuyến cáo trước để khỏi hối hận, tốt nhất ngươi nên cho cả bốn con vật cùng xông lên.

Từ bắt từ chưa chạm trán Balikem bao giờ nhưng không vì thế mà ông dám coi thường con người khét tiếng này.

- Ta sẽ làm ngươi vui lòng ngay đây.

Ông nói và gần như ngay lập tức, con cóc, con nhện, con bọ ngựa và con dế cùng lúc thu mình phóng tới trước. Chân chưa đạp đất, bốn con vật đã gấp gáp nhả ra một thứ gì đó tựa tựa như một thứ bột xộp màu mận chín.

Trong khi bọn Kăply, kể cả nhà thông thái Suku không biết đó là thứ gì thì Balikem đã cau mày, quay ra sau nạt lớn:

- Bọn ngươi lui mau! Hần đã luyện được Từ băng tâm!

Buriăk và Tam phù thủy Hắc tinh tinh vừa nghe đến ba tiếng Từ băng tâm đã rùng mình hấp tấp băng mình ra sau cả chục mét.

- Từ băng tâm là một trong tam đại pháp bảo, những pháp thuật hộ giáo của giáo phái Madagui. – Suku nói luôn, không đợi bạn kịp thắc mắc – Tuy Từ băng tâm xếp dưới thần chú Hồ sát tinh một bậc, nhưng so về sự độc hại thì nó nguy hiểm hơn. Ai dể thứ bột màu tím này dính vào, máu trong người sẽ đông băng ngay lập tức.

Bọn Kăply đưa nào đưa nấy tóc gáy dựng đứng, bắt giác thụt lui ra sau bốn bước.

- Ghê quá, Suku. – Kăply run run nói – Sao thứ này giống nghệ thuật hắc ám quá vậy?

- Từ băng tâm không phải là nghệ thuật hắc ám. Chắc, em cũng không biết nữa. – Suku đưa tay vào đầu, động tác mà nó ít bao giờ làm – Thực ra chuyện này hơi khó nói, anh K’Brêt. Có một thực tế là giáo phái Madagui ra đời sau Hiệp ước Krông Pach một trăm năm, do đó có những pháp thuật có nguồn gốc từ lâu đời Sêropôk không bị Hiệp ước này xem xét và cấm đoán.

Nguyên dứt một sợi tóc:

- Lẽ ra hiệp ước quan trọng này phải được điều chỉnh và bổ sung ít nhất là mười năm một lần.

Suku nhún vai theo kiểu cách của một ông cụ đã quá chán nản sự đời:

- Chẳng ăn thua gì đâu. Ngay khi Hiệp ước Krông Pach ký chưa ráo mực, phe Hắc Ám đã lập tức vi phạm rồi. Càng ngày bản hiệp ước càng giống một tờ giấy lộn nên chẳng ai buồn nghĩ đến chuyện điều chỉnh hay bổ sung làm gì cho mệt.

Thằng oắt ngược mắt về phía cuộc ác chiến, chép miệng nói thêm:

- Cũng không thể nói là lâu đời Sêropôk không biết điều. Trong lịch sử Lang Biang, họ đóng vai trò của một thế lực trung gian nên rất ít khi đem quân đi gây chiến. Tam đại pháp bảo của họ chỉ có tính chất răn đe. Anh K’Brăk, họ từng công khai quan điểm: Muốn bảo vệ hòa bình phải chuẩn bị chiến tranh.

Nguyên gật gù:

- Chắc họ muốn dẫn dắt các bên Hắc Ám?

Suku không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên:

- Theo em biết, Từ băng tâm hôm nay mới xuất hiện lần đầu tiên. Từ trước đến nay...

Suku đột ngột bỏ lưng câu nói: trước mặt nó cuộc quyết đấu giữa hữu hộ pháp phe Hắc Ám và tổng quân giáo phái Madagui đang đến hồi gay cấn.

Ngay từ khi cuộc chiến được phát động, Balikem chỉ dám lảng vảng xa xa. Khắp người ã được bao phủ bởi một tấm màn trong suốt, nhìn thoáng qua tưởng như ã đang nhốt mình trong một quả bong bóng không lồ.

Bọn Kăply vô cùng hồi hộp khi nhận ra tấm màn ngó rất mỏng manh nhưng thứ bọt màu tím của các con vật không có cách nào xâm nhập được.

Tuy được bảo vệ cẩn mật, Balikem cũng không dám xông tới gần. Ấ lượn lờ thoát trái thoát phải, thoát cao thoát thấp, trông như một quả bóng đang bồng bềnh trên một đám mây màu tím, ngó thiệt là đẹp mắt.

Suku bồn chồn:

- Không xong rồi.

- Sao? – Cả đóng cái miệng bật hỏi, hoang mang và lo lắng.

- Cứ nhùng nhằng thế này, năng lượng pháp thuật của Tứ bắt từ sẽ bị giảm sút. Rõ ràng là Balikem đang cố ý đưa trận chiến vào chỗ giằng co.

Đôi môi Êmê run run:

- Hồng lẽ một siêu phù thủy như Tứ bắt từ không nhận ra thủ đoạn của đối phương?

- Ông ta nhận ra, chị Êmê. – Suku nhắc nhở – Nhưng ông cố tình làm ngơ. Ông đang phấn khích vì mới luyện thành công Tứ băng tâm mà. Thế mới chết!

Suku không cần phải mất nhiều thời gian để chứng minh suy luận của mình. Bọn trẻ nhìn thứ bọt xốp màu tím đẹp mắt đang nhạt dần từng phút một, rồi quần lại.

Buriäk đứng tuốt đằng xa, lạnh lùng:

- Kết liễu đi, Balikem. Đem dài lắm mộng, đừng chần chờ nữa.

Buriäk nói vừa dứt câu, một tiếng nổ lớn bất thần vang lên. Bọn Kăply hoảng hồn nhắm tịt mắt khi cùng với tiếng nổ điếc tai, một chùm sáng sắc sỡ trên cao tỏa rộng và trút ào ào xuống mặt đất như một trận mưa sao băng.

Khi tụi nó mở được mắt ra, trận chiến đã ngã ngũ. Balikem tươi cười đứng đó, tấm màn trong suốt bao quanh người biến mất. Bốn con vật của Tứ bắt từ chẳng thấy đâu. Bọn Kăply có cảm tưởng bầu trời đang âm u bỗng nhiên tạnh ráo chỉ sau một tiếng sấm, phải hấp háy mắt một lúc tụi nó mới làm quen được sự yên tĩnh đột ngột phù xuống bốn bề.

- Tứ bắt từ, ta rất tiếc! – Balikem cất giọng cười êm ái – Muốn luyện lại công phu này lần nữa chắc ngươi phải mất nhiều thời gian lắm đó.

- Tứ băng tâm đã bị phá hủy rồi, anh K’Brăk. – Suku chán nản thốt lên, mặt nó y hệt một que kem bị cháy – Em e rằng trình độ của Balikem còn cao hơn Balibia nhiều lần.

Như phụ họa với Suku, tiếng Tứ bắt từ phẫn nộ sau đám lá:

- Balikem, ta không bao giờ quên ngày hôm nay đâu.

Có vẻ như Balikem không nghe Tứ bắt từ nói gì. Ánh mắt của ả quét qua bọn trẻ trước mặt, dẫn đo một thoáng và cuối cùng dừng lại trên bộ mặt xao xuyến của Nguyên. Bắt gặp cái nhìn sắc bén của hữu hộ pháp Hắc Âm, Nguyên luống cuống đưa tay lên chặn cứng túi áo, hoàn toàn không tự chủ. Nó khẽ liếc bóng hoa đỏ trên mái tóc xanh mượt của Balikem với vẻ cảnh giác rồi hạ tia nhìn xuống bàn tay đè lên chiếc hộp đằng sau lớp áo, như thể tin rằng bằng ánh của mình nó có thể che che cho món đồ vật khỏi bị cướp đi.

- Nhóc ngươi giữ chiếc hộp đó cũng chẳng ích gì. Đưa đây cho ta.

Tụi bạn điếng người khi thấy Balikem mới nói một câu hỏi hột, Nguyên đã nhanh nhẹn cho tay vào túi áo, rút chiếc hộp ra.

- Rèm cửa sổ! – Kăply ré lên thất thanh.

Như bị tạt nước vào người, Nguyên choáng tỉnh. Nó lúc lắc đầu, đỏ bừng mặt và thẳm nguyên rủa mình tội bởi. Chắc chắn là do mình vừa nhìn bông hoa của Balikem. Nguyên sợ hãi nhủ bụng và lập tức lằm nhằm những gì nó còn nhớ được về câu thần chú bảo vệ tâm linh.

Không ai nhìn thấy Balikem nhúc nhích nhưng chớp mắt một cái, ả đã ở bên cạnh Nguyên như một bóng ma. Cánh tay nõn nà của Balikem quăng ra như một con rắn trắng, mô ngay vào chiếc hộp trên tay Nguyên trong khi thẳng này còn đang loay hoay với câu thần chú.

- Coi chừng!

Một lần nữa, Kăply rống lên. Cùng lúc, nó phóng vụt tay ra. Một chùm tia sáng bắn thẳng vào tay Balikem khiến ả vội rút tay lại.

Balikem nhìn Kăply, mặt sa sầm:

- Ngươi khá lắm, nhóc!

Ả quay đầu ra sau:

- Buriăk! Hắc tinh tinh! Bọn ngươi dọn dẹp lũ thỏ con này cho ta. Còn nhóc ngươi, – ả quay sang Nguyên khiến thẳng này nơm nớp chĩa tay ra phía trước – ta nghĩ ngươi còn quá trẻ để cho rằng sống trên đời như vậy là đã đủ. Đưa đây!

Balikem bắt thần quát giật, và cánh tay trắng như ngà của ả một lần nữa lại chui ra khỏi tay áo như con rắn phóng ra khỏi hang, lao vụt về phía Nguyên.

Đã cảnh giác từ trước, Nguyên lật đật mấp máy môi, tay kia nhét vội chiếc hộp kim loại vào lại trong túi áo. Thần chú Sụm bà chè không hình không ảnh nhưng rõ ràng đã khiến Balikem lao đảo lùi bước.

Không để đối phương kịp trấn tĩnh, Nguyên liên tiếp tung ra các câu thần chú chiến đấu số 8 và số 9. Nhưng Balikem không bị trợn quai hàm, cũng không rụng răng. Chiếc bong bóng khi nãy vụt xuất hiện, bao phủ quanh người ả như một chiếc áo giáp trong suốt và chắc chắn.

Ở bên cạnh, bọn Kăply cũng đang bị Buriăk và Hắc tinh tinh vây lại một chỗ. Bọn trẻ ra sức vẫy vùng: bên cạnh những luồng sáng và những sợi dây ngoằn ngoèo bắn ra từ Kăply, chiếc đỉnh ma thuật của Păng Ting rít lên veo veo như phát khùng và xua nạy vẫn thể, mùi hành tây trừ tà của Êmê bốc ra nồng nặc.

Suku không dám tung ra một câu thần chú nào, sợ trúng phải chính mình và tội bạn, cứ tóm lấy chéo áo của K’Tub chạy qua chạy lại để nghe thẳng này luôn miệng cằn nhằn:

- Sao mày đang trí thể. Có mấy cái áo tàng hình mà cũng không nhớ mang theo!

Nguyên vừa ứng phó với Balikem vừa lo lắng đảo mắt qua trận đánh náo nhiệt bên cạnh, mấy lần muốn ra tay cứu bồ mà không biết làm sao. Chiếc bong bóng ma quái của Balikem không chỉ bảo vệ chủ nhân của nó mà mỗi lúc mỗi tỏa ra một áp lực kinh người. Nguyên biến sắc khi cảm thấy không gian xung quanh như bị thu hẹp lại từng chút một. Có lẽ đây là loại pháp thuật hắc ám cùng nguồn gốc với lời nguyên Tan xác của Buriăk nhưng ghê gớm hơn nhiều! Nguyên khiếp sợ nghĩ và trong khi quỳnh lên, nó nghiêng răng bắn ra những sợi lời tói, với hi vọng mong manh nếu không trói được Balikem thì thần chú Trói gỗ có thể xuyên thủng lớp màn bảo vệ của đối phương.

- Giải quyết gọn đi, Balikem! Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu!

Nguyên nghe tiếng Buriăk vọng vào tai thật chúa và tiếp liền đó là một tiếng nổ xé màng tạng đội ong trong đầu nó. “Chắc quả bóng của Balikem...”, Nguyên khấp khởi như bụng nhưng chưa kịp nghĩ hết ý nghĩ trong đầu đã cảm thấy một cái gì đó tông mạnh vào người, hất bắn nó ra xa. Nó chưa từng bị núi đè bao giờ nhưng nó nghĩ nếu điều đó xảy ra chắc cũng chẳng thấm tháy gì so với cú va chạm khủng khiếp vừa rồi. Mắt nó này hào quang, những khớp xương trong người như gãy rời, tay chân tựa hồ văng mỗi nơi một khúc, và ngay cả trái tim trong ngực nó nữa, có cảm giác đã tan ra thành trăm nghìn mảnh.

Nguyên nằm bẹp trên cỏ như miếng giẻ ướt, cảm thấy không có chút không khí nào trong lồng ngực. Nó có cảm tưởng nó đang nằm dưới một cái hố sâu và vô số những tảng đất đang được một bàn tay vô hình không ngừng ném xuống với mưu toan chôn sống nó. Nó nghe xung quanh như vang lên những tiếng thét, tiếng gào rú, tiếng nói xôn xao nhưng không nghe rõ được một lời nào, thậm chí không nhận ra giọng của những ai.

Lâu thật lâu, lâu lắm, ít ra là Nguyên có cảm tưởng như vậy, nó dần dần hồi tỉnh. Vẫn úp mặt trên cỏ ướt, cơ thể đau như dằm, nó thoi thóp thở và lắng tai nghe ngóng, lần này nó nghe rõ giọng của Balikem:

- Thiệt tình ta không muốn giết thẳng bé bánh trai đó. Nhưng trong đời ta, ta rất ghét những ai định trối chân trối tay ta.

- Hừm. – Buriăk lạnh giọng – Nếu ngươi cứ ăn nói hồ đồ, có ngày ngươi sẽ lãnh đủ hậu quả đó, Balikem. Ta nghĩ ngài sẽ không hài lòng khi nghe ngươi ám chỉ...

Tiếng reo của K’Tub cắt ngang câu nói của Buriăk:

- Ê, xem kia! Anh K’Brăk vẫn còn sống.

- Thấy chưa, Balikem. – Buriăk không bỏ lỡ cơ hội châm chọc vị hữu hộ pháp – Thay vì nói năng vung vít, ta nghĩ ngươi nên để thì giờ xem lại pháp thuật của ngươi thì hơn.

Buriăk khinh khỉnh nói, vừa vung bàn tay máu ngấn không cho bọn Kăply chạy ủa về phía Nguyên.

- Lại thiệt. – Balikem nhìn chòng chọc thẳng nhóc đang lồm cồm bò dậy, mặt ngấn ra – Làm sao thẳng bé có thể sống sót được kia chứ.

Tứ bắt từ từ lúc bại trận vẫn im bất trong rừng, bây giờ bật cười hô hố sau đám lá dầy:

- Ra tài nghệ của ngươi cũng chỉ có thế. Còn nhiều chỗ kém cỏi lắm, Balikem.

- Không thể nào. – Như không nghe thấy Tứ bắt từ, Balikem buột miệng lầm bầm, mặt mày vẫn chưa hết hoang mang – Ta chưa từng biết ai, kể cả những phù thủy có trình độ cao hơn chú nhóc này có thể thoát chết dưới câu thần chú trấn phái của ta.

- Trời đất! – Lại tiếng Tứ bắt từ theo gió văng tới, giọng sùng sốt – Ngươi mặt dày đến mức sử dụng thần chú La sát để đối phó với một đứa trẻ hả Balikem?

Balikem lạnh lùng:

- Tứ bắt từ, trong mắt bọn ta hẳn là một chiến binh giữ đền...

Đang nói Balikem bỗng “a” lên một tiếng, giọng đột nhiên vui vẻ:

- Ta hiểu rồi. Sở dĩ thần chú La sát không lấy được mạng hắc chẳng qua do hắc có hạt táo hộ mạng trong người. Hắc đã đến núi Lưng Chùng...

Cờ bó được thắc mắc, Balikem lập tức trở nên sinh động. Ả rảo bước về phía Nguyên lúc này vẫn đang ngồi bệt dưới đất chưa đứng lên được, tươi tỉnh nói:

- Nhưng nhóc ngươi chỉ có thể giữ được mạng sống chứ không thể giữ được chiếc hộp kia đâu.

Có vẻ như Nguyên sẽ không thể nào bảo vệ được báu vật khi mà bọn Kăply lẫn Tứ bắt từ lúc này chỉ biết buồn rầu giương mắt ngó.

Nhưng Balikem vừa cúi xuống người Nguyên thì thằng nhóc bỗng ngã lăn ra và nhanh nhẹn trượt đi.

Sau một thoáng chùng hững, hữu hộ pháp Hắc Ám vọt theo Nguyên và vươn tay ra. Như một con chạch, Nguyên lại bắn mình khỏi cái chụp của Balikem trong khi vẫn nằm ở một tư thế rất kỳ cục là mặt dán xuống đất, lưng ngửa lên trời.

K'Tub khoái chí hết sức khi thấy Balikem vồ hụt liên tục. Nó cầm tay Kăply lắc qua lắc lại, miệng rỏ rít:

- Anh K'Brê, thần chú gì mà ngộ nghĩnh quá vậy?

- Đó là cặp thần chú chiến đấu liên hoàn số 14 và 15: Chụp ếch và Lặn qua lách lại.

- Hay quá! – Thằng nhóc lại nhảy tung tung – Hôm nào anh dạy em học với nha.

Kăply há hốc miệng ra, không phải vì trả lời K'Tub mà vì ở trước mặt nó, có vẻ như Balikem đã không còn giữ nổi bình tĩnh trước những cú lạng người quái chiêu của Nguyên.

Chiếc bong bóng vụt hiện ra quanh người Balikem khiến bọn Kăply cảm thấy ruột gan mình như bị ai xoắn lấy. Cả đồng cái miệng vụt ré lên:

- Ê, cẩn thận!

Nguyên hấp tấp lật người lại, tái xạm mặt khi nhìn thấy Balikem đã ở trong chiếc bong bóng quỷ quái. Nó biết rõ một khi tấm màn đáng sợ này xuất hiện, Balikem đã nổi sát khí và chuẩn bị dùng thần chú La sát để đối phó với nó.

Nguyên trượt đi thêm một quãng, đầu óc xoay tít, khổ sở nhận ra mình không tài nào nhớ nổi một câu thần chú hay một loại pháp thuật nào có thể chống chọi lại thần chú trấn phái của phe Hắc Ám.

Có vẻ như cú trượt vừa rồi là cú trượt cuối cùng trong đời Nguyên: khi nó vừa dừng lại thì quả bong bóng không biết bằng cách nào đã xuất hiện ngay bên cạnh nó và mọi cặp mắt hải hùng nhìn Balikem từ từ cất tay lên đằng sau tấm màn trong suốt.

Cả đồng cái miệng từ chỗ bọn Kăply rên rỉ thét lên, đau đớn và bất lực, không đứa nào tin hạt táo hộ mạng có thể giúp Nguyên thoát chết một lần nữa.

Nhưng suốt một lúc, vẫn không có sấm sét nào giáng xuống. Balikem vẫn giữ cánh tay bất động trên không, ánh mắt thỉnh linh bị hút vào một điểm nào đó lơ lửng bên trên những ngọn cây thau lau chếch bên tay trái.

Sau một thoáng sững sốt, bọn Kăply đưa mắt nhìn theo và đứa nào đứa nấy như nở từng khúc ruột khi nhác thấy một cụm mây vàng có hình con cọp đang chồm vờn trong không trung, cặp mắt xanh biếc của Hồ sát tinh đang bắn ra những tia sáng lạnh buốt về phía mọi người đang đứng.

- Ama Êban. – Lâu thật lâu, Balikem mới khẽ mấp máy môi – Sao lão đến đúng lúc thế không biết.

Về sững sờ của Balikem làm Buriăk điên tiết:

- Người còn đứng trơ ra đó làm gì. Ra tay lẹ đi.

Sực nhận ra nhiệm vụ của mình có thể tan thành mây khói, Balikem rùng mình một cái và đánh vụt tay về phía Nguyên.

Gần như cùng lúc, Hồ sát tinh trên không đâm bổ xuống, nhanh như một mảnh thiên thạch, chắn ngay giữa Nguyên và hữu hộ pháp Hắc Ám.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, những cây thau lau ở bìa rừng gãy răng rắc, cát đá và cành lá bay tứ tung như thể có một trận bão lớn đang quét ngang qua.

Nguyên lặn lông lốc trên mặt đất, mặt mày và cơ thể rât bông vì trầy xước và vì bị đủ thứ vật nhọn bắn vào người. Trên cái nền âm thanh ầm ĩ hỗn độn đó, nó vẫn nghe rõ một tiếng quát lồng lộng vang lên:

- Tứ bắt tử, Yan Dran, K’Tul và Êmô, bọn người chặn lữ Balikem lại cho ta!

Nguyên chưa hết kinh ngạc, một bóng người đột ngột hiện ra bên cạnh nó và ngay lập tức Nguyên nhận ra mình đã dừng lại. Nó vội vàng ngược mắt lên và ngay từ cái nhìn đầu tiên lòng nó bắt giắc nảy sinh một cảm giác gì đó như là sự kính phục. Từ bé đến lớn chưa bao giờ nó trông thấy một ông cụ nào tiên phong đạo cốt đến vậy: mặt mày đỏ hồng, râu và tóc trắng như tuyết, hai hàng lông mày bạc rù xuống hai bên thái dương nom giống hệt các ông Bụt trong những câu chuyện cổ tích mà nó đã từng nghe.

Ông cụ cười trên lưng một con cọp vàng. Vừa xích tới, không để cho Nguyên kịp mở miệng, ông đã mỉm cười thân thiện, nói ngay:

- Đây con trai! Hãy nhanh nhanh leo lên ngồi sau lưng ta!

Chương 22: Giáo Chủ Ama Êban

Con cạp vàng phóng như gió cuốn. Nguyên nghe bên tai gió thổi ràn rạt, cảnh vật lướt qua mắt nó loang loáng đến nỗi nó phải nhắm tịt mắt lại để khỏi bị rơi vào trạng thái mất thăng bằng.

Tiếng ồn ào lúc đầu còn nghe văng vẳng, lát sau đã im bật. Nguyên biết con cạp chạy như thế là nhanh lắm. Kẹp chặt hai chân vào hông cạp cho khỏi ngã, nó bắt đầu nghi ngại, xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau và lờ mờ đoán ra ông “cụ” cứu nó chính là Ama Êban, giáo chủ giáo phái Madagui.

Chết rồi! Nguyên rên lên trong đầu khi chợt nhớ đến sự có mặt bất ngờ của ông K’Tul và bà Êmô tại khu rừng. Như vậy là mọi chuyện coi như vỡ lẽ hết trội. Họ đã biết nó và Kăply là những chiến binh giữ đền đời thứ ba, cũng như biết hai đứa nó đã tìm ra báu vật của xứ Lang Biang, thứ mà gần hai chục năm nay họ đã miệt mài truy lùng trong vô vọng. Nghĩ đến Êmê và K’Tub, bụng Nguyên lại giật thon thót. Hồng biết ông K’Tul và bà Êmô nghĩ gì và đối xử với hai đứa bạn nó như thế nào khi họ bắt gặp chúng ở một nơi có lẽ là họ không bao giờ ngờ tới.

Thình lình Nguyên thấy mình đang ở trong một tòa đại sảnh rộng lớn và vô cùng tráng lệ.

- Tới nơi rồi. – Giáo chủ Ama Êban khề giọng.

Nguyên trèo xuống khỏi lưng cạp, tò mò đưa mắt nhìn quanh, lòng dậy lên một sự sùng kính mơ hồ khi bắt gặp khung cảnh trang nghiêm như thể nó đang ở trong một ngôi đền.

- Con có biết đây là đâu không con trai?

Giáo chủ Ama Êban hỏi giọng thân ái, vẫn ngồi trên lưng cạp, mặt quay về phía Nguyên khiến thẳng nhóc có cảm giác ông đang ngồi trên một chiếc ghế da, nhất là con cạp vàng lúc này đã nằm phục xuống một cách ngoan ngoãn.

- Chắc đây là... lâu đài Sêrôpôk, thưa ngài.

Nguyên rụt rè đáp, ánh mắt hồi hộp đi qua đi lại giữa dãy cột đồng chạm trổ vô số cạp ở mọi tư thế.

- Con đoán đúng rồi đó. – Vị giáo chủ mỉm cười – Như vậy chắc con cũng đoán ra ta là Ama Êban.

- Vâng, thưa ngài.

- Thiệt là may. – Ama Êban bắt giác cảm khái, ông khề lắc lư người trên lưng như để phụ họa cho tâm trạng của mình – Nếu bọn ta không tới kịp, chắc giờ này con đã...

Ama Êban bỏ lưng câu nói nhưng Nguyên vẫn bắt gặp mình đang run lên. Bấy giờ đã tỉnh trí lại, nó mới nhận ra nó vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Nếu bọn người của giáo phái Madagui không tới kịp, chắc chắn nó đã lãnh trọn thân chú La sát của Balikem thêm lần nữa, mà lần thứ hai thì hy vọng sống sót thật tình là rất đổi mong manh.

Nguyên rung mình, mừng tượng tới cảnh lưỡi hái thần chết vừa lướt qua cổ mình:

- Con... con...
- Con khỏi cần cảm ơn ta. – Như đọc được ý nghĩ trong đầu thẳng nhóc, Ama Êban nói ngay – Vợ chồng K’Rahlan và Kaming với ta là chỗ thân tình. Ta không thể nhìn con trai của bạn hữu lâm nguy mà không cứu.
- Làm sao mà ngài...

Nguyên vọt miệng thắc mắc, nhưng nó kịp nhận ra đó là một câu hỏi đại ngu nên lập tức ngưng bật.

- Có lẽ con đang muốn biết tại sao bọn ta đến đúng khu rừng đó để cứu con? – Ama Êban gật gù trên lưng cọp, giọng thân nhiên như thể Nguyên chưa hề nghi ngờ ông và nếu có thì ông cũng không coi đó là một sự xúc phạm – Dễ hiểu thôi, con trai. Ngay từ khi được tin Balikem tái xuất hiện và gây ra những chuyện rắc rối, người của lâu đài Sêrôpôk đã bí mật bám sát cô ả và đồng bọn.

Rõ ràng, Nguyên đang rất muốn ”xáng” cho mình một bạt tai. Đang rối trí về những biến cố vừa xảy ra, nó quên phất một điều hết sức đơn giản: nếu như phe Hắc Ám có thể theo dõi tụi nó một cách dễ dàng thì giáo phái Madagui cũng hoàn toàn có thể làm như thế với bọn người của Balikem.

- Đó là chưa kể, từ lâu ta đã biết con và thằng bé K’Brêl là hai chiến binh giữ đền. Giúp đỡ chiến binh giữ đền là một trong những nhiệm vụ mà các giáo chủ đời trước đã tuyên thệ, con trai à.

Câu nói của vị giáo chủ khiến tóc gáy Nguyên dựng đứng lên nhưng liền sau đó nó phải cố kềm chế để khỏi phì cười khi chợt nhận ra chẳng có gì bí mật trong chuyện này. Tụi nó đã chạm mặt Tứ bắt tử, tổng quản lâu đài Sêrôpôk, trên đường đi đến núi Lung Chùng. Hơn nữa, người trực tiếp giúp nó đến được hòn núi huyền bí đó chính là họa sĩ Yan Dran, một siêu phù thủy của lâu đài Sêrôpôk. Hiển nhiên giáo chủ Ama Êban phải biết tụi nó là ai.

Đang lẩn thần nghĩ ngợi, Nguyên chợt giật mình người và hoàn toàn không tự chủ, câu hỏi bật ra khỏi đôi môi nó, nghe như thể một tiếng khan:

- Vậy là cậu K’Tul và di Êmô cũng đã biết tụi con là những chiến binh giữ đền từ lâu?
- Thì vậy chứ sao, con trai. – Vị giáo chủ nhìn thẳng bé đang đứng đực ra một cách tội nghiệp, nói như đổ dành – Hồng lẽ con cho rằng có những chuyện bọn Tứ bắt tử và Yan Dran biết mà K’Tul và Êmô không biết sao?
- Vậy mà con cứ tưởng...

Nguyên dờ khóc dờ cười, lần thứ hai trong vòng năm phút nó không thể nói hết câu. Có cái gì đó như hạt táo treo ngang cổ họng nó.

Ama Êban đưa tay vuốt chòm râu dài (cứ chi hết sức từ tốn, trông như thể ông đang nâng niu một con mèo) và khề hắng giọng, mắt không rời thẳng nhóc trước mặt:

- Chính ta đã dặn K'Tul và Êmô đừng tỏ thái độ gì trước mặt tụi con. Chẳng qua ta muốn tâm trí tụi con tập trung hoàn toàn vào sứ mạng của chiến binh giữ đền.

Hàng mớ đầu hồi bay lượn trong óc Nguyên như một đàn bướm bướm, nhưng nó cũng hiểu là không nên hồi han thêm nữa. Mà nếu muốn hồi, nó cũng không còn đủ thời gian.

- Ta rất mừng là rốt cuộc con cũng đã rời khỏi nơi nguy hiểm. – Giáo chủ Ama Êban tặc lưỡi nói – Theo ta, điều quan trọng nhất bây giờ là con nên nghỉ ngơi một chút.

Ông chỉ tay về phía cánh cửa màu đỏ ở cuối đại sảnh, giọng ân cần:

- Con cứ vào đó ngã lưng. Đó là mật thất của ta, không ai trên đời này có thể đột nhập được.

Ông vừa nói xong, Nguyên ngạc nhiên thấy cánh cửa từ từ mở ra, cung cách rất giống với chiếc cầu thang bằng đá trước văn phòng thầy N'Trang Long mỗi khi nó tự nhắc mình lên để tụi học trò chui qua.

Mật thất của giáo chủ Ama Êban hoàn toàn trái ngược với bí thất của ông K'Tul. Căn phòng của vị giáo chủ không hề bề bộn, cũng không có vật dụng gì nhiều. Trên vách treo ba bức tranh vẽ hình người cả ba đều ngồi trên lưng cọp, tướng mạo đoan chính và hiền hậu, Nguyên đoán đó là chân dung của các vị giáo chủ đời trước.

Chính giữa phòng là một chiếc giường trải gấm đỏ và một chiếc gối màu trắng làm bằng loại tơ rất mịn. Một chiếc bàn nhỏ kê sát đầu giường, bên trên đặt một chiếc bình cổ cao bằng sứ màu lam và một chiếc cốc pha lê.

Nguyên liếc sơ qua căn phòng, không chú ý gì nhiều mà thiệt ra một căn phòng đơn sơ như thế này cũng không có gì đáng để chú ý, rồi lật đật ném người xuống nệm, cảm thấy rõ rệt con buồn ngủ đang niu lấy mi mắt nó.

Nhưng Nguyên không ngủ được ngay. Nó nhắm mắt lại nhưng không thiếp đi như nó tưởng. Hình ảnh cuộc chiến hồi chiều hiện ra trong óc khiến cơ thể nó không những không dịu đi mà đột nhiên trở nên căng thẳng. Nó không rõ tụi bạn nó giờ này đang ở đâu và đang làm gì nhưng nó tin các siêu phũ thủy cỡ Tứ bát tử, Yan Dran, K'Tul và Êmô nếu không đánh bại được bọn người của Balikem thì cũng thừa sức bảo vệ tụi Kăply tránh xa mọi nguy hiểm.

Nguyên liếc môi, sờ tay lên túi áo, cảm thấy nó và Kăply đã đi rất gần tới đích: chiếc hộp chứa câu thần chú kim cương số 7 tụi nó đã tìm được rồi, chỉ cần đem về trường giao cho thầy N'Trang Long nữa là xong.

Sau đó, nó và Kăply có thể thanh thoi nghĩ đến chuyện quay về làng Ke. Bây giờ việc quay về làng đối với tụi nó đã không còn khó khăn nữa. Cho đến giờ này, tụi nó đã biết những chiếc ghế ngựa vẫn đang được cất giữ ở đâu, và với chiếc bao tay của Suku, tụi nó có thể ra vào bí thất của ông K'Tul bất cứ lúc nào. Phải quay về làng thôi. Tụi nó đi như vậy đã quá lâu rồi. Mấy tháng rồi nhỉ? Hai tháng hay ba tháng? Hoặc bốn tháng? Cũng có thể là năm tháng? Nguyên nghĩ và nghĩ, buồn bực vì ý thức về thời gian trong đầu nó rất đổi lơ mơ.

Nguyên lại chạm tay vào túi áo, yên chí thấy chiếc hộp vẫn nằm ở đó. Chắc, nếu giáo chủ giáo phái Madagui không tới kịp, có lẽ chiếc hộp này đã bị Balikem cướp đi rồi! Nghĩ đến Ama Êban, lòng Nguyên bất giác dâng lên một mối cảm kích sâu xa. Ông đã đến kịp lúc, đã cứu nó một cách vô điều kiện, chỉ vì nó là con trai của K'Rahlan và Kaming. Và vì nó là chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang. Nó biết ơn cả chuyện ông đã ý tứ không nhắc một lời nào về

báu vật mà nó đang giữ, cứ như thể ông đột ngột quên băng đi hoặc ông không biết trên đời có một chiếc hộp như vậy. Có lẽ ông ta không muốn mình bối rối hoặc khó xử! Nguyên cảm động nghĩ thâm, và ngay trong lúc đó tự nhiên nó cảm thấy không khí trong phòng oi bức kỳ lạ.

Nguyên chồm người khỏi gối, đưa mắt nhìn quanh, đoán là tại căn phòng bí bưng quá. Giống như mọi bí thất khác, căn phòng của giáo chủ Ama Êban không có một kẽ hở cho gió lọt vào, ngoại trừ lối ra vào độc nhất nhưng cánh cửa chỗ đó lúc này cũng đã đóng chặt.

Nguyên lại nằm xuống nhưng một lúc sau nó cảm thấy nóng không chịu nổi. Mồ hôi túa ra đầm đìa như đang ở trong lò than, Nguyên đành phải ngồi bật dậy, cởi áo ra đặt lên chiếc bàn cạnh đó và cúi gập người thở dốc.

Thờ một hồi, Nguyên vói tay lên bàn tính cầm lấy bình nước nhưng khi ngoảnh đầu lại, nó có cảm giác như bị ai quai búa vào giữa mặt: chiếc áo nó vừa đặt trên bàn đã biến mất từ hồi nào.

Nguyên điếng hồn khi nhớ ra chiếc hộp kim loại vẫn còn trong túi áo. Nó hấp tấp bay xuống khỏi giường, quét mắt quanh phòng một vòng rồi lao thực mạng ra cửa.

Cửa khóa.

Nguyên quỳnh quít chìa tay ra phía trước, niệm một lô thần chú, hồng nhớ là mình đã dùng những thần chú gì.

Trong một thoáng, nó đã rất muốn ngồi bệt xuống đất khi thấy cánh cửa trước mặt vẫn trơ trơ.

Mình đã rơi vào bẫy của Ama Êban rồi! Hừm, lão đã âm thầm nung chín căn phòng để mình phải cởi áo ra. Nhưng tại sao lão phải tốn nhiều công sức để bày mưu như vậy, khi mà trình độ pháp thuật của lão thừa sức đánh bại mình, lão lấy chiếc hộp của mình chắc chắn cũng dễ dàng như lấy đồ trong túi lão? Nguyên tự hỏi rồi nó tự giải đáp ngay: có lẽ quy định của giáo phái không cho phép lão trực tiếp đương đầu với chiến binh giữ đền.

Nguyên vừa nghĩ ngợi vừa đảo mắt nhìn quanh, tuyệt vọng khi không tìm thấy chỗ nào có vẻ như là một lối ra. Nguyên chưa học qua môn độn thổ nhưng nó biết chắc nếu như nó có là một bậc thầy về độn thổ cũng không ích gì trong lúc này. Mật thất của Ama Êban chắc chắn đã được ếm bùa Bất khả xâm phạm hoặc một loại bùa phép tương tự.

Nguyên dứt một lúc cả chục sợi tóc, mặt vẫn xám xịt. Nghĩ đến công sức nó và tụi bạn đã bỏ ra trong thời gian qua để truy tìm báu vật, khi sắp sửa hoàn thành sứ mạng mọi thứ bỗng hóa thành công cốc, trái tim nó như không muốn đập nữa. Nguyên nghĩ đến thầy N’Trang Long, đến sự kỳ vọng của thầy, nghĩ đến ngày trở về làng Ke thoáng chốc bỗng xa hun hút, mắt nó bỗng ngân ngấn nước, ầm ức và tức tưởi.

Chưa bao giờ Nguyên là một đứa mau nước mắt nhưng lúc này có vẻ như nó đã biến thành một thằng nhóc yếu đuối ngay từ khi còn bú sữa mẹ. Ờ, quả thật là chưa bao giờ nó tự nguyện rửa mình nhiều như lúc này. Phải nói là nó giận mình ghê gớm. Nó thừa biết giáo chủ Ama Êban thèm khát câu thần chú kim cương số 7 như thế nào, lão đã sai thuộc hạ mai phục trong lâu đài K’Rahlan gần hai mươi năm chỉ với một mục đích duy nhất là tìm cho bằng được chiếc hộp này, thế mà nó đã cho phép mình chủ quan một cách ngu ngốc.

Trong khi Nguyên đang rất giống một kẻ bị sự chán nản đè bẹp, đầu óc đột ngột đông cứng như thể mọi ý nghĩ đều đóng thành băng thì cửa phòng bỗng xịch mở.

Nguyên chưa kịp phản ứng thì mái tóc vàng óng quen thuộc của bà Êmô đã bất ngờ thò vào.

- Con theo ta. – Bà nói nhanh, về gấp gấp và căng thẳng.

Như người chết đuối vớ được cọc, Nguyên lao ngay ra cửa, không thêm quan tâm đến việc bà Êmô là thuộc hạ thân tín của Ama Êban, mà nếu nó nghĩ đến chuyện đó, có lẽ nó cũng bất chấp. Khao khát nóng bỏng nhất của nó trong lúc này là thoát ra khỏi căn phòng ngột ngạt, tù túng này càng nhanh càng tốt.

Nguyên không hỏi, bà Êmô cũng không nói một lời. Bà lẩm lũi dẫn Nguyên chạy ra khỏi tòa đại sảnh, tiếp tục băng qua vô số những cánh cửa mà nếu không có thần chú của giáo phái Madagui, chắc không ai trên đời này có thể mở được.

Nguyên cứ lẳng lẳng theo bà Êmô đi miết, bụng thấp thòm, còn đầu thì xoay như chong chóng, không biết phải đẩy trí tưởng tượng của mình theo hướng nào.

Khi cả hai lọt ra khoảng sân rộng bên ngoài và mắt Nguyên bắt gặp bầu trời chỉ chít sao trên đầu, nó mừng rỡ tin rằng mình đã thoát.

- Di...

Nguyên áp ứng, quá kích động nên không biết phải bắt đầu lời cảm ơn bà Êmô như thế nào.

- Khoan đã, con. – Bà Êmô giơ cao chiếc quạt lông chim trên tay, mắt nhìn trừng trừng ra phía trước – Chúng ta chưa thực sự an toàn đâu.

Nhìn theo hướng mắt của bà Êmô, Nguyên giật thót, lập tức nhận ra điều gì đã làm bà lo ngại. Ngay chỗ bức tường thành với cả chục tháp canh lồ nhố bao quanh lâu đài, giáo chủ Ama Êban đang ngồi lù lù trên lưng cạp, râu tóc dựng ngược cho biết là lão đang nổi điên.

Đối diện với lão là họa sĩ Yan Dran tóc tai rối bù, cả hai dường như đang tranh cãi và nhìn điệu bộ của hai người Nguyên đoán là cuộc đấu khẩu đang tới hồi quyết liệt.

Nguyên đứng sau lưng bà Êmô, nép mình trong bóng tối, cố dỏng tai nghe xem thầy trò họ đang bắt đồng nhau chuyện gì.

- Người giỏi lắm, Yan Dran! – Tuốt đằng xa, Nguyên vẫn nghe rõ tiếng nghiêng răng của Ama Êban theo gió văng lại – Ta không ngờ có một ngày người dám chống lại ta.

- Tôi vẫn một mực trung thành với ngài, thưa giáo chủ. – Tiếng Yan Dran uất ức.

- Hừm. – Ama Êban lắc lư một cách giận dữ trên lưng cạp – Ta chưa từng nghe nói tới cái loại trung thành có tên là bất tuân thượng lệnh.

Yan Dran vẫn giữ vẻ mặt lì lợ:

- Khuyên giải giáo chủ là nghĩa vụ của chúng tôi.

- Yan Dran! – Giọng Ama Êban cất lên nhọn hoắt – Ta chẳng làm gì sai.

Yan Dran nhún vai:

- Ngài sai rồi.

Ánh mắt Ama Êban lóe lên, đáp nhanh xuống mặt tên thuộc hạ và bắm cứng lấy bộ mặt bướng bỉnh đó trong vòng một phút như thể cố nhớ xem hắn ta là ai.

Dưới ánh sáng rờn rợn tỏa ra từ cặp mắt của hàng trăm mảnh hồ khắc dày đặc trên nóc các tháp canh, Nguyên thấy rõ Yan Dran khẽ cựa quậy người, cố chịu đựng tia nhìn nóng bỏng của vị giáo chủ.

Ama Êban quắc mắt nhìn tên thuộc hạ một hồi rồi bất thình lình vỗ mạnh tay lên lưng cộp, ngựa cổ buông ra một tràng cười dài – tràng cười khiến Nguyên đứng đàng xa cũng phải rợn tóc gáy.

- Hay lắm, Yan Dran. Ta sai. Tai sai vì đã tổn bao nhiêu tâm tư để tìm cách chấn hưng bốn giáo. Ta sai vì không muốn một ngày nào đó trùm Bastu dẫn người tới san bằng lâu đài Sêrôpôk và làm cô bọn người. Phải rồi, ta sai.

Yan Dran tặc lưỡi, bối rối xộc tay vào mái tóc rối bù:

- Nhưng chúng ta không thể làm điều đó bằng mọi giá, thưa giáo chủ. Ngài không thể vi phạm lời thề của các giáo chủ đời trước. Chúng ta có thể đoạt báu vật từ bất cứ tay ai, ngoại trừ chiến binh giữ đền.

Giáo chủ Ama Êban tức đến sùi bọt mép. Ông uể oải gục đầu trên lưng cộp như thể sự ngang bướng của người thuộc hạ đối với ông là một gánh nặng ghê gớm.

- Chúng ta đi.

Bà Êmô nói khẽ, gần như thì thầm. Nhân lúc Ama Êban còn đang đắm mình trong nỗi buồn phiền chưa kịp ngược mắt lên, bà kéo Nguyên lướt ngang qua mặt sân, chạy thẳng về phía cửa thành ở phía sau lưng họa sĩ Yan Dran.

Hai người băng suốt chiều ngang sân, chỉ còn vài bước nữa là tới cửa thành, một tiếng quát to như sấm bắt thẩn vang lên khiến Nguyên muốn rụng người xuống:

- Đứng lại!

Bà Êmô không những không dừng lại mà cố chạy nhanh hơn, Nguyên cảm nhận được điều đó qua cái kéo mạnh của bà.

Nhưng cả hai vẫn không kịp thoát ra cửa thành khi cùng với tiếng quát của Ama Êban, một luồng khói vàng có hình con cộp chồn vờn sà xuống trước mặt hai kẻ đào thoát.

- Hồ sát tinh.

Bà Êmô sợ hãi kêu lên, biết Ama Êban đã nổi sát khí.

- Người cũng khá lắm đó, Êmô. – Giọng Ama Êban phẫn nộ và cay đắng – Thế mà lâu nay ta cứ tưởng người là người không bao giờ biết đến hai chữ phản bội.

Bà Êmô run rẩy đáp, đôi môi như bị ai kéo lệch đi:

- Tôi không phản bội, thua giáo chủ.

- Dắt thẳng bé chạy đi, Êmô. – Yan Dran hét lớn – Bây giờ không phải là lúc thanh minh.

Nguyên lại thấy người mình bị kéo đi băng băng. Nó cố ngoảnh đầu lại, chỉ kịp thấy Yan Dran đã cầm thanh gươm ngắn trên tay và từ mũi gươm một con rồng bạc bay ra, bắn thẳng vào Hồ sát tinh.

“Loạn rồi!”, tiếng Ama Êban rít qua kẽ răng. Đó cũng là âm thanh duy nhất Nguyên còn nghe thấy trước khi nó bị bà Êmô lôi tuột ra khỏi cổng thành.

Bà Êmô và Nguyên ngồi xuống tảng đá cạnh bìa rừng, nghe trời đêm trở lạnh chung quanh.

- Con mặc vào đi.

Bà Êmô nhét vào tay Nguyên chiếc áo chùng nó vừa đánh mất, nói trong tiếng gió rì rào.

- Ôi, đi...

Nguyên cầm lấy chiếc áo, sừng sốt khi đụng phải chiếc hộp còm cộm trong túi, thẳng thốt kêu lên.

- Con đừng nói nữa. – Tiếng bà Êmô rầu rĩ – Ta chẳng thoải mái chút nào khi đem chiếc hộp này ra khỏi lâu đài Sêrôpôk. Nhưng chuyện không thể không làm thì ta cũng chẳng có cách nào khác.

- Chắc giáo chủ Ama Êban sẽ trừng phạt đi? – Nguyên nơm nớp hỏi, nó nhìn bà Êmô bằng ánh mắt đầy lo lắng.

- Ta cũng không biết nữa.

Bà Êmô chép miệng đáp và đưa tay sửa lại vạt áo theo thói quen. Nguyên nhìn bà, nhận ra hôm nay bà khoác chiếc áo chùng đen đơn giản thay cho chiếc áo thụng trắng với những nếp gấp trông như chiếc áo dạ hội bà vẫn hay mặc.

- Dù sao thì ta cũng hy vọng là ta và Yan Dran sẽ thuyết phục được ngài. Bọn ta làm vậy cũng vì tiền đồ và danh dự của bốn giáo.

Nguyên hiểu bà muốn nói gì, cuộc tranh cãi giữa Ama Êban và Yan Dran vẫn còn ong ong trong tai nó. Nó tin rằng cách tốt nhất trong lúc này là lái câu chuyện ra xa đề tài khó xử đó.

- Hóa ra từ lâu đi đã biết con và K’Brêt là hai chiến binh giữ đền?

- Ờ, ta đã biết.- Bà Êmô sờ tay lên chiếc nơ màu vàng thắt ngang cán quạt, băng khuôn nói – Cũng như ta biết Êmê và K’Tub luôn luôn có mặt bên cạnh hai đứa con trong những chuyến mạo hiểm, những cái trò mà nói thiệt là ta không khoái chút nào.

Giọng bà Êmô trở nên nghiêm nghị:

- Nếu giáo chủ Ama Êban không dặn dò, chắc là ta sẽ không để yên cho tụi con muốn làm gì thì làm. Cái hôm tụi con chui vô nhà ông Pirama, thú thiệt là ta

sợ muốn chết...

- Ủa, – Nguyên kêu lên – hôm đó...

- Hôm đó ta ở ngay sau lưng tụi con. – Bà Êmô ngắt lời bằng cái giọng không thể diễn tả bằng từ nào cho chính xác hơn là lạnh tanh.

Nguyên thu mình lại như để tránh một mũi tên. Nó cảm thấy thiệt là may khi bà Êmô không nói thêm một lời nào nữa. Ngay cả nó, nó cũng chẳng muốn mở miệng, sợ sẽ kích động con tức giận của bà.

Nhưng rồi Nguyên bỗng nghe sống lưng lạnh toát khi sức nhớ đến ông K’Tul.

- Thế... thế cậu K’Tul có biết gì về hành động của tụi con không hả đi? – Nó lắp bắp hỏi.

- Lúc đầu ta nghĩ là ông không biết. – Bằng chiếc quạt, bà Êmô phác một cử chỉ không rõ nghĩa, giọng đột nhiên trầm xuống – Nhưng bây giờ thì ta tin chắc là ông đã rõ mọi chuyện từ lâu. Hừm, chính ông là người đã dẫn đường cho bọn ta đến khu rừng thau lau.

Một tia chớp lóe lên trong óc khiến Nguyên cảm thấy ôxy trong không khí như đột ngột ở giữa rừng. Nếu đúng như bà Êmô nói, rõ ràng tụi nó đã bị ông K’Tul cho vào tròng. Chắc chắn ông đã phát hiện ra sự có mặt của tụi nó trong cửa tiệm của lão Luclac, chỉ có điều ông vờ như không biết, hy vọng từ tụi nó ông có thể bí mật lần theo dấu vết của bầu vật – điều mà ông gần như bất lực trong suốt một thời gian dài. Có lẽ ông cũng biết cả chuyện tụi nó đánh tráo chiếc gương trong phòng bà Êmô, chuyện tụi nó biến viên đá thành cục ***** mềo đặt trên ghế ông, thậm chí chuyện tụi nó bí mật lên vào bí thất của ông có lẽ ông cũng biết nốt. Càng nghĩ, Nguyên càng nghe tay chân lạnh ngắt, còn ruột gan nó rõ ràng đang bị ai đó thắt cho rối nùi. Ồ, Nguyên cần mỗi muốn rướm máu, làm sao một người thâm trầm như ông K’Tul lại có thể làm ngơ trước sự kiện một tấm gương đang từ dưới nền nhà bỗng nhảy tót lên bàn? Và hôm tụi nó lục lọi trong bí thất của ông, nếu như không đoán ra tụi nó đang có mặt ở đó hồng việc gì ông phải hoảng hốt lao ra của khi phát giác mình đang đứng dưới ngọn đèn quả bí sáng trưng. Chẳng qua ông sợ tụi nó nhìn thấy điều mà ông cố che giấu: ông không có bóng. Tóm lại là ông K’Tul biết tòng mọi thứ, ông cố tình vờ vặt để lợi dụng những nỗ lực của tụi nó và kết quả là ông đã theo chân tụi nó lần tới tận làng Ea Tiêu. Đầu Nguyên mỗi lúc một nặng như chì và khi nó bắt đầu thắc mắc không biết con người hiểm độc đó có còn biết thêm bí mật nào về tụi nó nữa hay không thì nó đã muốn ngạt thở lắm rồi.

- Đã đến lúc ta quay về lâu đài Sêrôpôk rồi. Ta mà về trễ có khi Yan Dran nguy mất.

Bà Êmô vừa nói vừa đứng lên.

Nguyên cố hít vào một hơi thật sâu và đứng lên theo:

- Bây giờ con...

- Con đi theo hướng tay trái. Đi khoảng năm cây số sẽ thấy một thác nước. Đằng sau thác nước là một hang động khá rộng. Các bạn con đang ở trong đó.

- Di ơi...

- Con yên tâm đi. – Bà Êmô sửa lại chiếc nón chóp, hắng giọng trấn an thẳng thớm – Có Tứ bắt từ và cậu K’Tul canh gác ngoài cửa hang, tụi con sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Bà nhìn Nguyên, hoặc là Nguyên cảm tưởng bà đang nhìn mình, và nó nghe bà nói tiếp:

- Đợi mọi rắc rối ở lâu đài Sêrôpôk dần xếp xong xuôi, sáng mai ta và Yan Dran sẽ đến đó đưa tụi con về. Nếu giáo chủ của bọn ta cũng cùng đi thì tụi con không còn phải lo ngại bất cứ điều gì nữa.

Có vẻ đó là câu nói cuối cùng của bà Êmô trước khi bà bỏ đi. Chỉ là có vẻ thôi, vì ngay sau đó, bà còn nói tiếp một câu nữa. Đùng ra là bà hét lên:

- Ai?

Nguyên ngạc nhiên chưa biết bà Êmô phát hiện ra điều gì, những tiếng lộp bộp liên tiếp đã thi nhau vọng vào tai nó. Giữa rừng khuya im vắng, những tiếng động vang lên rất rõ. Tổng cộng là bốn tiếng cả thảy. Những tiếng động danh và gọn.

Bà Êmô đưa mắt nhìn bốn con vật đang xếp hàng ngang trước mặt, giọng lạc đi:

- Tứ bắt từ.

- Đúng rồi. – Ở trong rừng vắng ra tiếng đáp, cụt ngùn và ráo hoảnh.

- Sao ngươi lại đến đây? – Bà Êmô nắm chặt cán quạt – Ta nghĩ giờ này ngươi phải ở bên cạnh pháp sư K’Tul...

- Bọn người của Balikem đã bỏ đi rồi. – Tiếng Tứ bắt từ dong đưa trong gió – Hơn nữa, lấy lại chiếc hộp này là nhiệm vụ quan trọng hơn chuyện lằng nhằng bám theo bọn nhóc.

Bà Êmô biến sắc:

- Ngươi vừa trở về lâu đài Sêrôpôk?

- Ngươi hơi hơi thừa thái quá đấy. – Tứ bắt từ hừ mũi sau những nhánh cây – Nếu không gặp giáo chủ, làm sao ta biết ngươi đã cả gan đánh cắp báu vật đem đi.

- Tứ bắt từ. – Bà Êmô rên lên – Ta và Yan Dran làm vậy cũng chỉ vì bốn giáo.

- Ta hiểu, Êmô. – Giọng Tứ bắt từ lạnh băng – Ta đâu có tán thành hành vi của giáo chủ. Nhưng ta cũng không tha thứ cho hành động của ngươi. Hẳn ngươi biết thừa một báu vật bị đánh cắp khỏi lâu đài Sêrôpôk thì trách nhiệm thuộc về ai rồi chứ?

Lần này thì bà Êmô im lặng. Nguyên len lén nhìn bà, thấy bà lộ vẻ phân vân và có vẻ như đang cố xua đuổi sự bối rối bằng cách liên tục phe phẩy chiếc quạt lông chim trên tay.

Tứ bắt từ cười khẩy:

- Ngươi bôi tro trát trấu vào mặt ta như vậy là quá đủ rồi, Êmô. Muốn ta bỏ qua chuyện này, ngươi hãy lập tức lấy chiếc hộp trong túi thắt nhóc đưa cho ta. Hừm, nếu bữa nay mà ta không thu hồi được báu vật đã bị đánh cắp khỏi bốn giáo thì ta cũng không ngồi ở trên ghế tổng quản nữa làm gì.

- Tứ bắt từ, người phải biết nhìn xa hơn một chút... – Giọng bà Êmô nghe như năn nỉ.

- Lẹ lên. – Tứ bắt từ gằm lên, không thêm nghe bà Êmô nói gì.

- Tứ bắt từ...

- Người quyết đấu đầu với ta hả Êmô? Người nghĩ Tứ băng tâm đã bị phá hủy thì ta không làm gì được người sao?

Nguyên run lên khi biết vị tổng quản đã bắt đầu nổi nóng. Nếu con người bí ẩn này đứng trước mặt nó, Nguyên tin là nó sẽ thấy ông phun khói có vòi qua lỗ mũi. Nó nhìn bà Êmô bằng cặp mắt ái ngại và bất giác sờ tay lên túi áo, hoàn toàn không muốn vì mình mà một phụ nữ đáng kính như bà lâm vào cảnh khó xử.

Cử chỉ của Nguyên thật khó nhìn thấy dưới ánh sao đêm nhưng vẫn không lọt khỏi đôi mắt tinh tường của bà Êmô.

- Con đừng áy náy, K’Brăk. – Bà nghiêm giọng, như thể đi guốc trong bụng thằng nhỏ – Hãy ráng mà gìn giữ cẩn thận chiếc hộp đó. Ta hành động vì bốn giáo chứ không phải vì con đâu.

- Vậy thì người đừng trách ta, Êmô.

Giọng Tứ bắt từ rít lên ở đâu đó và bốn con vật đang nằm im trên cỏ bỗng đồng loạt ngóc đầu dậy, quay về phía Nguyên và bà Êmô, bắt đầu phun sương.

Từ trước đến nay, Nguyên đã nhiều lần trông thấy con cóc, con bộ ngựa, con đế và con nhện của Tứ bắt từ xuất chiến, nhưng chưa bao giờ nó ở vào tư thế đối đầu với những con vật quái chiêu này.

Điều đầu tiên nó nhận thấy là cảm giác tê buốt trên da thịt. Trong làn sương trắng như sữa dường như có ẩn chứa vài triệu mũi kim châm làm từ một loại băng tuyết vô hình. Nguyên nghe đau nhói khắp mặt mày, chân tay và mỗi lần đám sương trắng trông hết sức đẹp mắt đó lóe lên những đốm sáng chớp nháy và văng ra những tiếng ì ầm thì vô số những mũi châm đang cắm trên da Nguyên giống như những quả mìn bị kích nổ. Nguyên có cảm giác da thịt trên người bị rách toạc và lục phủ ngũ tạng văng đầu mắt.

Hình ảnh Buriăk ngồi bệt dưới đất, mặt mày đau khổ, quần áo rách tưng bưng khi trúng phải đòn của Tứ bắt từ hiện ra trong tâm trí khiến Nguyên hoảng sợ thụt lui liền mấy bước. Cũng may mà ông không sử dụng được pháp bảo Tứ băng tâm. Nguyên sợ hãi nhủ bụng, bắt gặp mình đang run lên.

Nguyên hấp tấp nhấc tay lên, chĩa ra phía trước, nhưng trước khi nó kịp niệm chú, bà Êmô đã la lên:

- Con chạy đi, K’Brăk. Để ta cầm chân Tứ bắt từ cho.

Tuy cơ thể đang đau nhức, Nguyên vẫn tin rằng nếu nó cùng liên thủ với bà Êmô, Tứ bắt từ sẽ không thể nào chiếm phần thắng được dù tài nghệ của ông có tiến bộ đến đâu. Nhưng nó biết bà Êmô không muốn ăn thua với vị tổng quản của mình, bên cạnh đó có lẽ bà vẫn muốn nó chú tâm đến việc bảo vệ chiếc hộp hơn là sa vào những trận đánh vô bổ.

Nguyên lưỡng lự một thoáng, rồi băng mình chạy đi, mặc kệ lời dọa dẫm và tiếng hét bài hải của Tứ bắt từ rít lên giằng dứ phía sau lưng.

Chương 23: Biển Cỏ Dồn Dập

Nguyên chỉ chạy được vòn vẹn có mười bước.

Thay cho bốn con vật của Tứ bắt từ, lần này chắn ngang trước mặt nó là năm con người mà nó không muốn gặp chút nào: Balikem, Buriäk và Tam phù thủy Hắc tinh tinh.

Balikem chìa tay ra, miệng cười tươi như hoa nở:

- Đưa chiếc hộp cho ta, chú thỏ con.

- Dừng nhìn vào bông hoa trên tóc ả, K'Bräk!

Bà Êmô hét lên và lướt tới như một ngôi sao xẹt.

- Con biết rồi, thưa dì.

Nguyên khẽ mấp máy môi, ánh mắt quét qua năm khuôn mặt đang án ngữ phía trước, phân vân không biết nên dốc sức chống cự hay nên tìm cách tháo chạy.

- Ra là bọn người mò đến đây?

Tiếng Tứ bắt từ trầm trầm vang lên, những con vật của ông lúc này đã thu sương lại.

- Lũ thỏ con trong cái hang đó đối với bọn ta chẳng có giá trị gì.

Balikem vừa đáp vừa đưa tay vuốt tóc một cách điệu dàng. Cừ chi đó khiến bà Êmô ngứa mắt hơn là lời nói của ả.

- Người làm duyên trước mặt trẻ con mà không thấy xấu hổ sao, Balikem?

Bà Êmô bực bội thốt, rõ ràng bà đang muốn nói đến Nguyên. Nhưng Balikem như cố tình trêu tức bà. ả cười khanh khách:

- Người có nhầm không đấy? Ta không tin Tứ bắt từ là một đứa trẻ.

Không buồn nhìn về mặt thoát xanh thoát đỏ của đối phương, Balikem chiếu tia nhìn vào mặt Nguyên:

- Thế nào chú bé? Có chịu giao chiếc hộp ra không?

- Không bao giờ! – Nguyên khẳng khái đáp, khề nhần mặt vì răng trên cắn vào môi dưới một cú quá mạnh.

- Người lại chứng nào tật nấy, Balikem. Bụp liền đi!

Lời trách móc của Buriăk chưa tan trong tai Nguyên, quả bóng trong suốt đã xuất hiện quanh người hữu hộ pháp Hắc Ám.

- Chạy đi, K’Brăk. – Bà Êmô hốt hải kêu lên – Ắ sắp sử dụng thần chú La sát đó.

Nhưng lần này, Balikem ra tay nhanh như điện. Bà Êmô chưa nói dứt câu, quả bóng đã ở sát rạt bên cạnh Nguyên. Gần như cùng lúc, cả Balikem lẫn Nguyên và bà Êmô đều giơ tay lên. Bốn con vật của Tứ bất tử cũng đột ngột xuất hiện cạnh quả bóng.

Giống như một quả bom vừa được ném xuống giữa đấu trường, những câu thần chú siêu đẳng đụng nhau tạo nên một sự chấn động ghê hồn, không kém gì cuộc đụng độ giữa thần chú La sát và thần chú Hồ sát tinh khi nấy.

Nguyên ngã bật ra đất nhưng không đến nỗi lẫn lông lốc như lần trước. Nó đã kịp tung ra câu thần chú chiến đấu số 7: sụm bà chè. Dĩ nhiên Balikem không sụm mà nó sụm, nhưng nhờ câu thần chú này mà nó không bị thổi bay đi.

Từ dưới cỏ, Nguyên ngược nhìn về phía Balikem, thấy mặt cô à đang nổi giận phùng phùng.

- Loài chuột nào đó? – Balikem rít lên như tiếng sáo, ánh mắt sắc như dao của à quét nhanh ra bốn phía – Hừ, ta không tin Tứ bất tử, Êmô và thằng nhóc này có thể chống lại thần chú La sát.

- Người tinh thật đó, Balikem.

Một giọng phụ nữ cất lên từ trong rừng và trước mặt Nguyên thành linh hiện ra bốn bóng người.

Vừa nhác thấy người phụ nữ đi đầu, bà Êmô đã ré lên, mừng mừng tủi tủi:

- Chị Ka Lên!

- Di Êmô! – Bà Ka Lên rung rung đáp lại, trông đã muốn òa ra khóc tới nơi.

Hóa ra bọn họ đã trở về! Nguyên khề rùng mình, vì mừng rỡ và cả vì xúc động, cảm thấy cuộc đời thật đáng sống và đáng để chờ đợi biết bao. Nó cũng nhận ra cả những con chim đầu người quen thuộc đứng sau lưng bà Ka Lên, dĩ nhiên bây giờ họ không còn là chim nữa. Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười nhìn Nguyên cất giọng dịu dàng:

- Đừng sợ, con. Bọn ta đã đến đây rồi.

Người đàn ông có khuôn mặt dữ tợn hất bộ râu quai nón về phía Nguyên, nheo mắt nói:

- Nhóc mày là chiến binh giữ đèn sao đánh đấm giống như con mèo ướn thế hả?

- Cả bọn người chốc nữa cũng vậy thôi. Đừng có đứng đó mà huênh hoang.

Balikem hừ giọng và quay sang Buriäk và Hắc tinh tinh:

- Bọn người lừa hết đám này vào một chỗ cho ta. Giết luôn càng tốt. Cho bọn chúng lần này xuống sống ở hồ Ma luôn.

- Di ơi!

Nguyên chỉ đủ thì giờ kêu lên hai tiếng, vừa kịp thấy bà Ka Lên quay bộ mặt đầm nước mắt về phía mình và vẫy tay, những luồng khói đen phun ra từ tay áo bọn Hắc tinh tinh đã gần như che lấp hết tầm nhìn.

Đến khi nhác thấy bàn tay máu của Buriäk vọt lên không thì Nguyên thấp thòm biết rằng một trường ác đấu đã bắt đầu. Nhưng nó không còn tâm trí đâu để lo lắng cho bọn người vừa trở về từ hồ Ma.

Trước mặt nó, tấm màn trong suốt lại hiện ra quanh người Balikem và thiết tình mà nói, tất cả những gì nó mong muốn trong lúc này là làm sao giữ được tính mạng chứ không hy vọng gì bảo vệ được báu vật trong người.

- Đánh đi, con.

Bà Êmô nghiêng răng giục, biết rằng Nguyên không có cách nào trốn chạy được nữ hộ pháp của phe Hắc Ám.

Nguyên thậm chí không có thì giờ để gạt đầu. Thoảng thấy bốn con vật của Tứ bát từ hạ hống phun sương, nó liền chĩa tay về phía Balikem, vừa niệm chú vừa nhắm tịt mắt, căn cứ vào bộ tịch đó có thể đoán là nó không đủ can đảm nhìn thấy cái chết của chính mình, nếu chẳng may nó bị banh ta lông bởi thần chú của Balikem.

Nguyên nghe rõ tiếng ì ầm dội lên trong tai, nhưng không lớn lắm, nghe như tiếng sấm vọng tới từ chân trời xa. Nó cũng không nghe thấy tiếng cây gãy, đá bay tứ tán và nhất là nó ngạc nhiên thấy mình không bị ngã lăn ra.

Nguyên mở bừng mắt và vật đầu tiên nó trông thấy là một chiếc móng màu lam. Chiếc móng xoắn chặt lấy quả bóng của Balikem, từ màu lam thoát đã biến sang màu cam, lại đột ngột chuyển thành màu tím, như thể muốn nhuộm tấm màn trong suốt kia thành một quả bóng đủ màu.

- Thần chú cầu vòng! – Nguyên kinh ngạc máy môi.

- Đại tiên ông Mackeno! – Tiếng Balikem la lên thất thanh bên trong quả bóng – Tại sao ngài lại nhúng tay vào chuyện này?

Đáp lại tiếng thét của hữu hộ pháp Hắc Ám chỉ là tiếng gió rì rào, và luồng sáng tím từ trong rừng bay ra càng lúc càng rực rỡ.

- Ngài...

Balikem lấp bắp, vừa cố chống chọi lại luồng sáng lúc này đã đổi sang màu vàng.

Cả Nguyên lẫn bà Êmô đều đứng ngây ra trước diễn biến bất ngờ này.

Bà Êmô bấu những ngón tay vào cán quạt để dè nén cơn kích động, miệng lầm nhảm như người mộng du:

- Thế là ngài đã vượt qua lời nguyện...

Nguyên đứng bên cạnh, nghe tiếng được tiếng mất, như có như không. Nó mãi nhìn Balikem lờng lộn trong quả bóng, không hiểu sao quả bóng chưa chịu phát nổ.

Bất thần Balikem ré lên tức giận, như để giải đáp thắc mắc trong đầu Nguyên:

- Chường mặt ra đi! Người không phải là Đại tiên ông Mackeno!

Một bóng người nhỏ thó bay ra từ sau những bụi cây, luồng sáng chói lọi vẫn không ngừng tuôn ra từ tay áo.

- Ra là nó!

Nguyên thờ hắt ra, ngạc nhiên sao mình không nghĩ đến Đam Pao ngay từ đầu. Có lẽ vì thần chú cầu vòng của thằng nhóc bữa nay so với lần nó đánh nhau với Buriăk đã khác đi nhiều. Trước đây, Đam Pao không tài nào chống cự nổi bàn tay máu của Buriăk, nhưng hôm nay nó có thể đánh ngang tay với Balikem, thậm chí còn khiến á hết sức lúng túng trong khi trình độ pháp thuật của Balikem rõ ràng là cao hơn Buriăk rất nhiều.

- Người là gì của Mackeno? – Tiếng Balikem vang lên đầy nghi ngại.

- Chẳng là gì hết.

Đam Pao đáp gọn lỏn, miệng liên tục niệm chú, lần này luồng sáng từ tay nó đã hiện đủ bảy màu, giống như một chiếc móng vuốt ngang đầu trường, trông vô cùng đẹp mắt.

- Hay lắm. – Balikem rít lên – Nếu vậy thì ta không kiêng dè gì nữa.

Cùng với tiếng nói, Balikem vung cả hai tay ra phía trước. Mọi người chỉ nghe một tiếng “bụp” khe khẽ vang lên và bầu trời lập tức nổ ra một cơn bão màu sắc như thể có ai đang cao hứng đốt cả dãy pháo bông.

Ở bên kia, trận chiến giữa đám người của bà Ka Lên và bọn Buriăk cũng dừng lại. Khi trận mưa ánh sáng kết thúc, mọi người nhìn thấy Đam Pao và Balikem đang ngồi xếp như hai miếng giẻ ướt, mặt mày trông y hệt hai quả táo khô.

Bà Êmô và Nguyên hồi hả lao tới chỗ thằng nhóc.

- Có sao không con? – Bà Êmô đặt tay lên đầu Đam Pao, giọng lo âu.

- Không sao, thưa di. – Đam Pao phì phò đáp.

Nguyên ngồi thụp xuống cạnh thằng nhóc, cụng đầu vào tai nó:

- Đạo này mày lên tay quá hả?

Đam Pao không đáp, hai mắt vẫn nhắm nghiền. Nguyên nhìn thẳng nhóc, đoán nó bị tổn thất không ít năng lượng sau khi đụng độ với thần chú La sát của Balikem.

- Đam Pao giỏi đến thế cơ à?

Tiếng bà Ka Lên cất lên sau lưng khiến Nguyên ngoảnh đầu lại:

- Nó được Đại tiên ông Mackeno trực tiếp truyền thụ pháp thuật, thừa di.

Bà Ka Lên lắc đầu:

- Mackeno có thể dạy cho Đam Pao thần chú cầu vồng nhưng không thể giúp nó đạt tới một năng lượng pháp thuật như vậy được.

Nguyên huých cùi tay vô lưng thẳng nhóc:

- Mày nghe di Ka Lên nói gì không, Đam Pao?

Đam Pao đáp lời Nguyên bằng cách nhóm người đứng dậy và chậm chạp quay mặt về phía hai bà di. Sắc hồng rõ ràng đã quay lại trên mặt Đam Pao, nhưng nó không ngược mặt lên mà cúi gầm đầu xuống, lí nhí:

- Thừa di, con đã ăn táo...

Đam Pao chưa nói hết câu, Nguyên đã sừng sốt kêu lên:

- Táo gì? Táo vàng ở núi Lung Chùng hả?

- Vâng. – Đam Pao bẽn lẽn đáp, mặt đỏ tới mang tai và đầu nó càng cúi thấp hơn nữa.

- Trời đất. – Nguyên tròn xoe mắt – Táo vàng ở đâu ra vậy?

- Con Chacha cho em.

- Thiệt hết biết. – Nguyên gơ tay dứt một lúc mấy sợi tóc – Thì ra thẳng Suku có lý do để nghi ngờ. Như vậy con Chacha không chỉ đem về ba quả táo?

- Thiệt ra em không biết đó là quả táo hái từ núi Lung Chùng. – Đam Pao nói như phân trần, làm như xoi quả táo đó là một tội lỗi gì ghê gớm – Em cứ tưởng đó là quả táo bình thường. Không ngờ...

Thẳng Đam Pao muốn thanh minh thêm cũng không được. Đúng lúc đó, mọi người không hện mà cùng ngơ ngác nhìn quanh: một tiếng hú như ma kêu quỷ khóc không biết ở đâu thình lình vọng tới. Người phát ra tiếng hú rừng rợn đó chắc chắn ở cách xa ít nhất là hai mươi dặm, nhưng khi tiếng hú thứ hai cất lên thì ai nấy đều tái mặt khi có cảm giác người đó đã đến sát bên cạnh mình. Di chuyển bằng phép dộn thổ hay cỡi chổi bay đời mới, thậm chí cỡi thâm bay

loại xịn cũng không thể đi nhanh như thể được.

- K’Brăk! Chiếc hộp...

Bà Êmô chỉ kịp thốt lên ba tiếng, một bóng đen đã lướt tới như một làn khói. Chưa nhận rõ người vừa mới đến là ai, Nguyên đã kinh hãi thấy cơ thể cứng đờ, tay nó vừa đặt lên chiếc hộp cũng trơ ra, không còn chút hơi sức.

Nó chớp mắt nhìn quanh, khiếp đảm thấy những người có mặt, kể cả bà Êmô, đám người của bà Ka Lén lẫn bọn Balikem, Buriăk, Hắc tinh tinh đều giống như nó: tất cả chết điếng trong một tấm lưới rộng, óng ánh màu ngân nhũ, cảnh tượng trông giống hết một đàn cá bị tóm gọn trong lưới.

- Thần chú kim cương!

Buriăk rùng mình rên lên, nhớ ngay lại lần hấn lãnh đủ thứ thần chú siêu phàm này ở thung lũng phía sau lâu đài K’Rahlan.

- Thừa ngài, bọn thuộc hạ...

Balikem run run cất tiếng, nhưng ngay lập tức ả nhận ra người đứng trước mặt không phải là trùm Hắc Ám, liền ngưng bật, hai gò má rung động không ngớt.

Trừ Nguyên và Tam phù thủy Hắc tinh tinh, tất cả những người có mặt đều biến sắc khi nhìn rõ hình dạng của người mới đến. Nếu bảo lão ta là thần chết, chắc chắn ai nấy đều tin ngay. Toàn bộ con người lão chỉ gồm có hai thứ: xương và da. Vật tròn tròn trên đầu lão đích thị là một cái đầu lâu, với hai hốc mắt đen ngòm như hai cái huyệt nằm cạnh hai gò má nhọn hoắt. Lão gần như không có mũi, môi cũng không có nốt nên hai hàm răng phô ra gần hết và trắng rợn người dưới ánh sao đêm.

Cứng người trong tấm lưới, run rẩy nghe năng lượng thoát ra từng phút một, trái tim bà Êmô hoàn toàn ngừng đập hoặc ít ra là bà hồng thấy nó động đập gì hết. Ngay trong khoảnh khắc đó bà sợ hãi bất giác trong đầu mình cái cảm giác của kẻ đang bị thần chết tới đòi mạng.

Mặt mày xám xịt, bà bàng hoàng hỏi:

- Người là...

- Thừa thầy. – Như để giải đáp thắc mắc cho bà Êmô và những người khác, Tam phù thủy Hắc tinh tinh hướng về phía lão Ôkô Na, cúi đầu lí nhí.

- Úy, lão là sư phụ của bọn Hắc tinh tinh? – Tiếng Tứ bắt từ ré lên trong rừng.

- Ta đã tha cho ngươi rồi mà ngươi lại thích nhiều chuyện.

Vừa nói, lão Ôkô Na khẽ nhấc cánh tay như một ống xương vẩy một cái nhẹ hều vào đám lá: gần như cùng lúc một tiếng rú đau đớn cất lên sau lùm cây rậm.

Tài nghệ phi thường của lão Ôkô Na quét lên mặt mọi người một thứ màu rất khó gọi tên, nó giống như màu của một con vật sắp bị đem mổ thịt.

Lão Ôkô Na quay bộ mặt khùng khiếp về phía Hắc tinh tinh, cười khi khi:

- Ra là bọn người đang ở đây.

Lão khẽ nhúc nhích vai hoặc Nguyên nghĩ như thế (bởi vì thực sự thì khó mà nói lão có cử động hay không), bọn Hắc tinh tinh đã không còn ở trong tầm lưới nữa.

Tất cả mọi cặp mắt lúc này đều hồi hộp dồn vào lão, thấp thỏm không biết lão quái này sẽ làm gì tiếp theo.

Phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa rụt rè chỉ tay vào Balikem và Buriăk, lí nhí nói:

- Thưa thầy, hai người này là hữu hộ pháp và sứ giả của trùm Bastu.

- Tốt lắm.

Lão Ôkô Na lại cười khi khi. Lão chưa dứt tiếng cười, đến lượt Balikem và Buriăk đã đứng bên ngoài tấm lưới, nhanh hơn một cái chớp mắt, cứ như thể từ này đến giờ họ vẫn đứng đó và chưa từng trúng phải thần chú kim cương.

Balikem yếu điệu vuốt lại mái tóc, mỉm cười:

- Cảm ơn.

- Ồ! – Lão Ôkô Na thờ ơ đáp, rồi đột ngột hỏi – Bastu đâu?

- Ngài sắp tới đây rồi, thưa ông. – Balikem thận trọng trả lời, vẫn chưa đoán ra sự phụ của Hắc tinh tinh là thù hay bạn.

Lão Ôkô Na cau mày, Nguyên mừng tượng thế chứ nó biết chắc lão không có lòng mảy:

- Tụi bay tùm cả đám lại chỗ này để làm gì vậy?

Balikem hất đầu về phía Nguyên:

- Thằng bé kia đang giữ một báu vật.

Bà Êmô cúi xuống Nguyên, giọng vo ve như muỗi kêu:

- Con cẩn thận đó.

- Không ổn rồi, di ời. Lão ta chính là chủ nhân núi Lưng Chùng.

Nguyên nhăn nhó, vừa nói nó vừa cố giấu mặt vào sau lưng bà Êmô để lão Ôkô Na không nhìn thấy nhưng những mắt lưới đã thít chặt lấy nó khiến nó không làm sao nghiêng đầu đi được.

- Cái gì? – Cả đống cái miệng bật la hoảng khi nghe Nguyên tiết lộ.

Không cần di chuyển, lão Ôkô Na đứng tại chỗ hất tay một cái, chiếc hộp kim loại từ trong túi áo Nguyên đã nằm gọn trong tay lão. Lão cũng chẳng buồn nhìn chiếc hộp, cứ cầm nó trong tay, hươu qua hươu lại trước mặt Balikem, nhún vai hỏi:

- Bastu cần thứ đồ chơi này à?

- Vâng.

- Tốt lắm. Ta sẽ trao cho hẳn.

- Lão không phải là chủ nhân núi Lung Chừng, K’Brăk. – Bà Êmô sưng sốt – Chiến binh giữ đền đời thứ nhất sao lại có thể về hòa với trùm Bastu được?

Câu nói của bà Êmô khiến lão Ôkô Na như bị chọc giận. Lão quay ngoắt về phía bà Êmô, gầm lên:

- Ta mà về hòa à? Ta thích thì ta làm, hiểu chưa? Cũng như lúc này ta thích nhìn thấy tất cả bọn người của người lãn ra chết trước mặt ta.

Lão vừa nói xong, tấm lưới màu bạc biến mất. Đam Pao, bà Êmô, bà Ka Lên và ba người đi theo chưa kịp thở phào, Nguyên đã hét lên thất thanh:

- Chạy mau! Lão sắp sử dụng câu thần chú kim cương số 6. Thần chú giết người!

Nhớ lại lời của thầy N’Trang Long nói hôm trước, Nguyên hồn phi phách tán, hét xong một câu cổ họng nó đã khản đặc. Nó nhớ như in thầy bảo bên cạnh những câu thần chú vương đạo có tác dụng làm phát tán năng lượng của đối phương, thần chú kim cương còn có những câu giết người trong nháy mắt. Bây giờ thì nó khiếp đảm hiểu ra tại sao cái báo động kẻ trong văn phòng hiệu trưởng tăng lên đến 95°, rõ ràng chuyện lão Ôkô Na sống ra khỏi phòng giam đã được dự báo từ trước...

Nguyên hoảng đến mức miệng giục mọi người chạy nhưng đôi chân nó lại giống y như hai khúc cây, không tài nào sai khiến được. Nó càng rụng rời hơn khi lão Ôkô Na cất giọng cười âm u:

- Mày nói đúng chóc rồi đó, nhóc con. Vì vậy mày cũng không nên sống nữa làm gì!

Lão Ôkô Na không cần phải vung tay ra. Lão chỉ cần nhúc nhích vai, trên không trung bỗng xuất hiện vô số những cây gậy màu bạc, tất cả đều tỏa ra thứ ánh sáng trắng và gắt như muôn vạn ngọn đèn nê-ông đang rọi xuống, chói chang đến mức không ai có thể nhìn thẳng vào chúng.

Nguyên liếc nhanh, hãi hùng thấy khu rừng bỗng chốc sáng lóa như thể đang ở giữa ban ngày, biết rằng không người nào có thể thoát được loại thần chú bá đạo này. Có lẽ bảy trăm năm trước trùm Hắc Âm Bajaraka Đâu Bự đã chết dưới câu thần chú này. Nhưng hồng lẽ bảy trăm năm sau một chiến binh giữ đền cũng chết dưới chính câu thần chú đó? Nguyên cảm thấy không cam tâm, nó nghiêng răng và đánh tay ra, nhưng cũng như cặp giò của nó, hai tay nó như đã mất hết hơi sức.

Nguyên thông tay xuống, buồn rầu thấy bốn con vật của Tứ bát tử vừa nhảy ra, chưa kịp phun sương đã ngã lãn ra bất tỉnh. Một lần nữa, Nguyên từ từ nhắm mắt lại và đau đớn nhớ về làng Ke như những hình ảnh cuối cùng.

Đam Pao, bà Êmô, bà Ka Lên và ba người vừa trở về từ hồ Ma có lẽ cũng ở trong tâm trạng tuyệt vọng như Nguyên. Họ cũng chán nản khép mắt lại, hiểu rằng chống cự với thần chú kim cương do chính chủ nhân núi Lung Chừng phát ra là việc hoàn toàn vô ích.

Rồi cũng như Nguyên, vừa nhắm mắt lại họ liền mở ra ngay. Có một hương thơm như mùi gỗ đàn hương thoang thoảng đâu đây trong gió. Gì thế nhỉ? Họ ngược nhìn lên, ngỡ ngàng khi thấy một đám mây bảy màu không biết hiện ra từ đâu và từ bao giờ đang nhẹ nhàng đỡ lấy những cây gậy bạc, không cho chúng sa xuống.

Khi nhìn xuống họ càng bàng hoàng hơn nữa. Người bàng hoàng nhất có lẽ là Nguyên. Nó há hốc miệng khi thấy đang đứng đối diện với lão Ôkô Na lúc này là thầy N’Trang Long. Như vậy, cuối cùng thầy cũng đã chịu rời khỏi trường Đămri. Đám mây mềm mại và rực rỡ đang giăng co và tìm cách khổng chế thần chú kim cương kia chắc chắn là do thầy làm ra. Nguyên nhủ bụng, xúc động, ngạc nhiên và mừng rỡ – cùng một lúc.

Nhưng hôm nay có lẽ là ngày mà thực tế đi xa hơn rất nhiều so với trí tưởng tượng của Nguyên. Sự sững sốt của nó vẫn chưa dừng lại. Chính những gì phát ra sau đó từ lòng bà Êmô và thằng Đam Pao mới khiến nó rơi vào cảm giác của người rớt từ trên mây xuống đất.

- Lần này thì... thì đúng là... là Đại tiên ông Mackeno rồi... – Bà Êmô lấp ba lấp bắp, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng và chiếc quạt rơi luôn xuống đất.

Trong khi đó, thằng Đam Pao gần như nhảy nhồm:

- Ôi, đúng là ngài rồi.

Trông Nguyên lúc này còn tệ hơn người vừa trông thấy một xác chết trong tủ quần áo. Nó như người mộng du, hỏi mà không biết mình hỏi gì:

- Đại tiên ông Mackeno ư?

- Đúng là Mackeno. – Lần này bà Ka Lên đáp thay bà Êmô, sự hoan hi toát ra lộ liễu trong từng âm sắc – Chúng ta thoát nạn rồi, K’Brăk à.

- Làm sao là Đại tiên ông Mackeno được? – Nguyên hỏi lại bằng giọng hoang mang, vẻ mặt ngầy ngô của nó khiến mọi người tin là nó đang bị sốc nặng mặc dù không ai hiểu điều gì đã khiến nó như thế – Di Ka Lên! Di nói thiệt đi, trước đây đi và đi Êmô đã có ai trông thấy ngài chưa?

- Tất nhiên là bạn ta chưa gặp Đại tiên ông Mackeno bao giờ. – Bà Êmô háng giọng và cúi người lượm lên chiếc quạt – Nhưng thần chú cầu vồng như thế nào thì bạn ta phải biết chứ.

Bà Ka Lên nóng nảy tiếp lời:

- Nghe nè, K’Brăk. Một lý do hết sức đơn giản: Trên đời này chỉ có Đại tiên ông Mackeno mới có khả năng cầm cự được với chủ nhân núi Lưng Chùng thôi.

Câu nói của bà Ka Lên y như một ngọn đèn rơi vào tâm trí Nguyên. Nó đột nhiên bừng tỉnh, đã muốn tin lắm rồi, nhưng nó không thể không nhăn nhó dứt tóc:

- Di ời, nhưng theo con biết thì người đang đánh nhau với chủ nhân núi Lưng Chùng chính là thầy N’Trang Long, hiệu trưởng trường Đămri.

Tới phiên mặt mày bà Ka Lên và bà Êmô bị sự kinh ngạc làm cho biến dạng. Cả hai cái miệng cùng rên lên:

- Con nói sao?

Ngày cả thằng Đam Pao cũng tròn xoe mắt:

- Thầy hiệu trưởng của anh á? Thế người dạy pháp thuật cho em không phải là Đại tiên ông Mackeno sao?

Bà Êmô chợt thờ phì một tiếng và đưa mắt nhìn mọi người:

- Thôi, ta hiểu rồi. Đại tiên ông Mackeno và hiệu trưởng N’Trang Long thực ra chỉ là một.

- Có lẽ là thế. – Bà Ka Lên phụ họa bằng giọng nói bèn bẹt do chưa lấy lại được hơi thở bình thường – Ồ, ngay cả hiệu trưởng N’Trang Long thú thiệt là bọn ta cũng chưa gặp qua bao giờ.

Nếu bảo có điều gì khó tin nhất trên đời thì đó chính là kết luận vừa rồi của bà Êmô. Nhưng trong khi những người khác há hốc miệng ra thì Nguyên không hiểu sao lại tin ngay. Bằng trực giác, nó cảm thấy không có gì hợp lý hơn cái điều phỉ lý đó. Ồ, xét về mọi mặt, con người của thầy N’Trang Long luôn toát ra phong thái của một Đại phù thủy vĩ đại. Nếu không phải là Đại tiên ông Mackeno, thầy không thể tiên liệu mọi việc như thần và vượt qua bao nhiêu sóng gió một cách dễ dàng như vậy. Chi tiết này quan trọng hơn nữa: nếu không phải là người đứng đầu trong Tam tiên, thầy làm sao có đủ tư cách để đứng ra chọn lựa chiến binh giữ đền đời thứ ba cho xứ Lang Biang. Xưa nay Nguyên vẫn yêu quý và kính trọng thầy hết mực nhưng chưa bao giờ trong đầu nó nảy mầm ý nghĩ: Thầy là ai? Bây giờ nhớ lại, nó cảm thấy mọi chuyện đột nhiên rõ như ban ngày, cứ như thể trước nay nó vẫn quấn một tấm khăn ngang mắt và bây giờ tấm khăn đó thỉnh linh rơi xuống.

- Chiến binh giữ đền đời thứ ba đứng xem chiến binh giữ đền đời thứ nhất đánh nhau với chiến binh giữ đền đời thứ hai, sự kiện này có lẽ sẽ không bao giờ lặp lại trong lịch sử xứ Lang Biang.

Tiếng thằng Suku bắt thần vang lên đầy cảm khái ngay sau gáy làm Nguyên giật nảy người. Nó ngoảnh phất lại, thấy bọn Êmê, Păng Tìng, K’Tub và Suku đứng đôn cục sau lưng nó từ bao giờ.

- Tụi em đến đây lúc nào thế? – Nguyên mừng rỡ.

- Vừa mới tới. – Suku khề đánh mắt về phía ông K’Tul đang đứng trầm ngâm theo dõi cuộc quyết đấu cách đó một quãng – Tụi em đi theo cậu K’Tul.

- Anh K’Brăk. – Êmê xán lại bên Nguyên và nắm lấy tay nó lắc qua lắc lại, mắt đỏ hoe – Thật may là em đã gặp lại anh.

Nguyên tính rút tay lại theo thói quen nhưng cuối cùng nó quyết định để yên tay mình trong tay cô bạn.

- Ông cụ cỡi cạp cứu anh đi là giáo chủ Ama Êban phải không, anh K’Brăk? – K’Tub hớn hờ hỏi.

- Ồ.

- Ông cụ tốt thiệt há.

Thằng K’Tub lại nói nhưng Nguyên làm như tai nó bị điếc đột xuất. Nó đảo mắt tìm Kăply, lo lắng khi không thấy thằng bạn mình đâu.

Đang định mở miệng hỏi, nó chợt nhìn thấy Káply đang đứng khuất sau nhò Păng Ting, mặt mày sượng ngắt vì bị bà Ka Lên ôm chặt cứng, và đầu tóc thẳng nhóc lúc này rõ ràng đang được suối nước mát của bà Ka Lên gội cho sạch bong.

Không muốn Káply bắt gặp mình đang nhìn nó trong tình trạng khó xử đó, Nguyên quay sang Suku:

- Em cũng cho rằng thầy N’Trang Long chính là Đại tiên ông Mackeno hả Suku?

- Em biết điều đó từ lâu rồi, anh K’Brăk.

Thằng Suku trả lời tinh bơ khiến Nguyên muốn đấm cho nó một cú.

Thằng nhóc bước lui một bước, nói như thanh minh:

- Anh đừng quên ông em là một người trong Tam tiên.

- Thế Păng Ting cũng đã biết từ lâu? – Nguyên liếc Păng Ting, và hỏi bằng một cái miệng không thể nào méo hơn được nữa.

Păng Ting không đáp nhưng nụ cười tùm tùm của nó như muốn nói chỉ có đứa đại ngu mới đi thắc mắc một chuyện quá hiển nhiên như vậy.

Nguyên quạu quọ dứt một lúc cả đồng tóc và quay mặt nhìn vô trận đấu, bụng giật thon thót khi thấy đám mây sắc sỡ có vẻ như không chịu đựng nổi những cây gậy bạc đang lỏng lẻo hung hãn và múa may mỗi lúc một nhanh.

Không nhìn Suku, nó hỏi mà môi khô rang:

- Thần chú cầu vòng có địch nổi thần chú kim cương không hả Suku?

- Xưa nay, thần chú kim cương của chủ nhân núi Lung Chừng vẫn được xưng tụng là thần chú vô địch. Nhưng trên thực tế, chưa bao giờ thần chú kim cương đối đầu với thần chú cầu vòng nên khó mà nói được thần chú nào mạnh hơn.

- Đại tiên ông Mackeno nhất định là giỏi hơn lão già khà ố kia. – Êmê bực tức vọt miệng, và câu tiếp theo rõ ràng là có ý trách móc Suku – Em cũng từng nghe kể rồi mà, Suku. Mackeno từng hóa thành bướm để đánh cờ với Đam Pao. Em nghĩ mà coi, trong lịch sử pháp thuật, trừ ngài ra chưa có đại phù thủy nào có khả năng hóa thành côn trùng hết á.

- Chị nhầm rồi. – Suku hất mạnh lọn tóc trước trán, nhún vai nói – Ngay cả Mackeno cũng không thể biến thành côn trùng. Thuật biến hình ở đẳng cấp cao nhất cũng chỉ cho phép các đại phù thủy hóa thú. Nhưng hóa thành côn trùng thì không.

K’Tub gầm gừ, trông mặt thì có vẻ nó rất muốn nhảy xổ vào Suku:

- Nhưng chính Đam Pao...

- Đúng là Đam Pao nhìn thấy thế. Nhưng Mackeno chắc chắn không hóa ra con bướm đó. – Suku trả lời K’Tub nhưng mắt lại liếc thẳng Đam Pao lúc này đang rụt người lại, lo lắng khi thấy cuộc tranh cãi bất ngờ liên quan đến mình – Cách giải thích dễ hiểu nhất là ngài đã tàng hình đứng đằng sau con bướm để

trều chọc Đam Pao.

Lúc này Nguyên chẳng còn bụng dạ nào để quan tâm đến chuyện Mackeno có khả năng hóa thành bướm hoặc chuồn chuồn hay không. Tâm trí nó đang đề hết ngoài đầu trường, nơi mà thân chủ cầu vồng của thầy N’Trang Long dường như đang núng thế. Đám mây của thầy có vẻ như bắt đầu trĩu xuống và tuy đứng tuốt ngoài xa, Nguyên vẫn có cảm giác trái tim nó đang bị đè nặng bởi một áp lực vô hình.

- Suku... – Nguyên gọi tên nhà thông thái một cách vô thức.

- Anh đừng lo, anh K’Brăk. – Như hiểu được nỗi lòng của ông anh, Suku khẽ nói, cố chọn giọng điệu mà một bậc lương y thường dùng để trấn an con bệnh – Nếu nói về sự vĩ đại thì giữa chủ nhân núi Lung Chừng và Đại tiên ông Mackeno chưa chắc ai kém hơn ai. Chỉ có điều họ sống ở hai thời đại khác nhau nên khó có thể so sánh được.

- Thì bây giờ đã có thể so sánh được rồi đó. – Nguyên nói, giọng rầu rĩ.

- Em không nghĩ trình độ pháp thuật của Mackeno kém hơn chủ nhân núi Lung Chừng. – Suku cau đôi mày xanh rêu, đã ra vẻ một ông cụ non – Có thể có lý do gì đó...

Câu nói băng quơ của thằng oắt như một tia chớp xẹt ngang đầu Nguyên. Nó reo lên đầy phấn khích, còn lớn hơn một tiếng reo, vì nghe rất giống tiếng xe lửa kéo còi:

- A... a... a... phải rồi, lão Ôkô Na không chỉ là lão Ôkô Na.

- Em cũng quên mất. – Suku long lanh mắt và toét miệng cười – Ồ, lão già thổ tả đó còn là thầy Akô Nô nữa.

- Đúng vậy. – Păng Tìng cắn chặt môi – Thầy N’Trang Long làm gì thì làm, quyết không thể gây nguy hại cho thầy Akô Nô được.

- Kiểu này thì nguy mất.

Nguyên bồn chồn nói, phát hiện vừa rồi chỉ có tác dụng cắt nghĩa sự kém thế của thầy N’Trang Long trước lão Ôkô Na chứ không dập tắt được ngọn lửa lo âu trong lòng nó.

Đã vậy, Balikem đứng bên ngoài cứ chốc chốc lại phá bình:

- Ngài N’Trang Long, hồng lễ ngài lú lẫn đến mức nghĩ rằng chuyện này đang xảy ra trong khuôn viên trường Đămri...

- Có lẽ người chưa biết điều này: lão quái Ôkô Na này đã sống ra từ ngôi trường của ta. – Thầy N’Trang Long điềm tĩnh đáp trong khi không ngừng lái đám mây bay qua bay lại, ngăn không cho những cây gậy xuyên qua.

Balikem tiếp tục bắt bẻ:

- Nhưng trong tư cách của Tam tiên, ngài không được vứt bỏ lời thề...

- Ta chưa bao giờ thề cái con khi gì hết. Và già như ta có thể thốt linh tinh gì đó thì ta tin là ta có đủ lý do để vút quách lời thề đó qua một bên.

Thầy N’Trang Long có vẻ rất muốn xoắn lấy một lọn râu cằm nhưng tình thế không cho phép nên Nguyên thấy thầy cựa quậy người một cách bực bội như thể có một đàn kiến đang bò trong áo.

Nguyên nhìn thầy, rồi nhìn qua lão Ôô Na. Nó nhớ ra từ khi thầy N’Trang Long xuất hiện, lão già hắc ám này không nói một tiếng nào. Lão cứ ngâm tằm, nghiền răng nghiền lợi quyết hạ cho bằng được đối thủ khiến nó và tụi bạn bên ngoài không ngừng nháp nha nháp nhồm như thể cả bọn đang đứng trên một tấm sắt nóng.

- Tao thấy không xong rồi, Suku. – K’Tub luống cuống đấm tay thùm thụp lên lưng Suku – Thầy N’Trang Long thì đánh cầm chừng trong khi lão già chết tiệt kia cứ hí hục tung hết sức...

Như phụ họa cho nỗi lo ngại của thằng oắt, thầy N’Trang Long bất thần bước lui một bước, tóc và râu cằm đột nhiên bay tung lên.

Trong khi cả bọn mặt mày xanh lè xanh lét, một giọng nói oai vệ thình lình vang lên:

- Tốt nhất là chúng ta xúm vô giết quách lão già đó đi!

Chương 24: Nhị Tiên

Như từ dưới đất trời lên (mà đúng là từ dưới đất trời lên thiệt), Cục trưởng Cục an ninh Ama Moto với một đám phù thủy rồng rắn phía sau đột ngột hiện ra bên cạnh bọn trẻ và câu đầu tiên phát ra từ miệng ông là lời kêu gọi giết người.

Dĩ nhiên, Păng Tìng là người phản ứng nhanh nhất. Nó hừ mũi một cái rồi bấu môi về phía ông Cục trưởng như thể làm vậy thì mới bày tỏ hết sự căm ghét của nó:

- Ông kiểm tra lại cái đầu của ông đi, ông Cục trưởng. Coi thử nó có bình thường không.

Có thể thấy câu nói không thêm nể nang gì hết của Păng Tìng làm chiếc áo chùng màu lam của ông Ama Moto bay phàn phật. Ông quắc mắt nhìn cô bé, những thớ thịt trên má giật đùng đùng.

- Người thì biết cóc gì, đồ oắt con!

Păng Tìng bấu môi dài hơn:

- So với ông có thể tôi không biết nhiều thứ. Nhưng ít ra tôi biết hơn ông một điều: Người tử tế không bao giờ chịu hy sinh giáo sư Akô Nô chỉ để diệt trừ lão Ôkô Na!

Sợ vuột mất cơ hội ngàn vàng, Ama Moto không muốn tốn thì giờ đôi co với cô bé. Ông quay ra sau, nói như quát vào mặt đám thuộc hạ:

- Mặc kệ con bé lảm mồm đó. Bọn người xông hết lên đi!

Ama Moto là người đầu tiên chấp hành mệnh lệnh của chính mình. Ông xông về phía lão Ôkô Na, bộ mặt khó đăm đăm phủ đầy sát khí. Đám phù thủy phía sau đồng loạt rút gậy phép cầm tay, nhanh nhẹn bám sát sau lưng vị chỉ huy.

Păng Tìng cuống quýt níu tay Nguyên:

- Anh K'Brăk! Chặn bọn họ lại đi!

Vừa thốt ra lời cầu cứu, Păng Tìng biết ngay là nó đã làm một chuyện hết sức thừa thãi.

Ama Moto và đám phù thủy Cục an ninh vừa lao tới bỗng khựng ngay lại như va phải tường, rồi lùi dần, lùi dần về phía sau, một lát đã đứng ngay chóc ở vị trí cũ.

- Aí? – Cục trưởng Cục an ninh mặt xám như chàm, sợ hãi ré lên.

- Giáo sư Lăng Quên. – Từ trong không khí, một giọng nữ trả lời.

Ama Moto nhón nhác nhìn quanh, cục hầu trên cổ chạy lên chạy xuống.

- Ta chưa hề nghe thấy cái tên này.

- Ta không trách người về chuyện đó.

Ama Moto bắt đầu thấy nóng mặt. Ông găm gừ:

- Làm gì người trốn chui trốn nhủi thế. Có giỏi thì hiện thân ra đi.

Người bí mật không trả lời, hay không thèm trả lời. Chỉ có tiếng chế nhạo của Tứ bắt từ vang lên sau đám lá:

- Ta không nghĩ người lại ngốc đến thế, Ama Moto. Nếu một ai đó có thể chặn cái lũ ăn hại của người lại mà người vẫn không nhìn thấy người đó...

Ama Moto không để Tứ bắt từ nói hết câu. Ông rên lên, cơ mặt một lần nữa co giật dữ dội:

- Đại phu thủy Păng Sur...

K’Tub quay sang Păng Tìng, hân hoan nói:

- Thì ra bà của chị đã tới rồi.

- Ồ, – trái với vẻ hơn hớn của thằng oắt, Păng Tìng xụ mặt – lần này bà chị không thông báo cho chị biết làm chị sợ hết hồn. Chắc, chị cũng không thể tin được bà của chị lại dạy ở trường Đămri.

Giáo sư Lăng Quên chắc chắn là Păng Sur rồi! Nguyên thâm nghĩ khi nhìn thấy đám mây bảy màu của thầy N’Trang Long đang từ cát mình lên như được một bàn tay vô hình nâng đỡ.

- Hừ, hai người đánh một có thắng cũng chẳng về vang gì. – Balikem lại cất giọng khiêu khích, rõ ràng ả vô cùng lo lắng trước sự xuất hiện bất ngờ của Nhị tiên.

- Bộ người đui hay sao mà hồng thấy bọn ta không hề muốn thắng lão già đó. – Thầy N’Trang Long nhúc nhích hàng ria sâu róm, quạu quọ nói.

- Nếu thế các ngài nhúng tay vào chuyện này làm gì?

Không ai trong Nhị tiên đáp lời Balikem. Mà có lẽ cũng không cần phải trả lời: ngay khoảnh khắc đó, ở phương Đông mặt trời đã bắt đầu lộ dạng khỏi chân trời.

Trừ thầy N’Trang Long, tất cả mấy chục con người có mặt đều sững sờ tin chắc rằng lần đầu tiên trong đời họ được chứng kiến một hiện tượng kỳ dị như

vậy.

Thoạt tiên những cây gậy bạc thỉnh linh biến mất trên không, tiếp theo thân người của lão Ôkô Na đột ngột thấp xuống và bắt đầu biến dạng từng phút một. Trong khi đám người lớn há hốc miệng trước sự thay đổi bất ngờ này thì bọn Kăply đưa nào đưa nấy nắm chặt tay để hy vọng mình không ngã lăn ra.

Trước đây, tụi nó từng chứng kiến thuật biến hình của nhiều siêu phù thủy. Tụi nó từng nhìn thấy Buriăk hóa thành Balibia và ngược lại, thậm chí lúc ở thung lũng Plei Mo cả bọn đã nín thở quan sát con basilic từ từ biến thành mụ Basil, một hình ảnh đến bây giờ nghĩ lại tụi nó vẫn còn thấy rợn người.

Nhưng lão Ôkô Na biến thành thầy Akô Nô thì lại khác. Đơn giản vì đây không phải là phép biến hình mà là sự chuyển dịch từ tính cách này qua tính cách khác trong một con người, kéo theo sự biến đổi bề ngoài, một hiện tượng có lẽ là độc nhất vô nhị trong lịch sử xứ Lang Biang.

Năm phút sau, trước vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, thầy Akô Nô đã đứng ngay chỗ lão Ôkô Na vừa đứng, hai bàn tay bé xíu của thầy không ngừng xoa xoa mái tóc trái đào.

- Người là ai? – Balikem hoang mang hỏi.

Thầy Akô Nô nhe răng cười:

- Ta là Akô Nô, giáo viên lớp Cao cấp 1 trường Đămri.

- Bữa nay cái trường thô tả đó bị động đất hay sao mà giáo viên kéo hết ra đây thế? – Balikem nhăn nhó, mắt nhìn chăm chăm chiếc hộp kim loại trên tay thầy Akô Nô – Thế còn chủ nhân núi Lưng Chùng đâu?

- Ta chính là chủ nhân núi Lưng Chùng.

- Nói dối! Theo ta biết chủ nhân núi Lưng Chùng xưa nay chỉ có một người...

- Balikem ơi là Balikem! Hóa ra người đàn ông không thua gì lão Ama Moto. – Lại tiếng Tứ bắt từ than vãn trong gió, giọng đầy nhạo báng – Khi nãy Đại tiên ông Mackeno bảo người là đồ dui theo ta có lẽ không có từ nào chính xác hơn. Hồng lè người dốt đến mức sau khi chứng kiến tất tần tật mọi chuyện lại không nhận ra chủ nhân núi Lưng Chùng có hai thân phận sao?

Khướn mặt xinh đẹp của Balikem bỗng đỏ au, không rõ do lời chế giễu của Tứ bắt từ hay do ánh nắng ban mai chiếu vào. À nhìn thầy Akô Nô, đột nhiên trở nên lung tung:

- Thế còn chiếc hộp... chiếc hộp...

Không buồn nhìn Balikem, thầy Akô Nô quay về phía thầy N’Trang Long, mặt lộ vẻ sượng sùng:

- Ông N’Trang Long, thiệt sự thì tôi không biết phải giải thích với ông như thế nào về trường hợp của lão Ôkô Na...

- Tôi không cần anh giải thích, anh Akô Nô. – Thầy hiệu trưởng mim cười và nói bằng giọng độ lượng như thể thầy tin chắc rằng nếu thầy Akô Nô không nói ra thì cả thế giới cũng đều biết cả rồi.

- Tối hôm qua, tôi đã không uống ly xirô đó. – Giọng thầy Akô Nô rầu rầu.

- Ồ, tôi cũng đoán vậy.

Thầy Akô Nô khịt khịt mũi, tiếp tục đeo vè mặt buồn phiền:

- Và trước khi chui vào cũi, tôi đã bí mật vô hiệu hóa những lá bùa được đem về từ đền thờ thần Kalãm.

- Thầy ơi. – Kăply như không chịu đựng nổi nữa, nó kêu lên bằng giọng đau khổ – Tại sao thầy lại làm thế hả thầy? Thầy cũng biết nếu lão Ôkô Na sống ra thì tai họa khôn lường...

Thầy Akô Nô ngược mắt nhìn sang chỗ Kăply đứng, giọng đượm băng khuâng:

- Ta có muốn thế đâu. Mà có lẽ không ai trên đời này muốn khống chế lão Ôkô Na bằng ta, vì lão chính là sản phẩm ngu ngốc của ta.

Tới đây, giọng thầy chùng xuống:

- Nhưng tối hôm qua ta không thể không làm theo yêu cầu của lão...

- Con không hiểu tại sao thầy có thể nhân nhượng một chuyện như thế...

Kăply lại ré lên bất bình nhưng thầy Akô Nô đã buồn bã cắt ngang lời nó:

- Đơn giản thôi, K’Brêt. Chẳng qua là ta đang mắc lão già chết tiệt đó một món nợ.

- Một món nợ? – Lần này thì không chỉ Kăply mà cả đồng cái miệng cùng kêu lên, nhất là cái giọng thảng thốt của Păng Ting.

- Chắc bọn ngươi cũng còn nhớ trước đây ta đã hạ mình cầu xin lão hóa ra con basilic để hút nọc độc cho K’Brêt. Để đánh đổi lại, ta buộc phải hứa sẽ làm cho lão một chuyện khi nào lão yêu cầu. Hừ, bộ bọn ngươi tưởng lão già khà ố đó chịu cứu sống K’Brêt là do lão động lòng từ bi sao.

Về mặt tức tối của Kăply như bị ai lấy giẻ chùi sạch. Quai hàm nó trễ xuống, cứng đờ đến mức muốn thốt một lời xin lỗi thầy Akô Nô nó cũng không sao nói ra được.

Thầy N’Trang Long đang khoái chí vì đã có thể xoắn được một lọn râu cằm, tươi cười lên tiếng:

- Tất cả những gì anh vừa kể, tôi đều đã nghĩ tới, anh Akô Nô. Và thiệt là ngu ngốc nếu như có ai đó phiền trách anh về chuyện tối hôm qua.

Khi nói câu này, về mặt thầy N’Trang Long tỉnh queo, cũng không hề liếc mắt về phía bọn trẻ nhưng Kăply vẫn thấy nhột nhạt như có ai cù vào nách nó. Cũng may là thầy Akô Nô nói tiếp theo ngay:

- Cảm ơn ông về câu nói đó, ông N’Trang Long. Tôi cũng cảm ơn ông cả về chuyện ông và... và... – Chỗ này, thầy Akô Nô ngắc ngứ mắt một lúc mới có thể nói tiếp được – và... cô ta đã đến kịp lúc, nếu không chắc đã xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi.

Khi nhắc đến Păng Sur, gương mặt thầy Akô Nô trông rất kỳ cục, vẻ bẽn lẽn và xấu hổ in trên mặt một đứa bé mười tuổi càng khiến thầy nom buồn cười không thể tả.

Thầy nói, và lăm lét nhìn quanh, vừa mong vừa không mong Păng Sur lên tiếng.

Bọn Kăply cũng hồi hộp không kém gì thầy. Cả bọn nín thở nhìn nhau, rồi nhìn ra bốn phía, tai dỏng lên như những chiếc bầy rình mồi.

Thầy N’Trang Long chừng như cũng hiểu tâm trạng của người đồng nghiệp. Mặc kệ thầy Akô Nô cảm ơn cảm ỉếc, thầy một mực làm thình, vờ như không nghe thấy, cứ tỉnh bơ mân mê chòm râu cảm như thể trên đời không có chuyện gì đáng để làm nữa, tin rằng một khi thầy vừa điếc vừa cảm đột ngột, Păng Sur không thể không trả lời.

- Anh không phải cảm ơn chúng tôi, anh Akô Nô. – Cuối cùng, mọi người thở phào khi nghe Păng Sur dịu dàng lên tiếng, giọng của cô vang lên từ một chỗ lơ lửng nào đó, nghe thật ôn nhu – Chỉ vì an nguy của xứ Lang Biang mà anh phải buộc lòng rời khỏi ngọn núi của mình. Riêng điều đó thôi đáng để chúng tôi biết ơn anh rồi. Nếu anh không cảnh báo về sự kích động của Ôkô Na khi cảm nhận được thần chú kim cương đang ở trong tay trùm Hắc Ám, có lẽ xứ này đã xảy ra nhiều chuyện đau lòng...

Thầy Akô Nô hoàn toàn không ngờ Păng Sur không hề trách móc gì thầy về chuyện đã lỡ tạo ra lão Ôkô Na hắc ám, lại dành cho thầy những lời lẽ vô cùng đẹp đẽ. Thấy xúc động quá, chỉ nấc lên được vài tiếng “Cô... cô...” rồi ngồi bệt xuống đất, bưng mặt khóc hu hu một cách ngon lành. Nhìn thầy nước mắt nước mũi tèm lem, bọn Kăply lần thứ hai đưa mắt nhìn nhau: trong khoảnh khắc đó đứa này đều thấy đứa kia đang thừa nhận qua ánh mắt của mình rằng thầy Akô Nô rõ ràng đang trên đường trở thành một đứa trẻ, nếu không muốn nói thầy đã là một đứa trẻ từ lâu.

Nhưng bọn trẻ không có thì giờ để khám phá về thầy Akô Nô lâu hơn. Một vật gì đó giống như một cánh chim đen bay vụt qua bên cạnh thầy vẫn đang mê man tẩm mình trong tiếng khóc.

Khi bóng đen lướt ra xa, mọi người sững sốt nhận ra đó là ông K’Tul, lúc này đang ôm chặt chiếc hộp kim loại vừa đoạt được trong tay thầy Akô Nô.

Bị sự kinh ngạc chen ngang hòng, chưa ai kịp mở miệng, một tràng cười sang sảng từ trong rừng đã cất lên:

- Ha ha ha... ha... ha... haaaaa....

Từ sau những bụi cây, giáo chủ Ama Êban thúc cọt đi ra, thấp thoáng phía sau là mái tóc rối nùi của họa sĩ Yan Dran.

- Yan Dran và Êmô, bây giờ thì các ngươi không thể trách là ta đoạt lấy báu vật từ tay chiến binh giữ đền nữa chứ? – Ánh mắt đắc thắng của vị giáo chủ quét qua mặt hai người thuộc hạ.

Êmô áp ứng:

- Giáo sư Akô Nô là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, thừa ngài.

- Chiến binh giữ đền đời thứ nhất thì chẳng liên quan gì ở đây. Ha... ha... ha...

Ama Êban lại buông ra một tràng cười dài. Lão phần khích đến nỗi không nhớ ra Nhị tiên và chủ nhân núi Lưng Chừng người nào cũng có thể đoạt lại báu vật

trên tay đám người của lão dễ như bỡn.

Thái độ của lão Ama Êban khiến Nguyên nổi nóng:

- Có liên quan gì hay không tốt nhất ông nên hỏi thẳng thầy Akô Nô.

Khi nói như vậy, Nguyên rõ ràng muốn đưa lão giáo chủ tham lam này vào thế bí. Nào ngờ phản ứng của thầy Akô Nô hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của nó.

- Lão già cà chớn này nói đúng đó. – Thầy Akô Nô xua tay lia lịa – Chuyện tranh giành báu vật này chẳng liên quan gì đến ta.

Thầy đứng bật dậy:

- Ta phải quay về núi Lung Chùng ngay đây. Chùng nào chưa giải quyết được lão Ôkô Na ta thề sẽ không bao giờ rời khỏi nơi ở của ta nữa.

Thầy Akô Nô nói giọng quá quyết, nhưng vẻ mặt của thầy dường như đang chống lại thầy. Nguyên có cảm tưởng khuôn mặt trẻ con của thầy trong một lúc bỗng trở nên khắc khổ và vẻ u buồn hằn lên những nếp nhăn vừa đột ngột hiện ra trên vầng trán khiến mặt thầy se lại như đau thương.

- Tôi thật lòng chúc anh thành công, anh Akô Nô.

Tiếng Đại phù thủy Păng Sur vang lên trong gió, ầm ập và dịu dàng. Ai cũng biết đó là lời chúc hết sức bình thường nhưng với thầy Akô Nô, chỉ cần một lời như vậy đủ giúp thầy lấy lại vẻ quả cảm vừa tuột khỏi trái tim thầy trước đó một phút.

- Cảm ơn cô, Păng Sur.

Thầy khẽ mấp máy môi, cố nặn ra một nụ cười, hai bàn tay lại lỏng ngóng xoa lên mái tóc trái đào và khi câu nói vừa dứt, không ai thấy thầy dấu nữa. Chỗ thầy vừa đứng, lúc này chỉ có gió thổi qua làm rụng những chiếc lá vàng – những chiếc lá lá tả rơi xuống, một lát sau đã lấp đầy hai đầu chân bé xíu.

o O o

Có một điều gì đó như là sự xốn xang chạy quanh gương mặt mọi người sau khi thầy Akô Nô đột ngột bỏ đi và cái không khí trầm lắng đó làm ông Cục trưởng Cục an ninh cảm thấy khó chịu.

- K’Tul. – Ông hét lên – Ta thấy người ôm chiếc hộp đó đã quá lâu rồi đấy!

- Lâu lắm ta mới nghe Ama Moto nói một câu chính xác. – Giáo chủ Ama Êban hừ mũi, châm chọc. Ông quay sang K’Tul, mắt rực lên – Người làm tốt lắm, K’Tul. Đưa chiếc hộp đây cho ta!

Nhưng ông K’Tul làm như không nghe thấy vị giáo chủ của mình, hoặc nghe mà không hiểu. Ông vẫn đứng bất động tại chỗ, tay ôm khư khư chiếc hộp, nét mặt không biểu lộ một điều gì có vẻ như là ông sẽ đưa chiếc hộp đó cho người khác.

- Anh K’Tul... – Bà Êmô khẽ kêu lên.

- Di Êmô. – Ông K’Tul thỉnh linh mở miệng, ánh mắt ông quắc lên – Ama Êban không đủ tư cách lấy chiếc hộp này.

Câu nói bất ngờ của ông K’Tul lập tức đẩy lên một cơn bão những tiếng “a” hay “á” gì đó trong đám đông. Lần thứ ba trong vòng một tiếng đồng hồ, bọn Kăply lại đưa mắt nhìn nhau, mặt đũa nào đũa nấy nghệt ra, có vẻ như tụi nó không tin được cái tai nào trong hai cái tai của mình. Về mặt của các thành viên giáo phái Madagui như họa sĩ Yan Dran và bà Êmô thì hoàn toàn có thể nhầm với tờ giấy trắng, mỗi lúc một bọt ra như người đến từ vùng sốt rét.

Giáo chủ Ama Êban trông còn tệ hơn. Như bị một ngọn roi quất ngang lưng, râu tóc ông bay tung tóe, còn người thì lao đảo như sắp rớt xuống đất.

Ông níu chặt lấy lưng con cạp vàng cho khỏi ngã, giận dữ và sững sờ đến mức chi biết lấp bắp:

- K’Tul! Người... người...

Ông K’Tul nhúc nhích bộ ria con kiến, lạnh lùng:

- Ama Êban, người đừng mơ tưởng hão huyền nữa. – Khi nói tiếp, đôi mắt ông bỗng lấp lánh một cách đáng sợ – Chiếc hộp này từ lâu đã thuộc về ngài. Ta nghĩ người nên biết thân biết phận mà quay về lâu đài Sêrôpôk đi thôi.

- Hắn làm phản rồi! – Giọng Tứ bắt từ hét lên thất thanh trong rừng.

Cùng lúc, tiếng thằng K’Tub cũng ré lên, thảm thiết và phẫn nộ:

- Ba ơi!

Lẽ ra nó đã vọt thẳng lại chỗ ông K’Tul nếu không bị tụi bạn hè nhau giữ chặt.

- Bình tĩnh đi, K’Tub. – Nguyên cổ trần an thẳng nhóc đang giãy giụa trong tay mình, khổ sở cảm thấy câu nói của mình thật là vô nghĩa.

- Ba ơi! – K’Tub lại gào lên đau đớn, mặt nó đã dãn dựa nước mắt.

Bộ mặt dài ngoằng của ông K’Tul thoáng rung động khi nghe tiếng gọi não nùng của đứa con. Có vẻ như ông cố không nhìn về phía thằng K’Tub để có thể giữ cho giọng nói giống như đang nhúng trong thùng nước đá:

- Rồi bỏ kẻ yếu để về với kẻ mạnh không phải là làm phản, Tứ bắt tử. Ta không ngu ngốc như người. Ta không muốn giam hãm đời ta trong cái pháo đài hoang vắng đó.

- Xem kia! – Tới lượt bà Ka Lên hải hùng thét lên, ánh mắt nhìn chòng chọc xuống chân ông K’Tul – Ông ta không có bóng.

Lúc này mặt trời đã lên cao nên không chỉ bà Ka Lên mà tất cả những người có mặt đều nhanh chóng nhận ra hiện tượng dị thường đó nơi ông K’Tul.

Bà Êmô nói như rên:

- Trời đất! Tại sao anh lại không có bóng, anh K’Tul?

Thầy N’Trang Long không hề nói tiếng nào kể từ lúc ông K’Tul bắt thần đoạt lấy chiếc hộp trên tay thầy Akô Nô. Nguyên ngạc nhiên thấy thầy cứ đứng lặng người tại chỗ, hết loay hoay nhìn trời lại chăm chú ngó xuống chân như thể có một mỏ vàng lộ thiên ở chỗ đó và nó lo lắng nhận thấy thái độ của thầy là thái độ không thể nhầm được của người không để chút xíu tâm trí nào vào những diễn biến gay gắt trước mắt.

Cho nên Nguyên vô cùng mừng rỡ khi thấy thầy đột nhiên lên tiếng:

- Những người mang họ K’ và Ama khi sinh ra đã thuộc về phe Ánh Sáng hoặc giáo phái Madagui. Nếu muốn gia nhập phe Hắc Ám, họ buộc phải bán linh hồn, nói chính xác là bán sự thiện lương cho trùm Hắc Ám. Và một khi đã đem linh hồn bán quách cho người khác thì họ làm gì còn có bóng nữa.
- Ái chà. – Giáo chủ Ama Êban thốt lên cay đắng, ông đập mạnh tay lên lưng cọp, theo cái kiểu người ta đập bàn khi tức giận – Hèn gì lâu nay hắn không dám về gặp ta. Hóa ra hắn sợ ta phát giác hắn đã bán linh hồn cho quý dữ.

Đối với Nguyên, một con người đáng nghi như ông K’Tul âm thầm hoạt động cho trùm Bastu không phải là chuyện bất ngờ đến mức phải trợn mắt lên. Nó chơi với vì chuyện khác.

Trên cái nền rền rĩ những tiếng “ba oi” ào ão của thằng K’Tub, cái giọng kinh ngạc của Nguyên vang lên lồng lộng:

- Thầy nói như vậy tức là Ama Đliê, Tổng biên tập của tờ Tin nhanh N, S & D cũng thuộc trường hợp này phải không thầy?
- Ta nhớ là ta hồng có nói gì liên quan đến thằng cha này. – Thầy N’Trang Long “e hèm” một tiếng và khi thầy tiếp tục, Nguyên có cảm giác thầy đang giấu một nụ cười ở chỗ nào đó đằng sau chòm râu rậm – Nhưng nếu như Ama Đliê đúng là không có bóng thì nói thiệt là ta hồng ngạc nhiên cái con khi gì hết.
- Tổng họ pháp! Theo ông thì ngài đã sắp đến chưa? – Balikem bắt thần lên tiếng, thoát đầu mọi người không biết ả hỏi ai, đến khi nhìn thấy ả hướng mắt về phía ông K’Tul, ai nấy đều chưng hửng.

- Chà, hóa ra hắn giữ chức vụ to lớn. – Tiếng Tứ bắt từ cười mát – Vậy mà trước nay mọi người cứ tưởng trùm Bastu chỉ có tả hữu hộ pháp thôi chứ.
- Ta nghĩ là ngài sẽ đến đây ngay bây giờ. – Ông K’Tul đáp lời Balikem bằng giọng nghiêm trang, không buồn để ý đến câu nói cạnh khỏe của Tứ bắt từ, cũng không thèm quan tâm đến những cặp mắt đang đổ dồn vào mình.

Nguyên nghiêng đầu vào tai Kăply nói nhỏ, cổ không để K’Tub nghe thấy:

- Tao chưa thấy ai giao quyết bằng ông K’Tul. Rõ ràng hôm trước ông cố tình làm ra vẻ không nhắc nổi pho tượng bảo tử, thậm chí vào cái ngày bọn mình đụng độ với tên sư giả thứ ba của trùm Bastu, ông còn vờ trúng phải bùa ếm của Baltalon.

Kăply chớp mắt:

- Hôm đó chính bà Êmô cũng bị Baltalon ếm cho chết cứng.
- Chỉ có bà Êmô là thực sự bị ếm, còn ông K’Tul thì không. Hồng chừng bữa đó chính ông lén lút ếm bà Êmô chứ chẳng phải Baltalon gì ráo.
- Ngài đã đến rồi!

Tiếng reo cùng lúc của Balikem và Buriāk như một nhát dao, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Nguyên và Kăply. Hai đứa giật mình quết mắt trông ra, thấy thấp thoáng đằng xa ba bóng người đang quần lầy nhau và đánh nhau dữ dội. Cả ba vừa đánh vừa lùi dần về phía mọi người đang đứng.

Trải qua bao sự cố, bây giờ nhìn thoáng qua cuộc chiến bọn trẻ đã nhận ra ngay thần chú Mã sát tinh của K’Rahlan và thần chú kim cương vương đạo của Ka Ming đang hiệp lực chống lại câu thần chú kim cương số 6 của trùm Hắc Ám.

Những cây gậy bạc nhào lộn vun vút trong không trung lăm le xuyên thủng tấm lưới màu ngân nhũ trong khi con ngựa trắng tung bốn vó xông vào tìm cách đâm nát hoặc ít ra cũng cố đánh văng những cây gậy, nhưng nó cứ bị đánh bật ra, để sau đó lại hùng hổ lao vào như một con ngựa mất trí, tất cả những hình ảnh đó in lên nền trời xanh ngắt và bất động phía sau tạo nên một cảnh tượng cuồng loạn và hung hiểm không thể tả.

Bọn Kăply gần như ngưng thở và không đứa nào nhận ra tội nó đã áp tay lên ngực.

Nguyên thở dài lẩm bẩm:

- Rốt cuộc thì trùm Bastu cũng đã quay lại.

- Ba mẹ anh cầm chân được hắn từ bữa đó đến nay là quá giỏi rồi. – Êmê quay chiếc mũi hếch sang phía Nguyên, nói như an ủi, tiếc là Suku đang đứng chen giữa nó và Nguyên nếu không chắc chắn nó đã nắm tay thẳng này.

- Tao thấy chẳng có gì đáng lo hết, K’Brăk. – Kăply cố chứng tỏ đầu nó và cục gạch dù sao cũng không hoàn toàn giống nhau – Trùm Bastu quay lại đúng vào lúc Nhị tiên đang có mặt ở đây, coi như hắn tàn đời rồi.

- Anh K’Brêt. – Suku nhún vai – Đại tiên ông Mackeno là chiến binh giữ đền đời thứ hai, ngài không thể trực tiếp đối đầu với trùm Bastu.

Nếu thằng K’Tub không bị sốc một cú quá mạng, đang là người trên tay Đam Pao, thế nào nó cũng bỏ bỏ xía vô cho bằng được. Không có K’Tub, Êmê phải nói thay cái điều mà chính cô nàng cũng nghĩ như vậy:

- Suku, chị nghĩ chỉ một mình Đại phù thủy Păng Sur thôi, trùm Bastu cũng đánh không lại.

Không rõ Păng Sur có nghe những gì bọn trẻ bàn tán về mình hay không mà từ trong không trung tiếng cô thỉnh linh cất lên:

- Bọn người dừng tay lại được rồi đó.

Dĩ nhiên bọn người đang hăng máu không nghe Păng Sur, nhất là giọng nói của cô nghe giống như một thứ âm nhạc hơn là một mệnh lệnh. Trùm Bastu, K’Rahlan và Ka Ming, ba người đứng ba góc diện cuồng niệm chú như thể nếu chưa phân thắng bại, họ sẽ xoắn vào nhau như thế suốt đời.

Chỉ đến khi Păng Sur làm một động tác gì đó chỉ có mình cô biết, tốc độ của Mã sát tinh, tấm lưới ngân nhũ và những cây gậy mới đột ngột chậm lại và một lát sau thì ngưng hẳn.

Biết không thể cưỡng lại sự can thiệp của Păng Sur, cả ba đành thu thần chú về, trong nháy mắt đã tách ra làm hai.

Trùm Bastu đứng cạnh bọn Balikem, tấm mạng che mặt phồng lên xẹp xuống gấp gấp như ở đằng sau có cả chục cái miệng đang thở.

Còn vợ chồng K’Rahlan đứng bên bọn trẻ, mặt mày người nào người nấy phờ phạc, đầu tóc rối tung khiến những ai giàu tướng tượng có thể nghĩ tới những đám mây vừa bị gió đánh tơi ra.

Kăply nhìn Păng Ting, thần phục:

- Thì ra trình độ pháp thuật của bà em có thể khổng chế thần chú vô địch của chủ nhân núi Lung Chùng để như trở bàn tay.

- Anh K’Brêt. – Păng Ting chưa kịp hé môi, Suku đã giành đáp, đề lần thứ hai trong vòng năm phút không cho Kăply chứng minh sự khác biệt giữa đầu nó và cục gạch – Thần chú kim cương của trùm Bastu không phải là thần chú hoàn chỉnh. Thiếu ba câu đầu, những câu sau không thể phát huy hết hiệu lực.

Câu nói của Suku khiến Kăply chợt nhớ lại cuộc đụng độ nảy lửa giữa lão Ôkô Na và Nhị tiên khi nãy và nó lấy làm tiếc là đã không nhớ tới chuyện đó sớm hơn.

Chương 25: Cực Lạc Tiêu Diêu

Vợ chồng K’Rahlan chỉ kịp vuốt lại tóc tai, gạt đầu với bà Êmô, bà Ka Lên một cái và mỉm cười với bọn Kăply hai cái, nghĩa là chưa nói được tiếng nào với những người thân, đã vội vàng bước tới trước mặt thầy N’Trang Long, cúi gằm đầu:

- Cậu ơi, tụi con đã làm hết sức...

- Như vậy cũng là giỏi lắm rồi. – Thầy N’Trang Long nhìn Ka Ming bằng đôi mắt nheo lại như chói nắng – Đương nhiên là ba câu thần chú kim cương của ngươi không thể nào đối phó lại ba câu thần chú kim cương của hắn. Chỉ tiếc là...

Thầy N’Trang Long bỏ lửng câu nói khiến K’Rahlan và Ka Ming không khỏi chột dạ. Cả hai tính hỏi lại mà không dám, đành dấn mắt vô chòm râu rậm của thầy, hồi hộp chờ đợi.

Thầy N’Trang Long thung thảng nói tiếp, lần này thì thầy không nheo mắt nữa, mà nhắm hấn mắt lại như không muốn nhìn vô sự thật phũ phàng:

- Thực ra, nếu như ta không làm thì những ngày qua chính Bastu đã cầm chân bọn ngươi chứ không phải là bọn ngươi cầm chân hắn.

K’Rahlan thảng thốt la lên, đôi mày rậm của ông nhướn lên như muốn làm cho nó xéch hơn nữa:

- Chính vợ chồng con đã đánh nhau với hắn ngày này qua ngày khác...

Vẫn không mở mắt ra, thầy N’Trang Long ngắt lời K’Rahlan bằng một tiếng thờ dài, nghe rất ư là phiến não:

- Vợ chồng ngươi chỉ thực sự đánh nhau với trùm Bastu có một ngày đầu tiên thôi.

Có vẻ như tất cả những câu mà thầy N’Trang Long có thể nói, đây là câu mà K’Rahlan và Ka Ming ít chờ đợi nhất. Hai vợ chồng giật bắn người như bị ong đốt. Gân như cùng lúc, cả hai quay phắt sang phía trùm Hắc Ám, nhìn chằm chằm đáng đứng khoanh tay trước ngực với vẻ lạnh lùng và khinh khinh của hắn, rồi run run hỏi:

- Vậy người đang đứng đó không phải là Bastu hà cậu?

Một tiếng thờ hất ra sau chòm râu xoắn của người đứng đầu Tam tiên:

- Dĩ nhiên là không phải.

Ka Ming méo xệch miệng:

- Thế hẳn là ai?

- Hừm, ta nghĩ hẳn là tá hộ pháp Balibia.

- Balibia chỉ biết sử dụng bàn tay máu. – Kăply ré lên từ trong đám nhóc tí – Hẳn không biết thần chú kim cương đầu thầy.

Kăply làm bà Ka Lên xanh mặt. Bà luống cuống quát thẳng nhóc:

- Sao con ăn nói với Đại tiên ông bằng giọng điệu như thế hả?

- Thầy con mà.

Kăply rút cổ nhìn bà Ka Lên. Nhưng nhìn ánh mắt của nó, bà biết thẳng nhóc chẳng sợ gì mình, định quát thêm tiếng nữa thì thầy N’Trang Long đã lên tiếng:

- Bất cứ ai có trong tay những mảnh da dê ghi chép thần chú kim cương đều có thể luyện được hết. Không cần phải thông minh lắm mới hiểu điều đơn giản đó, K’Brêt.

Như vậy hồng lẽ mình không có chút xiu thông minh nào? Kăply xịu mặt nghĩ và rất muốn thò tay cốc đầu mình một cái về cái tội đã ngu mà còn bép xép.

Trước mặt nó, vợ chồng K’Rahlan có vẻ như đang bị cơn lốc của sự kích động cuốn đi. Người run bần bật, bà Ka Ming ngơ ngàng nhìn thầy N’Trang Long, mấy móc hỏi lại:

- Ý cậu muốn nói là trùm Bastu đã giao những mảnh da dê cho Balibia?

Thầy N’Trang Long trả lời bằng một cái nhún vai, như muốn nói thắc mắc mà bà Ka Ming vừa nêu ra hiển nhiên đến mức không cần phải trả lời.

- Cậu có nhầm lẫn gì chẳng? – K’Rahlan chà tay lên chóp mũi, cổ đờ nén cảm xúc.

- Nhầm lẫn ư?

K’Rahlan tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Con không nghĩ Balibia có thể luyện thành công thần chú kim cương trong một thời gian ngắn như vậy?

- Chỗ này thì con nói đúng, K’Rahlan. – Thầy N’Trang Long nhìn thủ lĩnh Ánh Sáng bằng cặp mắt tán thành – Thần chú kim cương không phải là loại pháp thuật dễ đạt tới thành tựu. Vì vậy ta dám chắc Balibia đã tu luyện thần chú kim cương từ lâu, có thể là ngay trong thời gian hẳn làm nhiệm vụ bảo vệ Bastu. Cũng không loại trừ trường hợp Bastu cho phép hẳn luyện song song với mình.

- Không đúng rồi, thầy ơi. – Lại thẳng Kăply nhanh nhẩu, vừa nói nó vừa tìm cách tránh xa tầm tay của bà Ka Lên – Tụi con đã đụng độ với Balibia mấy lần...

- Nghe nè, K’Brêt. – Thầy N’Trang Long không cần đợi Kăply nói hết câu mới hiểu nó định nói gì – Tu luyện thần chú kim cương và đem nó ra đánh nhau là

hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Trùm Hắc Ám, chứ không phải con, là người quyết định khi nào thì Balibia nên sử dụng thần chú kim cương.

K’Rahlan chép miệng, gương mặt cương nghị của ông lộ vẻ bồn thần:

- Như vậy là Bastu đã chuẩn bị cho Balibia giả dạng hắc tử lâu?

- Nhưng hắc tử làm thế để làm gì, ông N’Trang Long? – Cục trưởng Ama Moto bật hỏi, mọi người đều nhận thấy ánh mắt ông toát ra sự ngờ vực lộ liễu – Ông có đa nghi quá không đấy?

- Hắc tử làm thế để làm gì ư? – Thầy N’Trang Long hỏi lại bằng cái giọng ngạc nhiên như thể tại sao một người như ông Cục trưởng lại đi thắc mắc cái chuyện trẻ con đó – Một khi hắc tử chơi trò tương kế tựu kế để thoát khỏi sự quấy rầy của vợ chồng K’Rahlan, có nghĩa là hắc tử đang cần thời gian để tu luyện một loại pháp thuật lợi hại nào đó.

- Hừm, ông nói cứ như thể ông chính là hắc tử. – Ama Moto hừ mũi, cái đầu bướng bỉnh của ông có vẻ nhất định không để cho cách giải thích của thầy hiệu trưởng xuyên thủng – Hồng lữ ông cho rằng hắc tử có thể luyện được một loại thần chú ghê gớm hơn thần chú kim cương sao? Ông không định nói là ông đang nằm mơ đó chứ?

Thầy N’Trang Long nhún vai (vóc người to lớn của thầy mỗi khi nhún nhích lại giống như ngọn tháp sắp đổ):

- Chẳng có gì là mơ với mộng ở đây hết. Chắc, nếu như ông biết hắc tử là ai...

- N’Trang Long!

Một giọng nói vang lên từ phía bọn người của phe Hắc Ám và khi ngoảnh nhìn về phía đó, mọi người kinh ngạc nhận ra trùm Bastu đã biến mất, đứng vào chỗ của hắc tử bây giờ là tá hộ pháp Hắc Ám với chiếc áo choàng ngắn dệt bằng tóc khoắc bên ngoài chiếc áo thụng đen và trên cổ hắc tử đang lủng lẳng xâu chuỗi kết bằng răng người chết trông gớm ghê không thể tả.

- Quả nhiên hắc tử là Balibia. – Ka Míng thì thầm.

Ánh mắt lạnh lẽo của Balibia quét một vòng qua các gương mặt, cuối cùng dừng lại ở vàng trán thông thái của thầy hiệu trưởng như cố đoán xem đằng sau vàng trán đó còn cất giấu những hiểu biết gì nữa. Hắc tử nhìn trần trần vào mặt thầy, môi nhếch lên:

- Nếu ngươi đã biết hết mọi bí mật của ngài thì có lẽ ngươi cũng biết rằng dù ngươi có là Mackeno, ngài vẫn thừa sức khuất phục ngươi như thường.

Chưa bao giờ Kăply nghe ai nói chuyện với thầy N’Trang Long bằng giọng điệu xác lảo như vậy.

- Balibia. – Kăply ré lên, hậm hực – Ngươi nghĩ ngươi có mấy cái mạng mà dám ăn nói ngông nghênh như thế hả?

Như không nghe thấy Kăply, Balibia quay sang phía ông K’Tul, nói như ra lệnh:

- Tổng hộ pháp, ngài sắp đến rồi. Ông đưa chiếc hộp đây cho ta.

Mọi người ngạc nhiên thấy tổng hộ pháp K'Tul vâng lời tả hộ pháp Balibia rậm rạp. Đường như ông cũng thừa biết trong ba vị hộ pháp của phe Hắc Ám, ông giữ chức vị cao nhất nhưng Balibia mới là người thân cận với trùm Bastu nhất.

Như một cái máy, K'Tul chia chiếc hộp trên tay ra, trông ông lúc này giống hệt một con cừu con.

Nhưng trước khi Balibia kịp đón lấy chiếc hộp, một con cọp vàng to lớn từ trên không đột ngột nhảy xổ xuống.

- Coi chừng Hồ sắt tinh! – Tiếng Buriăk thét lên.

Balibia hơi giật mình, nhưng hấn phản ứng nhanh như chớp. Trước khi Hồ sắt tinh của Ama Êban vồ được chiếc hộp, một bàn tay máu đỏ lôm đã hiện ra.

Thoạt đầu Nguyên hết sức ngạc nhiên khi thấy tả hộ pháp Hắc Ám không niệm thần chú kim cương nhưng rồi nó đoán ngay ra Balibia có lẽ chưa thật thuần thục loại thần chú mới này. Trong lúc nguy cấp, phản xạ tự nhiên của hấn là sử dụng loại thần chú nào quen thuộc nhất.

Một tiếng nổ kinh hồn phát ra khi Hồ sắt tinh của Ama Êban va phải bàn tay máu của Balibia, chất chứa đến mức bọn trẻ phải đưa tay lên bịt chặt hai tai. Trong khi Hồ sắt tinh chồm vờn lùi lại một chút thì bàn tay máu của Balibia bị đẩy bắn ra xa và bọt đi trông thấy.

Bọn Kăply chưa kịp mừng rỡ trước sự thất thế của Balibia đã giật bắn người trước những tiếng thét bài hãi phát ra từ cả đồng người. Tụi nó chớp mắt một cái, lập tức nhận ra điều gì đã khiến mọi người la hoảng: Chiếc hộp kim loại trên tay ông K'Tul bị sự chấn động hắt văng xuống đất. Nhưng nếu chỉ có vậy hàng chục cái miệng cũng không đến nỗi phải đồng loạt kêu lên. Chính diễn biến bất ngờ tiếp theo mới khiến nhiều người không tin vào mắt mình: Chiếc hộp vừa rơi xuống, một cánh tay nhợt nhạt, tong teo với những ngón khô quắt bắt thần trôi lên từ dưới đất nhanh chóng chộp lấy rồi hấp tấp chui trở xuống, đến khi ai nấy kịp hiểu ra chuyện gì thì cánh tay cùng chiếc hộp đã giống như một ảo ảnh thoáng qua.

- Trời, chuyện gì vậy kia?

Balikem và Buriăk rên lên và gần như biến mất cùng lúc.

Kăply lia mắt một vòng, ngạc nhiên thấy giáo chủ Ama Êban cùng con cọp vàng cũng không còn ở chỗ cũ.

Suku đập tay lên lưng Kăply, thì thầm:

- Anh K'Brê! Bọn họ độn thổ cả rồi.

Kăply “à” lên một tiếng:

- Họ định đuổi theo cánh tay của Baltalon ư?

Suku gật đầu, định nói một câu gì đó nhưng ánh mắt của họa sĩ Yan Dran làm nó im bật. Suku có cảm giác một nùi cá pha lê đột ngột chen ngang hòng khi sực nhớ ra trong những người có mặt, họa sĩ Yan Dran là kẻ duy nhất biết về sự tồn tại của cánh tay ma quái này. Hôm Nguyên và Kăply từ núi Lung Chừng trở về, chính ông đã tận mắt chứng kiến Suku sai khiến cánh tay Baltalon cướp lấy những quả táo vàng về cho nó.

Nhưng Suku chỉ hồi hộp một chút xíu thôi vì mãi một lúc nó không thấy Yan Dran nói gì. Ông chỉ đưa mắt ngó Suku một cái rồi quay đi chỗ khác, như thể

Ông chỉ tình cờ nhìn nó chứ thiệt ra ông đã quên sạch chuyện hôm trước rồi.

- Ama Êban, Balikem và Buriăk có đuổi kịp cánh tay Baltalon không hờ em?

Tiếng Kăply lao phào bên tai khiến Suku bừng tỉnh.

- Không đâu. – Nó đáp khê – Giờ này có lẽ cánh tay Baltalon đã đưa chiếc hộp cho thằng Steng rồi.

- Trời đất, em không đùa đó chứ? – Kăply bật kêu bằng giọng chưa bao giờ sùng sốt đến thế – Thằng Steng đang ở đâu? Tại sao lại đưa chiếc hộp cho nó?

- Em cũng chẳng hiểu. Đại tiên ông Mackeno vừa dùng thần giao cách cảm bảo em làm vậy.

Vừa đáp Suku vừa lắc đầu, không rõ là để hất những lọn tóc qua một bên hay để bày tỏ sự ngạc nhiên.

Quả nhiên, thằng oắt vừa dứt lời, Ama Êban, Balikem và Buriăk đột ngột hiện ra ngay chỗ cũ, mặt mày người nào người nấy quạu đeo như vừa húc đầu phải gốc cây.

Suku thở phào:

- Thấy chưa, anh K’Brêt! Như vậy là bọn họ không lấy lại được chiếc hộp.

Nhưng liền sau đó, Suku nhận ra nó đã quá vội mừng.

o O o

Từ trong khu rừng bên tay trái, một đám nhóc tí lục tục nối nhau đi ra, hoàn toàn nằm ngoài sự chờ đợi của mọi người. Khi nhận ra những khuôn mặt quen thuộc, bọn Kăply không hện mà cùng bám tay vào đuôi để biết chắc là mình không nằm mơ, mắt đưa nào đưa nấy cứ trợn ngược lên.

- Mua, Tam, Kan Tô, Bolobala, Steng! Các bạn ở đâu ra vậy? – Êmê thẳng thốt kêu tên từng đứa, mặt xám đi vì lo lắng.

Không riêng Êmê, đám bạn nó cũng không giấu vẻ ngỡ ngàng. Nguyên trừng trừng nhìn đám bạn mới đến, tìm thất lại khi thấy cả bọn ù rừ và thất thểu lê bước như thể đang kéo nhau ra pháp trường.

- Mua ơ.

Kăply đưa hai tay lên miệng làm loa, gân cổ hét thật to, bắt chắp cái cách mọi người đang nhìn nó như nhìn một kẻ phát rồ, thậm chí nó cũng không hề có cảm giác trước cái cốc đau điếng của bà Ka Lên.

Trong bọn, thằng Steng đi sau cùng, tay đang cầm chiếc hộp báu vật, nhưng trông mặt thì dường như nó chẳng vui sướng gì.

Đến khi tụi Kan Tô đi được một quãng, bọn Kăply mới điếng hồn hiểu ra tại sao đám bạn của mình trông giống những con gà rù là vậy: Sau lưng tụi Kan Tô còn có một người nữa.

Người này vừa bước ra khỏi đám lá, bọn trẻ lập tức bắt gặp một cảm giác gì đó giống như là đang rơi thẳng vào một cơn ác mộng, người đứa nào cũng gây gây như phát sốt.

Chiếc áo chùng màu mỡ gà với những đường viền màu cánh gián mảnh như sợi chỉ khoác lên vóc người tằm thước tạo cho hắn một vẻ thanh nhã khác thường. Tuy không nhìn thấy mặt thật của hắn nhưng Kăply đoán đằng sau tấm sa màu xanh ngọc là một khuôn mặt đẹp trai không kém gì Tam phù thủy Bạch kỳ lân.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức kéo theo những tiếng kêu náo loạn:

- Bastu!

- Trùm Hắc Ám!

Cứ như thể có một cơn lốc vừa dấy lên, những đôi chân tự động túm tụm vào nhau như thể ai nấy đều tin rằng khi đứng sát vào nhau như vậy họ sẽ không bị nỗi sợ hãi cuốn đi. Ngay cả Cục trưởng Ama Moto và đám phù thủy Cục an ninh cũng hấp tấp bước thụt lui ra sau mấy bước.

Đối diện với bọn Kăply là đám thuộc hạ của Bastu, lúc này tất cả đang cúi đầu xuống, khép nép như thể một bầy sói con trước con sói đầu đàn.

Bastu không thèm nhìn bọn Balikem. Cũng không thèm nhìn ai hết, kể cả hiệu trưởng N’Trang Long. Hắn khẽ hắng giọng ra hiệu cho tụi Kan Tô đứng lại rồi chấp hai tay ra sau lưng, ánh mắt sáng như sao nhìn đắm đắm vào chiếc hộp kim loại trên tay thằng Steng, hắn mấp máy môi như thể nói với chính mình:

- Hà, cuối cùng rồi ta cũng tìm được chiếc hộp này.

Căn cứ vào thái độ ung dung của Bastu, Kăply có cảm tưởng hắn không nhìn thấy ai hết, hoặc nếu có thấy chắc hắn cũng tưởng đó là những tượng người bằng gỗ. Kăply càng bức mình hơn nữa khi nhận thấy ngay cả thầy N’Trang Long cũng dường như tỏ ra lo lắng trước sự xuất hiện của trùm Hắc Ám.

Tự nhiên Kăply đâm quạu. Nó cổ la thật to:

- Bastu! Người thân phận là một thủ lĩnh mà đi học lóm thần chú của người khác há? Hồng lẽ ngươi là người không biết xấu hổ?

Tiếng hét thình lình của Kăply làm bà Ka Lên khiếp đảm đến mức dù rất muốn cốc cho thằng con thêm cái nữa cũng không làm sao nhấc tay lên được. Tay của bà xụi lơ, ngó xuống như cành cây bị gió đánh gãy.

- Người bảo ta học lóm thần chú kim cương ư? – Trái với sự lo ngại của mọi người, trùm Hắc Ám đáp bằng giọng mơ màng, không chút giận dữ – Thần chú kim cương của chủ nhân núi Lung Chùng quả là thần chú siêu phẩm, những người có tinh thần cầu tiến nếu có cơ hội nên học thần chú này, chẳng có gì gọi là xấu hổ.

Kăply cong môi, khinh bỉ:

- Bastu, ngươi đúng là đồ mặt dày.

Ánh mắt trùm Hắc Ám rơi thẳng vào mặt Kăply nóng bỏng nhưng giọng nói của hắn vẫn thản nhiên:

- Nếu gọi những ai học thần chú kim cương là mặt dày thì ta nghĩ vợ chồng K’Rahlan – Ka Ming cũng nằm trong số đó.

Không buồn ngắm gương mặt đỏ bừng của Kăply, Bastu quay sang thầy N’Trang Long:

- Ta nói thế, người có đồng ý không, Mackeno?

- Nói thiệt là mặc dù rất muốn ta cũng chẳng nghĩ ra lý do nào để phản đối người. – Thầy N’Trang Long tắc tắc lưỡi – Thiệt ra thì học loại pháp thuật nào không quan trọng bằng việc sử dụng nó để làm gì? Để giết người hay để giúp người?

Giọng Bastu đột nhiên lạnh lẽo:

- Ta giết người trước, giúp người sau.

Nói xong, như đột ngột rơi ra khỏi cuộc đối thoại căng thẳng, hắn ngửa mặt nhìn trời một lúc lâu như thể đối với hắn lúc này không có việc gì đáng làm hơn là đứng đĩnh ngẩng mày bay.

- Người định giết hại bao nhiêu người mới thỏa lòng hiếu sát của người hả Bastu?

Một giọng nói từ trong không trung bắt thần cất lên, mặt mày bọn Kăply rạng ra khi nhận ra đó là giọng nói dịu dàng của Păng Sur.

- Ta không hiếu sát, Păng Sur. – Bastu chép miệng đáp, vẫn đáp mắt vào những đám mây bông bênh trên cao, ngao nghể đến mức không buồn đảo mắt xem tiếng nói của Păng Sur phát ra từ đâu – Ta chỉ muốn thanh lọc cư dân Lang Biang theo ý tưởng của ta. Ta muốn sắp xếp và cai quản thế giới theo cái cách ta cho là tốt nhất.

- Hừm, người quả là ngông cuồng. Ta không hiểu người ý vào cái gì mà cho mình cái quyền sắp xếp lại thế giới. – Ama Êban bắt đầu nổi xung, râu tóc ông lay động như có gió, đến mức con cọp vàng ông cỡi cũng bị kích động, bốn chân nó rục rịch như chuẩn bị phóng tới – Người ý vào mấy câu thần chú kim cương bập bẹ ư?

- Trình độ như người thì chẳng biết cái quái gì đâu. – Bastu nhìn giáo chủ giáo phái Madagui qua khoe mắt – Thần chú kim cương tuy lợi hại thiệt nhưng xung tụng nó là thần chú vô địch thì quá sức buồn cười. Với ta, thần chú kim cương chẳng qua là thứ thần chú có giá trị hỗ trợ thôi. Nó chỉ có tác dụng kích hoạt chức năng phóng xạ của thần chú Cực lạc tiêu điều.

- Cực lạc tiêu điều?

Có thể thấy cả đồng cái miệng há ra khi nghe cái tên thần chú lạ tai của trùm Hắc Ám.

- Đúng thế. Thần chú Cực lạc tiêu điều của ta mới là thần chú vô địch. Những ai rắp tâm chống đối ta, nói thẳng ra là những ai hết muốn nhìn thấy ánh mặt trời, thần chú Cực lạc tiêu điều sẽ giúp bọn ngu xuẩn đó sớm tiêu điều miền cực lạc.

Trùm Bastu vẫn nói bằng giọng hết sức êm ái nhưng lần này nghe xong, tóc gáy mọi người lập tức dựng đứng cả lên. Bọn Kăply nhớ lại sự khuyến cáo của thầy N’Trang Long khi nãy, biết rằng câu nói của trùm Bastu không phải là lời đe dọa suông.

Trong khi ai nấy chết lặng, Cục trưởng Ama Moto đột nhiên quát ầm:

- Ta không tin có thứ pháp thuật nào lợi hại hơn thần chú kim cương.

Ông quét mắt về phía Nguyên và Kăply, cao giọng:

- Đại tiên ông Mackeno là chiến binh giữ đền đời thứ hai, dĩ nhiên không thể ra tay đối phó với Bastu. Nhưng hai đứa ngươi không thể khoan tay đứng nhìn như thế được. Nếu Đại phù thủy Păng Sur không chịu giúp đỡ thì toàn thể Cục an ninh sẵn sàng đứng sau lưng bọn ngươi.

Rõ ràng Ama Moto cố ý khiêu khích Păng Sur. Ai cũng thấy thế, chỉ có Păng Sur hình như không thấy nên trong gió chẳng một lời đáp lại.

K’Rahlan “e hèm” một tiếng:

- Ông Cục trưởng nói đúng đấy, con trai. Ta và mẹ con cũng không thể vô can trong chuyện này.

K’Rahlan vừa nói xong, khói từ tay ông cuộn cuộn bốc ra, nhanh chóng tụ thành hình một con ngựa trắng tung vó bên trên đám lá dày.

- Cả ta nữa. – Giáo chủ Ama Êban sang sang cất tiếng, ông nói thật nhanh như sợ người nghe thỉnh linh biến mất – Bao đời nay giáo phái Madagui luôn ủng hộ chiến binh giữ đền.

Luồng khói vàng trong tay áo Ama Êban vọt ra theo tiếng nói, trong phút chốc hiện hình một con cọp vàng đứng cạnh con ngựa trắng.

Chưa bao giờ người ta trông thấy Hồ sát tinh và Mã sát tinh liên thủ trong một trận chiến, cho nên bao nhiêu cặp mắt háo hức ngược nhìn lên. Trước hình ảnh cảm động đó, lòng Nguyên bất giác nảy mầm một cảm giác gì đó như là sự cảm kích, trong một thoáng nó quên bằng những gì Ama Êban vừa gây ra cho nó.

Nhưng có lẽ họa sĩ Yan Dran và bà Êmô mới là những người xúc động nhất trước thái độ của giáo chủ Ama Êban. Trong khi Yan Dran khoái trá đưa tay vào mái tóc rối bù, quên rằng mái tóc của ông không thể nào nhếch nhác hơn được nữa thì bà Êmô nắm khư khư chiếc quạt lông chim để sự phẫn khích không lộ liễu nó khỏi tay bà lần nữa.

- Chừng này người đủ chơi nhau với hấn rồi!

Cục trưởng Ama Moto hào hứng hết lớn và hăng hái xông về phía Bastu, các phù thủy Cục an ninh bám sát sau lưng ông, mặt người nào người nấy lộ vẻ căng thẳng tột độ.

Dĩ nhiên các hộ pháp và sứ giả của phe Hắc Ám không đời nào để cho đám người của Cục an ninh muốn làm gì thì làm. K’Tul, Balibia, Balikem và Buriäk lập tức lao ra cản đường. Nguyên ngạc nhiên không thấy Tam phù thủy Hắc tinh tinh đâu nhưng rồi nó đoán ra bọn chúng đã bỏ đi ngay khi chủ nhân núi Lưng Chừng rời khỏi hiện trường.

Gần như không kịp suy nghĩ, Nguyên nhích chân tới trước, cảm thấy Kăply và những đứa khác cũng hành động như mình.

- K’Brêt!

Bà Ka Lên chạy theo Kăply, réo inh ỏi khiến thằng nhóc bức bối quay lại. Nhưng nó chưa kịp thốt lên lời cự nự đã lập tức ngậm miệng.

- Con cứ thực hiện sứ mạng của con đi. – Bà Ka Lên nhìn thẳng nhóc bằng ánh mắt âu yếm và động viên bằng một giọng nói mà ai cũng nhận thấy là bà cố làm ra vẻ bình tĩnh – Có mẹ một bên đây, con đừng sợ!

Bà Êmô không nói gì nhưng cái cách bà lảng lạng bám sát bên cạnh Êmê cho thấy là bà sẵn sàng chia sẻ tâm trạng của bà Ka Lên.

Nguyên mím môi tung một câu thần chú sấm sét vào giữa đám đánh nhau hỗn loạn trước mặt, cổ không chạm vào ông K’Tul. Kăply và tụi bạn cũng đồng loạt ra tay, và cũng như Nguyên đứa nào cũng cố lái câu thần chú của mình ra xa khỏi ông K’Tul càng xa càng tốt.

Thằng K’Tub lúc này đã hồi tỉnh, lệt bệt chạy theo tụi bạn, miệng không ngừng mếu máo:

- Ba ơi, ba!

Tiếng gào của K’Tub thâm thiết đến mức bà Êmô phải dừng lại, bế xốc nó lên mặc cho thằng oắt rú rít và giãy dụa như thể khiếp trước nó là sư tử.

Trong bọn Nguyên, đứa lãnh trách nhiệm giúp đỡ bọn người của Cục an ninh đương đầu với Balibia dĩ nhiên là Đam Pao. Chỉ có thần chú cầu vồng của nó mới đủ sức chống chọi lại thần chú kim cương của Balibia, mặc dù ai cũng thấy rõ là nếu Ama Moto và đám thuộc hạ không liên tiếp tung đòn ào ạt thì Đam Pao không thể nào cầm cự được quá mười phút.

Trong khi Nguyên và Kăply giữ chân Balikem thì bà Ka Lên cùng bọn nhóc còn lại xúm vào đối phó với Buriäk. Ngay bên cạnh, ba người đến từ hồ Ma ra sức chặn tay ông K’Tul, với sự trợ giúp đắc lực của bốn con vật của Tứ bát tử.

Bà Êmô đứng ngoài, hai tay ôm cứng thằng K’Tub, mắt lo lảng nhìn vào trận đánh mù mịt những khói và các vết chớp sáng loảng ngoảng, chốc chốc lại lạc giọng kêu lên:

- Cẩn thận, Êmê!

- Anh K’Tul, coi chừng!

Cứ như thể bà cùng lúc đứng về hai phe.

Ở mé rừng bên trái, trùm Bastu cũng không còn giữ được vẻ ung dung khi cả Mã sát tinh lẫn Hồ sát tinh cùng lúc đâm bổ xuống từ trên cao.

Nhưng Bastu không có vẻ gì là hốt hoảng. Hắn chỉ lùi ra sau mấy bước, tay giữ chặt vật áo chùng, có ý đợi cho con ngựa trắng và con cọp vàng đến gần.

Chẳng ai thấy hắn có cử chỉ nào đặc biệt nhưng khi Mã sát tinh và Hồ sát tinh sắp chạm tới người hắn, đột nhiên có tám con rồng đen xuất hiện và bay lượn chung quanh hắn.

Sau một tiếng “két” chói tai như thể có hai miếng sắt chạm vào nhau, con ngựa trắng và con cọp vàng lộn nhào ra sau như vừa va phải vách núi.

Nhưng vừa bị đánh bật ra, Mã sát tinh và Hồ sát tinh chồm dậy rất nhanh, lại điên cuồng lao vào lũ rồng đen, lần này trong đầu trường có thêm tấm lưới màu

ngân nhũ bắn ra từ tay Ka Ming khiến cuộc tử chiến giữa thủ lĩnh của ba phe phái trở nên hung hiểm khôn lường. Không khí chung quanh lúc này vừa mong manh lại vừa nặng nề, bầu trời đột nhiên tối sầm như một tấm mền dày và mọi người có cảm giác mình đang rơi vào một thế giới cực kỳ u ám.

Nguyên vừa niệm chú vừa hồi hộp liếc mắt qua trận đánh bên cạnh, khiếp hãi khi thấy trùm Bastu một mình chống chọi với Ama Êban và vợ chồng K’Rahlan – Ka Ming mà không hề tỏ ra nao núng, thậm chí hắn còn đủ thì giờ để cười nhạo:

- Thần chú kim cương do đích thân chủ nhân núi Lung Chùng ra tay còn chưa chắc làm gì được ta, huống hồ thứ thần chú lôm bôm của người.

Nguyên run sợ khi biết trùm Hắc Ám không nói ngoa. Cứ mỗi lần tấm lưới ngân nhũ của Ka Ming chụp trúng một con rồng, nó lại nhanh nhẹn thoát ra, hiện tượng chưa bao giờ xảy ra với thần chú kim cương.

Đến nỗi sau vài lần tấn công trong vô vọng, bà Ka Ming phải bật ra tiếng la hoảng:

- Thần chú của người...

- Cực lạc tiêu điều! Hừm, ta đã nói rồi, hôm nay ta muốn cho bọn người sáng mắt ra. – Bastu cất giọng ngạo mạn – Thiết sự ta cũng chỉ mới sử dụng Cực lạc tiêu điều ở tầng thứ nhất thôi.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, như thể không phải hỏi Ka Ming mà muốn gửi một thông điệp chết chóc đến tất cả những ai có mặt:

- Nếu ta sử dụng tầng thứ hai và tầng thứ ba, các người có hình dung chuyện gì sẽ xảy ra cho xứ Lang Biang không?

- Chuyện gì ư? – Bà Ka Ming lấp bắp hỏi và nghe trái tim mình chùng xuống – Hồng lễ ngươi muốn nói tới việc chim ruồi và chim kền kền mấy hôm nay bỗng kéo hết về đây?

- Người thông minh đó, Ka Ming. – Bastu mỉm cười đằng sau tấm mạng màu xanh ngọc – Lúc đó, xứ Lang Biang chắc chắn sẽ biến thành một nghĩa trang khổng lồ. Ngay cả Mackeno, Păng Súr và Pi Năng Súp cũng không thoát khỏi tai ương, huống gì...

- A! – Ama Êban thình lình ré lên, cắt ngang lời đe dọa của trùm Hắc Ám – Những con rồng của hắn chỉ có một mắt. Tất cả đều chột mắt. Lạ chưa!

Phát hiện của Ama Êban chỉ khiến mọi người ngạc nhiên, cái giọng run run tiếp theo ngay sau đó của thằng nhóc Suku mới khiến ai nấy rụng rời:

- Nếu vậy thì Bastu chính là... là... Pô Palay Tàn Phế!

Chương 26: Hiệu Ứng Huynh Độ

K’Rahlan điều khiển Mã sắt tinh vọt qua bên tránh cú chop của một con rồng, vừa ngoác miệng la lớn:

- Không đúng! Bastu không thể là Pô Palay Tàn Phế được.

Kăply cũng gầm gừ:

- Pô Palay đã chết cách đây ba trăm năm rồi, Suku.

- Trước đây Pô Palay vẫn thường cỡi con rồng đen chột mắt. Bây giờ Bastu lại sử dụng những con rồng đen chột mắt.

Suku không trả lời thẳng, nhưng câu nói của nó còn hơn một sự khẳng định. Nó vẫn rụt cổ nấp sau lưng Păng Ting, tay không ngừng giữ chặt chéo áo của nhỏ bạn. Dĩ nhiên từ nãy đến giờ, nó không dám tung ra một câu thần chú nào.

- Ha ha ha... – Một tràng cười vọng ra từ đằng sau tấm mạng che mặt của trùm Hắc Âm – Khá lắm nhóc. Người chắc là cháu bảo bối của Pi Năng Súp?

- Người không phải là Pô Palay! – K’Rahlan rít lên, tức giận và sợ hãi.

Ánh mắt đầy uy lực của Bastu bắn về phía thủ lĩnh Ánh Sáng:

- K’Rahlan, ta dù sao cũng là cậu của ngươi. Ông cậu Mackeno ngươi mong cho sống lâu, còn ông cậu này thì ngươi trù cho chết quách là sao?

Đôi mày rậm và xéch của K’Rahlan nhướn lên:

- Ta không tin ngươi là Macketa.

- K’Rahlan, hấn chính là Macketa.

Thầy N’Trang Long cất giọng rầu rầu.

Chắc chắn không ai chờ đợi một lời xác nhận như thế nên khi thầy lên tiếng, mọi người có cảm giác thầy vừa cho nổ một quả mìn phá núi. Bọn Kăply bắn mình lên ngay tại chỗ đứng, như thể thầy vừa cho nổ một quả mìn thật, còn bà Êmô, bà Ka Lên và đám phù thủy Cục an ninh mặt mày tái ngắt như vừa trông thấy quỷ hiện giữa ban ngày.

Phù thủy các phe phái lập tức dừng tay, như thể cái tin Pô Palay còn sống đáng quan tâm hơn bất cứ chuyện gì trên đời.

- Không! Không thể như thế được! – Cục trưởng Cục an ninh Ama Moto hốt hải kêu lên, Kăply trông thấy các thớ thịt trên gò má ông co giật dữ dội.

- Nhưng đó là sự thật, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long mấp máy môi, vẻ mặt thầy đột ngột khắc khổ và buồn bã đến mức tưởng như nếu biến mất được khỏi cõi đời trong lúc này thì thầy sẽ biến ngay.

- Nhưng cũng sự thật là cách đây ba trăm năm, trong vai trò chiến binh giữ đền đời thứ hai, ông đã trừ khử Pô Palay Tàn Phế rồi kia mà? – Ama Moto ném cho thầy N’Trang Long một cái nhìn nghi hoặc, thậm chí khi câu nói buột ra khỏi môi mọi người vẫn còn nghe ông grừ grừ trong cổ họng.

- Chỗ này thì ông nói đúng, ông Cục trưởng. – Thầy N’Trang Long mệt mỏi đáp – Đúng là Pô Palay đã chết rồi.

- Thế sao ông còn bảo Bastu chính là Pô Palay? – Giọng ông Ama Moto tươi lên được một chút, dù không giấu vẻ bất bình – Hay là ông muốn nói rằng ông có thể khôi hài mọi nơi mọi lúc?

Lúc này tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào gương mặt hiền muộn của thầy N’Trang Long và Kăply vô cùng đau khổ khi nhận thấy dường như thầy hiệu trưởng của nó đã đánh rơi mất vẻ ung dung thư thái ở chỗ nào đó trong rừng.

- Dĩ nhiên là cách đây ba trăm năm Pô Palay đã chết. – Thầy N’Trang Long nói mà không nhìn ai – Nhưng điều đó không có nghĩa là bây giờ hán không còn sống.

Kăply bắt đầu nghĩ thầy hiệu trưởng đã không còn tinh táo và ý nghĩ đó khiến nó nghe đau nhói nơi dạ dày.

- Ông N’Trang Long! – Ama Moto ré to, gân cổ nổi vằn như những con giun.

- Chẳng việc gì để ngươi phải kêu réo om sòm như thế. – Giáo chủ Ama Êban liếc xéo ông Cục trưởng an ninh, hừ mũi – Nếu như Pô Palay là bậc thầy về phép phân thân thì tất nhiên hán hoàn toàn có thể sống lại.

- Khi Pô Palay sắp ra tay san bằng lâu đài Sêrôpôk, tôi đã dùng lửa đốt rụi hán. Phép phân thân hồng có tác dụng gì trong trường hợp này đâu, ông Ama Êban.

Suku vọt miệng, có vẻ nó đang hết sức khoái chí vì không phải nấp sau lưng Păng Tìng như khi này:

- Chắc chắn Pô Palay đã sử dụng một loại pháp thuật tương tự bí thuật Nhiếp hồn của vợ chồng Krazanh – Kim.

- Chà, – trong khi Yan Dran ợ ra một tiếng gì giống như tiếng nấc, hoàn toàn không tự chủ, thì trùm Bastu bật kêu khê và khi hán nói tiếp mọi người mới tin là thẳng oắt không hề đoán mò – một lần nữa ta không thể không tán phục ngươi, nhóc con.

Quay về phía thầy N’Trang Long, trùm Bastu nhếch mép:

- Mackeno, chắc ngươi không ngờ trước khi tan thành tro bụi, ta đã kịp gửi linh hồn vào cây trắc bá bên đường...

Trùm Hắc Ám mới nói một câu đã khiến toàn thể những người có mặt đều rùng mình ớn lạnh.

Kăply nghe rõ tiếng thẳng Suku cà lăm bên tai:

- Gửi linh hồn vào một... một vật vô tri, ghê... ghê quá! Em chưa từng đọc được một... một điều gì như thế trong sách...

Đứng trước mặt, thầy N’Trang Long cau mày lắm lắm:

- Ồ... chuyện đó quả thật khó tin...

- Hừm, và ta chắc ngươi cũng không thể nào tin được sẽ có một ngày ngươi lại đối diện với ta? – Trùm Bastu nói tiếp bằng giọng đắc ý, có thể thấy tâm sa mông trên mặt hắn không ngớt rung rinh vì kích động.

- À, riêng điều này thì ta tin, Macketa. Ta đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi. – Thầy N’Trang Long lại ngúc ngoác đầu, lần này đôi mắt to cổ cộ của thầy rơi thẳng vào tâm mạng che mặt của trùm Hắc Ám – Ngươi lặn ngụp quá lâu trong nghệ thuật hắc ám nên đã mất hết cảm xúc về những tình cảm thiêng liêng. Còn ta thì khác. Khi ngươi sống lại vào một trăm năm mươi năm trước, ta đã tức khắc cảm nhận được. Tâm linh ta đã mách bảo cho ta biết người anh em máu mủ của ta vẫn còn ở trên đời. Đến khi trùm Bastu nổi lên và gây ra nhiều vụ chấn động, ta cảm thấy hết sức nghi ngờ. Sau khi kiểm tra cẩn thận, ta phát hiện trong danh sách học sinh trường Đămri qua các thời kỳ không có ai mang tên Bastu như nhiều người vẫn đồn đoán. Chỉ có một chàng trai tên Basu, về sau bí mật đổi tên thành Badd...

Giọng thầy N’Trang Long chột trảm xuống, nghe như tâm sự:

- Lúc đó, ta vội vàng xin thôi chức hiệu trưởng trường Đămri, bỏ ra một thời gian dài để đi tìm ngươi. Ngươi biết ta dò tìm ngươi bằng cách nào không?

Trùm Bastu, bây giờ là Macketa, lạnh lùng:

- Ta nghe đây!

- Ngươi nhìn đi. – Vừa nói, thầy N’Trang Long vừa cúi đầu nhìn xuống chân – Chính bằng đôi chân trần khốn khổ này đây. Chắc ngươi không ngờ khi cơ thể ta tiếp xúc trực tiếp với mặt đất, lập tức ta nhận được tín hiệu của ngươi. Năng lực đó, gọi là hiệu ứng huỳnh đề, một lãnh vực khác của thần giao cách cảm.

Kăply bật kêu, thảng thốt:

- Trời đất, vậy là thầy đi chân trần từ một trăm năm mươi năm nay hả thầy?

Sau tiếng kêu của Kăply là một tiếng “cốc”, tiếng “cốc” này nghe còn lớn hơn tiếng kêu của chính Kăply. Đó là bà Ka Lên đã kịp gõ lên đầu thẳng nhóc.

- Hiệu ứng huỳnh đề? – Macketa cúi đầu lắm lắm – Có một năng lực như thế ư?

- Dĩ nhiên hiệu ứng huỳnh đề cũng có những giới hạn của nó. – Thầy N’Trang Long tiếp tục bằng giọng đều đều – Nó không cung cấp chính xác vị trí của ngươi được. Ta chỉ có thể biết ngươi đang ở xa hay gần hoặc đang di chuyển về hướng nào. Nhưng đối với ta, vậy là quá đủ. Điều quan trọng là ta biết ngươi hãy còn sống trên thế gian này.

Thầy N’Trang Long ngưng lại một chút như lấy hơi rồi chép miệng tiếp:

- Cách đây một tuần, trực giác cho ta biết ngươi sắp đến vùng này. Để cho chắc ăn, ta đã nhờ giáo sư Akô Nô quay về núi Lung Chùng kiểm tra lại cây Đồi.

Quả nhiên, giáo sư xác nhận chiếc lá bần mệnh của người vẫn rất tươi xanh.

- Hóa ra người đã biết về sự phục sinh của ta từ lâu... – Đang rì rầm như nói với chính mình, đôi mắt của Macketa chợt quắc lên, hần nhìn thầy N’Trang Long mà Kăply có cảm giác hần đang dùng ánh mắt sắc như dao để xuyên thủng người thầy – Như vậy có nghĩa là mười ba năm trước, chính người đã bí mật cứu thoát vợ chồng K’Rahlan và Ka Míng?

Chuyện vợ chồng thủ lĩnh Ánh Sáng thoát chết dưới sự tấn công của toàn bộ lực lượng tinh nhuệ nhất của phe Hắc Ám cho đến nay vẫn còn là một câu hỏi lớn. Chính trùm Hắc Ám cũng không thể tin được một ai đó có thể sống sót trước sự liên thủ giữa hần và tả hữu hộ pháp Balibia – Balikem với sự trợ giúp của năm đại sát thủ khét tiếng Badd, Basil, Baltalon và anh em Buriam – Buriäk.

Một lần nữa mọi ánh mắt lại bám cứng lấy chòm râu rậm của thầy N’Trang Long, như thể đó là một cái cửa hang và ai nấy đang thốc thòm rình xem con thú bí mật nào sẽ từ trong đó phóng ra.

Không rõ có phải vì biết mọi người đang ngấm nghĩa chòm râu của mình hay không mà thầy N’Trang Long thông thả xoắn lấy một cọng, quấn nó vào đầu ngón tay.

Thầy giữ sợi râu trong tư thế đó lâu thật lâu, như vịn vào đó để nhớ lại những gì đã xảy ra mười ba năm về trước.

- Thiệt sự mà nói, – cuối cùng, nhận ra mọi người không thể kiên nhẫn hơn được nữa, thầy buông cọng râu ra và tặc tặc lưỡi – trong cái đêm bão bùng đó một mình ta thì không đủ khả năng giải cứu vợ chồng K’Rahlan...

- Còn ai nữa hả thầy? – Lại thằng Kăply lấu tấu vọt miệng, lần này không nghe vang lên tiếng “cốc” quen thuộc vì thằng nhóc đã nhanh chân vọt tuốt ra xa khiến bà Ka Lên loạn xạ vì đánh hụt.

- Dĩ nhiên là cả bọn ta. – Thầy N’Trang Long chép miệng – Đêm đó, ta, Păng Sur và Pi Năng Súp đứng trên đồi và ba người cùng ra tay một lúc mới bốc được vợ chồng K’Rahlan ra khỏi đồng khố lửa mịt mù do phe Hắc Ám gây ra. Hai cái xác còng queo và khét lẹt nằm giữa hiện trường thiệt ra là do hai con nai hóa ra...

- Mackeno! – Balikem cất giọng nhạo báng – Vậy mà tôi từng nghe nói Tam tiên thề sẽ không nhúng tay vào chuyện thế sự. Thì ra các ngài biết giữ lời gớm!

- Người đừng có ở đó mà múa mép. Bọn ta chưa bao giờ thề cái con khi gì hết. Nếu như ta không can thiệp vào chuyện thiên hạ chẳng qua do lòng ta nguội lạnh sau khi tự tay mình hạ sát Macketa...

Kăply nãy giờ vênh tai nghe không sót một lời, càng nghe nó càng muốn đưa tay lên véo tai mình kinh khủng: trong tụi bạn, nó là đứa cứ nghe nhắc đến Tam tiên là mở mồm chế nhạo. Hóa ra trước nay những gì nó nghĩ về Tam tiên đều sai bét.

- Balikem! – Kăply lại ngoác miệng la to, tin rằng không có dịp nào tốt hơn để nó sửa chữa sai lầm – Hồng lẽ người kém thông minh đến mức không hiểu rằng Tam tiên có quyền hành động một khi Macketa vẫn còn sống và âm mưu quay lại thôn tính xứ Lang Biang...

Lần đầu tiên, Kăply làm một cái chuyện không ai nghĩ nó dám làm là mắng người khác “kém thông minh”, nhưng lúc này tụi bạn nó không còn bụng dạ đâu để phì cười.

- Cậu Macketa. – Mắt đỏ hoe, bà Ka Mìng run run lên tiếng – Tôi thật không ngờ người quyết sát hại vợ chồng tôi lại là cậu. Cậu Mackeno nói đúng, cậu đã mất hết nhân tính rồi...

- Nhân tính là cái gì kia chứ? – Macketa cười khẩy – Đó chỉ là thứ trang sức nhảm nhí dành cho những lão già hủ lậu như Mackeno hay Pi Năng Súp thôi. Muốn làm nên đại sự mà còn dè ý những thứ tiêu tiết lật vật đó thì làm sao thành công hả Ka Mìng?

- Cả máu mù ruột rà cũng là tiêu tiết hả cậu? – K’Rahlan nghiêng răng ken két, đôi mắt trợn ngược muốn rách cả khóe.

Macketa khẽ nhún vai, giọng ráo hoảnh:

- Máu mù ruột rà cũng thế thôi. Bất kỳ ai dám đứng chắn giữa ta và chiếc ghế cai quản xứ Lang Biang mà ta đang sắp sửa ngồi vào, kẻ đó sẽ trở thành cát bụi dưới chân ta...

Cục trưởng Ama Moto phẫn nộ hét:

- Tất cả xúm vô tiêu diệt hắn đi. Còn lằng nhằng với hắn làm gì nữa?

Vừa hét Ama Moto vừa tung thân chú về phía Macketa. Ngay sau lưng ông, những luồng sáng từ đầu gậy phép của đám thuộc hạ cũng nhanh chóng phụt ra có vôi.

Giáo chủ Ama Êban lập tức hưởng ứng: Khói vàng vọt ra khỏi tay áo và Hồ sát tinh từ trên cao nhanh nhẹn đâm bổ xuống. Ở phía bên này, con ngựa trắng của K’Rahlan cũng hăng hái xông trận.

Và một lần nữa, thân chú kim cương của Ka Mìng xuất hiện trong hình dáng một tấm lưới mỗi lúc mỗi tỏa rộng và không ngừng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trong nháy mắt, cuộc quyết đấu giữa thủ lĩnh các phe phái lại tái hiện, lần này có thêm sự tham gia của các siêu phù thủy Cục an ninh.

Nguyên và Káply đang phân vân không biết có nên ra tay hay không đã thấy bọn thủ hạ của trùm Hắc Ám hăm hè lao ra định chặn bọn người của Ama Moto lại.

Nhưng bàn tay máu của Balibia vừa bay vút lên đã phải hạ ngay xuống.

- Để đó cho ta! – Macketa quát giạt – Bọn ngươi lui hết ra! Lui càng xa càng tốt!

Cùng với tiếng quát, tám con rồng đen không biết từ đâu hiện ra quanh người Macketa.

Khác với lần trước, vừa xuất hiện bảy rồng nhanh chóng tách ra làm hai. Bốn con bay lượn quanh người Macketa tạo thành một tấm lá chắn di động, bốn con còn lại lao lên không trung và từ trên cao những lần chớp sáng ngoằn ngoèo lóa mắt thì nhau giáng xuống như điện xẹt, kèm theo những tiếng nổ rung rinh mang tang mọi người.

- Thân chú sấm sét! A... – Suku rú lên, có lẽ nó định nói thêm câu gì nữa nhưng tiếng nói vừa thoát ra khỏi môi nó lập tức bị những âm thanh đinh tai nhức óc nhấn chìm.

Bọn trẻ như muốn rụng người xuống cô khi nhớ Suku từng có lần nhắc tới thứ thần chú bá đạo này của Pô Palay Tàn Phế. Suku bảo hồi trước Pô Palay thường cỡi một con rồng đen chột mắt, vung tay giáng sấm sét xuống bất cứ ai đối địch với hắn. Kinh khủng hơn nữa, đây là loại thần chú giết người hàng loạt, có tầm sát thương rất rộng, khi phát ra bao giờ cũng thiêu rụi cả một ngôi làng hay một khu phố. Lời nguyên Tan xác của Buriăk so với thần chú sấm sét chỉ như đom đóm so với mặt trời.

Nhìn cô cháy xém một vùng rộng lớn, những thân cây hai bên con đường mòn đổ rạp xuống trước cơn bão thịnh nộ của sấm và sét, bọn Kăply khiếp đảm hiểu ra tại sao Macketa quát bọn thuộc hạ lùi tuốt ra xa.

Nhưng có điều lạ là tụi nó vẫn chẳng thấy hề hấn gì, máu vẫn chưa dồn lên hai bên thái dương và ngực cũng không cảm thấy tức nghẹn như tụi nó lo sợ. Ở bên cạnh, người của phe tụi nó cũng chưa có ai ngã lảo ra.

- Thần chú cầu vòng!

Nguyên mừng rỡ kêu lên khi nhác thấy đám mây bảy màu từ tay thầy N’Trang Long không biết bay ra từ lúc nào, bây giờ đang không ngừng tỏa rộng như một bức màn trên đầu mọi người.

- Đúng rồi. – Kăply nói như reo – Ba trăm năm trước, Pô Palay đã nhiều lần bại trận trước Đại tiên ông Mackeno...

- Mackeno! – Trùm Hắc Âm hừ giọng, cắt ngang tiếng reo của Kăply – Người nên biết điều này: ngay cả khi có sự giúp sức bí mật của Păng Sur, người cũng chỉ có thể duy trì tình trạng này trong vòng mười phút là cùng. Có lẽ người cũng biết thần chú sấm sét chỉ là bước sơ đẳng của siêu thần chú Cực lạc tiêu diệt...

Thầy N’Trang Long vẫn không hề hé môi, cứ lẳng lặng điều khiển bức màn bảy màu một cách hết sức êm ái, nhẹ nhàng hứng lấy sấm sét liên tục giáng xuống từ trên cao.

- Sao thầy không đánh thẳng vào mấy con rồng há thầy?

Kăply sốt ruột lạ lớn. Nhưng thầy N’Trang Long làm như không nghe thấy, đám mây sắc sỡ vẫn giữ một độ cao nhất định bên trên mọi người, uốn éo uyển chuyển như một tấm lụa mỏng.

- Thằng nhóc nói hay đó!

Ama Êban và Ama Moto thốt ra gần như cùng một lúc. Lúc này, không phải bận rộn đối phó với Macketa, vừa hô xong Ama Moto chìa tay lên cao, mím môi niệm chú. Còn Hồ sát tinh của giáo chủ Madagui thì lập tức lách khỏi bức màn của thầy N’Trang Long, co chân nhảy bổ vào bảy rồng đang nhe nanh múa vuốt.

- Không được chạm vào chúng!

Thầy N’Trang Long hấp tấp găm lên, Kăply chưa bao giờ nghe thầy hét lớn như vậy, tai nó kêu u u như có một con chuột bị cháng đang quay tưng bưng ở trống.

Nhưng tất cả đều đã muộn. Thầy N’Trang Long vừa hét xong, trên bầu trời đã vang lên mấy tiếng “uỳnh, uỳnh” nhức óc do Hồ sát tinh và thần chú của Ama

Moto đánh trúng mình rỗng.

Đang ngờ ngác không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng không cho mọi người tấn công bầy rỗng của Macketa, bọn Kăply bỗng trợn ngược mắt lên: sau khi bị trúng đòn, bầy rỗng đang từ màu đen bất ngờ chuyển sang màu đỏ tía.

- Hà hà, trễ rồi. – Tiếng Macketa vang lên, lờn lợn và khoái trá – Bọn người đã vô tình kích hoạt tầng thứ hai của Cực lạc tiêu điều...

Mặt xám như chì, thầy N’Trang Long sững ra một chút, rồi quỳnh quít quay đầu ra bốn phía, thầy kinh hãi quát to:

- Chạy đi! Chạy lẹ lên!

Đang thô lỗ mắt nhìn những con rỗng đổi màu, nghe tiếng quát, bọn Kăply giật bắn người, vội vã co giò chạy thục mạng. Vợ chồng K’Rahlan, giáo chủ Ama Êban, Cục trưởng an ninh Ama Moto và tất cả những người còn lại, kể cả bọn hộ pháp và sứ giả Hắc Ám, cũng cầm cổ thi nhau chạy. Hình như không người nào còn tỉnh táo để nhớ tới phép độn thổ. Một khi người đứng đầu Tam tiên mà còn hốt hoảng đến vậy dĩ nhiên những người khác không ai giữ được một gam can đảm nào trong người, tất cả nhanh chóng tạo nên một cảnh tượng hỗn loạn như thể những con thú đang cố chạy thoát một trận cháy rừng.

Ở phía sau lưng, từ trên độ cao gấp ba lần thân cây cổ thụ, những con rỗng đỏ bắt đầu phun ra một thứ bột gì đó màu vàng có mùi khét lẹt như lưu huỳnh. Trong tích tắc, thứ bột đó tỏa ra trong không khí, dày đặc đến mức Kăply có cảm tưởng nó đang nhìn cảnh vật qua một đôi kính màu vàng.

Bọn nhóc đang chạy vất giò lên cổ, bỗng nghe một tiếng “bịch”, giật mình ngoảnh lại, thấy người đàn ông râu quai nón vừa trở về từ hồ Ma thành linh ngã lộn ra.

Ông già mặt đỏ và người phụ nữ xinh đẹp định dừng lại đỡ bạn dậy, đã nghe thầy N’Trang Long hét giạt:

- Hắn chết rồi. Bọn người mau chạy đi!

Kăply liếc vội qua vai, kinh ngạc thấy trong bọn người đang tháo chạy của phe Hắc Ám, hữu hộ pháp Balikem cũng bắt thần té giựt xuống cỏ.

- Người quả là độc ác, Macketa. – Văng vẳng trong gió, tiếng Păng Sur tức giận – Không ngờ người vô lương tâm đến mức dùng nhựa độc của quả hiến sinh để luyện thần chú Cực lạc tiêu điều.

Ba chữ quả hiến sinh vừa đập vô tai, ai nấy đều giật người, cổ gùm chân nhanh hơn.

Nguyên vừa chạy vừa thở hồng hộc, lo lắng thấy hai chân mỏi nhừ. Đứng vào lúc nó có cảm tưởng cặp giò sắp sửa không thềm nghe lời nó, giọng nói quen thuộc của thầy N’Trang Long bắt thần dội lên trong đầu:

- Con mau dẫn các bạn quẹo sang bên trái! Con sẽ gặp Steng và nhớ nhất nhất làm theo lời nó.

Thần giao cách cảm! Nguyên thẫn nhừ và bàng hoàng nhớ ra từ nãy đến giờ nó không thấy tụi Steng, Mua, Kan Tô, Bolobala và Tam đâu hết. Khi nãy tụi Steng rõ ràng đi ra từ trong rừng nhưng dường như từ lúc Macketa xông vào cuộc hỗn chiến với bọn người của phe Ánh Sáng và giáo phái Madagui, năm đứa tụi nó len lén chuẩn mắt.

Không có thì giờ để nghĩ ngợi lâu hơn, Nguyên quay ra sau, khẽ hô “Theo tôi!” rồi hấp tấp ngoặt trái, băng băng chạy vô rừng.

Bọn trẻ vọt qua những bụi cỏ rậm, luồn lách giữa những thân cây to, té xuống rồi đứng lên, chạy như mê man, đầu óc mệt mỏi và căng thẳng ghê gớm.

Đến khi tiếng thẳng Steng thỉnh linh đập vô tai “Ê, K’Brăk!”, tụi nó mới giật mình đứng lại.

Steng lộ đầu ra sau một lùm cỏ rậm cao lút đầu người, đưa tay ngoắt lia:

- Mau lại đây!

Đằng sau bụi cỏ không chỉ có Steng. Mua, Tam, Bolobala và Kan Tô đang xúm xít ở đó. Nhưng bất ngờ nhất với tụi Kăply là sự có mặt của Mustafa bên cạnh bọn nhóc.

Gã tài xế đang quỳ trên đất để vuốt phẳng tấm thảm cũ xì.

- Các cô các cậu lẹ lẹ giùm đi! – Giọng gã có vẻ ca cẩm hơn là thúc giục.

Mặc dù không biết gã Mustafa sẽ đưa mình đi đâu, bọn Kăply vẫn xô nhau leo lên thảm. Tụi thẳng Steng cũng vội vã chen vô.

Steng đưa chiếc hộp kim loại trên tay cho Nguyên:

- Mà giữ đi.

Nguyên cầm lấy chiếc hộp, mắt trở lên:

- Bây giờ tụi mình đi đâu?

Steng gợn lông:

- Tới nghĩa trang của ba tao.

- Cái gì? – Kăply ré lên – Mà không đùa đó chứ?

Nguyên đập tay lên vai Kăply, nghiêm giọng, những gì thầy N’Trang Long vừa dặn dò vẫn còn ngân nga trong óc nó:

- Cứ nghe theo Steng.

- Mấy cậu đừng có mà quang quác lên như thế. – Gã Mustafa điều khiển cho tấm thảm bay lên, nhãn mặt cảm râm – Trùm Hắc Âm không có điếc đâu đấy.

- Tôi ngạc nhiên về chú thật đấy, chú Mustafa. – Suku nói trong khi cựa quậy để chọn thế ngồi thích hợp – Mọi người đang đánh nhau loạn lên như thế mà chú dám thò đầu ra khỏi hang.

- Nếu không phải Đại tiên ông Mackeno đứng ra bảo đảm thì đâu có mười cái mạng tôi cũng không tới chỗ hung hiểm này đâu.

Tầm thâm lướt đi rất nhanh, trái với bản tính thận trọng của gã tài xế. Căn cứ vào hướng mặt trời, Nguyên biết tụi nó đang bay về hướng nam. Chắc nghĩa trang của bà Steng ở hướng này, Nguyên nhủ bụng, vẫn không đoán ra được thầy N’Trang Long kêu tụi nó tới đó làm gì. Nguyên tặc lưỡi, liếc sang Kăply, thấy thằng này đang chăm chăm nhìn nhỏ Mua bằng ánh mắt như thể hai đứa nó đang ngồi trong rạp hát chứ không phải đang bị Macketa truy đuổi.

Nghe đến Macketa, Nguyên chợt dạ ngoái đầu nhìn quanh và nó chợt giật người khi nhắc thấy một vệt màu vàng từ phía sau đang bay tới như sao xẹt.

- Bay lẹ lên, chú Mustafa. – Nguyên rú lên như còi báo động – Trùm Hắc Ám đuổi tới nơi rồi.

Mười một đứa trẻ còn lại trên tấm thảm đều đồng loạt ngoảnh phắt ra sau và mười một cái miệng cùng hét to: “Aaaaaaaaaa... aaaa... aa...” đầy kích động khiến tấm thảm suýt chút nữa lật nhào.

- Ngồi yên! Chết cả lũ bây giờ! – Mustafa rống lên, đầy hoảng sợ.

Không biết gã tài xế sợ bọn nhóc chết vì trúng thần chú Cực lạc tiêu điều của trùm Hắc Ám hay chết vì rớt xuống từ trên mây, nhưng tiếng hét to ời là to của gã khiến bọn Kăply lập tức co người ngồi im.

Gã Mustafa không hề quay đầu lại phía sau, có thể gã không đủ thì giờ, cũng có thể gã không đủ can đảm. Gã đập tay bình bịch xuống chỗ ngồi, liên tục niệm chú, như thể gã có thể điều khiển tấm thảm bằng cả tay lẫn miệng.

- Hấn cời chỏi bay hâ anh K’Brăk? – Đam Pao lấp bắp hỏi.

- Anh không thấy rõ. – Nguyên ngập ngừng đáp, mắt vẫn nhìn trân trối vệt sáng phía sau lưng.

- Không thể là chỏi bay được. Không có loại chỏi bay nào trên đời bay nhanh như thế, kể cả loại Wind XP mới nhất. – K’Tub gằn cổ cái, có vẻ đã bắt đầu nhắc được trái tim mình ra khỏi nỗi đau về ông K’Tul.

- Theo anh là có đấy. – Kăply vặc lại thằng oắt, câu chuyện về Balibia và khu rừng tiên tri gã Mustafa kể hôm trước hiện về trong trí nó – Nếu được Macketa phù phép, bất cứ cây chỏi nào cũng có thể tăng tốc độ lên gấp mười lần.

- Nhưng hiện nay thì Macketa không hề cời chỏi, anh K’Brêt. – Tiếng Suku run rẩy – Cái mà hấn đang cời hình như là... là... một con rồng.

- Cậu nói... nói... gì, cậu Suku? – Gã Mustafa lo lắng hỏi, tới lượt gã run rẩy – Trùm Hắc Ám đang cời... cời... rồng rượt theo à?

-Ờ, ờ... tôi đã nhìn kỹ lại rồi. Hình như không phải rồng. – Không muốn gã tài xế lặn ra xiêu trước khi tầm thâm kịp đáp xuống đất, Suku lập tức chống lại chính mình – Theo tôi, hấn vẫn đang cời chỏi...

- Thế sao khi nãy cậu bảo hấn cời rồng? – Mustafa không giấu vẻ nghi hoặc.

- Đơn giản thôi, chú Mustafa. Rất đơn giản. Và nói chung là vô cùng đơn giản. – Suku cố kéo dài thời gian bằng cách nói lằng nhằng, đầu xoay như chong chóng để nghĩ kế – Sở dĩ tôi nhầm chẳng qua do cây chỏi Macketa đang cời... có hình dáng như một con rồng. Theo tôi biết thì vẫn có một loại cây cong queo và... uốn lượn... và... và...

Nếu lúc đó Steng không lên tiếng chẳng biết thằng Suku còn cả lăm đến bao lâu nữa. Steng reo ầm, vô tình chấm dứt nỗi khổ của nhà thông thái:

- Nghĩa trang kia rồi! Ở bên phải. Đáp xuống đi, chú Mustafa!

Không cần Steng nhắc đến lần thứ hai, tấm thảm lao xuống địa điểm nó vừa chỉ với tốc độ của một quả bom.

Và cái cảnh tấm thảm đập đánh “bình” xuống đất và mười hai hành khách cộng với gã tài xế văng tung tóe mỗi người một nơi cũng gợi nhớ kinh khủng đến hình ảnh những miếng bom bay tứ tán trong không trung.

Chương 27: Căn Phòng Màu Tím

Nguyên bò dậy trước tiên. Nó nén đau, quờ tay tìm chiếc hộp, nhét vô túi áo và đảo mắt kiếm thẳng Steng:

- Làm gì nữa hả Steng?

Steng nhồi mình ngồi lên và cà nhắc chạy về phía nghĩa trang:

- Đi theo tao.

- Đứng lại! Khôn hồn thì đưa chiếc hộp ra đây!

Tiếng Macketa hét lồng lộng bên tai. Bọn trẻ ngoảnh lại, thấy con rỗng chờ hấn đã sà gần tới đất.

Lần này thì gã Mustafa đã thấy đích thị đó là con rỗng nhưng gã chẳng còn tâm trí đâu để vặc lại thẳng Suku ba xạo. Gã lúp xúp chạy theo bọn trẻ, bỏ mặc tấm thảm nằm tênh hênh giữa trời, vừa chạy vừa rên rì:

- Chờ tôi với! Chờ tôi với, các cậu ơi!

Nghĩa trang do ba Steng xây dựng là một nghĩa trang khổng lồ và đẹp như một công trình kiến trúc hiện đại. Cổng rào là một mái vòm cong cong như lối vào nhà hát, với rất nhiều bậc tam cấp lát bằng đá trắng.

Steng dẫn đầu bọn trẻ chạy thẳng tới đó.

- Vô đây chi vậy? – Nhỏ Mua biến sắc, ngần ngừ hỏi.

- Cứ vô đi. Không sao đâu Mua.

Kăply cất giọng trấn an nhỏ bạn và trấn an cả chính mình. Nó không biết tất cả những gì mà tụi nó đang làm có ý nghĩa gì nhưng nó tin một khi thẳng-bạn-đại-ca của nó không phản đối mệnh lệnh của Steng có nghĩa là thẳng Steng xứng đáng để ra lệnh cho tụi nó.

Theo chân Steng, bọn trẻ men theo lối đi giống như một hành lang, quanh quanh quẹo quẹo và càng lúc càng dốc xuống như thể cả bọn đang chuẩn bị thám hiểm ruột trái đất.

Nhìn thẳng Steng lăm rằm niệm chú để mở từng cánh cửa trong lòng đất, Nguyên nhớ đến những góc ngách bí hiểm trong lâu đài Sêrôpôk, chợt có cảm giác gây gây lạnh nơi sống lưng.

- Sao mày biết những câu thần chú này hả Steng? – Nó tìm cách gọi chuyện để đánh tan sự im lặng đáng sợ.

- Ba tao nói cho tao biết.

Gã Mustafa nhúu mày, tay xoay xoay chiếc khăn bịt đầu như một cách để giữ cho mình khỏi run:

- Tại sao ba cậu lại phù phép những cánh cửa này hở cậu? Tôi không nghĩ có người nào lại bỏ thì giờ đi ếm từng cánh cửa trong nghĩa trang.

- Cái đó thì tôi không biết, chú Mustafa. – Steng vừa đáp vừa sờ tay lên chóp mũi.

Nguyên làm thình một lát, tự nhiên thấy căng thẳng, lại hỏi, đúng cái câu nhò Mua vừa hỏi lúc nãy:

- Tụi mình vô đây chi vậy?

- Vụ này tao cũng không biết luôn, K’Brăk. – Steng bối rối đáp.

Câu trả lời của thằng nhóc khiến tụi bạn nó tưởng ai vừa liệng đá trúng đầu.

- Lúc này mà anh còn giỡn hả, anh Steng! – K’Tub rít lên, chân đã muốn nhảy tung tung lắm rồi.

- Anh không biết thật mà. – Steng nuốt nước bọt – Anh chỉ làm theo lời dặn của thầy N’Trang Long.

Êmê len tới trước, cầm tay Nguyên lay lay:

- Anh K’Brăk, có lẽ thầy muốn tụi mình chui vô trong này để Macketa không tìm ra được.

Nguyên ngạc nhiên thấy mình không tìm cách tránh xa Êmê như mọi lần. Trong không khí lạnh lẽo dưới lòng đất nó nhận ra bàn tay nhò bạn thiết ấm áp và cảm giác đó làm nó thấy dễ chịu hết sức.

- Ờ... ờ... – Nó lúng túng đáp, nghe giọng mình lạ lẫm đến mức không nhận ra.

- Hắn sẽ lần tới đây ngay bây giờ đó, anh K’Brăk. – Suku vùng nói.

- Em đừng làm mọi người sợ, Suku! – Mua nạt thằng oắt bằng giọng khào khào như hét hơi mặc dù nó không hề muốn tỏ ra nó là người sợ đầu tiên – Làm sao Macketa có thể vào đây được khi mà hắn không hề biết gì về những câu thần chú của ba Steng?

- Chị Mua, với những đại phù thủy như Macketa, chủ nhân núi Lưng Chừng hay Tam tiên, việc mở những cánh cửa này chẳng có gì khó khăn hết. Cùng lắm thì họ chỉ tốn thời gian hơn chúng ta chút xíu thôi.

Suku đáp với cái miệng méo xệch, không phải vì Mua quát nó mà vì chính những điều nó vừa nói ra.

Lúc này, bọn trẻ đang đứng trước một cánh cửa không biết là thứ bao nhiêu. Cánh cửa này cũng giống hệt những cánh cửa tụi nó đi qua, chỉ khác về chất liệu – cánh cửa này làm từ loại đá màu tím.

Steng nhần nhỏ:

- Thôi, đừng cãi nhau nữa.

Quay bộ mặt đầy mụn sang phía Nguyên, nó hất đầu:

- Tới phiên mày đó.

- Sao?

- Cánh cửa này không mở được bằng thần chú. Theo như thầy N’Trang Long nói thì không ai trên đời này mở được nó.

Nguyên há hốc miệng:

- Ngay cả ba mày cũng không mở được à?

- Ngay cả ba tao cũng không mở được.

- Thế...

- Chi người nào sở hữu báu vật của lâu đài K’Rahlan mới mở được cánh cửa này. – Steng liếc chiếc hộp kim loại đang phồng lên trong túi áo Nguyên, nồn nóng giục – Mày lấy chiếc hộp trong túi ra đi...

Káply gật gù ra vẻ hiểu biết:

- Như vậy chỉ có câu thần chú kim cương số 7 mới mở được.

- Anh K’Brêt. – Suku kêu lên – Anh Steng vừa bảo cánh cửa này không thể mở được bằng thần chú.

Như đề phụ họa với Suku, thằng Steng nhún vai:

- Chẳng có câu thần chú nào trong chiếc hộp này hết. Đây là chiếc hộp đặc ruột. K’Brăk, bây giờ mày đặt chiếc hộp vào cái hốc kia.

Theo tay chỉ của Steng, bọn trẻ nhìn thấy một cái hốc hình chữ nhật khoét lõm ở góc dưới cánh cửa, nếu không chú ý không ai có thể phát hiện.

- Hóa ra chiếc hộp này chỉ là chiếc chìa khóa để mở cửa vào nghĩa trang.

Nguyên lăm lăm và thận trọng lăm theo lời Steng. Chiếc hộp đi vào khe hở một cách vừa vặn, trót lọt, y như chìa khóa ăn vào ổ khóa.

- Thế đằng sau cánh cửa này là một kho tàng hà anh Steng? – Thằng K’Tub không nén được hiếu kỳ, lại ngoác miệng hỏi.

Steng chưa kịp thốt hai từ quen thuộc “không biết”, cánh cửa đã cuộn lên như loại cửa rèm, nhường lối cho bọn trẻ đi qua.

Kăply đi theo Steng, vừa ngoái đầu nhìn lại, ngạc nhiên thấy cửa vẫn mở toang:

- Nó không tự động đóng lại như những cánh cửa kia sao?
- Khi nào có người rút chiếc hộp ra khỏi hốc thì nó mới đóng lại.

Kăply đang định hỏi tiếp “Thế nhờ Macketa mò tới đây thì sao?”, hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc đã đồng loạt dội vào tai khiến nó ngoảnh phắt lại.

Tím. Chỉ có tím và tím. Một thế giới màu tím đập vào mắt khiến Kăply phải nhắm mắt lại một lúc mới dám từ từ hé ra.

Trước mặt nó lúc này là một căn phòng rộng mênh mông như một tòa đại sảnh, có thể chứa được cả ngàn người, đặc biệt bốn phía, cả nền nhà lẫn trần nhà đều gắn một loại đá tím đến nhức mắt. Chắc chắn loại đá đặc biệt này cùng một loại với cánh cửa dẫn vào đây! Kăply nghĩ bụng và bất giác “ồ” lên khi phát hiện tòa đại sảnh mà tụi nó vừa đặt chân vào hoàn toàn trống rỗng. Không hề có kho tàng hay báu vật nào trong này hết, thậm chí đến ngay cả chiếc ghế để ngồi cũng không.

- Steng! – Tam la lớn – Mày có dẫn tụi tao đi nhằm chỗ không đấy? Vào đây để làm gì?
- Ồ, vào đây để làm gì? Tụi tao đâu có cần chỗ ngủ! – Kan Tô cầm mười ngón tay vào mái tóc bù xù như đồng rơm, ngoác miệng hùa theo, có vẻ hai thằng này từ đầu đến giờ không có cơ hội hé môi được tiếng nào đã âm ức lắm rồi.
- Steng, bạn nói đi! Bây giờ chúng ta phải làm gì với căn phòng này?

Păng Ting nhìn Steng, cổ lấy giọng nhẹ nhàng, nhưng với thằng Steng tụi bạn tấn công nó dồn dập như vậy đã là quá đáng lắm. Thực ra thì ngay cả nó, nó cũng đâu có biết thầy N’Trang Long bảo nó dẫn các bạn vô chỗ này để làm gì.

Đã vậy, Bolobala lại bồi thêm một câu:

- Hay bạn cho rằng tụi này sắp banh ta lông cả đám và có ý giới thiệu cho tụi này một ngôi mộ đẹp đẽ và đủ rộng để...

Tới đây thì Steng không chịu đựng nổi nữa. Bolobala chưa nói hết câu, nó hấp tấp đưa hai tay lên bịt tai và rống lên tức tối:

- Im đi!
- Đứa nào kêu gì ta đó?

Một giọng nói lạnh lạnh từ bên ngoài thỉnh thoảng hắt vào khiến bọn trẻ suýt chút nữa bắn người lên không.

Cả bọn lật đặt lia mắt trông ra, thấy bốn, năm bóng người đang lao vào như gió lốc. Lão quân gia Imđi chạy trước, tiếp theo là họa sĩ Yan Dran, bà Êmô, cuối cùng là giáo chủ Ama Êban chễm chệ trên lưng con cạp vàng.

Lão Imđi chạy nhanh nhất. Lão đâm bổ tới trước mặt bọn trẻ, tay hươu hươu cây gậy trắng như ống xương, bộ tịch hí ha hí hửng:

- Đưa nào vừa gọi ta vậy hử? Cần ta giúp một tay phải không?

Trong khi tụi bạn nghiêng chặt răng để không phá ra cười thì Steng mặt mày méo xẹo. Nó bỏ tay khỏi tai, áp ứng:

- Ờ... ờ... dạ... dạ không ạ...

Bà Êmô đảo mắt một vòng, kêu lên xúc động:

- Thì ra tụi con ở hết trong này.

Ama Êban thúc cạp lên phía trước, giọng nhẹ nhõm:

- Macketa chưa tìm tới chỗ này à?

Giáo chủ Madagui vừa thở ra, ngay lập tức lại phải hít hơi vào. Bọn Kăply chưa kịp đáp, câu trả lời đã vọng vào từ ngoài cửa:

- Ta tới rồi. Cảm ơn người đã quan tâm, Ama Êban.

Cùng với câu nói, một bóng người tầm thước có dáng dấp thanh nhả sải bước tiến vào. Hấn hắt nhẹ vạt áo chùng màu mỡ gà như để rũ bụi, hừ mũi:

- Nếu Mackeno và Păng Sur không làm phiền ta ở bên ngoài thì chắc chắn ta đã vào đây trước người rồi.

Như để chứng minh cho lời nói của trùm Hắc Ám, hiệu trưởng N’Trang Long hắng giọng từ ngoài cửa:

- Thần chú Cực lạc tiêu điều quả là ghê gớm.

Y chang một tầng thiên thạch, vóc dáng cao lớn của thầy bít chặt cánh cửa ngay khi vừa hiện ra và chiếc áo chùng tím lòa xòa của thầy hòa vào màu tím của căn phòng ăn khớp đến nỗi nhìn thoáng qua tường như thầy đang mặc áo tàng hình, chỉ có mỗi cái đầu là để lộ ra ngoài.

Păng Ting ghé tai Nguyên, hớn hờ thì thầm:

- Bà của em cũng đã tới rồi.

Nguyên biết ngay Đại phù thủy Păng Sur đã bí mật thông báo sự có mặt của mình cho cô cháu gái. Nó tươi mặt lên một chút, hỏi hộp hỏi:

- Bà em có bảo tụi mình hành động như thế nào không?

- Không. Bà em không nói gì hết.

Nguyên lại nhìn ra cửa. Vô số những tiếng lục đục vang lên cho biết thầy N’Trang Long và Păng Sur không phải là những người cuối cùng tới đây.

Quả như Nguyên suy đoán, đám thuộc hạ của trùm Hắc Ám do tá hộ pháp Balibia dẫn đầu đang lũ lượt kéo vào và thằng K’Tub tường đã nguôi rồi bây giờ lại sụt sịt nắc lên “Ba ời!” khi nhìn thấy ông K’Tul đi lẫn trong đám người đó.

- Balikem đâu? Sao hồng thấy cô à đâu hết?

Êmê quay sang Nguyên, ngạc nhiên hỏi.

- Anh không biết, Êmê. – Mặt Nguyên xệ xuống, thất vọng vì không trả lời được câu hỏi của Êmê thì ít mà thất vọng vì lần này nhờ bạn không cầm tay nó thì nhiều.

- Balikem chết rồi. – Kăply vọt miệng đáp.

- Chết? – Lần này thì không chỉ Êmê mà cả đồng cái miệng cùng há ra.

- Ồ. – Kăply chép miệng – Giống như người đàn ông râu quai nón, Balikem chết vì trúng phải nhựa độc của quả hiến sinh. Khi nãy chính mắt mình...

Lại thêm một đoàn người kéo vào, cắt đứt câu nói của Kăply. Lần này là đám người của Cục an ninh, bắt đầu bằng bộ mặt khó đăm đăm và không ngớt co giật của Cục trưởng Ama Moto.

Theo sau đám người này là bà Ka Lên và hai người bạn đồng hành từ hồ Ma.

Sau rốt là một đám lố nhố những khuôn mặt cả quen lẫn lạ, trong đó bọn Kăply chỉ nhận ra các phóng viên Y Riêng, Pôlôna và Chor của hai tờ Lang Biang hằng ngày và Tin nhanh N, S & D, những người thỉnh thoảng vẫn tạt qua trường Đămri để săn tin.

Nhưng điều khiến bọn trẻ lấy làm lạ nhất là cả lão Seradion miệng móm cũng chen chúc trong đám đó. Sao lão không ở Cửa hiệu thất tình mà mò đến chỗ nguy hiểm này chi vậy kia? Hồng lẽ lão già ngô nghê này dám đánh đổi cả sinh mạng chi để thỏa mãn tính hiếu kỳ? Nguyên ngẩn ngơ nghĩ, nhưng rồi nó sực nhận ra lão Seradion chỉ làm nó ngạc nhiên. Chính sự xuất hiện của con khi Chacha mới làm nó sùng sốt.

Từ sau lưng lão Seradion, con Chacha phóng vèo một cái đã bắn tới chỗ bọn trẻ, miệng kêu chí chóe.

Trong khi bà Ka Lên nhào tới thẳng Kăply, ôm cứng nó vào lòng như thể buông tay ra thẳng nhóc sẽ biến mất thì Suku cũng tóm lấy con khi con, miệng không ngừng quát tháo:

- Trời ơi, mày điên rồi hả, Chacha!

Như muốn chứng tỏ Suku nói đúng quá, Chacha vùng mạnh một cái, thoát khỏi tay cậu chủ và trước vẻ mặt đờ ra vì sợ hãi của bọn trẻ, nó lao thẳng vào người trùm Hắc Ám như một hòn đạn.

- Lùi lại, Chachaaaaa... aaaa... aaa!

Suku rống lên bằng cái giọng chưa bao giờ thâm thiết đến thế nhưng đã phóng của con khi con mạnh đến mức có muốn hãm lại cũng không được.

Macketa hất tay một cái ngó nhẹ hều nhưng cú phản kích vẫn kêu đánh “đùng” một tiếng như tiếng súng nổ. Thoạt tiên mọi người thấy Chacha bị ném tung lên trên cao, thiếu vài phân là chạm trần nhà, sau đó nó ngúc ngoác gượng gạo vài cái rồi rơi thẳng xuống đất như vừa bị một tay thợ săn bắn rụng.

- Chachaaaa... aaa... aa...

Suku lại gào lên, nghĩ rằng Chacha đã nghèo rồi. Nhưng khi thầy N’Trang Long gơ tay tóm lấy con khỉ, vỗ vào người nó vài cái và đặt nó ngồi trên vai mình thì ai nấy trợn tròn mắt khi thấy nó vẫn tinh bơ, đôi mắt đảo lia lịa, thậm chí còn nhìn về phía Suku kêu khọt khẹt như muốn trêu cạ chủ của mình.

- Con khỉ của Đại tiên ông Pi Năng Súp quả là khác thường. – Bolobala trầm trồ – Lần trước trúng đòn của Buriäk, lần này trúng đòn của Macketa mà vẫn sống nhăn.

Đúng lúc đó, một tiếng “rầm” chất chứa bất thần vang lên. Mọi người nhón nhác nhìn ra cửa, điếng hồn thấy tấm cửa rèm đã rơi xuống, bít chặt lối ra vào duy nhất của tòa đại sảnh.

- Hừm... – Macketa thốt ra tiếng cười gằn, ánh mắt sắc bén của hắn lóe lên thứ ánh sáng rờn rợn – Hay lắm! Sắp xếp thiệt là hay! Nhưng nếu hy vọng ta cùng bọn người tất cả đều bị chôn vùi trong nghĩa trang này thì người lắm to rồi Mackeno.

- Không... không... tôi không muốn chết...

Có một giọng rên ri yếu ớt vọng lên từ đâu đó, phải quét mắt khắp nơi mới một lúc bọn Kăply mới nhìn thấy gã Mustafa đang bò toài dưới sàn nhà và cái giọng chết nhát đó chắc chắn là do cái miệng méo mó của gã phát ra.

Thầy N’Trang Long “e hèm” một tiếng và đưa tay xoa xoa vầng trán rộng như để đánh thức câu trả lời đang ngủ trong bộ não thông thái của thầy:

- Ta nghĩ một âm mưu kinh khủng như thế không phù hợp với quan niệm của ta, Macketa.

Thầy đưa mắt nhìn quanh, tặc tặc lưỡi:

- Hy sinh chừng này người chỉ để trừ khử một mình người, ta đâu có nhẫn tâm đến thế.

Gã Mustafa không biết thầy hiệu trưởng nói thiệt hay là nói để trấn an gã nhưng dù sao lời xác nhận của thầy cũng giúp gã vững tâm được một chút và có vẻ gã đã ngồi dậy được.

Như không nghe thấy thầy N’Trang Long, Macketa cười kháy:

- Mackeno! Có một cách hết sức đơn giản để cứu thoát tất cả những người có mặt ở đây. So với sự hy sinh tập thể thì cách này rẻ hơn nhiều.

- Cách gì vậy? – Thầy N’Trang Long hỏi lại bằng giọng hờ hững.

Macketa chiếu tia nhìn nóng bỏng vào mặt Nguyên, giọng nói đột nhiên khô khốc:

- Bảo thằng bé kia giao chiếc hộp ra đây.

Thầy N’Trang Long nhún vai:

- Ta không nghĩ người cần thứ đó. Thần chú Cực lạc tiêu điều cho đến nay đã là thần chú vô địch.

- Một kẻ nghèo tham vọng như người làm sao hiểu được ta. – Macketa hừ mũi sau tấm mạng che – Ta muốn thần chú Cực lạc tiêu điều mãi mãi được xưng tụng là thần chú vô địch, chứ không phải là cho đến nay. Ta muốn lịch sử pháp thuật xứ Lang Biang ghi nhận nó là thần chú vô tiền khoáng hậu.

Câu cuối cùng, giọng Macketa rít lên như có một quả đạn đang bay trong phòng khiến nhiều người nghe tim mình đập thình thịch.

Thầy N’Trang Long vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên:

- Thế người cần chiếc hộp đó làm sao?

Trông như thầy đang hỏi Macketa cần uống cà phê hay uống trà trong bữa điểm tâm và điều đó giúp mọi người bình tĩnh được một chút.

- Ta cần câu thần chú kim cương số 7. – Macketa nói huych toẹt – Ta tin nếu có câu thần chú quan trọng này, Cực lạc tiêu điều sẽ trở nên hoàn thiện và vĩnh viễn bất khả chiến bại.

- Nếu đúng vậy thì ta thành thật chia buồn với người. – Thầy N’Trang Long thở dài, ra vẻ bất đắc dĩ – Chiếc hộp đó không chứa câu thần chú nào hết. Nó là một chiếc hộp đặc ruột.

Trừ bọn Kăply, tiết lộ động trời của thầy N’Trang Long khiến tất cả những người có mặt chung hứng. Giáo chủ Ama Êban đưa mắt nhìn họa sĩ Yan Dran và bà Êmô, cô về như muốn bằng ánh mắt chia sẻ với hai người thuộc hạ niềm hy vọng rằng đây chỉ là trò đùa cợt của thầy N’Trang Long nhằm đẩy trùm Hắc Ám vào chỗ hoang mang.

Macketa hoang mang thật. Hắn hơi sững người một chút, một chút thôi, rồi ánh mắt của hắn bắt đầu rọi quanh gương mặt bình thản của thầy N’Trang Long như muốn tìm một dấu hiệu nào đó tố cáo là thầy nói dối.

Macketa nhìn như vậy lâu thật lâu. Như thú dữ đang quan sát con mồi, ngoài trông mắt đang chuyển động, trước sau hắn hoàn toàn câm nín. Và những người có mặt cũng không ai đủ sức nói tiếng nào. Mọi cặp môi đều khô rang và mọi ánh mắt đều chăm chú dán vào tấm sa mỏng trên mặt Macketa, hồi hộp theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Trong căn phòng lúc nhúc người lúc này không khí như vón cục lại, khắc khoải và nặng nề như bầu trời trước cơn giông.

- Thế câu thần chú kim cương số 7 hiện đang được cất giấu ở đâu? – Mãi một lúc, Macketa mới mấp máy môi, giọng trầm trọng.

Câu hỏi Macketa ném ra có sức hút lớn đến mức những tia nhìn lập tức dời từ Macketa qua thầy N’Trang Long. Giáo chủ Ama Êban kẹp chặt hai chân vào hông con cạp vàng, lưng thẳng lên và đầu đầu xoay mắt vào chòm râu rậm của vị hiệu trưởng trường Đămri, nếu lảng tai kỹ sẽ thấy ông dường như không hề thờ.

- Thần chú kim cương số 7 ư? – Thầy N’Trang Long khề khàng hỏi lại, tay tóm lấy một lọn râu cằm, làm như thể bí mật giấu trong mớ râu và thầy đang có moi ra. Giữ tay như thế, thầy ngừng một thoáng rồi lắc đầu nói tiếp – Trên đời này không hề có câu thần chú kim cương số 7.

- Sao lại thế được?

- Người nói vậy là sao?

Cả Ama Êban và Macketa rê lên gần như cùng lúc. Có thể thấy rõ trùm Hắc Ám đã không còn giữ nổi vẻ ung dung như lúc đầu.

- Là sao ư? – Thầy N’Trang Long chậm rãi – Có nghĩa là thần chú kim cương của chủ nhân núi Lưng Chừng xưa nay vẫn chỉ có sáu câu.

Căn phòng giống như bị pháo kích sau câu nói của vị hiệu trưởng. Mọi người cùng kêu lên bằng đủ thứ giọng khác nhau để bày tỏ một thứ cảm xúc giống nhau: sững sốt và ngỡ vực.

Balibia thét be be:

- Không đúng! Thế còn chiếc hộp tìm thấy ở khu rừng thau lau...

Ông K’Tul cũng gào lên:

- Rồi những câu thơ về tấm gương...

Bọn Kăply có cảm giác đang lọt vào giữa một bầy bò điên. Nhưng thầy N’Trang Long có vẻ không cảm thấy thế. Thầy khoa tay một vòng như bằng động tác đó vỗ về cơn kích động của mọi người và cất cao giọng:

- Macketa, một trăm năm mươi năm trước, khi biết người vẫn còn sống và chuẩn bị quay lại, chính tay ta đã đặt chiếc hộp kim loại vào cái hốc cây đó theo đề nghị của Hội đồng tối cao xứ Lang Biang. Còn những trò chơi mật mã là do Pi Năng Súp và Păng Sur nghĩ ra, căn cứ vào một đoạn văn trong cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San.

Thầy nheo đôi mắt lục lục nhìn trùm Hắc Ám lúc này đang trơ ra vì bất ngờ, thông thả nói tiếp:

- Chiếc hộp đó thiệt ra chẳng có chứa cái con khi gì hết. Nó chỉ là chiếc chìa khóa để mở cửa căn phòng này.

- Như vậy câu thần chú kim cương số 7 không có trên cõi đời thật ư?

Vái rũ xuống, Macketa lăm bắm như tự nói với mình. Trông hấn thất vọng như vừa bị ai đánh cắp một món đồ quý giá.

- Ta nghĩ thần chú Cực lạc tiêu điều của người đã đáng sợ đến mức không cần thêm một câu thần chú hỗ trợ nào nữa. – Thầy N’Trang Long nói như an ủi.

- Người biết thế là tốt, Mackeno. – Trùm Hắc Ám gật gù, rất nhanh sự ngạo mạn đã quay lại với hấn – Cho nên ta muốn nói là người đã phí tâm cơ một cách vô ích, thậm chí ngu xuẩn, mặc dù ta không thể không tán phục chuyện người dụng công giảng bầy từ rất lâu để cuối cùng lừa được ta vào đây.

Macketa lướt mắt qua những khuôn mặt đang hồi hộp nhìn hấn, nhếch mép:

- Nhưng để làm gì kia chứ, khi mà hiện nay tất cả bọn người hợp sức lại cũng không làm gì được ta, trừ phi người cho nổ tung căn phòng này để tất cả đều chịu chung số phận vùi trong lòng đất.

Macketa ngửa mặt lên trần nhà, cười hăng hắc:

- Nhưng ngay cả như vậy thì ta cũng không chết được đâu. Ha... ha... ha...

Macketa vừa dứt tràng cười, tám con rồng đen không biết từ đâu hiện ra, bay quanh người hắn.

Trừ thầy N’Trang Long, vừa nhác thấy mấy con rồng chột mắt ai nấy đều hoảng hốt chạy tuốt ra xa, kể cả bọn người của Balibia.

- Người chọn cái nghĩa trang này là hợp ý ta lắm đó, Mackeno. – Đứng khoanh tay giữa bầy rồng uốn lượn, Macketa tiếp tục thốt ra lời đe dọa – Ồ, như vậy ta khỏi phải mất công chôn cất bọn người.

Giọng hắn chột trở nên mơ màng và những gì hắn lẩm nhẩm khiến mọi người đều nổi gai ốc:

- Tôi nghiệp đám chim ruồi và chim kền kền. Chúng đã linh cảm được tai họa của xứ sở này, đã tụ tập về đây cả tuần lễ nay nhưng nếu bọn người đều vui thấy trong lòng đất thì bữa đại tiệc của lũ chim sẽ hỏng mất.

Hoàn toàn không báo trước, trong khi Macketa vẫn còn chìm đắm trong lời điệu văn của mình, bốn con rồng đột ngột tách nhóm, cất mình bay lên cao.

Thầy N’Trang Long khẽ nhíu mày và lật đật đưa hai tay ra trước mặt. Từ ống tay áo rộng thùng thình của thầy, đám mây bảy màu quen thuộc bay ra, vừa kịp đỡ lấy một cơn bão sấm sét ầm ầm giáng xuống.

- Mackeno, lẽ ra người nên gọi thêm Pi Năng Súp tới đây. Người và Păng Sur không chống nổi Cực lạc tiêu điều đâu.

Không ai nhìn thấy Păng Sur đã ra tay như thế nào, nhưng qua câu nói kiêu ngạo của Macketa mọi người đều biết Păng Sur đã vào cuộc rồi.

- Tội mình làm gì đây, Suku? – Êmê nhìn thẳng oắt, lo lắng hỏi.

- Theo em tốt nhất là tội mình nên chạy cho xa trước khi bầy rồng chuyển sang màu đỏ.

Câu trả lời của Suku khiến Kăply ngửa miệng kinh khủng. Nó sẽ se gờ tay bà Ka Lên, chạy đến nấp sau lưng thẳng Tam và ngoác miệng kêu lớn:

- Thầy ơi, thầy nhớ đừng đánh trúng mấy con rồng nha thầy!

- Ha ha ha. – Macketa cười sảng sặc – Thằng nhóc lo xa quá. Hồng lẽ chính ta không tự kích hoạt được thần chú của mình mà phải nhờ đến tay người khác sao?

Macketa vừa nói vừa nhúc nhích vai. Nhưng mới khẽ hất tay lên, hắn liền kêu “a” một tiếng và ném về phía thầy N’Trang Long một cái nhìn giận dữ:

- Người là ai?

Thầy N’Trang Long mỉm cười:

- Người cũng biết rồi mà. Ta là Mackeno.

- Ta không hỏi người. – Macketa găm gừ – Ta hỏi con khi trên vai người kia.

- Có chuyện gì thế? – Thầy N’Trang Long làm ra vẻ ngơ ngác.

- Hừ, cú đánh lén của hắc làm ta tiêu hao mất một phần mười năng lượng. – Macketa cười gằn – Nhưng ta không tin với năng lượng hiện có, ta không giết sạch được bọn người.

- Con khi của ta không hề đánh lén. – Suku gân cổ – Nó xông tới trước mặt ngươi mà ngươi gọi là đánh lén hả?

Không thêm đáp lời Suku, Macketa lại giơ tay lên. Lại thêm hai con rồng bay vọt lên khiến mọi người xanh mặt, biết Macketa quyết tâm giết người lắm rồi. Và khi sáu con rồng trên cao dần dần chuyển sang màu đỏ tía thì ai nấy quýnh quýnh xô nhau chạy nép vào các bức vách.

Ngay cả Cục trưởng an ninh Ama Moto và đám thuộc hạ cũng dạt ra xa tít. Còn gã Mustafa thì bò xuống sàn nhà, nằm thiêm thiếp sau con cạp vàng của Ama Êban, trông rất giống một tên lính nhát gan đang chết giấc sau lô cốt.

Chương 28: Khỉ Và Chim

Có vẻ như mọi người đang nhắm mắt lại, theo cái kiểu của những người nghe tiếng chân Thần Chết đang tới gần mà không có cách nào ngăn chặn hay trì hoãn.

Nguyên biết điều khổ tâm nhất với những siêu phù thủy đang có mặt là không thể thẳng tay đối phó với Macketa. Ai cũng sợ đòn công kích của mình sẽ kích động đến các tầng cao hơn của Cục lạc tiêu diêu, và như vậy chẳng khác nào chọc cho bầy rồng đỏ của Macketa nhanh chóng phun ra nhựa độc của quả hiển sinh. Nếu thứ bột đó bay mù mịt trong căn phòng bí bưng như thế này, chắc chắn không ai có thể thoát chết.

Chỉ có thần chú cầu vồng của thầy N'Trang Long và loại pháp thuật vô hình vô ảnh của Păng Sur mới có thể cầm cự với thần chú Cục lạc tiêu diêu, nhưng rõ ràng là ngay cả Nhị tiên cũng không dám liều lĩnh tấn công trực tiếp vào bầy rồng chột mắt.

Cho đến lúc này Nguyên vẫn không hiểu tại sao thầy N'Trang Long lại dụ trùm Hắc Âm vào đây, nơi hẳn dễ dàng giết sạch mọi người hơn là lúc còn ở ngoài trời.

Đang hoang mang nghĩ ngợi, Nguyên chợt có cảm giác ai đó đặt vào tay mình. Nó mờ choàng mắt ra, tim đập bình bình khi thấy Êmê đứng sát bên cạnh, tay cô nàng đang ở trong tay nó.

Nguyên nhìn sang Êmê, thấy Êmê đang nhìn nó và mỉm cười. Bất giác Nguyên mỉm cười theo, ngạc nhiên thấy sự can đảm đang quay lại với mình.

Có một lúc, Nguyên bắt gặp mình bóp nhẹ tay Êmê và khi làm cái chuyện mà nó nghĩ mình sẽ không bao giờ làm đó, tự nhiên Nguyên cảm thấy cái chết dường như đã lùi xa.

Mà cái chết có vẻ đang lùi xa thật. Thời gian đã trôi qua mà vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy bầy rồng của Macketa chuẩn bị phun chất bột màu vàng. Macketa đã nói rồi: nếu muốn hẳn có thể tự ra lệnh cho bầy rồng phun nhựa độc.

Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, và nó như không tin vào mắt mình. Bầy rồng của Macketa không còn quấy lộn hung hăng như lúc nãy. Đột nhiên chúng lượn lờ chậm chạp y như thể vừa trúng phải nọc độc của con macorana. Gì thế nhỉ? Nguyên lẩm bầm và đưa tay dụi mắt thật mạnh. Lúc bỏ tay ra, nó vẫn thấy những con rồng đỏ giống như đang say rượu, cả hai con rồng đen bay quanh người Macketa nữa, cũng giống như hai con rắn nước đang bơi lừ đừ trong bể kiếng.

- Mackeno! – Macketa đột ngột rống lên, tám sa móng bay phàn phật vì tức giận – Người đang giờ trò gì thế?

Lúc này không chỉ có Nguyên mà tất cả những người có mặt trong tòa đại sảnh đều đã ngược mắt nhìn lên bầy rồng trên cao, và có vẻ sắc hồng đã dần quay lại với từng gương mặt mới vừa rồi hầy còn xám xanh.

- Người không đoán ra tại sao những con rồng của người không thể phun độc ư? – Thầy N’Trang Long ôn tồn hỏi lại, có vẻ thầy cố kềm chế để không xoắn lấy một lọn râu cằm. Thầy không muốn tỏ ra khoái trá quá trước một đối thủ dù sao cũng là em trai của mình.

- Tại sao thế, Suku? – K’Tub quay sang bạn, thì thầm – Hồng lễ Nhị tiên có một loại thần chú bí mật chuyên trị rồng?

Suku khẽ lắc món tóc trước trán:

- Tao không nghĩ thế. Cho đến hiện tại có lẽ chưa có loại thần chú nào trên đời chống lại được thần chú Cực lạc tiêu điều.

K’Tub chà tay lên chóp mũi:

- Thế thì tại sao những con rồng...

Dĩ nhiên Suku không có khả năng giải đáp thắc mắc của bạn, cho dù nó vẫn được xưng tụng là nhà thông thái. Nhưng bữa nay thẳng nhóc thiệt là hên, nó chưa kịp buồn bã thú nhận sự mù tịt của mình thì Macketa đã lập tức giải đáp giùm nó.

- A, ta hiểu rồi! – Trùm Hắc Âm nghiêng răng ken két, một lần nữa tấm sa che mặt lay động dữ dội – Những bức vách màu tím! Thì ra người dụ ta vô căn phòng màu tím là có lý do.

Thầy N’Trang Long lim dim mắt:

- Người đã đoán trúng phóc rồi đó. Ở xứ Lang Biang này, xưa nay các loài rồng rắn vẫn kỵ màu tím. Thông minh tuyệt đỉnh như người, ta biết sớm muộn gì người cũng khám phá ra nguyên nhân.

Thầy bỗng chép miệng và thở ra một hơi dài:

- Chi tiếc là người khám phá quá muộn.

Nguyên thành linh quay sang Êmê:

- Em biết lớp Sơ cấp 1 ở trường mình không, Êmê?

- Biết chứ.

- Đó là lớp học duy nhất trong trường lắp cửa kính tím.

- Thì sao hờ anh K’Brăk?

Êmê ngạc nhiên chìa cái mũi hếch vào mặt Nguyên. Tụi Tam, Bolobala cũng nhích sát lại, tò mò đóng tai nghe.

Nguyên khụt khịt mũi để nén xúc động:

- Anh em Pôcô – Pôcô có lần kể với anh rằng hể tụi nó bước vô lớp là y như rằng hai con thanh xà bạch xà lập tức dờ ra như hai con rắn bằng gỗ.

- Dừng rồi đó. – Kăply nhanh nhẩu hòa theo – Bữa đó chính anh cũng nghe. Tụi nó bảo chỉ khi nào ra khỏi lớp, hai con rắn mới trở lại trạng thái bình thường.

- Em biết tại sao rồi. – Suku reo khê, đôi mắt vụt long lanh – Trong lá bài bí mật thứ 9 của cỗ bài Talama có vẽ hình phúc thần Kalâm tay cầm hai chiếc bình, một chứa thứ nước màu đỏ một chứa thứ nước màu xanh lá cây, ở giữa hai bình có chất lỏng màu tím chảy qua.

- Nghĩa là sao? – K’Tub tròn xoe mắt.

- Màu đỏ tượng trưng cho cái chết, màu xanh tượng trưng cho sự tái sinh. Màu tím pha trộn giữa hai màu này dĩ nhiên tượng trưng cho sự luân hồi.

- Hồng hiểu luôn! – K’Tub sốt ruột hừ mũi, trông nó đã muốn đá cho Suku một cái.

Suku liếc K’Tub, cánh giác nhích ra xa thẳng này một bước, nhấn nhò nói tiếp:

- Luân hồi nghĩa là phải hy sinh, phải chấp nhận cái chết, rồi sau đó đi đầu thai kiếp khác. Nhưng rồng và rắn là loài muốn vượt qua quy luật tự nhiên đó. Chúng bí mật lột xác để muốn vươn đến sự trường sinh...

- Chì hiểu rồi, Suku. – Păng Ting gục gặc mái tóc hồng ai biết uốn theo kiểu gì – Vì vậy mà khi nhìn thấy màu tím, bọn chúng đâm ra sợ hãi...

- Hơn nữa, màu tím còn là màu làm dịu, là sắc độ của màu đỏ được thu giảm. Rồng đỏ mà gặp phải màu tím thì đúng là quá tệ, chúng sẽ lập tức chuyển từ dương sang âm, từ động sang tĩnh, giống như bị thôi miên...

Một tiếng hét lồng lộng bất thần vang lên cắt ngang lời giải thích của Suku. Bọn trẻ giật mình nhìn ra, choáng váng khi thấy Macketa đang làm một động tác gì đó giống như là lên đồng. Hắn ngồi xếp bằng xuống nền đá, hai tay bắt chéo trên đầu, chiếc áo chùng màu mỡ gà bỗng phồng to ra như một quả bóng được bơm căng, căn cứ vào bộ dạng kỳ quái của Macketa bọn trẻ đoán tiếng hét khủng khiếp vừa rồi là do hắn phát ra.

Nhưng điều khiến lục phủ ngũ tạng của bọn Kăply quặn lại không phải là động tác của Macketa. Chính những con rồng đỏ dường như đã tỉnh dậy và bắt đầu chuyển động nhanh hơn trên trần nhà khiến tụi nó muốn rụng rời tay chân.

Kăply lo lắng kêu lớn:

- Đánh vào mấy con rồng đi thầy! Đánh ngay khi chúng chưa kịp phục hồi...

“Không được đâu, đồ ngốc”. Tiếng thầy N’Trang Long đáp trả thẳng thót, vẫn với lối thần giao cách cảm quen thuộc. “Đánh vào lũ rồng chính là cách tốt nhất kích hoạt sự nguy hiểm của thần chú Cục lạc tiêu điều”.

- Lũ rồng sắp tỉnh lại, phải không thầy? – Kăply lại ré lên bằng giọng méo mó.

“Ồ, chúng sắp tỉnh lại. Trước giờ ta chưa thấy phù thủy nào mạnh như Macketa. Căn phòng đặc biệt này chỉ không chế được lũ rồng của hắn tối đa là ba mươi phút”.

- Trời ơi, thầy phải mau chóng nghĩ ra cách gì đi chứ!

“Chỉ có một cách duy nhất”. Thầy N’Trang Long trả lời.

- Cách gì hả thầy?

Dĩ nhiên mọi người chỉ nghe một mình Kăply lên tiếng. Nó vừa hỏi vừa chạy vòng quanh đám bạn, với bà Ka Lên rượt đuổi phía sau và liên tục tóm hụt thẳng con, tạo nên một hình ảnh kỳ cục và buồn cười hết sức.

“Cách duy nhất, đó là con phải lập tức chết đi!”. Giọng thầy N’Trang Long nghiêm nghị.

- Trời!

Kăply ré lên một tiếng và rụng người xuống đất.

Bà Ka Lên chớp được tay thẳng con bướng bình, chưa kịp cất tiếng mắng, Nguyên đã bước lại.

Hoàn toàn bất ngờ, nó chìa tay vô người Kăply, hô to:

- Bất tỉnh nè!

Kăply đã muốn xỉu khi nghe câu trả lời của thầy hiệu trưởng, trúng phải đòn đánh quá mạng của Nguyên, nó lập tức ngã lăn ra luôn.

- K’Brăk!

- Anh điên hả, anh K’Brăk?

Cả đồng cái miệng rên lên trước hành động bất thường của Nguyên.

Bà Ka Lên trừng trừng nhìn Nguyên, không thốt được lời nào, có lẽ đầu óc bà chưa kịp hiểu điều gì vừa xảy ra. Hoàn toàn mù mịt, bà thần thờ cúi xuống định bế Kăply lên. Nhưng Nguyên đã hấp tấp ngăn lại:

- Đừng, dì Ka Lên! Đừng đụng vào K’Brét!

Trong khi tụi bạn bắt đầu ngờ ngợ là Nguyên đã thực sự không còn lý trí thì ở đằng kia, họa sĩ Yan Dran đã vung cây gươm ngăn cùn của ông lên.

Ông khoắng mũi gươm một cái vào khoảng không, một con chim vàng to lớn không biết từ đâu hiện ra vỗ cánh rào rào, bọn trẻ mừng rỡ nhận ngay ra đó là con chim tụi nó đã từng trông thấy lúc bọn người của giáo phái Madagui đánh nhau với Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh ở bên bờ suối hôm nọ.

Dĩ nhiên tụi nó cũng lập tức nhớ ngay đến con chim vàng kỳ lạ bay ra từ xác Kăply. Vì vậy mà khi bà Ka Lên lại khom người xuống lần nữa để cố ẵm thẳng Kăply lên, bốn năm đứa đã nhào tới ôm chặt lấy bà:

- Không được đâu, dì!

Lần này tới lượt bà Ka Lên muốn lăn ra xỉu. Bà ngơ ngác nhìn bọn trẻ, lấp bắp:

- Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao hết thẳng K’Brăk lại đến tụi con...

Con chim vàng từ người Kăply bắt thần vọt ra khiến bà Ka Lên không có cơ hội nói hết câu trách móc. Mắt trợn ngược, đôi môi lệch qua một bên, bà lão đảo tùm lầy vai Êmê đề cho khỏi ngã, trông bà hoang mang còn hơn là nhìn thấy ác mộng giữa ban ngày.

o O o

Như một mũi tên màu vàng, con chim vừa rời khỏi người Kăply đã bay vút về phía con chim kia. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai con chim cất lên những tiếng kêu lanh lốt vui mừng rồi như đã hẹn hò từ trước, cả hai cùng đập cánh lao thẳng vào lũ rồng của Macketa, tấn công dữ dội bằng cả vuốt lẫn mỏ.

Những con rồng đỏ cũng chống cự kịch liệt. Chúng quấy lộn nhanh nhẹn, phản kích bằng những cú chụp và những cú táp ghê hồn. Đám mây sắc sỡ của thầy N’Trang Long vẫn bay là là phía dưới để đề phòng bất trắc khiến cuộc quyết đấu giống như xảy ra giữa lưng chừng trời hơn là xảy ra dưới lòng đất.

Từ lúc hai con chim vàng xuất hiện, Macketa không hề hé môi, cũng không ngược nhìn lên nhưng chiếc áo của hắn càng lúc càng phồng to như sắp phát nổ.

Biết đây là cuộc chiến sinh tử, sự thắng bại giữa hai con chim vàng và bầy rồng đỏ sẽ quyết định số phận của tất cả những người có mặt nên ai nấy đều nín thở căng mắt theo dõi.

Gã Mustafa lúc này cũng đã ngóc đầu lên khỏi sàn nhà, đang lăm rằm cầu nguyện.

- Bên nào sẽ thắng hả Suku?

Steng khều vai thẳng nhóc, thắc thóm hỏi. Nhưng Suku chưa kịp đáp, mọi người đã nghe một tiếng “bộp”.

Con chim vàng của họa sĩ Yan Dran bị một trong những con rồng táp trúng, rơi thẳng xuống nền đá khiến trái tim người nào người nấy nảy tung lên, máu trong người như đột ngột đông lại. May mà không ai nghe được tiết lộ của thầy N’Trang Long với Kăply, rằng lũ rồng của Macketa chỉ bị vô hiệu hóa trong vòng ba mươi phút, sau thời gian đó chúng sẽ phục hồi khả năng phun độc, nếu không chắc đã có nhiều người khuyu chân xuống.

Còn lại một mình, con chim vàng của Kăply vẫn không tỏ vẻ gì nao núng. Nó tả xung hữu đột giữa lũ rồng, đôi cánh lớn như hai cánh phan lúc xòe ra lúc cụp vào, luồn lách như chớp giữa những móng vuốt, tránh né tài tình những cú táp sát rạt của lũ rồng say máu.

- Thời gian sắp hết rồi, anh Pi Năng Súp. Anh còn chần chờ gì nữa mà không giúp một tay.

Giọng nói êm ái của Păng Sur bắt thần vang lên trong không trung khiến tất cả cặp mắt đều trở lên sùng sốt. Rõ ràng không ai nghĩ Đại tiên ông Pi Năng Súp đang có mặt trong tòa đại sảnh, kể cả Suku.

Trong khi mọi người hồi hộp đảo mắt nhìn quanh tìm xem Pi Năng Súp đang ở đâu thì con khi Chacha trên vai thầy N’Trang Long bỗng kêu lên khọt khẹt.

Và hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của mọi người, Chacha vươn vai một cái, đã thấy nó nắm chiếc sáo bạch ngọc trong tay.

Chacha đưa ống sáo lên miệng, ngay lập tức một âm điệu du dương cất lên trước hàng đồng cặp mắt đang bị sự bất ngờ làm cho lè xệ.

Macketa khẽ rung người một cái, lẩm bầm:

- Ra là hần!

Nguyên dấm mạnh vào vai Suku:

- Em giữ bí mật giỏi quá há?

- Em không biết thật mà, anh K’Brăk. – Suku ôm vai, kêu lên oan ức – Em không nghĩ ông em lại hóa ra con Chacha.

Păng Ting nhún vai:

- Thế con Chacha thật đang ở đâu?

- Chắc ông em đang nhốt nó ở nhà.

Nguyên thở hắt ra, dờ cười dờ mếu:

- Như vậy con Chacha đi với tụi anh đến núi Lung Chùng có lẽ là ông em rồi...

Nó đứt một sợi tóc, nhăn nhó nói thêm:

- Đại tiên ông Pi Năng Súp hóa thú đã tài. Mà đóng kịch còn tài hơn nữa.

- Nhìn kia!

Thằng Kan Tô hét lên khiến bọn trẻ ngưng ngay cuộc đấu khẩu. Vừa quét mắt trông ra, Nguyên đã thấy một con rồng đỏ bị con chim vàng mổ trúng, rơi loảng ngoảng từ trên cao như một khúc cao su màu đỏ, cuối cùng đập đánh “bình” một tiếng khiến căn phòng rung rinh như động đất.

Mọi người chưa kịp reo lên, lại thêm một con rồng thứ hai rơi xuống.

Rõ ràng trước tác động của tiếng sáo véo von, bầy rồng của Macketa chuyển động càng lúc càng chậm chạp và có vẻ đã không đối phó nổi với sự linh hoạt của con chim vàng.

Tà hộ pháp Balibia và sứ giả Buriăk bắt đầu mất bình tĩnh. Cả hai lao ra và đồng loạt nhấc tay lên. Nhưng chưa ai kịp niệm chú, Macketa đã nạt:

- Lui ra! Đừng làm ta phân tâm! Hừm, trình độ của bọn người không xoay chuyển tình thế được đâu.

Macketa vừa quát xong, hai con rồng đen còn lại lập tức biến thành đồ tía và cất mình vọt lên. Hai cánh tay trùn Hắc Ám vẫn bắt chéo trên đầu nhưng lần này mọi người trông rõ những ngón tay hần đang duỗi ra co vào gấp gáp, tấm mạng che mặt không ngừng bay phấp phật như có gió.

Có lẽ Macketa đã huy động đến những năng lượng cuối cùng! Nguyên nhủ thầm và phấp phôm nhìn bầy rồng trên cao, bụng giật thon thót khi thấy chúng có vẻ nhanh nhẹn hơn một chút. Nhưng dù sao thì lũ rồng vẫn chưa thể phun nhựa độc! Nguyên tự trấn an mình và suýt chút nữa nó nhảy cẫng lên khi thêm

một con rồng nữa bị con chim vàng mỏ trũng.

Liền sau đó đến lượt con rồng thứ tư bị loại khỏi vòng chiến.

- Đầu hàng đi, Macketa! Bầy rồng của ngươi sắp banh ta lông hết rồi! – Cục trưởng Cục an ninh Ama Moto không kèm được phần khích, hét lên khoái chí, trông ông lúc này giống như một đứa trẻ.

Nhưng thoát một cái, mặt ông bỗng tối sầm, như thể có ai vừa chụp lên mặt ông một chiếc mặt nạ màu lông chuột.

Nguyên liếc Ama Moto, cố đoán xem điều gì đã làm ông xuôi xì nhưng không tài nào đoán ra. Trước đó vài phút, thầy N’Trang Long đã dùng thần giao cách cảm nói chuyện với nó. Thầy bảo nó phải lập tức sử dụng thần chú Bất tỉnh làm cho Kăply ngất đi. Và tuy không nghe được, nó nhanh chóng đoán ra chính thầy cũng bằng cách đó bảo họa sĩ Yan Dran làm xuất hiện một con chim vàng nhằm đánh thức con chim vàng trong người Kăply.

Nhưng lần này thì Nguyên không hề nghĩ tới thầy N’Trang Long. Đơn giản vì không biết chính xác về sự lợi hại của thần chú Cục lạc tiêu điều.

“Đừng phờn lên như thế, ông Cục trưởng. Tình hình còn đang nguy ngập lắm. Chừng năm phút nữa, thần chú Cục lạc tiêu điều sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn ta. Lúc đó, chẳng ai biết điều gì sẽ xảy ra”.

Đó là câu nói của thầy N’Trang Long nhét vô đầu ông Cục trưởng và làm ông này sụp mất xuống.

Nhưng Ama Moto không phải là loại người dễ chấp nhận ý kiến của người khác. Ông mím môi cãi lại, và sở dĩ ông cãi lại mà vẫn mím môi là vì ông cũng dùng phép thần giao cách cảm:

“Tôi nghĩ sau năm phút nữa, lũ rồng của Macketa chỉ còn sót lại một, hai con là cùng”.

“Ông nói hoàn toàn chính xác, ông Cục trưởng”. Ama Moto nghe có tiếng cười khẩy của vị hiệu trưởng trong đầu. “Nhưng ông lại quên một điều: Chỉ còn một con rồng duy nhất thôi, Macketa cũng đủ sức giết toàn bộ những người đang có mặt trong căn phòng này”.

Khi nghe câu nói này thì ông Ama Moto không những không ngược mắt lên nổi mà khuôn mặt của ông cũng chảy dài ra luôn.

Ông đứng đó, mặt nghệt ra, miệng liên tục lâm nhâm như đang mê man độc thoại với chính mình.

Nguyên kín đáo liếc ông Cục trưởng an ninh, lòng tràn ngập lo lắng. Thiệt tình mà nói, nếu bây giờ có vài lá bùa Rống dán vào tai để nghe được những lời thì thầm của ông Ama Moto, có thể Nguyên sẽ càng lo lắng hơn. Vì chắc chắn nó không hiểu ông đang nói gì – những lời thì thầm của ông rất gần với cách nói của người mất trí:

- Còn bốn phút... còn ba phút rưỡi... còn ba con... còn ba phút... còn hai phút rưỡi... còn hai con... còn hai phút... trời ơi... còn một phút rưỡi...

Những con rồng tiếp tục rọi và ông Ama Moto tiếp tục đếm, mặt chuyển đủ bảy sắc cầu vồng như thể đang phản chiếu một cách trung thành đám mây bảy màu của thầy N’Trang Long đang lơ lửng bên trên.

Trái tim ông Ama Moto như thất lại khi thấy thời gian đang cạn dần. Con chim vàng vẫn đang chiến đấu một cách dũng mãnh và hiệu quả nhưng lũ rồng thì

quá đông. Vẫn còn hai con rồng đang quần đảo trên kia và nếu đúng như những gì ông nghe được từ vị hiệu trưởng trường Đămri thì có nghĩa chỗ mà mọi người đang đứng sắp trở thành một cái nghĩa trang theo nghĩa đen chứ không phải là một thứ cạm bẫy trả hình.

Ở phía đối diện, Macketa có lẽ cũng đang chờ đợi giây phút quyết định. Đúng là hắn chỉ cần giữ được một con rồng. Trong tích tắc nữa thôi, thần chú Cực lạc tiêu diêu sẽ phát huy hiệu lực và cuộc chiến đấu sẽ lập tức phân định kẻ thắng người thua.

Lần đầu tiên kể từ khi con chim vàng của Kăply xuất hiện, Macketa nôn nóng ngược mắt nhìn lên, có vẻ hắn cũng không đủ kiên nhẫn.

Thoảng thấy trùm Hắc Ám mất tập trung, con khi Chacha lấy hơi thổi thật mạnh vào ống sáo. Âm thanh bỗng vút lên cao vọi vọi khiến mọi người giật bắn, cảm giác như có hàng trăm mũi dùi khoan thẳng vào tai. Ngay cả Macketa cũng dao động, những ngón tay đang co duỗi của hắn đột ngột chậm lại khiến hai con rồng lao đảo theo.

Ngay lúc đó, một thứ âm nhạc chát chúa và sắc mùi khùng bổ đột ngột vang lên ngay sau lưng trùm Hắc Ám:

Tát vô mặt nó

Bốp! Bốp! Bốp!

Đá vô mõng nó

Bộp! Bộp! Bộp!

Thụi vô hông nó

Bình! Bình! Bình!

Động vô lưng nó

Bình! Bình! Bình!

Bọn Kăply không hện mà cùng quay sang nhìn nhau, ánh mắt không giấu vẻ kinh dị.

- Ban nhạc củ cái! – K’Tub khê kêu lên.

Đang chống chọi lại tiếng sáo của Pi Năng Súp, bất thần bị ban nhạc của lão Seradion quấy rối ngay bên tai, chiếc áo của trùm Hắc Ám đang phồng to thành linh xẹp xuống như quả bóng bị xì van, những ngón tay tro ra, bất động, hai cánh tay run rẩy từ từ hạ xuống và có vẻ như Macketa cố dồn mọi nỗ lực cuối cùng vô cú đấm ngược ra phía sau cùng với tiếng quát đầy phẫn nộ:

- Cầm họng!

Cú đấm thù hận của Macketa mạnh đến mức nền đá bị thủng một lỗ toang hoác, lửa xẹt tứ tung còn ban nhạc củ cái của lão Seradion trong nháy mắt chỉ còn là một đồng... cái vụn.

Ở trên cao hai con rồng cuối cùng của Macketa, kém hần linh hoạt sau khi đầu óc của trùm Hắc Ám bị lãng đi, cũng đã liên tiếp trúng đòn của con chim vàng và thi nhau rơi xuống.

o O o

Đột nhiên lửa bùng lên.

Nguyên đang ngẩn ngơ nhìn con chim vàng hạ xuống và từ từ chui vào người Kăply, bỗng cảm giác căn phòng như đang bốc cháy. Nó giật thót một cái và ngoảnh phất lại.

Không phải lửa, đó là những luồng chớp sáng chói mắt phát ra từ đầu những cây gậy phép của đám phù thủy Cục an ninh và từ dù thứ thần chú của cả đồng người đang hề nhau trút ào ạt lên đầu Macketa lúc này đang ngồi xệp như miếng giẻ ướt dưới nền nhà sau khi đã tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Có lẽ Macketa không thể thoát chết, trước những đòn tập kích bất ngờ như thế này bọn Balibia có muốn giải cứu cho thủ lĩnh cũng không thể nào trở tay kịp! Nguyên bản thân nhũ bụng và nhắm mắt lại, ngạc nhiên thấy mình không muốn chứng kiến số phận thâm thù của Macketa chút nào.

Thầy N’Trang Long vẫn đứng yên, thần chú cầu vòng đã thu lại từ lâu. Cũng như Nguyên, thầy khẽ nhắm mắt lại, chỉ mở ra khi chung quanh vang lên những tiếng “ồ” kinh ngạc.

Như bị một tấm lưới vô hình chắn ngang, những luồng sáng đang lao đi mãnh liệt bỗng dội ngược trở lại khi sắp chạm vào người Macketa.

Các phù thủy nhìn nhau, hoang mang và sợ hãi:

- Trời, thần chú hộ thân!

- Không phải thần chú hộ thân. – Tiếng Păng Sur nghiêm khắc cất lên – Chính ta chặn các ngươi lại đó. Quản lý và xét xử Macketa là thẩm quyền của Hội đồng Lang Biang. Bọn ngươi đâu có được tùy tiện sát hại hần.

Thầy N’Trang Long bước lại gần Macketa và nhẹ nhàng đưa tay ra. Không ai thấy rõ thầy làm gì, chỉ thấy Macketa la lên một tiếng và đảo người dữ dội. Trước vẻ mặt hỏi hớp của mọi người, từ đỉnh đầu của Macketa bỗng vọt ra vô số những luồng khói màu trắng. Những luồng khói ngập ngừng uốn éo, càng lúc càng đặc lại như những sợi chỉ bằng sương.

- Bí thuật Nhiếp hồn! – Êmê kêu lên bằng giọng kích động, hình ảnh cuộc chiến đấu đầy máu và nước mắt giữa vợ chồng Krazanh – Kim với trùm Bastu hiện về trong tâm trí khiến nó cảm thấy ngực tức nghẹn.

- Bình tĩnh đi, chị Êmê. – Suku vọt miệng – Đây không phải là thuật Nhiếp hồn.

Đằng trước mặt, những sợi khói luẩn quẩn trên đầu Macketa thêm một lát rồi hoàn toàn không một dấu hiệu báo trước, tất cả đột ngột tách ra và xẹt đi tứ phía như những ngôi sao băng.

Một trong những ngôi sao đó bắn thẳng vào chỗ bọn người của Balibia, làm phát ra một tiếng rú chói tai:

- Aaaa... aaa... aa... a...

Ông K’Tul lao vụt ra giữa khoảng trống, hai tay ôm cứng lấy đầu, hét lên man dại, trông như thể đang có một bầy rắn vừa chui vào bộ não của ông.

- Anh K’Tul. – Bà Êmô rên lên, miệng méo xệch, chiếc quạt trên tay rớt luôn xuống nền nhà.

- Ba ơi! – Thằng K’Tub cũng thét lên bài hãi, trông bộ tịch đã muốn lao ra.

Nhưng nó vừa dợm chân, thầy N’Trang Long đã quát:

- Đứng im, K’Tub.

Rồi sợ thẳng nhóc không còn đủ tỉnh táo để kiểm soát bản thân, thầy nói nhanh:

- K’Tul đã bán linh hồn cho trùm Hắc Ám. Ta đang trả lại sự thiện lương cho ba con.

Quả nhiên, đang gằm rú, ông K’Tul thỉnh linh ngưng bật, hết như trong cổ họng ông có một cái volum và ai đó vừa bắt thần vận tất nó đi.

Ông buông tay khỏi đầu, ngo ngác nhìn quanh:

- Con ta? Con ta đâu?

Ông quét mắt một vòng và lao nhanh về phía K’Tub đứng vào lúc thẳng nhóc cũng đang thực mạng lao ra.

Hai cha con va nhau một cái “kình” và ngã lăn ra. Nhưng cả hai vội bật ngay dậy, và dĩ nhiên chuyện đầu tiên mà họ làm là ôm lấy nhau, mừng mừng tủi tủi.

Rất nhanh, họa sĩ Yan Dran rào bước lại gần hai cha con ông K’Tul, vung tay một cái. Từ đầu thanh gươm ngắn như đồ chơi trẻ con, một ngọn lửa phụt lên, sáng lòa.

Chưa ai biết họa sĩ Yan Dran làm thế để làm gì thì Êmê đã reo to:

- Cậu K’Tul. Hay quá, cậu đã có bóng lại rồi.

Mọi người lật đặt quét mắt xuống sàn nhà và tất cả cái miệng cùng thở phào khi trông thấy mòn một hai chiếc bóng đang ôm chầm lấy nhau trên nền đá tím dưới ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ thanh gươm quái chiêu của họa sĩ Yan Dran.

Thằng Kăply đã được bà Ka Lên cứu tỉnh từ nãy, bây giờ len lén gỡ tay bà và đánh một vòng rộng sang mé bên kia, ngoác miệng la lớn:

- Linh hồn của cậu K’Tul đã trở về. Còn những linh hồn kia bay đi đâu vậy hả thầy?

- Chúng đang bay về với chủ nhân của chúng, con à. – Thầy N’Trang Long thông thả đáp. Khẽ đưa mắt về phía Macketa đang ngồi ù rù, thầy tặc lưỡi nói thêm – Cứ mỗi lần nạp một linh hồn, năng lượng của Macketa lại tăng lên một nấc. Bây giờ buộc phải trả lại hết, chắc chắn sức mạnh của hắn đã giảm đi nhiều.

Tầm Hắc Âm dường như không nghe thấy thầy N’Trang Long hoặc những lời của thầy không ngấm được vào tai hắn. Hắn cúi đầu xuống, cầm tì lên ngực, mãi mê thốt thành lời những ý nghĩ trong đầu:

- Mackeno... Păng Sur... Pi Năng Súp... Thực ra cả ba người hợp lại cũng chưa phải là đối thủ của ta...

Thầy N’Trang Long lặng lẽ nhìn Macketa, không nói một tiếng nào. Con khi Chacha trên vai thầy khê ngo nguậy cái ống sáo nhưng vẫn làm thinh. Păng Sur tiếp tục tan trong không khí. Có nghĩa là Macketa nói đúng. Nguyên băng khuôn nghĩ. Có lẽ hắn mới là Đại phù thủy kiệt xuất nhất xứ Lang Biang qua mọi thời đại. Tiếc là hắn đã đi làm đường.

Chung quanh vẫn lặng ngắt, và những lời lầm bầm của Macketa vẫn vang lên rành rọt trong bầu không khí ngột ngạt:

- Ngay cả căn phòng màu tím chết tiệt này nữa, nó cũng không thể làm ta bại trận...

Giọng Macketa đột ngột giống như tâm sự. Bất giác Nguyên cảm thấy khó thở, nó đưa tay kéo rộng cổ áo và đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người đang trân trối nhìn Macketa, nó đoán là tất cả cũng đang ở trong tâm trạng giống như mình.

- Chung quy lại, ta chỉ thua mỗi con chim vàng.

Tới đây, Macketa từ từ ngẩng mặt lên và đưa mắt tìm Kăply. Thằng nhóc cảm thấy trái tim muốn văng ra ngoài khi Macketa trừng trừng nhìn nó. Nó cố thủ không tránh ánh mắt của Macketa nhưng khi bắt gặp nỗi sợ hãi của mình phản chiếu trong đó, nó đành hấp tấp quay mặt đi.

- Ta chưa hề biết, cũng chưa từng nghe nói tới một con chim nào như thế tồn tại ở xứ Lang Biang. – Macketa thở hắt ra – Nếu ta không làm, đó là một loại thần điều.

Macketa dời ánh mắt từ Kăply qua thầy N’Trang Long, nhếch mép:

- Ta nói có đúng không, Mackeno?

- Ta nghĩ là người nói đúng. – Thầy N’Trang Long đáp lại bằng giọng rầu rầu.

- Vậy người nói đi! – Macketa bắt thần găm lên – Con chim đó ở đâu ra? Cả thằng bé này nữa, nó ở đâu ra?

Cả Nguyên lẫn Kăply có cảm giác ai đang đút tụi nó vào hầm nước đá, tay chân đột nhiên lạnh ngắt. Tim đập bình bình, hai đứa thấp thòm liếc mắt nhìn quanh, mồ hôi lạnh chảy ướt cả lưng áo.

- Nó là con ta. – Bà Ka Lên hừ mũi, tức giận – Và nó cũng là cháu của người.

- Người thì biết cái quái gì. – Macketa cười nhạt – Nó không phải là cháu ta mà cũng không phải là con người nổi.

Macketa lại nhìn thầy N’Trang Long, giọng cam chịu:

- Mackeno, chẳng nào ta cũng chấp nhận thất bại rồi. Kết cục ngày hôm nay đã không thể thay đổi được nữa. Nhưng nếu không biết rõ xuất xứ của con chim

vàng kia, ta chết cũng không cam tâm.

- Macketa. – Từ sau chòm râu rậm của thầy N’Trang Long bay ra một tiếng thở dài – Thiết sự thì có những điều chính ta cũng không rõ. Và giả như biết rõ thì ta cũng không thể tùy tiện nói ra. Nếu còn vướng víu điều gì đó trong lòng, theo ta người hỏi thẳng Hội đồng Lang Biang là tốt nhất.

Không cần biết Macketa có đồng ý hay không, thầy vỗ vào lưng con khi Chacha:

- Anh Pi Năng Súp, phiên anh đưa Macketa đi! Năng lượng pháp thuật của hần, tôi đã tạm thời phát tán hết rồi.

Thầy N’Trang Long vừa nói xong, mọi người nghe vang lên bên tai những tiếng lạch cạch, thứ âm thanh không thể nhầm được của một chiếc cửa rèm đang từ từ cuốn lên.

Con khi Chacha – bây giờ là Đại tiên ông Pi Năng Súp – kêu lên khọt khẹt và phóng xuống khỏi vai thầy N’Trang Long. Rồi vẫn ở trong hình dạng một con khi con, Pi Năng Súp tiến tới chỗ Macketa ngồi, đưa tay kéo hần đứng lên.

Con khi Chacha nhỏ thó trong khi trùm Hắc Ám thì cao lớn nhưng khi Pi Năng Súp giật khê một cái, Macketa đã bay lơ lửng trong không trung như một con người không trọng lượng.

- Người cổ găng ngủ một chút nhé.

Tiếng Păng Sur nói, và đôi mắt Macketa từ từ nhắm lại.

- Ê, tại sao không mở tấm mạng che mặt của hần ra để mọi người ở đây xem qua một chút.

Ama Moto bắt thần la lớn và đề nghị của ông lập tức được cả đồng cái miệng nhao nhao đồng tình:

- Đúng rồi!

- Đúng rồi đó, ngài Mackeno!

- Mở ra coi đi, thầy ơi!

- Ồ, biết đâu trùm Hắc Ám là một người rất quen thuộc với chúng ta.

Thầy N’Trang Long khê nhún vai, sau khi những tiếng ồn ào lắng xuống:

- Ta đã nói rồi. Hần là Macketa, nghĩa là trừ Pi Năng Súp, Păng Sur và ta ra, ở đây không ai biết mặt hần hết.

- Dù sao thì ông cũng nên chiều ý mọi người một chút, ông N’Trang Long. – Cục trưởng Ama Moto cao giọng, cho đến bây giờ vẫn gọi người đứng đầu Tam tiên bằng cái tên N’Trang Long, có lẽ ông cho rằng với lối xưng hô này ông cảm thấy tự tin hơn khi đối thoại – T ôi, và có lẽ tất cả những người có mặt ở đây, đang rất muốn biết tại sao Macketa không muốn để lộ mặt thật của mình.

- Nghe đây, ông Cục trưởng. – Thầy N°Trang Long giống như đang nói quau – Tôi dám cá với ông rằng bây giờ nếu lột tấm khăn trên mặt Macketa ra cũng không ai nhìn thấy được mặt thật của hắn đâu. Vì vậy tốt nhất là ông nên từ bỏ cái ý nghĩ vớ vẩn đó đi.

Thầy N°Trang Long nói xong, lập tức chặn họng Ama Moto bằng một câu nói tiếp theo, lần này là nói với Balibia và Buriäk:

- Bọn người cũng đi theo Pi Năng Súp và Păng Sur đi.

Nãy giờ, tả hộ pháp và sứ giả thứ năm phe Hắc Ám thấy Pi Năng Súp dòm mình lom lom, ra dấu theo kiểu khi và làm một trảng khọt khẹt, cả hai không hiểu gì hết nên đưa mắt nhìn thầy N°Trang Long ra ý hỏi.

Nghe vị hiệu trưởng trường Đămri nói vậy, Balibia và Buriäk thoát lộ vẻ chần chừ nhưng rồi có lẽ tự hiểu mình không phải là đối thủ của Tam tiên, cả hai người trước kẻ sau lẻo đẻo lẻ bước theo con khi con tiến ra phía cửa, mắt vẫn không rời khỏi thân hình của Macketa đang trôi bồng bềnh trên đầu như một xác chết biết bay.

Những người còn lại cũng rục rịch nổi gót theo Balibia và Buriäk.

Kăply len lại gần lão Seradion, nói giọng chia sẻ:

- Ông Seradion. Ôi, ban nhạc của ông...

Chủ nhân Cửa hiệu thất tình quay nhìn thẳng nhóc bằng ánh mắt cảm kích và chành cái miệng móm, cười hề hề:

- Nhóc mày đừng lo. Tao sẽ tạo dựng lại ban nhạc khác. Hôm rày tao đã chọn được mười hai cù cà rốt...

Một giọng nói ngọt lịm như đường chọt xen vô:

- Nè, nói không phải nịnh ông chứ ban nhạc khi nãy nghe hay thiệt là hay đó, ông Seradion.

Như có một làn gió lạnh thổi ngang qua căn phòng, bọn Kăply nếu không nhanh tay bùm miệng chắc cả đồng lứa đều nhảy mũi tung bưng rồi. Tại lời khen quá trắng trợn một phần. Phần khác, kinh dị hơn, người vừa thốt lên lời khen đó chính là con nhỏ Êmê.

Chương 29: Ôi, Tình Yêu!

Đứng ngay trước cổng nghĩa trang là vợ chồng K’Rahlan – Kaming. Trên tay K’Rahlan vẫn còn cầm chiếc hộp kim loại.

Như vậy chính K’Rahlan là người vừa mở cánh cửa rèm của căn phòng màu tím trong kia, chắc là theo hiệu lệnh bí mật của thầy N’Trang Long. Nguyên nghĩ, đưa tay dứt một sợi tóc và đưa mắt nhìn quanh.

Sau lưng vợ chồng K’Rahlan là Tam phù thủy Bạch kỳ lân với những chiếc áo chùng dô quen thuộc. Anh Masari đang say sưa trò chuyện với vợ chồng thủ lĩnh Ánh Sáng như những người bạn cũ, tay không ngừng ve vẩy cây gậy sặc sỡ như đánh nhịp cho câu nói.

Đằng sau họ, đứng xa xa là các giáo viên và đội bảo vệ trường Đămri, dĩ nhiên thiếu mất giáo sư Akô Nô và một người lúc nào cũng thiếu: giáo sư Lăng Quên. Trên tay lão Chu, mục Gian, gã Y Sai và cô H’Mali lăm lăm những đuă, muổng, chày, dao, cứ như thể họ sắp lao vào một trận chiến sinh tử.

Hai cái xác của Balikem và người đàn ông quai nón đang nằm trên cỏ, ngay trước mặt đội bảo vệ, không biết do ai khiêng tới – những cái xác trông tươi tắn, hồng hào như thể đang nằm ngủ. Canh chừng hai cái xác là bốn con vật kỳ dị của Tứ bất tử.

Nguyên đảo mắt nhìn quanh các đám lá dày, cố tìm xem tổng quản lâu đài Sêrôpôk nấp ở đâu nhưng không tài nào biết được.

Trừ vợ chồng K’Rahlan và Tam phù thủy Bạch kỳ lân, mặt mày những người còn lại đều hết sức căng thẳng. Chỉ đến khi đoàn người từ bên trong lục tục kéo ra, tươi tỉnh, bình yên, nét mặt của các giáo viên và đội bảo vệ trường Đămri mới bắt đầu dần ra.

Tất cả các ánh mắt lúc này đều tò mò dán chặt vào nhóm người kỳ quặc do con khi Chacha dẫn đầu, với Macketa lơ lửng bên trên và Balibia, Buriăk lếch thếch bên dưới.

- Tất cả đã êm đẹp.

Thầy N’Trang Long nhấp nháy đôi mắt lục lạc, vui vẻ nói.

Bà Ka Ming phải rất vất vả và mới không chạy ào lại chỗ Nguyên đang đứng. Bà nhìn Nguyên, nhìn theo bọn người của Bilibia đang xa dần, rồi quay lại nhìn thầy N’Trang Long, môi run run:

- Trùm Bastu...

- Hắn đã bị bắt. Cả bọn tay chân cũng vậy.

Các thành viên của trường Đămri nhúc nhích chân và tay, cựa quậy vai và hông, cả đầu cổ nữa, có vẻ đã rất muốn reo hò, nhưng họ cố kềm lại. Họ biết vị

hiệu trưởng của họ không thích ồn ào.

- Thưa ngài...

Thầy Đi Pri sờ tay lên mái tóc bóng mượt, tính hỏi gì đó nhưng vừa mấp máy môi đã bị thầy N’Trang Long cắt ngang:

- Những gì liên quan đến sự việc ngày hôm nay sẽ có thông báo chính thức của Hội đồng Lang Biang và Cục an ninh, anh Đi Pri.

Ánh mắt của thầy di chuyển qua phía Bạch kỳ lân:

- Đây các chàng trai, thầy của các người đang đợi các người ở núi Lung Chùng, mau mà trở về hầu hạ sự phụ đi thôi.

Masari, Karâm và Pila cùng hất những lọn tóc xanh thẫm phủ dài xuống vai:

- Cảm ơn.

Trước khi biến mất, cả ba đưa mắt tìm bọn trẻ, mỉm cười như muốn nói lời từ biệt khiến Êmê, Păng Ting, Mua và Bolobala như bị một lực hút vô hình, tự động nhích tới một bước và nhoèn miệng cười, mặt lập tức đỏ lên.

- Bạch kỳ lân đã đi rồi. – Thầy N’Trang Long nhìn đăm đăm chỗ Tam phủ thủy vừa đứng, tặc lưỡi như nói với chính mình – Ta nghĩ lúc này cũng không thể nói là quá sớm nếu mọi người ở đây bỗng nhiên cao hứng noi theo tấm gương tốt của Bạch kỳ lân.

Cái lỗi tổng khứ người khác của vị hiệu trưởng bây giờ đã trở nên quá quen thuộc. Đến mức con người khó chịu như ông Cục trưởng an ninh cũng hồng thêm bực mình.

- Hay lắm! Bọn tôi đi đây, ông N’Trang Long. – Ama Moto sốt sắng nói, vừa vẫy tay ra hiệu cho đám thuộc hạ – Hừm, tôi e rằng Hội đồng Lang Biang sẽ gọi đến bọn tôi bất cứ lúc nào.

- Từ bắt từ. – Giáo chủ Ama Êban thúc cọp vào bìa rừng, kêu lớn – Người cũng theo bọn ta về đi.

Đợi cho bốn con vật trên cỏ biến mất, ông quay sang ông K’Tul, giọng cảm thông:

- Còn người nghỉ ngơi đi. Đầu tuần sau hãy quay về lâu đài Sêrêpôk.

Thấy bọn người của Cục an ninh và giáo phái Madagui bỏ đi, những kẻ còn lại cũng rùng rùng kéo nhau đi hết. Họ không muốn cãi lời Đại tiên ông Mackeno. Và thiệt sự mà nói, sau khi Pi Năng Súp đem thầy trò Macketa đi, ở đây cũng chẳng còn gì đánh động tính hiếu kỳ của mọi người nữa.

Ông già mặt đỏ và người phụ nữ xinh đẹp buồn bã cúi xuống đỡ cái xác của người đàn ông râu quai nón lên, rồi bắt chước cái cách mà Pi Năng Súp đã làm với Macketa, họ chậm chạp đi chuyển người bạn đường xấu số trên không; cả hai lặng lẽ lê bước trong bóng cây rừng, đi mãi về phía hoàng hôn.

- Anh Krazanh! Anh khoan về đã.

Thầy Haifai vừa quay gót, nghe tiếng thầy N’Trang Long gọi giật, liền ngoảnh lại. Nhưng thầy N’Trang Long đã nhìn về phía bọn trẻ:

- Trừ K’Brăk và K’Brêt, hai chiến binh giữ đền, còn các con cũng về nhà đi.

Thầy ngược mắt nhìn lên cao, bàn tay mò mẫm nơi cằm để tìm kiếm một lọn râu ưa thích:

- Thiết tình là ta chưa thấy buổi chiều nào đẹp như buổi chiều này. Ta nghĩ gã Mustafa bữa nay có thể đưa tụi con lên tuốt trên mây nếu tụi con tin rằng không có gì thú vị cho bằng ngắm cánh tịch dương từ trên cao.

Lời quảng cáo của thầy hiệu trưởng rất hấp dẫn nhưng dĩ nhiên trong chuyến quay về, Êmê và K’Tub không được hưởng cái thú vui đó, vì hai đứa nó phải leo đèo đi theo bà Êmô và ông K’Tul, lúc này mỗi người đang nắm chặt tay một đứa như thể sợ rơi lông ra tụi nó sẽ tót theo đám bạn đang hò hét chen nhau leo lên tằm thắm cũ mềm của gã Mustafa. Cả thằng Đam Pao cũng không được ngồi thảnh thơi. Bà Ka Lên và vợ chồng K’Rahlan sánh bước bên cạnh bà Êmô, mặt buồn thiu vì không có Nguyên và Kăply về cùng, ba người đành giành nhau nắm tay thằng Đam Pao nhưng vì thằng nhóc chỉ có hai cánh tay nên ông K’Rahlan sau khi bị hai người phụ nữ giành mất chỗ buộc phải thò tay nắm cổ Đam Pao làm thằng nhóc mặt mày méo xẹo vì chốc chốc nó lại nhận ra mình không thờ được.

- Anh K’Brăk!

- K’Brêt!

Nguyên và Kăply giật mình ngó lên, thấy tấm thảm của gã Mustafa vọt đi như cánh chim khổng lồ và mặc dù những bóng người thoát đã thành bé xíu, hai đứa vẫn nhận ra Êmê và Mua đang chồm người lên giữa đám đầu cỏ, hai bàn tay hướng về phía tụi nó đứng, vậy mãi không thôi.

o O o

Cuối cùng, trước khu nghĩa trang đang nhộn nhịp bỗng chốc lặng ngắt, bây giờ chỉ còn lại bốn người và một xác chết.

Khuôn mặt vui vẻ của thầy N’Trang Long đột nhiên trở nên xa vắng:

- Anh Krazanh. – Thầy nói khẽ, gần như thì thầm – Thần chú Cực lạc tiêu điều của Macketa thật là dễ sợ.

Thầy Haifai khụt khịt chiếc mũi gãy:

- Ông đã nói tôi nghe rồi, ông N’Trang Long.

- Nhưng lúc đó tôi chỉ đoán Macketa đang luyện một loại thần chú siêu phàm với bảy vòng chột mắt. Tôi chưa biết thần chú Cực lạc tiêu điều luyện bằng quả hiến sinh.

- Ông nói gì?

Thầy Haifai rùng mình một cái, thẳng thốt hỏi lại, Nguyên và Kăply thấy rõ đôi môi đỏ như son của thầy giận gắt.

- Ô, hẳn dùng quả hiển sinh. – Thầy N’Trang Long chép miệng, giọng gần như tí tê, nghe buồn rười rượi – Mà nhựa độc của quả hiển sinh như thế nào thì anh cũng biết rồi đó. Hoàn toàn không có thuốc giải.

Thầy đưa đôi mắt u buồn nhìn xuống chỗ Balikem đang nằm, thờ ra một hơi dài:

- May mà chỉ có hai người bỏ mạng.

Ánh mắt của thầy Haifai đáp xuống gương mặt xinh đẹp của hữu hộ pháp Hắc Ám, gần như cùng lúc với thầy N’Trang Long:

- Macketa giết cả người của hẳn ư?

- Lúc đó, nhìn thoáng qua, cái chết của Balikem có vẻ là do vô tình. – Đôi mày rậm của thầy N’Trang Long cau lại – Nhưng tôi vẫn có cảm giác Macketa giết Balikem là có chủ định. Còn tại sao hẳn lại làm thế thì thú thiệt tôi cũng không rõ.

- Balikem đã có sẵn mầm mống chống đối trùm Hắc Ám, thừa thầy.

Nguyên buột miệng. Nó nhớ lại lúc nó dùng thần chú Trói gô tấn công Balikem khiến cô ả nổi giận định giết chết nó. Nếu không có hạt táo hộ mạng lặn trong người chắc nó đã tiêu tùng dưới thần chú La sát của ả rồi. Lúc đó, nó nằm bẹp dưới cỏ, nghe Balikem tức giận nói “Trong đời ta, ta rất ghét những ai định trói chân trói tay ta”, và bị Buriäk cảnh cáo liền sau đó: “Nếu ngươi cứ ăn nói hồ đồ, có ngày ngươi sẽ lãnh đủ hậu quả đó, Balikem. Ta nghĩ ngài sẽ không hài lòng khi nghe ngươi ám chỉ...”. Dĩ nhiên lúc nghe những câu đối đáp đó, Nguyên không thật hiểu rõ Buriäk muốn nói tới chuyện gì.

- Ra thế. – Thầy N’Trang Long gục gặc vằng vặc trán rộng, và đột ngột đổi giọng êm ái, mắt vẫn không rời Balikem – Anh Krazanh này, nhựa độc của quả hiển sinh hiển nhiên là loại độc bất trị nhưng nó cũng có cái hay là khiến cho người trúng độc trông tươi tắn như vẫn còn sống.

- Trông như vẫn còn sống khác với vẫn còn sống, thưa ông. – Thầy Haifai thờ ơ đáp, lần này bằng giọng nữ.

- Chị nói đúng quá, chị Kim. – Thầy N’Trang Long nhanh nhẩu tán thành, rồi hoàn toàn bất ngờ thầy lái câu chuyện sang một đề tài mà ai cũng thấy là hết sức vu vơ, nếu không muốn nói là lãng xẹt trong lúc này – Nhưng chị Kim này, chị có thấy Balikem xinh đẹp không?

Mặc dù hơi ngạc nhiên, thầy Haifai vẫn nghiêm trang trả lời:

- Không những xinh đẹp mà rất xinh đẹp, thưa ông.

Dĩ nhiên người nói câu vừa rồi vẫn là cô Haifai. Thầy Haifai chỉ có thể nói được một câu tương tự khi nào thầy thực sự muốn tóc trên đầu mình bị nhỏ sạch trơn.

- Thế chị có muốn cứu sống Balikem không?

Câu hỏi kỳ cục của thầy N’Trang Long khiến thầy Haifai mặc dù muốn nhường quyền phát ngôn cho vợ cũng không thể không giành nói:

- Ông nói gì thế, ông N’Trang Long? Chẳng phải nhựa độc của quả hiển sinh...

- ... Cùng với nọc độc của con basilic và của rồng Ouroboros là ba chất độc không thể giải được. – Thầy N’Trang Long tiếp lời thầy Haifai một cách trơn tru như thể câu nói đang từ miệng thầy Haifai đột ngột nhảy qua miệng thầy. Và khi thầy nói tiếp thì bàn tay to bè của thầy đã ở trên vàng trán, xoa xoa ngay chỗ đó như muốn đánh thức những ý tưởng độc đáo đang cựa quậy trong bộ não – Nhưng tôi vừa nghĩ ra một cách, anh Krazanh à. Với cách này, tôi nghĩ là Balikem có thể thức dậy, cười nói và đi lại được...

- ... Nhưng bằng linh hồn của tôi, có phải vậy không ông N’Trang Long? – Lần này thì tới lượt cô Haifai nói tiếp những gì vị hiệu trưởng chưa kịp nói.

- Chị Kim... – Thầy N’Trang Long bối rối kêu lên.

Cô Haifai chớp mắt:

- Thú thật là tôi, chính xác là cả hai vợ chồng tôi, không thể không cảm kích trước thiện ý của ông, ông N’Trang Long...

- Chị Kim này. – Thầy N’Trang Long dè dặt nói, có vẻ như thầy cố cân nhắc từng từ – Tôi thành thật xin lỗi anh chị nếu như tôi vẫn nghĩ rằng hai linh hồn tiếp tục sống chung trong một thể xác sẽ đem đến vô số điều bất tiện cho cả anh lẫn chị...

- Tôi hiểu, ông N’Trang Long. – Vẫn cô Haifai lên tiếng – Đây là thời cơ có một không hai để tôi có thể tách ra khỏi anh Krazanh. Ồ, chỉ có nhựa của quả hiến sinh mới tạo ra một thi thể hoàn hảo đến thế: không chảy máu, không bầm dập, không một vết trầy xước, nói chung là hồng hào, xinh tươi, nguyên vẹn.

- Tôi hy vọng là chị không có ý giễu cợt những ý định của tôi. – Thầy N’Trang Long nhìn thầy Haifai, vẻ thăm dò – Nhưng những gì chị vừa nói đúng là sự thật. Và bí thuật Nhiếp hồn có thể giúp anh chị tự giải phóng mình khỏi tình trạng hai-trong-một. Điều quan trọng là thái độ của anh chị...

- Tôi thì thể nào cũng được. Tôi đã quá quen với hoàn cảnh hiện nay, đến nước tách ra hay không tách ra không thành vấn đề nữa rồi. Ăn thua là do nơi anh Krazanh...

- Kim này. – Vẫn cái miệng của thầy Haifai tiếp tục nói, nhưng lần này bằng giọng của chính thầy – Anh cũng như em. Anh thấy cuộc sống như hiện nay thật là dễ chịu. Nếu như em thực sự không hề phản nản gì thì chúng ta sẽ tiếp tục sống trong nhau...

- Anh Krazanh! – Thầy N’Trang Long kêu khẽ.

- Cảm ơn ông. Cảm ơn ông rất nhiều, ông N’Trang Long. – Thầy Haifai run run nói, bàn tay với những chiếc móng cong dài và xanh xanh đỏ đỏ nắm chặt lấy nhau, giọng tự nhiên khản đi – Nhưng ông cũng biết rồi đó, Balikem dù xinh đẹp đến mấy vẫn không phải là Kim. Tôi không thể hình dung nổi làm sao tôi có thể chăm sóc, chiều chuộng hay chuyện trò thân mật với một người phụ nữ không phải là vợ mình.

- Vẫn là vợ anh đó thôi. Kim chỉ mượn thân xác của Balikem để trú ẩn. – Thầy N’Trang Long gượng gạo nói.

- Ôi, ông N’Trang Long. – Thầy Haifai rên lên – Tôi nghĩ yêu một người là yêu cả tâm hồn lẫn thể xác của người đó. Nếu tôi yêu Kim qua hình hài của Balikem không chừng tôi là kẻ phản bội lại chính tình yêu của mình...

- Anh không cần phải nói nữa, anh Krazanh. – Thầy N’Trang Long thở hắt ra, trông thầy thật buồn phiền – Tôi hiểu tâm trạng của anh. Tôi hiểu tình yêu của anh dành cho chị Kim sâu sắc như thế nào. Và dĩ nhiên là tôi tôn trọng điều đó.

- Ông N’Trang Long, ông đã làm hết sức của ông rồi. – Cô Haifai nói bằng giọng điệu dằn hiềm có – Nhưng rất tiếc là tôi hoàn toàn đồng ý với quyết định của anh Krazanh.

Chắc chắn là Kim đã ôm lấy hoặc ít nhất là đã khoát tay Krazanh khi nói câu đó, nếu cô không mắc kẹt ngay trong người chồng mình.

Từ đầu đến cuối, Nguyên và Kăply không dám xen một lời nào vào cuộc đối thoại giữa thầy N’Trang Long và vợ chồng thầy Haifai.

Hai đứa im lặng nhìn thầy Haifai lững thững bỏ đi, lòng đầy cảm xúc.

Không biết do không khí bị cong đi trong nắng chiều hay vì thực sự là như thế mà tụi nó thấy bóng thầy đột ngột xiêu đi ở cuối đường.

Đúng vào lúc tụi nó có cảm giác thầy sắp sửa khuy chân xuống, một bóng người từ sau gốc cây nhanh nhẹn lao ra đỡ lấy thầy.

Thầy Haifai khẽ liếc người kia một cái, không hé môi, cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên. Người vừa xuất hiện cũng chẳng nói năng gì, chỉ lẳng lẳng vòng tay sau lưng thầy, thầy cũng ngập ngừng quàng tay qua vai người kia, rồi cứ để tay như thế cả hai chậm chạp đi nhau đi.

Nguyên và Kăply bắt giác đưa mắt ngó nhau. Tuy không nhìn rõ mặt người đó vì khoảng cách quá xa nhưng qua mái tóc rối bù như tổ quạ, tụi nó kinh ngạc nhận ra đó chính là họa sĩ Yan Dran.

Nhưng họa sĩ Yan Dran không phải là người duy nhất xuất hiện trong khoảnh khắc có vẻ đã bắt đầu nhuộm u buồn đó.

Thầy Haifai và họa sĩ Yan Dran vừa đi khỏi chừng năm phút, tức là vào lúc thầy N’Trang Long chậm rãi quay sang hai đứa học trò, “e hèm” một tiếng định bắt đầu cuộc trò chuyện, lại thêm một bóng người từ xa đi lại.

Lần này, Nguyên và Kăply nhìn ngay ra thám tử Eakar với thân hình mảnh khảnh và chòm râu dê quen thuộc.

- Hé hé...

Thám tử Eakar đi chưa tới nơi, tiếng cười đã tới trước, trông ông rất giống một con dê vui vẻ.

Nhưng khi nhà thám tử tới gần, tụi nó sững sờ nhận ra mặt ông đầy nước mắt.

Eakar không nhìn ai. Ông lập cập đi thẳng tới chỗ Balikem đang nằm, nhìn chăm chăm vào mặt Balikem một hồi rồi cúi xuống run rẩy ẵm cô ta lên.

- Hứa thật nhiều

Thất hứa thật nhiều

Yêu thật nhiều

Thấy ghét thật nhiều...

Hai đứa nhóc há hốc miệng khi nghe thám tử Eakar cao giọng ngân nga đoạn nhạc nhăm nhí của lão Seradion.

Rồi cũng không buồn nhìn ai, ông nặng nề bước đi, với cái xác Balikem trĩu nặng trên tay.

- Hứa thật nhiều

Thất hứa thật nhiều...

Thảm tử Eakar đi càng lúc càng xa, miệng không ngừng lặp đi lặp lại bài hát học được từ Cửa hiệu thất tình. Khi nhà thảm tử đi khuất sau tàng cây rậm, Nguyên và Kăply vẫn nghe giọng hát của ông văng vẳng trong gió, lúc này đã thấp xuống và chuyển qua sùt sùi.

Eakar đến và đi như gió thoảng nhưng nỗi đau dớn đến gần như mất trí của ông khiến Nguyên và Kăply thấy mắt mình đỏ hoe và hai đứa phải cố hết sức để đứng nắc lên trước mặt thầy N’Trang Long khi chợt nghĩ đến Êmê và Mua, hai cô bạn gái thân thiết mà tụi nó biết chắc rằng mình sắp sửa rời xa.

o o o

Nguyên nhìn thầy N’Trang Long đang ngồi trầm ngâm trong chỗ ngồi quen thuộc đằng sau chiếc bàn giấy bề bộn trong văn phòng hiệu trưởng, rụt rè hỏi:

- Tại sao phải về đây hả thầy?

- Ở ngoài rừng gió lạnh quá, tụi con. – Thầy N’Trang Long xuyết xoa sau chòm râu rậm – Hơn nữa, sau khi nhìn thấy bộ dạng như chết rồi của thảm tử Eakar, thú thiệt là ta chẳng còn bụng dạ nào nắn nà ở chỗ đó nữa. Buồn gì đâu!

Kăply nuốt nước bọt:

- Eakar ẵm Balikem đi đâu vậy hả thầy?

- Làm sao ta biết được. – Thầy N’Trang Long lúng túng đưa tay gãi cằm – Chắc ông kiếm chỗ mai táng. Cũng có thể buồn quá thì ẵm đi lòng vòng vậy thôi. Hy vọng đi chừng một tháng ông sẽ nguôi ngoai. Khổ thân ông! Lần đầu biết yêu mà.

Nguyên đưa mắt nhìn quanh phòng và thỉnh linh đứng bật dậy, chạy lại chỗ chiếc báo động kễ.

- Ô, nó đang ở 0 độ, thầy ơi. Hoàn toàn trong veo! – Nguyên hớn hờ reo lên.

Kăply nháp nhồm trên chỗ ngồi:

- Vậy là trường mình an toàn tuyệt đối rồi hả thầy?

- Ô, – thầy N’Trang Long nhip những ngón tay lên mặt bàn – lâu lắm rồi ta mới thấy cái báo động kễ hồng báo động cái con khi gì hết.

Kăply phân vân nhìn thầy hiệu trưởng, định hỏi gì đó mà không dám.

Thấy thẳng nhóc mấp máy môi hai ba cái nhưng chẳng có tiếng nói nào phát ra, thầy N’Trang Long hừ mũi:

- Ta nghĩ là con đang ngửa miệng lẩm rồi đó, K’Brết. Con định moi móc thông tin gì từ lão già này vậy hử?

Như vòi nước được tháo van, Kăply hứng chí phun ào ào:

- Con thắc mắc nhiều thứ lắm thầy ơi. Chẳng hạn như cái nghĩa trang của ba thằng Steng...

Nhưng Kăply mới phun được nửa chừng, Nguyên đã cắt ngang, lúc này nó đã quay lại và ngồi xuống cạnh bạn mình:

- Dĩ nhiên cái nghĩa trang đó được xây dựng theo mệnh lệnh của thầy hiệu trưởng...

- Nói chính xác là theo mệnh lệnh của Hội đồng Lang Biang, con à. – Thầy N’Trang Long đích chính.

Nguyên liếm môi:

- Và đó cũng không phải là cái nghĩa trang theo nghĩa dùng để chôn cất người chết. Buồn cười là ngay cả thằng Steng cũng không biết đó là một cái bẫy dành cho trùm Hắc Ám.

- Tất nhiên là tụi mình cũng chỉ biết điều đó sau ngày hôm nay thôi. – Đang đáp lời bạn, Kăply bỗng đập tay lên đầu một cái “bốp” – A, mày nhớ hôm trước ở trong rừng thằng Đam Krông nói gì với Steng về cái nghĩa trang này không?

Mắt Nguyên sáng lên:

- Đúng rồi, hôm đó thằng Đam Krông bảo một phù thủy xây dựng chọn kinh doanh nghĩa trang trong thời buổi này là một phù thủy không có đầu óc.

- Thằng nhóc đó bảo như vậy hả tụi con? – Thầy N’Trang Long “à” lên một tiếng, hai bàn tay xoa vào nhau, giọng không rõ là thật hay đùa – Chà, nếu thằng nhóc tinh quái đó làm quân sư cho trùm Hắc Ám thì bọn ta mệt rồi. Nó mà gieo cái nhận xét đó vào đầu Macketa thế nào Macketa cũng nghi ngờ. May thiệt là may!

Kăply reo ầm khi nghe đến tên Macketa:

- A, còn chuyện tấm khăn che mặt của Macketa nữa thầy? Tại sao thầy không muốn mọi người xem mặt hắn?

Nguyên nhanh nhẩu phụ họa, nhìn mặt cũng biết là đề tài này làm nó háo hức thế nào:

- Thầy còn bảo nếu bỏ tấm khăn đó ra cũng không ai nhìn thấy được mặt thật của Macketa. Vậy là sao hả thầy? Hồng lễ ngoài tấm khăn ra, Macketa còn đeo mặt nạ bên trong?

Gương mặt thầy N’Trang Long chợt tối đi trước thắc mắc của Nguyên và Kăply. Ánh mắt thầy lang thang đâu đó bên trên trần nhà một lúc lâu rồi từ từ hạ xuống và mắc lại trên mặt bọn trẻ, thầy nhìn hai đứa nhóc thêm một hồi rồi rầu rầu cất tiếng:

- Thầy làm vậy chẳng qua là vì lý do nhân đạo, tụi con à.

Thấy hai đứa học trò nghệt mặt ra, thầy khẽ hắng giọng một cái rồi tặc lưỡi nói tiếp:

- Chắc tụi con còn nhớ biệt danh của Macketa hồi ba trăm năm về trước?
- Nhớ, thưa thầy. – Kăply lấu tấu – Lúc đó hần là Pô Palay Tàn Phế.
- Hay lắm. Thế tụi con có biết nguồn gốc của hai chữ “Tàn Phế”...
- Chuyện đó con cũng biết luôn, thầy. – Kăply hí hửng như thí sinh gặp phải đề thi trúng tủ – Thằng Suku bảo Pô Palay nguyên là kẻ lạnh lặn, nhưng hần tự đánh gãy đôi chân để luyện tà thuật.
- Vấn đề là ở chỗ đó, tụi con à. – Thầy N’Trang Long nở một nụ cười méo mó – Macketa là một con người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tham vọng quá lớn làm cho hần trở nên mê muội.

Nguyên và Kăply tròn mắt nhìn thầy, hồi hộp chờ nghe tiếp, vì thiệt sự thì tụi nó cũng chưa rõ Macketa mê muội chỗ nào.

- Nghệ thuật hắc ám nếu kết hợp với phép hủy thân sẽ giúp cho các phù thủy tăng tiến trình độ đến chóng mặt. Tuy biết rõ như vậy nhưng không phải phù thủy hắc ám nào cũng dám làm và kẻ dám làm thì không có đủ năng lực để làm.
- Trừ Macketa há thầy? – Nguyên hỏi, cảm thấy đôi môi tự nhiên khô rang.

Thầy N’Trang Long khép mắt lại như không muốn nhìn vô sự thật nghiệt ngã:

- Ủ, trừ Macketa. Ba trăm năm trước, Macketa hủy đôi chân. Bây giờ...
- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Kăply ré lên, bụng đột ngột quặn lại như bị ai xoắn lấy – Hần đã tự phá hủy gương mặt của mình.

Một sự yên lặng khác khoải theo sau tiếng thét của Kăply. Giữa bầu không khí xúc động chạy khắp căn phòng, gần như không ai dám nhìn ai.

Có đến một lúc lâu, không người nào nói gì.

Cuối cùng, thầy N’Trang Long là người đầu tiên cố phá tan sự nặng nề:

- Tụi con biết không, so với gương mặt hiện nay của Macketa thì gương mặt của thầy Haifai hoàn toàn có thể gọi là đẹp trai.

Trái với ý định của thầy, Nguyên và Kăply nhận thấy câu nói đó chỉ làm cho ngực tụi nó nặng hơn. Có lẽ thầy N’Trang Long cũng kịp nhận ra điều đó nên thầy không buồn hé môi thêm lần nào nữa.

- Kinh khủng quá! – Kăply thỉnh linh rên lên, hy vọng làm như vậy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn là ngồi im.

- Điều kinh khủng nhất trong chuyện này thực ra không nằm ở chỗ gương mặt bị tàn phá. – Thầy N’Trang Long từ từ mờ mắt ra – Mà đáng sợ ở chỗ: đến gương mặt của mình mà Macketa cũng sẵn sàng hy sinh thì hần chẳng ngăn ngại gì mà không hy sinh toàn thể cư dân xứ Lang Biang để đạt được mục đích điên rồ của hần.

Macketa chắc là rất đẹp trai, Nguyên và Káply bắt giác nghĩ và hai đứa tự nhiên muốn rùng mình một cái quá sức.

Thầy N’Trang Long nhìn hai đứa học trò, thở một hơi thật mạnh, như có một hạt táo chẹn ngang họng:

- Hừm, một kẻ đã không yêu quý bản thân mình thì sẽ không bao giờ biết thương yêu người khác, tội con à.

Thầy cúi xuống hai bàn tay của mình đang đặt trên bàn, lẩm bẩm:

- Cũng may là cuối cùng hắn đã bị bắt.

Nguyên và Káply ngồi im theo dõi từng cử chỉ của thầy, thấp thòm không biết thầy có sắp nhớ tới thói quen bắt ngờ đuổi khách hay chưa.

Káply cố lục lọi đầu óc để xem có những gì mà nó chưa kịp hỏi.

- À, thầy ơi, có phải khi lắp cửa kính tím cho lớp Sơ cấp 1, thầy đã đoán trước có một ngày hai anh em Pôcô – Pôca sẽ tha hai con rắn đến trường mình?

- Không đâu, con à. – Thầy N’Trang Long ngược lên và Káply thấy lòng mình ảm lên một chút khi nhận ra thầy đang mỉm cười – Việc họa sĩ Yan Dran đến xin dạy học ở lớp hướng nghiệp là điều ta không hình dung ra. Vì vậy mà ta đoán Yan Dran đến trường Đămri là có mục đích khác.

- Mục đích gì hả thầy?

- Tìm cơ hội tranh đoạt báu vật ở lâu đài K’Rahlan. Chắc chắn Ama Êban đã bảo Yan Dran làm thế.

- Nhưng Yan Dran đã làm ngược lại, thưa thầy. – Nguyên vùng kêu – Ông và di Êmô đã giúp con lấy lại chiếc hộp kim loại và đem ra khỏi lâu đài Sêrôpôk.

- Ta hồng ngạc nhiên gì về chuyện đó hết, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long gật gù, Nguyên cảm giác có một thứ ánh sáng vui vẻ lấp lánh trên mặt thầy – Yan Dran là con người sống có nguyên tắc. Việc dù nhỏ, nhưng nếu đã biết là sai thì ông ta không bao giờ làm.

Thầy N’Trang Long bắt đầu mò tay lên chòm râu:

- Sau vụ này, ta vẫn muốn giữ Yan Dran ở lại trường. Đã đến lúc ông ta có thể phổ biến bí quyết về nghệ thuật vẽ truyền thần được rồi. Hơn nữa, ta cũng muốn nhốt thẳng nhóc Yan Jik và hai con ma sinh đôi kia trong trường Đămri cho đến chừng nào tội nó tốt nghiệp. Hồng học hành gì ráo, nói thiệt là tội nó quậy ghê quá.

- Còn vụ cửa kính tím, thầy? – Káply nồn nóng quay lại đề tài lúc nãy.

- À, cửa kính tím vốn được dành cho giáo sư Lăng Quên. Chắc tội con đã biết giáo sư Lăng Quên là ai rồi?

- Là Đại phù thủy Păng Sur phải không thầy?

- Đúng rồi. Chà, – thầy N’Trang Long lại nhip tay lên mặt bàn – có lẽ tội con chưa biết màu tím là màu của những bí mật. Ngoài ý nghĩa về sự luân hồi, màu tím còn có khả năng nuốt chửng và làm tắt ánh sáng, do đó màu tím xưa nay vẫn được xem là màu của không màu. Khi Păng Sur ở trong căn phòng có lắp

cửa kính tím thì cô ta trở nên vô hình tuyệt đối.

- Là sao hả thầy?

- Là cô ta sẽ không hiện ra trong bất cứ một tấm gương nào. Mọi tấm gương pháp thuật đều bị vô hiệu hóa trong lớp học này. Cả trí nhớ về cô ta nữa, cũng bị vô hiệu hóa nốt.

Kăply toét miệng cười:

- Trừ hai con ma Pôcô – Pôca phải không thầy?

- Ồ.

Thầy N’Trang Long gật đầu. Và khi thầy nói tiếp thì Kăply không thể nào cười nổi:

- Và trừ cả tụi con nữa, Nguyên và Kăply à.

Chương 30: Kăply

Nguyên và Kăply cảm thấy giống như mình đang rơi. Rơi từ chỗ nào đó cao lắm. Rơi thẳng xuống một cái vực tối đen và sâu hun hút. Ruột gan đảo lộn và tan chảy ra, còn đầu óc thì mù đi, y như vừa đập một cú quá mạng vào tường. Nếu trước đây tụi nó đã từng gặp những chuyện kinh hãi (và thực tế đã gặp rất nhiều rồi) thì tất cả cũng chẳng ăn nhằm gì so với lúc thấy N’Trang Long đột ngột gọi hai đứa nó bằng cái tên cúng cơm của tụi nó ở làng Ke.

Kăply nhìn trần trời vào mặt thầy N’Trang Long, hà họng tỉnh kêu lên nhưng cái lưỡi hình như thụt đi đâu mất.

Ngồi điếng người bên cạnh, Nguyên cũng đang trợn mắt lên nhìn thầy. Nó có cảm giác nó đang nhìn vào một tấm gương, thấy nó đang chết khiếp trong đó.

- Bình tĩnh lại đi, tụi con. - Thầy N’Trang Long triu mến nhìn hai đứa nhóc - Cho dù tụi con là K’Brăk và K’Brêt hay là Nguyên và Kăply, ta tưởng tình cảm ta dành cho tụi con cũng hông có gì khác. Thậm chí, nếu tụi con là những đứa trẻ đến từ thế giới khác, ta còn phải cảm ơn tụi con nữa đó.

- Thầy... thầy... - Kăply cả lăm như đang ngậm một con cóc trong miệng - Mà... làm sao thầy biết tụi con là... là... Nguyên và Kăply?

- Chẳng phải chính tụi con đã từng thú nhận với ta hay sao? - Thầy N’Trang Long nói, hàng rìa sâu róm trên môi thầy cựa quậy như để che dấu một nụ cười phía sau - Nếu đầu óc ta chưa lăm cầm đến mức lộn tung phèo thì ta nhớ lần đầu tiên gặp ta tại căn phòng này, chính Nguyên đã khẳng khẳng bảo tụi con không phải là K’Brăk và K’Brêt nhà K’Rahlan...

- Thầy không nhớ sai đâu, thầy. - Kăply bộp chộp vọt miệng - Chính bạn Nguyên đã nói thế.

Người chồm tới trước, Kăply hăng hái tuôn một tràng:

- Bữa đó thầy còn nói tụi con là K’Brăk và K’Brêt cũng được, mà không phải là K’Brăk và K’Brêt cũng được. Vấn đề là số phận đã định đoạt rồi. Sự tình cớ đã chọn tụi con, và lịch sử đã trao vào tay tụi con cái sứ mạng cao cả là đương đầu và đánh bại phe Hắc Ám...

- Con nhớ hay lắm, Kăply. - Thầy N’Trang Long gục gặc đầu - Đúng là ta đã nói như thế...

Nguyên khịt khịt mũi:

- Nhưng lúc đó tụi con chỉ nghĩ là thầy nói băng quơ thế thôi, vì có lẽ chuyện vớ vẩn và khó tin đó không đáng để thầy quan tâm...

Thầy N’Trang Long thu nụ cười lại, và điều đó khiến thầy đột nhiên nghiêm nghị:

- Ta quan tâm ngay từ khi tụi con đặt chân đến xứ Lang Biang, Nguyên à.

- Thầy vừa nói gì hả thầy? – Kăply bật ra tiếng la hoảng – Hồng lẽ ngay vào cái hôm K’Brăk và K’Brêt cố tình lừa tui con về đây thế mạng cho hai đứa nó, thầy đã biết?

- Ừm. Nhưng con chỉ nói đúng một nửa thôi. Đúng là Hội đồng Lang Biang có một hệ thống báo động siêu nhạy. Bất cứ sinh vật nào từ thế giới khác đột nhập vào Lang Biang, bọn ta đều biết, thậm chí biết đến tận chân tơ kẽ tóc. Nhưng kẻ lừa hai đứa con tới xứ này không phải là K’Brăk và K’Brêt.

- Ủa, – Kăply chưng hửng – không phải hai đứa nó hả thầy?

- Dĩ nhiên là không phải. Kẻ chủ mưu trong vụ này là K’Tul. Ông ta không muốn K’Brăk và K’Brêt chết dưới tay của phe Hắc Ám nên tìm cách dụ hai thằng nhóc đi du lịch sang thế giới khác và đưa hai đứa con về đây.

Tiết lộ của thầy N’Trang Long khiến Nguyên và Kăply bất giác nghe rờn rợn sau gáy, gai ốc nổi khắp người. Hóa ra ông K’Tul đã biết sự thật về tui nó ngay từ đầu! Chắc chắn cái tin tui nó bị mất trí nhớ vì trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk cũng do chính ông tung ra. Nghĩ đến những ngày sống bên cạnh con người nguy hiểm đó, Nguyên tự nhiên thấy lạnh toát sống lưng – giống hệt cái cảm giác của người vừa chết hụt.

Phải cố hết sức nó mới thoát được thành lời ý nghĩ trong đầu:

- Nhưng chính K’Brăk và K’Brêt đã phù phép tui con...

- Hai thằng nhóc đó thì biết cái cóc gì. – Thầy N’Trang Long hừ khế, bàn tay đã rất muốn nhảy lên cầm – Tui nó chỉ làm theo lời dẫn dò của ông K’Tul thôi, rằng phải làm như thế thì sự vắng mặt của tui nó mới qua mắt được mọi người.

Nguyên nhú mày, nếu không có thầy hiệu trưởng ngồi trước mặt thì nó đã dứt cả đồng tóc rồi:

- Nhưng tại sao ông K’Tul lại muốn bảo vệ K’Brăk và K’Brêt hả thầy? Chẳng phải ông đã bán linh hồn cho trùm Hắc Ám và là tổng hộ pháp của hắn rồi sao?

- K’Tul là con người phức tạp. – Thầy N’Trang Long rùn vai – Dĩ nhiên bây giờ thì ông ta đã trở lại con người thật của mình. Nhưng lúc còn làm việc cho Macketa, ta nghĩ ông ta cũng không toàn tâm toàn ý phục vụ cho hắn. Ông ta giữ K’Brăk và K’Brêt lại là có mưu đồ riêng. Nếu ta đoán không lầm thì K’Tul định sau này sẽ dùng hai thằng nhóc để mặc cả với K’Rahlan và Ka Mĩng về báu vật trong lâu đài...

- Nhưng ai cũng nghĩ vợ chồng K’Rahlan đã chết rồi, thừa thầy.

- Một con người đa nghi như K’Tul không bao giờ suy nghĩ giống những người khác, con à. – Thầy N’Trang Long khép hờ mắt, thông thả nói tiếp – Thực ra tối hôm qua sau khi cướp được chiếc hộp kim loại từ tay giáo sư Akô Nô, K’Tul đã muốn đào tẩu lắm rồi. Nhưng trước các đại phù thủy cỡ như ta và Păng Sur, hắn không dám manh động đó thôi.

- Thầy ơi. – Kăply bỗng nhiên cảm thấy ảm ức – Thầy đã biết tui con không phải là K’Brăk và K’Brêt, tui con đến từ thế giới khác, không biết chút gì về pháp thuật, thế mà thầyỡ nào bắt tui con làm chiến binh giữ đền...

- Bây giờ trình độ pháp thuật của tui con đã ngang với các siêu phù thủy rồi, Kăply. – Thầy N’Trang Long thần nhiên đáp.

- Nhưng tui con đã gặp rất nhiều nguy hiểm. – Giọng Kăply vẫn không nguôi giận dỗi – Riêng con, lúc ở thung lũng Plei Mo, con đã chết đi sống lại...

- Rốt cuộc con có chết đâu. – Thầy N’Trang Long lại nhúc nhích hàng ria mép, như cố nín cười.

- Thế nhờ...

- Không thể nhờ được, con à. – Thầy N’Trang Long gơ bàn tay to bè lên như thề thốt – Lúc nào Pi Năng Súp, Păng Sur cũng ở cạnh tụi con. Cả giáo sư Akô Nô nữa.

Mặt Kăply vẫn quàu quau, và nếu hôm nay thằng Nguyên cứ để mặc cho bạn mình nói xằng thì có nghĩa là lòng nó cũng oán trách thầy hiệu trưởng ghê lắm.

- Thầy có nói gì thì con vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm chút nào. Ở trường Đămri có cả lô cả lốc đưa tài giỏi, ngay cả đứa chưa đến trường ngày nào như Suku cũng giỏi hơn tụi con, sao thầy không chọn tụi nó gánh lấy sứ mạng tiêu diệt phe Hắc Ám...

- Ta có cảm tưởng con vừa trúng phải bùa Nóng sôi rồi đó, Kăply. Con phải uống một chút nước để cái đầu nguội bớt đi con.

Thầy N’Trang Long mở bừng mắt ra, vừa nói thầy vừa chớp đại một cái vào không khí, đã tóm ngay lấy một chiếc bình pha lê màu lam. Không buồn hóa ra thêm hai chiếc ly như mọi lần, thầy khê lắc tay một cái, một vòi nước màu cam vọt ra khỏi miệng bình, bắn thẳng tới trước mặt hai đứa học trò.

Phản xạ tự nhiên của Nguyên và Kăply là né người qua một bên để nước khỏi tung tóe đầy mặt. Nhưng khi sắp phun tới mặt tụi nó, vòi nước thỉnh linh chậm lại và tự động tách ra làm hai, một vòi vòng qua bên trái một vòi vòng qua bên phải, nhắm miệng hai đứa nhốc từ từ bay tới, trông như hai dải lụa màu cam.

- Uống đi tụi con. – Thầy N’Trang Long hào hứng quảng cáo – Thử rượu này khiến con người ta thư thái, sáng khoái cực kỳ. Đặc biệt nó có thể giúp tăng năng lượng pháp thuật, vì vậy mà nó rất quý hiếm. Cỡ như Kan Kuru và Ama Moto đứng hòng được ta chiêu đãi thử rượu này.

Nghe vậy, Nguyên và Kăply yên tâm há miệng ra. Quả nhiên, thử nước màu cam vừa chạm vào môi, tụi nó đã thấy ngọt lịm, thơm phức và mát rượi như vừa lấy ra từ tủ lạnh. Nguyên và Kăply nghe hương thơm và mùi vị của thứ chất lỏng này rất quen, nhưng dù bối tung ký ức tụi nó vẫn không nhớ ra mình đã nếm qua lúc nào.

- Tuyệt không, tụi con? – Đợi hai đứa trẻ uống xong, thầy N’Trang Long đặt chiếc bình xuống, neho mắt hỏi.

Nguyên đưa tay quẹt mép, xuyết xoa:

- Tuyệt lắm, thầy. So với bia Saydimi và bia Concop, loại rượu này nhẹ và ngon hơn nhiều.

- Nghe quen quen, thầy ơi. – Kăply chun mũi hít hít – Nhưng con chẳng nhận ra thứ rượu này làm từ loại trái cây nào.

- Tụi con nghe quen quen là phải rồi. – Thầy N’Trang Long mân mê chòm râu xoắn – Nó được làm từ những quả táo vàng trên núi Lung Chừng. Chính giáo sư Akô Nô tặng ta đó. Hừm, nhưng ông chỉ tặng có ba bình thôi. Đúng là keo kiệt quá sức.

Kăply khoái chí:

- Ủa, thầy Akô Nô biết nấu rượu hả thầy?

- Ông mà biết nấu rượu thì ta đi đầu xuống đất. Loại rượu này do bọn khi Manibum chưng cất, ông chỉ có tài mò tới lấy trộm của bọn chúng thôi.

Trong khi Nguyên và Kăply liếm mép một cách thèm thuồng như cổ tận hưởng vị ngọt còn đọng trên đầu môi, thầy N’Trang Long thận trọng dựa tấm lưng to đùng vào lưng ghế, đưa mắt ngắm hai đứa học trò, đắn đo một lúc như lựa lời rồi trầm ngâm cất tiếng:

- Thiết là oan cho ta nếu con cứ luôn miệng trách ta một cách quá hăng hái như con đã làm này giờ, Kăply à.

Kăply tròn xoe mắt nhìn thầy hiệu trưởng, tia nhìn như muốn nói “Vậy mà oan hà thầy?”.

- Oan quá đi chứ! – Như đọc được ý nghĩ trong đầu thẳng thóc, thầy N’Trang Long khẽ gật đầu – Vì trên thực tế chỉ có Nguyên và con là xứng đáng với vai trò chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Bianh hơn bất cứ một ai khác. Đặc biệt là con, Kăply.

- Nhưng con không phải là cư dân Lang Bianh thực sự. – Kăply gãi gáy – Con không biết pháp thuật...

- Nhưng con có bản năng pháp thuật. – Thầy N’Trang Long ngắt lời – Ngay từ đầu ta đã nhận ra phẩm chất đó nơi con.

Trước vẻ mặt ngờ ngác của hai đứa học trò, thầy N’Trang Long điềm tĩnh hỏi:

- Có phải ở thế giới tụi con, Nguyên và con có nguồn gốc không giống nhau?

- Sao thầy biết hà thầy? – Kăply kinh ngạc, một lần nữa nó lại dựng mắt lên – Thầy nói đúng. Con là người Chăm-pa.

- Nếu ta không lầm thì người Chăm-pa thờ thần Silva và nhiều vị thần khác, có đúng vậy không? – Thầy N’Trang Long hỏi cho có hỏi. Không cần đợi Kăply xác nhận (có vẻ như thầy cho rằng cả thế giới phải biết câu trả lời rồi), thầy từ tốn giải thích – Tuy vương quốc Chăm-pa đã không còn tồn tại nhưng sức mạnh vô hình của các đấng thần linh vẫn chảy trong người con như một mạch ngầm, ta tạm gọi nó là bản năng siêu nhiên. Khi ở thế giới của tụi con, bản năng đó sẽ đời đời thiếp ngủ. Nhưng khi con đặt chân đến Lang Bianh, xứ sở của pháp thuật, tức là khi con gặp một môi trường thuận lợi, bản năng đó nơi con tự động thức dậy, Kăply à.

Nguyên chớp mắt, giọng méo đi vì xúc động:

- Ý thầy muốn nói đến khả năng nghe được lời nguyện rửa thắm của quái nhân và các khả năng kỳ lạ khác của Kăply như làm hiện ra...

- Chính là ta đang muốn nói đến chuyện đó, Nguyên à. Nhưng làm hiện ra con chim vàng mới là điều quan trọng nhất. Ta chắc đó là chim thần Garuda. Dĩ nhiên người Chăm-pa còn có những linh vật khác như bò thần Nandin, rắn thần Naga. Nhưng có lẽ vật hộ mệnh của Kăply là con chim này.

Nguyên gật gù:

- Hèn gì chim Garuda luôn bay ra để bảo vệ mỗi khi Kăply bị ngất xỉu...

- Nhưng phải có một con chim khác kích thích nó. – Kăply nhần nhó tiếp lời bạn – Và nếu lúc đó không có một con chim nào quanh đó thì con sẽ tiêu tùng hà thầy?

- Bàn năng này của con đã bị đóng băng quá lâu rồi, Kăply. Nên để chim Garuda nhớ tới nhiệm vụ, cần phải có một con chim mới. Ta tin tới lần thứ ba hoặc thứ tư, chim thần Garuda sẽ tự động xuất hiện mà không cần kêu gọi hay dụ dỗ.

Thầy N’Trang Long đập lên bàn bằng cả hai tay, một động tác thay cho câu nói “Chú ý!”. Và khi Nguyên và Kăply háo hức chong mắt vào chòm râu rậm của thầy rồi thì thầy mới giơ một cánh tay lên, cao giọng:

- Bây giờ thì các con thử tưởng tượng đi. Nếu hai đứa con không ngẫu nhiên xuất hiện ở xứ sở này thì toàn bộ cư dân ở đây sẽ ra sao?

Kăply liếm mép:

- Chắc là chết sạch hết hả thầy?

- Chứ còn gì nữa. Chim thần Garuda chính là khắc tinh của thần chú Cực lạc tiêu điều. Nếu chim thần Garuda không xuất hiện, chỉ cần một tuần Macketa đủ làm cò hết cái xứ này.

Thầy N’Trang Long từ từ hạ tay xuống và mỉm cười tinh quái:

- Thấy chưa con! Ta đâu có mất trí đến mức tự nhiên chọn hai thằng nhóc đi lạc làm chiến binh giữ đền.

- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Kăply áy náy nói.

Đôi mắt thầy N’Trang Long dịu đi và giọng nói của thầy trở nên ấm áp:

- Cho nên ta mới nói số phận đã chọn tụi con, và lịch sử đã trao vào tay tụi con cái sứ mạng cao cả đó. Ta nghĩ, không chỉ ta mà tất cả cư dân xứ Lang Biang đều phải cảm ơn tụi con, không chỉ về những gì tụi con đã làm được mà cả về thái độ hào hiệp của tụi con. Tụi con đã hành động như tụi con chính là K’Brăk và K’Brêt mặc dù tụi con biết tụi con không phải là K’Brăk và K’Brêt.

- Thầy ơi... – Kăply kêu lên khi thầy hiệu trưởng nói những câu cuối.

- Gì đó con?

Kăply chưa kịp đáp, Nguyên đã nói thay:

- Đã đến lúc tụi con phải về làng Ke thầy ạ. Tụi con đi đã quá lâu rồi.

Kăply ngáp ngừng hỏi:

- Công việc ở đây vậy là đã xong hết rồi phải không thầy?

- Xong hết rồi, tụi con.

Thầy N’Trang Long khẽ đáp, giọng phảng phất nỗi buồn. Thầy nhìn hai đứa nhóc bằng ánh mắt khó mà nói chính xác chứa đựng cảm xúc gì – ngậm ngùi,

vẫn vương hay mất mát, hay là tất cả:

- Dù rất lưu luyến hai đứa con nhưng ta nghĩ hoài vẫn không tìm ra lý do gì để giữ tụi con ở lại. Mà giấu cho cùng ta cũng không có quyền làm thế.

Thầy cắn một sợi rìa, như người ta vẫn cắn môi để không cho tình cảm trào ra theo cái cách không thể kiểm soát, và vừa nhai sợi rìa của mình thầy vừa rầu rĩ nói:

- Trưa mai, tụi con. Trưa mai, ta đợi tụi con ở thung lũng phía sau lâu đài K’Rahlan để đưa tụi con về lại làng Ke.

- Thầy ơi, tụi con muốn đi ngay tối nay... – Kăply nồn nao nói, đúng lúc đó hình ảnh hai chiếc bím tóc của Mua chợt hiện lên trong tâm trí khiến nó luống cuống.

- À, không phải ngay tối nay. Con nói lộn. Trưa mai...

- Tụi con cũng không dám phiền đến thầy. – Nguyên xen lời – Tụi con sẽ tự quay về...

- Tự quay về? – Thầy N’Trang Long tròn mắt như thể Nguyên vừa làm một chuyện gì hết sức cổ quái – Tụi con định quay về bằng cách nào vậy hử?

- Những chiếc ghế ngựa vằn, thưa thầy. – Nguyên lễ phép – Tụi con đã tìm thấy chúng trong bí thất của ông K’Tul.

- Thú thật là ta không hiểu con nói gì. – Đôi mắt thầy N’Trang Long càng mở to hơn – Những chiếc ghế ngựa vằn ư? Ta biết những chiếc ghế này. Nhưng chúng thì liên quan gì vào đây?

- Sao thầy lại nói thế? – Tới lượt Nguyên tròn mắt – Tụi con đã đến xứ Lang Biang trên những chiếc ghế này mà. Chẳng phải đó là phương tiện đi lại giữa các thế giới sao?

- Dĩ nhiên là không phải. – Thầy N’Trang Long cựa quậy hàng rìa mép, có vẻ khó khăn lắm thầy mới khỏi bật cười – Tụi con bị hai thằng nhóc kia đánh lừa rồi. Hừm, ghế ngựa vằn thì nhà nào mà chẳng có.

Thầy hươ tay một cái nhẹ hều về bên trái. Nguyên và Kăply lật đật đảo mắt nhìn theo, mặt dờ ra khi thấy cả chục chiếc ghế ngựa vằn không biết ở đâu hiện ra, xếp một dãy dài sát tường.

- Đây là thứ đồ chơi ưa thích của trẻ con Lang Biang. Lừa bạn bè ngồi vào ghế rồi trối lại hoặc cho chiếc ghế lao đi giạt cục. Khi trò này đã không còn bắt ngờ, lũ tiểu yêu đó lại nghĩ ra cái trò thách nhau ngồi vào ghế để xem đứa nào có đủ trình độ thoát ra...

Thầy N’Trang Long nói tới đâu, bộ mặt của Nguyên và Kăply chây dài ra tới đó.

- Trời đất! Vậy mà mấy tháng nay... – Mặt đỏ nhừ, Kăply vừa nói vừa bụm miệng, như thể nó chỉ dám rên lên với những ngón tay.

Nguyên dứt vôi một sợi tóc, cổ nói thiệt nhanh trước khi bị sự xấu hổ nhấn chìm:

- Vậy tụi con tới đây và quay về bằng cách nào hả thầy?

- Có một lối đi, con à.

Thầy N’Trang Long nghiêm trang đáp, rồi dường như không muốn bọn trẻ có thì giờ thắc mắc về lối đi chắc là vô cùng bí mật đó, thầy nhóm người lên khỏi ghềnh để chuẩn bị thốt ra cái câu mà chỉ trông điệu bộ của thầy, thằng Kăply đã ranh ma nói trước:

- Thầy định nói là cũng không còn quá sớm để tụi con xéo ra khỏi đây hả thầy?

- Ha ha, con hiểu ta thiệt đó, Kăply. – Thằng nhóc làm vị hiệu trưởng phì cười – Con chỉ nói sai có một chữ thôi. Ta khoái tụi con chết được, nở lòng nào ta dùng chữ xéo để đưa tiễn tụi con, nhất là trong một ngày đặc biệt như thế này.

o o o

Lầu đài K’Rahlan nhộn nhịp tung bùng như có dạ tiệc. Đèn giăng khắp nơi, từ trong nhà ra ngoài vườn, toàn đèn quả bí. Vì quả bí to nhất trong các loại quả nên khi nó cháy lên (đĩ nhiên sau khi được phù phép), ánh sáng tỏa ra dĩ nhiên rực rỡ nhất và lan đi xa nhất, tới tận ngoài cổng rào.

Khi Nguyên và Kăply về tới trước cổng đã thấy bên trong tấp nập những người là người, tiếng cười nói vắng ra tới tận chỗ tụi nó đứng.

- Gì thế này? – Kăply hỏi hộp kéo tay Nguyên.

- Chắc người ta tới chúc mừng vợ chồng K’Rahlan – Ka Míng và bà Ka Lên trở về. – Nguyên trầm ngâm – Hơn nữa, theo vòng xoay của lịch sử thì cứ mỗi lần phe Hắc Ám bị tước thất nghiêm trọng như thế này, xứ Lang Biang lại được hưởng thanh bình trong vòng từ ba trăm đến bốn trăm năm. Lý do này cũng đáng ăn mừng lắm chứ.

Kăply chong mắt qua hàng rào, ngăn ngừa:

- Tụi mình vô không?

- Đứng ngoài này đi.

Hai đứa chôn chân trước cổng một lát, Nguyên lại kéo Kăply đi vòng ra cổng sau, đứng bên ngoài ghéech mắt dòm vô.

- Đứng ở cổng trước, khách ra vô thế nào cũng chạm mặt. – Nguyên giải thích, tay vệt cành lá lòa xòa trước mặt để nhìn cho rõ hơn quang cảnh bên trong.

- Thì đâu có sao!

- Không sao à? – Nguyên hừ giọng – Mà thử bắt bộ não của mày làm việc đi. Hiện nay ai là chiến binh giữ đền ở xứ Lang Biang? Ai đã giải được hai câu thơ của ông K’Tul? Ai đã tìm được đường đến khu rừng thau lau? Con chim vàng bay ra từ người của ai? Rồi ai đã...

- Thôi, đủ rồi. – Kăply sợ hãi đưa tay lên bịt tai, tưởng tượng đang có cả đồng người vây quanh nó, thì nhau rót vào tai nó hàng lô hàng lốc những câu hỏi như thể mong dùng câu hỏi chôn sống nó cho rồi.

- Nè, – Nguyên huých cùi tay vô hông bạn – tao thấy có cả bác Boloradam và ba thằng Tam đang cụng ly côm cốp trong kia.

- Họ là anh em kết nghĩa mà. Có khi mai một họ thành sui gia nữa đó. – Kăply cười khi khi và buông tay xuống để bắt chước Nguyên vệt cành lá che phía trước, nhướn mắt nghiêng ngó.

- Ê, có cả ông Pirama nữa. – Kăply reo lên khi nhìn thấy ba của Mua đang cầm cốc bia đi ngang qua chỗ lão Seradion ngồi và xệ xuống cạnh ông K’Tul.
- Vui thiệt. – Nguyên hấp háy mắt – Cả lão Alibaba và chú Mustafa mà cũng mò tới đây thì thiệt là khó tin!

Bận rộn nhất trong buổi dạ tiệc chắc là thằng Đam Pao và con Choleng. Hai đứa di chuyển như con thoi từ nhà bếp đến bàn ăn rồi từ bàn ăn đến nhà bếp, lằng xằng không ngừng nhưng mặt mày trông vô cùng hớn hờ.

Bà Ka Ming niềm nở tiếp khách, chốc chốc lại đổi mắt ra ngoài cổng trước, chắc là sốt ruột khi thấy Nguyên và Kăply vẫn biệt tăm, không biết hai thằng nhóc đứng ngoài bờ rào đang sốt ruột không kém gì bà.

Nguyên và Kăply vét hết kiên nhẫn đứng thêm một hồi, đã thấy bồn chồn. Khách đang hào hứng quá, cả buổi vẫn chưa thấy ai cáo từ.

Kăply đổi chân hai ba lần, mặt xệ xuống:

- Mọi chân quá, mày.

Lần này Nguyên không đáp, tại nó cũng đang cảm thấy điều mà thằng bạn nó cảm thấy: cặp giò nó đang có dấu hiệu không nghe lời nó.

Đang phân vân chưa biết nên vào nhà hay tiếp tục đứng bên ngoài, Nguyên bỗng giật bắn mình khi nghe có tiếng nói vang lên sát rạt sau lưng:

- Sao hai anh không vào nhà đi?

Ngóanh lại thấy thằng Suku đang thô lỗ mắt nhìn mình, Nguyên muốn thụi cho thằng oắt một cái hết sức; nếu nó không thụi chỉ vì đúng lúc đó nó nhác thấy con khi Chacha đang đứng lấp ló phía sau Suku.

- Chào ngài ạ. – Nguyên và Kăply lật đật cúi đầu.

- Ông em đang ngồi trong kia. – Suku vỗ tay lên đầu con khi con, toét miệng cười – Còn đây là con Chacha thật.

Lần này thì chắc Suku bị thụi thật rồi. Vì lúc đó Kăply thấy rõ ràng thằng-bạn-dại-ca của mình nghiêng răng ken két và có vẻ như không điều gì có thể ngăn nó vung tay ra...

Chương 31: Ngày Cuối Cùng Ở Xứ Lang Biang

Khi Nguyên, Kăply, Êmê, K'Tub và Păng Tìng đổ ra đại lộ Brabun thì phố xá đã giống như đang vào mùa lễ hội. Y như một khu phố mới vừa mọc lên chỉ trong một đêm, mặt đường sạch bong, sáng loáng như mới đánh bóng, nhà cửa hai bên đã được sơn phết lại, và từ đầu đường đến cuối đường, nhà nào cũng treo đèn và kết hoa. Tất cả các cửa hiệu đều đồng loạt treo băng GIẢM GIÁ.

Trùm sò như mục Kibo mà còn treo trước cửa tiệm BAY LÊN NÀO tấm băng rôn đỏ chót trên đó loằng ngoằng dòng chữ ngọt như đường: “Tiền bạc không phải lúc nào cũng quan trọng. Hôm nay bốn tiệm cho thuê chổi miễn phí 100%”.

Kăply đang tính mở miệng khen mục, quai hàm đột nhiên cứng đờ. Ánh mắt nó vừa nhác thấy dòng chữ nhỏ xíu kẻ nắn nót ngay bên dưới: “Ngày mai, tăng giá gấp đôi”.

Suýt chút nữa Kăply đã văng ra một câu bậy bạ nếu thằng K'Tub không thỉnh linh giật mạnh tay nó. Kăply ngoảnh lại, thấy thằng nhóc ra hiệu cho nó nhìn về phía Êmê.

Hoàn toàn có thể liên tưởng sự kinh ngạc của Kăply với vẻ mặt của người đang trông thấy một con cá biết bay: Cách nó khoảng năm mét, Êmê hai tay ôm cặp, đang đứng ngẩn ra say sưa thưởng thức bản nhạc cực kỳ những nhút phát ra từ cửa tiệm của lão Seradion:

Khi thất tình

Vào đây đi em

Không thất tình

Vào đây đi xem

Nếu không từng giọt lệ

Rớt xuống mờ thành ba ly kem...

Kăply quay sang Nguyên, lẩm bẩm:

- Nhạc này giống nhạc nhái quá hà. Tao nghe quen quen.

Nguyên nhún vai:

- Balikem mà còn sống, có cho vàng lão Seradion cũng hông dám đem tên của ả ra giễu.

K’Tub khều vai Êmê, ranh mãnh nhại lại câu nói hôm qua của bà chị:

- Nè, nói không phải nịnh chứ bản nhạc này cũng hay quá chứ há, chị Êmê?

Đến lúc đó, Êmê mới choàng tỉnh. Mặt đỏ bừng, nó thò tay cốc thẳng nhóc một cái và co giò chạy thẳng trước tiếng cười ngất nghẻo của tụi bạn.

Thiệt tình mà nói thì ngày hôm đó chỗ nào cũng đầy ắp tiếng cười. Chung quanh bọn trẻ người đông nghìn nghịt, đến mức bọn Kăply có cảm tưởng toàn thể cư dân Lang Biang đều kéo hết ra đường, người ta tha hồ quàng vai bá cổ và chòng ghẹo nhau, bất chấp trước đó họ có quen biết nhau hay không.

Ngay cả hai tờ Lang Biang hằng ngày và Tin nhanh N, S & D cũng biến mất về thù địch. Cả hai tờ đều ra phụ trương buổi sáng, phát hành cùng một giờ, cùng đưa ở trang nhất một bài bình luận nóng bỏng có tit giống hệt nhau “TA ĐÃ THẤY MẶT TRỜI”. Cả nội dung cũng giống nhau đến từng chữ, thậm chí đến từng dấu chấm phẩy, ca tụng hiệu trưởng N’Trang Long và hai chiến binh giữ đền lên tận mây xanh, bằng thứ từ ngữ hoa mỹ nhất mà đầu óc con người có thể nghĩ ra.

Kinh khủng hơn nữa, trên cả hai tờ báo có truyền thống đối nghịch đó, bút danh ký dưới bài bình luận là một tổ-hợp-không-thể-tin-được, ghép bởi ba cái tên: Pôlôna – Y Riêng – Chor.

Hồi sáng, trước lúc ra khỏi nhà, Êmê chúi mũi vào hai tờ báo trên bàn đọc lấy đọc để rồi mỗi tay chop một tờ, nó giơ cao lên khỏi đầu, vung vẩy như thể đó là hai lá cờ:

- Chuyện chưa từng có, bà con ơi!

Thằng K’Tub sau khi đọc lướt qua hai tờ báo, cũng nhảy tung tung:

- Ba ơi, xem này!

- Ta xem rồi, con trai. – Ông K’Tul trả lời từ chỗ ngồi quen thuộc ở đầu bàn, lần này bên cạnh ông ngoài bà Êmô còn có cả bà Ka Lên và vợ chồng K’Rahlan, và khi ông nói tiếp thì bọn Kăply hầu như không còn nhận ra ông nữa – Ta nghĩ sự bắt tay giữa Kan Blao và Ama Điê là biểu tượng rõ rệt nhất của không khí hòa bình. Hừm, ta không tin có ai ngu ngốc đến mức không nhìn ra vai trò và công lao to lớn của hiệu trưởng N’Trang Long trong sứ mạng bảo vệ nền an ninh chung của cộng đồng.

Lúc đó Nguyên và Kăply không nói gì, chỉ mong vọt ra cổng cho lẹ, mặc dù không thể bảo là tụi nó không cố hết sức để đừng phì cười.

Tối hôm qua, nhờ hai chiếc áo tàng hình của Suku, hai đứa nó mới chui được vô phòng trót lọt. Tụi nó muốn tránh mặt vợ chồng K’Rahlan và bà Ka Lên.

Còn không đầy một ngày nữa, tụi nó sẽ trở về làng Ke và hai thằng K’Brăk và K’Brêt thật sẽ quay trở lại xứ Lang Biang để thế chỗ của hai đứa nó. Tụi nó không muốn chỉ vì đóng kịch vụng về trước mặt ba mẹ của K’Brăk và K’Brêt mà làm vỡ lở tất cả vào phút chót.

Hôm qua, khi khách khứa đã ra về hết, vợ chồng K’Rahlan và bà Ka Lên kéo nhau vào phòng Nguyên và Kăply xem tụi nó về chưa và họ hết sức kinh ngạc khi thấy tụi nó đang nằm ngáy khò khò trên giường.

Nguyên biết không thể không nói một câu với ông K’Rahlan và bà Ka Ming vào lúc đó. Nó dụi mắt, ngáp ngáp mấy cái, già vờ ngái ngủ:

- Tụi con mệt quá. Sáng mai tụi con còn phải đi học sớm.
- Con ngủ đi. – Bà Ka Ming vuốt tóc nó, âu yếm – Con trở về là ba mẹ yên tâm rồi. Chúng ta còn nhiều thời gian để trò chuyện mà.
- Chúc ba mẹ và dì Ka Lên ngủ ngon.

Đó là câu cuối cùng của Nguyên trong buổi tối hôm qua trước khi nó nhắm tịt mắt như thể giấc ngủ đã thành linh đánh quỵ nó.

Sáng nay cũng vậy, nó và Kăply cố tình lè mề rất lâu ở trên phòng, bắt cháp K’Tub và Êmê thay nhau động cửa rầm rầm, chỉ để khi xuống tới dưới nhà là tụi nó có thể vọt tuốt ra công vì sợ bị trễ học – lý do hết sức chính đáng của những đứa học trò mẩu mực.

Cổng trường Đămri với chiếc phù điêu hình chữ thập bằng vàng hiện ra trước mắt cắt đứt những suy nghĩ lan man trong đầu Nguyên.

Bộ mặt đầy mụn của thằng Steng đón tụi Kăply ngay ở cánh cổng thứ hai. Nó chỉ tay vào lớp Cao cấp 1, cười hề hề:

- Có thông báo dán trước cửa. Tụi mày vào xem đi.

Bọn học trò đang xúm đen xúm đỏ trước bản thông báo khiến tụi Kăply rất vất vả mới len vào được.

- Trùm Bastu và đồng bọn đã bị lực lượng an ninh chính thức bắt giữ vào hôm qua. Âm mưu gây bạo loạn của phe Hắc Âm xem như đã bị dập tắt hoàn toàn.
- Học sinh trường Đămri, kể cả sinh viên lớp hướng nghiệp, được nghỉ học ba ngày tính từ ngày hôm nay để đón chào sự kiện trọng đại này.

- Toàn thể giáo viên trường Đămri từ nay được phép tự do đi lại trên toàn lãnh thổ Lang Biang, ngày cũng như đêm mà không cần bất cứ giấy phép đặc biệt nào.

Ký tên: N’Trang Long

Hiệu trưởng trường Đào tạo Tài năng Đămri

Bản thông báo chỉ gồm ba cái gạch đầu dòng, ngắn gọn và lạnh tanh như vừa vớt ra từ thùng nước đá.

K’Tub chui ra khỏi đám đông, mặt phùng phùng:

- Hồng ra cái con khi gì hết. Chỉ được mỗi khoản nghỉ học ba ngày.
- Ờ, – Êmê khịt khịt chiếc mũi héch, phụ họa bằng giọng quàu quàu – lẽ ra thầy hiệu trưởng phải biểu dương công trạng của anh K’Brăk và anh K’Brêt trong vụ này chứ.
- Biểu dương tôi nữa. – Steng vọt miệng, nó và Tam, Mua, Kan Tô, Bolobala đến cạnh tụi Kăply từ lúc nào.

- Cà tao nữa. – Thăng Kan Tô khoái chí hùa theo.

- Mày á? – Steng quay phắt lại, sừng sộ – Tao muốn kêu thằng Suku bán cho mày một lọ thuốc lột da nữa quá, Kan Tô à. Hôm qua, mày dẫn nguyên một đám rượt theo tao làm tao muốn tè ra quần luôn đó. Bộ tụi mày tưởng là tao đi chơi chắc?

- Đừng nói thế, Steng. – Nguyên lướt mắt qua tụi thằng Tam, mím cười ý nhị – Mày không biết đó thôi, Tam, Bolobala, Mua và Kan Tô đã chia sẻ hoạn nạn với tụi tao nhiều rồi.

Khi nói câu đó, Nguyên cảm thấy lòng mình bất giác chùng xuống. Nó chợt nhớ ra rằng chẳng bao lâu nữa nó sẽ chia tay mãi mãi những đứa bạn thân thiết này.

Từ lúc đó, Nguyên nhận ra nó chỉ nghĩ mãi đến chuyện này, hồng hể ý gì đến cuộc tranh cãi của tụi bạn quanh bản thông báo của nhà trường.

Đang băng khuâng, Nguyên nhác thấy bàn tay Bolobala đang ngủ say trong tay thằng Tam như một con mèo. Bolobala đang phồng má cãi nhau với Steng, say sưa đến mức không biết bàn tay nó đang nằm ở đâu, hay nó biết nhưng cho rằng đương nhiên bàn tay nó phải nằm trong tay thằng Tam. Nguyên lần thần nghĩ và hoàn toàn không tự chủ, nó sẽ sẹ thò tay nắm tay Êmê.

Nó bóp khê bàn tay mềm mại của nhỏ bạn, cảm xúc chưa kịp dâng trào, đã giật bắn khi nghe Kăply tru tréo như cháy nhà:

- Mày làm gì vậy, K’Brăk? Buông tay Mua ra!

o O o

Lẽ ra cuộc đi chơi sau đó phải rất vui. Nhưng K’Tub chẳng thấy gì giống như nó tưởng tượng.

Ờ, có bao nhiêu chuyện để vui trong một ngày đặc biệt như vậy. Tự dưng được nghỉ học nè. Trùm Bastu đã bị bắt nè. Khi này tụi bạn hè nhau tung hô K’Brăk và K’Brêt quá trời nè. Tuy bản thông báo của nhà trường không nhắc gì đến K’Brăk và K’Brêt nhưng từ sáng sớm hai tờ phụ trương Lang Biang hằng ngày và Tin nhanh N, S & D đã rêu rao khắp nơi về vai trò và thành tích của chiến binh giữ đền. Rồi những linh hồn trót bán cho Macketa đã được trả lại cho từng người nè. Rõ ràng, thái độ của Ama Đliê đối với thầy N’Trang Long đột ngột quay ngoắt 180 độ đâu phải là chuyện tự nhiên. Ngay cả mối quan hệ giữa nó và ba nó nữa, cũng hết sức phấn khởi so với trước đây. Bây giờ, đối diện với ông K’Tul, nó không còn bất gặp trong lòng mình cảm giác khó chịu và ước muốn gây gổ như lúc trước nữa. Cái cảm giác thù nghịch vô hình đó đã biến mất không còn dấu vết kể từ giây phút ba nó tìm lại được chiếc bóng của mình. Dĩ nhiên K’Tub hiểu rất rõ tại sao lại như vậy.

Ngay lúc này nếu có điều gì khiến nó không hiểu thì đó là vẻ mặt dàu dàu của hai ông anh nó. Hồi sáng, K’Brăk và K’Brêt còn cười nói bình thường, nhưng từ lúc rời khỏi trường đến giờ cả hai đột nhiên giống như khoác nhầm bộ mặt của kẻ sắp đâm đầu xuống sông vì chán đời.

Sau khi xem thông báo, biết được cả bọn được nghỉ học, chính anh K’Brăk xướng ra chuyện đi chơi ở CÔNG VIÊN CÁC THỨ KEO chứ ai. Thậm chí anh còn bảo mình lôi chiếc ống Siêu cảm ứng ra kêu thằng Suku tới nữa. Vậy mà khi mọi người đông đủ rồi thì anh và anh K’Brêt làm như vừa nốc cả thùng bia Chết quách cho rồi! K’Tub bực bội nghĩ, vẫn không đoán ra tại sao hai ông anh của nó tự nhiên khoái làm hai con gà rù đến vậy.

Nguyên và Kăply không biết thằng K’Tub đang bất bình, mà giả như có biết thì tụi nó cũng không tìm đâu ra niềm vui để bơm vào tâm hồn mình được.

Mặc cho tội bạn hò hét, cười giỡn và thỉnh thoảng rú lên vì nuốt phải những viên kẹo quái chiêu mọc khắp nơi, Nguyên và Kăply vẫn lặng lẽ len lỏi qua những bụi cây như kẻ mộng du. Tội nó đi mà không biết mình đi đâu, cứ để mặc cho nỗi buồn dần dần.

Còn một thời gian rất ngắn nữa thôi, tội nó sẽ âm thầm chia tay những đứa bạn đáng yêu của mình. Êmê, K’Tub, Păng Ting, Suku, Mua, Tam và những đứa khác chắc sẽ không buồn lắm. Đối với những đứa ở lại dĩ nhiên sẽ không có cuộc chia tay nào. K’Brăk và K’Brêt thật sẽ trở về ngay khi tội nó vừa ra đi, sẽ lấp đầy khoảng trống mà tội nó để lại và sẽ chẳng ai biết gì hết nếu Tam tiên, ông K’Tul và hai thằng K’Brăk và K’Brêt không nói ra.

Tất nhiên tội Êmê những ngày đầu sẽ rất ngạc nhiên về cách ứng xử khác lạ của K’Brăk và K’Brêt, nhưng ông K’Tul chắc chắn sẽ nghĩ ra một cách giải thích hợp lý nào đó, như đã từng nói dối thành công về sự có mặt của tội nó trong những ngày mới đặt chân đến xứ Lang Biang.

Rất lại chỉ có mình và Nguyên là cảm nhận được sự trống vắng khi không còn những đứa bạn thân bên cạnh! Nhắm mắt lại với một vẻ mặt đau đớn, Kăply tự nói với mình. Ồ, mà nói bạn thân cũng không chính xác. Còn hơn cả bạn thân nữa, đó là những đứa bạn từng sống chết có nhau, thời gian gần bó tay gần ngủ nhưng kỷ niệm để nhớ thì nhiều ơ! là nhiều. Thế mà chỗ nữa đây mình sẽ không nhìn thấy tội nó nữa. Cảm giác đó thật là kinh khủng! Kăply rùng mình nghĩ đến ngày mai và quay sang Nguyên như để tìm kiếm một sự chia sẻ, dù chỉ bằng ánh mắt.

Người lặng lẽ đi bên cạnh Kăply này giờ hóa ra không phải là Nguyên. Kăply thộn mặt ra khi bắt gặp hai bím tóc quen thuộc của Mua. Nhỏ bạn đang nhìn nó bằng ánh mắt buồn thiu buồn thiu.

- Sao bạn lại gạt tôi, K’Brêt? – Mua giận dỗi hỏi khi vẫn nhìn Kăply chăm chăm.

- Gạt Mua ư? Làm gì có. – Kăply áp ứng.

- Bạn nói là bạn sẽ không bao giờ giấu tôi chuyện gì nữa kia mà.

Kăply chết điếng người. Nó khựng lại như con thú bị trúng đạn. Hồng lễ Mua đã biết mình và Nguyên sắp bỏ đi?

- Tôi có giấu Mua chuyện gì đâu. – Kăply lăm lét đáp, giọng dò xét.

- Hôm qua đó. – Mua ngừng nguẩy làm hai bím tóc đánh qua đánh lại khiến Kăply nhìn sững – Bạn đến làng Ea Tiêu tìm báu vật rồi sau đó đánh nhau với phe Hắc Âm...

- Ờ ờ, chuyện đó hả? – Kăply thờ phào, quay mặt ngo lơ chỗ khác và bắt đầu nói dối – Chuyện đó thì... thì... thiệt ra tôi đâu có định giấu Mua. Nhưng mọi thứ xảy ra đột ngột quá, tôi không thể thông báo với Mua kịp.

Kăply nói một tràng, đầu loay hoay nghĩ tới câu nói dối tiếp theo. Nhưng nó chờ lâu thiệt lâu vẫn không thấy Mua vịn vẹo, liền quay đầu lại.

Mua vẫn nhìn nó bằng đôi mắt ướt, nhưng sắc mặt đã tươi hơn và trên môi dường như thấp thoáng một nụ cười. Kăply mừng rỡ:

- Mua đã tin tôi rồi phải không?

Đôi bím tóc lại nhảy nhót trên vai Mua khi cô bé lắc đầu quầy quậy như đánh nhịp cho câu trả lời:

- Không tin. Không tin. Không tin.

- Tôi thấy Mua cười nè.

- Bạn biết tại sao tôi cười không?

Kăply gãi đầu, ngơ ngác:

- Không.

- Bởi thú thiệt là tôi không sợ bạn giấu giếm hay dối gạt tôi nữa. Trùm Bastu và tay chân đã bị bắt, tôi không phải thấp thỏm lo lắng cho bạn như trước đây. Bây giờ trở đi nếu bạn thích nói dối thì cứ nói dối, tôi không giận bạn nữa đâu, K’Brê.

Nói xong, Mua nhe răng sún ra cười. Nhưng khác với mọi khi, lần này Kăply không cười theo nhỏ bạn. Như hai gương mặt bất thần đối chỗ cho nhau, lúc Mua vui vẻ thì đôi mắt Kăply bắt đầu hoe hoe đỏ. Tại nó thấy Mua tốt với nó quá.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Kăply ngoảnh mặt đi khi đang trò chuyện, lần này là để giấu cảm xúc của mình.

- Không đâu, Mua. – Nó nói, không quay đầu lại, giọng nghèn nghẹn – Tôi hứa với Mua từ giờ trở đi tôi sẽ không bao giờ nói dối Mua bất cứ một chuyện gì nữa.

- Cũng không giấu bất cứ chuyện gì?

- Ừ. – Kăply ngập ngừng một lát rồi gật đầu đáp, đau khổ biết rằng mình lại đang nói dối nhỏ bạn thân yêu.

Mua không biết bạn mình đang hết sức khổ tâm. Nó nói, háo hức một cách hồn nhiên:

- Hôm nào K’Brê làm bay ra con chim vàng cho tôi coi nhé.

- Ờ, hôm nào.

- K’Brê phải già chết đó.

- Ờ, hôm đó tôi sẽ già chết. – Kăply thẫn thờ nói, cảm thấy mình đang chết từng phút một, và không có vẻ gì là già chết.

- Tôi sẽ kêu Suku biến ra một con chim vàng khác, không cần nhờ đến pháp thuật của họa sĩ Yan Dran.

- Ờ, Suku chắc chắn sẽ làm được. – Kăply lại máy móc hòa theo, lòng trống rỗng.

Không rõ Mua sẽ nói với Kăply những chuyện gì nữa và Kăply sẽ tiếp tục hứa cuội với Mua bao nhiêu lần nữa nếu Păng Ting không bước lại.

- A! – Cô bé reo lên – Thì ra anh K’Brê và chị Cặp Sách đang ở đây.

- Chị Cặp Sách á? – Mua tròn mắt nhìn Păng Ting, đến bây giờ nó vẫn chưa hiểu tại sao thỉnh thoảng tụi bạn lại gọi nó là cái cặp sách – Là gì vậy hờ Păng Ting?

Păng Ting ôm ờ:

- Chị hỏi anh K’Brêr ấy.

Kăply đỏ mặt khi thấy Mua đang đau đầu nhìn mình, chờ đợi.

- Hôm nào đi Mua. – Nó bối rối – Hôm nào tôi sẽ nói cho Mua biết.

- Nhớ nha. – Mua nói và chìa ngón út ra. Kăply nhìn ngón út cong cong của Mua, ngạc nhiên thấy cách giao hẹn của bọn trẻ xứ Lang Biang giống hệt kiểu cách của bọn trẻ làng Ke.

Kăply ghé lấy ngón tay của Mua rầu rĩ:

- Nhớ mà.

Păng Ting nheo mắt:

- Anh K’Brêr nè. Anh nói nhớ mà về mặt của anh đang nói ngược lại đó.

Như không nghe thấy lời trêu chọc của Păng Ting, Kăply hắng giọng:

- Păng Ting, anh đang có chuyện nhờ em đây.

Nhìn về mặt ngẩn ra của cô bé, Kăply nói luôn:

- Em có thể cho anh mượn chiếc hộp hôm nọ xem qua một chút được không?

- Chiếc hộp nào, anh K’Brêr? – Păng Ting ngơ ra.

- Chiếc hộp màu trắng bữa trước em đưa cho thám tử Eakar xem đó. Hôm nọ tụi mình đi tìm bản danh sách ma cà rồng thuần hóa...

- Em nhớ rồi. – Păng Ting đập tay vô túi áo, cắt ngang – Nhưng em không có chiếc hộp đó ở đây, anh K’Brêr. Đó là chiếc hộp của bà em.

Kăply hoàn toàn không chờ đợi một câu trả lời như thế, mặt bắt giắc thuôn ra.

Păng Ting ngạc nhiên khi thấy Kăply giống như vừa hụt chân rớt xuống nước:

- Em nghĩ trên đời này chỉ có thám tử Eakar mới tò mò về cách ăn mặc và các kiểu tóc của em thôi chứ.

- À, nếu vậy thì anh là người thứ hai. – Kăply thận trọng đáp, cố làm ra vẻ bông đùa.

- Em không mang chiếc hộp theo, nhưng em có thể nói cho anh biết nếu anh thực sự muốn biết. – Păng Ting vỗ tư nói – Đó là chiếc hộp liên giới.

- Liên giới là sao?

- Là nhìn vào bên trong chiếc hộp, chúng ta có thể quan sát được các thể giới khác ngoài thể giới chúng ta đang ở.

- Thế à.

Kăply tắc lưỡi, thất vọng. Nó không ngờ câu giải đáp lại đơn giản đến thế. Thì ra xưa nay Păng Ting đã mô phỏng thời trang của các thể giới khác, trong đó có thể giới của Nguyên và Kăply, bằng cách nhìn vào chiếc hộp liên giới này. Dĩ nhiên, nếu Păng Ting có mang chiếc hộp theo người, Kăply cũng rất muốn nhìn về làng Ke một cái để xem mọi người ở làng đang sống như thế nào, nhưng dù sao thì nổi khao khát đó cũng không đến mức cháy bỏng lắm. Chỉ chốc lát nữa thôi, nó và Nguyên đã có mặt ở làng mình rồi.

Nghĩ đến Nguyên, Kăply đảo mắt tìm nhưng nó chỉ thấy toàn cây xanh. Những viên kẹo bọc giấy màu lũng lẳng trên các cành nhánh như những ngọn đèn chùm, trông thật đẹp mắt.

Biết bao giờ mình mới quay lại công viên độc đảo này nữa nhỉ? Kăply bần thần tự hỏi và ngược mắt nhìn lên cao, bằng khuôn đôi mắt theo những đám mây trắng đang bồng bồng trên nền trời xanh thẳm như những chiếc thuyền khổng lồ lênh đênh trên biển cả. Chết rồi! Kăply hoảng hốt nhớ tới lời dặn của thầy N'Trang Long khi nhận thấy mặt trời đã sắp lên tới đỉnh đầu.

- K'Brăk ơi! Về thôi!

Kăply kêu lên đến lần thứ hai thì Nguyên, Êmê và Suku từ trên đỉnh đồi thi nhau chạy xuống.

- A, anh K'Brêr. – Vừa tới nơi, Suku hấp tấp chia tay ra – Hai chiếc áo tàng hình hôm qua em cho anh mượn đâu?

Nguyên vỗ vai thẳng oắt:

- Đòi làm gì. Để tụi anh giữ làm kỷ niệm.

- Đúng rồi đó. – Kăply nhe răng cười.

- Kỷ niệm á? – Ánh mắt Suku đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply – Hai anh bắt đầu lãng mạn từ lúc nào thế?

Nguyên không đáp, cố tình phi thật nhanh xuống chân đồi mặc tụi Êmê hối hả đuổi theo, miệng la chỉ chớe.

Một lúc lâu, Nguyên vẫn không lui chân. Nó muốn đến nơi hẹn với thầy N'Trang Long càng sớm càng tốt. Nó muốn rời xa những đứa bạn của nó thật nhanh. Nó sợ nán nã, nó sợ cứ nhìn mãi những gương mặt thân thuộc của Êmê, Păng Ting, Suku, K'Tub, Mua nó sẽ không cảm lòng được. Cũng như Kăply, mới vừa rồi đây nó đã nghe thấy tiếng gì như tiếng thờ dài vắng ra từ đáy lòng nó khi nó bầm bụng hứa với Êmê biết bao nhiêu là chuyện – những chuyện mà nó biết nó không bao giờ thực hiện được. Anh K'Brăk nè, hôm nào mình đến cửa hiệu của lão Seradion chơi nữa nhé? Êmê nói. Và nó “Ừ”, khổ sở khi không nghĩ ra cách trả lời nào khác. Êmê lại nói: Em muốn nghe ban nhạc cà rôt của lão chơi nhạc như thế nào? Và nó lại “Ừ”, lòng trống rỗng. Êmê nắm tay nó: Rồi hôm nào anh nói thầy Yan Dran dạy vẽ cho em nhé? – Ừ, hôm nào! Nó thờ ra, câu trả lời của nó giống hệt câu trả lời của Kăply với nhò Mua. Cả thái độ cũng

giống nữa, vì lúc nói câu đó nó vội vã quay đi để Êmê không nhìn thấy về mặt khác lạ của nó.

Nguyên vừa chạy vừa lúc lắc đầu thật mạnh. Nhưng những hình ảnh về Êmê, về tội bạn vẫn cứ bám chặt lấy nó, như thể tất cả những kỷ niệm ngọt ngào ở xứ Lang Biang đã được cột chặt vào tâm trí nó bằng một sợi xích vô hình nhưng cực kỳ vững chắc.

o O o

Nguyên và Kăply xuôi xuống hết sườn đồi đã thấy thầy N’Trang Long đứng đợi tội nó ngay cạnh con suối nhỏ.

Hai đứa chui ra khỏi áo tàng hình:

- Chào thầy ạ.

Khi này tội nó phải dùng hai chiếc áo này mới lên đi được. Vừa vô phòng, quăng cặp sách lên bàn là tội nó khoác vội áo tàng hình vào người và chuẩn đi ngay, mặc dù cả Nguyên lẫn Kăply đều rất muốn được nhìn thấy bà Êmô lần cuối, nếu được thì tìm cách ôm hôn bà một cái trước khi đi, vì quá thật thì tội nó rất yêu quý bà.

Lúc đi ngang qua chiếc bàn ăn giữa vườn, thấy thằng Đam Pao và con Choleng đang loay hoay dọn các món ăn quen thuộc, tội nó bỗng thấy một cái gì nó như là sự ghen ngào đột ngột dâng lên trong ngực khiến cả hai phải đứng lại một hồi mới tiếp tục bước đi được.

- Tội con đã sẵn sàng hết rồi đó chứ?

Giọng nói trầm ấm của thầy N’Trang Long cất lên kéo hai đứa trẻ ra khỏi những mắt lưới cảm xúc cứ quấn lấy tội nó hai ngày nay.

- Dạ, thưa thầy.

Kăply đáp và tò mò quét mắt ra bốn phía.

- Đằng kia kia. – Thầy N’Trang Long chỉ tay vào một bụi cây rậm ở phía xa xa – Ở chỗ đó có một lối qua lại giữa hai thế giới.

Kăply mừng quýnh:

- Thế mai một tội con có thể quay lại đây được hả thầy?

- Thế giới của tội con là thế giới thứ ba. Xứ Lang Biang mà tội con sắp rời bỏ thuộc về thế giới thứ nhất. Còn nhiều thế giới khác nữa cùng tồn tại song song với chúng ta. Các thế giới đều có những chỗ giáp mí với nhau, đó chính là nơi xuất hiện những hành lang xuyên thế giới. Nhưng chỉ những ai sống trong thế giới thứ nhất và thế giới thứ tư mới có đủ năng lực đi ra khỏi thế giới của mình.

- Nhưng tội con đã đến được đây? – Kăply kêu lên.

- Dĩ nhiên là ta đâu có đui. – Thầy N’Trang Long khề nhần mặt – Nhưng chỉ khi nào người của chúng ta cố tình đưa tội con đến thì tội con mới đến được.

- Có nghĩa là tội con không đến đây được nhưng thầy và các bạn đi thăm tội con thì được chứ gì? – Káply hỏi lại bằng giọng khấp khởi, mắt nó dán cứng vào vầng trán rộng của vị hiệu trưởng. Rõ ràng nó đang hồi hộp rình một cái gật đầu.

- Về lý thuyết dĩ nhiên là được. – Lâu thật lâu, thầy N’Trang Long mới cất tiếng, Nguyên và Káply nhận ngay ra sự đắn đo trong cái cách thầy mò tay lên chòm râu cằm – Nhưng xưa nay chỉ những ai bức bách hoặc liễu lĩnh lắm mới nghĩ đến chuyện xâm nhập vào thế giới khác.

Káply há hốc miệng thay cho câu hỏi “Sao vậy thầy?”.

- Đại khái đó là một hành động nguy hiểm. – Thầy N’Trang Long vừa nói vừa nhìn đứa học trò – Nó có thể làm nổ ra xung đột giữa các thế giới. Nói tóm lại vì lý do an ninh, điều đó không được phép. Cũng như con không được phép hà họng ra giữa một nơi gió máy như thế này, Káply à.

Câu cuối cùng, thầy chuyển qua bông đùa nhưng Káply không thể ép mình cười được. Nó ngậm miệng lại nhưng mặt thì xụ xuống, cảm thấy niềm hy vọng của mình vừa bị ai phũ phàng giật mất.

- Thầy ơi, thế còn K’Brăk và K’Brêt thì sao hở thầy? – Nguyên bắn khoăn – Sẽ không ai phát hiện ra tội nó đi vắng thời gian qua chứ?

- Chuyện đó không thể giấu được, con à. Vấn đề là lúc nào thì nên nói ra. – Thầy N’Trang Long đột nhiên dăm chiêu, Nguyên thấy rõ trán thầy cau lại – Ta biết tất cả các siêu phù thủy đều nghi ngờ chim thần Garuda không phải là linh vật ở thế giới thứ nhất, chỉ có điều họ không tiện thắc mắc công khai thôi. Hơn nữa giấu mà làm gì, khi chính ta cũng cho rằng lịch sử Lang Bian cần ghi nhận hiện tượng có một không hai này: chiến binh giữ đền đời thứ ba là những sứ giả đến từ thế giới khác.

Thầy N’Trang Long thở ra:

- Nếu vai trò cứu tinh của tội con được chính thức thừa nhận, Hội đồng Lang Bian và cư dân ở đây sẽ có cái nhìn thân thiện và cởi mở hơn về các thế giới khác. Lúc đó những quy định về việc đi lại giữa các thế giới sẽ được nói lỏng và biết đâu nhờ vậy ta và bọn nhóc ở đây sẽ có dịp đến thăm tội con vào một ngày đẹp trời nào đó.

- Tuyệt quá, thầy! – Káply reo to, cổ giữ đôi chân không nhảy bật lên.

- Nếu điều đó xảy ra, còn có thêm một cái tuyệt nữa. – Như không nghe thấy Káply (mặc dù rõ ràng là thầy nghe thấy khi chồm chữ “tuyệt” của nó), thầy N’Trang Long tiếp tục những ý nghĩ trong đầu – Ka Ming, K’Srêgol, K’Brăk và K’Brêt lúc đó sẽ không bị truy cứu trách nhiệm về tội tùy tiện xâm nhập thế giới thứ ba. Cả tội trạng của K’Tul cũng sẽ được ân xá.

Ông K’Tul âm mưu tráo người bằng cách dụ K’Brăk và K’Brêt tới làng Ke rồi đưa tội nó về đây. Chuyện này thì Nguyên và Káply đã biết. Nhưng tội nó không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng lại nhắc tới bà Ka Ming và ông K’Srêgol.

Nguyên ngo ngắc:

- Bà của K’Brêt mất tích mười hai năm nay rồi mà thầy?

- K’Srêgol mất tích là mất tích ở đây thôi, chứ ông đâu có hóa thành cát bụi. – Thầy N’Trang Long nhún vai – Mười hai năm nay cái tên chết nhất đó vẫn trốn chui nhủi ở làng Ke và đang dạy học loăng quăng gì dưới đó.

Nguyên và Kăply “o” lên một tiếng, và như không cưỡng được cả hai cùng chia về mặt kinh dị vào mắt nhau, hai cái miệng cùng há ra sừng sốt:

- Thầy Râu Bạc?

- Trước đó một năm, Ka Ming sau khi được bọn ta cứu thoát cũng hốt hoảng chạy xuống làng Ke, nhưng chừng một thời gian ngắn cô ta lại quay trở về. Chỉ có K’Srêgol là ở li dưới đó. Thiệt tình!

Ngay lập tức, Nguyên nghĩ ngay đến mụ phù thủy mà thầy Râu Bạc đã kể cho tụi nó nghe hôm trước. Bây giờ thì Nguyên hiểu ra ngọn đồi ở quê nó sở dĩ mang tên đồi Phù Thủy chính là bắt nguồn từ sự xuất hiện của bà Ka Ming.

- Sao hết bà Ka Ming đến ông K’Srêgol rồi đến K’Brăk và K’Brêt, tất cả đều đổ xô đến làng Ke mà không chịu đến nơi nào khác hả thầy? – Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Đơn giản là ở thế giới thứ ba thì làng Ke chính là điểm giáp mí với thế giới thứ nhất. Lát nữa tụi con chui vô bụi cây đằng kia thì lúc đi ra thế nào cũng đụng phải ngọn đồi ở làng Ke. Cho nên mới có chuyện buồn cười: K’Tul đâu có biết khi ông thầy thẳng thóc K’Brêt xuống làng Ke thì đã có ba nòi đợi sẵn ở dưới.

- Không đúng đâu, thầy. – Như chợt nghĩ ra điều gì, Kăply đột ngột la lên – Mụ phù thủy đó đến làng Ke lâu lắm rồi. Cả thầy Râu Bạc cũng vậy. Ông ngoại con và ông nội của Nguyên từng là học trò của thầy Râu Bạc. Nếu thầy bảo ông K’Srêgol mới đến làng Ke hồi mười hai năm trước thì con nghĩ...

- Kăply. – Thầy N’Trang Long phác một cử chỉ như thể muốn nói trước khi “con nghĩ” thì hãy nghe “ta nói” đã – Tại tụi con chưa biết điều này: thời gian ở thế giới thứ nhất chỉ bằng 1/10 thời gian ở thế giới thứ ba...

Mặt tái mét, Nguyên run run hỏi lại:

- Tức là một năm ở đây bằng mười năm ở làng Ke hả thầy?

- Không xong rồi, thầy ơi. – Kăply nhảy tung tung như đứng trên ổ kiến lửa – Tụi con đã ở đây được bốn, năm tháng rồi, hồng lè khi quay về làng Ke, tụi con đã mười tám, mười chín tuổi?

- Chính xác là như vậy đó con. – Thầy N’Trang Long thân nhiên.

- Thế thì chết tụi con rồi. – Kăply mếu xệch miệng, giọng nghe như sắp khóc – Ở làng Ke, con trai tuổi đó đều bị ba mẹ bắt lấy vợ hết đó thầy.

- Làm gì mà con sắp ngất xỉu thế, Kăply. – Thầy N’Trang Long hấp háy mắt, cố làm ra vẻ nghiêm nghị – Ta tưởng đó là chuyện vui chứ đâu phải chuyện buồn...

Rồi thấy thẳng thóc có vẻ sắp lặn đùng ra thiệt, thầy vội nói thêm:

- Thôi, được rồi. Nói vậy chứ ta đâu nỡ để các con lâm vào cảnh khó xử. Lát nữa ta sẽ dán ở bụi cây mà tụi con sắp chui vô một lá bùa nén thời gian để điều chỉnh lại sự chênh lệch giữa hai thế giới. Tóm lại, tụi con ra đi như thế nào thì sẽ trở về như thế nấy.

Câu nói của thầy hiệu trưởng y như làn gió mát và làn gió vô hình đó lập tức quét sạch vẻ lo lắng trên mặt hai đứa trẻ.

Kăply sung sướng giơ tay lên nhưng nó chưa kịp vỗ tay đã thông xuống, nín thở nghiêng tai lắng nghe.

Một tiếng sáo du dương văng tới từ đâu đó bên kia suối. Tiếng sáo lúc dứt lúc nổi trong gió nhưng nghe rõ mồn một và âm thanh thoát vui thoát buồn của nó cho thấy người thổi sáo dường như đang vật lộn với những cảm xúc hoàn toàn trái ngược nhau.

- Tiên ông Pi Năng Súp hà thầy? – Nguyên mấp máy môi.

- Tụi con đi theo ta.

Thầy N’Trang Long buông gọn, rồi không để hai đứa học trò kịp thắc mắc về câu trả lời không hề giống trả lời chút nào của mình, thầy dẫn Nguyên và Kăply đi xuôi theo dòng suối, tiến về phía bụi cây mà theo thầy nói thì lát nữa tụi nó sẽ chui vô đó.

Có một tảng đá to bên kia suối, đối diện với bụi cây. Rêu xanh và các loại dây leo bám quanh tảng đá khiến nó trông giống như một hòn núi nhỏ. Có một thằng nhóc cỡ tuổi Kăply ngồi thông chân trên chóp tảng đá, đang lim dim mắt say sưa thổi sáo. Mặt trời ban trưa nhả xuống trên đầu trên vai nó từng mảng nắng nhưng thằng nhóc dường như không cảm thấy nóng bức. Nó cũng không hề hay biết có ba người đang đứng ở bờ suối bên kia lắng lẽ quan sát nó.

- Tụi con biết ai đó không?

Ngay từ khi nhìn thấy thằng nhóc lạ mặt này, Nguyên và Kăply đã hồi hộp căng mắt nhìn và cả hai tin chắc mình chưa gặp qua nó lần nào. Lâu nay ở xứ Lang Bian, tụi nó chưa từng trông thấy đứa con trai nào khôi ngô như vậy. Gương mặt trắng trẻo, trán rộng và phẳng, chiếc mũi nhỏ và thanh mảnh như mũi con gái, Nguyên và Kăply không nhìn thấy đôi mắt của thằng nhóc nhưng phải công nhận hai hàng lông mày của nó đẹp và dài như hai lưỡi kiếm vẽ bằng bút lông. Cả đôi môi của nó nữa, nếu không bị ống sáo che khuất, Nguyên và Kăply tin rằng tụi nó sẽ nhìn thấy một đôi môi hồng như hai cánh hoa đào. Tất cả được viền quanh bởi những lọn tóc vàng óng ả xoa xuống hai bên vai, trông nó như các chàng trai Bạch kỳ lân được thu nhỏ nhưng thanh tú và đáng yêu hơn.

- Ai vậy thầy? – Kăply tò mò hỏi.

- Giáo sư Akô Nô đó.

Thầy N’Trang Long nói khẽ, gần như thì thầm, nhưng với Nguyên và Kăply tiết lộ của thầy không khác nào một tiếng sét.

Kăply nhảy dựng, đã rất muốn ré lên nhưng nó vừa ngoác miệng, thầy N’Trang Long đã đưa một ngón tay lên môi, ra dấu bảo nó đừng có mà làm ầm lên một cách ngu ngốc.

Kăply nhích lại gần thầy hiệu trưởng, hạ giọng vo ve như muỗi kêu:

- Sao lại là thầy Akô Nô được hà thầy? Thầy Akô Nô mới có mười tuổi, lại để tóc trái đào...

“Thằng nhóc đó chính là giáo sư Akô Nô”. Lần này cả Kăply lẫn Nguyên đều nghe giọng nói của thầy N’Trang Long vang lên trong đầu mình. “Hong biết ông làm sao mà mới có một ngày một đêm, ông đã lớn thêm được ba, bốn tuổi. Giỏi thiệt!”.

Nguyên mấp máy môi, không nhận ra nó vừa đưa tay dứt tóc:

- Nhưng thầy Akô Nô đã trở về núi Lung Chùng...

“Con đừng quên núi Lung Chùng là hòn núi không ở cố định một chỗ. Có khi hiện giờ nó ở rất gần đây cũng nên. Hơn nữa, nếu giáo sư Akô Nô đã kịp lớn lên nhanh đến vậy thì rất có thể ông đã tìm được cách thoát khỏi tình trạng khốn khổ của mình”.

Thầy N’Trang Long nói một hơi dài. Có lẽ đây là dịp cuối cùng để thầy dùng thuật thần giao cách cảm trò chuyện với Nguyên và Kăply nên thầy có vẻ không muốn kết thúc cuộc đối thoại quá sớm.

“Thiệt tình mà nói thì giáo sư Akô Nô muốn gửi gắm điều gì trong tiếng sáo họa may chỉ có Păng Sur biết chứ ta đâu có hiểu cái cóc khô gì. Ta thì ta chỉ thấy ông thổi sáo chẳng ra cái con khi gì hết. Chắc, cứ cái dài này, ta nghi chắc ông còn làm khổ lỗ tai của ta và Pi Năng Súp dài dài. Thiệt bó tay ông luôn!”.

Nguyên nghiêm trang nói, cổ kèm một tiếng cười khi nghe những lời than vãn của thầy N’Trang Long:

- Tụi con lại chào từ biệt thầy Akô Nô...

- Không cần đâu. Ta nghĩ tụi con không nên quấy rầy ông trong lúc này. Hơn nữa, đã tới giờ tụi con phải lên đường rồi.

Thầy N’Trang Long dẫn Nguyên và Kăply đến trước bụi cây, lấy trong túi lá bùa vẽ hình chiếc đồng hồ cát cẩn thận ghim lên nhánh lá.

Thầy bước lui lại một bước, đặt tay lên vai hai đứa trẻ, trầm ngâm một lúc rồi tặc lưỡi nói:

- Thôi, tụi con bước vô đi.

Trong một thoáng, Nguyên và Kăply nhận thấy một cảm giác gì đó như là sự mất mát đang lấp đầy tụi nó. Cặp chân tụi nó tự nhiên trở nên yếu đuối và giống như không còn hơi sức, cứ đứng ì ra.

- Đi đi tụi con.

Như nhận ra sự bịn rịn của hai đứa trẻ, thầy N’Trang Long cất tiếng giục.

“Chúc tụi con lên đường bình an”.

Đó là câu nói cuối cùng Nguyên và Kăply nghe thấy khi tụi nó quay lại nhìn vào ánh mắt triu mến của thầy hiệu trưởng trước khi mím môi bước chân vào bụi cây, thần thờ biết rằng trong tích tắc nữa thôi ở phía sau lưng xứ Lang Biang sẽ lặng thẳm khép lại...

Chương 32: Lang Biang Ngoại Truyện

NHẬT KÝ CỦA NGUYỄN

Chiều nay tôi và Kăply lại rủ nhau lên đồi Phù Thủy. Từ khi trở về làng Ke đến nay, hai đứa tôi đã trở lại ngọn đồi này không biết bao nhiêu lần.

Thầy Râu Bạc cùng với hai thằng K’Brăk và K’Brêt đã biến mất khỏi làng vào cái ngày chúng tôi quay về nên không còn ai dòm ngó chuyện chúng tôi mò lên đồi vào mỗi buổi chiều nữa. Hơn nữa, bây giờ nếu còn ở làng Ke thầy cũng chẳng có lý do gì để cấm cản chúng tôi khi mà tôi và Kăply đã biết tổng bí mật của ngọn đồi, thậm chí hai đứa tôi còn biết nhiều hơn thầy bao nhiêu là chuyện.

Hôm đó, sau khi đặt chân vào bụi cây bên bờ suối theo lời chỉ dẫn của thầy N’Trang Long, chúng tôi cảm thấy hai mí mắt đột nhiên nặng như chì. Chưa ý thức được chuyện gì, hai đứa lập tức không còn biết gì nữa – y như thể bị giấc ngủ thỉnh linh chụp lấy. Tình huống xảy ra giống hệt lần chúng tôi bị lừa đến xứ Lang Biang.

Khi tỉnh dậy, chúng tôi nhận ra hai đứa đang ở trong căn nhà gỗ trên đỉnh đồi Phù Thủy. Căn nhà vẫn sạch sẽ, láng bóng, đồ đạc bên trong vẫn y như lần cuối cùng chúng tôi nhìn thấy, thậm chí ngay cả vị trí cũng không hề xê xích một li. Vẫn chiếc giường nằm ở sát vách. Chính giữa nhà là chiếc bàn với ba chiếc ghế lạng o, như thể chưa từng có ai ở đây trong thời gian chúng tôi mất tích.

Sau khi ngồi thừ ra tại chỗ (đĩ nhiên là ngồi bệt dưới nền nhà), và đưa tay dụi mắt cả chục lần để ép đầu óc làm quen với sự có mặt của chúng tôi tại làng Ke và cũng để tự xác nhận với mình những ngày vừa qua không phải là một giấc mơ, tôi và Kăply lóp ngóp đứng lên và bắt đầu dọ dẫm bước ra khỏi căn nhà gỗ mà bây giờ chúng tôi tin chắc là do bà Ka Mìng dựng lên một trăm ba mươi năm về trước.

Cây cối dường như um tùm hơn, tôi nhận thấy thể khi nhìn những con sóc kéo những chiếc đuôi dài ra khỏi bụi rậm, băng qua trước mặt chúng tôi để láu táu chui vào một bụi rậm khác. Khi ngược mắt nhìn lên, tôi bất gặp một cảm giác thân thiết khi nhận ra những-con-chim-cho-đến-bây-giờ-tôi-vẫn-không-biết-tên với sải cánh bự chảng và dài như tấm phản chao lượn trên đầu.

Kăply nôn nóng giục, bực mình khi thấy tôi cứ tà tà ngắm cảnh:

- Về nhà đi chứ. Hồng lễ mày nghĩ thời gian tụi mình ở xứ Lang Biang chưa đủ lâu?

- Về ngay bây giờ ư? – Tôi nhún vai và liếc Kăply qua khòe mắt – Mày thử nhìn hai đứa mình đi, xem đã giống thằng Nguyên và thằng Kăply chưa đã!

Rõ ràng câu đáp trả của tôi có tác dụng không kém gì câu thần chú Trọ quai hàm. Tôi thấy Kăply há hốc miệng, như thể nó đang ngậm cả nùi cá pha lê. Đã quen nhìn hai đứa trong hình dáng của K’Brăk và K’Brêt, Kăply quên mất chúng tôi không thể trở về nhà trong bộ dạng như thể này được.

- Ô há! – Lâu thật lâu, Kăply mới tìm lại được tiếng nói, chỉ để nói một câu quen thuộc đến mức tôi phải cố hết sức để đừng nhắm mắt.

- Chờ một lát đi. – Tôi hừ mũi – Thế nào tội mình cũng...

- Anh K’Brăk! Anh K’Brêt!

Tôi chưa nói hết câu đã giật bắn người khi nghe tiếng kêu mừng rỡ bất thần vang lên từ phía sau. Kăply còn tệ hại hơn: lẽ ra phải hoan hỉ, trông nó lại giống như người đang cảm thấy một cái gì đó trơn trượt và lạnh ngắt như một con rắn đang trườn qua bao tử.

Chúng tôi quay phắt ra sau, chết sững khi thấy thằng Đam Pao và con Chơleng đang từ trong căn nhà gỗ chạy ào ra.

- Trời đất! – Thằng Đam Pao vừa chạy vừa la như cháy nhà – Ôi, anh K’Brăk và anh K’Brêt kia! Sao hai anh lại ở đây?

- Chứ còn... còn tội mày? Sao tội mày cũng... cũng ở đây?

Tôi lấp bấp hỏi lại, hai tay cầm lấy quai hàm lắc lắc để nó khỏi đông cứng lại vì kinh ngạc:

- Dĩ nhiên tội này ở đây là có lý do. – Đam Pao toét miệng cười – Nhưng còn hai anh...

Tôi chưa kịp mở miệng đã nghe một tiếng “bụp” khe khẽ vang lên. Ngay tức khắc thằng Đam Pao hét cười nổi. Lần này, tới lượt nó và con Chơleng đứng như trời trồng. Trước mặt nó, K’Brăk và K’Brêt thỉnh linh biến mất, thay vào đó là hai thằng nhóc làng Ke chính hiệu từ tóc tai, màu da đến cách ăn mặc.

Trong khi tôi và Kăply sung sướng nhìn nhau và thờ phào nhẹ nhõm thì Đam Pao ú a ú ớ:

- Hóa ra tội bay là... là hai thằng nhóc làng Ke...

- Nè, mày đừng có hỗn nghe chưa? – Kăply thu nắm đấm dứ dứ trước mặt Đam Pao, găm gừ – Dù tội tao có là dân làng Ke thì vẫn lớn tuổi hơn hai đứa mày...

Lần thứ hai trong vòng năm phút, một tiếng bụp lại vang lên. Y như thể trúng phải thần chú Bất di bất dịch, cánh tay đang giơ ra phía trước của Kăply bỗng treo bất động trên không. Còn tôi thì giống như bị trời sắp trúng đầu: hai đứa đầu bếp của lâu đài K’Rahlan trong tích tắc bỗng biến thành một ông cụ và một bà cụ – người nào người nấy già khụ và vè ngoài của họ đúng là hình dáng không thể nhầm vào đâu được của các bô lão làng Ke.

- Con hiểu rồi. – Tôi thở hắt ra sau khi trấn tĩnh – Ông và bà cũng bị người ta lừa đến xứ Lang Biang.

- Lừa ư? – Bà cụ lắc đầu, có lẽ bà đang nhăn trán nhưng vì những đường rãnh trên mặt không thể hằn sâu hơn được nữa nên tôi chỉ có thể đoán điều đó qua nét mặt – Hừm, lừa còn khá. Mười ba năm trước, à không, phải nói là một trăm ba mươi năm trước, ta và lão này bị bà Ka Ming bắt cóc. Bà đưa bọn ta về lâu đài K’Rahlan và biến bọn ta thành hai đứa lóc chóc như tội bay thấy đó.

Thốt nhiên tôi phì cười:

- Chỉ có ông và bà mất tích, thế mà có người bảo là thời kỳ đó gần một nửa dân làng biến mất và tất cả đều phơi xương dưới đáy vực.

- Tệ hại thiệt tình! – Kăply méo xệch miệng – Ở chung với nhau bao nhiêu lâu mà tụi con đâu có biết ông và bà là người ở thế giới thứ ba, lại là người cùng làng...

Ông cụ tặc lưỡi:

- Thì bọn ta cũng đâu có nhận ra hai đứa bay.

- A. – Kăply bỗng kêu lên – Hèn gì có lần nghe ông báo gì chứ sở thích về ăn uống thì dù trăm năm cũng không thay đổi, con cứ tưởng thằng Đam Pao lão, nó sống được bao nhiêu năm trên đời mà đảm khoác lác...

Trong khi bà cụ mím cười thì ông cụ dường như không quan tâm lắm đến những gì Kăply nói. Ông nhìn tôi, mắt trợn lên:

- Ủa, thế ra tụi bay bị người ta lừa à?

- Dạ.

Một cách tóm tắt, tôi thuật sơ qua chuyện chúng tôi đã đến xứ Lang Biang trong trường hợp nào.

- Và những gì xảy ra sau khi hai đứa con đến xứ Lang Biang thì ông và bà cũng biết rồi đó. – Tôi tặc lưỡi kết luận, hai tay nhốt trong túi quần để khỏi dứt tóc theo thói quen.

- Ừm. – Ông cụ gật đầu, vui vẻ – Công nhận tụi bay giỏi thiệt đó. Hà, chiến binh giữ đền đâu có phải chuyện chơi.

- Ông cũng đâu có kém gì. – Kăply cười hì hì – Thần chú cầu vòng đâu phải thứ ai cũng học được.

- Ồi dào. – Ông cụ phẩy tay – Ba thứ đó hay thì hay thiệt, nhưng về tới đây hổng xài được chút xíu nào hết.

Bây giờ, có lẽ Kăply đang nhớ lại cuộc đối thoại với ông cụ và vẫn còn thấy tiếc hùi hụi. Cho nên bắt thần nó quay sang tôi, đập đập tay vô túi áo, xuýt xoa:

- Tao chả cần thần chú chiến đấu hay chiếc áo tàng hình vô tác dụng này. Chỉ cần làm cho cộng lông chim bay lên như hồi ở xứ Lang Biang đủ khiến khối đứa trong trường lé mắt rồi.

- Mày toàn nghĩ chuyện vớ vẩn. – Tôi lừ mắt nhìn nó – Mày nên nghĩ cách làm sao cuối năm đừng đứng bết lớp thì hay hơn.

Nhắc nhở của tôi làm mặt Kăply lập tức xệ xuống. Thời gian tôi và Kăply trong lốt K’Brăk và K’Brêt lang thang ở xứ Lang Biang, K’Brăk và K’Brêt cũng bày đặt biến thành hai đứa tôi, ngày ngày ôm cặp tới lớp, tối tối vẫn về nhà ăn ngủ bình thường. Nói chung là chẳng ai nghi ngờ gì hết. Nhưng chả hiểu hai thằng ôn dịch đó học hành cách sao và thầy Râu Bạc cho điểm kiểu gì mà ngày đầu tiên từ xứ Lang Biang trở về, tôi và Kăply vừa ló đầu vô nhà đã bị các bậc phụ huynh chửi như tát nước. Bữa đó ba thằng Kăply rút từ trên vách một cây roi dài ơ là dài khiến nó xanh mặt, phải ba chân bốn cẳng chạy trốn qua nhà tôi.

Làm như cái cảnh nó chạy phía trước ba nó cầm roi chạy phía sau lúc này đang hiện ra trong đầu nó hay sao mà đang nói chuyện tôi thấy mặt nó thỉnh linh quạu đeo.

Y như tôi đoán, nó hỗn hển một lúc rồi nghiêng rặng treò trẹo:

- Tao mà gặp lại thằng K’Brăk và thằng K’Brêt, tao sẽ cho tụi nó biết tay.

Giọng nó đột ngột chuyển sang than thở:

- Chà, hôm bị bà tao rượt, tao giống như người mộng du mây ă. Tao rút chiếc áo tàng hình trong túi ra tính trông vô người, nhưng sức nhớ ra ở làng Ke thì chiếc áo của thằng Suku chẳng khác gì một miếng giẻ rách...

- Dần dần rồi tụi mình sẽ quen. – Tôi an ủi nó, bằng cái giọng người ta vẫn thường dùng để an ủi chính mình – Hôm trước tao gặp lại thằng Đam Pao, à quên, gặp lại ông cụ hôm nọ. Ông than đạo này ông cứ khoái mò vô bếp lục đục làm lũ con cháu cứ phải lồi ông ra. Ông và bà cụ kia đã lỡ phịa chuyện cả hai bắt thần rơi vào giấc ngủ mê man trên đồi Phù Thủy suốt một trăm ba mươi năm qua, nay đành phải phịa tiếp rằng trong quãng thời gian dài vắng đặc đó đêm nào hai người cũng mơ thấy mình là đầu bếp...

Tôi vừa nói vừa kín đáo quan sát Kăply, ngạc nhiên thấy nó chẳng tươi tỉnh lên được chút nào. Tôi có cảm giác Kăply không nghe tôi nói gì. Gương mặt nó đột nhiên trở nên xa vắng như thể tâm trí nó đã rời bỏ nó để chạy đi đâu.

- Mày nghe tao nói gì không, Kăply? – Tôi hắng giọng, mắt vẫn dán chặt vào vẻ mặt lạ lùng của nó.

Kăply vẫn không trả lời.

Tôi nhắc lại câu hỏi, một lần rồi hai lần. Đến lần thứ ba thì tôi nghe Kăply thì thầm:

- Giờ này Mua đang làm gì hờ mày?

Thực ra tôi không nghe thấy Kăply. Giọng nó thấp đến mức tôi phải nhìn cử động của đôi môi mới đoán được nó định nói gì.

- Mua à?

Tôi hỏi lại một cách máy móc, mặt bắt giắc ngẩn ra. Tự nhiên, hình ảnh của đám bạn xứ Lang Biang hiện ra trong đầu tôi. Ký ức tôi bây giờ giống như bức màn trong rạp chiếu phim và tôi đang nhìn vào đó, thấy mòn một từng bóng người điếu qua. Đến khi mái tóc vàng và chiếc mũi hếch của Êmê hiện ra và cô nàng cười với tôi thì tôi thấy tay mình run lên.

- Bữa nay tụi nó đã biết mình là ai chưa nhỉ?

Tôi nghe tiếng Kăply lẩm bẩm bên tai. Tôi không rõ Kăply hỏi ai, hỏi nó hay hỏi tôi, nhưng vẫn nói:

- Chắc là biết rồi.

Im lặng một lúc, Kăply lại buột miệng bắn khoăn:

- Thế tụi nó có nhớ mình không hờ mày?

- Dĩ nhiên là nhớ. – Tôi nói nhanh.
 - Sao mày biết?
 - Sao lại không biết. – Tôi giận dỗi đáp – Nếu mình nhớ tụi nó thì đương nhiên tụi nó cũng nhớ mình.
 - Nếu nhớ mình sao tụi nó không đến thăm mình? Mình đã đợi tụi nó trên ngọn đồi này bao nhiêu buổi chiều rồi.
 - Chắc chắn tụi nó sẽ đến. Một ngày nào đó tụi nó sẽ đến. – Tôi quả quyết nhưng giọng lại yếu ớt đến mức người nghe hoàn toàn có thể hiểu ngược lại.
- Kăply không nói gì, mặt nghệt ra. Có vẻ như nó đang lắng nghe tiếng chim đập cánh trong những tàng cây đầy nắng. Tiếng chim động khẽ trong nhánh lá một cái rồi thôi, đôi Phù Thủy lại chìm vào sự im lặng buồn tênh và trống rỗng.
- Lâu thật lâu, Kăply mới mấp máy môi:
- Tao nghĩ tụi nó sẽ không đến, Nguyên à. Tao biết mày chỉ an ủi tao thôi.
 - Nghe tao nói nè, Kăply.

Tôi đặt tay lên vai Kăply như muốn bằng cử chỉ đó sưởi ấm nó, nhưng tôi chưa kịp nói câu tiếp theo đã nghe những tiếng gọi lạnh lạnh từ phía sau, đúng là tiếng của đám bạn mà chúng tôi ngày đêm mong ngóng:

- K’Brăk! K’Brêt! Anh K’Brăk! Anh K’Brêt!

Tôi choáng váng đến mức phải mất mấy giây sau mới nhúc nhích được cái cổ để quay sang Kăply, thấy Kăply cũng đang sừng sốt nhìn tôi.

“Đây là sự thực hay ảo giác?”. Hai đứa tôi đều đọc thấy nỗi hoang mang đó trong mắt nhau và điều đó đã ngăn chúng tôi ngoảnh phất lại như lẽ ra phải thế. “Làm sao tụi Êmê, K’Tub, Suku, Păng T ing, Tam, Mua... có thể nhận ra tụi mình khi tụi mình đã trở lại hình dáng của những đứa trẻ làng Ke?”. Tôi nhìn thấy thắc mắc của Kăply trong mắt nó và biết nó cũng sung sướng nhìn thấy câu trả lời trong mắt tôi “Có lẽ K’Brăk và K’Brêt đã mô tả về tụi mình. Ờ, mà cần gì. Păng T ing hoàn toàn có thể nhìn thấy tụi mình qua chiếc hộp liên giới...”.

Tới đây thì tôi và Kăply nhận ra mình không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Chúng tôi ngần ngại một thoáng rồi cắn chặt môi từ từ xoay người lại, chậm chạp như hai cây kim xoay trên mặt đồng hồ, vừa xoay vừa nhắm nghiền mắt như để cầu nguyện cho những tiếng gọi vừa rồi không phải là tiếng dội của nỗi nhớ bên trong...

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 24/8/2006